

Giới thiệu Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Hào môn thế gia, Cẩu huyết, Ngược luyến, Đô thị tình duyên

***Edit: Maru** (từ chương 500-1278)

Ai ai cũng cho rằng cô chính là người hại chết em gái mình để cướp chồng bởi em gái cô vừa chỉ qua đời ba tháng, cô đã khẳng khái đòi cưới em rể - Sở Luật của Sở thị.

Ngay cả chính người mẹ ruột cũng từ cô, rằng nàng không có đứa con độc ác như cô!

Tại lễ tân hôn, người chồng thốt lên: cô làm tôi ghê tởm, đừng hôn tôi!

Đèn flash chớp nháy liên tục ghi lại đầy đủ cảnh cô xấu hổ.

Đêm động phòng anh nhục nhã cô, Hạ Nhược Tâm, cô không phải là vì bò lên giường của tôi sao? Tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết.

Sau đó, cô thật sự sống không bằng chết, anh vì buồn bán, đưa cô đến trước mặt một người đàn ông khác, anh vì cho người phụ nữ mình yêu thích danh phận, đưa cô đến trước mặt một đồng đàn ông.

Cái người phụ nữ cực kỳ giống em gái cô gối trên cánh tay anh, nhà khí như lan, “Luật, anh sẽ cưới em sao?”

Anh xoay người, cười tàn nhẫn, “Được, anh ly hôn, cưới ưm,” Anh tái hôn, động phòng hoa chúc, còn cô ở một kho hàng lạnh băng, sinh một đứa con gái.

Một năm kia, dưới một gốc cây đại thụ, bé trai nói, trưởng thành, anh sẽ trở về tìm em, cưới em làm cô vợ nhỏ.

Anh nhớ kỷ hứa hẹn, tìm lắm rồi, cưới đúng rồi, hận sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Anh nhận lầm người

Trong biệt thự tư nhân cực kỳ hào hoa, lúc này, đang cử hành một bữa tiệc sinh nhật, là vì con gái thứ hai nhà Hạ gia Hạ Dĩ Hiên, Hạ Dĩ Hiên mặc váy công chúa xinh đẹp, khuôn mặt đáng yêu thỉnh thoảng cười, thật như là một tiểu công chúa xinh đẹp, hưởng hết tất cả chúc phúc của mọi người ở đây.

Mà cách đó không xa, lại là có một cô bé đứng xa xa nhìn bọn họ, người mẹ dịu dàng xinh đẹp, người ba trầm ổn thành thực, còn có con gái tuổi nhỏ đáng yêu, thật là một bức tranh gia đình, một nhà ba người ấm áp.

Cô mấp máy môi nhỏ của mình, tay nhỏ nắm thật chặt: "Mẹ, mẹ đã quên sao? Hôm nay cũng là sinh nhật Tâm Tâm: " Cô hít mũi của mình, đi ra ngoài, chỉ là, lại không nhìn được đuôi tay nhỏ ra lau nước mắt trên mặt.

Cô đã cực kỳ lâu, chưa từng có sinh nhật rồi.

Cô đứng ở bên ngoài, trong ngực ôm một bé con cũ, đây là ba đưa cho cô, chẳng qua, không phải ba kia. Cô đã không nhớ rõ dáng vẻ ba kia, quá lâu, cô có thể nhớ cũng chỉ là một người ba đập trai rất thích cười.

Chỉ là ba không cần cô nữa, bọn họ nói ba chết rồi, sẽ không trở lại nữa, sau đó, cô lại có một người ba mới, còn có một em gái mới.

Mà mẹ chỉ thích em gái, cũng không hề yêu cô nữa.

"Ai bảo em ở chỗ này?" Một tiếng không cao không thấp vang lên, cô quay đầu, càng thêm ôm chặt bé con cũ trong ngực, mà từ chỗ tối đi ra một đứa bé trai lớn hơn cô không có được bao nhiêu.

Đứa bé trai mặc áo đuôi tôm kiểu Tây màu đen, môi mím chặt, hơi hơi mang theo một chút ý lạnh, tuổi tuy nhỏ, nhưng loại khí chất lạnh lẽo trên người, lại lại so với tuổi thực thể của cậu thì lớn hơn nhiều.

"Vì sao em khóc?" Đứa bé trai đột nhiên đến gần, ngón tay chạm vào mặt của cô, đây là cảm giác lạnh lùng.

Mà cô chỉ chớp chớp hai mắt đen bóng: "hôm nay cũng là sinh nhật của em." Cô bẹp miệng nhỏ nhắn, đột nhiên cảm giác vô cùng ủy khuất.

Ngay lúc đó, cô cảm giác trên cổ của mình phủ lên thứ gì, cúi đầu nhìn, đó là một cái phù bảo vệ rất đẹp: "Tặng cho em." Tay của cậu bé đặt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Anh trai nhỏ..." Giọng mềm mại vô cùng dễ nghe, mà đứa bé trai, lại gọi lên khoe môi: "Anh sẽ trở lại." "Anh nói tiếp." "Nhớ kỹ, em chỉ có thể là người của anh: "Tuổi còn nhỏ cũng đã vô cùng bá đạo.

Mà cô chỉ dùng sức gật đầu một cái, cuối cùng khuôn mặt mang nước mắt cũng cười.

Ước định đó, anh không có quên, cô cũng không có quên, chỉ là, vẫn sai rồi.

Trong khách sạn trang trí từng dãy thành hoa hồng màu trắng, lúc này tân khách tụ tập, hôm nay ở đây cử hành quan hệ thông gia của đầu rỗng giới thương nghiệp Sở thị và thương nghiệp Hạ thị, nhưng, không ai xem trọng cuộc hôn lễ này.

Trái lại, chỉ có cha mẹ cô dâu và cha mẹ chú rể, trên mặt vợ chồng Sở thị vẫn luôn cười rất miễn cưỡng, mà vợ chồng Hạ thị lại mang vẻ mặt bình tĩnh, giống như mơ hồ có thể thấy được một chút hận ý.

Mà trong đại sảnh, tất cả đều mang màu trắng, cái này không giống như là hôn lễ, mà giống như là tang lễ, hoa hồng trắng, ly thủy tinh trong suốt, còn có trên đỉnh treo đèn thủy tinh màu trắng.

Có lẽ thật sự là dùng chúc phúc tân hôn, nhưng không khỏi thiếu đi quá nhiều không khí vui mừng.

Một cô gái ở trong nhà vệ sinh hóa trang, lộ ra nụ cười hài lòng, mà một cô gái khác bên cạnh vừa kỳ quái hỏi.

"Cô nói có phải là kỳ lạ hay không, Sở Luật kia yêu Hạ Dĩ Hiên, vì sao cô ta qua đời chưa tới thời gian ba tháng, đã cưới chị gái cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Em gái chết, cưới chị gái

"À..." Cô gái hóa trang xong chỉ cười một tiếng: "Đàn ông mà, em gái chết, còn có chị gái, chỉ là, động cơ của anh ta, khả năng cũng không phải là quá thuần mà thôi."

"Cô nói có phải anh ta phát hiện mình yêu Hạ Nhược Tâm rồi hay không?" Cô gái kia lại hỏi một câu.

"Cô cho loại đàn ông lãnh huyết như Sở Luật, sẽ yêu người phụ nữ thứ hai sao?" Lần trả lời này cũng đã để cô gái khác ngậm miệng không nói.

Sở Luật, xuất thân lão đại đầu rỗng của cảng buôn bán, ba năm trước tiếp nhận Sở thị, thủ đoạn mạnh mẽ, tàn nhẫn vô tình, anh có bối cảnh ưu việt, đáng người hoàn mỹ, khuôn mặt anh tuấn, tất cả mọi người đều chọn là người đàn ông kim cương tốt, chẳng qua, ai cũng biết, anh có một vị hôn thê rất yêu, người kia chính là hôn ngọc quý trên tay Hạ gia, Hạ Dĩ Hiên.

Chẳng qua rất đáng tiếc, số mệnh Hạ Dĩ Hiên không tốt, còn không có gả tới Sở gia, cũng bởi vì một lần tai nạn xe cô bỏ mình, tất cả phụ nữ cho là mình có thời cơ, đáng tiếc, sau cùng anh lại cưới con gái Hạ gia.

Sau khi cửa phòng rửa tay đóng, lại không có ai biết, từ trong đi ra một cô gái sắc mặt tái nhợt, trên người của cô mặc áo cưới cô dâu màu trắng, bao vây lấy bà vai hơi lộ ra gầy yếu, và xương quai xanh, chỉ là, ngoại trừ gương mặt kia, rõ ràng hôm nay nên cười, bởi vì cuối cùng hôm nay cô cũng được kết hôn với người mình yêu, thế nhưng, cô... Hết lần này tới lần khác lại khóc.

Cô đứng trước gương nhẹ nhàng lau nước mắt của mình, mà hoa trang trên mặt cũng bị lau đi rất nhiều.

Xách váy của mình lên, cô đi ra ngoài, mà lời của hai cô gái vừa nãy vẫn không ngừng vang vọng ở bên tai cô, cứ thế mà xé rách lòng của cô.

Cô cho rằng loại đàn ông lãnh huyết như Sở Luật, sẽ yêu người phụ nữ thứ hai sao?

Sẽ yêu sao?

Sẽ sao?

Trong phòng cô dâu, Hạ Nhược Tâm chỉ mặc cho người đắp trên mặt của cô một tầng lại một tầng phấn, che chắn sắc mặt tái nhợt của cô, sau cùng, đánh lên son đỏ, một cô dâu hoàn mỹ xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ là, trong đôi mắt ưu thương, cũng đã khiến người ta cảm thấy, đây không phải một cô dâu vui vẻ.

"Nhược Tâm, cậu thật sự muốn gả, cậu hiểu, anh ta..." Một cô gái bên cạnh quần quần tóc ngắn của mình, thật không hiểu người bạn này nghĩ như thế nào, cô không sợ tiến vào Sở gia, chờ đi ra lúc, cũng chỉ có xương cốt sao?

"Thật xin lỗi, Giang Dao, để cậu lo lắng." Hạ Nhược Tâm lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ là cô cười lại càng làm người cảm thấy chua xót và đau lòng.

Giang Dao, mình biết, anh ấy hận mình, nhưng, mình lại... Yêu anh ấy, mười lăm năm rồi.

Có thể gả cho anh ấy là hạnh phúc lớn nhất cả đời Hạ Nhược Tâm, dù là, niềm hạnh phúc như vậy chỉ mượn nhờ cái hận.

Anh hận cô, bởi vì cô hại chết em gái mình, anh hận cô, bởi vì, anh yêu em gái như thế.

Cửa phòng cô dấu bị đẩy ra, một quý phu nhân đi đến, Giang Dao còn muốn nói điều gì, chẳng qua khi nhìn đến quý phu nhân kia, chỉ có thể ngậm miệng không nói.

"Giang Dao, cậu đi ra ngoài trước, mình muốn nói chuyện riêng với mẹ." Hạ Nhược Tâm lắc đầu với Giang Dao, ra hiệu chính mình không có việc gì, Giang Dao muốn nói lại thôi, nửa ngày mới đi ra ngoài, chỉ là khi cửa đóng, lòng của cô vẫn lo lắng.

Nhược Tâm, cô ấy thật sự không có chuyện sao?

Thẩm Ý Quân đi đến, thân phận phu nhân Hạ gia, đã để bà có một loại tầm vóc thượng lưu sang trọng, bà nhìn Hạ Nhược Tâm mặc áo cưới trong gương, khóe môi lạnh lùng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô chưa từng có mẹ

"Mẹ..." Hạ Nhược Tâm khẽ kêu một tiếng.

"Không được gọi tôi là mẹ, tôi không có con gái ác độc như vậy." Thẩm Ý Quân đột nhiên cắt đứt Hạ Nhược Tâm, cô gọi bà là mẹ, còn có mặt mũi gọi mẹ sao, bà thật sự hối hận khi sinh cô ra, sớm biết, nên bóp chết cô mới đúng.

"Mẹ, không phải, con không có hại chết Dĩ Hiên, con thật sự không có..." Hạ Nhược Tâm còn muốn giải thích, thế nhưng mặc kệ cô nói bao nhiêu lần, không ai tin tưởng cô?

Bộp một tiếng, một bàn tay đã hung hăng tát lên gương mặt của cô, thậm chí, không quan tâm gương mặt sẽ thấy dấu tay.

"Cô dám nói, không phải cô cố ý, cô không có yêu Sở Luật, cô không có ghen ghét với Dĩ Hiên, cô không có muốn gả cho cậu ta?"

Hạ Nhược Tâm lại trầm mặc, đúng vậy, cô yêu Sở Luật, yêu mười lăm năm, chỉ là, cái này cũng có lỗi sao?

Thẩm Ý Quân như là nhìn kẻ thù trước mắt nhìn Hạ Nhược Tâm, bà thu tay của mình, mà Hạ Nhược Tâm chỉ ôm lấy gương mặt của mình, một hàng lệ cứ như vậy rơi xuống, dính ướt lông mi thật dài, bên trên mi mắt khẽ động, là một dấu vết tan nát cõi lòng.

Đây chính là mẹ của cô, mẹ sinh ra cô.

"Mẹ..." Hạ Nhược Tâm lại kêu một tiếng.

"Đủ rồi, tôi không phải mẹ cô, tôi chỉ có một đứa con gái, nó đã bị cô hại chết."

Thẩm Ý Quân nói xong, cầm ví da cấp cao của mình đi ra ngoài, bà thật sự là không cách nào tha thứ cho đứa con này.

Mà lúc bà đi ra cửa, lại nghe được giọng Hạ Nhược Tâm mang theo tự giễu tan nát cõi lòng: "Mẹ, lúc nào thì mẹ coi con là con gái, con gái của mẹ lúc đầu cũng chỉ có Hạ Dĩ Hiên mà thôi."

Thân thể Thẩm Ý Quân đột nhiên dừng lại một chút, đột nhiên có một loại xấu hổ vô cùng, bà giống như đã quên, Hạ Nhược Tâm, thật ra mới là con gái chân chính của bà, là bà hoài thai mười tháng sinh ra, cũng có liên hệ máu mủ với bà.

Cô có chút chật vật mở cửa, cước bộ cũng lão đảo.

Giang Dao lại tiến lên một lần nữa, tay của cô chỉ đặt ở trên bờ vai Hạ Nhược Tâm: "Nhược Tâm, cậu, không có sao chứ?"

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ cầm lên một hộp phấn dốc sức đánh vào mặt của mình. Mà má phải đã sớm sưng phồng, dù dốc sức đánh phấn, cũng chỉ là một người quái dị thôi.

"Nhược Tâm, không gả được không?" Giang Dao đột nhiên kéo tay Hạ Nhược Tâm lại: "Nhược Tâm, bây giờ quay đầu còn có thể, cậu có thể, cậu có thể rời anh ta, ở cách xa, không có Sở gia, không có Hạ gia, cũng không có Sở Luật, không có người cậu yêu đời mạng, cậu có thể làm chính mình."

Chỉ là Hạ Nhược Tâm lại lắc đầu: "Mình không thể..." Cô nhìn tay của mình, trên ngón tay trống không, nhưng, rất nhanh sẽ có thêm một chiếc nhẫn.

"Giang Dao, cậu biết không?" Cô ngẩng đầu, nhìn qua bạn thân, cười có chút ngây ngốc: "Mình muốn cược một lần, dùng tất cả cược một lần, nếu như rời đi, mình sẽ không có cơ hội nữa. Dù là cơ hội kia, vốn không có. Thế nhưng mình vẫn muốn."

"Dù là sẽ thiệt nát xương tan, cái xác không hồn?" Giọng quá phẫn lạnh lùng vang lên, tại sao trên thế giới có thể có cô gái ngốc như vậy, biết rất rõ ràng, đường phía trước sẽ chỉ làm cô đau nhức, để cho cô đau, để cho cô sống không bằng chết, tại sao cô có thể ngốc như vậy còn muốn đi con đường này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tân hôn màu trắng

"Đứng," Hạ Nhược Tâm đặt tay ở trên ngực mình, nơi đó cũng không có bất kỳ vật gì, không có ai biết, nơi này từng từng có một loại trí nhớ..

Sông Dao rời tay khỏi cô, cầm lên một hộp hóa trang, tinh tế dốc sức trang điểm cho cô, mà Hạ Nhược Tâm lại cười. Tròng mắt của cô lộ ra một loại thất thần.

Nếu như lúc trước, cái phù hộ thân còn ở đó, có phải hiện tại sẽ không bộ dạng thế này, cuộc sống của cô sẽ không thay đổi,

Chỉ là, quá nhiều nếu như, cũng chỉ là nếu như.

Cô nhắm cặp mắt của mình lại, lại trở lại năm sinh nhật năm tuổi kia.

Một năm đó, cô năm tuổi, mà Hạ Dĩ Hiên bốn tuổi.

Chị, trên cổ chị là cái gì, cho em chơi có được hay không, Hạ Dĩ Hiên như tiểu công chúa ngẩng đầu, nhìn đồ trên cổ Hạ Nhược Tâm đeo, cho tới bây giờ cô bé đều chưa từng gặp qua, giống như rất đẹp mắt.

"Chị, em dùng bé con đổi với chị có được hay không?" Cô chỉ bé con trong tay Hạ Nhược Tâm, cái này đương nhiên cũng là của cô bé.

Mà Hạ Nhược Tâm lắc đầu, để bé con trên tay xuống, tay đặt ở trên phù hộ thân, cô có thể không có bé con, dù bé con kia là cô thay Dĩ Hiên bốn tuổi gánh tội, dùng một trận đòn của mẹ đổi lấy.

"Chị, cho em." Từ trước đến nay Hạ Dĩ Hiên bá đạo vô cùng, đứng dậy đánh về phía Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm chỉ không ngừng lui bước.

"Dĩ Hiên: "Thảm Ý Quân bước nhanh tới, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Dĩ Hiên,

"Mẹ, con muốn thứ trên cổ chị, chị không cho con, ô..." Hạ Dĩ Hiên vừa nhìn thấy Thảm Ý Quân vội vàng khóc lên.

"Nhược Tâm, đưa nó cho Dĩ Hiên, hôm nay là sinh nhật em." Thảm Ý Quân lạnh mặt, tại sao có thể không hiểu chuyện, cho em không được sao?

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ nắm chặt phù hộ thân trong tay, bờ môi nhỏ nhỏ cùng gấp, chẳng qua không nói gì, nhưng mà, cô im ắng là cực tuyệt.

"Hạ Nhược Tâm, lấy ra:" Thảm Ý Quân đuổi tay của mình ra, mà Hạ Dĩ Hiên trong ngực lại khóc lớn tiếng hơn, còn một bên vừa khóc vừa đánh Thảm Ý Quân, mẹ con muốn, con muốn...

"Lấy ra:" Thảm Ý Quân đưa tay ra trước, cho ta.

Hạ Nhược Tâm lại lui về sau một bước, cô lắc đầu: "Mẹ, con chỉ có cái này, không lấy đi... được không?"

"Đủ rồi:" Thảm Ý Quân vội vàng đứng lên, bắt được bả vai Hạ Nhược Tâm, dùng sức lấy cái phù từ cổ cô xuống.

"Mẹ..." Hạ Nhược Tâm chỉ nhìn Thảm Ý Quân ôm Hạ Dĩ Hiên, cứ như vậy rời đi, mà trên tay Hạ Dĩ Hiên, cầm phù hộ thân của mình.

"Mẹ..." Nàng khổ sở mếu miệng, ôm lấy bé con cũ kỹ trên đất: "Mẹ, Tâm Tâm rất khó chịu..." Chỉ là, lại không có người có thể trả lời cô.

"Nhược Tâm, Nhược Tâm, cậu sao vậy?" Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Giang Dao, Hạ Nhược Tâm mới mở hai mắt ra.

"Thật xin lỗi, Giang Dao, mình chỉ là nghĩ đến chuyện trước kia." Cô cười xin lỗi một tiếng, rõ ràng bên trong đôi mắt còn rung rung nước mắt.

"Nghĩ tới điều gì?" Giang Dao lại chăm thêm phần, nước mắt của cô cô thể lau đi, thậm chí càng ngày càng nhiều. Cô gái này, thật sự khóc nhiều.

"Không có gì, chỉ là nhớ tới chuyện khi còn bé mà thôi," Cô hơi hột nói, chỉ là thất thần nhìn chính mình trong gương, cô khả năng là cô dâu xấu nhất rồi.

Mà hôn lễ cũng sắp bắt đầu.

Hôn lễ của cô và Sở Luật, khoe môi có một nụ cười như mộng ảo, nụ cười như thế, tuyệt mỹ vô cùng, lại phai màu như hoa hải đường, rõ ràng danh quý, nhưng phai màu quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Anh quả nhiên hận cô

Mang đầu sa xong, cuối cùng che lại gương mặt hoàn mỹ, mà cô rất may mắn, cô còn có đầu sa che kín tất cả, cô chặt vật, sự bi thương của cô, còn có tình yêu của cô.

"Đi thôi, cô dâu mới," Giang Dao mở cửa, mà ngoài cửa vang lên tiếng nhạc hôn lễ vui sướng, hôn lễ không làm cho tất cả mọi người mong đợi, nhưng cũng là hôn lễ.

Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài, một thân áo cưới là chính cô chọn, tất cả đều là chính cô làm, cô không có chụp ảnh cô dâu, không có thử lễ phục, mà cô cũng không có gặp lại anh.

Sở Giang nhìn đồng hồ của mình, mà vợ của ông Tống Uyển thì nóng nảy nhìn ra bên ngoài. "Ông nói đứa bé Sở Luật này xảy ra chuyện gì, người là nó muốn cưới, hiện tại cũng không có tới, nó còn muốn kết hôn nữa hay không, nếu như không có chú rể, đám cưới này còn cử hành sao?"

Cũng không thể để con gái Hạ gia kết hôn một mình? Đây sẽ là kết hôn gì, hai nhà đều là thế gia, chuyện như vậy nhất định sẽ lên đầu đề.

"Không cần lo lắng, Luật sẽ có chừng mực," Sở Giang chỉ có thể an ủi vợ như thế, ánh mắt lại rơi vào người cô gái mặc áo cô dâu.

Hi vọng, là ông nghĩ sai.

Hạ Nhược Tâm cắn môi của mình, ánh mắt tất cả mọi người nhìn cô đều mang theo quá nhiều châm chọc và khinh thường, một mình đứng ở chỗ này, không có chú rể, cái gì cũng không có.

Từng giây từng phút, cô nhẹ nhàng hít lấy không khí, chỉ là lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, cô tin tưởng anh sẽ đến, không phải là bởi vì yêu, mà là bởi vì hận.

Anh hận cô.

Khi tất cả khách khứa đều chờ không còn kiên nhẫn, một người đàn ông mặc tây trang đen đi đến, một tay anh đặt ở trong túi, thân thể cao lớn rắn chắc được âu phục bao vây, tốc độ hữu lực, cước bộ trầm ổn, ngũ quan như là điêu khắc đi ra từ lập thể hoàn mỹ, hai con ngươi hẹp dài, biểu lộ lãnh đạm, phối hợp sóng mũi cao, có chút thâm thúy người phương Tây, còn có môi mỏng khẽ nhếch, kéo theo một sự vô tình tới.

Mà người đàn ông này tuyệt đối là không thích hợp cười.

Ánh mắt anh dừng lại trên người cô dâu, khoe môi thì gọi lên một ý cười khát máu, Hạ Nhược Tâm.

Mà Sở Giang thì thờ dài một hơi, ông cầm tay của vợ, hai vợ chồng tương liếc nhau một chút, nhưng đều từ đối phương thấy được lo lắng, người đã tới, thể nhưng bọn họ vẫn lo lắng, đứa con trai này của bọn họ, tính tình thật sự là quá không thể phỏng đoán.

Sở Luật nhanh chân đi tới, người cao chân mọc, chỉ cần mấy bước liền đi tới bên người Hạ Nhược Tâm, anh cúi đầu nhìn người phụ nữ chỉ tới bả vai mình, kéo tay của cô.

Ngón tay Hạ Nhược Tâm đột nhiên run lên một cái, trên cổ tay truyền đến đau đớn, mà con ngươi người đàn ông thâm trầm, cô đã cảm giác được toàn thân lạnh băng.

Anh quả nhiên là hận cô thấu.

"Đi thôi, cô dâu của tôi. "Giọng nói không có chút nhiệt độ nào, không giống như là một người đàn ông sẽ kết hôn.

Hạ Nhược Tâm gần như bị anh kéo tới, cô nhìn thấy tay hai người giao cùng một chỗ, mà ngón tay của cô đã bị cầm có chút trắng bệch.

Cắn chặt môi của mình, cô không muốn phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Giày cao gót giẫm trên mặt thảm đỏ, đột nhiên, chân của cô vấp một chút, thân thể bất ổn ngã xuống trước, mà lúc này Sở Luật buông lỏng tay ra, mặc cho cô ngã.

Phịch một tiếng, cô cứ ngã xuống như vậy, áo cưới màu trắng bay lên, lộ ra hai chân dài nhỏ, thậm chí còn có thể mơ hồ thấy được đồ lót màu trắng, còn ký giả ở bên cạnh chụp lấy, cô vội vàng kéo váy của mình, chỉ là cảm giác một loại bị ai bị vũ nhục, mà Sở Luật lại lạnh lùng nhìn cô chật vật, khỏe mỗi đột nhiên gọi lên một độ lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh hận cô

Cuối cùng anh vờn tay của mình, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, cuối cùng một giọt nước mắt rơi vào mu bàn tay của cô, bốn phía là tiếng cười nhạo, mà trên mặt vợ chồng Hạ gia thì càng thêm khó coi, ngày mai, bọn họ sẽ vẫn lên trang đầu.

Hạ Nhược Tâm cẩn thận duỗi tay của mình ra, phía trên cánh tay kia mơ hồ có dấu vết tím xanh, Sở Luật dùng sức một lần nữa, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng kêu đau một tiếng, anh lại dùng lực, thậm chí, đều sắp bóp nát xương tay của cô.

Cô có chút chật vật đứng lên, chân trái truyền đến một trận đau đớn, mà cô chỉ có thể bước đi bất ổn theo anh, dưới khăn che mặt, không có ai biết mặt của cô dâu đã trắng bệch không màu, xem như môi tô đỏ cũng không cách nào ngăn trở tái nhợt.

Đứng trước mặt cha xứ, tất cả đều là lộ vẻ thánh khiết.

"Hạ Nhược Tâm tiểu thư, cô nguyện ý gả cho Sở Luật tiên sinh làm vợ chứ, vô luận tương lai anh ấy giàu có hay là nghèo khó, hoặc bất kể tương lai thân thể khỏe mạnh hoặc là khó chịu, cô cũng nguyện ý vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy chứ?"

Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác trước mắt có quá nhiều mờ lung, xuyên qua lụa trắng, cô nhìn thấy thập tự giá treo trước ngực cha xứ, giống như thấy được vận mệnh bị trói buộc, mà tên của cô, là Hạ Nhược Tâm.

"Hạ Nhược Tâm tiểu thư, cô nguyện ý gả cho Sở Luật tiên sinh làm vợ chứ, vô luận tương lai anh ấy giàu có hay là nghèo khó, hoặc bất kể tương lai thân thể khỏe mạnh hoặc là khó chịu, cô cũng nguyện ý vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy chứ?"

Cha xứ lại hỏi một câu, Hạ Nhược Tâm đột nhiên hoàn hồn, quay đầu thấy được trong con ngươi Sở Luật u trầm, không có nửa phần cảm xúc, không thích cũng không có hận.

"Con nguyện ý: "Cô nhỏ giọng nói, lại nhắm cặp mắt của mình lại, dù thịt nát xương tan, cô cũng nguyện ý, bởi vì, cô yêu anh như vậy,

Dù tim của anh chỉ có Dĩ Hiên, em gái của cô.

Dù cô biết, đau nhức của cô mới vừa bắt đầu.

"Sở Luật tiên sinh, anh nguyện ý cưới Hạ Nhược Tâm tiểu thư làm vợ, vô luận tương lai cô ấy giàu có hay là nghèo khó, hoặc vô luận tương lai thân thể cô ấy khỏe mạnh hoặc khó chịu, anh cũng nguyện ý vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cô ấy chứ?"

Môi mông Sở Luật nhấp nhẹ một chút: "Tôi nguyện ý: " Xuất phát từ là tự nguyện, nhưng lại không có tình cảm nào.

Mời cô dâu chú rể trao nhẫn, giọng cha xứ rơi xuống, Sở Luật lấy từ trong túi của mình ra một chiếc nhẫn kim cương, đây là thiết kế nổi tiếng nước Pháp tạo ra, chẳng qua không phải cho cô.

Có chút thô lỗ kéo bàn tay mang dấu vết xanh tím, mắt anh càng thêm tỉnh mạch một chút, chiếc nhẫn bao lấy ngón tay, Hạ Nhược Tâm chỉ hơi rung động thân thể của mình, chiếc nhẫn này, là anh cho Hạ Dĩ Hiên, không phải cô. Anh lại có thể nhục nhã cô như vậy, không cần chỉnh nó.

Nhẫn quá nhỏ, mà Sở Luật chỉ dùng sức đeo vào, không thêm để ý cô sẽ đau hay không, vốn cũng không phải là cho cô, cô đau, đó là cô tự tìm.

Giữa ngón tay đau nhói nhói, để Hạ Nhược Tâm khẽ rên một tiếng, lòng của cô vào ngày này đã bị thương tổn chết lặng, đây có phải cũng là tay đứt ruột xót hay không, chỉ là, cô sai, thì ra, đó cũng không phải, đây là linh hồn mười ngón đau đớn.

Cầm lên một cái nhẫn khác, tay cô run rẩy đỏ ửng, thay anh đeo chiếc nhẫn khác, hoàn toàn thích hợp, chỉ là, trên ngón tay của cô, lại là không khớp khiến đau lòng.

"Chú rể có thể hôn cô dâu rồi."

Cha xứ vừa dứt lời, Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác mình đã nghe không được tất cả tiếng gì, đầu sa bị hất lên, ngũ quan người đàn ông tuần mỹ lạnh tới cốt tủy, con người lướt qua hận ý. Anh cúi đầu xuống, từ từ tiếp cận, mà Hạ Nhược Tâm nhắm mắt nhắm mắt đắng chát.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xấu hổ vô cùng

Nhưng mà thật lâu, cô chỉ cảm giác có một hơi thở nóng rực phun trên mặt của cô, cô mở hai mắt ra, trên lông mi thật dài, chiếu ra nụ cười lạnh bên môi người đàn ông.

"Tôi sẽ không hôn cô, Hạ Nhược Tâm, bởi vì, cô để cho tôi cảm giác buồn nôn." Sở Luật ác độc nói, nghiêng mặt qua, mà môi anh lại không có rơi xuống, thậm chí không có chạm qua mặt của cô.

Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác chân của mình bước hơi lảo đảo một chút, hai chân mềm nhũn, kém chút liền ngã xuống, chỉ là, nàng không thể, thật sự không thể.

Hai mắt nhắm lệ mờ màng, cô nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt ba đợt vô tình đùa cợt, còn có Sở Luật tàn nhẫn cười.

Bọn họ đều đang cười, chỉ là, cô lại khóc.

Hạ Nhược Tâm vô thần nhìn bốn phía, đôi mắt của cô thấy được ảnh chụp cô dâu treo trên tường trong phòng tân hôn, thắt chặt trái tim mình, trong ngày cưới, anh treo ảnh anh và Hạ Dĩ Hiên chụp, thì ra, anh cũng có thể dịu dàng, có thể cười, có thể yêu, chỉ là, người kia hoàn toàn không phải cô.

Có thể đừng tàn nhẫn như vậy hay không đủ? Cô cắn mu bàn tay của mình, anh đang nhắc nhở cô, trong lòng của anh cô chẳng là cái thứ gì sao? Cô là một kẻ thù, hay là một món đồ chơi.

Cửa bị mạnh mẽ đẩy ra, Sở Luật đi đến, anh vẫn mặc bộ đồ tây đó, anh vòng lấy cánh tay của mình, liền từ trên cao nhìn Hạ Nhược Tâm đang ngồi trên giường.

Trên mặt của anh không có nửa phần biểu lộ, có cũng chỉ là cười lạnh tàn khốc.

"Cởi quần áo: " Anh đứng ở nơi đó, hai tay đặt ở trong túi áo.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, hai tay nắm chặt váy của mình. Ánh mắt có chút sáng ngời, lúc này lại mờ đi quá nhiều rồi.

"Cởi quần áo, không phải cô muốn gả, để tôi đụng vào cô sao?" Thậm chí còn hại chết em gái của mình, lời nói tàn nhẫn như là hòn đá, không ngừng nện ở trên thân Hạ Nhược Tâm.

"Không phải, em không có..."

"Cởi: " Sở Luật cắt ngang cô, bây giờ còn ngại biện, cô cho là anh thật sự muốn cưới cô sao?

Hạ Nhược Tâm run rẩy buông tay xuống, cởi váy áo trên người mình, thẳng đến khi người chỉ còn bộ đồ lót màu hồng.

TRên da thịt trắng nõn mịn màng, không biết là bởi vì lạnh, hay là bởi vì sợ hãi, lúc này nổi lên da gà, cô cúi đầu xuống, tay chân luống cuống ngồi ở chỗ đó.

"Cởi, cô cho rằng tôi sẽ có hứng thú với dạng thân thể bản thiêu này sao?" Hai tay Sở Luật vòng trước ngực, không thể phủ nhận, dáng người cô gái này không tệ, mặc dù có chút gầy, chẳng qua, vô cùng cân xứng.

Chỉ là, đáng tiếc, cô có trái tim độc ác.

"Không..." Hạ Nhược Tâm lắc đầu, cô không muốn như này, không muốn.

Mà Sở Luật đã không có kiên nhẫn, đi lên trước, đưa tay xé rách áo lót và quần lót, mà lúc này Hạ Nhược Tâm như là trẻ sơ sinh núp ở trên giường, toàn thân run rẩy.

"Mở chân của cô ra, không phải cô muốn những thứ này sao?" Sở Luật đến quần áo cũng không có cởi, chỉ mở quần của mình, trong mắt không có nửa phần ham muốn, có cũng là hận ý vô tận, khát máu hận ý vô cùng.

Không phải như này: " Sở Luật, đừng tàn nhẫn với em như vậy." Hạ Nhược Tâm ngược đôi mắt đầm lệ, toàn thân đổ trần, cô ở trước mặt của anh, đã sớm xấu hổ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tàn nhẫn

Sở Luật chỉ cười lạnh một tiếng, đến cùng ai mới là người tàn nhẫn.

Anh kéo chân của cô ra, không để ý cô giãy dụa, không có bất kỳ mở đầu tiến vào trong cơ thể của cô, lúc đụng phải tầng màng mỏng kia, cũng chỉ cười lạnh một tiếng, đây là hoa nhiều tiền lắm. Thật đúng là có thể lấy giả làm giả.

Dùng sức tiến vào, Hạ Nhược Tâm hét lên một tiếng: " a..." Đau đớn xé rách tràn đầy tất cả tri giác của cô, để cho cô hít sâu mấy cái

Đau nhức gần như hôn mê bất tỉnh. Anh chiếm hữu lấy thân thể cô, cũng đồng thời cướp đi lòng của cô.

"Không muốn... Đau quá, đau quá... Van xin anh: " Cô nắm thật chặt chân dưới thân, môi bị cắn rách thành vết máu nhìn mà thấy ghê tởm.

"Đau?" Sở Luật chỉ cười lạnh một tiếng, hiện tại đau nhức mới thật sự bắt đầu, cô đau anh có đau không, có đau như Dĩ Hiên không, Dĩ Hiên là cô dâu từ nhỏ anh quyết định, cô lại giết cô ấy. Giết Dĩ Hiên của anh.

Nghĩ tới đây, anh nhanh chóng dừng mãnh tiến vào, càng xâm nhập bên trong cô gái dưới thân, nhìn cô khóc ròng, nhìn cô thét lên, đến khi nhìn thấy hai chỗ tương giao không ngừng tràn ra tơ máu, trông mắt của anh càng thêm sâu.

"Van xin anh... Dừng lại... Đau quá: " Hạ Nhược Tâm vờn tay của mình, muốn nắm lấy cái gì, chỉ là, hạ thân đau nhức kịch liệt, không ngừng tăng lên, đau quá, cô thật sự đau quá...

Mà Sở Luật thì từ chối nghe không thấy, tiếp tục vô tình đụng chạm phía dưới không có bất kỳ tình dục, đây chính là việc cô muốn làm vợ của tôi, tôi sẽ để cho cô nhớ, tôi chiếm hữu thân thể cô như thế nào, tôi muốn để cô vĩnh viễn không quên được, vĩnh viễn nhớ kỹ dạng đau nhức này.

Anh lại dùng sức đỡ lấy: " Cô không xứng đáng để tôi yêu, cho nên, cô không thể để tôi dùng cách bình thường mà làm."

Hạ Nhược Tâm chỉ cắn chặt mu bàn tay của mình, thỉnh thoảng cô đóng đưa đầu của mình, sắc mặt tái nhợt như tuyết, một đôi mắt vô thần nhìn người đàn ông vô tình, chiếu thẳng vào linh hồn của cô.

"Tôi muốn để cô sống không bằng chết: "Giọng anh tiếp tục vang lên ở bên tai cô, anh chỉ nâng mắt lên, nhìn bức ảnh chụp cô dâu treo trên tường.

Dĩ Hiên, đây chính là em muốn sao?

"Van cầu anh, từ bỏ: " Cô nắm thật chặt tay của mình, thống khổ van xin người đàn ông đang tra tấn mình.

"Không muốn, không thể..."

"A..." Lại là một tiếng khóc vô cùng thê lương, trên giường lớn trong phòng tân hôn có có người đàn ông vô tình, còn có thể xác tinh thần cô gái thuần khiết.

Đêm đầu tiên của cô không có vui vẻ, chỉ có đau xé tâm.

Thẳng đến khi Sở Luật rút chính mình ra, mặc xong quần của mình, đối xử lạnh nhạt với cô gái đã ngất đi, đối với loại phụ nữ này, anh sẽ không đau lòng.

Chỉ là sau khi đi ra ngoài, anh lại nhắm hai mắt mình lại, dùng sức đóng cửa lại, thân thể bị anh tàn phá bừa bãi qua, anh cũng không dám nhìn.

Hạ Nhược Tâm co thân thể mình lại, vết máu trên giường chứng minh cô vừa mới bị người tàn nhẫn cướp đi thân thể.

"Anh trai nhỏ..." Cô mở hai mắt mình ra, con ngươi trống rỗng vô thần nhìn ảnh chụp người đàn ông kia.

"Vì sao anh không nhận ra em? Vì sao, không tin em, em không có hại Hạ Dĩ Hiên, vì sao các người không tin em, đều không tin em?"

Cô duỗi tay của mình ra, muốn bắt được cái gì, sau cùng chỉ đưa tay tới bên môi của mình, cắn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Mẹ cũ ba mới

Hạ thân đau nhức, để cho cô đng một cái cũng không dám. Bởi vì, thật sự là đau quá...

Mà anh xé rách đầu chỉ có thân thể của cô, còn có lòng của cô.

Vô lực nhắm cặp mắt của mình lại, lông mi thật dài đã sớm ướt đầm, trên gương mặt tái nhợt, mơ hồ thấy có thứ trong suốt.

Cô co rụt thân thể lại, toàn thân bị đông cứng, thân thể tím xanh thậm chí ngay cả chân mền cũng không có người đắp lên cho cô, mà trên chiếc ga trắng tinh, là một vết máu nhìn thấy ghê tởm.

Cô khó chịu ôm lấy bụng mình, bờ môi bị cắn loang lổ máu răng có thể nghe ra giọng cô yếu ớt.

"Mẹ... Mẹ..."

Như đứa trẻ bất lực, chỉ là mẹ của cô đâu, bà hận cô.

Mà cô vẫn rõ ràng nhớ một năm kia. Tuy cuộc sống của bọn họ rất kham khổ, nhưng mẹ của cô lại yêu cô, thẳng đến đó...

Một người phụ nữ dắt theo một bé gái trong tay, bé gái có gương mặt tròn trịa, hai mắt thật to, hai hàng lông mi thật dài như cánh quạt.

"Mẹ, tại sao chúng ta phải tới nơi này?" Cô bé kỳ quái ngẩng đầu nhìn mẹ của mình, mà bà chỉ khom người xuống, để tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

"Tâm Tâm, về sau nơi đây chính là nhà của chúng ta, nhớ, sau này tên con là Hạ Nhượng Tâm, nhớ kỹ chứ?"

Cô bé chỉ nhu thuận gật đầu một cái, người phụ nữ đứng lên, lôi kéo Hạ Nhượng Tâm năm đó chỉ có ba tuổi gả vào Hạ gia.

"Ý Quân, đây là Tâm Tâm sao, lớn lên thật xinh đẹp: "Người đàn ông nhìn cô bé trốn sau lưng Thẩm Ý Quân, chắc hẳn sau khi lớn lên, lại một cô gái xinh đẹp.

"Đến đây, Tâm Tâm, đây là ba mới của con, gọi ba được không?" Thẩm Ý Quân gật đầu một cái, lúc này mới kéo Hạ Nhượng Tâm ra, Hạ Nhượng Tâm nhìn thoáng qua mẹ của mình, lại nhìn cái người đàn ông xa lạ.

Lúc này mới sợ hãi gọi nhỏ một tiếng: "Ba."

Cô sẽ nghe lời, chỉ cần mẹ không vứt cô là được.

"A... Tốt, ngoan, đúng rồi, ta cũng có một đứa con gái, chẳng qua, hiện tại không biết đi chơi đâu rồi."

Nói đến con gái, gương mặt Hạ Minh Chính từ ái, đây chính là tâm can bảo bối của ông.

"Ba..." Một tiếng gọi mềm nhũn truyền đến, sau đó là một cô bé như con bướm chạy vào ngực Hạ Minh Chính, Hạ Nhượng Tâm chỉ lôi kéo góc áo mẹ mình, hăm mộ nhìn quần áo trên người cô bé, thật xinh đẹp, giống như là công chúa,

Chẳng qua cô có thể không cần, cô chỉ cần mẹ là được, cô lại gần Thẩm Ý Quân một chút.

"A..." Hạ Minh Chính ôm lấy con gái bảo bối của mình: "Hiên Hiên, đây là mẹ mới, còn kia là chị gái con: " Ông chỉ Thẩm Ý Quân còn có Hạ Nhượng Tâm.

"Con không muốn mẹ?" Hạ Dĩ Hiên cong cái miệng: " Con không thích mẹ mới, càng muốn không muốn có chị, con chỉ cần có ba, con chán ghét họ."

Hạ Minh Chính có lỗi nhìn Thẩm Ý Quân, đứa con gái này bị ông làm hư, chẳng qua, ông có một đứa con gái, đương nhiên thương gần chết.

"Không sao, Minh Chính, em hiểu."

Thẩm Ý Quân chỉ lắc đầu, bà đã quyết định nhất định phải đối tốt với con gái của Hạ Minh Chính, chỉ có con gái của ông tiếp nhận bà, bà mới có thể ở đây, nơi này cũng là nhà mới của bà.

Bà buông lỏng tay Hạ Nhược Tâm ra, Hạ Nhược Tâm lại nắm thật chặt quần áo của bà "Mẹ..." Cô chớp mắt màu đen, mi mắt nhanh chóng phủ lên một chuỗi nước mắt, mẹ không cần cô sao?

Nhìn bộ dạng con gái đáng thương, Thẩm Ý Quân chỉ do dự một chút, sau đó kéo bàn tay nhỏ của cô ra, đi tới trước mặt Hạ Minh Chính.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Có ba không có mẹ

"Dĩ Hiên, ta là dì, về sau dì sẽ cho con ăn rất nhiều đồ ngon, sẽ chơi với con, sẽ yêu thương con như ba."

Có lẽ là bởi vì Thẩm Ý Quân cười quá ôn nhu, hay là giọng nói dễ trẻ con ưa thích, Hạ Dĩ Hiên chớp mắt một cái.

"Vậy dì sẽ giống như ba, chỉ thích một mình con sao?" Cô bé hỏi Thẩm Ý Quân, tay lại ôm thật chặt cổ Hạ Minh Chính, nếu như chỉ thích một mình cô bé, sẽ chơi với cô bé, sẽ làm đồ ăn ngon cho cô bé, được chứ, cô sẽ chia ba cho bà một chút.

Thẩm Ý Quân có chút khó khăn, vô thức nhìn con gái đứng lẻ loi trợ trợ, chỉ khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Dĩ Hiên không vui

Lúc này chỉ có thể gật đầu.

"Đúng vậy, dì sẽ yêu một mình con."

Mà Hạ Nhược Tâm lại chỉ ngơ ngác nhìn bà: "Mẹ..." Thình thoảng môi nhỏ của cô khẽ động, nước mắt nhòe đi, từ từ rơi xuống.

Mà Thẩm Ý Quân đứng là làm được, đối với Hạ Dĩ Hiên mà nói, bà là người mẹ rất tốt, bà cho tất cả tình cảm, thậm chí thứ gì cho Hạ Nhược Tâm đều cho cô bé.

Trên bàn cơm, Thẩm Ý Quân ôm Hạ Dĩ Hiên, đang đút cô bé ăn cơm.

"Mẹ, con muốn ăn cái kia: " Hạ Dĩ Hiên nhìn Hạ Nhược Tâm vất vả mới gấp được bánh kem nhỏ vào đĩa, liền tranh dành.

Mà khi nghe một câu mẹ, Thẩm Ý Quân cảm giác mình sắp khóc, cuối cùng cô bé gọi bà là mẹ rồi.

"Hiên Hiên, đó là của chị, ba lấy cho con miếng khác được không?" Hạ Minh Chính không vui nhìn con gái.

"Không sao, chị nên nhường em gái: " Thẩm Ý Quân vội vàng đỡ dành Hạ Dĩ Hiên trong ngực, tay đặt ở trên tay Hạ Minh Chính, sau đó lấy bánh kem từ đĩa của Hạ Nhược Tâm, cố ý coi nhẹ ủy khuất trên mặt Hạ Nhược Tâm.

Đúng vậy, chị nên nhường cho em gái, cho nên, cô nhường tất cả, bao gồm, mẹ của cô.

Mà Hạ Dĩ Hiên chỉ cắn một cái, sau đó không ăn.

"Này, trả lại cho chị." Hạ Dĩ Hiên cầm mẩu đầy ra trước mặt Hạ Nhược Tâm.

"Không phải chị thích ăn sao? Vậy thì ăn đi: " Cô bé bá đạo nói, dù sao, cô bé mới là tiểu công chúa Hạ gia, mà Hạ Nhược Tâm dù sao cũng không phải.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu nhìn miếng bánh kem bị cắn, chỉ cắn môi của mình, cô bắt lực nhìn Thẩm Ý Quân, mẹ...

"Đó là em gái cho con, con nên ăn mới đúng, " Thẩm Ý Quân cố ý xem nhẹ nước mắt trong mắt con gái, vẫn cẩn thận đút Hạ Dĩ Hiên trong ngực.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, cô cầm cái đĩa, bắt đầu ăn, chỉ là ăn không phải hương vị ngọt ngào, mà chính là vị đắng.

Mẹ, con không muốn ăn, thật sự không muốn ăn.

Chỉ là, cô chỉ có thể ăn hết, bởi vì mẹ để cho cô ăn, cô phải ăn.

Trong bệnh viện, thình thoảng Hạ Dĩ Hiên khóc, con không muốn rút máu không muốn rút máu, cô bé thình thoảng dựa dựa trên người Hạ Minh Chính, nhìn Hạ Minh Chính yêu thương không dứt.

"Hiên Hiên, nghe ba, không đau, rút một chút là được."

"Không muốn, không muốn, con không muốn..." Hạ Dĩ Hiên không ngừng khóc rống lấy, để bác sĩ cũng không thể xuống tay, mà Hạ Nhượng Tâm chỉ vùng trộm nhìn cây kim trong tay bác sĩ, thân thể nhỏ nhỏ phát run một chút.

Tiêm vào như thế nhất định rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhấn tâm

Thẩm Ý Quân gấp không có cách nào, bà cúi đầu xuống, đang lúc nhìn thấy con gái, đột nhiên nghĩ đến cái gì. Bà vội vàng bắt lấy tay Hạ Nhượng Tâm, kéo tới trước mặt bác sĩ.

"Hiên Hiên, con xem, không đau, chị gái sẽ rút:" Bà nói xong, kéo cánh tay Hạ Nhượng Tâm, mà Hạ Nhượng Tâm chỉ hơi vùng vẩy một chút.

"Đứa nhỏ này không có bệnh, rút cái gì?" Bác sĩ kỳ quái nhìn thoáng qua cô bé này, sau cùng dưới cảnh cáo của Thẩm Ý Quân, chỉ nắm chặt cánh tay nhỏ.

"Mẹ, Tâm Tâm có thể không hút không? Con sợ..." Cô lôi kéo quần áo Thẩm Ý Quân, chỉ là sợ hãi rút thân thể lại.

"Ý Quân, cái này không được?" Hạ Minh Chính cũng có chút không đành lòng.

"Rút đi..." Quyết tâm hung ác, Thẩm Ý Quân chỉ quay đầu ôm lấy Hạ Dĩ Hiên, con xem, chị gái đã rút máu rồi...

Mà bác sĩ chỉ thờ dài một tiếng, làm mẹ đều không đau lòng, bọn họ đau lòng cái gì?

Hạ Nhượng Tâm cắn bờ môi nhỏ, nhìn cây kia giống như còn lớn hơn cánh tay của cô ấn vào, cô đáng thương khóc thút thít một tiếng, cúi đầu xuống, chỉ có nước mắt không ngừng rơi.

"Mẹ con đau..."

Cô trộm nhìn thoáng qua mẹ của mình, nhìn bà đỡ dành Hạ Tử Hiên, thậm chí, bà đều không có nhìn qua cô một chút.

"Hiên Hiên, nhìn thấy chưa, chị không đau, rút máu không đau: "Thình thoảng bên tai truyền đến tiếng Thẩm Ý Quân an ủi.

Không đau, không đau?

Không đúng, mẹ... Đau quá.

Cô không có bệnh, lại đi rút máu, bởi vì, cô là chị, phải làm gương cho em.

Mà đến phiên Hạ Dĩ Hiên, khi cây tiêm tiến vào, cô bé khóc thật lớn tiếng, cha đang an ủi cô bé, mẹ đang khóc...

Mà Hạ Nhượng Tâm chỉ có thể là đứng cô đơn ở đó, lần đầu tiên cảm giác mình chính là người thừa.

Một năm này Hạ Dĩ Hiên năm tuổi, mà Hạ Nhượng Tâm sáu tuổi.

"Con không muốn chọc đầu, không muốn: " Hạ Dĩ Hiên nhìn mình bị chọc, dùng sức đánh Thẩm Ý Quân: "Mẹ, con ghét như vậy, thật xấu, con không muốn gặp người."

Bởi vì bị bệnh, cho nên nhất định phải cạo tóc của mình, chỉ là, dạng này thật sự vô cùng xấu, cô bé có chút ghen ghét trừng mắt nhìn Hạ Nhượng Tâm đứng một bên, cô có mái tóc dài đến hông.

Thẩm Ý Quân chỉ đóng một mắt.

"Mẹ..." Trước gương, Hạ Nhượng Tâm lôi kéo quần áo của mình không buông, tay nhỏ đều có thể thấy được mạch máu phía trên: "Mẹ, không cắt tóc của con có được không? Con sẽ rất ngoan, sẽ không xuất hiện ở trước mặt em gái."

Mà Thẩm Ý Quân chỉ cảm lên một bên cây kéo, hung ác cắt xuống.

"Mẹ, vì sao?" Nhìn tóc thật dài rơi xuống đất, Hạ Nhượng Tâm chỉ cúi đầu, mặc cho nước mắt đảo quanh trong mắt, tất cả trước mắt đều mờ lung, lại rõ ràng, mà mái tóc của cô cũng từ từ không còn.

Cô trở thành một người thợ đầu khác, chỉ là bởi vì giống em gái.

Khi Hạ Nhượng Tâm thợ đầu đứng ở trước mặt hai cha con, Hạ Dĩ Hiên cao hứng cười, mà Hạ Minh Chính thì áy náy kéo Thẩm Ý Quân qua, quyết định về sau sẽ đối tốt với cô hơn một chút.

Hạ Nhượng Tâm đồ hai mắt đi ra ngoài, cô đến gương cũng không dám nhìn, lúc này bé gái đã biết đẹp, mà cô, kỳ thật đã đi học.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cha không thương, mẹ không yêu

"Hạ Nhượng Tâm, người quái dị, cha không thương, mẹ không yêu, đầu thợ đầu thợ..." Tất cả trẻ con trong trường học đều đang cười, đều đang khi dễ cô, mà cô chỉ ngồi ở chỗ của mình, lật túi sách, bên trong có một sợi tóc thật dài.

Không phải, không phải, cô không xấu, cô không xấu, cô có ba, có mẹ, nhưng không có người yêu.

Một năm này, Hạ Nhượng Tâm bảy tuổi, mà Hạ Dĩ Hiên, sáu tuổi.

"Ba, mẹ, con thi được tám mươi điểm?:" Khi Hạ Dĩ Hiên cầm bài thi 80 điểm mừng nộ, Hạ Nhượng Tâm chỉ trốn ở trong phòng nhỏ của mình, trong tay nắm chặt hai bài thi một trăm điểm.

"Mẹ, Tâm Tâm thi một trăm điểm..."

"Đúng rồi, Nhượng Tâm thi bao nhiêu?" Lúc này Hạ Minh Chính mới nhớ tới còn có một đứa con gái. Sắc mặt Thẩm Ý Quân hơi thay đổi một chút: "Nó rất ngốc, được 60 mà thôi." Mà Hạ Dĩ Hiên nghe được từ 60 điểm kia, lại cười càng thêm vui vẻ.

"Không sao: " Hạ Minh Chính an ủi vợ: " Xem như Nhượng Tâm thi được 50 điểm: "Hạ gia vẫn nuôi được đứa con gái này.

Hạ Nhượng Tâm chỉ nhìn một nhà ba người họ, đóng cửa lại.

Buổi tối, Thẩm Ý Quân sửa toàn bộ bài thi lại một lần, phía trên viết số 60 thật to: "Nhớ, Nhượng Tâm, không thể nói cho Dĩ Hiên con thi được một trăm điểm. Con chỉ có thể kém hơn Dĩ Hiên, bởi vì, con là chị, cho nên phải nhường em."

Hạ Nhượng Tâm chỉ chết lặng gật đầu, cô biết, cô là chị, phải nhường em gái.

Nhượng Tâm phải thi âm nhạc, rõ chưa? Một mình em gái cô đơn, Hạ Nhượng Tâm chỉ chết lặng thu hồi giá vẽ của mình, cô muốn thi luôn là mỹ thuật, chỉ là, cô biết, trong nhà này, tất cả, cô đều không có cách nào thay đổi, bọn họ để cho cô làm cái gì, cô phải làm cái gì?

Cho nên, cô từ bỏ mỹ thuật cô yêu nhất, dự thi môn âm nhạc cô không am hiểu, mà Hạ Dĩ Hiên cho tới nay đều là công chúa, mà cô chỉ là vật nền bên cạnh công chúa, cô không thể xinh đẹp hơn con bé, không thể mạnh hơn nó, không thể học giỏi hơn nó, thậm chí lúc thi đại học, Hạ Dĩ Hiên thi D, mà nàng chỉ có thể thi D, kỳ thật, thành tích của cô, hoàn toàn có thể thi A.

Một năm kia, cô nhìn đề thi trong tay, nắm bút, cuối cùng viết tên của mình ở phía trên, mà bài thi kia chỉ làm một nửa.

Cô cho là, cô có thể qua cả đời như vậy, sẽ để cho Hạ gia nắm giữ cuộc đời của cô, bao quát, tính mạng của cô, hôn nhân của cô, chỉ là, cô sai lầm, thẳng đến ngày đó, cô gặp được anh.

"Chị, chị xem, đây là bạn trai của em: " Hạ Dĩ Hiên ngọt ngào, tay kéo một người nam, người nam thành thực nội liễm, một thân âu phục thủ công càng sắc sảo hơn người, cao quý vô cùng.

Khuôn mặt người đàn ông tuấn tú mang theo tôn quý, còn có khí thế bá đạo không cho người sơ sót. Lớn lên có một đôi mắt đen ẩn giấu tia thâm trầm, có rất nhiều tính xâm lược.

Hạ Nhượng Tâm chỉ cảm giác có một bàn tay bóp chặt trái tim của mình.

Anh trai nhỏ...

Chỉ cần liếc một chút, cô đã nhận ra anh là anh trai nhỏ nói lớn lên muốn lấy cô, anh đã thay đổi, nhưng cô vẫn nhận ra.

"Ừm: " Người đàn ông chỉ lãnh đạm gật đầu với Hạ Nhượng Tâm, sau đó xoay người, đưa tay mon trón sợi tóc của Hạ Dĩ Hiên, sau cùng dừng trên chiếc phù bộ thân treo trên cổ cô, trong mắt lóe lên từng vệt màu ấm.

Chương 13: Đời này đều phải cảm ơn

Mà khỏe môi của khe câu một chút, lại không nhìn thấy đáy mắt Hạ Nhược Tâm cay đắng.

Anh trai nhỏ, anh biết không? Kỳ thật, em mới là người anh muốn tìm.

Chỉ là, hiện tại, không có bất kỳ người nào tin.

Chị, anh ấy tên tên Sở Luật, là anh Luật của em, Hạ Dĩ Hiên vui vẻ nói, chiếm hữu giống như đem đầu của mình tựa ở trên cánh tay Sở Luật.

Mà Sở Luật lãnh khốc vô cùng, lúc này cũng nhiều hơn một phần dịu dàng không thể gặp.

"Chúng ta đi thôi." Sở Luật dắt Hạ Dĩ Hiên đi vào Hạ gia, lúc đi qua Hạ Nhược Tâm, thậm chí không có dừng lại nửa bước, Hạ Nhược Tâm chỉ ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, trong lúc nhất thời, nơi trái tim tan nát một chút.

Cô nắm chặt tay của mình, ánh nắng nhàn nhạt rơi vào gương mặt cô, nụ cười có chút thống khổ, vô lực giương lên.

Hạ Minh Chính thì vô cùng hài lòng với Sở Luật, mà Sở Luật chỉ trực tiếp nói thẳng ý đồ mình đến, anh muốn Hạ Dĩ Hiên, mà đối với Hạ Dĩ Hiên là tình thế bất buộc. Tuy nhiên Hạ Minh Chính cho là anh cuồng vọng một chút, nhưng Sở Luật có sự cuồng vọng tiền vốn là người thừa kế của gia tộc Sở thì đưa hòn ngọc quý vào tay anh sẽ không bạc đãi bọn họ.

Hạ Nhược Tâm chỉ ngơ ngác nhìn Sở Luật, không có ai biết, lúc này, cô nuốt nước mắt vào bụng.

Cô đi trở về phòng của mình, ở chỗ này, cô vĩnh viễn chỉ là một người ngoài mà thôi, nếu như có thể, cô tình nguyện cùng mẹ sống quãng thời gian kham khổ.

Mà về sau, Sở Luật trở thành khách quen Hạ gia, cô không chỉ một lần muốn qua nói cho anh biết, cô mới là người anh từng ưng thuận hứa, chỉ là, mỗi một lần lời đến khỏe miệng, chỉ có thể vô lực thu hồi.

Bởi vì, cô phát hiện, đối với bất kỳ người nào anh đều vô cùng đậm mực, lại chân chính yêu Hạ Dĩ Hiên, một hứa hẹn hồi nhỏ, một phần chân chính, Hạ Nhược Tâm thua xa Hạ Dĩ Hiên.

Cô đóng cửa lại, thu hồi ánh mắt của mình, đóng mình trong căn phòng nhỏ.

Khi cửa mở ra, cô vẫn duy trì động tác kia, hai tay của cô ôm thật chặt đầu gối của mình, vô thần nhìn ra bên ngoài, mà rơi vào mắt cô là phần vỡ vụn yếu ớt.

Cô là người, cô không phải gỗ, cô sẽ đau, cũng sẽ đau nhức.

"Tâm Tâm..." Giọng của người phụ nữ vang lên, có chút cảm giác không thân thiết, cô quay đầu lại, thấy được không biết từ lúc nào Thẩm Ý Quân đứng ở trước mặt cô.

Đây là mẹ của cô, chỉ là, cô đã quên, đã bao lâu cô không có gọi bà một tiếng mẹ.

Cô ngồi thẳng thân thể của mình, lông mi che giấu đi một phần tùy tiện không lộ ra ngoài.

"Tâm Tâm, Sở Luật là của Dĩ Hiên: "Thẩm Ý Quân mở miệng cũng là một câu cảnh cáo, lại để thân thể Hạ Nhược Tâm đột nhiên nghiêm chỉnh một chút, cô đã rất cẩn thận, thế nhưng bà vẫn nhìn ra.

"Tâm Tâm, con nên biết thân phận mình, Sở Luật là người con không xứng, cho nên, không cần nghĩ tới cậu ta, cũng không nên thương tổn đến em gái con: "Thẩm Ý Quân đưa tay vuốt tóc Hạ Nhược Tâm, lại để thân thể Hạ Nhược Tâm phát lạnh.

Thân phận, đúng vậy, về sau Sở Luật là tổng giám đốc đại tập đoàn, mà cô, chỉ là một bé gái mồ côi, cô có nhà, tương đương với không, cô có mẹ, cũng là của người khác.

"Con đã biết: " Giọng có chút mờ ảo truyền đến, rất nhanh vỡ vụn trong không khí, giống như, đây vốn không phải là tiếng của cô.

"Tâm Tâm, con nên học cảm ơn, là ba của con cho chúng ta cuộc sống bây giờ, con mới được đến trường, có quần áo mặc, nếu không, mẹ con chúng ta đã sớm lưu lạc đầu đường."

Chương 14: Thì ra, cô thật sự rất thích khóc

"Con đã biết: "Giọng vẫn không có tức giận, mà Hạ Nhược Tâm chỉ nhìn ra bên ngoài, đối với Thẩm Ý Quân là cảm giác lạ lẫm, cô tình nguyện không muốn cuộc sống như vậy, khỏe mỗi của cô có chút đùa cợt.

Mà Thẩm Ý Quân thấy được trên mặt cô có mắt mắt, lại không biết vì sao thấy loại cảm giác không ổn, vội vàng lấy tay đặt ở trên tóc Hạ Nhược Tâm ra, giống như tóc của cô làm bà đau tay.

Đúng vậy, coi như không có đâm đau tay của bà, thế nhưng đã đâm đau nhức lòng của cô.

Cửa đóng lại lần nữa, không có người nhìn thấy gương mặt Hạ Nhược Tâm hơi mang theo trong suốt rơi xuống một giọt nước mắt, trong mắt của cô nhiễm lên tuyệt vọng.

Rơi xuống có chút tuyệt vọng thê mỹ.

Cô cẩn thận che giấu đi tất cả tâm tư, lòng của cô, tình của cpp, chỉ trầm mặc nhìn Sở Luật và Hạ Dĩ Hiên, đúng vậy, mẹnói rất đúng, chỉ có công chúa như Hạ Dĩ Hiên mới có thể hợp với anh.

Chỉ là, mỗi lần nhìn một chút, cô mới phát hiện, thì ra những năm này tình cảm đối với anh trai nhỏ từng giờ từng phút trở thành thói quen của cô, làm sao cô có thể không nghĩ, làm sao có thể không yêu.

Mà bây giờ thậm chí mỗi một ngày, cô đều nhận lấy dày vò.

Sở Luật ôm Hạ Dĩ Hiên, mắt đen thu vào, nhanh chóng cúi người, ngay lúc Hạ Dĩ Hiên còn không có định thần, cúi xuống hôn lên môi cô, anh đối với cô cũng không giống những người phụ nữ khác, bởi vì, cô là cô dâu anh định từ nhỏ.

"Anh Luật..." Mi mắt Hạ Dĩ Hiên nhẹ nhàng mông lung một chút, cảm giác thật tốt như vậy, cô phát hiện mình thật sự yêu anh Luật

"Em phải nhanh lớn lên một chút, như vậy em có thể gả cho anh Luật: " Anh vươn tay vô cùng sùng ái vỗ về mặt Hạ Dĩ Hiên, chỉ là khi ánh mắt nhìn đến bóng người cách đó không xa, tự nhiên lạnh một chút.

Lại là cô.

Hạ Nhược Tâm

Tay Hạ Nhược Tâm đặt ở trên ngực của mình, sắc mặt vô cùng trắng, thì ra, so với chính mình nhìn thấy còn đau mấy phần, cô cho là mình đau đã thành thói quen, chỉ là không có nghĩ đến, cảm giác như vậy vẫn muốn xé rách cô.

Cô xoay người, chỉ là một bóng dáng rơi vào mặt cô, đột nhiên ngẩng đầu, Sở Luật liền tùy ý dựa vào tường, ngũ quan anh lạnh lùng mơ hồ lộ ra một chút sát ý.

"Cô thích tôi?" Giọng của anh lạnh như là gió mùa đông, để thân thể Hạ Nhược Tâm giống như có thể phân thành hai từ đó, lạnh. đau đón như vậy.

Hạ Nhược Tâm chỉ tránh né ánh mắt của anh, bởi vì, ánh mắt của anh để cho cô không biết làm thế nào.

Đúng vậy, cô thích anh, không, là cô yêu anh, cô có thể lừa gạt tất cả mọi người, lại không cách nào lừa gạt mình, Sở Luật đứng thẳng người, đến gần Hạ Nhược Tâm, duỗi tay nắm lấy cổ cô: " Tôi cảnh cáo cô, thu hồi tự mình đa tình, nếu như cô dám để cho Dĩ Hiên nhận một chút tổn thương, tôi sẽ để cho cô không thể sống, để cô biết cái gì gọi là địa ngục, cô tổn thương cô ấy một sợi tóc, tôi sẽ hủy cả đầu cô."

Anh nói tàn nhẫn vô tình, Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, một giọt nước mắt trong suốt rơi vào mu bàn tay của anh, mà anh hất cằm cô ra, mu bàn tay nó nước đọng, vậy mà để tim của anh không thoải mái.

Anh chán ghét phụ nữ khóc, nhất là người phụ nữ này khóc.

Anh nhanh chân rời đi, chỉ lưu lại một cô gái thương tâm gần chết nhìn bóng lưng của anh, dường như muốn đem cuộc đời của anh chiếu vào đáy mắt mình, còn có linh hồn.

Cô xoay người, chỉ vươn mu bàn tay của mình ra đặt ở trước môi cắn, lại nếm được nước mắt khô sở, thì ra, nàng là thật rất thích khóc.

Chương 15: Người ba khác

Một năm này, Hạ Nhược Tâm 19 Tuổi, mà Hạ Dĩ Hiên 18 tuổi.

"Chị, chị xem cái này được không?" Hạ Dĩ Hiên cầm một chiếc nhẫn kim cương như hiện vật quý, chị xem, đây là anh Luật cho em, anh ấy cầu hôn em, trong tay con bé đeo một chiếc nhẫn kim cương cực kỳ xinh đẹp, ánh sáng vĩnh hằng.

Mà Hạ Nhược Tâm lại nhắm cặp mắt của mình lại, để thống khổ trong mắt mình chậm rãi thối lui, chúc mừng em, lúc cô mở hai mắt ra lại cười, chỉ là cười khó nhìn hơn khóc.

Thật tốt, cuối cùng họ cũng kết hôn, chỉ là, lòng của cô lại đau nữa.

"Chị, chúng ta đi lái xe đi, mấy ngày trước Luật đưa cho em một chiếc xe đua mới, chị nhớ, chút nữa nói là chị muốn ra ngoài." Hạ Dĩ Hiên vòng vo một chút, cô đã rất lâu không có lái xe, chỉ là, ba của cô cho tới bây giờ đều không thích để cho cô lái xe, nói cô lái xe giống như là kẻ điên, đến anh Luật cũng không cho, hôm nay cuối cùng cô nghĩ đến một biện pháp tốt rồi.

Đứng ở trước mặt Hạ Minh Chính, Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác mất tự nhiên, người ba khác, cũng để cô gọi ba, mà cô, thật sự kêu không được.

"Được, về sớm một chút là được." Hạ Minh Chính chỉ phát tay mình một chút, đối với Hạ Nhược Tâm hoặc nhiều hoặc ít có chút thua thiệt, ông biết cô gái này thông minh, so với Dĩ Hiên thông minh rất nhiều, những năm này để cho cô đứng ở đằng sau Dĩ Hiên, đúng là ủy khuất cô.

Cho nên, đây là lần đầu tiên, đương nhiên cũng sẽ không là lần cuối cùng.

Mà Hạ Nhược Tâm lại phát hiện Hạ Dĩ Hiên thay đổi, có khi luôn luôn không quan tâm, không biết là đang suy nghĩ gì?

"Chị, chúng ta ra ngoài đi." Cô đứng ngồi không yên, lôi kéo Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài.

Mà lên xe, Hạ Nhược Tâm đã xuống khỏi xe, đây chính là hình thức bình thường bọn họ ở chung, nó đi chơi, mà cô thì ngồi một chỗ chờ đợi.

Chỉ là, một ngày này, Hạ Dĩ Hiên lại không trở về nữa.

Mà lưu cho cô ác mộng đêm không hết, cái chiếc xe đua đã cháy không còn hình dáng, về phần người, cũng không còn cách nào tìm được.

"Không phải tôi..." Cô nhẹ nhàng cắn môi khô khốc của mình, trên môi sưng đỏ dọa người, trên thân thể của cô không có bất kỳ quần áo gì, chỉ là hai chân có vết tím xanh đáng sợ, anh cướp đi thân thể của cô, lại không có hôn cô, cũng không có sờ qua cô.

Cô ngồi dậy, nhìn xuống đau nhói giữa hai chân, anh thật sự xé rách cô, mà lạc hồng trên giường thì chế nhạo lớn nhất với cô, cô không có quên lúc anh tàn nhẫn chiếm hữu, nói tới câu nói kia, tầng màng kia của cô làm bao nhiêu tiền, anh biết rất rõ ràng, biết rất rõ ràng, cô không có.

Đứng lên, cô thậm chí chỉ đi một bước, lại ngã ngồi ở trên giường, cô cắn môi của mình, phần môi, giữa hai chân đều đau nhói khó nói lên lời.

Cô mở tủ treo quần áo ra, lại bị ai phát hiện, nơi này đến một bộ quần áo của cô cũng không có, cô nhìn thân thể của mình, có phải đến một bộ quần áo cũng không nguyện ý cho cô mặc.

Cửa truyền đến tiếng gõ, cô vội vàng kéo chăn mền bao lại chính mình.

"Thiếu phu nhân, tôi vào nhé?" Nói xong, cửa bị đẩy ra, mà người tiến vào, thì giúp việc ở toà biệt thự tư nhân này, cô ấy có chút kỳ lạ nhìn Hạ Nhược Tâm, sau đó lấy ra một bộ đồ đặt lên giường.

"Thiếu phu nhân, cái này là thiếu gia để cho tôi đưa cho cô:" Cô ấy lại ngẩng đầu nhìn cô gái hốc mắt sưng đỏ, một mặt đáng thương, chắc hẳn đêm qua, nhất định thiếu gia rất thô bạo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cũng bởi vì, cô yêu anh

Cô ấy đứng đó, trong mắt hoặc nhiều hoặc ít mang một chút đồng tình, chẳng qua, rất nhanh, lại bị một sự khinh thường thay thế, hại chết em gái của mình có thể thiện lương chỗ nào, nếu như không phải tại cô, hiện tại thiếu gia nhà bọn họ sẽ không thay đổi dạng âm tính bất định như hôm nay.

Cửa phịch một tiếng đóng lại, Hạ Nhược Tâm mới cúi đầu xuống, trong mắt lại tụ tập một đám sương mù, anh thật sự là không giờ khắc nào không nhục nhã cô.

Một thân quần áo nữ giúp việc, một thân phận nữ giúp việc, cô gả cho anh, thế nhưng, anh đang cảnh cáo cô, cô vĩnh viễn không phải là vợ của anh, mà chính là người giúp việc của anh.

Run rẩy cầm quần áo trên giường lên, mặc ở trên người mình, một gương mặt vô cùng thanh lệ, lúc này cũng không tiếp tục vui vẻ, có lẽ, cho tới bây giờ cô đều chưa từng vui vẻ qua.

Đi ra ngoài, giữa hai chân vẫn còn đau đớn đêm qua, lúc nào cũng có thể cho cô nghĩ đến, đêm qua, người đàn ông kia tàn nhẫn đối đãi với cô như thế nào.

"Thiếu phu nhân, về sau tất cả việc nhà đều do cô tới làm, cái này là thiếu gia phân phó: "Nữ giúp việc đâu ra đấy mặt không thay đổi nói, đến nữ giúp việc nơi này cũng đều không có coi cô thành chủ nhân.

Cô ta kêu cô là thiếu phu nhân, thế nhưng, cô giống sao?

Chết lặng gật đầu một cái, cô nâng thân thể vô cùng nặng nề, bắt đầu sinh hoạt, cô ở chỗ này, thậm chí, đến người giúp việc cũng không bằng.

Cô nắm chặt tay đỏ rực của mình, không ngừng xoa nắn, hi vọng như vậy có thể cho mình thêm ấm một chút, chỉ là, cô phát hiện, loại biện pháp này căn bản là vô dụng.

Trên dưới hai tầng biệt thự sang trọng, cô rờn rã bận bịu đã hơn nửa ngày, mới có thể nghỉ ngơi một chút, cô nhìn căn biệt thự cực lớn, lớn chỉ để cho cô cảm giác trống rỗng, cảm giác sợ hãi.

Đây chính là tân hôn của cô.

Cửa có một trận tiếng vang rất nhỏ, thân thể của cô cứng đờ theo bản năng, vừa định muốn ra mở, cũng đã nghe được tiếng Sờ Luật lạnh thấu xương

"Thế nào, không muốn nhìn thấy tôi đến thế, không phải là cô muốn gả cho tôi, đến em gái của mình cũng giết, thì ra, lá gan của cô lại nhỏ như vậy?"

Mỗi câu mỗi chữ mảy may không cho bất kỳ thể diện gì, cô ở trong mắt anh, ngoại trừ hung thủ giết người, cái gì cũng không có.

"Em không..." Môi của cô nhẹ nhàng khép mở, sau cùng chỉ cười khổ một tiếng, có phải cô nói gì đều không quan trọng hay không, bởi vì không có bất kỳ người nào sẽ tin tưởng, bọn họ đều tưởng rằng cô hại chết Hạ Dĩ Hiên, chẳng lẽ chỉ là bởi vì, cô yêu anh sao?

Cái cảm bị nâng lên, cô thậm chí có thể nghe được cảm mình truyền đến tiếng cạch, anh gần như muốn bóp nát cảm cô, cô ngẩng đầu, thấy được trong mắt Sờ Luật tình hồng khát máu, còn có loại hận ý không che dấu.

Anh hận cô, hận tới cực điểm.

"Tiến vào phòng:" Anh cười lạnh một tiếng, mà thân thể Hạ Nhược Tâm đột nhiên run rẩy, trên mặt vô cùng tái nhợt.

"Cô không được quên, tôi cưới cô, cô phải cung cấp thân thể của mình:" Anh hiểu được sợ hãi trong mắt cô, trên mặt và ý cười càng thêm lạnh một chút, quả nhiên anh không thích hợp cười, quả nhiên là tàn nhẫn vô cùng.

Nhất là anh hận người, anh nhất định sẽ để họ là cái xác không hồn.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng đóng hai mắt một chút, dưới dung nhan tái nhợt không màu, rơi xuống mấy giọt nước mắt trong suốt, cô đi vào theo phía sau anh, bước chân của cô rất nặng, rất nặng, mà hai mắt đắm lệ mông lung, cô mới phát hiện, bọn họ rõ ràng cách chỉ như thế, nhưng cô lại không cách nào bắt anh lại, thậm chí, đến góc áo của anh cũng chưa từng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Không thể sinh

Trong tân phòng, bên trong, vẫn có mùi vị tối qua, Sờ Luật ngồi ở đầu giường, chỉ châm thuốc lá, khóe môi gợi lên độ cong không thấy nửa phần ý cười.

"Cô nên biết phải làm sao?" Dập thuốc ở trong tay, anh đối với thân thể cô một chút hứng thú cũng không có, chẳng qua, anh đau như thế, như vậy, cô

nhất định phải bồi đau cùng anh.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng cúi đầu xuống, ngón tay nhỏ cời đồ trên người mình, thẳng đến khi cở hết quần áo, mới từ từ nằm ở trên cái giường kia, hai tay của cô nắm thật chặt cái chăn dưới thân, cái cảm bị bóp tím xanh một mảnh.

"Ừm..." Hạ thân bị xâm nhập, không có chút dịu dàng nào, cô chỉ cắn mu bàn tay của mình, mặc cho nước mắt trượt xuống, đó là một loại đau nhức không cách nào nói rõ, đau nhức cực kỳ.

Sở Luật là nhìn chỗ hai người kết hợp, nơi đó rịn ra một tơ máu, hạ thân của cô đã bị anh tàn phá bừa bãi sưng đỏ không chịu nổi, nhưng anh vẫn không có ngừng động tác của mình, anh muốn là cô đau nhức.

"A..." Cuối cùng không nhịn được, một tiếng tiếng kêu vô cùng thảm thiết thê lương, có thể chấn vỡ tất cả màng nhĩ mọi người.

"Van xin anh, dừng lại, em đau quá, em thật sự đau quá..." Thịnh thoảng cô thút thít, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn màu sắc, chỉ có thống khổ, nước mắt theo cằm của cô như suối không ngừng rơi xuống.

"Cô đau, vậy càng đau đi..."

Sở Luật lại va chạm thật sâu, đụng tới ngũ tạng cô đều lăn lộn, cô nắm thật chặt ga giường dưới thân, lại bởi vì một chút này, cuối cùng đã bất tỉnh.

Mà Sở Luật chỉ cảm giác chỗ hai người kết hợp truyền đến một trận nhiệt lưu, anh lại cười lạnh lần nữa, chỉ cúi đầu xuống, lại thấy được hạ thân Hạ Nhược Tâm không ngừng tuôn ra máu đỏ, cũng không dừng được nữa nhuộm đỏ chăn mền trên người cô.

Anh rút chính mình ra, sắc mặt càng thêm lạnh một chút, mà gương mặt Hạ Nhược Tâm, lúc này đã trắng bệch không có một tia sức sống.

Trong bệnh viện, Sở Luật chỉ tựa ở bên tường, giữa ngón tay vẫn cầm một điều thuốc, chậm rãi phun ra nuốt vào, trong mắt của anh không có một tia lo lắng, sinh tử của cô không có quan hệ gì với anh, chẳng qua, nếu như cô thật sự chết như vậy, như vậy, sự thù hận của anh phải làm sao, hung hăng dập thuốc trong tay.

Hạ Nhược Tâm, tốt nhất cô đừng chết, xem như cô chết, tôi cũng không có bỏ qua cho cô, trên mặt của anh bình tĩnh, nhưng chỉ có anh biết, hạ thân cô ra máu, kỳ thật đã để thân thể của anh có một loại hàn ý không cách nào nói ra.

Trong phòng bệnh, Hạ Nhược Tâm chỉ nằm ở nơi đó, mạch máu trên cánh tay cực kỳ rõ ràng.

"Ừm, cô ấy thế nào?" Hai tay Sở Luật đặt ở trong túi, mắt đen không có nửa phần cảm xúc. Giống như bên trong nằm chỉ là một người xa lạ, mà không phải cô vợ anh vừa mới kết hôn.

"Sở tiên sinh..." Bác sĩ có chút khó tả.

"Nói: " Sở Luật vẫn động tác như vậy, giống như còn có một chuyện không dễ có thể thấy được.

"Là như vậy, Sở tiên sinh: "Bác sĩ hít một hơi thật sâu: " Từ cung Sở phu nhân nhận va chạm nghiêm trọng, như vậy sau này sẽ tạo ảnh hưởng rất lớn trong sinh đẻ, chẳng qua, mọi người không cần lo lắng, chỉ là khó thụ thai không có nghĩa là sẽ không."

Nói đến đây, bác sĩ an ủi người đàn ông này.

Sở Luật lại nhắc một con mắt: " Ông nói là, về sau cô ta không cách nào sinh?" Anh hỏi tuyệt tình tuyệt ý, đến bác sĩ cũng bị hỏi ngơ.

"Tôi không phải ý kia, Sở tiên sinh..."

"Tôi hỏi có phải về sau cô ta không thể sinh hay không?" Sở Luật cắt đứt lời bác sĩ, anh quan tâm chỉ có cô còn có thể sinh hay không.

Bác sĩ sửng sốt một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không thể sinh, thật tốt

"Đúng vậy, Sở sinh trước."

Mà khỏe môi Sở Luật lại là vô tình câu một chút, dạng này rất tốt.

Anh quay người đi ra ngoài, anh nói qua, đây là cô nên nhận, con của anh chỉ có Dĩ Hiên mới có thể sinh, những người phụ nữ khác, không xứng. Nhất là cô, Hạ Nhượng Tâm, để cho cô có con của Sở gia họ, anh còn sợ, đứa bé kia cũng ác độc giống cô.

Bác sĩ chỉ đồng tình nhìn thoáng qua cô gái bên người, quả nhiên nhà cô tiền không phải tốt như vậy. Khi cửa phòng bệnh đóng lại, không có người nhìn thấy lông mi Hạ Nhượng Tâm khẽ động, dính đầy nước mắt nhỏ vun.

Tay của cô đặt ở trên bụng của mình, về sau, cô cũng không thể sinh bảo bảo, thật sao? Về sau không có người gọi xò là mẹ, cô che miệng của mình, cẩn thận đè nén tiếng khóc của chính mình.

Trong bệnh viện, cô chỉ trông rỗng mớ to một đôi mắt, bọn họ để cho cô uống thuốc, cô liền uống thuốc, để cho cô nghỉ ngơi, cô liền nghỉ ngơi, mà những ngày này cô nằm viện, không ai đến xem cô.

Hạ gia hận cô, mà Sở Luật cũng hận cô.

Vài ngày sau, cô về tới Sở gia, biệt thự hào hoa vô cùng chỉ để cho cô lộ vẻ càng thêm nhỏ bé, mà người giúp việc thấy được cô, cũng chỉ khẽ liếc một chút, sau đó lại ném cho cô một bộ đồ.

Trở về, vậy thì làm việc, thiếu lười biếng, khô khan lạnh lẽo cứng rắn, Hạ Nhượng Tâm chỉ nhận lấy bộ đồ, đi qua tân phòng của mình, chết lặng đối xong quần áo, cô đi ra ngoài, cô vốn cũng không phải là đại tiểu thư của Hạ gia, cô chỉ là bé gái mồ côi được gửi nhờ nhà Hạ gia mà thôi, cô cũng không phải là người của Sở gia, chỉ là giúp việc Sở Luật cưới về mà thôi.

Trên bàn để một tờ báo, cô cầm lên, chỉ là, nhìn một chút, lại đỏ cả vành mắt, đó là một ảnh chụp trong hôn lễ của cô, trong hôn lễ, cô lấy một loại tư thế cực kỳ chật vật ngã xuống đất, đôi chân xấu hổ mớ to vô cùng.

Tổng tài phu nhân Sở thị Hạ Nhượng Tâm, tân hôn lộ ánh sáng, là cố ý hay là cố ý.

Cô buông tờ báo trong tay xuống, nắm chặt tay của mình.

"Thì ra, chỉ là một dân phụ, trách không được thiếu gia không thích, làm sao sánh được Dĩ Hiên tiểu thư, em gái thanh thuần xinh đẹp, chị gái độc như rắn độc, còn sinh trưởng một gương mặt thanh thuần." Người làm nữ đứng ở một bên thỉnh thoảng chế nhạo.

Mà nói để Hạ Nhượng Tâm không chịu nổi mà hai mắt hiện lên một tầng hàn ý, cô là dân phụ, cô ngoan độc. Cái gì cô đều không tốt, cô kém Hạ Dĩ Hiên.

Bởi vì, cô chỉ là Hạ Nhượng Tâm, cho nên, cái gì cô cũng không được sao?

Cô chỉ cứng ngắc thân thể của mình, từng bước từng bước rời khỏi nơi này, đóng chính mình lại, cô nằm sấp ở trong chăn, lại nghẹn ngào khóc rống một lần.

Không biết khóc bao lâu, từ bên ngoài truyền đến tiếng cửa phòng mở, để cho cô vội vàng ngồi dậy, mà Sở Luật thì cả người hơi rượu, vô cùng lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó, phòng tắm giống như truyền tới tiếng nước chảy ào ào, Hạ Nhượng Tâm chỉ ôm chặt thân thể chính mình, không ngừng run rẩy.

Lại muốn bắt đầu sao? Tay của cô đặt ở trên bụng của mình, nói cho cô, cô còn có cái gì có thể lấy mất đi, chỉ là, vì cái gì, cô vẫn không hối hận, vẫn không hận anh. Bởi vì, cô biết, anh còn thống khổ hơn cô.

Cửa phòng tắm mở ra, Sở Luật để trần đi ra, anh cũng không gầy, cũng không có cơ bắp nhiều, chẳng qua, rèn luyện lâu dài lại để cho anh có thể trạng cực tốt.

Hạ Nhượng Tâm chỉ nhìn thoáng qua, sau đó quay mặt đi.

"Còn già thuần tình, không phải đều nhìn qua rồi sao?" Lại là lời nói lạnh nhạt, Hạ Nhượng Tâm lại chỉ nhẹ nhàng cắn môi một chút, anh sai, cô không có nhìn qua, hai lần, anh chỉ tra tấn cô, căn bản cũng không từng coi qua quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Dĩ Hiên

Hơi thở ẩm áp tới gần, Hạ Nhượng Tâm chết lặng nằm xuống, cô đóng chặt hai mắt, chờ đợi loại tra tấn tiến đến, chỉ là nửa ngày, người đang ông bên người cũng không có bất kỳ động tác gì.

Cô mở ra cặp mắt của mình, lại chỉ nhìn thấy ánh người đàn ông khinh thường: "Cô cho rằng tôi muốn chạm vào cô như vậy sao?" Anh cười lạnh một tiếng, xoay người, một mình kéo chăn che kín.

Lúc này Hạ Nhục Tâm mới cẩn thận kéo qua một góc chăn, co chính mình lại, rõ ràng hai người nằm ở trên một cái giường, nhưng giữa bọn họ không có yêu, chỉ có hận.

Mà cô không biết, Sở Luật đưa lưng về phía cô nắm chặt ngón tay của mình một chút, trong tròng mắt đen lóe lên chập vật, anh vậy mà phát hiện, vừa rồi, anh đối với người phụ nữ này, vậy mà không đành lòng.

Nhất là bộ dạng cô ủy khuất, anh lại mềm lòng như thế.

Nhưng rất nhanh, anh lại gọi lên khoe môi của mình, không đúng, anh chỉ là sợ, chơi đùa chết cô mà thôi, bọn họ còn nhiều thời gian.

Mà Hạ Nhục Tâm lại nhẹ nhàng đánh một cái rùng mình, thỉnh thoảng lông mi thật dài khẽ động.

"Dĩ Hiên, Dĩ Hiên..." Thỉnh thoảng tiếng rên rỉ truyền đến trong tai cô, cô đột nhiên bừng tỉnh, người đàn ông bên cạnh thống khổ ní non lấy, mà mỗi một cái tên đều sẽ để cho trái tim cô không ngừng co rút.

"Anh trai nhỏ..." Môi của cô hơi hơi khép mở, lại không có bất kỳ tiếng nào.

Cô cẩn thận duỗi tay ra, đặt ở trên trán người đàn ông, trên trán của anh, cô có thể đụng chạm đến mồ hôi.

Cô đột nhiên, chỉ là cảm giác được đau lòng, có phải mỗi lúc trời tối anh đều như thế hay không, nhớ cái người yêu cực sâu, nếu như, nếu như người chết kia là cô, anh có thể cao hứng một chút hay không.

"Dĩ Hiên: "Tay của cô đột nhiên bị anh nắm chặt, cô đều không thể rút ra, Dĩ Hiên, tại sao em có thể rời anh Luật? Em biết không? Anh Luật đã đợi em nhiều năm, tại sao có thể rời đi.

Thỉnh thoảng người đàn ông lẩm bẩm, khác biệt với bình thường lạnh lùng, anh lúc này, thật để cho người ta đau lòng.

"Dĩ Hiên..." Sở Luật bay người qua, lôi kéo bàn tay cho anh ấm áp, dùng sức kéo một phát. Cứ kéo Hạ Nhục Tâm vào trong ngực của mình.

Sau đó môi ấm áp hôn lên miệng nhỏ của cô, không phải cướp bóc, mà chính là dịu dàng, không phải trả thù, mà chính là yêu, nhưng anh muốn không phải cô.

"Dĩ Hiên..." Phần môi có anh có tiếng thâm tình, nhưng sẽ chỉ làm Hạ Nhục Tâm cảm giác càng thêm bi ai, lần đầu tiên anh hôn cô, chỉ là coi cô thành cô gái khác.

Cô không phải Hạ Dĩ Hiên, cô là Hạ Nhục Tâm, cô là Hạ Nhục Tâm a...

"Dĩ Hiên, anh yêu em." Anh vội vàng chiếm lấy môi cô, rất ngọt, thật mềm, đây là Dĩ Hiên của anh, cô không có chết, không hề rời đi anh.

"Ngoan, Dĩ Hiên đừng khóc: "Môi của anh nếm được hương vị mặn, hôn lên cặp mắt của cô, ôm thật chặt cô gái trong ngực, mà anh đã không biết, anh là đang nằm mơ, hay là xuất hiện ảo giác, chỉ biết, chính mình không muốn buông ra.

Chỉ là, người phụ nữ trong ngực anh lại khóc càng thêm thương tâm, nước mắt không ngừng rơi xuống như thế, không biết là ẩm ướt tâm người nào, lại che mất tình người nào.

Hạ Nhục Tâm mở hai mắt mình ra, lông mi thật dài chột khẽ hiện lấy, thì ra, anh lại có thể dịu dàng như vậy, nếu như dịu dàng như vậy cho cô, như vậy, để cho cô dùng một cái mạng đổi lấy cũng được.

Sở Luật sát ruột hôn cô gái trong ngực, sau đó anh ôm chặt cô, cũng không có động tác kế tiếp, mà tiếng hít thở của anh truyền đến lần nữa, kỳ thật, không có ai biết, hiện tại rốt cuộc là anh bị đè nén thành bộ dạng gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Triệt để phá hủy

Mà hai cánh tay của anh chỉ ôm Hạ Nhục Tâm thật chặt, mà Hạ Nhục Tâm cũng không dám gãy dựa, sợ là đánh thức anh, sợ anh tỉnh táo, sẽ vô tình với cô.

Để cho cô ở lâu một chút được không?

"Anh trai nhỏ..." Trong bóng tối, tay của cô nhẹ xoa mặt của anh: " Anh trai nhỏ, anh biết không? Em cũng đợi rất nhiều năm. Nếu như, tra tấn em có thể

cho anh vui vẻ, có thể để anh quên thống khổ, như vậy, em có thể, em thật sự có thể."

"Chỉ cần anh không khổ."

Cô nhỏ giọng bít lấy miệng của mình, sợ sẽ khóc lên, sau đó, khóc không thành tiếng.

Cô không hận, thật sự, không hận.

Khóe môi của cô hiện lên nụ cười, thê lương như thế, sẽ khiến người động tâm, cũng sẽ cho người đau lòng. Yêu đến sâu không oán từ.

Dù sẽ chỉ tiếp nhận tổn thương, chỉ là đau nhức.

Dù, anh đối với cô không có yêu, chỉ có hận.

Cô không hối hận khi lựa chọn như vậy, coi như, thể xác và tinh thần của cô đã sớm chồng chất vết thương, cô tới gần ngực Sở Luật, thật là ấm áp, có một buổi tối như vậy, cô nghĩ, cô đã thỏa mãn.

Liên để cô trốn được một chút hạnh phúc đi, cái hạnh phúc thuộc về Dĩ Hiên.

Mà cô ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy cô dâu trên ảnh chụp, Hạ Dĩ Hiên mang theo nụ cười trào phúng, cô đóng lại cặp mắt của mình.

Cuối cùng ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa tràn vào, Sở Luật đặt tay của mình ở trên mắt, đột nhiên không quá thích ứng ánh sáng, anh cảm giác trên vai của mình có một chút nặng nề, anh cúi đầu xuống, chỉ nhìn người phụ nữ trong ngực.

Lông mày của anh nhíu chặt, vрон tay đặt ở trên mặt của cô, bàn tay lớn hơn mặt cô, quả nhiên là mỹ nhân, anh muốn tìm thử trên mặt của cô thứ thuộc về Dĩ Hiên, mới phát hiện, giữa bọn họ căn bản không có một chút giống nhau.

Anh rút tay của mình ra, mà người phụ nữ kia vẫn đang ngủ, gương mặt màu trắng trong suốt, ngũ quan tỉ mỉ, mơ hồ mang theo một số khác biệt với ánh nắng dịu dàng lúc này.

Tay của anh từ mặt của cô di chuyển đến cổ, đưa bàn tay ra, sau đó, anh gọi lên môi mỏng của mình, chỉ cần anh vừa dùng lực, cổ cô có khả năng gãy mất.

Chỉ là rất nhanh, anh liền thu hồi tay của mình, nếu để cho cô chết, lợi cho cô quá rồi.

Anh ngẩng đầu, nhìn cô dâu trong ảnh chụp trên tường, trong tấm ảnh Hạ Dĩ Hiên ngọt ngào cười, chỉ là hiện tại, cô lại là xác không hồn, mà tạo thành tất cả, chính là vô, nếu như không phải cô để Dĩ Hiên ra ngoài, nếu như không phải cô để Dĩ Hiên lái xe, sao Dĩ Hiên có thể chết, mà cô lại đáng về vô tội, thật sự để anh cảm giác buồn nôn.

Phương pháp tra tấn người phụ nữ vô cùng tàn nhẫn nhất là cái gì, không phải lòng của cô, không phải thân thể của cô, mà chính là triệt để phá hủy linh hồn của cô, giống như, cô rất yêu anh

Yêu, anh tàn nhẫn cướp đi thân thể của cô, đều không có thấy hận ý trong mắt của cô.

Cô thật sự chính yêu.

Người đàn ông đối với người phụ nữ mình không yêu, tự nhiên có thể tàn nhẫn vô tình, huống chi, đây là người phụ nữ anh hận tới cực điểm.

Anh mặc quần áo của mình vào, thắt cà vạt, ở trước mặt mọi người, anh là tổng giám đốc nắm giữ quân sát sinh mấy ngàn người của tập đoàn Sở Thị, mà anh muốn, không có cái gì không thể làm được.

Anh lại quay đầu, ở trên cao nhìn xuống người phụ nữ trên giường chưa tỉnh, khóe môi cười lạnh, càng phát ra sự tàn nhẫn, Sở Luật từ trước đến nay đều rất tàn nhẫn, ở giới kinh doanh, vẫn chưa có người nào dám có gan đắc tội anh, đắc tội anh hậu quả so với chết càng thêm thống khổ.

Bởi vì, từ trước đến nay anh mất hết tính người, tàn khốc vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Dựa vào cái gì

Phịch một tiếng, khi anh đóng cánh cửa, bên môi Hạ Nhược Tâm lại có một vòng độ cong, giống như mơ thấy mộng đẹp, mà cô chẳng mấy chốc sẽ biết, mộng đẹp qua đi, lại để cho cô tàn khốc không tưởng tượng được.

Không biết qua bao lâu, gian phòng đã có một loại âm áp, ánh nắng đã rơi vào khắp nơi trong phòng, lúc này cửa lại thôi lỗ mờ ra "Thiếu phu nhân, cô còn có thể ngủ: "Tiếng ồn ào này có thể đâm rách màng nhĩ Hạ Nhượng Tâm, cô nhẹ nhàng động mi mắt thật dài, ngồi dậy, mím chặt môi đỏ hơi mang theo trong suốt.

Cô còn tưởng rằng mình thật sự là phu nhân à, không biết là bởi vì ghen ghét hay là cái gì, cái người làm nữ lộ ra không chút tôn kính với cô.

Thiếu gia nói qua, cô ở chỗ này, địa vị như cô ta,

Cho nên, cô ta muốn để cho cô làm cái gì cũng được.

"Làm việc..." Lạnh lùng nói một câu, người làm nữ mới đi ra ngoài, căn biệt thự này rất lớn, tại sao một mình cô ta có thể bận.

Hạ Nhượng Tâm hơi hạ mi, chẳng qua là nhìn chăm chăm quần áo người làm nữ ở bên, cầm lên mặc ở trên người mình, hoàn toàn chính xác, cô không phải thiếu phu nhân gì, cô đến người làm nữ cũng không bằng.

Nơi này thật to, chờ cô làm xong tất cả, chỉ cảm giác mình dùng sức thở, dựa vào một bên tường mới có thể làm cho mình không đến mức ngã xuống, mà người làm nữ kia thì ngồi ở chỗ đó, nhàn nhai ăn táo, không biết, còn tưởng cô ta là chủ nhân, Hạ Nhượng Tâm mới là người làm.

Cô đi về phòng của mình, không phải là không muốn so đo, cũng không phải cô sợ, mà là bởi vì, đây chính là anh muốn, nếu như anh muốn, nếu như, anh có thể cảm giác hài lòng, như vậy, cô so đo cái gì?

Thay đổi một bộ quần áo, đây cũng là cô vừa mua.

Chờ lúc cô đi ra ngoài, người làm nữ kia vẫn ngồi ở trên ghế sofa, như chủ nhân xem tivi, chuyện gì đều được Hạ Nhượng Tâm làm xong, cô ta không ngồi ở chỗ này, thì ngồi ở nơi nào.

"Cô muốn đi ra ngoài?" Thả điều khiển từ xa trong tay xuống, cô ta chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua Hạ Nhượng Tâm, mà lá gan của cô ta càng gia tăng, thậm chí đã được voi đòi tiên.

"Tôi muốn về Hạ gia, cô có thể nói với Sở Luật, hoặc là cô tự mình theo?"

Hạ Nhượng Tâm chỉ mở cửa, đứng ở cửa ra vào, cũng không có nhìn cô ta trả lời, chỉ là khẽ nói qua, Sở Luật hận cô, nhưng cô cũng không phải tù phạm, có lẽ là cô thiếu Sở Luật, nhưng không có thiếu cô ta.

"Cô..." Người làm nữ đột nhiên đứng lên, nhưng lại bị tiếng đóng cửa cắt đứt.

Hạ Nhượng Tâm, cô dựa vào cái gì, chẳng qua là một đám phụ nữ mà thôi, đến cô ta còn sạch hơn cô rất nhiều, cô dựa vào cái gì đi làm vợ của thiếu gia, cô đến một người làm nữ cũng không bằng.

Càng nghĩ càng giận, cô ta đột nhiên ngồi xuống, ghen ghét bức điên hiện lên.

Hạ gia, Hạ Nhượng Tâm nhớ lần đầu tiên tới nơi này, cảm giác khi đó, cũng là như thế, sợ hãi, cô đơn, bất lực, cô biết nơi này không chào đón cô đến, nhưng cô lại vẫn tới.

Cô đi vào, người ở bên trong nhìn thấy cô, không ai cho cô sắc mặt, đúng vậy, tất cả mọi người cho rằng cô vì gả cho Sở Luật, đến em gái mình cũng hại chết.

Trong phòng khách có một linh đường, mà trong linh đường treo di ảnh Hạ Dĩ Hiên, một tấm ảnh chụp đen trắng, là tuổi trẻ sinh hoạt, nói không có, liền thật không có, có cũng chỉ có một tấm hình mà thôi.

"Cô tới nơi này làm gì?" Đầu của cô vừa nâng lên, trên mặt đã chịu một cái tát, cô chỉ khẽ nhìn người phụ nữ trước mắt, mà trong mắt người phụ nữ này rõ ràng có hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ba ích kỷ

"Nơi này không chào đón cô, không phải cô đã là Sở phu nhân, cô còn tới nơi này làm gì, là đến xem Dĩ Hiên thành trò cười sao? Cô muốn cho Dĩ Hiên chết không nhắm mắt sao?"

Mà lần đầu tiên Hạ Nhượng Tâm nhìn thấy Thẩm Ý Quân như thế, không đúng, không phải lần đầu tiên, bà đã sớm như thế, trong lòng của bà, chỉ có một

đưa con gái Hạ Dĩ Hiên, mà Hạ Nhượng Tâm đối bà mà nói, bây giờ lại là kẻ thù rồi.

Đây chính là mẹ của cô, mẹ ruột của cô

Mà Thẩm Ý Quân cũng bị Hạ Nhượng Tâm nhìn lui về sau một bước, trong mắt của cô có lạ lẫm, có đùa cợt.

"Cô cút ra ngoài, tôi không cần đứa con gái ngoan độc như cô, cô và Hạ gia chúng tôi không có nửa điểm quan hệ." Thẩm Ý Quân thét chói tai vang lên, không biết bởi vì nguyên nhân gì, hiện tại bà chỉ muốn để Hạ Nhượng Tâm đi, không muốn gặp cô, một mắt cũng không được.

Hạ Nhượng Tâm chỉ cười, cười có chút tự giễu, có chút đắng chát, giữa mi mắt thật dài, có ánh nước sáng ngời.

"Lúc nào thì bà coi tôi là con gái?"

Dưới ánh sáng ôn hòa trong phòng, ngũ quan Hạ Nhượng Tâm và Thẩm Ý Quân có tám điểm tương tự, không có người hoài nghi bọn họ không phải mẹ con, thế nhưng sự thật đã chứng minh, bọn họ còn không phải là mẹ con.

Cái thế giới này sao lại có người mẹ như vậy?

"Tôi đối với bà là gì? Con gái, hay là công cụ?" Bà vẫn luôn cười, cười, khóc, bà không có đứa con gái ngoan độc như vậy, thế nhưng, Hạ Nhượng Tâm cô, cũng không muốn có người mẹ tàn nhẫn như vậy.

"Vì sao, tất cả mọi người cho rằng tôi hại chết Hạ Dĩ Hiên, có phải lúc trước nếu như tôi chết, các người sẽ thật cao hứng, sẽ rất vui vẻ. Trong lòng của bà, chẳng lẽ Hạ Nhượng Tâm kém Hạ Dĩ Hiên một sợi tóc?"

Thẩm Ý Quân bị cô hỏi á khẩu không trả lời được, nếu quả thật là Hạ Nhượng Tâm chết rồi, có lẽ bọn họ sẽ chỉ rơi xuống mấy giọt nước mắt hư già, nếu như Hạ Dĩ Hiên hại chết Hạ Nhượng Tâm, bọn họ còn có thể trách cứ cô như vậy sao?

Thì ra, mạng Hạ Nhượng Tâm, không đáng tiền như vậy, mà một tát này, thật sự đánh nát tất cả chờ mong và tất cả tình cảm của cô với mẹ, cô đã không biết tại sao mình lại muốn tới nơi này, chỉ là vì chịu một tát này, hay là vì rõ ràng một ít chuyện.

Hạ Dĩ Hiên chết rồi, mà Hạ Nhượng Tâm, kỳ thật cũng đã chết.

Cô quay người, không có chút nào lưu luyến đi ra Hạ gia, nơi này, cô nhớ cả đời cô cũng sẽ không trở về, bà nói bà không có con gái như vậy, mà ở trong đó cho tới bây giờ đều không phải là nhà của cô.

Thẩm Ý Quân đột nhiên giật mình, nhìn tay của mình, giống như vẫn không có ý thức được vừa rồi mình làm cái gì? Bà cảm giác mình đang mất đi cái gì, hơn nữa còn vĩnh viễn.

Hạ Minh Chính thì phức tạp nhìn ra cửa, thẳng đến khi thân ảnh biến mất, mới đi tới bên người vợ mình, đỡ bà.

"Ý Quân, bà tội gì khổ như thế chứ?" Ông nhìn ảnh chụp con gái mình, rất cảm ơn những năm này bà đem tất cả tình lực đặt ở trên người Dĩ Hiên, chỉ là...

Dù sao Nhượng Tâm cũng là con gái ruột thịt của bà.

"Tôi không có sai, là nó hại chết Dĩ Hiên, nếu như không phải nó, Dĩ Hiên sẽ không phải chết, con bé mới là hai mươi tuổi."

Thẩm Ý Quân chỉ nắm thật chặt quần áo Hạ Minh Chính, bà không có sai, thật không có.

"Ý Quân..." Hạ Minh Chính chỉ hít một tiếng, vì từ đầu tới đuôi ông đều không dùng ánh mắt thù hận nhìn Hạ Nhượng Tâm? Dĩ Hiên là con gái của ông, sao ông có thể không hiểu, từ nhỏ cô bá đạo, cường thế, cô muốn làm cái gì thì làm cái đó?

Cô thật sự cho là ông không biết, Hạ Nhượng Tâm mở miệng cũng chỉ là bởi vì chú ý của Dĩ Hiên, nói là Hạ Nhượng Tâm hại chết Dĩ Hiên, thì lên nói là người ba như ông làm hại.

Chỉ là, ông ích kỷ, Sở Luật đã cưới Hạ Nhượng Tâm, cô coi như cưới giúp Dĩ Hiên, mà ông không thể để cho Dĩ Hiên mất đi Sở Luật,

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Anh là ma quỷ

Hại bao nhiêu con người khi còn sống.

Hạ Nhượng Tâm đặt tay ở trên mặt của mình, không muốn ánh nắng rơi vào mặt của mình, tất cả mọi người kỳ quái nhìn cô, có đồng tình, có đùa cợt, cũng có chỉ trích, cô có thể thấy được ý cười ác ý của họ, bọn họ cười trên nỗi đau của người khác, bởi vì cô biết, hiện tại cô đã coi như là người nổi tiếng, xài qua đầu đề giấy báo, cô còn không nổi sao?

Cô ngẩng đầu của mình, đột nhiên, cô đã không biết mình muốn đi con đường nào rồi.

Cô ôm chặt cánh tay của mình, cười, lại cười có chút cô đơn.

Hạ Nhượng Tâm, người quái dị, cha không thương, mẹ không yêu, đầu trục trục không người yêu. Cô nhắm cặp mắt của mình lại, hốc mắt cực kỳ chua chát, nhưng lần này, cô không có khóc lên.

Bởi vì, cô biết, cô phải đối mặt, sẽ còn là thời gian khó khăn hơn.

Cô không muốn như Lâm Đại Ngọc, khóc cả đời nước mắt, Hạ Nhượng Tâm, coi như không có người yêu, cô vẫn yêu chính mình.

Mà cô cũng không biết, cách đó không xa, một chiếc xe con màu đen dừng lại, mà người đàn ông trong xe chỉ lạnh lùng nhìn cô gái như du hồn, phun ra vòng khói để ngu quan anh càng lộ vẻ mông lung mây phủ, chỉ có một đôi con ngươi sắc bén, rơi xuống sự tàn khốc, giống như có thể che giấu toàn bộ ánh sáng.

Môi mỏng băng lãnh nhếch lên một cái, anh thuận tay đập tắt điều thuốc trong tay.

"Lái xe: " Anh phản phó một tiếng, xe lái qua bên người Hạ Nhượng Tâm, mà Hạ Nhượng Tâm vẫn duy trì động tác giống nhau.

Chờ cô trở lại Sở gia, người làm nữ chỉ giao cho cô một đồng quần áo, mà cô chỉ khẽ nhìn thoáng qua cái người làm nữ gọi là La Sa, hai mắt vô cùng bình tĩnh, để người làm nữ có chút xấu hổ.

Hạ Nhượng Tâm chỉ khẽ cười một tiếng, ôm lấy quần áo đi ra ngoài, chẳng qua là giặt quần áo mà thôi, chỉ là những quần áo này, không phải của cô, cũng không phải Sở Luật, mà chính là La Sa, một người làm.

Cô biết, Sở Luật tìm tới La Sa, chẳng qua chỉ là vì muốn nhục nhã cô mà thôi.

Không cùng so đo, chỉ là bởi vì, đó là Sở Luật.

Tay của cô ngâm nước lạnh, ngón tay lạnh muốn chết, lạnh như lòng của cô, cô khom người, thỉnh thoảng trong bụng truyền đến từng đợt đâm nhói, chỉ là, cô vẫn cười, nếu như không muốn khóc, thì cười đi.

Cô không còn là một người phụ nữ hoàn chỉnh.

La Sa không ngừng nhìn quanh, xoay người, lại thấy được Sở Luật bình tĩnh, lúc này không có một tia biểu lộ nhìn cô ta. Không biết lúc nào, anh đã đứng ở sau lưng cô ta, đem tất cả đặc ý và cố ý của cô ta vào mắt.

"Thiếu gia..." Thân thể La Sa đột nhiên run lên, như là lá rụng trong gió.

Hình như cô quên thân phận của mình, giọng như băng, để chân La Sa lập tức mềm nhũn, giọng của anh băng lãnh, cộng thêm gương mặt lạnh lùng, có khi đến một người đàn ông cũng không thể nhận được áp lực từ người anh truyền đến, huống chi là một người làm nữ việc đời cũng chưa từng có làm.

Sở Luật đi qua cô ta, thân thể mang theo ý lạnh, để mặt La Sa lập tức trắng bệch, ma quỷ, anh là ma quỷ.

Sở Luật đứng ở sau lưng Hạ Nhượng Tâm, nhìn đôi tay bởi vì nước lạnh mà biến sưng đỏ, mặt anh không biểu tình, cũng không có ngăn cản gì, chỉ là khẽ nhìn cô, theo dõi mắt đen, là không gió không mưa u ám.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Đây là mệnh của cô

Hạ Nhượng Tâm đưa tay đặt ở trên bụng, trên trán đã có một chút mồ hôi lạnh, nơi này, rất đau.

Cô chỉ ngồi một hồi, sau đó lại buông tay đặt ở trong nước lạnh, tiếp tục giặt, đây không phải là quần áo của cô.

Một cái tay đột nhiên nắm chặt tay của cô, cô ngẩng đầu, lại thấy được một đôi mắt có thể khiếp linh hồn, tình mệnh để cho cô cũng không còn cách nào

đi ra dưới nguyên rủa của anh, là bất hạnh cũng tốt, là tàn nhẫn cũng được, cô cũng nhận.

"Cô không muốn sống nữa: "Giọng của anh cực nặng, ánh mắt lại rơi vào bụng cô, cô không biết từ cung mình chịu tổn thương nghiêm trọng sao? Mà cái người để cho cô bị thương, đúng là anh.

"Cái này không phải là anh muốn sao?" Cô rút tay mình, tiếp tục đưa tay vào trong nước lạnh, có chút hờn dỗi, nhưng càng nhiều là ủy khuất, không phải anh muốn mạng của cô, muốn cô sống không bằng chết sao?

Hiện tại, lại tới chỉ trích cô.

"Anh yên tâm, tôi sẽ không chết, bởi vì, tôi biết, anh còn không có tra tấn tôi."

Cô không muốn nói như vậy, chỉ là cực tức giận như vậy, lại vẫn trái lương tâm từ trong miệng cô nói ra, nàng cũng không có to gan như vậy, cô đã thành thói quen nhẫn nhục chịu đựng, ở Hạ gia cô đã sớm thành thói quen cuộc sống như vậy, nhưng hôm nay, cô thật sự không cách nào chịu.

"Đủ rồi!" Mắt đen Sở Luật càng thêm tỉnh mạch một chút, hai tay đột nhiên nắm chặt bờ vai của cô, lại là thấy được trên mặt của cô, lúc này lấp đầy nước mắt.

Cô bị Hạ phu nhân đánh không khóc, bị người khi dễ không khóc, khi còn bé đau, cô không khóc, chỉ dưới một câu trách móc của anh, cô lại khóc.

Cô cũng không phải là một cô gái kiên cường, cô không phải đầu gối, cô có tình cảm, cũng có tâm

Bọn họ thật sự cho là, cô không đau sao?

Mắt đen Sở Luật như không thấy vậy, anh đột nhiên cúi đầu xuống, hung hăng hôn môi người phụ nữ này, tim của anh lại vì bộ dạng đáng thương của cô mà đau lòng.

Vậy mà không thể chịu đựng được, loại thái độ cam chịu của cô, anh biết cô ở đâu, tất cả mọi cử động của cô ở trong lòng bàn tay của anh, cô ở Hạ gia bị khinh bỉ, bị đánh, đứng bên ngoài mấy giờ, về tới đây lại phải giặt quần áo, rồi cuộc cô nghĩ như thế nào, nghĩ như thế nào, anh cho là, anh biết mở tâm, sẽ hưng phấn, chỉ là, anh sai, anh có khoái cảm trả thù, chỉ là, tim của anh lại đau.

Người phụ nữ đáng chết, anh dùng sức hôn môi của cô, thậm chí lực đạo lớn tới gần như cắn nát môi của cô, khi hai phần môi đều nếm được vị máu kia, bọn họ gặp nhau, lấy máu bắt đầu, có thể cũng là mạng mà kết thúc hay không.

Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác phần môi truyền đến sức lực cỡ này, như muốn để anh nuốt chửng linh hồn của cô, cô chỉ lắc đầu. Bị động thừa nhận anh điên cuồng cướp bóc.

Anh cắn môi của cô. Nửa ngày, mới buông cái người phụ nữ nguy hiểm chút không thờ nổi.

"Lần sau không nên chọc tôi tức giận nữa: "Ngón tay của anh đặt ở phần môi của cô, ở giữa mắt đen giấu giếm cái gì, lại không để cho hiểu chớp mắt, không khỏi để toàn thân của cô rét run.

"Nghe rõ chưa? Chọc tôi tức giận hậu quả không phải cô có thể tiếp nhận, muốn sống tốt, phải nghe theo lời nói." Tay của anh vỗ một cái lên mặt Hạ Nhược Tâm, giọng tuy nhỏ, lại là lạnh lùng cứng nhắc, nói đây là cảnh cáo, không bằng nói là mệnh lệnh, hoặc là nguyên rủa.

Hạ Nhược Tâm nhếch môi có chút đau, đáy mắt ẩn hiện một chút tổn thương, anh, dạng này có tính là quan tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trốn không được

"Không nên tự mình đa tình, tôi chỉ là không muốn để cho cô chết sớm mà thôi, nếu như cô chết, tôi hận làm sao, mối thù của tôi tìm ai báo?" Sở Luật giống như phát hiện cô đang suy nghĩ gì, tàn nhẫn cắt ngang tất cả ảo tưởng, anh để cho cô tưởng tượng hạnh phúc cũng không có, xem như giữa bọn họ, có một loại tiếp xúc thân mật điên cuồng như thế cũng là ảo ảnh.

Sắc mặt Hạ Nhược Tâm càng thêm trong suốt, em đã biết, cô thấp cúi đầu của mình, sớm biết như vậy, cô còn hy vọng xa vời cái gì, đúng vậy, anh chỉ là không muốn để cho cô chết sớm mà thôi.

Sở Luật đứng lên, lạnh lùng nhìn người phụ nữ cúi đầu, lúc này mới đi ra ngoài, cho tới bây giờ, đi đến đâu, đều như là một trận gió lạnh thổi qua.

Hạ Nhược Tâm ôm chặt thân thể của mình, vươn tay đặt ở phần môi của mình, đây là lần thứ hai anh hôn cô, cho dù là trả thù cũng tốt, nhưng cô không nguyện ý bị xem như thể thân của Hạ Di Hiên.

Đột nhiên, cô cười, cười có chút như có như không, trên mặt tái nhợt không thấy hận ý, mà tình yêu rõ ràng như thế.

Thật sự yêu, thật thật sự yêu.

Sở Luật đi ra, khi nhìn người làm nữ đứng ở cửa, chỉ càng thêm lạnh híp mắt nhìn chăm chăm cô ta.

Người phụ nữ kia, chỉ có anh có thể tra tấn, những người khác, không được.

"Cô hẳn phải biết bây giờ mình nên làm gì, nếu không, tôi sẽ không để cho cô ở chỗ này, cả đời chỉ có thể làm ăn xin." Giọng anh lạnh lẽo để thân thể người làm nữ không ngừng co rúm lại, run rẩy, những áo trong nháy mắt bị đông cứng thành vụn băng, nát đầy đất.

Giọng của anh như từ địa ngục bay tới một cổ sát khí, đừng tưởng rằng anh đang nói đùa, Sở Luật anh xưa nay sẽ không đem ra làm trò đùa, cũng không cần hoài nghi anh, anh nói được làm được.

Anh cười lạnh một tiếng, lúc nhìn về phía Hạ Nhượng Tâm, trong mắt lại lóe lên một loại cừu hận lạnh lẽo.

Đừng tưởng rằng, một cái hôn là anh đau lòng, tim của anh, đã lạnh.

Anh cố ý chọt chơi một vài tò đặc biệt, chỉ là điên cuồng nghĩ đến trả thù, nhưng khi thật sự trả thù tiến, anh là hủy cô, nhưng cũng hủy chính mình.

Người làm nữ bị hù mặt trắng bệch, gần như lộn nhào chạy đi vào, giành lấy quần áo trong tay Hạ Nhượng Tâm, về sau cô ta cũng không dám nữa. Thiếu gia có con mắt có thể ăn người, hiện tại cô ta nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo sâu vô cùng, còn có giọng nói, đều như rơi vào hầm băng.

Hạ Nhượng Tâm chỉ nắm tay của mình lại, ngón tay nhẹ nhàng đụng môi của mình, mà bên ngoài không còn bóng dáng người đàn ông, anh lại đi ra ngoài rồi.

Cô chỉ khẽ nhìn thoáng qua người làm đang giặt quần áo, khỏe môi đều chưa từng động, cô đi qua, đi về phòng của mình, nếu như thật sự có thể, cô tình nguyện ngủ trong phòng khách, cũng không nguyện ý ngủ trong phòng kia.

Nơi đó có anh tàn nhẫn, cũng có anh yêu, nhưng người yêu kia thủy chung chưa từng là cô, đẩy cửa ra, bên trong không có một chút màu sắc, lạnh lẽo cứng rắn, chỉ có tấm ảnh chụp cô dâu treo trên tường mới có thể mang đến cho căn phòng không chút màu sắc một chút lửa giận.

Cô đi tới dưới tấm ảnh, chỉ ngẩng đầu nhìn, một đôi xứng đôi cỡ nào, nam tôn quý trầm ổn, nữ đáng yêu xinh đẹp, mặc kệ là từ bề ngoài hay là gia thế, đều xứng đôi như vậy.

"Cô nói nếu như lúc trước tôi chết đi, có phải tất cả mọi người sẽ vui vẻ, ba của cô, mẹ của cô, Sở Luật của cô:" Cô bật cười một tiếng, duỗi tay chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình này, mà ảnh chụp cô gái vẫn đang cười như cũ

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Không ngừng nghỉ

Hạ Dĩ Hiên nên còn sống, mà Hạ Nhượng Tâm mới là người nên chết, đúng hay không, có người sinh ra đến cũng vẫn là công chúa, mà có người thì là kẻ dư thừa, ví dụ như cô.

Cô nhẹ nhàng buông thõng mắt xuống, tay đặt ở trên bụng của mình, ngón tay dùng sức một lần nữa, giống như muốn cảm nhận.

Coo trả lại đủ chứ? Đã mất đi tư cách làm mẹ, đủ chứ?

Chỉ là, thật sự đủ chưa, kỳ thật, cô sai, mà sai không hợp thói thường, cô cần phải trả rất rất nhiều, đến chính cô cũng không tưởng tượng được.

Cô nhìn quanh bốn phía một cái, nơi này thật giống như một cái lồng giam, chẳng những cầm giữ thân thể của cô, còn có tất cả, thậm chí linh hồn của cô.

Cô nằm xuống, co thân thể của mình lại, giống như chỉ có như vậy, cô mới cảm giác mình còn sống, chỉ là đầu ngón tay của cô đã sớm lạnh như tuyết, không biết ngủ bao lâu, lúc cô đứng lên, vẫn là tư thế kia, mà ngoài trời đã tối, trong phòng lớn như vậy chỉ có một mình cô, cũng chỉ có một mình nghe hô hấp của mình.

Cô ra khỏi phòng, mở tất cả đèn, cuộc sống như vậy cô đã sớm thành thói quen, không có cái gì sợ hãi.

Ngồi ở trên ghế sofa, cô lấy báo hôm nay ra, chỉ là nhìn thoáng qua, trái tim của cô lại co rút, phía trên, không phải người khác, chính là chồng của cô, anh thân mật ôm eo một người phụ nữ khác, mà phía dưới lại còn có người suy đoán, chính cung như cô sẽ bị thất sủng, sẽ bị ném bỏ, trở thành vợ

trước.

Buồng tờ báo trong tay xuống, cô chỉ nhẹ nhàng chớp lông mi, dưới ánh đèn trắng sữa, giống như choáng lên một chút vẻ mờ mịt nhàn nhạt.

Thì ra, anh vẫn có thể đối tốt với người phụ nữ khác, chỉ ngoại trừ cô.

Cô đứng lên, giống như là không thể chịu đựng được không khí nơi này, kiềm chế ngọt ngào, để cho cô không thể thở nổi, cô đóng chính mình lại, lưng dựa vào cửa, chỉ là vẫn không cách nào dùng sự tức giận, ngẩng đầu, tay của cô dùng sức nắm chặt áo trước ngực mình.

Thật sự vô cùng đau.

Ê ẩm đau xót.

Đau khó mà chịu được.

Không ngừng nghỉ.

Một lần nữa nằm lý ở trên giường, cô chôn mặt mình ở trong chăn, không có nghe được, tiếng khóc đè nén từ trong phòng truyền ra.

Một chiếc xe đen dừng ở trước cửa, từ bên trong đi ra một người đàn ông mặc tây trang đen, khóe môi của anh khẽ mím chặt một chút, toàn thân áo đen giống như có thể hoàn toàn dung nhập vào đêm tối, tính cả bản thân anh cũng thế.

Người đàn ông này, vĩnh viễn thuộc về hắc ám.

Anh lấy ra chìa khóa, mở cửa đi vào, toàn bộ đèn sáng lên, mà khóe môi của anh giống như gương cao hơn một chút, càng thêm châm chọc lạnh lùng, người phụ nữ kia, là đang sợ người, hay là quý.

Kéo cả vạt trên người, anh ngồi ở trên ghế sofa, thuận tay cầm tờ báo trên bàn, lông mày của anh nhíu nhẹ một chút, lại một người phụ nữ không biết sống chết, Sở Luật anh dễ dàng để cho cô ta lợi dụng sao? Chẳng qua chỉ lên giường với anh mấy lần thôi, cô ta thật sự cho là mình có thể bay lên cảnh làm Phụng Hoàng, vợ của anh ngoại trừ Dĩ Hiên, cũng chỉ có người phụ nữ kia có thể ngồi, trừ phi cô chết.

Đột nhiên, anh dùng sức vò tờ báo, lúc này mới đứng lên, quả nhiên phòng rất quanh quẽ, anh mở cửa phòng ngủ, tất cả nơi này đều là anh chuẩn bị cho Dĩ Hiên, chẳng qua, sau cùng vào ở lại là Hạ Nhược Tâm.

Câu môi cười một tiếng, đường cong này lạnh lùng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không dám yêu

Anh đi vào, đóng cửa lại, chỉ là hai tay vòng trước ngực nhìn người phụ nữ nằm lý ở trên giường, không phải là cô đang chờ anh sao? Anh cứ nhìn thật lâu như vậy, mà thật lâu, thân ảnh của cô vẫn không có tiến vào đây mắt của anh, trong mắt của anh hắc ám quá sâu, nhưng lại không biết giấu người nào trong trí nhớ, quay người, anh đi vào trong phòng tắm, thỉnh thoảng tiếng nước chảy ào ào truyền đến, Hạ Nhược Tâm mơ màng đứng lên, cô chỉ cảm giác trong không khí có một loại hơi quen thuộc vừa xa lạ, rất trầm ổn, quay người, cô nghe được trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, anh trở về, chỉ là, cô cũng đã không biết làm sao đối mặt với anh.

Muốn gặp, nhưng lại sợ nhìn thấy.

Cửa phòng tắm bị mở ra, cô theo bản năng co rụt thân thể của mình lại, thân thể hai người kề nhau, thân mật nhất, cũng là vô cùng tàn nhẫn nhất, cô nhớ chỉ có loại đau nhức bị xé nứt, còn có, sự thật cô mất đi tư cách làm mẹ.

Hơi thở nam tính bay qua, thân thể của cô càng thêm co rúc một chút.

Mà Sở Luật chỉ hơi nhíu mày, người phụ nữ này đang sợ anh.

Anh kéo tay của cô lại, đặt cô ở dưới người mình, mà thân thể của cô lại run rẩy không ngừng, co rúm lại.

"Cô không được quên thân phận của mình, chỉ cần tôi muốn, cô phải cho: " Anh dùng sức nắm chặt cô, lực đạo lớn thậm chí khiến cổ tay cô hiện dấu tím xanh, chỉ cần dùng lực một chút, sẽ bóp nát xương tay của cô.

Hạ Nhược Tâm chỉ là nghiêng nửa mặt, hơi thở nam tính phun lên mặt của cô, thậm chí, để làn da của cô hiện lên từng vệt hồng, da thịt thật mẫn cảm.

Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua mặt người phụ nữ dưới người, một bộ dạng nhu nhược, nhìn qua vô cùng vô tội, rất đáng thương, thế nhưng ai biết bề ngoài cô như vậy, lại có trái tim xấu xa.

"Van xin anh, thả em..." Hạ Nhược Tâm quay đầu nhìn về phía anh, biết rất rõ rằng không có khả năng, chỉ là cô vẫn cầu anh, không nên dùng biện pháp như vậy tổn thương cô, tra tấn cô.

Trên mặt tái nhợt chậm rãi chảy xuống hai hàng nước mắt, theo khóe mắt của cô rơi xuống gối đầu.

Thê lương mà lại bất lực,

"Cô là vợ của tôi, tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi muốn, cô phải cho tôi, nếu như cô không cho, như vậy tôi có thể đi tìm người khác." Sở Luật buông tay của cô ra, mà Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng mon trón cổ tay bị anh bóp đau, sau đó mím môi không nói, cô không muốn để cho anh đi tìm những người phụ nữ khác, bọn họ chỉ ôm nhau, buông tim cô đều cảm giác vô cùng đau, nếu như bọn họ còn muốn phát sinh quan hệ như thế, chỉ cần tưởng tượng, lại là loại co rút đau đớn.

Anh thật sự vô cùng tàn nhẫn, cũng biết thế nào mới có thể tổn thương cô.

"Cô yêu tôi sao?" Sở Luật đột nhiên tiến lên, cầm cái cảm mảnh khảnh của Hạ Nhược Tâm, anh có thể từ trong mắt của cô nhìn thấy loại yêu đau khổ này, muốn yêu không thể yêu, hay là muốn yêu không dám yêu.

"Cô hận tôi sao?" Tay của anh lại ép tay cô lên đỉnh đầu, ở trên cao nhìn xuống người phụ nữ dưới thân, trên mặt tuấn mỹ mà lại lạnh lùng, cái gì cũng không cách nào thấy rõ.

Hận? Hạ Nhược Tuyệt chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, cô biết mình rất tiện, anh đã như vậy với cô, nhưng cô vẫn không có hận anh, không hận, cũng chỉ là bởi vì yêu nhiều.

"Như vậy yêu tôi sao?" Sở Luật cười lạnh một tiếng, mắt đen nhanh chóng lóe lên một ít gì, chỉ là Hạ Nhược Tâm lại bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bàn tay của anh đặt ở trên mặt của cô, có thể cảm giác thân thể cô run rẩy, cô không hận anh, nhưng cũng sợ anh.

Hơi thở nam tính càng ngày càng nặng, cô chỉ có thể là vô lực nhắm cặp mắt của mình lại, nắm chặt hai tay bị anh ép lên đầu.

Bên môi truyền đến xúc cảm gần như để cho người ta tê dại, cô đột nhiên chấn động, không thể tin nhìn Sở Luật.

Anh lại hôn cô, hôn cô dịu dàng như thế.

"Người phụ nữ, chuyên tâm một chút." Anh đặt tay của mình lên mắt cô, mà cô cái gì cũng không cách nào thấy rõ, nhưng cảm giác phần môi bị anh hôn càng thêm rõ ràng.

Sở Luật nhìn cô từ trên xuống, trong đôi mắt màu đen lóe lên ánh lạnh.

Thân thể của anh đè lên người cô, vừa dùng đúng lực, sẽ không để cho cô cảm giác quá nặng, cũng sẽ không để cô cảm giác quá nhẹ, anh lại hôn môi cô, thỉnh thoảng ngón tay du tấu trên thân thể cô, anh buông tay che ánh mắt cô ra, lộ ra một đôi mắt rất đẹp.

Trong tròng như ánh trắng, thỉnh thoảng lóe ra một tầng sóng nước, lông mày dài nhỏ, đôi môi xin xắn, lúc nào cũng cũng sẽ là một loại đáng vẻ vô tội, lúc anh rời đi môi của cô, cô chỉ cắn môi lần nữa, khó chịu, và khổ sở.

Chỉ là một nụ hôn, một cái hôn đơn giản, nhưng anh lại khiến thân thể cô có loại yêu và tính lửa, thậm chí dịu dàng để cho cô muốn khóc.

Anh có thể tàn nhẫn với cô, nhưng có thể dịu dàng với cô như vậy không, bởi vì, cô không cách nào tưởng tượng, sau khi anh dịu dàng là tàn nhẫn.

Lông mi của cô không ngừng run, không thể không nói cô gái này có một thân da thịt sạch sẽ như tuyết, tinh tế như khung trúc, đến Sở Luật nhìn quen phụ nữ cũng có một phần tình dục với cô.

Dù sao cô đã là vợ của anh, nên thỏa mãn sinh lý của anh, nói trắng ra là, cô cũng là người làm trong nhà, còn là người phụ nữ làm ấm giường.

Anh vô cùng tà ác vờn đầu lưỡi của mình, khẽ liếm môi của cô một chút, sau đó không ngừng hôn.

Tay của anh như mạng theo dòng điện, không ngừng vỗ về thân thể của cô, thẳng đến khi quần áo trên người cô bị anh cởi hết, cô ngượng ngùng nhắm hai mắt, không dám nhìn anh một cái.

Anh như vậy rất xa lạ, không giống với mỗi lần thô bạo, hiện tại anh thật sự dịu dàng, dịu dàng khiến cô muốn khóc.

"Có yêu tôi hay không, nói!" Anh cắn vành tai cô, không ngừng treu đùa cô, anh chính là muốn cô điên cuồng vì anh. Hạ Nhược Tâm từ từ mở mắt của mình ra, đôi mắt kia như ngâm nước, chăm chú nhìn chăm chăm mắt đen của người đang ông không thấy rõ tâm tình trước mắt.

"Em yêu anh... Thật sự vô cùng yêu..." Môi của cô nhẹ nhàng run rẩy, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt cô rơi xuống, giống như đắm vào trái tim vô cùng lạnh lẽo cứng rắn của anh. Để mắt đen của anh đột nhiên híp lại một chút, chẳng qua cũng chỉ là một giây mà thôi.

Về mặt không oán không hận, lại để Sở Luật cười. Anh cười tàn nhẫn, cũng cười âm lãnh, quả thật là thấp hèn, lời nói lạnh lùng khiến cho sắc mặt Hạ Nhược Tâm vừa mới nhem lên màu sắc lại trắng bạch lần nữa, sau khi dịu dàng là tàn nhẫn, càng làm cho cô cảm giác thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tâm lạnh

Anh đột nhiên kéo chân của cô ra, mà cô chỉ nhắm hai mắt lại lần nữa, chỉ có thể như thế cảm giác vô lực chịu anh đối đãi như vậy.

Không có dịu dàng, cũng không có thương tiếc.

"Anh..." Anh không quan tâm cô bị thương, không lo cô sợ hãi, trực tiếp xông vào thân thể căn bản chưa từng có chuẩn bị xong.

Hạ Nhược Tâm chỉ nắm thật chặt ga giường dưới thân, khuôn mặt tái nhợt đến dọa người, chỉ có một vết cười khổ ẩn hiện bên môi, khiến người nhìn không khỏi đau lòng.

Hạ thân truyền đến căng đau quen thuộc, mà cười như vậy vẫn luôn là phương thức cô duy trì tự tôn, đợi anh xé nát qua.

Nhưng đợi rất lâu, anh vẫn ở trong cơ thể cô không hề động, giữa lúc hoảng hốt, cô giống như thấy được trong mắt của anh có chút không đành lòng.

"Ừm..." cô đột nhiên co thân thể của mình lại, người đàn ông bắt đầu mạnh mẽ đắm vào thân thể của cô, đau như thế, như là hai lần trước, không đúng so với hai lần trước còn đau hơn. Cô cảm giác mình sống sờ sờ bị anh xé nát một lần nữa.

Cô chỉ cắn môi, nỗ lực bao dung tất cả, bởi vì, cô rất yêu anh, xem như anh vô tình, xem như anh tàn nhẫn, thế nhưng, cô vẫn không oán không hờ. Đã bao nhiêu năm, cô đâu quên đi...

Không biết qua bao lâu, Sở Luật mới rời khỏi người Hạ Nhược Tâm, mà cô đã sớm bị anh tra tấn cho ngủ mê man, tay của anh đột nhiên duỗi ra, lại nhện xuống ý muốn chạm đến gương mặt vô cùng trắng kia, anh đứng lên, đi vào trong phòng tắm, anh không dùng bao, bởi vì anh đã cướp đi quyền lợi mạng thai của cô.

Dưới nước nóng, ngũ quan người đàn ông càng thêm âm trầm, anh duỗi tay của mình ra hung hăng đánh mạnh vào tường, bởi vì, vừa rồi anh đối với cô không đành lòng, nếu không, lần này anh sẽ xé nát thân thể của cô lần nữa, còn có loại kia. để anh cảm thấy tình dục kinh hãi lạ lẫm.

Không. Không phải, anh cười lạnh một tiếng, anh chỉ là không muốn chơi đùa cô tới chết mà thôi.

Mặc xong quần áo, anh đi ra ngoài, chỉ là nheo cặp mắt lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm người phụ nữ núp ở góc giường, anh trầm mặc một lát, mới đi tới, cầm chân lên đắp cho người một tấm vạt út của cô.

Anh không thích lên giường cùng một bệnh nhân, bởi vì, anh còn không muốn bị truyền nhiễm.

Đứng lên, anh gọi lên khóe môi của chính mình, lại ngẩng đầu nhìn ảnh chụp trên tường, ảnh chụp Hạ Dĩ Hiên nở nụ cười ngọt ngào, để tim của anh đột nhiên nhói một cái, hận ý không cách nào hết hạn, loại đau vĩnh viễn không quên, nếu như không phải cô, Dĩ Hiên của anh sẽ không phải chết.

Anh nhanh chân đi ra ngoài.

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ hơi lung lay mi dài, gió nhẹ xuyên qua cửa sổ có rèm, nhẹ nhàng thổi tới...

Trong bóng tối, hơi thở tiếp cận, sau đó lại rời xa chỉ có ngăn ngui vài giây đồng hồ thời gian mà thôi.

"Anh trai nhỏ..." Cô vươn tay...

Lúc này cửa bị đóng...

Lúc giao thoa, thì ra bọn họ không biết, đã bỏ qua nhiều như vậy.

Lại một sáng sớm, Hạ Nhược Tâm có chút mệt mỏi ngồi dậy, mi mắt khẽ động một chút, dưới mi mắt là hai ánh đen.

Tay của cô đặt ở một nửa bên giường khác, gối đầu cũng không có dấu vết lún xuống, trên giường cũng không có nhiệt độ của anh. Cô cười khổ một tiếng, cô còn hi vọng cái gì, đêm qua căn bản anh cũng không có ngủ ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cha mẹ đến

Ôm lấy đầu gối của mình, cô chỉ thất thần nhìn tấm hình trên tường, cảm giác khó chịu, ở trước mặt Hạ Dĩ Hiên, cô đã mất đi tất cả chính mình.

Đi xuống giường, giữa hai chân đau ê ẩm, tay của cô đặt ở trên bụng của mình, ghen tuông mông lung, hai chuỗi nước mắt thành dây rơi xuống, cô không nên gọi Hạ Nhược Tâm, phải gọi hạ thích khóc mới đúng, chỉ là lúc nào cô lại thích khóc như thế.

Đi vào trong phòng tắm, bên trong có sữa tắm hương trà xan, có phải đây chính là mùi anh thích, cô âm thầm nhớ kỹ tất cả.

Sau đó tắm rửa, nước ấm áp dội lên người của cô, cô cúi đầu xuống, nhìn xanh tím trên người, quá trình quả nhiên là tàn nhẫn, chẳng qua cô đã sớm biết, không phải sao?

Đổi một bộ quần áo, cô mới đi ra ngoài, màu da có chút hơi trắng, lộ ra quá nhiều không khỏe, cầm lên một chiếc khăn lau, cô còn không có quên, trong mắt người ở bên ngoài, cô là tổng giám đốc phu nhân Sở thị, mà ở trong mắt Sở Luật, chỉ là người phụ nữ buổi tối dùng để làm ấm giường và người làm.

Cô từ từ đi chuyển bước chân của mình, trong phòng vẫn có báo mới mỗi ngày, mỗi một đầu đề, đều viết liên quan tới Sở Luật, anh kết hôn, thế nhưng không có người cho là anh kết hôn, tin tức không ngừng ra, phụ nữ cũng không ngừng.

Cô buông tay của mình xuống, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mở cửa sổ, cứ để gió thổi lên mặt mình một chút, nhưng trong lòng lại đã sớm ẩm ướt.

Cửa truyền đến một tiếng mở cửa, người làm nữ ngồi ở một bên xem tivi để đồ ăn vặt trong tay xuống, còn tưởng là Sở Luật trở về, cô ta chỉnh quần áo của mình một chút, lại lộ ra nụ cười vô cùng nịnh nọt, ngày hôm qua Sở Luật cảnh cáo cũng không có để cho cô ta trung thực bao nhiêu.

Khi dễ người khi dễ quen thuộc, có khi cũng sẽ nghiêm.

Cửa mở ra, nụ cười trên mặt Sa La cứ cứng lại như thế.

"Sở tiên sinh, Sở phu nhân..."

Môi của cô ta miễn cưỡng nhúc nhích, lại thấy được Sở Giang nhìn chăm chăm Hạ Nhược Tâm hơn nửa người đầu ở bên ngoài, cô đang làm cái gì? Nàng dâu Sở gia bọn họ lại ở đó lau cửa kính, mà cái người làm này thì đứng ở chỗ này, còn mặc theo **, không hiểu, còn tưởng rằng cô ta mới là chủ nhân nơi này.

Tổng Uyển nhìn Hạ Nhược Tâm một chút, không tin chớp mắt của mình một cái, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Rốt cuộc A Luật đang làm gì?

Mà cả khuôn mặt Sở Giang đều đã tối đen.

"Sở tiên sinh, tôi..."Khuôn mặt La Sa khẩn trương vặn vẹo, lắp ba lắp bắp không nói rõ ràng.

Nghe được cửa phòng mở, Hạ Nhược Tâm mới quay đầu, thấy được hai người lớn đứng ở cửa ra vào, bọn họ là cha mẹ Sở Luật, không chỉ một lần nhìn thấy, chưa nói tới quen thuộc, cũng không thể nói lạ lẫm.

Tháo gang tay xuống, cô bỏ khăn lau xuống, mới đi về phía họ.

"Cha... Mẹ, mọi người đã tới." Có chút mất tự nhiên, xưng hô xa lạ, cô đã bao lâu không có kêu lên, nhất là một câu ba kia.

Nhẹ nhàng chớp mắt, cô đi qua thu dọn bàn, tất cả đều là làm chuyện đương nhiên, không có nửa phần mất tự nhiên, ngược lại La Sa bị động tại chỗ, hiển nhiên cũng không biết phải làm cái gì?

"Cha, mẹ ngồi đi." Cô đứng lên, Tổng Uyển chỉ kéo áo của Sở Giang một chút, sắc mặt Sở Giang đã đen muốn chết, ông lại hung dữ trừng mắt liếc La Sa, ông ghét nhất là người không nhìn rõ thân phận của mình, cô ta cho mình là ai, một người hầu mà thôi, mà muốn bỏ lên đầu người Sở gia họ sao?

Chương 31: Cái nàng dâu này

Coi như nàng dâu này không phải người bọn họ ưa thích, nhưng cũng không cho phép người khác vũ nhục.

Trong lòng Hạ Nhượng Tâm cười nhạt một tiếng, nụ cười đẹp mắt thế nào, trên mặt cũng mang một chút mỉm cười.

"Cha, mẹ, mọi người ngồi xuống trước, con đi pha hai tách trà: "Cô nở nụ cười xin lỗi, sau đó đi vào phòng bếp, mà hôm nay La Sa mới biết chính mình bị báo ứng cái gì, chỉ huy người tới quen thuộc, hiển nhiên hiện tại cô ta đã không biết mình muốn nên làm gì, lại có bốn phận như thế nào.

Về mặt Sở Giang âm trầm, một đôi mắt màu trà lộ ra quá nhiều chuyện, con của ông không đơn giản, đương nhiên ông cũng thế.

"Là ai bảo cô làm như vậy? Tôi muốn biết, nhà tôi để cô đến làm người giúp việc, hay là chủ?" Giọng của ông đột nhiên lạnh lẽo, La Sa cứ thế mà đánh một cái rùng mình, cô ta khẩn trương nắm lấy quần áo của mình, tay cũng không ngừng xoắn lại.

"Vâng... Tiên sinh..." Cô ta sợ hãi cúi đầu, thân phận thế nào, ở trong mắt bọn họ, cô ta đều là người làm mà thôi.

Tổng Uyển kéo quần áo Sở Giang một chút, lắc đầu với ông, mà Sở Giang chỉ thu hồi ánh mắt của mình, đặt ở mặt bàn phía trước, ông biết, cái này nhất định là thằng nhóc kia làm, nếu không thì sao cô ta có lá gan lớn như vậy.

Hạ Nhượng Tâm từ trong bếp đi ra, bụng hai tách trà, sau đó đặt ở trước mặt vợ chồng Sở thị, cha, mẹ, mời dùng trà, cô cười nhạt, không có nửa phần nịnh nọt, chỉ là lễ phép tự nhiên, cung kính đối với trưởng bối mà thôi, ở Hạ gia nhiều năm như vậy, cô hiểu chuyện duy nhất, chính là, người không thích mình, mình lại đi nịnh nọt, họ đều sẽ không thích mình.

Sẽ chỉ rước lấy càng nhiều chán ghét mà thôi.

Ai bảo con đi làm những thứ này, Sở Giang nhủ lòng mảy, so với Sở Luật, càng nhiều hơn một phần thâm trầm.

"Là chính con muốn làm, như vậy có thể rèn luyện một chút: " Cô không có ủy khuất gì có thể nói, cũng không có cảm giác chột dạ.

Tất cả đều là cô tự nguyện.

Cô cười có chút hoảng hốt, mà cười như thế để cho người ta nhìn lại có chút đau lòng.

Tổng Uyển bụng chén lên, đặt ở bên môi, sau đó, uống một ngụm, ánh mắt hơi sáng lên một cái, thật sự là hương vị không tệ, mà đứa nhỏ này giống như cũng không phải như đồn đại, cô thật sự hại chết em gái mình sao?

Mà Hạ Nhượng Tâm phát hiện trong mắt Tổng Uyển vô tình hay cố ý hoài nghi, trông mắt của cô hạ xuống hiện chút bi thương. Hạ Dĩ Hiên chết, sẽ vĩnh viễn dính tới cô, bất kể có phải là cô làm thật hay không, tất cả mọi người đã cho là, cô giết Hạ Dĩ Hiên, mà cô có động cơ sao?

Bởi vì cô yêu Sở Luật, cho nên, vì một người đàn ông, giết chết em gái của mình.

Cô không phải người, cô vong ân phụ nghĩa, cô ác độc, cô nghe rất nhiều rồi.

Bọn họ muốn nghĩ làm sao, cô không cách nào ngăn cản, chỉ là, cô không thẹn với lương tâm, cô chỉ thản nhiên nghênh tiếp ánh mắt dò xét của Tổng Uyển. Bởi vì, cô không có làm gì sai, cho nên, cô cũng không có chột dạ.

Tổng Uyển hơi sùng sốt một chút, bà cũng không có tiếp xúc với Hạ Nhượng Tâm quá nhiều, ngược lại lúc bà biết Hạ Dĩ Hiên, nói thật, bà không thích Hạ Dĩ Hiên, chỉ là bởi vì bà không thích trên người Hạ Dĩ Hiên mang theo tính khí đại tiểu thư, quá yếu ớt, cũng có thể lực, chẳng qua con trai thích, bà cũng không có cách nào, nhưng Hạ Nhượng Tâm này cho cảm giác không giống như vậy, bà luôn luôn cảm thấy chỗ nào có sự kỳ lạ.

Chương 32: Tốt tàn nhẫn

"Tại sao thiếu phu nhân Sở gia có thể đi làm việc của người làm, có phải con quên thân phận của chính hay không, Sở gia chúng ta muốn bao nhiêu người làm cũng được, không phải để con làm! Mặt Sở Giang càng thêm đỏ lên, là bị tức giận, Tống Uyển lại kéo quần áo ông một chút, trừng mắt liếc ông một cái, ánh mắt Sở Giang hơi né tránh một chút, không có cách, bề ngoài nghiêm khắc, lại có một khuyết điểm rất lớn, ông, sợ vợ.

Không đúng, không phải sợ, mà chính cực yêu.

Hạ Nhượng Tâm chỉ mỉm môi không nói, bởi vì cô biết hiện tại bất kể cô nói cái gì, Sở Giang đều sẽ tức giận, chỉ là, sở thiếu phu nhân thật sự khác người làm sao? Có lẽ ở trong mắt Sở Luật, Hạ Nhượng Tâm còn không bằng một người làm.

"Cha, mẹ, mọi người ăn cơm chưa?" Cô miễn cưỡng cười một tiếng, chỉ là nhìn về phía hai vợ chồng Sở thị lần đầu tiên tới nơi này, cũng là cha mẹ chồng của cô.

"Không cần, chúng ta chỉ đến xem a Luật: " Sở Giang vừa trừng mắt một chút, trên lưng lại bị hung hăng nhéo một cái, ông bị đau thoáng nhìn qua vợ của mình, bạo lực là bạo lực.

"Xin lỗi cha, mẹ, gần đây anh ấy thật sự là quá bận rộn, cho nên chúng con đều không có thời gian đi thăm mọi người." Hạ Nhượng nói vô cùng chân thành, cũng không có tận lực ý lấy lòng, thân là nàng dâu, để cha mẹ đến thăm, đúng là không nên.

Mà Sở Luật đúng là bề bộn nhiều việc, bởi vì, anh đang bận bịu nhục nhã cô, tra tấn cô, tra tấn hung thủ hại chết vị hôn phu của anh.

Cô chỉ bị ai giương khoe môi của mình lên, có chút thất thần.

"Nhượng Tâm, đến đây ngồi: " Tống Uyển chỉ cảm giác có chút chua xót, đứa nhỏ này, sống cũng không tốt, con trai của bà là hạng người gì, bà hiểu hơn bất kỳ ai, là anh biết, anh muốn con gái lớn Hạ gia, không có ý tốt, xem đi, quả nhiên là.

Hạ Nhượng Tâm đứng ở một bên, không biết vì cái gì, lại có chút không biết làm thế nào, giống như có rất ít người có thể nói chuyện với cô như vậy, ở Hạ gia, cô chỉ có phần đứng.

Trong lúc nhất thời, cô không cách nào ứng đối.

Làm sao ngốc như vậy, để con ngồi con cứ ngồi. Tiếng Sở Giang trầm một chút.

Môi Hạ Nhượng Tâm hơi động một chút, lúc này mới ngồi cạnh Tống Uyển, chẳng qua, vẫn là có chút khó chịu.

"Nhượng Tâm, nói cho ta biết, a Luật đối con tốt chứ?" Tống Uyển đột nhiên kéo tay Hạ Nhượng Tâm, lại phát hiện ngón tay của cô rất lạnh.

Cô là kinh hãi, hay là sợ hãi.

Thân thể Hạ Nhượng Tâm hơi run lên một chút, lòng bàn tay được Tống Uyển cho sự ấm áp, đây là một người mẹ mang đến. Mặc dù nói, đó cũng không phải mẹ sinh ra cô, thế nhưng lại giống như tình thương của mẹ.

Cô khẽ gật đầu, miễn cưỡng cười một tiếng: "Anh ấy đối với con rất tốt: "Nói xong, cô cố ý cúi đầu, dưới mi mắt thật dài, ẩn giấu một chút bất đắc dĩ.

Rất tốt. Đúng vậy, anh đối với cô, tốt tàn nhẫn.

"Vậy là tốt rồi: " Tống Uyển vỗ vỗ tay Hạ Nhượng tay, bất ngờ phát hiện mình lại rất thích cô gái cười mang theo có chút ngượng ngùng này, tất cả mọi người biết Hạ gia có một thiên kim Hạ Dĩ Hiền xinh đẹp đáng yêu, lại không biết cô còn có một người chị, thì ra lại là cô gái văn đạm phong thanh như thế này.

Nhìn lấy thỏa mãn trong mắt vợ, Sở Giang chỉ mỉm chặt môi của mình, vẫn không cách nào ưa thích nàng dâu Sở gia lại đi làm việc của người làm, chẳng qua, nghĩ tới chỗ này, ông cũng rõ ràng, tất cả là do ai làm.

Vẫn là thằng nhóc ngốc kia.

Cửa truyền đến tiếng mở cửa, đẩy ra, Sở Luật mặc đồ tây đứng ở cửa ra vào, khi nhìn thấy người bên trong, trong con ngươi lóe lên cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tổ cáo

Anh để cặp công văn của mình xuống, đáy mắt có chút mệt mỏi, bờ môi mỏng cũng nhếch lên một chút.

"Cha, mẹ, sao mọi người lại tới đây?" Anh hào phóng ngồi ở một bên, chẳng qua, ánh mắt như là vô tình hay cố ý nhìn lướt qua Hạ Nhục Tâm

Lá gan thật lớn, biết tổ cáo.

"Con không đến thăm chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không thể tới thăm con sao? Mặc kệ cha mẹ mình, con an tâm cái gì?" Sở Giang ngẩng đầu lên, nhìn đứa con trai này, rất ưu tú, công ty dưới sự hướng dẫn của anh, càng ngày phát triển, thậm chí, ở nước ngoài đều chiếm cứ cái ghế nhất định, quá ưu tú không giả, tính khí lại quá thối.

Chỉ là, tính khí này còn không phải di truyền từ ông sao.

"Vâng, lần sau con sẽ chú ý, chờ hạng mục gần nhất của công ty xong, con sẽ về nhà."

Anh gọi nơi đó là nhà, mà bên này giống như khách sạn anh ở tạm, thậm chí còn có gái dùng miễn phí. Mắt Hạ Nhục Tâm khẽ động một chút, trong con ngươi lóe lên một chút tự giễu.

"A Luật, chúng ta chỉ nhớ con: " Tổng Uyên nhìn con trai khế thờ dài, mà thật ra bà muốn nói, bà không phải nhớ con trai, bà sợ anh sẽ làm ra chuyện gì, sẽ để cho mình hối hận, tính khí đứa nhỏ này quá mức mạnh mẽ, có khi quá mức cố chấp.

"Xin lỗi mẹ, để mẹ lo lắng: " Chỉ lúc ở trước mặt Tổng Uyên, anh mới cời bỏ gương mặt lạnh lùng, tuy nhiên vẫn rất ít cười, chẳng qua cũng không khó nhận, đây chỉ là tính cách của anh mà thôi.

"Tốt, thời gian cũng đã muộn, cho nên, chúng ta về trước: " Tổng Uyên đứng lên, lôi kéo áo Sở Giang, mà Sở Giang vừa định trách cứ, cứ thế ngừng lại, lúc đi tới cửa ông ngừng bước chân, đối với người làm nữa có phần ngăn người, không vui nói, " Sở Luật, lần sau ta đến không muốn nhìn thấy cái người phụ nữ không nhìn rõ thân phận này, để người phụ nữ của con làm việc của người giúp việc, nếu như bị người ngoài biết, mặt mũi Sở gia còn để đâu?" Lạnh lùng quét qua La Sa, giọng Sở Giang có loại chất vẫn không dung. Hai cha con đều cường ngạnh, ai cũng cố chấp.

"Con đã biết, cha: " Sở Luật chỉ đứng lên, dứt tay vào trong túi quần mình, nghiêng người dựa vào một bên, lười nhác mang theo một chút buông lỏng, thế nhưng vẫn không cách nào che giấu sắc bén trên người anh.

Cửa đóng lại lần nữa, trong phòng lâm vào một loại yên tĩnh cực kỳ quỷ dị, La Sa có chút muốn nói lại thôi, cô ấy...

"Cùng tôi đi vào: " Sở Luật rút tay từ trong túi, tùy ý cời cúc áo trên cổ, anh không thích bị người ra lệnh, cũng không thích bị người uy hiếp, nhưng ghét nhất cũng là không có việc gì giả vô tội qua mặt được người khác đồng tình.

Hạ Nhục Tâm cúi đầu xuống, theo phía sau anh, tình cờ ngẩng đầu, lông mi như là tua rua, rơi xuống một số cái bóng nhàn nhạt, có chút tối, cũng có chút nhạt.

Cửa lại bị đóng, đó là cửa tân phòng.

La Sa tay lau mồ hôi trên trán mình một chút, sắc mặt cô ta trắng bệch dựa vào tường, lần đầu tiên gặp cha con như vậy. Lúc này cô ta mới nghĩ đến một số việc, vội vàng cầm khăn lau làm việc vừa rồi Hạ Nhục Tâm làm, kỳ thật, cái này vốn là việc của cô ta.

Mà đi vào tân phòng, Sở Luật đột nhiên xoay người nắm lấy bả vai Hạ Nhục Tâm, ép cô vào mặt tường, lực đạo lớn thậm chí để Hạ Nhục Tâm cảm thấy có loại buồn nôn.

"Nói, cô nói với bọn họ cái gì?" Anh nhíu mắt lại, tay nắm lấy bả vai Hạ Nhục Tâm càng thêm dùng sức một chút, nếu như cô thật sự nói cái gì, như vậy, không nên trách anh không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đau tận xương

Anh không phải sợ bị người ta biết, mà chính là anh chán ghét bị người mưu hại.

Hạ Nhục Tâm chỉ cười bi ai một tiếng, trong mắt anh, Hạ Nhục Tâm lại ồn ào tổ cáo người khác sao, cô xưa nay không làm những chuyện này, bởi vì đây đều là quyền của Hạ Dĩ Hiên, cô không có quyền lực.

"Anh sẽ cho rằng em sẽ nói gì với bọn họ, hay là bọn họ sẽ hỏi cái gì?" Hạ Nhục Tâm sâu kín mở miệng, cũng không sợ nghênh tiếp mắt đen sâu lạnh của anh, mà trong lòng của cô vẫn bị hung hăng lướt qua một dao, giống như có thể cảm giác máu tanh lan tràn, coi như sắc mặt của cô bình tĩnh, xem như hiện tại cô có thể nhìn thẳng anh, thế nhưng không có ai biết, rốt cuộc cô dùng bao nhiêu sức lực.

"Anh yên tâm, cái gì em cũng không nói, bọn họ hỏi chúng ta có tốt hay không, em nói rất tốt." Mà không phải tốt tàn nhẫn, cô ở trong lòng tăng thêm

một câu.

Cô sẽ không nói cho bất luận người nào, anh yên tâm, anh tàn nhẫn, chính cô không chịu nổi, cô không muốn làm cho tất cả mọi người đều biết hiện tại cô sống thế nào, càng không cho để Tống Uyển biết, bởi vì, như thế, bà sẽ cười thật vui.

"Miệng của cô càng ngày càng lợi hại?" Sở Luật đột nhiên cúi đầu, cắn môi của cô, thẳng đến khi cắn ra máu mới thôi, mỗi lần cũng là như thế, bọn họ thật như con nhím, hai người chỉ cần vừa tiếp cận, liền sẽ đâm đau thân thể của đối phương, còn cố ý, anh hận cô, mà cô lại yêu anh.

Yêu hận xen lẫn, ai nói chỉ có một mình cô thống khổ.

Để anh yêu cô, căn bản là chuyện không thể nào, nhưng muốn để cho cô không yêu anh, có lẽ có một ngày, cô sẽ làm.

Lông mi của cô nhẹ nhàng run lên mấy lần, như là cái cánh trong suốt, sau đó vỡ vụn, ánh sáng giảm đi, cô duỗi tay ra, thả trên không trung, do dự một chút, cuối cùng vẫn chủ động ôm lấy cái người đàn ông đang tàn phá bừa bãi giày vò cô, cô yêu anh như thế, thế nhưng cô phát hiện, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, cô sắp duy trì không được rồi.

Có khi cô sợ, cô sợ Sở Luật hận sẽ khiến tình yêu của cô tan rã, nếu như có một ngày, cô thật sự không yêu, như vậy, mấy năm này, cô chấp nhất, cô chờ đợi, thời gian của cô, cô nhận qua khổ, có thể coi thành cái gì.

Sở Luật khẽ động một chút, lần này, anh chỉ không ngừng liếm láp vết thương ở môi cô, gần nếm được vị máu, còn có nước mắt của cô.

Anh trực tiếp vươn tay xé quần áo của cô, bởi vì, anh muốn co, muốn thân thể mềm mại luôn xuất trong tâm trí anh, da thịt trơn mềm, còn có cô chịu đựng anh tra tấn, chính là thân thể bình thường không có gì lạ như vậy, lại sẽ để cho dã thú trong anh thức dậy, còn có hận ý, hận thật sâu tràn đầy.

Khi tiến vào, Hạ Nhược Tâm chỉ nhắm cặp mắt của mình lại, rất buồn cười, thì ra trong sách nói cá nước thân mật, dưới cái nhìn của cô, chỉ là đau đớn tận xương.

Sở Luật chen vào thân thể của cô, cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua với độ mảnh khảnh của cô, phải chăng có thể tiếp nhận một lần lại một lần tổn thương của anh.

Hạ thân bị hung hăng xuyên qua lần nữa, không có thương tiếc, không có dịu dàng, có cũng chỉ là trả thù, chỉ là chiếm hữu.

Sắc mặt cô trắng bệch, tay ở trên bả vai anh dùng sức, thậm chí đều không muốn mang đau đớn của cô cho nah, thì ra, yêu lại hèn mọn như thế, yêu đau lòng, yêu không có tôn nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Để anh buồn nôn

"Ồ..." Cô đột nhiên khóc lên, cắn môi của mình mà khóc như vậy, trên gương mặt vô cùng trắng, lúc này đã sớm hiện đầy nước mắt, chỉ cần động nhẹ, có lẽ sẽ nát linh hồn của cô.

Động tác Sở Luật đột nhiên ngừng lại, không cho phép khóc, anh thấp giọng ra lệnh, giống như đang đè nén cái gì, chỉ là Hạ Nhược Tâm lại khẽ lắc đầu, cô cũng không muốn, chỉ là, cô thật sự nhận không được, là chúng nó tự rơi xuống.

"Lên giường với tôi, cô thống khổ như vậy sao?" Sở Luật vẫn ở trong thân thể của cô, cái trán mơ hồ có chút gân xanh, cô nhìn nhìn, sao anh không phải nhẫn.

"Đau..." Hai mắt đầm lệ mơ hồ, trước mắt của cô chỉ thấy được cái bóng của người đàn ông mơ hồ, phần môi cũng chỉ có một chữ này, là đau, không phải thống khổ, mà chính là đau.

Con người Sở Luật đột nhiên mở hơn, tay đặt ở bên hông cô dùng sức nắm chặt.

Mà anh phát hiện, anh đối với người phụ nữ này, đáng chết là không đành lòng... Mà mắt đen của anh càng thêm tỉnh mạch một chút, dùng sức lên trước một chút, thấy được khóe mắt cô nhanh chóng lăn xuống nước mắt, không để cho anh cảm thấy khoái cảm trả thù, chỉ cảm giác tâm mình bị xé mở một chút, sau đó tràn vào một chút gió lạnh.

"Tôi chính là để cô đau, cô cho rằng tâm thần hèn này của cô khiến tôi muốn sao? Nếu như cô không đau, như vậy tôi sẽ đau."

Chỉ khi anh phát hiện, cô đau, thậm chí anh cũng giống như vậy.

Như là phát tiết, anh không để ý cô sinh non, không để ý cô mảnh mai, một mực lấy loại phương thức tàn nhẫn này giày vò thân thể của cô, linh hồn của

cô.

Cuối cùng anh thỏa mãn, mới bút ra rồi đi, mà Hạ Nhược Tâm lại mềm mại dựa vào mặt đất, trong hai mắt trống rỗng, chỉ nhìn chăm chăm tấm hình trên mặt tường. Dĩ Hiên, cô nhìn thấy chưa, anh ấy đang báo thù cho cô, thế nhưng là tôi thiếu cô sao? Thiếu qua Hạ gia các người sao?

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, cô cảm giác mình so với một gái điếm còn hạ tiện hơn, đều vô sỉ, đều không có mặt mũi, cô ôm lấy hai chân của mình, co chính mình lại.

Sở Luật đi ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc mà gợi cảm, nhất là hai cái đùi của anh, mùi phấn trắng tấp, khí chất tôn quý bất phàm dù chỉ mặc một áo tắm đơn giản, đều không cách nào che giấu sắc bén.

Anh đứng ở cửa phòng tắm, chỉ lạnh lùng nhìn người phụ nữ ngồi ở góc tường, trong lòng không khỏi dâng lên một loại buồn bực.

"Qua tắm rửa, cô thật bẩn, để cho tôi buồn nôn: " Anh đi qua, góc áo vạch ra gió, chỉ hơi hơi lướt qua mặt cô, choáng mở bi thương trên mặt cô, là cái gì khiến vành mắt cô đau, lơ đãng, cô mới phát hiện, thì ra, nước mắt của cô lại rơi xuống.

Cô đứng lên, giữa hai chân đau nhức khó nhịn, đi từng bước từng bước gian nan tới phòng tắm, cách đó không xa, con người đen của Sở Luật, lấy từ ngăn kéo bên cạnh ra một điều thuốc, ưu nhã vô cùng, mà anh cũng không có phát hiện, phương hướng ánh mắt của anh đã từ cửa phòng tắm rơi về phía tấm ảnh.

Nước nóng rơi xuống, Hạ Nhược Tâm chỉ bịt kín môi của mình, tiếng nước ào ào, đúng lúc che giấu đi tiếng khóc của cô.

Sở Luật một mực nheo mắt đen cuối cùng khi Hạ Nhược Tâm đi ra mới chột mở, mà anh cũng cảm giác đầu ngón tay bị thuốc lá làm nóng, một điều thuốc, anh không có hút bao nhiêu, chỉ là để nó tự cháy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Sự không yêu nữa

Dập thuốc trong tay, anh cũng chú ý mắt cô mang theo sung đỏ, cô khóc, ngay vừa rồi. Chỉ là sao người phụ nữ này thích khóc thế, anh nhủ chặt lồng ngực của mình.

Vì sao là chị em, Dĩ Hiên cho tới bây giờ cũng không thấy khóc, chỉ là anh đã quên, bởi vì, không có người sẽ đối đãi tàn nhẫn như vậy với Hạ Dĩ Hiên, cô ta là bảo bối của tất cả mọi người, bao gồm Sở Luật anh, mà Hạ Nhược Tâm lại không phải, cô chỉ là một kẻ phạm tội, một người bị tất cả mọi người chỉ trích và oán hận.

Cô không khóc, còn có thể làm cái gì?

Hạ Nhược Tâm đi tới bên giường, chỉ là núp ở một góc giường, cách anh rất rất xa, có lẽ là biết anh chán ghét mình tới gần, càng có lẽ là cô sợ hãi cuộn tròn thân thể của mình.

Giữa bọn họ, còn là vợ chồng sao?

Mà anh, có còn là anh trai nhỏ nói sẽ trở về tìm mình hay không.

Nhắm lại cặp mắt của mình, mi mắt run rẩy, thế giới của cô đã một vùng tăm tối, may mắn không biết bình minh ở nơi nào.

Sở Luật thì cầm một điều thuốc đặt ở bên miệng của mình, châm, từ trước đến nay anh rất ít đụng thuốc lá, chỉ là lần này, anh lại có chút thất hồn một điệp tiếp một điệp. Trong không khí có mùi thuốc lá cực nồng, Hạ Nhược Tâm vô thức lật thân thể một chút, nhẹ nhàng ho một tiếng, mà động tác trong tay Sở Luật cứ đình chỉ như vậy.

Ngón tay của anh dập tắt thuốc, chỉ là nghiêng đầu, nhìn người vợ cách mình rất xa, anh đột nhiên tiếp cận cô, thậm chí vươn tay của mình nhẹ nhàng đặt lên gương mặt cô, thẳng đến khi lông mi thật dài của cô lướt qua lòng bàn tay của anh, anh mới đột nhiên thu hồi tay của mình.

Anh nhắm cặp mắt của mình lại, tắt đèn đầu giường, nhất thời trong cả căn phòng chỉ có một vùng tăm tối, còn có, tiếng hít thở thỉnh thoảng bọn họ đan xen vào nhau. Trong lúc giao thoa, thời gian dần dần dung hợp.

Không biết ngủ bao lâu, bên ngoài đã có ánh sáng rất nhỏ, chẳng qua cách trời sáng còn có thời gian rất dài, Hạ Nhược Tâm ngồi dậy, chỗ hạ thân giống như vẫn đau, cô cẩn thận nhìn người đàn ông nằm cách đó không xa, Sở Luật, chồng của cô cũng là người cô yêu, nhưng anh hận cô.

Một chiếc giường có thể dung nạp năm sáu người, lúc này, giữa bọn họ chiếm cứ một góc phần mình, khoảng cách cho tới bây giờ đều xa như thế, cô cười tự giễu một tiếng, lại cẩn thận tiếp cận.

Cô dời đến trước người anh, chỉ bị thương nhìn qua như vậy, cũng chỉ có ở thời điểm này, cô mới có thể an tĩnh ở bên anh, không tính gian phòng tối mờ, người đàn ông có khỏe môi rất mỏng, sẽ rất ít hắt lên, thời điểm bình thường, luôn luôn mím môi thật chặt, anh có một đôi mắt cực sáng, có thể thấy rõ nhân tâm, còn có cái mũi của anh, tổ hợp thành một ngũ quan có cá tính, có thâm thúy của người phương Tây, cũng có thần bí của người phương Đông, người đàn ông như vậy, thật dễ cho người ta điên cuồng.

Chỉ là cô càng biết, đây chỉ là lúc anh ngủ, chờ anh tỉnh lại, trên mặt của anh sẽ chỉ có tàn nhẫn, trong lòng của anh sẽ chỉ có tàn khốc, anh hận cô, cho nên không đau lòng vì cô, mà cái thế giới này còn có ai lại yêu thương cô đây.

Nhẹ nhàng khẽ động đôi mi dài, cô cúi đầu xuống, lại phát hiện nước mắt của mình cứ rơi vào mu bàn tay của mình như vậy, sau đó choáng mở...

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Muốn chết

"Thật xin lỗi..." Cô vô thần xin lỗi, dùng sức lau sạch nước mắt trên mặt mình, thậm chí lau tới khuôn mặt đều đỏ lên.

Cô không dám động đến anh, càng không muốn đụng tới anh.

Ngón tay duỗi ra lại nắm chặt, sau cùng, cuối cùng cô đưa tay cẩn thận đặt ở trên mặt của anh.

"Em không hối hận gì cho anh, mặc kệ anh tàn nhẫn với em thế nào: " Cô dùng ngón tay dán hai má anh, phát hiện ánh mắt của mình mông lung một lần nữa, cô nhanh chóng quay mặt, trong mắt giống như lại có thứ gì rơi xuống.

"Em không hối hận, thật không hối hận: "Cô lắc đầu: "Thế nhưng là, anh biết không?" Trong giọng nói của cô thêm sự bi thương không cời được: " Em không hối hận, thế nhưng sợ, sợ cuối cùng có một ngày, em sẽ không yêu anh nữa, nơi này, sẽ không còn có anh tồn tại: "Tay của cô đặt ở trên ngực của mình, kỳ thật, anh đã quên cảm giác lúc trước yêu anh là gì.

Cô hít mũi của mình, trong cổ nghẹn ngào một chút, thu hồi tay của mình, cô lại rúc về một góc giường khác, đây chính là toàn bộ thế giới của cô, thế giới cô cô đơn.

Mà cô cũng không biết, Sở Luật đã sớm mở cặp mắt của mình ra, như có điều suy nghĩ, môi mỏng bạch tình cũng giương lên.

Tay của anh đột nhiên đặt ở trên mặt của mình, cũng không biết đang suy nghĩ gì, sau đó hai mắt nhắm lại một chút, xem như trong bóng đêm đều không cách nào ẩn tàng lãnh khốc, một lần nữa anh dùng sức sát mặt, giống như nơi đó có vi khuẩn không cách nào lau đi.

Trong bóng tối, khuôn mặt người đàn ông lướt qua một tia sáng chớp lên, trong nửa sáng nửa tối, trong mắt của anh chợt lóe suy tư.

Trong tay Hạ Nhược Tâm cầm khăn lau, nửa người đều treo ở bên ngoài, cô nhìn thoáng qua ra phía ngoài, tầng hai của biệt thự, tuy cũng không phải là quá cao, nhưng từ nơi này nhìn lại, cô chỉ cảm giác trên đầu của mình truyền đến trận hơi cảm giác hôn mê, vội vàng dùng tay nắm lấy cửa sổ, lại cẩn thận nghiêng thân thể của mình một lần nữa.

Đột nhiên, cô ngừng động tác trên tay, lại nhìn xuống phía dưới một lần nữa, trong mắt trong trẻo, lúc này có chút mông lung, nếu như, từ đây rơi xuống, có thể chết hay không, có thể giải thoát hay không, cô cho tới bây giờ đều không phải là một kẻ hèn yếu, không phải, mấy năm ở Hạ gia, cô có thể chết mấy trăm lần, chỉ là, bây giờ cô lại thật sự vô cùng muốn thử một chút, nếu như, cô chết rồi, như vậy sẽ có người khóc vì cô hay không, hay là... Cười lạnh.

"Cô đang làm cái gì đấy?" Đột nhiên một giọng nam quát tới. Hạ Nhược Tâm vội vàng nắm chặt cửa sổ, kém chút để thân thể của mình rớt xuống, sau đó bị một lực mạnh có thể làm nát xương cốt của cô kéo lại.

"Cô muốn làm cái gì? Muốn chết sao?" Sở Luật vô cùng nổi giận nói, trong đôi mắt màu đen giống như nổi lên một màu đỏ, không biết đó là tâm tình gì?

"Anh không thấy được tôi đang lau cửa sổ sao: " Hạ Nhược Tâm chỉ khẽ ngược cặp mắt, anh giống như muốn ăn luôn cô, chỉ là, cô không tin, hiện tại anh đang lo lắng cho cô.

"Người nào đáng chết để cô làm những thứ này?" Người đàn ông đã không còn phong độ, chỉ có phần nộ trên gương mặt, như là muốn ăn luôn cô.

"Anh đã quên à, là anh?" Cô nhìn tay anh đặt trên bả vai mình, giọng đùa cợt cũng là châm chọc.

Ngón tay Sở Luật buông lỏng, mà La Sa đứng ở bên cạnh thì co rút thân thể của mình, kỳ thật, vừa rồi cô ta thật muốn Hạ Nhược Tâm té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Xin anh vô dụng

"Anh yên tâm, em sẽ không tìm chết. Thừa dịp anh buông tay, Hạ Nhượng Tâm tránh khỏi ngón tay của anh, cầm khăn lau cửa sổ khác, em không chết, em chết đi, anh có thể trả thù ai. Cô không quan trọng mà nói như là nhận mệnh, chỉ là, cô chăm chọc người khác, nhưng cũng hung hăng làm bị thương lòng của mình.

Bởi vì, cô không cách nào phủ nhận, anh đối với cô, ngoại trừ hận, cái gì cũng không có.

"Đủ rồi!" Sở Luật buông tay mình xuống, chỉ gầm nhẹ một tiếng: "Cô thích đối phó với tôi như vậy, cô không thể cầu xin sao?" Tính tình của người phụ nữ này sao có thể cố chấp như vậy, sao cô không cầu xin anh, sao không cầu xin?

"Cầu xin anh?" Hạ Nhượng Tâm chỉ nở nụ cười, ý cười như thế, để khoe môi cũng không đủ sức gầy lên, "Anh đã quên sao? Em đã cầu xin anh, thế nhưng anh chưa từng buông tha em, như vậy, em còn cầu xin anh làm cái gì?"

Cô xoay người qua, chỉ cho anh một bóng lưng.

Cầu xin, hữu dụng không?

Cầu xin, sẽ bỏ qua cho cô sao?

Trong lòng mắt đen của Sở Luật bỗng nhiên tối hơn, như là bị cướp đi tất cả ánh sáng sáng, trầm đáng sợ, sâu vô căn.

"Đủ rồi, Hạ Nhượng Tâm: "Anh lại gầm một tiếng, nặng nề nhắm cặp mắt của mình lại, lúc mở mắt ra, đã bình phục tất cả cảm xúc. Khi anh thấy được La Sa đứng rúc một bên, ngừng nửa bước, lạnh lùng lên tiếng cảnh cáo: "Nếu như về sau cô lại để cho cô ấy làm những chuyện này, tôi sẽ lột da cô."

La Sa thật thà gật đầu, không phải nói cái gì đều để người phụ nữ này làm sao? Làm sao bây giờ lại là cái gì cũng không cần làm?

Hạ Nhượng Tâm chỉ = nhẹ nhàng cúi đầu, đặt hai tay của mình ở trên bụng, xuyên qua cửa sổ nhìn xuống, cô nhìn thấy người đàn ông nhanh chân rời đi, sau đó là một chiếc xe màu đen đi xa.

Cô đứng ở nơi đó cực kỳ lâu, giống như một người gỗ, chẳng qua là trên mặt lại có một chút màu tái nhợt, xem như ánh nắng rơi xuống, cũng sẽ không ấm.

Lại một lần nữa nhốt mình vào trong phòng, không cần làm việc, như vậy, cô phải làm cái gì?

Tầng 18 tập đoàn Sở Thị, trong văn phòng của tổng giám đốc, nhanh chóng có một người phụ nữ trẻ tuổi chạy tới, vừa chạy hai luồng trước ngực không ngừng rung lắc.

Một người đàn ông mọc ra cặp mắt đào hoa đột nhiên thối sáo một cái, thật đúng là đúng giờ, công ty anh họ anh luôn có nhiều phụ nữ ngực lớn như vậy, coi như không thể sờ mỗi ngày nhìn cũng được.

Anh ta nhanh chân đi vào, trong tay còn cầm một chồng văn kiện, dùng sức đẩy cửa ra, dù sao, từ trước đến nay anh ta đều không gõ cửa, người ở trong này là ông chủ, đúng lúc, vừa lúc, cũng là anh họ anh ta.

"Tài liệu: "Anh ta trực tiếp ném tài liệu trong tay lên trên mặt bàn, không có chút để ý gương mặt Sở Luật như muốn giết người.

"Đỗ Tình Đường cậu không biết gõ cửa sao?" Giọng lạnh lẽo cứng rắn từ trong miệng Sở Luật phun ra, lạnh muốn chết, cứng rắn như gạch.

"Em biết rồi, em biết rồi, lần sau nhất định em sẽ không quên gõ cửa, nói thêm câu nữa, tổng giám đốc, xin hỏi tôi có thể vào không: "Anh ta vươn tay của mình, ngón tay xuyên nhẹ qua tóc của mình, lại mạng về mặt nghiêm túc, ngữ khí vòng vo: "Anh, anh và người phụ nữ kia không có sao chứ?"

Anh ta đặt mông ngồi ở một bên, còn người phụ nữ kia dĩ nhiên chính là Hạ Nhượng Tâm.

"Chuyện không liên quan tới cậu: " Sở Luật đến đầu cũng không có nhắc.

Đỗ Tình Đường thu hồi nụ cười trên mặt của mình: "Anh, anh không có phát hiện, từ khi Dĩ Hiên chết, anh thay đổi, sau khi anh cưới Hạ Nhượng Tâm thay đổi càng nhiều."

"Có sao?" Sở Luật vẫn vội vàng làm việc, thậm chí, đầu cũng chưa từng nhấc một chút.

"Làm sao có thể không có?" Đỗ Tình Đường nắm một nhúm tóc của mình, đối với việc này, mồm mép đều nhanh sắp mài hỏng: "Anh, không có ai biết

chuyện kiên vì sao phát sinh, cũng không thể hoàn toàn cho rằng Hạ Nhượng Tâm là hung thủ..." Nói xong giọng anh ta càng ngày càng nhỏ, bởi vì, một ánh mắt lạnh vừa vắn dòi qua người anh ta.

Chương 39: Như thế nào hủy đi một người

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Như thế nào hủy đi một người

Lại như thế này, mỗi một lần nhắc tới Hạ Di Hiên, anh giống như là bị người cắn một cái, trái lại, gặp ai cũng muốn gặm đầy miệng máu, cắn không yên, anh sẽ không bỏ qua.

Sở Luật kéo ngăn kéo ra, lấy ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu, đặt ở trên miệng của mình, giọng rất nhẹ, lại rất áp lực: "Đỗ Tình Đường, anh cảnh cáo cậu một lần cuối cùng, không được nhắc tới người kia, nếu không, tôi tuyệt đối không buông tha cho cậu, không quản cậu có là em họ tôi hay không."

Mà một tiếng cảnh cáo, để Đỗ Tình Đường dùng sức gạt đầu một cái, kỳ thật, anh ta còn muốn nói, không nên làm chuyện quá tuyệt, nếu không về sau chuyện không có quan hệ gì với cô ấy, như vậy, muốn hỏi hận cũng không còn kịp rồi.

Chỉ là, anh ta giống như quên đi, từ trước đến nay Sở Luật tàn nhẫn vô tình, sẽ không lưu lại cho kẻ địch bất kỳ đường lui, mà đối với người anh hận, càng hơn.

Dập tắt thuốc, lại quăng tài liệu trong tay, Sở Luật cảm áo khoác của mình lên, đi ra ngoài, chỉ lưu lại Đỗ Tình Đường vẫn ngây ngốc nhìn bóng lưng của anh.

"Thật sự chính là nhẫn tâm, gặp lại cũng không nói?" Đỗ Tình Đường lẩm bẩm hỏi lâu.

Lúc này mới nhận mệnh đi ra ngoài, nơi này thật sự rất lạnh, người kia đúng là tù lạnh di động, một chút tình thú cũng không có, thật không biết người phụ nữ kia yêu anh cái gì?

Mà lúc này, Sở Luật ngừng xe của mình, đi vào một quán bar mở cửa hai mươi bốn giờ, bên trong cũng không có quá nhiều ồn ào, thậm chí còn có một loại cảm giác cao áp không nói được, người tới nơi này đều là nhân vật nổi danh, tự nhiên, giá cũng sẽ không quá tiện nghi.

"Cho tôi một ly Rum trắng." Anh ngồi ở bên tủ rượu, quen thuộc gọi thứ mình muốn, mà bên cạnh anh thì đang ngồi một người đàn ông khác, người đàn ông có dáng người thẳng tắp, mà trong tay của anh ta đang bưng cầm một ly rượu trong suốt, trong ly lại là rượu thiên sắc.

Cái ly rượu trong tay người đàn ông màu sắc kỳ lạ, cái tên cũng không có người biết rõ, mà vị còn càng dữ dội hơn.

"Anh biết làm sao để một người phụ nữ sống không bằng chết không?" Người đàn ông đột nhiên quay đầu nhìn anh: "Anh biết làm sao để một người phụ nữ rơi xuống địa ngục cũng không còn cách nào đứng lên không?"

Sở Luật hơi khơi gợi lên môi mông: "Anh hận cô ấy, hận một người phụ nữ sao?"

Người đàn ông uống cạn rượu trong ly: "Đúng, tôi hận cô ấy, cô ấy yêu, để cho tôi mất đi người con gái tôi yêu. Cho nên, tôi muốn để cô ấy sống không bằng chết."

"Thật sao?" Sở Luật cười lạnh một tiếng: "Chúc mừng anh, Tôi cũng thế." Anh vươn tay của mình, mà hiển nhiên người đàn ông kai sững sờ, đồng dạng trên ngũ quan tuần mỹ, có một loại cảm giác âm lãnh không nói được, bọn họ đều tìm được oán niệm và hận trên người của đối phương, hận đối với một người phụ nữ.

"Để cho cô ấy yêu anh hơn, yêu đến không có anh liền không cách nào sống sót, để cho cô ta đứng càng cao, lấy được càng nhiều, sau cùng, té tới thịt nát xương tan, hải cốt không xương, hủy thể xác và tinh thần của cô ta còn chưa đủ, còn có linh hồn của cô ta, tất cả của cô ta, cuộc đời cô ta."

"Anh rất hận cô ta?" Người đàn ông lại muốn một ly rượu, trong rượu có hình ảnh của mình, sau đó lắc nhẹ một cái, vỡ vụn.

"Hận."

Sở Luật cũng cầm rượu, phần môi cười càng ngày băng lãnh.

Anh vốn là người tàn khốc, trước kia cũng vậy, hiện tại càng vậy.

"Tôi tên Mạc Minh, rất vui khi biết anh." Người đàn ông vươn tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Muốn một mực yêu

"Sở Luật: " hai tay giao nhau, trong mắt của bọn họ đều tàn nhẫn quen thuộc, cùng vô tình, bọn họ đồng thời hóa thành ma quỷ, đang chuẩn bị xé nát con mồi của mình.

Chỉ là không có ai biết, khi bọn họ gặp nhau một lần nữa, mới phát hiện, thì ra...

"Lần này tôi mời: " Người đàn ông quay đầu lại, lại là một ly uống một ly, mà Sở Luật nói chỉ một tiếng cảm ơn, chẳng qua sau cùng anh vẫn lấy ra một chút tiền đặt trên quầy.

Người đàn ông nhìn tiền trên quầy, chỉ như có như không nở nụ cười, nụ cười này, mang theo độ cong thiên sứ, nhưng lại như quỷ.

Đúng vậy, hủy đi một người phụ nữ phương pháp tàn nhẫn nhất, không phải thân thể của cô, cũng không phải tâm, mà chính là hồn.

Lại uống một ly, anh ta không có say, ngược lại càng thêm tỉnh táo.

Sở Luật rời đi, anh đứng ở bên ngoài quán rượu, trên thân rời xa tia sáng xa hoa trụi lạc, mặt âm trầm thủy chung để cho người ta đoán được thần sắc.

"

"Hạ Nhượng Tâm, sao cô có thể không yêu tôi, nếu như cô không yêu tôi, như vậy, chúng ta còn tiếp tục chơi thế nào?"

Anh cười, trong mắt lại lóe lên một vòng âm lãnh không nói được.

Hạ Nhượng Tâm nghe được một tiếng cửa phòng mở, lúc này mới ngồi dậy. Cô nhìn đồng hồ cách thức Châu Âu treo trên tường, lúc này phía trên đã là 12 giờ nhiều, cô ngủ ở đây lâu như vậy, cửa mở ra, đầu tiên cô nhìn thấy một đôi chân đi giày da, phía trên lau rất sạch sẽ.

Sau đó là một đôi chân thon dài thẳng tắp, tỉ lệ hoàn mỹ, có lực và đẹp kết hợp.

Cô nhẹ nhàng giương mắt, ánh mắt lại dừng ở trên đùi anh không động, kỳ thật không cần nhìn mặt anh, cô cũng biết nét mặt anh bây giờ là cái gì, đơn giản là, cho tới bây giờ anh đều chưa từng cho cô sắc mặt tốt.

"Thế nào, hiện tại đến nhìn cũng không muốn nhìn thấy tôi sao?" Giọng của người đàn ông tới gần, mà cô chỉ là khẽ động mi mắt một chút, không phải là không muốn nhìn, chỉ là cô sợ cô không kiên trì được nữa.

"Em đi xả nước nóng cho anh: " Cô quay người, như là trốn tránh đi qua anh, chẳng qua, Sở Luật lại trực tiếp giữ cánh tay cô, chỉ là, trong nháy mắt đó, anh lại cảm giác cô gầy không ít. Nói này không có người cho cô ăn cơm, hay là cô muốn để mình chết đói.

Hai người giằng co như vậy, ai cũng không nguyện ý mở miệng trước.

Hạ Nhượng Tâm có chút vùng vẫy, thả em ra có được hay không? Cô có chút cầu xin, hiện tại cô không muốn nào loạn với anh, bởi vì, chút nữa cô sẽ phải đối mặt cái gì, tổn thương đến từ thân thể, cô cần kiên cường cỡ nào, mới có thể để cho mình kiên trì.

Giọng vô lực, vô lực trầm mặc, cô còn phải chịu ít nhiều.

Cái cảm bị anh nhắc lên, cô hơi buông mi mắt, mà người đàn ông ở trước mắt, cô vẫn không cách nào đoán được trong mắt của anh có cảm xúc gì?

Thế giới của anh quá phức tạp, anh quá phức tạp, căn bản là cô không cách nào thấy rõ, cô là một tờ giấy trắng, thế nhưng người đàn ông này lại là sương mù.

"Cô gầy?" Tay của anh vuốt nhẹ mặt cô, lơ đãng toát ra một câu như vậy.

"Anh quan tâm sao?" Cô cười khổ một tiếng, trên mặt có chút tái nhợt mang theo nụ cười mất mát.

Sắc mặt Sở Luật tối một chút, dáng vẻ tự mình chán ghét mà vứt bỏ như thế, để tim của anh cực kỳ không thoải mái, tính tình của cô đâu, ánh mắt ái mộ mà cô luôn mang cho anh đâu.

Cô đem Hạ Nhượng Tâm kia làm đi nơi nào.

Cuối cùng anh buông cánh tay của cô ra, xoay người, hai đầu lông mày lại không nói được khổ sở.

Cô vừa đi vài bước, một đôi tay giống như sắt thép vòng lấy eo cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thật tình giả ý

“Sở Luật, anh buông em ra, được không?” Thà anh tàn nhẫn với cô, chứ cô không cần anh thương hại, cho cô hy vọng, rồi lại tự tay hủy diệt nó.

Nếu muốn hận thì hận hết đi, đừng bỏ thí chút dụ dàng làm gì, cô nhận không nổi.

“Chúng ta đều cô đơn mà,” Sở Luật siết chặt tay, giữa cơn hoảng hốt, cô có cảm giác như hai trái tim xích lại gần kề.

Cô đơn, từ trước cô đã thế, mà anh, cũng vậy sao?

Nhìn qua cao cao tại thượng, nhưng thật ra, lại cực kỳ cô đơn.

Môi cô mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì.

Bọn họ lúc này như hai cây xương rồng, muốn tới gần, rồi lại sợ tới gần. Tới gần một chút, sẽ bị gai nhọn của đối phương đâm vào, thương tích đầy mình.

Sở Luật híp mắt, anh cúi đầu, xoay vai Hạ Nhược Tâm lại, cô quá gầy, như vô hình trách cứ anh tàn nhẫn, nhưng mà, bọn họ rốt cuộc là ai đang tàn nhẫn với ai?

“Trước giờ tôi đã vô tình như thế rồi,” anh chạm tay lên mặt cô, nhẹ nhàng lướt qua, “nếu tôi không tàn nhẫn, như vậy, người chết sẽ là tôi. Tôi có tất cả, nhưng kỳ thật lại chẳng có cái gì, cô không biết đâu, tôi đã đợi cô ấy bao nhiêu năm, cô ấy là người duy nhất khiến tôi còn thấy mình đang sống.”

“Tôi quen cô ấy từ nhỏ, lúc đó cô ấy rất đáng yêu, cho nên, khi vừa gặp mặt, tôi đã quyết phải lấy cô ấy về.”

“Tôi vẫn luôn chờ, chờ cô ấy lớn lên, nhưng chờ không được, Hạ Nhược Tâm, tôi tàn nhẫn với cô, nhưng cô còn tàn nhẫn với tôi hơn gấp bội. Cô có biết sau khi tôi mất đi cô ấy, tôi sống thế nào không, cho nên, hận cô, đã trở thành cuộc sống của tôi, nếu không hận cô, như vậy sao tôi có thể thừa nhận sự thống khổ khi mất đi cô ấy?”

Tay anh đặt lên môi cô, “Hạ Nhược Tâm, đừng trách tôi, cô không phải vô tội, bởi vì, cô giết người tôi yêu nhất, cho nên, tôi muốn cô phải đau khổ.”

Anh cúi đầu, dán môi lên môi cô, “sao cô không phản kháng, cô như vậy làm tôi thấy không đành lòng.”

Hạ Nhược Tâm chỉ nghe được một câu không đành lòng, trái tim tưởng như đã chết của cô nảy lên, sống lại, không đành lòng sao?

Sở Luật nếm được vị nước mắt, hăm hăm, đau khổ, nước mắt chân thật nhất.

“Hạ Nhược Tâm, cô là người thế nào, vì sao tôi không thấy chút chột dạ nào trên mặt cô, cô sợ hãi, cô hối hận, thậm chí, còn muốn ngủ trên giường của tôi và cô ấy, cô đang nghĩ cái gì?”

Anh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt trong trẻo của cô, đôi mắt cỡ nào trong suốt, cỡ nào đẹp, chỉ là, tại sao chủ nhân của nó lại ác độc đến thế.

“Cô yêu tôi vậy à, yêu, đến mức em gái mình cũng không tha?” Anh lẩm bẩm, nhưng vẫn lọt vào tai Hạ Nhược Tâm, như dao nhọn cứa vào trái tim cô..

Cô nói, cô không giết người, vì sao không ai tin.

Hạ Nhược Tâm, nếu tôi làm đầy cô địa ngục, không biết cô sẽ hận tôi hay yêu tôi? Môi anh mân nhẹ lên môi cô, lời này cũng không thốt ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Dụ dàng cũng là tàn nhẫn

Mà anh không biết cái ngày cô rơi xuống địa ngục ấy, hoá ra, anh cũng đang ở giữa địa ngục rồi.

Tay anh đột nhiên dùng sức ấn lấy đầu cô, khiến cô dựa sát vào anh hơn một chút, tựa hồ chỉ có mượn hành động ấy mới có thể khiến hai linh hồn lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn.

Mới có thể làm hai trái tim đã chia năm xẻ bảy lần thứ hai đập trở lại.

Hạ Nhược Tâm hơi mờ mắt, giữa cánh môi nếm được vị nước mắt, hoá ra cũng đau khổ như vậy.

Trong phòng, dưới ánh đèn tối tăm, hai người họ ôm nhau vẫn không ngừng, anh đã cướp lấy hô hấp của cô, linh hồn của cô, hết thảy.

Tay cô níu chặt gấu áo anh, ngón tay dùng sức, cũng đã làm ra một phần, trước nay cô chưa từng nếm thử ****. Trước giờ anh chưa từng dịu dàng với cô, ngoại trừ đau đớn, chính là tàn nhẫn.

Nhưng mà, hôm nay, vì sao, vì cái gì, anh lại cho cô nhiều như vậy. Nụ hôn trần ái, đầu lưỡi hai người giao triền bên nhau, cô muốn trốn, nhưng anh lại bức ép không để cho cô bất cứ đường lui nào cả.

Bàn tay anh nhẹ nhàng摩天 trốn, quần áo trên người cô từ từ rơi xuống, cho đến khi cơ thể hai người không còn gì cách trở.

Hạ Nhược Tâm gất gao khép lại hai chân.

Cái cảm giác đau đớn thế này, làm cô theo bản năng kháng cự. dù đã đau rất nhiều lần, thành quen, nhưng cô vẫn sợ đau.

Đôi mắt Sở Luật thâm sâu hơn rất nhiều, tay anh đặt trên mặt cô, không còn như ngày trước, ngược lại dịu dàng đến mức khiến cô muốn khóc,

“Sẽ không đau, tin anh,” anh ghé lại bên tai cô, không ngừng trấn an, đôi mắt thâm sâu, càng thêm tà tử vài phần.

Không giống bình thường, nhưng mà, vẫn sâu đến mức làm người ta nhìn không thấu.

Hạ Nhược Tâm chớp mắt, giống như thủy tinh trong suốt, tựa hồ là ẩn nhẫn, anh độc ác, làm cô không thể tới gần, mà anh dịu dàng như thế, càng khiến cô thấy sợ hãi.

Cô không rõ tại sao anh lại làm thế, cô vẫn do dự, cô kháng cự, cô cho rằng anh sẽ giống như trước kia, không có kiên nhẫn qua loa cho xong việc, chỉ thỏa mãn mình, và chọn làm tổn thương cô.

Vậy mà lúc này anh lại kiên nhẫn chờ cô thích ứng như vậy.

“A.....” giữa cơn mơ màng, cô chỉ cảm thấy rất nóng, nóng như muốn tan chảy, cô thở dốc, giãy giụa, cho đến khi hắc ám bao phủ, rơi xuống vực sâu. Nhưng vì có anh mà bóng đêm không còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi, không còn khiến người ta lùi bước.

Cô đột nhiên có một loại cảm giác, có lẽ cô sẽ chết, không phải chết dưới sự tàn nhẫn của anh, mà là chết dưới sự dịu dàng của anh.

Lúc này đây, thật sự không đau, thậm chí, có cảm giác mà cô chưa từng trải qua, chỉ là, trái tim cô loạn nhịp.

Bóng đen rợp trời, không biết từ khi nào, đã bắt đầu rục rịch, gió lạnh thổi qua tấm màn.

Đêm, thật sự an tĩnh, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng thở của hai người.

Sở Luật vuốt lên mái tóc mềm mượt của người đang nằm trong ngực, cảm giác hoàn toàn khác hẳn với cô ấy, tóc cô ấy hơi cứng, sờ vào gai tay, nhưng của cô lại vô cùng mềm, mềm đến mức khiến người ta muốn hủy diệt nó.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Không ai quan tâm cô đâu

“Dĩ Hiên.....” môi anh mấp máy, lại bật thốt lên cái tên của Hạ Dĩ Hiên, anh cúi đầu, nhìn người phụ nữ mệt mỏi ngủ vùi trong ngực, trên mặt hiện lên suy tư khiến người khác khó đoán. Sáng, ánh nắng chói chang làm Hạ Nhược Tâm tỉnh táo lại, mặc kệ cô mệt thế nào, mỗi ngày đều sẽ đúng giờ tỉnh lại, cô cẩn thận ngồi dậy, ngơ ngác nhìn người bên cạnh, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh rõ ràng như vậy.

Lúc anh ngủ, bớt đi một phần tuyệt tình, nhiều thêm một phần an tĩnh, tóc dán bên tai, mang theo sự kiên nghị, ngực phập phồng, ngực anh rộng lớn, vô cùng an toàn, nếu anh yêu ai, anh sẽ dành cho người đó những điều tốt đẹp nhất.

Nếu anh hận ai, như vậy, anh sẽ huỷ hoại người đó cả đời.

Cô vrun tay, dừng lại giữa không trung, không rõ ngày hôm qua bọn họ, sẽ có gì thay đổi? Môi cô mấp máy, rứt tay về, dèm chắn lại cho anh.

Gió lạnh, sẽ cảm mất.

Anh có người quan tâm, còn cô thì sao?

Cười khổ một tiếng, cô buộc sơ lại mái tóc, ban ngày, thân phận của cô là hầu gái, là bảo mẫu, bởi vì, cô không biết, ngoài những thứ này, cô còn có thể làm gì?

Mở cửa, bên ngoài chẳng có ai, hình như người kia không tới, là sợ hay là vì cái gì, để làm việc cho Sở Hạ, quả nhiên, yêu cầu phải có đủ dũng cảm, người đàn ông này lạnh lùng đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi, hi vọng vô thường chẳng ai hiểu nổi.

Cô đi vào phòng bếp, dù biết Sở Luật cũng không có thói quen ăn bữa sáng nhưng cô vẫn chuẩn bị một phần ăn thanh đạm cho anh, cô không phải Hạ Dĩ Hiền, lúc còn đi học cô đã tự biết nấu ăn.

Kỳ thật cũng chẳng sao cả, đã không có thứ mình muốn, cô cũng chỉ có thể đề tiện ở bên cạnh giúp cho Hạ Dĩ Hiền cao quý mà thôi.

Trên bàn để đồ ăn sáng, hai chén cháo, xắn tay áo, cô nhớ ra còn đồng quần áo chưa giặt.

Lúc Sở Luật dậy đã là một tiếng sau, anh sờ tay sang bên cạnh theo bản năng, lại chạm phải ga giường lạnh ngắt. Một bên chân gấp lại chỉnh tề, không còn bóng dáng người kia nữa.

Cô đi đâu rồi, anh ngồi dậy, chân trượt xuống bên hông, lộ ra lồng ngực rắn chắc gợn cảm, anh xoa ấn đường, đôi mắt đen khôi phục lại sự sắc bén.

Đứng dậy, xuống giường, mặc quần áo, động tác liền mạch lưu loát, chút nào cũng không thoát bần mang thủy.

Đi vào phòng khách, anh ngửi thấy mùi thơm, còn cả mùi dầu mỡ, chợt thấy đói, lúc này anh mới nhớ ra, đêm qua anh chỉ uống vài chén rượu, vẫn chưa ăn gì. Cả đêm, đến sáng sớm, đúng là anh cảm thấy hơi đói bụng.

Anh rất ít khi ăn bữa sáng, có lúc anh vội vàng đến công ti làm việc, rồi gộp bữa trưa và bữa sáng vào làm một luôn.

Ngồi trên ghế, anh cũng chẳng phải người không biết chăm sóc mình, đói bụng thì ăn, mặc kệ là ai chuẩn bị cũng giống nhau cả thôi. Ăn xong, buông bát xuống, anh sờ lên cái bụng no căng, tuy rằng đồ ăn không phải sơn hào hải vị gì, thanh đạm như vậy, dù không phải khẩu vị của anh, nhưng dạ dày thoải mái, tâm tình cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sáng bình minh

Anh đứng lên, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng người kia. Hạ Nhượng Tâm.

Ngoài ban công truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, anh đi qua, đứng từ xa, lặng lẽ nhìn.

Ánh nắng không quá chói chang, làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, Hạ Nhượng Tâm phoi xong chiếc áo cuối cùng, giơ tay lau mồ hôi giữa trán, lấp la lấp lánh.

Trên mặt cô có đôi chút sắc dương quang, ấm áp, nhàn nhạt, lông mi dài rung động, giống như hai cây quạt trúc, mơ hồ...

Thân thể của cô vốn thập phần tinh tế, hiện giờ lại gầy đi không ít, dường như chỉ cần nhẹ nhàng nắm chặt, sẽ bóp nát xương cốt của cô, gầy yếu như thế, chỉ cần cố ý, thật sự có thể huỷ hoại cô, hơn nữa còn là huỷ hoại không còn một mảnh.

Sở Luật híp mắt, anh dựa vào sofa, cũng không nói gì nhiều, cứ chăm chú nhìn như thế, đáy mắt sâu như biển. Lặng yên hiện lên rất nhiều điều.

Hạ Nhượng Tâm bỗng nhiên quay đầu, mắt chạm mắt, cô hơi giật mình.

Anh đứng ở nơi đó bao lâu, nhìn cô bấy lâu.

Lúc này, Sở Luật mới đứng thẳng dậy, đi về phía cô, anh càng tới gần, cô lại càng lùi ra sau.

Cho đến khi không còn đường lùi, cho đến khi anh dừng lại trước mặt, đôi mắt đen thâm trầm, bọn họ đều thấy trong mắt đối phương bóng dáng của

nhau.

Trong mắt anh có cô, nhưng mà, nhiều hơn lại là lạnh lẽo.

Trong mắt cô tất cả đều là Sở Luật, mà nhiều lại là cảm giác sợ hãi.

Anh khiến cô sợ hãi, sợ bị thương, cũng sợ bị thương tổn.

“Cô làm bữa sáng à?” Sở Luật cong môi, nhìn ra cô lo sợ cái gì, sau đó cùng nhau trầm định.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gạt đầu, trong đôi mắt trong trẻo đều là hình bóng của anh.

“Ngon lắm,” anh mở miệng, rõ ràng là khen ngợi, nhưng giọng điệu lại vô cùng xa cách, cô nghĩ, người đàn ông luôn cho rằng mình là số 1 này rất ít khi khen ngợi người khác.

Giống như chỉ cần là một lời khen từ miệng anh phát ra, đều sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái, người này vốn dĩ luôn làm theo ý mình, chẳng bao giờ để ai vào trong mắt.

Cô cúi đầu, không biết vì sao lại thấy buồn cười. Người đàn ông này, thật sự không thích hợp như vậy.

“Đang cười nhạo tôi đấy à?” Anh hơi chau mày, hàng mi của cô hơi run run, cơ hồ đã có thể khẳng định chắc chắn cô đang cười nhạo anh.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo phảng phất bị thương, nhiều hơn là ý cười nhạt, quả nhiên là cười, tuy rằng chỉ có một chút, nhưng, thật sự cười.

“Có phải tôi nên cảm thấy vinh hạnh khi đã làm cô cười vui vẻ không?” Sở Luật lạnh giọng nói, mà Hạ Nhược Tâm lại phát hiện, vậy mà cô vẫn có thể cảm nhận ra, tuy giờ anh vẫn xụ mặt, nhưng lại không tức giận, chỉ là trời sinh lạnh nhạt mà thôi.

Mà vừa nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, đây là ngày mà anh và cô ở cạnh nhau hoà thuận nhất, không có tàn nhẫn, không có lạnh lùng, tuy anh vẫn chẳng thêm đề ý đến cô, nhưng họ đứng ở chỗ này, chỉ là an tĩnh tương đối, không còn là hai con nhím, mà công kích đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Yêu hận bắt đầu

“Nếu cô không ăn, vậy tôi ăn,” Sở Luật khoanh tay lại, tuy rằng cũng chẳng phải cái gì sơn trân hải vị, nhưng anh lại thấy thích. Trên bàn còn có một bát com, không phải của anh, vậy đương nhiên sẽ là của cô.

Hạ Nhược Tâm hơi nấp máy môi, dáng vẻ ngu ngốc như vậy lại làm đôi mắt Sở Luật nhạt đi một ít, hoá ra, cô cũng sẽ có lúc ngơ ngác, anh còn tưởng rằng, ngoại trừ việc nghe theo lời anh, ngoại trừ việc chỉ biết chọc cho anh tức giận, thì không còn bản lĩnh gì khác.

Anh đột nhiên cúi đầu, cắn môi cô, hương vị như trong trí nhớ, so với bất cứ người phụ nữ nào cũng đều đẹp hơn, anh từng có nhiều phụ nữ như vậy, nhưng chỉ có đôi môi cô mới làm cho anh thấy thích, muốn ngừng mà không được.

Mềm không thể tả, ngọt đến mức khiến anh lưu luyến không quên.

Rốt cục anh cũng thả cô ra, tay để trên ngực anh, khuôn mặt trắng nõn nay đỏ ửng, ngoại trừ hàm răng kiên cường cắn chặt, kỳ thật cô là một kẻ rất dễ mềm lòng.

Chỉ cần anh có một hành động nho nhỏ cũng có thể khiến trái tim đã chết của cô sống lại, sức ảnh hưởng của anh đến cô còn đáng sợ hơn so với sự tương tượng của cô nhiều.

Nếu.....

Lắc đầu, cô không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ thêm nữa, có lẽ kết quả, cô không tiếp nhận nổi.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên mắt cô, chặn đi ánh sáng.

Chúng ta tạm thời ngừng chiến, hôm nay, tôi mệt rồi. Sở Luật che mắt cô, Hạ Nhược Tâm không cách nào nhìn thấy sự thay đổi trong đôi mắt anh.

Đi thôi, bỏ tay ra, lần đầu tiên, Sở Luật kéo tay cô, ngón tay nắm chặt, anh có cảm giác như bàn tay cô phủ một tầng mồ hôi.

Anh hơi mở miệng, lại không hỏi gì nhiều.

Cháo trong cái bát đặt trên bàn ăn bị xẻ làm hai nửa, anh nửa phân, cô nửa phân, đây là một buổi sáng cực kỳ yên tĩnh, cũng là một buổi sáng khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng mà, nhẹ nhõm rồi, có lẽ chính là sự nghiêm trọng.

Hạ Nhượng Tâm thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, nhìn Sở Luật, khó hiểu đánh giá, hôm nay, anh, thật sự rất kỳ quái.

"Buổi tối có yến hội phải tham gia, đi cùng tôi đi", Sở Luật cầm lấy khăn ăn lau ngón tay, "quần áo tôi sẽ bảo người đưa tới, cô chỉ cần mặc vào là được, trang điểm xinh đẹp thêm nữa".

Anh đứng lên, cầm lấy túi văn kiện, lại là phản phó một tiếng, "tối 8 giờ thời điểm, tôi sẽ đến đón cô."

Anh nói xong liền bỏ ra ngoài, thậm chí chẳng cho Hạ Nhượng Tâm lấy một cơ hội từ chối, đúng vậy, cô sẽ đến, anh bảo cô đi, cô nhất định phải đi.

Cửa đóng lại, mà toàn bộ biệt thự lại chỉ có Hạ Nhượng Tâm, cô than một tiếng, sau đó thu dọn lại chén đĩa, cũng chẳng biết lúc này mình muốn làm gì.

Cô đi vào trong phòng, lại nhìn thấy chiếc váy cưới kia, dường như lúc nào nó cũng nhắc nhở cô, cuộc hôn nhân đã bắt đầu rồi.

Bắt đầu bằng tình yêu của cô, bằng thù hận của anh.

Cô mở ngăn kéo,, từ bên trong lấy ra một bức tranh, còn có một cây bút, ngồi trước cửa sổ, sợi tóc mềm nhẹ rũ trước mắt, chỉ có nhu hòa gần sát, toàn thân trên dưới bắt đầu lộ ra sự an tĩnh tự nhiên đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lễ phục

Đây vốn là tính cách của cô.

Ngồi bút vừa chuyển, nét bút vẽ ra một hình dáng, bút trong tay chuyển động cực nhanh, chẳng bao lâu sau, một khuôn mặt tuần tú đã xuất hiện trên nền giấy, vài đường cong thô, hợp lại thành khuôn mặt người đàn ông cực kỳ cá tính, môi mỏng, đôi mắt thon dài, trong đôi mắt ấy lúc nào cũng có quang mang, lại thêm vài nét bút, trên trang giấy đã xuất hiện khuôn mặt tám phần giống với anh.

Cô lật vài tờ, kỳ thật mỗi tờ đều là anh, mỗi tờ đều có ạn.

Tức giận, tàn nhẫn, lạnh khốc, hiện tại lại thêm một vẻ bình tĩnh.

Chỉ là, chưa từng có mỉm cười, thậm chí là hữu hảo.

Cô ôm xấp tranh vào ngực, dính sát vào vị trí trái tim, ánh nắng từ cửa sổ xuyên thấu qua, dừng lại trên người cô, mang theo một ít hơi lạnh.

Ngừng chiến, nếu có thể nhiều thêm mấy ngày thì tốt biết mấy.

Tay cô lơ đãng xoa mu bàn tay, lặp đi lặp lại, tình yêu của cô, có thể nào cũng sẽ biến mất đi như linh hồn không vậy?

Cuối cùng vẫn mất đi.

Trong phòng còn hương vị của anh, có nhận nhận mùi thuốc lá, cô cúi đầu, không khỏi, khóe môi hơi cong lên, nụ cười nho nhỏ thoả mãn, lại khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Mà Sở Luật nói được quả nhiên làm được, một giờ sau, thật sự có người đưa tới một kiện quần áo,

Hạ Nhượng Tâm ngồi ở mép giường, thất thần nhìn hộp quần áo, quần áo thật sự rất đẹp, nhưng lại không thích hợp với cô, mà trên tường, đồng hồ điểm tới 7 giờ 35, anh nói anh sẽ về sớm.

Cô cắn môi, cầm lấy quần áo, cởi chiếc áo bông trên người, thay vào một bộ đồ mới.

Nhìn mình trong gương, chỉ nghĩ muốn giấu bản thân đi, chưa bao giờ cô mặc kiểu quần áo lộ liễu như vậy. Dưới làn váy như ẩn như hiện, mơ hồ nhìn thấy đùi trắng thon dài, lộ ra cả cảnh xuân.

Còn sau lưng, toàn bộ cơ hồ đều lộ ra làm cô cảm thấy vô cùng thẹn thùng xấu hổ, anh thật sự muốn để cô mặc chiếc váy này đi dự tiệc sao?

Cô xoa tóc, mái tóc dài như thác nước che đầy đi phần nào cảnh lộ liễu. Xoay người, vừa đúng 8 giờ. Mà ngoài cửa cũng truyền vào tiếng bước chân

quen thuộc,.

Người đàn ông mở cửa ra, nhìn cô chăm chú, đôi mắt như hiện lên cái gì, cô nhìn không thấu, chỉ có anh biết, đó không phải là kinh diễm.

“Đi thôi,” anh nói, như suy tư, nhìn cặp đùi ẩn hiện dưới làn váy.

“Sở Luật, em.” Hạ Nhược Tâm ôm ngực, trước giờ cô luôn mặc quần áo bảo thủ, giờ lại như này.

“Có gì à?” Sở Luật cúi đầu nhìn đồng hồ, "Không còn nhiều thời gian đâu

Tuy anh không có biểu hiện nóng nảy, nhưng lại mang theo mệnh lệnh khiến người ta không thể phản kháng, thời gian của anh là quý giá, cho nên tốt nhất đừng để anh chờ quá lâu.

“Cũng, không có chuyện gì.” Hạ Nhược Tâm mấp máy môi, cuối cùng không nói ra nữa. Đi sau Sở Luật, cô ủ rột rầu rĩ, kỳ thật, cô muốn nói, cô không mặc đồ như này ra ngoài có được không? Bởi vì, đồ như vậy, khiến cô có cảm giác mình chỉ là vũ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Không thích hợp

Nhưng chắc chắn anh sẽ không đồng ý rồi.

"Trang phục đẹp lắm," cô còn đang miên man suy nghĩ, Sở Luật đột nhiên quay đầu, không biết là thật tình hay là giả ý, nhìn cô từ trên xuống dưới, quả nhiên, đủ kinh diễm, lễ phục này cực kỳ tôn dáng, nói trắng ra là, nhìn qua giống như cái gì cũng không mặc, có thể dễ dàng nhìn ra bộ ngực đầy đặn, đôi chân thon dài thẳng tắp, mơ hồ, còn có cặp mông tròn căng mây khiến người khác phải mơ màng.

“Thật vậy à?” Mắt Hạ Nhược Tâm sáng lên, thật là như vậy sao? Rất xinh đẹp à?

Sở Luật lúc không nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe, một trận gió từ bên ngoài thổi tới, Hạ Nhược Tâm khoanh tay ôm chặt lấy mình, sao lại lạnh như vậy?

Xe dừng lại, Sở Luật xuống xe, dáng người to lớn khiến người ta cảm thấy áp lực, ở bên ngoài, anh luôn có dáng vẻ như thế.

Đương lúc Hạ Nhược Tâm đi ra, gió lạnh bên ngoài làm cô rung mình,

người đi qua nhìn không được quay sang nhìn cô, trong mắt có chút kinh diễm, nhưng nhiều hơn lại là khinh thường, thậm chí còn có một loại cảm giác muốn chiếm hữu làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Vào thôi,” Sở Luật cong tay lên, trên khuôn mặt cũng không có quá nhiều biểu tình, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gạt đầu, chỉ trộm nhìn anh, cô không biết, có phải anh cố ý bảo cô mặc như vậy hay không.

Khi bọn đi vào, ánh đèn đồng thời rọi tới, hoàn hảo dừng lại trên người cả hai, giống như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, người đàn ông lạnh lùng trầm ổn, khoẻ miệng cong cong, đôi mắt lạnh lùng, tuy không cười nhưng cũng hấp dẫn ánh mắt của cả hội trường.

Mà người phụ nữ bên cạnh anh, chưa xét đến khuôn mặt, chỉ riêng bộ lễ phục kia cũng đủ chấn động, cho dù là cô gái táo bạo cỡ nào cũng không dám mặc lễ phục như thế đi dự tiệc, bộ đồ này rất kén dáng người, đương nhiên, tuy rằng dáng người của cô rất được, nhưng lại lộ quá nhiều, khiến cho người ta có cảm giác không đứng đắn, trên khuôn mặt trắng trẻo của cô mang theo chút ngượng ngùng không biết phải làm sao, hàng mi dài rung rung. Rõ ràng là gọi cảm, nhưng người ta lại cảm thấy thanh thuần.

Mà Sở Luật có một câu, thật sự không lừa cô, cô mặc chiếc váy này trông rất đẹp, nhưng quá đẹp, sẽ khiến đám đàn ông bộc phát thú tính mà thôi.

“Luật, cô gái này là?” Một cô gái mặc váy dài đi tới, cô ta cười, khuôn mặt xinh đẹp, váy quây và khăn choàng khiến khuôn ngực như ẩn như hiện, quả đúng là vũ nữ vật.

“Vợ tôi, Hạ Nhược Tâm,” Sở Luật từ một bên cầm lấy chén rượu, thuận miệng giới thiệu, một câu "vợ của tôi" nhẹ nhàng băng quor đến thế.

“A, hoá ra là Sở phu nhân!” Cái chữ "a" kia kéo cực dài, môi cong lên, Hạ Nhược Tâm cắn môi, không biết trả lời thế nào.

Anh và cô ta, có quan hệ gì?

“Xin chào, Sở phu nhân, tên tôi là Yvette, là..... bạn của Luật.” Cô ta cười quyến rũ, trả lời cũng là lời nói có ẩn ý, có thể gọi Sở Luật như thế thì không đơn giản chỉ là bạn của anh.

“Xin chào.....” Hạ Nhược Tâm quay đầu ngưng thần nhìn cô ta, mà Yvette chỉ nhìn lại cô và nở nụ cười đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bị người khác nhục nhã

“Luật, em có việc muốn nói với anh, chúng ta có thể nói chuyện riêng không?” Yvette vuốt lại mái tóc quấn màu đỏ rượu, tự nhiên mà vô cùng thu hút, một cô gái nhiệt tình và gợi cảm, đôi môi cô ta đỏ và căng mọng như mật ngọt, làm người ta nhìn không được muốn hôn lên đó.

Sở Luật buông chén rượu rượu, thả tay Hạ Nhược Tâm ra.

“Tôi đi một chút, chờ nhé” anh nâng mi, tuyệt tình xoay người, cứ như vậy mang theo Yvette cùng nhau rời đi. Mà Hạ Nhược Tâm ngơ ngác nhìn họ, trong nháy mắt kia, cảm giác như mình là người bị vứt bỏ, trái tim quặn thắt.

Cô quay đầu lại, run rẩy cảm lấy ly rượu, sau đó uống một ngụm, muốn tăng thêm dũng khí, tay siết chặt ly, cảm giác như mọi người đều đang nhìn mình

Cô chẳng quen biết ai, những người này, ánh mắt của họ đều không thân thiện, cũng không hòa khí.

“Sở phu nhân, đã lâu không gặp,” một giọng nói xa lạ vang lên bên tai, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, nhìn người đàn ông không biết đã đứng trước mặt mình từ bao giờ, cái gì mà đã lâu không gặp, phải là chưa bao giờ gặp mới đúng.

“Xin hỏi, anh là?” Trong mắt là mê man mơ hồ, nhu hòa hồn nhiên và vô tội, đứng rồi, chính là đôi mắt như vậy, mắt người đàn ông sáng lên, lấy từ trên khay xuống một ly rượu, quơ quơ, trước mắt mới có chút than chì tích, liếc mắt một cái liền biết không phải chuyện tốt.

“Sở phu nhân quên mất rồi sao? Ở hôn lễ của cô và Sở tiên sinh, chúng ta gặp nhau rồi, hơn nữa, chuyện xảy ra lúc đó tôi không thể nào quên, như vậy, ha ha..... Ký ức hãy còn như mới hôm qua.”

Tầm mắt anh ta dừng lại trên đôi chân như ẩn như hiện, cái nhìn trắng trợn không thẹn che giấu làm Hạ Nhược Tâm cảm thấy không được thoải mái.

Mà anh ta nhắc lại chuyện kia, ký ức đáng xấu hổ cô không bao giờ quên, cô nhớ, một ngày ấy cô té ngã, có bao nhiêu người nhìn thấy chân cô, cô có cảm giác như mình hoàn toàn trần trụi, bị tất cả mọi người cười nhạo.

“Sở phu nhân, đây là danh thiếp của tôi, nếu cô có việc, có thể tới tìm tôi,” người kia đưa cho cô một tấm danh thiếp, cũng không biết cố ý hay là vô tình, còn chạm vào ngực cô một cái.

Hạ Nhược Tâm vội vàng lui ra phía sau một bước, tay buông lỏng, tấm danh thiếp rơi xuống đất, mà cô cũng không nhặt lên, từ chối thẳng thừng.

“Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không có việc gì cần tìm đến anh,” cô xoay người, không muốn tiếp tục nói chuyện với người này nữa.

Mà người kia chỉ khoanh tay trước ngực, thương thức đường cong như ẩn như hiện của cô, thả ly rượu lại khay, châm chọc, “A..... đã mặc thành như vậy, còn muốn làm bộ thanh cao? Cô muốn bao nhiêu tiền, tôi cho, Sở Luật phu nhân ở trên giường không biết dâm dăng cỡ nào, thật đúng là làm người ta chờ mong, ông đây từng ngủ với nhiều gái đẹp rồi, nhưng con đàn bà của Sở Luật, đây vẫn là lần đầu tiên.”

Giọng anh ta không lớn, nhưng người nghe được lại không ít, mà những người khác cũng chỉ trào phúng cười, Hạ Nhược Tâm cảm thấy không chỗ dung thân, muốn đào một cái lỗ để chui xuống, có lẽ cứ như vậy ngã chết cũng được.

Cô siết chặt tay, đi nhanh ra ngoài, không còn những tiếng ồn ào, cực kỳ an tĩnh, chỉ đến khi gió đêm thổi tới, cô mới cảm thấy lạnh.

Lạnh đến tận xương tủy, lạnh đến đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Không biết sống chết

Cô ôm cánh tay, không muốn ngồi ở nơi đó, buổi tiệc như này quả nhiên không phải nơi cô có thể tham gia.

Đây là hoa viên, bên trong có một bể bơi, mơ hồ, cô nghe được tiếng người nói chuyện, mà giọng của người đàn ông, quen thuộc đến mức làm tim cô đập mạnh.

Cô đến gần, lặng lẽ tránh một bên.

“Luật, sao lâu rồi không tới tìm người ta?” Người kia ôm vòng lấy cổ anh, vịn eo ưỡn ngực, vũ mị đa tình.

“Nếu cảm thấy hư không thì cô có thể ra ngoài tìm đàn ông, đừng mang bệnh về là được,” Sở Luật bỏ tay trong túi quần, giọng điệu lạnh lùng chẳng chừa cho ai mặt mũi.

“Luật, anh đứng là kẻ vô tình, anhỡ để em leo lên giường người khác à? Anh không ghen à?” Cô ta cười khê một tiếng, dán ngực lên ngực anh, thậm chí, còn không ngừng xoa nắn vuốt ve cơ ngực của anh. Trước kia có Hạ Dĩ Hiên, trong mắt anh chỉ có cô ta, hiện tại Hạ Dĩ Hiên đã không còn nữa, cho nên, cô mới có tiếp cận anh, mà sao không đến một tháng, anh lại không tới tìm.

Anh như vậy, làm cô ta cảm thấy vô cùng bất an.

“Luật, anh quên chúng ta trên giường kết hợp chặt chẽ thế nào rồi sao?” Yvette hôn môi anh, mà Sở Luật chỉ cười, không cự tuyệt, không hòa theo.

Yvette rờ tay xuống dưới.

Hạ Nhược Tâm vội vàng che miệng, không thể tin được những gì mình thấy, cô vừa mới bị người ta vũ nhục không còn lấy nửa phần tôn nghiêm, mà chồng cô lại ở đây ôm hôn con đàn bà khác.

A!! Quả nhiên anh vẫn tàn nhẫn với cô như thế, tình cảm của anh có thể cho bất luận kẻ nào, nhưng chỉ riêng cô là không.

Cô kéo chặt quần áo trên người, đi ra ngoài, vô hồn.

Hạ Nhược Tâm bỏ đi, không nhìn thấy, Sở Luật kéo tay Yvette ra, cảnh cáo, “Yvette, một vừa hai phải thôi,” đôi mắt anh chẳng có dục vọng, mặc kệ Yvette khiêu khích thế nào, anh không nghĩ, cũng không muốn.

Yvette chỉ cười, “Anh nên đi xem vợ của anh đi, anh vẫn luôn thất thần, cho dù lúc chúng ta hôn, anh cũng đang nghĩ đến cô ta đúng không?”

“Nếu anh lo lắng như vậy, vì sao còn để cô ấy mặc thế kia, anh hào phóng quá đấy, để cho người khác nhìn thấy hết của vợ mình, hay là, anh cố ý.....”

Cô còn chưa nói xong, Sở Luật đã hất tay cô ra.

“Yvette, cô là một người thông minh, chắc hẳn cô cũng biết cái gì gọi là hoạ từ miệng mà ra” Sở Luật nhìn chăm chăm cô ta, nếu người phụ nữ này thật sự không biết sống chết, như vậy, anh cũng không ngại để cô ta ném thứ hậu quả khi đắc tội Sở Luật anh.

“A, em nói giỡn, sao anh lại coi như thật, anh yên tâm, anh không muốn em nói, em tuyệt đối không phun ra một chữ.” Yvette bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Muốn cướp vợ của anh

Sở Luật bỏ đi, Yvette nắm lấy bên cổ tay từng bị anh siết chặt, còn có cảm giác đau đớn, người đàn ông này, quá đáng sợ, cũng quá lạnh khốc, nhưng càng như thế, càng làm người ta, muốn ngừng mà không được.

“Sở Luật, có lẽ anh cũng không biết, trong hận có khi cũng có yêu, sẽ có một ngày anh gãy gập, khi anh tổn thương và làm tổn thương, có khả năng anh sẽ yêu cô ta”

Cô nhìn bóng lưng Sở Luật, lẩm bẩm tự nói, âm thanh bay cực xa, không ai có thể nghe được, vuốt lại mái tóc dài, cô đi vào hội trường, đúng vậy, cô là một người thông minh, cho nên, cô biết, cô không có khả năng có được Sở Luật, bọn họ chỉ là bạn giường.

Cho nên, cô không có khả năng chờ anh quay đầu lại, mà anh, cũng sẽ không quay đầu.

Nếu không, anh đã không phải là Sở Luật.

Sở Luật cũng bước vào hội trường, theo bản năng chỉ tìm người bị anh bỏ lại kia, mắt ạn quét như radar, lại không tìm thấy cô.

Anh đến gần, mắt trầm xuống.

Đi đâu rồi?

Anh vừa đi được vài bước, bên tai lại truyền đến tiếng nói, vừa lúc làm anh nghe được có người nhắc đến tên mình.

“Anh không sợ cô ta nói chuyện này cho Sở Luật à? Lại nói thế nào, anh vừa rồi đùa giỡn vợ Sở Luật đấy.” Một người cười chế nhạo, cũng không biết là giễu cợt hay là cố ý.

“Sợ cái gì, toàn thế giới đều nhìn thấy đôi chân cô ta, mặc thành như vậy, rõ ràng chính là tói câu dẫn đàn ông.”

“Nhưng anh bị từ chối rồi,” một người khác vui sướng khi người gặp họa.

“Anh cũng có ý như vậy à, muốn ném thử xem con đàn bà của Sở Luật có hương vị gì? Bởi vì chúng ta đều ghen ghét, Sở Luật kia dựa vào cái gì cướp đi bao nhiêu lợi lộc của chúng ta. Mà người phụ nữ của hắn, lại làm hắn mất mặt, như vậy không phải rất vui sao?”

Đám người cười ồ lên, như thể tát vào mặt Sở Luật.

“Phải không? Các người thật sự cho là như vậy à, nếu tôi không cướp sạch, như vậy không phải thật xin lỗi sự mong đợi của mấy người?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó là Sở Luật tiến vào. Các người còn muốn đề vợ của tôi, à, như vậy, tôi sẽ để vợ các người nằm lên giường thẳng đàn ông khác.

Anh trước nay lạnh lùng tàn khốc, hai người kia sợ trắng mặt, đừng tưởng rằng Sở Luật chỉ nói chơi, nói dọa người, Sở Luật thật sự làm tói. Đây là chuyện ai cũng biết.

“Vợ tôi đâu?” Giọng nói của anh đã khôi phục lại sự bình tĩnh, bất quá, trên người lại truyền đến áp lực, vẫn làm người khác cảm thấy run rẩy.

Một người chỉ tay sang bên kia, đúng là phía Sở Luật vừa đi vào.

Sở Luật vội vàng bỏ đi, anh lấy ra di động, nhấn một dãy số.

Hạ Nhược Tâm chỉ có anh mới có thể hận, cũng chỉ có anh mới có thể nhục nhã, muốn động tới cô, vậy phải chết.

Mà hiện tại anh đã quên mất, có lẽ vốn dĩ là anh muốn, chỉ là, lúc thực sự hoá ra, có khi, anh cũng không cách nào không chế được cảm xúc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nuôi sói

Rất nhiều chuyện, có bắt đầu, cũng có quá trình, có quá trình, như vậy, cũng có kết quả, mà kết quả như vậy, có lẽ, sẽ mang đến cho cuộc đời anh một sự ngoài ý muốn không cách nào tưởng tượng, đó cũng là khả năng anh không biết trước. Sở Luật là người, dù sao, không phải thần.

Vẫn là ở vườn hoa, bên trong giống như thấy cô, mắt đen anh nhú lại, cô tới qua nơi này, như vậy chuyện vừa rồi, cô đều thấy được.

"SHIT!" Anh đột nhiên khẽ nguyên rủa một tiếng, cào tóc của mình, anh là cố ý để cô một mình ở đó, chỉ là không có nghĩ đến trên đời này, thật sự còn có người sẽ đánh chủ ý lên người phụ nữ của Sở Luật anh, mà bây giờ, người phụ nữ kia lại chơi mất tích với anh, cô là đang trả thù hay là kháng nghị.

Anh nắm chặt tay đang để trên tóc mình, sau đó nhanh chân đi ra ngoài, anh có thể thuyết phục chính mình không để ý đến cô, tuy nhiên lại không sai được hai chân của mình.

Ngồi trên xe, thỉnh thoảng anh nhìn ra phía ngoài, Hạ Nhược Tâm, người phụ nữ đáng chết này, cô có biết mình làm cái gì hay không, bỗng nhiên đi ra ngoài, muốn để anh kiếm ít hợp đồng hơn, kiếm ít tiền hơn, cô cho đây là tiệc rượu bình thường sao?

Xe lái vô cùng chậm, mà theo thời gian càng ngày càng muộn, tim của anh lại có một loại sợ hãi không hợp ý nhau, cô hẳn nhục chịu đựng đi theo, cô hẳn nài ở đó, chẳng lẽ cô không biết mình mặc bộ đồ đó, đến cùng nguy hiểm cỡ nào sao?

Cô không sợ bị người tiền dân hậu sát, nghĩ tới đây, tay anh nắm chặt tay lái lại dùng lực nắm, thậm chí, đến đốt ngón tay đều nổi lên một loại màu trắng đáng sợ, xương ngón tay rõ ràng, cang dữ tợn.

Một chùm đèn chiếu sáng phía trước, thỉnh thoảng bộ lễ phục lộng lẫy kia đã rơi vào đáy mắt của anh. Xe dừng lại, anh dừng xe lại, nhanh chân đi xuống, toàn thân nổi lên tức giận không cách nào hạn chế. Người phụ nữ này, anh muốn giết cô, anh nhất định phải giết cô.

Chỉ là, khi nhìn bộ dạng cô lúc này, con giận của anh lại không cánh mà bay, lưu lại, cũng chỉ là một loại cảm giác ê ẩm.

Hạ Nhượng Tâm ôm thật chặt thân thể mình, co quắp trên ghế dài, đôi chân cũng lạnh co lại với nhau, bên dưới đèn đường, gương mặt cô tái nhợt đáng thương, trên lông mi thật dài giống như vẫn hơi ướt.

"Hạ..." Sở Luật vươn tay mình, đặt ở không trung, sau cùng lại chỉ ngồi xổm ở bên cạnh cô, tay đặt ở trên mặt của cô, lại là cảm thấy loại nhiệt độ không bình thường.

"Người phụ nữ ngu ngốc, cô phát sốt: Không phải tức giận, cũng không phải hận, mà chính là thờ dài, thậm chí có thể nói, bất lực.

Tay của anh đặt ở trên trán của cô, nhiệt độ đó quả nhiên là.

Phát sốt rồi.

"Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm..." Sở Luật vỗ mặt của cô, sức lực vô cùng nhẹ nhàng mà anh nghĩ, nếu là lúc trước, anh sẽ trực tiếp rời đi, mặc kệ sinh tử của cô, nhưng hiện tại, anh không đành lòng.

Bởi vì, anh còn không có trả thù, mà tim của anh bắt đầu vùng vẫy.

"Hạ Nhượng Tâm, cô tỉnh cho tôi, cô không tỉnh, tôi liền ném cô vào khu nuôi sói."

"Nơi này không có sở thú..." Hạ Nhượng Tâm chỉ nhẹ nhàng rung mi dài, có thể là ý thức không rõ, cuối cùng nghe được tiếng anh, chẳng qua, câu trả lời của cô lại để tay Sở Luật kém chút đặt ở trên cổ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tâm Đắng

"Ném cho sắc lang: Giọng của anh lạnh một chút, mà Hạ Nhượng Tâm lại nhắm mắt lại, giống như, lông mi cô càng thêm ướt: "Anh đã làm rồi."

Tay của cô vô lực buông xuống, lại mềm nhũn ngã xuống, mà anh xác định, cô căn bản là không có tỉnh lại, chỉ là một câu phía sau kia, anh đã làm, lại để tim của anh, có một loại đau không thể đoán được.

"Hạ Nhượng Tâm, tỉnh: " Sở Luật trầm mặc nửa phút, mà tay lại đặt ở trên trán của cô, nhiệt độ càng ngày càng nóng.

Đôi mắt anh tối đen như đêm khuya, không thấy nửa phần ánh sáng, cởi áo trên người, anh bao cô vào trong áo khoác của mình, lúc này mới phát hiện, cô thật sự vô cùng nhỏ, nhỏ gần như anh có thể bao trùm cả cô, không để lại bất cứ khe hở.

Trong mắt lóe lên một chút phức tạp, anh đứng thẳng thân thể của mình, tùy tiện bế cô lên, cô là một tông số người phụ nữ anh ôm có thể trọng nhẹ nhất, nhẹ giống như không có một chút trọng lượng, mà anh cự tuyệt thừa nhận, thịt trên người cô, cũng là bởi vì anh mà thiếu.

Đặt cô thật cẩn thận, thậm chí, anh còn lần đầu tiên cầm cầm chần lông đắp cho cô, anh ít khi có ý tốt, gần như toàn bộ là cho cô.

Xe lái đi, môi của anh mím chặt, chỉ có thỉnh thoảng, anh đều sẽ nhìn qua cô gái ngồi bên cạnh, trong mắt là phức tạp để anh không rõ ràng.

Về đến biệt thự, Sở Luật bế cô lên, một tay tìm trong túi, thẳng đến khi cửa mở ra, bên trong là một vùng tăm tối, bởi vì, người có thể cho nơi này ánh sáng, lúc này đang ở cùng với anh.

Đưa tay mở đèn, nhất thời ánh sáng chiếu vào mắt khiến anh có chút chói, anh lại ôm chặt người phụ nữ trong ngực, ôm cô trở về phòng của họ, đặt cô lên giường, lúc này Sở Luật mới kéo cả vật của mình, quay đầu, phát hiện người phụ nữ trên giường, vẫn co rụt thân thể, tóc dãn trên giường, để cho toàn bộ phần lưng của cô đều lộ ra trước mắt anh, còn có bộ đồ của cô, đã sớm hất bên hông, này cặp đùi đẹp thỉnh thoảng cọ lấy, cô không thoải mái khẽ hừ một tiếng.

"Nước..." Môi động, khô khốc có chút rách da, Sở Luật đứng lên, rót một cốc nước, sau đó đỡ cô dậy.

"Há!" Lại là ngữ khí ra lệnh, nhưng động tác của anh lại bất ngờ dịu dàng, tim của một người đàn ông khi trên giường có lẽ có thể tách khỏi thân thể, mà bây giờ tất cả động tác của anh có phải cũng có thể tách ra khỏi tim.

Môi Hạ Nhượng Tâm mím chặt, chỉ là khi môi đụng phải nước, cô liền vội vàng uống, uống quá mau, khi Sở Luật còn không kịp ngăn cản, cô đã bị sặc, không ngừng ho khan.

"Khục..." Nàng khó chịu rụt thân thể của mình lại, cổ họng khô cằn khó chịu.

"Nước... Nước..." Chỉ là cô vẫn muốn uống, cảm giác cô rất nóng, như người trong sa mạc, chỉ muốn uống một chén nước, uống một ngụm nước, nếu không, cô sẽ chết, thật sự sẽ chết.

Sở Luật nhìn bộ dạng đáng thương của cô, con người bình tĩnh, anh cầm lấy cốc nước tự mình uống một ngụm, anh sẽ không so đo với người sinh bệnh, mà anh càng không cho cô bệnh chết.

Một lần nữa đỡ cô dậy, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khép mở, như là cá, bức thiết cần nước tưới, anh cúi đầu, dán lên môi cô, đưa nước vào môi cô, mà cô như một đứa trẻ tham lam, thỉnh thoảng muốn uống vào trong miệng mình, phục hồi sinh mệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Không đành lòng

Con người Sở Luật càng ngày càng mờ, rõ ràng trong miệng của anh đã không có nước, thế nhưng cô vẫn đang hút, thậm chí, đầu lưỡi còn đang không ngừng đuổi theo môi anh.

"Người phụ nữ, đây chính cô tự tìm, tôi sẽ không quản cô có bị bệnh hay không." Dục vọng của anh đã bị chống lên, chưa từng có một người phụ nữ nào giống cô, chỉ là rằng môi khẽ chạm, liền có thể để anh xúc động như vậy, thậm chí, còn không tính là một cái hôn chân chính.

Tay của anh đặt ở trên đỉnh đầu cô, đưa cô càng thêm ép tiến vào chính mình, đè sâu lại môi cô, bắt đầu công thành đoạt đất, muốn ngừng mà không được.

Môi rất ngọt, thật mềm. Tay của anh cách quần áo dùng sức xoa mềm non của cô, tuy cũng không tính lớn, thậm chí không có lớn bằng một nửa bất kỳ người phụ nữ nào của anh, nhưng lại vô cùng mềm, mềm không thể nghĩ, để gốc rễ của anh liền không bỏ được.

Hạ Nhượng Tâm chỉ đáp lại anh theo bản năng, hai môi lưỡi không ngừng quấn cùng nhau, cũng là dây dưa ham muốn sâu nhất chân thật nhất trong nội tâm.

Chỉ là lúc này Hạ Nhượng Tâm lại gãy giữa, thỉnh thoảng dây dưa thả thả trong ngực anh. Sở Luật ngăn chặn cô thật chặt, muốn cảm giác ngọt ngào của cô lần nữa.

"Không muốn, Sở Luật..." Đôi mắt của cô tuy không mở ra, thế nhưng, anh lại thấy được trong mắt chậm rãi rơi xuống nước mắt, trong suốt như thế, đau khổ như thế.

"Cô không muốn cùng tôi lên giường như thế, xem như cả lúc ý thức không rõ, cô vẫn kháng cự tôi sao?" Ngón tay của anh mon men trốn mặt cô, môi cô bị anh hôn sưng đỏ, mà bộ đồ này, đã cởi một nửa, thân thể trắng nõn mềm người ngay trước mắt anh, anh là một người đàn ông bình thường, anh muốn cô, điên cuồng muốn.

Nhưng không biết vì cái gì, lần này anh lại dừng tay lại, ngón tay vuốt nhẹ nhẹ môi của cô, cứ như vậy không biết mình đang làm cái gì, lại muốn làm gì "Nói cho tôi biết, vì sao không muốn?" Biết rõ, hiện tại ý thức cô không rõ, chỉ là, anh lại hèn hạ muốn biết nguyên nhân.

Bởi vì, lúc này, cô không có khả năng nói lời.

"Nói cho tôi biết, cô yêu Sở Luật sao?"

Nước mắt Hạ Nhượng Tâm lại rơi càng nhiều, mặc dù vô thức lẩm bẩm, nhưng một loại yêu đau lòng cũng không có giảm bớt, giống như ghi tạc trong linh hồn của cô, có lẽ sẽ cùng cô ngủ say trong quan tài.

"Yêu..." Cô nắm chặt áo trước ngực, cô chỉ cảm giác thân thể mình như có băng lửa cùng lúc, một lúc lạnh, một lúc nóng, nóng lạnh khó nhịn, đúng vậy, cô yêu, cho dù là ý thức không rõ, cô vẫn nhớ, cô yêu người đàn ông này, yêu hèn mọn, cũng yêu không có tôn nghiêm: "Như vậy vì sao không nguyện ý cho tôi?" Tay của anh đặt ở bên hông của cô, trêu chọc giống như vỗ về. Lại để sắc mặt Hạ Nhượng Tâm càng đỏ, không có tái nhợt như ban ngày.

"Tôi không muốn anh ấy, không cần anh ấy nữa: "Đầu Hạ Nhượng Tâm không ngừng lắc, cũng không ngừng gãy dựa: " Tôi không muốn, anh ấy chạm qua người phụ nữ khác, anh ấy hôn qua người phụ nữ khác, bản..."

Cô thống khổ co rút thân thể của mình, chỉ là người đàn ông này lại cô định cô thật chặt, cô chỉ có thể thỉnh thoảng mở môi của mình, lẩm bẩm từng tiếng thống khổ, lần đầu tiên để Sở Luật có một loại ngọt ngào không nói được.

Tim của anh, vậy mà đau.

Người phụ nữ dưới thân xưa nay sẽ không chủ động ngênh hợp anh, thậm chí cô cự tuyệt anh, thậm chí còn đang khóc.

Chương 54: Ấm áp

Tay của anh đặt ở trên mặt của cô, chỗ ngón tay chạm đến dấu vết lạnh lẽo trên mặt cô, tất cả người phụ nữ đều nói yêu anh, đến Dĩ Hiên cũng đã nói, anh có thể lơ đãng, có thể có hư vinh thảo mãn, nhưng không có giống lần này, để tâm lạnh lẽo của anh bị xúc động từ trước đến nay chưa có.

Thậm chí, là cảm động.

"Đừng khóc, đứa thích khóc này:" Anh nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô, giống như quất một đứa trẻ, cũng là lần đầu tiên giải thích, mặc kệ, người phụ nữ này có thể nghe rõ hay không, ý thức tình táo.

"Tôi không có đụng vào cô ta, sau khi có cô, tôi không có đụng qua bất kỳ người phụ nữ nào:" Mặc dù biết hiện tại cái gì cô cũng không nghe được, cho nên, anh có thể không bận tâm nói.

"Nếu như vậy, có phải người phụ nữ như cô cảm giác mình rất thành công hay không, tôi hận cô, hận tâm lý có cô." Anh nheo đôi mắt có chút nguy hiểm, có chút lăm băm nói nhỏ: "nói cho tôi biết, khi cái kia trong lòng Sở Luật có cô, vẫn sẽ còn hận sao?"

Anh nghĩ anh không thể trả lời,

Mà cô không có đáp án.

Bỏ đi quần áo của nhau, anh càng gia tăng vuốt ve cô hơn, cứ như vậy để anh giống như vĩnh viễn cũng không cách nào muốn đủ.

"Ừm..." Hạ Nhược Tâm không thoải mái ngâm khẽ một tiếng, mặc cho Sở Luật tạo lửa trên người cô, từng chút từng chút thiêu đốt cô, đơn giản cô biết đó là anh, cho nên, hoàn toàn kính dâng thân thể của mình, lòng của mình, thậm chí là linh hồn của mình.

Cô cho anh, cho hết anh, chỉ là, cô lại là quên đi, tìm cho người khác, nếu như người kia không cẩn thận thì sẽ thế nào?

Hai người kết hợp vừa vội lại mãnh liệt, đây là từ tân hôn đến nay hai người bọn họ dịu dàng nhất, cũng là mãnh liệt nhất, cô vẫn vì anh nhiệt tình, mà anh lộ ra nhưng đã bị cô bức điên, anh yêu cầu cô tất cả, mà cô phục bồi vô điều kiện.

Cái này là yêu và không yêu khác nhau.

Yêu là cho, không yêu là muốn.

Kích tình qua, xuân ý hoà thuận vui vẻ, trong phòng tràn ngập tiếng nam nữ hoan ái để cho người ta tim đập đỏ mặt, tiếng thờ dốc của người đàn ông, người nữ nhẹ nhàng rên rỉ.

Đêm kiều diễm, đốt yêu say đắm, nóng lẫn nhau, lấy nhân gian để yêu, người nào không oán, người nào không hối...

Khi tất cả từ từ bình tĩnh lại, Sở Luật mở hai mắt ra, trong con ngươi đã lui kích động cuồng dã, đây là thỏa mãn anh chưa từng có, từ thân thể đến lòng, lại đến linh hồn thỏa mãn, cho tới bây giờ đều không có một người phụ nữ nào có thể cho anh.

Người phụ nữ, tôi thật sự rất yêu thân thể của cô, mười ngón tay của anh lướt qua mặt Hạ Nhược Tâm, trong tròng mắt đen kịt lên cự ly người khác không cách nào đoán được.

Anh nhắm mắt của mình lại, lúc mở ra, ngón tay đặt ở trên trán của cô, u ám khó hiểu, cũng là khó hiểu.

Anh đẩy người phụ nữ trong ngực ra, chỉ là cô lại ôm thật chặt eo của anh không thả.

Thậm chí, còn gối đầu của mình lên lồng ngực của anh, dạng này giống như bọn họ là vợ chồng yêu nhau, thân thể giao hòa, sẽ ôm nhau ngủ.

Lúc đầu Sở Luật lại muốn đẩy ra, kết quả sau cùng tay lại ngừng lại, đây coi như là anh thỏa hiệp, coi như là giả cô cho anh một đêm đi.

Hạ Nhược Tâm càng thêm tới gần anh, rất ấm, rất ấm, thân thể rất mệt mỏi, thế nhưng lòng của cô lại có một loại ấm áp thật lâu chưa từng có.

Giống như lúc rất nhỏ nằm ôm trong ngực mẹ.

Chương 55: Yêu và muốn

"Mẹ..." Phần môi của cô tràn ra một tiếng lẩm bẩm, có chút chua xót, có chút đau lòng, chậm rãi, một giọt nước mắt lặng lẽ lướt từ khóe mắt cô rơi ra, biến mất trên ngực Sở Luật.

Này một lạnh lạnh, không cảm giác, nhưng lại lơ đãng để tim của anh co rút một chút, nói không nên lời là xúc động gì.

Anh đưa tay đặt ở trên tóc của cô, nhẹ nhàng vuốt, loại dịu dàng này, đáng tiếc cô cũng không nhìn thấy.

Cô ngủ rất say, rất sâu, Sở Luật chỉ không ngừng nhìn đồng hồ, khả năng đây là lần đầu tiên anh đi làm trễ, trong công ty, thời gian làm việc của anh như máy móc, sẽ không trễ đến, cũng sẽ không về sớm.

Thế nhưng, hôm nay, anh lại không có đứng lên, không phải là không muốn, mà là không thể, người phụ nữ này ôm anh thật chặt, kỳ thật, nói cô gấp, không bằng nói anh có một loại không đành lòng.

Chỉ cần anh giữ chặt tay của cô, muốn hát ra, cô sẽ khổ sở như khóc mà không phải khóc, để tim của anh không thể chịu đựng được, anh muốn phát tay áo rồi đi, lại luôn không cách nào làm được.

Anh cúi đầu, hung hăng véo gương mặt của cô, có chút ngọt ngào nói, thật sự là phiền phức.

Hạ Nhược Tâm không thoải mái thoát khỏi tay anh, có lẽ thật sự bị anh véo cho tỉnh, lông mi thật dài của cô khẽ rung động, chỉ là cảm giác xương cốt toàn thân như tan thành từng mảnh, trên thân nhưng lại độ ấm, cô muốn dựa vào.

Đột nhiên mở hai mắt ra, cô khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mặt, thế nào lại là anh, mà bọn họ lại còn lấy một loại tư thế thân mật ôm nhau, không phải cô, mà là anh, tay của cô vòng qua lưng anh, đầu gối là cánh tay anh, thậm chí, hai chân của cô còn quấn chân của anh, cô có thể rõ ràng cảm giác được thân thể bọn họ không có nhất ngăn trở, bên dưới chân bọn họ cũng không có mặc gì.

"Thật xin lỗi..." Cô cẩn thận xin lỗi, có chút lúng túng buông chân của mình xuống, tuy nhiên lại là lơ đãng đụng nơi mẫn cảm nhất của đàn ông, mặt của cô phát đỏ, mà thân thể của người đàn ông bắt đầu có phản ứng.

Sở Luật chỉ hít hai mắt, người phụ nữ này lại tùy tiện kêu gọi dục hóa của anh, rõ ràng là một đáng về ngây ngô, lại câu dẫn đàn ông.

Thân thể đột nhiên căng cứng, Sở Luật đã đặt cô ở dưới thân.

"Người phụ nữ, cô hại tôi hôm nay đến muộn, thế nhưng Sở Luật tôi cho tới bây giờ đều không ăn thua thiệt, tôi đã mất đi cái gì, tôi muốn lấy lại từ trên người cô."

Đột nhiên, anh không để ý cô bất ngờ đã tiến vào thân thể của cô.

"A!" Hạ Nhược Tâm khẽ kêu một tiếng, có lẽ là bởi vì cô thích ứng anh, cho nên, cũng không có đau như lần đầu, sau khi tăng đau nhức, cũng có một loại tê dại không nói được, đang chậm rãi tăng thêm.

"Đau?" Nghe được tiếng cô không thoải mái, Sở Luật đặt tay lên mặt của cô, Hạ Nhược Tâm quay mặt, một câu dịu dàng như vậy, lại để nước mắt của cô dính ướt mi.

"Thích khóc như thế, tôi lại không có giết cô." Anh chống lên thân thể của cô, không nhìn được hôn lên môi cô, ngọt ngào như trong trí nhớ.

Sau đó, lại là loại khoái cảm để bọn họ muốn ngừng mà không được, không dứt không ngừng, bọn họ đều đạt được một loại thỏa mãn trên người đối phương, thỏa mãn vượt qua từ thân thể.

Hạ Nhược Tâm yêu, mà Sở Luật là muốn.

Mặc xong quần áo của mình, tinh thần Sở Luật vô cùng tốt, trong tròng mắt đen vẫn trầm tĩnh như cũ, tuyệt không giống như vừa liều chết triển miên với một người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cô làm sao còn?

Mà Hạ Nhược Tâm cũng đã mệt ngủ thiếp đi lần nữa.

Anh ngồi dậy, tay đặt ở trên mặt của cô, buổi tối, tôi dẫn cô đi ăn cơm, nhớ phải chờ tôi.

Mà Hạ Nhược Tâm lại vô thức nhắm mắt một tiếng. Sau đó nặng nề thiếp đi.

Anh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô gái co rụt thân thể trên giường, môi mím chặt đột nhiên cau lên một chút, có chút ý lạnh, có thể là có liên quan tới ánh sáng trong phòng.

Anh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua ảnh chụp cô dâu treo trên tường, lúc ánh mắt dừng ở trên mặt Hạ Dĩ Hiên, mắt đen nhanh chóng lóe lên thống khổ không dễ thấy được.

Đóng cửa lại, chỉ lưu lại một người phụ nữ đã mệt không cách nào mở hai mắt ra.

Mà hôm nay, tổng giám đốc Sở Luật của tập đoàn Sở Thị, vậy mà lần đầu tiên đến muộn, mà lại đến muộn hơn hai giờ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

"Ách... Anh họ, vừa nhìn đã biết là anh túng dục quá độ, cẩn thận thận hư, nhớ uống nhiều thuốc. Ví dụ như cái gọi tiên chi."

"Đỗ Tình Đường, câu thứ nói thêm một câu đi, thật sự cho rằng tôi không dám động tới cậu?" Sở Luật ngẩng đầu từ đám giấy tờ, giọng bình tĩnh, lại có một loại cảnh cáo cực sâu, tốt nhất hiện tại cậu ta ngậm miệng lại, nếu không, anh không ngại đá cậu ta ra Thái Bình Dương.

"A, anh họ, em không nói, em ngồi im là được, tuyệt đối sẽ không phát ra một tiếng, anh không cần đá em, cái mông soái ca không thể đá: "Đỗ Tình Đường vội vàng ngồi ở một bên, uy hiếp như thế, cậu ta không khỏi xoa mông mình một chút, mỗi lần đều đem chiều này ra, có xấu hổ hay không?

"Đúng rồi, anh họ, hôm nay qua nhà em đi, mẹ em nói đã rất lâu chưa được gặp anh, nếu anh có rảnh qua nhà em ăn cơm." Đỗ Tình Đường đuổi chân dài của mình, lão nương nhà anh ta thật bất công, mỗi ngày nhớ anh họ, cũng không nhìn một chút ai mới là con của bà, ai mới là miếng thịt rơi từ trên người bà xuống.

Tôi có hạn, Sở Luật nửa ngày mới trả lời một câu, anh chỉ là nhớ tới hứa hẹn với người phụ nữ kia, hôm nào đi.

Đỗ Tình Đường chỉ có thể hơi nhú mày lại, em đã biết...

Anh ta lấy ra một chồng văn kiện, giao cho Sở Luật: "Anh họ, đây là hợp đồng hôm nay, cái này..."

Trong văn phòng tổng giám đốc yên tĩnh, lúc này thỉnh thoảng truyền tới tiếng lật nhái, chẳng qua, luôn luôn là Đỗ Tình Đường nói, mà Sở Luật nghe, ai bảo Đỗ Tình Đường anh ta làm công, mà Sở Luật lại là ông chủ.

Mà khi Hạ Nhược Tâm tỉnh lại, đã đến trưa rồi, đây là ngày cô ngủ sâu nhất, cũng tỉnh trễ nhất, ngồi dậy, cô cúi đầu xuống, trên thân đều là dấu vết xanh tím, cũng đã biết, cô và Sở Luật xảy ra chuyện gì.

Cô cảm quần áo rơi trên mặt đất, tay đặt ở trên trán của mình, trên mặt trong suốt mơ hồ có chút cười khổ.

Hôm qua sau khi cô rời đi, là anh tìm cô về, có một số việc, cũng không phải cô không có ấn tượng gì, cô chỉ biết người kia là anh, về phần anh nói cái gì, cô đã quên.

Thật không nhớ rõ.

Tại sao anh phải tìm cô, để cho cô tự sinh tử diệt không tốt sao?

Cô không muốn để cho lòng mình có hy vọng xa vời, cuối cùng sẽ chỉ còn tuyệt vọng, ngẩng đầu, trên tường vẫn là ảnh chụp cô dâu chiếm nửa bức tường, cách bọn họ không phải cái gì, mà chính là Hạ Dĩ Hiên, anh nói cô thiếu anh một mạng, thiếu Hạ Dĩ Hiên một cái mạng.

Mà cái mạng này, bọn họ đều để cho nàng trả sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bất bình

Cô mặc quần áo của mình sao, chỉ là cẩn thận giấu bộ đồ kia đi, nếu như có thể, cô không muốn mặc nó vào lần nữa, bởi vì, như thế sẽ chỉ làm cô càng thêm xấu hổ, càng thêm khó chịu, thanh danh Hạ Nhược Tâm, hiện tại cũng như thế đi, tự giấu cười một tiếng, cô buộc tóc mình lại, lúc này mới đi ra ngoài, cô còn không có quên, hiện tại nơi này đã không có người khác, không có người làm nữ, chỉ có cô.

Cô đẩy cửa ra, lại rõ ràng sùng sốt một chút, phía ngoài đều đã thu dọn sạch sẽ, liên liền địa cũng đều là kéo qua, thậm chí, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một số nước đọng.

Mà cái này, là ai làm?

"A, Sở phu nhân, cô dậy rồi sao?" Một cô gái tuổi không lớn từ bên ngoài chạy tới, còn lau tay lên quần áo của mình một chút, mặt trái táo tròn trịa có chút bất an.

"Sở phu nhân, tôi mới tới, cô có thể gọi tôi là Tiểu Hồng."

Cô cúi đầu, ngượng ngùng cười một tiếng, nhìn qua là một người cực kỳ đơn thuần, cũng không có quá nhiều tâm tư phức tạp.

"Ừm, cô mau lên, tôi đã biết: " Hạ Nhược Tâm lại đi trở về phòng của mình, La Sa đi, lại tới một Tiểu Hồng, mà cô dường như không có chuyện gì có thể làm.

Cô ngồi cạnh giường, lấy từ ngăn kéo ra bộ quần áo, lại vẽ lên một bức mới, mà lần này, người đàn ông bên trong không lạnh, không cười, chỉ là quan tâm có một loại mâu thuẫn kỳ lạ.

Mà giống như là không nhớ tới, trước khi anh đi, đã nói cái gì?

Đứng lên, cô kéo màn cửa ra, chỉ thất thần nhìn ra phía ngoài, sắc thu mờ màng vàng ảm, chỉ là lòng của cô giống như vẫn u ám.

Nhắm hai mắt lại, trong mắt cô hiện lên mê mang không thể nói được.

Sở Luật, anh muốn làm gì? Rốt cuộc muốn làm gì?

Khi Sở Luật trở về, lại nhìn thấy Hạ Nhược Tâm đang ăn, anh nheo lại cặp mắt nguy hiểm của mình, cô xem anh như gió bên tai sao? Anh bỏ hẹn của Đỗ Tĩnh Đường, tan làm vội vã tiếp chạy về, vậy mà cô lại ở đây ăn, có để anh vào trong mắt trong lòng hay không.

"Anh muốn ăn sao?" Hạ Nhược Tâm thấy anh, mặc dù có chút ngoài ý muốn, chẳng qua, đến cũng vẫn mở lời, chỉ là cô nhìn mấy thứ đơn giản trên bàn, từ trước đến nay cô không coi trọng thế nào, chỉ cần có thể ăn là được, như vậy anh.

"Cô đã quên tôi nói gì rồi hả?" Sở Luật tới gần cô, người phụ nữ đáng chết này, khó có khi anh muốn đối tốt với cô một chút, cô lại không biết như vậy?

Nhất định phải làm trái anh, nhất định phải chọc anh tức giận?

"Lời gì?" Hạ Nhược Tâm buồn bực, anh có nói lời gì sao?

"Hạ Nhược Tâm!" Giọng Sở Luật cao hơn một chút, mà Hạ Nhược Tâm vẫn mở to đôi mắt vô tội, cô thật sự không nhớ rõ, có lẽ là nhớ, chỉ là không biết anh nói cái gì?

Sở Luật nhắm hai mắt lại, dùng sức hô hấp, bằng không anh chẳng thể cam đoan chính mình có thể trực tiếp bóp chết người phụ nữ này hay không.

"Tôi nói, hôm nay tôi sẽ trở về mang cô đi ăn cơm, bây giờ cô đã ăn, vậy tôi ăn cái gì?" Anh cắn răng nói ra, lần đầu tiên không có phong độ trước mặt phụ nữ, lần đầu tiên, có người phụ nữ coi lời anh như gió bên tai.

"Thật xin lỗi, em không nhớ rõ. Nếu như anh muốn ăn, em đi lấy đôi đũa cho anh." Hạ Nhược Tâm đứng lên, đi vào trong phòng bếp, chỉ là xoay người trong nháy mắt, không có người thấy được trên mặt cô hiện rõ mắt mát, cô giống như bỏ qua cái gì, có phải không có lần sau hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hài hòa

Cười khổ một tiếng, nụ cười có chút vô lực rơi xuống.

Lấy ra một đôi đũa, cô đặt ở đối diện, cô làm đồ ăn không nhiều, không biết có đủ anh ăn hay không, mà cô đã ăn một nửa, anh có thể ghét bỏ hay không.

Mà Sở Luật vẫn híp nửa hai mắt nhìn cô, như là muốn đốt ra một cái hố trên người cô.

"Nếu không, em đi đổi quần áo bộ, ra ngoài ăn đi?" Cô không hề ngồi xuống, không biết hiện tại đổi lại có kịp hay không.

"Không cần: "Giọng có chút lạnh vang lên, lại để thân thể của cô rụt lại.

Sở Luật ngồi xuống, cầm đôi đũa để trước mặt mình lên, giống như trong nháy mắt, anh không muốn ra ngoài, gắp một chút đồ ăn bỏ vào miệng, thanh đạm, thiếu muối thiếu cay, hương vị cũng không tính quá nồng, nhưng đối với anh đói bụng đã lâu mà nói, cũng có thể nói là nhân gian mỹ vị.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu, lông mi chớp động, chỉ là không nhúc nhích nhìn người đàn ông kia đang ăn đồ mình làm. Cô cảm giác ánh mắt của mình mông lung một chút, trong lòng có loại cảm động.

Không có chế giễu, không có tổn thương, không có cừu hận, thì ra, bọn họ cũng có thể bình tĩnh như vậy, như là một đôi vợ chồng bình thường.

"Cô nhìn tôi có thể no bụng sao?" Sở Luật đột nhiên ngừng đũa, nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp của Hạ Nhượng Tâm, khóe môi hơi giương lên, giống như rất ít có thể thấy được đáng về cô có chút ngây ngốc.

Lòng người phụ nữ này, có khi rất dễ đoán.

"Nhớ ngày mai chờ tôi, nếu không, về sau cô cũng không cần ăn cơm: "Rõ ràng là uy hiếp, chẳng qua, lại cảm giác không có uy hiếp.

Mà bây giờ Sở Luật chọn lựa làm một con cọp giấy.

Hạ Nhượng Tâm vội vàng gạt đầu, sau đó ngồi xuống, cầm đũa của mình, chỉ ăn cơm trắng trong bát, cái gì cũng không gắp, đầu của cô đều sắp úp sắp vào bát, hay là cô cho rằng cơm trắng ăn ngon.

"Đồ ăn không nhiều, em sợ anh không đủ ăn: " Hạ Nhượng Tâm ngừng mặt lên, nhìn số đồ ăn, đúng là không đủ, cô ăn một chút, anh cũng ăn một chút, ăn nữa sẽ không còn.

"Lần sau nhớ làm nhiều một chút, ít như vậy, cô cho mèo ăn sao?" Ngón tay Sở Luật nhẹ nhàng dừng một chút, có rất ít người phụ nữ có thể ở cùng anh như vậy, bọn họ không ăn chỉ là bởi vì muốn giảm béo, mà không phải bởi vì sợ anh ăn không đủ no, về phần Dĩ Hiên, từ trước đến nay cũng đều là anh chăm sóc, sủng ái, đương nhiên cô không có làm qua chuyện này.

Loại quan tâm này không thêm mục đích, cô thật sự là cảm giác không đủ ăn, hiện tại anh cũng có một loại cảm giác, nếu như hiện tại bọn họ chỉ có một cái bánh bao, cô sẽ đem toàn bộ cho anh, mà chính mình tình nguyện chết đói.

Nắm chặt đôi đũa trong tay, không biết vì cái gì, lúc này anh chỉ cảm giác lòng của mình so với vừa rồi phức tạp rất nhiều.

Nhưng thứ có chút cố chấp kiên trì, cũng từ từ bắt đầu buông lỏng.

"Tới đây: " anh buông đôi đũa trong tay xuống, duỗi tay, Hạ Nhượng Tâm cầm đũa, không hiểu nhìn anh.

"Người phụ nữ, đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai: " Giọng anh chìm một chút, cuối cùng Hạ Nhượng Tâm đứng lên, đi tới trước mặt anh, lại không biết anh muốn làm gì?

Một cái trở tay, Sở Luật tùy tiện kéo cô ngồi ở trên đùi của mình, mà tiếng kêu của Hạ Nhượng Tâm lại bị bao phủ bởi răng môi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Anh đâm cô một dao

Anh hôn cực kỳ dùng sức, giống như muốn nuốt mất linh hồn của cô. Mà cô chỉ bị động nhận lấy tất cả cướp bóc. Bọn họ từ khi mới bắt đầu cũng là như thế, anh chiếm lấy, cô nhận mệnh.

Cuối cùng Sở Luật buông cô ra, tay đặt ở trên mặt của cô, nhẹ nhàng lướt qua môi cô chút hơi sung đỏ, để cô có chút ướt át, mà mắt đen của anh càng thêm tinh mịch một chút.

"Hạ Nhượng Tâm, nhớ, nơi này là của tôi." Tay của anh đặt ở trên môi cô: " Chỉ có tôi có thể đụng: "Sau đó tay dời tới ngang hông cô, thân thể của cô cũng là của tôi, chỉ có tôi có thể nhìn, còn có..."Trong mắt đen của anh nhanh chóng lóe lên cái gì?

Ngón tay chuyển qua lồng ngực của cô: "Nơi này cũng là của tôi, người của cô, hồn của cô, mạng của cô, tất cả đều là của Sở Luật tôi."

"Hiểu chưa?" Anh nắm chặt cằm cô, nhìn mắt cô hiện ra sóng nước long lanh, đôi mắt này rất xinh đẹp, là xinh đẹp nhất trong đám phụ nữ anh thấy, nhưng cũng là ác độc nhất, anh vẫn không có quên Dĩ Hiên của anh chết như thế nào?

"Hạ Nhược Tâm, cô hại chết Dĩ Hiên, cho nên cô phải dùng cuộc đời của cô, cô phải trả cho tôi."

Giọng của anh như tấm võng lớn màu đen, bao phủ trái tim Hạ Nhược Tâm thật chặt.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng gật đầu, cô biết, cô hiểu, cô biết trong cuộc hôn nhân này cô có thân phận gì, chỉ là, anh có thể dùng tàn nhẫn tổn thương cô như vậy hay không, cô có thể nhận được tổn thương trên thân thể, nhưng đừng tổn thương lòng của cô.

Người đàn ông này là như thế, khi mình cho rằng anh đối với mình khác biệt, anh thường hung hăng đâm mình một dao.

"Lại khóc: "Ngón tay Sở Luật đặt ở dưới mắt cô, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của cô, sau đó đặt ở bên môi mình, đây là lần đầu tiên anh chủ động qua nếm qua nước mắt.

Thì ra, lại mặn như thế, mặn phần môi của anh.

Có khi, hận là một con dao hai mặt, hận một người đồng thời cũng hận chính mình...

Lúc tổn thương một người, có lẽ, chính anh cũng bị tổn thương.

Mà chiến tranh giữa bọn họ, giống như là thành một loại cục diện bế tắc.

"Cô gái ngoan, ngày mai nhớ chờ tôi." Anh cắn vành tai Hạ Nhược Tâm một chút, lại phát hiện lỗ tai mềm mại của cô đỏ lên, rất đáng yêu.

Lần này Hạ Nhược Tâm chẳng những đỏ cả vành mắt, đến đôi mắt đều muốn đỏ lên, anh nói còn có ngày mai, thật sự có ngày mai sao?

Cô cảm động, thật sự cảm động đến ý tốt của Sở Luật, nhưng thật sự không nghĩ tới, anh tốt, có thể là không có ý tốt.

Tay Sở Luật đặt ở trên đầu Hạ Nhược Tâm, khoe môi hơi lạnh giương lên vô cùng hoàn mỹ, không phân rõ là ý cười hay gì.

Nhưng rõ ràng không phải ý cười đơn thuần, bởi vì, cái từ này vĩnh viễn sẽ không có trên con người lãnh khốc như Sở Luật.

Hạ Nhược Tâm khăn trương chờ đợi ngày mai, anh nói ngày mai.

Cô đã sớm đổi xong một bộ quần áo, trong gương, đó là một cô gái cười long lanh, cô cười có chút ngây ngốc, nhưng là cười, không tiếp tục khóc.

Sở Luật, chồng của cô, cô ngồi ở đầu giường, ngón tay khẽ vuốt qua gối đầu, đêm qua bọn họ vượt qua một đêm yên tĩnh mà hạnh phúc, anh vẫn luôn ôm lấy cô ngủ, cô cho là giữa bọn họ ngoại trừ hận thì cái gì cũng mất, nhưng bây giờ không phải là, quan hệ giữa bọn họ giống như đang từng giờ từng phút biến tốt, cũng đang thay đổi.

Anh có thể không yêu cô, nhưng có thể ít hận cô là được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Kinh hỉ

Khi cô nghiêng mặt, khi nhìn thấy bức ảnh cưới trên tường vẫn tồn tại, trong lòng đột nhiên kinh ngạc một chút, Hạ Dĩ Hiên cười hoàn mỹ như thế, giống như đang cười cô không biết tự lượng sức mình.

Chị, anh ấy không yêu, anh ấy là hận chị.

Mỗi Hạ Nhược Tâm nhếch lên cay đắng, cô biết.

Chị, chị còn hy vọng xa vời anh ấy yêu chị sao?

Mà lòng Hạ Nhược Tâm đột nhiên giật mình, đứng lên, đứng vậy, đứng vậy, cô hy vọng xa vời, một động tác nhỏ của anh, một cái lấy lòng nhỏ, đều sẽ dễ tình yêu đã chết của cô, lại khôi phục lần nữa.

Tình yêu của cô đối với người đàn ông này, lại sâu như thế.

Cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cô vội vàng tiến lên, tưởng rằng Sở Luật trở về, chỉ là cô quên, xưa nay Sở Luật tiến vào phòng này không cần gõ cửa.

"Sở..."

Chỉ là khi mở cửa, chờ mong trên mặt của cô lại rơi xuống.

Thì ra, không phải anh.

"A, Sở phu nhân, xin lỗi, quấy rầy đến cô: " Tiểu Hồng ngưng ngưng đặt tay lên đầu.

"Ừ, không có chuyện gì: " Hạ Nhược Tâm lắc đầu, nỗ lực kéo lại nụ cười vừa rồi, chỉ là phát hiện, thì ra vẫn quá mức cố hết sức.

"Sở phu nhân, là như vậy, Tiểu Hồng có chuyện phải nói với cô: "Cô ấy lại cười, quả nhiên là một đứa trẻ đơn thuần, thậm chí, đều không có để ý được mắt mắt trên mặt Hạ Nhược Tâm.

"Vừa rồi tiên sinh gọi điện thoại tới, nói buổi tối có khả năng không trở lại, cho nên, tự cô ăn cơm đi."

Tiểu Hồng nói xong, còn chờ Hạ Nhược Tâm trả lời, mà Hạ Nhược Tâm đột nhiên cười một tiếng, vị đắng chát.

"Ừm, tôi đã biết, chỉ là một câu đã biết: "Lại có một loại mắt mắt không nói được.

Anh không trở lại,

Thật sự không trở lại rồi.

Anh thất hẹn rồi.

Lại một lần nữa ngồi lên giường, cô đưa tay lên mặt mình, nỗ lực duy trì ý cười trên mặt, xem như không cho người khác nhìn, như vậy, cũng phải cho mình nhìn.

Không có sao, cô nhẹ nhàng tự giễu nói, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, cũng cần phải quen thuộc, chỉ là nghĩ đến đây, sắc mặt của cô mờ đi, kỳ thật cô vẫn muốn, mong đợi một ngày, chuẩn bị một ngày, mà cô mất mát, người khác không nhìn thấy, chỉ cô thấy.

Cô vẫn ngây ngốc, cứ nhìn ra ngoài, mở mắt nhắm mắt, trước mắt vẫn có bóng dáng người kia, sau đó, có chút ánh lửa chôn vùi trong đáy mắt cô.

Cửa lại mở ra lần nữa, cô vẫn duy trì tư thế như thế, thẳng đến khi cô ngửi thấy hương hoa, cúi đầu, đó là một bó hoa cát cánh cực kỳ đẹp đẽ.

"Cô đang chờ ai sao?" Sở Luật như là thiên thần đứng ở trước mặt của cô, người đàn ông vô cùng tôn quý, mặc đồ Tây, trên mặt lạnh lùng không có bao nhiêu biểu lộ, chiếc đồng hồ giá trên trời trên cổ tay cũng lộ ra, trong tay cầm một bó hoa, nhưng thật ra là có chút ngốc, hoa anh đưa cho phụ nữ, chẳng qua đều là thư ký của anh tặng, mà lần đầu tiên chính mình cầm hoa, chính anh cũng không cách nào tin tưởng.

Anh vậy mà, đường đường tổng giám đốc Sở thị, lại tự mình đi tới cửa hàng mua hoa.

"Anh... sao mà..." Hạ Nhược Tâm cảm giác giống như mình bị hương hoa làm cho hít thở không thông, trong lúc nhất thời đều không biết để tay ở đâu.

"Không phải anh nói hôm nay không trở lại sao?"

Lại cúi đầu, đôi mắt của cô nhìn chằm chằm hoa trong tay anh, hoa này là tặng cho cô, hay cho người khác?

Cô nghĩ, hẳn là, hẳn là tặng cho cô?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Vĩnh hằng không phai

"Tôi bỗng thay đổi chủ ý, không được sao?" Sở Luật chỉ nhún mày, đem tất cả nói hời hợt, chỉ là, cặp mắt đen kìa che giấu ánh sáng lại có chút giọng mỉa mai, đúng, anh là có ý, anh cũng để cho cô mất hồn mất vía, lo được lo mất. Từ thiên đường tới địa ngục, lại từ địa ngục đến Thiên đường, lặp đi lặp lại, nhận hết tra tấn.

"Anh..." Mà Hạ Nhược Tâm ngờ ngác nhìn anh, trong mắt, chiếu đến một người đàn ông tuấn mỹ, từ đầu tới cuối chỉ có hình ảnh của anh, vẫn có chút không biết làm thế nào thì đột nhiên kinh hỉ tới.

Cho cô, Sở Luật nhét hoa vào trong tay của cô, nói dối tự nhiên như uống nước, tôi không phải cố ý, chỉ là bỗng nhiên có một hội nghị, tôi chỉ sớm hội

xong mà thôi. Giống như biết cô đang suy nghĩ gì, anh làm bộ giải thích cho cô.

Khi anh tự nhiên mà xem nhẹ cô ủng đồ hốc mắt, người phụ nữ này thật sự dễ dàng cảm động, nếu như cho cô một chút yêu, cô cũng có thể vì mình mà chết, nghĩ tới đây, độ cong môi anh giống như càng thêm lớn, anh thích cảm giác như vậy. Rất thích.

"Cảm ơn: " Hạ Nhược Tâm ôm lấy hoa, cây cát cánh màu tím, vô cùng đẹp mắt, mặt của cô nhẹ nhàng cọ xát bông hoa một chút, dùng sức ngửi hương hoa, lần đầu tiên cô nhận được hoa, mà lại là bó lớn như vậy.

Thật sự là một đũa ngọc, vừa khóc lại cười, ngón tay Sở Luật đặt ở trên mắt của cô, cao hứng cũng khóc, không cao hứng cũng khóc, anh thật sự chưa từng gặp qua dạng phụ nữ thích khóc vậy, mà anh biết, một câu nói của anh có thể để người phụ nữ kia lại khóc, cũng có thể để cho cô cười.

Cô giống như càng yêu anh. Mắt đen càng thêm tinh mịch một chút, bên trong lại nhanh chóng lóe lên sáng nhạt người thường không bắt được.

"Đi tôi dẫn cô đi ăn cơm, tôi đã đặt xong chỗ: " Sở Luật đứng lên, hạ ngón tay dính nước mắt của cô, sau đó có chút dùng sức lau trên người, giống như có chút chán ghét.

"Được: " Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gãi đầu một cái, cẩn thận cất kỹ hoa trong ngực, mới đứng ở trước mặt anh, giống như một người vợ nghe lời, cẩn thận chờ mệnh lệnh kế tiếp của anh.

Tay bị anh giữ chặt, lòng của cô đột nhiên ấm áp, có chút cảm động giấy lát bắt lấy trái tim của cô.

"Đi thôi: " Sở Luật chỉ nắm chặt tay của cô, một đôi tay cực mềm, như môi của cô, người phụ nữ dưới thân này mỗi chỗ đều mềm không thể nghĩ, tự nhiên còn có lòng của cô.

Lại thêm một chút, khả năng chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái liền vỡ nát.

"Sở Luật: " Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay của anh, đột nhiên mở miệng.

"Chuyện gì?" Sở Luật cũng không quay đầu, vẫn nắm chặt tay của cô, giống như bọn họ có thể cả đời này, cả đời, cả đời, cũng không tách ra.

"Sở Luật, anh biết đó là hoa gì sao?"

Trầm mặc nửa ngày, cuối cùng Hạ Nhược Tâm mở miệng hỏi.

Sở Luật hơi ngừng một chút, trầm mặc nói ra.

"Không biết, nhìn thuận mắt liền mua." Cũng xác thực là như thế, anh vừa vào tiệm hoa, liền thấy, tùy ý chỉ bừa rồi mua.

Quả nhiên, Hạ Nhược Tâm chỉ cười khổ một tiếng, phần môi tràn ngập quá nhiều cay đắng, quả nhiên, anh không biết, nếu như anh biết, như vậy, có thể anh sẽ không đưa.

Cây cát cánh, hoa cô thích nhất.

Mà ý nghĩa của hoa...

Yêu vĩnh hằng không phai; chân thành, mềm mại, bi ai.

Cô muốn hỏi gì? Mắt đen Sở Luật một mực trầm nặng, luôn luôn không để cho cô biết lòng của anh đang suy nghĩ gì, còn có, thái độ của anh với cô như gần như xa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hạ Dĩ Hiên thích

"Không có gì: " Hạ Nhược Tâm chỉ nắm chặt tay của anh, chỉ là muốn cảm ơn anh, hoa này rất xinh đẹp, cô nhìn chỗ hai ngón tay hai người giao nhau, hơi nhắm hai mắt lại, đủ rồi, thật sự đủ rồi, như vậy cô đã thỏa mãn.

Đánh một cái tát, lại cho cô một viên đường, mà anh chính là người cô không cách nào cự tuyệt.

Nói cô ngọc, vậy thì ngọc đi, dù sao từ nhỏ cô đã không có thông minh.

"Cô thích là được: " Sở Luật quay đầu, ngón tay đặt ở trên mặt của cô, mà cô càng thêm tới gần một chút, trong mắt sóng nước mờ mịt, không lúc nào

che dấu yêu thương với anh.

Cô yêu anh, thật sự vô cùng yêu.

Người phụ nữ gốc, đột nhiên, anh cảm giác lòng của mình hơi dao động một chút, chẳng qua cũng chỉ có mấy giây mà thôi.

"Chúng ta đi thôi: "Buông xuống tay của mình, anh lôi kéo Hạ Nhượng Tâm ngồi vào trong xe, mà nơi bọn họ đi, là nhà hàng cao cấp Sở Luật thường xuyên qua, anh mang không ít phụ nữ qua, đương nhiên còn có Hạ Dĩ Hiên, mà bây giờ lại là cô.

Xe dừng lại, Sở Luật quen đường mang cô đi vào, mà ở trong đó nhân viên trực tiếp dẫn họ tới vị trí Sở Luật đã đặt lâu dài, dựa vào cửa sổ, từ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài hết sức rõ ràng, mà bên ngoài, lại không thấy được bên trong.

"Muốn ăn cái gì, tự mình chọn: " Sở Luật cầm thực đơn đẩy tới, vừa vận đến trước mặt Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm mở ra, mỗi một món bên trong, cái tên kêu đều rất êm tai, mà giá cả cũng cực kỳ đắt.

Hạ Nhượng Tâm lật nửa ngày, lại hạ tay xuống thực đơn, chỉ mở to hai mắt nhìn chăm chăm hai chân người đàn ông ở bên ưu nhã.

"Thế nào, không hợp khẩu vị?" Sở Luật nhíu mày, đặt tay lên đùi của mình, híp mắt đen lạnh lùng một chút, ánh đèn mềm mại rơi xuống, giống như nhu lạnh lẽo cứng rắn trên mặt anh.

"Không phải: " Hạ Nhượng Tâm lắc đầu, nhưng thật ra không biết nên nói như thế nào: " Em chưa từng ăn qua những thứ này, cũng không biết mình muốn gì?" Trong lúc cô cười có chút tôn thương, những nơi này, chỉ thích hợp cho Hạ Dĩ Hiên tới, mà cô, xưa nay chưa từng tới bao giờ.

Sở Luật đưa tay lấy thực đơn qua. Ngoắc ngoán tay với phụ vụ, phụ vụ nhanh chóng đứng trước mặt họ.

Sở Luật tùy ý chọn mấy món ăn, đây là đồ ăn Pháp, anh rất thích.

Toàn bộ nhà ăn có tiếng đàn cực kỳ nhẹ nhàng, sân khấu pha lê xoay tròn, đèn treo thủy tinh nhu hòa, phía dưới có một cô gái đánh đàn dương cầm, giống như có thể thấy được ngón tay bay lướt trên phím đàn, âm thanh rơi là tà trên đất như mộng ảo

Hạ Nhượng Tâm nhìn trái phải, lúc đầu có chút không quen, nhưng thời gian dài, cô giống như cũng đã thành thói quen, không biết có phải là bởi vì người đàn ông bên cạnh mình hay không.

Anh chỉ cần ngồi ở chỗ đó, hoặc là nhìn đồng hồ của mình, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là thỉnh thoảng liếc nhìn cô cao thâm khó lường một cái, đều khiến cô bình tĩnh lại.

Khi tất cả đồ ăn mang lên, Hạ Nhượng Tâm có chút xuất thần nhìn thức ăn trên bàn, đột nhiên, tâm bị hung hăng đâm một cái, anh vẫn có thói quen như vậy, những đồ ăn này đều là Hạ Dĩ Hiên thích ăn nhất, cũng là mẹ thường xuyên cho người làm, mỗi một năm sinh nhật Hạ Dĩ Hiên, Hạ gia đều có thể nhìn thấy mấy thứ đồ ăn này, thế nhưng Hạ Dĩ Hiên thích, chưa hẳn Hạ Nhượng Tâm thích, cô thích ăn thanh đạm, chỉ là, cô nhất định phải theo Dĩ Hiên.

Trước kia vậy, chẳng lẽ hiện tại cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Người nào khó chịu

"Thế nào, không thích ăn?" Sở Luật bung rượu trên bàn, mắt đen ngừng lại, ánh mắt hơi mang theo một chút mộng lung, giống như xuyên qua cô tìm được bóng dáng người nào, chỉ là, anh phát hiện, anh sai, đôi chị em này thật sự không có một chỗ giống nhau.

Kỳ thật tất cả mọi người biết, bọn họ không phải chị em ruột, thậm chí, một chút liên hệ máu mủ cũng không có.

"Không, ăn thật ngon, em thích, chỉ là ăn quá ngon, cho nên có chút cảm thán." Hạ Nhượng Tâm chỉ lộ ra nụ cười hoảng hốt, cúi đầu ăn đồ không có mùi vị, nếu như không ăn, có thể anh sẽ không vui. Bọn họ thật vất vả mới bình hòa ở chung, cô không thể để xuất hiện bất kỳ chuyện gì, loại đánh vỡ này để cho cô quấy luyên bình tĩnh.

Cô như nhai sập nển nỗ lực nuốt đồ ăn trong miệng xuống, chỉ là, lại để mắt của cô đều đổ lên một số.

"Thật xin lỗi, em vào nhà vệ sinh một chút." Cô đứng lên, xin lỗi cười một tiếng, đôi mắt giống như càn đồ.

Sở Luật bung ly rượu trên bàn lên uống, hơi câu môi lại dương lên một chút.

"Anh Luật, em thích những thứ này nhất. Thế nhưng chị không thích, thật sự không biết, trong lòng của chị ta nghĩ như thế nào.

Đồ ăn ngon như thế, chị ta thật sự vô cùng lãng phí, anh nói, không phải là có xung đột với đồ ăn chứ?"Mà anh, nhớ kỹ, cho nên, Dĩ Hiên thích nhất, chính là thứ cô không thích.

Anh để cái ly trong tay xuống, hơi hạ mắt, nhưng lại nghe được có người gọi tên anh.

"Sở Luật?"

Anh ngẩng đầu, đứng lên, lễ phép chào hỏi: "cha, mẹ, sao mọi người lại tới đây?" Đối với hai vị này, anh lại vô cùng tôn kính.

"Không có gì, chúng ta chỉ là tới đây ăn mà thôi." Hạ Minh Chính lập tức như già mười mấy tuổi, trên người đã không có hăng hái lúc trước, ông hiện tại, thật sự là một ông già tuổi xê chiều, đã mất đi con gái duy nhất, không có hi vọng, không có kỳ thác, ông có thể không già sao?

"Sở Luật, là Dĩ Hiên chúng ta không có phúc khí: "Tay Hạ Minh Chính đặt ở trên vai Sở Luật, nhẹ nhàng vỗ một cái, ông vẫn luôn rất ưa thích Sở Luật, ông không có con trai, đối với Sở Luật, cũng sớm coi anh trở thành con trai của mình, tuy nhiên, anh vẫn là con rể của bọn họ, chỉ đáng tiếc, đứa bé Nhượng Tâm kia, thủy chung đều không phải người Hạ gia chân chính.

"Sở Luật, con tới cùng người nào?" Người vừa mới đi có phải Nhượng Tâm hay không, Thẩm Ý Quân nắm chặt ví da trong tay, giữa ngón tay mang theo nhẫn kim cương cực lớn, một thân phận phu nhân quý phái, đã sớm để cho bà quen thuộc thân phận bây giờ, bao quát ăn nói, bao quát khí độ, cũng bao quát thái độ.

"Đúng vậy, mẹ: " Vẫn là xưng hô như vậy, mặc kệ là anh cưới Hạ Nhượng Tâm hay là Hạ Dĩ Hiên, anh vẫn gọi bọn họ ba mẹ.

"Sở Luật, con và nó tốt chứ?" Thẩm Ý Quân không dám tin nhìn Sở Luật, anh lại mang cô đi ăn cơm?

"Vâng, " Sở Luật chỉ khẽ lên tiếng, không thấy mưa gió trong con người, vẫn trầm tĩnh hồi không gọn sóng.

"Sở Luật, sao con có thể?" Thẩm Ý Quân không biết tức giận từ đâu: " Con đã quên Dĩ Hiên chết như thế nào sao, con đã quên con yêu yêu Dĩ Hiên, tại sao con có thể..."

Bà vẫn chưa nói xong, lại cảm thấy Hạ Minh Chính dùng sức kéo tay áo mình, bà quay đầu, nhìn phía sau, cứ thế mà nuốt xuống, khuôn mặt xanh đỏ hết sức khó coi. Bà cúi đầu, thậm chí có loại khó mà chịu được dâng lên.

Mà đứng sau lưng bọn họ không phải người khác, chính là Hạ Nhượng Tâm từ trong toilet đi ra, mà bọn họ nói chuyện, cô đều nghe không sót một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Dạng mẹ này

Hạ Nhượng Tâm không quan trọng mà cười, cong lên khóe môi, nhìn rất đẹp, đẹp mắt lại có chút già, Thẩm Ý Quân, đây chính là mẹ của cô, mẹ của cô, mẹ ruột của cô, bà không thể từ từ gặp cô sao, nhất định phải bức tử cô sao?

Thật sự cô không có tức giận, cô không có phẫn nộ, cho nên, cô cười, chỉ là chôn ở trong lòng nồng đậm bi ai như lúc trước, kỳ thật, cô hẳn nên khóc mới đúng, hẳn là rơi chút nước mắt vì đã không còn tình thương của mẹ, nhưng sau cùng cô vẫn cười, nụ cười này đã rất bất lực rồi.

"Tới đây, Nhượng Tâm: "Cô nghe được người đàn ông kia gọi tên cô, không phải người phụ nữ, cũng không phải Hạ Nhượng Tâm, mà chính là Nhượng Tâm, đây là lần đầu tiên anh ở trước mặt người khác gọi tên cô thân mật, cô đưa mắt nhìn qua, khẽ nhúc nhích môi yếu ớt người khác không thể dễ thấy. Như là hoa nhỏ trong gió không ngừng lắc lư, trong nháy mắt, có khả năng bay đến nơi không biết tên

Mắt đen Sở Luật vô cùng sâu, anh đi qua, trực tiếp nắm eo của cô, đúng vậy, không đành lòng, loại không đành lòng kia, anh nhìn thoáng qua Thẩm Ý Quân, cũng cảm giác ngoài ý muốn, đều là con gái, cái người làm mẹ này có chút thất bại.

"Thế nào, em bị chứng mất trí nhớ, đến cha mẹ của mình đều không nhớ sao? Còn không mau chào?" Tay của anh nhẹ nhàng gây trán cô một cái, cũng không dùng lực lớn, lại để cho cô có chút hoảng hốt.

Cử chỉ thân mật như thế, ngũ quan nhu hòa như thế, còn trong lúc lơ đãng khẽ cười nói, để sắc mặt Thẩm Ý Quân tái nhợt, có phải cậu ta đã quên Dĩ Hiên chết rồi không, tại sao cậu ta có thể đối tốt với Hạ Nhượng Tâm như vậy, vào khoảnh khắc như thế, bà giống như đã quên đi, Hạ Nhượng Tâm mới là con gái ruột thịt của mình, chứ không phải kẻ địch của mình.

Hạ Nhượng Tâm cảm giác được lực tay đặt ở bên hông mình rất lớn, giống như đang cho cô dừng khí, cho cô sức lực, nhưng cũng là tra tấn và cảnh cáo.

"Cha, mẹ, thật là đúng dịp, mọi người đã tới: " Cô chuyển hướng bọn họ, giọng nhạt không có màu sắc, hai mắt đậm mạc không có cảm giác nào, không

phải cô không nguyện ý, mà chính là bọn họ không cho, cho nên, cô đã sớm không muốn.

"Đúng vậy, nhìn con sống không tồi, như vậy ta an tâm." Hạ Minh Chính có chút lúng túng nói, mặc dù tiếp nhận, nhưng lòng của ông lại không thoải mái, nhất là Sở Luật bảo vệ cô, hay là nói, bọn họ đều thật sự sớm quên Dĩ Hiên chết.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, từ đầu đến cuối, đều chưa từng nhìn qua Thẩm Ý Quân một chút.

Cô quay đầu, nhìn về phía Sở Luật, khuôn mặt anh tuấn của anh cũng không có nửa phần biểu lộ, lạnh lẽo cứng rắn như lúc ban đầu, cô cắn cắn môi nói, "Em muốn trở về, có thể không?" Dưới lông mi thật dài, che giấu đi phần yếu ớt không kịp biến mất.

Không phải không để ý, mà chính là cô không cách nào để ý,

Sở Luật buông tay bên hông cô ra: "Đi thôi: "Chỉ là dứt lời, môi của anh mím chặt hơn một chút, kỳ thật, anh muốn cự tuyệt, chẳng qua, lại không nghĩ tới, miệng của anh lại nhanh hơn tim.

"Cha, mẹ, con và Nhược Tâm đi trước, mọi người từ từ dừng: "Anh khẽ cúi đầu với hai người, sau đó lôi kéo Hạ Nhược Tâm rời đi, bước chân nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Mà ví da trong tay Thẩm Ý Quân, bị bóp thêm chặt, giống như muốn bóp chết người nào đó.

Đột nhiên, bà phát hiện bờ vai của mình thêm sự ấm áp, lại ấm không được lòng của bà.

"Ý Quân, về sau chuyện này đừng nhắc lại, tôi rất cảm ơn bà bảo vệ Dĩ Hiên, thế nhưng tôi không muốn để bà về sau hối hận, chúng ta đều già, còn có thể hận bao lâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Điều hi vọng cô chết sớm

Lời Hạ Minh Chính thành khẩn, những năm này, bà vì ông, vì Dĩ Hiên, vì Hạ gia hi sinh rất nhiều, mà ông thật sự không nghĩ nửa đời sau của bà sẽ trải qua sầu hận, như vậy, cuộc đời của bà sẽ bị hủy.

Thẩm Ý Quân giống như hiểu ý Hạ Minh Chính, chẳng qua trong mắt của bà vẫn hiện lên sự kiên trì.

Hối hận sao, bà sẽ không, tuyệt đối sẽ không, đời này cũng sẽ không.

Mà người, có đôi khi quá mức tự tin, hậu quả của tự tin, lại không cách nào tưởng tượng nổi.

Trong xe, Hạ Nhược Tâm chỉ đặt tay ở trên đùi của mình, trong tâm mơ màng, cô cảm giác lòng mình không ổn.

"Nếu như lúc trước người chết là em, có phải mọi người sẽ vui không, cô hơi cong lên khóe môi của mình, cười có chút mất mát.

Nếu như cô chết rồi, tất cả mọi người có thể đều có thể hài lòng hay không. Sở Luật, còn có mẹ của cô.

Xe đột nhiên dừng lại, nếu như không có dây an toàn, thân thể Hạ Nhược Tâm đã đụng phía trước.

Hai vai đột nhiên bị người vịn qua, lực đạo lớn như vậy, thậm chí, để xương cốt của cô có sự đau đớn sắp nát,

Thu hồi ý nghĩ đó, Hạ Nhược Tâm, mắt đen sâu thẳm của Sở Luật hơi hiện ra một tia đỏ, anh không thích cô cam chịu, Dĩ Hiên đã chết, cô cho là cô có thể vẫn hỏi cái gì, anh tức giận, anh buồn bực là bởi vì như vậy.

"Không phải anh cũng hi vọng em chết sớm sao" Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, bị ai lại bắt lực, trên thế giới này, còn có ai là yêu Hạ Nhược Tâm, cô lấy được hận nhiều hơn yêu, thế nhưng rõ ràng cô chẳng hề làm gì sai.

"Đù rồi, Hạ Nhược Tâm, về sau đừng để tôi được nghe em nói lời như vậy, lúc nào tôi nói để em chết sớm: "Tay Sở Luật đặt ở trên vai cô dùng sức.

Tròng mắt của anh cực sâu, Hạ Nhược Tâm hơi nhếch môi, đắng chát tràn ra khóe mắt. Còn người quan tâm mạng cô sao, đến mẹ của cô cũng muốn để cho cô chết sớm một chút, mà người đàn ông hận này.

Sau đó, cô cảm giác mình được ôm vào một lồng ngực cực ấm, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, thì ra, một người đàn ông lãnh khốc cũng ôm như vậy.

"Tôi không có nghĩ để cho em chết sớm, mặc kệ tôi nhận em hay không, cũng mặc kệ em có nguyện ý hay không, em cũng là vợ của tôi, Hạ Nhược

Tâm, tôi phát hiện, hận em, đồng thời tôi không đành lòng. Điều này đại biểu cái gì, Hạ Nhục Tâm em hiểu chứ "

Hai tay Sở Luật ôm lấy eo cô, chỉ cảm giác thân thể người phụ nữ trong ngực nhẹ nhàng run một chút, mà môi mỏng của anh lại giương lên vào lúc này, anh không để cho cô chết sớm, chưa từng có, bởi vì, anh muốn cô sống không bằng chết.

Giữa lúc sáng lúc tối, ngũ quan người đàn ông càng thêm lạnh lẽo cứng rắn một chút, có lẽ, cái này vốn là bản tính của anh.

Hạ Nhục Tâm nắm thật chặt áo anh, dùng sức nghe ngửi mùi thuốc lá thơm ngát trên người anh, cảm giác lòng mình thùng thình ngàn lỗ, từ từ sinh trường, khép lại.

"Sở Luật" cô gọi tên anh, mang theo tiếng ngẹn ngào, cô có thể nghĩ như vậy hay không, có thể cho là anh thích cô hay không, thích từng giờ từng phút.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nửa thật nửa giả

"Người phụ nữ, nào có người gọi cả họ tên chồng?" Sở Luật đột nhiên cười một tiếng, một tay nâng mặt cô gái trong lòng, cô cảm động, trên mặt không có cách nào che dấu kích động và sợ hãi.

"Về sau gọi tên của tôi, Nhục Tâm: "Môi của anh nhẹ nhàng đụng vào trán cô, sau đó hạ xuống, mỗi một cái hôn đều cực nhẹ, cực kỳ trân ái, mỗi một nụ hôn đều như đối đãi với người phụ nữ mình yêu nhất.

"Gọi một tiếng nghe chút: "Giọng của anh như mang theo mê hoặc, để toàn thân Hạ Nhục Tâm đều nhẹ nhàng run rẩy.

"Gọi một tiếng: "Dịu dàng như thế, thân mật như thế, cô trốn không thoát, cũng không muốn trốn, cô có phải chờ được rồi không. Có phải đạt được rồi không.

"A Luật..." Xung hô thân mật, môi của cô khẽ chạm, khép mở, một câu A Luật để sắc mặt Sở Luật càng thêm tỉnh mạch một chút.

Ngoan, gọi thêm một tiếng, tôi thích cô gọi tên của tôi. Môi của anh từ mi mắt xuống mặt, để cho cô không cách nào trốn tránh, nếu như quả thật đây là một cái bẫy, như vậy, cô cũng nhận.

"A Luật..."

"Em yêu anh!"

Tâm Sở Luật bỗng hơi nhúc nhích, câu em yêu anh, đâm thẳng vào tim của anh, để anh nhớ kỹ cảm giác lúc này rất lâu, loại chua xót, khó quên.

Anh không nói gì, chỉ dùng hành động của mình đáp lại cô. Môi của anh tiếp tục hạ xuống.

Khi đến sát môi cô, Hạ Nhục Tâm ngừng đầu, lông mi lướt qua mặt anh, môi của anh chỉ nhẹ nhàng đụng cô, cũng không có sâu hơn. Mà cô phát hiện tim mình đập rất nhanh, nhanh giống như nhấn chìm cô, để hô hấp của cô đều sắp đình chỉ.

Cô chủ động ôm cổ của anh, lần đầu hôn trả anh, hai người trong xe hôn khó phân thắng bại, mà trong ánh mắt Sở Luật, hơi lóe lên cái gì, mà Hạ Nhục Tâm không có phát hiện.

Một đêm này, triển miên giữa bọn họ, là dịu dàng chưa từng có, cô toàn ý kính dâng, đem tất cả thâm tâm của mình nộp ra, còn có linh hồn của cô, không có giữ lại mà cho người đàn ông này.

Mà trong bóng tối, giống như trong tấm hình treo trên tường, Hạ Dĩ Hiên cười càng thêm rực rỡ.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu khắp cả căn phòng, Hạ Nhục Tâm hơi mở ra hai mắt, mà cô phát hiện, chính mình bị Sở Luật ôm chặt trong ngực, cô ngượng ngùng cúi đầu, có chút không tin, cô gái tối hôm qua nhiệt tình như lửa là cô, cái người chủ động là cô.

"Thế nào, thẹn thùng?" Giọng Sở Luật vang lên, một bàn tay anh lướt nhẹ nhàng trên lưng cô, sau cùng đặt lên xuống vai cô, mang cho cô một trận cảm giác run rẩy.

"Đừng như vậy: " Cô nhẹ nhàng đẩy anh, rất ngứa, gương mặt bình thường luôn luôn quá mức trắng nõn, lúc này thêm một chút màu hoa anh đào, vô cùng đẹp mắt.

"Ha ha..." Tiếng cười nam tính vang bên tai cô, giống như cùng trái tim cô nhảy lên thành thịch...

Giống như tiếng vận mệnh của Beethoven, không biết từ trên xuống, hay từ dưới lên, hoặc là từ thấp lên cao, hoặc là giống như vận mệnh, từ cao vút cũng sẽ biến thành bình tĩnh.

"Tôi thích cô như đêm qua, để cho tôi cảm giác thỏa mãn: " Anh cố ý xích lại gần bên tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cực kỳ mềm mại, anh xưa nay không thiếu phụ nữ, cho nên, anh đối với thân thể phụ nữ, không phải ngây ngô đơn thuần như Hạ Nhượng Tâm.

Hạ Nhượng Tâm có chút không biết làm sao, cái này, giống như trên ngực cũng có màu hồng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Phụ trách

Mà chỉ cần nhìn cô như vậy, Sở Luật đã cảm giác được dục vọng của mình, cứ tùy tiện bị cô chống lên. Anh liền vội vàng ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn ảnh treo trên tường, Hạ Dĩ Hiên rơi vào đáy mắt của anh, lửa nóng trên người anh, cuối cùng lui xuống.

Hạ Nhượng Tâm bất chợt xúc động, cũng ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt của anh, hơi nhắm mắt lại, cô quả nhiên vẫn không bằng cô ta.

"Đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ là không muốn đến trễ." Tiếng Sở Luật lại tiếp cận lần nữa, môi mỏng dán lấy cánh môi bị anh hôn sưng.

"Tôi không cách nào phủ nhận, trong lòng của tôi còn có Dĩ Hiên, cũng không xác định hiện tại tôi đối với cô là cái gì? Dĩ Hiên là người từ nhỏ tôi đã chọn, tôi không có khả năng khinh địch liền quên cô ấy. Cô hiểu chưa? Nhượng Tâm, chúng ta đều không thể nào quên trách nhiệm của mình, tôi đã tra tấn cô, người cũng coi là trả lại, chỉ là, tôi không thể quên cô ấy, như thế, đối với cô ấy không công bằng, dù sao cô ấy vô tội."

Anh giờ tay lên, nhẹ nhàng đặt tay ở trên mặt của cô, tôi tin tưởng cô không phải cố ý, bởi vì, cô để tôi nhận thức được một sự khác biệt về cô.

Dạng vuốt ve này, giống như một chút cách giác cuối cùng của cô bị quét sạch.

"Anh thật tin tưởng em, tin tưởng em không có..." Cô còn muốn nói điều gì, chỉ là tay Sở Luật đặt trên môi cô, giống như cũng không muốn nghe cô nói tiếp.

"Được rồi, chúng ta không nói cái này, tôi đói, có phải cô nên chuẩn bị bữa ăn sáng cho chồng không." Môi của anh khẽ nhếch, tạo nên tia sáng tự nhiên rơi trên mặt của hắn, hợp lại ngủ quan lạnh lẽo.

"Em đã biết, em đi chuẩn bị:" Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, vừa ngồi dậy, mới phát hiện người mình cũng không có mặc bất kỳ thứ gì, cô đỏ mặt, mặc tạm quần áo Sở Luật vào, tuy bọn họ đã là vợ chồng thân mật nhất, chỉ là, cô vẫn không quen bại lộ chính mình ở trước mặt anh như thế.

Sở Luật nhìn phần lưng duyên dáng của cô, phía trên giữ lại dấu vết kích tình đêm qua, mà Hạ Nhượng Tâm cũng không có nhìn thấy, phần môi anh hơi nâng lên vài độ, rất là cứng nhắc lạnh lùng, có lẽ là bởi vì hiện tại anh ngược ánh sáng.

Cuối cùng Hạ Nhượng Tâm mặc quần áo của mình, lúc đi ra ngoài, giữa hai chân khó chịu, để mặt của cô càng thêm đỏ, thậm chí cũng không dám quay đầu liếc anh một cái.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Sở Luật mới lấy từ trong ngăn tủ đầu giường ra một liều thuốc, giữa làn khói để mặt anh có chút mơ màng không rõ.

Thẳng đến khi đầu ngón tay suýt bị thuốc làm bỏng, anh mới dập tắt thuốc, lúc này mới đứng lên, đi về phía phòng tắm, chờ tới lúc anh ra, lại là tổng giám đốc Sở thị cao thượng.

Mở cửa, người làm Tiểu Hồng thấy anh vội vàng cúi người, giống như anh là hồng thủy, khóe môi Sở Luật không vui nhấp lên, anh đáng sợ như vậy sao?

Chỉ là, nếu như bây giờ anh nhìn gương, liền biết mình không phải đáng sợ, ngũ quan lâu dài đóng băng, tương mạo tuần tú, phối hợp với một cánh môi bạc tình bạc nghĩa, mắt đen lạnh băng không có màu sắc, anh như vậy, mới là người trên thương đều biết, không người không hiểu, đương nhiên còn có thủ đoạn thâm rên gió cuốn của anh, còn có trái tim cứng rắn lạnh lùng, không ăn tươi nuốt sống, anh đã sớm bị găm không có xương cốt.

Lúc đầu anh không có thói quen ăn sáng, nhưng người phụ nữ lơ đãng này lại thay đổi anh, chỉ là nếm qua một lần, sau đó mỗi một ngày, anh phát hiện, chính anh buổi sáng có cảm giác đói bụng, là cô đã biến anh thành như vậy, sau này dạ dày của anh liền do cô phụ trách.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 68: Sống chung ngọt ngào

Mà anh thật sự không ngờ từ sau đó ngoại trừ Hạ Dĩ Hiên, cô là người phụ nữ thứ hai.

Mấy thứ đơn giản như ăn sáng, hai chén cháo trong phòng khách có mùi thơm nhàn nhạt, làm cho đầu ngón tay ăm không nhận được mà cử động, muốn ăn thật nhanh. Tuy chỉ là một bữa ăn sáng bình thường thế nhưng anh lại rất thích mùi vị này, anh còn cho là anh vô cùng thích ăn những món chua cay nhưng anh phát hiện mình nhầm rồi, thì ra những món ăn thành đạm như vậy chỉ cần cho một chút gia vị mới là thứ anh thích nhất.

Hạ Nhượng Tâm để một cái bát lớn ở trước mặt anh mà Sở Luật cứ nhìn chăm chăm vào bát cháo nhỏ trong tay cô, cô nhẹ nhàng chớp mắt một cái, cúi đầu khó hiểu.

"Có phải anh cảm thấy không đủ không?" Cô nở nụ cười đơn thuần rồi sau đó cô lại đứng dậy, đổ cháo trong bát của chính cho anh một nửa.

"Nếu như anh không thấy đủ, một nửa này cho anh, em không đói lắm." Trong mắt của cô có chút ý cười, nếu như anh muốn cô có thể không ăn.

"Không cần, đủ rồi." Sở Luật bung chén cháo trong tay lên, vô cùng ưu nhã mà ăn, cô coi anh là heo sao? Có thể ăn một lần hết hai phần cháo, tuy là, anh có thể.

Hạ Nhượng Tâm nhìn anh cười khanh khách, trên mặt có chút ý cười nhẹ nhàng, nhờ gia giáo tốt của anh mà bất luận ở nơi nào cũng sẽ là tâm điểm chú ý của mọi người.

"Tôi đi làm." anh đứng lên, Hạ Nhượng Tâm lấy túi công văn giúp anh. Sở Luật hơi nhú mồm một cái cứ đứng đó không chịu rời đi.

"Làm sao vậy, còn quên thứ gì sao?" Hạ Nhượng Tâm tìm khắp nơi, không phải là anh quên cái gì chứ?

"Không phải tôi quên mà là em quên, Hạ Nhượng Tâm tiểu thư, em có phải đã quên em là vợ của ai đó không?" Sở Luật đứng song song vòng ngực. Bạn gái trước kia của anh không phải lúc nào cũng cuốn lấy anh hôn không muốn cho anh đi, mà cô thì lại khác, hình như là trực tiếp đuổi anh ra khỏi cửa.

Điều này làm anh hết sức không vui.

Hạ Nhượng Tâm có chút ngờ ngác, cô quên cái gì, đây mới là ngày đầu tiên cô thật sự là vợ anh, cô thực sự không biết.

Sở Luật bước lên phía trước, một tay đặt ở trên vai Hạ Nhượng Tâm, khẽ nhếch môi hung hăng hôn lên môi cô, cuồng dã cướp đi tất cả cảm giác của cô.

"Hạ Nhượng Tâm tiểu thư, nhớ kĩ." Ngón tay anh đặt lại trên phỉm môi màu đỏ, "Đây là em chúc chồng mình buổi sáng tốt lành." Ngũ quan của anh cực kì thâm thúy, mặt mũi là thứ từ trước tới nay anh đều rất tự tin.

"Nhớ chưa, hả?" Ngón tay của anh buông xuống, Hạ Nhượng Tâm lập tức gật đầu một cái. Chỉ là trên mặt cô lại khẽ ửng đỏ, thanh thuần lộ ra chút ngại ngùng.

Sớm đã kết hôn rồi, nhưng vẫn thanh thuần như vậy thật không biết là tính cách từ đâu tới.

Sở Luật lại nhìn cô một cái sau đó đi ra ngoài, nhìn thoáng đồng hồ trên cổ tay, vừa lúc anh tới công ty là tám giờ.

Đối với sự việc vừa nãy đã khiến Hạ Nhượng Tâm ngây ngốc nửa ngày, cô tự đặt tay lên môi mình, thì ra đây chính là cảm giác hạnh phúc không khác gì lên thiên đường.

Cô đi vào phòng mình, ngồi trên giường, toàn bộ căn phòng vẫn còn hơi thở của anh, rất ấm, rất yên bình, thực sự làm cô quyến luyến. Cô lấy từ ngăn kéo ra một bản kí họa, ngồi vẽ ra bức tranh một người đàn ông, vài nét bút phác họa, đường nét đơn giản, quen thuộc dị thường, phía trên đôi mắt của người đàn ông thâm trầm như biển thẳm nhưng trên mặt của anh lúc này có nhiều hơn một chút dịu dàng không nói lên lời, nếu trên mặt anh cũng có một chút dịu dàng như bức tranh này, như vậy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Vậy mà ngán người

Khép lại bản kí họa, cô ngẩng đầu, nhìn ảnh chụp cô dâu, không biết vì cái gì, trong lòng luôn luôn có loại bất an không nói được.

Giống như hiện tại, tất cả đều không phải chân thực, đều không thuộc về cô.

Cô nhẹ nhàng vỗ mặt mình một cái, phần môi vẫn còn lưu lại hơi thở nam tính, anh nói bọn họ cần thời gian. Như vậy, cô sẽ cho anh thời gian, anh cần bao

nhiều thời gian đều được, cô có thể đợi.

Bao nhiêu đều có thể.

Cầm bản ký họa áp vào lồng ngực mình, chỉ là... Tay của cô đặt ở trên bụng của mình, nhẹ nhàng sờ, ngón tay sờ nhẹ, lòng chua xót.

Cô thật sự hi vọng có một đứa con của anh, chỉ là, cả đời này đều khó có khả năng rồi.

Trên mặt có một loại bi ai, chẳng qua, cô lại dùng sức nhếch khóe môi của mình lên, không có sao, cô có anh là được, chỉ cần anh không chê cô là được.

Mà anh, biết sao?

Cô lại không xác định rồi.

Cô đứng lên, cẩn thận cất kỹ bản kí họa, đây là bảo bối của cô, không thể làm mất, nếu không cô sẽ rất đau lòng.

Mà cùng một thời gian tại văn phòng tổng giám đốc Sở thị, thỉnh thoảng Đỗ Tình Đường sẽ ngẩng đầu nhìn Sở Luật, giống như trên đầu của anh lúc này mọc ra một đóa hoa loa kèn.

Sở Luật ném giấy tờ trong tay xuống: "Rốt cuộc cậu đang nhìn cái gì? Nào bị cửa kẹp hả?" Giọng của anh vẫn tràn ngập lạnh lẽo cứng rắn như cũ, mà Đỗ Tình Đường lại đưa tay sờ cảm mình, sau đó vươn tay, muốn sờ lên trán Sở Luật. Thân thể Sở Luật khẽ nghiêng tránh khỏi tay của anh ta.

Đỗ Tình Đường cười khan một tiếng, lúng túng thu hồi móng vuốt của mình, ngược lại đặt ở trên trán của mình, không nóng. Cho nên, cũng là anh có vấn đề.

"Anh họ, em phát hiện anh không bình thường: " Lời anh nói ra để Sở Luật quét mắt lạnh qua một cái, mà gương mặt Đỗ Tình Đường cười như ăn đòn: " Thật sự, anh họ, anh không có phát hiện, hôm nay anh lại ngẩn ngơ, hơn nữa còn cười qua, mặc dù chỉ là khóe môi khẽ giương lên, chẳng qua, em nhìn rất rõ ràng: " Anh ta còn sợ Sở Luật không tin, lại chỉ mất mình: " hai đôi đều thấy được đây."

"Đỗ Tình Đường, có phải công việc của cậu quá nhẹ rồi không?" Sở Luật vòng hai tay của mình trước ngực, trên cái thể giới này dám khiêu khích anh, dám đùa giỡn anh, chỉ có Đỗ Tình Đường.

"Cậu đừng tưởng rằng cậu gọi tôi một tiếng anh, tôi liền không có cách nào với cậu." Uy hiếp của anh để Đỗ Tình Đường đánh cái rùng mình, Đỗ Tình Đường biết, giờ hai tay lên đầu hàng.

"Anh, anh ruột của em, em sai rồi, về sau không dám nói: " Anh ta vẫn nên thông minh một chút cho thỏa đáng, anh họ của anh ta, tâm như đá, lúc cứng rắn, sẽ mặc kệ anh ta có phải là em họ hay không.

"Đúng rồi: " Đỗ Tình Đường mới nhớ ra chính sự gì: "Anh họ, buổi đầu giá, anh có đi hay không, nghe nói, bên trong có nhiều thứ không tệ, anh hẳn là sẽ thích."

Sở Luật thả bút trong tay ra, trên mặt lóe lên cái gì, buổi đầu giá?

Mà Đỗ Tình Đường lại rùng mình một cái, sao lại cảm giác cao thâm khó lường như thế, không biết anh họ của anh ta, hiện tại muốn đối phó, tính toán người nào.

Anh cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm một số điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Để em trở thành công chúa

"Thư ký Hứa, thay tôi làm một chuyện." Anh khẽ quay ghế làm việc, nâng cằm khắc hoạ đường cong lạnh lùng.

Trên người đàn ông này, tuyệt đối là tìm không được một chỗ mềm mại, bao gồm tóc của anh, đều cứng rắn bên tai, chẳng qua, tuy không đủ mềm mại, lại không tổn hao bất luận khí chất gì của anh, thậm chí, tăng thêm cho anh một phần cuồng dã không nói được.

Tay của anh không khỏi đặt ở phần môi của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, bất chợt cười lạnh một tiếng, làm sao, anh cười, có sao? Hẳn Sở Luật sớm không biết cười là cái gì rồi.

Đỗ Tình Đường kỳ lạ gãi đầu của mình, tại sao, hiện tại anh họ của anh ta càng ngày càng kỳ lạ, càng ngày càng không cho người nào có thể đoán được.

Cái này không phải là tự kỷ chứ.

Tầng hai biệt thự Sở gia, Tiểu Hồng đóng cửa lại, trong tay còn ôm một hộp quà cực lớn, cô bé kỳ lạ nhìn đồ trong ngực, thật là một cái hộp lớn, không biết bên trong chứa cái gì, cô thật sự muốn biết.

"Ai da!" Cô ngượng ngùng vỗ đầu mình một cái, chuyện của chủ, người làm không thể quản nhiều, đây là bài học thứ nhất trong công ty, làm sao cũng không quên được.

"Cốc cốc..." Cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu lên, trong tay vẫn cầm quyển bản kí hoạ, cô đứng lên, đi ra cửa, mà cô còn đang suy nghĩ, lúc này, không phải là có khách đến chứ.

"Phu nhân, đây là tiền sinh đẻ người đưa tới: " Tiểu Hồng đưa hộp trong tay tới, Hạ Nhược Tâm nhận lấy hộp trong tay Tiểu Hồng, hai lông mày trắng tuyết cũng nhíu một chút.

"Cám ơn cô, Tiểu Hồng: " Hạ Nhược Tâm khẽ cười, một tay ôm chặt hộp trong ngực, một tay đóng cửa lại, mà mắt Tiểu Hồng còn mát mát, hồ, không nhìn thấy, thật là đáng tiếc.

Cô lau tay trên quần áo một chút, bắt đầu làm việc, ít nói chuyện, làm nhiều việc, đây mới là làm chân lý của người giúp việc.

Hạ Nhược Tâm đặt hộp lên giường, cũng không có mở ra, chỉ là duỗi ngón tay nhẹ khẽ vuốt ve viền hộp, hộp lớn như vậy, là anh đưa cho cô, trong cả căn phòng có mùi thơm cây cát cánh, giống như truyền lại cái gì?

Cô cứ dấy lụa trên hộp, mở ra, bên trong lại là chiếc váy trắng tinh, cô cầm lên, đôi mắt đột nhiên sáng lên, thật là thật xinh đẹp, làn váy mỏng dài, cũng không dày, lại không công kênh, đương nhiên cũng không quá trong suốt, đường cong hình giọt nước vô cùng tu thân, chỗ cổ áo còn xuyên lấy hạt trân châu, màu trắng loáng, dưới ánh đèn lóe lên tia sáng dịu dịu cực kỳ trong suốt, để cho người ta yêu thích không buông tay.

Cảm xúc như là tơ lụa, nếu như gần sát da thịt, nhất định sẽ rất thoải mái.

Cô dùng mặt nhẹ nhàng cọ xát một chút, thật là mềm.

Mà một cái thẻ trong hộp rơi xuống.

"Đây là tôi đặc biệt để cho người ta chuẩn bị cho cô, tin tưởng tôi, buổi tối, tôi sẽ để cho cô trở thành công chúa: "Lời sắc bén, dùng từ khoa trương, không thêm che giấu, không phải anh thì còn có ai, còn có ai có thể làm được điểm này.

Sở Luật, chồng của cô, cái người đàn ông có thể không để bất luận ai vào trong mắt.

Buổi tối, tôi sẽ để cho cô trở thành công chúa.

Mặt của cô chạm vào chiếc váy, một giọt nước mắt nhanh chóng rơi trên quần áo, kỳ thật, cô không cần làm công chúa, bởi vì, cô vốn cũng không phải là công chúa.

Cô chỉ cần là vợ của anh được rồi, chỉ cần anh nguyện ý, như vậy, cô sẽ dùng chính mình yêu anh.

Chỉ cần anh nguyện ý.

Chỉ cần anh có thể cho cô cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Vợ của bạn không thể giấu cợt

Lúc bóng đêm tiến đến, một buổi tối này, nhất định sẽ mang lấy một con đường lãng mạn như mộng ảo, đến ánh trăng hôm nay, đều vô cùng tốt, sáng lạ thường, ánh trăng màu bạc chiếu xuống đất, sinh ra một loại dịu dàng không cách nào nói rõ.

Sở Luật dừng xe lại, nhìn người phụ nữ từ cửa đi ra, như là ánh trăng, như nước, yên tĩnh, dịu dàng, mái tóc đen thật dài tùy ý xõa ở trên vai, trang điểm nhẹ, trên mặt còn có chút không biết làm sao.

Một nam một nữ.

Yên lặng ngóng nhìn.

Im lặng, dường như qua trăm năm, người bọn họ muốn là lẫn nhau.

Sở Luật đi xuống xe, dựa lưng vào thân xe, nhìn người phụ nữ đi về phía anh, anh không khỏi rang hai cánh tay của mình ra, người phụ nữ nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt khi chạm vào anh, cặp mắt sáng ngời thoáng chốc tràn ra từng tầng gợn sóng, có chút sương mù tỏa ra.

Cô nhanh chóng chạy về phía anh, mà người đàn ông cũng đồng thời duỗi tay của mình.

Vòng cổ, ôm nhau, hôn

Tất cả đều đẹp như vậy.

"A Luật..." cô ngẩng mặt từ trong ngực anh lên, ngưng ngưng hạnh phúc như thế, trong cặp mắt có yêu thương không chút che giấu.

Cô yêu anh, thật sự vô cùng yêu.

Khi ánh mắt của bọn họ đối diện lẫn nữa, cái người đàn ông lạnh lẽo cứng rắn, bị một đôi mắt tràn đầy yêu thương in dấu tiến vào đáy lòng của anh, cuối cùng bỏ không được.

"Cô nhóc ngoan: " Sở Luật hôn thật sâu lên môi của cô, anh thích cô gọi tên của anh, như thế không dấu tình yêu với anh, mà anh thậm chí cũng không có phát hiện, lúc này mình bị mê hồn, còn có say mê.

Đây là một buổi tối cực kỳ tươi đẹp, bọn họ đã quên mất tất cả quá khứ, chỉ còn yêu nhau, tiếp nhận tất cả những gì họ có.

Mà khi cửa xe mở ra, giống như tất cả ma chú đều được mở, Hạ Nhược Tâm ngọt ngào tựa ở trên vai Sở Luật, hai tay ôm thật chặt cánh tay của anh, anh biết không? Anh chính là tất cả của cô.

Mà ánh mắt Sở Luật bình tĩnh, so với đêm sắc hơn, còn tối rất nhiều, Anh chỉ phức tạp nhìn chăm chăm Hạ Nhược Tâm ngồi bên cạnh mình, màu trắng tinh khiết như thế, quả nhiên là rất thích hợp với cô, nếu như nhiễm máu, lần đầu tiên anh không tiếp tục nghĩ tiếp.

Hạ Nhược Tâm có chút bất an ngồi ở trước gương, mặc cho một người đàn ông to vĩ trên mặt, cô nhắm cặp mắt của mình lại, hai tay nắm chặt quần áo trên người mình.

"Tốt, đại công cáo thành." Người đàn ông đột nhiên cười một tiếng, đánh một cái búng tay.

"Quả thật là một khối ngọc thô: " Anh ta hết sức hài lòng tác phẩm của mình.

Xoay người, anh ta giờ ngón cái với Sở Luật, anh là từ đâu tìm được một người phụ nữ như vậy, thật sự trang điểm rất đẹp.

Hạ Nhược Tâm đứng lên, mở hai mắt ra, không dám tin nhìn mình trong gương, cô gái kia thật sự là cô sao? Rõ ràng gương mặt cô nhìn hai mươi mấy năm, làm sao lại biến xinh đẹp như thế, không chân thật như thế.

Một gương mặt được trang điểm, để cho màu da như hoa đào của cô vô cùng phấn nộn, tóc thật dài tỉ mỉ cuộn trên đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, còn có cái cổ thon dài, lộ xương quai xanh xinh đẹp, càng khiến người ta cảm thấy gọi cảm.

Sở Luật đến gần, ánh mắt chiếm hữu giống như in giấu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Người nào không có lòng tốt

"Luật, không nên nhỏ mọn như vậy, nếu không đưa cô ấy cho tôi, anh muốn cái gì tôi đều có thể cho: " Người phụ nữ này tính dẻo thật cao, dung hợp thuần chất và yêu mị, nếu như trải qua điều luyện, tất nhiên sẽ trở thành một báu vật lam cho đàn ông điên đảo.

Hạ Nhược Tâm khăn trương nắm chặt đồ trên người mình, hai mắt bắt đầu mờ mịt.

"Tần Lạc, thu hồi đôi mắt của cậu, cô ấy là vợ của tôi: " Sở Luật lạnh giọng cảnh cáo một tiếng: " Cậu biết cái gì gọi là vợ bạn không thể động không? Muốn vợ của Sở Luật tôi, cảm mạng của cậu đến đời."

"A!" Tần Lạc sững sốt một chút, bẹp miệng: " Được rồi, tính là tôi sai, cậu coi như lời của tôi vừa rồi là đánh rắm, cái gì tôi cũng không nói." Anh ta giờ hai tay của mình lên, lại nhún vai một cái, chỉ là vợ, Tần Lạc có chút kỳ lạ nhìn đôi vợ chồng này, Sở Luật, anh thật sự coi người phụ nữ này là vợ sao?

Sao anh ta luôn cảm giác không đúng chỗ nào, theo lý mà nói, tính tình Sở Luật, không có tốt như vậy.

Chẳng qua giống như mọi chuyện đều không liên quan tới anh ta, vợ của bạn không thể động, đồng dạng, vợ của bạn, không thể gần.

Đột nhiên, khoe môi của anh ta khẽ câu lên: "Luật, cậu không có phát hiện, trên người cô ấy thiếu chút gì sao? Cậu sẽ không hẹp hòi với vợ mình như vậy chứ, đến một sợi dây chuyền cũng không mua cho cô ấy. Tôi nhớ cậu đối với bạn gái trước đều rất hào phóng. Làm sao đối với vợ mình lại keo kiệt như vậy?"

"Cái này không cần cậu quản: "Sở Luật kéo tay Hạ Nhược Tâm, lại không có chú ý tới mắt cô hơi mờ, cô biết anh đối với những người phụ nữ khác đều rất hào phóng, đối với Hạ Di Hiền càng hơn, con bé muốn cái gì anh đều sẽ cho nó, mà cô, vợ của anh, lấy được lại rất ít.

Tần Lạc xoa cằm của mình, nhìn bóng dáng họ rời đi, khoe môi bắt đầu hơi giương lên, lấy ra một cái khăn lông lau tay sạch sẽ, lại tiện tay quăng đi.

"Sở Luật, tôi rất chờ mong, cậu muốn hủy đi một người phụ nữ thế nào?" Anh ta cười mười phần mê người, nhưng lại là mười phần lạnh lùng, một nửa thiên sứ, một nửa lại là ác ma.

Hạ Nhược Tâm bị Sở Luật lời kéo, mà mắt sắc Sở Luật vô cùng âm trầm. Hạ Nhược Tâm không hiểu, cô len lén nhìn Sở Luật một chút, bộ dạng của anh là đang tức giận sao?

"Về sau, cách người đàn ông khác xa một chút, những tên khốn kiếp kia đều không có lòng tốt." Anh dừng lại, cảnh cáo Hạ Nhược Tâm, mà Hạ Nhược Tâm bị động gật đầu một cái, giống như, cô chỉ có thể tiếp xúc với anh.

Mà hiện tại bộ dạng anh, giống như đập vỡ vai dấm, có chút chua.

"Không cho phép nghĩ lung tung: "Sở Luật chặt vật quay mặt, không nguyện ý thừa nhận, mình bởi vì câu nói kia của Tần Lạc mà tức giận, trên đời này, chỉ có anh có thể có được cô, coi như không phải anh, như vậy cũng không thể để người đàn ông khác. Cô thiếu anh, cả đời đều không thể có ánh sáng.

"Em không có nghĩ lung tung: "Hạ Nhược Tâm khẽ cười, chẳng qua, lại cười rất hạnh phúc, anh như vậy, cô có thể cho rằng, anh có chút quan tâm cô.

Bọn họ lại ngồi ở trong xe một lần nữa, sắc mặt Sở Luật vẫn luôn không tốt, mà Hạ Nhược Tâm chỉ ôm lấy tay mình, trong xe có loại áp lực làm cho người ta không thể hô hấp.

Biên người phun trào, Hạ Nhược Tâm nhìn phương hướng trước mặt, nơi này là địa phương nào, rất nhiều người.

Cô lôi kéo tay Sở Luật đi vào, giống như tất cả ánh sáng đều rơi vào người của bọn họ. Người đàn ông cao lớn tuấn mỹ, người nữ thanh thuần xinh đẹp, nhất là một thân váy trắng như tuyết, mơ hồ trong đó có thể nhìn thấy ti lệ thân thể cực tốt.

"Chúng ta đi: "Sở Luật không vui mím chặt môi, vô cùng không thích những ánh mắt này đặt ở trên người Hạ Nhược Tâm, để anh có chút chán ghét cùng không nguyện ý, người phụ nữ của anh, dựa vào cái gì trưng cho người khác nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chuyện của người ta

Ngồi ở hàng ghế phía dưới. Thịnh thoảng Đỗ Tĩnh Đường nhìn đồng hồ, đã lúc này, sao anh họ của anh ta còn chưa có đến, không phải là anh không tới chứ. Hôm nay ở đây có kịch quan trọng, anh ta muốn xem.

Bên cạnh đột nhiên có một cô gái ngồi xuống, anh ta vừa định mở miệng, nói ở đây có người, chẳng qua nhìn mặt người ta, trong lúc nhất thời tâm hoa nở rộ, thật xinh đẹp, giống như tình nhân trong mộng của anh ta. Anh ta duỗi tay của mình ra, muốn nắm tay của mỹ nhân.

"Cô..."

Chỉ "chào" còn chưa có nói ra, tay của anh ta đã bị đánh: "Đỗ Tĩnh Đường, cậu muốn làm gì chị dâu?"

Sở Luật tách rời bọn họ ra, ánh mắt lạnh như băng trừng về phía Đỗ Tĩnh Đường.

Mà trong nháy mắt Đỗ Tĩnh Đường choáng váng, không thể nào, người phụ nữ kia là Hạ Nhược Tâm, là người vợ anh họ lấy về có mục đích, là chị dâu anh ta.

Anh ta lại dụi mắt, quả nhiên, lông mày mắt này, lại nhìn một lần nữa, anh ta thật sự xác định, chỉ là tim của anh ta lại đau.

Mối tình đầu của anh ta không còn. Chỉ là có trời mới biết, anh ta đã bao lần mối tình đầu rồi.

"Anh họ, sao anh mang cô ấy đến? Xem như tôi, có thể lên tiếng trước hay không." Đỗ Tình Đường kéo áo Sơ Luật một chút, đột nhiên có chút không rõ anh họ này muốn làm gì?

Anh không phải muốn trả thù cô sao? Sao lại để cho cô tới nơi này, thậm chí còn để cô ăn mặc xinh đẹp như vậy, mà xem bộ dạng cô, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sung mãn, nào có cảm giác tra tấn.

Da trắng kia, đôi mắt lóe sáng, căn bản chính là một cô gái đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc.

"Cái này không cần cậu quản:" Sơ Luật lạnh lùng trả lời một câu, tay kia lại kéo tay Hạ Nhược Tâm, em thích gì nói cho tôi biết? Tay của anh đặt ở trên tóc cô, ngữ khí chuyển biến như là thời tiết thay đổi, một hồi bầu trời trong trẻo, một hồi sấm chớp đan xen vang dội.

Mà rõ ràng khoe mắt Đỗ Tình Đường giật một cái, anh ta bẹp miệng một chút, cảm giác như uống nước tương.

Không biết là uống của người đàn ông, hay uống của người nữ.

Tình nhân trong mộng của anh ta, anh ta ôm lấy lòng mình, tim của anh ta nát.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, trong mắt từ đầu đến bây giờ, kỳ thật vẫn luôn ở người đàn ông bên cạnh, mà kỳ thật cái gì cô cũng không cần nghĩ, chỉ muốn một chút xúy yêu của anh là được.

Chỉ là, anh sẽ cho cô sao?

Cô không biết.

Lúc này buổi đầu giá bắt đầu, món thứ nhất là một cái bát, nghe nói sử dụng trong hoàng cung đời Thanh, toàn thân trong suốt, mà cái bát bị một người đàn ông tuổi trung niên mua đi.

Hạ Nhược Tâm thật sự không biết, tự nhiên ra giá tiền lớn mua cái bát làm gì, lại không có thể ăn cơm.

Món thứ 2 là một chai rượu vang đỏ từ thế kỷ mười bảy, giá cả lên xuống, nó lại có chủ nhân mới, có lẽ không bị uống hết, mà được cất giấu đi.

Đỗ Tình Đường phui chút miệng, có chút không hài lòng: "Tôi nói này, tên kia..." Dĩ nhiên chính là người mua bình rượu này, cũng vừa lúc là bạn thân lớn lên với anh ta.

"Nhà cậu nhiều rượu, không uống, mua làm gì, nhìn có thể nhìn ra hương vị sao?"

"Ai cần cậu lo:" Miệng người đàn ông kia bỗng nhúc nhích, giọng lạnh lạnh.

Tôi thêm quản." Đỗ Tình Đường giống như buồn bực mà thẹn: "Ông đây không phải phụ nữ, quản cậu làm gì?"

"Hừ!" Anh ta dùng sức hừ một tiếng, mặt đều kéo thành con lừa rồi.

Hạ Nhược Tâm kỳ lạ nhìn Đỗ Tình Đường, mà Sơ Luật lại chặn tầm mắt của cô. Đồng thời cúi đầu cảnh cáo cô.

Chuyện của người ta, em không cần quản.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Bọn họ, không phải mẹ con

Hạ Nhược Tâm cười, cô không có muốn quản, cũng không phải là quá quen, chẳng qua, bộ dạng này của anh, thật sự vô cùng giống người chồng ăn dấm, chỉ là, có khả năng sao?

"Em qua nhà vệ sinh:" Cô xin lỗi cười một tiếng, buông tay của anh ra, đi ra ngoài, chỉ là lúc quay đầu, lại nhìn người đàn ông kia một chút, xem như ở trong rất nhiều người, anh vẫn tồn tại như thế.

Đây chính là chồng của cô, anh để cho cô thật sự kiêu ngạo, người đàn ông như vậy, có được cũng là hạnh phúc, không có được, cũng không phải bất hạnh, chỉ là không xứng và vô duyên thôi. Trên đài còn đang tiến hành, mà cô quay người, váy áo màu trắng nhẹ nhàng xoay tròn dưới chân cô, trong nháy mắt, mùi thơm mê mẩn, như trăm hoa đua nở hấp dẫn quá nhiều người

Dạng đẹp này, không phải tất cả mọi người có thể có, trong toilet, tay của cô đặt ở trên bụng của mình, không biết có phải là bởi vì lần trước bị thương, luôn luôn thấy đau, mà cô không muốn cho anh biết, chỉ có thể chịu đựng như vậy.

Cô tựa ở trên bồn rửa, chờ đợi loại đau đớn kia qua, loại đau này là người đàn ông kia cho, nhưng cô vẫn không muốn hận anh, đổi thành một người khác, có lẽ cũng sẽ như này.

Cô không phải thánh mẫu, chỉ là, bởi vì, quá yêu.

Lúc này cửa bị đẩy ra, chỉ có một cái bóng rơi vào mặt cô.

Cô ngẩng đầu, hơi sững sờ, khóe môi lại có mỉm cười như có như không, cười rất là châm chọc, bọn họ giống như đã lâu không có gặp, mẹ của cô.

Thẩm Ý Quân đánh giá Hạ Nhượng Tâm từ đầu đến chân, thật sự rất xinh đẹp, cực kỳ giống bà lúc còn trẻ, chỉ là cô càng xinh đẹp, càng sinh hoạt tốt, lòng của bà càng khó chịu, cũng càng không thể chịu đựng được.

"Bây giờ cô rất đặc ý?" Bà cười lạnh: "Không nên quên, tất cả bây giờ của cô đều đoạt từ tay Dĩ Hiên, Sở Luật yêu là Dĩ Hiên, cô cho rằng, cậu ta thật sự yêu cô sao?" Bà càng nói, càng độc, càng hung ác, hai gương mặt tương tự, không phải mẹ con, mà là kẻ thù.

Hạ Nhượng Tâm không quan trọng, để tay của mình dưới nước, nước lạnh cọ rửa toàn bộ lòng bàn tay cô, cô cảm giác lòng của mình bị xé mở lần nữa, có chút ê ẩm đau.

"Mẹ, không nên hận con như vậy?" Cô chưa quay người, chỉ có tiếng thăm thăm tràn ra.

"Tôi đã nói rồi, không được gọi tôi là mẹ!" Thẩm Ý Quân lập tức như là nội tâm bị bóp đau đớn, vung tay mà đi.

Bộp một tiếng, Hạ Nhượng Tâm bị bà hung ác đẩy, thân thể đập vào cạnh bồn. Nhất thời trợn nhìn, vốn bụng dưới không thoải mái, lúc này càng thêm đau...

Mà đây xong, Thẩm Ý Quân giống như có chút sững sờ nhìn tay của mình, trầm mặc một lần nữa.

"Tôi cũng không muốn có người mẹ như bà: " Hạ Nhượng Tâm đứng thẳng người, tay che bụng, sau đó, quay người, giương mắt, nhìn quý phụ trước mắt: "Thế nhưng..." Cô cười trào phúng: " Mẹ vẫn là mẹ của con, con không có quên, lúc nhỏ mẹ luôn ôm con, nói Tâm Tâm là bảo bối của mẹ, mẹ yêu Tâm Tâm nhất, mẹ luôn luôn không nỡ ăn, không nỡ mặc, sẽ đem đồ tốt nhất cho con."

"Mẹ: " Hạ Nhượng Tâm nắm chặt tay của mình, trang điểm trên mặt không giấu được gương mặt tái nhợt của cô, để cho cô đau, không là người khác, mà chính là người từng hiểu rõ nhất yêu cô nhất, cũng là người mẹ cho cô sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Đấu giá

"Mẹ, con thật sự là con của mẹ sao? Nói cho con biết, con thật sự là con gái của mẹ sao? Mẹ luôn nói con cướp đi tất cả của Dĩ Hiên, như vậy mẹ đã nghĩ tới, thật ra là Hạ Dĩ Hiên cướp đi tất cả của con, tuổi thơ của con, thiếu niên của con, còn có hiện tại."

Cô cười bi ai, mẹ, mẹ là mẹ con, mẹ chỉ nguyện ý nhìn con thống khổ, không nguyện ý nhìn con hạnh phúc sao?

"Mẹ, mẹ biết con gả cho Sở Luật, mỗi một con sống sao không? Mẹ, mẹ biết, con có bao nhiêu đau nhức không?"

"Không, mẹ không biết, cho tới bây giờ mẹ cũng không biết, cũng không muốn biết, mẹ, con người đều là máu thịt, không ai không biết đau, mẹ vẫn luôn cho là con làm bằng sắt, cho nên, con không có cảm giác, đúng không?" Hạ Nhượng Tâm lắc đầu, lông mi thật dài hiện lên yếu ớt cô chưa từng có ở trước mặt người ngoài.

Thẩm Ý Quân bị một câu lại một câu của cô chất vấn, chân tay luống cuống, thậm chí còn có chút chật vật, như có thứ bóp đau thân thể của bà, đó là xưa nay bà không nguyện ý nhìn thẳng vào.

"Hạ Nhượng Tâm, cô không xứng đáng có hạnh phúc, không nên quên, cô thiếu Dĩ Hiên một cái mạng." Thẩm Ý Quân cầm túi của mình, đi rất nhanh, phịch một tiếng, cửa phòng rửa tay cũng bị bà dùng sức đóng.

Hạ Nhượng Tâm chỉ đặt tay ở trên bụng mình, dùng sức ấn. Cô thiếu Hạ Dĩ Hiên một cái mạng, có phải cô nhất định phải chết mới trả hết nợ.

Cô nhìn mình trong gương, gương mặt được tỉ mỉ trang điểm đã phai mờ, cô cúi đầu, những giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay cô lạnh buốt,,

Cô cúi đầu xuống, một giọt hai không ngừng nhỏ xuống, cô rửa đi quá nhiều hóa trang trên mặt, ngẩng đầu, đó là một gương mặt tái nhợt.

Cô biết, cô không thể nào lên làm công chúa.

Lau sạch nước mắt trên mặt, trang điểm hoàn mỹ đến đâu, cũng không cách nào che giấu trái tim thùng trăm ngàn lỗ tâm..

Sở Luật đặt hai tay ở trên đùi mình, vật phẩm đầu giá đã qua năm sáu cái, còn có mấy cái, giờ cổ tay lên, kim đồng hồ lại quay vài vòng, cô đã đi nửa giờ, người phụ nữ kia, không phải là xảy ra chuyện chứ? Anh có nên đi tìm không?

Anh họ, có phải anh đang lo lắng hay không, Đỗ Tĩnh Đường kết thúc nốt to trừng mắt nhỏ với người nào đó, đối với dáng vẻ Sở Luật có chút đứng ngồi không yên, quá mức đáng hoàng hời.

Về mặt Sở Luật vẫn lạnh, nhưng thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, đã bán rẻ anh, anh đang lo lắng, lo lắng cho người phụ nữ nào đó.

Sở Luật khẽ nhìn thoáng qua Đỗ Tĩnh Đường, ánh mắt thật sự là bạc tình bạc nghĩa, mà Đỗ Tĩnh nghiêm rụt cổ của mình lại, anh ta lại không có đắc tội anh, nện gạch bằng vào anh t làm gì?

A, tới, cô ấy tới, anh, anh xem, anh ta chỉ sau lưng Sở Luật, cuối cùng đã đến, nếu không người đàn ông này có thể hành người.

Thật xin lỗi, để cho mọi người đợi lâu, Hạ Nhược Tâm ngồi ở chỗ ngồi của mình, trên mặt vừa mới sửa son phấn một chút, về mặt không thấy máu sắc, lúc này có một chút màu sắc rồi.

Em khóc, Sở Luật híp mắt, ngón tay cũng nhẹ giờ nâng cằm của cô, cặp mắt đỏ như là con thỏ, đã cho anh biết, cô khóc, đúng là khóc rồi.

Không, vừa rồi bị hạt cát thổi vào trong mắt, cho nên, có chút khó chịu, Hạ Nhược Tâm lắc đầu, khẽ cười một tiếng, lại dùng ngón tay dụi mắt của mình, Xem ra, thật sự giống như là có hạt cát tiến mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Trân châu âu Kaya

Mà Đỗ Tĩnh Đường khinh thường một chút, cô gái, đây là trong phòng, cũng không phải Sahara, nào có hạt cát.

Phụ nữ không phải đều thích dùng nước mắt tranh thủ đồng tình sao? Mà vì sao cô không cho anh họ biết, nếu như đổi thành anh ta, anh ta đã khóc thành một thác nước lớn.

Sở Luật buông tay của mình xuống, mắt đen càng thêm u ám một chút, anh không thích cô nói láo, thế nhưng đáng chết là không đành lòng hỏi tiếp.

"Hiện tại thứ này là trân châu Âu Kaya làm thành dây chuyền. Trân châu Âu Kaya là trân châu chất lượng cao, phối trí vàng ròng và ngọc xanh làm thành đồ trang sức. Mọi người cũng sẽ phát hiện cái trân châu này không có bất kỳ vết gì, đồng thời xinh đẹp lộng lẫy. Cái gọi là "Một phần tròn một phần tiền": "Châu tròn ngọc sáng", trân châu càng tròn càng đẹp, cái này rất phù hợp thẩm mỹ của người Trung Quốc. Trân châu tròn, hiện ra mỹ cảm như trăng tròn. Phối hợp lộng lẫy, tạo nên cảnh đẹp mộng lung. Chiếc vòng này xuyên 99 viên giống nhau, mỗi một hạt châu, đều là phẩm chất cấp A, phản xạ ánh sáng rất sáng, sắc sảo, là vật chân quý nhất cả đời bậc thầy Bartley đưa cho vợ mình."

"Nghe nói, đây là một chuỗi dây chuyền có thể mang đến hạnh phúc và tình yêu."

Trên bực người ta bắt đầu giơ tay, mà anh ta cầm một chuỗi dây chuyền trân châu màu trắng cực xinh đẹp, Hạ Nhược Tâm ngơ ngác nhìn, có thể mang đến hạnh phúc và tình yêu sao?

Thật sự sao?

"Hiện tại giá khởi đầu, 30 vạn, tăng thêm 1 vạn."

Sở Luật híp cặp mắt của mình một chút.

Anh một mực không có ra tay lần đầu tiên mở miệng.

"50 vạn."

Tất cả mọi người nhìn về phía anh, toàn trường an tĩnh lộ ra quỷ dị, không người nào nguyện ý đoạt với Sở Luật, bởi vì, người đàn ông này quá khó dây vào, mà bỏ 500 ngàn mua xuyên dây chuyền trân châu, cũng thực sự có chút xa xỉ.

Chỉ là hoặc nhiều hoặc ít có người chưa từ bỏ ý định.

"51 vạn..." Một tiếng nam có chút nhát gan vang lên, mọi người đều nhìn về nơi phát ra tiếng, một người nam ước chừng hai mươi trên trán toát ra mồ hôi, mà bên cạnh còn ngồi một người phụ nữ, người nữ lớn lên mười phần kiều mị, đưa tay đặt ở trên người người nam, đôi mắt nhìn đầy chuyền trên châu, không ngừng tỏa sáng, lại là một kẻ vì phụ nữ mà liều chết.

Mà mắt người chủ trì đấu giá co giật một chút: " Vị tiên sinh này ngại quá, xin lưu ý quy tắc, chúng ta ra giá bắt đầu ba vạn, cho nên, mỗi lần kêu giá theo thứ tự là 53 vạn hoặc là 56 vạn, phải cao hơn một chút."

Anh ta vô cùng có lỗi cười, mà người nam bên dưới chỉ lúng túng ho khan một tiếng.

"53 vạn..." Giọng cực nhỏ, tất cả mọi người nghe cũng không khỏi run rẩy.

"Anh họ, người này, không phải nào bị kẹt chứ?" Đỗ Tình Đường gãi tóc của mình, để loại người này so giá với anh họ, đơn giản để anh cảm giác có chút hạ giá.

"100 vạn: " Sở Luật trào phúng nhếch khóe môi, sau đó mím chặt môi, khắp nơi đều lộ ra bạc tình bạc nghĩa.

Một lát sau, lại truyền đến một giọng vô lực, giống như muốn khóc: "103 vạn."

"150 vạn."Con người Sở Luật sâu một chút,

"153 vạn..." Mà cái tiếng kia thật sự khóc...

Hạ Nhượng Tâm nghiêng đầu không giải thích nghe hai người kêu giá, không hiểu, Sở Luật chấp nhất là vì cái gì?

"300 vạn." Sở Luật ngẩng đầu.

300 vạn, đây giá cao nhất trong buổi đấu giá, cho tới bây giờ không có người nào hô cao như thế.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía người nam kêu giá kia, mà người phụ nữ bên cạnh, giống như nói cái gì, người nam thật giống như có chút nóng nảy, chỉ thấy người nữ tức giận đứng lên, uốn éo cái hông rồi đi, mỗi lúc khép mở, giống như có thể đọc lên một câu, con mẹ nó anh thật vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Tặng vợ

"300 vạn lần thứ nhất, 300 vạn lần thứ hai, 300 vạn lần thứ ba, xong!" Phịch một tiếng, một lời quyết định: " SỢi dây chuyền hạnh phúc và tình yêu, do số 85 Sở tiên sinh mua được: "Người ra giá nhớ rất rõ ràng tên nhân vật và số sắp xếp, nhất là Sở Luật, chỉ cần dậm chân một cái, sẽ chấn động toàn bộ Đế Quốc buôn bán.

Sở Luật đứng lên, một cái tay đặt ở trong túi của mình, bước chân dài tới, ưu nhã vô cùng, ngũ quan lạnh lùng bạc tình bạc nghĩa, dáng người cao to rắn chắc, mặc kệ ở nơi nào, anh đứng là một người không cách nào làm cho người ta coi nhẹ, mà chính là một tên đáng sợ tồn tại.

Xin hỏi Sở tiên sinh, ngài mua chuỗi dây chuyền này, là chuẩn bị đưa cho vị tiểu thư nào, người đấu giá cũng kính giao dây chuyền cho Sở Luật, mà Sở Luật lấy từ trên người ra một cái thẻ, một tay giao tiền, một tay giao hàng, vô cùng công bằng, cũng là quy tắc giao dịch nơi này.

Sở Luật cúi đầu nhìn dây chuyền trong tay, nắm chặt, đưa cho ai đây, môi mỏng của anh khẽ mở, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: "Vợ của tôi."

Mà câu trả lời của anh, lại là làm cho tất cả mọi người đều giật mình, không phải nói, anh không thích vợ mình sao? Thậm chí, còn để cho cô xấu mặt trong hôn lễ, thậm chí sau khi cưới còn kết giao mấy bạn gái, làm sao anh lại tốn tiền mua quà cho vợ như vậy.

Chẳng lẽ truyền ngôn là giả, kỳ thật vợ chồng người ta hòa thuận, tương kính như tân.

Sở Luật đi xuống, Hạ Nhượng Tâm đưa ngón tay run rẩy đến bên môi, cuối cùng lông mi thật dài bị sương mù làm ướt.

Sở Luật ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô: "Vừa khóc, lần này vui chứ?" Anh cúi tay chạm vào mắt cô, quả nhiên, trên ngón tay mang theo hơi ướt.

Anh mở cái hộp trên đùi, lấy dây chuyền từ bên trong ra, đeo lên cổ Hạ Nhượng Tâm, lần này, bộ lễ phục hoàn toàn bị nâng lên một loại cảm giác khác.

Bộ đồ và trên châu trên cổ cô đều mang theo một loại lộng lẫy, dưới ánh đèn, càng lộ làn da trắng nõn như là tắm rửa dưới ánh trăng.

Chỉ là trừ đôi mắt của cô rất đỏ.

"Vi sao?" Hạ Nhực Tâm duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt dây chuyền trân châu trên cổ, ba trăm vạn, thật là đắt, không biết bán cô có thể mua nổi hay không.

Mà anh lại còn trước mặt nhiều người như vậy nói, đây là mua cho vợ của anh, mà vợ anh, vừa vặn tên là Hạ Nhực Tâm.

"Không phải em muốn sao?" Sở Luật nhún lông mày một chút: "Em một mực nhìn lên, đôi mắt đều phát sáng, đừng nói với tôi cho tới bây giờ em đều không có nghĩ qua, nếu như nó là của em, em sẽ như thế nào? Phụ nữ nên thành thật một chút, quá rụt rè đó là ngốc."

Hạ Nhực Tâm buông tay của mình xuống, nhẹ nhàng cắn môi: "Cảm ơn anh: "Quá nhiều cảm ơn, không phải một câu có thể diễn tả, món quà này, không chỉ là vì giá tiền, càng nhiều là anh thừa nhận cô, anh nói mình là vợ anh, cuối cùng anh thừa nhận Hạ Nhực Tâm là vợ của anh sao?

"Em biết, tôi muốn không phải một câu cảm ơn: "Sở Luật tự tin cười, vành môi nhấp thành một độ cong cực kỳ đẹp đẽ. Cũng không lớn, nhưng có thể trông thấy hiện tại tâm tình anh tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đối cô thật tốt

Hạ Nhực Tâm như là bị mê hoặc, nghiêng người sang liếc nhìn ôm chặt eo anh, trên mặt lướt qua một chuỗi nước mắt hạnh phúc, chiếc dây chuyền này có thể mang tới tình yêu cho cô sao?

Chỉ có thời gian nói cho cô biết.

Mà một màn này đúng lúc là bị ký giả chụp được, trong lúc nhất thời, cái tên Hạ Nhực Tâm sợ là sẽ nổi tiếng, mà Sở Luật lại lên trang đầu, lần này, anh nghiêm chỉnh thành một đại sứ hình tượng người chồng tốt, cái tên Hạ Nhực Tâm cũng đã được xưng là hạnh phúc.

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Sở Thị, Đỗ Tình Đường lật tờ báo trong tay, tay trái đặt ở dưới cằm của mình, sờ lên, lại gõ gõ, chỉ đặng sau một chút: "Anh họ, anh nhìn anh cười rất dịu dàng, thật đúng là không giống anh như trước, mặt của anh tê dại, co rút không?"

Sở Luật thờ ơ, lười để ý tới.

Đỗ Tình Đường lại tìm đường chết đẩy bào lên trước mặt Sở Luật, ôm lấy lồng ngực của mình: "Anh cướp đi mối tình đầu của em " Mà anh ta nói xong, lại cảm giác một ánh mắt lạnh phóng tới, xong, mặt anh ta cứng đờ, giống như nhiều chuyện, vội vàng đặt tay ở ngoài miệng, làm một động tác im, em còn có việc, cho nên, đi trước, anh ta lắc móng vuốt, cười ha hả chạy ra ngoài, đương nhiên, có mấy lời anh ta chỉ đùa giỡn một chút mà thôi, chẳng qua, anh ta không muốn loại cảm giác này.

Chỉ là anh ta muốn cảm giác gì, chính anh ta đều không rõ.

Cửa phòng đóng. Sở Luật mới để tay đang cầm bút ký tên xuống, dựa tất cả trong lượng thân thể của mình vào thành ghế.

Trên báo chí rõ ràng có một tấm hình, đó là một nam một nữ ôm nhau, vừa vặn cũng là Hạ Nhực Tâm ôm anh mà bị chụp.

Mà trên mặt của cô, thấy rõ ràng yêu thương còn có cảm động.

Đối với anh, anh đặt ngón tay của mình lên môi, sau đó dúi tới mặt Hạ Nhực Tâm, tôi biết bây giờ nhất định cô rất hạnh phúc, bởi vì, chỉ có cô rất hạnh phúc, cô mới có thể bị hủy càng nhanh. Trên mặt của anh cười, càng ngày càng băng lãnh, cũng càng ngày càng quý dị khó dò.

Sở gia, Tiểu Hồng cầm lấy báo, sau đó đặt ở trước mặt mình, một đôi mắt đều trừng lớn, sau đó cô lại nhìn thoáng qua Hạ Nhực Tâm ngồi ở trên ghế sofa.

"Phu nhân, tiên sinh đối với cô thật tốt, cô dâng hai tay tới, cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua người đàn ông yêu vợ như thế, oa đây chuyện 300 vạn, không biết mấy đời tôi mới có thể kiếm được, nếu mua số số, trúng, có thể được."

Hạ Nhực Tâm mỉm cười, cầm lấy tờ báo, trang đầu là ảnh chụp cô và Sở Luật, lần này, lòng của cô rất ấm, rất hạnh phúc, tay của cô đặt ở trên cổ của mình, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dây chuyền trân châu, so với cái này, cô càng thêm trân quý, anh đối với cô dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Thật sự rất tốt

Lúc này cửa bị mở ra, Tiểu Hồng nhìn thoáng qua người đàn ông đi tới, vội vàng tìm một cái cơ đi làm việc, len lén le lưỡi một cái, cô cũng không muốn làm bóng đèn, ánh sáng gian phòng này hết sức tốt, đủ sáng, không cần cô thêm chút sáng.

Sở Luật cúi đầu, mắt đen nhìn thẳng tờ báo trong tay Hạ Nhược Tâm, rồi ngồi ở bên cạnh cô, đưa tay ôm cô lên trên đùi của mình, có nhớ tôi hay không? Môi của anh tiến tới bên tai cô, lời nói có chút mập mờ, không ngoài ý muốn khi thấy tai cô đỏ lên, hai người bọn họ cái gì cũng đã làm, bây giờ còn thẹn thùng, cô có phải quá mức thanh thuần hay không.

Ngón tay Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng bắt lấy áo trước ngực anh, không dám nhìn thẳng người đàn ông nam tính có mị lực này, cô chỉ cảm giác nhịp tim mình đập cực nhanh, không cách nào thoát khỏi ma chướng tình yêu của anh, mà cô cũng không có nghĩ muốn chạy trốn.

"Có nhớ hay không?" Sở Luật không có nhận được câu trả lời của cô, trêu chọc cắn vành tai cô một chút, biết nơi này là nơi mẫn cảm nhất trên thân thể cô, quả nhiên, mặt của cô hoàn toàn nhiễm lên một tầng đậm sắc son phấn, và xinh đẹp.

"nhớ: " Hạ Nhược Tâm khẽ gật đầu, thành thật trả lời, lúc ngừng đầu, trong mắt chỉ có tình yêu với anh, còn có tưởng niệm, đương nhiên cô nhớ anh, chỉ hi vọng có thể luôn ở bên anh, vĩnh không xa rời nhau.

"A..." Tiếng cười trầm thấp vang lên, chấn động màng nhĩ yếu ớt của Hạ Nhược Tâm.

"Thật xin lỗi, trước kia làm tất cả với em, tôi sẽ đền bù tổn thất: "Anh khẽ nhìn, con ngươi màu đậm chăm chú nhìn cô, từ trước đến nay anh sẽ không dễ dàng nói xin lỗi, lần đầu tiên xin lỗi một người phụ nữ.

Hạ Nhược Tâm khẽ lắc đầu, "Không sao, em không cần anh bồi thường, tất cả đều là em tự nguyện: " Cô kéo tay của anh đặt trên mặt mình, em sẽ không để ý trước kia anh đối với em thế nào, bởi vì, em biết, anh có lý do của anh. Nhẹ nhàng cọ lấy bàn tay của anh, tay của anh cực lớn, giữa ngón tay cũng có chút chai. Cũng không giống con nhà giàu từ nhỏ sinh hoạt ưu việt.

"Em thật sự vô cùng ngốc: " không biết là thờ dài hay là cái gì, trong con ngươi Sở Luật nhanh chóng lóe lên cái gì, ngón tay vuốt ve gương mặt mềm mại của cô.

"Em chính là ngốc: " Hạ Nhược Tâm cười một tiếng, dưới lông mi thật dài rơi xuống một chút âm áp, cô không phải một người kết thù người, nếu như quá mức so đo, như vậy chuyện cô so đo quá nhiều, từ nhỏ đến lớn, những hận và bất bình đó, có thể đủ mai táng cô. Đến bạn tốt nhất Giang Dao của cô nói qua, Hạ Nhược Tâm thật ra là một đứa ngốc, đứa rất ngốc.

Cô không nợ bất kỳ người nào, lại trả quá nhiều.

Thẩm Ý Quân, Hạ Dĩ Hiên, thậm chí còn có Sở Luật.

"Càng ngốc càng tốt, tôi thích em như vậy: " Sở Luật cúi đầu, đặt cằm của mình lên trên đầu cô, tia sáng hơi ẩm rơi vào hai người, mà anh đã có thời gian rất lâu không có nghĩ ngợi như vậy.

Càng ngốc càng tốt. Đúng vậy, càng ngốc càng tốt.

"Ưu thích." Lòng Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng run lên một cái, không phải yêu, là ưa thích đã đủ rồi. Mà cuối cùng cô chờ được, không phải sao?

Chờ đến anh trai là của cô, cô đợi ngắm nhiều năm như vậy, lại yêu nhiều năm như vậy.

"A luật, anh và Dĩ Hiên gặp nhau lần đầu là từ lúc nào?" Cô đột nhiên ngừng đầu lên, vẻ mặt có chút khản trương và lo lắng.

Mắt đen Sở Luật nhắm lại một chút: " Em hỏi cái này làm gì?" Khóe môi của anh lạnh lùng một chút, không thích lúc này nhắc tới Hạ Dĩ Hiên, cũng không muốn cô biết bất cứ chuyện gì. Mà Hạ Dĩ Hiên vẫn là khoảng cách bọn họ không cách nào vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Vì anh sinh, vì anh chết

"À, không có gì: " Hạ Nhược Tâm miễn cưỡng cười một tiếng, tay trái nhẹ bóp tay phải của mình một chút, trong nháy mắt cô thật muốn nói cho anh, kỳ thật vài chục năm trước, người gặp được anh không phải Dĩ Hiên, mà chính là cô.

Chỉ là, anh có tin hay không?

"Nhược Tâm, tôi không muốn từ em nghe được bất kỳ chuyện gì về Dĩ Hiên, em hiểu chưa?" Mắt đen Sở Luật sâu hơn rất nhiều, ngón tay của anh đặt ở trên mắt của cô, chặn tất cả ánh sáng.

Hạ Nhược Tâm nghe lời gật đầu một cái, thật xin lỗi, về sau sẽ không. Sở Luật rất hài lòng, cũng không có nhìn thấy, trong mắt cô lóe lên ai.

Cô nhẹ nhàng rút thân thể của mình lại, càng thêm tới gần anh, rõ ràng là bị thương, nhưng lại vẫn cố chấp không muốn rời đi.

"Em lạnh sao?" Sở Luật ôm chặt thân thể cực kỳ gầy yếu của người bên cạnh, cô run rẩy không phải là anh không có chú ý tới, cũng không phải không có cảm giác được, chỉ là hiện tại, cô nhắc tới một chuyện không nên, đụng phải vảy rồng của anh, rồng có vảy chạm vào sẽ chết.

Mà vừa rồi anh kém chút quên đi, chỉ muốn ngồi cùng một chỗ với cô, quên đi tất cả.

Không, Hạ Nhược Tâm lại dựa vào gần lồng ngực của anh, tay đặt ở trên cổ mình, vẫn là chuỗi dây chuyền trân châu, chỉ là cô cảm giác cổ của mình như là bị kẹt lại, khó mà hô hấp.

"Tên lừa gạt, rõ ràng là lạnh: "Ngón tay của anh xẹt qua cằm cô, lại bóp mặt cô một chút, mới phát hiện, mặt của cô, thậm chí đều mềm hơn bất kỳ người phụ nữ nào, giống như là đậu hũ.

Dạng da thịt trắng nõn này, không có đi qua bất kỳ hủy hoại, đẹp tự nhiên, đẹp không rãnh.

"Em không phải, cho tới bây giờ em đều không gạt anh: " Hạ Nhược Tâm lắc đầu, tuy nói như thế, chẳng qua, lại bỏ vì tên lừa gạt của anh, rồi ngọt trong lòng quét sạch.

Người đàn ông này sẽ để cho mình một giây rơi xuống địa ngục, lại để một giây sau lên Thiên đường, cảm xúc lặp đi lặp lại như thế, cô thật sự vô cùng sợ, cô sợ bị bệnh tim.

"Còn không phải kẻ lừa gạt, khẩu thị tâm phi." Anh bóp cái mũi cô một chút, trong mắt giống như có sóng ái yêu thương, chỉ cần một chút, có thể để một người phụ nữ hy sinh vì anh, chết vì anh, nhất là Hạ Nhược Tâm yêu anh tới hết tất cả.

Mà anh, đã biết người phụ nữ này, hiện tại toàn bộ đều cho anh, từ tâm đến thân thể, từ bên trong ra ngoài, từ xương đến hồn.

Lông mi Hạ Nhược Tâm run nhẹ, ôm eo của anh, thật chặt không muốn buông ra, nói cho cô, đây không phải mộng, thật không phải là mộng.

Mà cuộc sống của bọn họ giống như ngừng lại thời khắc hạnh phúc, không có cãi lộn, không có hận ý, cũng không có Hạ Dĩ Hiên, chỉ có hạnh phúc.

Kỳ thật, thẳng thắn mà nói Sở Luật cũng không tính là một người tình tốt, chỉ vì trời sinh, anh quen thuộc lạnh lùng, nhưng Hạ Nhược Tâm lại cảm giác được, anh đã nỗ lực làm rồi.

Anh sẽ thường tặng hoa cho cô, mỗi lần cũng không giống nhau, mà cô sẽ hạnh phúc nhận lấy, kỳ thật, cô cũng không nói cho anh biết, cô thích nhất là cây cát cánh.

Vợ chồng Sở gia thường xuyên đến, mà bọn họ nhìn thấy Hạ Nhược Tâm và Sở Luật chung đụng hòa hợp, bọn họ cũng rất hài lòng. Có khi bọn họ sẽ ngồi cùng ăn cơm, giống như tới nhiều, bọn họ cũng rất thích Hạ Nhược Tâm đơn thuần như vậy, cô không có quá nhiều tâm tư, mà cô làm tất cả, cũng chỉ là biểu đạt tâm ý của mình, có khi, mấy món nhắm, một chút quà nhỏ, một câu quan tâm, tuy không quý, nhưng lại vô cùng thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Có thể sinh con sao

Đối với vợ chồng Sở gia thứ gì cũng không thiếu mà nói, có khi quà nhỏ, lại để bọn họ ưa thích, có khi, sẽ còn là cô tự mình làm, tự tay vẽ.

Thình thoảng Tổng Uyển nhìn chăm chăm bụng Hạ Nhược Tâm, trong mắt chờ mong không ít.

"A Luật, lúc nào các con chuẩn bị sinh cháu cho ta?" Bà nói rất trực tiếp, cũng có chút vội vàng, con trai nhà người khác đã kết hôn, đều có cháu chơi, mà bà và cha Sở chỉ có mắt lớn trông mắt nhỏ.

Cho nên, bọn họ đồ mắt.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, sắc mặt tràn đầy bất an, ngón tay cũng không khỏi đặt trên bụng của mình, cô hơi cắn chặt môi của mình, phần môi nếm được nước mắt trong lúc lơ đãng rơi xuống, vậy mà đau như thế.

Hạnh phúc của cô, thật sự là bất cứ lúc nào cũng sẽ mất đi.

"Mẹ, chúng con mới tân hôn, không muốn có con sớm như vậy, để cho chúng con sinh sống hai người mấy năm đi, mẹ yên tâm, cháu của mẹ nhất định sẽ có." Sở Luật ôm Hạ Nhược Tâm, ở trước mặt cha mẹ mình cho tới bây giờ đều không che dấu thân mật của mình với Hạ Nhược Tâm.

Mà Tổng Uyển trừng con của mình một chút, anh không vội, thế nhưng bọn họ gấp, cháu trai người ta có thể đi mua xì dầu rồi, thế nhưng cháu của bọn họ còn không biết ngày tháng năm nào mới ra ngoài, lúc nào, bà mới có thể ôm cháu trai hoặc cháu gái.

Sở Luật cúi đầu nhìn Hạ Nhược Tâm trong ngực, tình cờ ở trên tóc cô phát hiện có chút giọt trong suốt, cô khóc, vì cái gì?

Sau khi cha mẹ sở về, Sở Luật mới nâng mặt Hạ Nhược Tâm lên, con mắt của cô hồng hồng, rõ ràng là có dấu vết khóc qua, chỉ là bây giờ cô lại đang cười, nụ cười như vậy, để tim của anh hơi có chút chua xót.

Tại sao khóc? Tay của anh đặt ở trên mặt của cô, muốn xuyên qua cặp mắt của cô nhìn ra cái gì, chẳng qua, trừ một chút hơi nước bên ngoài, chỉ thấy được một tổn thương cực nhẹ.

"Không có gì." Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, dựa đầu của mình vào lồng ngực anh: "A Luật, nếu như em không có cách nào mang thai Bảo Bảo, anh sẽ thất vọng sao?"

Mà ngón tay Sở Luật hơi dừng lại, có phải cô biết cái gì hay không?

"Có phải em có hoài nghi với năng lực chồng mình hay không?" Tay của anh đặt ở trên tóc cô, kỳ lạ là lúc này, thật sự muốn biết, nếu như giữa họ có con, lớn lên giống anh hay là giống cô.

Chỉ là, rất nhanh, anh lại vứt bỏ loại cảm xúc không thể nào này.

Đó không có khả năng.

Hạ Nhược Tâm lại trốn tránh cười một tiếng, cười như thế, thật sự có chút không khỏi chua xót, năng lực của anh, đương nhiên là cô không nghi ngờ, mà cô hoài nghi chính mình.

Nhẹ nhàng thở dài, cô trở ôm eo Sở Luật, phần môi đắng chát.

Sở Luật híp hai mắt lại một chút, bất động nhìn người phụ nữ trong ngực, anh biết cô rất yêu anh, cực yêu, yêu đến loại nào trình độ còn đợi khảo nghiệm của anh. Môi mỏng của anh khẽ mím, đáy mắt tối một chút, sau đó không dấu vết.

Trong bệnh viện, về mặt Sở Luật âm u, đầu ngón tay có một miếng thuốc, nhìn bác sĩ trước mắt: "Cô ấy có còn cơ hội chữa tốt hay không?"

Bác sĩ co rút thân thể, hai mắt người đàn ông này quá lạnh, mỗi một lần thấy người đàn ông này toàn thân ông đều phát lạnh, giống như gặp được đám xã hội đen muốn chém giết, hơi không như ý liền sẽ bị vạ lây cổ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Không cách nào giúp đỡ

Ông vội vàng cảm ca bệnh trên bàn, lật một chút, lúc này ông có chút khó khăn, không biết nói thật cho anh, hay nói lơ đãng, người đàn ông này rất khó oán, muốn nghênh hợp yêu thích của anh, rất khó.

Tôi muốn nghe lời thật, Sở Luật dập tắt thuốc trong tay, bình tĩnh nhìn chằm chằm bệnh án trong tay bác sĩ, đó là của Hạ Nhược Tâm.

"Thật xin lỗi, Sở tiên sinh, khả năng sinh sản của Sở phu nhân cực thấp." Bác sĩ lau mồ hôi trên trán một chút, nói nhỏ, kỳ thật ông vẫn nói uyển chuyển, căn bản không có cơ hội mới đúng.

"Sở tiên sinh, tôn phu nhân còn rất trẻ, nếu như điều dưỡng tốt, khả năng..." Ông nói đến đây có chút bất an, khả năng này hình như không có.

"Được rồi, không cần nói, tôi đã biết." Sở Luật cắt đứt ông, đứng lên. "Nhớ kỹ, bịt kín miệng của ông, không được để ai biết chuyện này, ông hiểu chứ?" Giọng không tính nặng, nhưng bên trong mang ý cảnh cáo.

"Đúng vậy, Sở tiên sinh, tôi hiểu, cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua ca bệnh này." Bác sĩ bảo đảm, ông không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra, nếu như chuyện như vậy truyền ra, Sở Luật còn không giết ông.

Sở Luật dứt tay của mình vào trong túi, có một loại cảm giác phiền muộn nói không nên lời, này thân thể người phụ nữ này, anh đã trả thù, anh cướp đi quyền lợi làm mẹ của cô, để cho cô cả đời đều không thể có con của mình được, chỉ là, tim của anh không khỏi luôn luôn cảm giác không thoải mái.

Anh âm thầm nhìn tất cả bên ngoài, khỏe môi hướng nhếch lên một số, bộ phim diễn xong, đây cũng đủ dài, giống như, anh cần bắt đầu thu lưới.

Anh bước nhanh hơn, chỉ là mây đen trong lòng vẫn không cách nào tán đi.

Mấy ngày nay, Hạ Nhược Tâm phát hiện Sở Luật thay đổi, anh giống như bận rộn nhiều việc, bận trong công ty, ở nhà cũng bận, luôn có thể nhìn thấy anh đem việc về nhà, số lần hút thuốc tương đối nhiều, mà trên mặt của anh cũng khó nén một mối.

Pha xong một ly cà phê, cô đi tới thư phòng của anh, gõ cửa.

"Mời vào: " Bên trong truyền tới một giọng nam tính có chút hơi lạnh.

Cô đẩy cửa vào, cà phê có thể nâng cao tinh thần, hẳn là anh cần.

Sở Luật xoa bóp trán mình một cái, lại thấy Hạ Nhược Tâm, để bút trong tay xuống, bình thường trong con người mang theo sắc bén, lúc này hiện đầy to mầu, đến dưới ánh mắt, cũng có vết thâm, hiển nhiên, anh đã thật lâu không có nghỉ ngơi tốt rồi.

Hạ Nhược Tâm buông cà phê trong tay xuống, tay tự nhiên đặt ở trên vai anh, đến cơ bắp trên người anh cũng căng thẳng.

"Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Cô nhìn tài liệu chồng chất như núi trước mặt, những cái này, anh có thể xem xong sao?

"Không có việc gì: "Tiếng Sở Luật có chút khàn khàn, anh giờ tay lên cầm tay Hạ Nhược Tâm: "Em mau ngủ đi, chờ anh làm xong, mang em xuất ngoại một lần."

Đột nhiên, Hạ Nhược Tâm cảm giác lòng mình có chút chua xót, cũng vì anh mà đau, anh đã bận rộn thành như vậy, còn muốn nghĩ đến cô sao?

"Em có thể giúp anh cái gì không?" Tay của cô vẫn đặt ở trên vai anh, lần đầu tiên cảm giác mình vô cùng vô dụng, không cách nào giúp anh cái gì, cô ngoại trừ biết hội họa và biết một chút âm nhạc, cái gì cũng không.

"Không cần: " Sở Luật vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cô: " Em chỉ cần bên tôi là được rồi, chẳng mấy chốc tôi sẽ làm xong: " Anh an ủi cô, lại để Hạ Nhược Tâm càng thêm khó chịu, mà anh rất nhanh, lại kéo thời gian quá dài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Em thật muốn giúp anh sao?

Buổi tối, Hạ Nhược Tâm ngồi dậy, đặt tay ở trên trán Sở Luật, anh gần đây vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều bận đến rạng sáng mới có thể nghỉ ngơi, buổi sáng trời chưa sáng thì đã rời giường đi làm, có khi bận bịu đến thời gian ăn cơm cũng không có.

Mà cô phải thế nào mới có thể giúp anh đây?

"Đúng vậy, như thế nào mới có thể giúp anh?"

"Em thật sự muốn giúp anh sao?" Sở Luật đột nhiên mở mắt đen tinh mịch, nắm chặt tay của cô, dùng sức để cho cô cảm thấy trên cổ tay đau đớn, nhưng cô vẫn không có rút ra.

"Ừm: " Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái: " Chỉ cần có thể giúp được anh, cái gì em đều có thể làm."

"Tốt, đó là em nói: " Sở Luật đột nhiên đặt cô ở dưới thân thể của mình, một trận điên cuồng thiêu đốt thể xác tinh thần lẫn nhau.

Hạ Nhược Tâm tựa ở trên ngực Sở Luật, không biết vì cái gì, cô cảm giác hôm nay anh có chút kỳ lạ, giống như là đang phát tiết cái gì, gần như là làm đau thân thể của cô.

Mà anh đã thật lâu không có thô bạo với cô như vậy.

"Thật xin lỗi, làm đau em rồi." Sở Luật lại ôm chặt người phụ nữ trong ngực, không nhìn thấy sắc mặt của anh, chỉ có thể nhìn rõ đồng tử có hơi lạnh lùng.

"Không, không đau, chỉ cần anh nguyện ý, em có thể." Hạ Nhược Tâm lại dựa vào gần anh, hai tay ôm eo của anh, cô sẽ tiếp nhận tất cả của anh, mặc kệ là anh dịu dàng hay là anh thô bạo.

Ngu ngốc, tay Sở Luật đặt ở trên mặt cô, tình tế cảm giác da thịt cô quá non mềm.

"Nhược Tâm, tài vụ công ty có vấn đề rất lớn, em nguyện ý giúp anh sao?" Anh cúi đầu, hôn lên trán cô, mà Hạ Nhược Tâm lại không biết vì sao, gấp gáp một chút.

Khó trách anh bận rộn như thế, là công ty xảy ra vấn đề. Mà cô một mực không biết, chỉ yên ổn hưởng thụ tất cả anh mang cho cô, áp lực của sinh nhật định rất lớn, lớn cô không cách nào hiểu rõ.

"Em đồng ý không?" Sở Luật lại hỏi một câu.

"Em đồng ý, tuy nhiên em không biết em có thể giúp anh cái gì, chẳng qua, chỉ cần có thể giúp được anh, cái gì em đều nguyện ý: " Cô gật đầu, trả lời không có một tia do dự, thật đúng là ngoan như à Sở Luật nói.

Mặt Sở Luật lại cười: " ngoan..." ANH như dỗ một đứa bé mà dỗ dành cô. Trong bóng tối, ánh mắt người đàn ông lóe lên tàn nhẫn.

Trong căn phòng, tay chân Hạ Nhược Tâm luống cuống nhìn bốn phía, nơi này là một khách sạn năm sao, tuy không phải cấp bậc tổng thống, thế nhưng cũng không phải người bình thường có thể ở nổi, anh mang cô tới nơi này làm gì?

"A Luật, tại sao chúng ta phải tới nơi này?" Cô ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một chút khẩn trương, bản năng cảm giác được một chút sợ hãi.

Sở Luật quay đầu, tay đặt ở trên mặt Hạ Nhược Tâm, sợ hãi trong mắt cô rơi vào đáy mắt anh, sau đó biến mất.

"Chút nữa em sẽ biết." Sắc mặt của anh cực lạnh, mà Hạ Nhược Tâm lại rung mình một cái.

Ngón tay Sở Luật hơi cong một chút, lại giang ra, sau cùng từ tóc của cô rơi xuống gương mặt cô, giống như có chút nỗi buồn, nhưng vẫn rời đi: " Ah đi ra ngoài một chút, em ở lại đây đi." Giọng của anh lộ ra một chút khoảng cách, để Hạ Nhược Tâm không cách nào bắt lấy, cũng không thể nào tới gần.

Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, khó chịu cười một tiếng với anh, thân thể của cô hơi run, bản năng nguy hiểm, để cho cô sợ hãi, thế nhưng sau cùng, cô vẫn tin tưởng Sở Luật, yên tĩnh bất an ngồi trên giường lớn có thể dung nạp mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Cô bị bán

Cửa truyền đến tiếng đóng cửa, mà lúc này trong phòng chỉ có một mình cô, cô đánh giá bốn phía, nỗ lực ôm chặt thân thể của mình, chỉ có một mình cô, luôn luôn cảm giác có chút kỳ lạ sợ hãi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mà cô vẫn duy trì một động tác, thỉnh thoảng mắt nhìn về phía cửa, hi vọng anh có thể sớm trở về một chút.

Cửa vang lên lần nữa, cô đứng lên, trên mặt có thể thấy được vui vẻ, anh trở về đúng không?

Đi tới là một người đàn ông, nhưng người kia lại không phải Sở Luật, mà chính là một người đàn ông xa lạ. Người đàn ông unfamiliar tuấn mỹ, một thân âu phục, dáng người cao to hoàn mỹ, không phân cao thấp với sở luật, có ngũ quan cực kỳ khắc sâu, còn có một đôi mắt xanh lam không thuộc về người phương Đông, mũi kiết xuất, sắc môi có chút nhạt màu, có chút bạc tình bạc nghĩa tràn vào trong đó.

"Anh là ai?" Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay, trong phòng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông xa lạ, mặc cho ai điều gì không cách nào thân nhiên.

Mà người đang ông thì đứng ở cửa ra vào, dựa lưng trên cửa, giống như cười mà không phải cười đánh giá cô gái cổ trần định cách đó không xa, thật đúng là có chút thú vị.

"Sở Luật không có nói cho cô biết, tôi là ai à, Sở phu nhân: " Anh ta đến gần, hai tay đều đút trong túi quần của mình, như là một con Hắc Báo, không nhanh không chậm tiếp tới con mồi thuộc về mình, sau đó cắn một cái, lột da bóc xương, sau đó làm cho đối phương thành cái xác không hồn.

Mà nghe được cái tên Sở Luật, đồng tử Hạ Nhược Tâm đột nhiên rụt lại, anh biết Sở Luật?

"A..." Người đàn ông đột nhiên nở nụ cười, xem ra anh ta cũng không có nói cho cô biết trò chơi giữa chúng ta.

Người đàn ông nhanh chân đến gần, đứng ở trước mặt Hạ Nhược Tâm, mà Hạ Nhược Tâm thật thà ngẩng mặt lên, cánh môi hơi hiện ra màu trắng, lúc này hơi run rẩy.

Trò chơi? Trò chơi gì?

"Tôi không biết anh đang nói cái gì? Nếu như anh biết chồng của tôi, như vậy anh hẳn là phải biết, tôi là vợ anh ấy, chút nữa anh ấy sẽ trở về." Cô nắm chặt tay của mình, tự trấn định, chỉ trong lòng có loại bất an, đâm cô đau lòng.

Mà người đàn ông hơi nở nụ cười, nụ cười vô cùng mê người, chỉ là với Hạ Nhược Tâm, lại như là ác ma. Đám người, sinh đau lòng.

Mà người đàn ông nghiêng ngả nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, đôi mắt màu xanh lam hơi tối đi một chút, không phải là cô không biết Sở thị xảy ra vấn đề chứ, anh ta không nói cho cô biết sao?

Mỗi mòng người đàn ông hơi nhếch lên, lúc mở lúc đóng, để sắc mặt Hạ Nhược Tâm càng thêm tái nhợt.

"Cô sẽ không cho anh ta sẽ thật sự trở về chứ? Tôi đã nói rồi, đây là một trò chơi, cửa ở đó, cô có thể đi, tôi không miễn cưỡng." Người đàn ông nói xong, ngồi ở trên giường lớn, tùy ý vắt hai chân lên.

Anh ta hơi nheo mắt lại, vẫn bộ dạng cao thâm.

Hạ Nhược Tâm hít một hơi thật sâu, đi về phía cửa, mà người đàn ông không có bất kỳ ngăn cản, mà khi tay của cô đặt ở tay cầm cửa, người đàn ông lại đột nhiên mở miệng.

"Người phụ nữ, cô phải biết, nếu như cô đi ra khỏi nơi này, ra cánh cửa này, như vậy, hậu quả, cũng là chồng cô và tập đoàn Sở Thị trả giá."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đi hay ở

Mà câu nói này thành công khiến bước chân Hạ Nhược Tâm ngừng lại.

"Giữa các người nói cái gì?" Cô buông tay của mình xuống, khẽ nhú lông mày, giống như khó hiểu khi anh để một mình cô ở đây.

"Tôi đã nói rồi, một trò chơi, trò chơi người lớn." Mỗi người đàn ông vô tình khép mở, không ngoài ý muốn khi phát hiện Hạ Nhược Tâm run rẩy.

Lựa chọn của cô, anh rất chờ mong.

"Tôi sẽ không miễn cưỡng cô, cô có thể rời đi, cũng có thể ở lại." Người đàn ông đứng lên, đi vào phòng tắm: "nếu như tôi đi ra, cô còn ở nơi này, như vậy hiệp nghị của chúng tôi hoàn thành, tôi sẽ đưa hợp đồng đến tay Sở Luật, nếu như tôi đi ra, mà cô rời đi, như vậy, thật có lỗi, từ trước đến nay tôi không thích cho người khác cơ hội thứ hai."

Anh ta nói xong, quay người đi vào trong phòng tắm, không bao lâu, bên trong liền truyền đến tiếng nước.

Tay Hạ Nhược Tâm đặt ở tay cầm lần nữa, nhẹ nhàng chuyển động, cửa đúng là không có khóa, chỉ cần cô mở cửa có thể ra ngoài, có thể rời đi nơi này.

Chỉ là, cô nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài hiện sự vô lực, quay người, cô dựa lưng của mình trên cửa.

A Luật... Mỗi của cô hơi động, chỉ là cảm giác lòng mình có một loại nhói đau không nói được.

Anh là một người đàn ông kiêu ngạo bao nhiêu, nếu như Sở thị thật sự xảy ra vấn đề, anh còn vui vẻ không? Không phải là Sở Luật trước kia chứ?

Chỉ là, những cái này muốn bắt cô đến đòi sao?

Nắm chặt tay của mình, cô nghĩ anh đấu tranh, nhớ tới gần đây anh bận rộn, nhớ tới trên mặt anh có quá nhiều mệt mỏi.

cô có thể giúp anh, rõ ràng có thể, giúp anh.

Trong lúc giây dựa, giống như, cô đã sớm quên đi, quên như một người đàn ông thật sự yêu người phụ nữ, sẽ đưa cô vào trong ngực người đàn ông khác sao? Nhất là một người trời sinh cao ngạo vô cùng.

Lúc này cô chỉ nghĩ tới người đàn ông kia?

Tất cả của anh, còn có công ty của anh.

Cô yêu anh, cho nên, công ty của anh cũng quan trọng.

Người đàn ông đi ra, trên người mặc áo choàng tắm, tay cầm khăn mặt lau tóc trên đầu, đôi mắt thì liếc nhìn cô gái đứng ở cửa.

Xem ra, cô đã quyết định.

Chỉ là, không biết vì cái gì, nhìn thấy cô như vậy, trong mắt anh ta lóe lên một vòng bi ai, người phụ nữ, thật sự vô cùng giống cô gái ngốc kia.

Ném khăn mặt trong tay xuống, anh ta ngồi ở đầu giường lần nữa.

"Đã quyết định, như vậy, cô cho rằng cô đứng ở đó, có thể qua một đêm sao?"

Giọng của anh ta có mị lực từ tính không nói được, không giống Sở Luật lạnh lùng, có một loại âm sắc để phụ nữ sẽ mê luyến.

Hạ Nhượng Tâm thở ra một hơi, đi từng bước qua, chỉ là, mỗi khi gần một bước, đôi mắt của cô sẽ ướt át một phần, mỗi khi gần một bước, lòng của cô sẽ đau một phần.

Cô biết, chỉ cần trôi qua hôm nay, như vậy, cô sẽ hoàn toàn không là cô lúc trước.

Cô ô ư ư, thật sự ô ư ư, mà cô, còn xứng với người đàn ông kia sao?

"Tôi tên Lục Cẩm Vinh, tôi cho phép cô gọi tên của tôi, đương nhiên, cô cũng có thể gọi tôi một tiếng, Lục tiên sinh." Người đàn ông đứng lên, cầm một ly rượu đã rót đầy trên bàn lên uống, anh ta bỏ ly xuống, đứng lúc giọt nước trên tóc nhỏ xuống ngực, có một phần gọi cảm.

Hạ Nhượng Tâm cũng không nói lời nào, cô mở cặp mắt của mình ra, sau đó đưa tay đặt ở phía trên quần áo của mình, bắt đầu nắm, khăn trương không dám cởi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chuyển biến

"Người phụ nữ, thời gian của tôi rất quý giá, tôi không muốn lãng phí, nếu như không nguyện ý, cô đi đi, tôi không thích lên giường với người không cam tâm tình nguyện, người tình ta nguyện, như vậy mới không có bất kỳ phiền phức, mà tôi, không thích phiền phức nhất."

Lục Cẩm Vinh đứng thẳng người, ánh mắt rơi vào bàn tay đặt trên cúc áo của Hạ Nhượng Tâm, tiếp tục như vậy, một giờ, có thể cởi xong sao?

Mi mắt Hạ Nhượng Tâm chợt lóe, rung động mang theo nhiều giọt nước.

Mà trên mặt của cô xẹt qua một loại tuyệt vọng không cách nào nói rõ, ngón tay run rẩy đặt ở phía trên cổ áo, cở ra từng chút, đến cái cúc cuối cùng, cô lại đột nhiên nắm chặt áo trước lồng ngực mình.

Thình thoảng bả vai run rẩy, để Lục Cẩm Vinh biết, cô đã khóc, khóc vô thanh vô tức, rõ ràng không nguyện ý, vì sao miễn cưỡng chính mình?

Lục Cẩm Vinh đến gần, đưa tay đặt ở trên vai của cô, mà anh cảm giác được thân thể cô bắt chợt run lên, anh lấy tay mình ra, kéo cô đi về phía giường. Hạ Nhượng Tâm cứ như vậy bị anh đẩy lên giường lớn, một người đàn ông và một người phụ nữ, có thể làm ra chuyện gì, mọi người đều sẽ biết.

Hạ Nhượng Tâm nắm quần áo của mình như cũ, thống khổ co thân thể lại, mà cô cảm giác được bên giường chìm một chút, hai mắt nhắm chặt, cuối tuyệt vọng chiếm cứ.

Chưa quen thuộc hơi thở nam tính tiếp cận, nước mắt óng ánh rất nhanh rơi xuống tóc cô.

Lục Cẩm Vinh cười nhìn xuống cô gái như là chịu chết chiến trường, lên giường với anh ta chứ không phải chết, có khó nhận như vậy sao?

Ngón tay của anh đặt ở trên mặt của cô, mà Hạ Nhượng Tâm lại nghiêng đầu, tránh khỏi ngón tay của anh. Cô không thể nào tiếp thu được người đàn ông khác ngoài Sở Luật, sẽ chỉ làm cô cảm giác buồn nôn, cảm giác thống khổ.

Chỉ là, cô lại không thể làm như vậy.

Lục Cẩm Vinh đột nhiên nghiêng người, trực tiếp nằm ở bên cạnh cô, như là đùa mèo con với cô, giống như đang thưởng thức cô gái trước mắt khăn trương, còn có kháng cự, và sự tuyệt vọng của cô.

Hạ Nhượng Tâm lại nắm chặt áo trên ngực mình, cảm giác xa lạ tiếp cận, thân thể của mình bị áp đảo trên giường, mi tâm của cô chỗ đã nhú lại không còn được nữa rồi.

Nhẹ nhàng mở lông mi đã sớm bị nước mắt ướt nhẹp, cô vô thức nhìn trần nhà màu trắng, tia sáng thật là đẹp.

Đột nhiên cô không vùng vẫy, như là đã mất đi linh hồn, chỉ mở to hai mắt trống rỗng, phản môi giương lên một nụ cười khổ sở, coi như cô bị heo gặm một cái đi.

Lục Cẩm Vinh đột nhiên ngồi dậy, vươn tay đặt ở trên trán của mình, hai mắt màu xanh lam chỉ có bình tĩnh.

Anh cúi đầu, nhìn người phụ nữ trước mắt như liễu chết, không khỏi nghẹn ngào cười một tiếng, ngón tay đặt ở trên lồng ngực cô, lại cài tất cả cúc cho cô.

Hạ Nhượng Tâm nghiêng mặt qua, trên mặt tái nhợt mơ hồ có thể thấy được một vệt nước mắt.

"Cô yên tâm đi, tôi sẽ không đụng cô. Tôi đã nói rồi, tôi cần người tình ta nguyện, nếu không cũng thiếu đi quá nhiều niềm vui thú, và lại, tôi cũng không thiếu phụ nữ, nhất định phải dùng sức mạnh."

Mà Hạ Nhượng Tâm lại ngồi dậy, lắc đầu.

"Tôi không có không nguyện ý, tôi chỉ là khẩn trương: "Nghe được anh buông tha cô, lúc đầu là cô buông lỏng, nhưng rất nhanh chỉ có một loại sợ hãi không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Hận cô như thế

"Cô yên tâm, cái hợp đồng kia tôi sẽ cho Sở Luật: "Liếc một chút có thể nhìn ra cô đang lo lắng cái gì, Lục Cẩm Vinh có ý tốt an ủi cô một câu, quả nhiên, cực kỳ giống người phụ nữ kia.

"Anh?" Hạ Nhượng Tâm buông lỏng tam cầm quần áo trên người, không hiểu nhìn anh.

Anh là vì cái gì...

Mà Lục Cẩm Vinh đứng lên, đi qua tủ rượu, tùy ý tựa vào một bên, như có điều suy nghĩ rót cho mình một ly rượu, Laffey 82 năm, đồ tốt.

"Cô biết không? Cô rất giống cô ấy, thật sự vô cùng giống, đến biểu hiện cũng rất giống: " Giọng của anh sâu kín, mang theo một chút nhớ lại, mang theo một chút khổ sở.

Cô ấy? Hạ Nhượng Tâm ôm chặt lấy chân của mình, ở cùng người đàn ông xa lạ, vẫn cảm giác không quen, chỉ là trên người người đàn ông này lại đột nhiên có một loại bi thương.

Hạ Nhượng Tâm suy nghĩ, mới là nhỏ giọng hỏi: "Người yêu của anh đúng hay không?"

"Đúng vậy," Lục Cẩm Vinh lắc ly rượu trong tay, rượu còn kích thích thần kinh của anh, để chuyện trước kia nhớ càng rõ ràng, anh khẽ gạt đầu một cái: " giống như cô, là một cô gái ngốc."

Anh cũng không quay đầu, chỉ là một ly tiếp một ly uống vào.

Hạ Nhượng Tâm lại trầm mặc, cô rất ngốc, thật sự vô cùng ngốc... Dù anh đối với cô thế nào, cô cũng tìm lấy bất kỳ lý do vì anh.

"Sở Luật có thể sẽ hối hận quyết định của mình: " Người đàn ông ngửa đầu uống cạn ly rượu, đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Mà lúc này Hạ Nhượng Tâm chìm trong suy nghĩ của mình, có lẽ bỏ qua.

Lục Cẩm Vinh để rượu trong tay xuống, đi ra ban công, thỉnh thoảng giới ở ngoài trời, hơi hơi khiến tóc anh tích hơi nước, lại mang theo một loại uất khí.

Anh cầm điện thoại di động của mình, gọi một dãy số.

"Alo?" Khi giọng bên kia vang lên, khóe môi của anh hơi gập.

"Anh không hối hận sao? Luật, anh cứ hận cô ấy như vậy? Hận hủy hoại cô ấy vậy sao?"

"Anh cứ nói đi?" Nửa ngày, tiếng người đàn ông lạnh lẽo cứng rắn truyền đến, mơ hồ mang đến một chút vô tình lãnh huyết.

"Anh khả năng sẽ phải hối hận, Sở Luật: "Mỗi Lục Cẩm Vinh càng thêm mờ: " có lẽ trên thế giới này cũng không còn cách nào tìm tới được một người phụ nữ yêu anh như vậy."

Mà bên kia trầm mặc không nói.

Lục Cẩm Vinh dựa lưng của mình trên ban công. Cũng chỉ có cô gái ngốc như vậy, cho tới bây giờ còn tin anh, là cô ấy không hiểu rõ người, hay giả vờ quá giống.

Nếu như Sở Luật dễ dàng bị đánh ngã như vậy, nếu như anh cần dùng vợ của mình đổi lấy một tờ hợp đồng, như vậy, Sở Luật không phải là Sở Luật, anh có thể rút ra khỏi thương nghiệp rồi.

"Cám ơn anh nhắc nhở, không nên quên chuyện anh đáp ứng tôi." Mà nửa ngày sau, người đàn ông bên kia chỉ lạnh lùng ném ra một câu như vậy.

Đôi mắt xanh Lục Cẩm Vinh hơi sâu một chút: "Cái này tôi biết, đương nhiên, anh không cần cảm ơn tôi, tôi còn phải cảm ơn anh đưa món quà cho tôi, tôi rất hài lòng, anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, mà anh muốn phân hợp đồng này tôi sẽ giao cho anh..."

Anh vẫn chưa nói xong, bên kia đã truyền đến tiếng cúp máy.

"Ha ha... Tức giận sao? Hay là thẹn quá thành giận?" Cẩm điện thoại xoay tròn vài cái, lúc này Lục Cẩm Vinh mới nhét vào trong túi, gió mát đêm khuya thổi lên người anh, có chút hơi lạnh, trên thân thể, còn có, trên người.

Anh đi trở về phòng, lúc này, Hạ Nhược Tâm khẽ ghé vào thành giường, không biết có phải bởi vì mệt mỏi hay không, lông mi thật dài rũ xuống, thỉnh thoảng có chút ánh sáng mờ lung hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Kỳ thật, cái gì cô cũng không biết

Hai tay Lục Cẩm Vinh vòng trước ngực, khóe môi hơi nhếch lên một chút, hiện tại anh ta thật sự không biết là nói cô đáng thương hay là nói cô đáng buồn.

Đây đúng là một trò chơi nhảm chán.

"Sở Luật, có lẽ sẽ có một ngày anh sẽ hối hận, đến tôi cũng như thế: "Tiếng nói mang theo từ tính cứ từ từ biến mất trong không khí.

Anh biết rõ, còn có ai biết rõ sao?

Hạ Nhược Tâm không thoải mái hơi nhú lông mày, ở trong hoàn cảnh xa lạ, ngủ cực kỳ không ngon.

Một đêm cứ lặp đi lặp lại như vậy, Lục Cẩm Vinh cũng không có đụng cô, thậm chí, chính mình ủy khuất ngủ ở ghế sofa, nhưng lại không cho phép cô rời đi, dù sao, anh ta bỏ ra một phần giá cả không nhỏ, cho nên, không cảm thấy gì, anh ta sẽ cảm giác có lỗi với chính mình.

Kỳ thật, không có ai biết, anh ta cũng không phải muốn như vậy.

Nếu như đây chính là Sở Luật muốn, như vậy, anh ta sẽ để anh đạt được, nếu không, khó đảm bảo sẽ không có lần nữa. Anh ta chỉ có khả năng giúp đỡ cô những thứ này.

Dựa vào cửa, Lục Cẩm Vinh khẽ xoa tay với Hạ Nhược Tâm một chút: "Cô gái nhỏ, hẹn gặp lại, cảm ơn cô cho tôi một đêm tốt đẹp như vậy: " Anh ta cười, cười hơi híp cặp mắt màu xanh lam, lúc này không hề giống ác ma, mà giống như thiên sứ, nhìn rất đẹp.

Hạ Nhược Tâm mỉm môi, cô cúi sâu với anh: "Cám ơn anh, Lục tiên sinh."

Sau đó cô quay người rời đi, ánh mắt Lục Cẩm Vinh lộ ra một chút mờ lung, giống như xuyên qua thân thể của cô, thấy được bóng một người phụ nữ khác, có một số người mất đi, sẽ có chút nhớ lại.

Phía ngoài ánh sáng cực mạnh, Hạ Nhược Tâm quay đầu nhìn thoáng qua khách sạn 5 sao cao mười mấy tầng, cửa kính phản xạ ánh sáng để mắt cô không thoải mái híp lại, quay đầu lại, tất cả ánh sáng trước mắt bị cản.

Cô ngẩng đầu, đối mặt với con người cực kì tĩnh mịch, thâm trầm để cho người ta không nhìn thấy đáy.

"A Luật: " Hạ Nhược Tâm khẽ cười một tiếng, như là dường như đã qua mấy đời mới nhìn thấy anh, cô đột nhiên có loại ủy khuất cực lớn, muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi.

Sau cùng cũng chỉ gọi tên anh, cũng chỉ có hai chữ này mà thôi.

Sở Luật đưa tay nắm lấy eo cô, khẽ dùng lực mang cho cô cảm giác đau đớn.

"Xin lỗi, " Anh cúi đầu, tay đặt ở trên tóc cô, không biết cái này là thật tâm hay là giả dối, nghe lại nặng nề như vậy.

Nặng nề khiến tiếng hít thở giữa bọn họ đều bắt đầu khó khăn.

"Không sao, em biết, em đều biết."

Hạ Nhược Tâm lắc đầu, cặp mắt đầy sương mù, ngũ quan người đàn ông một hồi rõ ràng một hồi mờ mịt. Cô cho là cô biết, chỉ là về sau, cô mới hiểu được, thì ra, cái gì cô cũng không biết.

Lúc Sở Luật đưa cô vào trong xe của mình, trên đường đi càng thêm trầm mặc. Cũng tối đó, anh giống như lại biến thành anh của đêm tân hôn, thô bạo dùng sức, tàn khốc lạnh lùng, Hạ Nhược Tâm chỉ yên lặng nhận lấy tất cả. Cô cho là, anh mệt mỏi khó sở hơn cô.

Kỳ thật, cô cũng không biết, cái người khổ, vẫn luôn là cô.

Khi một luồng sáng rơi vào vai của cô, có một loại ấm áp không nói được, lúc này cô mới ngồi dậy, vươn tay sờ soạng chỗ bên cạnh một chút, lại lạnh, gần đây anh càng bận hơn trước, có khi, thậm chí vài ngày không trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Xa cách

Cô tựa ở đầu giường, lấy bản vẽ của mình ra, nhanh chóng tạo từng đường nét trên đó, sau đó là một gương mặt đàn ông, có lòng mày tính cách, còn có một đôi môi mím chặt, bạc tình bạc nghĩa và cứng nhắc.

Cô đi xuống giường, cầm lịch trên bàn, lại là hôm nay, sinh nhật của cô, bị tất cả mọi người quên, chỉ có chính cô nhớ kỷ sinh nhật.

Cô đi vào trong phòng khách, phòng được Tiểu Hồng quét dọn vô cùng sạch sẽ, quả nhiên, chuyện gì cô cũng không cần làm, triệt để trở thành người tàn phế, cô đi đến bên điện thoại.

Cầm điện thoại lên, tìm số đứng đầu danh bạ, ngón tay hơi cứng đờ một chút, có chút do dự, dãy số này luôn luôn không cách nào thông, ngón tay của cô ấn gọi một lúc, sau cùng số kia thông.

Cô đặt điện thoại ở trên lỗ tai, chỉ là cảm giác buồn tim của mình trong lúc nhất thời có chút bất an nhảy lên.

"Alo!" Giọng trầm thấp vang lên. Hạ Nhược Tâm càng thêm nắm chặt điện thoại trong tay.

"A luật, là em, em muốn..."

"Hiện tại anh đang làm việc, về sau nếu như không có chuyện gì, không nên gọi số điện thoại này." Giọng của người đàn ông vô cùng lạnh lẽo cứng rắn.

"Em chỉ là muốn biết, hôm nay lúc nào thì anh trở về?" Lòng Hạ Nhược Tâm đau một chút, bị anh đâm tới, đâm rất đau, nhưng miễn cưỡng giương lên một nụ cười, xem như không có người nhìn thấy, cô vẫn muốn cười.

"Sau khi tan việc, nếu như không có hội nghị, anh sẽ mau chóng trở về." Cuối cùng giọng bên kia hạ xuống một chút, sau đó, truyền đến tiếng cúp máy.

Nửa ngày, Hạ Nhược Tâm mới buông điện thoại trong tay xuống, rõ ràng trên mặt có mắt mắt, sắc mặt vừa rồi nhiễm lên màu sắc, lúc này lại khôi phục tái nhợt như trước.

Giống như, trên người của cô, cũng chỉ có thể tồn tại loại màu sắc này.

Anh chỉ là quá bận rộn, cho nên, mới xem nhẹ mấy, cố lên Hạ Nhược Tâm, tin tưởng anh. Cô vỗ vỗ mặt mình, đi vào trong phòng bếp, mỗi một năm, sinh nhật của cô đều là tự cô trải qua, mà năm nay, cô biết, sẽ có một người bên cô.

Rửa tay, cô nhìn mình trong gương một chút, hạnh phúc giống như nhiều lắm, nhiều tới cô không thể bật cười.

Mà ở một bên khác Sở Luật ném điện thoại đi động trong tay xuống, đi ra khỏi xe của mình, tăng ca, hội nghị, bận rộn, kỳ thật đều là anh lấy cớ.

Anh một mình đi vào một hội sở tư nhân cực kỳ xa hoa, hôm nay anh tới tham gia yến hội này. Bên cạnh anh cũng không có bạn gái, chỉ một mình một người.

"Sở Luật, cậu đã đến: " Một người đàn ông lớn tuổi đi đến, gương mặt hồng quang, tướng mạo không tầm thường.

"Ông Tạ, đây là Sở Luật tặng ông, chúc thân thể ông khoẻ mạnh: " Sở Luật nói cũng không nhiều, nhưng lại là để vị Tạ này phá lên cười.

"Cám ơn quà của cậu: " Ông nhận lấy, sau đó lại là nhìn về phía Sở Luật, trong mắt có có một vết tán thương, đương nhiên còn có một loại tiếc hận, chỉ đáng tiếc, không phải con của ông, nếu không, đời này của ông cũng không tiếc nuôi.

Sở Luật nhẹ nhàng gạt đầu với ông Tạ một cái, sau đó đi qua một bên, từ một bên cầm lên cái ly thủy tinh trong suốt, trong ly có nửa ly rượu bò đào.

Anh nhẹ nhàng lắc ly một chút.

Anh bụng nửa ngày không có uống, anh còn không có quên, hôm nay tự anh lái xe. Anh không muốn giao mạng của mình cho những thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Thì ra, anh kết hôn

Buông cái ly trong tay xuống, trong lòng mắt đen mờ mịt một chút, cuộc sống như vậy, sớm kết thúc đi, anh cũng thật sự mệt mỏi.

Anh xoay người, bất ngờ nhận được một ánh mắt chuyên chú, tuy phụ nữ của anh cũng không ít, thậm chí, xem như biết anh đã kết hôn, cũng có đám lớn đầu quân, hận không thể lột sạch đưa cho anh, chẳng qua, từ trước đến nay anh không nóng lòng với những thứ này, cho nên bọn họ chỉ nhận được sự cự tuyệt.

Mà người phụ nữ nhìn anh, mới đầu chỉ hơi sững sờ, sau đó chờ thật lâu, mới đi tới, trên gương mặt này có chút ngượng ngùng, xem ra cũng là tâm lý giấy dựa rất lâu mới tới.

Được ăn cả ngã về không, hay là lao vào chỗ chết, diệt chính mình, hay là thiếu chết.

"Có thể mời anh uống một ly rượu không?" Trong tay cô cầm một ly rượu, đôi mắt luôn luôn như có như không mang theo một chút hiếu kỳ, cũng không có giống những người phụ nữ khác, thấy anh liền như là gặp được xe, phòng trọ có châu báu.

"Thật xin lỗi, tôi lái xe: " Anh lịch sự đẩy rượu ra, sau đó đặt ở một bên, mà người phụ nữ thì ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lễ lạy, thậm chí mang một chút đáng vẻ khả ái.

Mà mắt đen Sở Luật đột nhiên hí một chút, giống như ở trên người cô thấy được bóng dáng người nào đó.

Về mặt như thế, thật sự vô cùng giống.

"Dĩ Hiên..."

"Anh gọi tôi là gì?" Người phụ nữ đột nhiên ngẩng mặt lên, vẻ mặt hiếu kỳ, không phải phong phú như vậy, bởi vì cô cực kỳ dụng tâm duy trì thân phận của mình. Chỉ có một đôi con người đến thỉnh thoảng chuyển động, mới có thể nhìn ra, cô và bề ngoài có chút không không.

"Không có gì?" Sở Luật cầm một ly nước trái cây lên, dựa vào một bên, đôi mắt không có rơi xuống người phụ nữ trước mắt, mặt tiêu chuẩn mỹ nhân, quần áo trên người cũng cực kỳ hào phóng vừa vặn.

"Chào anh, tôi là Lý Mạn Ni: " Cô hào phóng vươn tay với Sở Luật, tôi muốn quen biết anh, bởi vì anh rất đẹp trai. Cô ngượng ngùng cười.

Sở Luật buông cái ly trong tay xuống, sau đó nắm chặt tay cô: " Sở Luật: "Giọng của anh hơi mang theo một chút từ tính, trầm thấp êm tai, để cho người ta mê muội, mà sắc mặt Lý Mạn Ni càng thêm đỏ một chút, hôm nay bọn họ, có tính là quen biết không.

Chỉ là, Sở Luật, Lý Mạn Ni đối với cái tên có chút quen thuộc, lại nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, cái người đàn ông này để cho cô lần đầu tiên không dời nổi mắt, nhưng xem xét lại, cô có chút thất bại, ánh mắt cũng lóe lên mất mát.

Thì ra, anh là Sở Luật, tổng giám đốc mặt lạnh tập đoàn Sở Thị, chỉ là những cái này đều không phải là trọng yếu, trọng yếu là, anh đã kết hôn.

"Cô rất thất vọng?" Sở Luật thu hồi tay mình, nhú lông mày, đối với người phụ nữ này, có lẽ là bởi vì anh thấy được trên người cô có bóng dáng của Hạ Dĩ Hiên, cho nên, anh chú ý một chút, nếu như là trước kia, anh đã sớm quay đầu đi.

"Đúng vậy, rất thất vọng, thất vọng: " Lý Mạn Ni hơi cong môi đỏ lên, bộ dạng yêu kiều thế, để tâm Sở Luật khẽ động, thật sự rất giống.

"Anh đã kết hôn rồi, tôi không có cơ hội, anh nói vì sao đàn ông tốt đều là của người khác?" Cô không che đậy mắt mắt, rất thành thật biểu đạt ý nghĩ của mình, ai, người đàn ông lần đầu tiên cô nhìn trúng, hóa ra là đã kết hôn, vậy cô còn cơ hội gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Anh lạnh lùng

Editor: Quý Quý

Cô không muốn trở thành người thứ 3 chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác.

"Nếu như anh ly hôn thì sao?" Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, ngoại trừ Liễu Dĩ Hiên, lần đầu tiên anh có một cảm giác muốn trò chuyện với phụ nữ.

Người phụ nữ này không hề khiến anh cảm thấy chán ghét, thậm chí còn mang lại cho anh chút hứng thú.

"A" Lý Mạn Ny vội vã khoát tay, "Em không muốn anh ly dị đâu, làm như vậy là thất đức." Cô cúi đầu, rồi lắc đầu, nhưng trong lòng tràn ngập cảm giác kích động và chờ mong.

Nếu anh ly hôn rồi, vậy cô...

Một bàn tay to lớn đặt lên bả vai cô, khiến cô có một loại cảm giác run rẩy không thể gọi tên.

"Anh" Cô ngẩng đầu, mê mẩn nhìn anh, chỉ thấy khóe môi người đàn ông nhếch lên đầy mê hoặc.

Cô không ngừng chớp mắt, cảm giác một sự mù mịt không còn thuộc về bản thân mình, đôi con ngươi đen huyền của anh như muốn hút hết cả linh hồn cô vào trong đó.

Hai người cứ nhìn nhau thật lâu, dường như xung quanh tất cả đều không tồn tại, chỉ có hai người bọn họ.

Sau lưng có chút căng thẳng, Lý Mạn Ny vẫn còn choáng váng, lúc lấy lại tinh thần liền nhận ra mình đã được người đàn ông này đưa vào sân nhảy, theo bước chân anh, nhẹ nhàng khiêu vũ trên giai điệu chỉ thuộc về hai người.

Cơ thể của cô giống như một cánh bướm xinh đẹp rực rỡ đậu vào khóe mắt anh.

Dáng người của cô giống như một luồng ánh sáng chiếu xuyên qua linh hồn anh.

Tiếng nhạc không ngừng vang lên, ánh sáng đèn càng lúc càng mờ đi, mọi thứ xung quanh trở nên càng mờ mịt lung. Hai bóng người quện vào nhau xoay tròn rất nhiều vòng, không ai có thể đếm xuể.

Cuối cùng cả hai liền rời khỏi sân nhảy, trong này còn có rất nhiều chỗ tốt, nơi chỉ thích hợp với hai người.

Đi nói chuyện tình yêu, cũng có thể là ngoại tình.

Hạ Nhược Tâm nhìn đồng hồ treo tường, đã sắp 12h đêm, thêm 10 phút nữa sinh nhật năm nay của cô phải trôi qua rồi, lại thêm một sinh nhật cô đơn nữa, cô ngáp một cái, vẫn kiên trì chờ đợi, anh đã nói anh sẽ trở lại, cô tin tưởng anh nhất định sẽ trở về.

Trong phòng tối, cô đi tới trước cửa sổ, áp mặt mình vào tấm kính thủy tinh lạnh băng, đèn vàng trên đường mờ mờ, mọi thứ đều tăm tối. Màn đêm sâu hun hút không có điểm dừng, có chút nhói đau, dường như có một chiếc kim nhọn đột nhiên đâm vào tim cô đau đớn.

Cô ôm lấy bả vai của chính mình, buông rèm cửa màu vàng nhạt, thì ra đã khuya như vậy rồi.

Cô đi tới cầm chiếc điện thoại, đang do dự nhưng vẫn ấn một dãy số mà cô luôn ghi nhớ trong lòng.

[Xin lỗi, thuê bao tạm thời không liên lạc được.]

Cô đặt điện thoại xuống, quay đầu nhìn thoáng qua chiếc bánh sinh nhật trên bàn, ngọn nến cắm trên bánh đã sắp cháy cạn rồi.

Cô đi tới, lại ngồi xuống ghế salon, cúi đầu thổi tắt cả các ngọn nến, sinh nhật lần thứ 20 của cô vẫn cô độc như vậy.

"A Luật." Hạ Nhược Tâm gọi tên Sở Luật, không biết vì sao, hôm nay cô vô cùng nhớ anh đến muốn khóc, cô sụt sịt, cô không biết đã làm sai điều gì, đột nhiên khiến anh thay đổi khiến anh lạnh lùng, không biết có phải vì chuyện kia không, cô còn chưa kịp nói ra.

Lúc này cửa bị mở bật ra, cô vội vã lau khô nước mắt trên mặt, Sở Luật đi vào, lạnh đậm liếc mắt qua chỗ cô, ý muốn hỏi cô đang ngồi ở đó muốn làm quỷ dọa người?

Trên mặt anh không có chút cảm xúc nào, đối với cô, dường như sự kiên nhẫn của anh đã cạn kiệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Dâu tây và chocolate

Editor: Quỳ Quỳ

“Em, hôm nay là..” Hạ Nhược Tâm đặt tay lên ngực áo mình khẽ siết chặt, tim cô đột nhiên đau buốt, cũng không nhớ muốn giải thích với anh điều gì, anh không còn cảm động khi thấy cô chờ anh nữa, lạnh đậm như vậy, lạnh lùng như băng, cũng chỉ hỏi một câu rằng cô ở đây làm gì.

Anh biết, biết rất rõ, rằng cô đang chờ anh.

“Hôm nay là sinh nhật của Dĩ Hiên,” Sở Luật đi tới nhìn bánh ga tô trên bàn, trong mắt lóe lên chút giễu cợt, “Không ngờ cô còn nhớ hôm nay là sinh nhật em gái cô.”

“Tôi nghĩ cô ấy hẳn phải biết ơn vì có được một người chị tốt như vậy.” Anh nhấn mạnh vào chữ “chị”, mang ý nghĩa thâm sâu không khỏi khiến viên mắt cô đỏ lên.

Đúng, cô đau khổ, chính là điều mà anh muốn.

“Không phải, hôm nay là em.” Hạ Nhược Tâm lắc đầu, cố gắng giải thích.

Nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt tối sầm của Sở Luật, giống ngày tân hôn của bọn họ ngày đó, tất cả đều là hận ý.

Anh đã thay đổi, hay anh vẫn luôn như vậy, người đàn ông yêu thương cô lẽ nào chỉ là ảo giác, thời gian bọn họ chung sống hòa bình lẽ nào chỉ là giấc mộng.

“A Luật, anh làm sao vậy?” Hạ Nhược Tâm đi tới kéo kéo tay áo anh, ngẩng đầu, hàng lông mi dài yếu ớt giương lên, đừng dọa cô, đừng làm cô sợ, cô thực sự không thể chịu được.

Không muốn cho cô hy vọng, lại muốn hủy diệt, cô không có gì cả, chỉ có anh thôi.

“Tôi có thể có chuyện gì đây?” Sở Luật lạnh nhạt nhếch khóe môi hỏi ngược lại cô, chỉ là ngay cả chính anh cũng không biết, lúc này bàn tay anh đang siết chặt đến mức nào.

“A Luật, không phải là vì chuyện trong khách sạn chứ, thực ra bọn em.” Hạ Nhược Tâm kiên trì muốn giải thích, thực ra đêm hôm đó cô và người đàn ông kia chẳng xảy ra chuyện gì cả, cô trong sạch không làm chuyện gì sai trái.

“Tôi mệt rồi.” Sở Luật lạnh đậm ngắt lời cô, “Hôm nay tôi sẽ ngủ trong phòng cho khách, đừng quấy rầy tôi, còn bánh ga tô kia, Dĩ Hiên thích chocolate, không phải dâu tây.”

Anh đi tới cầm bánh gato trên bàn lên, đi tới trước thùng rác, thả xuống. Bánh ga tô cứ như vậy bị cho thẳng vào thùng rác.

Anh ném chiếc bánh xuống, không hề nhìn lại Hạ Nhược Tâm sau lưng mình, đi thẳng vào phòng cho khách, bóng lưng thờ ơ tuyệt tình, anh chỉ cần quay đầu một lần, có thể thấy được người phụ nữ sau lưng anh đang chết lặng, chỉ cần anh nhìn một lần, có thể thấy được người phụ nữ đó sớm đã lệ rơi đầy mặt, nhưng chẳng hề làm gì cả.

Hạ Nhược Tâm nhìn chằm chằm bóng lưng của Sở Luật, đến khi cửa phòng đóng sầm lại, mi mắt cô khẽ run run, nước mắt nóng hổi đọng đầy hay mắt trào ra, rơi xuống liền trở nên lạnh như băng.

Cô nhìn bánh gato vừa bị anh ném vào thùng rác, nhẹ lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn, giống như những dòng suối nhỏ.

Không phải, Sở Luật, Hạ Dĩ Hiên thích chocolate, nhưng Hạ Nhược Tâm cô lại thích dâu tây.

Cô ngơ ngác ngồi trên salon, nhìn chằm chằm dao nĩa trên bàn, cái này dùng để cắt bánh ngọt, nhưng lúc này chẳng có bánh nữa rồi.

Mấy tiếng chuẩn bị, cả ngày chờ đợi nhớ mong, cô thực không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

Bọn họ rốt cuộc là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cô đã làm sai điều gì?

Editor: Quý Quý

Cô co ro vòng tay tự ôm lấy mình, đôi mắt to tròn nhìn vào khoảng không, trống rỗng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dường như cô sớm đã quên mất sự chuyển động của thời gian, chỉ là cứ ngây ngốc nhìn cái bàn, trên mặt bàn chẳng có gì cả.

Trong không khí vẫn thoang thoảng mùi bơ sữa, nhưng lại biến mất hoàn toàn trong thế giới của Hạ Nhược Tâm, có lẽ, cô chưa bao giờ thích hợp với ngày sinh nhật.

Trời sáng, Sở Luật sớm đã tỉnh dậy, anh đi ra ngoài đã thấy Hạ Nhược Tâm ngồi trên salon, lạnh lùng cười nhạt, vẫn là bộ quần áo hôm qua, giống một đứa trẻ không xương cốt quắp trên ghế. Trên gương mặt tái nhợt mờ mờ có thể nhìn thấy những giọt nước mắt, ngay cả khi thiếp đi cô cũng khóc.

Hình ảnh này rốt cuộc cũng đập tắt nụ cười trên gương mặt anh.

Lúc này, Hạ Nhược Tâm có cảm giác bị nhìn thấu mảnh liệt, cô mở hai mắt sung đỏ, liền nhìn thấy người đàn ông trước mặt.

“Anh có đói không, em đi làm bữa sáng cho anh.” Cô đứng lên, cố nặn ra nụ cười ngại ngùng, giống như tối hôm qua bọn họ chỉ là khách khứa cãi vã thông thường.

“Không cần đâu.” Sở Luật lạnh nhạt mở miệng, “Về sau cũng không cần làm, tôi không muốn ăn.” Anh nói xong liền đi thẳng, Hạ Nhược Tâm vươn tay nắm lấy áo anh.

“A Luật, không ăn sáng là không tốt đâu, chỉ cần ăn một chút, một chút thôi cũng được.” ngón tay cô trắng bệch, chỉ sợ anh sẽ đi mà không quay đầu, cô lại không có cách nào đuổi kịp bước chân của anh.

Sở Luật dừng bước, quay đầu, trong đôi mắt không có nửa phần tình cảm, Hạ Nhược Tâm sững sốt, hoài nghi không biết mình có nhìn nhầm hay không.

“Tôi đã nói rồi, tôi không muốn ăn, cô tự làm tự ăn đi.” Anh cúi đầu nhìn ngón tay của cô nhỏ bé và lạnh băng đang níu chặt lấy áo anh, hung hăng kéo tay cô ra, mạnh đến mức khiến ngón tay cô đau nhói.

Vẫn là đáng ghét tàn nhẫn, thờ ơ, tuyệt tình của tối hôm qua.

Hạ Nhược Tâm lặng lẽ ôm lấy ngón tay mình, cúi đầu sụt sịt mũi, một giọt nước mắt chậm rãi lăn xuống, rơi xuống nền nhà.

Cô đi tới trước cửa sổ, liền nhìn thấy đằng xa chiếc xe thể thao sang trọng nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của cô, giống hệt bóng lưng anh vừa đi khỏi đây.

Áp bàn tay vào tấm kính thủy tinh lạnh toát, cô còn áp cả khuôn mặt mình lên đó, nước mắt bị thống thi nhau tuôn xuống gương mặt tái nhợt.

Cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, vì sao giữa bọn họ là thành ra như vậy.

Mở cửa, phòng ngủ của bọn họ vẫn hệt như ngày hôm qua, buổi tối nơi này không có hơi của nam nữ chủ nhân, trên tường vẫn là ảnh cưới của bọn họ, không phải là Hạ Nhược Tâm cô mà là Hạ Dĩ Hiên.

Có lẽ cô chính là cô dâu đáng thương nhất! Kết hôn rồi trong phòng ngủ lại treo ảnh chụp của chồng mình và em gái mình, mỗi lần nhìn thấy lòng cô đau như bị cửa vào. Cô ngồi lên giường, lấy bản kí họa của mình từ trong ngăn kéo ra, bên trong đều là người đàn ông lạnh như băng không chút ấm áp.

Phác ra vài nét, cô lại nhận thấy ngón tay cô run lên.

Cô cho rằng, bọn họ chỉ chiến tranh lạnh trong một ngày thôi, có lẽ chỉ vài ngày, nhưng cô sai rồi, thời gian Sở Luật về nhà càng lúc càng ngắn, anh còn không hề bước vào căn phòng này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Đừng nên khóc đến nước mắt cạn khô

Editor: Quý Quý

Lần nào cô cũng muốn chủ động nói chuyện với anh, nhưng anh vẫn luôn thờ ơ xa cách cả ngàn dặm,

Sở Luật nhìn đồng hồ, đã 1h rồi, anh đẩy cửa đi vào, Hạ Nhược Tâm lại sớm hơn một bước mở cửa ra.

“Anh về rồi.” Cô giống như một cô vợ nhỏ bình thường, luôn kiên nhẫn chờ anh về nhà, hai mắt lơ lơ có quầng thâm, hiển nhiên đã rất lâu rồi cô không nghỉ ngơi tốt.

“Tôi không muốn nghe thấy giọng nói của cô vì nó rất khó nghe.” Anh đi qua cô, giọng nói lạnh lùng một lần nữa đâm vào trái tim cô.

Giọng nói của mình rất khó nghe sao? Cô vô thức mím môi thật chặt.

“Tôi cũng không muốn nhìn thấy bóng dáng xấu xí của cô cứ lớn vồn khắp chỗ này.”

Khóe môi khẽ nhếch lên, từng câu từng chữ đều không lưu tình.

“Bầu không khí có hơi thở của cô tôi đều cảm thấy dơ bẩn.”

Ở trong mắt anh bây giờ dường như cô chẳng còn là cái gì nữa rồi.

Hạ Nhược Tâm vẫn đứng đằng sau, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt cô, cô thực sự không muốn khóc, chỉ là nước mắt không thể ngừng rơi được.

Sau cùng vẫn là ghen ngào khóc nức nở, thượng đế cho người phụ nữ nước mắt, có phải vì chịu đựng đau khổ không.

Sở Luật tự nhốt mình vào trong phòng, mơ hồ nghe thấy tiếng Hạ Nhược Tâm cố nén tiếng khóc, anh mím môi, ném đồng hồ lên bàn.

“Hạ Nhược Tâm, đây là cô tự chuốc lấy, trò chơi của chúng ta đã kết thúc rồi, từ nay tôi muốn cho cô một sự khởi đầu mới, đừng nên khóc đến nước mắt cạn khô, bởi vì chừng nào cô còn sống, cô sẽ còn phải khóc cả đời này.”

Cố nén lại cảm giác khóc chịu trong lòng, anh lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Mạn Ny, tối nay chờ anh, anh đưa em đi ăn.” giọng nói thanh thoát đầu bên kia đáp lại, gương mặt anh liền trở nên sáng lạn, trong mắt cũng toát lên sự dịu dàng.

Người phụ nữ đó phảng phất có bóng dáng của Hạ Di Hiên, mặc dù không nhiều nhưng cũng đủ khiến anh muốn tiếp cận.

Cầm áo khoác lên, anh lại một lần nữa đi ra ngoài, trong phòng khách không có ai, trong đầu anh lại lóe lên hình bóng kia.

Cũng tốt. Anh khẽ nhếch môi, sai bước ra ngoài, anh vừa rời đi, Hạ Nhược Tâm mới từ trong góc đi ra, trên mặt có loang loáng nước mắt.

Anh nói, anh không thích nghe giọng cô vì rất khó nghe.

Anh nói, anh không thích nhìn thấy cô đi lại trong phòng khách vì rất xấu xí.

Anh nói, anh chán ghét bầu không khí mà cô hít thở vì rất buồn nôn.

Cho nên, cô sẽ không nói gì nữa, cũng sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa, có phải như thế anh sẽ cảm thấy khá hơn, sẽ không chán ghét cô như vậy nữa không.

Anh ấy có lẽ cũng thích cô, chỉ cần cô nghe lời, anh sẽ không như vậy nữa. Bọn họ sẽ trở về như lúc trước, có thể chưa phải là vợ chồng son ái, nhưng bọn họ vẫn có thể sống hạnh phúc.

Cô vẫn ngu ngốc nhớ nhung, vẫn cô chấp như vậy, từ nay trở đi, chỉ cần cô nghe thấy âm thanh bên ngoài, mặc kệ bất cứ điều gì, cô sẽ nhanh chân trốn vào trong phòng mình.

Cô sẽ không nói lời nào cả, không được nhìn thấy anh, khi nào quá nhớ anh, muốn nhìn anh một chút, dù chỉ là liếc nhìn từ xa cũng đủ rồi.

A Luật, anh có biết không, em rất nhớ anh.

Cửa vừa mới đóng lại, Hạ Nhược Tâm mới đi ra, vội vã chạy tới cửa sổ, nhìn người đàn ông ngồi vào trong xe, bước chân của anh trầm ổn như vậy, vững vàng như vậy, cũng chỉ có những lúc thế này, cô mới có thể an tâm nhưng nhớ, tham lam ngắm nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngu xuẩn

Editor: Quý Quý

Trong một nhà hàng Tây có vẻ khá khảm, Giao Dao uống nước trái cây, nhìn cô bạn thân thật lâu rồi không gặp của mình từ trên xuống dưới, bởi vì cô đi công tác ở nước ngoài quanh năm, nên rất rất lâu rồi không được nhìn thấy bạn, có vẻ như cuộc sống của bạn cô cũng không tốt đẹp lắm. Tuy cố ý đeo thêm vài món trang sức trang nhà vẫn không thể giấu hết sự tiêu tụy trên mặt.

“Nhược Tâm, cậu gầy đi.” đặt ly nước trong tay xuống, cô sớm đã nghĩ tới, lấy một người đàn ông hận mình, bạn cô sao có thể sống tốt được chứ.

“Không có.” Hạ Nhược Tâm cười yếu ớt, cố gắng che giấu tâm tình dưới đáy mắt, không muốn để Giao Dao phát hiện ra cô đang đau khổ.

“Tớ không gầy, còn cậu thì đen đi.” Cô nửa đùa nửa thật nói.

Giao Dao trợn mắt nhìn cô, “Ngày nào cũng chạy đi chạy lại bên ngoài đương nhiên là bị cháy nắng đen đi rồi, nhưng tớ càng trở nên quyến rũ, còn cậu, gió thổi phát liên bay, trắng bệch chẳng khác ma quỷ.”

Cô đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, quả nhiên, xương nhô hết cả lên, cô thực sự rất gầy.

Cái sự đa sầu đa cảm của phụ nữ không phải cứ biểu hiện ra mặt thì mới biết được.

“Lần này cậu về bao lâu.” Hạ Nhược Tâm cười nói, không đề cập tới cuộc sống thảm hại của mình, gặp lại được người bạn tốt này, nỗi niềm trong lòng cô cũng được vơi đi một chút.

Giao Dao thu tay lại, cảm ly của mình lên, “Vài ngày sau tớ lại phải đi rồi, lần này chắc phải nửa năm, tớ định làm xong dự án này tớ sẽ đổi việc, quá mệt mỏi rồi.” nói đến đây, cô thở dài một hơi, dường như cô rất muốn tìm cho mình một người đàn ông rồi lấy anh ta.

“Vây, lần tới phải rất lâu chúng mình mới được gặp nhau đó.” Hạ Nhược Tâm nghe cô nói không khỏi có chút thương xót, vừa mới trở về lại phải đi, thực sự vội vã đến vậy sao?

“Đúng vậy,” Giao Dao nhăn mặt, càng nói càng thấy nặng nề, cô chán nản nhìn tứ phía, đột nhiên phát hiện một bóng người, neho mắt lại muốn nhìn rõ một chút, sắc mặt cô liền trở nên mất tự nhiên, mà Hạ Nhược Tâm đang trân trân nhìn ly nước của mình nên không hề để ý.

Giao Dao vội vã thu lại tầm mắt, nhìn Hạ Nhược Tâm có chút phức tạp.

“Nhược Tâm, Sở Luật có đối tốt với cậu không?” Cô đột nhiên hỏi.

Hạ Nhược Tâm liền trở nên căng thẳng, “Tốt chứ, cậu không xem báo sao? Anh ấy đã tặng tớ một chuỗi dây chuyền mấy triệu đó.”

Cô nói vậy nhưng không hề có một chút đắc ý, trong mắt cũng chỉ là một ký ức nhàn nhạt thoáng qua, thực ra đối với cô mà nói, chuỗi dây chuyền đó đáng quý không phải bởi giá trị của nó mà là bởi người đàn ông tặng nó cho cô.

Còn hiện tại thì sao.

Giao Dao trầm mặc một lúc, không nhịn nổi muốn ngoái người, “Nhược Tâm, cậu không hề hạnh phúc! Tớ còn lâu mới bị nụ cười giả dối trên mặt cậu lừa gạt, cậu đừng giả vờ nữa, thực ra cậu không muốn cười mà là muốn khóc!”

“Hạnh phúc chứ.” Hạ Nhược Tâm siết chặt ly nước của mình cười nói, “Tớ đương nhiên là hạnh phúc rồi, Giao Dao, cậu quên rằng tớ rất yêu anh ấy sao? Có thể được làm vợ anh ấy tớ đã thấy hạnh phúc lắm rồi.

Bàn tay nắm chặt chiếc ly nóng, cảm giác lòng bàn tay còn có chút ấm áp, nhưng đầu ngón tay lại lạnh như băng.

“Nhược Tâm, sao cậu lại ngu xuẩn đến vậy?” Giao Dao thực sự muốn khiến đồ ngốc này tỉnh lại, đối với sự ngu xuẩn này khiến cô thực sự không biết phải làm sao, có người đáng có người không đáng, nếu Sở Luật kia thực sự đáng vậy tại sao một chút tình cảm cũng không có mà chỉ biết có chính mình?

Chương 96: Nhìn làm rồi sao?

Editor: Quý Quý

Cô một lần nữa đặt tay lên vai Hạ Nhượng Tâm, "Nhượng Tâm, nghe lời tớ, ly hôn với anh ta đi! Đừng tiếp tục nữa, tớ chỉ sợ sau này cậu đến một khớp xương cũng không còn."

Cô chân thành khuyên nhủ, ánh mắt lại cố ý nhìn chăm chăm vào cái bàn sau lưng Hạ Nhượng Tâm, cô liền cảm thấy thật may, bởi cô ngồi ở hướng này mới có thể nhìn thấy.

"Ly hôn?" Hạ Nhượng Tâm siết chặt ly nước của mình, cố chấp lắc đầu, "Không, tớ sẽ không ly hôn, tuyệt đối không." Ly hôn rồi cô sẽ không thể cùng xuất hiện với anh, chỉ cần nghĩ tới việc sau này không còn được nhìn thấy anh nữa, không thể cùng anh sống chung dưới một mái nhà, không còn liên quan đến nhau nữa, lòng cô liền cảm thấy đau đớn, không, cô đến nghĩ cũng không muốn nghĩ.

"Tớ thực sự muốn biết trong cái đầu này của cậu đang nghĩ cái gì." Giang Dao uống một hớp nước trái cây lớn, thật không thể nói nổi.

"Tớ cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là tớ sẽ không từ bỏ, dù cho..." Hạ Nhượng Tâm cười khổ.

Cô không cần quá nhiều, chỉ một chút thôi là đủ rồi.

Anh có thể không yêu thương cô, nhưng cô muốn được yêu anh thật trọn vẹn.~

Như vậy là đủ rồi, thực sự đủ rồi.

"Chưa biết chừng ngày tớ trở lại tới sẽ phải đi nhặt xác cho cậu." Giang Dao nặng nề đặt chiếc ly trong tay xuống, sau đó đứng lên kéo tay cô, muốn mau rời khỏi nơi này, "Đi, Nhượng Tâm, tớ không thích chỗ này, chúng ta đi chỗ khác đi."

Hạ Nhượng Tâm bị cô kéo lên liền cảm thấy có chút kỳ quái, "Giang Dao, không phải cậu rất thích chỗ này, nói ở đây yên tĩnh không ồn ào, lúc tới cũng nói như vậy mà, sao giờ lại thay đổi rồi?"

"Tớ không thích chính là không thích, ngồi chán rồi muốn đổi chỗ, không được sao?" Giang Dao dùng sức kéo Hạ Nhượng Tâm ra cửa, dường như đang tránh né chuyện gì vậy.

Hạ Nhượng Tâm bị kéo đi, cô vẫn không hiểu thái độ của Giang Dao, vừa quay đầu lại nhìn, cô đột nhiên phát hiện, hai người đang ngồi đó, là Sở Luật và một người phụ nữ đang ngồi ăn với nhau.

Sở Luật đột nhiên đưa tay lên miệng người phụ nữ, hình như giúp cô lau đi thức ăn bị lem ra, gương mặt người phụ nữ đỏ lên, kéo bàn tay anh.

Một đôi nam nữ yêu nhau tình tứ đến mức khiến người ta hâm mộ, nhưng bọn họ thực sự không nên làm ra cái màn này, nếu bọn họ thực sự là một đôi, vậy cô ta là cái gì, còn Hạ Nhượng Tâm là cái gì?

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân anh không muốn trông thấy cô nữa? Không phải đâu, không phải, cô vội vàng lau nước mắt trên mặt mình, nhất định là cô nhìn lầm rồi, người kia chỉ hao hao Sở Luật thôi, không phải là anh.

Đúng, là cô nhìn lầm rồi, nhất định là vậy rồi, nhưng dù cô có cố dụi mắt, cố lừa dối mình bao nhiêu lần, đôi mắt đó gương mặt đó nụ cười đó, đều là của Sở Luật, là của chồng cô.

Dù cô cố gắng xoa dịu thuyết phục mình, vẫn không có cách nào chối bỏ được, người đó chính là Sở Luật, chồng của cô.

"Nhượng Tâm, tớ đưa cậu tới một chỗ, tớ vừa mới nghĩ ra." Giang Dao vẫn kéo Hạ Nhượng Tâm đi, cô nói xong liền cảm thấy bàn tay trong tay cô đột nhiên lạnh toát.

Chương 97: Phải yêu bản thân mình một chút

Editor: Quỳ Quỳ

Nhược Tâm quay đầu lại, một lúc lâu không thể nói được gì, đột nhiên cảm thấy chột dạ, giống như bị phát hiện rồi, cô không muốn bị anh nhìn thấy.

Giang Dao có chút khổ sở, không biết an ủi người bạn thân này thế nào, cô có chút do dự, cuối cùng vẫn kéo Nhược Tâm đang thần thờ rời khỏi nơi này.

Ngoài cửa, vài con gió thỉnh thoảng đi qua, dường như có thể làm khô nước mắt trên mặt, nhưng gió đi rồi, nước mắt sẽ rất nhanh rơi xuống.

“Nhược Tâm, muốn khóc thì khóc đi, tôi biết cậu đang rất khó chịu, “Giang Dao buông tay Hạ Nhược Tâm ra, cô thực sự cảm thấy lo lắng.

Sở Luật là thế giới của Nhược Tâm, không có Sở Luật, thế giới của cô có lẽ sẽ không tồn tại.

Hạ Nhược Tâm xoa người, len lau sạch nước mắt trên mặt mình, đôi mắt loang loáng nước sáng ngời đặc biệt phiến muộn.

Trên môi nở nụ cười nhàn nhạt, trống rỗng, không khỏi khiến Giang Dao đau lòng.

“Giang Dao, cậu không cần lo lắng cho tôi, tôi biết mình đang làm gì, hơn nữa chưa chắc chuyện đã như chúng ta nghĩ, đó có thể là một người bạn bình thường của anh ấy..” Nụ cười của cô có quá nhiều sự miễn cưỡng, nếu chỉ là bạn bình thường, anh sẽ thân mật với cô ta, sẽ dùng ánh mắt đó sự dịu dàng đó để nhìn cô ta hay sao?

Ngay lúc này đến bản thân mình cô cũng không thuyết phục được thì sao thuyết phục được người khác đây.

Giang Dao mím môi không nói, cô nhắm mắt lại, bất lực, không biết phải nói gì, cô biết Hạ Nhược Tâm vẫn luôn cố chấp như vậy, dù bản thân có bị thương tích đầy mình, cô không có cách nào giúp được Nhược Tâm ngoài chính bản thân cô ấy, không ai có thể tác động Nhược Tâm từ bỏ Sở Luật.

“Nhược Tâm, nếu như có một ngày,” Cô đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, nghiêm túc nói, “Nếu như có một ngày, cậu phát hiện người ta không hề yêu cậu, như vậy cậu phải nhớ, nhất định phải yêu lấy bản thân mình, không được từ bỏ bản thân mình.”

Hạ Nhược Tâm hơi sững sốt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, câu này thật thê lương, người ta không yêu cô, thực ra anh chưa bao giờ yêu cô.

“Tôi biết rồi, cậu yên tâm” Cô cười đồng ý, không biết là đang an ủi mình hay đang an ủi Giang Dao.

Khi Giang Dao rời đi, Hạ Nhược Tâm lại trở về nhà hàng kia, cô muốn nhìn một lần nữa, biết rõ cô sẽ càng đau khổ hơn, nhưng cô đã quay lại.

Cô đứng ở ngoài cửa nhìn vào, nhưng chiếc bàn đó không hề có ai ngồi, giống như hình bóng hai người kia chỉ còn tồn tại trong đầu cô.

Cô ra ngoài, thần thờ nhìn bầu trời, mây rất dày và nặng, có lẽ sắp mưa rồi.

Cô dừng bước, thất thần nhìn dòng người qua lại, hàng mi thỉnh thoảng khẽ run, từng giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống.

Khi ngồi vào xe, cô chết lặng siết tay thật chặt.

“Thưa cô, cô muốn đi tới đâu.” Tài xế hỏi một câu.

Hạ Nhược Tâm nhìn ra ngoài, cô phải đi đâu bây giờ, nơi nào cũng là nơi không thể đến.

“Thưa cô, cô muốn đi tới đâu?” Tài xế lại hỏi, anh ta đã hỏi đến lần thứ ba, cô gái này không phải thần trí không bình thường chứ?

“Tập đoàn Sở thị.” Cô mở miệng nói ra mấy chữ này, nhưng không ai biết cô dùng bao nhiêu khí lực mới nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tôi tìm kim chủ

Editor: Quỳ Quỳ

Cửa xe mở ra, cô mím chặt đôi môi đỏ mọng, nhìn chăm chăm nơi mình vừa đặt chân xuống.

Cô hướng ánh mắt lên cao, tòa nhà này cao bao nhiêu, có hai mươi mấy tầng, đây là lần đầu tiên cô tới đây, lần đầu tiên tới gần cơ ngơi của anh, cô đã đến tận nay nhưng vẫn chưa đủ dũng khí bước thêm một bước.

Cô không biết mình đang lo lắng hay sợ hãi? Thật buồn cười, phu nhân Tổng giám đốc Sở thị lại sợ tới công ty của chồng mình.

Cô tự bấm vào tay mình, có chút đau đớn, mới có thể khiến cô tỉnh táo, cho cô thêm dũng khí.

Cô đi vào đại sảnh, người không quá nhiều, nhưng mọi thứ đều rất gọn gàng ngăn nắp, bên đó có hai chiếc thang máy, thỉnh thoảng vẫn có người ra vào.

Cô muốn bước vào liền bị ngăn cản.

“Thật ngại quá, không phải là nhân viên của công ty thì không thể sử dụng thang máy.” một giọng nói thô cứng nhưng lễ độ khiến Hạ Nhược Tâm dừng bước.

Hạ Nhược Tâm cắn môi, cô dùng thân phận gì? Một người vợ đáng thương đồng cam cộng khổ? Cô còn không được như vậy.

“Tôi tìm Sở Luật.” cô ngược mắt lên nhìn chằm chằm người trước mặt.

Nhân viên bảo vệ này nhìn cô một lúc lâu, cô tìm tổng giám đốc của chúng tôi, xin hỏi cô có thân phận gì, chuyện như thế này ngày nào cũng xảy ra trong công ty bọn họ, luôn là tới tìm vị cao cao tại thượng kia của bọn họ, đám phụ nữ này ôm tâm tư gì ai cũng biết, chính là muốn tìm kim chủ.

Hạ Nhược Tâm trầm mặc thật lâu rồi ngẩng đầu gần từng chữ một, “Tôi là vợ anh ấy.”

Là cô nói ra câu này, nhưng trong lòng không khỏi cái thấy bị ai, ngay cả đi gặp chồng cũng bị người khác ngăn cản.

Nhân viên bảo vệ không khỏi đánh giá trong lòng, phu nhân tổng giám đốc, không giống lắm, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn, thực ra cũng có hao hao người phụ nữ trên báo chí.

Anh ta do dự, rốt cuộc có phải hay không cũng không thể làm rõ được, dù sao bọn họ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy phu nhân tổng giám đốc trông như thế nào.

Đỗ Tĩnh Đường một tay cầm tài liệu, tay kia cầm hamburger đưa lên miệng cắn, không nên trách anh, Sở thị này thật không phải một nơi bình thường, để phụ nữ đảm nhiệm công việc của đàn ông, còn đàn ông cứ như một đám vô công rồi nghề, nhưng anh thì khác, phải làm việc như một cái máy, từ sáng đến giờ còn chưa ăn gì, công việc chất thành núi, anh một mình đáng thương tranh thủ ăn hamburger.

“Hà?” Anh dừng lại, ngẩng cổ nhìn người phụ nữ đang giằng co với nhân viên bảo vệ. gương mặt người phụ nữ sao trông quen như vậy, anh nuốt chửng miếng bánh trong miệng, dùng sức vỗ vỗ ngực, thiếu chút nữa thì bị nghẹn.

Anh lại hơn gần hơn một chút, bỏ hamburger xuống, đúng là cô, chỉ là sao cô lại ở đây, về nông nhàn thường trực của anh lúc này hơi biến đổi.

Anh đến gần tò mò hỏi, “Chị dâu, sao chị lại tới đây, muốn tìm anh họ em sao?” Anh khoát tay với nhân viên bảo vệ, ý muốn nói chuyện để anh giải quyết.

Nhân viên bảo vệ kỳ quái nhìn Hạ Nhược Tâm, hóa ra thực sự là phu nhân tổng giám đốc, phó tổng giám đốc đã nhận ra cô thì hẳn là không sai rồi.

Vậy người phụ nữ thường xuyên đi cùng tổng giám đốc là ai? Anh ta suy nghĩ một chút, chỉ có thể lắc đầu, không nên suy đoán lung tung, anh ta chẳng qua chỉ là một nhân viên bảo vệ quen mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Thà đau một lần

Editor: Quý Quý

“Anh là...” Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm người đàn ông vừa gọi cô là chị dâu, cô thực sự không nhớ mình đã từng gặp anh ta ở đâu.

“Ài, sao chị đã quên rồi, “Đỗ Tĩnh Đường hung hăng cắn thêm một miếng bánh hamburger bất chấp hình tượng, “Chúng ta từng gặp nhau ở buổi đấu giá, chị không biết hay thực sự quên mất gương mặt này rồi?” anh chỉ vào mặt mình liền phát hiện anh không dùng ngón tay mà dùng bánh hamburger trong tay chỉ vào.

Một cái bánh hamburger làm anh mất sạch hình tượng.

Anh lúng túng bỏ tay xuống, chỉ có thể cười trừ, nhưng cũng bởi vì cô đã quên mà không khỏi cái thấy có chút thất bại, nhất là khi lần đầu tiên anh đã chọn cô là người tình trong mộng, nào ngờ giờ mới nhận ra người ta chẳng hề chú ý đến anh, cứ như vậy lãng quên một đại soái ca như thế này.

“Là cậu, Đỗ Tình Đường?” lúc này Hạ Nhượng Tâm mới nghĩ ra, ngày đó Sở Luật cũng từng giới thiệu người đàn ông này, nhưng lúc đó trong mắt cô chỉ có Sở Luật, nên cô chẳng nhớ mặt bất kỳ ai cả, trong đó có cả Đỗ Tình Đường.

“Đúng vậy, đúng vậy chính là em.” Đỗ Tình Đường giấu bánh burger ra sau lưng, cũng tốt, không phải thất bại toàn tập, ít ra cô cũng có một chút ấn tượng với anh.

“Chỉ tới tìm anh họ em?” Đỗ Tình Đường cười nói, trong nụ cười có gì đó mơ hồ, cô quái, còn có chút mỉa mai.

Hạ Nhượng Tâm gật đầu, “Vậy, tôi có thể đi lên đó không?” Cô nhìn thang máy, cô muốn gặp anh, không biết vì đang mong đợi cái gì, hay muốn chứng minh cái gì.

“Có thể, anh ấy ở tầng 18.” Đỗ Tình Đường dựa vào một bên, cũng không che giấu, dù sao cũng không phải thần thánh, hình tượng để làm gì chứ, cái bụng quan trọng hơn, anh đưa bánh burger lên miệng cắn, sau đó lấy một tấm thẻ trong túi ra.

Anh đặt chiếc thẻ vào tay Hạ Nhượng Tâm, mặc dù trông anh có chút kỳ quái, nhưng anh vẫn là phó tổng vô cùng tiêu sái của Sở thị, chỉ cần cầm được tấm thẻ này có thể tự do ra vào, anh không tin có ai đó là gan lớn dám ra tay với anh, khiến anh mất mặt, đời này Đỗ Tình Đường một sợ Sở Luật, hai yêu sĩ diện.

“Cái này là..” Hạ Nhượng Tâm cầm tấm thẻ có chút khó hiểu.

“Cái này là thẻ chuyên dụng thang máy, chị hãy đi vào thang máy bên trái, chỗ đó dành riêng cho giám đốc, thẳng tới tầng 18. Nơi đó là phòng làm việc của anh họ em” Đỗ Tình Đường kiên nhẫn giải thích, trên mặt còn tươi cười hơi quá thân mật.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.” Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng gật đầu, nắm chặt tấm thẻ trong tay, sau đó nở nụ cười yếu ớt, có lẽ cười cũng không dễ coi lắm, nhưng rõ ràng nó khiến gương mặt trắng bệch của cô có chút hồng hào.

“Cảm ơn cậu.” Cô nói cảm ơn lần nữa, rồi cầm thẻ đi về phía thang máy.

Đỗ Tình Đường liền thu hồi lại nụ cười trên mặt, anh lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Tiểu Ái, lát nữa sẽ có một người phụ nữ đi lên tầng 18, đừng ngăn cản cô ấy, cứ cho cô ấy đi thẳng vào.

Cúp máy, anh bỏ điện thoại vào túi, trước thang máy đang không có một ai.

“Thực ra, chị hẳn phải nên cảm ơn em, có một số việc cố chấp kéo dài không phải là cách hay, chẳng qua em chỉ cho chị cơ hội kết thúc sớm hơn thôi, thà đau lòng lúc này thôi, sau này còn có thể sống tốt, nếu nổi đau kéo dài, chị sẽ chết đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Cô đã làm sai điều gì?

Editor: Quý Quý

Anh cắn nhẹ bánh hamburger đã nguội ngắt, mẹ đã nói không được bỏ phí lương thực, cho nên nguội rồi vẫn phải ăn.

Anh đột nhiên ngừng ăn, đầu óc nghĩ vòng vo một chút, nếu ăn đồ lạnh vào bị lạnh bụng thì làm thế nào, không phải là càng lãng phí hơn sao, rốt cuộc cũng tự tìm được một lý do cho mình, anh thẳng tay ném cái bánh vào thùng rác, sau đó đứng một bên, nhìn chăm chăm vào thang máy, nhưng không có ý định lại gần.

Mẹ nói, giúp người thì giúp cho chót, anh đành phải làm người tốt một lần thôi.

Dựa lưng vào tường, trên gương mặt anh không còn chút bóng đùa nào.

“Anh họ, có lúc anh thật tàn nhẫn, giết người có rất nhiều cách, nhưng anh lại chọn cách tàn nhẫn nhất, hủy diệt tình yêu của người ta, anh mới thật là đáng chết.”

Vừa than thở, anh ním chặt môi mình, trong mắt lóe lên tia đồng tình.

Thang máy đi lên rất nhanh, Hạ Nhượng Tâm tựa lưng vào tường, có cảm giác mất trọng lực, ding một tiếng, thang máy đã ngừng, cô đặt tay lên ngực,

không hiểu sao hôm nay trong người cảm thấy rất khó chịu.

Cô vừa đặt chân lên tầng 18, liền thấy một phòng làm việc rất lớn, được bao quanh bằng cửa kính trong suốt, có thể nhìn rõ vào bên trong.

Cô đi vào, bên ngoài có một cô gái đi tới, lễ phép cúi nói với cô, “Tổng giám đốc ở bên trong, cô có thể vào, phó tổng giám đốc đã phân phó.” Cô gái rất khách khí, nhưng trên mặt lại có chút không tự nhiên, nếu không phải đã được dặn dò, chuyện này sẽ không liên quan đến cô, cô cũng sẽ không để bất cứ ai bước vào đây.

“Cảm ơn cô.” Hạ Nhượng Tâm cười đáp lại, sau đó đi tới cánh cửa lớn, khi hai tay cô chạm vào nắm cửa vẫn không hề nhận ra vẻ mặt lo lắng và kỳ quái trên mặt cô gái thư ký nọ.

Vừa đẩy cửa ra, Hạ Nhượng Tâm liền có cảm giác ai đó vừa giáng cho cô một cái tát thật đau.

Mặt cô nóng lên, trong lòng lại phát lạnh.

Trước mặt cô lúc này là một đôi đang quấn quýt ôm hôn nhau rất khít khao.

Một người phụ nữ đang ngồi lên đùi Sở Luật, anh đang say mê hôn người phụ nữ trong lòng, thậm chí Hạ Nhượng Tâm còn có thể nhìn rõ môi lưỡi bọn họ duyên chặt vào nhau, gương mặt người phụ nữ xinh đẹp đỏ ửng lên.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, người phụ nữ vội vàng đẩy Sở Luật ra, khiếp sợ nhìn người đang đứng ở cửa, trên mặt đầy sự lúng túng.

“Cút ra ngoài!” Sự nhiệt tình bị cắt ngang, Sở Luật liền nhận ra người phụ nữ phờ phạc đứng ở cửa, con ngươi đột nhiên co rút, nóng nảy cảm thấy vẫn kiên trên bàn, không một lời ném thẳng tới trước.

Phanh một tiếng.

Hàng mi Hạ Nhượng Tâm run rẩy, trước mắt cô vẫn là một màu trắng, không hiểu sao lúc này lại biến thành màu đỏ, trên trán cô đau nhói, nhưng không đáng kể gì so với nỗi đau trong tim cô.

Cô đưa tay lên trán, hóa ra là máu.

Người phụ nữ nhìn thấy máu trên trán Hạ Nhượng Tâm, sắc mặt liền trắng bệch, chỉ biết nép sâu hơn vào ngực Sở Luật.

“Đừng sợ, Mạn Ny, có anh ở đây.” Cảm thấy sự hoảng sợ của người phụ nữ trong lòng, anh chỉ càng siết chặt cô hơn, lại có cảm giác hít thở không thông, không biết là vì máu trên đầu Nhượng Tâm, hay một nỗi sợ mơ hồ trong lòng.

Một nỗi đau không thể hình dung trời dậy như muốn cướp đi hơi thở của anh.

“Tại sao?” Hạ Nhượng Tâm vẫn nắm chặt tay nắm cửa, nếu không cô sớm đã khụy ngã, máu vẫn chảy khiến mắt cô nhòe đi, giọng cô nhẹ hẫng như không khí, không thể ngờ rằng sự đau khổ chào đón cô bằng một màn như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Cô không nên tiếp tục tồn tại

Không phải là sự thật, nhưng đúng là sự thật.

"Em đã làm gì sai có phải hay không?" Cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt không mang một chút cảm xúc của Sở Luật, rốt cuộc cô đã làm sai điều gì mà lại đối xử với cô như vậy? Cuộc sống hạnh phúc kia là thứ cô thật sự từng được trải qua sao?

Thật sự có sao?

"Cô không sai," Sở Luật ôm chặt cô gái kia vào lòng, Lý Mạn Ny mở to đôi mắt, cảm thấy có chút mất mặt, bởi vì, cô đã hiểu thân phận của người phụ nữ trước mắt là gì.

Là vợ Sở Luật, mà cô chỉ là kẻ thứ ba chen chân phá hỏng hôn nhân của hai người, thế nhưng... cô thật sự không cách nào rời ra Sở Luật, cô yêu anh ta, thật sự rất yêu.

Sở Luật như đã nhìn thấy sự tự trách trong mắt Lý Mạn Ny, trong con ngươi đen nhánh chớp mắt hiện lên đầy sự vô tình.

"Cô không làm sai gì cả," anh cười lạnh, quay về phía Hạ Nhượng Tâm lặp lại lời nói, "Bởi vì, sự tồn tại của cô vốn đã như một sai lầm, cô không nên tiếp

tục sống trên cõi đời này nữa."

Hạ Nhược Tâm lui về sau một bước, đôi mắt mở lớn, cô không thể tin được hết thầy đang diễn ra trước mắt, không thể tin những gì cô đang thấy, đang nghe, đây thật sự là Sở Luật từng cùng cô chung gối chung chăn sao?

Anh vừa nói gì? Cô không nên tồn tại? Không nên sống sao?

Cô không ngừng lắc đầu, khuôn mặt cô hiện giờ một chút sức sống cũng không có, giống như tất cả sinh mạng của cô đều nhanh chóng tan biến từ giây phút này, duy chỉ còn lại câu nói này, Hạ Nhược Tâm có phải không nên tồn tại hay không?

"Cút đi!" Sở Luật ném một đồng văn kiện vào mặt Hạ Nhược Tâm, cô đau xót nhìn anh, nhưng lại phát hiện ra, ánh mắt anh dành cho cô không hề mang chút cảm tình nào, trừ bỏ trầm lặng là lạnh nhạt, trừ bỏ vô tình chính là chán ghét, cô xoay người, từng bước từng bước rời đi.

Không khí áp lực tựa như khiến cho cô không thể nào thở được, cô khẽ chớp hai mắt một cái, nhưng lại phát hiện ra, lần này cô không rơi nước mắt.

Không phải không rơi nước mắt là không đau khổ, không phải không khóc là không bị thương, thật sự thì không có nước mắt nước mắt để khóc mới là đau đến tột cùng.

Thậm chí cô cũng không biết bản thân rời đi nơi này thế nào, còn vị thư ký kia khi thấy Hạ Nhược Tâm đầu đã chảy máu thì che kín miệng.

Cô ấy bị thương không phải do bị tổng tài của bọn họ đánh, mà do cánh cửa kia ầm một tiếng đóng lại, ngăn cách hai thế giới bất đồng, bên mưa giăng mịt mù, bên giá lạnh như băng.

Trong phòng làm việc, Sở Luật dần dần bình tĩnh lại: "Thật xin lỗi, đã dọa em sợ rồi." Anh đưa tay đặt lên mặt Lý Mạn Ny, trên mặt có sự trầm lặng khó nói nên lời, tiếng nói cũng có chút nhỏ.

Anh cúi đầu xuống, hôn lên người trong lòng, chẳng qua, hình như lần này anh phát hiện hương vị có chút không đúng, thật sự là không đúng, nhưng anh cũng không có buông cô ấy ra, chuyện anh đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Anh đột nhiên hôn một cách nhiệt tình như vậy khiến Lý Mạn Ny bị cuốn theo, cứ thế mà bị động tiếp nhận nụ hôn, thậm chí cô còn thấy đau, nhưng chỉ là có hơi đau thôi.

Hình như là có hiểu lầm gì đó, chỉ là bọn họ không cách nào chấp nhận được mà thôi.

Sở Luật nhẹ nhàng cuốn lấy đầu lưỡi Lý Mạn Ny, trong đầu bỗng nhiên lóe lên khuôn mặt dưới màn mưa kia, anh cảm thấy như trước mắt mình phủ một màu đỏ, lòng cũng dần trở nên nặng nề.

Thang máy mở ra lần nữa, Đỗ Tinh Đường đứng thẳng thân mình, khi nhìn thấy Hạ Nhược Tâm đang bước ra, anh vội chạy đến, nhìn vết thương trên trán cô, lấy khăn giấy từ trong túi ra dè lên trán cầm máu cho cô, người này bây giờ giống như một đứa trẻ không có linh hồn, chẳng qua là đang lặng lẽ chấp nhận hết mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Cô không cảm thấy đau

"Tôi thấy cả rồi." Đỗ Tinh Đường thở dài, kéo tay cô ra ngoài, muốn đem cô đến cho bác sĩ xem thử, một người phụ nữ nếu để trên mặt xuất hiện vết thương thì thật đáng tiếc.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn người đàn ông đã từng gặp nhiều lần trước mắt: "Anh cố ý để cho tôi thấy có phải không?" Âm thanh cô nhỏ nhẹ mà yếu ớt, tựa như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Mà lòng cô đã sớm tan nát đến cực điểm.

"Đúng vậy" Đỗ Tinh Đường gật đầu, "Biết sớm hay biết trễ thì có gì khác nhau? Sớm muộn gì cũng biết, anh họ có người khác, cô ấy là Lý Mạn Ny, anh họ đã quen biết cô ấy trong một buổi tiệc."

"Em không thấy cô ấy trông rất giống một người sao?" Đỗ Tinh Đường cũng không có phủ nhận, người của cả thế giới đều biết, chỉ có mình cô ngây ngốc giữ khư khư lấy một người không yêu mình.

"Giống một người?" Sắc mặt Hạ Nhược Tâm lại càng tái nhợt hơn một chút, khóe môi khẽ nhếch, gương mặt tinh tế, còn có đôi mắt, quả nhiên rất giống.

Cực kỳ giống.

Hạ Dĩ Hiên.

Hóa ra từ trước đến nay anh ta vẫn không quên được Hạ Dĩ Hiên, nhưng nếu là thể thân như vậy thì cô cũng có thể mà? Chỉ cần anh nguyện ý, cô có thể biến bản thân thành Hạ Dĩ Hiên, chỉ cần anh ấy có thể yêu cô.

Cô bây giờ đã không có chút tình yêu nào, chẳng qua, không phải cô nghĩ đến là có thể làm được, nếu cũng không phải do anh nguyện ý thì người khác liền có thể cho cô một cơ hội.

"Em nhớ ra rồi đúng không? Anh họ yêu Hạ Dĩ Hiên như vậy, làm sao có thể quên được cô ấy? Chỉ là đáng thương cho em."

Đỗ Tĩnh Đường lại thở dài, lại muốn mắng người, người này, hẳn là đã không còn hi vọng nào. Cứ thế đâm chết không phải là được rồi sao? Thế mà lại rút ra khỏi, mặc dù biết sớm muộn gì cũng phải chết trong tay anh họ. Có điều, anh cũng không biết, Sở Luật muốn không chỉ là những thứ này mà thôi, anh thật sự đã nghĩ về Sở Luật đơn giản quá đáng.

Trong bệnh viện, bác sĩ giúp Hạ Nhược Tâm xử lý vết thương, vết thương của cô tuy không sao, nhưng cũng phải vá lại hai mũi. Thế nhưng suốt một quá trình, cô cứ thất thần, không nói gì, không kêu đau, đến cả chân mày cũng không nhíu lấy một cái.

Giống như cô bây giờ chỉ là một bức tượng gỗ.

Đó là vì, lòng cô so với thân thể bây giờ còn đau hơn rất nhiều.

"Tốt rồi, đừng để vết thương đọng nước là được, có điều là có thể để lại vết sẹo nhỏ, nhưng không sao, có thể làm phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không thì buông tóc xuống che lại là được."

"Cám ơn." Hạ Nhược Tâm khẽ thông hàng mi, ngón tay khẽ chạm vào vết thương trên trán, cảm thấy không tốt lắm, nó sẽ còn mãi chứ?

"Không nên đụng vào, đau đấy." Đỗ Tĩnh Đường vội kéo tay cô lại

Anh đối với cô hình như quá mức quan tâm, không còn cách nào, ai bảo anh ta đối với cô vừa gặp đã động lòng, chẳng qua, sau khi biết thân phận của cô, liền không buông xuống được. Còn bây giờ anh đã rõ ràng mọi thứ, rất rất rõ ràng, hết thấy những gì anh làm cho Hạ Nhược Tâm chẳng liên quan gì đến yêu cả. Đây chẳng qua chỉ là thương xót thôi.

Anh ta đồng cảm với cô, cũng là thương xót cô.

"Đau?" Hạ Nhược Tâm kỳ quái hỏi Đỗ Tĩnh Đường: "Anh nói đau, nhưng tại sao tôi lại không cảm giác được?" Cô lại ấn ấn vết thương, đúng là không đau, bởi vì đã sớm đau đến chết lặng đi rồi.

Đỗ Tĩnh Đường đột nhiên cảm giác ánh mắt mình có chút chua xót, là ai đã cướp đi nụ cười thanh xuân kia? Là ai phá hủy đi cô gái toàn thân đều mang theo tình yêu này? Lại là ai, để cho một cô gái đến cả đau cũng không cảm giác được? Anh có một cảm giác, người này bây giờ có thể ngay cả linh hồn cũng đã tan nát rồi. Anh họ à, anh ác lắm, thật sự rất tàn nhẫn.

"Chỗ đau sẽ không sao đâu mà, chỉ để lại sẹo mà thôi." Hạ Nhược Tâm muốn kết thúc đề tài này, vừa tự cố vừa nói: "Đây là nơi nào?" Cô đặt tay lên ngực mình: "Nếu như nơi này bị thương thì phải làm sao mới tốt đây?"

Cô hỏi một câu như vậy khiến Đỗ Tĩnh Đường á khẩu không trả lời được, cũng không biết là phải trả lời thế nào

"Tôi đưa em về." Anh do dự một hồi, cuối cùng vẫn chỉ có thể nói ra câu này, nếu còn ở lại thêm, anh thật sự không biết nên làm sao để đối mặt với người này nữa.

Lòng anh thật sự rất chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Mờ mịt

Hạ Nhược Tâm lắc đầu, đứng lên, tay vẫn đặt trên trán: "Không cần, tôi tự mình về được." Cô đi ra ngoài, nhưng khi vừa đi được vài bước, cô xoay người lại, chân thành cúi người với Đỗ Tĩnh Đường.

"Hôm nay quả thật cảm ơn anh."

Cô vô thần nói, sau đó thần thò tiếp tục bước đi, ngay cả bước chân cũng trông như đang hư không.

Đi ra bên ngoài, bầu trời xám xịt càng như tăng thêm áp lực đè nén khó mà khai thông, gió không ngừng thổi qua quần áo cô, mang theo một cảm giác lạnh lẽo đến thê lương.

Không lâu sau, bầu trời mùa hạ bỗng nổi mưa phùn, mọi người đều bắt đầu chạy đi tìm chỗ trú mưa, tuy mưa không lớn, nhưng do có gió nên sẽ rất lạnh.

Hạ Nhược Tâm đặt tay lên mặt: "Thật lạnh." Cô vô ý thức lẩm bầm, bước đi hòa mình vào màn mưa, mưa cứ từng hạt từng hạt rơi lên người cô, rất nhanh đã làm ướt quần áo.

Khi Đỗ Tĩnh Đường chạy ra mới phát hiện không thể tìm được người kia.

Anh vội lấy điện thoại di động ra, gọi đến một số điện thoại.

"A lô? Anh họ, là em, em không tìm được chị dâu, bên ngoài trời còn đang mưa, đầu cô ấy còn bị thương, bác sĩ đã dặn là không được để vết thương dính nước, làm sao bây giờ đây?"

Mà bên kia đầu dây im lặng hồi lâu, cuối cùng một giọng nói đặc biệt lạnh lùng: "Không cần để ý cô ta."

"Nhưng mà... Anh không lo lắng sao?" Đỗ Tĩnh Đường vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi, anh không tin Sở Luật lại lòng dạ sắt đá như vậy. Người kia chẳng phải ai lạ, đó là vợ anh ta. Mặc dù tình cảm đã sớm cạn nhưng ít ra cũng phải có trách nhiệm chứ?

"Cô ta không chết được đâu." giọng nói lạnh lẽo vô tình kia lại vang lên khiến lòng mày Đỗ Tĩnh Đường nhúu chặt, lúc này mới bỏ điện thoại xuống. Người kia thật sự là quá cứng rắn, người nào mà đã trót yêu anh ta chắc chắn sẽ định trước là phải chịu đau khổ, bị anh ta căm hận, thậm chí là ngay cả xương cốt cũng chẳng còn.

Anh đành chấp nhận vào màn mưa, được rồi, nếu anh không đi tìm, Đỗ Tĩnh Đường tôi sẽ đi tìm.

"Luật, anh sao rồi?" Lý Mạn Ny ngồi một bên, kỳ quái mà hỏi Sở Luật. Cô đặt tách cà phê trong tay trước mặt anh, đây là cà phê cô mới pha.

"Không sao." Sở Luật để cho Lý Mạn Ny ngồi trên đùi mình, đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc dài. Mặc dù mang lại cảm giác vô cùng tốt, nhưng anh vẫn muốn tóc mềm hơn một chút nữa.

"Luật, người vừa nãy là vợ anh sao?" Đôi mắt Lý Mạn Ny buông xuống, ánh mắt có chút lập lờ tựa như có nước.

"Em cảm thấy không nên chút nào, em biến thành người xấu mất rồi, đã lỡ phá hỏng gia đình anh, em.. "

Cô còn muốn nói tiếp, nhưng Sở Luật đột nhiên phủ lấy đôi môi cô, nuốt tất cả những lời định nói xuống hết.

"Đừng lo, có anh đây mà, anh sẽ ly dị với cô ta, em yên tâm đi. Anh sẽ để em được gả cho anh một cách thoải mái nhất." Anh rời môi của cô, ôm người trong lòng càng chặt thêm, tất nhiên là anh sẽ không để cho người của mình phải chịu tủi thân. Dĩ Hiên không có ở đây thì bây giờ Lý Mạn Ny mới chính là người anh phải biết quý trọng. Anh vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân, nếu như không làm thế, lòng anh sẽ bị một cảm giác ưu tư đáng sợ chiếm lấy.

Mà cái loại ưu tư đó chính là thứ anh không muốn thấy nhất.

Lý Mạn Ny ôm eo Sở Luật, mặc dù anh ta đã nói vậy, nhưng không hiểu sao lòng anh vẫn cảm thấy bất an.

Cô ngẩng đầu, thấy được người đàn ông quá mức tuấn tú này dường như đang thất thần. Biểu cảm này cô rất ít khi thấy trên gương mặt anh.

Người này luôn ngang ngược, trưởng thành, lạnh lùng, cố chấp, cao cao tại thượng, có thể đem kẻ thù của mình tàn nhẫn chà đạp mà không phí chút sức nào. Anh có thể lạnh lẽo vô tình, cũng có thể không có trái tim, nhưng nhất định không thể nào có sự mờ mịt ưu tư như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Nhân từ một chút được không?

Anh thất thần không phải là vì Lý Mạn Ny cô, mà là vì người khác, có lẽ là vợ anh, một người gọi là Hạ Nhược Tâm.

Cô bỗng có cảm giác nguy hiểm kỳ lạ, mọi chuyện hình như không đơn giản như cô nghĩ. Anh ghét vợ mình thật sự là vì trả thù sao?

Nếu quả thật là vậy thì tại sao cô lại từ trong mắt anh ấy thấy được sự mâu thuẫn kia, một loại mâu thuẫn rời rạc trong tình yêu, hận thù trong nỗi buồn, nỗi buồn trong sự tan vỡ.

Không, không đâu, cô lập tức bỏ ngay cái suy nghĩ ấy, anh ấy yêu cô mới đúng, không thể nào yêu người vợ trước, anh ấy đã nói rồi, hận thì nhất định là hận.

Cô càng ôm chặt eo anh hơn, rõ ràng hai người ở gần như vậy, nhưng tại sao, cô cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu được anh, mà cô cũng chưa từng đi vào lòng anh.

Đỗ Tĩnh Đường lau đi nước mưa trên mặt, thật là lạnh. Anh đang đứng cách đó không xa, rõ người cũng tìm được người mà anh muốn tìm, khi thấy bóng dáng cô ấy ngồi trong biệt thự tầng hai mới yên tâm.

Được rồi, cuối cùng trở về, anh thấy mình đúng là ăn no rảnh rồi, có phòng làm việc tốt không ngồi, trà nóng không uống, hết lần này đến lần khác theo chân một người mà mắc mưa tới nửa giờ.

"Hắt xì!" anh đánh một cái hắt xì, sẽ không bị cảm chứ? Bóp mũi một chút, quả nhiên khó chịu. Có điều, khi nhìn về phía biệt thự Sở gia bên kia, ngay cả đàn ông khỏe mạnh như anh còn bị cảm, huống chi là cô.

Tay anh đặt trong túi, đựng phải cái điện thoại, định cầm lên, nhưng lại thoáng do dự, cuối cùng anh vẫn bỏ ý định gọi cho anh họ.

Anh bắt một chiếc taxi, lại đánh một con rùng mình ớn lạnh, con mẹ nó, thật sự là quá lạnh mà.

Mùa mưa này, quả nhiên lạnh.

Anh vừa mới cho tài xế lái xe đi, chợt nghe điện thoại reo, không ngoài ai khác, chính là người anh họ vô tình máu lạnh kia.

"Cô ta về chưa?" âm thanh lạnh lùng, Đỗ Tĩnh Đường bên kia còn chưa kịp nói gì đã lên tiếng.

Ánh mắt Đỗ Tĩnh Đường thay đổi, "Bây giờ mới hỏi có phải quá muộn rồi không? Anh đã nói cô ấy không chết được, giờ còn hỏi gì nữa?"

Đỗ Tĩnh Đường có chút tức giận nên lời nói cũng không được hay.

"Đỗ Tĩnh Đường, tôi đã không tính toán chuyện cậu để cô ta vào rồi, nhưng cậu cũng đừng quên, cô ta là vợ tôi, là người của tôi, không phải là người cậu nên để ý".

Đỗ Tĩnh Đường để điện thoại ra xa, chân mày nhíu chặt, hiện giờ thật sự chỉ muốn ném điện thoại thật xa, "Sở Luật, anh cho rằng Đỗ Tĩnh Đường tôi là người nào? Vợ bạn không thể lấy ra đùa, câu này đương nhiên tôi hiểu, huống hồ cô ấy là chị dâu tôi, làm sao tôi dám nảy sinh tình cảm gì?" Anh hít một hơi thật sâu, anh ta tại sao lại nghĩ ngờ nhân cách của anh chứ? Anh vô cùng tức giận.

Anh lại đánh một cái hắt xì, âm thanh có mang chút giọng mũi mới phát hiện giọng mình có chút nặng, vội mềm giọng lại.

"Người kia đã đáng thương lắm rồi anh họ à, anh có thể có thể nhân từ một chút không? Đừng tra tấn cô ấy nữa. Nếu không còn yêu, vậy thì trả tự do cho cô ấy đi." Đỗ Tĩnh Đường vừa xoa xoa mũi mình vừa khuyên Sở Luật: "Anh họ, tôi không biết những gì anh làm trước kia nghĩa là sao, nhưng quả thật không nên đối xử tàn nhẫn với một cô gái như vậy, nếu không sẽ có ngày anh phải hối hận."

Sở Luật chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện này không liên quan đến cậu."

Nghe đến đây, Đỗ Tĩnh Đường lập tức cúp máy, hôm nay anh nói thẳng thật nhiều.

Sở Luật ném điện thoại, khoe môi lạnh lùng nhếch, "Được lắm Đỗ Tĩnh Đường, cậu dám cúp điện thoại của tôi.""

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tôi Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Buồn bực

"Làm sao vậy Luật, bây giờ chúng ta đi đâu vậy." Sở Luật ngồi ở trong xe, Lý Mạn Ni nhìn trời mưa bên ngoài, đợi anh gọi điện thoại xong mới hỏi.

Mà cô cố ý không muốn nói trắng ra, kỳ thật cô biết cô gái vừa nói chuyện với anh là ai.

Không phải không quan tâm, mà là buộc mình không quan tâm.

"Anh đưa em về, anh có việc cần phải làm." Sở Luật bỏ di động của mình xuống, hít mắt nhìn trời mưa ở bên ngoài nói, mà anh không có cách nào lừa gạt chính mình, rõ ràng đây chính là kết quả anh muốn, nhưng mà vì sao anh lại có chút buồn bực không nói nên lời, thậm chí còn muốn hủy đi cam chịu gì đó.

“Luật, nếu anh phải đến chỗ cô ấy, không có vấn đề gì, em sẽ chúc phúc cho hai người.” Lý Mạn Ni đột nhiên xoay người đi, nước mắt thành chuỗi rơi xuống.

Mắt Sở Luật đen lại một chút, đưa tay ôm cô vào trong lòng mình, “Nói bậy bạ gì đó, anh và cô ta không có khả năng, anh sẽ ly hôn với cô ta rất nhanh, yên tâm đi.” Anh nhẹ nhàng vỗ Lý Mạn Ni, môi khẽ trên trán cô, đảm bảo, cũng tự mình nói với mình.

Sao anh có thể trở lại bên cạnh người phụ nữ đó được, anh hận cô ta, hận không thể giết chết cô ta, cho nên mọi thứ bây giờ đều là điều anh muốn, cho nên rất nhanh anh có thể đợi được đến lúc đó.

Đợi cho người phụ nữ đó vì toàn bộ chuyện mình làm mà trả giá thật nhiều.

“Luật, đừng rời khỏi em, nếu không có anh bên cạnh, em sẽ không sống nổi.” Lý Mạn Ni vẫn không an tâm, cảm xúc của anh lên xuống quá rõ ràng, đây là cảm xúc chưa từng có khi ở bên cạnh cô, cô thật sự rất sợ, sợ anh sẽ rời khỏi cô.

“Anh sẽ không rời khỏi em.” Sở Luật lại đảm bảo một lần nữa, nhưng mà lúc anh bật thốt lên lời này, làm anh lại nhớ đến một khuôn mặt trắng xanh như tuyết khác, trên mặt của cô ấy cũng có một loại tĩnh mịch trong suốt.

Nếu không có anh, có phải cô ấy cũng sẽ không sống được.

Đột nhiên bỏ qua ý nghĩ như vậy, anh nhẹ nhàng vỗ lưng người phụ nữ trong lòng, giống như trấn an, cũng là vô ý.

“Sẽ không, anh sẽ không rời khỏi em, anh đảm bảo.”

Không biết đảm bảo như vậy đại biểu cho cái gì, nhưng mà trên đời này có lẽ đảm bảo như vậy là thứ trống rỗng nhất, yếu ớt nhất.

Mở cửa xe ra, Sở Luật đưa Lý Mạn Ni trở về nhà, lúc này anh mới quay về căn biệt thự mình đã lâu không về, dọc theo đường đi, sắc mặt của anh rất nặng nề, ngay cả bình thường mím chặt môi, lúc này cũng không có cách gì trở lại như cũ.

Bên ngoài mưa vẫn còn rơi, không ngừng rơi lên xe anh, sau đó rơi đến trước xe, thành một cái mảnh nước nho nhỏ, trận mưa này cũng không lớn, nhưng mà đã ẩm ướt hết mặt đất, có lẽ còn có rất nhiều trái tim con người.

Xe dừng lại, anh đi ra, đứng ở trong mưa nhìn bên ngoài biệt thự của mình, chân lại giống như mọc rễ, đứng tại chỗ hồi lâu không có động.

Anh nhắc chân, nhưng mà cảm giác trong lòng rất trầm trọng, giống như bước chân bây giờ của anh, mưa rơi lên người anh, theo tóc nhỏ lên mặt của anh, rồi cuộc cũng đẩy cửa ra.

Phịch một tiếng, cửa đóng lại, trong phòng khách không có một bóng người, lúc này ngay cả Tiểu Hồng cũng không có ở đây.

Anh gõ cửa phòng, cứ đứng ở cửa như vậy, lúc này Hạ Như Tâm đang đứng trước cửa sổ, lúc nghe thấy cửa phòng mở, thân thể run nhẹ một phen, sau đó lại tiếp tục nhìn bên ngoài, mà trên trán cô, có một vòng vải quần màu trắng, Sở Luật biết, đó là kiệt tác của anh.

Anh không biết đó là loại cảm giác gì, chỉ biết nhìn thấy cô ở trong tầm mắt, trái tim của anh dường như buông xuống, trái tim anh vẫn xoắn xýt từ lúc cô rời khỏi văn phòng của anh, lúc này thật sự buông ra.

Anh rất vui mừng, rất là vui mừng!

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Mọi thứ đều là giả

“Tôi có thể biết lý do không?” Hạ Như Tâm quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi anh, cô không rơi nước mắt, không chảy nổi nữa, thật sự, cô tự hỏi tại sao anh có thể trấn tĩnh như vậy, lý do gì mà anh có thể bình tĩnh như thế, anh thật sự không cảm thấy gì sao?

Trái tim cô dường như đã chết rồi.

Sở Luật tựa người vào bên cửa, trên mặt chỉ có vẻ bình tĩnh, còn có một chút gì đó bí ẩn khó nắm bắt.

“Nhưng tôi thật sự không biết.” Hạ Như Tâm cúi đầu, lẩm bẩm tự nói với chính mình, là thực sự không biết, hay là cô không muốn nghĩ về nơi đó.

“Ha.” Đột nhiên Sở Luật cười lạnh một tiếng, tiêu sái bước từng bước, từng bước tiến lại gần cô, đưa tay giữ chặt lấy cổ cô, để cho khuôn mặt nhợt nhạt của cô rơi vào mắt anh.

Trước đây, anh từng muốn làm cho gương mặt này được hạnh phúc, lúc này, anh chỉ muốn tự tay hủy hoại nó.

“Anh hận tôi, cho tới bây giờ anh luôn hận tôi.” Hạ Như Tâm bị ép buộc ngừng đầu, đối diện với ánh mắt tràn ngập hận thù không hề che giấu của anh, thì ra, anh hận cô như thế.

“Đúng, tôi hận cô.” Sở Luật thoải mái thừa nhận, lúc này không cần phải che giấu sự hận thù của mình nữa, “Cô cho rằng tôi sẽ yêu hung thủ giết chết Di Hiên sao? Cô thật đúng là ngây thơ.”

Anh nói xong, đột ngột hất tay buông Hạ Như Tâm ra, lần nữa buộc cô lui về phía sau, cho đến khi chân cô không còn đường lui nữa, cặp mắt cô mở to, nhìn anh, cứ như con người không thể nháy nữa, như thể một người chết không nhắm mắt.

Lúc này cô nên khóc mới đúng, chỉ có điều, cô phát hiện, hiện tại ngay đến cảm giác muốn khóc cô cũng không có, cô không biết rốt cuộc đây là cái loại cảm giác gì, chỉ cảm thấy cơ thể mình tựa như bị giọng nói lạnh lùng của anh đập bẻ rồi, cũng không còn là người phụ nữ tên Hạ Như Tâm này nữa.

“Cô có biết cách tốt nhất để phá hủy một người phụ nữ là gì không?” Sở Luật đặt tay trên mặt Hạ Như Tâm, bàn tay ấm áp này không còn mang lại cho cô cảm giác hạnh phúc như trước kia nữa, lúc này, anh chính là một đao phủ tàn nhẫn, chỉ dùng đôi tay này cũng có thể hung hăng xé nát con người cô ra.

Hạ Như Tâm khép mở đôi môi, cảm nhận được mùi vị của nước mắt, thì ra là cô vẫn còn có thể khóc được.

“Không phải là cô rất yêu tôi sao?” Giọng nói của anh càng ngày càng lạnh lẽo, từng chữ từng chữ như đâm sâu vào trong lòng Hạ Như Tâm, mà Hạ Như Tâm như thể hiểu được anh muốn nói tới cái gì, đưa tay lên che kín hai lỗ tai mình lại.

“Tôi không muốn nghe, không muốn nghe, cầu xin anh, đừng nói nữa, đừng nói thêm gì nữa.”

Thân thể cô đổ sụp xuống, ngồi xồm trên sàn nhà, không ngừng lắc đầu, đừng nói thêm nữa, cô thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa.

Có điều, đối với cô, Sở Luật vĩnh viễn không có nửa điểm thương tiếc, anh không thương cô, cho nên mới có thể triệt để tổn thương trái tim cô, tàn phá linh hồn cô.

Anh dùng sức kéo hai tay Hạ Như Tâm đang che trên tai ra: “Hạ Như tâm, rất đáng tiếc, cô không muốn nghe cũng phải nghe cho rõ.”

“Đúng vậy, tôi cố ý đối xử tốt với cô, phụ nữ thích hoa, đồ trang sức, yêu thương, tôi đều cho cô, tôi để cho cô thấy thế nào là thiên đường, để cho cô nghĩ rằng tôi đã quên mất nỗi hận với cô, bắt đầu đối tốt với cô, yêu thương cô, chính là thích cô.”

“Cô chưa từng nghĩ tới đúng không, tất cả đều là do tôi cố ý, vĩnh viễn cô cũng sẽ không biết được, tôi hận cô cỡ nào, ghét cô ra sao, mỗi lần tôi đối xử dịu dàng với cô, tôi cũng tự cảm thấy ghê tởm.”

Hạ Như Tâm mở to cặp mắt trống rỗng vô hồn, nhìn anh không ngừng khép rồi lại mở đôi môi, mặc cho những câu nói vô tình của anh không ngừng rơi vào tai cô, xuyên thấu thật sâu vào màng nhĩ của cô, thấm vào trong, tàn nhẫn xé nát trái tim cô.

Thì ra, sự tồn tại của cô chỉ làm cho anh cảm thấy ghê tởm.

Thì ra, đều là giả.

Hết thấy mọi thứ đều là giả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Thiên đường và địa ngục

"Anh thật sự không thích em chút nào ư, một chút xíu cũng không?" cô kéo bàn tay Sở Luật, cho dù đôi tay này đã hủy hoại cô, cô vẫn không hận nổi.

Thật sự không ư.

Cô mang trên mặt một vẻ thê lương, không khỏi khiến người ta xúc động.

Chẳng qua là giữa những người đó, vĩnh viễn không có Sở Luật.

"Vậy cô ấy, anh thích cô ấy, yêu cô ấy sao" cô nắm thật chặt tay anh không muốn buông, chỉ sợ buông ra là sẽ không thể quên được, hai tay này đã mang cho cô quá nhiều đau khổ, nhưng cô vẫn quyến luyến như thuở ban sơ.

Càng yêu càng khổ, càng khổ càng yêu.

"Yêu" Sở Luật đột nhiên hất văng tay cô, tựa như cô là mầm bệnh, "Sở Luật tôi sẽ yêu Hạ Dĩ Hiên, sẽ yêu Lý Mạn Ny, nhưng tuyệt đối sẽ không yêu Hạ Nhượng Tâm cô."

Anh đứng lên, cười nhạt từ trên cao nhìn xuống, người phụ nữ vô cùng chật vật ngồi xổm dưới đất, rốt cuộc cũng đến ngày này, rốt cuộc cũng đến lúc cô phải xuống địa ngục, hơn nữa là từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

"Lý Mạn Ny sẽ là vợ tương lai của tôi, cô cứ ngồi trên ghế phụ nhân tông tài Sở thị thêm mấy ngày nữa đi, cũng chỉ còn vài ngày thôi, cô hưởng thụ cho đã vào."

"Nhớ lấy tất cả những thứ này, cả đời này cô sẽ không thể quên, cho đến khi cô nằm trong quan tài."

Sở Luật như còn ngại cô còn chưa đủ thống khổ, nói thêm một câu khiến cô đau quần quai, anh sẽ ly dị với cô, sẽ kết hôn với người khác.

anh cười lạnh một tiếng, rất hài lòng nhìn sắc mặt Hạ Nhượng Tâm chớp mắt càng thêm âm trầm, nhìn cô thống khổ, thì anh sẽ vui vẻ, nhưng không hiểu tại sao đang vui anh lại cảm thấy bị ai không nói lên lời, "ha" nụ cười trên miệng anh càng thêm lạnh, anh hẳn đang rất vui vẻ.

anh xoay người, vừa đi một bước, đột nhiên cảm giác chân mình bị ai đó kéo lại.

"Buông tay" anh cúi đầu nhìn người phụ nữ níu quần mình, thanh âm lạnh lẽo cực độ, chỉ cần nói một câu là có thể chôn vùi người khác trong trời băng đất tuyết.

Hạ Nhượng Tâm túm chặt ngón tay mình, lắc đầu, ngón tay cô tê dại, vừa rồi bị anh hất đi đụng phải bức tường đằng sau, gần như mất cảm giác, nhưng theo bản năng, cô biết không thể buông, bèn không buông thật.

"Tôi nói buông tay, cô có nghe không" lại là một câu cảnh cáo lạnh lùng.

Mà Hạ Nhượng Tâm vẫn lắc đầu, cô không buông, cô không muốn để anh đi.

"A Luật, đừng đi được không đừng đi mà, em không muốn ly dị, xin anh đừng cưới người khác được không" tình yêu của cô không có vốn liếng, không có bản thân, cũng không có linh hồn, bởi vì, linh hồn cô đã bị anh tự tay hoàn toàn xé nát.

cô không ngừng lắc đầu, ngón tay dùng sức níu ống quần, cả người đều đã nằm trên đất, hèn mọn cầu xin tình yêu của anh, cô không muốn nhiều, chỉ cần một chút xiu là được rồi.

anh có thể không thương cô, chỉ cần để cô yêu anh là được rồi.

"xin anh, đừng đi, " cô lại đưa tay khác ra, hai tay dùng sức kéo ống quần anh, có thể đừng cưới người khác không, có thể cho em một cơ hội không.

Có thể đừng tổn thương em nữa không, em thật sự không còn gì để mất nữa.

cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lấp lánh nước, thỉnh thoảng sẽ nhỏ xuống một giọt nước mắt to, cuối cùng trở thành dòng suối, liên tục đánh vào hai mắt sưng đỏ vì khóc của cô.

"Tôi nói thêm câu nữa, buông tay, " giọng Sở Luật như rít từ kẽ răng.

Mà Hạ Nhượng Tâm vẫn lắc đầu.

Trong mắt Sở Luật lập tức lóe lên một tia lãnh khốc, một cước khác hung hãn nện xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Tiểu tam và chính thê

"A" Hạ Nhượng Tâm thống khổ cúi đầu, nhìn bàn chân giẫm trên ngón tay mình, anh chẳng những đạp ngón tay cô đau nhói, còn đạp nát trái tim cô.

A Luật, đừng đi được không. Hạ Nhượng Tâm vẫn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, thương cảm khổ sở đau đớn đủ cả. Cô còn có thể cười ra tiếng, chỉ là cười như vậy sẽ khiến cô tiêu hao hết khí lực cuối cùng của mình.

Biểu cảm của Sở Luật lạnh xuống, "cô nghĩ mình là ai, cô nghĩ tôi sẽ nghe cô ư, " anh càng nói, bàn chân càng thêm dùng sức, tựa như muốn đạp gãy ngón tay cô, mười ngón tay gắn kết, trên trán Hạ Nhượng Tâm rơi xuống từng giọt mồ hôi, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt.

Đột nhiên Sở Luật nhắc chân, hung hãn đá vào dưới bả vai Hạ Nhượng Tâm, dùng dụng vào tôi, thứ phụ nữ bản thủ như cô, cô thật sự là khiến tôi buồn nôn.

Hạ Nhượng Tâm co rút người, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đau, cô ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa hung hãn.

Mày nghe chưa?

Giọng nói đó là thế nào?

Là cái gì tan vỡ, là cô sao?

Cô đưa hai tay bị đập sưng tấy ra, dường như muốn bắt lấy gì đó, chỉ là, ngón tay cô từ đầu đến cuối không cách nào nắm chặt lại được.

Bởi vì, cô không biết trừ không khí ra, cô còn có thể bắt được cái gì.

Anh nói, cô bản, anh nói, cô buồn nôn.

Nhưng tại sao, cô cũng cảm thấy mình dơ bẩn, nhìn mình một thân quần áo bẩn, cô chỉ thống khổ ôm chặt đầu mình, không nén được tiếng khóc, máu không ngừng tràn ra từ môi của cô.

Đau, đau quá. Tại sao lại đau như vậy, ai có thể nói cho cô biết, phải làm sao mới không đau, phải làm sao, mới có thể không đánh mất.

Phải làm sao, mới có thể trở lại bọn họ của trước kia.

Không ai biết, trong căn phòng này, có một người phụ nữ khóc đến thương tâm, mà bức ảnh cưới treo trên tường, người đàn ông vẫn cười thật ôn nhu, mà người phụ nữ kia lại là.

Còn cô đang khóc, khóc không ngừng.

Lý Mạn Ny hơi khấn trương ngồi trong một gian dựa vào ghế bên cửa sổ, thỉnh thoảng cô nhìn ra cửa, tựa như đang chờ ai đó, cô nắm thật chặt ví da trong tay, có chút đứng ngồi không yên, chờ bóng dáng nhỏ hết sức kiệt quệ xuất hiện ở cửa.

Cô ta tới.

Lý Mạn Ny ngồi ngay ngắn người lại, có lẽ thật sự là vì thân phận mình, cho nên, cô luôn có chút chột dạ, bởi vì, cô đúng là đã phá hỏng một gia đình, mặc dù anh nói, giữa bọn họ không có tình yêu, chỉ có thù hận.

Nhưng cô vẫn cảm giác được tình cảnh bây giờ của mình, không thể quang minh chính đại.

"Lý tiểu thư phải không" thanh âm sâu kín nhàn nhạt, luôn khiến người ta cảm giác có chút bất lực, Hạ Nhượng Tâm ngồi một bên, đưa tay trái khẽ vuốt ve sợi tóc trên trán, cô cố ý đi cắt tóc mái, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể khiến vết thương trên trán không quá rõ.

Mà tay phải cô đặt trên đùi mình, khẽ động một cái, lòng bàn tay đau buốt.

"Là tôi, tôi là Lý Mạn Ny, " cảm giác như tiểu tam gọi chính thế vậy, mà bọn họ lúc nào cũng vậy.

Lý Mạn Ny cẩn thận nhìn Hạ Nhượng Tâm trước mắt, nhìn chăm chăm cô xoa tóc mái, mơ hồ vẫn có thể thấy một ít vảy trắng, cô biết lần trước ở phòng làm việc cô ta bị Sở Luật đánh cho bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Cầu xin

Người phụ nữ trước mặt mặc dù có chút chật vật, trong con người ảm đạm lại không có chút tức giận, gương mặt cũng không có một chút huyết sắc, cho dù có ý trang điểm nhẹ, vẫn không thể che giấu bệnh tật trên người cô.

Song, cho dù là vậy, cô phát hiện người phụ nữ này vẫn rất đẹp, nhất là cái khí chất khiến người thương tiếc, không phải giả vờ, mà là bị bức ra.

Rõ ràng rất đáng thương, rất dễ ngã xuống, nhưng cô vẫn cố chấp ưỡn lưng, không sợ trên người đau đớn vẫn tiến về phía trước. Mà cô cuối cùng cũng biết, tại sao lại sinh ra câu phi nga đập lửa.

Trong nháy mắt đó thật sự là rất đẹp, một loại tươi đẹp khiến không ai có thể quên.

Mà lúc này, đối mặt với Hạ Nhược Tâm, thật sự khiến Lý Mạn Ny vô cùng xấu hổ, cô là người được giáo dục cao đẳng, tài sản khổng lồ, từ nhỏ chính là trên vạn người, bây giờ lại làm người thứ ba chen chân vào gia đình người ta, thật sự một loại khảo nghiệm đạo đức.

"Thật xin lỗi, " Lý Mạn Ny cúi đầu, quả thực không biết phải đối mặt với tất cả những thứ này làm sao. Còn đối với Hạ Nhược Tâm thân là vợ Sở Luật, bất kể Sở Luật có cảm tình với cô không, với thân phận của cô bây giờ, chính là vợ Sở Luật, vợ thật sự, phối với anh trên hộ khẩu.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi có thể làm được gì" Hạ Nhược Tâm buồn bã cười một tiếng. Lại khiến Lý Mạn Ny trong lòng rối như tơ vò, càng ngày càng khó chịu, thậm chí, cũng không muốn ở đây thêm nữa.

"Hạ tiểu thư, giữa tôi và Luật, không phải như cô nghĩ " mà cô không biết làm sao để tự nói tròn câu đó, bởi vì, cô căn bản cũng không biết phải nói thế nào, bởi vì, cô và Sở Luật hiện tại đúng là ở yêu, mặc dù để tôn trọng cô, Sở Luật cũng chưa từng đụng vào cô, nhưng tất cả những chuyện liên quan tới tình nhân, bọn họ cũng đã làm hết.

Bây giờ nói cho người khác biết, bọn họ cái gì cũng không phải, đó không phải là tự và thì là gì.

Hạ Nhược Tâm khẽ gật đầu, thật ra thì, cô không cần nói, cái gì cũng không cần, Sở Luật đã nói rất rõ ràng rồi.

"Lý tiểu thư, cô có thể rời khỏi anh ấy không" Hạ Nhược Tâm sâu kín hỏi Lý Mạn Ny, ưu nhã giờ ngón tay, gia thế tốt đẹp, cô so ra còn kém.

Sắc mặt Lý Mạn Ny đột nhiên trắng nhợt, "Tôi" cô chần chừ nửa ngày, mặc dù biết Hạ Nhược Tâm tìm cô để nói vấn đề này, nhưng cô không ngờ, cô ta sẽ trực tiếp như vậy, lại càng không ngờ, cái vấn đề này sẽ sắc nhọn đến thế.

"Lý tiểu thư, cô cái gì cũng có, có gia thế, có tướng mạo, cũng có trình độ học vấn, tiền đồ sau này không thể đo được, cho dù không có Sở Luật, cô vẫn là cô, nhưng tôi, cái gì cũng không có, " Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay bị nú cho biến dạng, giọng hết sức tối nghĩa, "Tôi chỉ có anh ấy, chỉ có một mình anh, cô nói cho tôi biết, nếu tôi rời khỏi anh ấy, làm sao tôi sống nổi "

Cô nghiêng mặt, ánh sáng bên ngoài chiếu lên mặt cô, lúc giữa đầu có chút bi thương, "cô không biết một người phụ nữ có thể yêu một người đàn ông đến mức nào đâu, mười mấy năm, tôi đợi anh ấy mười mấy năm, yêu anh mười mấy năm, cho dù anh ấy yêu người phụ nữ khác, tôi vẫn yêu anh ấy. Cho dù tôi biết anh ấy ôm mất cưới tôi, tôi vẫn yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy, không có vốn liếng, không có bản thân, cũng không có tất cả. Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, yêu đến có thể vì anh ấy mà nằm lên giường người khác, để người đàn ông khác làm nhục."

"Lý tiểu thư, cô nói người phụ nữ như vậy không phải rất đáng buồn sao" cô quay đầu lại, một hàng nước mắt trong suốt cuối cùng cũng rơi xuống, hung hăng đập xuống người Lý Mạn Ny.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Cân nhắc mấy ngày được không

Cô giật giật, nhưng không thốt nên lời, tình yêu đó có phải quá mức thâm rồi không, mà cô thật sự không thể bảo đảm mình cũng sẽ làm được, nhất là quan hệ với đàn ông trừ anh ra.

Cô không ngừng lắc đầu, sắc mặt tái nhợt khó coi, cô không phải đàn bà lòng dạ ác độc, chẳng qua là, giữa tình yêu tình đạo đức, cô thật sự khó mà chọn lựa.

"Lý tiểu thư, tôi cầu xin cô, rời khỏi anh ấy có được không, cô sẽ gặp được người tốt hơn, sẽ gặp được người thật sự thích hợp, cô còn rất trẻ tuổi, rất đẹp, nhưng tôi lại không còn bất kỳ cơ hội nào nữa rồi."

Hạ Nhược Tâm đưa ra tay trái của mình, kéo chặt tay Lý Mạn Ny, cô biết cô ấy đã dao động, biết cô cũng không phải là người xấu, mà cô chỉ có thể thỉnh cầu cô ấy rời đi, đừng phá hoại hôn nhân của cô, đừng cướp đi Sở Luật, bởi vì, cô thật sự không có chút tư vốn nào có thể so với cô ấy.

Anh yêu Lý Mạn Ny, nhưng lại hận Hạ Nhược Tâm, lúc giương mắt, Lý Mạn Ny thấy được một loại thống khổ chết tâm trong mắt cô.

Mà hai tay cô bị cô ta kéo rất chặt. Hạ Nhược Tâm cũng không mắng cô, không mắng cô là người thứ ba, nếu như cô ta mắng cô, như vậy có lẽ cô sẽ có thể tiếp nhận hơn, đầu sao yêu không phải là việc con người có thể khống chế, chẳng qua là, cô ta bây giờ đang cầu xin cô, thật sự khiến cô không dằn lòng được, như vậy giống như giữa ban ngày bị người ta hung hăng và vào miệng.

"Thật xin lỗi, cô để tôi cân nhắc mấy ngày đã" Lý Mạn Ny vội vàng đứng lên, dường như là không thể đối mặt với cô thêm một giây một phút nào nữa, cảm ơn da liền chạy ra ngoài.

Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay, tê tê dại dại, cô ngơ ngác nhìn về phía trước, sương mù mờ mờ lung lung phảng phất trong mắt.

Cô lấy ra một ít tiền lẻ trong túi, để lên bàn, sau đó đứng lên, đi ra ngoài, cô chẳng qua cảm giác bước chân mình rất nặng, rất nặng, trong lòng cũng vậy.

Cửa, ánh nắng không quá gắt chiếu lên mặt cô, khiến ánh mắt cô hơi đau nhói, cô cúi xuống bước chân, không ngồi xe, chỉ dựa vào hai chân mình từng bước về nhà.

Có điều, chỗ đó, là nhà sao.

Mở cửa ra, cô kéo hai chân nặng nề đi vào, tiểu Hồng vừa thấy cô, vội vàng để giẻ lau trong tay xuống, "Phu nhân người về rồi."

Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, trông mắt âm đạm không ánh sáng, cô vào phòng mình, cách một tiếng, đóng cửa lại, tiểu Hồng kỳ quái nhìn cánh cửa, tay đặt lên trán, thật là một người kỳ quái, phu nhân có phải lại cãi nhau với tiên sinh không, tiên sinh đã mấy ngày chưa về, mà phu nhân lại như mất hồn vậy, cả người không có chút sinh khí.

Cô nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn cầm giẻ lau trên bàn lên, tiếp tục lướt qua tất cả, cô chỉ là một người giúp việc, cho nên, chuyện của chủ người ta, cô không cần quan tâm.

Mà toàn bộ biệt thự Sở gia, có một loại an tĩnh áp chế, tiểu Hồng há miệng, dùng sức hít một hơi, cảm giác thật là kỳ quái, sao lại trầm trọng như vậy chứ.

Cô lắc đầu, đi tới nhà bếp.

Một luồng sáng từ cửa sổ chiếu vào, bất quá đã bị chặn lại ở ngoài cánh cửa đóng chặt kia, giống như ánh sáng hy vọng vậy, cho tới giờ vẫn không đi vào được.

Hạ Nhượng Tâm cảm cuốn tóc độc của mình, lật từng trang từng trang, tựa như đang đọc tất cả của anh, sự tàn nhẫn của anh, sự lãnh khốc của anh, sự vô tình của anh, sự thâm tình của anh, anh lúc đầu đau lòng cung chiêu, sau đó là hủy diệt như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Quá mệt mỏi rồi

Cô nhẹ nhàng khép mắt, trên ngón tay có chút sưng đỏ, chỉ cần cử động một chút, liền cảm thấy đau đớn.

Cô đem bản kí họa đặt lên ngực của mình, tựa hồ làm như vậy thì sẽ có thể gần anh hơn một chút, chỉ là, cô biết rõ, anh chưa từng gần gũi với cô.

Một chút cũng không có.

Hết thấy đều là giả dối, giả dối, chỉ là, tại sao cô vẫn yêu như vậy, đau.

Trên khuôn mặt kia, ngoại trừ sự trắng bệch ra, thì không đem theo một màu sắc nào khác, tay của cô đặt ở trên trán, ngón tay nhẹ nhàng sờ vào vết thương kia.

Đau đớn, thì ra chính là cái bộ dạng này.

Cô cay đắng cười, Hạ Nhượng Tâm, một kẻ mà, cha không thương, mẹ không muốn, không có ai yêu thương.

Cô là một người không được ai yêu thương, là một người không nên tồn tại, bọn họ đều cho là như vậy, chỉ là, đối xử với cô như vậy, thật sự công bằng sao?

Cô muốn khóc lớn một trận, nhưng lại phát hiện, cô sớm đã quen với kiểu khóc dè dặt, cô ngẩng đầu, tất cả cảnh vật trước mắt dường như đều trở nên mờ lung không rõ ràng.

Ngay đến cả những tấm hình treo trên tường kia cũng thế.

Nếu như có thể, cô muốn muốn làm Hạ Dĩ Hiên, chỉ là, cô là Hạ Nhượng Tâm, mẹ của cô không muốn cô, hận cô. Người anh mà cô đợi mười mấy năm không yêu cô, cũng hận cô.

Cô đem tay của mình đặt ở trên đùi, đan lại với nhau, thế giới của cô ngoại trừ hai bàn tay trái và phải, ai có thể nói cho cô biết, cô còn có cái gì.

Mà cái thế giới này còn có cái gì là thật sự, cái gì là giả dối.

Cô tựa vào đầu giường, rụt người lại, độ nóng trên trán, kỳ thật cũng nóng hơn so với người bình thường rất nhiều, cô bị bệnh, mà lại không có ai biết, không ai quan tâm.

"A Luật, em yêu anh, thật sự rất yêu, cầu xin anh đừng rời xa em!" Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, cô luôn luôn mơ thấy bóng lưng tuyệt tình của người đàn ông kia, bất luận cô có đuổi theo như thế nào, cũng không thể bắt lấy anh.

Bàn tay đặt ở bên người của cô dùng sức nắm chặt lại, nhưng lại không biết rằng, thứ cô nắm lấy lại càng đau khổ và tàn nhẫn.

Mà gần đây Sở Luật ở công ty, mặt mày đen thui, làm việc như một cái máy, mà gần đây bọn họ nhận được cái hợp đồng nhiều hơn một tháng của bọn họ, công trạng cũng tăng lên, thế nhưng người thì mệt mỏi quá độ.

Người trong công ty toàn bộ đều phờ phạc, chỉ có Sở Luật một mực ngồi ở trong phòng làm việc, nhìn văn bản tài liệu, phân tích, thậm chí hợp, cẩn thận tỉ mỉ.

Cho nên nói, Sở luật người này khả năng thật không phải là người, mà là một cái người máy cấp cao, nếu không nào có người như vậy, làm việc đến bạt mạng.

"Phó tổng giám đốc, người đi khuyên nhủ Tổng giám đốc đi, tiếp tục như vậy nữa, chúng ta thật sự ăn không tiêu, anh ấy không quay về, làm cho mọi người trong công ty cũng tăng ca theo, ngay đến cả di dọn dẹp cũng oán trách, tất cả mọi người đều không chịu nổi, bằng không chính là thất tình, thêm vài ngày nữa, ai mà chịu được chứ" một đám người đều là vây quanh Đỗ Tĩnh Đường, mà Đỗ Tĩnh Đường lại không ngừng bóp ấn đường, mơ hồ có thể thấy được tơ máu màu đỏ nơi hốc mắt của anh ta, dường như cũng đã mấy ngày không được nghỉ ngơi rồi.

Bọn họ mệt mỏi, mà anh ta cũng mệt mỏi.

Anh ta đã quá mệt mỏi rồi.

Anh ta giờ tay lên, "Gần đây mọi người khổ cực rồi, trong công ty gần đây có hơi bận, nhưng mà mọi người không cần lo lắng, rất nhanh có thể kết thúc rồi, mà mọi người cũng sẽ được ứng với thù lao, xin tin tưởng rằng Sở Thị sẽ không bạc đãi nhân viên đâu."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Luôn chịu áp lực

Đỗ Tĩnh Đường chỉ có thể nói như vậy, để an ủi những người này, sẽ không nói gì nữa, anh còn sợ, bọn họ sẽ ăn luôn cả anh.

Mà sau khi anh nói xong, mặc dù mọi người vẫn có chút thất vọng, nhưng mà, vừa nghe đến thù lao, cũng chỉ có thể tiếp nhận, ai bảo bọn họ không phải là sếp, mà là một công nhân viên nho nhỏ, Tổng giám đốc nói cái gì chính là cái đó, Tổng giám đốc muốn bọn họ làm cái gì thì làm cái đó.

Muốn tăng ca liền tăng ca, muốn lăn cũng phải cuộn chân mà lăn như quả bóng.

Nếu nói Sở Thị là bát com của bọn họ, không bằng nói Sở Luật là cha mẹ com áo của bọn họ mới đúng.

Tất cả mọi người rồi đi tứ phía, từng người một về vị trí làm việc của mình, mà Đỗ Tĩnh Đường vỗ vỗ lồng ngực của mình, lúc này mới có thể cảm thấy bản thân hít thở dễ chịu một chút, còn vây quanh anh một chút nữa, anh không ngộp chết mới là lạ.

Trong ngực anh còn có một đồng văn bản tài liệu, hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người, đi vào thang máy chuyên dụng cho tổng tài, đi lên tầng mười tám.

Thang máy dừng lại, anh đi ra, lúc nhìn thấy thư ký của tổng giám đốc đang ngồi ở cửa khóc, trên mặt xuất hiện vô số đầu hắc tuyến.

Cô lại là bị mắng đến khóc rồi chứ, gần đây cảm xúc của tổng tài, quả thực giống như ăn thuốc nổ vậy, thấy người nào nổ người đó, nổ không chết không buông tay, nổ rồi, cũng muốn nổ thành phần bột, ngay cả anh ta cũng đều không buông tha, xem đi, Tiểu Á đáng thương, đúng là xui xẻo nhất, hơi không vừa ý một cái, không phải là bị mắng, thì lại bị trừng.

"Phó tổng giám đốc, " Tiểu Á có chút ủy khuất lau gương mặt của mình, lớp trang điểm cũng bị nhòe đi, nhìn giống như một con mèo vậy.

Đỗ Tĩnh Đường khoé mắt co rút, "Được rồi, Tiểu Á, đừng khóc, còn khóc nữa sẽ không xinh đâu. " mà cô hiện tại đã không thể là coi như là đẹp nữa rồi, nhất là kẻ mắt của cô, hiện tại bởi vì khóc, mà đã để lại hai vệt đen xi trên mặt.

Thật sự rất buồn cười, nhưng mà, Đỗ Tĩnh Đường thực cười không nổi, người ta trẻ con khóc thương tâm như vậy, anh ta còn có thể cười không

Tiểu Á vội vàng gạt đầu, lấy tay dùng sức lau lau nước mắt của mình, khuôn mặt thoáng cái được bôi đen, làm cho Đỗ Tĩnh Đường ánh mắt tựa như bị

đâm chích. Anh muốn để cô đi tự nhìn mặt của mình một chút, chỉ là, nếu như nói, có thể sẽ để cho người khác khó chịu, vì vậy, tốt hơn vẫn là không nên nói gì, tóm lại, nên vào phòng vệ sinh, trang điểm lại đi.

Mà anh không rõ, rõ ràng đều là phụ nữ, tại sao có người phụ nữ bất kể vóc dáng thế nào, cũng sẽ vẫn xinh đẹp, giống như là hải đường trong mưa gió, càng lộ ra sạch sẽ rực rỡ, kiều diễm ướt át.

Nói thí dụ như là Hạ Nhược Tâm, không biết cô hiện tại thế nào, mà anh không cách nào xác định được cảm giác của anh họ anh có liên quan gì đến cô không, hay là có quan hệ đến Lý Mạn Ni kia, dường như Lý Mạn Ni kia cũng rất ít khi đến.

Quay người, anh xoa bóp cái trán của mình một chút, cam chịu số phận đi vào trong văn phòng Tổng giám đốc, không ngoài ý, lúc mở cửa, anh hiển nhiên phải chịu một đường ánh mắt sắc lạnh.

Cứ như vậy, biến thành Bạo Vũ Lê Hoa Châm, hướng hẳn đâm đến.

Nếu như đổi thành người khác, không biết có bị hù đến nhũn cả chân ra không, mà anh chỉ là quát một cái, cầm lấy văn bản tài liệu đi vào, trong công ty, chỉ có anh vào đây nhiều nhất, tiếp nhận tia nhìn lạnh lẽo cũng nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Hủy diệt để

"Anh họ, văn bản tài liệu của anh " anh đến gần, đem văn kiện trong tay đặt ở trên mặt bàn của Sở Luật, sau đó mới ngồi xuống một bên, mà Sở Luật như trước không nói được lời nào, thật sự như là một cái máy, rất nhanh nhìn hợp đồng, mặt của anh hiển nhiên là đen hơn trước nhiều, cũng muốn trầm mặc đi nhiều.

Rõ ràng là nói, đừng có chọc tôi, lão tử hiện đang tức giận, dám trêu, lão tử bóp chết ngươi.

Đỗ Tĩnh Đường thờ dài một tiếng tức giận, "Anh họ, tiền của anh cũng đã đủ để cho cháu tiêu cả mấy đời không hết rồi, anh còn liều mạng như vậy làm cái gì "

"Đừng vậy," Sở Thị đã đủ cường đại rồi, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, đã vượt lên thị trường quốc gia, anh không biết hưởng thụ cuộc sống như vậy, chỉ biết làm việc, cũng là một sự lãng phí cực kỳ lớn, anh đang lãng phí tình cảm của mình, ánh sáng của anh, còn có hạnh phúc của anh nữa.

"Nếu như cậu quá rảnh rỗi rồi, tôi có thể cho cậu đi công tác. " Giọng nói lạnh lùng làm cho Đỗ Tĩnh Đường lập tức ngậm miệng lại, cái gọi là đi công tác, chính là nơi chìm không ỉa, gà không đẻ, rùa không lên bờ, bảo anh đến đó, anh tình nguyện bị anh ta bức chết.

"Được rồi, em không sao, em còn có việc, em đi trước."

Đỗ Tĩnh Đường đứng lên, như là chạy nạn vậy, rất nhanh đi tới cạnh cửa, chẳng qua là khi tay của anh đặt trên nắm cửa, rồi lại là có chút muốn nói lại thôi, nhưng mà cuối cùng vẫn là đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Kỳ thật, anh là muốn hỏi chuyện của Hạ Nhược Tâm, nhưng mà, cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc, chỉ là bởi vì anh hiểu rất rõ cái anh họ này, vạn nhất chọc phải anh, như vậy, không chỉ là anh, khả năng cũng sẽ làm người phụ nữ đáng thương đó thêm một mối, nếu phải đi hỏi anh ta, vậy thì tự đi tìm đáp án còn nhanh hơn.

Mà lúc cửa đóng lại, Sở Luật ném bút trong tay xuống, híp quá phận băng lãnh con mắt màu đen nhìn cái kia một cánh bị đóng cửa lại, tay đặt ở trên trán của mình.

Anh biết mình gần đây tâm tình cực kém, đây là việc chưa từng có qua, coi như là những ngày qua, anh thống khổ, nhưng mà. Nhưng mà cũng không làm cho anh rối loạn như bây giờ, thậm chí, còn có mấy cái hợp đồng bị anh làm sai, đây là sai lầm cơ bản nhất mà anh chưa từng phạm qua.

"Mẹ kiếp" môi của anh nhẹ nhàng khép mở, nhưng mà, chỉ có anh tự mình biết, trong lòng của anh đang nghĩ không phải cô, mà đổi thành một gương mặt luôn mang theo nước mắt, mỗi lần ngủ trưa lúc nằm mơ, đều làm cho anh bưng tỉnh, anh chán ghét cái kia khuôn mặt, chán ghét cái nước mắt của người phụ nữ kia.

Một người phụ nữ mà trong lòng anh nhớ, mà trong miệng lại kêu một người phụ nữ khác, nhắm lại cặp mắt của mình, anh đặt lưng trên ghế dựa, cơ bắp cứng ngắc, làm cho thân thể của anh hết sức khó chịu.

"Nhược Tâm, giúp tôi bóp vai." Mà nói xong, anh đột nhiên mở hai mắt ra, trong tròng mắt đen ánh sáng càng thêm thâm trầm. Anh cảm điện thoại ở trên bàn lên, gọi đi.

"Ừ, tôi tìm Lý Mạn Ni, cô nói cái gì, cô ấy không có ở đây "

Sở Luật cúp máy, hai tay giao nhau đặt ở lồng ngực của mình, cô tựa hồ là đang trốn tránh anh, không biết từ lúc nào, cô không chủ động liên hệ với anh nữa, như vậy nhận thức làm cho tâm tình của anh càng thêm nóng nảy, mà nguyên nhân khiến tâm trạng của anh gần đây không được tốt, có lẽ là cô rồi.

Anh là cho rằng như vậy đây, chỉ là anh tựa hồ là không để ý đến, người phụ nữ xuất hiện trong giấc mơ của anh, là tận lực, có lẽ cũng là cố ý đây.

Anh cự tuyệt cô tiến vào đến thân thể của anh.

Cự tuyệt tên của cô, mặt của cô, còn có tất cả mọi thứ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Tiểu tam đáng ghét

Rất nhanh, mọi thứ đều sắp kết thúc rồi, anh rút cuộc cũng có thể báo thù cho Di Hiên, mà Lý, Mạn Ni nhất định sẽ trở thành vợ của anh, anh một mực tin tưởng, cô là thiên sứ mà Di Nhiên đem đến bên cạnh em, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, anh Sở Luật muốn phải lấy được, liên nhất định sẽ đạt được.

Đồng dạng, anh đều muốn hủy, cũng sẽ cố chấp đi hủy diệt. Thậm chí sẽ không cho đối phương cùng mình bắt kỳ đường sống nào.

Anh vốn là người tuyệt tình.

Vì vậy, anh là tàn nhẫn như vậy, đối với kẻ địch của mình, từ trước đến nay đều khó có khả năng thủ hạ lưu tình.

Muốn hủy liên hủy triệt để, làm cho địch nhân Đông Sơn tái khởi, anh chưa bao giờ gặp lưu lại cơ hội như vậy.

Đối với Hạ Nhượng Tâm, càng là, chỉ vì, anh hận cô như thế.

Anh nhếch môi mỉm cười cười, lại lần nữa cầm bút trong tay lên, "Mạn Ni, rất nhanh thôi, anh sẽ khiến cho em nói cho anh nguyên nhân, " Sở Luật không phải là người đàn ông em muốn yêu là yêu, muốn chọc giận là chọc giận, muốn ném thì có thể ném đi, cái thế giới này chỉ có anh vứt bỏ người khác, người khác đừng mơ có thể vứt bỏ anh.

Mà trong nhà trọ của Lý gia, Lý Mạn Ni nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn, chăm chú căn môi của mình, sắc mặt không có nửa phần huyết sắc, cô không phải cố ý không nghe điện thoại của anh, chỉ là, cô không biết phải đối mặt với anh thế nào.

"Tiểu thư, cô tại sao phải nói cô không có ở đây." Người làm nhà cô cẩn thận hỏi, mỗi lần đều là như thế này, tiểu thư trước kia không phải là rất muốn cười sao như thế nào gần đây làm cái gì đều đánh không lên tinh thần, thậm chí, cô còn chứng kiến cô đang len lén đã khóc rồi.

Lý Mạn Ni miễn cưỡng cười cười, "Không có gì, chỉ là gần đây không muốn đi ra ngoài rồi. Tôi muốn nghỉ ngơi một mấy ngày này, " kỳ thật, cô là nói dối đây, cô thật sự rất muốn đi ra ngoài, rất nhớ Sở Luật, mà cô phát hiện, anh so với trong tưởng tượng của cô, một ngày không thấy anh liền đau lòng, chỉ là thấy anh, chỉ là, cô không thể, Hạ Nhượng Tâm ba chữ kia tựa như ma vậy, làm cho cô chỉ có thể đem mình đóng lại, rồi sau đó giống như rùa rút cổ, trốn tránh.

"Tiểu Khiết, cô nói xem nếu một người phụ nữ phá hoại gia đình của người khác, làm cho người đàn ông kia cùng vợ anh ấy ly hôn, có phải là rất xấu hay không." cô thử hỏi người làm bên cạnh.

Mà Tiểu Khiết thì là dùng sức gật đầu một cái, "Thật sự rất xấu, hơn nữa là hư hỏng nữa, nữ nhân như vậy là không biết xấu hổ đấy, rõ ràng người ta đã có vợ rồi, còn muốn đi câu dẫn chồng người ta. Loại nữ nhân này thật sự là khiến phụ nữ mất mặt, cũng là không có đạo đức, không biết xấu hổ, hồ ly tinh."

"Nếu như người nam nhân kia cũng không thương vợ của hắn, muốn cùng cô ly hôn." Lý Mạn Ni lại hỏi một câu, mà Tiểu Khiết đem tay của mình đặt ở trên cằm, nghĩ nửa ngày, lúc này mới trả lời,

"Như vậy, cô cũng có thể tại người nam nhân kia ly hôn sau đó xuất hiện, ai biết được cuộc hôn nhân của người đàn ông kia có phải do có cô tiến vào hay không, tiểu Khiết tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, chạy tới một bên, lấy ra một tờ báo, lúc này mới bước nhanh đến bên người Lý Mạn Ni.

"Tiểu thư, cô xem, nữ nhân này, cô còn là con gái độc nhất của một tập đoàn, kết quả trở thành nhà thứ ba của nhà người ta, làm hại vợ người ta tự sát, mà người nam nhân kia, chịu không được lương tâm cùng bên ngoài khiển trách, hiện tại cũng là đối với nàng không để ý tới không liên lạc, cô hiện tại liên nhà cũng đừng nghĩ trở về."

Tiểu Khiết nắm chặt tay của mình, cô ghét nhất là kẻ thứ 3 đi phá hoại gia đình người khác như vậy, còn có người đàn ông không chịu trách nhiệm.

Mà Lý Mạn Ni trên mặt cười cũng là thoáng cái cứng ngắc, mà Tiểu Khiết căn bản không biết, Lý Mạn Ni theo như lời nữ nhân kia chính là bản thân cô.

Đúng sao? không biết xấu hổ, mặt mặt. Thân thể của cô lung lay một cái, trong nội tâm thật sự ngù vị hỗn tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Tìm đến

"Không có ai tha thứ cô, ngay đến cả cha mẹ anh cũng không, bởi vì, cô phá hủy một gia đình, hại đến tính mạng của một người phụ nữ. Nếu như không để người chỉ trích, như vậy không phải là rất có lỗi với người đi chết kia sao, thật là quá đáng thương."

Tiểu Khiết nói đến chỗ này, lại là thờ dài vài cái, mà Lý Mạn Ni sắc mặt trắng không có chút nào màu sắc, nắm chặt tờ báo trong tay, đi vào bên trong phòng của mình.

Mà Tiểu Khiết chỉ là kỳ quái nhìn bối cảnh sau lưng của cô, không rõ Lý Mạn Ni đây là thế nào, làm sao lại hỏi cái loại vấn đề kỳ quái này.

Lý Mạn Ni đóng cửa lại, cúi đầu xuống, nhìn kỹ lấy tờ báo trong tay, mà Tiểu Khiết nói tuyệt không quá đáng, người phụ nữ trên báo, đúng là thiên kim của một tập đoàn nào đó, mà bây giờ chỉ có thể ở nước ngoài, thậm chí, tin đồn xấu như vậy còn bôi đen gia đình của cô.

Cô chăm chú bóp lấy tờ báo trong tay, tựa hồ người bên trên biến thành cô, bị người khác chê cười cũng thành cô, cô vội vàng ném ra tờ báo trong tay, ôm thật chặt thân thể của mình, thật là thật là đáng sợ, cô Sở Luật âm thầm đến, vì vậy, đến bây giờ mới thôi, đến bây giờ cũng không có mấy người biết quan hệ của cô cùng Sở Luật.

Mà ba của cô cùng mẹ cũng chỉ là cho rằng, đây chẳng qua cũng chỉ là người đàn ông bình thường mà thôi, nếu như bọn họ biết cô yêu một người đàn ông đã có vợ, nếu như chuyện của bọn họ phơi bày ra ánh sáng, cô thật sự không biết cô sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Cô sẽ cả đời không ngẩng đầu lên được.

Điện thoại di động của cô lúc đó vang lên, là cô bị hù đến run mình một cái, cô vội vàng lấy ra điện thoại di động của mình, lúc nhìn thấy số điện thoại, trực tiếp cúp, chỉ là, cô đè nén xuống, rồi lại là hối hận, cô phải làm sao, đến cùng phải làm sao.

Buông tay, cô làm không được, cô sẽ đau.

Không buông tay, cô cũng làm không được, cô sợ bị người ta cười.

Cô rất yêu anh, nhưng người kia lại càng yêu anh.

Cô bùm lấy mặt của mình, cho tới bây giờ đều không có như vậy mất định hướng qua, cũng chưa từng có như vậy thế khó xử qua.

Mà Sở Luật âm nghiêm mặt, nhìn điện thoại trong tay mình, trực tiếp ném điện thoại sang bên cạnh, nữ nhân này, dám không nghe điện thoại của anh, cô cho rằng như vậy, anh sẽ không có khả năng tìm được cô. Trước kia là vì bảo vệ cô, không muốn làm cho bên cạnh cô có quá nhiều phiền toái, vì vậy, anh vẫn luôn là cẩn thận cùng cô gặp mặt.

Cô vẫn thật sự cho rằng, Sở Luật sẽ là người buông tay đơn giản như vậy sao.

Mà lúc này, trong lòng của anh, sớm đã không có Hạ Nhược Tâm tồn tại, có cũng chỉ là cái này Lý Mạn Ni.

Lý Mạn Ni hỗn loạn ngủ, rồi lại là bị một hồi chuông điện thoại di động đánh thức, mở đôi mắt ra có chút mông lung, cô cầm lên điện thoại đặt ở đầu giường, cô không có tắt máy, trong ý thức tựa hồ là cũng ở đây là ở đang mong đợi cái gì, tuy rằng lần nữa cảnh cáo bản thân, thế nhưng là, cô vẫn là không cách nào buông ra.

Do dự cả buổi, cô mới là nhấc nghe máy.

"Anh đang ở dưới lầu, em tự xuống, hay là anh đến" Giọng nói nguội lạnh truyền ra từ bên trong, làm cho Lý Mạn Ni lập tức ngồi dậy, cô vội vàng chạy đến trước cửa sổ, ánh mắt đột nhiên tròn to, chiếc xe kia là của anh, là Sở Luật đấy, anh không có lừa gạt cô, mà anh thật sự đã đến.

Mà cô càng là biết rõ người nam nhân này từ trước đến nay đều là nói được thì làm được, anh nhất định sẽ là đi lên đấy.

Không thể, cô vội vàng kéo ra cửa, chạy ra ngoài, thậm chí quên mất, trên người của cô chỉ mặc áo ngủ.

Sở Luật để điện thoại di động xuống, chỉ là hí hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, đang đợi Lý Mạn Ni đi ra, mà anh biết rõ là cô nhất định sẽ đi ra đấy.

Anh từ trong túi của mình lấy ra một điều thuốc, rất nhanh, trong xe đã có một vòng khói thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Cô ta tìm em?

Quả nhiên, không lâu sau cửa mở ra, một bóng người sợ hãi luống cuống chạy ra, trên người cô thậm chí vẫn còn mặc bộ quần áo ngủ trắng.

Sở Luật mở cửa xe, không nói lời nào kéo Lý Mạn Ny vào trong, sau đó nhanh chóng lùi về đằng sau, rời khỏi khu nhà Lý gia, mà Lý Mạn Ny lại bất an nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, ngón tay đan vào nhau, cầm rồi lại cầm, kéo rồi lại kéo, bất chợt, cô phát hiện người nọ cũng khóc.

Người đàn ông này làm sao mình bỏ được đây.

Sở Luật dừng xe, xoay người, nhìn khuôn mặt khóc đến thương tâm, chớp mắt lóe lên gì đó, tựa như khuôn mặt này chồng chéo lên ai đó trong trí nhớ, nhưng không biết là Hạ Di Hiền hay Hạ Nhượng Tâm.

Anh nặng nề đè trên môi cô, dùng tay nâng đầu cô lên, ra sức hôn xuống, thậm chí, bàn tay dôi xuống, chạm đến cơ thể mềm mại áo ngủ để lộ. Anh đã rất lâu không qua lại với phụ nữ, một mực tôn trọng cô, không đơn giản muốn chiếm lấy cơ thể cô.

Tay anh đặt trên ngực cô, dùng sức xoa nắn mềm mại, bản năng giống đực đã sớm bị cô khiêu gợi.

Lý Mạn Ny chỉ bị động chịu đựng nụ hôn sâu của anh ta, khi ngực mình bị tay anh bao lấy, cô đột nhiên hít sâu một hơi, cho tới bây giờ cô chưa từng có cảm giác thế này.

Cảm giác khiến cô phải điên cuồng.

Động tâm.

Tê dại.

Mong đợi.

Rung động.

Mà lúc này Sở Luật lại ngừng lại, anh vô cùng trầm tĩnh nhìn người phụ nữ trong lòng, biểu cảm như vậy thật sự rất giống, giống ai đó, Di Hiền nhỉ?

Rõ ràng nóng như lửa, anh lại tỉnh táo không ngờ.

Tay anh cuối cùng rời khỏi cơ thể cô, di chuyển đến gò má đỏ bừng, thắm nhũ, cô ấy cần phải được đối xử tốt hơn, ở đây quá ủy khuất cô ấy, mà mình luôn muốn đem tất cả mọi thứ tốt nhất cho cô, tựa như mang theo một loại chuộc tội kỳ lạ, không biết là chuộc tội ai, an lòng ai.

"Nói anh biết, tại sao em lại tránh?" Anh khẽ vuốt ve gương mặt cô, lại là biểu cảm và tâm tư bình tĩnh đó, tựa như không ai có thể phá vỡ sự bình tĩnh hoàn mỹ của anh.

Anh vui vẻ cũng vậy, tức giận cũng vậy.

Lý Mạn Ny cắn môi mình, "Thật xin lỗi..." Cô ôm eo Sở Luật, cô mới nhận ra, cô đã quá lưu tâm nụ hôn của anh, nhiệt độ cơ thể anh, hơi thở của anh.

Cho nên cô không muốn rời đi, cho dù có lỗi với người khác cũng không muốn.

"Ừ, em vẫn không trả lời câu hỏi của anh?" Ngón tay Sở Luật dùng sức lướt qua gò má. Con người u ám thêm một ít, u ám không thấy mặt trời.

"Thật xin lỗi, Luật, em cũng không muốn," Lý Mạn Ny nhắm mắt lại, cô cũng rất mâu thuẫn, "Bên cạnh anh đã có một người phụ nữ, cô ấy rất yêu anh, thậm chí vì anh có thể để người đàn ông khác..." Cô nói tới đây thì dừng lại, còn nữa, cô thật sự không muốn nói cho anh biết, thật ra cô sợ, sợ dư luận bên ngoài.

"Cô ta tìm em?" Sở Luật đột nhiên ngồi dậy, bắp thịt toàn thân như cũng căng lên, ngay cả trong cặp mắt đen trầm tĩnh cũng nhanh chóng lóe lên tia máu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Biết dùng thủ đoạn

"Em..." Lý Mạn Ny chỉ cần môi, ôm eo anh không nói thêm gì nữa, mà hành động của cô đã xác nhận suy đoán của Sở Luật, Sở Luật cười tàn nhẫn, khiến Lý Mạn Ny kinh hãi chưa từng có, tựa như chỉ khi anh đối mặt với người phụ nữ kia mới biến thành như vậy, một Sở Luật cô chưa từng thấy qua, một Sở Luật cô chưa từng quen, hận như thế, thật sự là hận sao?

"Em yên tâm, tất cả cứ giao cho anh, anh sẽ cho em một hôn lễ hoàn hảo," Sở Luật cúi đầu lần nữa, quá đối dịu dàng, có điều bên trong rõ ràng hơi có ý, mà Lý Mạn Ny vẫn mê mẩn, người mà người đàn ông này yêu điều cuồng đi nhiên cũng có cô.

Được rồi, cô không sợ, cũng không tránh né, cô không thể gạt mình, từ đây đoạn tuyệt quan hệ, cứ vậy rời đi.

Cô chủ động hôn lên môi anh, khi môi hai người kề cận, nụ hôn nóng bỏng kéo dài, nhưng Lý Mạn Ny không thấy bây giờ Sở Luật có chút mất tập trung, sự tàn nhẫn của anh lại từ từ xuất hiện, có điều là với người phụ nữ khác.

Có chút tàn nhẫn sẽ khiến anh sinh ra khoái cảm.

Có chút hận sẽ khiến anh lệ thuộc.

Mà có chút hành hạ sẽ khiến anh quên đi mình, mất lý trí.

Bên trong phòng tân hôn u ám của Sở gia, Hạ Nhược Tâm đột nhiên giật mình, cô đưa tay sờ lên mặt, phát hiện trên đó có nước mắt, cô thậm chí còn không biết tại sao mình lại khóc.

Cô bỏ tay xuống, đặt lên ngực mình, dùng sức nắm chặt quần áo trên người, đau, đau quá.

Cô mơ thấy hôn lễ của hai người, không phải cô, mà là Sở Luật với người khác, một biến thành Lý Mạn Ny, lát sau lại biến thành Hạ Dĩ Hiên, mà cô chỉ đứng bên cạnh nhìn bọn họ kết hôn, nhìn bọn họ hôn nhau, nhìn bọn họ nói thề non hẹn biển.

Không thể, thật sự không thể, đừng cưới người khác, đừng đi.

Cô đau đớn nằm trên giường, ngón tay nắm chặt drap giường, ai có thể nói cho cô biết phải làm sao mới không đau như vậy, mới không thống khổ đến thế.

Cô vùi đầu vào gối, nước mắt không ngừng dâng lên, tựa như cái gối có thể thấm khô tất cả nước mắt của mình.

Cô đè nén khóc nên không phát hiện, cánh cửa luôn đóng chặt kia đã mở, một người đàn ông từ bóng tối đi ra mắt không đảo nhìn cô.

Cặp mắt đó thậm chí có thể nói là lạnh lẽo.

Người đó nhíu mày, nụ cười không nên xuất hiện đó mang theo tàn khốc như muốn hủy diệt thiên địa.

Anh đi vào, từ trên nhìn xuống người phụ nữ nằm úp trên giường, tiếng khóc của cô rõ ràng rơi xuống bên tai anh, trên mặt anh lại chỉ có lạnh lùng, không cảm xúc, trong lòng anh chỉ có chán ghét, không có đau lòng, càng không có tình yêu.

Lạnh nhạt không có nửa điểm thương tiếc, có người phụ nữ anh dùng để yêu, ví dụ như Hạ Dĩ Hiên, có phụ nữ anh dùng để đau lòng, để quý trọng, ví dụ như Lý Mạn Ny, mà có vài người, anh dùng để hận, để hành hạ, để phá hủy, ví dụ như người phụ nữ đang khóc không thành tiếng này.

Hạ Nhược Tâm.

Cũng là khóc, nhưng tiếng khóc của cô chỉ khiến anh chán ghét, không ngờ người phụ nữ này đã học được cách dùng thủ đoạn, uy hiếp người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chết vẫn

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng mở hai mắt ra, cảm giác bên cạnh nhiều thêm một hơi thở khiến tâm rung động cũng khiến cô đau lòng, cô xoay người, ánh mắt khẽ nhắm, lại thêm hai giọt nước mắt cỡ hạt đậu lăn xuống theo khóe mi, trong suốt, sạch sẽ, nhưng chỉ khiến sắc mặt người đàn ông thêm lạnh lùng,

khíến lòng anh ta càng phiền muộn, anh ghét tiếng khóc của cô, ghét nước mắt của cô, ghét khuôn mặt này của cô, tất cả của cô anh đều ghét mà không có lý do.

"A Luật, anh đến tìm em à?" Hạ Nhược Tâm ngồi dậy, vươn ngón tay vẫn đỏ ửng của mình ra, nắm chặt áo anh, "A Luật, anh đừng chọc giận em nữa được không, em có thể thay đổi, thật sự có thể thay đổi mà, đừng rời bỏ em, chúng ta đừng tranh cãi nữa được không?"

Cô yêu thấu tim thấu phổi, khóc không thành tiếng, anh thật sự không có chút động tâm cùng đau lòng sao?

Cũng không có chút tình cảm nào luôn ư?

"A Luật, chúng ta vẫn bên nhau như trước có được không? Em nghe anh hết," Cô ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, giọng nói vô lực như dùng hết tất cả tâm sức.

"Phải không?" Giọng lạnh lùng của Sở Luật truyền tới, ngón tay cô run nhẹ một cái.

"Vâng," Cô mạnh mẽ gạt đầu. Em có thể, thật sự có thể.

"Nếu tôi bảo cô đi chết, đi cùng Dĩ Hiên thì sao?" Ngón tay Sở Luật đột nhiên nắm chặt cầm cô, gương mặt không chút huyết sắc lọt vào mắt anh, mà anh chỉ hơi nhíu mày, vẫn không thấy nửa điểm cười.

Môi Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng khép mở, ngón tay càng thêm dùng sức nắm chặt quần áo, thật xin lỗi, trừ cái này ra, cô lắc đầu, không phải cô không muốn, cũng không phải cô sợ chết. Bởi vì người cô muốn đi cùng là anh, chứ không phải Hạ Dĩ Hiên.

Nếu người chết là anh, cô nhất định sẽ đi cùng, cô sẽ không để anh phải cô đơn, trên tuổi hoàng tuyền, cô sẵn sàng cùng anh đi hết một vòng.

Có điều, cô muốn anh sống thật khỏe mạnh, mà cô lại rất rất yêu anh, nhưng tình yêu này đã vượt qua sức chịu đựng của anh mất rồi.

"Ha... Quả nhiên là nói một đằng nghĩ một nẻo, cô thật sự vẫn là một tên lừa đảo chính cống thôi." Sở Luật đột nhiên kéo tay cô ra, vô tình bỏ rơi cô, thậm chí không quan tâm, tay cô đã bị mình dẫm đến hoàn toàn thay đổi.

"Em không có," Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay, cô không lừa ai cả, cũng không có nói một đằng nghĩ một nẻo, em chưa từng lừa anh mà.

Cô lắc đầu, em không có, em không lừa anh.

"Phải không?" Lại một câu phải không? Sở Luật khinh thường cười nhạt, người phụ nữ tiêu tụy như quỷ trên giường, tiếng không lừa, cô ta còn không biết xấu hổ mà nói ra sao?

"Cô nói cô không hại chết Dĩ Hiên? Cô nói?" Giọng Sở Luật cảm hận lạnh lẽo, đột ngột đưa tay lên mặt cô, da dẻ trơn bóng, gương mặt vô tội như vậy chỉ để gạt người.

"Không, em không mà." Hạ Nhược Tâm lắc đầu, em không hại chết Hạ Dĩ Hiên, em thật sự không làm, tại sao tất cả mọi người đều không tin? Cô nói một ngàn lần, một vạn lần, ba chữ Hạ Dĩ Hiên thật sự muốn theo cô cả đời sao?

"Cô nói cô không tìm Mạn Ny uy hiếp để em ấy rời khỏi tôi?" Lực ngón tay của Sở Luật tựa như nhẹ đi, nhưng giọng nói lại nặng nề hơn.

Hạ Nhược Tâm vẫn lắc đầu, "Em không, em chưa từng làm vậy," Cô từng tìm Lý Mạn Ny, nhưng tới giờ cũng không có uy hiếp cô, cô chỉ van xin, van xin cô ấy rời đi.

Chương 119: Thì ra là cố ý

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Thì ra là cố ý

"Còn dám nói không, quả nhiên là lừa đảo." Sở Luật rút tay lại, dùng một cái, hất tay, tát vào gương mặt không có chút sắc, rất nhanh dấu ngón tay cực kỳ đỏ rồ rằn in lên mặt cô.

"Cô đã hại chết Dĩ Hiên, tôi sẽ không để cô tổn thương Mạn Ny nữa đâu."

Tiếng cảnh cáo lạnh lùng không ngừng xông thẳng vào màng nhĩ của Hạ Nhược Tâm, tựa như đã xé trái tim cô thành hai nửa, tay cô đặt lên mặt mình, trên mặt truyền đến cơn đau buốt, anh ấy đánh mình, hơn nữa còn độc ác, vô tình như vậy.

Nước mắt âm thầm chảy ra lặng lẽ rơi xuống ngón tay cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng đầu ngón tay lạnh buốt, trong lòng cũng lạnh giá.

Cô thừa nhận cô vì tôi mà bỏ ra rất nhiều phải không, trong mắt Sở Luật lóe lên tia máu, anh ép tới gần Hạ Nhược Tâm, không tổn thương cô thì không thể bỏ qua.

Cô dám làm tổn thương Mạn Ny của tôi, sao tôi có thể bỏ qua cho cô được.

"Có phải cô cho rằng, cô cùng người đàn ông khác lên giường thì tôi sẽ cảm kích cô, cô thật sự bản, cô biết cô giống cái gì không?" Anh lãnh khốc vô tình nói, "Cô giống như một ** bẩn thỉu đáng ghét, thằng nào cũng đều có thể đè cô, cô nói cô còn chưa đủ đề tiện?" Mỗi câu nói đều tàn nhẫn, anh chê cô tới không còn gì, bao gồm cả sự đấu tranh trước giờ của cô.

Hạ Nhược Tâm bịt kín lỗ tai mình, cắn chặt môi, không phải vậy, không phải vậy, em không có, em không có, em chỉ muốn giúp anh.

"Cô lấy gì so với Dĩ Hiên, lấy gì so với Hạ Mạn Ny, dùng thân thể dơ bẩn khiến người ta phát ốm hay là gương mặt chỉ toàn dối trá?"

Trên mặt Sở Luật chỉ có tàn nhẫn và lãnh khốc, bây giờ trong mắt anh Hạ Nhược Tâm thậm chí không bằng một con ruồi.

"Ha..." Anh đột nhiên cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười, tôi hẳn là nên cảm ơn cô đã vì tôi mà đi chung một đêm xuân với người đàn ông khác mới phải.

Môi Hạ Nhược Tâm run run, cô phản bác không được, cô cũng không thể bào biện cho mình.

"Nói cô ngu, cô thật sự vẫn rất ngu." Sở Luật nhìn ngang cô, để cô thấy đáng về chạt vật của mình trong mắt anh, "Cô thật sự cho rằng Sở Luật tôi sẽ dùng vợ mình để đổi một phần hợp đồng sao? Cô cho rằng Sở thị sẽ dễ dàng gặp vấn đề sao?"

"Tất cả đều là giả, tôi có ý làm vậy, tôi có ý đưa cô đến giường của người đàn ông khác."

Đầu óc Hạ Nhược Tâm đột nhiên ầm một cái, chỉ có câu nói đó của anh đã khiến cô rơi xuống địa ngục, không thể đi ra, anh cố ý, anh cố ý để người đàn ông khác làm nhục cô, tất cả đều do anh cố ý.

Tại sao, rốt cuộc tại sao phải đối xử với em như vậy, em đã làm sai chuyện gì, em đâu phải ai khác, em là vợ anh mà, rốt cuộc, cần phải hận đến mức nào mới khiến một người đàn ông không tiếc tự tay đội nón xanh cho mình.

"A..." Hạ Nhược Tâm chột ồm đầu, lạc giọng gào lên, hét tiếng này tới tiếng khác, đã cố nén giọng lại, kết quả chỉ có tiếng nghẹn ngào không ngừng truyền tới từ giữa họng, không phải vậy, không phải vậy. Anh đang gạt cô thôi, nhất định chỉ gạt thôi.

Sở Luật thờ ơ thương thức bộ dạng tan vỡ khóc lóc của cô, làm thành cười lạnh, chỉ có chính anh biết, trong đầu anh thật ra cũng đã bắt đầu hỗn loạn, anh tưởng mình sẽ hưng phấn hơn, vui vẻ hơn, kết quả, anh sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Đứt, đứt hết rồi

Anh không cảm thấy vui về chút nào, thậm chí còn muốn chạy khỏi nơi này.

Anh nheo cặp mắt không độ ẩm, thấy trên cổ Hạ Nhược Tâm đeo một sợi dây chuyền trân châu, anh dùng ba triệu mua về, đích thân đeo cho cô, tới bây giờ cô chưa từng tháo xuống, bất kể ở nơi nào, cho dù là đang tắm hay đi ngủ, cô cũng không lấy ra, có thể thấy cô trân trọng sợi giây chuyền này biết bao.

Anh đưa tay ra đặt trên cổ Hạ Nhược Tâm, mà Hạ Nhược Tâm lại vô lực, nâng lên mắt nhìn anh, chỉ lộ ra một nụ cười giải thoát.

Chết thì tốt, chết sẽ không còn thống khổ, cô không phải sống thế nào nữa, Hạ Nhược Tâm vốn dĩ không nên tồn tại, cô còn hơn thế, là vết ven đường không ai muốn.

Cô có mẹ, cũng như không có, cô có chồng, mà chồng cô lại tự tay dâng cô lên giường người đàn ông khác, nàng sống thật bi ai, thậm chí cũng không thể làm mẹ.

Cô còn sống để làm gì?

Cô nhắm mắt lại, kết thúc đi.

Chẳng qua, khi cô phát hiện mục đích thực sự của Sở Luật, chỉ có thể mở to mắt, đôi tay sung đỏ nắm thật chặt bàn tay chỉ còn chút nữa là kéo đứt sợi

dây chuyền.

"Xin anh, để nó lại cho em được không? Xin anh đây, " giọng nói khàn khàn gần như không tiếng động, nước mắt thỉnh thoảng lăn xuống mu bàn tay anh, khiến toàn bộ mu bàn tay anh như bị làm ướt, roi đến đau.

Sở Luật đột nhiên cảm giác bàn tay mình như là bị cái gì làm bỏng, nóng muốn chết, cũng rất đau rất, anh nhìn cặp mắt lạnh lẽo quyết đoán kia, tròng mắt đen bất chợt lóe lên một cái, có cảm giác bị người ta bóp tim, cảm giác đó thậm chí khiến anh chớp mắt co rút cả người, trong xương cốt, trên bắp thịt, cái gì cũng không bình thường.

Nhưng đó cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, bức ảnh cười treo trên tường, vẫn là Hạ Dĩ Hiên ngây thơ cười.

"Anh Luật, Dĩ Hiên chết rất thảm."

"Anh Luật, anh nên trả thù cho Dĩ Hiên."

"Anh Luật..."

Hai tròng mắt Sở Luật đột nhiên biến đỏ. Ngón tay dùng sức giật sợi giây chuyền kia...

Anh tàn nhẫn kéo tay Hạ Nhưộc Tâm ra..

"Xin anh, đừng..."

Môi Hạ Nhưộc Tâm không tiếng động khép mở, bởi vì cô đã khóc đến khàn giọng.

Phụt một tiếng...

Sợi giây chuyền đứt phụt.. Hạt châu văng tứ tung.

99 viên trân châu, đại biểu cho hạnh phúc và tình yêu, bây giờ toàn bộ đã đứt, không còn nữa. Hạ Nhưộc Tâm như mất đi linh hồn, nhìn khắp nơi đều là hạt trân châu, gương mặt đã nhợt nhạt không còn huyết sắc, thậm chí cô không biết, bởi vì dùng quá sức, kia một sợi dây đã làm cổ cô bị thương.

Máu không ngừng tuôn ra, trân châu trắng, giọt máu đỏ, giống như nguyên rùa, hủy diệt hoàn toàn thế giới của cô, mà Sở Luật thật như anh đã nói, phá hủy linh hồn cô.

"Đừng tổn thương Mạn Ny thêm nữa, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho cô, giấy ly dị tôi sẽ tìm luật sư đưa tới, còn cô không được lấy đi bất kỳ món đồ nào của Sở gia tôi."

"Bởi vì, cô không xứng."

Sở Luật lạnh lùng nhìn cổ Hạ Nhưộc Tâm không ngừng tuôn máu, lúc máu tràn ra, anh lại cảm giác máu toàn thân mình cũng chảy ngược lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Anh muốn ly hôn

Editor: Quý Quý

Anh siết chặt bàn tay mình, móng tay đâm mạnh vào da thịt. Người phụ nữ như vậy không đáng được yêu thương, tất cả đều do cô ta tự chuốc lấy, cô ta ngàn vạn lần không nên hại chết Dĩ Hiên của anh, còn làm tổn thương Mạn Ny của anh, Mạn Ny là thiên sứ mà Dĩ Hiên phải tới bên cạnh anh, anh đã không bảo vệ được Dĩ Hiên, anh nhất định sẽ không để Mạn Ny chịu đựng bất kỳ sự thương tổn nào.

Một lần nữa anh sải bước ra ngoài, không liếc nhìn người phụ nữ đang đau thương đến chết kia một lần.

Rầm một tiếng, đóng sầm cánh cửa vào thế giới của hai người, anh đi ra ngoài, tới nơi cô không có cách nào chạm tới.

Hạ Nhưộc Tâm nhặt một viên ngọc trai đặt trong lòng bàn tay mình, cúi đầu xuống, những hàng nước mắt thi nhau rơi xuống.

Cô nhẹ nhàng chạm môi mình vào hạt ngọc trai, đồng thời nếm được mùi vị nước mắt mình, thực sự rất đắng. Cô nhặt từng viên một, đến khi lòng bàn tay đầy rồi vẫn chưa nhặt hết, cô ngồi trên giường, nắm chặt sợi dây chuyền bị đứt mới phát hiện ra, có những thứ không thể nhặt lại được nữa.

Cô ngậm ngùi, cổ họng dường như có lửa đốt, mấp máy môi, cô nhận ra một âm thanh cũng không thể nào cất lên được.

Muốn khâu lại 99 viên ngọc trai, đối với cô chính là một công trình lớn.

Ngồi trên giường, một tay cầm kim, một tay run rẩy cầm từng hạt ngọc trai, ngón tay sưng đỏ không cầm chắc được cây kim nhỏ bé, cẩn thận khâu từng viên một, cô chỉ cần run tay thì chiếc kim sẽ đâm vào ngón tay cô.

Tê quá. Cô cắn môi, đầu ngón tay lại rỉ ra một giọt máu, giọt máu càng lúc càng lớn, cuối cùng rơi xuống hạt ngọc trai trắng toát.

Dơ bẩn, thật dơ bẩn, cô dơ bẩn, toàn bộ đều dơ bẩn.

Hàng mi dài khê run, đôi mắt lạnh lợi lúc này sưng lên như hột đào, cô đã khóc quá lâu, quá nhiều.

Nhưng sự đau khổ trong lòng cô chưa bao giờ vơi đi.

Ôm chặt lấy chính mình, tiếng khóc cố đè nén trong cổ họng liền bật lên. Cô nắm thật chặt ngực áo, nơi này rất đau, bàn tay càng nắm chặt, khớp xương cùng gân tay đều nổi hết lên.

Ai có thể nói cho cô biết, lúc này ngoài khóc ra cô còn có thể làm được gì đây?

Đêm đen, căn phòng này vẫn chỉ toàn một màu đen, cửa sổ bị đóng lại, không có tia sáng nào lọt được vào trong phòng.

Đến khi khóc không ra nước mắt nữa, cô mới ngừng đầu lên, vẫn là một màu đen, cô cũng không biết được bên ngoài đã sáng hay chưa.

Cả ngày cô không ăn không uống, cả người lão đạo muốn ngã, giống như người mất hồn, hồn của cô đúng là bỏ cô mà đi, bị chính người cô yêu nhất bóp nát.

“Ba mẹ, con muốn ly hôn.” Lúc này trong biệt thự nhà họ Sở. Ông bà Sở trầm mặc nhìn con trai mình.

“Ban đầu con muốn kết hôn thì kết hôn, giờ muốn ly hôn liền ly hôn, con đã chơi đủ chưa? Con có biết con đã lên bao nhiêu mặt báo không?” Sở Giang đứng lên, lạnh giọng giáo huấn, mấy ngày trước không phải vẫn rất tình cảm sao? Chuỗi dây chuyền 300 vạn kia khiến ai cũng nghĩ tình cảm hai người thâm thiết thế nào, lúc này ly hôn chẳng phải sẽ là trò cười sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cô ta không thể sinh con

Editor: Quỳ Quỳ

“Ba sẽ không đồng ý, nếu con muốn ly hôn thì cứ việc, chỉ cần sau này con không mang họ Sở nữa, không mang tên Sở Luật nữa, cũng không cần gọi ba là ba nữa!” Sở Giang giận dữ nhìn con trai mình, người là do con ông mang về muốn kết hôn, giờ muốn ném người ta ra ngoài nào có dễ dàng như vậy, hơn nữa Hạ Nhược Tâm kia chưa từng làm điều gì quá đáng.

Sao ông có thể đồng ý?

Tổng Uyển kéo tay chồng mình, nhìn Sở Luật lắc đầu, “A Luật, chuyện này vẫn nên thương lượng một chút có được không? Nhược Tâm không hề làm gì sao, chuyện này chưa nói đến ba con, mẹ cũng sẽ không đồng ý.” Bà kiên quyết không đồng ý bọn họ ly hôn, nhà họ Sở bọn họ không thể có chuyện ly hôn, hơn nữa cô con dâu này bà cũng thích, tuy có hơi trầm nhưng lại rất hợp ý bà.

Những cô gái biết nghe lời bây giờ rất ít, đứa con trai này của bà từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm, Nhược Tâm là một đứa trẻ tốt, nói không chừng có thể khiến con trai bà thay đổi.

Sở Luật đánh mặt nhìn ba mẹ mình, từ lúc nào Hạ Nhược Tâm đã mê hoặc cả ba mẹ anh, nhưng cuộc hôn nhân này anh là người nắm thế chủ động, sao anh có thể để yên cho cô ngồi vào vị trí này quá lâu.

Tất cả vốn dĩ không thuộc về cô.

“Ba mẹ, nếu ba mẹ muốn nhà họ Sở đoạn tử tuyệt tôn, con cũng không còn gì để nói.”

Sở Luật chậm rãi mở miệng, anh tự nhiên có lý do của mình sẽ khiến bọn họ phải đổi ý, anh là một thương nhân, sẽ không làm khi không nắm chắc, cũng không để mình bị lỗ vốn, anh luôn có sự tính toán chính xác, chuyện này cũng vậy.

“Con có ý gì?” Sở Giang híp mắt khó hiểu, con mình có ý gì, nếu con ông dám để nhà họ Sở đoạn tử tuyệt tôn, ông sẽ đánh chết anh trước rồi mới nói

sau.

Tổng Uyển cũng trở nên căng thẳng, nhà bọn họ chỉ có độc nhất một đứa con trai, bọn họ vẫn luôn chờ được ôm cháu nội.

“Ba mẹ, con ly hôn cũng vì nhà họ Sở,” Sở Luật lãnh đạm nói, không một chút lưu tình, “Hạ Nhược Tâm không thể sinh con, chẳng lẽ bắt con phải cả đời bao nuôi cô ta để nhà họ Sở không có người nối dõi sao? Con có thể tìm một người đàn bà khác sinh con, nhưng ba mẹ hẳn tâm để cháu nội ba mẹ mang thân phận con riêng, cả đời này phải trốn tránh không ngóc đầu lên được?”

Anh luôn tính toán được nhược điểm của người khác, nhược điểm của Hạ Nhược Tâm là anh, nhược điểm của ba mẹ anh chính là con của anh, người kế thừa đời sau của nhà họ Sở.

Một con gà mái không thể đẻ trứng, bọn họ còn muốn làm gì với nó?

Tổng Uyển biến sắc nhìn Sở Giang, quả thực tin tức này đến với họ quá bất ngờ, chưa có cách nào tiếp nhận.

Sở Giang lần này đã do dự, ông tin con trai ông sẽ không dám lòi chuyện này ra làm trò đùa, tư tưởng của ông đã bị dao động, không còn kiên trì như vừa rồi, con người thực ra đều là vì mình, ông cũng vậy, ông không cần một người con dâu như thế, dù cô có tài giỏi thế nào, chuyện này chính là từ huyết của cô, nếu cô không thể kéo dài huyết mạch cho nhà họ Sở, thì cô thực sự không có tư cách ở lại nhà họ Sở.

“Chuyện này con đã chắc chưa? A Luật, hay chúng ta đi điều tra một chút, y học bây giờ rất phát triển.” Tổng Uyển nói có chút miễn cưỡng, bà không hề muốn cho con trai ly hôn, nhưng lại không thể không có cháu trai, người ta thì cháu chất thành đàn, còn bà đến giờ vẫn mong đến đò mất.

“Ba mẹ, đây là bệnh án của cô ta, hai người có thể xem qua một chút.” Sở Luật sớm đã chuẩn bị tất cả, lấy từ trong cặp tài liệu ra một bệnh án, trong đó ghi rõ tình hình sức khỏe của Hạ Nhược Tâm, bao gồm cả việc cô không có khả năng sinh sản, sức khỏe không đủ điều kiện làm thụ tinh ống nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Con người suy cho cùng vẫn là ích kỷ

Editor: Quý Quý

Tổng Uyển nắm cánh tay chồng mình, không khỏi thở dài một hơi, bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau, có thể hiểu cả hai người đều thống nhất thỏa hiệp.

“Chuyện của con sau này ba sẽ không can thiệp nữa, con muốn ly hôn kết hôn mặc con, miễn là mau chóng sinh cho nhà họ Sở một người thừa kế.” Sở Giang ngồi xuống, thông thả nói.

Lăn lộn nửa đời người, ông hẳn cũng nên an hưởng tuổi già, chờ mong có đứa cháu để bế.

“Con biết rồi thưa ba.” Sở Luật nhếch môi, anh nhìn ra ngoài trời buổi tối, vẫn còn sớm, anh có thể đến thăm Mạn Ny, không biết từ bao giờ anh đã nhận ra, việc này đã trở thành trách nhiệm của anh, anh cho rằng mình phải gánh trách nhiệm này, không đi không được, sắc mặt anh tối sầm, rõ ràng người muốn ly hôn là anh, mà trong lòng lại có cảm giác trống rỗng như vậy.

Muốn vứt bỏ hết đồng suy nghĩ này trong đầu, anh sai bước ra ngoài, cuối cùng cũng có thể tổng người phụ nữ kia xuống địa ngục rồi, thành công thoát khỏi người phụ nữ khiến anh buồn nôn, anh hẳn phải cảm thấy vui mừng mới phải.

Đúng, phải vui vẻ, anh nhếch môi mỉm cười, nhưng không hề ý thức được rằng nụ cười này vô cùng gượng gạo cứng nhắc. Anh chỉ cười vì tình hình hiện tại là như vậy, nụ cười không có một chút thật tâm mà là tự ép uống bản thân mới nặn ra được.

Sở Luật vừa đi ra ngoài, Tổng Uyển lại thở dài một cái, sao lại thành ra thế này, bà thực sự thích đứa trẻ Nhược Tâm này, nếu sự thực đúng là cô không thể sinh sản, bà cũng không còn cách nào khác, suy cho cùng cũng chỉ là người bình thường, không phải do mình sinh dưỡng sao có thể yêu thương đây, bà cũng không biết rằng, cứ cho là do mình sinh nuôi chưa chắc đã có tình cảm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, có người vui sướng tột cùng, có người đau thương đến chết.

Trong biệt thự nhà họ Sở, Tổng Uyển nhìn Hạ Nhược Tâm ánh mắt có chút phức tạp, sắc mặt cô trắng bệch và tiêu tụy, đủ để bà có thể nhận ra rằng, cô đang sống không tốt, rất không tốt, thậm chí còn rất đau khổ.

Mới có mấy ngày không gặp mà cô dường như đã trở thành một con người khác.

Cả người gầy rộc cả đi, xương quai xanh nhô lên, trước đây cô cũng rất gầy rồi, giờ chẳng khác gì da bọc xương.

“Nhược Tâm, con cũng không nên trách A Luật, nhà họ Sở chúng ta chỉ có duy nhất A Luật là con một,” Tổng Uyển để ý từng lời nói của mình, tránh để

cô bị tổn thương, tuổi trẻ của bà đã đi qua bao phong ba bão táp, giờ tuổi đã lớn nhưng vẫn không đành lòng làm tổn thương một đứa trẻ.

“Nhược Tâm, thật xin lỗi, con hãy ly hôn với A Luật đi.” Bà thực sự phải ích kỷ, nếu không nhà họ Sở sẽ không có người nối dõi.

“Mẹ, mẹ đã biết chuyện con không thể sinh sản, là Sở Luật nói với mẹ sao?” Giọng Hạ Nhược Tâm yếu ớt không chút sinh khí.

Tổng Uyển có chút sùng sốt, sau đó gạt đầu, giơ tay lên, một lúc lâu sau mới chạm vào đầu cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, an ủi giống như một người mẹ, khiến Hạ Nhược Tâm cảm thấy thật khổ sở.

“Nhược Tâm, mẹ biết con là một đứa trẻ ngoan, mẹ cũng biết con thực lòng yêu A Luật, nhưng thật sự xin lỗi con, mong con hãy hiểu cho chúng ta...”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Cô có một người mẹ như vậy thật tốt

Editor: Quý Quý

Nói đến đây, bà thực sự cảm thấy rất đau lòng, trước mắt bà lúc này, đứa trẻ kia mặt cắt không còn giọt máu, chỉ hơn người chết một hơi thở thôi.

“Con hiểu, hiểu rất rõ ràng.” Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt nói, hai mắt rũ xuống, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân vì sao mà cô không thể sinh nở được nữa. Nhưng đột nhiên cô nhận ra, cái gì cũng không còn quan trọng nữa rồi, tim cô đã chết lặng đi, trông cô trở nên già nua, nhuốm tang thương.

“Hazz...” Tổng Uyển cúi đầu thờ dài một hơi, “Con yên tâm, tuy con không còn là con dâu của nhà họ Sở chúng ta nữa, nhưng mẹ sẽ không bạc đãi con, tuy A Luật tính tình không tốt nhưng nó sẽ không để con thiếu thốn thứ gì, nếu nó dám bạc đãi con mẹ sẽ là người đầu tiên đứng lên bảo vệ con.”

Hạ Nhược Tâm nở nụ cười thê lương, trong mắt loang loáng không rõ là nước mắt hay cái gì, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như ông trời đã không còn che chở cô nữa rồi.

Những gì cô yêu thích vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô, cô cảm thấy chính mình thực sự đã chết rồi.

Tổng Uyển còn muốn nói điều gì đó, nhưng không tài nào thốt ra được, cứ như vậy đi thôi, nói nhiều chỉ vô ích, sẽ càng làm con bé tổn thương mà thôi.

“Nhược Tâm, nói cho mẹ biết, có phải con thực sự rất yêu A Luật không?” Tổng Uyển nhìn chằm chằm bộ dáng vô hồn của Hạ Nhược Tâm, chỉ cần nhìn bà liền có được ngay câu trả lời.

Nếu không yêu, sao lại để chính mình thay đổi nhiều như thế.

Nếu không yêu, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tính tình cổ quái của con trai bà.

Nếu không yêu, sao có thể nhẫn nhục chịu đựng lâu như vậy.

Yêu, Hạ Nhược Tâm mỉm cười mông lung, yêu thì đã sao? Cô yêu anh mười mấy năm, đổi lại được cái gì?

Đau khổ, thân tàn ma dại, còn gì nữa đây?

Sự thương tâm của cô khiến Tổng Uyển bị chấn động, cảm giác này chính là dường như có thể làm cho một người sống lại, cũng có thể hủy diệt người đó, bà lơ mơ ý thức được, A Luật thực sự đang mất đi điều quan trọng nhất trong cuộc đời nó.

“Thật xin lỗi con.” Bà đặt tay lên đầu Hạ Nhược Tâm, giống như đang an ủi đứa con gái ruột của mình, nếu cô thực sự là con gái bà, bà hẳn sẽ rất đau lòng, nhưng cô không phải, cho nên ngay cả có đau lòng và sẽ vẫn chọn đứng về phía con ruột của mình, gia đình của mình.

Đứa nhỏ này đã chịu thiệt thòi rồi.

“Thật xin lỗi...” hàng mi bất lực run rẩy, thật khó khăn mới thốt ra ba chữ này, từ sâu thẳm trong tim rung động, dường như lời xin lỗi này chính là món quà tuyệt vời nhất đối với cô.

Cô đáng đời, cô dễ dàng độc ác, cô hại chết em gái của mình, mọi người ai cũng nói như vậy, chỉ có một mình Tổng Uyển nói xin lỗi cô.

“Nếu mẹ là mẹ ruột của con thì tốt biết mấy.” Hạ Nhược Tâm đột nhiên ôm lấy Tổng Uyển, im lặng tựa vào lòng bà, hưởng thụ sự ấm áp của người mẹ trên người bà, cô đã quên mất bao nhiêu lâu rồi không ôm mẹ mình, cũng không nhớ rõ mẹ cô đã bao nhiêu lâu không ôm cô. Hình như là từ khi cô còn rất nhỏ, 4 tuổi, hay là 5 tuổi.

Trí nhớ mơ hồ.

Cảm giác bị bỏ rơi.

Viên mất Tống Uyển đỏ ửng, giang tay ôm lấy cô, bà vốn cũng là một người phụ nữ lương thiện, Hạ Nhược Tâm khiến bà thực sự không nổi, nhưng đáng tiếc, bà lại là mẹ của Sở Luật.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Tình cờ gặp mặt

Editor: Quỳ Quỳ

“Mẹ.....” Hạ Nhược Tâm nhỏ nhẹ nói, giống như ngày cô vẫn còn là một đứa trẻ 4 tuổi, nhưng cuối cùng cô cũng không thể trở về được nữa, cô đã trưởng thành, cô bị hủy hoại, cô đau khổ.

“Đúng vậy, mẹ là mẹ của con, ngủ đi, con ngoan, ngủ dậy rồi, sẽ không đau nữa, ngủ dậy rồi, mọi việc đâu sẽ vào đó.” Tống Uyển dùng tay bưng kín miệng mình, lần đầu tiên bà cảm thấy đau lòng đến vậy. Đường như trong nháy mắt bà muốn đổi ý, bà từ bỏ, bà không muốn bọn họ ly hôn, không muốn bọn họ ly hôn, bà muốn từ bỏ.

Nhưng cuối cùng bà cũng chỉ có thể ngậm ngùi kìm lại ý nghĩ này.

Bà không thể quay lưng với nhà họ Sở, đành phải ích kỷ với cô.

Sau khi Tống Uyển rời đi, Hạ Nhược Tâm ngơ ngác nhìn ra cửa, cứ ngồi như vậy từ sáng đến chiều, nàng đứng lên, giống như một cái cái xác biết đi đi ra ngoài, bên ngoài sương dày đặc mờ ảo, ngăn trở mặt trời tỏa nắng, dưới tầng kẻ hở cũng chỉ có một mảng tối đen, giống như trái tim cô lúc này, không có lấy một tia sáng nào.

Cô quay đầu nhìn ngôi nhà mà mình đã ở mấy tháng nay, tại nơi này cô đã trải qua cả hạnh phúc lẫn đau khổ, cũng có những kỷ ức không thể quên.

Rất nhanh thôi, cô sẽ rời khỏi nơi này.

Rất nhanh thôi, cô sẽ rời khỏi nơi này.

Đi từng bước về phía trước, cô bước đi mà không có bất kỳ đích đến nào, chỉ là muốn rời khỏi nơi đó, nơi đó thật sự rất cô đơn, cô không nghĩ mình có thể chịu đựng sự cô đơn đó thêm nữa, bởi vì, nàng sắp không thể thở được nữa.

Trên thế giới này có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, người mà cô không muốn nhìn thấy nhất, cũng có thể người ta cũng không muốn nhìn thấy cô nhất, lại tình cờ gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Một người có chút bất an, ánh mắt như đang muốn né tránh điều gì, chột dạ, khốn khổ, không chỗ dung thân, chỉ có thể cúi đầu, tựa hồ không dám nhìn ánh mắt người đối diện, càng sợ bị người khác chỉ trích.

Một người thì mấy lần mấp máy môi, cuối cùng cũng không thể nói gì, dường như vô can, vấn đề ở đây chỉ có thể là vấn đề của cô ta mà thôi.

Chỉ là cô yêu anh, còn anh thì hận cô mà thôi.

Nhưng Lý Mạn Ny thì khác, bởi vì, cô ta chưa từng oán hận cô, không phải sao? Anh đã nói rõ với cô, anh có thể yêu bất cứ người nào, có thể yêu Hạ Dĩ Hiên, có thể yêu Lý Mạn Ny, chỉ không thể yêu cô- Hạ Nhược Tâm mà thôi.

Cả đời cũng không thể.

Chỉ là đời này quá dài, cô thực sự không biết mình có thể đi đến cùng hay không.

Một người đến gần, một người liền căng thẳng.

Là người làm chuyện trái với lương tâm đều sẽ căng thẳng, nhưng Lý Mạn Ny vẫn an ủi chính mình rằng cô chẳng làm gì sao cả.

“Cô, vẫn khỏe chứ?” Cô nhìn người phụ nữ phờ phạc trước mặt mình, so với sự rạng ngời của cô, đối phương toàn thân trên dưới đều nhợt nhạt không chút sức sống.

Cô liên ý thức được mình vừa hỏi một câu ngu xuẩn, cô ta làm sao mà khỏe được?

“Khỏe,” Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt cười, nhưng đôi mắt của cô lại không thể cong lên, nằng lại ra sức ép mình phải mở to mắt. Mới chỉ có mấy ngày không gặp thôi mà.

Vậy mà lại giống như nhiều năm đã qua đi rồi.

“Tôi, thực xin lỗi. Tôi chỉ là.” Lý Mạn Ny lúng túng nói, hai tay cô không ngừng khua đi khua lại, không hiểu sao cô luôn cảm thấy áp lực khi đứng trước mặt người phụ nữ này, rõ ràng người ta chưa bao giờ phản kháng, không có chỉ trích, không khó xử, cũng không hề chửi cô là kẻ thứ ba, là đồ không biết xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Bởi vì không yêu

Editor: Quý Quý

Chỉ là.

“Cô không cần phải xin lỗi tôi, thật sự không cần, khi người cô yêu không hề yêu thương cô, sẽ là như vậy đó, không liên quan gì đến cô cả, tôi biết, tôi cũng hiểu ra rồi.” Hạ Nhược Tâm nhếch khóe môi, đôi môi nhợt nhạt khẽ động.

“Mà cô xin lỗi cũng có thay đổi được điều gì đâu?”

Tổng Uyển xin lỗi cô, cô vẫn sẽ ly hôn với Sở Luật.

Lý Mạn Ny xin lỗi cô, nhưng cô ta không thể rời bỏ Sở Luật.

Cho nên, xin lỗi cũng có ích lợi gì đâu?

Trên đời này người ta phải nói xin lỗi rất nhiều lần, có người có thể tha thứ, cũng có người không thể tha thứ, cô nhận lời xin lỗi của bọn họ nhưng cũng không thể tha thứ cho bọn họ.

“Tôi thật sự thực xin lỗi, tôi thực sự rất yêu Luật, không muốn chia tay anh ấy, tôi biết chúng tôi làm vậy là xúc phạm đến cô, chỉ là cuộc hôn nhân không có tình yêu thì không thể tiếp tục kéo dài, cô nói có đúng không, có lẽ sau khi hai người ly hôn, cô có thể có được một chân trời mới. So với việc cứ tra tấn nhau mãi thế này, chi bằng đi tìm một cuộc sống thực sự thích hợp với mình, không tốt hơn sao?”

Lý Mạn Ny trở nên căng thẳng, nằng ra sức biện minh cho mình, cô không hề có tự tin hơn thua được với Hạ Nhược Tâm, các cô không giống nhau, quan trọng là thái độ của người đàn ông kia.

Với một người là yêu, với người còn lại là không yêu.

Với một người là yêu, với người còn lại là không hận.

“Tôi biết, quan trọng là yêu hay không yêu, cô không cần phải nói, tôi cũng hiểu được,” Hạ Nhược Tâm hoảng hốt cười, đặt tay lên ngực mình, lại phải đối diện với sự thật này, hóa ra trái tim dù chết lặng rồi vẫn có thể đau đớn.

Con đau này dường như muốn cướp đi hơi thở của cô.

Không cô sẽ nói như vậy, Lý Mạn Ny nhất thời trầm mặc, nếu cô tỏ thái độ, quay ra nằng chửi cô, như vậy, ít nhất cô cũng có cơ hội đứng lên bảo vệ mình.

Nhưng cô không hề làm như vậy, cô không chỉ trích, không có hận ý, cái gì cũng không, điều này ít nhiều khiến Lý Mạn Ny cảm thấy hụt hẫng.

Không phải bởi vì áy náy, cô không hề thích tính cách này của Nhược Tâm, như vậy khiến cô luôn có cảm giác thua kém không bì được với Nhược Tâm.

“Chuyện đó...” Cô còn muốn nói thêm điều gì.

Nhưng cô đột nhiên nheo mắt lại, có một luồng ánh sáng lóe lên từ một hướng, cô liền kinh ngạc đến mức không thể phản ứng lại.

Cô bị chụp lén, có người chụp lén cô, không được không được, cô không thể bị người ta vạch trần chuyện mình là kẻ thứ ba, như vậy, cô vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên được.

Người vừa chụp ảnh kia cũng chỉ là một tên phóng viên hạng hai, không ngờ mình lại có được một tin tức sốt dẻo đến vậy, tình tay ba trong hào môn, vẫn cứ là một tin tức giật gân.

“Đừng chụp tôi, đừng chụp tôi!” Lý Mạn Ny đưa tay ôm mặt mình, toàn thân run rẩy lui về phía sau, đây là điều mà cô lo sợ nhất, cô sẽ bị người ta cười nhạo.

Hạ Nhượng Tâm đột nhiên mở to mắt.

“Cẩn thận!” Một chiếc xe đang lao rất nhanh về phía này, mà Lý Mạn Ny vẫn không ngừng lui về phía sau, căn bản không biết chính mình sắp bị chiếc xe kia đâm phải.

Nếu là Hạ Nhượng Tâm trước đây, bản năng thôi thúc cô không thể để người phụ nữ trước mặt chết đi, cho dù cô ta vừa mới cướp chồng cô, nhưng cô biết, nếu một người đàn ông thực sự yêu cô, bất luận là ai cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“A!”

Phía sau truyền đến một tiếng phanh xe kịch liệt, còn tiếng thét chói tai, loạn thành một đoàn, Hạ Nhượng Tâm giữ chặt Lý Mạn Ny, đẩy mạnh cô về phía trước, tay cô chưa khỏi vẫn luôn sưng đỏ, đau đến mức nghiến răng.

Tôi đây, tôi đây đi, đừng lùi lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Thực sự cô không làm gì cả

Editor: Quý Quý

Trên môi cô hằn dấu răng thật sâu, Lý Mạn Như giống như tìm thấy một cọng rom cứu mạng, ra sức kéo tay Hạ Nhượng Tâm, cô vội vàng kéo Hạ Nhượng Tâm về phía mình mà không ngờ rằng chính mình đang bị nguy hiểm, càng không ngờ hành động hiện giờ giống như muốn đẩy Hạ Nhượng Tâm xuống đường.

Hai người nhanh chóng thay đổi vị trí, trong phút chốc, Hạ Nhượng Tâm bình tĩnh nhắm hai mắt lại, cuối cùng cũng hết, thế thì tốt rồi, có thể được giải thoát rồi.

Nàng bỏ tay là khỏi Lý Mạn Ny, chỉ là không nghĩ tới, chiếc xe kia lại đổi phương hướng phóng thẳng về phía Lý Mạn Ny.

Hành động của rồi của Hạ Nhượng Tâm giống như chính cô đã đẩy Lý Mạn Ny.

“Đừng!” Một tiếng thét chói tai vang lên.

Sau đó rầm một tiếng. Lý Mạn Ny bị hất văng như một con búp bê vải, Hạ Nhượng Tâm tái mặt chứng kiến màn này, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Người cô rất lạnh, thực sự rất lạnh, so với mùa đông còn lạnh hơn, cô cảm giác cả người mình như bị đóng băng, sự lãnh giá vô cùng đáng sợ.

Nàng cúi đầu nhìn hai chân mình, vô lực lết từng bước về phía trước.

Khóe môi Lý Mạn Ny có máu.

“Hạ Nhượng Tâm, cô vừa làm cái gì?” Một tiếng bạo nộ truyền đến, Hạ Nhượng Tâm còn chưa kịp quay đầu, đầu gối cô đã khụy xuống. Người đàn ông vung chân đạp thẳng xuống đùi cô, thiếu chút nữa làm gãy cả xương đùi.

Cô ngẩng đầu, đôi môi không ngừng run rẩy, nhưng không thốt lên được lời nào.

Sờ Luật!

“Hạ Nhượng Tâm, nếu Mạn Ny có mệnh hệ gì, tôi sẽ băm vằm cô thành trăm mảnh,” Trong mắt anh chỉ còn sự hận thù âm tàn, vội vàng chạy tới chỗ Lý Mạn Ny.

Hay cho một Hạ Nhượng Tâm, hại chết Dĩ Hiên rồi, còn chưa đủ sao? Giờ còn muốn hại chết Mạn Ny của anh.

Anh sẽ không bỏ qua cho cô, tuyệt đối sẽ không.

Mạn Ny, đừng sợ, anh sẽ đưa em đến bệnh viện, người phụ nữ trong lòng không hề phản ứng khiến anh kinh hãi, giống như khi nhìn thấy gương mặt bị biến dạng của Dĩ Hiên hồi trước, anh cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, anh đã trải qua một lần, anh không thể lại phải nếm mùi tuyệt vọng thêm một lần nữa.

Bọn họ sắp kết hôn, sắp kết hôn rồi.

Anh lại hướng sự hận thù vào Hạ Nhược Tâm, ánh mắt ấy như muốn lăng trì xù tử Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm đặt tay lên bụng mình, hàng mi dài rủ xuống, là một sự tuyệt vọng không cách nào có thể biện minh được.

Sao anh không tin cô, đúng vậy, cái gì cũng không tin, bởi anh chưa bao giờ tin tưởng cô.

Cô chưa bao giờ hại chết Dĩ Hiên, cũng không hề muốn giết Lý Mạn Ny, nhưng sẽ không có ai tin cô cả.

Bên tai cô chỉ còn tiếng ồn ào, người vây quanh xem chỉ chỗ cô, tay phóng viên kia còn không ngừng chụp ảnh cô.

Nơi này không còn Sở Luật, bọn họ đã đi rồi, để lại cô ở chỗ này hứng chịu chỉ trích, cô khổ sở đứng lên, vết thương ở đầu gối khiến cô chua xót.

Mà tay cô vẫn luôn che chở bụng mình, rõ ràng vết thương là ở chân, nhưng cô lại cảm thấy chỗ này rất đau.

Thực sự rất đau.

Nàng vô hồn đi về phía trước, tiếng chỉ trích xung quanh dừng lại trong nháy mắt, bọn họ không thể lơ đi sự đau khổ thể hiện rõ trên mặt cô, sự tuyệt vọng tựa hồ đã cảm nhiễm mọi người, không ai đành lòng mắng chửi cô nữa.

“Thực ra không đúng” lúc này có một người đàn ông lên tiếng.

“Cô ấy không có đẩy cô gái kia, mà là muốn cứu cô ta, chỉ là cô gái kia cứ kéo lấy cô ấy, nếu không phải kia chiếc xe đột nhiên quẹo vào, lúc này người chết chính là cô ấy.”

Hạ Nhược Tâm không hề dừng bước, cho dù là sự thật chính là như vậy thì có ích gì, anh sẽ không tin, không ai tin cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Tự quyết

Editor: Quý Quý

Cô thực sự không biết rằng đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Trong bệnh viện, trên người Sở Luật đều là máu của Lý Mạn Ny, anh ngồi ở một bên, cố gắng vững vàng nhìn chăm chăm vào bóng đèn trước phòng cấp cứu vẫn đang sáng, cô đã vào đó 1h rồi, thực sự sẽ không có việc gì đúng không?

Sắc mặt anh nhìn rất bình tĩnh, nhưng chỉ cần nhìn xuống bàn tay anh đang siết chặt, lúc này anh đang vô cùng hoảng loạn.

Đèn phòng cấp cứu đã tắt, bác sĩ đi ra.

Sở Luật vội vàng đứng lên, bác sĩ lau mồ hôi trên trán mình, “Yên tâm đi, bệnh nhân không có việc gì, tuy vết thương thực sự nghiêm trọng, nhưng may mắn nội tạng không bị tổn thương, chỉ là có vài chỗ bị gãy xương, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt sẽ mau chóng bình phục.”

Sở Luật đỡ dần gạt đầu một cái, bao nhiêu sự bình tĩnh như bị rút hết, vô lực ngã ngồi xuống ghế, cảm tạ trời xanh, cô không chết, anh sẽ không mất cô.

Anh ra sức vỗ đầu mình, cả người lúc này thực sự cảm thấy khó chịu, lồng ngực không ngừng phập phồng, chính anh cũng không biết lúc này mình đang khó chịu cái gì?

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, trên trán Lý Mạn Ny băng bó trắng toát, cô vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, Sở Luật đã thông báo cho ba mẹ cô, khi bọn họ tới nơi, mẹ cô đau lòng khóc, ba cô vừa nhìn thấy anh liền không ngừng thờ dài, trong mắt có sự oán trách bất đắc dĩ.

Bọn họ thật sự không thể tin, đứa con gái ngoan ngoãn luôn nghe lời của bọn họ lại đi làm kẻ thứ 3, thậm chí suýt chút nữa mạng sống cũng không còn.

Ba Lý không ngừng thờ dài, nhìn đứa con gái đang hôn mê chỉ biết lắc đầu, giờ thì làm được cái gì nữa, con gái ông thành ra như vậy ông còn có thể chỉ

trích ai.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, phảng phất mùi thảo mộc nhưng không thể át đi mùi thuốc sát trùng, ngón tay Sở Luật nhẹ nhàng âu yếm gương mặt lạnh lạnh của Lý Mạn Ny, trong lòng vô cùng khó chịu.

Đều tại anh không tốt, để cô chịu sự tổn thương lớn như vậy.

Nếu anh sớm giải quyết người phụ nữ kia thì tốt rồi, nghĩ tới Hạ Nhược Tâm, đôi mắt anh chậm rãi tỏa ra một sự tàn khốc, anh vốn vô tình, đối với cô lúc này càng thêm tuyệt tình.

“Ừm.” Lý Mạn Ny nhẹ nhàng ưm một tiếng, cô cảm thấy toàn thân đau đốn, đầu đau, chỗ nào cũng đau.

Cố gắng mở hai mắt nặng trĩu, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là trần nhà màu trắng, cô xoay đầu liền nhìn thấy ánh mắt đầu lo lắng của Sở Luật.

“Luật,” cánh môi khô khốc của cô khẽ động, giọng nói yếu ở vang lên, không được mượt mà như trước.

“Được rồi, không sao đâu,” Sở Luật nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, cô cũng có thể cảm nhận được sự ảm áp trên từng ngón tay anh.

“Luật, em làm sao vậy?” Cô chớp mấy môi, cố gắng xoay người, nhưng không có chút sức lực nào, cô vẫn có chút mơ hồ, rõ ràng cô đang ở ngoài đường, sao đột nhiên lại ở trong bệnh viện.

“Em bị tai nạn xe hơi, em quên rồi sao? Không ngờ người phụ nữ đó dám hại chết em, em yên tâm, thù này anh nhớ kỹ, anh nhất định sẽ không buông tha cho cô ta.” Ngón tay Sở Luật vẫn mon man gương mặt cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong giọng nói thể hiện rõ ràng hận ý nồng nặc không thể xoay chuyển.

Lý Mạn Ny dường như nhớ ra được điều gì đó, cô bắt gặp phóng viên, sau đó chiếc xe chuyển hướng, cô đã bắt lấy tay Hạ Nhược Tâm.

Sau đó liền xảy ra tai nạn, nhưng anh đã mặc định chính Hạ Nhược Tâm gây ra, sự thật nguồn cơn chính là bắt đầu từ cô, cô muốn giải thích nhưng cuối cùng vẫn cắn môi không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Phải có trách nhiệm

Editor: Quỳ Quỳ

Thực xin lỗi, Hạ Nhược Tâm, coi như tôi nợ cô đi.

Cô cũng ích kỷ muốn hoàn toàn có được người đàn ông này, cho nên cô chỉ có thể mắc nợ người phụ nữ này, đã vậy, thêm mắm dặm muối vào cũng có sao đâu. “Luật, em rất sợ, em không ngờ cô ta lại đáng sợ như vậy,” Lý Mạn Ny nhắm chặt hai mắt, cố gắng ép ra vài giọt nước mắt, cô cũng không thực sự giả khóc, vì cả người cô lúc này cũng đang rất đau đốn.

“Đừng sợ, có anh ở đây,” Sở Luật nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, dịu dàng hôn lên trán cô, nhẹ nhàng như vậy, trân trọng như vậy, anh lấy chính tên mình ra thế, thế rằng anh sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ độc ác kia, anh sẽ khiến cô mất đi tất cả, sống không bằng chết.

“Em hãy nghỉ ngơi thật tốt, ba mẹ em đang ở bên ngoài,” Lý Mạn Ny nghe vậy gương mặt liền trở nên trắng bệch, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ? Bọn họ đều là đã biết, vậy bọn họ sẽ nghĩ về cô như thế nào, từ một cô gái có gia giáo được dạy dỗ từ tế, sao lại thành ra cái dạng này?

Sở Luật cho rằng cô đang đau, liền không ngừng an ủi cô.

“Anh đi trước, em yên tâm nghỉ ngơi, anh sẽ đi không lâu, rất nhanh sẽ đến với em.”

Sở Luật đi ra ngoài, Lý Mạn Ny thần thờ nhìn theo bóng lưng anh, trong mắt hiện lên chút sợ hãi, ba mẹ cô liệu có tha thứ cho cô không?

Sở Luật vừa rời khỏi, ba mẹ Lý Mạn Ny mới đi vào. “Con nhìn con đi, yêu ai không yêu lại đi dây dưa qua lại với anh ta, anh ta là người đàn ông đã có vợ, rồi người khác sẽ nói con như thế nào đây?” Ba Lý cố gắng đè nén cảm xúc của chính mình, công sức dưỡng dục của bọn họ bao năm nay, rốt cuộc lại dạy ra thứ con gái không có đạo đức.

Mẹ Lý ra sức kéo tay ba Lý, khóc đến sưng đỏ mắt, “Ông đừng nói nữa, không thấy con gái đã bị thương nặng như vậy sao, kết hôn thì đã sao, bọn họ có thể ly hôn được mà.” Ba Lý nhìn vợ mình, rồi lại nhìn đứa con gái vì thương nặng mà sống dở chết dở đang nằm trên giường, cũng chỉ có thể thở dài, sự đã xảy ra rồi, còn có thể làm gì bây giờ?

Còn Sở Luật kia, anh ta phải có trách nhiệm mới được, nếu không con gái ông sau này sao có thể ngẩng đầu nhìn người ta được, còn nhà họ Lý bọn họ, tuy không được như nhà họ Sở, nhưng cũng có uy tín và địa vị trong xã hội, việc này nếu để người khác biết được, tương lai của ông cũng sẽ chấm hết.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Lý Mạn Ny nhìn đồng băng trên người mình, tinh thần có chút bất an, cô thực sự không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Cùng lúc đó, trong nhà họ Sở đang không một bóng người, không có nam chủ nhân, nơi này màu sắc nào cũng trở nên đơn điệu không có hơi người, càng khiến căn phòng trở nên u ám, lúc này lại lộ ra một vầng sáng lạnh. Lạnh lẽo mà hiu quạnh.

Hạ Nhượng Tâm cảm những bức ký họa của mình, từng bức một, mỗi một bức đều thể hiện duy nhất một loại cảm xúc, chính là sự tàn nhẫn, oán trách.

Cô lại đặt tay lên bụng mình, nơi này vẫn rất đau, có lẽ cô sắp bị rồi, nhưng cô lại không hề nhận ra, kỳ thực hai tháng nay kinh nguyệt không hề đến.

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Không muốn giải thích

Editor: Quý Quý

Hạ Nhượng Tâm cảm nhận được một luồng gió lạnh băng xẹt qua gương mặt cô, giống như con dao nhỏ lướt qua mạnh mẽ cắt một đường.

Cô ngẩng đầu, hình bóng người đang đứng ngoài cửa dường như đã thu hết ánh sáng trong căn phòng, cô mờ dần nhìn anh không chớp mắt.

Cô biết là anh, hơi thở của anh cô không cần nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được từ một khoảng cách rất xa.

So với trước kia càng thêm lạnh lùng.

So với trước kia càng thêm âm trầm.

So với trước kia càng thêm hận thù.

“Có phải cô rất thất vọng rằng Mạn Ny không hề chết, có phải cô thực sự thất vọng rằng cô ấy còn sống?” Giọng nói rét lạnh của người đàn ông vang lên, Hạ Nhượng Tâm khẽ rừ mắt xuống.

Không thất vọng, cô chưa bao giờ muốn Lý Mạn Ny chết, chỉ là cô giải thích thì anh sẽ nghe sao? Sẽ tin sao

Cô đã sớm hiểu ra, anh không thể tin tưởng cô, vậy thì cái gì cũng không cần nói, không cần làm, vì trong mắt anh sẽ chỉ thấy cô đang biện hộ mà thôi.

Sở Luật từng bước tới gần Hạ Nhượng Tâm, mà Hạ Nhượng Tâm đang nắm chặt bức ký họa của mình, anh đi tới, dừng lại, nhìn cô từ trên cao, trong mắt không có bất kỳ một chút cảm tình, nhìn cơ thể nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

Dường như anh chỉ cần dùng một chút sức lực lập tức có thể bóp nát người phụ nữ này.

Cơ thể, trái tim và cả linh hồn của cô.

Hai mắt anh tối đen, vươn tay dùng sức giằng lấy bức kỳ họa trong tay cô, thậm chí còn không thèm xem qua nó, chỉ biết cô thực sự coi nó là bảo bối, càng là thứ quan trọng với cô, anh càng muốn hủy diệt nó.

Roạt một tiếng, giống như tâm can Hạ Nhượng Tâm bị xé rách, ngón tay cô run rẩy, cánh môi tái nhợt không chút huyết sắc, cô thực sự muốn nói một điều gì đó, muốn ngăn cản, nhưng vẫn chỉ ngây ngốc nhìn như vậy.

Từng bức một, những bức ký họa tâm huyết của cô, dưới tay anh, rất nhanh liền trở thành đồng giấy vụn.

Đôi môi không ngừng run rẩy, cô thần thờ nhìn đồng giấy trên mặt đất, từng mảnh nhỏ giống như hoa tuyết, đẹp đẽ nhưng lạnh buốt.

Anh có biết rằng, không phải là những tờ giấy bị anh xé nát, mà chính cô đã bị anh xé nát, nhưng có lẽ anh chỉ muốn biết về trước mà thôi.

Cơ thể bị người ta nhấc lên, sự mờ dần tuyệt vọng của cô lọt vào tròng mắt tối đen của Sở Luật, anh cau mày, cắn hận đến cực điểm.

Anh hận cô, hận vô cùng.

Trước nay anh chưa từng yêu cô, sự tử tế với cô trước kia đều là anh lừa cô, cô đối với anh là chân tình, nhưng anh đối với cô chỉ là giả dối.

“Cô biết không? Cô làm Mạn Ny của tôi gãy một cánh tay, cô nợ tôi, nợ cô ấy, sao tôi có thể để yên cho cô? Hạ Nhượng Tâm, cô quên mất rằng tôi là người có thù tất báo, nếu cô đã hiểu ra, nhìn xem tôi dạy dỗ cô thế nào.” Anh lạnh lùng nói, đẩy mạnh cơ thể cô, làm cô ngã mạnh xuống giường.

Hạ Nhượng Tâm ra sức ôm lấy bụng mình, cô đau đến mức toát mồ hôi lạnh, sự hận thù của anh đã mãnh liệt như vậy, cô càng không thể nói được điều gì.

Không nói, cái gì cũng không nói, cô cười khổ, nói cũng chẳng thay đổi được điều gì.

Sở Luật kéo một cánh tay gầy gò của Hạ Nhượng Tâm, thực sự rất nhỏ, giống như chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức liền có thể nghiền nát nó. Anh cười lạnh, đè tay trái cô lên vách tường, Hạ Nhượng Tâm tròn mắt nhìn anh, trên mặt chỉ có sự bi ai tuyệt vọng, nhưng Sở Luật dường như không còn là chính mình, hoàn toàn bị hận thù che mắt, nên cái gì cũng không màng, cuối cùng gây ra chuyện khiến anh cả đời này không thể cứu vãn nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Đánh gãy cánh tay cô

Editor: Quý Quý

Anh lấy ra một cây gậy gỗ ở bên cạnh, đương nhiên là nó được chuẩn bị sẵn cho cô.

“Hạ Nhượng Tâm, hưởng thụ đi!”

Đôi mắt anh tối đen lạnh giá, ánh lên một sự tàn khốc mà không từ ngữ nào hình dung nổi, người đàn ông này có thể tàn nhẫn đến không tin nổi. Trái tim anh thực sự cứng, thực sự sắt đá.

Cây gậy gỗ rơi xuống, cùng với tiếng thét cô cùng thê thảm. Sở Luật ném cây gậy, lập tức quay người bỏ đi, thậm chí còn không thèm liếc nhìn đến một lần, xem người phụ nữ vừa ngã xuống đã ngã đi đầy đau đớn.

Anh cho rằng tất cả đều là do cô tự chuốc lấy, anh rốt cục cũng hiểu ra rằng anh có thể tàn nhẫn đánh gãy tay một người phụ nữ.

Anh nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn răng rắc, nhưng lại không thể gây ra bất kỳ sự chấn động nào trong anh.

Thậm chí, hắn không hề đóng cửa lại.

Thậm chí, hắn không hề đóng cửa lại.

Hạ Nhượng Tâm vẫn nằm ở đó, gương mặt tàn tạ không chút huyết sắc, tay trái cô bị gãy gập thành một tư thế quỷ dị, tay phải cô vẫn ôm lấy bụng mình.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, cô mới từ từ tỉnh dậy trong đau đớn, cô nhìn tay mình, rồi lại nhìn cây gậy gỗ trên sàn, như thể cánh tay này không còn là của cô nữa.

Cô ôm cánh tay bị gãy ngồi dậy, cố gắng đứng lên, trong phòng đầu đầu cũng đều là giấy, cô nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sau đó đi ra ngoài, tất cả đã tan nát rồi, không thể cứu vãn được nữa, cho nên không cần vội vàng.

Cô tự mình bước đi, tự mình mở cửa, tự mình đến bệnh viện, tất cả đều tự làm một mình, trong cô chỉ còn lại bản năng sinh tồn này thôi.

Lúc này cô đang sống, không biết sống vì cái gì.

Trong bệnh viện, bác sĩ quần lên tay cô một tảng thạch cao dày, “Cô Hạ, tôi khuyên cô nên nằm viện, cánh tay cô bị thương không quá nguy hiểm, nhưng nếu không dưỡng thương tốt sẽ để lại di chứng cả đời, cô còn trẻ, nên chú ý đến sức khỏe một chút.”

Hạ Nhượng Tâm cười khổ, lắc lắc đầu.

“Cô Hạ, nếu cô không trị liệu thật tốt, cánh tay này có thể sẽ bị phế đó.” Vì y đức của mình, bác sĩ không ngừng khuyên bảo Hạ Nhượng Tâm.

Nếu không có tay cô còn là một con người hoàn chỉnh sao?

Trên đời này sao lại có con người lại vô trách nhiệm với chính bản thân mình như vậy?

Hạ Nhực Tâm vẫn kiên quyết không đồng ý, cô không thể nằm viện.

Bởi vì, cô biết rất nhiều chuyện sắp xảy đến với cô, ví dụ như ly hôn, mà cô cũng không muốn lui thủ một mình trốn trong bệnh viện lạnh lẽo, ngày ngốc ngày qua ngày.

Bác sĩ lại cầm lên một quyển sổ ý bạ khác, nói tiếp, “Cô có thể không nghĩ cho bản thân mình, nhưng cũng nên nghĩ cho đứa bé trong bụng, nó còn nhỏ như vậy, cô không thể làm tổn thương đến nó.”

Hạ Nhực Tâm vừa nghe được câu này, đột nhiên mở to hai mắt, trong đôi con ngươi tăm tối liền le lói một tia sáng.

Cô không dám tin hỏi lại, “Bác sĩ nói tôi... mang thai?”

Bác sĩ gật đầu, “Đúng vậy, cô đã mang thai hai tháng.”

“Không thể nào, rõ ràng bác sĩ từng nói tôi không có khả năng mang thai...” Hạ Nhực Tâm đặt tay lên bụng, thực sự khó tin, cô có con, cô đã cho rằng cả đời này mình không thể làm mẹ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Tuyệt vọng

Editor: Quỳ Quỳ

Cái này thực sự khó nói” Bác sĩ lật lại bệnh án, “Từ cung của cô bị chấn động mạnh, khả năng vô sinh rất lớn, nhưng không có nghĩa cô không thể hoài thai, chỉ là cơ hội rất ít mà thôi.”

“Hon nữa.....” Nói tới đây, sắc mặt bác sĩ vô cùng nghiêm túc, “Cô Hạ, tôi không muốn giấu cô, đứa nhỏ này có thể sẽ là đứa con duy nhất trong đời này của cô, cho nên cô hãy suy xét thật trọng.”

Hạ Nhực Tâm chỉ chờ đợi gật gật đầu, rồi chậm rãi đứng lên, tay phải vẫn luôn cẩn thận đặt lên bụng mình.

Đây là là kỳ tích là trời cao bù đắp cho cô sao? Vào những tháng ngày tuyệt vọng nhất trong đời, cô lại có được một bảo bối quý giá thế này, là đứa con chỉ thuộc về cô, cũng là người thân duy nhất của cô.

Chỉ là vào thời điểm này...

Cô cúi đầu, nhìn vùng bụng phẳng lỳ, đứa trẻ đáng thương này chưa ra đời đã được định sẵn rằng nó chỉ có tình yêu của mỗi mẹ mà thôi.

Nhưng cô sẽ bảo vệ nó thật tốt, đứa con duy nhất trong cuộc đời này của cô, cô sẽ không cho phép ai làm tổn thương nó, cũng sẽ không để ai khinh thường nó.

Sau khi cô rời đi, bác sĩ bỏ bệnh án trong tay xuống, lắc đầu thở dài một tiếng, đúng là một người phụ nữ cố chấp.

Trong biệt thự nhà họ Sở, Tiểu Hồng bung một chồng giấy vụn vứt đi, cô không biết đó là gì, nên chỉ thu dọn tất cả vào bên, mãi dọn dẹp cô đã quên không mở ra xem.

Cửa bị đẩy ra, Tiểu Hồng nhìn thấy Hạ Nhực Tâm liền gọi một tiếng “Phu nhân”, cô còn chưa kịp nói gì thêm thì nhận ra cánh tay bó thạch cao trắng toát của Hạ Nhực Tâm.

“Phu nhân, tay cô bị làm sao vậy, sao lại bó thạch cao?” Cô vút đồ đạc trong tay xuống, nhanh chân chạy tới.

Hạ Nhực Tâm mỉm cười yếu ớt, “Không có gì, Tiểu Hồng, tôi chỉ bị ngã thôi.” Cô nhìn qua chỗ khác, trong nụ cười cất giấu bi thương, tay phải cô vẫn luôn ôm bụng, vỗ về.

Bé con, con yên tâm, mẹ sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, và cả con nữa.

Nụ cười của cô cuối cùng cũng trở nên hạnh phúc, đều là nhờ đứa con này mang lại.

Cô mặc kệ ba nó là ai, mặc kệ ba nó đã làm gì, cô chỉ cần biết, đây là con của cô, là thiên sứ của cô.

“Phu nhân, bác sĩ nói cô bị sái tay sao?” Tiểu Hồng khó hiểu cắn cắn ngón tay hỏi lại, rõ ràng là tay trái bị thương, mà sao cô cứ nhìn chăm chăm vào tay phải của mình?

Hạ Nhược Tâm mở cửa phòng, đồng hồ điện trong đó đã được Tiểu Hồng quét tước sạch sẽ, một mẫu giấy cũng không còn.

Cô đóng cửa lại, dựa cả người vào cánh cửa, nhìn gian phòng cô ở mấy tháng nay, giống như đã bao năm trôi qua.

Cô ngồi xuống mép giường nâng cánh tay bị gãy lên, một cánh tay đổi lại được một đứa con quả thực rất đáng, nếu không vì cánh tay nay có lẽ cô chẳng thể biết được mình có con, sẽ càng xem nhẹ những con đau rồi có ngày sẽ mất đi nó.

Cô chỉ biết thương thay cho mình, mà không hề biết đến mà làm tổn thương món quà quý giá mà ông trời thật khó khăn mới ban cho cô.

Cẩn thận nằm xuống, cô chỉ có một bàn tay lạnh lẽo dùng sức kéo chăn, tay trái bị gãy vẫn đau âm ỉ, nhưng cô có thể chịu đựng được.

Giữa thiên đường và địa ngục chỉ có một đường phân cách nhỏ, anh đã dẫn cô xuống địa ngục, nhưng chính đứa con đã đưa cô lên thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tôi biết anh muốn làm gì

Editor: Quý Quý

Cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, cô thực sự đã quá mệt mỏi và đau đớn, trong giấc ngủ cũng không được an lành, cô cũng không ngờ rằng sẽ có một hồi phong ba lớn hơn sắp ập xuống người mình.

Trong bệnh viện, mẹ Lý đang cầm một tờ báo, trên trang nhất chính là ảnh chụp con gái bà.

Cái gì mà mối tình tay ba trong hào môn thế gia, vợ và người tình, Sở Luật một chân đạp hai thuyền, còn cái gì mà tiểu thư thế gia tình nguyện làm người thứ ba.

Thậm chí còn có người nói Lý Chấn Cương thì sự nghiệp của mình sẵn sàng bán con gái đi, để cho đứa con duy nhất của mình đi làm tình nhân của người ta.

Nói láo, đều là nói láo, bọn họ thì biết cái gì? Bà thực sự muốn kiện cả lũ phóng viên này tội phi báng, nhưng bà có thể sao? Bà có tư cách để kiện sao?

Rõ ràng con gái của bà chính là tình nhân của người ta, lúc này còn đang sống dở chết dở trong bệnh viện.

Sở Luật trầm mặc nhìn tờ báo trên bàn, cửa công ty đã bị đám phóng viên vây chặt, như đám chó săn hận không thể xông vào, náo động đến mức ảnh hưởng tới tình hình của công ty trên thị trường chứng khoán.

Mà người bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, người mà tất cả đều chĩa mũi nhọn vào chính là Lý Mạn Ny, theo lập trường của mọi người, kẻ thứ ba luôn là kẻ có tội đầu tiên.

Bọn họ bài xích, chán ghét và phẫn hận.

“Sở Luật, tôi tin tưởng cậu, cũng đồng ý chuyện của hai đứa, như cậu đã nói sẽ mau chóng lấy con gái tôi, cho nhà họ Lý chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng, nhưng tình hình dư luận như thế này, Mạn Ny bước vào nhà các người, làm sao đám ngáng đầu làm sao có thể kết giao với người khác đây?”

“Thanh danh của con bé đã bị hủy hoại, còn có thể tẩy trắng được nữa sao?”

Ba Lý tức giận nói, đám ngực thùm thụp, ông tức giận tới mức bệnh tim như sắp phát tác đến nơi, kể cả khi ông không mang bệnh cũng sẽ tức mà chết.

“Bác trai, bác yên tâm, chuyện này cháu sẽ xử lý thật tốt, sẽ không để cho Mạn Ny chịu thiệt thòi, để cô ấy đường đường chính chính bước vào nhà họ Sở.”

Sở Luật buông tờ báo trong tay đã bị vò nát xuống, anh đã mở lời đương nhiên trong lòng có đôi sách.

Anh làm sao có thể để người phụ nữ của mình phải chịu đả kích lớn thế này, nên anh sẽ khiến cho những lời đồn đãi này không thể tiếp diễn được nữa.

Đôi mắt anh tối sầm, nhếch miệng cười lạnh vô cùng tàn nhẫn.

Ba Lý đột nhiên cảm thấy kỳ quái, nếu người này là kẻ thù, vậy đám người đi theo ông hẳn sẽ có kết cục rất thảm thương.

Người đàn ông này, không thích hợp để kết giao, càng không thể kết thù.

Tốt nhất chính là tránh xa, cả đời không thể qua lại.

Một người đàn ông lén lút đẩy cánh cửa ra, nhưng anh ta vừa rón rén bước vào trong, vai đã bị ai đó vỗ mạnh một cái.

“A..” Anh ta thiếu chút nữa thì thét lên, người dọa người, hoàn toàn có thể dọa đến chết người luôn, nhất là đối với người vốn không có ý tốt lén lút đi vào nhà người khác như anh ta.

Người đàn ông xoay người, hé ra một gương mặt vô cùng bình thường, nhưng nhìn kỹ hơn có thể thấy, cổ anh ta rụt lại, trông đáng vẻ rất hèn mọn.

“Tôi, chỉ là... tôi tới chỉ là...” người đàn ông tựa lưng vào cửa cười nói giọng gào, trong khi trông mắt anh ta lảo liên không ngừng chuyển động, giống như đang cố nặn ra lý do nào đó để ra ngoài, hay là nói thật?

“Anh yên tâm, tôi biết anh muốn làm gì.” Người đàn ông trẻ tuổi cười nhẹ nhàng trấn an, trên mặt rõ ràng là đang cười nhưng không khỏi khiến người đối diện muốn chột da.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Thực sự tuyệt tình

Editor: Quỷ Quỷ

Anh rút một xấp chi phiếu ra, vỗ nhẹ lên mặt người đàn ông có gương mặt hèn mọn, sau đó đặt vào tay anh ta, “Tôi biết anh ta muốn anh làm gì, anh đã nhận tiền của anh ta thì cũng có thể nhận tiền của tôi, hãy ngoan ngoãn nghe lời, tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất, đừng có làm thật.”

Người đàn ông nọ nghe được câu này, hai mắt híp lại, xấp chi phiếu trong tay nắm thật chặt, gật đầu thật mạnh, giờ bảo anh ta làm cái anh ta đi làm chuyện kia anh ta cũng không dám.

“Như vậy mới tốt.” Người đàn ông trẻ tuổi tươi cười lộ ra gương mặt sáng láng ngũ quan cân đối, không phải ai khác chính là Đỗ Tình Đường, em họ của Sở Luật.

Đỗ Tình Đường mím môi nhìn cánh cửa vừa được đóng lại, đặt ngón tay mình lên nắm đấm cửa, nhẹ nhàng xoa.

“Xin lỗi, Hạ Nhược Tâm, tôi chỉ có thể giúp em được đến đây thôi, chuyện anh ta đã muốn làm nhất quyết sẽ không từ thủ đoạn, em thoát được một lần, hai lần, nhưng những lần sau, tôi không thể mãi trông chừng em, tôi chỉ có thể cố gắng làm giảm sự tổn thương cho em tới mức thấp nhất, những thứ khác đành phải xem số mệnh của em rồi.”

“Anh họ, anh biết không?” Đỗ Tình Đường nhìn về phía xa, khe thờ dài, “Anh biết không? Anh từng nói sẽ cho tôi thấy người đàn ông tàn nhẫn nhất, làm sao anh có thể hạ thủ ngoan độc như vậy?”

“Người đó là vợ anh, là người vợ cùng chung chăn gối với anh, anh đối với cô ấy, thực sự không có chút động lòng nào sao?”

“Đêm tới anh vẫn có thể ngủ yên được sao?”

Gió đêm không ngừng thổi tới, Đỗ Tình Đường qua đầu nhìn thoáng qua căn nhà hiu quạnh, nếu như có thể, trong thế giới của Hạ Nhược Tâm tốt nhất không nên tồn tại một Sở Luật.

Trong ánh sáng mơ hồ, cái bóng của anh bị kéo ra thật dài thật dài.

Lúc này người đàn ông có gương mặt hèn mọn đi vào nhà họ Sở, ngoài trừ người bên ngoài kia, ở đây cũng chỉ có mình anh ta. Anh ta cẩn thận đẩy cửa, liền nhìn thấy người phụ nữ trên giường, dựa theo ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, nhìn qua liền biết đó là một gương mặt vô cùng thanh tú, anh ta đưa tay sờ xấp chi phiếu trên ngực mình.

Hiện tại anh ta chỉ hứng thú với tiền, có tiền thì không có đàn bà, huống hồ đó còn là người phụ nữ của Sở Luật, khó đảm bảo sẽ có một ngày nào đó sẽ không hối hận rồi trừ khử anh ta đến cái xương cũng chẳng còn.

Người đàn ông đó tàn nhẫn như thế nào, thế gian này có ai không biết.

Anh ta lặng lẽ leo lên giường lớn, sau đó cởi sạch quần áo của mình, kéo kéo áo trên vai người phụ nữ, liền phát hiện ra cánh tay của cô quần một lớp thạch cao thật dày, con mẹ nó, tay Sở Luật kia thực sự coi anh ta là cầm thú sao, tuy anh ta cũng chỉ là hạng vô lại nhưng cũng có ranh giới cuối cùng của

mình, anh ta sao có thể làm chuyện đó với một người phụ nữ đang bị thương?

Hơn nữa, anh ta thực sự không có chút hứng thú gì, đã sợ đến mức không cứng nổi rồi, mặc dù người nằm bên cạnh là phụ nữ nhưng cứ như là mằm họa.

Kéo chân đắp lên người, anh ta sẽ chờ đến ngày mai.

Cùng lúc đó ở một nơi khác, một người đàn ông áo đen đang cầm một ly rượu, uống hết ly này đến ly khác, đã khuya lắm rồi, ban ngày anh thực sự mệt muốn chết, phải giải quyết chuyện công ty, còn cả chuyện của nhà họ Lý, khiến cả người anh như muốn rã ra, lần đầu tiên biết đến chữ mệt mỏi ứng trên người Sở Luật này viết như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Đó có phải là người tình của cô không?

Editor: Quý Quý

Anh uống rất nhiều, nhưng càng uống càng tỉnh táo.

Ở nơi đó, có lẽ cô và tên đàn ông kia đang mây mưa khoái hoạt. Nhớ tới điều này, anh cảm thấy vô cùng buồn bực, tối nay chắc anh thực sự sẽ không ngủ được.

Anh lại uống thêm một chén, đúng như anh nghĩ, suốt đêm anh đều mờ to hai mắt đến hừng đông, anh đứng lên, cầm tờ giấy trên bàn lên, đây là đơn ly hôn, ngày hôm nay tất cả sẽ kết thúc.

Tiểu Hồng dụi hai hai mắt, mở cửa, “Ai vậy?” đứng trước cửa là một người đàn ông đội mũ.

“Xin chào, đây là sữa bò nhà cô đặt.”

Tiểu Hồng nghiêng đầu, cô đâu có đặt bánh kem?

“Đây là phu nhân nhà cô đặt, tôi chỉ đến giao hàng thôi.” Người nọ thấy Tiểu Hồng dờ người ra một lúc liền giải thích.

Tiểu Hồng gật đầu, để anh ta tiến vào.

Mà cô cẩn thận ngó nghiêng bốn phía, không nhìn thấy đám phóng viên mới thờ dài một cái, bọn họ không biết một sao? Ngày ngày đi rình mò nhà người ta có thấy phiền không? Cô lại thờ dài, phu nhân thật đáng thương, rõ ràng mấy ngày trước vẫn còn tốt đẹp sao giờ lại trở nên như vậy, đều là do người đàn bà kia, đúng, tên gì nhỉ, là Lý Mạn Ny, thứ đàn bà không biết xấu hổ.

Nhìn qua cũng đủ biết chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

Cô ghét nhất loại đàn bà đi phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người ta,

Cô đi tới phòng Hạ Nhục Tâm, gõ cửa, “Phu nhân, tới giờ dậy rồi ạ.”

Cô đợi một lúc lâu vẫn không thấy cửa mở, cũng không hề có tiếng đáp lại, cô có chút lo lắng, không biết có xảy ra chuyện gì không, lỡ như phu nhân nghĩ quần tự sát?

Cô càng nghĩ càng sốt ruột, toát cả mồ hôi lạnh trên trán.

Phanh một tiếng.

Cô dùng sức mở cửa, nhưng vừa nhìn thấy một màn bên trong liền thét lên.

Hạ Nhục Tâm vừa mở mắt, không hề biết mình bị vây quanh từ lúc nào, bao nhiêu máy ảnh chĩa vào cô chụp liên tục, cô đưa tay che mắt khỏi ánh sáng đèn flash, quay đầu sang bên cạnh mới phát hiện ra, trên giường này không chỉ có một mình cô, còn có một người đàn ông xa lạ không hề mặc quần áo.

“Xin hỏi, Sở phu nhân, người đàn ông này là ai, hai người có quan hệ như thế nào?”

“Anh ta có phải là người tình của cô không?”

“Các người bắt đầu từ khi nào, chuyện này ông Sở có biết không? Có phải cô muốn trả thù ông Sở nên mới đi tìm của lạ không?”

Câu hỏi nào cũng bén nhọn như vậy, Hạ Nhược Tâm rũ mắt xuống, giống như cái gì cũng không nghe thấy, chỉ đặt tay lên bụng mình.

Sở Luật, anh thật ác.

Tiểu Hồng lúc này mới phản ứng lại được, cô thét lên, “Các người làm gì ở đây, thế này là xâm phạm trái phép.” Cô vội vàng muốn kéo đám phóng viên này ra, nhưng máy ảnh của họ không ngừng chụp ảnh, Hạ Nhược Tâm lạnh nhạt nhìn bọn họ, chỉ yên lặng, một người đàn ông tự dưng nằm cạnh mình chẳng lẽ cô không có gì để nói sao?

Tất cả đều vô cùng rõ ràng.

Vợ Sở Luật, Hạ Nhược Tâm gian dân bị bắt tại chỗ.

Tin này còn chấn động hơn cả Lý Mạn Ny tai tiếng làm kẻ thứ ba.

Người đàn ông kia vội vàng mặc quần áo, chạy ra ngoài, ai có thể tin một con người mặt mày lén lút vụng trộm như vậy, còn không thèm liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, không nói một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Màn kịch

Editor: Quỳ Quỳ

“Phu nhân.” Tiểu Hồng vận chính mình ngón tay, không hiểu nổi Hạ Nhược Tâm, tại sao lại như vậy, trong phòng phu nhân sao có thể có người lạ, còn là người mà cô chưa từng gặp qua, nếu không phải phu nhân cố tình cho vào thì người đàn ông kia từ đâu chui ra?

“Tiểu Hồng, cô ra ngoài trước đi,” Hạ Nhược Tâm vẫn ngồi trên giường, kéo chăn phủ kín người mình, Tiểu Hồng đứng cắn môi nửa ngày, muốn hỏi như không dám, cuối cùng vẫn là đóng cửa lại.

Cửa được đóng lại, lúc này cô thực sự bình tĩnh, Hạ Nhược Tâm cắn ngón tay, cắn thật mạnh, Sở Luật à Sở Luật, anh thực sự lại tàn nhẫn như vậy, vì thanh danh người mà anh yêu, lần đầu tiên anh bắt cô lên giường của người đàn ông khác, lần thứ hai lại bắt một người đàn ông bò lên giường cô.

Ngón tay cô nhói đau, cả vùng bụng cũng đau.

Cô siết chặt tay, con ngoan, con nhất định phải thật kiên cường, mẹ không sao, sẽ không sao, nhất định không sao, có phải không? Chúng ta đều sẽ không có việc gì, sẽ sống tốt cả đời này, kể cả khi không có người đàn ông tên Sở Luật kia.

Cô túm lấy ngực áo mình, trên người cũng không có cảm giác gì, cô biết người đàn ông kia chỉ là một màn kịch, chưa hề chạm vào cô.

Mà cô có thể tưởng tượng được, ngay mai, không, có lẽ không đến ngày mai, tên của cô sẽ đi kèm với cái danh dân phụ, đồ đàn bà vô sỉ, còn gì nữa đây?

Cô cố gắng tự mặc quần áo, mở cửa ra ngoài, Tiểu Hồng nhìn theo cô chầm chậm, ánh mắt đó hiển nhiên khiến Hạ Nhược Tâm có chút khó chịu, trên thế giới này chẳng còn ai tin tưởng cô nữa rồi.

Cô ngồi trên sofa, chờ đợi.

Cửa bị đẩy mạnh ra, loại hơi thở tàn khốc này lần nào xuất hiện cũng thổi bay mọi cảm giác của cô, không cần nghĩ đầu cũng biết là ai vừa đi vào.

Ngoài Sở Luật còn có ai.

Ném một xấp giấy lên mặt cô, cô cúi đầu, một tờ báo, quả nhiên, người phụ nữ trên trang nhất không phải là cô sao? Cô sống lâu như vậy, lần đầu tiên biết, nguyên lai, Cô còn rất thượng kính a?

“Hạ Nhược Tâm, cô lại làm ra cái chuyện tốt gì?” Sở Luật lạnh lùng cười, đôi mắt híp lại thành một sợi chỉ.

Hạ Nhược Tâm chỉ là nhàn nhạt ngẩng đầu, trên mặt vẫn rất bình tĩnh, “Đây không phải là thứ anh muốn sao?” Cô cười châm chọc, nụ cười của cô lại khiến cho trái tim Sở Luật cảm thấy nhột nhạt, cứ ở trước mặt cô anh lại cảm thấy khó chịu, rất khó chịu.

Sở Luật lại ném tới một tờ giấy, là đơn ly hôn đã được ký, “Cô không xứng có được bất kỳ tài sản nào của nhà họ Sở.” Anh cúi đầu nhìn Hạ Nhược Tâm

cười khẽ, liền cảm thấy có chút hít thở không thông, có phải cô đã biết cái gì rồi không?

“Tôi không đòi hỏi gì ở anh cả, vĩnh viễn không.” Hạ Nhược Tâm cười khỏ, đứa con này sẽ chỉ là con của riêng cô thôi.

Sở Luật cả người trở nên cứng ngắc, không hiểu sao anh cảm giác dường như mình sắp mất đi một cái gì đó rất quan trọng, để lại trong tim anh một khoảng trống lớn.

Anh đúng là đã hủy hoại hết tất cả của cô, nhưng tại sao anh không hề thấy vui vẻ một chút nào.

Anh không hề hạnh phúc hưng phấn như anh nghĩ.

“Mau ký đi!” Anh mất kiên nhẫn thúc giục, Hạ Nhược Tâm cầm lấy bút, xiêu xiêu vẹo vẹo ký tên, nhìn chữ ký rồng bay phượng múa của anh, có nghĩa anh đã ký từ sớm, còn tốn nhiều sức lực diễn hân một vở kịch để đuổi cô đi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Rốt cuộc là ai sai?

Editor: Quý Quý

Yêu và không yêu hoàn toàn khác nhau, yêu thì vội vàng muốn cưới bằng được, không yêu thì muốn cô vĩnh viễn biến mất.

Buồng bút xuống, cô đứng lên, lông mi nhẹ nhàng rũ xuống, bọn họ đã thực sự kết thúc, cô xoay người, đi vào phòng mình, mà nơi này cũng không còn là phòng của cô nữa.

Sau này sẽ có một người phụ nữ khác ở trong này, nếu bọn họ không chê chỗ này dơ bẩn.

“Tôi đã nói rồi, cô không thể mang đi bất cứ thứ gì của nhà họ Sở,” Giọng nói của Sở Luật vang lên từ phía sau cô, nhưng cô không hề dừng bước, mở cửa đi vào rồi lại đi ra, trên người cô chỉ có một bộ quần áo, không mang gì theo nữa.

Sở Luật vẫn đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lùng bàng quan, giống như soi mói xem cô có đem theo thứ gì của nhà họ Sở không.

“Anh yên tâm, tôi chẳng cần gì cả,” Hạ Nhược Tâm chỉ ôm bụng mình, nhàn nhạt rũ mắt ngoại trừ điều này, nhưng cô tin anh sẽ không bao giờ muốn đứa nhỏ này, vì anh hận cô.

Cửa phía sau đóng lại, nơi này liền trở nên an tĩnh hơn rất nhiều, an tĩnh đến mức khiến trái tim Sở Luật như bị ai đó bóp chặt, dường như có gì đó thay đổi, chỉ là anh không hề nhận ra.

Người vợ mới cưới của tổng giám đốc Sở Luật, Hạ Nhược Tâm, bị bắt gian trên giường, mà theo người có tâm tiết lộ, thực ra Sở tổng sớm đã biết chuyện này, nhưng vì niệm tình vợ chồng nên không hề vạch trần, đến khi Sở Luật gặp được Lý Mạn Ny, sớm đã chuẩn bị đơn ly hôn, nhưng không ngờ Hạ Nhược Tâm lại vì ghen tuông mà muốn hại chết Lý Mạn Ny.

Đến khi cô bị bắt quả tang ngoại tình, thiên hạ lại bình phẩm, Hạ Nhược Tâm có lẽ chính là hung thủ sát hại em gái ruột của mình là Hạ Di Hiên, nguyên nhân cũng là vì Sở Luật, đã vậy còn là thứ lằng lơ, kết hôn xong cuộc sống lại vô cùng thối nát, khiến Sở Luật nguội lạnh, bọn họ hiện đã ly hôn.

Toàn là bịa đặt, mấy người mấy ngày trước chửi bới Lý Mạn Ni giờ lại quay ra đồng tình, cô và Sở Luật còn được cảm thán là một đôi uyên ương mệnh khổ.

Hạ Nhược Tâm liền trở thành một người phụ nữ nổi tiếng ích kỷ, tư lợi, ác độc, hạ tiện, lúc này mà cô dám lộ mặt ra đường, chắc chắn sẽ bị người người phi nhổ.

Trong phòng khách nhà họ Sở, Trầm Ý Quân và Hạ Minh Chính đang gượng gạo đối mặt vợ chồng Sở thị, thực sự không biết phải nói gì, chuyện vừa xảy ra không ai có thể tưởng tượng nổi.

“Thực xin lỗi, ông bà thông gia, là nhà chúng tôi sai, chúng tôi không biết dạy con.” Hạ Minh Chính nói ra câu này liền cảm thấy không có lập trường.

Ông cảm thấy thật mất mặt, điều đúng.

“Chuyện này không liên quan đến ông bà, không cần để ý, nhà chúng tôi cũng có lỗi,” Nhà họ Sở cũng chỉ biết thờ dài, Tống Uyển hồ thẹn cúi đầu.

Bà biết, sự tình không hề đơn giản, con trai của bà bà hiểu, bà sao có thể không biết con suy nghĩ cái gì, chỉ là bà thật sự bất lực, chỉ có thể chôn vùi tất cả trong lòng.

“Chúng tôi không có đứa con gái như vậy, chúng tôi chỉ có một con gái duy nhất là Dĩ Hiên, từ nay về sau, Hạ Nhược Tâm sẽ không còn là người nhà họ Hạ nữa.” Trầm Ý Quân đột nhiên ngắt mặt, phẫn hận nói, bà không có đứa con gái không biết xấu hổ như vậy, cho nên, bà muốn đoạn tuyệt với Hạ Nhược Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Không nhận con gái

Editor: Quý Quý

Hạ Minh Chính đặt tôi lên vai vợ, ông thực sự cũng không nỡ, nhưng vụ tôi tiếng này đã ép bọn họ đến không còn cách nào khác, ông càng sợ người tôi sẽ chuyển hướng sang Dĩ Hiên, đứa con gái đã chết của ông, ông không muốn con bé bị tổn thương thêm nữa.

“Hai người thực sự muốn như vậy sao? Dù sao con bé cũng là con gái của hai người.” Tống Uyển siết chặt nắm tôi, sao trên đời này lại có kiểu ba mẹ tàn nhẫn như vậy, đứa trẻ kia đã mất tất cả rồi, ngay cả bọn họ cũng tuyệt tình như vậy sao?

“Không cần suy xét, chúng tôi đã quyết định,” Trầm Ý Quân vô tình nói, bà hận, bà thật sự hận, chính mình sao có thể có đứa con gái như vậy, hại chết em gái còn chưa nói đến, lại còn hèn hạ đến mức này, làm cả nhà bọn họ mất mặt theo.

Tống Uyển nhắm hai mắt bất lực, không lên tiếng nữa.

Rời khỏi nhà họ Sở, Trầm Ý Quân mặt mày u ám, bà không ngờ nhận đứa con gái kia lại cho bà một sự si nhục kéo dài đến cả đời.

“Ý Quân, bà có thể nghĩ lại không, chúng ta vẫn có thể.....” Hạ Minh Chính vẫn là có chút không đành lòng, nhưng không phải là đối với Hạ Nhược Tâm mà là đối với vợ ông, dù Hạ Nhược Tâm đã làm sai nhưng bà chỉ còn mỗi một đứa con gái là con bé thôi.

“Không.” Trầm Ý Quân lạnh mặt, lời nói đã nói ra, sao có thể thu hồi.

Hạ Minh Chính thở dài, con gái ông đã không còn, mà con gái bà cũng không còn nữa, bà thực sự muốn cứ cô quạnh nửa đời còn lại như vậy sao? Như vậy không hề công bằng với bà, nhưng ông biết mình nói gì cũng vô ích, tính tình của bà, cùng ông ở chung bao nhiêu năm còn không hiểu hết hay sao?

Mà bên ngoài đang mưa rất to, mưa trắng cả trời, làm mờ đi cảnh vật bên ngoài.

Cửa kính xe hạ xuống, nước mưa thỉnh thoảng vẫn hắt vào trong xe, nhìn ra màn mưa bên ngoài, Trầm Ý Quân nhàn nhạt nhìn xe cô, người người vội vàng qua đường, rất nhanh liền biến mất.

Chiếc xe dừng lại trước một tòa chung cư, từ sau khi Hạ Dĩ Hiên xảy ra chuyện, còn Hạ Nhược Tâm đi lấy chồng, nơi này chỉ còn hai người bọn họ và một người giúp việc.

Cuộc sống cô đơn tịch mịch của bọn họ sẽ còn phải kéo dài thật lâu, bọn họ biết sống từng ngày qua ngày, vết thương trong lòng sẽ không bao giờ vơi đi.

Lấy ra một chiếc ô, Hạ Minh Chính bước xuống trước, che cho Trầm Ý Quân, ông vừa ngẩng đầu, liền thấy một thân hình gầy gò đang đưa lưng về phía bọn họ trong màn mưa, ông liền trở nên hoảng hốt.

Sao lại là cô?

Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm?

Trầm Ý Quân cũng run rẩy nhìn cô đang đứng trong mưa, quần áo trên người bà sớm bị nước mưa hắt mà trở nên ẩm ướt.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, trên tay trái cô còn một lớp thạch cao thật dày, không biết có phải vì trời mưa to mà bà nhìn đồng thạch cao cũng có chút mờ hồ, còn tay kia cô ôm khư khư bụng mình.

Nếu còn bất kỳ chỗ nào khác để đi cô sẽ không trở lại đây, nhưng cô thực sự không có, Giang Dao đang ở nước ngoài, nước xa không cứu được lửa gần, cô vẫn phải bất lực tìm đến đây, người khác coi cô chẳng khác gì một con rắn độc, không muốn lại gần nữa bước, càng không có ý định giúp đỡ cô.

Nước mưa không ngừng theo tóc cô chảy xuống, gương mặt trắng bệch nhìn không ra chút huyết sắc, cô có thể không trở lại nơi này, có thể kiếm được một công việc nào đó, nhưng cô hiểu rằng mình không thể.

Chương 139: Nhẫn tâm

Editor: Quý Quý

Cô không ngại khổ, nhưng vì đứa nhỏ này, cô không thể.

Cô có thể không có tự trọng, không có gì, cũng có thể gọi là một con chó đang kéo dài hơi tàn, bị người đời khinh bỉ cười nhạo, nhưng cô không thể để con mình phải chịu đựng khổ sở cùng cô, cho nên, dù biết rõ sẽ bị coi thường, bị đánh chửi, người giúp việc không cho cô vào, cô vẫn sẽ đứng ở đây.

Còn một nguyên nhân, chính là cô không còn chỗ nào để đi nữa.

Ít ra nơi này còn có mẹ cô.

Đang sau có tiếng bước chân, cô xoay người, chưa quay đầu lại liền “chát” một tiếng, một bàn tay hung hăng giáng một cái tát xuống gương mặt xám xịt của cô.

“Cô còn tới nơi này làm cái gì, tôi không có đứa con gái vô liêm sỉ như cô, Sở Luật đối với cô tốt như vậy, cô làm ra chuyện như thế còn có mặt mũi mà trở về?”

Trầm Ý Quân bị Hạ Minh Chính kéo chặt tay, nếu không có Hạ Minh Chính, hôm nay bà thực sự có thể đánh chết Hạ Nhượng Tâm.

“Mẹ.....” Hạ Nhượng Tâm ôm mặt, vì sao, lại đối xử với cô như vậy, cô không phải là người lạ, bà là mẹ cô mà?

“Đừng có gọi tôi là mẹ, cô không xứng, tôi đã nói rồi, tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất là Di Hiên, cô cứ đi cho tôi, từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt quan hệ, cô không được gọi tôi là mẹ, tuyệt đối không!”

Trong mưa, lời nói tuyệt tình này như vang dội vào màng nhĩ của Hạ Nhượng Tâm.

Đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, đoạn tuyệt.....

Đến bà cũng không cần cô nữa.

“Chúng ta đi, không cần để ý đến nó, Trầm Ý Quân hát tay Hạ Minh Chính ra, bà bình tĩnh lại còn trở nên tàn khốc hơn, Hạ Minh Chính chỉ có thể thở dài.

Hà tất phải như vậy? Ông còn đang muốn nói gì thì bị Trầm Ý Quân lôi đi.

Hạ Nhượng Tâm đột nhiên quỳ xuống, vứt bỏ cả tôn nghiêm.

“Mẹ, con cầu xin mẹ, cầu xin mẹ đừng đuổi ta đi, con có thể làm giúp việc, chỉ xin mẹ để cho chúng con được sống,” cô nói là chúng con nhưng Trầm Ý Quân đang nổi giận không hề hiểu được ẩn ý của cô.

Cô nắm chặt cánh tay mình, khiến Hạ Minh Chính liền cảm thấy dường như cánh tay mình cũng đau đớn hệt như vậy.

“Tôi và cô không còn là mẹ con nữa, cô đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô.” Vừa nói xong bà liền dứt khoát bước đi đóng sầm cửa lại, để mặc Hạ Nhượng Tâm quỳ, bà nhắm chặt hai mắt, nước mưa hắt vào làm ướt gương mặt trắng bệch của bà.

“Mẹ..... con có..... con có thai.....” Cô mấp máy môi, chỉ là giọng cô nhẹ hẫng tan biết vào trong mưa, không ai nghe được, không ai giúp đỡ.

Cô chậm rãi đứng lên, cắn môi, nhìn thoáng qua căn nhà cô đã ở hai mươi mấy năm, bao nhiêu kỷ niệm giờ đã không còn gì nữa rồi.

“Mẹ..... Đây là lần cuối cùng con gọi mẹ là mẹ, từ nay về sau, sẽ không bao giờ nữa.”

Cô xoay người, từng bước một đi về phía trước, cô cúi đầu, gỡ thạch cao trên tay xuống, cô biết cánh tay cô sẽ có thể vì thế mà bị phế, nhưng cô không còn cách nào khác.”

“Con ngoan, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ bình an sinh con ra, nhất định.”

Đến khi hình bóng cô biến mất trong màn mưa, Trầm Ý Quân mới kéo rèm ra, không biết vì sao gương mặt bà đầm nước mắt.

Chương 140: Cô cần tiền

Editor: Quý Quý

Bà kiên quyết không nhận đứa con gái này, nhưng suy cho cùng vẫn là mẹ con, không phải nói đoạn tuyệt là có thể đoạn tuyệt tất cả, bà chỉ là tức giận, vô cùng tức giận.

Bà muốn đuổi theo, nhưng bên ngoài đã không còn ai nữa rồi.

Trời vẫn mưa to không ngừng, Hạ Nhược Tâm trú mưa trong một nhà kho cũ, trước mắt cô chỉ có thể qua đêm ở đây, nhưng trên người cô không có nổi một đồng tiền, ngoài bộ quần áo này cô chẳng có gì cả.

Dựa vào góc tường, vòng tay ôm lấy chính mình, tay trái của cô vẫn còn đau buốt.

Gió thỉnh thoảng vẫn là thổi nước mưa hắt vào, âm thanh giống như người con gái đang khóc, làm người ta đau lòng.

Tạ bệnh viện, trong căn phòng bệnh xa hoa này, có hương hoa thoang thoang, một bó hoa bách hợp xinh đẹp được cắm trong một cái bình tinh xảo.

Lý Mạn Ni dựa vào lòng Sở Luật, mà Sở Luật cẩn thận đỡ cô, sợ cô đau.

“Luật, anh nói thật sao? Đã không còn ai mắng em là kẻ thứ ba, hồ ly tinh?” Cô ngẩng đầu có chút kích động hỏi Sở Luật, anh đối cô thật sự rất tốt, tuy đối với Hạ Nhược Tâm có chút tàn nhẫn, nhưng vì hạnh phúc của bọn họ làm vậy cũng đáng thôi.

“Đúng vậy, anh sẽ làm em gả cho anh thật vẻ vang, anh sẽ không để em chịu thiệt thòi.” Sở Luật chỉ là cúi đầu cung nựng người trong phòng, môi động, nhưng trong mắt lại có sự kỳ quái.

Đã mấy ngày rồi, anh không hề vui vẻ, một chút cũng không, hàng ngày vẫn xử lý công việc, tham gia các cuộc họp, chỉ ở trước mặt Lý Mạn Ni anh mới có tinh thần một chút..

“Luật, cảm ơn anh,” Lý Mạn Ni xoay người ôm cổ Sở Luật, chủ động áp môi lên môi anh, Sở Luật mới đầu còn sững sờ, nhưng rất nhanh liền tiếp nhận sự chủ động hiếm có này của cô.

Người phụ nữ này hay thẹn thùng, anh càng ngày càng thấy cô như là một người khác, không còn giống Hạ Dĩ Hiên nữa.

“Luật, em yêu anh, em thật sự thực yêu anh.” Lời nói của cô nhanh chóng bị nuốt chửng, Sở Luật liền cứng người lại, yêu? Một chữ yêu này thực sự rất nặng, anh thực sự không nghĩ, anh thực sự yêu cô sao?

Có chứ, nếu không yêu thì sao lại muốn cưới cô mà hao hết cả tâm tư, nếu không yêu sao anh còn ở nơi này?

Cho nên, anh có yêu cô.

Đúng, nhất định là như vậy.

Ngoài trời thì mưa gió rét lạnh, trong phòng bệnh lại ấm áp như ngày xuân.

Trời mùa hè mới mưa gió một đêm, sáng sớm người đi làm còn phải lạnh tới rớt cổ, còn tưởng mùa đông sắp tới.

Trong một nhà kho nhỏ, có một người phụ nữ sắc mặt vô cùng yếu ớt đi ra, cô nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trái đau buốt của mình, cắn chặt răng, nhìn ra ngoài, không mưa thì tốt rồi, cô biết rằng nếu muốn sống thì phải đi tìm việc làm, cô rất rất cần tiền.

Nhưng cô biết làm gì bây giờ?

Cô giống như một kẻ hành khất, nhìn ngó khắp nơi, gió lạnh như muốn thổi bay bộ quần áo đơn bạc của cô, chỉ biết ôm ghì cánh tay mình, dường như làm như vậy mới có thể không chết còng.

Chương 141: Tìm việc khó, sinh hoạt không dễ

Cô dừng bước lại, đi vào.

Đây là một cửa hàng, trên đó viết muốn tuyển nhân viên cửa hàng, không biết cô có thể hay không, cô không có bán hàng qua, thế nhưng, cô sẽ cố gắng.

"Xin hỏi cô là tới mua đồ?" Ông chủ ngẩng đầu, thấy được một cô gái toàn thân phát run nức, kỳ quái hỏi cô, nơi này không có bán quần áo, chỉ bán một số đồ chơi nhỏ.

"Tôi muốn biết, nơi này còn cần người hỗ trợ không?" Cô cẩn thận hỏi, chỉ là hy vọng ông không cự tuyệt cô, nếu không cô không biết phải làm sao, mà cô rất lạnh, cũng rất đói.

"Cô là đến tìm việc làm?" Ông chủ nhìn Hạ Nhược Tâm từ trên xuống dưới, tuy sắc mặt không tốt, nhưng tướng mạo giống như cũng khá: "Tiền lương ở chỗ chúng tôi không cao, cô xác định cô muốn tới sao?" Anh lại hỏi một câu. Không biết cô gái lớn lên như thế có thể ghét bỏ hay không.

Hạ Nhược Tâm vội vàng lắc đầu: "Sẽ không, sẽ không, tôi sẽ không ghét bỏ: "Hiện tại cô còn cái gì có thể ghét bỏ, có một nơi ở, có thể ăn no là được rồi, cô có thể bị đói, nhưng con của cô lại là không được.

"Tốt. Cô..." Chỉ là lời ông ta vẫn chưa nói xong, liền nghe một trận tiếng bước chân cực lớn vang lên, sau đó là giọng một người phụ nữ tức hờn hển: "Không được, tôi không đồng ý, loại phụ nữ này sao có thể lưu lại." Người phụ nữ vội vàng chạy tới trước mặt người đàn ông, vươn tay đẩy Hạ Nhược Tâm một chút, lúc này mới trừng mắt với người đàn ông: "Con mắt của ông để đi nơi nào, ông không nhìn ra cô ta là ai chăng? Cô ta chính là Hạ Nhược Hân, không biết xấu hổ đi tìm đàn ông bên ngoài bị phát hiện, ông xem cô ta mặc như vậy, nào có người nào ở trong trời lạnh mặc ít như vậy, rõ ràng là câu dẫn người."

Người phụ nữ vừa dứt lời, người đàn ông lúng túng gãi tóc của mình, lại nhìn thoáng qua Hạ Nhược Tâm, khi nhìn thấy Hạ Nhược Tâm một lần nữa, trong mắt ông ta lóe lên một chút xem thường.

"Đi đi, đi đi, chỗ này chúng tôi không nhận cô."

Hạ Nhược Tâm cắn môi trắng bệch, buông xuống lông mi, quay người, đi ra ngoài.

Cô không phải là không muốn mặc quần áo, cô cũng muốn mặc, cô cũng lạnh, chỉ là, cô cũng không có bao nhiêu quần áo mặc, cô không có.

Núp ở một góc tường, thỉnh thoảng cô xoa xoa tay của mình, mà trong bụng cũng rất đói, cô đã một ngày không có ăn gì, người quen biết, tất cả đều tránh cô như độc, cũng không có nguyện ý giúp cô, đều cho rằng cô đáng đời, cô thấp hèn.

Cô, đã không còn đường có thể đi rồi.

Thẳng đến khi cô ngẩng đầu lên, thấy được một đứa bé hiếu kỳ, thuần khiết vô cùng, làm người thấy chua xót.

"Dì, có phải đi rất đói hay không?" Trong đôi mắt trong sáng của đứa bé, không nhiễm bất kỳ ác ý, sạch sẽ vô cùng, nó lấy từ phía sau ra một cái bánh bao nhỏ, sau đó đặt ở trong lòng bàn tay cô.

"Dì, cái này cho dì ăn: " Nó nói xong, gãi đầu của mình một chút, lúc này mới chạy ra ngoài, ôm chặt chân một người phụ nữ.

Mà người phụ nữ kia chỉ dịu dàng vuốt đầu của đứa bé, nụ cười gương mặt này, thật là quá mức rung động lòng người, ý cười tốt, hiền lành gặt đầu. So với ánh sáng ngày xuân còn làm cho người cảm giác ấm áp.

Con, cô đặt tay ở trên bụng mình, cô cũng có một đứa bé, về sau, nó sẽ lớn lên, cũng sẽ gọi mẹ.

Cô nắm chặt bánh bao trong tay, nuốt vào từng miếng từng miếng, được người quan tâm cũng không có quan hệ, không có người thích cũng không có quan hệ, cô sẽ kiên trì, mặc kệ nhiều khó khăn, nhiều khổ, bởi vì, cô muốn sống sót, muốn con của cô sống sót.

Không có người thích họ, cô thích, không có người thương họ, cô yêu.

Đã ăn xong một cái bánh bao, cô lại đứng lên một lần nữa, tuy nhiên thân thể rất tồi tệ, hình tượng cũng kém, nhưng lưng của cô lại rất thẳng. cô sẽ không tùy tiện ngã xuống như vậy. Vì đứa con đáng thương, cô sẽ kiên trì.

Một nhà không muốn cô, cô tìm nhà thứ hai, nhà thứ ba không muốn, cô liền đi tìm nhà thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 142: Sinh hoạt sẽ có hi vọng

Cô đi vào trong một cửa hàng, nơi này là một nhà hàng, trên đó viết tuyển nữ người làm, không biết là làm cái gì, chỉ cần bọn họ muốn cô, cho dù là rửa chén lau chùi cô đều nguyện ý.

Tôi muốn tìm một công việc được chứ? Không biết là bởi vì khí trời hay sao, giọng của cô có chút khàn khàn, cả người đơn bạc muốn chết, giống như gió thổi qua sẽ ngã xuống.

Nhân viên phục vụ cô làm chứ? Người kí đến đầu cũng không nhắc lên trả lời.

Tôi đồng ý, cô vội vàng nói, chỉ là không biết tay trái của cô có thể hay không, chỉ là hiện tại cũng không lo được.

"Cô tên gì?" Lúc này người hỏi mới ngẩng đầu, đó là một người phụ nữ, mà cô giống như vẫn tính toán chi tiêu, tiệm này cũng không lớn, nhưng lại vô cùng đặc sắc, rất nhiều người đều ưa thích tới nơi này ăn, cho nên làm khá khấm, gần đây cũng là cần thêm nhân viên.

Hạ Nhượng Tâm do dự nửa ngày, mới khẽ trả lời: "Tôi tên Hạ Nhượng Tâm."

Mà người nữ nghe xong tên của cô, lập tức đứng lên, đi lên trước, nhìn cô từ trên xuống dưới: "Cô chính là người bắt gian ở giường gần đây lên báo Hạ Nhượng Tâm, hay là trùng tên trùng họ?"

Tuy ảnh chụp trên báo cũng không tính là rất rõ ràng, nhưng mơ hồ vẫn nhìn ra có chút giống nhau điểm.

Hạ Nhượng Tâm lại đau khổ cười một tiếng, thì ra cái thế giới này thật sự rất nhỏ, sẽ có nhiều người nhận biết cô như vậy, cô là một nhân vật không có tiếng tăm gì mà có thể dễ dàng nhiều người nhận biết như vậy, có phải cô cũng cần phải cảm thấy đời này không tiếc, cô đã thành người nổi tiếng không.

"Chúng tôi không muốn cô, cô đi đi." Người phụ nữ xua tay, phụ nữ như vậy không có người thích, đương nhiên cũng không ai dám muốn.

Hạ Nhượng Tâm cười, chỉ là nụ cười có chút thê lương, cười làm cho người ta cảm giác lòng chua xót.

Cô cúi người thật sâu.

"Cảm ơn: " Một câu cảm ơn nói vô cùng khô khốc.

Cô quay người đi ra cửa, trước mắt bắt đầu hiện lên một cảnh sương mờ.

"Chờ một chút: " Khi cuối cùng nước mắt của cô muốn rơi ra ngoài, người phụ nữ sau lưng kia lại mở miệng: "Được rồi, được rồi, lưu lại đi, phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ."

Mà Hạ Nhượng Tâm vươn tay đặt ở trên mắt của mình, lần này, là thật sự khóc.

Ánh mắt của cô rõ ràng là đang cười, lại đồng thời cũng đang khóc.

Cuối cùng cô tìm được công việc, có thể không cần chết đói, mà chỗ ở của cô là một kho hàng nhỏ, bên trong có chút lạnh, chẳng qua, cũng là nơi che gió che mưa, mà đây là công việc của cô.

Ban ngày làm việc ở nơi đó, chỉ là phục vụ mà thôi, mỗi một lần khi cô trở về, tay trái của cô đều đau, chẳng qua, cô vẫn nhịn, không làm cái này, cô còn có thể làm cái gì?

Làm việc không phân địa vị, có thể nuôi sống chính mình là công việc tốt.

Cô còn không muốn bị chết đói.

Đi trên đường, có lẽ cái thế giới này vốn là có mối nối cũ, trên báo chí đã không có ảnh chụp Hạ Nhượng Tâm, không có chuyện xấu của cô, mà có một tin tức khác, cô cầm lấy một phần báo nhìn xuống, phía trên là Sở Luật cùng với người phụ nữ được che chở trong ngực, mà người phụ nữ kia chính là Lý Mạn Ni. Bọn họ sẽ không lâu nữa cử hành một lễ đính hôn vô cùng hào hoa.

Buông tờ báo trong tay xuống, cô chớp hai mắt, mơ hồ trong đó, lại có dòng nước, lại một lần nữa nghe được tin tức của anh, cô vẫn cảm giác đau lòng.

Cô nghĩ, cô còn phải thật lâu mới có thể tốt, chẳng qua, một ngày nào đó, người mình yêu sâu đậm, cũng sẽ bị quên.

Quay người, rồi đi, mà bọn họ đã là hai thế giới, không còn có ngày gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Có số người nên quên

Cô đứng ở một cửa hàng áo cưới, nơi đó treo một bức ảnh cực xinh đẹp, mà trên tấm ảnh đều là người cô nhận biết, có ảnh mới, như vậy tấm ảnh cũ cũng có thể bị thay thế, cũng là nhan sắc lụi tàn, Chu Sa cũng phải lui đi, yêu lâu dài, ai mà tin?

Phía trước luôn mồm yêu Hạ Dĩ Hiên đến chết, chẳng qua không đến thời gian một năm, liền yêu người khác.

Sở Luật à Sở Luật, tay của cô đặt ở phía trên tấm kính, giữa ngón tay cảm thấy một loại lạnh buốt, trên môi nếm được hương vị hơi mặn, ngoại trừ Hạ Dĩ Hiên, anh vẫn đối tốt với một người phụ nữ khác như vậy, đối cô cũng chỉ có tàn nhẫn, một loại yêu, một loại hận, thì ra rõ ràng.

Cô quay người, người nữ trên tấm ảnh cười còn hạnh phúc hơn Hạ Dĩ Hiên, càng hạnh phúc hơn Hạ Nhượng Tâm.

Trong biệt thự Sở gia, Tiểu Hồng không ngừng thờ dài, nơi này đã không có phu nhân kia, mà chính là có một người khác, không biết vì cái gì, trong nội tâm cô thấy khó khăn, mà phu nhân kia đã đi nơi nào, giống như cô bốc hơi khỏi thế giới này, không còn có tin tức của cô.

Cô đứng ở một bên nhìn, quần áo đồ vật của phu nhân đã dùng qua, toàn bộ bị ném đi, nhưng thứ thuộc về cô giảm bớt từng chút, có lẽ sẽ không lâu sau, tất cả mọi người sẽ quên nơi này từng ở một người phụ nữ thích khóc

Sở Luật đứng trong gian phòng, tất cả bên trong đều là một loại trống rỗng không nói được, đồ của Hạ Nhượng Tâm đã bị ném ra ngoài toàn bộ, cô quá nhiên nói được thì làm được, đồ Sở gia đều không có cảm đi.

Lấy ra một điều thuốc, anh hít một hơi nhìn chăm chăm ảnh chụp cô dâu trên tường, cái này cũng cần phải lấy xuống, anh không phải không yêu Dĩ Hiên, Dĩ Hiên sẽ ở đáy lòng một chỗ sâu nhất trong lòng anh, mà anh sẽ có một người vợ, một người vợ để anh trân ái.

Trước mắt anh khói bụi mông lung, lập loè lộ ra ít thâm trầm, anh thương cảm cái gì, anh đang đau lòng cái gì.

Có lẽ hiện tại cái gì cũng anh không có nghĩ, càng có lẽ chính anh cũng không biết.

Động tác những người này rất nhanh, mà tấm ảnh chụp cô dâu trên tường, cuối cùng bị đổi thành Sở Luật và Lý Mạn Ni, kỳ thật anh có rất nhiều lựa chọn, không nhất định phải chọn nơi này làm tân phòng, nhưng ngoài ý muốn, anh lại không có nghĩ qua nơi khác, trong ý thức của anh, giống như chỉ có nơi này mới là nhà anh.

Không biết có phải là bởi vì nơi này từng xuất hiện qua Hạ Dĩ Hiên còn có một người phụ nữ khác hay không.

Anh đi ra ngoài, rất nhanh nơi này sẽ có một nữ chủ nhân, một người anh thích, mà không phải hận.

Mà bọn họ đã là hôn thê, có chuyện Hạ Nhượng Tâm kia, hiện tại Lý Mạn Ni, đã được chúc phúc, mà Sở Luật nói qua, muốn để cô phong quang gả cho anh, mà anh quả nhiên làm được, không có bất kỳ tin tức tiêu cực, mà đạt được đều là hâm mộ và chúc phúc của người khác.

Xe dừng lại, Lý Mạn Ni thân mật kéo tay Sở Luật, hôm nay chúng ta phải đầu, cô ngẩng đầu, trên mặt đã không có ngưng ngừng lúc trước, mà mở mắt nhắm mắt đều là một loại hạnh phúc để cho người ta có thể nhìn ra được, Sở Luật đối với cô rất tốt, rất thương cô, mà cô tin tưởng, chính mình sẽ trở thành một cô dâu hạnh phúc.

"Em cứ nói đi, em muốn đi nơi nào đều được: " Sở Luật đi về phía trước, anh nhìn không chớp mắt, kỳ thật cũng không biết mình muốn ăn cái gì, bụng là đói, nhưng lại không có khẩu vị, thế giới của anh cảm giác là sáng, nhưng trong nháy mắt lại u ám.

Anh không khỏi nhìn xung quanh, không biết vì cái gì, lại theo bản năng tìm kiếm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Bời vì muốn sống

"Đúng rồi, em biết có một nhà cực tốt, tuy nhiên phong cách lạ, nhưng bên trong ăn rất ngon, chúng ta qua ăn đi?" Lý Mạn Ni đột nhiên nghĩ đến cái gì, lúc này mới nói với Sở Luật.

"Ừm, em quyết định đi: " Ý có chút qua loa, chẳng qua, chỉ có một mình anh biết mà thôi.

Lý Mạn Ni kéo cánh tay Sở Luật đi vào trong nhà hàng, quả nhiên là như cô nói, cũng không tính là cấp cao, nhưng lại ngoài ý muốn hơn nhiều.

Bọn họ chọn lấy một vị trí bên cửa sổ, nơi này xem như vắng vẻ.

Lý Mạn Ni ngắm gì đó, sau đó ngồi cùng Sở Luật, mà mắt Sở Luật chỉ hướng về phía trước, có chút chuyên chú, cũng có chút mờ mịt.

Cô nhìn theo ánh mắt của anh, trong mắt roi xuống thân ảnh quen thuộc, hơi tròn mắt nhìn, bóng lưng người kia thật sự cực kỳ giống Hạ Nhượng Tâm, chỉ là cô quăng ra khỏi đầu, làm sao có thể chứ, làm sao cô lại ở chỗ này, khả năng đã rời đi thành phố này, nếu như đổi thành cô, cũng sớm rời đi.

Người phụ nữ kia bung một cái khay, chỉ là tư thế của cô rất kỳ lạ, người khác đều tay trái, mà cô lại dùng tay phải, cái tay trái kia an tĩnh buông thõng, giống như không có bất kỳ tức giận nào.

"Luật, người phụ nữ kia rất kỳ lạ, vì sao cô ấy chỉ dùng một tay?" Lý Mạn Ni kỳ lạ hỏi, chỉ là lời cô vẫn chưa nói xong, cũng cảm giác trên mặt dường như bị một trận gió lạnh thổi qua, mà Sở Luật đã đi nhanh chân đến bên người phụ nữ kia.

Lý Mạn Ni vội vàng đứng lên, trong lòng có một loại cảm giác bị người nắm chặt, vô cùng không thoải mái.

Hạ Nhượng Tâm cẩn thận để món ăn lên bàn, bởi vì một con tay, cho nên, cô làm vô cùng khó khăn, chẳng qua, hiện tại cô đã có thể làm rất tốt, cô lấy rượu ra, còn cho khách thứ gì khác.

"Ngài từ từ dùng: " Ngữ khí khách khí, nụ cười thanh đạm, tuy nhiên sắc mặt cũng không tốt, nhưng nụ cười trên mặt cô lại đền bù tất cả.

Phụ nữ yêu cười, sẽ không làm cho người ta chán ghét.

Cô vừa muốn rời khỏi, lại là phát hiện tay trái của mình bị người hung hăng nắm lại, cô đau nhủu mảy.

Quay người, lại thấy được Sở Luật vẫn ánh mắt tàn bạo như cũ, roi vào người cô.

Cái thế giới này thật sự vô cùng nhỏ, cô còn cho là bọn họ không có khả năng tạm biệt, mà lúc gặp lại, trong nội tâm cô có loại thống khổ, khỏe môi đã nếm được vị đắng chát không cách nào nói ra được.

Mà Lý Mạn Ni cũng đi tới, giống như chiếm hữu kéo cánh tay Sở Luật lại, nhiều hơn một loại lực đạo, mắt đen Sở Luật chìm xuống một chút, buông tay lôi kéo tay Hạ Nhượng Tâm ra.

Hạ Nhượng Tâm nhìn cô ta một cái, cô ta không cần như vậy, cô sẽ không đoạt lại Sở Luật, cô đã không cần anh, chỉ muốn con của mình.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?" Giọng của anh cực lạnh, giống như còn có tức giận nói không nên lời, Hạ Nhượng Tâm che dấu mi mắt, khẽ hỏi qua, vì sao tôi không thể ở chỗ này?

Nếu như có thể, bọn họ vẫn không cần gặp lại nữa, mà cô phát hiện, kỳ thật cô sống một mình cũng có thể sống rất thoải mái.

Sở Luật cười lạnh một tiếng: " nghĩ không ra cô còn sống, tôi còn tưởng rằng cô đã chết ở đâu?" Mở miệng lại là một câu tàn nhẫn vô cùng, Hạ Nhượng Tâm hơi giương lên khỏe môi của mình, chỉ là đáy mắt lại lóe lên một loại đau đớn như là bị xé nát.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 145: Còn không có đủ sao?

"Tôi không muốn chết, cho nên tôi muốn sống: " Cô ngẩng đầu của mình, mà Sở Luật lại phát hiện, trong cặp mắt của cô, đã tìm không thấy bất kỳ bóng dáng yêu nào.

Cái Hạ Nhượng Tâm yêu anh đi nơi nào. Cái Hạ Nhượng Tâm có thể làm tất cả vì anh đi nơi nào. Mà anh phát hiện, anh hận người phụ nữ trước kia luôn luôn nói yêu anh, nhưng càng thêm hận người phụ nữ không thích.

"Cô cũng chỉ có thể làm ăn mảy mà thôi, tôi đã nói rồi, tôi để cô sống không bằng chết, nhìn xem, bây giờ cô vẫn còn sống rất tốt? Anh đánh giá trên dưới Hạ Nhượng Tâm một chút, hận ý trong mắt vẫn còn.

"Ông chủ: " anh trầm giọng nói qua, mà thân thể Hạ Nhượng Tâm lại hơi rung động một cái, anh thật sự không cách nào buông tha cô sao? Thật sự không để cho cô sống sót sao? Anh biết không? Cô có con của bọn họ, một đứa con mà bọn họ đều cho rằng không có khả năng có.

Ông chủ tiệm này cũng là người phụ nữ lúc trước chứa chấp Hạ Nhượng Tâm, nhìn thấy Sở Luật cũng sùng sốt một chút, lần đầu tiên đã nhìn ra được

thân phận của Sở Luật, người này gần như mỗi ngày ở trên tạp chí thương nghiệp.

Mà sao anh lại tới, cô chỉ cần thận nhìn thoáng qua Hạ Nhược Tâm, sao bọn họ lại đụng nhau, cái này căn bản là xe lửa đụng Địa Cầu, thịt nát xương tan.

"Bà chủ, người phụ nữ này, khai trừ." Giọng của anh lãnh khốc truyền ra, lại để bà chủ trẻ sững sờ, ánh mắt phức tạp dừng trên người Hạ Nhược Tâm, là cô đáng thương, nhưng người đàn ông này, cô càng biết, cô không thể đắc tội, mà cô chỉ trầm mặc lâm vào lưỡng nan.

"Thật xin lỗi, rước lấy phiền phức cho cô:" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, đã có quyết định, khi cô mở hai mắt ra, trong lòng đã bắt đầu lan tràn một loại bi thương cực hạn.

Cô khom người thật sâu với bà chủ, sau đó không tiếp tục nhìn Sở Luật và Lý Mạn Ni một chút, quay người đi ra ngoài, bọn họ không phải muốn cô rời đi sao?

Vậy cô đi, bọn họ sẽ không nhìn thấy cô nữa, tốt, về sau cô sẽ không lại xuất hiện trước mặt của bọn họ.

Mắt lạnh Sở Luật nhìn thân thể dường như bị gió thổi sắp ngã xuống, tay để ở bên người dùng sức nắm chặt, quay đầu, quay đầu, cầu xin anh, chỉ cầu xin anh, có lẽ anh tha thứ.

Chỉ là không như anh mong muốn, cửa đã không có bóng dáng người phụ nữ kia rồi.

Lý Mạn Ni nắm chặt tay Sở Luật, trong lòng như là bị gọi cho một thùng nước lạnh, toàn thân đều lạnh muốn chết.

"Luật, chúng ta trở về đi, em có chút lạnh." Cô ngẩng đầu nhìn vào con người không thấy đáy của Sở Luật, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Thân thể Sở Luật hơi cứng đờ một chút, ân, đi thôi, tay của anh có chút cứng ngắc vòng qua eo Lý Mạn Ni, hai người đi ra ngoài, thậm chí, đồ ăn vừa rồi bọn họ gọi còn không động qua một chút.

Bà chủ dựa vào một bên, mắt lạnh nhìn bọn họ rời đi, sau cùng thở dài một hơi.

Hạ Nhược Tâm, bảo trọng, mà cô có thể cho cũng chỉ có câu bảo trọng này.

Hạ Nhược Tâm vô thần đi tới nhà kho, nơi này chính là chỗ ở của cô, cũng là nhà của cô, cô đi qua, cầm quần áo không nhiều của mình, rồi đi là tốt nhất, tốt nhất về sau không cần gặp lại nữa, mà cô cũng không muốn biết bất cứ tin tức gì của họ.

Tất cả đều kết thúc, thật sự kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Sinh hoạt sẽ lại bắt đầu

Cô ôm chặt túi ở trước ngực, lại chôn mặt ở trong túi, đây là một lần cuối cùng khóc vì anh, một lần cuối cùng, về sau, cô sẽ quên việc trong sinh mệnh của mình xuất hiện qua một cái tên Sở Luật, cũng sẽ quên cậu bé trai cho cô bữa hộ thân.

Nước mắt không ngừng từ khóe mắt cô rơi xuống, biến mất trong túi nhỏ, ngày mai, ngày mai sẽ rời đi.

Trong tập đoàn Sở Luật, Đỗ Tinh Đường hấp tấp xông vào trong văn phòng Sở Luật, giống như là ngại cánh cửa kia quá mức chóng mặt, trực tiếp đá mở.

Sở Luật mắt lạnh nhìn, anh vẫn ngồi trên ghế da ông chủ, mà trên cánh cửa kia, còn để lại dấu chân lớn

"Đỗ Tinh Đường, nếu như cậu không muốn chân của cậu, tôi có thể lập tức giúp cậu đập mạnh roi: "Tiếng Sở Luật âm lãnh truyền đến, mà Đỗ Tinh Đường chỉ hít một hơi thật sâu, lúc này mới đi lên trước, hai tay chống trên bàn Sở Luật.

"Anh họ, tại sao anh phải làm như thế, máu của anh lạnh sao? Anh tra tấn cô ấy còn chưa đủ à?" Lòng ngực của anh ta nâng lên hạ xuống, giống như đang cực lực đè nén cái gì?

"Tôi không hiểu ý cậu?" Mắt Sở Luật không hề rời khỏi giấy tờ trong tay của mình, giọng vẫn băng lãnh không ấm như cũ, có lẽ đây chính là bản tính của anh.

"Anh họ, anh thật là độc ác, hiện tại cô ấy chẳng còn gì nữa, Hạ gia cũng không cần cô ấy, anh có nghĩ tới hay không, cô ấy một mình sống ở bên ngoài ra sao, mà anh, vậy mà phong sát cô ấy, không có một công ty thu nhận cô ấy. Anh họ, anh thật sự muốn cô ấy chết sao?"

Giọng Đỗ Tình Đường càng lúc càng lớn, mà sắc mặt Sở Luật lại càng ngày càng lạnh, anh đột nhiên ngừng đầu, khóe môi bạc tình bạc nghĩa nói một chút: "Tôi chính là như thế, không phải cậu đã sớm biết."

Mà Đỗ Tình Đường vươn tay của mình, chỉ trên không trung.

"Sở Luật, tôi chờ anh hồi hận, còn có..." Anh ta đột nhiên đứng thẳng người, gọi thẳng tên Sở Luật, cũng không tiếp tục gọi anh họ.

Anh ta đi về phía cửa, sau đó trực tiếp ném ra một thư từ chức: "Ông đây không làm, loại người không tìm không phải như anh, tôi không muốn làm em họ anh."

Anh ta nhanh chân đi ra ngoài, loại địa phương này anh ta không muốn ở tiếp nữa, anh ta cũng không phải là yêu Hạ Nhược Tâm, chỉ là cái anh họ này để anh ta thất vọng.

Sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy, người phụ nữ kia sẽ sống không nổi.

Cô ấy đã chẳng còn gì nữa, tâm không có, yêu không có, chồng không có. Nhà cũng không có, cô ấy cũng chỉ có một cái mạng, đến một cái mạng, cũng không nguyện ý cho cô ấy sao?

"A!" Anh ta không làm, anh ta về với mẹ, nhà anh ta lại không thiếu tiền, anh ta đến Sở thị cũng chỉ vì nhàm chán mà thôi, tất nhiên nhìn không quen, anh ta còn ở lại nơi này tìm tai vạ sao?

Mà Sở Luật lạnh mặt, dựa thân thể của mình vào ghế da sau lưng, tay của anh đặt ở trên trán mình, chỉ có cặp mắt kia, như có điều suy nghĩ.

Anh cho là người phụ nữ kia sẽ trở về cầu xin anh, cầu xin anh buông tha cô, nhưng lần đầu tiên anh nghĩ sai, từ ngày đó trở đi, người tên là Hạ Nhược Tâm giống như biến mất khỏi cái thế giới này, cũng không còn cách nào tìm được, có lẽ, cô thật sự biến mất, không có ai biết, khi bọn họ gặp lại một lần nữa, đã là chuyện mấy năm sau.

Trong đêm khuya, một tiếng tiếng đập cửa nhẹ nhàng truyền đến, một người phụ nữ thỉnh thoảng lấy nhiệt cho trong lòng bàn tay của mình, sau đó không lâu, cửa mở ra, bên trong đi ra một người phụ nữ trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Vậy cũng là hạnh phúc

"Nhược Tâm, tới lấy quần áo sao?"

Mà người phụ nữ cười gật đầu một cái, trong gió lạnh, trên mặt cô có nhận nhạ ánh sáng trong trẻo, mà bụng của cô lại hở ra.

"Trời lạnh như vậy, cô còn tới lấy quần áo: "Người phụ nữ thương cô một thân đơn bạc, khề thờ dài: "Cô như vậy là phụ nữ có thai gầy nhất tôi từng thấy, cô phải thật chú ý mình, bây giờ cô cũng không thể so với người khác, vẫn là không nên quá liều mạng."

"Không sao, tôi có thể, Bảo Bảo sắp ra đời rồi, tôi muốn kiếm cho nó một ít tiền sữa bột." Cô cười, cười rất vui vẻ, lúc nhìn về phía bụng mình, trên mặt đều là hạnh phúc.

"Được rồi, cô chờ: "Người phụ nữ muốn nói lại thôi, chẳng qua sau cùng lại chỉ lắc đầu đi vào.

Không có ai biết cái người phụ nữ thu quần áo này từ đâu tới, bọn họ chỉ biết, tên của cô là Nhược Tâm, không chỗ nương tựa, lại là một phụ nữ có thai. Bình thường cô đều ở chỗ này thu quần áo mang đi giặt, bọn họ thấy cô đáng thương, cho nên, cũng hầu như là vô tình hay cố ý chăm sóc cô, lúc đầu không có quần áo, tuy nhiên lại đều không hèn mà cùng tích lũy ra một số quần áo, cũng coi như là hỗ trợ không lời đi, kỳ thật nói trắng ra là, nhà ai không có máy giặt, chỉ là vì mình chính ngón thuận, cho cô một số tiền.

Cùng là phụ nữ, như cô rất đáng thương, còn không đáng đồng tình sao?

Phụ nữ trung niên đi ra, trong tay ôm một đống quần áo lớn, đặt ở trong tay cô.

Mà cô gái trẻ ngoài cửa, nói một tiếng cảm ơn, sau đó đi thu quần áo những nhà khác.

Mà cô cũng là Hạ Nhược Tâm, mấy tháng trước rời đi cái thành phố kia, dùng tiền kiếm được mua một vé xe, sau đến đây, không có tiền, cho nên, cô ở trong kho hàng chỗ này, dựa vào giặt quần áo cho người khác để sống qua ngày, tuy sinh hoạt rất khổ, nhưng cô cũng rất thỏa mãn rồi.

Bởi vì, hiện tại cô và con của cô đều rất tốt, có Bảo Bảo bên cô, cô tuyệt đối không sợ cảm giác cô đơn.

Gió lạnh không ngừng thổi thân thể của cô, mà bụng đã rất lớn, bởi vì, bảo bối của cô rất nhanh sẽ ra đời rồi, không biết đây là một bé trai hay bé gái, cô ôm chặt quần áo trong ngực, sau đó dừng lại.

Cô phí sức cúi eo xuống, nhặt một tờ báo từ trên bậc thang, mà trên tờ báo viết to về một hôn lễ long trọng.

Cô buông lỏng tay của mình, lòng mi thật dài lóe lên một cái, bên miệng xuất hiện hơi trắng, lại biến mất, mà tờ báo rơi trên mặt đất lần nữa, cô ôm chặt quần áo trong ngực, Bảo Bảo, mẹ có con là đủ rồi, mẹ chỉ cần con là có thể ở dưới ánh đèn đường mờ, cái bóng của người phụ nữ kéo rất dài, mà tờ báo bị gió thổi bay, chữ viết phía trên cũng rõ ràng dưới đèn đường..

Coi như không phải rất ánh sáng ngời cũng là có thể rõ ràng trông thấy.

Tổng giám đốc tập đoàn Sở Thị và vị hôn thê, sẽ cử hành hôn lễ ở Pháp.

Chờ đến khi Hạ Nhược Tâm trở về, trong ngực của cô đã ôm một túi quần áo rất lớn, tuy nhiên cô có khả năng phải giặt một đêm, nhưng cái này cũng mang ý nghĩa về sau bảo bối của cô sẽ sống tốt hơn một chút.

Cô không muốn ủy khuất con của cô, mà cô lại là một người mẹ.

Cô cúi đầu lần nữa, cô nhìn tờ báo phía xa, khỏe mỗi chỉ dương lên một chút, lần này, cô không có dừng lại, thậm chí, chân cũng giẫm lên tờ báo, lưu lại một dấu chân nhàn nhạt.

Trở lại chỗ mình ở, vẫn là một nhà kho cũ nát như cũ, đây là người tốt cho cô ở, nếu không một mình cô, đưa nết không quen, vừa có con, cô đều cho là mình sẽ ăn xin trên đường để sống qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Người khác kết hôn, có liên can gì tới cô

Thả những bộ quần áo trong tay ra, trên bàn để một cái chậu cực lớn, trước kia là để dưới đất, chẳng qua, bây giờ cô cần bản không cách nào cúi người, cho nên liền đặt lên mặt bàn, cô cho tất cả đồ vào chậu, cô cũng không có đi nấu nước nóng, bởi vì, hiện tại cô muốn tiết kiệm tiền, vì con, cô chỉ có thể vất vả chính mình như thế.

Nhúng quần áo vào trong nước, cô cho tay vào, hai bàn tay đã bị nước ngâm sưng đỏ không chịu nổi, một tay phải giặt quần áo, còn tay trái của cô, gần như không có một chút sức lực.

Tay trái của cô đã có thể nói là bị phế.

Nhiệt độ nước vô cùng lạnh, đâm lòng lạnh lẽo, nhưng sắc mặt của cô hơi trắng một chút, vẫn dùng tư thế như vậy giặt quần áo, cô biết, kỳ thật bọn họ đều thật lòng giúp cô, cho nên cô phải giặt sạch sẽ một chút mới được, người nào đối tốt với cô, người nào đối cô không tốt, cô biết, cô biết rõ.

Thẳng đến khi cô phơi xong, lúc này đã nửa đêm, cô mới cẩn thận xoa eo của mình, dán tay lên mặt của mình, chờ ấm hơn, mới đặt ở trên bụng của mình.

"Bảo Bảo, hôm nay con đặc biệt ngoan: " Cô cẩn thận vuốt, chỉ là cảm giác giống như đứa bé khẽ nhúc nhích, dùng tay nhỏ bé và chân nhỏ bé đá cô một chút, cô cười một tiếng, ngồi trở lại giường gỗ cũ, không biết con là trai hay gái.

"Mẹ hi vọng con là một bé trai: " chỉ là, lời cô vừa dứt, đứa bé trong bụng lại bỗng nhúc nhích, cô lấy chân mền đắp lên, tay vẫn đặt ở trên bụng của mình: "Có phải tức giận với mẹ hay không? Kỳ thật, con là con gái, mẹ càng thêm vui vẻ."

Tay của cô chuyển qua bóp chân của mình. Nhẹ nhàng xoa, chân của cô đã có chút sưng vù, có khi sẽ rút gân thật lâu, mỗi lúc cô khó chịu, sẽ xoa chân của mình, như vậy giống như có thể dễ chịu một chút.

Trong bụng mang đứa bé này, so với tưởng tượng còn vất vả rất nhiều, cô từng nôn chết đi sống lại, từng mấy ngày không có ăn cơm, đã từng phát sốt kèm chút bệnh chết ở chỗ này, chỉ là hiện tại cũng đã qua, Bảo Bảo của cô nhanh chóng ra đời rồi.

Nắm chặt chân mền trên người, mặc kệ vất vả đến cỡ nào, nhất định cô sẽ bình an sinh con ra, không có người có thể cướp đi sinh mệnh đứa bé, chính cô cũng không thể.

Nó là hi vọng duy nhất cô sống tiếp, nếu như không có đứa bé này, khả năng Hạ Nhược Tâm đã sớm chết, mà cô biết rõ, cô là một người mẹ, có trách nhiệm của mình.

Nhắm mắt lại, cô có thể ngủ rất tốt, tuy nhiên giường không mềm, chăn mền không đủ ấm, gối đầu cũng có chút cứng rắn, thế nhưng có đứa nhỏ này làm bạn, Hạ Nhược Tâm cũng có thể rất hạnh phúc, mà ngày mai những quần áo đó sẽ khô.

Lúc này tại Sở gia, lại có một người đàn ông đứng trước cửa sổ, thuốc trên đầu ngón tay giống như sắp đốt ngón tay của anh, anh vội vàng dập tắt, lại vứt bỏ.

Anh quay đầu, nơi này đều đã thay đổi cực kỳ xa lạ, tất cả đều là màu sắc Lý Mạn Ni ưa thích, cô muốn bố trí thế nào thì bố trí.

Trên bàn để tờ báo hôm nay, tận lực tung hô hôn lễ, anh đi qua, cảm báo đặt ở trên đùi của mình, thời gian trôi qua rất nhanh, người phụ nữ kia đã rời đi gần một năm, cô giống như sẽ không bao giờ xuất hiện trong thế giới của anh.

Như này, cô hẳn là sẽ thấy, thấy được anh và người phụ nữ khác hạnh phúc, nhất định sẽ thống khổ.

Mà anh muốn cũng là nỗi thống khổ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Đây là ghen ghét

Anh không biết mình kiên trì như vậy là vì cái gì, anh nghĩ đến tra tấn cô như thế nào, nhưng, sau cùng lại tra tấn mình. Anh phát hiện, chính mình cho tới bây giờ đều chưa quên được cô, mặt của cô đều hiện ra trong đầu anh, để anh hận không thể xé nát người phụ nữ kia.

Anh hận vẫn chưa hết, đúng vậy, vẫn chưa hết, ném tờ báo trong tay ra, anh dựa người vào ghế sofa, ghế sofa mềm mại để cơ bắp anh một mực căng cứng bắt đầu có chút buông lỏng.

Anh nhắm hai mắt lại, không biết là mơ tới cái gì, khóe môi hơi giương lên, mà anh đều không biết mình đã bao lâu không cười qua.

Một tiếng điện thoại vang lên, anh chậm rãi mở hai mắt ra, nụ cười khóe môi đã sớm biến mất, mở điện thoại di động ra, anh mới đặt ở bên tai.

"Luật, lễ phục của chúng ta đến, chúng ta đi thử đi." Bên kia truyền đến giọng vô cùng ngọt ngào của Lý Mạn Ni "Ngày mai đi, hôm nay anh còn có một số việc phải làm?"

"Vâng, vậy em chờ anh, còn có..." Giọng Lý Mạn Ni đẹp như là có thể vò ra nước. "Luật, em yêu anh, thật sự rất yêu anh."

Mà Sở Luật để điện thoại di động xuống, khóe môi khẽ nhúc nhích: "Anh cũng yêu em." Giống như chỉ là trả lời theo thông lệ, trả lời dễ dàng như thế, ai có thể đoán anh thật giả.

Một lần nữa nhắm cặp mắt của mình lại, anh an tĩnh dựa vào ghế sofa, kỳ thật công việc gì cũng không có, chỉ là anh muốn an tĩnh như vậy.

Mà nếu như hôn lễ cử hành, ngày đó tới rất nhiều người, tất cả mọi người đang thương thức người mới hôm nay, hâm mộ cô dâu hiện tại.

"Cưới lần hai còn tốt hơn lần nhất, xem ra tổng giám đốc Sở thị thật sự rất yêu cô ta!" Nơi có phụ nữ, luôn luôn không thể bớt lời, cũng hầu như không thể rời bỏ lời ra tiếng vào.

"Đúng vậy, tôi còn nhớ lần đầu tiên tham gia, khi đó, người phụ nữ kia còn lộ ra bấp đuôi, trước mặt nhiều người như vậy: "Lại có một người phụ nữ bít miệng của mình nở nụ cười."

"Khả năng là cô ta cố ý, cái Hạ Nhược Tâm kia không phải là một dâm phụ sao? Vậy thì có gì kỳ lạ?" Một người khác chưa xót nói. Một người như thế có thể gả cho Sở Luật, như vậy, tại sao bọn họ không có tốt số như vậy, cho nên, thật không công bằng.

Mà lời cô ta còn chưa nói xong, bất chợt cảm giác một trận ánh mắt lạnh như băng bắn tới, cô rút thân thể của mình lại, đây là thứ gì, tại sao đáng sợ như vậy.

Cô ta quay đầu chút đầu, khi nhìn thấy người đàn ông kia, lại lui về sau một bước.

Sở Luật, tốt nhất là không thể trên.

Người phụ nữ kia cười khan một tiếng, sau đó sợ hãi lui về phía sau, giống như hiện tại Sở Luật có thể ăn người, rõ ràng có một gương mặt mình tình, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy gương mặt này, thật ra đáng sợ.

"Luật, chúng ta đi: "Lý Mạn Ni mặc áo cưới màu trắng đi tới khoác lên cánh tay Sở Luật, cô ta tìm anh đã nửa ngày, mà tại sao anh lại ở chỗ này, hơn nữa còn bộ dạng rất tức giận."

Sở Luật cúi đầu, nhìn cô dâu bên cạnh mình, hoảng hốt nhớ tới tình cảnh cưới người phụ nữ khác, giống như là chuyện ngày hôm qua, giật mình cách một thế hệ, lại giống như qua luân hồi, vật sự nhân phi.

"Chúng ta đi thôi." Anh ôm eo Lý Mạn Ni, về sau, cô là vợ của anh, sẽ để cho anh che chở thương yêu. Không có tàn nhẫn, cũng không có tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Đồng nhân không đồng mệnh

Hôn lễ của bọn họ rất lớn, mà Sở Luật giống như nói với toàn thế giới, anh yêu cô dâu của anh bao nhiêu, anh gần như để Lý Mạn Ni trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới, anh cho cô, anh có khả năng cho tất cả.

Bao gồm, thứ anh cướp đi từ trên người phụ nữ khác.

Ban đêm, nơi này lại cos một trận mưa không nhỏ, giống như cho gian phòng tân hôn thêm chút rục rờ, Lý Mạn Ni có chút khăn trương nằm ở trên giường cưới, trong lòng cực kỳ khăn trương, tuy bọn họ làm vị hôn phu thê chừng một năm, nhưng trình độ bọn họ thân mật cũng chỉ có hôn mà thôi. Giống như Sở Luật cũng không phải rất thích chuyện như vậy, ngoại trừ lúc đầu có chút nóng tình, về sau đều nhẹ nhàng.

Hôm nay là tân hôn của bọn họ, hôm nay, cô ta sẽ trở thành người phụ nữ của anh, người phụ nữ chân chính của anh, cô ta có chút không được tự nhiên xấu hổ đỏ mặt. Dù sao, cô ta một mực giữ mình trong sạch, còn là lần đầu tiên.

Sở Luật đi ra, trên người quần khăn tắm, trên tóc nhỏ giọt nước, tay anh cầm khăn mặt, có chút thất thần nhìn Lý Mạn Ni trên giường, hôm nay tân hôn của anh, chỉ là, anh lại có chút hoảng hốt, vì sao, anh bắt đầu phát hiện, mặt của cô lại biến thành đáng vẻ Hạ Nhược Tâm.

"Luật..." Lý Mạn Ni ngượng ngùng cười một tiếng, mà trong nháy mắt Sở Luật lấy lại tinh thần, anh đến gần... Ngồi ở bên giường, ngón tay nhẹ đặt ở trên mặt Lý Mạn Ni, như là lông vũ nhẹ nhàng.

Đề tâm Lý Mạn Ni đột nhiên tê một chút.

"Luật, em có chút sợ hãi: " Cô ta đỏ mặt, không dám nhìn tới Sở Luật, mà trong đôi mắt Sở Luật tĩnh mịch, từ từ cúi đầu xuống, hôn lên môi của cô ta, vẫn không có hương vị anh muốn, không mạnh, có chút cảm giác như mặt nước, cũng vô vị, nhưng anh phải nhẫn nại, đây là trách nhiệm của anh.

Thậm chí, lên giường với phụ nữ.

"Đừng sợ, anh sẽ rất dịu dàng: " Anh có chút thương tiếc với cô ta. Đương nhiên động tác của anh vô cùng dịu dàng.

Một phòng tươi đẹp, thân thể hai người từ từ giao xếp cùng nhau, mà mặt đất tản mát quần áo. Mưa bên ngoài thỉnh thoảng đánh vào cửa sổ, đánh ra từng bọt nước, sau đó mấy vùng gọn giống

Mà tại một địa phương khác, không có âm áp, cũng không có ánh đèn, trên một cái giường đơn sơ, Hạ Nhược Tâm nắm chặt cái chăn dưới thân, môi đã bị cắn có chút máu thịt be bét.

Cô nhẹ giọng nức nở, trong bụng không ngừng truyền đến một trận đau đớn... Cô biết Bảo Bảo của cô muốn ra đời, thậm chí cũng không có ai biết, cô ở chỗ này sinh con.

Cô không thể cầu người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình.

"A..." lại là giọng hét đè nén, mồ hôi trên trán cô không ngừng rơi xuống, sắc mặt trắng bệch vô cùng, mà bụng của cô truyền đến đau nhức muốn làm cô hôn mê. Chỗ hạ thân cũng giống như chảy ra điều gì, cô biết đó là nước ối, nước ối vỡ, đau nhức to lớn để cô không ngừng dao động lắc đầu, mà cô biết mình không thể tiếp tục như vậy, nếu không, Bảo Bảo của cô có thể chết từ trong trứng nước, mà chính cô cũng sẽ mất mạng.

Khó lâu như vậy, khó lâu như vậy, đợi lâu như vậy, Bảo Bảo của cô còn chưa từng gặp thái dương, còn không có hô hấp không khí bên ngoài, tại sao có thể, tại sao có thể.

Mưa không ngừng rơi xuống, gió mang thỉnh thoảng xuyên qua cửa sổ nhỏ thổi vào, Hạ Nhược Tâm cắn chặt chăn mền trên người, mà trên mặt không có huyết sắc, thỉnh thoảng trượt xuống mồ hôi lớn như hạt đậu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Sinh

Editor: Ngan Tĩnh.

Cái loại đau đớn này, giống như muốn xé nát thân thể cô ra, so với những nỗi đau mà cô từng trải qua càng đau đớn hơn, đau tới cực điểm.

"Bảo bối, con phải cố lên, nhất định không được xảy ra chuyện gì, nếu không mẹ sẽ chết theo con mất"

Cô nâng mặt mình lên, tay chặt chẽ bắt lấy khăn trải giường.

Lông mi thật dài vô lực rơi xuống, đau... Thật sự rất đau...

Tiếng hét đứt quãng không ngừng vang lên...

Cũng trong đêm mưa đó, cô lại không hề biết, ngay khi bản thân đang dùng sinh mệnh sinh đứa bé cho người đàn ông kia, mà người kia lại đang động phòng hoa chúc cùng người phụ nữ khác.

"Luật, em sợ" ánh đèn âm áp dừng lại trên gương mặt trắng nõn của người phụ nữ, không khó nhận ra vết ửng hồng nhàn nhạt trên đó, cực kỳ xinh đẹp lại dịu hoặc.

"Đừng sợ, anh sẽ ôn nhu, sẽ không thương tổn đến em"

Sở Luật hạ thân thể xuống, động tác cẩn thận khiêu khích thân hình ngây ngô phía dưới. Anh đặt tay lên ngực trắng mềm của Lý Mạn Ni, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa. Chỉ là, xúc cảm truyền đến lại khiến thân thể anh hơi căng lại, không phải cảm giác như thế, thật sự không phải.

Nhìn đôi mắt mê ly tràn đầy dục vọng của người phụ nữ dưới thân, thân thể anh có chút cương, mắt đen bất tri bất giác có chút mờ lung.

Âm thanh vô cùng kiều nhu vang lên, anh nhấp môi, hạ thân trầm xuống, thân thể tiến vào nơi chưa từng có ai chạm vào của cô. Một thân thể vô cùng sạch sẽ như vậy xứng đáng để anh quý trọng... Chỉ là anh đã sớm quên mất, trước kia cũng có một người phụ nữ, trao thân thể trong sạch của mình cho anh, lại bị anh làm hỏng.

Tuy rằng động tác của anh đã đủ nhẹ, nhưng vẫn cứ làm cô đau, không biết là vì quá đột ngột hay vốn là đau như vậy?

Lý Mạn Ni đột nhiên hét lên một tiếng, ôm chặt thân hình người đàn ông ở phía trên.

Mà cùng thời gian, trong một nhà kho rách nát, cũng truyền đến một tiếng hét lớn của một người phụ nữ... Giống như xuyên qua màn mưa, hoà cùng một nhịp với tiếng hét của Lý Mạn Ni.

Sở Luật đột nhiên ngừng hoạt động lại, không biết đó là cảm giác gì, giống như trái tim khuyết đi một góc, đang ần ần đau.

"Luật, em không sao" Lý Mạn Ni cắn chặt môi của mình, thật sự khó có thể thừa nhận sự xâm lấn của anh. Thì ra đây chính là nam nữ hoan ái, thì ra đây là chuyện vợ chồng sẽ làm, thật sự rất mắc cỡ. Cô cực kỳ thẹn thùng ôm chặt cổ Sở Luật.

Bộ dáng chấp nhận không oán không hối hận kia, làm lòng Sở Luật hơi hơi giật mình. Cô, chính là vợ của anh rồi.

Trong một căn phòng ẩm áp, tiếng nam nữ hoan ái không ngừng vang lên. Mưa vẫn chưa ngừng, đêm dài mê ly.

Mưa bên ngoài đánh vào cửa sổ, ngẫu nhiên có thể từ một khe hở nào đó của cửa sổ nhìn thấy một đôi nam nữ đang hoan ái ở bên trong, khăn trải giường vung vãi, một căn phòng hỗn độn.

Nhưng là, trong căn nhà kho hoang kia, Hạ Nhược Tâm vô lực giật giật hàng lông mi dài, đôi tay đặt hai bên sườn, gương mặt trắng xanh không có một chút huyết sắc, thỉnh thoảng có mồ hôi rơi xuống. Mà dưới hạ thân của cô là một cứt máu, giữa háng cô lại có một đứa bé thân đỏ hồng đang gất gao nhắm chặt hai mắt, xuống rốn cũng chưa cắt xuống.

Đứa bé yếu ớt khóc vào tiếng.

Ngón tay Hạ Nhược Tâm giật giật. Cô thật sự đã quá mệt mỏi, rất buồn ngủ. Nhẹ nhàng cắn xuống môi dưới đã rách nát, cơn đau truyền đến mới giúp cô lấy lại chút thanh tỉnh.

Cô đưa mắt nhìn xuống bụng của mình, ngón tay lại cố dùng sức. Hiện tại cô dường như ngoại trừ hoạt động đôi mắt ra, cái gì cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Là một bé gái

Editor: Ngan Tĩnh.

Lại lần nữa dùng sức, cô hơi hơi nâng người lên, thấy được cục thịt nhỏ bên chân. Đó là đứa bé của cô, là bảo bối của cô.

Nó có khỏe không?

Bên ngoài mưa vẫn thong thả rơi, có thể nghe thấy tiếng mưa đánh vào cửa sổ. Đợt mưa này cũng thật là lâu.

Cô muốn nhìn xem bảo bối của mình, muốn ôm nó một cái, càng muốn nhìn xem nó là bé trai hay bé gái.

Không biết sức lực từ đâu tới, cô dùng sức nắm chặt khăn trải giường dưới thân, thậm chí cảm thấy tay đau rát vì bị nắm quá chặt.

Rốt cuộc, cô cũng ngồi dậy được, nhưng một ngón tay cũng không đủ khí lực mà nâng lên, toàn bộ thân thể như không còn là của mình nữa.

Cô cúi đầu nhìn tiểu gia hóa kia. Nó thật nhỏ, cũng thật đáng yêu.

Lại nhìn xuống dưới một chút, thì ra là một cô bé, cô sinh ra là một bé gái.

Cầm lấy cây kéo đã sớm chuẩn bị tốt ở bên cạnh ra. Cô vẫn luôn có cảm giác, khả năng đứa bé được sinh ra ở nơi này là rất lớn, cho nên, cô đã sớm chuẩn bị ổn thỏa mọi chuyện.

Cô cẩn thận cắt cuống rốn của đứa bé, dùng chiếc khăn nhỏ mình chuẩn bị ôm nó, rồi cố dùng sức nài hai tay bế đứa bé lên. Rõ ràng đã sức cùng lực kiệt, thế nhưng cô có thể bế đứa bé lên được, tình mẫu tử quả nhiên thật vĩ đại.

Rõ ràng thân thể của cô đã không có cách nào động đậy được, nhưng là, cô lại muốn nhìn đứa bé của mình.

Hạ Nhược Tâm cẩn thận ôm đứa bé trong lòng, nó không nặng, thậm chí rất nhẹ. Bởi vì cô không cung cấp đủ chất dinh dưỡng, cho nên, đứa bé này chắc khoảng hai cân.

Cô nhẹ nhàng chạm vào gương mặt non mềm của đứa bé, cô nhớ đứa bé đã khóc, tuy rằng lúc ấy cô đã đau đến mức sắp ngất, nhưng chính tiếng khóc mạnh mẽ ấy, đã khiến cô thanh tỉnh.

Nhẹ nhàng hôn gương mặt nộn nộn của con gái. Đứa bé mới sinh ra, làn da còn nhăn nheo, đỏ đỏ, căn bản không thấy rõ đẹp xấu, chỉ là, cô vẫn có thể nhìn ra bóng dáng mình trên gương mặt của đứa bé. Mà đứa bé giật giật chiếc môi be be của mình, giống như muốn được thân cận với Hạ Nhược Tâm hơn nữa.

Đột nhiên, trên mặt đứa bé rơi xuống hai giọt nước mắt, làm ướt của khuôn mặt của nó. Mà môi đứa bé cũng bẹp ra, biểu tình như muốn khóc.

"Bảo bối ngoan, đừng khóc, mẹ ở đây, ưm..." cô nhẹ nhàng đóng đưa đứa bé trong ngực, cẩn thận lau khô bọt nước trên mặt bé. Là tại cô không tốt, cô không nên khóc, dọa đến con gái của mình.

Mà đứa bé được nằm trong lòng mẹ dung đưa như vậy, lông mi chậm chạp run run, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Mãi đến lúc sau, cô mới luyến tiếc buông đứa bé ra. Thật ra, cô không hề muốn buông nó ra một giây phút nào, cô luyến tiếc. Thật sự chỉ muốn ôm nó như vậy, suốt đời cũng không buông tay.

Nó là bảo bối, là mạng của cô.

Nâng thân thể mệt mỏi đến cực độ, cô khó khăn bước xuống giường, thân thể đau muốn chết, đặc biệt là tay trái và hạ thân, chỉ cần động nhẹ một chút, liền sẽ đau đến mức chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Cô thật sự không muốn động đậy, một bước cũng không. Chỉ là, lúc cô nhìn về phía cục thịt nhỏ trên giường, lại mỉm cười. Có bé, cái gì cũng không quan trọng, cái gì cũng không đau.

Cô bước xuống giường, đi tới từng bước một, sau đó nấu nước. Mỗi lần con đau ập tới khiến cô không chịu đựng được nữa, cô đều sẽ nhìn về phía con gái của mình, sau đó lại kiên trì chịu đựng.

Cuối cùng cũng nấu xong một ấm nước nóng, bình thường cô cũng rất luyến tiếc dùng. Cô đi qua, bế đứa bé ngoan ngoãn chết người kia, lại nhin không được hôn hôn lên gương mặt nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Điều không ngủ được

Editor: Ngan Tĩnh

Cô mở chiếc chăn nhỏ trên người con gái ra, rồi mới cẩn thận đặt nó vào trong bể nước. Độ ấm của nước rất tốt, cũng không quá nóng, trong đêm mưa lạnh lẽo thế này, được tắm nước nóng là việc vui sướng biết chừng nào.

Mà đứa bé hiển nhiên cũng rất thích. Tuy rằng hai mắt vẫn gắt gao nhắm chặt, nhưng chiếc miệng nhỏ hơi hơi giờ lên, hơi nóng làm gương mặt cô bé càng thêm phần nộn một ít, càng khiến đôi mắt Hạ Nhược Tâm mong lung.

"Tích" một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi vào bồn nước, giống như một cơn mưa nhỏ rơi vào hồ nước, nhẹ nhàng gọi lên những làn sóng nước lăn tăn.

Tắm xong cho thân hình bé kia, cô lại đặt nó vào trong chiếc chăn ấm áp. Đứa bé thật sự rất ngoan, đến giờ vẫn chưa lần nào khóc lớn tiếng, phải chăng bé cũng nhận ra được mẹ đang rất mệt, cho nên muốn mẹ được nghỉ ngơi!?

Lại lần nữa đặt đứa bé trong lòng ngực lên giường, lúc này Hạ Nhược Tâm mới thanh tỉnh bản thân. Tuy rằng cả quá trình đều dùng đau đớn khó nhịn để diễn tả, nhưng là, cô chỉ cần có con gái là đủ, chỉ cần có nó có đau đớn hơn cô cũng cam lòng.

Thu thập tất cả xong, cô mới lại nằm xuống chiếc giường gỗ kia, cẩn thận ôm con gái mình vào lòng ngực. Mỗi lần nhìn thấy cô đều lệ nóng quanh tròng, đây là đồ vật, là một sinh mạng sống, là đứa bé cô mang thai hơn chín tháng. Con bé thật sự rất nhỏ, cũng rất xinh đẹp.

Ngón tay cô nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay bé xíu kia chơi đùa, không ngừng ca thán sinh mệnh thật thần kỳ.

Lại hôn hôn gương mặt cực kỳ phần nộn của đứa bé, cô nhắm hai mắt lại, lúc này mới có thể chìm vào giấc ngủ. Trên gương mặt cô nhẹ nhàng nở nụ cười hạn phúc, bởi vì hiện tại bên cạnh cô đã có thêm một tiểu thiên sứ, một tiểu bảo bối.

Đêm lạnh, một người phụ nữ cùng một đứa bé mới sinh chưa lâu, đều chìm vào giấc ngủ.

Toàn bộ kho hàng tuy rằng vẫn cứ vô cùng rách nát như cũ, nhưng là, có hai người, lại nhiều thêm một loại ấm áp khó tả.

Chỉ là, so với căn biệt thự riêng xa hoa nào đó, vẫn là quá mức đơn sơ và đáng thương. Lúc này, người phụ nữ trên giường đã mệt mỏi ngủ rồi, mà người đàn ông một tay ôm lấy bất vai người phụ nữ, một tay kẹp lấy điều thuốc. Dưới ánh sáng chớp chớp tắt tắt, ngũ quan của người đàn ông trở nên thật mong lung.

Thẳng đến khi người phụ nữ phát ra tiếng ho khan, anh mới phản ứng lại, nhanh chóng dập tắt điều thuốc đi, chỉ là cũng buông người phụ nữ trong lòng ra.

Người đàn ông từ trên giường ngồi dậy. Rõ là rất mệt, thế nhưng lại không cách nào chìm vào giấc ngủ. Nhìn gương mặt ngọt ngào của người phụ nữ, trên mặt anh lại có một loại phức tạp không thể nói ra.

Ngẩng đầu, bức ảnh cưới trong phòng đã thấy đổi bức khác, không phải là Hạ Di Hiên, mà là người phụ nữ này.

Anh xác thực là có thể đem mọi thứ đều cho cô.

Anh đi tới bên cửa sổ, lặng lẽ mở một cánh cửa ra, không khí sau hoan ái chậm rãi tan đi, cuối cùng chỉ còn lại sự tươi mát.

Anh đóng cửa sổ lại, cầm lấy bao thuốc cùng quẹt lửa trên bàn đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, một mình anh đi về phía Dương đài.

Thật là có chút châm chọc. Đêm tân hôn đầu tiên, anh không ngủ được vì trong lòng chất chứa hận ý vô biên. Còn đêm thứ hai, rõ ràng đã không còn hận ý, anh vẫn là không ngủ được, thậm chí trong lòng càng thêm một chút buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Cô không can tâm

Editor: Ngan Tĩnh.

Đi đến bên ban công, lúc này bên ngoài mưa đã đi một chút, trong không khí mờ mờ có hơi thở của bùn đất, làm anh cũng không có cảm giác dễ ngủ hơn chút nào.

Anh dựa thân thể vào tường, một điều lại một điều cháy rụi. Anh có thể khẳng định, nếu anh cứ tiếp tục hút như thế này, khẳng định sẽ bị khói thuốc độc chết.

"Hạ Nhượng Tâm, nói cho tôi biết, cô đã chết hay chưa?"

Anh đột nhiên cười phá lên. Mà cái tên kia, mỗi lần nhớ đến lại chà sát tim anh.

Anh cho rằng bản thân đã sớm quên mất cô, nhưng anh lại phát hiện, anh sai rồi. Không có quên, trước giờ chưa hề quên! Thậm chí, anh còn có thể nhớ rõ từng nét trên gương mặt cô, nhớ rõ một người phụ nữ yêu anh không hỏi không oán, công có, về hết hy vọng của cô...

Cong môi cười, anh ném điều thuốc đã tàn trong tay đi, "Hạ Nhượng Tâm, cô có thấy hay không? Tôi lại kết hôn lần nữa, trả lại cho tôi một người vợ tốt đẹp hơn cả cô, một đêm tân hôn tốt hơn ngàn vạn lần, cô ghen ghét không? Cô hận không? Cô đang khóc không?"

Chỉ là, cô rốt cuộc đang làm gì, người ở nơi nào, không ai hay biết.

"Hạ Nhượng Tâm, nói cho tôi biết, vì sao cô lại đi lâu như vậy? Vì sao đến bây giờ tôi vẫn chưa quên được cô? Vì sao...."

Vô số cái vì sao, lại chẳng ai có thể trả lời cho anh. Anh lại lần nữa châm điều thuốc, rít một hơi thật dài, sau đó chậm rãi thở ra.

Mà anh cũng không biết, cách đó không xa, Lý Mạn Ni lấy tay che môi, nước mắt không ngừng chảy, đau khổ nghe chồng của mình gọi tên người phụ nữ khác trong đêm tân hôn, thậm chí, người phụ nữ kia còn là vợ trước của anh.

Cô không cam lòng. Cô ghen ghét nhưng lại không thể nê hà. Vực lại tinh thần cùng thân thể, cô dứt khoát lau nước mắt đi. Người phụ nữ kia đã sớm chết, cho nên, người chiến thắng là cô. Người cuối cùng chiếm được tình yêu của người đàn ông này chỉ có thể là cô.

Cô nhẹ bước trở về phòng của mình. Ngày cưới của cô buổi sáng nhiệt tình như lửa, nửa đêm gần sáng lại là một người thờ dãi. Sở Luật sau đó cũng không trở lại, mà cô lại giả vờ làm như cái gì cũng không biết. Cô là một người phụ nữ thông minh, tất nhiên sẽ không đi chất vấn chồng của mình, cuối cùng, người phụ nữ có thể ở bên cạnh anh mới là hạnh phúc.

Mà cô tin tưởng, một ngày nào đó, trong lòng anh sẽ chỉ có một mình cô. Mặc kệ là Hạ Di Hiền, hay là Hạ Nhượng Tâm, đều không thể ngăn cách hai người họ.

Hai người, lần đầu tiên, lòng của họ đều hướng về nơi xa, rõ ràng thân phận hai người họ càng thêm gần, thật ra lại càng thêm xa.

Có cái gì đó đang chậm rãi biến hoá, mà chính bọn họ cũng không hay biết.

Có lẽ biến hoá này sẽ phải đến mấy năm, cũng có thể, là cả đời.

Mưa mấy ngày rớt cuộc cũng dừng lại, nhiệt độ mặc dù không ấm áp lên nhiều, nhưng ít nhất cũng không lạnh như trước. Không khí sau cơn mưa cực kỳ tươi mát, đặc biệt là buổi sáng, thật là làm cho người khác thần thanh khí sảng.

"Mọi người có phát hiện có chuyện rất kỳ quái không?" Có một người hỏi người khác.

"Ừm? Làm sao vậy? Kỳ quái chỗ nào?"

Người nọ suy nghĩ một hồi, mới không xác định hỏi, "Nhượng Tâm dường như đã mấy ngày không thu quần áo, không phải xảy ra chuyện gì chứ?"

Mà những người khác không hẹn liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều giống như bay chạy đến phía nhà kho. Cô hẳn là sắp sinh, chắc không phải là buổi tối không có ai quản, một xác hai mạng rồi chứ? Như vậy cũng thật là quá đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Đứa bé đâu?

Editor: Ngan Tĩnh.

Mà lúc này, Hạ Nhượng Tâm ôm con gái của mình, thỉnh thoảng đùa giỡn với cô bé. Cô cứ như vậy ngồi ở bên giường gỗ, thậm chí động cũng không

động. Cho dù bây giờ tay cô đã tê cứng đến chết lặng, cô vẫn không muốn buông thân hình mềm mại này ra.

Mà đứa bé trong lòng ngực qua hôm sau đã mở được mắt, đôi mắt tròn tròn, có cuống lông mi cực dài, đáng yêu xinh đẹp như mẹ của bé vậy.

"Bảo bối, cười một cái cho mẹ xem nào, được không?" Cô chỉ nhẹ nhàng chạm vào chiếc môi hồng nhợt của bảo bối, mà đứa bé trong lòng dường như nghe hiểu được lời nói của cô, môi bé nhỏ nứt ra, nụ cười nhỏ bé kia thật khiến nhìn phải đau lòng.

Đứa bé rất nhỏ, nhưng ngoài ý muốn là cười thật phần đáng yêu, chỉ cần Hạ Nhược Tâm thoáng đùa giỡn cô bé một chút, cô bé liền sẽ cười.

"A, bảo bối ngoan, con chính là bảo bối của mẹ, là tiểu thiên sứ của mẹ" Cô cúi đầu, hôn hôn gương mặt cực kỳ phấn nộn của con gái. Mà bàn tay nhỏ nhỏ của đứa bé bắt lấy tóc của cô, đôi mắt không ngừng chuyển động, mới sinh ra một ngày, cực kỳ hiếu kỳ với những thứ xung quanh.

Tay nhỏ của bé mở ra, rồi lại nắm chặt, cái miệng nhỏ giống như những cánh hoa, có thể nhìn ra được, sau này lớn lên nhất định là một đại mỹ nữ.

"Bảo bối, đói bụng rồi đúng không, để mẹ cho con bú sữa" Cô kéo một bên áo của mình lên, đặt con gái lên đùi. Mà đứa bé đói bụng theo bản năng liếm mút, cô bị bé mút rất đau, nhưng là, vẫn cứ yêu thương nhìn con gái của mình.

Bảo bối của cô, thật sự xinh đẹp, còn rất ngoan.

Tay cô nhẹ nhàng vỗ vỗ mông đứa bé. Tình thương của mẹ là bản năng, cô từ trước đến giờ chưa từng chăm nuôi trẻ, nhưng bây giờ vẫn có thể chăm sóc cho con của mình rất tốt.

Thật ra chẳng có ai biết, cô đã hơn một ngày chẳng ăn cái gì, bởi vì, cô không biết làm cách nào buông đứa bé mềm mềm trên tay này ra. Cô không muốn rời khỏi bé, chỉ muốn cứ mãi thế này ôm lấy bảo bối của mình.

Cô thật sự, rất yêu con gái của mình.

"Rầm rầm..." Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, giống như muốn phá nát cánh cửa mục nát kia vậy. Hạ Nhược Tâm vội vàng đứng dậy, chỉnh sửa lại áo của mình. Đứa bé trong ngực đã ăn no, hiện tại đã ngủ rồi. Cô kéo chăn qua đắp lên người đứa bé, sau đó đi ra mở cửa.

Cửa mở, người bên ngoài lập tức vọt vào.

"A! Nhược Tâm, cháu không bị làm sao đấy chứ?"

"Cháu thật đúng là hù chết chúng ta rồi!"

Một đám người đứng ở cửa, không ngừng lo lắng hỏi thăm cô. Đôi mắt Hạ Nhược Tâm có chút ửng đỏ, lắc lắc đầu, cười cười trả lời, cháu không sao, rất ổn.

Thực cảm tạ bọn họ, nếu không có bọn họ, cô cũng không biết đi nơi nào để sống, có lẽ đã chết, cũng có lẽ phải đi làm ăn xin. Sở Luật đã cắt đứt tất cả đường sinh sống của cô, nếu không phải bọn họ, nếu không có bọn họ, có lẽ cô đã sớm chết ở góc nào đó rồi.

"Không có việc gì thì tốt rồi" Một bác gái cúi đầu, bỗng nhiên phát hiện, bụng của Hạ Nhược Tâm thực bằng phẳng, run rẩy vươn ngón tay của mình, "Nhược Tâm, bụng của cháu sao lại bằng phẳng như vậy, đứa bé đâu? Con của cháu đâu rồi?"

Hạ Nhược Tâm còn chưa kịp nói gì, bên trong truyền ra tiếng khóc nho nhỏ. Lòng cô cả kinh, vội vàng chạy qua, ôm thật chặt đứa bé đang không ngừng khóc lớn. Có lẽ bọn họ ồn ào, dọa cho bé hoảng sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Sinh hoạt khó khăn

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Không sao không sao, mẹ ở đây, bé cưng ngoan nào" Cô cẩn thận vỗ về đứa nhỏ, thân hình nhỏ nhỏ vươn tay bắt được áo trước ngực cô, khuôn mặt hồng hồng, đôi mắt cũng hồng hồng, giống như cả người là một quả cầu lửa nhỏ.

"Ông trời ơi, là đứa bé!"

Vị bác gái kia cực kỳ kinh ngạc chỉ vào đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm, đứa bé này, sao lại cứ thế mà sinh ra được chứ.

"Nhược Tâm, đứa bé này làm sao sinh ra được vậy?" Có người đột nhiên hỏi, Hắc Nhược Tâm ôm chặt con gái của mình hơn một chút, nở nụ cười nhợt

nhặt như cũ, "Là cháu tự mình sinh ra, nó chỉ mới sinh ra được một ngày, là một bé gái"

Hạ Nhược Tâm nói, đôi tay vẫn luôn ôn nhu vỗ về đứa bé trong ngực.

"Đứa bé ngoan, thật vất vả cho cháu rồi" Một bác gái có chút đau lòng cho cô gái trẻ chỉ mới qua hai mươi này, tại sao lại đáng thương đến như vậy, sinh đứa bé ra cũng không ai chăm sóc, chỉ lặng lẽ ngồi ở nơi này.

"Không vất vả, vì con bé, cháu chịu đựng được tất cả" Hạ Nhược Tâm lắc lắc đầu, thật sự không cảm thấy bao nhiêu khổ, tuy rằng đứa bé này thiếu chút nữa khiến cô đau đến chết, nhưng cô nguyện ý, cô thật sự nguyện ý chấp nhận nỗi đau đó. Bé con là sinh mệnh của cô, là hy vọng để sống sót của cô.

"Đứa bé lớn lên thật tốt" Một bác gái có kinh nghiệm không ngừng tán thưởng, gương mặt nhỏ con xinh xắn kia, tuy rằng vẫn thực nộn, nhưng không khó nhìn ra đáng về xinh đẹp.

Bà sống hơn nửa đời, vẫn là lần đầu tiên gặp được một bé gái sơ sinh đẹp đến như vậy.

Bà lại nhìn thoáng qua Hạ Nhược Tâm. Thật ra cũng khó trách, Nhược Tâm lớn lên vốn xinh đẹp, đứa bé sinh ra sao có thể xấu ở chỗ nào được cơ chứ.

"Nhược Tâm, đứa bé tên là gì?" Mấy vị bác gái này quả thực không muốn dời mắt của mình đi, đứa nhỏ này thật quá làm cho người ta yêu thích.

Hắn Nhược Tâm sững sốt, dường như cô chưa từng nghĩ tới việc đặt tên cho con gái của mình.

Cô ngẩng đầu. Lúc này, bên ngoài mưa đã tạnh, nhưng trong không khí như vẫn còn lưu lại một chút hương vị của mưa.

Cô lại dễ dàng tiểu gia hóa ngủ cực kỳ ngọt ngào trong lòng, môi nhẹ nhàng con lên, tạo ra một nụ cười đồng tiền xinh xắn, ôn nhu.

"Tiểu Vũ Điểm, con bé sẽ tên là Tiểu Vũ Điểm, sinh ra vào ngày mưa, chính là Tiểu Vũ Điểm của mẹ"

Cô cúi đầu gần sát với gương mặt non mềm nhỏ nhắn kia, cảm nhận làn da nộn không thể tả của con gái, Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm của cô.

Cô có thể để mình chịu ủy khuất, nhưng lại không thể để đứa bé chịu ủy khuất. Cô có thể không ăn uống, nhưng là, vẫn luôn dành những thứ tốt nhất cho bé.

Nhưng là, cô cũng sẽ có lúc có tâm nhưng bất lực.

Ôm con gái trong lòng, cô nhẹ nhàng hôn gương mặt nhỏ xinh kia, "Tiểu Vũ Điểm, thật xin lỗi, là mẹ vô dụng" Cô nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt theo gò má chậm rãi rơi xuống gương mặt của bé con.

Có lẽ là vì đứa bé còn quá nhỏ, cũng có lẽ vì lúc mang thai, cô thường xuyên dùng nước lạnh, cho nên, thân thể đứa nhỏ này cực kỳ suy yếu. Con bé thường sinh bệnh, làm cho cô phải dung hết tất cả tiền tích góp được, hơn nữa, cô còn mượn xung quanh rất nhiều tiền, hiện tại cũng không biết phải đi đâu để mượn.

Hơn nữa, cảm giác khiến cô vô lực nhất chính là, cô không đủ sữa cho con gái ăn. Con bé hiện tại đã rất đói bụng, nhưng cho dù cố hết sức bú mớm, vẫn không có sữa chảy ra.

"Oe...." Bé con ủy khuất mếu máo, mẹ đang khóc, bé cũng khóc. Nước mắt từng viên từng viên rơi xuống, khiến Hạ Nhược Tâm nhìn thấy tâm càng đau, khóc càng hung.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Bị bệnh

Editor: Ngạn Tĩnh.

Con gái đáng thương của cô, chỉ mới sinh ra mấy ngày, đã phải chịu cảnh đói bụng, nhưng cô thật sự không còn tiền để mua sữa bột cho bé. Cô bưng bát nước cháo loãng bên cạnh mình lên, múc một muỗng đặt ở bên cạnh con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, ăn một chút đi được không? Ngoan, ăn một chút thì sẽ không đói bụng nữa" Đứa bé liếm liếm môi nhỏ của mình, sau khi phát hiện không có chương vị liền không muốn ăn, oà khóc lên.

Hạ Nhược Tâm nhìn thấy bé khóc, lòng đau muốn chết, "Mẹ cầu con, con ăn một chút đi, được không?" Cô lại đặt cái muỗng bên khoe miệng đứa bé, lúc này đây, có lẽ đứa bé đã rất đói bụng.

Bé bắt lấy áo quần của mẹ, môi hồng dẫu lên, biểu tình như một chú mèo nhỏ đang cầu kinh, nhưng đến cùng, vẫn là há miệng ăn một ngụm, rồi lại một ngụm. Sau khi bé ăn xong, liền ghé vào lòng Hạ Nhượng Tâm ngủ. Hạ Nhượng Tâm lại gất gao ôm con gái vào lòng, nhỏ giọng nói thật xin lỗi.

"Tiểu Vũ Điểm..." Cô nhẹ gọi tên của con gái, tay nhẹ đỡ đỡ. Cô không có nôi cho bé, cánh tay của cô chính là cái nôi thiên nhiên.

Mà đứa bé này xác thực rất ngoan, có lúc ngoan đến mức khiến người khác phải đau lòng. Con bé cũng quen ăn nước cháo loãng, từng ngày lớn lên, chỉ là cuộc sống của hai người ngày càng cực khổ.

Dựa vào một mình cô giặt áo quần cho người ta, cùng thêm làm vài món thủ công, đích xác muốn nuôi một đứa bé là quá khó khăn, đặc biệt là đứa bé lại rất hay sinh bệnh, đây là chuyện cần phải tiêu rất nhiều tiền. Đối với một người không có chút tiền tích góp nào như cô, đây thật đúng là đậu đỏ bình leo.

Mà hiện tại áo quần cô cần giặt ngày càng nhiều, có khi mệt đến mức tay cũng không thể nâng lên, có chút thời gian cũng không nghỉ ngơi, liền đi làm mấy thứ thủ công. Chỉ là, chỉ cần nhìn thấy gương mặt nhỏ của con gái, cực nhọc nào cô cũng chịu đựng được.

Hạ Nhượng Tâm đặt tay lên đầu con gái, gương mặt bé cực kỳ đỏ. Cô nghĩ cũng chưa nghĩ liền ôm bé chạy ra ngoài, Tiểu Vũ Điểm của cô phát sốt rồi.

Trong bệnh viện, cô khăn trương ngồi trên ghế. Cô ngẩng đầu, mà cách đó không xa trên TV đang phát sóng một buổi đấu giá, màn ảnh chợt loé, dừng lại trên người một đôi nam nữ, tất cả ánh đèn như đều tụ quanh họ, nháy mắt, tất cả sáng rọi đều bị họ cướp đi.

Đột nhiên, Hạ Nhượng Tâm cảm thấy tim như bị ai nắm, cực kỳ khó chịu.

Thật lâu không thấy, bọn họ dường như sống rất tốt, rất yêu nhau. Mà trên thế giới này ngoại trừ con gái, không ai cần cô cả.

Cô đặt tay lên ngực của mình, không muốn nghe, cũng không muốn xem, chỉ là thanh âm bên trong vẫn luôn truyền đến tai cô.

Cô đặt tay lên cổ, trên cổ trống trơn. Cổ nhám chặt hai mắt, lại sắp có thứ gì đó từ trong mắt chảy ra.

Lại một lần nữa ngẩng đầu, một đám sương mù chặn tầm mắt của cô, mông lung không rõ ràng.

Cô chớp chớp mi, lúc này mới mang loại mơ hồ đó đi, nhưng lông mi lại ướt đẫm, có chút nhàn nhạt vô lực.

Màn ảnh không ngừng tụ lại trên người hai người kia. Bọn họ rất xứng đôi, nếu bọn họ không xứng, còn ai có thể xứng với anh?!

Mà lúc này, trong phòng đấu giá, Lý Mạn Ni kéo cánh tay Sở Luật. Thỉnh thoảng sẽ có phóng viên chụp ảnh bọn họ, cô cười cũng ngày càng ngọt ngào xinh đẹp, cũng càng thêm sáng lạn, giống như muốn khoe sự hạnh phúc cùng đặc ý của mình. Cô đang phơi bày ra sự hạnh phúc, cũng là đang túm ân ái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158: Phụ nữ ham hư vinh

Editor: Ngan Tịnh.

Mà cô hiện tại cũng sống rất tốt, Sở Luật đối với cô có cầu tất ứng, rất yêu cô. Cô muốn cái gì, anh đều sẽ làm được, mỗi một ngày, cô đều sống hạnh phúc như vậy.

"Em muốn cái gì, nói cho anh, anh sẽ mua cho em" Sở Luật quay đầu lại, duỗi tay đặt lên đầu tóc Lý Mạn Ni, ôm chặt eo cô, trong con ngươi lộ ra âm trầm. Hai mắt anh nhìn lên đài, có cảm giác như đã qua mấy đời, dường như ngày hôm qua, anh cũng đã ôm một người phụ nữ khác vào đây.

Anh cũng từng nói một câu như vậy, mà cô cái gì cũng không cần. Nhưng là, anh vẫn mua cho cô chuỗi vòng cổ thực quý, lại không phải thiệt tình, vì anh có mục đích của anh.

Lúc này đây, đối với Lý Mạn Ni anh không có bất cứ sự tính kế nào, chỉ đơn giản muốn cho cô thứ tốt nhất mà thôi. Anh cảm thấy mình như đang nhớ đến người phụ nữ kia, liền sẽ đối xử tốt hơn với Lý Mạn Ni.

Giống như chỉ có như vậy, mới làm anh không lại suy nghĩ đến cái gì? Không nhớ đến cái gì đó.

"Được" Lý Mạn Ni dựa đầu lên vai Sở Luật, đôi mắt lại thỉnh thoảng nhìn lên đài. Phụ nữ thích trang sức châu báu, đây giống như đã là thiên tính, mà cô cũng thích.

"Luật, em thích cái vòng cổ kia" Lý Mạn Ni chỉ vào chuỗi vòng cổ bằng kim cương được người chủ trì cầm trên đài. Cô từng nghe nói qua, anh dùng 3

trăm vạn mua một chuỗi vòng cổ cho Hạ Nhược Tâm, cô cũng muốn, hơn nữa còn phải đắt hơn cái đó.

Sở Luật nhìn chiếc vòng cổ kia, trong lòng có một loại buồn bực nói không nên lời.

"Đây là chiếc vòng cổ nữ hoàng Anh từng mang, mỗi một viên đá trên đó đều là nhân công tự tay mài dũa, hơn cả trăm viên, viên lớn viên nhỏ, trọng lượng khác nhau. Giá khởi điểm của chiếc vòng cổ này là 300 vạn, xin mời các vị ra giá"

Đây tuyệt đối là món có giá cao nhất của buổi đấu giá hôm nay, tất nhiên cũng là thứ quý nhất.

"300 vạn!" Có người mở miệng.

"350 vạn!" Lại có một người khác, dường như tất cả mọi người đều cực kỳ có hứng thú với chiếc vòng cổ này. Phải biết rằng kim cương giá trị không giảm được, huống chi, nó từng được nữ hoàng Anh mang vào. Có khi chỉ cần có cái danh được người có danh tiếng sờ vào, chạm vào, giá cả bán ra có thể cao hơn giá trị thực tế của nó rất gấp chục lần, có khi gấp trăm lần, huống chi người đó lại còn là nữ hoàng Anh.

"500 vạn!"

"800 vạn!"

Giá vẫn không ngừng được tăng cao. Lý Mạn Ni nhẹ nhàng cắn môi đỏ, thỉnh thoảng nhìn lên đài, cô sợ chiếc vòng cổ kia sẽ bị người mua mất. Nhưng là, Sở Luật vẫn ngồi ở đó, lưng dán vào ghế, lãnh đạm lười biếng thưởng thức chiếc đồng hồ trên tay.

Lý Mạn Ni muốn nói cái gì đó, cuối cùng những lời muốn nói, vẫn bị cô nuốt trở về. Cô không muốn để người khác nghĩ mình là người phụ nữ háo lam giàu, nhưng là, lần này thì khác. Thứ cô muốn không đơn giản chỉ là chiếc vòng cổ, càng nhiều hơn chính là một loại đánh giá của phụ nữ.

Người phụ nữ kia có, cho nên cô nhất định phải có, hơn nữa còn phải nhiều hơn, tốt hơn, xuất sắc hơn.

Sở Luật vẫn không động, con ngươi anh dường như thâm sâu hơn một chút.

"1500 vạn!" Đây đã là giá cuối cùng được kêu lên.

"1500 vạn, còn có ai ra giá cao hơn nữa không? Nếu không có ai ra giá, vậy chiếc vòng cổ này thuộc về vị phu nhân kia" Người phụ nữ ra giá toàn thân đều là châu quang bảo khí, ngay cả trên ngón tay cũng đeo gần mười chiếc nhẫn, sắc sỡ loá mắt, thật ra có chút loá mắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chiếc vòng cổ ba ngàn vạn

Editor: Ngạn Tĩnh.

Có lúc mấy thứ này, xem như một điểm xuyên khiến phụ nữ càng thêm xinh đẹp cùng tự tin, nhưng nếu là nhiều quá, thì sẽ giống như nhà giàu mới nổi. Đặc biệt là như vậy, sẽ không làm cho người khác cảm thấy đẹp, thậm chí là làm người ta cảm thấy loá mắt, nhìn một lần liền không muốn nhìn lần thứ hai, trừ phi là loại người, chỉ cần nhìn thấy liền sẽ không dời mắt được.

Đó chính là, ăn trộm. Nhiều thứ lấp lánh như vậy, quả thực là mang theo cho trộm xem.

"1500 vạn lần thứ nhất! 1500 vạn lần thứ hai!" Đã kêu hai lần, như vậy, chỉ cần một lần gõ nữa chiếc vòng cổ sẽ thuộc về người phụ nữ kia.

Lý Mạn Ni thật sự có chút gấp đến muốn khóc. Cô cho rằng Sở Luật nhất định sẽ mua cho mình, cho nên, có chút chờ mong, trong lòng cũng xem vật đó là vật nằm trong tay mình. Cô là một người phụ nữ tính chiếm hữu cực kỳ cao, bị người khác nhắm vào vật của mình, sao có thể không nóng lòng cho được.

Chỉ là, hiện tại cô lại phát hiện, vật của mình sắp thuộc về người khác. Loại cảm giác này thật sự rất không thoải mái.

Mà lúc này Sở Luật lại buông tay xuống, mắt đen bình tĩnh nửa híp, giống như đang suy nghĩ, cũng giống như đang xem.

Rồi sau đó, môi mỏng của anh nhẹ mở.

"2000 vạn!"

Mà lần kêu giá này, hiển nhiên khiến người phụ nữ kia hoảng sợ, cô không hề nghĩ tới sẽ còn có ai tranh giành với mình. Cô cho rằng vật đã đến tay, không ngờ từ đâu lại xuất hiện nhân vật như vậy, khiến cho vị đã đến tận miệng, lại cứ thế bay đi.

Người phụ nữ kia do dự, sau đó cắn chặt răng hô, "2100 vạn!"

Sở Luật nhắm hai mắt như đang ngủ, "2500 vạn!" Anh lại lần nữa mở miệng, khiến người phụ nữ đó giống như bị vả vào miệng, gương mặt chốc xanh chốc trắng.

Mà mọi người trong hội trường đều chấn kinh rồi. Anh ra giá rất cao, hơn nữa mỗi một lần ra giá, đều không keo kiệt nâng cao giá, giống như tiền trong tay anh chỉ là giấy, không có chút giá trị nào.

Mà người đàn ông này, Sở Luật tổng tài của Sở thị, xác thật sẽ không xem chuyện tiền bạc là chuyện quan trọng, bởi vì anh không thiếu nhất chính là tiền. Anh biết kiếm tiền, đương nhiên, cũng sẽ không giống như lời người khác, tiền nhiều người ngốc.

"2600 vạn!" Người phụ nữ kia hung hăng trừng mắt nhìn Sở Luật một cái. Chỉ là sau khi kêu giá cô ta liền hối hận, hận không thể vả miệng mình một cái, giá cao đến như vậy, không biết có thể mua được bao nhiêu cái.

Cô thích vật tinh xảo, thích vật quý, nhưng cô càng thích số lượng hơn, nhìn toàn thân của cô liền biết, vòng cổ có ba chiếc, nhẫn thì khỏi cần nhắc đến.

Lúc này Sở Luật lại mở đôi mắt thâm trầm dị thường của mình, môi mỏng nhẹ nhàng nhấp.

"3000 vạn!"

Chỉ là, anh nói xong câu đó, ngón tay đặt ở bên cạnh hơi hơi nắm lại. Không phải bởi vì ngại quý, cũng không phải đau lòng vì tiền, mà bởi vì, ba chữ này, lại là một số 3, dường như anh rất có duyên với số 3. Ba ngàn vạn, ba trăm ngàn vạn, hơn kém nhau cả chục lần, anh vĩnh viễn sẽ đối xử Lý Mạn Ni tốt hơn Hạ Nhượng Tâm.

Mà con số này vừa ra, cũng không có ai đi tăng giá, bởi vì không có ai giống như Sở Luật, dùng một số tiền lớn mua một chuỗi vòng cổ, không thể ăn, cũng không thể mặc.

Sở Luật đứng lên, đã biết thứ kia sẽ thuộc về anh. Còn ngược phụ nữ kia lưu luyến nhìn chiếc vòng cổ kim cương, sau đó trừng mắt liếc nhìn Sở Luật một cái. Sở Luật quay đầu, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn về phía cô, cô liền cảm thấy gió lạnh thổi khắp toàn thân, cực kỳ không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Nằm viện thì phải làm sao bây giờ?

Editor: Ngạn Tĩnh.

Sở Luật cầm lấy chiếc vòng cổ kia, đi xuống đài, đeo chiếc vòng vào cổ Lý Mạn Ni. Người phụ nữ có chiếc cổ thon dài lại thêm chiếc vòng cổ này, càng trở nên xinh đẹp, quý giá.

Chỉ là, trong mắt anh lại hiện ra thứ gì đó, dường như trước kia cũng có một hình ảnh như vậy, nam chính là anh, nhưng nữ chính lại là một người khác.

Thật ra, chỉ anh biết, giữa hai chiếc vòng cổ ba ngàn vạn cùng ba trăm ngàn vạn, anh lại thích chiếc vòng cổ trân châu kia hơn.

"Luật, cảm ơn anh, em rất thích" Lý Mạn Ni nhẹ nhàng vỗ cổ mình, thật sự cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này. Cô cảm động hai mắt cũng ướt át, vươn tay ôm lấy cổ Sở Luật, mà anh cũng cẩn thận ôm eo cô.

Nghe cô nhẹ nhàng nói vào tai mình câu em yêu anh.

Em yêu anh.

Nhưng là anh, có yêu cô không?

Anh vươn tay ôm lấy người phụ nữ trong lòng mình, mà trên màn hình cũng dừng lại ở đó.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại, vươn tay sờ lên mặt. Trên mặt có chút vết nước lạnh lẽo, thì ra cô đang khóc.

Cô đứng lên, đứng trước cửa phòng bệnh, dùng sức lau nước mắt đi. Con gái của cô hiện tại thế nào rồi? Tiểu Vũ Điểm của cô thế nào rồi? Con bé có đau không?

Tay cô đặt lên cửa phòng bệnh, giữa ngón tay đều là hơi lạnh không có cách nào ấm áp lên được.

Đứa bé không thể có chuyện, nếu không cô cũng không biết phải sống sót như thế nào.

Mà lúc này cửa phòng bệnh lại mở ra, bác sĩ bước ra, còn chưa đợi Hạ Nhược Tâm hỏi cái gì, bác sĩ đã tháo khẩu trang ra.

"Đường hô hấp của đứa bé bị nhiễm cảm, hiện tại đã chuyển sang viêm phổi, cần phải nhập viện, cô đi làm thủ tục nhập viện đi"

Lời nói của bác sĩ lại khiến thân thể Hạ Nhược Tâm lung lay đôi chút, trên mặt có loại trắng bệch nhàn nhạt, dần dần mất đi huyết sắc. Phải nằm viện, phải nhập viện.

"Cô có thể yên tâm, đứa bé tuy rằng bệnh nặng, nhưng là không có vấn đề gì lớn, chỉ cần ở trong bệnh viện vài ngày là được. Đứa bé dù sao còn quá nhỏ, chúng tôi sợ đứa bé sẽ xuất hiện biến chứng, cảm nhiễm đến bộ phận chức năng khác.

Bác sĩ vừa thấy thân hình lung lay sắp đổ của Hạ Nhược Tâm, giống như đẩy nhẹ một cái liền ngã, cho nên lên tiếng an ủi.

Hạ Nhược Tâm không nói gì thêm, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu một cái, cử động hai chân đi về phía trước. Bước chân rất nặng, rất gian nan. Phải nhập viện, muốn nằm viện thì phải có tiền, nhưng là!

Cô bỏ tay vào túi, từ bên trong lấy ra một ít tiền. Một khối, hai khối.. mười khối, lớn nhất cũng chỉ có năm mươi, cũng chỉ có mấy tờ như vậy mà thôi, đây đều là toàn bộ gia sản của cô.

Cô dừng lại, gất gao nắm chặt đồng tiền lẻ đó, hốc mắt cũng hồng hồng. Làm sao bây giờ, cô phải làm sao bây giờ?!

Cô đột nhiên ngừng đầu, giống như vừa quyết định một chuyện nào đó, trên gương mặt dường như trong suốt, xuất hiện thần sắc bi ai không thể miêu tả.

"Cô xác định? Nhưng là thân thể của cô không thích hợp" Một vị bác sĩ đánh giá người phụ nữ trước mặt. Cô thật gầy, thể trọng lại không đủ, làm như vậy là không được.

"Tôi xác định" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, xắn tay áo lên, lộ ra một cánh tay thật gầy, bạch khiết như ngọc, nhưng là, lại gầy yếu đến đáng thương, tựa hồ chỉ cần có người dùng một lực nhẹ, cũng có thể dễ dàng bẻ gãy tay của cô.

"Thật xin lỗi, chuyện này, tôi không thể làm được" Bác sĩ đặt đôi tay lên bàn, con ngươi dưới đôi mắt kính hiện ra một tia không tán đồng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Bác sĩ tốt

Editor: Ngan Tinh.

"Mặc kệ cô cần tiền đến thế nào, nhưng là chuyện này, không có khả năng làm"

"Cô hẳn nên biết máu có ý nghĩa thế nào với một người, tiền không phải là mệnh"

Bác sĩ khuyên cần người phụ nữ xanh xao tái nhợt trước mắt này, sẽ không đồng ý để cô bán máu, bởi vì cô gầy đến đáng thương, thân thể cũng đã hư đến cực kỳ.

Hạ Nhược Tâm vẫn cứ đặt tay mình lên bàn, cô nâng mắt lên, trong đôi mắt lộ ra quá nhiều bị thương, cô vô lực cười cười, "Tôi hiểu rõ ý của anh, có lẽ đối với rất nhiều người mà nói, tiền không phải là mệnh, nhưng đối với tôi thì lại đúng. Bởi vì, tôi muốn cứu con gái của mình, con bé mới sinh ra chưa tới một tháng, nó còn đang chờ tôi đưa tiền đến cứu nó. Con bé cần tôi, mà tôi cần tiền"

"Cầu xin anh, giúp tôi được không? Tôi có thể không cần mạng, nhưng không thể để mất đi con gái"

Cô nắm chặt cánh tay trái vô lực của mình, từng giọt nước mắt tạo thành một đường roi xuống, nhỏ giọt dưới cằm cô. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sao cô có thể làm ra lựa chọn này chứ. Bởi vì, cô không còn cách nào cả, cô không có tiền, lại không dám trở về thành phố nơi mình sinh ra, càng không dám tìm người quen giúp đỡ. Cô sợ, sợ sẽ bị người họ biết, rồi người đó sẽ đến tổn thương con của cô.

Nam bác sĩ đứng lên, khoanh tay nhìn về phía cửa sổ. Trên thế giới này người đáng thương quá nhiều, luôn có như vậy, có lý do và bất đắc dĩ.

"Cô xác định?" Anh ta hỏi lại lần nữa, trên mặt lộ ra thần sắc nghiêm túc đến kỳ lạ, một đôi mắt ẩn dấu dưới đôi kính mắt lộ ra sự sắc bén không nói nên lời.

Có lẽ, anh cũng không phải là một bác sĩ đơn giản như thế, có lẽ anh cũng chẳng lương thiện gì.

Hạ Nhược Tâm gật đầu mạnh một cái.

Khoé môi hơi có ý cười, rõ ràng là muốn khóc, nhưng cô vẫn luôn dùng sức để cười. Cuộc sống đối với cô có rất nhiều bất công, nhưng là, cô chỉ cần Tiểu Vũ Điểm tốt, những cái khác, cô đều có thể thừa nhận.

Bác sĩ lại lần nữa ngồi xuống, con ngươi màu đen phiếm qua loại ánh sáng màu lam nhàn nhạt. Ngũ quan của anh lớn lên thật tốt, lúc cười sẽ làm người khác cảm thấy thật ấm áp, nhưng là, lúc không cười, lại có chút cảm giác xa cách khó tiếp cận.

"Sẽ đau đấy" Anh từ chiếc hộp bên cạnh lấy ra một chiếc kim tiêm cực đại cực thô, thậm chí có thể so sánh với cánh tay nhỏ bé yếu ớt của cô. Cô biết sẽ đau, nhưng là, cô không sợ.

Cô lắc đầu, trong mắt là một mảnh ý cười không hồi không oán. Như vậy liền sẽ có tiền, Tiểu Vũ Điểm liền sẽ tốt lên, liền sẽ không đau khổ như thế nữa. Con bé còn nhỏ như vậy, cô tình nguyện nhận tất cả đau khổ lên người mình, cũng không muốn đứa con không có cha của mình phải chịu chút đau khổ nào.

Bác sĩ cầm lấy ống tiêm, kéo cánh tay cực kỳ gầy của cô ra, không biết cô có bị rút hết máu mà chết hay không nữa.

Đôi mắt anh trầm một chút, ống tiêm trên tay cứ như thể chui vào cánh tay gầy yếu của cô. Mắt Hạ Nhược Tâm loé lên, nhìn dòng máu đỏ tươi chảy vào ống tiêm, máu của cô, vẫn là ấm áp như vậy.

Cô nhẹ nhàng nắm chặt tay. Châm rất thô, nhưng cũng không đau lắm, chỉ là cảm thấy sức lực toàn thân giống như cũng đều rời đi.

Cô nhẹ nhàng nhắm chặt hai mắt, không biết qua bao lâu, cánh tay nhẹ đi, một bàn tay to ấm áp cứ thế đặt lên cánh tay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Không trị liền phế đi

Editor: Ngan Tĩnh.

"Đau không?" Giọng nói nam tính dễ nghe vang lên, có chút nhàn nhạt thương tiếc, lại làm cho lòng Hạ Nhược Tâm ần ần đau. Đã bao lâu rồi không có người nhẹ nhàng quan tâm hỏi cô như vậy.

Cô đau không? Đói không? Khó không?

Hạ Nhược Tâm mở hai mắt, lắc lắc đầu, "Anh gạt tôi" Mà anh phát hiện, đôi mắt của cô cực kỳ xinh đẹp, giống như dòng nước sạch sẽ trên núi, có thể tẩy rửa sạch sẽ bất cứ thứ gì, đối với anh, đối với người khác, cũng đối với rất nhiều người.

"Tôi gạt cô lúc nào?" Bác sĩ nhàn nhạt nhướng mày, ngón tay vẫn như cũ đè lại trên tay cô, nơi vừa được kim chích vào, ánh mắt kỳ quái nhìn về phía cánh tay trái của cô.

"Rõ ràng không đau, anh lại nói là sẽ đau" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng chạm vào môi đỏ của mình, cảm giác ần ần đau vẫn còn đó.

Mà bác sĩ lại nhàn nhạt cong khoé môi, có khi nhìn anh cảm giác không giống như một bác sĩ, trái lại giống một thương nhân hơn.

"À, có người sẽ đau lòng, nơi này" Anh chỉ vào vị trí tim của cô, "Đau không phải tay, mà là tim đúng không?"

Hạ Nhược Tâm hơi sững người một chút. Thật ra không đau, chỗ nào cũng không đau, có thể cứu con gái của mình, đây là cao hứng, sao có thể là đau cơ chứ.

"Đưa tay trái tôi xem một chút" Anh vẫn nhẹ nhàng ấn tay phải của cô, đảo mắt liền nâng tay trái của cô lên.

Tay của bác sĩ đặt lên tay cô, sau đó dùng sức ấn. Hạ Nhược Tâm chỉ là khẽ cắn chặt môi, đau giống như kim đâm vào vậy.

Quả nhiên đúng vậy, cánh tay này của cô căn bản không có sức lực, tổn thương đến xương cốt, nhưng lại không được chữa trị tốt, mà xương cốt đã bị trật, dùng sức chạm vào vị trí đó vẫn là rất đau.

"Nếu hiện tại chữa trị vẫn là có thể trị được" Bác sĩ có ý khuyên, mà Hạ Nhược Tâm lại nhìn cánh tay của mình, tay của cô, vẫn có thể trị được sao?

Chỉ là, không có khả năng. Cô đứng dậy, cúi đầu thật sâu với bác sĩ, "Cảm ơn anh" trên gương mặt trắng xanh có chút trầm thương, một loại đau lòng không dễ biết. Nụ cười nhẹ vẫn luôn treo bên môi, thực kiên cường cũng làm người khác đau lòng.

Cô cầm lấy giấy bán máu, thân thể lung lay một chút, đi ra ngoài, cũng không phát hiện tầm mắt nhìn chăm chăm mình như đang suy tư cái gì của vị bác sĩ kia.

Thẳng cho đến khi tầm mắt hoàn toàn không còn thấy bóng dáng của cô.

"Thật là một người phụ nữ cố chấp" anh lâu bầu lăm bằm, sau đó cởi áo bác sĩ ra, đi ra ngoài.

Đây chỉ là một bước đệm nhỏ với anh mà thôi, anh cho rằng cũng sẽ giống như ngàn vạn cuộc gặp mặt trong cuộc đời của anh mà thôi, sẽ không còn gặp lại.

Chiếc áo trắng kia vẫn treo ở đó, nơi này vẫn thường xuyên có người tới, hơn nữa còn là vì tiền.

Hạ Nhược Tâm ngồi bên giường bệnh, ngón tay nhẹ nhàng chạm nhẹ vào mặt đứa bé. Gương mặt đứa bé thấp phần hồng nhuận, thoạt nhìn, cô bé đã hạ sốt, hiện tại đã không sao.

Trả tiền viện phí, vẫn còn một ít tiền, Hạ Nhược Tâm thầm nghĩ, có thể mua sữa bột cho con gái của cô, nếu không đủ, cô có thể bán máu lần nữa. Không thể ngờ được, bán máu lại nhanh có tiền như vậy.

Không sao, chỉ cần Tiểu Vũ Điểm của cô khỏe mạnh, thì tất cả đều không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Đứa bé ngoan

Editor: Ngạn Tĩnh.

Ban ngày cô cứ như thế bồi cùng đứa bé, ban đêm lại ngồi canh bên giường bệnh, chỉ cần đứa bé có một tiếng vang nào, liền lập tức tỉnh dậy.

Trong phòng bệnh toàn bộ đều là những đứa bé không lớn tuổi, nhưng ai cũng có cha mẹ bên cạnh, chỉ có cô một mình.

Có khi nhìn thấy một cặp vợ chồng cẩn thận chăm sóc cho con gái của mình, cô không nhịn được có chút đau xót. Không phải đau xót cho cô, mà là cho con gái của mình.

Tiểu Vũ Điểm của cô không có ba ba, chỉ có mẹ.

Cô cảm thấy áo quần có một lực nhỏ đang lôi kéo, cúi đầu, liền thấy Tiểu Vũ Điểm chẳng biết tỉnh từ lúc nào, mở to mắt nhìn cô. Đôi mắt cô bé hồng hồng, trong rất đáng thương, môi nhỏ còn bẹp ra, tay nhỏ thỉnh thoảng lôi kéo áo quần Hạ Nhược Tâm.

Cô bé không biết nói, nhưng là, lại có một đôi mắt biết nói.

Hạ Nhược Tâm cong eo, cẩn thận bế đứa bé lên, nhẹ nhàng hôn một ngụm vào gương mặt bé. Tiểu Vũ Điểm được mẹ ôm, đôi mắt hơi cong lên, ngón tay vẫn đặt lên mặt mẹ, y y nha nha không biết đang muốn nói cái gì.

"Bảo bối có phải đói bụng rồi hay không?" Cô lại hôn gương mặt phấn nộn kia một ngụm. Tiểu Vũ Điểm vươn tay nhỏ nắm chặt áo quần của cô, hơn nữa gương mặt còn cọ cọ mặt của mẹ, dường như rất thích hành động này.

Hạ Nhược Tâm bế bé, một tay lấy bình sữa luôn được ủ ấm trong ngực ra.

Sau đó đặt Tiểu Vũ Điểm lên đùi, lại đặt bình sữa trước mặt bé. Tiểu Vũ Điểm mở to mắt, sau đó vươn đôi tay bé bé nộn nộn ra phía trước, ôm lấy bình sữa trong tay Hạ Nhược Tâm. Gương mặt nho nhỏ giống như quả táo, khiến người khác hận không thể nhào đến cắn một ngụm. Lông mi dài thỉnh thoảng chớp động, đôi chân nhỏ cũng nhẹ đá, cũng thực không an phận.

Mà những người khác cũng có chút hâm mộ đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm, đều là nghĩ đến, đứa bé này sao có thể ngoan đến như vậy. Có những đứa bé không hiểu chuyện, thấy đứa bé khác khóc liền khóc theo. Duy chỉ có đứa bé này, nhiều lúc chỉ mở to đôi mắt nhìn xung quanh, sau đó lại tự chơi ngón tay của mình.

"Con gái của cô thật xinh đẹp" Một người phụ nữ ôm một đứa bé đi đến, mắt nhìn cô bé đang bú sữa trong lòng Hạ Nhược Tâm. Xác thực, đứa bé này lớn lên thật xinh đẹp. Mà cô lại nhìn về phía Hạ Nhược Tâm, trách không được, mẹ lớn lên xinh đẹp như vậy, con gái đẹp như vậy cũng không phải là lạ.

"Con của cô cũng rất xinh đẹp" Hạ Nhược Tâm ôm con gái ngoan, ý cười nhẹ nhàng. Đứa bé trong lòng người phụ nữ kia dường như cũng biết mẹ đang khen đứa bé khác, liền có chút khó chịu xoay xoay người.

Mỗi đứa bé trong lòng mỗi người mẹ, đều là bảo bối, đều là tiểu thiên sứ.

"Đúng vậy, con của tôi cũng rất đẹp" Người phụ nữ hôn hôn mặt của con mình. Đúng vậy, có cái gì mà phải hâm mộ, con của cô chẳng phải cũng rất đáng yêu sao?

Hạ Nhượng Tâm tùy tay chỉnh lại tư thế bé. Tiểu Vũ Điểm vẫn hai tay ôm bình sữa, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chuyển động. Cô đột nhiên cười cười, muốn trêu đùa cô bé một chút.

Tay cô cẩn thận cầm bình sữa đi. Tiểu Vũ Điểm đột nhiên mở to hai mắt, hai tay hoảng loạn quơ quơ, miệng nhỏ không ngừng y y nha nha. Trong đôi mắt của bé hiện lên sự ủy khuất của một đứa bé, giống như đang nói, mẹ thật là xấu, lại đoạt đi bình sữa của bé.

Hạ Nhượng Tâm lại đưa hộp sữa ra xa hơn. Mà tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm vẫn không ngừng quơ quơ ở phía trước, cuối cùng dẫu đôi môi phàn nộ, giống như đang cầu kính với mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Giúp cô đều là người xa lạ

Editor: Ngạn Tĩnh.

Bé bắt lấy quần áo của Hạ Nhượng Tâm, nhẹ nhàng cắn, dường như xem quần áo của cô thành bình sữa.

Hạ Nhượng Tâm bất đắc dĩ cười. Ai nói Tiểu Vũ Điểm của cô rất ngoan chứ, con bé có khi tính tình cũng rất lớn. Ví như hiện giờ.

Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của Tiểu Vũ Điểm. Mà tiểu gia hỏa vẫn cứ cắn chặt quần áo của cô, chính là không muốn đáp trả cô. Cô bật cười, xem đi, tức giận rồi.

Cô vội vàng cầm lấy bình sữa, nhẹ nhàng đặt bên miệng của Tiểu Vũ Điểm. Lúc này tiểu gia hỏa mới chuyển tay ôm lấy bình sữa, tiếp tục uống.

Thật đúng là tiểu gia hỏa xấu tính. Cô kéo chân qua che đầy chân nhỏ của con gái, tay đặt lên đầu tóc của bé. Tiểu gia hỏa này rất tốt, một đầu tóc đen dày, điểm này rất giống cô.

Cô cẩn thận miêu tả gương mặt nhỏ của con gái. Chỉ một tháng, cô bé đã nảy nở không ít, chỉ là gương mặt này càng xem càng thấy giống cô, nếu nói điểm giống anh ta, thì chỉ có màu mắt, cực đen cực sâu. Mà cô lại cảm thấy may mắn vì đứa bé giống mình, cô sẽ không nhìn thấy bóng hình của người đó trong bé con.

Con gái của cô chỉ của một mình cô, không phải của ai khác.

"Tiểu Vũ Điểm, con biết không? Mẹ rất là yêu con" Cô cẩn thận ôm con gái đã ngủ ngoan vào lòng, mặt nhẹ dán lên gương mặt cực kỳ non mịn của bé.

"Tiểu Vũ Điểm, ngày mai con liền có thể xuất viện, chúng ta liền có thể về nhà. Tuy rằng nhà của chúng ta thực cũ, mẹ cũng thực nghèo, nhưng là, mẹ sẽ dùng hết tất cả để yêu con."

"Mẹ có thể làm tất cả, vì con"

Sau khi trải qua kiểm tra, Tiểu Vũ Điểm thật không còn vấn đề gì nữa. Con sốt của bé đã hết, hiện tại thực sự là một bé con khỏe mạnh. Thu dọn một ít áo quần, Hạ Nhượng Tâm ôm con gái ra bệnh viện. Suốt mấy ngày không ra ngoài, ánh sáng mặt trời bên ngoài như muốn thêu đốt đôi mắt của cô.

Cô cúi đầu. Tiểu Vũ Điểm hiển nhiên rất cao hứng, đôi mắt không ngừng chuyển, cũng không biết đang hưng phấn cái gì?

Tay nhỏ của bé bắt lấy tóc của Hạ Nhượng Tâm, sức lực không lớn, cho nên Hạ Nhượng Tâm cũng không thấy đau đớn gì

Về tới căn nhà kho nhỏ kia, Hạ Nhượng Tâm đỡ con gái ngủ, lúc này mới đi ra ngoài, muốn đến các hộ thu quần áo. Cô hiện tại có thể nói là không một xu dính túi, nếu còn không làm việc, cô và Tiểu Vũ Điểm quả thực muốn chết đói.

Thu một bộ lại một bộ, cô ôm một đống quần áo lớn, đi về phía kho hàng nhỏ của mình. Mà trên tay cô còn nắm một ít tiền, nghe nói đứa bé bị bệnh, mọi người đều đưa tiền giặt cho cô trước, hơn nữa còn cho thêm, nói quần áo dày, giặt không dễ, cho nên đưa nhiều hơn một chút, khiến đôi mắt của cô vẫn luôn hồng. Thì ra lúc cô khó khăn, người ra tay giúp đỡ cô lại chính là những người xa lạ này, không phải người thân của cô, không phải mẹ cô, cũng không phải chồng cô.

Cô mở cửa, tiểu gia hỏa trên giường không biết tỉnh từ lúc nào, vuron tay nhỏ chân nhỏ quơ loạn, miệng phát ra y y nha nha.

Hạ Nhược Tâm vội vàng buông Đồng quần áo xuống, chạy tới, bế con gái lên, sờ vào tã của đứa bé, quả nhiên đã ướt. Cô dán thân hình của con gái vào người mình, dùng chính nhiệt độ thân thể của mình làm ấm thân thể lạnh như băng của con gái.

Cô cúi đầu, tay đặt trên mặt đứa bé.

Mà bé con dường như cũng rất thích độ ấm như vậy, lại nặng nề chìm vào giấc ngủ. Không biết bao nhiêu đêm, khi bé lạnh, Hạ Nhược Tâm đều dùng nhiệt độ thân thể ủ ấm bé con còn chưa hiểu chuyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Hạnh phúc là khi chính mình nghĩ thông suốt

Editor: Ngan Tinh.

Cô luôn lấy hết chăn mền đắp cho con gái của mình, cho dù có lúc bản thân lạnh đến phát khóc.

Chỉ là, chỉ cần nhìn thấy gương mặt hồng nhuận của Tiểu Vũ Diễm, cô thấy cái gì cũng đáng giá.

"Tiểu Vũ Diễm, ngày mai mẹ đưa con ra ngoài kiếm việc làm, được không?" Cô đếm đếm số quần áo trên đất, biết chừng đó không đủ cho hai mẹ con tiếp tục sinh hoạt, cho nên cô cần ra ngoài kiếm thêm việc làm, như vậy có thể tích một chút tiền thuê một căn nhà tiện nghi hơn để ở.

Nơi này quá lạnh.

Cô muốn cho con gái một cuộc sống tốt hơn, vậy rất cần công việc, chỉ dựa vào giặt quần áo không phải không đủ, nhưng khi bắt tắc, cô cũng không thể lại tiếp tục đi bán máu, như vậy không thể nghỉ ngơi chính là đang liều mạng, cô còn phải giữ lại cái mạng này để chăm sóc Tiểu Vũ Diễm. Cô giật giạt cánh tay trái của mình, bác sĩ kia nói đúng, cánh tay cô nếu giờ không trị, cả đời này liền phải tàn phế.

Chỉ là, cũng chẳng sao cả, suốt một năm qua cô đều chịu được, về sau cũng sẽ như vậy, con gái quan trọng hơn.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn gương mặt nhỏ của con gái. Bé con của cô thật sự xinh đẹp, xinh đẹp đến mức cô không muốn buông tay. Chỉ là, cho dù con bé lớn lên xấu xí cũng chẳng sao, cô đều sẽ yêu thương nó.

Buông đứa bé trong lòng xuống, nhưng tay nhỏ của bé vẫn bắt lấy tóc của cô, đành phải nhẹ nhàng gỡ từng ngón ra. Hạ Nhược Tâm sợ sẽ làm đau bé, bé con chỉ nhỏ như vậy, chỉ sợ dùng sức một chút sẽ làm bé bị thương.

Cô đứng lên, lúc này mới bỏ áo quần vào thau, đổ nước vào, giặt sạch từng cái. Tuy rằng nước thực lạnh, nhưng cô đã sớm quen rồi.

Cô thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn tiểu gia hỏa trên giường. Đôi mắt của bé gât gao nhắm chặt, tay nhỏ đặt bên môi, dường như đang cắn ngón tay, lòng ni thật dài thật dày, bao phủ trên gương mặt cực kỳ non nớt của bé. Ánh đèn ấm áp chiếu xuống người bé, xinh đẹp như tiểu thiên sứ.

Hạ Nhược Tâm vươn tay lau chút mồ hôi trên trán. Như vậy là đủ rồi, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy con gái bảo bối của mình, cô liền cảm thấy bản thân thực hạnh phúc.

Có chút hạnh phúc là cần bản thân nghĩ thông suốt. Tuy rằng trời cao cho cô nhiều bất công, nhưng lại trả cho cô một cô con gái đáng yêu.

Đây là bồi thường lớn nhất đối với cô. Cúi đầu, dùng sức giặt sạch quần áo. Chỉ cần sớm giặt sạch đồng quần áo này, cô liền có thể sớm nghỉ ngơi, ngày mai, cô cần phải đi tìm một công việc.

Một công việc có thể khiến cuộc sống của hai mẹ con tốt lên một chút.

Mà cô cũng có thể thuê một căn phòng lớn hơn, không cần thật lớn, nhỏ nhưng vẫn đủ ấm áp. Cô cần chỉ là như vậy thôi, không cần nhiều hơn.

Bằng không, cũng quá tham lam rồi.

Giặt xong chiếc cuối cùng, cô đứng lên, thân thể lung lay, đột nhiên, cảm thấy đầu có chút choáng váng. Nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu một chút, lúc này cô mới vắt áo quần ra, phơi lên.

Thẳng cho đến khi làm xong tất cả, cô mới xoa xoa bả vai của mình, chỉ là sắc mặt kém đến cực điểm.

Đi đến bên giường, bé con vẫn đang ngủ. Hạ Nhược Tâm kéo lấy tay nhỏ của bé chơi một hồi, sau đó nằm xuống, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một hồi.

Cô nghiêng người, cẩn thận ôm bé con vào lòng.

Chậm rãi khép hai mắt lại. Tuy rằng là một kho hàng cực kỳ đơn sơ, nhưng là, lúc này, giống như có một luồng ánh sáng nhu hoà dưới thân, ấm áp chiếu vào người hai mẹ con đang say giấc nồng.

Cả hai đều có lông mi thật dài, khoé môi xinh đẹp nhẹ cong, chỉ là, chính là một người lớn, và một người nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Công việc khó tìm, sinh hoạt không dễ

Editor: Ngan Tĩnh.

Sáng sớm, đập vào mắt là một căn phòng sáng ngời, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi sự lạnh lẽo của căn nhà kho. Hạ Nhược Tâm ôm con gái trong lòng, sau đó cho cô bé ăn một chút nước mì pha loãng, lúc này mới đi ra ngoài. Cô vươn tay chạm nhẹ vào gương mặt của con gái, vô tình khiến Tiểu Vũ Điểm thức giấc. Đôi mắt to tròn đen láy nhìn chăm chăm cô, hai tay nhỏ nắm chặt ao quần của cô.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ nhất định sẽ kiếm được việc làm, đến lúc đó con có thể ăn sữa bột, không cần ăn mì pha loãng, cũng có thể chuyển tới một căn nhà mới, sẽ có máy sưởi, cũng có thể tắm, còn có cửa sổ"

Ôm chặt con gái trong lòng, cô đi ra bên ngoài. Một năm trôi qua, những người đó có lẽ đã sớm quên mất Hạ Nhược Tâm chặt vật kia, nhớ đến sẽ chỉ là một Lý Mạn Ni hạnh phúc. Cô không muốn biết được tin tức gì về họ, nhưng là, đôi khi lại cảm thấy bất lực.

Cô biết, người đàn ông kia rất thương cô ta, cũng rất yêu cô ta.

Thì ra không phải không có tình yêu, chỉ là, tình yêu của anh ta trước đến nay chưa từng đặt trên người Hạ Nhược Tâm mà thôi.

Nhưng là, hiện tại cô đã có một người đáng để yêu hơn, chính là bảo bối trong lòng cô này. Cô chỉ cần sống yên ổn với con gái của mình, như vậy tất cả đều không quan trọng.

Cô không nghĩ đi yêu người đàn ông nào khác, cũng không muốn.

Chuyện quá khứ, còn chưa làm cho cô hiểu rõ ra sao?

"Tiểu Vũ Điểm con yên tâm, mẹ nhất định sẽ tìm được con việc mới" dưới ánh mặt trời, đôi mắt của cô trong trẻo mà kiên định đến dị thường, mà bé con trong lòng ngực cũng mở to đôi mắt ngắm nhìn thế giới bên ngoài, hai viên mắt to tròn nhìn khắp nơi. Chỉ là, khi nhìn thấy có người để ý đến mình, lại vội vàng chui vào lòng ngực của mẹ, sau đó lại trộm liếc mắt một cái.

Chỉ là, có một số việc, không hề đơn giản như Hạ Nhược Tâm nghĩ. Công việc ở bên ngoài không dễ tìm, đặc biệt là một người phụ nữ tay mang theo trẻ sơ sinh như cô, còn tay trái của cô, dùng không được bao nhiêu lực.

Cô không thể để Tiểu Vũ Điểm ở nhà một mình, càng không thể đưa cho ai trông giúp. Tiểu Vũ Điểm là tính mạng của cô, cô không rời khỏi bé được. Cô không có kinh nghiệm làm việc, chỉ biết về một chút, nhưng là, thứ này lại không thể đổi thành cơm ăn được. Đến bây giờ cô mới biết, thì ra, cô lại vô dụng đến vậy.

Ngồi nghỉ chân trên ghế ở ven đường, cô cho bé uống nước. Bé con nho nhỏ căn bản không biết tiếng thở dài thầm kín của mẹ, đôi tay nhỏ ôm lấy bình sữa bú, bú xong lại rúc vào lòng mẹ, càng tò mò với thế giới bên ngoài. Bé thích nơi đông người, thích những thứ có màu sắc tươi sáng, nhưng nhiều hơn là sợ hãi.

"Đi thôi, Tiểu Vũ Điểm. Mẹ lại đi tìm, mẹ cũng không tin một người lớn thế này lại bị đói chết" Cô đứng dậy, vẫn chưa từ bỏ ý định cầm lấy báo. Thẳng cho đến khi cô đến trước cửa một thương trường, nơi này đang tuyển người sao? Chỉ là...

Cô đang hoài nghi, người như cô, có thể làm việc gì?

Cô đi vào, một thân áo quần cũ nát không giống như người có thể bước vào đại thương trường, hơn nữa trên tay còn bế một đứa bé đã ngủ.

"Xin hỏi, nơi này đang tuyển người phải không?" Cô cầm lấy tờ báo, hỏi một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Người phụ nữ hồ nghi nhìn chăm chăm cô nửa ngày, hất mặt về phía bên trái, trên mặt có nhàn nhạt khinh thường, "Ồ bên đó, không phải bên này. Hơn nữa, nhớ, cửa đó dành cho khách nhân ra vào, không phải cho cô bước vào"

Cô ta dùng cảm mà nhìn Hạ Nhược Tâm, có lẽ vì không thích một người phụ nữ đã sinh con lại xinh đẹp hơn cô ta.

Chương 167: Đoạt bát cơm với đàn ông

Editor: Ngan Tĩnh.

Sắc mặt Hạ Nhược Tâm đầy xấu hổ, vội vàng xin lỗi, "Thật xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý" Cô cúi đầu, ôm chặt con gái đã ngủ trong lòng, nhàn nhạt cười. Chẳng sao cả, cô nếm mùi thất bại rất nhiều, bị người cười nhạo cũng thành thói quen, nếu da mặt của cô mỏng, có lẽ đã sớm bị nói đến chết.

Cô quay người, đi theo phương hướng người phụ nữ kia chỉ. Mà lúc này Tiểu Vũ Điểm lại tỉnh, nhìn chăm chăm về phía người phụ nữ kia.

Đôi mắt trong suốt không vướng tạp trần, sẽ làm người khác cảm thấy tự ti. Bé cứ tròn tròn mắt nhìn, người phụ nữ kia nhìn thấy gương mặt bé, nhất thời nhìn mãi không dứt, thậm chí cô ta còn cảm thấy mặt bị nhìn đến cháy bừng.

Người làm công, không có gì đáng để xấu hổ, cũng không hề dè dặt, bọn họ dùng chính đôi tay của mình để nuôi sống mình.

Hạ Nhược Tâm đi tới nơi người phụ nữ kia chỉ, đi vào, bên trong toàn bộ đều là đàn ông, chỉ có một mình cô là nữ.

"Cô đến đây tìm việc làm?" Một người đàn ông nhìn giống như chủ quán nhìn Hạ Nhược Tâm từ trên xuống dưới. Quả nhiên, Hạ Nhược Tâm bị mọi người chán ghét kia đã sớm biến mất trong mắt mọi người, thời gian một năm, sẽ có chuyện mới phát sinh, mà chuyện cũ, sẽ dần bị thời gian làm nhạt đi. Con người là loài dễ quên nhất, mình tinh còn có thể bị lãng quên, huống chi là một người bình thường.

Hạ Nhược Tâm gật đầu, chỉ là không biết anh ta vì sao lại dùng đôi mắt như vậy nhìn cô. Cô cẩn thận ôm bé con trong ngực, lòng đầy bất an, sẽ không phải lại là, không cần cô đẩy chứ?

"Tôi cái gì cũng làm được, cũng không sợ chịu khổ!" Cô tiến lên một bước. Nếu thật sự không thành công, hôm nay trở về cô chỉ có thể ăn dưa muối uống nước sôi.

"Nhưng là, công việc này không thích hợp với cô" Người đàn ông nghiêng đầu, giải thích nói, "Nơi này của chúng tôi là thương trường lý hoá viên, nói thông tục ra chính là làm khuôn vác, cô làm được không?"

"Hơn nữa cô còn có..." Anh ta chỉ vào đứa bé trong ngực Hạ Nhược Tâm, không phải là cô muốn ôm đứa bé đó làm việc chứ?

"Con bé rất ngoan, sẽ không khóc nháo, hơn nữa chúng tôi thật sự rất cần một công việc!" Hạ Nhược Tâm cúi đầu nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm. Bé thật sự rất ngoan, vẫn luôn nằm im không khóc không nháo.

Người đàn ông kia lại do dự một hồi. Không phải anh ta không có lòng đồng tình, nhưng là công việc này thật sự quá nặng, không thích hợp để phụ nữ làm.

"Tôi có thể" Hạ Nhược Tâm dùng sức gật đầu một cái, cô cái gì cũng làm được, chỉ cần cho cô tiền, để con gái của cô có thể được uống sữa bột là được.

Ngữ khí của cô gần như cầu xin, làm người đàn ông kia lần thứ hai do dự, như thể từ chối người phụ nữ này chính là tội ác tày trời.

Mà đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm cũng mở to đôi mắt ra nhìn. Hai người đều có đôi mắt to rất đẹp, bị hai đôi mắt tràn đầy khẩn cầu nhìn chăm chăm khiến anh ta không có cách nào nói lời từ chối.

"Được rồi, trước cô cứ làm thử, nếu không được thì hãy đi thôi" Anh ta đứng lên, dù sao kiên trì được hay không thì chỉ có thể xem cô. Cũng không phải không có phụ nữ kiên trì được, chỉ là thời gian không dài mà thôi. Sức lực giữa nam và nữ có khác biệt, phụ nữ lại còn dám đi tranh bát cơm với đàn ông, đây chẳng phải là hết việc để làm rồi sao?

"Cảm ơn" Hạ Nhược Tâm thiếu chút nữa phát khóc. Cô rút cuộc cũng tìm được việc làm, có lẽ tương lai rất vất vả, nhưng là, đồng thời cô cũng thấy được bóng dáng của hạnh phúc.

Cô cười ôm chặt con gái, mà Tiểu Vũ Điểm tay nhỏ bắt lấy tóc của mẹ, mỗi nhỏ cũng cong lên.

Chương 168: Rất giống, người phụ nữ kia

Editor: Ngan Tĩnh.

Hai mẹ con cô rất nhanh sẽ có nhà mới.

Hạ Nhược Tâm cột Tiểu Vũ Điềm trước người, các thực như lời cô nói, đứa bé rất ngoan. Lúc này, trên vai cô công một túi đồ vật, trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, cánh tay trái ầm ầm đau, thật nặng. Nhưng là, chỉ cần đối diện với đôi mắt to tròn của con gái, cô liền không nhịn được cười.

Lúc nghỉ ngơi, có khi cô sẽ dùng ngón tay đùa bỡn với bé, có khi lại đút bé uống nước. Một người phụ nữ làm việc thể này cũng không dễ dàng, cho nên nhiều lúc mọi người sẽ để cô vác đồ nhẹ hơn.

Ai bảo trên đời này không có người tốt. Cô đã gặp được người tốt, còn gặp rất nhiều.

Cô dựa vào một bên tủ, trong tay cầm một bình sữa, cẩn thận cho bé con bú. Bả vai rất đau, tay trái cũng nhắc lên đầy khó khăn, nhưng đối với bé con, cô vẫn luôn cẩn thận. Mà Tiểu Vũ Điềm ăn no xong, chỉ là an tĩnh ghé vào lòng Hạ Nhược Tâm, không nháo không khóc.

Cô dùng tay phải ôm bé con, đi ra từ cửa hông. Cô vĩnh viễn nhớ tới lời nói của người phụ nữ kia, cửa chính giành cho khách, cho nên cô chỉ cửa hông.

"Tiểu Vũ Điềm, chúng ta về nha" hôn hôn mặt con gái, Tiểu Vũ Điềm dường như cũng thích nói chuyện với mẹ, y y nha nha không biết đang nói gì, tay nhỏ thỉnh thoảng còn lộn xộn.

Hạ Nhược Tâm nhét tay nhỏ của bé vào trong quần Áo của mình, như vậy liền không bị lạnh.

Mà cô cũng không biết, cách đó không xa, có đậu một chiếc Lamborghini màu đen. Xe cô quen thuộc, người cũng vậy, biển số xe cũng thế.

"Luật, anh đang nhìn gì vậy?" Lý Mạn Ni ôm eo của anh, nhìn theo tầm mắt của anh, chỉ là không có ai cả.

"Không có gì" Sở Luật nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, thuận thế để Lý Mạn Ni dựa vào vai của mình, chỉ có đôi mắt đen kia tựa như hiện lên cái gì.

Ngón tay anh nhẹ nhàng luồn vào tóc Lý Mạn Ni, biểu tình dường như có chút hoảng hốt nhàn nhạt. Bóng lưng của người phụ nữ vừa rồi dường như rất giống...

Người phụ nữ kia.

Hạ Nhược Tâm trở lại nhà kho nơi mình đang sống, buông con gái đã ngủ say xuống, đi thu quần áo để giặt. Ban ngày đi khuôn vác, ban đêm còn phải giặt quần áo, thân thể của cô đã sớm bị số công việc đó làm cho kiệt quệ. Nhưng là, chỉ cần nghĩ tới con gái sẽ có bột để ăn, hai mẹ con cô sẽ có phòng ở mới, cô liền cảm thấy sức lực dồi dào.

Cô mỗi ngày đều sẽ mang theo con gái đi làm, từng ngày từng ngày, dường như đã thành một loại thói quen trong cuộc sống.

"Nhược Tâm, cô đi đưa thứ này đi, có một vị khách đang cần lễ phục. Vốn không phải là trách nhiệm của chúng ta, nhưng cấp trên giao, chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo" Một chàng trai đặt một bộ lễ phục vào tay Hạ Nhược Tâm, còn dặn dò, "Nhanh lên một chút, khách đang cần gấp"

Chỉ là, người này nhìn thấy trên người Hạ Nhược Tâm còn cột một đứa bé, có chút do dự, "Nhược Tâm, thật xin lỗi, nơi này ai cũng có việc, chỉ có cô đi được, chỉ là bên ngoài..."

Hạ Nhược Tâm ôm chặt cái hộp trong tay, hơi nhấp môi, cuối cùng cười với chàng trai kia, "Không sao, tôi đi nhanh về nhanh"

Cô đi ra ngoài, tay còn lại ôm chặt Tiểu Vũ Điềm trong lồng ngực. Bên ngoài trời đang mưa, hơn nữa mưa rất lớn. Cô cúi đầu, dùng áo quần bao chặt đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Đưa quần áo

Editor: Ngan Tịnh.

"A nha..." Tiểu Vũ Điểm tay nhỏ gãi gãi quần áo của mẹ, một đôi mắt to thỉnh thoảng chớp chớp, gương mặt phản nhện cực kỳ đáng yêu.

Đi ra bên ngoài, quả nhiên, trời mưa cực kỳ lớn. Cô mở quần áo của mình ra, bao bọc con gái càng chặt, mở dù ra, sau đó chạy vào trong làn mưa. Cô tận lực đặt dù ở phía trước, Tiểu Vũ Điểm trong lòng cô, còn chiếc hộp kia đều được bảo hộ rất tốt, một chút mưa cũng không dính vào. Mà mặt của Tiểu Vũ Điểm dán vào trên ngực cô, cũng không hề nhận ra sự không thích hợp nào.

Trong màn mưa, rất dễ để thấy một người phụ nữ đang chạy gấp gấp. Trên lưng cô đã ướt một mảnh, nhưng vẫn chạy không ngừng, giày cũng bị nước mưa làm bẩn, thậm chí cả người đều lạnh đến thấu xương.

Chờ đến khi chạy đến trước cửa nơi cần giao đồ, cô hơi sững sốt một chút. Đây chẳng phải là phòng làm việc của Tần Lạc sao? Vòng đi vòng lại, thế nhưng cuối cùng cô cũng đến nơi này, thế giới này đúng thật là nhỏ, vì sao lại gần như vậy chứ, xa hơn một chút cũng không được sao?

Cô phức tạp đứng ngoài cửa, xuyên thấu qua pha lê trong suốt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người phụ nữ rực rỡ loá mắt đang ngồi trên ghế kia.

Đây chính là nơi Sở Luật biến cô thành công chúa, cũng là nơi đẩy cô vào địa ngục. Cô buông chiếc hộp trong tay xuống, trên gương mặt có chút tái nhợt nhàn nhạt, tóc cũng ướt nhẹp.

Cô cẩn thận mở quần áo trên người mình, phát hiện tiểu gia hoạt kia ngủ cực kỳ say, gương mặt dường như đỏ lên một chút, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chu chu, dường như có chút đói bụng.

Cô yêu thương vỗ vỗ gương mặt nhỏ của con gái, lúc ngẩng đầu, sự đau xót nơi đáy mắt đã giảm đi một ít. Bọn họ có hạnh phúc của bọn họ, mà cô cũng đã có hạnh phúc riêng của mình.

Cửa được đẩy ra, có một người đi ra, không xác định hỏi, "Cô đến đưa đồ đúng không?"

Hạ Nhượng Tâm gật gù đầu, đưa chiếc hộp trong tay qua. Chiếc hộp không hề bị ướt chút nào, chỉ là lưng cùng giày của cô đều ướt đầm.

Cô đánh rùng mình một cái, đôi tay ôm chặt con gái trong lòng. Cũng không biết, con gái của cô có lạnh không?

Lúc này, một chiếc xe hơi cao cấp ngừng lại, một loại hơi thở khiến cô cảm thấy áp lực dồn đến. Cô vội vàng tránh qua một bên, lúc này người ôm chiếc hộp kia cũng phát hiện lưng Hạ Nhượng Tâm ướt đầm, kỳ quái nghĩ.

Cô như vậy là bụng dù hướng về phía trước quá đi? Hơn nữa cái công ty kia rốt cuộc là làm việc thế nào, sao lại để một người phụ nữ như thế mang áo quần đến, nếu để bị ướt, bọn họ dù cho là ai cũng đến không được đâu!

Lúc này, từ trong xe bước ra một đôi chân hữu lực. Đôi giày da màu đen giẫm lên nước mưa, anh một ánh mắt cũng không liếc loạn dù chỉ một cái, trực tiếp bước vào bên trong.

Người đàn ông kia mở chiếc hộp Hạ Nhượng Tâm mới đưa tới, bên ngoài hộp không bị ướt, bên trong càng không. Bên trong là một bộ lễ phục màu bạc, từ lễ phục cho đến giày, túi xách không thiếu thứ gì.

Tần Lạc dựa ở một bên, trầm mặc như đang bình luận một kiện vật phẩm. Anh xác thực là sẽ khiến cho người phụ nữ này xinh đẹp hơn, nhưng là, người phụ nữ này không phải là mẫu người anh muốn kia, cũng không thể trở thành một bộ tác phẩm tốt được.

"Tần Lạc, đã xong chưa?"

Người đàn ông từ cửa bước vào, vừa tiến vào liền hỏi.

Tần Lạc lười biếng đứng lên, anh xoa xoa mắt, "Mỗi lần tới đều là thế này, cậu cho rằng tôi rảnh rỗi lắm sao" Anh không cao hứng hừ hừ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Anh ta là một tên điên

Editor: Ngan Tịnh.

"Chuyên viên trang điểm cũng có thời điểm linh cảm cạn kiệt, cũng có lúc tâm tình không tốt. Tôi mặc dù không có kỳ sinh lý như phụ nữ, nhưng trong tháng vẫn có mấy ngày không làm việc, hiện tại, chính là mấy ngày này"

Sở Luật nhướng mày. Anh cũng không biết rốt cuộc đắc tội với người này chỗ nào, mà mỗi lần gặp đều giống như anh thiếu cậu ta rất nhiều tiền vậy.

"Được rồi, Lý tiểu thư, lễ phục đã được đưa tới, cô có thể đi thay" Tần Lạc đặt mông xuống ghế sofa, bắt chéo chân. Đối với một Lý Mạn Ni mờ mịt vẫn là coi như khách sáo, dù sao cũng là khách, lễ phép vẫn là điều cần thiết.

Mà khi Lý Mạn Ni vào phòng thay đồ, Tần Lạc mới buông hai chân xuống, ngồi nghiêm chỉnh, như cười như không nhìn Sở Luật.

"Cậu muốn biết cái gì?" Sở Luật hào phóng thoải mái cho anh rà quét. Hai người cũng xem như bạn lớn lên từ nhỏ, mặc chung một cái quần, tất nhiên đối với cảm xúc của đối phương cũng tính là hiểu biết ba phần.

"Tôi muốn biết người phụ nữ kia giờ ở đâu? Tôi đã nói rồi, nếu không cần thì tặng cho tôi, tôi cần một tác phẩm tốt" Tần Lạc đặt một ngón tay lên cằm, nhẹ nhàng làm động tác sờ sờ. Động tác này, biểu cảm này, thật là mất hồn.

Mà sắc mặt Sở Luật liền trần xuống, khí lạnh trên người càng dày thêm.

"Tần Lạc, tôi đã nói rồi, không được đánh chủ ý lên cô ấy" Mà cô ấy trong miệng anh là ai, cả hai đều hiểu rõ.

"A... Cậu không cho phép? Với thân phận gì? Với lý do gì? Cậu cho rằng bây giờ cậu là ai? Chồng của cô ấy? Hay là chồng trước?" Tần Lạc không ngại châm chọc. Anh ta không sợ Sở Luật mặt lạnh cùng thủ đoạn của anh, hiện tại trong bụng anh ta đang có một ngọn lửa. Người đàn ông này là kẻ đã hủy hoại một tác phẩm tuyệt vời.

Nắm tay bên người Sở Luật nắm chặt, sau đó nở một nụ cười lạnh, "Người phụ nữ kia đã chết, nếu cậu muốn tìm, vậy cậu có thể đi tự sát. Nhảy xuống biển, thất cổ, nhảy vào xe, cái gì cũng được"

Tần Lạc nhún nhún vai, "Mất đi một tác phẩm tốt, tôi sẽ đau lòng, sẽ đau răng, nhưng là, tôi còn không cho rằng, thứ kia còn quan trọng hơn cả mạng của mình"

"Còn cậu?" Anh đứng lên, đi về phía Sở Luật, môi đỏ xinh đẹp nhẹ cong, "Cậu hỏi tìm mình một chút, cậu có thật sự muốn cô ấy chết hay không? Cô ấy chết rồi, cậu có thật sự cao hứng, hưng phấn hay không?"

Tần Lạc để lại một câu ý vị thâm trường như vậy, hai tay dứt túi quần, sau đó đi qua Sở Luật. Chỉ là đi vài bước, lại quay đầu lại.

"Tôi có khi cảm thấy tôi đôi khi có chút biến thái, mà cậu, còn biến thái hơn cả tôi. Thích tra tấn người khác, còn thích tra tấn cả chính mình"

Nói xong, còn nhường nhường mày. Hàng lông mày thật dày, thập phần có sự mỹ lệ nam tính. Tuy rằng ngũ quan có chút âm nhu, chỉ là, không có ai xem anh như phụ nữ cả.

Anh đẹp, rất trung tính, có chút yêu mị, mà là yêu mị của đàn ông, chứ không phải của phụ nữ.

So với Sở Luật âm tình bất định, loại người mà người khác đoán không ra tính cách như Tần Lạc, dường như càng phiền toái hơn. Bởi vì bạn sẽ không biết, giây tiếp theo anh ta có nổi điên lên, trực tiếp bóp chết bạn hay không.

Mà lúc này, cửa phòng thay đồ được mở ra, Lý Mạn Ni mang theo làn váy thật dài đi ra. Tần Lạc ngay cả xem cũng không muốn xem. Không phải khẩu vị của anh ta, ngay cả nhìn cũng đã không thích rồi.

Người phụ nữ bình thường như vậy, mặc mấy bộ đó vào, cũng chẳng đẹp đến chỗ nào.

"Luật" Lý Mạn Ni đi tới trước mặt Sở Luật, rồi lại đi một vòng, "Anh xem em mặc vậy có đẹp không?" Cô trộm ngắm qua gương, trách không được có nhiều mình tính dùng cách gì cũng muốn anh ta tạo hình cho mình. Đôi tay của anh ta thật sự sẽ giao cho phụ nữ một linh hồn mỹ lệ, một giấc mộng công chúa mỹ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Anh ta sẽ không bỏ qua

Khai thác toàn bộ vẻ đẹp của cô, cô có thể cam đoan, đêm nay mình sẽ là người xinh đẹp nhất tại nơi này.

"Rất đẹp," Sở Luật khen ngợi Lý Mạn Ni, đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ, lẽ ra, cô nên cười xấu hổ mới đúng, không phải như vậy, quá mức tự tin, cũng quá mức vui vẻ, anh chợt cười, mê man không rõ.

"Chúng ta đi thôi, thời gian sắp tới rồi."

Lý Mạn Ni chủ động khoác tay Sở Luật, hai người đi ra ngoài, mưa rơi vùn vù.

Lý Mạn Ni vươn tay, nước mưa hắt lên, cô ta vội rút tay về, cúi xuống nhìn đôi giày cao gót màu bạc, phải làm thế nào.

“Luật, sẽ ướt giày mất,” cô ta kéo áo Sở Luật, thật sự không muốn dính tí nước mưa nào, nếu không sẽ làm hỏng mất sự hoàn hảo của cô ta.

“Anh biết rồi.” Sở Luật quay người lại, vươn tay, bế Lý Mạn Ni lên, hết như bế cô dâu khiến hai chân cô ta không chạm tới mặt đất, mà Lý Mạn Ni gất gao ôm cổ Sở Luật, hạnh phúc vô cùng.

“Luật, em yêu anh.” Cô nhắm mắt, hạnh phúc vô cùng, chỉ là đã bỏ lỡ mất sự mát mát và xa lạ chợt loé lên trong mắt Sở Luật.

“Anh cũng yêu em.” Giống như là lời kịch, câu yêu ấy, có thể dễ dàng nói ra, nhưng là, trong mắt anh chẳng có cảm giác gì gọi là yêu. Hoặc là cái yêu ấy, đã đi rồi.

Xe lướt đi trong màn mưa, mưa vẫn rơi rả rích, để lại những tiếng ào ào.

Mà khi chiếc xe kia biến mất, từ góc tường có một người phụ nữ đi ra, toàn thân ướt đẫm, không biết là bởi vì nước mưa hay gì, lông mi đã ướt đẫm, thậm chí chẳng còn sức để nâng lên.

Cô cúi đầu, vội vàng buông tay đang bịt miệng đứa con ra, mà Tiểu Vũ Điểm chỉ mở to mắt nhìn cô, chớp chớp, miệng toét ra cười.

Tay nhỏ kéo quần áo cô, lại dựa vào người cô..

“Tiểu Vũ Điểm, con thấy không, kia chính là ba con, nhưng ba con lại không biết con tồn tại,” cô bé bé lên, hôn mặt nó, “Xin lỗi con, vừa rồi mẹ làm con đau, là mẹ sợ, chỉ sợ, nếu cho người ấy biết chúng ta còn sống, người ấy sẽ không bỏ qua cho chúng ta, đặc biệt là con, Tiểu Vũ Điểm.”

Cô là một người mẹ, phải bảo vệ con mình, mà Sở Luật rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn, cô không phải chưa từng lĩnh giáo qua. Cô không dám cho anh biết sự tồn tại của Tiểu Vũ Điểm, cũng không dám mạo hiểm để con gặp nguy hiểm.

Đối với con của Lý Mạn Ni, anh sẽ yêu tới cực điểm, mà đối với con của cô, cô tin, anh sẽ hận tới cực điểm.

Bởi vì, hận cô, cho nên, cũng hận cả con của cô, đây mới chính là Sở Luật, anh vô tình nhường nào, cô đã sớm hiểu hết rồi, không phải sao?

Chỉ là, biết anh yêu một người khác như vậy, thậm chí so với yêu Hạ Di Hiên còn nhiều hơn, cô lại cảm thấy chua xót, tràn ngập, mắt mát, có lẽ khiến cô rơi lệ đầy mặt.

Nhưng, cô chưa bao giờ khóc, cuộc sống áp lực, con sinh ra, đã làm cô không thể tự ngược đãi bản thân mình.

Như vậy không phải rất tốt sao? Bọn họ đều có người mình yêu, về sau sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Ba năm

“Tiểu Vũ Điểm, con biết không? Ngày con sinh ra cũng là một ngày mưa, cho nên con mới có tên là Tiểu Vũ Điểm,” cô ôm chặt đứa bé, sau đó mở dù, lúc này mới tiến vào trong màn mưa, phần lưng của cô không ngừng bị nước mưa xối xuống, ướt đẫm, gió lạnh thổi qua, lạnh lẽo vô cùng, nhưng, trong ngực cô là Tiểu Vũ Điểm, nép sát vào cô, khuôn mặt nhỏ nhỏ dán vào, trong lồng ngực gầy yếu của mẹ, tìm được sự bảo vệ an toàn nhất, bé ngáp một cái. Môi còn cong lên.

Mà bé cũng không biết, mẹ bé dùng cơ thể ôm yếu của mình, để bảo vệ bé.

Thời gian trôi qua từng giây, giữa lúc chúng ta không để ý tới, chợt phát hiện, hoá ra, thời gian đã qua đi, có người già, có người trưởng thành, cũng có người, chết đi.

“Rầm rầm.” tiếng đập cửa vang lên, sau đó là một người phụ nữ trung niên ra mở cửa, bà kỳ quái nhìn ra phía ngoài, lại chẳng thấy ai cả. Mà bà cúi đầu, trên mặt chợt lộ lên nụ cười, ngồi xổm xuống, nhìn đứa bé còn chẳng cao đến đùi mình.

“Tiểu Vũ Điểm tới giúp mẹ lấy quần áo phải không?”

Đứa bé kia gật đầu một cái, khuôn mặt hết như quả táo, vô cùng xinh đẹp, tóc dài thả trên vai, mềm không thể tả, khuôn mặt hồng hồng nộn nộn, mắt to tròn, môi đỏ mọng, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

“Quả thực giống như bà năm đó ý, Tiểu Vũ Điểm càng lớn càng xinh đẹp, giống mẹ vậy,” ngón tay thô sần xoa lên khuôn mặt nhỏ, mặc dù có chút

không thoải mái, nhưng đứa trẻ vẫn cười ngược ngùng.

“Được, chờ chút nhé, bà đi lấy quần áo cho con.” Bà đứng lên, đi vào trong, đứa bé đứng tại chỗ, mở to đôi mắt tò mò, nhưng không có theo vào,

Chẳng bao lâu sau người phụ nữ kia lạo đi ra, trong ngực còn ôm vài món quần áo, tuy không nhiều lắm, một bàn tay bà đã có thể cầm hết, nhưng đối với đứa bé này, quả thực là có hơi nhiều.

“Tiểu Vũ Điểm ôm chặt vào nhé,” bà đưa đồng hồ cho đứa bé, hai cánh tay bé vòng ôm chặt lấy.

“À đúng rồi,” nghĩ tới cái gì, bà lấy ra một cục kẹo.

“Tiểu Vũ Điểm, cái này là bà cho con, có thể ăn đó,” đây là kẹo bà mua cho cháu gái, vừa vặn còn dư lại một cái, có thể cho đứa bé con này.

Đứa bé ngoan ngoãn lắc cái đầu nhỏ, “Mẹ nói, không thể cầm đồ của người khác.” Giọng nói mềm mại ngọt ngào, mang theo sự non nớt của trẻ con, bất quá, tuy nói vậy, nhưng đôi mắt vẫn dán lấy cục kẹo.

Kỳ thật, nó rất muốn, nhưng mẹ nói...

“Ha ha, không sao đâu, đây là bà cho con, nếu Tiểu Vũ Điểm không cần, như vậy bà sẽ tức giận,” người phụ nữ trung niên cười, trên mặt lại chẳng có vẻ gì là tức giận, nhiều hơn là đau lòng.

Đứa bé này rất ngoan, hiểu chuyện như thế, Nhược Tâm thật sự rất biết dạy con, mới ba tuổi, đứa cháu nhà bà còn lớn hơn bé hai tuổi, bình thường nhìn thấy đồ của người khác, nếu mà thích, không cướp được thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua, bằng không sẽ khóc nháo cả ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Đứa bé ngoan

Còn giống đứa nhỏ này, hiểu chuyện đến mức khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Qua đây đi, cái này là bà cho con, muốn cảm ơn Tiểu Vũ Điểm giúp bà đem quần áo giặt sạch sẽ,” bà nói, sau đó bỏ viên kẹo vào túi đứa nhỏ.

“Cảm ơn bà,” giọng đứa trẻ ngọt như kẹo, làm người lớn nghe xong không khỏi thấy mềm lòng, bé ôm chặt đồng hồ quần áo, lung lay lao đảo đi.

Người bé, kỳ thật có khi còn đi chưa vững, nhưng hiện tại, bé đã biết giúp mẹ làm việc.

Thình thoảng bé lại dùng sức nâng lên cái đầu nhỏ, hai tay ôm rất chặt, cho nên, bé tìm mẹ, sau khi thấy một người phụ nữ đi tới, mắt bé sáng lên, chạy tới trước mặt người kia.

“Mẹ ơi.....”

Hạ Nhược Tâm vừa thấy con, ngồi xổm xuống, ôm đồng hồ quần áo đặt trên mặt đất, ôm lấy đứa bé.

“Có một không, Tiểu Vũ Điểm?” Cô xoa tóc con.

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, “Không một,” sau đó bé ôm chặt cổ Hạ Nhược Tâm, “Mẹ ơi, chúng ta về nhà đi.” Đôi môi đỏ mọng như cánh hồng hơi cong lên, sau đó hôn Hạ Nhược Tâm một cái, bé yêu nhất là mẹ.

“Ừ,” Hạ Nhược Tâm xoa tóc con, sau đó ôm đồng hồ quần áo lên, mà Tiểu Vũ Điểm hiểu chuyện đứng bên cạnh cô, vươn tay, nắm áo mẹ.

Tay bé đặt trong túi tiền của mình, sau đó lại đem ra, đôi tay gầy gao bắt lấy ái Hạ Nhược Tâm, tựa hồ là sợ cô sẽ vứt bé lại.

Hạ Nhược Tâm đi rất chậm, phối hợp với bước chân ngắn tũn ngắn của con, bất quá, tốc độ như vậy cũng khiến cô có cảm giác đã làm Tiểu Vũ Điểm phải chạy chậm.

Đi tới nơi mình ở, ba năm, hai người đã không còn phải ở kho hàng bán thiu kia nữa, hiện tại cô làm đồng thời hai việc, cho nên, có thể thuê một gian phòng ở.

Tuy rằng rất nhỏ, nhưng đủ rồi.

Mở cửa, bên trong chỉ có một gian phòng nhỏ, nhưng hai mẹ con ở cũng thấy vừa.

Một cái chậu to, một đôi tay nhỏ cùng một đôi bàn tay to cùng nhau giặt quần áo, chẳng qua, tay nhỏ sức lực thật sự là quá nhỏ, chỉ giống như đang nghịch nước.

Hạ Nhượng Tâm nhìn con, hàng mi dài, bàn tay nhỏ, trẻ con, kỳ thật nên làm những thứ trẻ con hay làm mới đúng.

Nhưng con cô quá ngoan, ngoan đến mức làm cô đau lòng.

“Tiểu Vũ Điểm, nếu mệt thì không cần giặt, nhé? Mẹ làm được rồi,” kỳ thật, trẻ con cũng chẳng thể giúp được cái gì.

Tiểu Vũ Điểm ngược mặt, nghiêm túc như muốn đòi mạng, bé lắc đầu, “Không, Tiểu Vũ Điểm không mệt, Tiểu Vũ Điểm muốn cùng mẹ làm, bởi vì Tiểu Vũ Điểm lớn rồi.”

Hạ Nhượng Tâm lau khô tay, xoa mặt con, cố chấp giống ai không biết.

“Ha ha.....” Tiểu Vũ Điểm vui vẻ cười, sau đó lại giặt một cái áo to bự, có thể giúp mẹ, bé rất vui.

Cơ thể bé xiu ngoi xôm nơi đó, ánh đèn mờ mờ chiếu lên ngời bé, giống như mọc lên một đôi cánh, mà bé chính là tiểu thiên thần.

Đến để cứu vớt người mẹ hai bàn tay trắng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Một viên kẹo

Chờ giặt xong quần áo, phơi xong, như là hoàn thành công việc hôm nay rồi.

Một gian phòng bếp nhỏ, Tiểu Vũ Điểm nắm áo Hạ Nhượng Tâm, một bước không rời.

“Có phải đói không?” Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại, đau lòng hỏi con.

Tiểu Vũ Điểm ngượng ngừng cười, đôi tay ôm chặt lấy đùi Hạ Nhượng Tâm, “Vâng mẹ, Tiểu Vũ Điểm đói, thật sự chỉ có một chút thôi.”

Bé dùng sức cường điệu cái từ một chút kia, kỳ thật, cái bụng nhỏ đã sắp đói bẹp rồi.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại, không biết vì sao, đôi mắt đột nhiên đau xót, suýt nữa liền chảy nước mắt, cô đã rất nỗ lực, nhưng chẳng thể làm gì nhiều cho con, cũng không thể cho con mặc đồ con thích, không thể cho con ăn đồ ăn vặt, thậm chí, có khi còn để con phải đói bụng.

“Mẹ,” Tiểu Vũ Điểm gát gao ôm đùi Hạ Nhượng Tâm, cọ mặt lên.

“Mẹ, Tiểu Vũ Điểm rất yêu mẹ, thật sự rất yêu.”

Hạ Nhượng Tâm cũng xoay lại, ôm lấy con, hôn mặt con, mẹ cũng yêu Tiểu Vũ Điểm.

Khuôn mặt bé đỏ hồng, chỉ có một mảnh thẹn thùng, bé ôm Hạ Nhượng Tâm, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Bàn ăn không lớn, bên trên để hai đĩa đồ ăn, còn có hai cái chén, một lớn một nhỏ, lớn là của Hạ Nhượng Tâm, mà nhỏ là của Tiểu Vũ Điểm,

Hạ Nhượng Tâm ôm con vào ngực, “Tiểu Vũ Điểm, tới, mẹ đút cho ăn.”

Mà Tiểu Vũ Điểm cố chấp chớp mắt, lắc đầu, “Không cần, Tiểu Vũ Điểm lớn rồi, có thể tự ăn cơm cơm, không cần mẹ đút.”

Bé bò ra khỏi lòng Hạ Nhượng Tâm, sau đó ngồi vào cái ghế nhỏ của mình, lấy ra chiếc thìa, vụng về ăn, bé ăn rất chậm, nhưng không có hạt cơm nào rơi trên bàn.

“Tiểu Vũ Điểm sao không để mẹ đút, hả?” Hạ Nhượng Tâm kỳ quái hỏi con từ sau khi lên hai, bé đã không cho cô đút, lúc nào cũng tự ăn.

Tiểu Vũ Điểm cẩn thận ăn một miếng cơm, mặt phúng phính như quả táo có hơi ảm ức, “Tay mẹ đau.” Giọng nói mềm mại lập tức làm Hạ Nhượng Tâm đỏ mặt, sao con gái cô có thể ngoan như vậy, có thể hiểu chuyện như vậy, cô thà rằng con giống như những đứa trẻ khác, hư một ít, thích làm nũng một ít, nhưng không, bé vẫn luôn rất hiểu chuyện.

Tiểu Vũ Điểm bò xuống ghế nhỏ, lại là ôm lấy chân Hạ Nhượng Tâm, “Mẹ ơi, ôm một cái.” Bé vươn tay, để Hạ Nhượng Tâm ôm,

Hạ Nhược Tâm ôm con lên, Tiểu Vũ Điểm thò tay vào túi, sờ soạng hồi lâu, mới lấy ra một cục kẹo, “Mẹ ơi, kẹo này, là bà cho.”

Né ngẩng đầu lên, “Bà nhất định phải đưa cho Tiểu Vũ Điểm, bằng không, bà nói Tiểu Vũ Điểm không ngoan, mà Tiểu Vũ Điểm là đứa bé ngoan nhất.”

Né đặt cục kẹo vào trong tay Hạ Nhược Tâm, nhưng trong mắt lại là hiện lên một tia nho nhỏ khát vọng, kỳ thật bé cũng muốn ăn.

“Mẹ không cần, Tiểu Vũ Điểm ăn đi,” Hạ Nhược Tâm để cục kẹo lại tay con, cô nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt bé, mình muốn ăn như vậy mà còn đòi phải cho mẹ, đứa bé này, bao giờ mới khiến cô hết đau lòng đây?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Mẹ là mẹ phù thủy tốt

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, “Mẹ ăn đi, Tiểu Vũ Điểm đã ăn rồi,” bé vươn ngón tay, so một chút, “Tiểu Vũ Điểm đã ăn một cái.”

Chỉ là, bé nói xong lại cúi đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, bé nói dối, không biết cái mũi có thể dài ra không, mẹ nói, trẻ con mà nói dối thì mũi sẽ dài ra, rất xấu.

Bé ghé vào ngực Hạ Nhược Tâm, khuôn mặt nhỏ hồng hồng nộn nộn, trộm nhìn Hạ Nhược Tâm, còn có cục kẹo kia, liếm môi.

Né thật sự muốn ăn.

Hạ Nhược Tâm lột ra giấy gói kẹo, đặt ở miệng, nhìn khuôn mặt mát mắt của con, tức khắc có một ít ý cười.

“Tiểu Vũ Điểm, mẹ sẽ làm phép thuật nhé?” Cô bế bổng con lên, hiển nhiên là mấy đứa trẻ đều thích nghe kể chuyện.

“Phép thuật?” Tiểu Vũ Điểm sáng mắt lên, nắm chặt áo Hạ Nhược Tâm.

“Xem, mẹ biến ra cho con.”

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cười, ngón tay mở ra, đặt trước mặt con, “Con xem, mẹ đã biến ra.”

Cô mở tay ra, bên trong là một viên kẹo, chính là viên kẹo ban nãy.

“Oa, thật là phép thuật, mẹ thật là lợi hại,” Tiểu Vũ Điểm vỗ tay, trong ánh mắt là một mảnh vui vẻ, khuôn mặt nhỏ càng thêm hồng nhuận.

“Mẹ, có phải mẹ giống như mẹ phù thủy trong truyện công chúa Bạch Tuyết, cho nên mới biết phép thuật?”

Hạ Nhược Tâm sùng sốt, lúc này mới nhớ ra, hình như hôm trước cô kể cho con nghe truyện công chúa Bạch Tuyết, chỉ là, có phải cô giải thích không rõ rồi không, sao cô có thể là mẹ phù thủy được..

Tiểu Vũ Điểm kỳ quái cắn ngón tay, bé nói sai cái gì sao?

“Tiểu Vũ Điểm của mẹ thật thông minh, đúng vậy, mẹ là mẹ phù thủy tốt đấy,” Hạ Nhược Tâm xoa nhẹ tóc con, trên môi là nụ vô cùng dịu dàng. Đương nhiên phù thủy cũng có tốt xấu, giống như con người vậy, cũng có người tốt người xấu rõ ràng.

“Ăn đi,” cô đặt cục kẹo bên miệng con.

“Mẹ đã ăn rồi, cho nên, viên này là của Tiểu Vũ Điểm.”

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gặm đầu một cái, ăn luôn cục kẹo trong tay Hạ Nhược Tâm.

“Mẹ, có phải viên kẹo Tiểu Vũ Điểm ăn với mẹ ăn cũng ngọt như thế?” Bé không rõ hỏi, kỳ thật đối với đứa trẻ ba tuổi mà nói, như vậy là quá thông minh rồi.

“Đúng vậy, ngọt như nhau,” Hạ Nhược Tâm ôm con về giường, cởi giày cho con, nhìn bàn chân nho nhỏ be bé, so với tay mình, hình như lại to ra một chút, chắc phải mua giày mới thôi.

“Tiểu Vũ Điểm, ngày mai tan tầm, mẹ dẫn con đi mua giày nhé?” Tay cô xoa bàn chân con, bàn chân trẻ con trắng nõn nho nhỏ, năm ngón chân tròn tròn nộn nộn đáng yêu.

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gặm đầu một cái, lại rút chân về, sau đó ôm lấy Hạ Nhược Tâm, “Mẹ, đừng đụng chân Tiểu Vũ Điểm, nhột quá.”

Hạ Nhực Tâm vỗ đầu con, con của cô, có khi cũng rất khó chịu.

Bé cực không thích người khác chạm vào chân, cũng không thích người ngoài niết mặt, xoa tóc mình.

“Nhưng mẹ thích chân của Tiểu Vũ Điểm thì làm sao bây giờ? Nếu mẹ không xoa, mẹ sẽ thương tâm lắm đấy,” cô hôn lên khuôn mặt bé nhỏ như quả táo, quả thực là yêu thích không buông tay, mà Tiểu Vũ Điểm cũng bị cô hôn đề đồ cả mặt, vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Tính cách khó ở

Tiểu Vũ Điểm nhăn mày, tựa hồ đang nỗ lực tự hỏi cái gì, sau đó, bé chớp mắt, hơi hơi bẹp miệng, lúc này mới vươn chân ra, “Thôi được rồi, mẹ muốn xoa thì xoa đi, nhưng phải nhẹ hoi, bằng không Tiểu Vũ Điểm sẽ thấy không thoải mái.” Sau đó, bé nhắm tịt mắt lại, còn phồng má, một bộ thấy chết không sờn, có thể khiến người ta phải bật cười.

Hạ Nhực Tâm vừa thấy con như thế, quả thực cũng muốn trêu, nhưng nhìn con bị sờ đến hồng cả mặt, cô sẽ không bao giờ chọc bé nữa, “Rồi, mẹ biết rồi, không chạm chân con đâu.” Cô ôm bé vào ngực, mà Tiểu Vũ Điểm vừa thấy chân mình an toàn, lúc này mới vui vẻ dựa vào ngực Hạ Nhực Tâm. Mẹ của bé thơm quá thơm, bé rất thích nhá.

Thỉnh thoảng chớp đôi mi dài, bé chu môi, chân đặt trong ngực Hạ Nhực Tâm, dễ dàng ngủ mất, bởi vì, bé cũng làm việc, cũng mệt mỏi.

Hạ Nhực Tâm dèm chăn cho bé, nhìn gian phòng đã ở hai năm, cô phải cố gắng hơn nữa, còn phải cho Tiểu Vũ Điểm cuộc sống tốt hơn.

Dù cho lại vất vả, cũng đáng giá.

“Ngủ đi,” cô vỗ đầu bé, cảm giác chỉ cần ôm con, liền sẽ thấy thỏa mãn, bảo bối đáng yêu đến mức khiến người ta đau lòng, cô thật sự luyến tiếc không muốn rời xa.

Mà Tiểu Vũ Điểm cũng chưa từng xa cô, hai mẹ con họ, thật sự chính là dùng từ nương tựa lẫn nhau để hình dung.

Sắc trời dần tối, lộ ra màn đêm đen, ánh đèn trong nhà càng trở nên nhu hòa.

Mà trong văn phòng trên tầng thứ 18 của Sở thị, lúc này, một nửa núi lửa bùng nổ, một nửa băng thiên tuyết địa.

Đỗ Tĩnh Đường dùng sức hít một hơi, quả thực là chỉ muốn chạy biến, anh cũng không biết anh hồng nào hay nào úng nước, rõ ràng ba năm trước nên đi tiêu dao sung sướng, thế mà vẫn ở lại làm trâu làm ngựa, để cho người khác mặc sức ức hiếp, quả thực chính là tự tìm khổ, tự tìm ngục rồi.

Anh cảm thấy đau đầu vì cái kẻ mang tiếng là anh họ kia, càng thêm đau đầu vì trợ lý mới tới ấy.

“Được rồi, ra ngoài đi,” anh vội vàng chắn phía trước trợ lý, nếu cô ta không ra, một hồi chẳng những đại boss bốc hỏa mà cái cô trợ lý này e là cũng bị dọa bệnh.

Trợ lý nghe xong, quả thực là phi như bay, vội vàng chạy ra ngoài, mà về sau cô sẽ không bao giờ dám nhìn đại boss thêm cái nào nữa, thật đáng sợ, đôi mắt giống kia như muốn ăn thịt người uống máu tươi luôn vậy, thậm chí còn biến thành màu đỏ, mẹ ơi, chuyện này không khoa học, không phải là giám đốc có thể biến thành người sói luôn đấy chứ?

“Anh họ, anh sao thế?” Đỗ Tĩnh Đường nghiêng mắt nhìn Sở Luật, lại nhìn đôi giày da đen bóng dính dấu chân trắng, là trợ lý kia xum xoe, dẫm phải chân anh.

Thiếu chút nữa là anh họ nhà anh đã đánh sập luôn cả cái văn phòng này rồi.

“Em nói đi?” Sở Luật nhin xuống chân, anh ghét nhất người khác động vào chân anh, càng không thể chịu được việc người khác dẫm vào chân anh, quả thực có thể nói là căm thù đến tận xương tủy, có lẽ cũng là vì, dây thần kinh trên chân của anh nhiều hơn người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Có lẽ đã chết

Khoé mắt Đỗ Tinh Đường hơi giật giật, cuối cùng chỉ có thể bắt đầu ngồi một bên, Sở Luật là kẻ quái dị, từ nhỏ anh đã biết, chỉ không rõ sau này con anh ấy có khá hơn chút nào hay không.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, ba năm, ba năm rồi, lúc trước gan anh to bao nhiêu, hiện tại nhỏ bấy nhiêu, vợ chồng nào có cách đếm thù, mà anh em bà con tự nhiên cũng thế. Đỗ Tinh Đường anh lại không phải người bụng dạ hẹp hòi, anh là đàn ông, chỉ cần nghĩ đến đây, mắt rũ xuống, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt của anh lập tức trở nên cực kỳ khó coi, bị đè, là anh.

“Anh họ, anh đã bao giờ nghĩ đến chuyện có con chưa? Rốt cuộc hiện tại, hai người cũng nên có một đứa đi.” Đỗ Tinh Đường sờ cằm, Sở Luật tuyệt đối là một ông chồng kiểu mẫu, chẳng có một chút tin tức ong bướm nào, anh đối xử với Lý Mạn Ni rất tốt, tốt đến mức người khác phải đỏ mặt ghen tị, nhưng tính cách của anh, so với ba năm trước đây, tựa hồ là càng thêm trầm mặc tối tăm.

Cả người giống như một cỗ máy chỉ biết làm việc, không ngừng làm việc, không ngừng kiếm tiền. Ba năm trước Sở Luật tuy cũng là mặt lạnh tâm lạnh, nhưng ít ra thì anh còn giống một con người.

Mà Sở Luật bây giờ, mặt lạnh tâm càng cứng, không thể nói là con người nữa, chẳng khác nào một cỗ máy, đầu tư cực chuẩn, cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, anh đã đưa tập đoàn tiến ra nước ngoài, hiện tại còn mở thêm nhiều công ty con. Nếu nói người như vậy không phải máy móc, như vậy chẳng biết phải dùng từ gì để hình dung.

Vô tri vô cảm, chỉ biết kiếm tiền.

Sở Luật ném bút xuống, ánh mắt tối sầm, “Chờ một chút đi.”

Nói xong, anh lại tiếp tục vùi đầu vào đồng văn kiện, anh có thể tính được tất cả, nhưng không thể tính được nhân sinh của mình.

Kỳ thật, anh chưa từng nói cho cấp bất luận kẻ nào, anh và Mạn Ni từ hai năm trước đã không dùng biện pháp tránh thai, anh cũng muốn nhà họ Sở sớm có người thừa kế, chỉ là, ba năm trôi qua, bọn họ vẫn không có con.

Mà bọn họ thật sự muốn có một đứa con, anh còn hơn ba mươi rồi, công ty lớn như vậy, cũng yêu cầu một người thừa kế.

Huống chi mỗi khi nhìn thấy ánh mắt trông mong của ba mẹ, anh vẫn luôn cảm thấy buồn bực.

Lại ném tập văn kiện xuống, xoa thái dương.

“Còn chưa có tin gì về cô ấy sao?” Giọng anh nặng nề vang lên.

Đỗ Tinh Đường nhấp môi, sau đó lắc đầu, “Không có, lúc trước anh làm tuyệt tình như thế, có khả năng cô ấy đã chết đuối rồi, nếu không cũng là chịu không nổi, nhảy sông tự sát.”

Đỗ Tinh Đường trong lòng cảm thấy phức tạp, có lẽ, chuyện ba năm trước, cũng không phải như anh nghĩ, nếu Sở Luật thật sự muốn bức cô gái kia đến đường chết, như vậy sẽ không tìm kiếm cô ấy suốt ba năm ròng.

Ba năm, cũng không ngắn, không phải sao? Huống chi, người anh họ này của anh cũng chẳng phải người để ý nhiều, nếu không phải có nguyên nhân, ăm sẽ không làm những chuyện vừa gây tổn hại lại vừa làm mất thời gian như thế.

Không có ai phát hiện ra bàn tay Sở Luật siết chặt, mà đôi mắt anh, thoáng hiện lên sự mất mát ngay cả anh cũng không phát giác.

Quả nhiên là, đã không còn.

Người phụ nữ kia, có lẽ, thật sự là, đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Vợ chồng bằng mặt không bằng lòng

Chỉ là, cái chữ "chết" kia, lại khiến trái tim anh nhức nhối, cái cảm giác đau này, sớm đã làm bạn với anh suốt ba năm rồi.

Anh nhắm mắt, có một số người, ạn còn không có quên, anh cho rằng anh có thể làm được, nhưng anh lại bỏ qua, có một số việc không phải anh muốn là có thể, không phải anh không muốn nhớ là có thể quên.

Có một số người, sớm đã chui vào nơi sâu nhất trong lòng có lẽ suốt cuộc đời, anh cũng không bao giờ có thể quên.

Hạ Nhược Tâm.

Em thật sự,

Đã chết rồi sao?

Thu dọn lại đồ đạc, Sở Luật cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài, mà nơi anh muốn đến chính là nhà mình, như Đỗ Tĩnh Đường nói, anh đã là chồng của người khác, ngoại trừ vợ, anh không nên có thêm bất cứ sinh vật giống cái nào xung quanh.

Dừng xe, anh ngẩng đầu nhìn ngôi biệt thự trước mặt, so với ba năm trước, kỳ thật cũng không có gì thay đổi nhiều, nhưng mà, chỉ có anh biết, bên trong, đã thay đổi đến long trời lở đất.

Xuống xe, anh nheo mắt, dựa vào thân xe một hồi, không biết đang tự hỏi cái gì, mãi một lúc sau, anh mới đi vào.

Mở cửa, một cô gái xinh đẹp giống như con bướm bỏ nhào vào ngực anh, “Sao về sớm thế, có mệt hay không?”

So với ba năm trước đây, Lý Mạn Ni hiển nhiên đẹp lên rất nhiều, làn da hồng nhuận, còn trang điểm, khéo léo ưu nhã, ba năm, chẳng để lại trên người cô bất cứ thứ gì, càng cảm thấy như trẻ ra.

“Ừ, hôm nay không vội,” Sở Luật vỗ nhẹ mặt cô, đôi mắt đen sâu thẳm khó sùnn, anh cúi đầu, hôn một cái, cầm lấy túi văn kiện, “Anh lên thư phòng, còn việc chưa làm xong.”

Nói, anh liền bỏ lên lầu, mà Lý Mạn Ni nhìn chằm chằm bóng lưng anh, nhẹ nhàng cắn môi, kỳ thật không có ai biết, giữa bọn họ, không có ân ái như lời đồn, cô yêu anh, ba năm chỉ hơn chứ không có ít, nhưng anh thì sao, tuy rằng đối với cô rất tốt, rất thương cô, rất chiều cô.

Nhưng mà, cô lại không có cảm giác được yêu.

Cô đứng lặng thật lâu, cuối cùng đi vào trong phòng bếp.

Tiếng gõ cửa vang lên, Sở Luật buông văn kiện, tầm mắt bình tĩnh dừng lại trên cửa, trước kia chẳng bao giờ anh mang tài liệu về nhà làm, nhưng mà, ba năm này, anh lại thích như vậy, nếu không, anh không biết phải trải qua buổi tối như thế nào, ban ngày làm việc, buổi tối cũng làm việc, anh không phải máy móc, anh là cái gì?

“Vào đi,” anh cúi đầu, dường như cũng biết người nào vừa gõ cửa.

Cửa mở ra, Lý Mạn Ni bê một ly cà phê đi đến.

“Luật, em pha cà phê cho anh rồi,” trên mặt cô là nụ cười vô cùng dịu dàng, đặt ly cà phê xuống trước mặt Sở Luật.

“Cám ơn em,” Sở Luật theo thói quen nói một câu.

Nụ cười trên mặt Lý Mạn Ni cứng đờ, kỳ thật anh không cần nói cám ơn, bọn họ là vợ chồng, vì sao luôn phải xa cách như thế, rõ ràng cô có thể chạm đến cơ thể anh, nhưng chưa bao giờ chạm được đến trái tim anh.

Sở Luật bưng ly cà phê, tay lật văn kiện, Lý Mạn Ni pha cà phê thường đẳng hơn bình thường, không biết cô pha thế nào, nhưng mà, anh đã uống ba năm, quen cách pha của cô rồi, thực ra, càng đẳng càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179: Sớm sinh con

Anh thích hương vị này, cũng thích cuộc sống như vậy.

“Luật, hôm nay ba mẹ em tới,” Lý Mạn Ni vịn tay.

“Bọn họ lại hỏi chuyện kia à?” Sở Luật nhú mày.

“Vâng,” Lý Mạn Ni gật đầu, “Ba mẹ hỏi em có hay không, nhưng mà em, cái kia vừa mới tới.....” Nói tới đây, Lý Mạn Ni đỏ cả hốc mắt, hai người đã rất cố gắng, chỉ là, bụng cô vẫn chẳng có động tĩnh gì, cũng đã ba năm, cô cũng muốn sinh con cho anh biết nhường nào, như vậy, cô mới có thể yên

lòng được.

Buông bút trong tay xuống, Sở Luật đứng lên, đi tới bên cạnh Lý Mạn Ni, ôm cô vào lòng, an ủi nói, “Không cần lo lắng, chúng ta mấy năm nữa có con cũng không muộn,” nhưng nói những lời này, đôi mắt anh lại hiện lên sự mất mát, kỳ thật, anh cũng muốn một đứa con, chỉ là, anh biết, chuyện này không phải có thể tính kế hay bức bách mà được.

Hết thấy tự nhiên mà đến.

Anh và Lý Mạn Ni đều rất khỏe mạnh, thân thể không có bệnh tật gì, cho nên, bọn họ nhất định sẽ có con.

Lý Mạn Ni gật đầu một cái, lông mi động lại một mảnh ẩm ướt, mà Sở Luật nhìn thấy, không biết vì cái gì, đôi mắt càng thêm sâu thẳm, mà anh chợt phát hiện, anh chẳng thể tìm thấy bóng dáng Hạ Dĩ Hiên trên người Lý Mạn Ni, nhưng là, lại có bóng dáng một người khác.

“Nhược Tâm.”

Môi anh vừa động, Lý Mạn Ni ngẩng đầu, vẻ mặt mê man, kỳ quái hỏi anh, “Luật, anh bảo gì?”

Không có gì, Sở Luật vẫn bình tĩnh, sau đó cúi đầu hôn môi cô, anh nhắm mắt, rõ ràng đang hôn bà xã mình, là Lý Mạn Ni, nhưng mà, anh luôn có cảm giác người mình hôn là một người phụ nữ khác.

Mà Lý Mạn Ni khẽ mở mắt, đáy mắt hiện lên sự chua xót, cô nghe rõ, kỳ thật chỉ cố ý hỏi ra tới.

Cô ôm Sở Luật, người ở cạnh anh bây giờ là cô, cho nên, cô phải mau chóng mang thai con của anh, như vậy, sau này mới không có rắc rối gì.

Cô không cách nào yên tâm, luôn có cảm giác sẽ có ngày anh bỏ đi.

Cho nên, nhất định phải mau chóng mang thai mới được.

Trong thư phòng, bọn họ gát gao hôn nhau, quần áo dần dần rút bớt, rất nhanh, ngoài cửa đã truyền đến từng tiếng thờ dốc.

Hạ Nhược Tâm đột nhiên mở mắt, tay cô đặt trước ngực, dùng sức nắm chặt quần áo, nơi này có chút đau, hơn nữa còn là đau đón bén nhọn.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, lúc này mới buông lỏng tay, lại phát hiện quần áo đã bị vô nhãn nhúm, cô ngồi dậy, mở đèn, nhìn sang con.

Cô không khỏi cười, tiểu gia hóa, lại đá chần. Cô đếm chần cho con cẩn thận, sợ con lạnh. Tiểu gia hóa này, chẳng khi nào ngủ ngoan đâu.

Chân lúc nào cũng gác lên đùi cô, tay bắt lấy góc chần, cắn vài cái, còn không cho người xa đi,

Hạ Nhược Tâm vươn tay so với bàn chân con, thật sự rất nhỏ, ngoan chân ngắn ngủn, tay cô nắm chân bé, bé khó chịu rút chân về, liền tính ngủ rồi, tính tình thế đấy.

Tắt đèn, lại là một mảnh hắc ám, nhưng rất thích hợp để ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Hai mẹ con làm việc

Hạ Nhược Tâm ôm con vào ngực, để ngừa bé lại đá chần.

Đứa bé nhỏ nhỏ mềm mềm, làm cô ôm mà không muốn buông tay, trẻ con tay nhỏ, còn nắm lấy quần áo cô, khiến áo cô nhàu đi một ít.

Ngủ đi, cô vỗ lưng con, cô cũng mệt rồi, không lâu sau liền ngủ mất.

Buổi sáng, bọn họ dậy rất sớm, bởi vì, Hạ Nhược Tâm phải đi làm, vẫn là công việc kia, mà Tiểu Vũ Điểm sẽ cùng cô đi.

Bởi vì, cô ở chỗ này, không có người chăm sóc, cũng không có người nấu cơm, cho nên, cô chỉ có thể làm như vậy, để con theo mình chịu khổ.

“Mẹ ơi.” Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, để Hạ Nhược Tâm đi giày cho bé, mà kỳ thật bé muốn tự đi, nhưng không biết.

“Đi thôi, Tiểu Vũ Điểm, chúng ta đi thôi.” Hạ Nhược Tâm lấy đồ xong, mà Tiểu Vũ Điểm hình như vẫn chưa tỉnh, bé há miệng nhắm mắt, lại theo thói quen vươn tay.

“Mẹ ơi, ôm” Bé mở mắt, thẳng đến khi Hạ Nhựt Tâm bế bé lên, bé mới ôm cổ Hạ Nhựt Tâm, dựa vào vai cô ngủ mất.

Hạ Nhựt Tâm có chút đau lòng xoa tóc con, mỗi ngày đều là như thế, nếu có thể ngủ nhiều một chút thì tốt rồi.

Cô nhẹ nhàng than một tiếng, ôm Tiểu Vũ Điểm đi ra ngoài, Tiểu Vũ Điểm nhỏ hơn những bé gái bằng tuổi rất nhiều, cũng nhẹ hơn rất nhiều, cho nên nhiều lúc, bé chỉ như đứa trẻ mới lên hai vậy, bế lên, cơ hồ còn chẳng có trọng lượng.

Đi tới nơi làm việc, Tiểu Vũ Điểm đã bị âm thanh ồn ã đánh thức.

Bé xoa mắt, an tĩnh ngồi một bên.

Đương nhiên, ánh mắt thỉnh thoảng đi theo Hạ Nhựt Tâm, thấy Hạ Nhựt Tâm vác lên một cái rương rất nặng, sau đó thả xuống, lại thêm một cái, bé đứng lên, bước chân nho nhỏ ngăn ngừa chạy tới chỗ Hạ Nhựt Tâm.

Bé ôm chặt đùi Hạ Nhựt Tâm. Ngẩng đầu nhìn cô,

“Làm sao vậy Tiểu Vũ Điểm?” Hạ Nhựt Tâm ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc

“Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm lau mồ hôi cho mẹ,” bé duỗi tay, có chút vụng về xoa mồ hôi trên trán cho cô.

Hạ Nhựt Tâm sờ mặt con, đột nhiên, trong lòng có một loại chua xót không thể miêu tả, mà người khác nhìn vào, cũng cảm thấy hâm mộ, lại đáng thương.

Tiểu Vũ Điểm là bọn họ nhìn lớn lên, từ nhỏ, bé đã ở cùng Hạ Nhựt Tâm, hiện tại lớn rồi, có thể ngồi ở một bên chờ mẹ tan tầm, có khi bọn họ sẽ cho bé một ít đồ vật, nhưng mà, đứa nhỏ này ngoan lắm, có gì ngon đều dành phần cho Hạ Nhựt Tâm.

Đứa bé ngoan như vậy, ai mà không thương.

“Mẹ không mệt, Tiểu Vũ Điểm ngồi im nhé, mẹ làm xong sẽ đi mua giày cho con, được không?”

“Vâng,” Tiểu Vũ Điểm dùng sức gãi đầu một cái, sau đó lại chạy về chỗ nhồi, ngoan ngoãn không nhúc nhích, giữa đám người lớn, thân hình bé bé của nó đúng là dễ bị bỏ qua.

Một lúc sau, Hạ Nhựt Tâm mới đi tới, ngồi xổm xuống, cười nói, “Tiểu Vũ Điểm, đi thôi, mẹ đưa con đi mua giày.”

cô vươn tay, muốn ôm con.

Nhưng Tiểu Vũ Điểm lại đứng lên, kéo chặt áo Hạ Nhựt Tâm, cố chấp nói, “Mẹ mệt rồi, Tiểu Vũ Điểm có thể tự đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Tính tình quái rở

Edit: Lee Maya

Hạ Nhựt Tâm thu hồi tay của mình, đứng lên, mà Tiểu Vũ Điểm tự động kéo chặt quần áo trên người cô, có chút ngượng ngùng cười, đứa nhỏ lớn lên vô cùng đáng yêu, cười như vậy, càng làm cho người ta cảm giác càng xinh đẹp đáng yêu.

Hạ Nhựt Tâm xoa nhẹ tóc của con gái, khom người xuống, ôm lấy đứa nhỏ không nặng lắm.

"Mẹ không mệt, Tiểu Vũ Điểm cũng rất nhẹ, vẫn là mẹ ôm đi mau hơn" Nói xong, cô ôm con gái đi ra ngoài, cánh tay trái không có lực, cho nên cô vẫn dùng cánh tay phải ôm con gái.

Tiểu Vũ Điểm nghe lời ôm cổ Hạ Nhựt Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên xinh đẹp cười vô cùng vui vẻ, quơ quơ chân trần, có giày mới mang, đương nhiên bé rất vui vẻ.

Hạ Nhựt Tâm mua đôi giày búp bê màu hồng cho con gái, kiểu dáng rất đẹp mắt.

Chẳng qua, lúc cô tự mình thử giày cho con gái, trên mặt Tiểu Vũ Điểm có chút nhăn nheo, bởi vì thật sự không dễ chịu.

Có điều, bởi vì mẹ, cho nên bé mới nhịn, nếu đối người khác, phỏng chừng bàn chân nhỏ của cô đã sớm đá tới rồi.

"Chân đứa nhỏ này thật đẹp" Nhân viên bán hàng yêu thích chân trần đáng yêu trong tay Hạ Nhược Tâm, không nhịn được muốn sờ một chút, chẳng qua, còn chưa đụng tới, đã chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Tiểu Vũ Điểm.

Còn tay cô ta dừng ở trên không trung, có chút xấu hổ rút trở về.

Ánh mắt đứa nhỏ này kỳ lạ thế nào ah, không nói nên lời, không hình dung được.

"Mẹ" Cơ thể nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm vùi vào trong ngực Hạ Nhược Tâm, chân trần rụt vào.

"Xin lỗi, con gái của tôi không thích người khác chạm vào chân của nó." Hạ Nhược Tâm có chút xin lỗi nói.

"A, không có việc gì, thì ra là vậy" Nhân viên bưng tỉnh hiểu ra, gạt đầu một cái, mà tính cách kỳ quái như vậy, hình như cô ta đã gặp được một người như vậy.

Chẳng qua cô ta đã quên là ai thôi.

"Chúng tôi đi trước, cảm ơn cô" Hạ Nhược Tâm ôm lấy con gái, mà chân Tiểu Vũ Điểm mang đôi giày mới, còn giày cũ được Hạ Nhược Tâm cầm trong tay.

Mà sau khi Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài, nhân viên bán hàng kia cúi đầu nghĩ, rốt cuộc là ai ta, có tính tình quái rở như vậy.

Đột nhiên, ánh mắt cô ta sáng ngời.

"Tôi biết rồi, là Sở Luật luôn được nhắc tới trên tạp chí thương nghiệp." Cô ta vẫn luôn nghe em gái cô ta làm việc ở trong tập đoàn Sở thị, nói người đàn ông này có thói quen quái rở, cái gì anh cũng có thể chấp nhận, nhưng tuyệt đối không thể đụng vào chân của anh, nếu không anh sẽ nổi điên.

"Hai người.."

Cô ta ngẩng đầu, mới phát hiện, cô nói chuyện với không khí này giờ, có điều cô ta nhìn thoáng qua bên ngoài, thật đáng tiếc, bé gái xinh đẹp như vậy là con gái cô ta thì tốt biết mấy.

Thật hâm mộ.

Hạ Nhược Tâm ôm Tiểu Vũ Điểm đi ở trên đường, ánh nắng ấm áp dịu dàng chiếu vào trên người bọn họ, vô cùng thoải mái, có lẽ bởi vì có giày mới, cho nên hôm nay Tiểu Vũ Điểm rất vui vẻ, ánh mắt bé cong lên, đang ăn một cái bánh quế trong tay.

"Ăn ngon không?" Hạ Nhược Tâm dừng bước, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thỏa mãn của con gái, chỉ một viên đường, một cái bánh quế nho nhỏ, cũng làm cho Tiểu Vũ Điểm cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Bé gái xinh đẹp

Edit: Maya

"Ăn ngon ạ" Tiểu Vũ Điểm ngọt ngào nói, sau đó đưa bánh quế đến bên miệng Hạ Nhược Tâm "Mẹ ăn"

Hạ Nhược Tâm giả bộ ghét bỏ "Bánh quế rất ngọt, chỉ có Tiểu Vũ Điểm thích ăn, mẹ không thích."

Tiểu Vũ Điểm có chút khó hiểu nghiêng đầu, sau đó liếm một miếng, người lớn thật kỳ lạ, rõ ràng ăn rất ngon.

Hạ Nhược Tâm ôm chặt con gái, đứng trước cửa siêu thị, đột nhiên Tiểu Vũ Điểm nhìn lên khuôn mặt búp bê xinh đẹp phía sau thủy tinh, thật sự rất đẹp mắt, lông mi rất dày, còn mặc váy nhỏ.

Mà bé không có.

Bé cắn cắn miệng nhỏ, sau đó cúi đầu, bé rất muốn.

"Tiểu Vũ Điểm, nói cho mẹ biết, có phải con thích búp bê kia không?" Hạ Nhược Tâm chỉ bé gái bên trong siêu thị, sau đó cúi đầu hỏi con gái đang khát vọng.

Từ lúc bắt đầu, ánh mắt bé con đã không rời khỏi đó.

Mà cô đến gần, thẳng đến xem giá trên tấm mực, trong lòng cô khẽ thở dài, búp bê rất xinh đẹp, nhưng giá đắt hơn trong tưởng tượng của cô, thậm chí gần hai tháng lương thu vào của cô.

"Mẹ, không phải, Tiểu Vũ Điểm không thích, chúng ta đi thôi." Bé vui đầu vào hõm cổ của Hạ Nhược Tâm, không nhìn búp bê đó nữa.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ về tóc con gái, đi về phía trước, mà Tiểu Vũ Điểm ở lúc cô bước đi, trong mắt có chút mất mát, bé cắn môi nhỏ của mình.

Kỳ thực, bé rất muốn nói với mẹ, bé rất thích.

Hạ Nhược Tâm xoay người liếc nhìn búp bê trong tủ kính, quả thật dù nhìn ở xa, búp bê đó là đẹp nhất, mấy bé gái luôn thích búp bê xinh đẹp, Tiểu Vũ Điểm của cô cũng không ngoại lệ, mà nhớ tới khi cô còn nhỏ, cũng có thích một thứ, đó là bảo bối của cô mặc dù đồ vật đó đã cũ, là thứ Hạ Di Hiền không thích, không cần.

Tiểu Vũ Điểm, con gái đáng thương của cô.

Tiểu Vũ Điểm nằm trong lòng cô, tay nhỏ tay nắm lấy quần áo Hạ Nhược Tâm, đôi mắt cúi xuống rất nhanh đỏ lên.

Bước chân Hạ Nhược Tâm ngừng một chút, bởi vì phía cô đi không phải về nhà hai người mà đi về phía khác.

"Mẹ, sao chúng ta tới nơi này, hôm nay Tiểu Vũ Điểm không có bệnh?" Tiểu Vũ Điểm gắt gao ôm cổ Hạ Nhược Tâm, bé không thích nơi này, mỗi lần đến, móng của bé đều bị đau.

Là mẹ tới, không phải Tiểu Vũ Điểm, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhỏ giọng an ủi bé, lớn như vậy, móng nhỏ của con gái cô đã bị tiệm không ít.

Tiểu Vũ Điểm kỳ quái căn cứ nắm tay nhỏ, sau đó sợ hãi trốn ở trong lòng cô không dám ra, bé vẫn thật sợ hãi nơi này, bác sĩ mặc quần áo trắng, sẽ tiêm người.

Hạ Nhược Tâm ngồi ở trên một cái ghế, chỗ ngồi phía trước là trống trơn, cũng không ai.

"Mẹ, chúng ta chờ cái gì?" Ánh mắt Tiểu Vũ Điểm chớp chớp, hai người đã ngồi hồi lâu cũng không có ai đi vào.

"Một lát thì tốt rồi"

Hạ Nhược Tâm ôm con gái vào lòng, yên tĩnh chờ đợi.

Một người đàn ông mặc áo blue màu trắng bước tới, ngồi ở bên cạnh Hạ Nhược Tâm, chẳng qua ngoài ý muốn làm ánh mắt hai người đối diện nhau.

Đều thấy vẻ ngoài ý muốn rất nhỏ trên mặt đối phương.

"Là cô"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Người quen

Edit: Maya

Người đàn ông đặt tay ở trên bàn, lại vuốt nhẹ mi tâm của mình, ba năm không thấy, nhưng không nghĩ tới khi bọn họ gặp lại trong tình huống này.

Giống như ba năm trước, chính là ngoại trừ bé gái xinh đẹp trong ngực cô.

"Anh còn nhớ tôi?" Khóe môi Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cong lên, ba năm trước, lần đầu tiên cô bán máu, cô vẫn không có quen, là anh, người bác sĩ ngoài ý muốn.

"Cô đều nhớ tôi, sao tôi không nhớ cô chứ?" Người đàn ông cười nhẹ, dựa lưng vào mặt ghế.

Thật ngoài ý muốn, chỉ mới gặp mặt hai lần, lại nhớ rõ đối phương ở trong lòng, cho dù đã qua ba năm, lại gặp nhau một lần nữa, chỉ ánh mắt đầu tiên bọn họ đều nhận ra đối phương.

Anh cũng không quá đẹp trai, nhưng tỉ lệ khuôn mặt vẫn dịu dàng nhu hòa, kỳ thật rất lạnh lùng, nhất là đôi mắt màu trà của anh, luôn lộ ra lạnh lùng

không muốn người khác biết.

Hạ Nhược Tâm đưa tay mình ra, cô kéo đầu Tiểu Vũ Điểm vào ngực mình, cô không muốn bé nhìn thấy một màn như vậy.

"Tôi đã nói rồi, sẽ rất đau" Khóe môi người đàn ông mím chặt, nhàn nhạt đánh giá đến khuôn mặt tiều tụy của cô gái ba năm trước, nhưng động tác của cô vẫn giống như ba năm trước.

Anh không thích người bán máu, nhất là phụ nữ.

Nhưng nếu thật sự có chuyện không thể giải quyết, có ai sẽ bán máu của mình?

"Tôi biết, nhưng tôi cần" Hạ Nhược Tâm cúi đầu chống lại ánh mắt to tròn của con gái, tay càng ôm chặt bé vào lòng.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm không thoải mái" Bé bĩu môi đỏ hồng lên, kháng nghị nói.

"Bảo bối kiên trì một chút, lập tức sẽ tốt rồi." Cô xoa nhẹ tóc con gái, sau đó nhìn khuôn mặt trầm xuống của bác sĩ.

"Bé chính là bé gái ba năm trước?" Người đàn ông đứng lên, lấy một cây tiêm từ bên cạnh, sau đó lại ngồi xuống lần nữa, khí chất như vậy, quả thật không giống như bác sĩ, cuối cùng có chút lạnh lùng cũng hiện lên trong mắt anh.

"Phải" Hạ Nhược Tâm gật đầu: "Con gái của tôi," Cô nhìn đỉnh đầu con gái mình, trong ánh mắt đầy yêu thương, bé là bảo bối của cô.

"Ba đứa nhỏ đâu?" Anh vừa kéo cánh tay Hạ Nhược Tâm, trên cánh tay tinh tế này hình như còn lưu lại lỗ kim ba năm trước, vẫn không có tiêu trừ.

Cơ thể Hạ Nhược Tâm run lên, lắc đầu: "Chúng tôi đã chia tay" Cô cười, nhẹ nhàng băng quơ nói. Nhưng người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy đau đớn trong mắt cô.

Cây kim kia đâm một chút, cũng không đau lắm, ngứa ngứa, tay kia của Hạ Nhược Tâm đặt ở trên đầu con gái, không để bé nhìn thấy cảnh máu me này, lại càng không khiến bé biết nhiều chuyện phức tạp của người lớn.

Thẳng đến rút được một túi máu, anh mới rút kim ra. Người bác sĩ này giống như ba năm trước, bàn tay đặt trên tay cô, anh vẫn không cho rằng, cô sẽ có thêm bàn tay để lo cho bản thân.

Bởi vì tay kia của cô đang ôm chặt đầu bé gái vào ngực

"Con gái lớn lên rất giống cô" Người đàn ông nói, đôi mắt màu trà giống như có ánh sáng nhàn nhạt làm cho cả người anh ấm áp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Vì cuộc sống không dễ dàng

Edit: Lee Maya

Lúc anh cười, mới là nụ cười chân thật nhất mà Hạ Nhược Tâm từng thấy,

Không giữ khoảng cách hoặc xa lạ.

"Tất cả mọi người đều nói như vậy, " lúc này Hạ Nhược Tâm mới cười thật lòng, cô cũng biết cô và Tiểu Vũ Điểm như từ một khuôn khắc ra, quả thật rất giống với cô khi còn nhỏ.

Tiểu Vũ Điểm xoay người lấy tay vuốt hai mắt, không biết vì sao chú ấy cứ cầm tay mẹ.

"Bé con, chú chữa bệnh cho mẹ cháu, một lát sẽ tốt rồi, cháu đừng âm ỉ, phải ngoan ngoãn biết không." Người đàn ông nhìn thấy đề phòng và nghi ngờ trên mặt bé con, nên mỉm cười giải thích.

Tiểu Vũ Điểm chớp mắt, dựa vào trong ngực mẹ.

Bé luôn nghe lời, thật ngoan.

Hai ánh mắt nhìn nhau, lần đầu tiên người đàn ông thấy được sự thành thực trong mắt đứa nhỏ khoảng ba tuổi, hình như đứa bé thật thông minh.

Người đàn ông buông tay ra, Hạ Nhược Tâm mới dùng hai tay ôm chặt con gái, một bàn tay vì cố sức, nhất là tay trái của cô không như tay phải.

Ánh mắt người đàn ông nhìn tay phải của cô, "Lúc trước cô không có đi trị liệu tay sao?" Ánh mắt của anh thật độc, hình như mỗi động tác của cô không tránh được mắt anh..

Hạ Nhược Tâm sững sốt một chút, sau đó gật đầu, không phải cô không muốn trị mà là không có cơ hội, cũng không có tiền, hơn nữa cô có một đứa con gái cần chăm sóc.

"Đáng tiếc, muốn bình thường trở lại, đã không có khả năng rồi."

Đôi mắt màu trà của anh tối sầm, hình như đang tiếc cho một cô gái trẻ như vậy nhưng cơ thể không được hoàn chỉnh.

"Không sao, tôi đã quen rồi, một bàn tay, tôi cũng có thể sống rất tốt," Hạ Nhược Tâm ôm chặt con gái, đứng lên, "Ít nhất tôi có thể ôm con gái mình, như vậy, còn chưa đủ sao?"

Tiểu Vũ Điểm vẫn không nghe hiểu được lời nói của người lớn, bé ôm mẹ thật chặt trong đôi mắt hiện lên chút ủy khuất.

"Tôi hy vọng không có lần thứ ba nhìn thấy cô trong này," Người đàn ông nhìn bóng lưng của Hạ Nhược Tâm, đột nhiên mở miệng

Mà Hạ Nhược Tâm không nói gì, khỏe môi cười có chút chua xót, cô xoay người, đáy mắt có chút mê mang, "Kỳ thực, tôi cũng không muốn," Cô ôm con gái đi ra ngoài, nếu có thể, cô sẽ không lựa chọn làm chuyện này.

Nếu có thể, cô cũng sẽ không tới nơi này?

Nếu có thể...

Mà cô không có nếu có thể, mẹ con hai người cứ như vậy biến mất trong tầm mắt của người đàn ông đó, mà anh ấy đang dựa vào ở trước bàn, ánh mắt màu trà như gần như xa.

"Cao Dật, lần này phải cảm ơn cậu" Mà sau khi Hạ Nhược Tâm đi không bao lâu, đột nhiên một người bác sĩ khác bước nhanh đến vỗ vai anh nói.

"Ừ, không có việc gì, dù sao tôi ở nhà cũng không làm gì, còn nữa, cảm danh ngạch bác sĩ phụ trách bệnh viện của cậu đi, mặc dù là trên danh nghĩa, nhưng cũng làm tốt." Được kêu là Cao Dật nhàn nhạt nói, cũng là che giấu ánh mắt.

"Sao hả, cậu đang nghĩ cái gì?" Người đàn ông cười nói, sau đó tiếp nhận công việc trên tay anh.

"Lại có người đến bán máu sao?" Anh ấy không có ngoài ý muốn nói một câu, bán máu cũng không có nhiều người, nhưng hình như cũng không ít.

"Bây giờ người vì tiền, chuyện gì cũng dám làm," Người đàn ông cảm thán một tiếng, ấy và Cao Dật giống nhau, không thích chuyện như vậy, mặc dù nói là công việc của bọn họ, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Mua búp bê

Edit: Maya

"Có một số người không thể không làm như vậy." Cao Dật nhàn nhạt nói ra một câu nói như vậy, sau đó cởi áo blue trên người, ném vào một bên, "Cậu đã trở lại vậy tôi đi trước"

Anh cầm hai tay vào túi quần, thiếu đi cái áo trắng nhìn anh càng quyến rũ mê người.

"A, Đúng vậy a, thật sự phải cảm ơn cậu, vừa mới về đã giúp tôi thay ca." Người đàn ông cười nói, "Thời gian qua thật nhanh, ba năm trước là cậu giúp tôi thay ca, ba năm sau cũng vậy, thật sự chính là cảm giác làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Cao Dật nhướng mày, "Có lẽ, trên thế giới này vốn không thiếu ngoài ý muốn, thậm chí còn có ngoài ý muốn của ngoài ý muốn," Anh để lại một câu khó hiểu rồi vỗ vai người đứng bên cạnh, sau đó đi ra ngoài.

Người đến người đi, có người sẽ nhìn anh nhiều hơn, khuôn mặt người đàn ông dù không quá đẹp trai, nhưng sẽ làm cho người ta có cảm giác thoải mái, như gió, như khói, như sương, nhất là khi cười khi một quý tộc làm cho người ta khó quên.

Lại một lần nữa đứng ở trước cửa kính, Tiểu Vũ Điểm không nháy mắt nhìn chằm chằm búp bê bên trong kính,, cũng không rõ vì sao mẹ lại ôm bé đến đây.

"Tiểu Vũ Điểm mẹ mua búp bê đó cho con được không?" Hạ Nhược Tâm để con gái xuống sau đó ngồi ở trên mặt đất, nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ Điểm.

Tiểu Vũ Điểm cầm ngón tay nhỏ, lại nhìn nhìn Hạ Nhược Tâm, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu một cái, rồi giống như nhớ tới cái gì, lại là lắc lắc đầu.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm lớn rồi không cần phải chơi búp bê, " Bé ôm cổ Hạ Nhược Tâm, cũng liếc nhìn búp bê một cái, trong ánh mắt chột lóc lên khát vọng.

"Tiểu Vũ Điểm vẫn còn nhỏ mà, cho nên, muốn cái gì, có thể nói với mẹ." Hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con gái, Hạ Nhược Tâm cũng đau lòng, đứa nhỏ này, thật sự rất ngoan rồi.

"Đi," Cô nắm tay nhỏ của con gái sau đó bước vào cửa.

Bên trong tất cả đều là kính thủy tinh, mọi thứ đều rất xa xỉ, ngoại trừ búp bê bên ngoài, nơi này còn có rất nhiều châu báu, ngay cả nhân viên bán hàng cũng rất xinh đẹp

Càng không cần nói tới những khách hàng ở đây, người người đều là quần áo hàng hiệu, chói lọi.

Ngược lại chỉ có Hạ Nhược Tâm ăn mặc vô cùng đơn giản mộc mạc, quần áo trên người rất cũ kỹ, có thể nhìn ra, bộ quần áo này đã được tẩy sạch rất nhiều lần rồi.

Mà lúc cô bước vào, cũng không có người quan tâm tới cô, bởi vì liếc nhìn cô chỉ biết cô không phải tới mua đồ. =.

"Xin hỏi, lấy cái này cho tôi xem được không?"

Cô chỉ búp bê ở phía trên cùng, Tiểu Vũ Điểm ôm chân cô, giấu cơ thể nhỏ bé ở phía sau cô.

Mà người bán hàng chỉ cao thấp đánh giá Hạ Nhược Tâm, tròn mắt đều muốn hỏi ra "Không bán không thể nhìn, " Ánh mắt rõ ràng khinh bỉ, búp bê đó rất đặc cô ta có thể mua nổi sao?

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, lấy tiền trong túi ra, tiền cô bán máu hơn nữa cô cũng có để dành có thể đủ mua búp bê này rồi.

Chỉ cần Tiểu Vũ Điểm thích, cô nhất định sẽ mua cho bé.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Tâm đứa nhỏ

Edit: Maya

Về mặt người bán hàng không kiên nhẫn khi nhìn thấy tiền thì sững sốt một chút, mà lúc này, hình như có người đã chú ý tới bọn họ rồi.

"Tôi mua có thể đưa cho tôi không?" Hạ Nhược Tâm thật bình tĩnh, chỉ là tiếng nói nhàn nhạt cũng làm cho người bán hàng vừa mới khinh thường cô vô cùng xấu hổ rồi.

Tiền tự nhiên không trả ở đây, mà lúc này hành động của Hạ Nhược Tâm, không thể nghi ngờ hung hăng tát vào mặt cô ta.

Ai nói, người phụ nữ như vậy thì không thể mua đồ?

Người bán hàng có chút xấu hổ đưa tay mình ra, lấy con búp bê đặt ở trong tay Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm lấy búp bê, rớt cuộc nở nụ cười, tươi cười của cô, có lẽ cũng không lớn, cũng không mở, cũng không thật đẹp, nhưng làm người khác cảm giác thỏa mãn, đó là nụ cười, làm người thương tiếc, nhưng cũng làm người ta cảm giác hạnh phúc.

Cô ngồi xổm xuống, cầm búp bê trong tay để vào trong lòng con gái.

"Mẹ tặng Tiểu Vũ Điểm đó, con có thích không?"

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt lấy búp bê vào lòng, như là ôm bảo bối quan trọng nhất của bé, ngượng ngùng gật đầu với Hạ Nhược Tâm.

"Thích, cảm ơn mẹ."

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của bé dường như ở trong mắt mọi người, thật nhu thuận, mặt mày vô cùng tinh xảo, một đứa trẻ thật đáng yêu.

Hạ Nhược Tâm ôm lấy con gái, đi đến một quầy trà tiền,

Từ đầu tới cuối mọi người đều chú ý tới bọn họ, mặc dù bọn họ rất nghèo nhưng cô cứ vô tư với con gái, làm cho một số người cảm thấy xấu hổ và vô cùng xấu hổ.

Cô nghèo, nhưng cô sẽ làm tất cả vì con gái, cô không bỏ được mua gì đó cho mình, mà dùng vào người đứa bé trong ngực.

"Cảm ơn dì, " Tiếng nói mềm mại từ trong miệng nhỏ nhắn truyền ra, làm cho người ta không nhìn được muốn đi gần gũi đứa bé này,

Hạ Nhược Tâm xoa tóc con gái, hai mẹ con nhìn nhau, lộ ra nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Như vậy là được rồi, Tiểu Vũ Diễm, làm người phải có lễ phép, người khác có thể không tôn trọng chúng ta, nhưng chúng ta phải tôn trọng người khác, đồng dạng, cũng là đang tôn trọng bản thân.

Hạ Nhược Tâm ôm con gái đi ra ngoài, Tiểu Vũ Diễm gắt gao ôm búp bê vào lòng, chẳng qua lúc rời đi ánh mắt không nháy nhìn cô gái bán hàng khinh thường bọn họ lúc này, ánh mắt bé không chớp, ánh mắt vô tư không tạp chất của đứa nhỏ, càng làm cho đầu người bán hàng cúi thấp hơn.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm không làm giống dì ấy, quá khó coi." Tiếng nói ngọt lịm của đứa nhỏ truyền tới, hình như vô ý cũng như cố ý,

Chính là, đứa nhỏ như vậy có khả năng biểu đạt suy nghĩ của mình, bé không quanh co lòng vòng, thích thì thích, ghét thì bé sẽ nói ghét

Bao gồm, một người.

Hạ Nhược Tâm chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cô có chút không rõ, đứa nhỏ không phải cố ý, từ trước đến nay tính cách của bé có chút cổ quái, Tiểu Vũ Diễm ngẩng đầu, cười ngọt ngào với cô, sau đó lại chơi với búp bê trong tay chẳng qua, không có ai nhìn thấy, trong nháy mắt khi bé cúi đầu, trên khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp đó không có một nụ cười.

Bé ghét dì ta, thật chán ghét.

Nhưng cô không nhìn thấy, Hạ Nhược Tâm lại xoa tóc con gái, ôm chặt bé vào lòng, chỉ cần con gái vui vẻ, mặc kệ cô chịu khổ gì cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Búp bê không còn nữa

Editor: Tuna.

Từng bước một rời đi, mà bên cửa kính xuyên thấu, không còn thấy búp bê xinh đẹp kia ở đâu nữa.

Mà sau khi Hạ Nhược Tâm rời khỏi không lâu, một chiếc xe hơi màu đen liền ngừng ở bên ngoài, từ bên trong xe có một đôi nam nữ cực kì xuất sắc đi ra.

"Luật, chúng ta đi vào đi, nghe nói ở đây có hàng mới đó." Lý Mạn Ni kéo cánh tay Sở Luật đi vào, bọn họ là khách quen ở nơi này, cho nên, nhân viên trong cửa hàng này cực kì tận lực lấy lòng bọn họ, bọn họ vừa tiến đến, mọi người đều là nhiệt tình vô cùng giới thiệu túi xách cùng trang sức mới ra.

Tất nhiên trong mắt mọi người, hai người đó không phải là người bình thường, mà chính là hai cực tiền biết đi chuyển.

Lý Mạn Ni theo thói quen đảo mắt liếc qua một hàng dài, bất quá, ngoài ý muốn lại phát hiện, con búp bê ở chỗ kia đã không thấy.

"Con búp bê kia đâu rồi?" Cô chỉ vào một chỗ trống, lần trước cô đến đây, vốn là muốn mua về, nhưng cuối cùng là có việc gấp cho nên cô cũng quên mất.

Hôm nay vốn dĩ là cô muốn đến đây mua nó, cũng không phải là mua cho cô, mà là mua cho đứa bé tương lai của cô, con búp bê kia thật xinh đẹp, cô vừa nhìn liền thấy thích, bởi vì giá cả cực cao, cho nên, người bình thường cũng sẽ không muốn mua, cho nên, cô vẫn luôn rất yên tâm, nhận định con búp bê đó chắc chắn là của mình.

Nhưng mà, quả nhiên người tính không bằng trời tính

"Sở phu nhân, thật ngại quá, con búp bê kia vừa này đã có người mau mất rồi, trong tiệm chúng tôi cũng còn rất nhiều hàng mới, ngài nhất định sẽ thích."

Người bán hàng ngượng ngừng nói.

“Nga, mua mắt rồi, thật sự rất đáng tiếc” trên mặt Lý Mạn Ni rơi xuống một chút mắt mát, người bán nói, là vừa mới bị mua, nếu như lúc này bọn họ đến sớm hơn một chút là được rồi.

“Em muốn mua gì?” Sở Luật cúi đầu hỏi cô, mắt đen nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, cô muốn cái gì đều có thể, chỉ cần có Sở Luật anh ở đây, thứ gì anh cũng đều có thể cho cô.

Anh càng đối xử tốt với cô, để dần bớt đi sự áy náy bên trong mình

Lý Mạn Ni lắc đầu, “Ừ, không sao, cũng chỉ là một con búp bê thôi, vốn dĩ muốn mua về, nhưng mà bị người ta mua mất rồi nên có chút tiếc nuối.”

Sở Luật nhíu nhíu mi “Búp bê, từ khi nào mà em lại thích đồ của trẻ con vậy?”

“Không phải, em là muốn mua cho con của chúng ta sau này” Lý Mạn Ni có chút ngượng ngừng nói.

Sở Luật đem tay đặt ở eo cô, “Chờ đến khi con chúng ta sinh ra, nó muốn một ngàn con cũng được” nhưng mà, búp bê là đồ chơi của con gái, mà nghĩ đến đây, trong mắt anh hiện lên một mặt nhu tình, có lẽ, một có một cô con gái cũng không tồi, con bé sẽ là công chúa của anh.

Anh đem tay đặt lên bụng của Lý Mạn Ni, chỉ là, nơi này, vẫn chưa xuất hiện một đứa bé nào cả.

Có lẽ, bọn họ nên đến bệnh viện kiểm tra, không biết nguyên nhân là do anh hay là tại cô. Chỉ là, anh vẫn luôn không muốn làm như vậy, anh sợ sẽ làm Lý Mạn Ni thương tâm, nhưng mà, cũng đã ba năm trôi qua rồi, thực sự có chút không bình thường.

Anh là một người đàn ông bình thường, cô cũng không có vấn đề, không có lý gì mà bọn họ vẫn không có con được.

“Chúng ta đi xem đồ trang sức đi” Lý Mạn Ni miễn cưỡng cười vui một chút, tựa hồ cũng là có loại áp lực nói không nên lời, đứa bé, chỉ một đứa bé thôi, nhưng đến khi nào bọn họ mới có thể có được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Mẹ cũng từng có một em búp bê oa oa

Editor: Tuna.

“Được” Sở Luật gật đầu, ôm lấy Lý Mạn Ni đi xem châu báu trang sức, con búp bê đó rất quý, tự nhiên, này đó trang sức càng thêm quý, vẫn là quý dọa người, nhưng là, Sở Luật đối với nữ nhân từ trước đến nay không keo kiệt, đặc biệt là Lý Mạn Ni, cô muốn cái gì, anh đều sẽ không ngại mà cho cô, cho dù cô muốn anh đưa một nửa cổ phần Sở Thị, anh cũng sẽ hai tay dâng lên trước mặt cô.

Lý Mạn Ni chọn một cái vòng cổ, đương nhiên cũng không có để ý giá, dù sao trượng chồng của cô cũng là người có tiền, những chuyện này cũng dần trở thành thói quen, chỉ cần cô thích, anh liền nhất định sẽ mua. Bất kể thứ gì.

Mà cô cũng rất hưởng thụ sự cưng chiều của anh, còn có, những ánh mắt hâm mộ đó, con người ai cũng thay đổi, cô cũng là người.

Thứ cô muốn bây giờ, càng lúc càng nhiều.

Sở Luật móc túi tiền ra, từ bên trong lấy ra một tấm thẻ vàng, đưa qua, thẻ này là thẻ không giới hạn.

Anh xác thật là đủ hào phóng đối với Lý Mạn Ni, hào phóng với phụ nữ, chỉ là anh lại quên mất, anh chỉ keo kiệt với đúng một người phụ nữ, thậm chí, còn chưa từng cho cô ấy bất kỳ thứ gì, mà cho dù có cho đi chẳng nữa thì cũng đã lấy lại hết.

Lý Mạn Ni vẫn nhìn không được lại ngoài đầu nhìn lại chỗ trống trên quầy trưng bày, trong lòng vẫn có chút khó chịu, không chiếm được, bởi vì, con búp bê đó chỉ có đúng một con.

Nơi xa, ánh tà dương soi rọi làm bầu trời chuyển sắc sang hồng, ánh sáng dừng ở đâu đều khiến cảnh vật cùng con người ta có thêm một phần ấm áp.

Ánh hoàng hôn kéo dài bóng dáng của họ.

Hạ Nhược Tâm kéo bàn tay nhỏ của con gái, đi cực kỳ chậm, mà Tiểu Vũ Điểm nỗ lực bước bằng chân mình, đuổi kịp bước chân của mẹ, trong lòng ngực cô bé còn ôm một con búp bê cực kỳ xinh đẹp.

“Tiểu Vũ Điểm, nếu con thực sự thích nó, thì nhất định phải đối xử với nó thật tốt nha?” Hạ Nhược Tâm cúi đầu xoa xoa mái tóc mềm mại của con gái,

lại là phát hiện, dưới ánh hoàng hôn, màu tóc của bé ánh lên chút tia vàng nhạt ấm áp nhu hòa.

Đầu tóc mềm mại khiến người ta không khỏi vuốt ve thêm lần nữa.

“Đạ, mẹ, Tiểu Vũ Điểm biết rồi, con sẽ thực yêu em ấy, cũng như mẹ yêu Tiểu Vũ Điểm vậy.”

Có khi ở trong lòng đứa bé, con búp bê kia, là hiện thân của cô.

Hạ Nhược Tâm nheo nheo mắt, nghĩ ngợi

“Mẹ cũng từng có một em búp bê.....”

“Mẹ có thích không?” Vẫn là thanh âm ngọt ngào mềm mại của đứa nhỏ, cực kì dễ nghe.

“Thích, nhưng mà, con buos bê ấy cũng không tốt bằng của Tiểu Vũ Điểm.” Hạ Nhược Tâm nhớ tới lúc trước, mới biết được thì ra có một số việc, cô vẫn nhớ mà không hề bi thương, con búp bê kia, đã bị mẹ vứt bỏ bởi vì Hạ Dĩ Hiên không thích nó.

“Kia, vậy Tiểu Vũ Điểm cho mẹ búp bê của con” rõ ràng rất thích, rất luyến tiếc, nhưng mà, Tiểu Vũ Điểm vẫn đưa búp bê lên trước mặt Hạ Nhược Tâm “Mẹ, mẹ phải đối xử tốt với búp bê, đây là thứ Tiểu Vũ Điểm thích nhất.”

Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, đem búp bê đặt lại vào trong lòng ngực của Tiểu Vũ Điểm.

“Tiểu Vũ Điểm chính là búp bê xinh đẹp của mẹ, cho nên, mẹ có Tiểu Vũ Điểm là đủ rồi.”

Chờ khi bọn họ trở lại nhà, Hạ Nhược Tâm vẫn đem quần áo của hàng xóm đi giặt, chờ nàng đến khi cô giặt xong thì trời cũng đã tối, mà Tiểu Vũ Điểm cũn vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Có thể nghỉ ngơi một ngày tốt biết bao nhiêu

Editor: Tuna.

Ngồi ở mép giường, cô nắm lấy bàn tay nhỏ của con gái, đứa nhỏ này quả thật rất cố chấp, cô đã nói là không cần bé giúp, nhưng con bé vẫn muốn phụ.

Kỳ thật, con bé có thể giúp được cái gì, cũng chỉ là đứa nhỏ ba tuổi mà thôi.

Tay của con gái cô rất lạnh, cô liền cầm lấy để sưởi ấm cho con gái, sau đó cô đem búp bê đặt vào lòng bé, mà Tiểu Vũ Điểm ôm lấy, co người lại, hai chân cũng quắp lấy, Hạ Nhược Tâm kéo qua chăn che đậy nữ nhi thân thể, tự nhiên còn có nàng chân nhỏ.

Sau đó từ một bên lấy ra một cuốn vở, một cây bút chì, cô ngồi ở mép giường, nhìn con gái, sau đó vẽ.

Mặt trước rất dày, họa đều vẽ hình dáng từ bé đến lớn của Tiểu Vũ Điểm, ngày đầu tiên sinh ra, lần đầu tiên con bé uống sữa, thậm chí còn lần con bé ụy khuất ăn bột năng (hồ dán có thể ăn được), lần đầu tiên con bé học đi, lần đầu tiên gọi mẹ.

Con gái cô không có ảnh chụp, nhưng mà, tranh cô vẽ so với ảnh chụp còn quý hơn nhiều. Cô vẽ lại từng khoảng khắc con gái trưởng thành, dụng tâm miêu tả bộ dáng của con gái.

Tiểu Vũ Điểm càng co chân lại, trên khuôn mặt nhỏ đầy nét ngọt ngào, trong lòng ngực còn ôm búp bê.

“Mẹ.....” thanh âm nho nhỏ làm Hạ Nhược Tâm buông xuống trong tay, sau đó đem tay đặt ở trên mặt con gái.

“Mẹ ở đây.”

Cô nhẹ nhàng vỗ về, mặt đứa nhỏ rất non mịn, tay cô lướt qua hàng lông mày nho nhỏ, còn có đôi mi thật cong dài của con gái.

Cô cẩn thận quan sát, muốn từ trên người con gái tìm ra chút gì đó, chỉ là, tựa hồ trên người Tiểu Vũ Điểm tìm không ra một chút bóng dáng nào của người đàn ông kia.

Đứa bé rất giống cô, một chút cũng không giống ba nó, ngoại trừ cặp đồng tử đen hoáy và chiếc mũi cao.

Cô cởi quần áo ra, sau đó nằm bên cạnh con gái, đem bé ôm vào lòng, chiếc giường cũng không lớn, nhưng ba năm qua họ đều ở đây.

“Tiểu Vũ Điểm, nguỵ ngoan con nhé,” cô hôn lên mặt bé, nhắm mắt lại, trên tay phải truyền đến chút tê tái, cô muốn nghỉ ngơi một lát.

Một ngày là được.

Thật sự rất mệt mỏi, rất mệt.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, cô cúi đầu, hôn lên khuôn mặt đáng yêu của con gái, khóe môi không khỏi hướng về phía trước cong một chút.

Tiểu Vũ Điểm của cô chính là một thiên sứ nhỏ a.

Bên trong biệt thự Sở gia, Tống Uyển thỉnh thoảng nhìn chăm chăm bụng của Lý Mạn Ni, sắc mặt hơi hơi tối sầm một chút, cũng đã ba năm rồi, bà cho rằng, bọn họ rất nhanh liền có thể ôm cháu, chỉ là tại sao đến giờ vẫn không có, bà cảm thấy bà so với ba năm trước càng lúc càng già rồi.

“A Luật.” Tống Uyển kéo con trai qua, đứa con trai này bây giờ cao hơn bà rất nhiều, từ trước đến giờ bà chưa từng phải quản nó quá nhiều, chỉ là lúc này đây, bà là thật sự khôn biết phải nói với nó thế nào.

“Làm sao vậy, mẹ?” Sở Luật tuy rằng trên mặt cũng không có nhiều tươi cười, nhưng mà, đối với Tống Uyển, trên người anh đã thu bớt sự lạnh lùng xa cách rồi.

“A Luật, các con chuẩn bị khi nào muốn đứa nhỏ a?” Bà hỏi cực kì uyển chuyển, bọn trẻ không gấp, nhưng bà gấp a, nhìn người khác đều có cháu trai, các hai ông bà già này thực sự là nhìn không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Cuộc sống vô vị

Editor: Tuna.

Chân tay Lý Mạn Ni có chút luống cuống, cúi đầu, tay đặt ở trên bụng nhỏ của mình, cô cũng muốn, thật sự rất muốn, nhưng vẫn luôn không có, không có thì làm sao bây giờ, cũng không thể đem nhét vào a.

Trên mặt cô có chút tái nhợt, không dám ngẩng mặt nhìn người.

“Mẹ, bọn con còn chưa muốn có con sớm như vậy, chờ một thời gian nữa đi ạ” anh đem tay đặt lên phía trên bả vai của Tống Uyển, đem tất cả mọi chuyện đẩy hết lên người mình.

Nói anh yêu vợ như mạng, tuyệt đối không quá.

“Được rồi, các con muốn sao thì tùy, mẹ không quản nữa.” Tống Uyển hơi thở dài một hơi, đối với đứa con trai xuất sắc này, bà kỳ thật cũng không lo lắng, mà bà tin tưởng, anh cũng sẽ không làm bà thất vọng, bởi vì anh từ nhỏ đến lớn, trước nay đều chưa từng làm bà thất vọng.

Sau khi Tống Uyển đi, Sở Luật ngồi ở trên sô pha, Lý Mạn Ni lúc này ôm lấy eo anh hỏi, “Luật, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Đôi mắt anh có chút trầm xuống, anh đem Lý Mạn Ni ôm vào trong lòng ngực, “Còn có thể làm sao bây giờ? Anh cũng không gấp, em lo lắng như vậy, chẳng lẽ là đang nghi ngờ năng lực của chồng em sao?”

Anh nhấp môi, trầm ngâm.

“Sao có thể?” Lý Mạn Ni nương ngực chui vào lòng anh, trên má nổi lên một ít đỏ ửng, đồng thời tâm tư cũng không khỏi nương ngao một chút, tuy rằng bọn họ cũng không khả năng mỗi ngày đều làm chuyện vợ chồng, nhưng mà, ở trên giường người đàn ông này luôn dùng mười phần công lực, anh vẫn luôn ôn nhu đối xử với cô như lúc tân hôn vậy.

Làm cho cuộc sống của cô mỗi ngày trải qua đều rất hạnh phúc.

Chỉ là, Sở Luật, người đàn ông này có thể dùng từ ôn nhu để hình dung sao? Có lẽ là cô thật sự không quá hiểu biết Sở Luật, anh kỳ thật vốn là rất cuồng dã, càng hòa bạo một ít, cũng càng phóng túng một ít.

“Đứng rồi, em đi pha cho anh một ly cà phê nhé” Lý Mạn Ni đứng lên, đỏ mặt đi về phía phòng bếp, nếu không đi, cô không biết mình sẽ làm gì Sở Luật nữa, tuy rằng bọn họ là vợ chồng, nhưng mà, cô cũng không quá thích việc chủ động.

Sở Luật nhấp môi mỉm cười ngồi ở trên sô pha, con người lúc này thâm vô pháp phóng chừng, anh từ trên người lấy ra hộp thuốc, mở ra, từ bên trong rút ra

một cây, sau đó bật lửa, trong móng lung, gương mặt người ông thoáng hiện ra chút bi thương.

Đây là cuộc sống mà anh muốn sao? Rõ ràng lúc ấy chờ mong như thế, nhưng bây giờ, tựa hồ lại là biến thành một loại nhẩn nại, không biết là đang nhẩn nại chính mình, hay là nhẩn nại người khác, cuộc sống đần độn vô vị này, anh thật sự muốn sao?

"Tiên sinh, ngài có điện thoại" người làm đi đến, trong tay còn cầm một chiếc điện thoại, Sở Luật đứng lên, tiếp nhận, thời gian ba năm, thật sự thay đổi rất nhiều, ngay cả tiểu hồng cũng đã rời đi, bảo mẫu thay đổi một người rồi một người, thậm chí anh cũng không có cách nào để nhớ mặt họ.

Dập tắt điện thoại trên tay, anh dựa vào sofa. "Alo....." thanh âm trầm thấp đầy từ tính vang lên.

"Là em, anh họ, hôm nay em muốn xin nghỉ, cho nên em sẽ không đến công ty" bên kia rất mau truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của Đỗ Tĩnh Đường.

"Ừ, anh đã biết" Sở Luật chỉ là nhàn nhạt ứng quá, bất quá, lại không ngoài từ trong điện thoại truyền đến âm thanh của người đàn ông khác.

"Đỗ Tĩnh Đường, chú thu liễm một chút cho anh, đừng để chú em biết, nếu không, bà ấy sẽ bị chú làm cho tức chết, bà ấy muốn cú nói dối tông đường, chú lại một hai phải đem bản thân bẻ cong, đúng là tìm đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Anh ta cong

"Ha ha..." Bên kia Đỗ Tĩnh Đường cười khan một tiếng, "Em cũng không ngờ mọi chuyện lại như vậy, dù sao anh cũng sinh ra, em nhỏ hơn anh mà, cho nên nói còn nghe được."

Sở Luật lập tức cúp điện thoại, trên mặt giống như phủ một lớp băng sương đáng sợ, khuôn mặt đã rét buốt, đông lạnh rồi.

Nếu như không biết Đỗ Tĩnh Đường vốn là một tên miệng thú không giữ mồm giữ miệng, cộng thêm việc thiếu thông minh, anh sẽ cho rằng cái tên chết bầm này cố ý, cố ý rắc muối lên vết thương của anh.

Ném điện thoại qua một bên, anh lại ngồi xuống ghế sofa, rất nhanh Lý Mạn Ni bung một cốc cà phê tới, Sở Luật nhận lấy, uống một ngụm, vẫn là hương vị này, cũng chỉ có Lý Mạn Ni mới có thể pha ra cái vị đáng chất này.

"Em bỏ thêm gì vào trong không?" Sở Luật đột nhiên mở miệng, song cũng không quá để ý, anh chỉ là thuận miệng hỏi thôi.

Nhưng anh lại không phát hiện Lý Mạn Ni nghe đến câu có bỏ thêm gì vào trong không thì cơ thể lại thoáng cứng ngắc mất tự nhiên.

"Không có, đâu có bỏ thêm cái gì đâu ạ, đây chính xác là loại cà phê xay nguyên chất." Cô ta âm thầm rũ lông mi, che đi tia sáng loé lên trong đáy mắt.

"Ngày mai nhớ bỏ chút đường, đáng quá" Lúc này Sở Luật mới buông cái cốc trong tay xuống, quả nhiên là không bỏ gì cả, cho nên mới đáng như vậy.

"Em nhớ rồi" Lý Mạn Ni âm thầm thở dài một hơi, ngón tay nắm lại, sắc mặt cũng lộ ra một chút tái nhợt, mà ánh mắt cô cũng có một phần phức tạp, một phần sợ hãi, còn có một chút không cam lòng.

Từng tia ánh sáng bên ngoài chiếu lên cơ thể hai người, kẻ ngồi người đứng, dường như đều có vẻ đăm chiêu, như gần như xa.

Mà bên kia Đỗ Tĩnh Đường nhét di động vào túi, sau đó quay ra nháy mắt với người đàn ông ở phía sau một cái, "Thuyết phục được rồi."

"Thật sao?" Một giọng nói cực kì trầm tĩnh vang lên, người đàn ông mang theo sự nguy hiểm của loài báo nhếch môi một cái, dáng người của anh ta cực kì cao lớn, dù lúc này đang ngồi nhưng đôi chân bắt chéo lên nhau kia cũng đã dài cả khúc.

Anh ta đưa tay đặt lên vai Đỗ Tĩnh Đường, "Câu thật sự không sợ nhà họ Đỗ của cậu tuyệt hậu sao?" Giọng nói ẩn hiện sự lạnh lẽo làm hai mắt Đỗ Tĩnh Đường trắng nhợt.

Anh ta nắm lấy tóc mình một chút, lại trợn mắt lên, "Tuyệt hậu thì tuyệt hậu, cùng lắm thì sau này anh họ tôi sinh nhiều con cái, tôi ôm một đứa về nuôi, còn có..." Anh ta vỗ ngực người đàn ông một cái, "Tôi như vậy không phải đều do anh làm hại sao, nếu không phải vì anh thì sao tôi lại tự bẻ cong mình chứ?"

Đây chẳng phải chuyện đáng xấu hổ gì, đối với bọn họ cũng vậy.

"Anh chống đối tôi lâu như vậy, làm phiền tôi khắp nơi, không phải đã sớm lập ra cạm bẫy tốt hơn chờ tôi nhảy vào đó chứ?"

"Anh nói xem?" Người đàn ông nghiêng ra sau dựa vào sofa, sườn mặt đầy tính xâm lược rơi vào tầm mắt Đỗ Tĩnh Đường.

Cái bộ dáng lộn chét không sợ phỏng nước sôi này quả thực làm cho Đỗ Tĩnh Đường hận đến răng cũng có chút đau rồi.

"Rõ ràng chúng ta ngang nhau, vì sao chỉ có mình tôi làm thụ?" Khóe miệng anh ta giật một cái, còn người đàn ông kia thì hai tay ôm ngực, giọng mát lạnh.

"Bởi vì, cậu thích hợp."

"Đông Phương Kính!"

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng gầm tức giận của Đỗ Tĩnh Đường, "Cậu chờ đó, một ngày nào đó ông đây sẽ đè chết anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Người xấu

Hạ Nhược Tâm kéo tay con gái nhỏ, sau đó dừng lại, cô ngồi xổm xuống đặt tay lên bả vai của con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ phải đi đưa một món đồ, con đứng ở đây chờ mẹ, nhớ đừng chạy loạn nhé." Cô rất lo lắng cho con gái, cũng muốn đem con theo nhưng không có cách nào nên đành để con lại chỗ này.

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt con búp bê trong ngực, từ khi có nó đi đâu bé cũng mang theo.

"Con biết rồi mẹ à, con sẽ đứng ở đây chờ mẹ, có búp bê ở cùng con, con sẽ không sợ gì nữa." Bé ngượng ngùng cười một tiếng, để búp bê dán lên mặt của mình, bởi vì bé là đứa bé ngoan nên vẫn luôn nghe lời mẹ.

Hạ Nhược Tâm xoa tóc con gái, đặt con ngồi lên trên bậc thang sau đó mới xoay người đi đưa đồ, cô đi rất nhanh, với hy vọng có thể về sớm với con gái mình.

Tiểu Vũ Điểm nhìn đến khi bóng dáng Hạ Tâm biến mất, chep miệng một cái, ôm búp bê vào trong ngực, đôi mắt trong trẻo nhìn xung quanh, lúc này người đến người đi, rất nhiều người không hiểu, tại sao một bé gái xinh đẹp dễ thương lại ngồi một mình ở đây.

Cô đơn khiến người ta đau lòng.

"Cháu à, sao cháu lại ở đây một mình? Ba mẹ cháu đâu?" Một người đàn ông lén lút ở nơi này đã lâu, mới tới ngồi bên cạnh Tiểu Vũ Điểm, trong mắt không có ý tốt, hắn ta cúi đầu đánh giá Tiểu Vũ Điểm, bé gái xinh đẹp dễ thương như vậy, nhất định có thể bán được với giá cao.

Tiểu Vũ Điểm ngẩng đầu, hơi nhíu lông mày "Mẹ cháu đi đưa đồ rồi, một lát nữa sẽ quay trở lại." Tuy rằng không thích cái chú này, nhưng bé vẫn trả lời, vì mẹ đã nói, làm người phải lễ phép.

"A, là như vậy sao." Trên mặt kẻ buôn người cười càng thêm sáng lạn, hắn ta lấy từ túi mình ra một viên kẹo "Cháu à, chú có kẹo này có muốn ăn hay không?" Hắn ta quơ quơ cái kẹo trước mặt Tiểu Vũ Điểm, mấy đứa nhỏ đều thích cái này. Quả nhiên Tiểu Vũ Điểm nhìn theo viên kẹo kia, một lúc sau lại cúi đầu xuống "Mẹ đã nói, không được ăn đồ của người lạ."

"Cháu đừng lo lắng, chú không phải người xấu, chú chỉ là thấy cháu đáng yêu quá thôi." Kẻ buôn người cười một tiếng, nhưng mà trong mắt lúc này đã không còn kiên nhẫn, đứa nhỏ này, sao lại khó thu phục như vậy.

"Mẹ đã nói, người xấu sẽ không nói mình là người xấu." Bé tròn to hai mắt, trả lời rất nghiêm túc.

Mà tên kia suốt nửa thì sặc nước miếng của chính mình, ho khan một tiếng "Cháu nhìn bộ dáng của chú xem, đáng đáp chú như thế này mà giống người xấu à." Hắn ta tận lực cười hiền hậu.

Tiểu Vũ Điểm nghiêng đầu một chút, hình như đang nghiêm túc nhìn xem, sau đó gật gật đầu một cái. Lúc này kẻ buôn người mới thở nhẹ nhõm "Chú rất giống người xấu."

Ôm chặt búp bê trong ngực, trực giác khiến Tiểu Vũ Điểm không thích ánh mắt cái chú này nhìn bé. Kẻ buôn người trừng mắt một cái, trong mắt hiện lên tia âm ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Ông lừa con gái tôi

"Chú dẫn con đi tìm mẹ của con có được hay không, là cô ấy kêu chú tới đón con." Hấn ta vẫn cười, chẳng qua, cười cũng đã lạnh mấy phần.

Tiểu Vũ Diễm cố chấp ôm chặt bé con: "Mẹ sẽ không lừa gạt Tiểu Vũ Diễm, mẹ nói mẹ sẽ tự mình đón Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm không đi, phải ở lại chỗ này chờ mẹ."

Cô bé không cần theo cái chú này, cô bé ngoan nhất, mẹ nói để cho cô đợi, cô bé sẽ đợi, mà cái chú này, giống như người xấu mẹ bảo.

Kẻ buồn người đứng lên, nhìn thoáng qua bốn phía, tại phát hiện không có người, duỗi tay của mình, liền muốn trực tiếp ôm đứa bé này đi.

Đứa nhỏ này không dễ dụ, vẫn là như vậy đơn giản nhất.

"Ông muốn làm gì?" Một ý cười chế nhạo vang lên, tay người đàn ông dừng trên không trung một chút.

Hấn ta quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo trắng, nghiêng người dựa vào một chiếc xe, tuy kiểu dáng quần áo trên người cực kỳ đơn giản, nhưng hơi chú ý liền sẽ phát hiện, toàn thân cao thấp người đàn ông này đều là hàng hiệu.

Khuôn mặt người đàn ông tuấn mỹ, nụ cười khoe môi luôn luôn mang theo đùa cợt như có như không.

"Chuyện không liên quan tới mày, nếu không muốn chết liền cút: "Kẻ buồn người cảnh cáo người khách không mời mà đến, lúc đầu hận, nếu như không phải đột nhiên đi ra một Trình Giao Kim, đứa bé này đã bị bắt đi.

"Chuyện không liên quan đến tôi sao? Ông muốn lừa con gái tôi, ông còn nói chuyện không liên quan đến tôi?" Người đàn ông cười lạnh một tiếng, mà anh ta nói láo tuyệt đối không đo mặt.

Anh ta còn chưa có kết hôn đâu, con cái từ đâu, chui ra từ đá sao?

Mà mắt kẻ buồn kia lóe lên một cái, nhìn quần áo trên người người đàn ông, còn có chiếc xe sau lưng, lúc này cửa xe mở ra, từ bên trong đi ra một người đàn ông càng thêm tuấn mỹ, ánh mắt lạnh như băng như thế, khuôn mặt băng lãnh, để đôi mắt nhỏ không khỏi đánh một cái rùng mình.

Tiểu Vũ Diễm ôm bé con chớp mắt hai mắt, đứng lên, chạy về phía người đàn ông luôn cười, sau đó ôm lấy chân của anh ta.

Kẻ buồn người đỏ mặt lạnh, trách không được đứa nhỏ này lớn lên đẹp dễ như vậy, hóa ra là vấn đề ghen, mà hôm nay có thể hấn ta chọc người không dễ trêu chọc rồi.

"Thật xin lỗi, tôi chỉ đùa giỡn: "Hấn ta gượng cười, không khỏi lui về phía sau, sau đó khi không có ai, như bị người đuổi giết chạy xa.

Một hồi liền không thấy bóng dáng, cái công phu chạy này, quả nhiên là như bị lừa dối.

"A, thật là đứa bé thông minh: "Khoe môi người đàn ông gọi lên một vòng ý cười cực đẹp dễ, sau đó xoay người ôm lấy thân thể mềm mại, thật đáng yêu, thật xinh đẹp, trách không được người kia muốn bắt cóc, đến anh ta cũng muốn, nếu như đem nhóc này về cho Thái hậu nhà anh, về sau Thái hậu nương nương sẽ không buộc anh kết hôn sinh con.

"Đồng Phương Kính, anh xem đứa nhỏ này có phải lớn lên rất xinh đẹp hay không, đứa bé như vậy, làm sao sinh, cái này không phải người già chứ?"

Mà người đàn ông vẫn đứng ở trước xe đi tới, hai tay nhét trong túi, anh ta neho cặp mắt lại, chỉ thấy đứa trẻ trong ngực người yêu mọc ra một đôi mắt to trong veo như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo, môi nhỏ hồng nhuận phơn phớt giống như là thạch, anh ta không keo kiệt gật đầu một cái: "Đúng là rất xinh đẹp, Đỗ Tĩnh Đường, cậu sẽ không muốn ôm về nhà chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 194: Anh ta là đàn ông, là đàn ông

"Tôi cũng muốn: "Về mặt Đỗ Tĩnh Đường oán niệm: Thế nhưng lừa bán người là phạm pháp, nhóc con: "Anh ta đùa với đứa trẻ trong ngực: "Nhớ về sau đừng cho người lạ ôm biết không? Không ai có thể giống như chú đây, đẹp trai như vậy, lại tốt tính như vậy." Sau khi nói xong, Đỗ Tĩnh Đường có chút không nỡ buông đứa bé đáng yêu, kỳ thật anh ta còn muốn ôm, chỉ là người kia đã ôm.

Tay của anh ta đặt ở trên đầu Tiểu Vũ Điểm: "Nhớ kỹ, đừng nghe người không biết, cũng không đi theo họ, không ăn đồ họ đưa, giống như người quái dị vừa rồi."

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng gạt đầu một cái: "Vâng, chú kia là người xấu, còn chú không phải người xấu: " Cô bé ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình, người nào đối tốt với cô bé, người nào không tốt với cô bé, từ trước đến nay trẻ con đều rất trực tiếp.

"Làm sao cháu biết chú không phải người xấu, có lẽ chú cũng vậy?" Đỗ Tĩnh Đường chỉ chỉ mặt mình, bị người nói thành người tốt, anh ta thật cao hứng.

Tiểu Vũ Điểm hé miệng nhỏ cười một tiếng, môi nhỏ như thạch giương lên: " Chú có đôi mắt giống dì."

Mà khoe miệng Đỗ Tĩnh Đường gạt một cái, ý của nhóc này là anh ta giống phụ nữ sao?

"Dì là người tốt, cho nên có thể nhìn Tiểu Vũ Điểm như vậy: " Cô bé phát hiện sắc mặt Đỗ Tĩnh Đường đột biến sắc, không nhanh không chậm nói.

Mà Đỗ Tĩnh Đường lại xoa đầu cô bé, kém chút vò tóc cô bé thành ổ gà rồi.

Cuối cùng anh ta hiểu ý của cô bé.

Anh ta suýt chút thổ huyết, anh ta là đàn ông, tuy ở cùng người kia, anh ta không giống, nhưng vẫn có thể là một người đàn ông hàng thật giá thật, người đàn ông ba chân.

"Buông cô bé ra." Đỗ Tĩnh Đường vừa định dời tay của mình, lại nghe được một giọng còn lạnh lẽo hơn Đông Phương Kính.

Mà lúc này, một người đàn ông chậm rãi bước về phía bọn họ.

Tiểu Vũ Điểm dùng sức nâng đầu của mình lên, thẳng đến khi người đàn ông lại gần một chút, lông mi thật dài chớp một cái, chú này cô bé biết. Là người trong bệnh viện.

Cao Dật đi qua, trực tiếp xoay người ôm lấy nhóc con, cô bé không biết mình nguy hiểm cỡ nào, nếu như mẹ của cô bé mất đi cô bé, người phụ nữ kia tuyệt đối không cách nào sống tiếp.

Ôm lấy đứa bé, Cao Dật mới nhìn về phía Đỗ Tĩnh Đường, trong mắt hai người đều mang theo thăm dò đối phương.

"Vị tiền sinh này, anh có thể là hiểu lầm, chúng tôi chẳng qua là vừa lúc đi ngang qua, thấy được có một người đàn ông muốn mang cô bé đi thôi, vừa vặn giúp đỡ, không có ác ý."

Đỗ Tĩnh Đường lui lại bên người Đông Phương Kính, thoải mái giải thích, dù sao bọn họ không có làm việc gì trái với lương tâm, đương nhiên không cần bất an.

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gạt cái đầu nhỏ, chẳng qua khuôn mặt nhỏ lại tựa vào ngực Cao Dật, chú ôm cô bé là người tốt, đây là mẹ nói, cho nên chú ấy là người tốt, bởi vì, xưa nay mẹ không lừa gạt, Tiểu Vũ Điểm không cho người xấu ôm, thế nhưng người tốt có thể.

Mà động tác Tiểu Vũ Điểm, liền để Cao Dật tin tưởng Đỗ Tĩnh Đường nói, đúng là bọn họ cứu được Tiểu Vũ Điểm, đứa nhỏ này, vốn thông minh hơn tuổi rất nhiều: "Cám ơn hai người." Cao Dật ôm chặt đứa bé trong ngực, nhưng trong lòng bởi vì lời bọn họ nói có chút không thoải mái, nếu như không phải nhờ bọn họ, khả năng người phụ nữ kia sẽ mất đi đứa bé này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Người quen

"A, không cần, con gái của anh rất đáng yêu: " Đỗ Tĩnh Đường cười ha ha, tâm lúc này lại chưa xót, mà nhóc con chôn mặt ở trong ngực Cao Dật, chỉ là bản năng cho rằng, bọn họ là cha con.

Con gái sao? Cao Dật chỉ nhún lông mày của mình một chút, cũng không có phủ nhận cái gì?

"Chúng ta đi, Đông Phương Kính khẽ phun ra ba chữ, sau đó xoay người rời đi, mà Đỗ Tĩnh Đường đưa tay tạm biệt Tiểu Vũ Điểm một chút.

"Gặp lại, tiểu thiên sứ."

Tiểu Vũ Điểm mới ngẩng đầu từ trong ngực Cao Dật lên, duỗi tay nhỏ lắc lắc.

"Hẹn gặp lại, chú dì: " Giọng ngọt ngào như gạo nếp vang lên.

Thân thể Đỗ Tĩnh Đường đột nhiên lao đảo một cái, kém chút té ngã, đây là xưng hô gì vậy, cái gì gọi là chủ di, anh ta không phải phụ nữ.

Mà một trận cười mười phần hùng hậu chấn động màng nhĩ của anh ta, anh ta ngẩng đầu, đúng lúc bắt được ý cười trong mắt Đồng Phương Kính, người đàn ông này giấu cợt anh ta, anh lại giấu cợt anh ta, anh ta cũng dám cười anh?

Cái người đàn ông đáng chết này, anh ta như vậy không phải là do anh làm hại.

Cao Dật mím môi đưa mắt nhìn hai người kia, bằng trực giác của mình, anh ta có thể cảm giác được, hai người đàn ông này, không phải là bạn bình thường.

Nếu như không phải anh em, như vậy là người yêu.

Chẳng qua những chuyện này không liên quan tới anh ta, anh ta đối với chuyện của người khác, từ trước đến nay không có chút hứng thú nào, mà bây giờ, nhóc con trong ngực mới cần chú ý: "Mẹ cháu đâu?" Anh ta cúi đầu hỏi nhóc đáng yêu trong ngực, đứa nhỏ này lớn lên thật tốt, trách không được có người lừa con bé.

"Mẹ đi đưa đồ, để Tiểu Vũ Điểm ở đó chờ: " Tiểu Vũ Điểm đáp trả, không giống với ôm ấp của mẹ, cái chú này ôm chọn thân thể bé, bé rất thích.

Cao Dật đi qua một bên, vẫn không có bụng đưa bé trong ngực xuống, trong lòng có chút không vui, người phụ nữ kia, cô cũng yên tâm, xem như đứa nhỏ này rất ngoan, thế nhưng khó đảm bảo sẽ không có người có ý đồ với nó.

"Chú, bé con của Tiểu Vũ Điểm được không?" Tiểu Vũ Điểm đưa bé con lên, đưa cho Cao Dật xem, khuôn mặt nhỏ nhắn cười như là hoa nhỏ đáng yêu.

Trẻ con cười vô cùng trong sáng.

"Đẹp mắt: " Cao Dật không keo kiệt, ngón tay sờ soạng bé con kia một chút, đây là bản số lượng, sẽ rất quý, một người phụ nữ cần bán máu, làm sao có thể mua nổi bé con này cho con gái.

Là ai mua cho cháu, Cao Dật thử hỏi.

"Là mẹ: " Tiểu Vũ Điểm lại ôm bé con vào trong ngực giống như bảo bối, cô bé là bảo bối của mẹ, mà bé con này lại là bảo bối của cô bé.

Quả nhiên là người phụ nữ kia, anh ta dựa người vào tường, vì để tránh chuyện như vậy phát sinh, anh ta vẫn là chờ người phụ nữ kia trở lại rồi nói.

Mà thân thể nhóc con mềm mại thơm mát, giống như chơi rất vui. Mà anh ta lại có chút cảm giác thích ôm cô bé.

Hạ Nhược Tâm lau khô mồ hôi trên trán, cô chạy mau về, những món đồ kia khiến cô phải khiêng lên lầu sáu, đã để cô mệt mỏi một chút sức lực cũng không có, chẳng qua, cô còn muốn thấy con gái của mình, cô còn đang lo lắng, kỳ thật để một mình con bé ở đó là đúng hay sai, nó còn nhỏ như vậy.

Khi cô nhìn thấy có một người đàn ông ôm Tiểu Vũ Điểm, cảm giác buồn tim của mình đều muốn ngừng đập "Tiểu Vũ Điểm!" Giọng nói mang theo hơi khàn, đều đã bị hô hấp làm có chút bất lực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Lại gặp mặt

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm nghe được tiếng Hạ Nhược Tâm, liền vội giãy giụa từ trong ngực Cao Dật xuống, chân ngắn chạy về phía Hạ Nhược Tâm.

Mà Cao Dật nhìn tay của mình, thiếu đi độ ấm, để anh ta cảm giác có chút mất mát.

Anh ngờ ngác đứng tại chỗ, mà Hạ Nhược Tâm dùng tay phải của mình ôm lấy nhóc con, ngón tay đặt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, giống như là đang kiểm tra cái gì?

Hạ Nhược Tâm ôm thật chặt con gái vào trong ngực, lo lắng chết cô, về sau cô cũng không dám để một mình Tiểu Vũ Điểm ở chỗ này.

Mà lúc này, cô mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa rồi ôm con gái.

Là anh?

Mắt của cô hơi mờ to một chút, thế nào lại là anh, bác sĩ kia, bác sĩ rút hai lần máu cho cô.

"Lại gặp mặt: " Cao Dật đến gần, thiếu đi quần áo bác sĩ, nhiều thêm mấy phần tùy tính, giống như lúc này mới là anh chân thực, mà xác thực cũng là như thế, anh thích chạy qua khắp nơi trên thế giới, mà gần đây mới trở về nước.

"Đúng vậy, thật là khéo: " Hạ Nhượng Tâm có chút ngượng ngùng, nếu như vậy, anh không phải lừa con gái tôi, chỉ là cô vẫn có chút bất ngờ, không hiểu vì cái gì người đàn ông này lại xuất hiện ở đây, còn ôm Tiểu Vũ Điểm.

"Cô không nên bỏ đứa bé ở nơi này: " Cao Dật hơi hốt, cũng không có ý chỉ trích, cũng không có khiến người phụ nữ này hoảng sợ, chẳng qua, cái này cũng là sự thật.

Hạ Nhượng Tâm lại ôm chặt con gái, trong lòng có một loại nghĩ mà sợ.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm rất khó chịu: " Tiểu Vũ Điểm đẩy Hạ Nhượng Tâm ra, cô ôm cô bé thật chặt.

Thân thể đầy ánh sáng, cô bé đã được Cao Dật ôm vào trong ngực.

"Để tôi ôm con bé đi, cô như vậy nó sẽ không thoải mái."

Mà Hạ Nhượng Tâm xin lỗi xoa mặt Tiểu Vũ Điểm, vừa rồi cô thật sự là dùng quá sức rồi.

"Đi thôi, tôi đưa hai người trở về: "Không hiểu vì cái gì mình lại tốt bụng như vậy, Cao Dật cười thầm chính mình nhiều chuyện, từ trước đến nay anh ta đều là người rất ít quan chuyện của người khác.

Chẳng qua lần này giống như ngoại lệ.

"Hạ Nhượng Tâm, cô không đi sao?" Anh ta đi vài bước, quay đầu lại hỏi lấy người phụ nữ vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, thật không biết người phụ nữ ngây ngốc như vậy làm sao sinh ra con gái, lại nuôi lớn cô bé như vậy.

Làm sao anh biết tên tôi, Hạ Nhượng Tâm vội vàng chạy chậm đuổi theo, mà Tiểu Vũ Điểm trong ngực anh, thỉnh thoảng chớp mắt của mình.

Cô bé chớp mắt của mình, buồn ngủ, sau đó ôm bé con yên tâm ngủ ở trong ngực Cao Dật.

"Con bé ngủ rồi: " Cao Dật dừng bước, đối với Tiểu Vũ Điểm đã nhắm mắt ngủ trong ngực mình lại có chút không biết làm sao, đứa trẻ nhỏ như vậy, như là bé con Krystal, thật sự rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, cái mũi vô cùng phần nộn còn hơi bĩu lên, hai cái tay nhỏ ôm thật chặt bé con trong ngực mình, làm cho người ta có loại yêu thích không buông tay, hiện tại vô bé ngủ, rất ý lại anh ta, cho nên, ít khi ôm trẻ con, anh ta thật sự có chút nhất thời không phản ứng.

Đứa nhỏ này thật sự chính là sát thủ của đàn ông, trách không được hai người đàn ông kia đều nguyện ý giúp cô bé.

Ừm, nó mệt mỏi, buổi sáng nó dậy rất sớm, hiện tại cũng cần phải ngủ. Hạ Nhượng Tâm có chút đau lòng bước theo.

"Ừm, đi thôi: " Cao Dật lại đi về phía trước lần nữa, mà Hạ Nhượng Tâm đi theo anh, do dự nửa ngày, mới mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Bác sĩ này là người tốt

"Sao anh biết tên tôi?" Cô không có nhớ lắm, vừa rồi đúng là anh gọi cô Hạ Nhượng Tâm, mà cô nhớ rất rõ, cho tới bây giờ cô chưa nói với anh tên của mình, mà bọn họ chỉ gặp qua hai lần.

"Tôi là bác sĩ: " Cao Dật khẽ mở miệng, lúc này Hạ Nhượng Tâm mới nhớ tới, lúc cô bán máu, có ghi tư liệu của cô.

"Tôi là Cao Dật: " Cao Dật người cao chân dài, chẳng qua tí mị phối hợp bước chân với Hạ Nhượng Tâm, anh ôm đứa bé vững vàng, anh là đàn ông, mà đứa nhỏ này vốn rất nhỏ, ở trong ngực của anh, anh liền như một cái nồi lớn.

"Cảm ơn anh: " Hạ Nhượng Tâm lại nói lời cảm ơn, giống như trừ đó ra, cô đã không biết phải nói gì, mà Tiểu Vũ Điểm đang ngủ an ổn trong ngực anh, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, đều không có bị đánh thức, đây chính là khác nhau của phụ nữ và đàn ông.

Khi Tiểu Vũ Điểm ở bên cạnh cô, từ trước đến nay đều quật cường, cô bé sợ mẹ mệt, cho nên khi được cô ôm, cũng ngủ không an ổn.

Nhưng hôm nay, ở trong ngực Cao Dật, cô bé lại ngủ thiếp đi.

Mà người làm mẹ như cô cho tới bây giờ đều không có cho con gái những thứ này.

"Tôi không thích nghe quá nhiều cảm ơn, tôi làm những chuyện như vậy, chỉ là bởi vì, tôi thích, không phải dùng để đổi lấy một câu cảm ơn." Cao Dật nghiêng đầu, nhìn thấy ưu thương trong mắt Hạ Nhược Tâm.

"Cha đứa bé đâu?" Anh biết rõ nói, có đàn ông như thế nào lại không chịu trách nhiệm như thế, để người phụ nữ của mình bán máu cứu con.

"Cha của đứa bé sao?" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cúi đầu: "Đứa bé không có cha: "Đúng vậy, con gái của cô không có cha, chỉ có một người mẹ, bởi vì cha nó căn bản không biết nó tồn tại, cũng sẽ không chờ mong nó sinh ra.

Hiện tại anh sống rất tốt, có một người vợ anh yêu như vậy.

Mà cô cũng sống rất tốt, bởi vì có một con gái đáng yêu.

"Thật xin lỗi, " Cao Dật xin lỗi, giống như sớm nghĩ đến, chỉ có một người mẹ độc thân mới khổ cực như vậy. Một mình nuôi dưỡng một đứa bé, không dễ dàng.

"Không sao, chúng tôi rất tốt: "Hạ Nhược Tâm không quan trọng cười nhẹ một tiếng, chỉ là, thật sự không có sao sao?

Tốt có thể bán máu sao?

Cao Dật nghiêng mặt qua, chỉ thấy mặt Hạ Nhược Tâm vẫn hơi lộ ra một chút tái nhợt, bên trong sắc mặt người phụ nữ này luôn có mỗi một, từ ba năm trước đây đã bắt đầu, cô vẫn luôn như thế.

Tim của anh hơi có chút không thoải mái, giống như bị một đồ vật sắc nhọn đâm vào, cảm giác như vậy, giống như, anh từng có.

Mím môi không nói, anh càng ôm nhóc con thêm vững vàng một chút, cúi đầu xuống, một cái tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm lại túm áo trước ngực anh, ngón tay nhỏ nhỏ, thật là rất xinh đẹp, phần nộn cũng rất đáng yêu.

Anh một mực ôm đứa bé trong ngực, thẳng đến khi Hạ Nhược Tâm dừng bước.

"Sao vậy?" Anh nhíu mày.

Hạ Nhược Tâm có chút ngượng ngùng, có phải cô quá phiền người ta không, dù sao vô không quen không biết.

"Chúng ta đến rồi: " Cô chỉ một căn phòng phía trước, đó chính là nhà của cô.

Cao Dật trực tiếp ôm lấy Tiểu Vũ Điểm đi thẳng về phía trước, mà Hạ Nhược Tâm chỉ bắt đầu đi đuôi theo.

Cô mở cửa, anh chỉ nhìn chăm chú lên ngón tay của cô, nhìn rất đẹp, thon dài mịn nhẵn, lại cũng không có bao nhiêu sức lực.

Cửa phòng mở ra, mấy thứ đồ dùng trong nhà đều hết sức đơn giản, cũng rất cổ xưa, một cái giường, một cái tủ gỗ cũ, mặt đất còn đặt một cái chậu lớn, phía trên trồng đồng rất nhiều quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Cô cảm kích anh

Có nam, cũng có nữ, thậm chí còn có trẻ con.

Những anh không thuộc về họ.

Cao Dật cũng không có hỏi nhiều, anh đi tới, đi đến bên chiếc giường nhỏ, buông Tiểu Vũ Điểm trong ngực xuống, rời ngực của anh, hai tay Tiểu Vũ Điểm ôm chặt bé con trong ngực, cũng không có tỉnh lại.

Hạ Nhược Tâm cũng theo chân đến gần, thay con gái cởi bỏ giày nhỏ, lúc này mới kéo chăn mền qua, đắp lên người con bé.

"Những quần áo đó là gì?" Cao Dật đứng ở một bên, có khi cảm giác cái phòng quá nhỏ, ngay cả đứng đầy đều chọn một phương.

"Chút nữa tôi phải giặt, đây đều là quần áo của hàng xóm: " Hạ Nhược Tâm đắp kín chăn cho Tiểu Vũ Điểm, đắp kín bàn tay nhỏ và chân nhỏ của con bé.

Cao Dật lại mím chặt môi mình lần nữa, kỳ thật cái gì anh cũng không cần đoán, cái gì cũng không cần suy nghĩ, nơi này đều đã chứng minh, bọn họ sống qua thế nào, nếu như không có bán máu, như vậy, cô không thể nào nuôi nổi bé con kia.

Cao Dật rút tay trong túi quần, sau đó lấy từ bên trong ra tấm danh thiếp, đi tới bên người Hạ Nhược Tâm, từ cao nhìn xuống người phụ nữ trước mắt vô cùng gầy yếu.

Trên vai của cô đã nhận cái gì? Mà bị ép tới nỗi có khi đều gập cả người.

"Đây là danh thiếp của tôi, nếu như về sau cô có chuyện gì, có thể tìm tôi hỗ trợ. Không cần đi bán máu, cô còn có con gái, không thể tổn thương thân thể của mình như vậy."

Anh cúi đầu, đặt danh thiếp trong tay vào tay Hạ Nhược Tâm, anh xưa nay không không ưa thích chõ mũi vào chuyện người khác, nhưng hai mẹ con này lại để anh có chút đau lòng.

Nếu như có thể, có lẽ anh có thể giúp họ một chút.

Hạ Nhược Tâm nắm chặt danh thiếp trong tay, sau đó đưa mắt nhìn Cao Dật biến mất ở cửa, thật lâu không có người nói chuyện với cô như vậy, cô vẫn luôn dựa vào chính mình, mặc kệ là khó khăn đường nào, đều là một mình cô đi tới, chỉ là, hiện tại..

Cô cầm danh thiếp trong tay, lòng lại vô cùng chua xót, mặc kệ anh có phải thật tâm hay không, cũng mặc kệ những hứa hẹn này có thể ứng nghiệm, cô đều rất cảm kích anh.

Cô đứng lên, cẩn thận cắt kỹ tấm danh thiếp kia, sau đó mới đi múc nước, bởi vì cô còn có rất nhiều quần áo phải giặt, cô ngồi xuống, xắn tay áo mình lên, sau đó mới đưa tay mình vào trong nước lạnh.

Thình thoảng cô sẽ ngẩng đầu xem Tiểu Vũ Điểm, con bé ngủ hết sức quen thuộc, như vậy có vất vả cũng đáng.

Sắc trời bên ngoài đã gần tối, lại là một đêm vất vả, chẳng qua, vất vả qua đi, cô lại có thể nghỉ ngơi cho khỏe một chút rồi.

Cô cho là, bọn họ sẽ sống an tĩnh như vậy, chỉ là cô sai, cô muốn yên tĩnh, vì sao khó như vậy.

Tiểu Vũ Điểm ngồi một mình trên ghế nhỏ, trong ngực ôm bé con, lông mi dài nhẹ nhàng buông thõng, trên mặt có chút đỏ ửng. Mà lại càng ngày càng đỏ, giống như có một chút không bình thường.

"Mẹ..." Cô bé khẽ gọi Hạ Nhược Tâm, chẳng qua, cuối cùng vẫn ôm chặt bé con hơn một chút, moinho nhỏ mang theo một chút màu trắng, không hồng nhuận giống như trước kia, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ ửng.

Cô bé co thân thể mình lại, đôi mắt lộ ra ẩm ướt.

Hạ Nhược Tâm quay đầu nhìn con gái mình, chỉ thấy cô bé cúi đầu ngồi đó, cô để hàng hóa trong tay xuống, có chút kỳ lạ, sẽ không phải nhóc con ngủ thiếp đi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Tiểu Vũ Điểm ngã bệnh

Cô vội vàng đi qua, ngồi xổm ở bên người con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, có phải mệt mỏi hay không?"

Thế nhưng nửa ngày, Tiểu Vũ Điểm vẫn buông thõng cái đầu nhỏ, chưa có trả lời cô một câu.

Cô nhắc khuôn mặt nhỏ lên, lại phát hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ ửng, thậm chí cũng có thể nghe ra tiếng hít thở có chút nặng nề.

Tiểu Vũ Điểm, tay của cô nhẹ nhàng đặt lên trán con gái, lại chạm đến nhiệt độ kinh người.

Con bé phát sốt rồi.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm, lạnh quá..." Tiểu Vũ Điểm hơi mở cặp mắt của mình ra, tay nhỏ vô lực túm lấy áo mẹ, sau đó liền tựa vào trong ngực mẹ, bé con trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

Mà mặt Hạ Nhược Tâm lại lập tức trắng bệch, ôm lấy con gái, liền chạy ra phía ngoài, mà những người khác cũng đều không rõ, đây là thế nào, trong

mắt bọn họ cũng đều có chút lo lắng.

Có phải con của cô ngã bệnh hay không?

Trong bệnh viện, màu sắc vô cùng lạnh lẽo, nơi này đều có một loại lạnh lẽo không cách nào nói rõ, không có người thích nơi này.

Hạ Nhượng Tâm cũng không ngoại lệ.

Cô đứng ngồi không yên chờ ở phòng cấp cứu, tay nắm thật chặt áo trước ngực mình, luống cuống giống như không có cách nào hô hấp.

Ngàn vạn không thể có chuyện, Tiểu Vũ Diễm là tính mạng của ô, nó còn nhỏ như vậy, không thể có chuyện, tuyệt đối không thể, chỉ là phát sốt, chỉ là sinh bệnh bình thường.

Cô cúi đầu xuống, dùng hai tay bưng kín mặt, đều là cô không tốt, vì sao Tiểu Vũ Diễm bị bệnh, cô vẫn không biết rõ, cô thật sự là một người mẹ thất trách, cô hẳn sớm phát hiện mới đúng.

Cô không ngừng tự trách, đều hận không thể cho mình một cái tát.

Phòng cấp cứu cửa vừa mở ra, bác sĩ nhanh chân từ trong đi ra, sắc mặt vô cùng nặng nề.

"Bác sĩ, xin hỏi con gái của tôi..." Mà phía dưới, cô chỉ cảm giác môi mình thỉnh thoảng động lên, lại không biết mình muốn đi nói cái gì, hỏi cái gì rồi.

"Cô là mẹ đứa bé?" Bác sĩ cúi đầu hỏi cái người phụ nữ giống như cũng không cách nào đứng thẳng người.

"Vâng." Hạ Nhượng Tâm gật đầu một cái, không hiểu, hiện tại bác sĩ muốn nói lại thôi đại biểu cái gì?

"Cô đi theo tôi tới đây một chút: "Ông quay người, Hạ Nhượng Tâm bước chân chần chờ một chút, sau cùng nện bước nặng nề đi theo sau lưng bác sĩ.

Cô không hiểu, đột nhiên ý lạnh đến đại biểu cho cái gì, chỉ là biết bây giờ mình vô cùng lạnh rất lạnh.

Cô không khỏi run mình một cái.

Có phải mùa đông sắp tới.

Bác sĩ cầm lên một phần báo cáo kiểm tra đặt ở trước mặt Hạ Nhượng Tâm, hai tay Hạ Nhượng Tâm run rẩy cầm lên, chỉ nhìn hồi lâu lại không biết là phía trên viết cái gì, mắt của cô mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một đồng số tự, sau đó những chữ số này bắt đầu lóa lên, cái gì cũng không thấy rõ.

"Vị tiểu thư này..." Bác sĩ không biết nên xưng hô như thế nào với cô gái trẻ tuổi này, mà ông có chút khó mà mở miệng, người phụ nữ này rõ ràng nhìn toàn thân đều phát run.

"Tôi có con gái: " Hạ Nhượng Tâm lộ ra nụ cười khó coi, chỉ là cô phát hiện, cô lại muốn khóc như thế, cũng bất lực như thế.

"Vị tiểu thư này em cô..." Bác sĩ cảm giác rất tàn nhẫn, sau đó thở dài một hơi: " Cô có biết hay không, cái thế giới này còn có một loại bệnh máu trắng tồn tại?"

"Bệnh máu trắng sao?" Sắc mặt Hạ Nhượng Tâm đột nhiên tái đi, ông nói cái gì, bệnh máu trắng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 200: Tiểu Vũ Diễm bệnh rất nặng

"Đúng vậy, tục chính là bệnh ung thư máu: " Bác sĩ gật đầu một cái, mà Hạ Nhượng Tâm đột nhiên cảm giác thế giới của mình quay cuồng, tuy bác sĩ cũng không nói gì thêm? Nhưng, cô đã có thể thấy vẻ mặt nặng nề trên mặt ông là gì rồi.

Cô quay lưng đi, cắn chặt mu bàn tay của mình, toàn thân run lên kịch liệt.

"Loại bệnh này không phải là không thể trị, chỉ cần có thể có tùy thích hợp là có thể tiến hành cứu chữa, hiện đứa bé còn nhỏ, lại phát hiện sớm, chỉ là sơ kỳ, trước khi không có tùy, chúng ta có thể dùng trị bệnh bằng hoá chất khống chế bệnh tình."

Mỗi một câu bác sĩ nói, đều khiến lòng Hạ Nhượng Tâm lạnh tới cực điểm,

Bệnh như vậy có thể chữa tốt sao?

Cô nhấc tay của mình lên, giữa sự run rẩy, phút chốc giống như lập tức mất đi dừng khí sống tiếp, Tiểu Vũ Điểm của cô còn nhỏ như vậy, nó mới ba tuổi, mới ba tuổi.

Cô không biết mình đi ra như thế nào, cũng không biết về sau bác sĩ nói cái gì, cô chỉ như du hồn đi đến phòng bệnh của con gái.

Trên một cái giường, Tiểu Vũ Điểm của cô nhỏ như vậy, giống như chỉ chớp mắt liền không thấy.

Cô chạy tới, ngón tay cẩn thận đặt ở trên mặt con gái, nó đã không nóng, thế nhưng cô biết, lúc này mới chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Vì sao, vì sao ông trời tàn nhẫn như vậy, vì sao người sinh bệnh không phải cô, mà chính là con gái đáng thương của tôi.

"Hạ tiểu thư, xin theo chúng tôi đi làm thủ tục nằm viện: "Y tá đứng ở cửa giống như đã sớm chờ đợi rất lâu, Hạ Nhượng Tâm ngẩng đầu lên, dùng ngón tay lau một nước mắt.

Cô đứng lên, lại nhìn thoáng qua Tiểu Vũ Điểm vẫn ngủ say, lúc này mới đi ra ngoài, chỉ là sổ đăng ký bày ở trước mặt cô, làm lòng cô lại không ngừng đau.

Cô không có tiền, làm sao bây giờ?

Cô nắm chặt tay của mình, cắn môi của mình, cắn gần như sắp bật máu, không có tiền, làm sao bây giờ, đến cùng phải làm sao?

"Xin cho tôi hai ngày, tôi nhất định sẽ tới giao: "Hạ Nhượng Tâm quay người chạy ra ngoài, cô nhất định phải lấy tiền, nhất định phải, cô có đi vay, có thể cũng không với, đây đối với cô mà, là một con số trên trời.

Nhưng cô nhất định phải nghĩ biện pháp, cô không thể để cho con gái của cô chết đi, cô không thể mất đi con gái.

"Mẹ..." Trong mắt của cô giống như lóe lên hi vọng, đứng, mẹ.

Bà không có khả năng nhận tâm như vậy, nó là cháu gái của bà, là cháu gái ruột của bà, nhất định bà sẽ cứu Tiểu Vũ Điểm, đúng không?

Trước cửa Hạ gia, cô nghèo rớt đứng ở cửa ra vào, nơi này, cô đã ba năm không tới, vẫn như lúc trước, cái cây trước cửa càng thêm trắng kiện, cũng ghi chép thời gian hơn ba năm, thì ra qua đi như vậy.

Trong lúc bất tri bất giác, đã gần bốn năm, từ khi cô rời đi, đến hiện tại cô đứng ở chỗ này lần nữa, nếu như có thể, cô không muốn quay lại đây.

"Phu nhân..." Bên trong, giúp việc không biết nên nói hay không.

"Chuyện gì?" Thẩm Ý Quân để chén trà trong tay xuống, bà hơn năm 50àang, bởi vì bảo dưỡng vô cùng tốt, cho nên hiện tại nhiều nhất giống một phụ nữ bốn mươi, rất trẻ trung, cũng rất ưu nhã, khí chất cũng không tệ.

"Phu nhân, ngoài cửa có một cô gái trẻ tuổi, cô ấy nói..." Giúp việc có chút ấp a ấp úng

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Nhấn tâm

Editor: Tuna

"Cô ta nói gì?" Thẩm Ý Quân đặt ngón tay lên thành ly trà, cũng nghĩ đến là ai sẽ đến tìm bà.

"Cô ấy nói, cô ấy là con gái của ngài."

Cạch, ly trà trong tay Thẩm Ý Quân rơi xuống mặt đất, tay bà tựa như thoáng run lên, sắc mặt cũng trong nháy mắt trắng bệch.

Con gái của bà, con gái của bà!

"Có phải cô ta nói, cô ta tên là Hạ Nhượng Tâm?" Thẩm Ý Quân bỗng nhiên đứng dậy, cắn răng hỏi, là kích động, tựa hồ là cũng là một loại hận ý.

"Đúng vậy, phu nhân, cô ấy nói cô ấy tên là Hạ Nhượng Tâm." Người hầu lui về phía sau một bước, vị phu nhân lúc nào cũng ung dung của bọn họ hôm nay tựa như biến thành một người khác vậy.

Chẳng lẽ phu nhân của bọn họ thật sự còn có một cô con gái khác, nhưng nếu như là con gái của phu nhân, vậy tại sao lại đáng thương như vậy.

Quần áo trên người cô ấy, so ra còn kém hơn một kẻ hầu người hạ như cô.

“Phu nhân.....” Câu tiếp theo còn chưa kịp nói ra, thì phu nhân đã vội vã chạy xuống lầu.

Ngoài cửa, Hạ Nhược Tâm nôn nóng chờ đợi, tựa như bốn năm trước vậy, cô chỉ có thể đứng ở chỗ này, nhìn lên cánh cửa nhà giàu này, mặc kệ là bốn năm trước hay là bốn năm sau, nơi này đều không phải thuộc về Hạ Nhược Tâm cô.

Cửa bị đẩy mạnh ra.

Thẩm Ý Quân đi ra, sau đó đi nhanh chóng đi về phía Hạ Nhược Tâm.

Nhìn thấy người mẹ đã bốn năm không gặp, Hạ Nhược Tâm hơi hơi giật khóe môi, nhưng một chữ mẹ vẫn không thể nào phát ra thành lời.

Từ ‘mẹ’ là một từ vô cùng xa lạ với cô, cho dù bây giờ cô cũng đã làm mẹ, cô yêu con gái mình như vậy, ái nàng Tiểu Vũ Diễm, cô không rõ, tại sao mẹ cô. Bà ấy có thể tàn nhẫn với cô như vậy.

“Thì ra, cô còn chưa chết a, có phải hay không sống không nổi nữa?” Thẩm Ý Quân vừa mở miệng liền châm chọc người, giống như bốn năm trước vậy, tựa hồ bọn họ không phải mẹ con, mà là kẻ thù.

Hạ Nhược Tâm không ngừng nắm lấy bộ quần áo cũ kỹ trên người mình, so với Thẩm Ý Quân ngăn nắp lượng lệ, cô quả thực là ngay cả người hầu cũng không bằng.

“Mẹ, cầu xin người.....”

Hạ Nhược Tâm đột nhiên run rẩy, quỳ gối trên mặt đất, kéo quần áo Thẩm Ý Quân, “Mẹ, con gái của con sinh bệnh, cầu xin mẹ, hãy cứu con bé, con bé phải nằm viện, con bé cần chữa bệnh.”

“Cầu xin mẹ, con bé mới ba tuổi.”

Mà Thẩm Ý Quân nghe được hai từ ‘con gái’ trong miệng Hạ Nhược Tâm, thân thể cũng là chấn động, bất quá đột nhiên, bà nhớ đến chuyện mà bốn năm trước, khiến bà đến giờ vẫn không thể nào ngược đầu lên được.

“À, thì ra là cái đứa nghiệt chủng kia. Chết thì càng tốt, vốn dĩ nó cũng không nên tồn tại,” bà cười lạnh một tiếng, kỳ thật, ngay cả bà cũng không biết vì sao mình lại có thể nói ra những lời nhẫn tâm như vậy.

“Mẹ, con gái của con không phải là nghiệt chủng, cho dù mẹ không thích con bé, cũng không thương nó, nhưng con bé cũng không phải là nghiệt chủng, nó là con gái của con, là bảo bối trong lòng con.” Hạ Nhược Tâm không thể tiếp thu lời nói lạnh nhạt của Thẩm Ý Quân, cô thật sự không nghĩ rằng bà ấy có thể tuyệt tình đến như vậy.

“Mẹ, con bé là cháu ngoại của mẹ, sao mẹ có thể nói ra những lời như vậy?” Sao lại có thể, Tiểu Vũ Diễm của cô, khi mang thai không có người ngắm chờ con bé, cũng không có người biết con bé sinh ra, con bé không có ba, chỉ có mẹ, nhưng sao có thể nói con bé như vậy?

“Sao tôi lại không thể, cô đã quên bốn năm trước mình đã làm gì rồi sao? Cô hại chết Di Hiên, gả cho Sở Luật, cô còn dám không nhớ!” Thẩm Ý Quân trên cao nhìn xuống Hạ Nhược Tâm, càng nói càng tức, nếu không phải vì cô, cuộc sống của bà bây giờ sẽ tốt biết bao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 202: Ai hủy hoại ai?

Editor: Tuna

“Bốn năm trước, tôi đã nói cho cô, cô không phải con gái của tôi, tôi không có đứa con gái như cô, cái đứa nghiệt chủng của cô không có chút quan hệ nào cả.”

“Mẹ.....” Hạ Nhược Tâm không thể tin được, đây có thể là lời mà một người phụ nữ có thể nói hay sao, “Mẹ, tại sao mẹ lại trở nên như vậy? Người thật sự là mẹ của con sao?” Người phụ nữ tàn nhẫn như vậy, thật sự là người mẹ đã từng yêu thương cô sao?

Trên mặt Thẩm Ý Quân vẫn mang theo ý cười lạnh, tình mẹ sao, bà có, nhưng sẽ không dành cho đứa con gái này, bà hận nó, hận đến khôn cùng.

“Tôi thật sự rất hối hận khi sinh ra cô, cô hại chết Di Hiên, con bé tốt như vậy, tại sao?” Thẩm Ý Quân dặt tay của Hạ Nhược Tâm ra, sau đó lui về sau

một bước, tựa như trên người cô có vi khuẩn, bệnh dịch lây nhiễm gì đó, dơ bẩn, đáng khinh.

Thân thể Hạ Nhược Tâm chấn động, kinh hoàng, tan nát cõi lòng “Mẹ, người quên rồi sao? Con mới là con gái của mẹ, Hạ Dĩ Hiên không phải, cô ta căn bản là không phải con ruột của mẹ.”

“Mẹ, người quên rồi sao? Khi còn nhỏ, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, mẹ tiếc tiền mua quần áo cho bản thân, nhưng lại mua quần áo đẹp cho con, có đồ ngon, cũng sẽ nhường cho con, buổi tối, người sẽ đem hết chăn đắp lên người con, cũng khôn màng tới bản thân sẽ bị bệnh, mẹ, chẳng lẽ mẹ không nhớ hay sao, ngay cả con còn nhớ rõ, tại sao mẹ có thể quên?”

Thẩm Ý Quân trong mắt có vài phần giãy dụa, sau đó trong mắt hiện lên một mặt mê loạn, lại là cắn răng, lý trí chiến thắng tình cảm.

“Chuyện trước kia, tôi đã quên hết rồi, chỉ duy nhất một chuyện tôi không thể nào quên, đó chính là cô đã hại chết Dĩ Hiên, cô đối đãi với Sở Luật ra sao, cô đã hủy hoại Hạ gia như thế nào.”

“Hủy? Ha ha..... Tôi đã hủy hoại ai?” Hạ Nhược Tâm đột nhiên cười, cười sắp ra nước mắt, “Tôi hủy hoại ai? Sở Luật đã kết hôn, không lẽ không hạnh phúc sao? Các người nói tôi hại chết Hạ Dĩ Hiên, chứng cứ đâu, các người tận mắt nhìn thấy sao? Các người dựa vào cái gì cho rằng tôi hại chết Hạ Dĩ Hiên, các người dựa vào đâu mà nói tôi hủy hoại Sở Luật, Hạ Dĩ Hiên có thể tin, Sở Luật có thể tin, còn tôi thì sao, chẳng lẽ tôi không đáng để các người tin tưởng?”

Hạ Nhược Tâm nắm chặt nắm tay, trước mắt không ngừng mờ lung lại rõ ràng, mà thiên âm trầm muốn mệnh, áp lực khiến người ta thở không thông “Tôi chưa từng hủy hoại ai cả, mà là tất cả các người hủy hoại tôi, hủy hoại Tiểu Vũ Diễm của tôi.”

Cô cúi đầu, nước mắt tuôn như hai hàng suối nhỏ, nhẹ nhàng lóe, bàn tay cô sờ đến cánh tay trái, thứ cô mất còn chưa đủ nhiều hay sao? Tại sao còn muốn để cô mất đi con gái.

Con bé là hy vọng sống của cô, Tiểu Vũ Diễm của cô ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, tại sao con bé phải chịu khổ như vậy.

Thẩm Ý Quân đột nhiên có chút sợ hãi Hạ Nhược Tâm điên cuồng lúc này, nắm chặt đôi tay thật sâu lâm vào lòng bàn tay, bà rõ ràng còn rất nhiều điều tàn nhẫn hơn nữa muốn nói, nhưng không biết vì sao lúc này vì sao bà không thể nói thành lời được.

Cô hít sâu một hơi, rồi hạ giọng, sau đó là lạnh lùng xuống.

“Cút, cô cút cho tôi, tôi sẽ không giúp cô bất kỳ cái gì hết? Cô còn không phải là đến đây để đòi tiền sao? Cô hại chết đứa con gái duy nhất của Hạ gia, cô dựa vào cái gì mà cho rằng chúng tôi sẽ giúp đỡ cô.”

Thẩm Ý Quân nói xong, xoay người muốn thoát khỏi nơi khiến bà ngột ngạt, mỗi một lần nhìn thấy đứa con gái này, bà luôn có cảm giác áp lực, luôn có cảm giác không thoải mái.

Cho nên, bà phải rời khỏi, bà không muốn nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Hết hi vọng

Editor: Tuna

“Mẹ, con cầu xin người.”

Hạ Nhược Tâm vội vàng tiến lên, đôi tay ôm chặt lấy hai chân Thẩm Ý Quân, mẹ, cô khóc cầu xin, cho dù con tội lỗi tày trời, nhưng đứa nhỏ cũng không có làm sai mà.

“Con bé mới ba tuổi, con bé cái gì cũng không biết, nó là cháu ngoại của người mà, con bé rất đáng yêu, cầu xin mẹ, cầu xin người cứu con bé, coi như là người thương hại con bé có được không, chỉ cần người chịu cứu con bé, mẹ đối với con thế nào cũng được, muốn con chết cũng được, chỉ cần mẹ có thể cứu con gái của con là được.”

Hạ Nhược Tâm gất gao nắm lấy chân của Thẩm Ý Quân, càng không dám buông, nếu buông ra, có khả năng cô sẽ đánh mất Tiểu Vũ Diễm của cô.

Trên mặt Thẩm Ý Quân hiện lên một tia do dự, cô nhắm chặt hai mắt lại, chỉ là trong mắt lại hiện lên bóng dáng của Hạ Dĩ Hiên, bốn năm này Hạ Minh Chính buồn bức không vui, còn có cả sự áy náy của bà, đều là do cô tạo thành, đều là do Hạ Nhược Tâm tạo thành, cô hủy hoại Hạ gia, hủy hoại Hạ Minh Chính, cũng là hủy hoại bà.

“Đây là báo ứng, Hạ Nhược Tâm, đây tất cả đều là nghiệt mà cô gây ra.”

Bà hạ quyết tâm, dùng sức kéo chân mình, Hạ Nhực Tâm bắt đắ dĩ ôm thật chặt, khiến bà không thể di chuyển dù một bước.

“Mẹ, con cầu xin người.” Hạ Nhực Tâm quỳ rạp trên mặt đất, trên mặt trên người toàn bộ đều là bùn đất, cả người chật vật bất kham, liền cho dù tay trái của cô không có một chút sức lực, nhưng, cô vẫn gất gao ôm lấy hai chân của Hạ Ý Quân, một chút cũng không thể buông, không thể.

“Con cầu xin người, hãy cứu con bé, cứu lấy con gái của con, được không? Bây giờ chỉ có một mình con bé ở trong bệnh viện, không có người chiều cố nó, cũng không có ai thương con bé, con bé từ nhỏ đã theo con chịu khổ, đã đủ đáng thương rồi, mẹ, con xin mẹ, con sẽ làm trâu làm ngựa cho mẹ, cầu xin mẹ.”

Sắc mặt Thẩm Ý Quân càng thêm khó coi, trong lòng cũng có một loại cảm giác bất kham, ngay cả chạm và cô bà cũng không muốn.

“Người tôi, đem kẻ điên này ra ngoài cho tôi!” Bà hướng về phía bên trong lớn tiếng gào thét, không thể chịu đựng được Hạ Nhực Tâm như vậy, càng không thể chịu được chính mình.

Từ trong nhà xuất hiện hai người phụ nữ to lớn.

“Lôi đi, nhanh lôi đi đi, đúng là đồ điên!” Bà không còn cách nào khác ngoài la lên, bây giờ trong mắt bà, Hạ Nhực Tâm chính là kẻ điên, chính là một kẻ điên không quen biết.

“Mẹ.” Oanh một tiếng sấm, che lấp hết tất cả âm thanh của cô, Thẩm Ý Quân tựa như đang trốn tránh cái gì đó, chạy vào bên trong Hạ gia, phịch một tiếng, cửa đóng lại.

Mà Hạ Nhực Tâm bị ném ở cửa, bọn họ làm đau tay trái của cô, mà nàng tay phải của cô vẫn cứ duỗi ra tựa như muốn bắt giữ lấy cái gì đó? Tựa như bốn năm trước vậy, khi cô đi tìm bà ấy, nhưng điều cô nhận được chỉ là sự cự tuyệt xa xăm vạm của bà ấy.

Từng hạt mưa rơi xuống như đao chặt đứt mối quan hệ của bọn họ, rơi lên người cô, trên mặt cô, trời càng lúc càng u ám.

“Vi sao người lại tàn nhẫn như vậy, con bé là cháu ngoại của người kia mà, vì sao, con đã cầu xin người đến vậy, người đều thờ ơ, tại sao người vẫn không chịu xem con là con gái.”

“Đây là mẹ của cô, mẹ ruột, ha ha, mẹ ruột của cô.!”

Cô gầy gù đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm căn nhà xa hoa trước mặt, “Bà nói bà không muốn có đứa con gái như tôi, nhưng mà, bà biết không? Tôi cũng không có người mẹ như bà, a.” Cô cười, nước mắt tuôn theo làn mưa, “bà hận tôi, mà tôi, cũng hận bà.”

Mưa không ngừng rơi xuống, Hạ Nhực Tâm từ trên mặt đất bò lên, cô vơn tay lau nước mưa trên mặt, cũng không biết là do mưa hay nước mắt, là nhòe đi đôi mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Muốn gặp anh

Editor: Tuna

Trong màn mưa, một mình cô đứng ở trước cửa Hạ gia thật lâu, chỉ là, cũng không còn ai xuất hiện, tựa như tái hiện lại hình ảnh của bốn năm trước vậy.

Thật ra cô rất muốn biết, nếu cô chết, bà ấy có vì cô mà rơi một giọt nước mắt nào hay không? Có vì cô mà thương tâm hay không?

Chỉ là, cuối cùng cô vẫn cứ xoay người, bàn tay đặt lên cánh tay trái, từng bước một rời xa nơi này, cô còn chưa thể chết được, bởi vì, cô còn muốn cứu con gái của cô.

Nếu Hạ gia không được, cô sẽ đi cầu người kia, cho dù anh có tra tấn cô thế nào cũng được.

Sở Luật, cha ruột của Tiểu Vũ Diễm, anh sẽ cứu con bé mà, đúng không?, cho dù là anh có hận cô, nhưng mà, Tiểu Vũ Diễm dù sao cũng là con của anh.

Cô dùng tay lau đi khuôn mặt nhem nhuốc, gấn gượng đứng thẳng người.

Bên ngoài biệt thự Sở gia, một mình cô đứng trong mưa, đối mặt với căn biệt thự không chút ánh sáng, không có người sao?

Cô cúi đầu nhìn chính mình, toàn thân ướt đẫm, trên mặt còn có bùn đất, tay cô đặt ở trên mặt chính mình, cô như vậy, anh còn có thể nhận ra sao?

Cô ôm chặt bà vai chính mình, nước mưa đã ướt đầm quần áo cô, làm cô có một loại đau đớn rét lạnh, cô cẩn thận ôm lấy thân thể mình, chỉ có thể chờ ở cửa, không biết thế nào mới có thể nhìn thấy anh.

Một chiếc màu đen xe dừng lại, Hạ Nhượng Tâm tiến lên một bước, xuyên thấu qua cửa kính, mơ hồ thấy được hình ảnh của người đàn ông làm tim cô đau đớn kia, trong xe một nam một nữ gắt gao ôm nhau, hai người quấn quýt, nhìn thật thân mật, thật hạnh phúc.

Ngón tay Hạ Nhượng Tâm vô lực hạ xuống, thật tốt không phải sao? Bọn họ thực hạnh phúc.

Chỉ là, anh biết không? Anh còn có một đứa con gái ba tuổi, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện.

Xe rời đi, chỉ có một người người phụ nữ vẫn đứng đó cùng cơn mưa dai dẳng không ngừng.

Cô nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, đôi môi đỏ kiêu diễm, động lòng người vô cùng, cô đi về hướng cửa.

“Xin đợi một chút.”

Có chút thanh âm mỏng manh truyền đến, nhỏ đến mức bị tiếng mưa lấn át.

Thanh âm này, sao lại quen thuộc đến thế, hơn nữa quen thuộc đến mức khiến cô không thoải mái.

Cô quay đầu lại, đáy mắt rơi xuống một người phụ nữ chặt vật đến cực điểm, nhưng mà, khuôn mặt đó vẫn khiến cô không thể nào quên được, hơn nữa, chính là gương mặt luôn khiến cô gặp ác mộng.

Hạ Nhượng Tâm, cái người đã biến mất gần bốn năm, cô cho rằng cô ta đã chết rồi, sao cô ta lại xuất hiện ở chỗ này, đối với Lý Mạn Ni mà nói, chuyện này gây cho cô một cảm giác không tốt chút nào.

“Cô tới nơi này làm cái gì, hình như chúng ta không có quen biết nhau” Lý Mạn Ni nhìn thẳng vào người phụ nữ chặt vật trước mặt, hai người đứng chung một chỗ, liền giống như mây và bùn vậy.

“Ta muốn.” Hạ Nhượng Tâm liếm đôi môi khô khốc của mình, màn mưa rơi làm cô chỉ có thể là híp hai mắt, cô chặt vật, mà người phụ nữ trước mặt này thì thật xinh đẹp, so với ba năm trước đây còn nhiều hơn một phần mỹ lệ.

“Ta muốn, muốn gặp Sở Luật, có được không? Vừa rồi người kia là Sở Luật sao?” Thần sắc của cô lộ ra quá nhiều chờ mong cùng hy vọng, nếu ngay cả một cơ hội như vậy cũng không có, cô cũng không biết tiếp theo phải tìm người kia như thế nào, cô thật sự đánh cược không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Tôi có một đứa con gái

Editor: Tuna

“Cô muốn gặp anh ấy?” Lý Mạn Ni thanh âm cất cao một ít, “Xin hỏi, cô dựa vào cái gì mà muốn gặp chồng của tôi, cô lấy thân phận gì để gặp một người đàn ông đã có vợ, đừng quên, tôi bây giờ là vợ của anh ấy, mà tôi cũng không cho rằng, anh ấy muốn gặp lại người vợ trước từng bị bắt gian tại giường như cô. Hạ Nhượng Tâm, bây giờ chúng tôi sống rất tốt, căn bản là xem như cô không có tồn tại, mong cô đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi.”

“Môi cô đi đi, rời khỏi nơi này, không cần lại xuất hiện trước mặt tôi, tôi không muốn thấy mặt cô, bởi vì, cô thật sự khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

Bốn năm, Hạ Nhượng Tâm cũng không còn là Hạ Nhượng Tâm trong quá khứ nữa, mà Lý Mạn Ni cũng không còn là Lý Mạn Ni trước đây.

Trước kia Lý Mạn Ni luôn cảm thấy mình thua kém người khác, bây giờ sẽ không, Sở Luật bây giờ là chồng hợp pháp của cô, mà Hạ Nhượng Tâm là cái gì, chẳng qua, là người vợ trước ngoại tình của anh thôi.

“Tôi muốn anh ấy cứu một người, có thể không? Không nhiều tiền lắm đâu” Hạ Nhượng Tâm nan kham cúi đầu, bị người vũ nhục như vậy, tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng là vẫn làm cô có cảm giác đau đớn hít thở không thông, ai đều là có tôn nghiêm, ai cũng có. Cô không phải đầu gối, cũng không phải cục đá, chỉ là cô không có cách nào, nếu cô khư khư giữ tôn nghiêm, thì bây giờ cô đã chết rồi.

“Lý tiểu thư,” Hạ Nhượng Tâm là hèn mọn thấp hèn chính mình thân mình.

Trừ lần đó ra, Cô không biết bản thân còn có thể làm gì?

“Xin hãy gọi tôi là Sở phu nhân, cũng đừng quên, tôi bây giờ là vợ của Sở Luật” Lý Mạn Ni lập tức đánh gãy lời nói của cô, câu Lý tiểu thư kia, sinh sôi thứ cô cực kỳ không thoải mái.

“Sở phu nhân” Hạ Nhượng Tâm giọng nói giống như chất đầy lửa giận, câu Sở phu nhân, làm tim cô bỗng nhiên đau xót, đau tận xương cốt.

“Sở phu nhân, tôi muốn gặp Sở Luật, Sở tiên sinh có thể chứ?” Cô thỉnh cầu.

Mà Lý Mạn Ni mặt càng thêm lạnh một ít, cô không cần phải nói, anh cũng sẽ không gặp cô. Lý Mạn Ni cười lạnh cự tuyệt, liền một tia thương lượng cũng không có, cô không ngượng để vợ trước cùng chồng mình gặp nhau.

Cô lại là lạnh lùng trào phúng liếc nhìn Hạ Nhượng Tâm, lúc này mới xoay người đi đến hướng cửa, có người thích nắc mưa, nhưng Lý Mạn Nhi cô thì không.

“Sở phu nhân, tôi xin cô hãy cứu lấy con gái tôi, con bé bị bệnh.”

Phía sau thanh âm bỗng nhiên làm Lý Mạn Ni thân thể khựng lại, dù trong tay lung lay một chút, thậm chí thiếu chút nữa liền phải rớt xuống dưới.

“Cô nói cái gì, cô có một đứa con gái?” Cô quay đầu lại, trong mắt bắn ra một loại cảm xúc sợ hãi, ghen ghét, âm ngoan, cũng là không thể tin tưởng.

Cô ta nói con gái, vậy, có phải Sở Luật.

“Đúng vậy” Hạ Nhượng Tâm gật đầu, trước mắt ánh sáng phục lại mơ hồ “Tôi có một đứa con gái, nhưng nó sinh bệnh, tôi cầu xin hai người, hãy cứu con bé.”

Chỉ là, lúc này cô gặp đến hồ đồ rồi, một người phụ nữ sao có thể để người khác sinh con cho chồng mình, đặc biệt người phụ nữ khác đó lại là vợ trước của chồng mình.

Hạ Nhượng Tâm xem thường tâm tính ghen ghét của đàn bà rồi, cũng quá xem nhẹ Lý Mạn Ni rồi.

Bốn năm, một cái bốn năm qua đi, cho dù ai có thay đổi, không phải mọi người đều sẽ cho rằng trẻ con là vô tội, cũng không phải ai cũng có lòng thương với trẻ con.

“Đứa nhỏ, có phải là con của Sở Luật hay không?” Lý Mạn Ni xoay người đi tới bên người Hạ Nhượng Tâm, ngón tay liền kèm chút đi véo bả vai Hạ Nhượng Tâm, cô đang sợ hãi, một loại cực sâu sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Anh ấy hận cô

Editor: Tuna

Đây không thể là sự thật, Hạ Nhượng Tâm sao có thể có con? Cô bốn năm nay đều không thể có, Hạ Nhượng Tâm người phụ nữ đề tiện này sao lại có được?

Hạ Nhượng Tâm mấp máy môi khản cầu, có chút sợ hãi bộ dáng điên cuồng lúc này của Lý Mạn Ni, cô lui ra phía sau một bước, sau đó lướt qua, không uốn đi trả lời vấn đề này, cô chỉ có một người đàn ông là Sở Luật, cho dù bác sĩ kết luận là cô vô sinh, nhưng mà, trên đời này có thiếu gì chuyện không tưởng.

Tiểu Vũ Điểm chính hạnh phúc ngoài ý muốn mà trời cao cho cô.

Lý Mạn Ni ném dù trong tay, Hạ Nhượng Tâm trầm mặc, càng là làm tim cô lập tức lạnh, từ đầu lạnh tới chân, mưa cũng rơi liên tục lên người cô, cô run lên từng đợt:

“A.” Cô ta đột nhiên cười lạnh lên:

“Nga, đứa bé là của người đàn ông kia đúng không, cô muốn dùng con cả người khác để lừa gạt chúng tôi sao? Cô quá ngây thơ rồi, cô nói con gái cô là của Sở Luật, không lẽ Hạ tiểu thư đây đã quên lý do tại sao mình lại phải ly hôn với Sở Luật rồi sao?” Cô nhấn thật mạnh ba chữ Hạ tiểu thư, từng chữ, đều là từ kẻ răng cấn ra, cực kỳ nặng nề, cũng là ngoài ý muốn tàn nhẫn.

“Ngươi không cần vọng tưởng muốn dùng đứa bé kia để chiếm lấy cái gì từ chồng tôi? Bởi vì, cô cái gì cũng sẽ không có, bốn năm trước, anh ấy không yêu cô, bốn năm sau cũng sẽ như vậy.”

Lý Mạn Ni xoay người rồi đi, mà Hạ Nhược Tâm rừ đôi hàng mi xuống, nước mưa dừng ở trên mi mắt cô, càng lúc càng nặng nề, bang một tiếng, cô quỳ rạp xuống đất, đôi môi run rẩy, trên môi không còn chút độ ẩm.

“Cô không cần suy nghĩ, Luật sẽ không chịu đi cứu một đứa con hoang, đặc biệt là do cô sinh, cô không nên quên, lúc trước anh ấy hận cô cỡ nào, cho dù con gái cô có chết trước mặt anh ấy, anh cũng sẽ không thèm liếc mắt lấy một cái.”

Lý Mạn Ni cười lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên cảm xúc vô cùng hỗn loạn.

Cô ta mở cửa đi vào, mà cây dù bị ném ở cửa, thậm chí, cô ta cũng quên nhặt lấy.

Hạ Nhược Tâm mông lung trong tầm mắt, là một tiếng đóng cửa, nặc đại biệt thự phía dưới, cô tựa như một con kiến nhỏ nhỏ, tựa hồ không cần bất luận cái gì sức lực liền có thể đem cô dẫm chết.

“Đứa con gái cô sinh, anh ấy sẽ không thương yêu, cho dù có chết trước mặt anh ấy, anh ấy cũng không thèm liếc mắt nhìn.”

“Anh ấy hận cô, cho nên, cũng sẽ hận con gái cô, huống chi là một đứa con hoang.”

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, nhận lấy nước mưa không ngừng rơi vào mặt.

Tiểu Vũ Diễm, thực xin lỗi, là mẹ vô dụng.

Lại một lần xoay người, cô rời đi nơi này, đây là hy vọng mà cô vẫn luôn nghĩ sao? Anh ấy sẽ không yêu đứa bé, cho dù có là con ruột của anh, đúng không?

Từng lời nói tuyệt tình bốn năm trước vang vọng trong đầu cô, anh đưa cô lên giường một người đàn ông khác, vì ly hôn, vì một người phụ nữ khác, anh tàn nhẫn lại một lần phá huỷ trong sạch của cô, làm cô thân bại danh liệt, không nhà để về.

Không đúng, Hạ Nhược Tâm vốn là không có nhà.

Bước chân cô ngày càng nhanh, trong mưa cô cơ hồ là chạy lên, chỉ có từng tiếng nước nỏ nghẹn ngào vang lên trong mưa.

Mặt bên trong biệt thự Sở gia, Lý Mạn Ni kéo một bên bức màn, bên ngoài, chỉ có một phen dù lẻ loi là nằm ở đó, nhưng đã không còn bóng dáng của người phụ nữ kia.

Lý Mạn Ni lúc này mới là thở ohafo nhẹ nhõm một hơi, bất quá, tâm tình cô lại thoáng bất an.

Cô sợ, cô thật sự sợ, đứa con gái trong miệng Hạ Nhược Tâm nói là con của Sở Luật, tay cô đặt ở trên bụng mình, cô cỡ nào mong muốn đứa bé, nhưng lại không có, vẫn luôn là không có.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Muốn cho con bé chết

Editor: Tuna

Lần đầu tiên, cô có cảm giác muốn một người chết đi, cô muốn Hạ Nhược Tâm chết, cũng muốn đứa bé kia chết.

Cuộc sống bây giờ, cô không muốn bất luận kẻ nào phá huỷ, cũng không để một ai có cơ hội phá nó.

Hạ Nhược Tâm phải không?

Cô là sẽ không cho cô ta có cơ hội nhìn thấy Sở Luật, tuyệt đối sẽ không.

Cô dùng sức nắm chặt tay chính mình, mà trên mặt cô chậm rãi hiện ra một mặt âm lãnh tươi cười.

Hạ Nhược Tâm chạy về căn phòng thuê của mình, sau đó vô lực chậm rãi dựa ngã vào cửa, trên người đầu đầu cũng là nước mưa, ướt cả quần áo cô, cũng làm lạnh cả tim cô.

Cô đỡ dần thở phì phò, sau đó giống như máy móc nhanh chóng thay quần áo, chỉ là một đôi tay run rẩy như thế nào cũng không thể ấm lên được.

Cô run rẩy, từ trong ngăn tủ lấy ra số tiền gửi ngân hàng không nhiều lắm của mình, chỉ có một chút này, căn bản là không có khả năng chống đỡ.

Cô đem số tiền đó vắt gao nắm ở trong tay, xoay người chạy đi ra ngoài, mà cái này trong phòng nhỏ mặt, không còn có ẩm áp như xưa, mà có cũng là một mảnh thanh lãnh tuyệt vọng còn có an tĩnh.

Mưa bên ngoài vẫn còn lất phất, không ngừng đánh vào cửa kính, bọt nước văng khắp nơi, gợn sóng một đóa.

Hạ Nhược Tâm chạy đến bên trong bệnh viện, mùi sát trùng làm cô đầu đau đớn kịch liệt, cô nắm chặt tay, muốn làm chính mình thanh tĩnh một ít, bằng không, cô sợ sẽ hồng mắt, ở chỗ thu phí, cô đem tất cả tiền mình có giao ra, nhưng là, vẫn không đủ, không đủ, thậm chí, còn kém rất xa.

Đi đến trong phòng bệnh của con gái, Tiểu Vũ Diễm không biết khi nào đã tĩnh lại, một mình ngồi trên giường lớn, cúi thấp đầu, bên người có hộ sĩ không ngừng nói cái gì, nhưng là, đứa nhỏ vẫn không đáp.

“Tiểu Vũ Diễm.”

Hạ Nhược Tâm thanh âm mang chút khăn khăn vang lên.

Tiểu Vũ Diễm bỗng nhiên ngừng đầu, trên khuôn mặt nhỏ có hai dòng nước mắt, đôi mắt trong veo.

“Mẹ.” Bé vươn hai tay, muốn Hạ Nhược Tâm ôm, bé một mình ở chỗ này tĩnh lại, không thấy mẹ thì liền khóc, bé vẫn luôn khóc, vẫn luôn khóc, nhưng vẫn không nhìn thấy mẹ.

Hạ Nhược Tâm vội vàng ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ của con gái, là cô không tốt, là cô để con gái một mình, là cô không có chăm sóc tốt cho con bé, khiến con bé còn nhỏ như vậy mà phải mắc bệnh nặng.

Cũng là cô không tốt, thậm chí, ngay cả tiền để chữa bệnh cho con bé cô cũng không có.

“Mẹ, về sau Tiểu Vũ Diễm sẽ thực ngoan, mẹ đừng không cần Tiểu Vũ Diễm được không? Tiểu Vũ Diễm không cần bất luận thứ gì cả, không cần quần áo mới, cũng không cần giày mới, cũng không cần búp bê, Tiểu Vũ Diễm chỉ cần mẹ là được, mẹ ơi, mẹ đừng rời khỏi Tiểu Vũ Diễm.” Đứa nhỏ khóc, bả vai không ngừng run lên, cực kỳ đáng thương.

Mà Hạ Nhược Tâm vắt gao ôm lấy con gái mình, trong lòng có một loại cảm giác chua xót dâng trào.

Cô nâng khuôn mặt nhỏ của con bé lên, khuôn mặt này giống cô y đúc, cô vươn ra ngón tay cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt con gái, sau đó nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt như bún ra nước của bé.

“Sao mẹ có thể không cần Tiểu Vũ Diễm a, Tiểu Vũ Diễm là bảo bối của mẹ a, con xem, mẹ là đi lấy búp bê dùm con a,” cô từ ch trong lòng ngực lấy ra búp bê yêu thích của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Đứa bé rất ngoan

Editor: Tuna

Mỗi ngày cô đi làm, con bé đều cầm theo búp bê, cô biết, Tiểu Vũ Diễm nếu không có búp bê oa oa là ngủ không được.

Cô đem oa oa đặt ở trong lòng ngực của con gái, đôi tay Tiểu Vũ Diễm lập tức vắt gao ôm lấy oa oa, sau đó vươn tay, bắt được ngón tay của Hạ Nhược Tâm.

“Có phải mẹ lạnh lắm không, để con sưởi ấm cho mẹ nhé.” bé nói xong, không ngừng thôi thôi tay cho Hạ Nhược Tâm, có khi vào mùa đông, bé nhớ, mẹ cũng làm như vậy cho bé, lúc ấy, rất ấm áp.

Nhìn miệng nhỏ của con gái dùng sức thôi khí, tuy nhỏ bé, nhưng rất ấm áp, làm đôi mắt Hạ Nhược Tâm lần thứ hai đỏ lên, đem thân hình nhỏ bé của con gái ôm vào lòng, cô nghẹn ngào một tiếng, “Mẹ không lạnh, một chút cũng không lạnh,” cô không ngừng nói chính mình không lạnh, chỉ là, thân thể của cô lại là không ngừng phát run.

Đứa bé ngoan như vậy, sao lại có thể mắc căn bệnh này chứ.

Cô nhắm hai mắt lại, cô dùng bàn tay có chút lạnh lẽo đặt lên hai gò má của con gái:

“Tiểu Vũ Diễm, mẹ thời gian tới sẽ rất bận, cho nên, Tiểu Vũ Diễm về sau phải ngoan ngoãn ở đây một mình, nghe lời mấy di ở đây, được không?”

Tiểu Vũ Diễm không rõ căn cứ môi nhỏ: “Mẹ, vì sao con phải ở đây? Tiểu Vũ Diễm ở nhà cũng có thể chờ mẹ?” bé rừ xuống lòng mi thật dài, cái miệng

nhỏ cũng là ủy khuất bẹp lên, đôi mắt cũng hồng hồng, bé không thích nơi này, bé thích ở nhà, bé muốn về nhà.

Tay Hạ Nhược Tâm vẫn cứ đặt ở trên mặt con gái, dùng sức nở nụ cười, “Bởi vì Tiểu Vũ Điểm bị bệnh, cho nên, phải chữa bệnh cho tốt nha, như vậy mới có thể mau khỏe một chút,” mà thật sự cô cũng không biết phải giải thích như thế nào với con gái của mình nữa, bởi vì con gái còn rất nhỏ, con bé có thể biết cái gì chứ?

Biết bị bệnh hay là biết mình sẽ chết?

Tiểu Vũ Điểm đem đầu dựa vào phía trên bả vai Hạ Nhược Tâm, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Tiểu Vũ Điểm đã biết, Tiểu Vũ Điểm sẽ chăm sóc tốt cho oa oa, mẹ yên tâm” cô bé thật sự ngoan đến mức làm người khác đau lòng.

Hạ Nhược Tâm đau lòng ôm thân mình nho nhỏ của con gái, cô thế, cô nhất định sẽ chữa khỏi bệnh của con bé, bất luận phải trả giá bất cứ điều gì.

Ru con gái ngủ rồi, cô mới lần nữa ra khỏi bệnh viện, chỉ là cảm giác, ánh sáng bên ngoài chiếu lên khiến cô nhắm mắt lại, cô thậm chí không muốn bước đi một bước, chỉ là nghĩ như vậy, nhưng mà, cô biết, cô không thể.

Cô cũng hy vọng thời gian có thể dừng lại như vậy, càng hy vọng tất cả chỉ là giấc mộng.

Trước mắt cứ đau xót khó chịu.

Có chút khô, cô không yên trải qua, có chút đau, cô cũng là muốn chịu đựng.

Cô đem tay đặt lên trên cánh tay trái, lại là cảm giác đau đốn ả ả, đặc biệt là khi trời mưa dầm dề như thế này.

Cô cần cần môi, nghĩ đến bé con đang ở trong bệnh viện, lại một lần nữa đi ra ngoài.

Đứng trước của công ty khoa học kỹ thuật Sở thị, cô nhỏ bé lại là hèn mọn nhìn lên, nơi này cùng bốn năm trước là hoàn toàn giống nhau, cô đến gần một bước, lại phát hiện, nhân viên bảo vệ, vẫn luôn là đề phòng cô, ánh mắt bọn họ đặt ở trên chân cô, chỉ cần cô tiến lên một bước, sắc mặt bọn họ liền trầm một phần.

Cô đến gần, đứng trước mặt bọn họ. Mà bọn họ đồng thời vron tay.

“Thực xin lỗi, tiểu thư, nơi này không cho phép người quần áo không chỉnh tề vào.”

Hạ Nhược Tâm cúi đầu nhìn quần áo của mình, trừ việc cũ một chút, cô cũng không có cảm giác được có gì đó gọi là không chỉnh tề. Quần áo của cô cũ, nhưng mà, cũng sạch sẽ, cô cũng đâu có phải là ăn xin.

“Thực xin lỗi, tôi muốn tìm..... Sở Luật.” Trên đôi môi khô nứt của cô không có một chút sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Bốn năm sau, bọn họ thật xa lạ!

Editor: Tuna

Cũng chỉ mới có mấy ngày, mà cô đã gầy đi một vòng, tất cả áp lực đều đè nặng lên bờ vai gầy của cô, mặc kệ là cô có chấp nhận hay không.

“Vị tiểu thư này, phụ nữ mỗi ngày đến tìm tổng tài của chúng tôi rất nhiều, cho nên, mời cô về đi, tổng tài của chúng tôi rất bận, không rảnh gặp cô” bảo vệ nói chuyện rất có nề nếp.

Bọn họ có chút khinh thường đánh giá Hạ Nhược Tâm, người phụ nữ như vậy mà cũng muốn tìm tổng tài của bọn họ, cũng không biết tự xem lại chính mình như thế nào, tất cả mọi người đều biết, tổng tài của bọn họ yêu phụ nhân như thế nào, bất luận loại phụ nữ như thế nào, đối với ngài ấy liền giống như không tồn tại.

Huống chi là người phụ nữ nhìn mặt như quý này.

Quả nhiên, thời gian thật sự có thể phai nhạt hết thảy, bao gồm cả chuyện vợ trước của Sở Luật bị bắt gian trên giường bốn năm trước.

Đều đã quên mất, bây giờ cũng không có ai nhớ cô là ai, cô vron tay sờ soạng một chút mặt mình, khuôn mặt này, rốt cục là bị mọi người quên đi, mà cô cũng không biết trên mặt mình bây giờ là đang khóc hay đang cười nữa.

Không, cô không thể nhận thua, cô nhất định phải nhìn thấy người đàn ông kia.

Cô cố chấp hướng là về phía trước một bước.

“Tránh ra, nơi này không cho phép cô đi vào?” nhân viên bảo vệ cũng không khách khí, vuron tay có chút thô lỗ đẩy Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm bị bọn họ dùng sức đẩy, thiếu chút nữa liền ngã xuống mặt đất, cô ngẩng đầu, đôi mắt tràn ra quá nhiều mộng lung, cô đứng ở một bên, cố chấp vô cùng đứng ở tại chỗ.

Thẳng cho đến khi một người phụ nữ đi qua, vấy dài áo quanh chân, mà vừa rồi những nhân viên bảo vệ lớn giọng kia, lúc này toàn bộ cong hạ eo, tựa như chó giữ nhà, cong đuôi chào chủ.

Mà trước mắt cô không phải là ai khác, mà là Lý Mạn Ni, vợ hiện tại của Sở Luật, cũng là người phụ nữ mà anh yêu.

Lý Mạn Ni quay đầu lại nâng lên một trương kiêu nhan thanh cười, như vậy ánh mắt mang theo khinh bỉ, khinh thường, còn có châm chọc, cô không coi ai ra gì đi vào, kia những cái đó bảo toàn nhân viên lại là một chữ bài khai, tựa hồ là ở ngăn cản nào đó người tiến vào.

Hạ Nhượng Tâm duỗi tay không ngừng lôi kéo quần áo của mình.

Cô chỉ cần tiến thêm một bước, bọn họ đều sẽ phản nộ nhìn cô, mà cô chỉ có thể đứng ở nơi này, nhận gió tấp mưa sa, khô nứt trên môi không có một chút hơi nước.

Cô liếm môi mình, cô ở chỗ này đã đứng yên thật lâu, cũng quên mất chính mình rốt cuộc đã bao lâu không ăn gì rồi, không có uống qua nước. Cách đó không xa có người đi qua nâng cô trong tay còn cầm một lọ đồ uống, cô nhẹ nhàng chớp hai mắt.

Cuối cùng vẫn cứ đứng yên không nhút nhát, chỉ sợ bản thân bỏ lỡ điều gì đó?

Đúng lúc một đôi nam nữ đi ra, đôi mắt cô trợn to, chỉ là, bước chân vừa động, thân thể của cô lại là lung lay một chút, bốn phía đều là nhân viên bảo vệ, đã đem hai người đó vây quanh, đừng nói một bước, ngay cả cô muốn nhìn một chút cũng không được.

Người đàn ông kia dù rằng đã bốn năm không gặp, nhưng mà, chỉ cần một cái bóng dáng, cô liền biết, là anh, là Sở Luật.

Cô vuron tay, đôi môi giật giật, tiếng gọi Sở Luật vẫn nghẹn trọn cổ họng, dù thế nào cũng không thể phát ra.

Cô đi tới phía trước, bước chân có chút không xong, tựa hồ tùy thời đều có khả năng té xỉu ở chỗ này, cô nâng tay lên, dùng sức cắn một chút, đau đớn làm cô thah tình hơn rất nhiều.

Sở Luật, không cần đi, hãy cứu con gái, cứu con gái của chúng ta.

Cô không màng tất cả chạy tới, chỉ là kia hai người họ đã ngồi vào trong xe, mà xe nhanh chóng chạy đi, chỉ có một trận gió thổi qua mặt cô, thổi tái đi gương mặt khốn khổ của cô lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Cô không đuổi theo hy vọng

Editor: Tuna

“Sở Luật, không cần đi, cầu xin anh không cần đi.....” Cô đuổi theo xe, lại chỉ có nhìn chiếc xe đó càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, chiếc xe rời đi, cũng đem theo hy vọng của cô biến mất.

Mà bên trong xe, Lý Mạn Ni quay đầu lại, sắc mặt thực lãnh, người phụ nữ đó vẫn luôn đi theo bọn họ, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng, thật đúng là âm hồn bất táng.

“Luật.....” Lý Mạn Ni dùng thân thể của mình chặn tầm mắt của Sở Luật, đôi tay đặt ở phía trên cánh tay anh, mà Sở Luật hơi hơi nhướng nhẹ mắt.

“Ân?” Một từ đơn giản, xem như trả lời cô, kỳ thật, vợ chồng bọn họ không có ân ái như lời người khác, hỏi đáp như vậy, có thể coi là ân ái sao.

“Luật, chúng ta xuất ngoại một lần đi, em muốn đi đâu đó một chút” Lý Mạn Ni đem đầu tựa vào vai Sở Luật, đôi mắt dư quang vẫn luôn nhìn về phía sau, lúc nhìn thấy người phụ nữ kia, môi đỏ không tự biết hướng về phía trước dương một chút.

Nghĩ như thế nào muốn đi ra ngoài, Sở Luật lại một lần nhắm lại hai mắt, môi mông măn khấn lên, không phải quá thích đề nghị như vậy, bởi vì anh rất bận, vẫn luôn rất bận, chỉ là anh lại vội, Sở Thị tập đoàn rời đi anh, cũng không có khả năng sẽ đóng cửa.

“Thời điểm chúng ta kết hôn cũng chưa từng đi đâu, Luật, cũng đã bốn năm rồi, anh muốn em chờ bao lâu đây?” Lý Mạn Ni tựa vào người anh, trong giọng nói có chút nhàn nhạt tiếc nuối, bọn họ cũng chưa từng đi tuần trăng mật, này kỳ thật cũng là tiếc nuối lớn nhất của cô trong mấy năm nay.

Sờ Luật tay đặt ở phía trên bả vai Lý Mạn Ni, đem cô ôm vào trong lòng ngực, mở mắt đen hiện lên một tia ánh nhàn nhạt.

Càng phiền muộn càng áy náy.

Càng áy náy liền càng muốn muốn bồi thường

Càng là bồi thường vì cái gì liền càng là hư không.

“Được rồi, để anh an bài một chút” anh cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, cuối cùng là thỏa hiệp.

Mà anh cũng không biết, ở sau xe anh, không lâu trước đây, có một người lúc này tuyệt vọng mở to đôi mắt đầy tơ máu.

“Sờ Luật, cầu xin anh không cần đi, cầu xin anh, hãy cứu lấy con gái của chúng ta.” Hạ Nhượng Tâm tay không ngừng đuổi về phía trước, tựa hồ là muốn bắt lấy cái gì, là người kia, hay vẫn là tia hi vọng của cô, chỉ là cuối cùng, cái gì cũng không bắt được, chỉ có thể bất lực quỳ rạp trên mặt đất, mặc kệ người qua đường nhìn cô.

Lại không có một người lại đẩy đỡ cô, giúp nàng một chút.

Thói đời nóng lạnh, vốn là là như thế.

Chậm rãi, cô đứng lên, trên tay còn có trên đùi, đã thấm máu, mang đến cảm giác đau đớn như lửa đốt, cô chỉ nhìn chăm chăm vào hướng mà chiếc xe biến mất, rốt cục là nhắm lại hai mắt, tùy ý để những bất lực vây quanh.

Thật lạnh, thật sự rất lạnh.

Môi cô nếm được vị mặn của nước mắt, không ngừng, không dứt, tựa hồ là nhuận một chút đôi môi khô khốc của cô, nhưng là, trong đôi mắt cô, toàn bộ sinh khí đều đã biến mất.

Đã không còn, cái gì cũng đã không còn.

Cô xoay người, khoe môi chưa xót mấp máy, đẩy lòng phá một cái động lớn, rốt cuộc cũng không có cách nào lấp đầy, so với bốn năm trước còn tuyệt vọng hơn, cùng đường hơn.

Bốn năm trước có Tiểu Vũ Điểm bồi cô, chính là bốn năm sau thì sao, còn ai và tới bồi cô, tới giúp cô.

Cô nắm chặt nắm tay của mình, sau đó, nâng tay phải lau đôi mắt một chút, cô không thể tuyệt vọng, không thể từ bỏ, cô còn có Tiểu Vũ Điểm phải chăm sóc, nếu ngay cả cô cũng không đủ kiên cường, như vậy còn ai có thể chăm sóc cho con gái đáng thương của cô đây.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Trừ phi

Editor: Tuna

Con gái của cô, chỉ có một mình cô là người thân.

Cô nhắm hai mắt, hít sâu một hơi, nhanh chóng đi về hướng bệnh viện, bất luận phải trả giá thể nào, cô cũng sẽ cứu con gái của cô, đúng vậy, bất luận thể nào?

Trong bệnh viện, Tiểu Vũ Điểm ngồi ở trong lòng ngực của Hạ Nhượng Tâm, bàn tay nhỏ bé găt gao nắm lấy quần áo của mẹ, sợ mẹ lại rời đi, bởi vì mẹ đã đi thật lâu.

Hạ Nhượng Tâm đem tay đặt ở tên đầu của con gái, nhẹ nhàng xoa, đau đớn trong lòng bàn tay khiến cho màu mắt cô càng thêm ảm đạm, tay cô đau, nhưng nhìn thấy con gái thì lòng cô càng đau hơn.

“Mẹ, con muốn về nhà” Tiểu Vũ Điểm một tay ôm oa oa vào lòng, một tay bắt lấy quần áo của Hạ Nhượng Tâm, khuôn mặt nhỏ bé không giấu được sự sợ hãi.

Bé sợ nơi này, sợ phải ở đây một mình, sợ không thể nhìn thấy mẹ nữa.

“Ân, chúng ta rất nhanh sẽ được về nhà, sẽ rất nhanh thôi,” Hạ Nhược Tâm ôm chặt lấy người của cô con gái nhỏ, chỉ là lời cam đoan của cô nghe rất không có lực.

Về nhà, bọn họ thật sự còn có thể về nhà sao?

Hạ Nhược Tâm sờ sờ túi tiền của mình, sau đó từ trong túi lấy ra một viên kẹo.

“Tiểu Vũ Điểm, con xem mẹ làm ảo thuật nha” cô đem viên kẹo đặt cạnh khóe môi của con gái, lông mi của Tiểu Vũ Điểm chột lóe một chút, ngậm lấy đôi môi khô khốc không chút sắc, sau đó dùng tay nhỏ bắt lấy, nhưng mà, bé cũng không có ăn, mà là ngửi ngửi, sau đó đưa đến trước mặt của mẹ mình.

“Mẹ ơi, ăn” thanh âm nho nhỏ mềm mại, khiến cho y tá ở ngoài vào cũng cảm thấy có chút chua xót.

Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy....thật là đáng thương.

Hạ Nhược Tâm cầm lấy, lại một lần nữa đặt ở bên môi bé, “Mẹ đã ăn rồi, cái này là của Tiểu Vũ Điểm, nếu Tiểu Vũ Điểm không ăn, mẹ sẽ giận đó” cô cười, chỉ có nước mắt là không tự chủ được tràn ra, cô vội vàng lau khô, chính là sợ bị con gái nhìn thấy.

Con gái của cô vẫn luôn rất thông minh.

Tiểu Vũ Điểm suy nghĩ một hồi, lúc này mới cúi đầu, đem viên kẹo trong tay Hạ Nhược Tâm ăn xuống, miệng tràn ngập hương vị ngọt ngào, bé rút cuộc cũng cười, một viên kẹo, còn có mẹ, còn có oa oa, đây mới đúng là cuộc sống của bé.

Hai tay cô ôm chặt oa oa vào trong lồng ngực, trên gương mặt non nớt rút cuộc cũng có được một nụ cười, hai hàng lông mi thật dài rũ xuống, thân thể nhỏ nhỏ cứ như vậy nép vào lòng Hạ Nhược Tâm ngủ.

Hạ Nhược Tâm cẩn thận ôm con gái, trước mắt lại là một mảnh mờ lung.

Bác sĩ bên kia lại tới thúc giục phí, nhưng cô cũng không biết làm thế nào mới có thể có được chừng đó tiền, bất luận làm chuyện gì, đều không thể có đủ tiền ngay lập tức.

Ngoại trừ trộm, cướp thì chỉ có.....

Mất cô tối sầm lại, tay nhẹ nhàng vỗ về tóc của con gái, khóe môi bắt đầu vô lực nhấp lên.

“Tiểu Vũ Điểm, vì con, chuyện gì mẹ cũng có thể làm.”

Bất cứ chuyện gì.

Thả con gái xuống, nhưng cô phát hiện, tay của Tiểu Vũ Điểm đang nắm chặt góc áo của cô, có lẽ là do sợ cô lại lần nữa rời đi, cho nên ngay cả trong lúc ngủ mơ, cũng không chịu buông tay cô ra.

Cô thờ dài thật sâu, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng kéo tay của con gái ra, từ nhỏ đến lớn, con bé chưa bao giờ phải tách khỏi cô dù chỉ một ngày, đây là lần đầu tiên, nhưng cũng không phải lần cuối cùng.

“Tiểu Vũ Điểm, tin tưởng mẹ, mẹ nhất định sẽ cứu con.”

“Co không có ba, cũng không có bà ngoại, nhưng, con có một người mẹ dùng hết tất cả để yêu thương con, sao mẹ có thể để con chết được, đúng không con?”

Cô đứng lên, nhưng bé con trên giường lại cọ quậy, tựa như muốn cô đừng rời đi, nhưng, cô cũng không còn cách nào khác.

Cô muốn kiếm tiền, muốn kiếm thật nhiều tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Cô đem chính mình bán đi

Việc một người phụ nữ có thể làm để kiếm tiền nhanh nhất đó là gì?

Ngoại trừ thân thể thì còn có thể là gì chứ?

Cô bị ai xoay qua đầu, nhìn gương mặt nhỏ của con gái, cô cảm thấy bản thân thật ô uế.

Dưới ánh sáng xa hoa trụy lạc, một người phụ nữ trẻ tuổi tựa lên một chiếc ghế trên người che một tấm thảm trắng toát, thăm thủ công xa hoa, còn đang cầm một đóa hoa hồng diễm lệ, lúc này, mí mắt cô ấy nhếch lên một chút, có chút tự nhiên mà sinh vũ mị, nâng tay, ngẩng đầu, đều khiến cho người ta vô pháp cự tuyệt.

“Cô đã suy nghĩ kỹ chưa?” Đôi môi của người phụ nữ hơi mấp máy, thanh âm lười nhác truyền đến, cô ta nhìn ngón tay của mình, sau đó ngồi dậy, thăm trên người tuột xuống hông, lộ ra bộ ngực trắng nõn, gọi cảm lại không dung tục, vũ mị cũng là câu hồn, cô ấy dùng tay phải nâng lên má, nửa kiêu diễm nheo lại hai mắt, sau đó nói hững hờ đánh giá người phụ nữ đang đứng trước mặt này, cô không có trả lời, đương nhiên cũng không có rời đi.

Một gương mặt có thể nói là xinh đẹp, tuy rằng sắc mặt không tốt lắm, nhưng ngũ quan xác thật là không tồi, gương mặt tiêu chuẩn mỹ nhân, mắt to, mũi cũng không tồi, cằm nhọn, thân thể là có chút gầy, đường cong cũng có thể tính là là lướt, chỗ này của cô thiếu nhất chính là loại phụ nữ như vậy, đặc biệt là loại phụ nữ trên người không có hương vị phong trần.

Nhưng mà sẽ rất nhanh sẽ thôi.

Nhiễm mùi vị nơi đây, cũng là nhuốm sự nhơ nhột ở đây.

“Cô gọi là gì?” Người phụ nữ đứng lên, cặp đùi thon dài như ẩn như hiện.

“Hạ Nhược Tâm” thanh âm có chút nhẹ, tựa hồ mang theo một chút thể lương nhân nhạt.

Người phụ nữ hơi vén nhẹ mái tóc, “Người tới chỗ này của cô, đều có chút quá khứ, rất ít người tự nguyện đến, nếu như cô đã quyết định, như vậy, liền phải hiểu, bản thân cô ở chỗ này, không còn thuộc về cô nữa, mà là thuộc về tôi.”

Đôi môi khẽ mở, kiêu diễm vô cùng, con đường này không phải con đường tốt đẹp gì, nếu đã lựa chọn, như vậy, liền không thể quay lại.

Ánh đèn mờ ảo dừng ở trên hàng mi của Hạ Nhược Tâm, tựa hồ có chút vô lực chớp lên, cô nâng mặt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Cô không có tư cách phản đối, ngoại trừ bản thân, cô cũng không biết có con đường nào khác để đi nữa.

“Vậy được rồi,” người phụ nữ một lần nữa ngồi xuống, đem tay đặt ở trên đùi, sau đó nâng cằm, động tác tự nhiên lịch sự tao nhã, cô ấy thật sự thực rất tinh xảo, tinh xảo hoàn mỹ giống như một pho tượng điêu khắc, rồi sau đó bị rút vào linh hồn.

Lúc này, cô ấy hơi chớp chớp mi.

“Cởi quần áo đi.” Lại là giọng nói lười nhác nhưng lại làm Hạ Nhược Tâm có chút kinh hãi, cởi quần áo, tại sao phải cởi quần áo ở chỗ này?

Cô rất khó có thể chấp nhận được, ở đây ít nhất cũng có tới năm sáu người, chưa kể đến những người ở trong tối, cô thật sự phải cởi quần áo ở chỗ này sao?

Lột hết tất cả, tôn nghiêm cùng nhân cách cũng bị giẫm đạp.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, có chút ảm áp tự trong mắt không ngừng vụng khời, tay cô gắt gao nắm lấy quần áo.

“Cởi đi, nếu đã quyết định tới đây, như vậy, còn sợ cái gì, bây giờ nếu không cởi, như vậy, về sau ở trước mặt khách, không lẽ không cần cởi sao?”

Người phụ nữ ngẩng đầu, hơi hơi hướng về phía trước khoi mào đôi mắt, trong mắt nổi lên một mạt nhân nhạt châm chọc, “Tôi cho cô nhiều tiền như vậy, không phải để cho cô đóng vai thánh nữ, mà chỗ này cũng không cần thánh nữ, làm thánh nữ thì làm sao có thể lấy tiền của đàn ông đây, chỉ khi cô khiến bọn đàn ông cười, mới có thể có tiền, nếu cô muốn tôn nghiêm, được thôi, cô muốn nhân cách, cũng có thể, nhưng không phải ở chỗ này, cô có thể tìm tôn nghiêm, nhân cách của cô ở tất cả mọi nơi, nhưng, không phải ở chỗ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Hàng hóa thì cần gì tôn nghiêm

Editor: Tuna

“Nếu cô không muốn cời, như vậy, liền rời đi đi.” Cô ấy lại là nằm xuống, nhắm lại hai mắt, “Đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu cô quyết định muốn ở lại cái chốn tâm tối này, thì nhanh chóng đem thiện lương cùng tôn nghiêm của cô vứt bỏ đi, ở đây chính là chốn tận cùng của địa ngục, cái chảo nhuộm này, sẽ biến cô thành màu sắc mà chúng tôi cần.”

Hạ Nhượng Tâm hơi giật mình, tay cô cuối cùng là buông, sau đó run rẩy lại một lần nữa đặt trên áo, một viên, hai viên, cô cúi đầu, trên ngón tay thon dài thỉnh thoảng xuất hiện một hai giọt nước.

Ngay lúc toàn thân bại lộ trước mặt mọi người, cô gắt gao nhắm chặt hai mắt, toàn bộ thân thể đều là đang run bần bật, phải biết rằng, thứ cô cời không phải chỉ là quần áo mà còn có tôn nghiêm của cô, trong sạch của cô, nhân sinh của cô, mà ở nơi đây, phụ nữ là gì, bất quá cũng chỉ là một món hàng mà thôi.

Hàng hóa thì cần gì tôn nghiêm.

Bọn họ đều là bán đứng thân thể của bọn họ, sau này, cô cũng là một phần trong đó.

Được đó, người phụ nữ nhẹ nhàng mi mắt, sau đó lại là nhắm lại, “Cô là xử nữ sao?”

Hạ Nhượng Tâm sững sốt một chút, sau đó ngón tay run rẩy đem quần áo của mình mặc vào, cho dù dưới ánh sáng mờ như vậy, nhưng cũng có thể thấy được, mặt cô không còn chút sắc.

“Không phải, tôi đã có một đứa con gái ba tuổi” nhớ đến Tiểu Vũ Điểm, cô dùng sức lau khô nước mắt, cô không thể khóc nữa, bởi vì, cô phải làm một người mẹ kiên cường, con gái còn đang chờ cô, chờ cô đi cứu nó.

“Nga, nhìn không giống người đã từng sinh con chút nào” người phụ nữ lại dò xét nhìn cô một chút, đáng người như vậy, gầy đến đáng thương, sao có thể giống người đã từng sinh con?

“Tôi.....” Hạ Nhượng Tâm cắn môi, có chút khó lòng mở miệng, “Tôi có thể lấy trước một ít tiền được không?” Cô có thể không? Bệnh của Tiểu Vũ Điểm bây giờ rất cần tiền.

Mà người phụ nữ kia vẫn nằm trên ghế, không biết là ngủ hay chưa.

Nửa ngày sau, cô ấy mới là nâng tay lên, ở không trung nhẹ phẩy, “Cô đi xuống lấy đi,” nhưng nhanh chóng giọng nói biếng nhác đã được thay bằng một âm thanh lạnh hơn cả băng tuyết, “Cô đừng tưởng rằng cô có thể chạy trốn, bởi vì cô không có năng lực này” nói xong, lúc này đây, cũng không nói nữa, tựa như đã ngủ thật sâu.

Hạ Nhượng Tâm thân thể khẽ run, cười khổ, “Cô yên tâm, tôi trước giờ đều chưa hề nghĩ đến việc trốn chạy.” Hàng mi dài hạ thấp, che lại đôi mắt bi thương, “Tôi sẽ không đi, bởi vì, tôi còn cần rất nhiều tiền.”

Tay cô xiết chặt lấy quần áo, cảm thấy bản thân thật dơ bẩn, kỳ thật, cô cũng đã rất dơ rồi, dơ thêm một chút nữa cũng chẳng là gì.

Có chút thê lương cười, cô xoay người rời khỏi nơi này.

Trong ánh sáng mờ lung, người phụ nữ vẫn nằm đó, cho đến tận khi một gnuowif đàn ông đến nhẹ nhàng đặt tay lên trán cô.

Một chút một chút, làm như trấn an, cũng tựa như thói quen.

“Sao em lại muốn để cho cô ta biết khó mà lui?” Tiếng nói râm thấp vang lên, mà lúc này, ở đây cũng chỉ có hai người bọn họ.

Cô hơi hơi nâng đôi mắt, thì ra là cô không hề ngủ, nhưng mà, khuôn mặt tràn đầy sắc bén lúc này, thay bằng một chút nhàn nhạt khó nói bằng lời.

“Anh không có phát hiện ra sao? Cô ấy rất giống em lúc trước.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Bé phải chờ mẹ

Editor: Tuna

Bàn tay của người đàn ông lại một lần nữa đặt ở trên đầu cô, cô ấy vẫn không thể quên được người đàn ông kia, cho dù anh đã cố gắng lâu đến như vậy.

Không một ai phát hiện ở khóe mắt của cô bắt đầu tràn ra một ít nước, không sai, cô khóc, đã bao lâu rồi cô không khóc như vậy?

Trên thế giới này có quá nhiều điều bất đắc dĩ, khiến cho người ta bắt buộc phải đi một con đường mà người ta không hề muốn lựa chọn, con đường này khi đã bắt đầu thì không thể ngừng lại, cô không có hối hận, bởi vì, tâm của cô, đã chết rồi.

Thảm Vi, chính là người phụ nữ như vậy.

“Lại là một người phụ nữ đáng thương, nhưng mà, hiển nhiên, cô ấy cũng không có hiểu rõ ý của em, cũng không có tiếp nhận được ý tốt của em.”

Người đàn ông như đang suy tư gì đó.

Mà người phụ nữ kia chỉ nằm nghiêng ở đó, làm người ta thấy không rõ thần sắc của cô.

“Anh sai rồi, cô không phải không hiểu, cũng không phải là không biết đường lui, cô ấy chỉ là bất đắc dĩ, bởi vì, cô ấy có người mà cô ấy yêu thương nhất, quan tâm nhất, có thể vì người đó mà làm bất cứ chuyện gì, bao gồm, bán đứng thân thể của mình, để cho người khác giẫm đạp lên nhân cách cùng tôn nghiêm.”

“Anh không rõ, anh vẫn là không rõ.....” thanh âm của cô dần dần biến mất ở đầu môi, mà người đàn ông lại nhăn mày, trầm mặc, cũng không nói.

So với nơi này, bên ngoài liền giống như là một thế giới khác, xa hoa trụy lạc, ngợp trong vàng son, bọn họ đều đang cười, nhưng ai có thể biết được, tại một góc khuất nào đó trong tim, họ cô đơn, liêu tịch đến nhường nào.

Trong bệnh viện, Tiểu Vũ Điểm một mình ngồi ở bậc thang, trong lòng ngực cô bé ôm oa oa, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài.

Cô hộ lý trẻ tuổi đến, ngồi xổm bên người bé, nhẹ giọng nói, “Tiểu Vũ Điểm, người sao con lại ngồi ở chỗ này? Cùng đi đi về phòng nha? Chỗ này lạnh lắm.”

Cô ấy sờ sờ sườn mặt non nớt của Tiểu Vũ Điểm, khuôn mặt nhỏ đã muốn đông lạnh rồi, cô thấy chắc là đứa nhỏ này đã chờ đợi rất lâu rồi.

Tiểu Vũ Điểm đem oa oa đặt ở trên đùi chính mình, sau đó lắc đầu, gương mặt nhỏ nhỏ thật cô tịch, “Tiểu Vũ Điểm không đi, Tiểu Vũ Điểm phải chờ mẹ.”

Đôi mắt của bé vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, bé nhớ mẹ, nếu không đợi được mẹ, bé sẽ không đi đâu hết, trước kia chỉ cần bé chờ mẹ, mẹ liền nhất định sẽ trở về.

“Tiểu Vũ Điểm, mẹ con một lát nữa sẽ về, nhưng mà, nếu như mẹ con thấy con không nghe lời, chắc chắn sẽ rất tức giận đó” hộ sĩ chi là bất đắc dĩ thở dài, dỗ dành bé, đứa nhỏ này trước giờ đều không hề đòi hỏi bất kì điều gì, chỉ có điều, tính cách đúng là rất cố chấp.

Tiểu Vũ Điểm cúi đầu, đem oa oa ôm càng chặt hơn, hộ sĩ còn muốn nói gì đó, một cánh tay nhỏ liền bắt lấy quần áo của cô, hộ sĩ ngăn người, sau đó cô nhìn thấy đôi mắt to lúng liếng của bé nhìn mình, “Dì, có phải mẹ sẽ rất giận hay không?” Khuôn mặt đứa nhỏ tái nhợt, ngồi hững hờ ở đây một thời gian cũng khá lâu rồi, bé lạnh, chỉ là, bé vẫn muốn nhìn thấy mẹ.

Mà hộ sĩ đau lòng bế thân hình nhỏ bé ấy lên, dùng sức gật đầu một cái, “Bởi vì Tiểu Vũ Điểm bị bệnh, mẹ bận kiếm tiền giúp con trị bệnh a, nếu Tiểu Vũ Điểm lại tiếp tục bệnh, như vậy không phải mẹ sẽ càng vất vả hay sao.”

Tiểu Vũ Điểm tay nhỏ nắm chặt oa oa trong lòng, cái miệng nhỏ hơi hơi bẹp lên, sau đó bé cắn cắn môi, “Vậy sao, Tiểu Vũ Điểm biết rồi, Tiểu Vũ Điểm sẽ ngoan ngoãn, về sau sẽ không như vậy nữa, dì đừng nói cho mẹ biết nha? Mẹ đã rất mệt rồi.”

Mà hộ sĩ không biết vì cái gì lại cảm giác có chút chua xót, đứa nhỏ này thật ngoan, khi chích thuốc, bé rất ít khi khóc, chỉ cần nhắc tới mẹ, bé liền sẽ ngoan đến mức làm người khác đau lòng.

Không biết là một người mẹ thế nào mà có thể dạy dỗ được một đứa bé như vậy, rõ ràng mới có ba tuổi, sao cô lại cảm thấy đứa bé này trưởng thành quá nhiều so với bọn trẻ con cùng lứa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Sống nương tựa lẫn nhau

Editor: Tuna

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Tiểu Vũ Điểm bỗng nhiên quay đầu lại, giãy giụa từ trong lòng ngực hộ sĩ nhảy xuống, bé nghe ra thanh âm này, đây là mẹ.

Là thanh âm của mẹ.

Là tiếng bước chân của mẹ.

Mẹ.....

Bé nhanh chóng chạy lên, một tay còn đang gắt gao ôm oa oa vào trong lòng ngực.

Hạ Nhược Tâm bước nhanh đi tới, cô trở về quá muộn, không biết Tiểu Vũ Điểm đã ngủ hay chưa, cô cảm giác đã thật lâu thật lâu không gặp con bé rồi, tâm tình gấp gáp khiến bước chân của cô cũng vội vàng hơn.

“Mẹ.....” thanh âm nho nhỏ mềm mại truyền đến, Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên chạy lên phía trước, là Tiểu Vũ Điểm của cô, là con gái của cô.

Một lớn một nhỏ gặp nhau.

Cho đến khi thân hình nho nhỏ của bé ôm lấy chân cô, nâng lên khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào chân cô.

“Mẹ, ôm một cái.” Bé vươn tay, trong ánh mắt là không che dấu ủy khuất, bé sợ Hạ Nhược Tâm rời đi, sợ không ai cần bé, đứa bé còn nhỏ, vốn là không có quá nhiều cảm giác an toàn.

Hạ Nhược Tâm hạ người, bế con gái lên, sau đó nở nụ cười với cô hộ sĩ phía sau, “Thực xin lỗi, làm phiền cô rồi, đứa nhỏ này có chút nhát gan” mà thoát nhìn, Tiểu Vũ Điểm sẽ khiến mọi người lo lắng.

“A, không có việc gì, Tiểu Vũ Điểm rất ngoan, chúng tôi đều rất thích cô bé” hộ sĩ cười một chút, vươn tay nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của đứa nhỏ, đứa nhỏ này đúng thật là rất hiểu chuyện, khiến người ta không thể nào không yêu thích, đặc biệt là còn xinh đẹp như vậy, miệng có khi cũng rất ngọt, lại rất lễ phép, khiến cho bọn họ vừa thương lại vừa xót, con bé chỉ mới đến mấy ngày thôi nhưng mà đã trở thành tiểu minh tinh trong bệnh viện này rồi.

“Tiểu Vũ Điểm cũng rất thích đi, bởi vì đi cho Tiểu Vũ Điểm rất nhiều đồ ngon” khuôn mặt non nớt của bé có chút thẹn thùng, thanh âm lễ phép mềm mại giống như đường vậy, bé nép trong lòng mẹ, chỉ là dùng khuôn mặt nhỏ thỏa mãn cọ bả vai mẹ mình, có mẹ ở đây là tốt nhất, mẹ chính là siêu nhân, cái gì cũng có thể làm được.

Hạ Nhược Tâm ôm chặt con gái, mà hộ sĩ bên cạnh hiển nhiên là đã bị đứa nhỏ này mua chuộc rồi, xem, cô ấy cười ngọt ngào cỡ nào.

Đúng là làm người ta có chút thụ sủng nhược kinh.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ bả vai của con gái, lại là phát hiện bé không ngừng xoa đôi mắt, đã mệt nhọc rồi, đứa nhỏ này thật đáng thương.

Cô ôm chặt con gái mình, đi vào, đem con gái cẩn thận đặt lên giường bệnh, mà tay Tiểu Vũ Điểm, vẫn cứ nắm lấy quần áo của cô, ngón tay nho nhỏ dùng sức nắm chặt.

Hạ Nhược Tâm tâm đau xót, con bé là sợ cô rời đi.

“Tiểu Vũ Điểm, không phải sợ, ngày mai mẹ sẽ ở đây với con, sẽ không rời đi” cô hôn khuôn mặt nhỏ có chút lạnh lẽo của con gái, vuốt tay đặt trên gương mặt bé, muốn làm khuôn mặt nhỏ ấm áp lên, không nên lạnh như vậy.

Cô đắp chăn cho con gái, đem tay bé đặt vào trong chăn, chỉ cần nhìn bé an tĩnh ngủ, cô cũng đã thực thỏa mãn.

“Tiểu Vũ Điểm, con yên tâm, mẹ sẽ cứu con, nhất định sẽ cứu con, cho dù bất chấp tất cả, kể cả tính mạng này. Mẹ cũng sẽ không để con rời đi.”

Tay cô đặt lên mặt, cảm giác ngón tay ướt át, Tiểu Vũ Điểm, mẹ của con cũng không phải là một người phụ nữ kiên cường, con biết không? Kỳ thật, con so với mẹ thật ra còn dùng cảm hơn, cho nên, Tiểu Vũ Điểm, con nhất định phải kiên trì, đừng rời khỏi mẹ, mẹ chỉ có mình con mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Chủ động

Editor: Tuna

Cô nhẹ nhàng vỗ về con gái cưng, trong mắt có chút thất thần lộ ra quá nhiều mê mang, cô không biết bản thân có thể làm gì, chỉ là biết, cô muốn cứu con gái của cô, cho dù chỉ còn một tia hi vọng mong manh cô cũng phải thử.

Bóng đêm dần dần dày đặc, bệnh viện cực kì an tĩnh, đèn bên ngoài lần lượt tắt.

Hạ Nhực Tâm dùng chăn bao bọc toàn bộ thân hình bé nhỏ của con gái, sau đó nhắm hai mắt, nghe âm thanh hít thở nhẹ nhàng của bé, cô mới có thể cảm thấy chính mình tồn tại.

Cho tới bây giờ, bọn họ đều sống như vậy, nương tựa lẫn nhau mà tồn tại, sống, từng ngày, từng tháng, từng năm, không có ai khác, chỉ có hai người họ, không thể tách rời.

Ánh sao trên bầu trời chợt lóe, không biết đó là mấy vạn năm thời gian ánh sáng.

Lúc này, ở một bán cầu xa xôi khác, có một người đàn ông đứng ở phía trước cửa sổ, ánh sáng nhàn nhạt dừng ở vai anh, áo ngủ trên người mang theo một chút cảm giác phiêu lãng, mà trên tay anh đang cầm một điều thuốc hút dở giang. Lúc này anh, không có một chsut gì gọi là buồn ngủ, mà trên giường lớn, có một người phụ nữ đang nằm đó.

Cô hơi hơi mở hai mắt, theo bản năng vươn tay sợ soạng bên cạnh một chút.

“Luật.” thanh âm mang chút khàn khàn truyền đến, mà người đàn ông dường như không có nghe được, vẫn luôn xuất thần, sâu thẳm tầm mắt lảng lạng mê mang.

Người phụ nữ ngồi dậy, trên người mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm trắng quynh rũ, bộ ngực đầy đặn phập phồng, cực kỳ dụ hoặc, người đàn ông đứng trước cửa sổ, trước sau đều không có phát hiện cô đã tỉnh, cứ như vậy bỏ qua, có bao nhiêu lần, cô không thể nào thấu hiểu được anh, vẫn không thể, cô khẽ nâng đôi môi lên, trong mắt cũng là hiện lên một mạt mạt mắt.

Vì sao, anh ấy luôn mang lại cho cô cảm giác như vậy, như gần như xa, khiến cô cảm thấy mặc dù là cận kề bên cạnh nhưng vẫn không thể nào nắm bắt được anh.

Cô đi xuống giường, từng bước một bước đến bên người đàn ông, thẳng đến khi cô đứng phía sau anh, cô mới duỗi tay xiết chặt lấy anh từ sau lưng, “Luật, anh đang suy nghĩ gì vậy, có phải là chuyện ở công ty không, thực xin lỗi, đều là em không tốt, làm anh khó xử”, mang theo chút tự trách, thanh âm của cô có chút nhẹ nhàng cùng nghẹn ngào. Một bộ dáng rộng lượng, kỳ thật càng làm cho đàn ông đau lòng thương xót.

Sờ luật cảm thấy ngón tay đau xót, lập tức dập tắt điều thuốc lá trên tay.

“Không có.”

Anh xoay người, tay ôm lấy eo Lý Mạn Ni, gương mặt đầy tâm tư đã được che dấu một cách kỹ càng.

“Luật, vậy anh có thể nói cho m, anh đang suy nghĩ cái gì không? Sao đã trẻ thế này rồi mà anh vẫn không ngủ?” Lý Mạn Ni gất gao ôm lấy anh, trên người anh có hương thơm ngát của xà phòng, thập phần sạch sẽ, cô đã nghe đến bốn năm, nếu không có loại này hương vị, tin tưởng, cô đều có khả năng ngày ngày vô miên.

Thay đổi hoàn cảnh, có lẽ chính là như vậy, Sở Luật đem stát cả trở thành băng quor, đúng vậy, bọn họ là vợ chồng, có lẽ là đôi vợ chồng thật ân ái, nhưng mà, tâm của anh, trước nay đều không có đến gần Lý Mạn Ni, là anh cố tình hoặc là vô tình, có lẽ, liền cả anh đều không có phát hiện.

Lý mạn ni tay chuyển qua phía trên đai lưng của anh, sau đó chậm rãi cời bỏ, em có thể giúp anh, Luật, chỉ cần anh nguyện ý, cô lớn mật kéo đai lưng của anh ra, ngón tay mềm mại đưa xuống, vuốt ve thân thể cường tráng của anh, chuyện phòng the của bọn họ luôn luôn bình đạm, bao gồm đêm tân hôn của bọn họ, có lẽ, là do anh thương tiếc cô.

Không hòa, không nhiệt, không nùng, không đậm, lại rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Anh muốn một đứa con gái

Editor: Tuna

Sở Luật tay nhập bắt được ngón tay của Lý Mạn Ni, trên khuôn mặt anh hiện rõ nét mỗi mạt, trong mắt cũng không hề có một chút dục vọng nào, nói thật, anh cũng không muốn lắm, càng không có nhiều cảm giác cho lắm, anh bây giờ đối với chuyện trai gái, không có nhiều ham thích, nếu được, anh tình nguyện có thể đi ngủ một mình, nhưng mà, vợ anh bây giờ đang chủ động tiếp cận anh, chuyện này đối với người trước nay đều kiêu ngạo như cô ấy, quả thực sẽ rất khó xử.

Nếu cô ấy muốn, anh liền cho, có lẽ bọn họ có thể có một đứa con, anh thật sự rất muốn có một đứa nhỏ, đặc biệt là bé gái, một bé gái giống y như Dì Hiền lúc nhỏ vậy, anh sẽ yêu thương nó, thực yêu nó, đem tất cả mọi thứ để dành cho nó.

Anh xoay người, nhẹ nhàng bế Lý Mạn Ni lên, hướng về phía giường, rất nhanh, trên sàn nhà rơi vãi quần áo của hai người bọn họ, hai thân ảnh giao

diệp, sau đó chính là thanh âm nguyên thủy đồng điệu của ha người nam nữ, khiến cả ánh trăng bên ngoài cũng ngưng ngừng mà núp bóng, phần tươi đẹp này đúng là khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Trong bóng đêm, Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên kinh hãi ngồi dậy, cô mở hai mắt, tay bắt tri bắt giác đặt ở trên mặt chính mình, lại cảm giác được một mảng ướt át của nước mắt.

Từ khi nào mà....cô lại khóc như vậy.

“Mẹ.....”

Thanh âm nhỏ nhỏ truyền đến, cô lại vội vàng nằm xuống, đem con gái ôm vào trong ngực, sau đó vươn tay lấy oa oa, đặt ở trong lòng ngực con gái, cảm giác oa oa được hai tay nhỏ ôm chặt, cô mới khẽ vỗ về con gái báo bối của mình.

Trong bóng đêm, có một tiếng nói cực kì ôn nhu vang lên.

“Ngủ đi, cục cưng, mẹ ở đây, ở chỗ này, mẹ sẽ bồi con, ở bên con cho đến khi nào mẹ không còn sức để tiếp tục, tin tưởng mẹ, mẹ nhất định sẽ chết sớm hơn con, mà con hãy mang theo sinh mệnh mà mẹ cho, chậm rãi trải qua cả đời người.”

Cô cúi đầu, cẩn thận đem con gái nhỏ ôm chặt vào lòng thêm một chút, chỉ là không biết vì cái gì, nước mắt lại rơi, rõ ràng là cô không muốn khóc, nhưng lại ngăn không được, cứ như vậy không ngừng, không ngừng.

Vì sao cô lại đau lòng như vậy, đau đến không có chừng mực, khi nào mới có thể kết thúc, khi nào mới có thể giải thoát?

Cô nhắm lại cứ lặng lẽ để nước mắt lăn dài đến hai bên mang tai, mang đến một loại lạnh lẽo, lạnh thấu tâm can.

Sờ Luật đem tay đặt ở trước ngực, ngay vị trí của con tim, hơi hơi nghiêng đầu, Lý Mạn Ni đã ngủ rồi, trên mặt cô ấy mang chút nhàn nhạt đỏ ửng, có thể thấy được vừa rồi tình cảm mãnh liệt, đã làm cô mệt chết rồi.

Nhưng mà, anh lại không có, anh cho rằng chỉ cần như vậy là có thể ngủ, nhưng mà, cô ấy sai rồi, mà anh cũng sai rồi, lòng anh lại tăng thêm chút trống rỗng, chút hỗn loạn, cũng là một chút khó nhằn mà cân bằng lại, anh ngồi dậy, cầm lấy quần áo của mình, tay đặt ở túi tiền vuốt cái gì đó.

Thẳng đến khi đụng phải một vật góc cạnh, trong nháy mắt cơ hồ đã cắt trúng tay anh.

Ánh đèn nhỏ ở đầu giường vẫn đang sáng, ánh sáng thập phần ấm áp cùng mềm mại, nhưng dù là vậy cũng không khiến cho gương mặt anh nhu hòa đi chút nào, vẫn cứ lãnh ngạnh cứng nhắc như vậy, trên người của người đàn ông này không biết còn có những vật như thế nào nữa, so với bốn năm trước, tựa hồ, những đồ vật thân thiết ôn nhu đó đã hoàn toàn biến mất.

Lấy đồ vật bên trong quần áo ra, ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện ra, bất giác động tác của anh lại rất nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Chỉ đau một chút

Editor: Tuna

Ngồi ở đầu giường, ngón tay anh nhẹ nhàng mở ra, đó là một cái hộp sắt không lớn, mở ra, bên trong là một trang giấy đã bị xé nát, có mấy phần đã được dán lại, còn có rất nhiều chỗ chưa dán, những mảnh giấy này nếu muốn dán lại phải tốn rất nhiều tâm tư cùng công sức, không phải ai cũng có đủ kiên nhẫn để làm.

Rất khó tưởng tượng đến cảnh tượng đó, cái nay cũng như trò chơi ghép hình vậy, chỉ có điều, chúng là giấy, anh là một người vốn dĩ rất bận rộn, thế nhưng, chuyện này vẫn chưa bao giờ bị gián đoạn.

Anh lấy ra một tấm, trên đó là hình vẽ của một người đàn ông, người đàn ông có ngũ quan soái khí, khóe môi khẽ cong lên, tựa hồ là đang cười, có chút bất đắc dĩ cười, thậm chí cũng là giễu cợt.

Ngón tay anh chạm khẽ lên bờ môi, cũng sờ đến độ cong nào đó, anh thật sự là đã từng cười sao? Ngay cả anh cũng không nhớ nữa.

Anh trừ ra một hồi, đem tất cả những trang giấy đó, đem hết ra, sau đó đặt ở trên đùi, muốn tìm ra điểm tiếp giáp, anh còn rất muốn biết, anh rốt cuộc có bao nhiêu biểu tình mà chính anh trước giờ vẫn không nhận ra.

Đây là đồ mà người phụ nữ đó lưu lại, cũng là do chính tay anh xé nát, anh vốn dĩ là muốn vứt đi, nhưng mà, không biết vì cái gì, anh vẫn không thể bỏ được, thậm chí, còn đem đồng giấy vụn này cất giữ như báu vật, luôn đem theo bên người.

Anh chuyên chú tìm mảnh nhỏ có thể ghép, lại không có phát hiện, hẳn người phụ nữ ở bên cạnh anh đã mở mắt, đôi mắt xinh đẹp kia bây giờ chỉ tràn ngập vẻ dữ tợn hung hăng, còn có một loại cảm giác ghen ghét.

Tim của anh có đặt trên người cô sao? Có đặt trên người của một người phụ nữ sao? Hay nên hỏi là, tim của anh, có ở trên người của anh sao.

Hay chúng đã nằm hết trên những trang giấy này.

Cô ghen ghét phát cuồng, cũng là ghen ghét muốn chết, rũ xuống đôi mắt, tay cô chỉ tận lực nắm chặt lấy tấm chăn trên người, hận không thể xé nát.

Cô giả vờ xoay người, gắt gao nhắm chặt hai mắt, bốn năm, đã bốn năm rồi, Luật, nói cho em biết, tim của anh rốt cuộc là ở đâu, nó đang ở đâu? Nó không dành cho em, như vậy anh nói đi, anh nói đi, anh đã dành nó cho ai, cho ai?

Tay cô đặt trên bụng của mình, nơi này, không biết hôm nay có thể có một đứa trẻ xuất hiện hay không, nếu phải dùng một đứa nhỏ để giữ chặt hôn nhân của hai người, có phải hay không thật đáng buồn, thứ cô muốn không phải là một cuộc sống như thế này, nhưng mà, cô không có cách nào khác, đứa nhỏ, cô nhất định phải có đứa nhỏ.

Ánh trăng sáng ngời, mà bóng đêm ngập trùng.

Tựa hồ sẽ có rất nhiều người đang say giấc, nhưng, không biết, những người không ngủ đêm nay, có đang trầm tư suy tư gì?

Tiểu Vũ Diễm dựa sát vào mẹ, trong lòng ngực vẫn ôm lấy búp bê oa oa, Hạ Nhượng Tâm sờ sờ khuôn mặt phấn nộn của con gái, cười cồ vũ bé, “Tiểu Vũ Diễm, đừng sợ nha? Chỉ đau một chút mà thôi, mẹ sẽ đợi con ở bên ngoài.”

Tiểu Vũ Diễm chớp chớp hai mắt, bên trên lông mi dài là những giọt nước mắt, sau đó ôm chặt cổ Hạ Nhượng Tâm.

“Mẹ, thật sự chỉ đau một chút thôi sao?” Bé chui vào lòng ngực của Hạ Nhượng Tâm, bởi vì, nếu đau, bé sẽ khóc đó.

“Ừ, tin tưởng mẹ, trước giờ mẹ chưa từng gạt Tiểu Vũ Diễm, đúng không? Thật sự chỉ biết đau một chút mà thôi” Hạ Nhượng Tâm đau lòng vuốt vuốt tóc con gái, cô đang lừa bé, cô cũng rất đau lòng, nhưng.....

Tại sao chứ, tại sao thân thể nhỏ bé này phải chịu những cơn đau đớn đó, con bé cũng mới chỉ có mấy tuổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Cô lừa gạt trẻ con

Editor: Tuna

Tiểu Vũ Diễm chớp chớp hai mắt, sau đó ôm chặt Hạ Nhượng Tâm cổ.

“Mẹ, thật sự chỉ đau một chút thôi sao?” Bé chui vào lòng ngực của Hạ Nhượng Tâm, bởi vì, nếu như đau, bé sẽ khóc đó.

“Ừ, tin tưởng mẹ, mẹ từ trước đến nay chưa từng lừa gạt Tiểu Vũ Diễm, thật sự chỉ đau một chút mà thôi” Hạ Nhượng Tâm đau lòng vuốt vuốt tóc của con gái, cũng là lừa nó, cô nhìn xuống dòng nước mắt đang rung trên khóe mi, kỳ thật chính là cô lừa gạt con nít, sao có thể chỉ đau một chút được, đau như vậy, người lớn còn chịu không nổi, huống chi là đứa bé ba tuổi.

Thả bé con trong lòng xuống, Hạ Nhượng Tâm ngồi xồm trên mặt đất, dùng sức cong cong khóe môi, muốn cho bé con một nụ cười trấn an, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc con gái phải chịu loại phương pháp trị liệu này, cô liền cười không nổi, cô biết chuyện này sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với đứa nhỏ.

Nhưng mà, cô không thể không làm.

“Tiểu Vũ Diễm, mẹ sẽ ở bên ngoài, chỉ cần con ngẩng đầu là có thể nhìn thấy mẹ.” Tay cô đặt trên gương mặt nhỏ của bé, khuôn mặt này bé như vậy, còn không có bằng một bàn tay của cô, đứa bé còn nhỏ như vậy, tại sao lại phải chịu cái loại khổ hình này.

Tiểu Vũ Diễm ôm chặt oa oa, bé trộm nhìn qua bác sĩ, đôi mắt thoáng đỏ, sau đó bé gào oa oa lên, đặt vào trong lòng ngực của Hạ Nhượng Tâm.

“Mẹ, mẹ giúp con ôm oa oa nha, nếu không oa oa sẽ sợ” thanh âm non nớt, khuôn mặt nhỏ ủy khuất, làm Hạ Nhượng Tâm chỉ có thể cúi đầu, để mặc cho nước mắt rơi xuống trên người oa oa.

Oa oa sợ hãi, kỳ thật bé cũng sợ hãi.

Đứa nhỏ đáng thương.

Bác sĩ bế Tiểu Xù Diễm lên khỏi mặt đất, Tiểu Vũ Diễm vươn tay, nho nhỏ hô một tiếng mẹ, bé sợ, bé thực sự rất sợ.

“Tiểu Vũ Diễm.” Hạ Nhược Tâm định bước về phía trước một bước thì một cánh cửa đã đóng sầm lại, nhốt cô ở bên ngoài.

“Tiểu Vũ Diễm, không phải sợ, mẹ ở đây, mẹ sẽ luôn ở đây với con, Tiểu Vũ Diễm.” Cô chỉ có thể kêu tên con gái, tay chặt chẽ nắm chặt trước cánh cửa lớn, oa oa trong lồng ngực phịch một tiếng rơi xuống đất, cũng cơ hồ là tiếng vỡ nát của một tâm hồn không quá kiên cường.

Thân thể của cô chậm rãi trượt xuống, bên cánh cửa, thân thể cô run lên bần bật, nằng cô nhặt oa oa lên, dùng sức ôm, tựa hồ chỉ có như vậy, cô mới có thể đủ kiên trì, mà không đến mức hồng mắt.

Cô thỉnh thoảng nghẹn ngào, nhưng dù không cũng không thể phát ra dù là một tiếng nấc, Tiểu Vũ Diễm của cô, con gái của cô.

Mà ở ngoại quốc xa xăm, ấn đường của Sở Luật đột nhiên nhúu chặt, anh đem tay đặt ở phía trên ngực, không biết vì cái gì, chỗ này lại đau nhói, sôi sục, thậm chí đau đến lạnh người, cái loại run rẩy này, co rút đau.

“Luật, anh làm sao vậy?” Lý Mạn Ni vội vàng đi đến, tay đặt ở trên trán Sở Luật, anh làm sao vậy, lúc này vẫn còn tốt mà.

Không có việc gì, Sở Luật dặt bàn tay của Lý Mạn Ni ra, trong mắt hiện lên một chút cảm xúc khó nói, có một phần hơi hơi mất mát, anh luôn luôn cảm thấy có thứ gì đó cách anh rất xa, khiến anh không thể nào chạm tay tới.

“Luật.” cánh tay Lý Mạn Ni lại lần nữa nâng lên, gất gao ôm eo của Sở Luật, “Luật, đừng rời khỏi em, em yêu anh, thật sự rất yêu anh” nằng cô đem đầu mình vùi vào lòng của Sở Luật, vì cái gì mà sau khi cô gặp người phụ nữ đó, cô lại bất an như vậy, vì sao mà sau khi biết người phụ nữ kia có một đứa con gái, cô luôn là sợ mất đi, cô cường bách chính mình, nói mọi việc đều là giả, cho dù cô ta có con gái, cũng không nhất định là con của Sở Luật, nhưng mà, kớ như là thật thì sao, nếu như vậy, cô phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Phải kiên cường một chút

Editor: Tuna

Cha mẹ của Sở Luật vẫn luôn muốn có một đứa cháu, nhưng mà cô vẫn chưa có động tĩnh gì, cô không có.

“Chúng ta đi cũng đủ lâu rồi, nên trở về thôi”, Sở Luật không rõ Lý Mạn Ni tại soa lại lo được lo mất như vậy, anh cũng đã cưới cô rồi, chẳng lẽ anh đối xử với cô còn chưa đủ tốt sao? Cô còn muốn cái gì, còn muốn đạt được thứ gì từ trên người anh?

Tay anh đặt lên bả vai của cô, sau đó theo thói quen định ôm cô vào lòng.

“Không cần, em còn chưa muốn về, chúng ta ở lại vài ngày nữa được không? Em còn chưa có chơi đủ đâu?” Lý Mạn Ni vừa nghe phải đi về, theo bản năng liền trả lời, cô vội vàng lắc đầu, lời cự tuyệt phát ra thật nhanh, người phụ nữ kia tựa như một quả bom vậy, tùy thời đều có khả năng nổ cho cô tan xương nát thịt, cho nên, cô không muốn trở về, Sở Luật cũng không thể trở về.

Sở Luật nheo mắt lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của Lý Mạn Ni, cô rốt cuộc là đang tính toán cái gì?

“Mạn Ni, có phải em có chuyện gì gạt anh hay không?” Từ trước đến nay Sở Luật đều rất tình tường, nhưng đối với Lý Mạn Ni anh chưa từng hoài nghi qua, mà anh chỉ rằng cô ấy là bởi vì vẫn chưa có con nên có chút sợ hãi cùng bất an, tinh thần khẩn trương mà thôi.

Hiện tại xem ra, tựa hồ cũng không phải như thế, cô tựa như đang sợ hãi điều gì đó.

“Không có a, anh nghĩ nhiều rồi” Lý Mạn Ni sùng sốt một chút, có chút hoảng loạn cúi đầu, tránh cho làm Sở Luật phát hiện, đôi tay cô gất gao ôm lấy eo của Sở Luật, em chỉ nghĩ muốn thử một chút xem, ở chỗ này, chúng ta có thể có con hay không, em có chút sợ hãi.”

Cô nhỏ giọng nói, cảm giác tay Sở Luật chuyển lên trên đầu tóc cô, nhẹ nhàng vỗ về.

“Chuyện này, em không cần lo lắng, chúng ta đều rất bình thường, không có khả năng không có con, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Sở Luật nheo lại hai mắt, biết Lý Mạn có thể không nói thật, có lẽ cô còn có lý do khác, nhưng mà, bây giờ anh vẫn chưa muốn hỏi, nếu cô muốn ở đây gây người vài ngày, như vậy liền chiều cô đi, mà anh cũng hiếm khi được nhĩ ngơi như thế này, anh đã bốn năm không có nghỉ ngơi tốt rồi, giống như là Đỗ Tình Đường nói, cho dù là máy móc, cũng nên nghỉ ngơi, tranh thủ sớm sinh ra một đứa bé.

Ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Lý Mạn Ni, tay của đàn ông rất có lực, có thể nâng cô lên khỏi mặt đất, có thể cho đứa trẻ không gian sống hạnh

phúc nhất, anh là núi cao, anh ở trước mặt vợ con, vĩnh viễn sừng sững không ngã, anh là biển rộng, anh ở trước mặt người nhà, vĩnh viễn bao dung vô hạn.

Chỉ là, anh hiện tại lại không biết.

Anh có một đứa con gái, một cái đứa con gái đáng thương, nó ở đâu, nó cũng đang khóc.

Hạ Nhượng Tâm dựa lên cánh cửa, không biết là qua bao lâu, cảm giác trên vai bị người ta vỗ, cô mới mở ra đôi mắt đang sưng đỏ, một người bác sĩ ngồi xổm trước mặt cô, tay đặt trên bả vai cô chậm chậm vỗ, cũng là trấn an cô.

“Cô Hạ, đã làm xong rồi, cô bé đang ngủ, bây giờ hẳn là rất mệt nên đã ngủ mất rồi, đứa nhỏ này thực sự rất yếu, cô phải chiều cô con bé cho tốt, bây giờ người cô bé cần nhất chính là cô, cho nên cô nhất định phải kiên cường, lau khô nước mắt, nhớ phải cho cô bé một nụ cười thật tươi.”

Bác sĩ đứng lên, lùi lùi lại, cửa mở, Tiểu Vũ Diễm nho đang cuộn tròn người trên chiếc giường lớn, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Hạ Nhượng Tâm đứng lên, cho thân thể dựa vào cửa, hồi lâu sau, cô bình tĩnh lại, cũng là cảm giác được thân thể có một chút sức lực, cô bước vào, đúng vậy, con gái đã mệt mỏi rồi, Tiểu Vũ Diễm của cô ngủ rồi, không cần đánh thức, không làm ông con bé.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Cô muốn suy nghĩ thật kĩ

Cô đi qua, đặt búp bê trong ngực của con gái, sau đó mới nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, để đầu nó tựa vào trên bờ vai của mình, rõ ràng cô cũng đã rất mệt, nhưng mà, cô vẫn là đều muốn ôm lấy con gái mình, tiếp thêm dũng khí cho cô bé, cho cô bé một phần an tâm, lòng ngực cô không bao la, bờ vai cũng không vững chắc, thế nhưng cô vẫn có thể bảo vệ che chở cho con gái mình.

-Cô Hạ, mời đi theo tôi một chút, chúng tôi muốn cô làm kiểm tra một chút xem cốt tủy của cô và con gái có tương thích hay không. - Bác Sĩ nói hạ giọng nhỏ lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ đã có quá nhiều mệt mỏi nên không muốn đánh thức đến nó, để cô bé có thể ngủ một chút, ngủ rồi thì cũng sẽ không đau nữa.

Một đứa trẻ mới ba tuổi, nó có thể biết cái gì, có thể hiểu được cái gì chứ? Đến người lớn còn không được đau đớn, đằng này cô bé phải chịu đựng như vậy, thật sự là rất tàn nhẫn.

Hạ nhượng tâm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó ôm con gái đi đến phòng bệnh, cô nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, sau đó đặt con búp bê bên trong ngực cô bé.

-Tiểu Vũ Diễm có biết không? Con chính là đứa trẻ dũng cảm nhất mà mẹ đã từng thấy, vì vậy, vì mẹ con nhất định phải kiên trì, được không nào? Mẹ sẽ ở bên cạnh con, búp bê cũng sẽ ở bên cạnh con, mẹ vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời xa con đâu.

Cô cẩn thận đặt con gái xuống giường bệnh, lúc vừa đứng dậy thì đã nghe được trong miệng Tiểu Vũ Diễm đã thì thào kêu mẹ..

Tay của cô nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, sau đó lại tiếp tục đặt con búp bê mà con bé thích nhất vào trong ngực nó, theo bản năng, Tiểu Vũ Diễm duỗi bàn tay nhỏ bé ôm thật chặt lấy con búp bê.

Xong xuôi cô mới đứng lên, đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt mình, cô không thể khóc nữa, nếu cứ như vậy thì biết phải làm sao, con gái cô cần cô, khóc cũng không thể giải quyết vấn đề gì, nước mắt của cô rã rúng quá, cô khóc nhiều hơn nữa thì cũng không có khả năng đòi được chút tiền nào đâu.

Trong phòng kiểm tra của bệnh viện, Hạ Nhượng Tâm vén tay áo xuống, cô trầm tĩnh ngồi đó, hàng mi dài sụp xuống chứa đựng quá nhiều mệt mỏi, bác sĩ thấy một bà mẹ độc thân như Hạ Nhượng Tâm vậy cũng không khỏi trầm thấp thở dài một hơi, cô gái này thật đáng thương, tất cả đều đổ xuống vai cô, chỉ là, cô thật sự có thể chịu đựng được không? Sau này khó khăn có lẽ càng nhiều hơn gấp bội.

-Cô Hạ, cô không cần lo lắng đâu, chúng ta đợi có kiểm tra kết quả thì có thể biết rồi, còn có... Vị bác sĩ trầm mặc một hồi rồi nói:

-Bố cô bé đâu? Nếu như có thể thì cũng nên cho bố đưa bé làm thủ kiểm tra, như vậy xác suất thành công sẽ cao hơn một chút.

Hạ nhượng tâm nhẹ nhàng cắn lấy đôi môi nhợt nhạt không nói nên lời, hai tay của cô xoắn lại với nhau, không biết trả lời như thế nào.

Con gái cô cũng có bố đấy chứ, chỉ là, cô thật sự có thể khiến anh đến không? Anh sẽ tin Tiểu Vũ Diễm là con của anh chứ, hay cũng hận cô, rồi cũng hận Tiểu Vũ Diễm.

Cô không dám để bất kì chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra trong cuộc sống của Tiểu Vũ Diễm nữa, con bé sẽ chịu không nổi, cả thân thể yếu ớt của con bé, cũng sẽ không chịu nổi bất luận là chuyện gì khác.

Chuyện này, nàng suy nghĩ cẩn thận một lát rồi ngẩng đầu, sau đó khẽ gật đầu:

-Tôi sẽ nghĩ ra cách.

Đúng vậy, cô sẽ nghĩ ra cách, nhất định sẽ có cách, bất kể như thế nào, Tiểu Vũ Điểm, cô nhất định phải cứu được, mà không người nào nhận ra, lúc này, trong nội tâm cô kỳ thật đã có một quyết định bi thương

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Mẹ đã đi rồi

Đi qua một gian phòng bệnh, cô dừng lại, bên ngoài có chút ánh sáng mờ mờ, ngày hôm nay rút cuộc đã đi qua, cô chấp tay trước ngực đặt trên lồng ngực của mình.

Cốt tủy của cô nhất định phải thích hợp với Tiểu Vũ Điểm, cô không sợ đau, cô có thể không có tất cả, chỉ cần có thể cứu con gái, cho dù cô phải hi sinh mạng sống đi nữa thì cô cũng nguyện ý. Chỉ là, đây còn là một ẩn số, chưa ai cho cô biết được đáp án, vì vậy cô chỉ có thể đợi thời gian trả lời mà thôi

Hoặc sinh, hoặc là chết.

Hoặc thiên đường, hoặc Địa Ngục.

Lại một lần nữa ngồi bên cạnh con gái, Tiểu Vũ Điểm vẫn đang ngủ, tay của cô dịu dàng đặt trên đầu con bé, rồi lại một lần nữa không thể nào ngăn những giọt nước mắt rơi xuống.

Bởi vì phải thường đi trị liệu nên mái tóc cụt của Tiểu Vũ Điểm đã không còn nữa, nhưng con gái của cô vẫn rất đáng yêu xinh đẹp, không có tóc thì sao chứ.

Cô đưa tay che miệng, bỗng nhiên nhớ đến mình lúc mấy tháng cũng đầu trọc như vậy.

Hạ nhục tâm là người quái dị, cha không thương, mẹ không thương, đầu trọc không ai yêu.

Cô lắc đầu, suýt chút nữa đã lại khóc nức nở, hồi lâu sau cô mới nén sự đau xót trong lòng xuống, nâng lên ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua những sợi tóc mềm mại của con gái, mái tóc mềm mại của đứa trẻ thực sự khiến cho người ta thích đến mức không muốn buông tay, Tiểu Vũ Điểm cho dù không còn tóc đi chăng nữa thì vẫn sẽ là món bảo bối đáng yêu nhất của cô, cô bé không ai yêu, nhưng không phải còn có một người yêu thương là mẹ hay sao?

Cô đứng lên, lúc này bên ngoài sắc trời đã tối đen, ngoài đường cũng đã lên đèn, cô cũng phải bắt đầu đi làm, công việc cho dù cô ngàn vạn lần không muốn nhưng cô vẫn phải đi, bởi vì, cô rất cần tiền.

-Tiểu Vũ Điểm, nhớ nhé, mẹ rất yêu con. - Cô cẩn thận hôn lên trán con gái, chỉ sợ sẽ đánh thức nó, cô sẽ sớm trở về, sẽ không để cho con bé ở đây một mình quá lâu.

Cô đứng lên bước ra cửa, thật sự cảm giác được việc gì, Tiểu Vũ Điểm đột nhiên trở nên ngủ không yên, chiếc miệng nhỏ nhắn đang mấp máy gọi mẹ.

Cô quay đầu lại, nhận ra con gái vẫn nhắm hai mắt, ôm lấy con búp bê của mình, thân thể nhỏ nhắn co rút lại bé tí.

Thân thể của cô run rẩy, cuối cùng phải cắn răng tàn nhẫn chạy ra khỏi bệnh viện, bằng không thì, con bé không muốn cô bỏ đi, nếu không lại khóc thì phải làm sao, nếu như cô cũng không muốn rời khỏi đây thì làm sao?

Chỉ là cô không biết rằng, sau khi cô đi khỏi, Tiểu Vũ Điểm cũng đã mở hai mắt ra, hai cánh tay nhỏ bé càng thêm ôm chặt con búp bê trong ngực.

-Tiểu Vũ Điểm, sao lại thức dậy rồi? - Hộ sĩ vừa thấy hai mắt cô bé mở ra, vội vàng đi lên trước, Tiểu Vũ Điểm lúc này mở đôi mắt to rõ, một câu cũng không nói, chỉ có khóe mắt đang dần ứa ra một giọt nước mắt, sau đó lăn xuống, mẹ phải ra ngoài rồi, mình phải ngoan ngoãn ở đây chờ mẹ trở về.

Cô bé rất nghe lời, lại rất biết điều đấy, không khóc toáng lên làm phiền người khác.

Trở mình, cô bé ôm chặt búp bê trong ngực, chỉ có đôi vai bé nhỏ đang không ngừng run rẩy.

Không gian trở nên yên tĩnh trầm mặc.

Khác hẳn với thế giới xa hoa, hào nhoáng kia.

Hạ nhục tâm cúi đầu xuống, cời đồ mặc vào một chiếc váy lụa dài, ôm thật chặt lấy thân thể quyến rũ của cô, bờ ngực đầy lấp ló, hơi cúi đầu xuống người ta sẽ được chiêm ngưỡng vẻ đẹp mùa xuân căng tràn của cô, cái váy này thật đúng để dùng để dụ dỗ người ta đấy, đương nhiên đó cũng không phải là bộ đồ mà người đàn ông thường mặc.

Cô đứng ở cửa ra vào, bên trong tiếng nhạc to đến chói tai, còn có tiếng đám đàn ông trêu ghẹo, đây là thế giới mà cô chưa quen thuộc, một thế giới có vẻ thích hợp với những kẻ xa hoa lắm tiền, cô có thể mời rượu, có thể cho người khác động chạm, thậm chí có thể lên giường cùng họ, đây là nơi mà lòng tự trọng không thể hiện diện nhưng cô đều có thể làm, vì con gái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Bị đánh

Chỉ cần khách muốn, chỉ cần khác hài lòng, các cô chính là những món hàng rẻ mạt.

Hít một hơi thật sâu, cô bước ra ngoài, đôi giày cao gót đôi khiến chân cô cực kỳ không thoải mái, thậm chí còn trở nên đau đớn.

Cô dừng lại, lặng lẽ gờ lên chân, trên chân là một đôi giày gấn đá lấp lánh gót nhọn, mặt trước của giày gấn như trong suốt, có thể thấy được mười ngón chân nhỏ nhắn mềm mại của cô, chỉ có điều người mang giày thủy tinh chưa chắc đều là công chúa.

Cũng có thể là cô sẽ cùng mấy người con gái ăn mặc mát mẻ ngồi trên dây ghế, nơi mà bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa của đám đàn ông.

Một người đàn ông mập mạp ôm eo cô, bàn tay ông ta giống như vi khuẩn vậy, thật khiến cho cô có cảm giác buồn nôn.

-Nào uống rượu đi, cô thật là xinh đẹp a, mới tới phải không, làn da này thật nõn nà, là người mới phải không? - Người đàn ông nói lớn, làm cho Hạ Nhục Tâm chỉ biết cau mày khổ sở chịu đựng, trong khi những cô gái khác đều cười vui vẻ, không biết là thật hay giả, nụ cười trên mặt từng người, cả những điệu bộ tán tỉnh là lướt trước mặt người đàn ông.

Các cô có đáng tiền hay không, thì người đàn ông ấy sẽ quyết định.

-Cười cho bố mày một cái đi nào, đừng trưng ra khuôn mặt khó chịu như vậy, bố mày bỏ ra tiền đến đây tìm vui vẻ chứ không phải để thăm nom cô đâu mà khó chịu như vậy. - Người đàn ông nắm lấy cằm Hạ Nhục Tâm, hắn muốn cô cười cho hắn, chứ không phải khóc.

Hạ nhục tâm rất muốn hất bàn tay dơ bẩn của ông ta trên chân cô, thậm chí còn luồn vào bên trong váy của cô, nhưng cuối cùng cô chỉ biết nắm chặt bàn tay chịu đựng, cô cười cho có lệ, nụ cười không đẹp, nhưng dù sao vẫn là đã cười, Thẩm Vi nói, đây là đạo đức nghề nghiệp, nếu như đã làm nghề này thì đừng suy nghĩ cho bản thân.

Cô cười đau khổ.

Tốt, rất tốt!

Người đàn ông đưa bàn tay mập mạp vuốt lấy khuôn mặt của cô, trẻ, rất trẻ, so với người bà vợ già ở nhà ông ta thì tốt hơn rất nhiều.

Hạ Nhục Tâm vẫn cười cười, ánh mắt trống rỗng nhìn bọn họ, nhưng mà trong lòng lại đang nghĩ đến Tiểu Vũ Diễm đang ở trong bệnh viện.

Chỉ cần nhịn một chút là được rồi.

Chỉ cần nhịn một chút đã trôi qua rồi.

Cô hiện tại không còn thanh cao nữa rồi, nếu thanh cao thì sẽ không kiếm được tiền, càng không có khả năng cứu con gái.

Nhưng người khác nói với cô, khách muốn làm gì thì làm cái đó, bởi vì, các cô chính là hàng hóa, khách cho tiền, muốn kiểm tra hàng thế nào cũng được, vì vậy, cô coi như bản thân hàng hoá, coi mình không còn là người nữa.

Chỉ là, không biết vì sao cô rất muốn khóc, thậm chí, nước mắt cũng đã bắt đầu ứa ra quanh hốc mắt rồi.

Cô nhìn thế giới không thuộc về cô, xa hoa lãng phí, dục vọng, buồn nôn.

Bàn tay người đàn ông kia không ngừng sờ soạng eo cô, đùi cô, còn trên ngực cô nữa.

Đùng một tiếng, hạ nhục tâm không biết tại sao mình lại có thể đưa tay lên đánh vào mặt người đàn ông kia, một tiếng "chát" vang vọng phát ra, hiển nhiên đã làm cho tất cả mọi người bên trong sững sờ.

Người đàn ông đưa ta sờ lên mặt mình, bây giờ còn chưa thể tin được chuyện gì đang xảy ra, hắn bị đánh, mà còn bị một cô tiếp rượu đánh cho.

Hạ nhược tâm ngậy người nắm chặt ngón tay của mình, khuôn mặt cô trắng bệch ra, cô không cố ý, cô cũng không biết mình tại sao có thể làm như vậy, rõ ràng cô đã suy nghĩ kỹ, rõ ràng là cô đã được gợi ý trước là như vậy, cũng rõ ràng là cô đã cam chịu số phận rồi kia mà.

-Đồ vút đi, đã ở chỗ này cô vẫn coi mình như trong trắng cương trực lắm hay sao, cô chỉ là một con gà mà thôi, còn giả bộ thanh cao với bố mày à?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Thẩm Vi

Một tiếng "chát" nặng nề khác vang lên, hạ nhược tâm bị đánh, trên khuôn mặt tái nhợt còn in hằn mấy ngón tay.

Người đàn ông hiển nhiên vẫn chưa hết tức giận, lại giơ bàn tay lên lần nữa, hiển nhiên hành động của Hạ Nhược Tâm đã khiến cho tính tự tôn của người đàn ông bị mất đi. Bị đánh cô choáng váng, khỏe mỗi đã ứa ra một chút máu, nhưng người đàn ông vẫn không ngừng đánh vào người cô, cô chỉ biết co rúm người lại, không dám cử động dù chỉ một chút.

Trong mơ hồ, môi cô không ngừng mấp máy, nhưng rồi không có âm thanh nào phát ra, có lẽ là do tiếng nhạc, nơi đây quá ồn, vì vậy, không có người nào có thể nghe cô nói gì. Đó là lời thỉnh cầu cứu mạng, không ai để ý cô, dám chơi dám chịu, cho dù cô có chết rồi, có lẽ những người này vẫn vui vẻ như vậy.

Bọn họ lạnh lùng nhìn cô bị đánh, vẫn uống rượu, vẫn trêu ghẹo, thậm chí còn không thèm liếc cô đến một cái.

Người đàn ông đưa chân lên, đá vào thân thể yếu ớt của cô.

-Hừ, đúng là đồ giẻ rách mà. - Cuối cùng người đàn ông đánh chán chê rồi, liền không thèm để ý đến Hạ Nhược Tâm với thân thể run rẩy, toát mồ hôi ướt sũng nữa, hắn trở lại ngồi trên ghế sa lon, để thân thể béo ú của hắn lách vào bên trong.

-Nào, đến uống chén rượu, chỉ là một cô gái thôi mà, có cảm thấy chán chưa? - Một người đàn ông khác ném tới một bình rượu, người đàn ông mập mạp nhận lấy nốc một hơi, còn Hạ Nhược Tâm ngồi đó chỉnh lại đầu tóc, cẩn thận ngồi ở chỗ kia, ném trái sự đau đớn cả về tinh thần lẫn thể xác.

Đau, thật sự rất đau, không biết ngoài khóc ra thì cô còn có thể làm cái gì?

Cửa từ bên ngoài bị mở ra, cô chỉ thấy được một đôi màu giày cao gót màu đen bước vào, theo từng bước chân đó là âm thanh lách cách của giày cao gót vang lên, sau đó có một dáng người cực kì mảnh mai mang theo một mùi hương dễ chịu, không biết là mùi hương gì, nhưng tóm lại là một mùi hương con gái vô cùng ngọt ngào.

Người con gái kia đi đến, thoáng nhìn qua hạ Nhược Tâm đang ngồi thu lu một góc trên sofa, rồi sau đó nở nụ cười dịu ngọt với giọng nói êm ái:

-Thật có lỗi, cô ấy mới tới nên không hiểu chuyện, tôi sẽ dạy dỗ lại cô ấy đằng hoàng. - Đôi môi cô ấy nhếch lên, đường cong cực đẹp, nói với người bên cạnh:

-Bảo lão Trương gọi thêm người đến đây.

Cô ấy khoanh hai tay trên ngực, cười đường hoàng, nụ cười thật xinh đẹp, nhưng mà lại giống như một cây kim độc, chỉ có thể nhìn mà không thể sờ, người phụ nữ của Tâm thiếu, không người nào dám động vào.

-Đi. - Cô ấy khẽ nói với Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm vật lộn đứng lên, hai tay ôm lấy bờ vai của mình, đây chính là hậu quả của việc phản kháng, nếu như không thể nào chịu đựng được thì cũng đừng có đến đây, nếu không, đây chính là con đường chết đây.

Cánh cửa đóng lại, lại một lần nữa đóng lại một thế giới xa hoa nhưng lạnh lùng và vô tình.

Cô ấy mang Hạ Nhược Tâm đến một căn phòng gần đó, sau đó ngồi xuống, lạnh lùng nhìn thân thể nhếch nhác của cô.

-Cô cũng đã biết là, đây chính là thế giới mà cô phải đối mặt, về sau còn có thể thảm hại hơn nữa, đây cũng chính là cái giá mà cô phải trả đấy. - Môi của cô ấy hơi hơi mở ra, không biết tại sao cô ấy lại khẽ thở dài.

Lúc ban đầu là như vậy, về sau sẽ mất dần đi sự kiên định và trong sạch mà thôi.

Tựa như cô ấy bây giờ vậy, không thể nào quay đầu lại được nữa.

Chương 225: Lấy mạng trả tiền

Hạ Nhược Tâm hiểu được, cô cười thảm hại, trên khuôn mặt tái nhợt cuối cùng chảy ra hai hàng nước mắt trong vắt, cô đã biết, cũng cảm nhận được, cũng hiểu rõ rồi.

-Tôi tên là Thẩm Vi. - Cô gái kéo ngăn bàn bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra một gói thuốc đốt lấy một điếu một cách thuần thục, sau đó đặt trên đôi môi đỏ mọng, hít một hơi, trên điếu thuốc dính lấy một đầu môi rất đẹp, sáng ngời màu đỏ san hô vừa mềm mại nhưng cũng rất xinh đẹp, đôi chân thon dài, mỗi một lần cô ấy mở miệng lại là một vòng khói tuôn ra, hình ảnh này quả thực rất đẹp và quyến rũ, làm quyến rũ tâm hồn.

-Cô phải học được sự nhẫn nại, ở chỗ này, cô có thể bán nụ cười của cô, khuôn mặt của cô, thân thể của cô, tất cả của cô, đương nhiên cô cũng sẽ có được những thứ mà cô muốn, tiền và danh lợi.

-Đây là lần đầu tiên, tôi không hy vọng có lần thứ hai đâu, tôi chỉ có thể bảo vệ cô một lần thôi, sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba, cuộc sống sau này, nếu cô không được nhẫn nại, cô buộc phải lấy tính mạng trả tiền đây.

Lời nói của cô ấy có lẽ là thật sự tàn nhẫn, nhưng mà, đây cũng là cách duy nhất để có thể sống sót ở nơi này.

Chỉ cần cô học xong, như vậy là đã có thể sinh tồn được ở đây rồi, cuộc sống như vậy cũng không tốt, nhưng là, đối với cô vài cô gái mà nói, đây cũng là một loại cứu rỗi.

-Hôm nay, cô về sớm đi. Về nhà chữa những vết thương đầy đi, tôi không muốn bộ dạng này của cô dọa khách của tôi đâu đấy. - Thân thể Thẩm Vi hơi đứng lên, cặp môi đỏ mọng nói, dù sao vẫn khiến cho người ta nghe có chút vô tình.

-Cảm ơn cô. - Hạ Nhược Tâm đột nhiên khom người xuống, trên khuôn mặt đầy vết thâm tím, toàn thân đều đau nhức, một người đàn ông đi đánh một cô gái, vậy mà cũng không nương tay một chút nào.

Phụ nữ ở đây thường không coi trọng lời nói, bởi vì, cuộc sống của họ hèn mạt như vậy, thế cho nên trưởng thành thế nào cũng chẳng thể cho ai xem được.

-Không cần cảm ơn tôi. - Thẩm Vi lười biếng nhắm đôi mắt êm dịu lại nói:

-Nếu như cô thông minh thì sẽ hiểu được lời nói của tôi, nếu như cô thông minh thì không cần phải hành hạ bản thân như vậy đâu.

Cô ấy nói ẩn ý, có lẽ, hiện tại Hạ Nhược Tâm không hiểu được, nhưng mà, về sau rồi cô sẽ hiểu được thôi.

Mà sau cuộc sống u ám của cô, thật sự, trời cao còn rất nhân từ với cô đấy, khiến lúc cô chìm trong sa cực tuyệt vọng, khó khăn nhất, sống không bằng chết lại gặp được hai người. Một người là Thẩm Vi, người còn lại chính là...

Hạ Nhược Tâm xoay người lại nói một câu cảm ơn, nhưng lúc đi ra đến cửa lại nghe được giọng Thẩm Vi như đang nói mê rằng:

-Tôi muốn biết, tại sao cô lại đến đây, cô lại không hề giống loại người đấy chút nào?

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cắn lấy đôi môi:

- Tôi có một đứa con gái, năm nay ba tuổi, nó ngã bệnh, cần rất nhiều tiền.

-A... Thẩm Vi thở một hơi thật dài:

-Tôi đoán rằng cô bé nhất định là một đứa bé rất đáng yêu.

-Đúng vậy.

Nhớ tới con gái, Hạ Nhược Tâm lại nở nụ cười dịu dàng, tiểu thiên sứ kia chính là sinh mệnh, sự cảm kích và là hy vọng duy nhất của cô.

-Nó rất đáng yêu, cũng rất xinh đẹp, so với tôi thì tính mạng của nó quan trọng hơn nhiều.

Cô trước kia yêu Sở luật đã không yêu chính mình, nhưng bây giờ yêu con gái là giống như không còn gì khác để yêu nữa rồi.

Cô không phải không yêu bản thân, chỉ là, không cách nào tự yêu bản thân được, mỗi khi cô quyết định đều sống cho bản thân đều sẽ xuất hiện một người khiến cô yêu, càng là người không được vứt bỏ.

Ví dụ như Tiểu Vũ Điểm của cô chẳng hạn.

- Vậy sao? - Đôi môi đỏ của Thẩm Vi hơi cong lên, cô ấy đưa ta nhẹ nhàng vuốt lấy khuôn mặt mình.

- Hy vọng có một ngày, tôi có thể lấy quá khứ của tôi mà đổi lấy quá khứ của cô, nhưng mà hiện tại tôi không muốn. - Cô ấy nhắm mắt lại, ngón tay lướt trên mặt của mình, sau đó không lâu, Hạ Nhược Tâm đã đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226

Cô trở mình, ánh sáng xuyên qua bức màn khiến cho khuôn mặt cô có chút tái nhợt.

Một đứa trẻ đúng là có thể khiến cho người mẹ có thể làm được như vậy.

Nếu như là một người đàn ông, vậy thì, hãy nói cho cô biết có đáng hay không đi?

Hạ Nhược Tâm vuốt khuôn mặt đầy vết tím xanh của mình, còn có in hằn dấu bàn tay trên đó, môi cũng bị sưng nữa, nhìn qua cũng biết là đã bị người ta đánh rồi, cô sờ những vết thương trên mặt thờ dãi một hơi, bộ dạng như vậy, cô làm sao có thể đi gặp con gái mình đây.

Tuy rằng, Tiểu Vũ Điểm mới chỉ có ba tuổi, nhưng lại là một đứa trẻ vô cùng thông minh và biết điều, có đánh thêm nhiều phần cũng không làm mờ được, chỉ bằng không lau mà cứ để như vậy.

Cô mở vòi nước, hứng lấy nước mà rửa mặt, sau đó nhẹ nhàng tự bóp lấy đôi vai của mình, kỳ thật, chỗ cô bị thương, đâu chỉ là trên mặt mà còn trên thân thể nữa.

Sau khi chữa trị qua loa, cô cầm lấy túi xách của mình đi ra ngoài, cô bây giờ, trên người chỉ là một bộ quần áo cực kì đơn giản, còn có một thân thể bị tổn thương nữa, không ai biết rằng, cô sẽ là một người bán thân để kiếm tiền, dù là cô có rất nhiều lí do để làm vậy.

Cô đi đến một cửa hàng, bỏ ra một ít tiền mua một cái khẩu trang che mặt, tuy rằng không thể có tác dụng gì nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng có thể che đi vết sưng đáng sợ trên mặt cô.

Cô mua thêm một bao sữa bột, một cái kẹo que, cô đã quên là Tiểu Vũ Điểm lâu rồi không được uống sữa bột rồi, dường như từ nhỏ con bé đã học được cách ăn hồ bột rồi.

Đi ra, trời bên ngoài đã tối đen, cô đưa tay đặt ở trên ngực của mình, mặt mày cô thế này, đoán chừng đến tên cướp cũng sẽ không dám đụng đến cô, vì vậy, có khi bị thương cũng là một chuyện tốt, ví dụ như hiện tại chẳng hạn.

Cô cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy, không biết như vậy có ngu ngốc lắm hay không.

Trong bệnh viện, cô đang đưa bình sữa trong tay, sau đó đem bình sữa che lên khuôn mặt của mình, mặc dù có rất nhiều người sẽ rất tò mò về khuôn mặt bị thương của cô, nhưng mà phần lớn bọn họ đều cười nói, mặt của cô, mặc dù có tổn thương nhưng cũng không phải là không thể nhìn thấy.

Tiểu Vũ Điểm đang ngồi ở trên giường bệnh, chơi cùng búp bê của mình, đại đa số thời gian con bé đều rất yên lặng, coi như tự mình chơi với mình rất vui vẻ, kỳ thật không có ai biết rằng, đó đã là thói quen của cô bé rồi, cuộc sống như vậy rất giống với mẹ cô bé, thói quen yên tĩnh, thói quen tự mình làm mọi việc.

Hạ Nhược Tâm ngồi ở bên giường, đặt bình sữa trên bàn tay bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, rồi nhận lấy con búp bê, tiện tay sửa sang lại váy cho nó.

- Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đã lớn rồi, không cần uống sữa đâu ạ. - Tiểu Vũ Điểm hai tay ôm bình sữa, giọng nói dịu dàng đáng yêu có chút không hài lòng, cô bé thật sự không uống sữa, con bé nghĩ chỉ cần ăn bát cháo là được rồi, sữa bột rất đắt tiền, bát cháo cũng rất có dinh dưỡng, cũng có thể nuôi mình lớn lên được đây.

Hạ Nhược Tâm đưa tay đặt trên mái tóc con gái, nhẹ nhàng vuốt lấy, dụ dỗ cô bé:

- Tiểu Vũ Điểm ngã bệnh, vì vậy, phải nhanh khỏe bệnh lại mới được, uống sữa, có thể khỏe lại sớm hơn, như vậy chúng ta có thể về nhà sớm hơn rồi.

- Thật không ạ? - Tiểu Vũ Điểm mở đôi mắt to tròn hỏi mẹ, chỉ là, cô bé có chút khó hiểu, tại sao mẹ lại che mặt lại giống mấy ông bác sĩ vậy.

- Đúng vậy ạ, mẹ đã lúc nào nói dối Tiểu Vũ Điểm chưa nè? Hạ Nhược Tâm đặt bình sữa kề miệng Tiểu Vũ Điểm, để lúc con bé ba tuổi, cô mới có thể cho con gái có cơ hội uống sữa bột, lúc nhỏ, cô thật quá bạc đãi với con bé rồi.

Tiểu Vũ nghe có thể về nhà sớm liền đưa hai cái tay nhỏ bé ôm bình sữa thật chặt mà uống, mẹ nói uống có thể sớm về nhà, vì vậy, mình sẽ nghe lời, như vậy mới có thể sớm về nhà được, có thể cùng mẹ giặt quần áo, có thể mỗi ngày ở bên mẹ, cùng nhau kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Hy vọng mong manh

Hạ Nhược Tâm ôm con gái ôm trong lồng ngực, Thẩm Vi đã nói, vì những vết thương của cô nên cô có thể chưa đi làm, vì vậy, cô có thời gian dài để chăm sóc con gái.

Cô nhẹ nhàng chống cằm lên đầu con gái, lúc cúi đầu xuống, trong đôi mắt đã lại là một khoảng không gian lờ mờ, giống như là rơi xuống một hồi mưa, mưa mù mịt bao phủ.

Tiểu Vũ Diễm uống xong sữa, thỏa mãn ôm lấy cánh tay Hạ Nhược Tâm, thật sự uống rất ngon, dễ uống hơn so với hồ bột rất nhiều, cô bé nhẹ nhàng chớp chớp hàng lông mi thật dài, sau đó lại là phát hiện trước mặt mình là một cây kẹo que.

-Mẹ, cái này là cho Tiểu Vũ Diễm sao? - Cô bé thắc mắc hỏi mẹ của mình, hôm nay, mình còn có kẹo que ăn sao?

-Đúng vậy a, cái này là cho Tiểu Vũ Diễm đấy, bởi vì Tiểu Vũ Diễm hôm nay rất ngoan, đây là mẹ thưởng cho Tiểu Vũ Diễm đấy.

Hạ Nhược Tâm đem kẹo que đặt trong bàn tay nhỏ của con gái, thay cô bé mở giấy gói kẹo, Tiểu Vũ Diễm hứng thú đem kẹo que nhét vào trong chiếc miệng nhỏ của mình.

Cô bé một tay ôm búp bê, một tay cầm kẹo que, khuôn mặt tươi cười ngây thơ của đứa trẻ khiến cho vào hộ sĩ đều không khỏi cười theo, Tiểu Vũ Diễm hôm nay thoát nhìn thật vui vẻ, đối với cô bé thì không ai có thể thay thế mẹ được, cho dù các cô hộ sĩ có tốt, lại quan tâm cô bé đến thế nào thì cũng không sánh một chiếc ôm, một nụ cười, một lời nói của mẹ.

Sau khi dỗ dành con gái đi ngủ xong, Hạ Nhược Tâm mới vào trong toilet sát rượu thuốc, cô mở quần áo nhìn qua, trên người cô còn nhiều vết thương hơn so với trên mặt.

Vừa xoa rượu thuốc, cô cảm giác đau đớn như đang bị thiêu đốt vậy.

Dựa vào vách tường của toilet, cô cắn môi, đem rượu thuốc từng cái bôi lên từng vết thương trên người. Tiểu Vũ Diễm còn không sợ đau nhức, cô làm sao có thể không dũng cảm như con gái được chứ.

Sau khi xúc xích thuốc, toàn thân cô đã ướt đầm mồ hôi, ngón tay run rẩy cài lại quần áo, lúc này cô mới đi ra gặp được một nữ hộ sĩ của Tiểu Vũ Diễm.

-Cô Hạ, mặt của cô... - Hộ sĩ kinh ngạc há to miệng, trời ạ, đây là thế nào, tại sao một người mẹ xinh đẹp lại biến thành như vậy, người sáng suốt nhìn qua cũng đã biết là bị người khác đánh.

-Không có việc gì đâu, tại tôi đụng phải..

Hạ Nhược Tâm cười trốn tránh, có chút lúng túng thu mình lại, đụng phải một người hộ sĩ mà cô lại nói dối vậy có thật quá ngu ngốc ha không, cái này rõ ràng nói dối, chính bản thân cô còn không tin được.

Mọi người đều nói cô ngốc, đúng vậy a, cô ngốc, cô ngốc như vậy chính mình đều không tin, huống chi là người khác.

-A, bị đụng phải gì à. - Người hộ sĩ cũng không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi Hạ Nhược Tâm bước ra ngoài, cô ấy mới bắt đầu thì thầm tự nói:

-Rõ ràng là bị người ta đánh, dấu ngón tay còn rõ thế cơ mà, làm sao có thể là đụng gì được, nếu đụng phải gì mà có thể trở thành như vậy, thật đúng là đụng có trình độ, chỉ là không biết cô ấy hiện tại đang làm việc gì?

Cô ấy lắc đầu, làm công việc gì, tựa hồ cũng không liên quan đến mình, cô ấy chỉ có chút tò mò mà thôi.

Hạ nhược tâm đi ra, bắt lực đưa tay sờ lên mặt của mình, đã biết là gương mặt này cũng sẽ gây phiền phức mà, bất quá, nhưng mà có sao chứ, mọi người đều nói là "Lợn chết không sợ nước nóng" còn gì.

Trở về đến phòng bệnh, cô cẩn thận ngồi ở đầu giường bệnh, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở trên tóc con gái, chỉ là, lúc cô nhấc ngón tay lên, ánh mắt liền tối sầm lại, trên ngón tay của cô vương lấy một đám tóc, là của Tiểu Vũ Diễm, ngón tay cô run rẩy lần nữa chạm vào mái tóc con bé.

Chương 228: Chỉ cần mẹ

Thì ra Tiểu Vũ Điểm đã bắt đầu bị rụng tóc, bác sĩ cũng đã nói rằng tác dụng phụ của việc trị liệu sẽ rất lớn, chỉ là cô không nghĩ lại xảy ra nhanh như vậy, Tiểu Vũ Điểm ngủ ngoan ngoan, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lạ thường, một cô bé đáng yêu như thế, nếu như không còn tóc, cô biết phải mở miệng nói thế nào đây, chỉ sợ bản thân cũng không chịu được mà bật khóc không ra tiếng.

Cô không muốn con gái cô dần vật đầu, thật sự không muốn như vậy.

Chỉ là, có thể đầu chỉ có chuyện đó xảy ra, mà còn có thể còn nhiều chuyện nữa.

Trong phòng kiểm tra, bác sĩ ngồi đọc tài liệu, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu với cô, Hạ Nhược Tâm đột nhiên giật mình, trong nội tâm cảm thấy bất an.

-Thực xin lỗi, cô Hạ, đã có kết quả kiểm tra rồi, cốt tủy của cô và con gái tuy rằng gần giống nhau, nhưng mà vẫn là không thích hợp, trước đó tôi cũng đã nói là, tốt nhất đi tìm bố của cô bé, cô bé bây giờ còn nhỏ, hơn nữa, lúc phát hiện chỉ mới là thời gian ủ bệnh, phương pháp trị liệu bằng hóa chất rất tổn hại đến thân thể cô bé, nó còn quá nhỏ, sức chống cự cũng còn kém. Hơn nữa...

Vị bác sĩ nói đến đây, tựa hồ lại là có chút khó nói:

-Cô Hạ, kỳ thật vẫn còn có một cách khác, cô có thể cùng bố đưa bé sinh thêm một cháu nữa, máu ở cuống rốn đứa trẻ đó sẽ cứu được cô bé, nhưng tử cung của cô lúc trước đã bị tổn thương, vì vậy nếu muốn mang thai thì đó là một chuyện rất khó, mà cô bé lại không thể nào ngồi chờ cơ hội chỉ một phần trăm như vậy được. Vì vậy, chúng ta phải sử dụng cách thứ ba là lấy tử của bố cô bé, nếu cũng không thích hợp thì chúng tôi sẽ tìm kiếm ở kho tùy quốc tế xem có người nào thích hợp với cô bé hay không.

Vị bác sĩ nói rất nhiều, nhưng Hạ Nhược Tâm càng lúc càng như ù tai đi, rõ ràng ban đầu cũng có hy vọng, nhưng mà, rồi lại biến mất hết, cô không biết phải mở miệng thế nào với Sở Luật, càng không có khả năng mang thai một đứa bé khác trong thời gian ngắn như vậy, chỉ còn trông đợi vào kho tùy quốc tế, nhưng đó lại càng là niềm hi vọng mong manh.

Cô phải là gì mới có thể cứu được con gái, mới có thể để cho con bé không chịu đau đớn nữa.

Cô ngăn người đi ra ngoài, mọi sức lực trên thân thể giống như đã cạn kiệt, thậm chí, đến mở đôi mắt cô cũng cảm thấy mệt mỏi.

Trên giường bệnh, Tiểu Vũ Điểm vẫn đang ngủ, lông mi thật dài khép hờ, cô biết rõ con gái có một đôi mắt rất đẹp, rất hiểu chuyện cũng rất biết điều.

Tay của cô đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhẹ nhàng vuốt, đem búp bê đặt vào ngực nó, nếu như không có con búp bê này làm bạn, Tiểu Vũ Điểm nhất định sẽ rất cô đơn đấy.

-Mẹ...

Cô bé nhỏ tiếng gọi, xem ra đã tỉnh rồi đấy, Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, sau đó duỗi hai cánh tay nhỏ ra:

-Mẹ, ôm một cái...

Hạ Nhược Tâm dang tay ôm cô bé trong lòng, toàn bộ thân thể nhỏ bé đã nấp trong ngực cô, không biết đang sợ cái gì?

-Mẹ hôm nay sẽ ra ngoài sao?

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm cầm tà áo của Hạ Nhược Tâm, ngẩng đầu hỏi cô.

-Ừ. - Hạ Nhược Tâm nói:

-Mẹ phải đi làm lại như trước đây, như vậy mới có thể mua kẹo que cho Tiểu Vũ Điểm ăn được.

Tiểu Vũ Điểm hết sức lắc đầu:

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm không cần kẹo que, chỉ cần mẹ có được không ạ? Tiểu Vũ Điểm ở nơi này sợ lắm, cả búp bê nữa.

Cô bé ôm chặt con búp bê kia, cho dù đi đâu cô bé cũng không buông nó ra.

Chương 229: Gắng sức cười

Hạ Nhượng tâm cả giác lòng chua xót, kỳ thật, cô đâu muốn rời khỏi, nhưng mà, số tiền thuốc men khổng lồ đã khiến cô bước vào đường cùng rồi.

Cô vỗ nhẹ vào lưng Tiểu Vũ Điểm, hy vọng con gái sẽ hiểu được nguyên nhân mà cô phải rời đi.

Buổi tối, Hạ Nhượng Tâm thay một bộ đồ rất hồ hăng, bộ ngực hầu như cũng lộ ra gần hết, hai tay cô ôm lấy bờ vai của mình, tựa hồ như làm vậy sẽ khiến chíp cô cảm thấy dễ dàng hơn một chút.

Trên mặt cô phủ một lớp phấn dày che lấp những vết thương của cô, trang điểm xong hầu như cô không còn là con người mộc mạc trước kia nữa.

Đến bên trong một gian phòng mà ở đó, một bọn đàn ông đang uống rượu, mà nhiệm vụ của cô phải hầu rượu cho những người đó.

Người đàn ông ôm lấy eo Hạ Nhượng Tâm, bàn tay không ngừng đụng chạm trên thân thể cô, thậm chí thỉnh thoảng còn bầu lấy cô khiến cô cảm thấy vừa đau vừa rất khó chịu.

Bàn tay ấy không ngừng nắn bóp cô, không được cử động, không được cử động, nếu làm vậy Tiểu Vũ Điểm sẽ phải làm sao, cô không thể mất con gái được. Hơn nữa cô sẽ lại lần nữa bị đánh, có thể sẽ bị đánh chết, ở chỗ này, mạng người được coi là thứ rẻ mạt nhất, cô chết rồi, Tiểu Vũ Điểm của cô biết làm sao bây giờ, cô lúc này biết rõ ràng, chỉ khi cô còn sống, Tiểu Vũ Điểm mới có hy vọng được sống.

Đàn ông muốn cô cười, cô liền cười, đàn ông muốn cô uống rượu, nàng liền uống rượu, nam nhân muốn cô làm cái gì thì cô là cái đó. Kể cả bắt cô làm chó, cô cũng phải sửa hai tiếng gâu gâu.

Giống như lời của Thẩm Vi đã nói vậy, cô không thể phản kháng, chỉ có thể chịu đựng mà thôi, bởi vì, không có cô cũng không có cái quyền phản kháng, bởi vì, cô còn muốn kiếm tiền mà.

Cô cười, bọn hán cũng cười, không biết là cười thật tâm, hay là giả dối.

Sau cuộc tra tấn nhằm chán kết thúc, người đàn ông lấy từ túi mình ra một xấp tiền mệnh giá lớn, nhét vào trên ngực Hạ Nhượng Tâm rồi thừa cơ sờ soạng cô một lát nữa, Hạ Nhượng Tâm mở to hai mắt mộng lung, những cô gái còn lại đều nở nụ cười với khuôn mặt trang điểm xinh đẹp.

-Cám ơn ông chủ. - Một câu nói ngọt chết người vang lên.

"Cám ơn...ông chủ..."Cô mở đôi môi khô khốc, đôi hàng mi đã ướt nước, cô đã không thể chịu đựng được nữa.

Người đàn ông tựa như rất hài lòng, thấy trước được món lợi béo bở, ông ta nhéo má Hạ Nhượng tâm nói:

-Cô gái, tôi có thể mang cô ra sân khấu, giá tiền thương lượng là được.

Mùi rượu nồng nặc của ông ta phả vào mặt cô khiến cô gần như chịu không nổi.

-Tôi rất xin lỗi, ông chủ.

Cô vẫn cố nở nụ cười trên khuôn mặt:

- Tôi không đủ khả năng đâu, bởi vì, tôi còn có kia khách đang chờ nữa.

Người đàn ông có chút thất vọng, nhưng cũng không thể làm gì hơn được. Đây là quy củ của nơi này, nếu mang một cô gái ra ngoài thì phải được sự đồng ý của người đó, cô tình nguyện hợp tác, như vậy hai bên mới không ai chịu thiệt thòi.

Trong toilet, Hạ Nhượng Tâm nôn ra số rượu cô vừa uống, chỉ cần nghĩ đến bàn tay của người đàn ông kia, cô lại không ngừng ớn lạnh mà phui phui thân thể của cô, cô cũng cảm giác được sự kinh tởm không thể diễn tả được.

Buồn nôn, thật là rất buồn nôn, chỉ cần nghĩ đến đây, cô liền nôn thốc nôn tháo, mãi đến khi dạ dày của cô không còn gì để nôn ra nữa, cô mới đứng thẳng người lên, lúc này, trong gương là một cô gái nhếch nhác, toàn thân đều toát ra sự phong trần, lớp phấn lót dày, hàng lông mi dài, đôi mắt kẻ viền đậm, đây chính là cô, chính là cô đây sao?

Cô vươn tay đặt ở trên gương, ngón tay chạm đến lạnh buốt, mà trong lòng cô lúc này cũng lạnh như băng.

Cô có chút chán nản nhắm mắt lại, bên trong đôi mắt khép hờ là một sự bất lực và thê lương.

Chương 230: Sẽ quan tâm sao?

-Cô không được khóc, không người nào có thể giúp cô đâu, chỉ có cô mới giúp cô được thôi.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô, cô quay đầu lại thì đã thấy Thẩm Vi đã đứng đấy không biết từ lúc nào, cô ấy giống như xuất quỷ nhập thần vậy, mà tức thời lại nói ra một câu, mà những câu này khiến người ta đau đớn, rồi lại cũng hiểu được đó chính là sự thật.

Cô ấy dựa vào trên cửa, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt tựa như đang nhớ về quá khứ.

-Thẩm...

Hạ Nhược Tâm trong lúc nhất thời không biết xưng hô thế nào với cô ấy cho phải.

-Cô cứ gọi tên là được rồi.

Thẩm Vi đứng thẳng người lên, đi ra ngoài, nhưng bước được vài bước lại quay đầu lại nói:

-Đi trang điểm lại một chút đi, cứ như vậy mà làm, cô rất thông minh đấy, như vậy cũng có thể chịu được ít nhiều đau đớn.

Hạ Nhược Tâm cứ thế nhìn Thẩm Vi đi ra ngoài, đôi môi cô khẽ run.

Một câu cảm ơn bị nghẹn lại trong cổ họng, không biết phải mở miệng như thế nào.

Cô lau nước mắt trên mặt.

"Miễn cưỡng nở một nụ cười, đúng vậy, không thể khóc, chỉ có thể cười, cô không còn phải là hạ nhược tâm nữa, cô chỉ là một nữ tiếp rượu thấp kém, cô không còn danh dự, cũng không cần đến danh dự nữa, cô muốn chỉ có tiền, có thuốc men cho con gái cô.

Lại một lần nữa đi ra ngoài, cô biết mình còn có thể chịu đựng được thêm nữa, thêm nữa.

Khi cô về đến bệnh viện, từ rất xa đã thấy bóng dáng bé nhỏ của đứa trẻ cô đơn trên bậc thềm, Tiểu Vũ Điểm ôm lấy búp bê, thỉnh thoảng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía xa, khi thấy cô liền vội vàng đứng lên, đôi chân bé nhỏ chạy đến phía cô.

-Mẹ...

Hạ Nhược Tâm vội vàng cúi xuống ôm lấy con gái.

-Mẹ...

Tiểu Vũ Điểm ôm cổ Hạ Nhược Tâm, thỉnh thoảng cọ vào cổ cô, ngón tay nhỏ nhỏ cũng nắm chặt lấy áo mẹ không muốn buông ra.

-Thật xin lỗi cô Hạ, nói thế nào Tiểu Vũ Điểm cũng không chịu ngủ.

Người hộ sĩ cảm thấy có lỗi rồi nói, đứa bé này thật sự rất nghe lời, nhưng mà, đôi khi cũng cố chấp mà người khác không thể thuyết phục được.

-Thực xin lỗi, làm phiền các cô rồi.

Hạ Nhược Tâm cười cười nói với người hộ sĩ, sau đó cô đưa tay vuốt đầu con gái, cô biết rằng buổi tối nếu không có cô thì cô bé sẽ không chịu đi ngủ, cuộc sống hai mẹ con cô luôn như vậy đấy, không thể thiếu đi một người được.

Cô đem con gái đặt lên giường, Tiểu Vũ Điểm cũng mệt là lăn ra ngủ rồi, cô nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, ánh mắt mệt mỏi của cô bây giờ cũng dường như không mở ra được.

-Không phải sợ, mẹ ở đây rồi.

Cô nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, mà mỗi lần thấy được mặt con bé cô lại có cảm giác chua xót không nói thành lời.

-Bảo bối không phải sợ, mẹ ngày mai sẽ đến tìm bố của con, mẹ nhất định sẽ bảo ông ấy cứu con, dù có lấy tính mạng mẹ ra đổi đi nữa.

Cô đưa tay đặt trên trán Tiểu Vũ Điểm giống như cam đoan với con bé, nhưng thật ra là vẫn có chút bất lực.

Người đàn ông kia quá mức vô tình, cho tới bây giờ đều coi sinh mạng của cô là gì cả, mà đứa con àm cô sinh ra, anh sẽ quan tâm sao?

Nhưng mà, cô chỉ có thể liều mình đi thử một lần thôi, nếu như đây là cách duy nhất để cứu lấy con gái.

Phía dưới tòa cao ốc của tập đoàn Sở thị, cô ngẩng đầu nhìn lên, một cảm giác quen thuộc kéo đến, cô vẫn rất sợ nơi đây, có lẽ cũng có thể nói là sợ người đàn ông kia, lúc này, trên mặt cô nhợt nhạt, ánh mặt trời rọi thẳng vào người cô, mơ hồ trong đó dường như có thể nhìn thấy những mạch máu li ti trên làn da của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Cô không bằng một con chó!

Cô xoay người, lùi về sau một bước, cuối cùng chỉ có thể mệt mỏi cất bước ra đi, hần không có ở đây, không có ở đây, chắc đã cùng Lý Mạn Ni ra nước ngoài rồi, cũng không biết khi nào mới trở về.

Cô ngẩng đầu lên, mím môi nếm lấy những giọt nước mắt mặn chát, cô phải làm sao đây? Phải làm sao?

Cô đưa tay lau nước mắt lấm lem trên mặt, tự nhủ rằng bản thân sẽ không sao, hần chắc cũng muốn trở về đây, không đời nào lại ngốc nghếch sống mãi ở nước ngoài được, vì vậy, cô vẫn sẽ còn cơ hội, còn cơ hội đấy.

Cô bước nhanh về phía bác sĩ, hôm nay cô Tiểu Vũ Điểm lại làm trị liệu, cô phải nhanh chân chạy về mới được, bởi vì, con gái cô chắc sẽ rất sợ hãi.

Ánh mặt trời âm ỉ chiếu xuống, nhưng mà cũng không có cách nào sưởi ấm được bàn tay lạnh như băng của cô, không biết từ lúc nào nó đã trở nên lạnh lẽo như vậy.

Trong sân bay, Lý Mạn Ni có chút không vui mà nhắm mắt lại, nhưng mà, cô đủ thông minh để cho Sở Luật không nhận ra được, cô đang muốn Sở Luật sẽ ngu ngốc mà sống bên cô suốt đời ở nước ngoài đấy, nhưng mà, sự thật thì không có chút khả năng gì. Cô cũng không thể vĩnh viễn trốn tránh được sự thật, cô phải đối mặt, đến một ngày nào đó, cô phải đối mặt với việc nhận ra rằng cô đã vì hạnh phúc của mình mà đã nỗ lực hết mình, cho dù là bất chấp mọi thủ đoạn.

Ngày hôm nay, Hạ Nhượng Tâm đã sớm đến, chỉ sợ lại bỏ lỡ chuyện gì, cô đứng ở cửa ra vào của tòa cao ốc tập đoàn Sở thị, bước về phía trước một bước, không biết hần có quay về không, cô bỏ hết danh dự để đứng đây cũng chỉ vì con gái cô, không phải là vì hần, nếu như có thể, cô cũng không muốn làm như vậy, không muốn thấy người đàn ông đã đối xử tàn nhẫn với cô.

-Anh ấy sẽ không gặp cô đâu, cô hãy về đi. - Lý Mạn Ni khẽ cười, dường như đã sớm biết được tâm tư của cô, cô ta đi đến phía Hạ Nhượng Tâm, đứng trước mặt cô, so sánh với dáng vẻ nhếch nhác của Hạ Nhượng Tâm, Lý Mạn Ni quả thực có thể hạnh phúc hình dung ra rằng, cô gái này trời sinh ra sẽ không bị đau khổ mà sinh ra là để bị giày vò đấy.

-Lý...Sở phu nhân... - Câu "Sở phu nhân", Hạ Nhượng Tâm thốt ra mà cổ họng cô khô khốc, nhưng rồi, trong ánh mắt cô lóe lên một niềm hi vọng, cô ấy đã trở về, cô phải người đàn ông kia cũng đã trở về rồi không?

-Tôi đã nói rồi, chồng tôi không thể nào gặp cô được đâu, xin cô lần sau đừng đến đây làm phiền bọn tôi nữa. - Lý Mạn Ni cắt ngang lời cô, cũng không cho cô cơ hội để nói tiếp, cô ta khinh thường nhìn Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm, cô cho rằng cô là ai chứ, chỉ là vợ trước mà thôi, một người đàn bà mà ai cũng có thể làm chồng!

-Tôi xin cô, hãy để tôi được gặp anh ấy! Tôi không có ý gì cả, cũng không có ý nghĩ sẽ chia rẽ hai người, chỉ là tôi muốn gặp anh ấy một lần. - Hạ Nhượng Tâm hạ mình van xin, chỉ cần có thể cứu lấy con gái, hần muốn cô làm gì cũng được, dù sao, cô bây giờ cũng đã sớm mất hết danh dự rồi.

-Không bao giờ, tôi sẽ không để cho cô gặp anh ấy đâu, cô đừng mơ mộng nữa! - Lý Mạn Ni lại bước về phía trước một bước, dưới ánh mắt van nài của Hạ Nhượng Tâm, mỗi câu mỗi chữ của cô thốt lên thật vô tình, mà cũng thật rõ ràng rành mạch:

-Anh ấy chắc chắn sẽ không cứu con gái của cô đâu, bởi vì anh ấy đã nói rất hận cô và đứa con hoang này, đứa bé nào anh ấy cũng sẽ cứu, nhưng nếu do cô sinh ra thì không! Cô đối với anh ấy mà nói, quả thực đến một con chó cũng chả bằng!

Mỗi câu mỗi chữ nham hiểm ác độc thốt ra khiến cho thân thể Hạ Nhượng Tâm đột nhiên như cứng ngắc, cô lùi về phía sau vài bước, không thể tin được bản thân lại đến mức này, mặc kệ những lời nói của Lý Mạn Ni có phải là thật hay không, nhưng nó đã khiến cho trái tim vốn đã ngàn vết dao đâm của Hạ Nhượng Tâm càng thêm tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Nạp nguyên liệu

Cô biết rõ, hấn hận cô, nhưng mà, con gái của cô không phải là con hoang, mấy người đó dựa vào cái gì mà có thể nói bảo bối của cô như vậy, dựa vào cái gì mà mấy người họ có thể sỉ nhục cô, lại còn chà đạp con gái cô như vậy, cô là một đứa trẻ dễ nghe lời đến vậy sao?

-Cô cứ đi, đừng để tôi cho người đến đuổi đi, cô cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, nếu không đừng trách tôi không khách khí, cả với con gái của cô nữa, cuộc sống của bọn tôi hiện giờ rất hạnh phúc, không cần đến sự có mặt của cô, mặt cô cũng dày quá đấy nhỉ, đúng là không có một điểm tốt nào!

Lý Mạn Ni nói xong, quay người rời đi, lúc Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu lên, cô mộng lung mơ hồ lần nữa chìm vào tuyệt vọng, ai đó hãy cho cô biết cô còn có thể làm gì cho chính mình, và cho con gái Tiểu Vũ Diễm của cô đây?

Nếu như hấn đứng trước mặt cô, còn không thể nhìn thấy, như vậy cô làm sao có thể vì con gái mà tranh thủ đến đây?

Cửa ra vào bao nhiêu nhân viên đều dồn mắt vào cô, trong mắt bọn họ cô chỉ giống như một người điên mà thôi, chỉ là, thực sự cô đang rất muốn điên rồi.

Hy vọng mà đến, giờ lại đem thất vọng trở về, thậm chí còn đến mức tuyệt vọng.

Bên trong văn phòng Tổng giám đốc ở cao ốc tập đoàn Sở thị, Sở Luật vòng hai ta trước ngực đứng bên cửa sổ, mắt hắt dán chặt vào hình thể một cô gái gầy gò đáng thương, đến khi hấn đang muốn nhìn rõ lại một lần nữa thì nhận ra rằng hình bóng ấy đã biến mất hấn rồi.

Hấn nheo hai mắt, đưa tay đặt trên lồng ngực mình, ngón tay khẽ chạm vào chiếc hộp trong túi áo, hấn thật không ngờ, nếu như có thể một lần nữa nhìn thấy cô gái có tên Hạ Nhược Tâm, hấn sẽ đổi mặt với cô thế nào.

Thời gian bốn năm trôi qua, cái tên ấy đã trở thành một thứ kiêng kỵ đối với hấn, hấn vẫn còn hận, hận bốn năm trước cô hại chết Dĩ Hiên của hấn, bốn năm sau vẫn hận, hận cô vì cái gì mà xuất hiện trong suy nghĩ của hấn, trong giấc mơ của hấn, thậm chí bất cứ chỗ nào trong cuộc sống của hấn.

Vì vậy, trừ khi cô gái ấy chết rồi, nếu không, hấn vẫn sẽ không ngừng oán hận.

Ngồi trên ghế, hấn bắt đầu xử lý đồng tài liệu ngổn ngang trên bàn, những thứ này đều là do thư ký đem đến, quả nhiên, công ti vẫn không buông tha hấn, hấn chỉ không đến mấy ngày thôi mà tài liệu đã chất đống như núi, nếu đi lâu ngày chỉ sợ là đè chết hấn mất.

Hấn vuốt trán, không biết tại sao hấn lại có cảm giác mệt mỏi hơn bao giờ hết.

Lý Mạn Ni bước lên thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, ở đây, thân phận của cô ra sao mọi người đều biết rất rõ, vì vậy, mỗi người đối với cô đều cực kỳ kính trọng, cô cũng có cảm giác được nhiều người hâm mộ, còn có cảm giác bản thân như đang "cao cao tại thượng nữa".

Cô vốn là đi rót cho Sở Luật một li cà phê, biết rõ hấn hiện tại bận rộn nhiều việc, nên càng cần đến sự thư giãn, cuối cùng lại gặp phải Hạ Nhược Tâm, phải đợi đến lúc cô ấy đi khỏi rồi mới thôi.

Đây là một phương pháp góc ngách, nhưng cũng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Cà phê nổi bọt, cô dùng thìa khuấy đều, sau đó mới buông chiếc ly trên tay xuống, lấy từ trong người một túi nhỏ, bên trong có một loại bột mịn, cô khuấy một lát, chỗ bột kia đã hòa tan hấn vào trong ly cà phê.

Cô lại nâng ly lên phe phẩy, lúc này mới hài lòng đưa lên khóe môi của mình.

Cô quay người, đột nhiên sững sờ, ly cà phê suýt nữa đã đổ xuống mặt đất.

Cô nhanh chóng giữ vững được thân thể, liền nở nụ cười, cô đứng đây từ lúc nào vậy, Tịnh Đường, cô muốn hứ chết người hay sao. Cô vỗ vỗ lồng ngực của mình, ánh mắt tỏ vẻ né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Một mối

-A, em vừa đến không lâu, em chỉ muốn uống nước thôi mà. - Đỗ Tịnh Đường vô tội nói, nếu như nói là đứng chỗ này mà dọa chết người chắc cô cũng đã hù chết một đồng người rồi nhỉ.

Nói rồi, Tịnh Đường liền đi đến, cầm ly rót một ly nước, nhưng rồi ánh mắt lại nhìn sang ly cà phê trong tay Lý Mạn Ni nói:

-Chị dâu à, có thể đưa ly cà phê kia cho em được không, chị có thể pha lại cho anh ấy ly khác được không hả? - Cô uống nước, nhìn thấy cà phê, lại thấy anh họ kia hạnh phúc như vậy quả thật khiến cô có chút ghen tỵ, còn có người pha cà phê cho cơ đấy, với tốc độ uống tối đa của anh ấy, thì phần lớn đều là uống nước lọc, bởi vì nó rất đơn giản mà.

Lý Mạn Ni gượng cười nói;

-Đây là cho anh của em đấy, anh ấy cũng đợi khá lâu rồi, nếu như em muốn thì để anh ấy đợi thêm lát nữa vậy.

Đỗ Tịnh Đường nghe vậy liền lắc đầu, nói:

-Được rồi, chị đem cho anh ấy đi, em cũng không muốn nhìn anh ấy trừng mắt lên đâu, như vậy khó chịu lắm. - Nói rồi cô rót thêm một ly nước, uống một ngụm lớn, bây giờ cô tình nguyện uống nước lọc, không muốn tranh giành một ly cà phê với Sở Luật nữa, nếu thế kết cục chỉ có hai chữ, chính là...

Muốn chết.

Lý Mạn Ni thở dài một hơi, một chân vừa bước ra ngoài, đã nghe giọng Đỗ Tịnh Đường vang lên phía sau:

-Chị dâu, chị vừa cho cái gì vào trong cà phê vậy, có phải là bài thuốc bí truyền gì đấy chứ? - Đỗ Tịnh Đường cảm kích li, tình quái hỏi Mạn Ni, cô còn chưa từng thấy qua, cà phê đã pha rất được rồi, lại thêm nguyên liệu gì vào bên trong, hơn nữa chất bột màu xám tro kia rõ ràng không phải là đường, nếu như đường thì phải là màu trắng chứ, nếu như đường biến thành như vậy chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ vào rồi.

-A, không có gì đâu, chỉ là bột cacao thông thường thôi, để thêm chút hương vị đó mà. - Khóe môi Lý Mạn Ni cười gượng, sau đó nhanh chóng rời đi, để lại Đỗ Tịnh Đường đứng đó với cái ly trong tay.

-Bột cacao à, thật sự tốt như vậy sao? - Cô lắc lắc đầu, thật đúng là ý tưởng rất kì quái, thứ đó, có thể dễ uống mới thật kì lạ đấy. Vì vậy, hiện tại cô không còn ghen tị với người anh họ bị đưa ra làm vật thí nghiệm nữa rồi.

Trong văn phòng Sở Luật, Lý Mạn Ni đặt ly cà phê lên bàn làm việc, Sở Luật ngẩng đầu lên khẽ nhíu mày nói:

- Nếu ở trong phòng mà nhầm chán thì em có thể làm một số việc khác, sinh hoạt trong công ti quả thực có chút buồn tẻ.

Lý Mạn Ni ngồi cạnh cười:

-Không cần đâu, em thấy nơi này rất tốt, có thể ở cạnh anh, cũng có thể học được một chút kiến thức như vậy là em đã mãn nguyện rồi.

Cô cũng định muốn học về kinh doanh, nếu như không thể lúc nào cũng ở đây thì làm sao mà cô có thể phòng ngừa vài ba cô gái đến phá hỏng gia đình của cô đây.

Sở Luật không nói gì, cầm lấy ly cà phê trên bàn nhấp một ngụm, tay lấy thìa khuấy nhẹ chất lỏng màu nâu sậm trong ly, cà phê trong miệng có chút đắng ngắt.

Trong vị đắng có chút dẫn vật, có chút phiền lòng.

Chứng kiến hẳn uống ly cà phê mình pha, Lý Mạn Ni hơi cúi đầu, đáy mắt đã hiện lên một tia sáng nhàn nhạt.

Sau khi uống xong, Sở Luật đem chén cà phê đặt trên mặt bàn, sau đó cầm lên một tập tài liệu nhìn qua, nản tay cũng thỉnh thoảng ký chữ phía trên, nhưng vị đắng trong miệng dường như càng lúc càng trở nên đậm đặc hơn.

Hình ảnh Lý Mạn Ni trước mắt hắn chập chờn, mà chỗ giữa trán của hắn càng lúc càng nhấn nhá, hắn không thích cảm giác như vậy, thật sự không thích chút nào.

Hắn ngả lưng dựa vào ghế sofa, miệng khẽ thở dài.

Hắn bắt đầu tự hỏi, cuộc sống như vậy là hạnh phúc sao?

Chỉ là, tại sao, hắn lại ưa thích cuộc sống trước kia hơn, thậm chí là lúc bên cạnh cô gái ấy!

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 234: Không có cảm giác an toàn

Hắn dùng tay bới tóc, màu mắt đang dần dần tối sầm xuống, Lý Mạn Ni vẫn đang tiến đến nhưng rồi lại không nhận ra rằng, ánh mắt người đàn ông này đang càng trở nên phiền muộn.

Lúc Hạ Nhượng Tâm trở lại bệnh viện, từ rất xa cô đã nghe được tiếng con gái khóc.

Cô hoảng hốt, vội vàng chạy đến.

Càng chạy đến gần, âm thanh nho nhỏ kia đúng là giọng của Tiểu Vũ Diễm, chỉ là tại sao con bé lại khóc, không phải trước giờ nó vẫn rất hiểu chuyện đó sao? Tại sao lại khóc, hơn nữa còn khóc nức nở như vậy?

Cô chạy vào, chỉ thấy trên giường bệnh, thân thể nhỏ bé kia đang không ngừng run rẩy, hai hàng lông mi dài đã ướt đẫm nước mắt, gương mặt nhỏ nhắn cũng ửng hồng lên.

Người hộ sĩ một tay ôm thật chặt cô bé, tay kia thì vẫn đang vỗ nhẹ lưng nó.

- Mẹ... - Cô bé không ngừng khóc, rồi ho khan nữa, bất luận người hộ sĩ dỗ dành thế nào cũng không nín.

- Tiểu Vũ Diễm, không khóc, mẹ con sẽ đến ngay thôi.

Đứa bé vẫn tiếp tục khóc, khiến cho mấy người hộ sĩ quả thực có chút luống cuống.

- Tiểu Vũ Diễm... - Hạ Nhượng Tâm vội vàng lại gần, nghe được giọng cô, Tiểu Vũ Diễm lúc này mới ngừng khóc, hai mắt khóc đến sưng đỏ cả lên, nước mắt vẫn đang không ngừng chảy xuống.

- Mẹ... - Cô bé tủi thân gọi Hạ Nhượng Tâm, giang hai cánh tay nhỏ bé ra.

Hạ Nhượng Tâm ôm con gái trong lòng ngực mình, tay cô đặt trên đầu con gái, rồi nhận ra rằng, tóc nó dường như đã mất đi hơn phân nửa, hơn nữa còn ngày càng trở nên ít đi.

Tại sao lại có thể như vậy, rõ ràng...

- Cô Hạ, Tiểu Vũ Diễm biết mình mất rất nhiều tóc, hơn nữa về sau có thể bị trọc nên khóc, bọn tôi dỗ dành thế nào cũng không nín. - Hộ sĩ nói một cách ái ngại, nhìn đứa trẻ khóc lóc đáng thương cũng đủ khiến cho người ta đau lòng rồi.

Hạ Nhượng Tâm cẩn thận di chuyển bàn tay mình xuống đặt trên vai cô bé.

- Tiểu Vũ Diễm, con khóc là vì như vậy đó hả/ - Cô cúi đầu hỏi con gái đang nắm chặt lấy áo mình.

Tiểu Vũ Diễm thút thít nói:

- Mẹ, có phải đầu con trọc rồi không? Tiểu Vũ Diễm bị xấu rồi, bị xấu rồi, mẹ đừng bỏ rơi Tiểu vũ diễm nhé/ - Cô bé nấp vào ngực mẹ, dù sao vẫn sợ là mình sẽ bị lãng quên, rồi sẽ bị vứt bỏ, có lẽ gần đây Hạ Nhượng Tâm đã quá bận rộn rồi, thế cho nên không để ý đến Tiểu Vũ Diễm khiến con bé không có cảm giác an toàn.

Con bé quả thực là một đứa trẻ nhạy cảm!

- Làm sao như vậy được, mẹ yêu nhất Tiểu Vũ Diễm đấy nhé, Tiểu Vũ Diễm quên rồi hay sao? Tiểu Vũ Diễm là thiên sứ của mẹ nó, mẹ làm sao có thể không cần con chứ?

Hạ Nhượng Tâm vuốt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhẹ nhàng lau sạch nhưng dòng nước mắt trên mặt cô bé, cô làm sao có thể không muốn ở bên bảo bối của cô chứ, không có Tiểu Vũ Diễm, cô có thể còn là cô được sao?

- Thật không ạ? Nếu Tiểu Vũ Diễm bị trọc đầu thì mẹ vẫn phải ở bên Tiểu Vũ Diễm đấy nhé! - Đứa bé cẩn thận hỏi, đôi mắt đỏ au vì khóc không thể giấu nổi nỗi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Nhà của các cô ấy

-Mẹ, chúng ta về nhà có được không? Tiểu Vũ Điểm muốn về nhà, Tiểu Vũ Điểm hứa sẽ nghe lời, biết điều, Tiểu Vũ Điểm muốn về nhà. - Tiểu Vũ Điểm nằm trong lòng cô, không ngừng nói muốn về nhà, cô bé không muốn ở đây nữa, nơi đây rất đáng sợ, và cũng lạnh lẽo.

-Mẹ, chúng ta về nhà... - Tiểu Vũ Điểm ôm chặt cô, thỉnh thoảng nhấp nháy hai mắt, hai hàng lông mi thỉnh thoảng ướt đẫm nước mắt lăn xuống.

-Được rồi, mẹ đưa con về nhà, chúng ta về nhà nhé. - Hạ Nhược Tâm ôm lấy con gái, đôi mắt sụp xuống, cô nấc lên khe khẽ, những người hộ sĩ cũng nhận ra là cô đang khóc, cô cứ thút thít như vậy, chỉ có hao hàng nước mắt không ngăn được mà tụ lại dưới cằm cô, sau đó rơi xuống người cô bé.

Cô như cứ như vậy mà đi ra ngoài, đi thẳng đến cửa phòng bác sĩ.

Bác sĩ chủ trị cho Tiểu Vũ Điểm đưa ta đặt lên trán, nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói:

-Cô Hạ, bây giờ bệnh tình cô bé đã được khống chế khá tốt, chúng ta bây giờ chỉ cần chờ đến lúc tìm được tùy thích hợp, cô có thể đưa cô bé về, cô bé còn quá nhỏ, nó khóc như vậy cũng không tốt lành gì đối với thân thể của cô bé đâu. Rồi, cô có thể đưa cô bé về rồi, chỉ cần đưa bé đến khám đúng hẹn là được.

Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, Tiểu Vũ Điểm đã ngủ từ bao giờ, chỉ có chiếc miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại gọi mẹ.

Cô ôm lấy con gái đi ra ngoài, từng bước rời khỏi thế giới màu trắng này. Chỉ còn bác sĩ đứng nhìn theo dáng lưng của cô, thật sự cảm thấy rằng thân thể cô đang ngày càng gầy đi, tại sao cô có thể gặp nhiều chuyện, vượt qua được nhiều chuyện đến thế.

Ông thở dài một hơi rồi trở về, bây giờ chỉ hi vọng là sẽ sớm tìm được tùy thích hợp cho cô bé, nếu không thì đứa trẻ đáng yêu này không còn khả năng sống nữa.

Bên ngoài, Hạ Nhược Tâm dùng áo của mình che chắn cho con gái, bất luận gió lạnh đang không ngừng quất vào mặt, cô vẫn dụi dụi cúi xuống vuốt lấy đôi má non nớt của con gái, cả mái tóc mỏng manh của nó nữa.

Cô cẩn môi, bước chân càng lúc càng nhanh hơn.

Đi một mạch đến trước căn phòng của bọn họ, Hạ Nhược Tâm đã nhận ra rằng cô đã lâu chưa trở về, nhà của bọn cô, không lớn nhưng chính là ngôi nhà mà cô cảm thấy an toàn nhất.

Mở cửa, bên trong rất lâu không có người ở, tất cả đồ đều đã bám đầy bụi đất. Cô cẩn thận đặt con gái xuống, lúc này mới đem chậu và khăn ra lau chùi. Từng nơi một đều được cô dọn dẹp sạch sẽ.

- Mẹ... - Tiểu Vũ Điểm đưa tay dụi mắt, từ trên giường bò dậy, thấy mình đang ở trong ngôi nhà quen thuộc, trên mặt cô bé nở nụ cười tươi vui, cô bé ôm lấy con búp bê của mình rồi cẩn thận nhảy xuống giường, sau đó tìm thấy Hạ Nhược Tâm trong bếp.

-Mẹ... - Cô bé ôm lấy hai chân Hạ Nhược Tâm, đôi chân nhỏ dậm trên mặt đất, Hạ Nhược Tâm buông tấm khăn lau trên tay xuống, qua người bế con gái lên. Cô nhẹ nhàng sờ lấy khuôn mặt đáng yêu của con gái, nói:

-Đã bảo là không được để chân trần chạ khắp nơi như vậy rồi, bằng không thì mẹ sẽ gọi tiểu đồng nhà bà bà đến sờ chân con đấy nhé.

Tiểu Vũ Điểm vội vàng rút chân lại, cô bé sợ nhất điều này, cô bé không thích để ai đụng vào chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: Sẽ không quá muộn

-Mẹ, không thích đâu, không muốn Tiểu đồng chạm chân đâu.

Cô bé cong đôi môi bé nhỏ, duỗi hai tay ôm lấy cổ Hạ Nhược Tâm, không ngừng lắc lư cái đầu, cô bé không muốn như vậy.

Hạ Nhược Tâm khẽ xoa đầu con gái, chỉ là, ngón tay bỗng đột nhiên dừng lại, không dám vuốt ve thêm nữa.

Cô giấu tay ở sau lưng, trên ngón tay còn vương lại nhúm tóc mềm của con gái, trong lòng cô rất đau xót, càng ôm chặt lấy con bé hơn nữa.

-Mẹ, con sẽ nghe lời mà, không muốn Tiểu đồng chạm vào chân của Tiểu Vũ Điểm đâu, được không ạ? - Tiểu Vũ Điểm với lấy mái tóc của Hạ Nhược Tâm, cầm trên tay thỉnh thoảng nghịch lấy, cô bé yêu nhất là mái tóc của mẹ, vừa thơm thơm, đen nhánh, cô bé cũng muốn giống như mẹ mình, làm Tiểu Vũ Điểm xinh đẹp.

-Được rồi. - Hạ Nhược Tâm gật đầu.

-Mẹ, Tiểu Vũ Diễm đói bụng, muốn được ăn mì mẹ nấu. - Nghe được lời mình muốn nghe, cô cảm thấy rất vui mừng, ở nhà, Tiểu Vũ Diễm đã không còn sợ hãi như trong bệnh viện nữa.

Tiểu Vũ Diễm cũng đã thực sự không được ăn mì mẹ nấu từ lâu.

-Được, mẹ làm một bát cho con nhé.

Hạ Nhược Tâm trả lời, bế con bé trở lại trên giường, sau đó đặt con búp bê trong lòng ngực của mình, lúc này mới thông thả bước vào trong phòng bếp, kì thật từ lâu cô cũng chưa làm món mì lại.

Có khi, thật sự nhớ lại cảm giác trước kia, cô cùng Tiểu Vũ Diễm ăn cùng một tô mì, bây giờ cũng thật là vậy đấy.

Bên trên một cái bàn không lớn, Hạ Nhược Tâm trút một ít từ bát của mình sang một cái chén nhỏ hơn đặt trước mặt Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm vụng về cầm lấy đôi đũa, háo hức nhìn cái chén trước mặt, lúc cái chén đã đặt trước mặt, cô bé bắt đầu cúi miệng ăn ngon lành.

-Mẹ, ngon quá. - Tiểu Vũ Diễm cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ nhắn, trên khuôn mặt cũng ngập tràn vẻ thỏa mãn.

Hạ Nhược Tâm nhìn ngắm con gái đang ăn trước mặt, ánh mắt lại đỏ au, cô vội vàng cúi xuống, cũng bắt đầu ăn, chỉ cần hai mẹ con ở bên nhau, chỉ cần một tô mì thôi, đối với họ đều là sơn hào hải vị.

Ăn xong, Hạ Nhược Tâm thu dọn sạch sẽ, trở về lại bên trong phòng, Tiểu Vũ Diễm đang một mình chơi với búp bê, hiện tại con búp bê đó hầu như là người bạn duy nhất của cô bé.

-Tiểu Vũ Diễm - Cô ngồi trên giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lấy khuôn mặt con gái.

-Mẹ phải ra ngoài làm việc rồi, con ở nhà ngoan chờ mẹ về, được không nào?

Tiểu Vũ Diễm ngẩng đầu lên, bàn tay bé nhỏ túm chặt lấy áo mẹ, nói:

-Mẹ, có thể đưa Tiểu Vũ Diễm đi cùng không, giống như lúc trước vậy đó, Tiểu Vũ Diễm sẽ ngoan ngoãn, ngồi một chỗ chờ mẹ, không làm phiền mẹ đâu.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng giải thích với con:

-Chỗ mẹ làm không thể đưa Tiểu Vũ Diễm đến được, hơn nữa bây giờ con đang bệnh, vì vậy ngoan ở nhà nhé. Nhưng mà mẹ hứa với Tiểu Vũ Diễm, xong việc mẹ sẽ nhanh trở về, không muộn quá đâu. - Ngón tay cô hơi run run lên, nụ cười trên mặt cô méo xệch đi.

Tiểu Vũ Diễm cắn nhẹ môi, cuối cùng gật đầu một cái.

Muốn mẹ về sớm, Tiểu Vũ Diễm sẽ ngồi chờ mẹ về, cô bé ngẩng đầu nhìn Hạ Nhược Tâm, trong đôi mắt trong trẻo ươn ướt.

Đóng cửa lại, Hạ Nhược Tâm đứng ở cửa ra vào, cô thật sự không còn cách nào khác là phải để đứa con ba tuổi ở nhà một mình. Người nhà đến một người còn không có, chỉ có một con búp bê chơi cùng con gái của cô.

Tiểu Vũ Diễm ngồi trên giường, ôm chặt lấy con búp bê trong ngực, sau đó thân thể bé nhỏ co rút lại.

Rốt cuộc cô bé chẳng thể nào nhịn được mà òa khóc lên, mà cô gái bên ngoài cửa cũng đang như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Gặp

Giữa mấy người đàn ông, Hạ Nhược Tâm ngồi chờ đợi, một ly rượu đặt trước mặt cô, cô nhận lấy rồi uống vào, sau đó lớn tiếng ho khan, cô chưa bao giờ có thể uống được nhiều rượu đến vậy, nhưng mà bây giờ rượu đối với cô mà nói, cô chẳng những muốn uống, mà còn muốn cười nữa cơ.

Cô tiếp tục uống thêm một ly, lúc cúi đầu xuống, nước mắt cô nhỏ vào bên trong ly rượu, mà bản thân nàng rõ ràng đã uống một hơi cạn sạch, người bên cạnh cô, trước mặt cô cũng đang cười.

Một người đàn ông đặt tay lên đùi cô, thân thể cô bắt đầu trở nên run rẩy, bản năng của cô vẫn đang chống cự những tiếp xúc da thịt như vậy, nhưng khuôn mặt cô vẫn gươnging cười, cười có chút đau khổ, với một chút nước mắt.

Mà cô cũng không biết rằng, ngay lúc này, một đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lùng đang nhìn thẳng vào cô, ánh mắt ấy như hận không thể đem cô mà xé ra từng mảnh nhỏ vậy.

Sau khi mấy người đàn ông tàn cuộc, Hạ Nhược Tâm mới đứng lên, cặp lông mày của cô nhíu lại, ta đặt phía dưới phần dạ dày của mình, cổ họng cô đau rất, cô đi về phía toilet, mỗi một bước chân của cô như loạng choạng. Say hay tỉnh, chính cô còn không biết.

Đi vào trong toilet, cô nôn ra hết rượu trong bụng, đôi mắt nhắm nghiền lại, cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, nhưng lúc phát hiện sau lưng cô có người, thân thể cô chợt rung mình như tuyết tháng mười hai đang rơi, cứ như vậy mà rơi vào bên trong cổ họng của cô.

Gương mặt này...

Làm sao có thể, làm sao có thể là...hắn?

Sở Luật!

Cô xoay người, đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi, tránh đi ánh mắt của người đàn ông kia.

-Hạ Nhược Tâm!

Tiếng Sở Luật như rít qua từng khe răng, Hạ Nhược Tâm ngơ ngác, bốn năm không gặp, hắn bây giờ dường như còn lạnh lùng tàn nhẫn hơn nữa, nhìn bộ dạng hắn gọi tên cô giống như hận không thể đem cô mà băm vằm ra hàng ngàn mảnh.

Sở Luật đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt, bàn tay hắn nắm chặt lại, nếu hắn không làm như vậy thì hắn không chắc rằng mình có thể bình tĩnh mà không đi đến túm lấy cổ của cô mà bóp đến chết được.

Hắn cho rằng cô chết rồi, cho rằng cô đã mất tích, cho rằng cô đã lập gia đình, cho rằng, cô vẫn còn sống một cách đau khổ, hoặc có lẽ là đang làm ăn may, hay cũng có thể là một giúp việc.

Hắn đã nghĩ tới hàng vạn kết cục của cô, nhưng đến tận bây giờ hắn vẫn sẽ không nghĩ rằng cô sẽ đến chỗ này, ngồi uống rượu cùng một đám đàn ông để cho bàn tay bẩn thỉu đụng chạm đến thân thể của cô, thậm chí còn có thể mặc kệ cho người nào đó chà đạp.

-Tại sao cô lại lựa chọn một công việc thấp kém đến vậy, tại sao? chẳng lẽ không có đàn ông cô không sống nổi hay sao?

Sở Luật tựa vào cửa, chặn cửa phòng rửa tay lại không cho phép ai tiến vào.

Thân thể Hạ Nhược Tâm run lên bần bật, trong ánh mắt cô hiện lên nỗi khó chịu, đã có nhiều người nói rằng cô thấp hèn, nói cô không biết xấu hổ, nhưng không ai có thể nói câu đó mà khiến cô tổn thương bằng những từ ngữ thốt ra từ miệng hắn, trái tim cô như bị xé toạc ra, chảy máu đau đớn.

-Tôi thấp hèn, trụy lạc, là đáng xấu hổ, là không biết xấu hổ đấy, thế nhưng có liên quan gì đến việc của ông Sở không? - Hạ Nhược Tâm gắng sức lấy lại bình tĩnh, cô không thể gục ngã trước mặt hắn được, cô thấp hèn, không biết xấu hổ, thế nhưng biến hắn trở nên như thế, là ai chứ?

Sở Luật đồ nhiên tiến lên một bước, duỗi bàn tay ra nắm chặt lấy cổ của cô một cách không thương tiếc, cũng không có chút nào là nhẹ nhàng, từ trước đến nay, hắn đối với cô, chỉ có thô lỗ, tàn nhẫn mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Không đủ hận thù

-Không liên quan đến chuyện của tôi? Hạ Nhược Tâm, cô không được quên rằng, là cô lấy đi Di Hiên của tôi, là cô hủy hoại hạnh phúc của tôi, tôi còn không đủ hận cô sao?

Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào mặt cô, nhưng giọng của hắn lại lạnh như băng, hận ý đến như vậy, gần như đã phủ kín trời đất.

-Không phải anh đã có hạnh phúc rồi sao, anh đã có vợ con, còn tôi đã mất tất cả, vậy còn chưa đủ hay sao? - Cảm giác đau đớn trên cằm cô cũng không thể so sánh với nỗi đau trong lòng cô bây giờ. Cô cũng lạnh lùng cười, cũng không sợ mà hỏi ngược lại hắn, dường như, người bất hạnh mãi mãi là Hạ Nhược Tâm chứ không phải là Sở Luật, coi như cô sai, nhưng cô chịu đựng đến vậy còn chưa đủ hay sao?

Một trái tim, một cánh tay trái, bây giờ còn có danh dự, thân thể của cô, tính mạng của con gái cô, như vậy còn chưa đủ hay sao?

-Đúng vậy, tôi có vợ... - Sở Luật khẽ cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng dường như hiện lên thứ gì, giọng càng lúc càng trở nên lạnh lùng:

-Coi như là tôi đã có vợ đi, nhưng mà, cô vẫn nợ tôi một mạng người đấy, cô có thể đưa Di Hiên trở về cho tôi sao?

Câu chữ đầy như đâm thẳng vào màng nhĩ Hạ Nhược Tâm, là vì Hạ Dĩ Hiên hay là vì cô, giữa bọn cô rõ ràng không có bất cứ quan hệ gì, rõ ràng là, cho tới bây giờ cô không có thiếu nợ ai thứ gì, vì cái gì mà cô phải trả giá nhiều như vậy, mẹ, người anh kia, cả cô và Tiểu Vũ Điểm bé nhỏ của cô nữa?

Nghĩ đến điều này, cô lại kiềm chế nổi thù hận trong lòng, nhưng cũng không thể nào che giấu được, cô nắm chặt hai bàn tay, mỗi câu mỗi chữ cô đều thốt ra rõ ràng rành mạch:

- Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ thừa nhận, cái chết của Dĩ Hiên là tại tôi, là do mấy người đem tội danh ấy đổ lên đầu tôi, là chính cô ấy mượn tên tôi mà ra, tôi làm gì sai, làm gì sai chứ?

Hạ Nhược Tâm đột nhiên đẩy Sở Luật ra:

- Thực xin lỗi, Sở tiên sinh, tôi còn phải làm việc, xin ngài tránh ra cho.

Hắn lạnh lùng, cô cũng có thể lạnh lùng, chỉ là sau khi thấy người đàn ông này, sự lạnh lùng đó khiến cho cô hoàn toàn như sụp đổ, bất kể là bốn năm trước hay bốn năm sau, hắn đều là kẻ cướp lớn nhất trong kiếp sinh mệnh của cô.

Thân thể Sở Luật nghiêng qua một chút, bởi vì một câu "Sở tiên sinh" lạ lẫm kia, hắn buông tay xuống, nhường cửa cho cô đi ra, nhưng trên mặt cũng hiển hiện vẻ bí hiểm.

Cô còn chưa chết, rất tốt, như vậy, thời gian ngày đêm hắn chìm trong nỗi thù hận không phải sẽ có thể trả lại cho cô rồi sao?

Quả nhiên là một người con gái hèn mạt, vĩnh viễn không biết được tự trọng là cái gì.

Đôi môi mỏng của hắn lại thốt ra câu nói tàn nhẫn, một hồi lâu mới ra được bên ngoài, mà cô gái đứng ở cửa chờ đi toilet, nhìn Sở Luật khó hiểu, rồi lại nhìn lên bảng hướng dẫn trên cửa, rõ ràng là toilet nữ mà, tại sao lại có người đàn ông đi ra. Cô ta đã tưởng mình nhìn nhầm, nhưng rồi lại cười mờ ám, vừa rồi hình như còn có một cô gái vừa đi ra, chắc hẳn bọn họ đã làm điều gì mờ ám bên trong rồi, nhưng loại con gái ấy vốn là để làm việc đó mà. Con gái làm việc ở đây thì có người nào là trong sạch chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Còn phải một lần nữa sao?

Hắn hơi xoay người, nhắm mắt lại nhìn theo hướng Hạ Nhược Tâm rồi đi, trong ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt cô dường như có chút tối sầm đi.

Hạ Nhược Tâm thay áo quần xong, ngón tay cô vẫn còn đang run rẩy, cả thân thể cô cũng thế, cô đi ra ngoài, trái tim cô đập thình thịch khi thấy chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa.

Hắn muốn làm gì, rốt cuộc muốn làm gì? Cô rõ ràng cảm giác được, bên trong xe đang có ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn nhìn cô, so với bốn năm trước, càng khiến cho người ta không thể nào trốn tránh.

Cô cắn môi, đi ngang qua chiếc xe kia, không dừng lại nửa bước, cũng không quay đầu lại nhìn hắn. Giữa hai người hiện giờ giống như đang ở hai thế giới khác nhau, cô không muốn có bất cứ liên quan gì đến hắn nữa, cô thực sự rất sợ, cực kì sợ phải trải qua tổn thương, đã một lần vạn kiếp bất phục, giờ còn phải thêm một lần nữa sao?

Trong lúc đó, bước chân của nàng hơi chậm lại, mắt chảy ra một dòng nước mặn chát, cô làm sao có thể quên được còn có Tiểu Vũ Điểm, cô có thể không cần con bé, nhưng con bé rất cần cô.

Cô quay người, chiếc xe đã biến mất từ bao giờ. Cô đứng yên tại chỗ, lần đầu tiên đấy, không biết là muốn tránh mặt hay là rời đi.

Sở Luật đặt tay trên vô lăng, xe của hắn đang đỗ cách đó không xa, Hạ Nhược Tâm cũng không thể phát hiện, hắn kì thật cũng không rời đi, mà là đang lùi về xa, vẫn không buông tha cô, hắn cầm lấy một điều thuốc, giữa làn khói mờ hồ, dường như suy nghĩ của hắn đang ba theo làn khói, đôi môi hắn nhếch lên, trong ánh mắt hiện lên tia sáng bí hiểm.

Hạ Nhược Tâm đi đến cửa ra vào nhà mình, vội vàng gõ cửa, liếc mắt nhìn thân hình nhỏ bé ấy, hai tay đang ôm lấy con búp bê của cô bé, nhìn thấy Hạ Nhược Tâm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nở nụ cười ngọt ngào.

- Mẹ...

Hạ Nhược Tâm bỗng cảm thấy mũi mình cay xót, thân thể ngồi xồm xuống, nhìn thấy con gái với đôi mắt đỏ hoe, cô bé đã khóc mất rồi, ta của cô đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng vỗ về con gái nhỏ.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm rất thông minh, cũng biết là mẹ đã trở về. - Tiểu Vũ Điểm nói rồi, chiếc miệng nhỏ nhắn lép nhép, sau đó liềm leo lên cổ Hạ Nhược Tâm, nói:

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm sẽ nghe lời không để mẹ phải lo lắng đâu ạ.

Hạ Nhược Tâm bế con gái lên, thân thể cô khẽ lung lay, từ lúc nào, đến con gái cô còn không ôm lấy nổi.

-Mẹ... - Tiểu Vũ Điểm cố gắng ưỡn ngực lên, tựa như một đứa bé đã lớn mà nói:

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đã lớn rồi, có thể tự mình đi được.

Hạ Nhược Tâm lắc đầu, dù lớn lên, cô bé vẫn là Tiểu Vũ Điểm của mẹ nó, vẫn là tiểu thiên sứ của mẹ nó. Cô nhẹ nhàng ngắt lấy đôi má trắng nõn nhỏ nhắn của con gái.

Tiểu Vũ Điểm tựa đầu của mình trên bờ vai của mẹ, bàn tay nhỏ bé dùng sức ôm cổ của cô.

Đem con gái đặt lên giường xong, cô mới là bung tới một chậu nước, chuẩn bị cho con gái rửa chân.

Tiểu Vũ Điểm co bàn chân nhỏ, sau đó lại ôm chặt con búp bê trong ngực.

-Tiểu Vũ Điểm, đưa chân ra nào. - Hạ nhược tâm ngồi ở trên giường, nói như ra lệnh, cô bé con vẫn tính khí như vậy, tuyệt không sửa đổi, vẫn là không để cho người khác đụng chân của mình.

-Mẹ, Tiểu Vũ điểm ngày hôm qua tắm rồi, hôm nay không tắm có được hay không ạ? - Cô bé núp ở góc giường, giọng nói càng ngày càng nhỏ đi.

Hạ nhược tâm đem chậu nước đặt ở một bên, sau đó một tay với lấy con gái ôm vào trong ngực của mình, mỗi một lần đều là như thế này, tính khí con gái cô thật sự so với cô còn cố chấp hơn, cái này giống như người nào kia chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240: Tiểu Vũ Điểm có bố sao?

Tiểu Vũ Điểm có chút tủi thân nhìn Hạ Nhược Tâm, nhưng rồi lúc phát hiện sự kiên trì trong ánh mắt của mẹ, hiểu được nét mặt cô, rút cuộc cô bé cũng vươn bàn chân nhỏ của mình ra, đôi chân nhỏ mềm mại, hạ nhược tâm đưa tay kéo đôi chân nhỏ con gái đến, giúp cô bé tắm rửa.

-Mẹ, ngựa ngựa a... - Bàn chân nhỏ bé không ngừng đá lung tung, thậm chí, còn khiến nước trong chậu văng đến trên quần áo hạ nhược tâm, nhưng mà, hạ nhược tâm lại cười, chỉ có lúc đối mặt con gái, cô mới có thể nhẹ nhõm đến vậy.

Trên giường, Tiểu Vũ Điểm ôm lấy búp bê, đưa đôi chân nhỏ cẩn thận thu vào trong chăn, nói:

-Mẹ...

Cô bé đột nhiên quay đầu lại, gọi mẹ rồi ôm lưng hạ nhược tâm, hàng lông mi chớp chớp, so với lông mi của con búp bê trong lòng ngực còn dài hơn, con búp bê đáng yêu bao nhiêu, thì cô bé còn đáng yêu hơn nhiều.

-Làm sao vậy? - Tay Hạ nhược tâm đặt trên tóc con gái, cẩn thận thay bé sửa sang lại mái tóc, ngón tay của cô lướt qua nhẹ nhàng, chỉ sợ sẽ lần nữa giật xuống nhiều lọn tóc của con gái.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm có bố sao? - Cô bé buông búp bê trong tay xuống, quay người, ngồi xổm ở trước mặt hạ nhược tâm.

Hạ nhược tâm sững sốt một chút, ba năm rồi, Tiểu Vũ Điểm năm nay ba tuổi rồi, mà cô cho tới bây giờ đều đều chưa từng nghe được từ "bố" phát ra từ miệng con gái, lần này là lần đầu tiên, cô bé hỏi về bố của mình.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm có bố, đúng không? Bố Vũ Điểm có phải không muốn Tiểu Vũ Điểm, cũng không muốn mẹ? - Cô bé càng mở đôi mắt trong veo, nhìn hạ nhược tâm không chớp mắt hỏi, cho tới bây giờ đều chỉ có mẹ, không có bố, mà bố đối với cô bé mà nói, chỉ là một khoảng trống, nhưng mà, cô bé vẫn biết rõ, những ông chú đó khiến cho cô bé có cảm giác, khả năng chính là bộ dạng của bố.

Hạ Nhược Tâm ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Vũ điểm, nghẹn ngào một tiếng:

-Tiểu Vũ điểm có bố đấy, chỉ là bố của Tiểu Vũ điểm không biết đến sự tồn tại của Tiểu Vũ Điểm, nhưng mà, ông ấy rất yêu Tiểu Vũ Điểm đấy, nhất định sẽ yêu, Tiểu Vũ điểm đáng yêu như thế, lại nghe lời như vậy, ông ấy nhất định sẽ rất yêu mến con.

Chỉ là lúc cô nói ra nói như vậy, ngay cả chính cô cũng không thể nào tự thuyết phục được mình, Lý Mạn Ni đã thốt ra lời nói lạnh nhạt, Sở luật tàn nhẫn, cô không phải là không từng trải qua, mà cô thật sự cũng không xác định được, hân có thể yêu mến Tiểu Vũ Điểm hay không.

Hắn đã nói với Lý Mạn Ni như vậy, hân hận cô, vì vậy, đối với con gái của cô chắc hẳn cũng chỉ một chữ hận mà thôi.

Bàn tay bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm kéo lấy tà áo của hạ nhược tâm, chỉ là cặp mắt kia bắt đầu trở nên tối sầm lại.

- Tiểu Vũ Điểm có mẹ là được rồi, Tiểu Vũ điểm không cần bố, không cần nữa đâu. - Bờ môi nhỏ nhắn nhẹ nhàng run rẩy, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, nhưng cũng khiến cho ánh mắt Hạ Nhược Tâm đột nhiên nổi lên sự mệt mỏi, khóe mắt đã ướt từ bao giờ.

Cô cho rằng, con gái cô sẽ không quan tâm đến chuyện đấy, nhưng mà, hiện tại cô mới biết được, thì ra, không có bố, vẫn là khiến cho sinh hoạt của con gái bị ảnh hưởng rất lớn, cô thật là một người mẹ vô tâm, không hề cho con gái trải qua một ngày ngày tốt lành, lại mang đến cho con gái tai vạ như vậy.

Cô là một người mẹ vất vả, nhưng con gái của cô chẳng phải là đáng thương sao?

Trong phòng ánh sáng yếu ớt, cô ôm con gái vào trong lồng ngực, nhưng lại mở to hai mắt, không thể nào ngủ được, nhớ tới chuyện ngày hôm nay, cô gặp được Sở luật, gặp người đàn ông kia giống như gặp phải ác ma vậy, nhớ tới mặt hân là lại nhớ đến những điều tàn nhẫn của bốn năm trước, nhớ tới lời nói của hân rằng hân vẫn còn hận cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Hận đến chết

Không biết lí do vì sao, tay chân của cô bắt đầu trở nên lạnh cứng như băng.

Cúi đầu xuống, cô dùng ngón tay nhỏ nhỏ vuốt hàng lông mi thật dài của con gái, khóe môi có chút nhếch lên:

- Tiểu Vũ Điểm, mặc kệ bố của con hận mẹ như thế nào cũng được, mẹ cũng sẽ khiến cho ông ấy cứu được con. - Cô nhẹ nhàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái một cái. Sau đó mới kéo tắt đèn đầu giường.

Bên trong một không gian tối tăm, không thể nào chứng kiến được rằng, trên một chiếc giường nhỏ, cô cẩn thận ôm con gái, chỉ sợ làm cho cô bé ngủ không thoải mái.

Lý Mạn Ni thỉnh thoảng chú ý Sở luật đang ở bên cạnh, trên mặt có chút mờ ám, hôm nay anh rất kỳ quái, dường như còn lạnh lùng hơn cả bình thường, cô ấy cảm thấy như đang cách xa người đàn ông này cả hàng vạn dặm vậy.

-Luật... - Lý Mạn Ni hơi nhấp máy đôi môi đỏ mọng, sau đó từ phía sau lưng ôm lấy anh:

-Luật, anh làm sao vậy? Tại sao tinh thần lại không tập trung như vậy?

Thân thể Sở luật cứng ngắc, lúc Lý Mạn Ni vòng tay ngang hông mình, anh có chút tránh né, nhắm nghiền đôi mắt phiền muộn, đến lúc mở mắt ra, trong mắt đã thành công che giấu tất cả tâm tình, anh xoay người lại, ôm lấy thân thể Lý Mạn Ni ở trong ngực của mình, rõ ràng trong ngực mình là một cô gái, nhưng mà, chính vì mỗi lần như thế, càng gần, càng cảm giác trống rỗng, càng gần, rồi lại càng muốn rời xa.

Anh đặt cằm trên mái tóc của Lý Mạn Ni, nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài là luồng ánh sáng mỏng manh yếu ớt.

-Không có chuyện gì đâu, đi ngủ thôi. - Anh thất chặt cánh tay của mình, nhưng cũng không biết rằng trên mặt Lý Mạn Ni đột nhiên ảm đạm đến lạ.

Mỗi một lần như vậy anh đều như thế, cho tới bây giờ đều chưa từng nói với cô về chuyện của anh, không có chuyện gì, không có chuyện gì, coi như là có chuyện đi chẳng nữa cũng chỉ là một câu như vậy: không có chuyện gì. Anh cho cô cuộc sống đầy đủ, anh đang bị tổn thương, tổn thương như một đứa trẻ, vậy mà, tâm sự của anh, cho tới bây giờ cô cũng không biết, như vậy cũng gọi là yêu sao?

Cô ấy cười cay đắng, anh thực sự có biết, một cô gái muốn nhất là cái gì, yêu đến tột cùng là cái gì?

Không có việc gì, không có việc gì, nếu mà như vậy còn gọi không có việc gì, như vậy, cô đã không biết là có việc rồi nhỉ?

Cô ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng mô tả gương mặt tuấn tú của người đàn ông đó, ánh mắt của anh hết sức lãnh đạm, thậm chí coi như là hai người bọn họ đang trên giường, làm những cử chỉ thân mật, nàng chưa từng gặp qua thấy anh chủ động, mỗi một lần, cô mơ màng, anh thanh tĩnh, cô điên cuồng, mà anh lại tỉnh táo, cô nắm chặt tay của mình, chủ động hôn lên đôi môi mỏng của anh, trên môi của anh có chút mùi thuốc lá nhàn nhạt, rất tươi mát, cũng không khó để nghe thấy.

Thân thể Sở luật hơi nghiêng một chút, xúc cảm trên đôi môi mềm mại cũng chỉ để làm cho ánh mắt anh trở nên u tối, mê đắm, anh rất thanh tĩnh, sau đó anh lơ đãng xoay mặt sang, ôm lấy đầu Lý Mạn Ni áp vào lồng ngực mình.

-Được rồi, đi ngủ nhé. - Anh vỗ vào bả vai Lý Mạn Ni, mà mặt của anh, trái tim của anh đang rất bình tĩnh. Hôm nay, anh không muốn, tuyệt đối không muốn, không có nổi hứng thú, cũng không có tâm trạng.

Khuôn mặt Lý Mạn Ni tái nhợt đi, mỗi lúc cô chủ động gần gũi, anh đều cự tuyệt, anh còn nói, anh không có chuyện gì sao?

Đêm về khuya, trong ngực Sở luật là một nữ một cô gái, nhưng không có ai biết rằng, lúc này, anh muốn ở bên một cô gái khác, một cô gái nhếch nhác, mà quần áo của cô đã thể hiện tất cả.

Cô cười với một người đàn ông, lại uống rượu cùng một người đàn ông khác, như vậy cũng đủ khiến anh dễ bụng, cũng làm cho anh hận thù, anh hận cô như vậy, nhưng mà, anh càng hận loại con gái như thế, hận - nhưng anh vẫn nhớ cô, hận - vì cô mà cảm xúc của anh trở nên hỗn loạn, phần nộ, gắt gỏng thậm chí là muốn một lần nữa tiêu diệt, hận đến chết cũng không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Uống đi

Trong đêm tối, ánh mắt của người đàn ông càng trở nên tối sầm lại, nhưng trong đó đã hiện lên một vòng ánh sáng, dường như rất tàn ác.

Ban đêm là thời điểm mà một số động vật ngu hiểm đi săn, nên phải cẩn thận, mối nguy hiểm thỉnh thoảng lại ghé thăm kia, có lẽ đang từng bước một tiếp cận cô đấy.

Hạ Nhược Tâm đứng ở cửa ra vào của một gian phòng, cô thở một hơi thật sâu, việc này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng mà, mỗi một lần phải đi vào, dù sao cô vẫn biết sợ, dù sao cũng sẽ do dự, cuộc sống như vậy, nàng không muốn chút nào, nhưng mà, cô phải trải qua.

Mở cửa, cô đi vào, bên trong có một người đàn ông đang xoay lưng về phía cô, dáng người đàn ông đó hết sức cao lớn, đứng ở bên cửa sổ, mà trong tay của anh bung một ly rượu, chiếc ly rượu bởi vì ánh sáng chiếu vào nên lóe lên, làm cho Hạ Nhược Tâm đột nhiên cảm thấy có chút không khỏe.

Cô đưa tay chắn trên hai mắt mình, ngẩng đầu, đồng tử trở nên hơi hơi co lại. Người đàn ông kia chậm rãi quay mặt lại, còn vẻ mặt nhật nhèo vô cùng trên khuôn mặt.

Đôi mắt Hạ nhược tâm đột nhiên mở to, cô đã nghĩ tới bất cứ người nào, nhưng rồi lại không nghĩ lại là anh, tay chân của cô bắt đầu có chút lạnh băng, thân thể cũng đang run rẩy, thậm chí, cô cứ như vậy mà đứng một hồi lâu.

-Sao vậy? Cô đối xử với khách của cô như vậy sao, cô Hạ? - Người đàn ông cười khinh bỉ, nụ cười này không phải là thật lòng, nhưng rõ ràng đã đâm thẳng vào trái tim của hạ nhược tâm.

Cô Hạ, Sở tiên sinh, giữa bọn họ còn có thể dùng cách xưng hô lạ lẫm như vậy, đúng vậy, vốn phải là, Hạ Nhược Tâm so với Sở luật, cùng lắm chỉ như một con cừu non mà thôi, không có yêu, không có tâm, chỉ có hận, chỉ có tàn nhẫn.

-Xin chào, Sở tiên sinh. - Hạ Nhược Tâm buông tay xuống, ngồi ở một bên trên ghế sa lon, hai tay đặt ở trên đùi của mình tỏ vẻ sành sỏi, cô coi như là mình đang bán thân vậy, mà Sở luật chính là khách nhân.

Sở luật từ trên cao xuống nhìn chằm chằm vào cô, giống như dã thú, anh đem cái ly trong tay uống một hơi cạn sạch, trên đầu lưỡi nếm được mùi rượu quen thuộc, nhưng lại làm cho anh càng thêm tỉnh táo một ít.

Anh cầm lên một bình rượu, ngồi xuống, sau đó vươn tay lấy thêm một ly rượu khác, đổ đầy nó rồi đặt ở trước mặt Hạ Nhược Tâm.

-Cô không phải là rất thích uống sao? vậy mau uống đi.

Anh nhếch môi, nụ cười đường hoàng đến lạ thường, duỗi ra năm ngón tay hết sức hữu lực, tựa hồ chỉ muốn ngay có thể buông ra mà túm lấy bóp cổ cô.

Hạ Nhược Tâm cắn môi, ẩn giấu trong đôi mắt là quá nhiều bi thương, cô biết rõ, anh đang khiến cô nhục nhã, lúc này, trong tay của anh có một ly rượu đầy, ánh mắt lại tràn đầy vẻ đùa cợt, cô rút cuộc cũng thả lỏng ngón tay út mà này giờ cô cố gắng bóp chặt.

Sau đó, cô đón lấy ly rượu trong tay anh rồi ghé môi, có chút ánh sáng mập mờ ở phía dưới, hàng lông mi của cô khẽ rơi xuống một giọt nước mắt long lanh, sau đó rất nhanh rơi xuống.

Cô ngẩng đầu lên, có chút đau khổ mà uống rượu, cảm giác uống mỗi một ngụm thì cổ họng của mình lại bị đau như dao cắt qua, anh biến cô thành một

nữ tiếp rượu, coi như không phải là một con người đáng tôn trọng.

Uống rồi, Sở luật lại rót thêm một ly, sau đó anh tựa trên ghế sa lon, nói với cô những câu lạnh lùng. Không biết là vì trả thù hay vì cái gì? Anh chỉ cảm giác trong lòng của mình có một sự sung sướng, nhìn cô chịu khổ, trong lòng của anh liền cảm thấy thỏa mãn, tất cả những hậm hực, bất bình, tất cả sự khó chịu, trong nháy mắt đều đã được quét sạch, cô gái này đúng là một đồ vật để anh trút xuống, không phải người, chỉ là một thứ gì đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Có gì khác sao?

Chiếc ly trong tay Hạ Nhược Tâm lại là một ly rượu đầy, ngón tay của cô lạnh buốt, đã không có bất cứ hơi ấm nào, đây đã là chén thứ ba rồi, cô có cảm giác, có phải Sở luật quá hận, nên bây giờ muốn cô uống đến chết, mà anh, thật sự hận cô như vậy sao?

Bốn năm rồi, bốn năm, cũng không làm cho anh bớt hận một tí nào.

Nỗi hận của anh cuối cùng có bao nhiêu, anh đã hủy hoại cô một lần, còn chưa đủ sao?

-Uống! - Một giọng nói thân nhiên truyền đến, không nặng nề, thậm chí là nhẹ nhàng vô cùng, nhưng mà, hạ nhược tâm lại một lần nữa biết rõ được sự tàn nhẫn, vô tình của người đàn ông này trong đó.

Cầm ly rượu lên, cô ngửa đầu, khó khăn lắm mới uống xong một ly này, sắc mặt của cô đã gần như đã trắng bệch ra, cô sẽ không say, cũng không muốn say, rõ ràng uống nhiều như vậy rượu đầy, nhưng mà, ý thức của cô lại càng ngày càng thanh tỉnh. Thậm chí, cô có thể cảm giác được mỗi một phần hân ý, mỗi sự vô tình của người đàn ông này.

Lại thêm một ly, Hạ Nhược Tâm bùng lên cái ly trong tay, đặt ở bên môi, lồng ngực không ngừng phập phồng, đôi môi run rẩy đã mất sắc đỏ, hàng mi dài thỉnh thoảng lại nhấp nháy, đáy mắt đã giấu đi quá nhiều đau khổ.

Cô không thể uống được nữa rồi, thật sự uống không trôi, nếu uống hết, không biết dạ dày của cô còn có thể chịu đựng được nữa hay không.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm theo cô, cô bùng chén rượu lên, hàng lông mi nhẹ rũ xuống, liền tiếp những giọt nước mắt rơi vào trong rượu, môi cô khẽ mấp máy, bàn tay cũng chợt run nhẹ.

Cô quay đầu lại, trong mắt lung, cô nhìn thấy được Sở luật tay trái bùng chén rượu uống vào, so với cô, anh biểu hiện cực kỳ ưu nhã tự nhiên, giống như Đế Vương của một nước, nắm trong tay tất cả quyền sinh sát trên thế gian, mà cô chính là một nữ nô hèn kém nhất.

Sở Luật bùng chén rượu trong tay xuống, sau đó vươn tay cầm lấy chiếc cầm của Hạ Nhược Tâm, nhìn ngắm màu da bất bình thường của cô, trong mắt không có gì ngoại trừ sự lạnh lùng ấy.

-Cô có phải đang suy nghĩ tôi muốn đối xử với cô như thế nào không? - Giọng anh lạnh lùng truyền đến, Hạ Nhược Tâm cảm giác thân thể của mình đột nhiên có một luồng gió lạnh thổi qua lần át mình.

-Còn có gì khác nữa sao? - Cô đột nhiên cười thảm hại:

-Sở tiên sinh, còn có gì khác sao? Anh trước kia đối với tôi như thế nào, hiện tại cũng giống như thế, có bao nhiêu khác biệt sao? Đều là giày vò tra tấn, làm nhiều như vậy, cảm thấy vui lắm sao? - Cho tới bây giờ cô đều không có nghĩ là anh sẽ tha thứ cho cô, anh không yêu cô, mà là anh hận đấy. Nàng nhớ kĩ điều này, bốn năm nay, không bao giờ quên.

Sở luật trong lúc đó cảm giác như ngón tay mình bỏng rát, liền thả cầm Hạ Nhược Tâm ra, anh đứng lên, nhìn xuống cười cợt, nhìn cô đang chật vật, thê lương, tất cả anh đều đang cố gắng thu hết vào mắt.

-Chắc cô cũng đã sớm biết rồi. - Anh đột nhiên khẽ cười một tiếng, cúi xuống trực tiếp túm lấy cánh tay trái của Hạ Nhược Tâm, chỉ là anh phát hiện, cô không chống cự một chút nào cả, mà bây giờ anh mới nhận ra rằng, từ đầu tới cuối, cô chỉ dùng tay phải, còn tay trái của cô không hề động đậy.

Ngón tay của anh dời lên phía trên cổ tay cô, nhưng rõ ràng cảm thấy xương cổ tay của cô, tựa hồ chiều dài có chút sai sai.

-Tại sao lại không đi chữa trị? - Ánh mắt của anh đột nhiên đỏ lên, không biết là bởi vì sao, trong giọng anh có chút tức giận và cuồng loạn.

-Tại sao không đi chữa trị ư? - Hạ Nhược Tâm nhắc lại lời anh, rút tay trái của mình về, rồi sau đó tay phải nhẹ nhàng xoa vào cánh tay trái bất lực của mình:

-Anh đã quên rồi sao? Sở tiên sinh, một người con gái không có tiền, cũng không có người nào cần đến, thì làm sao có khả năng chữa trị tay làm gì chứ? mà những thứ này không phải là điều anh muốn sao? Không phải anh muốn báo thù cho vợ mình sao, vì vậy, ánh báo được thù rồi thì anh phải hài lòng,

phải sung sướng chứ? Câu nói vừa nảy của Sở tiên sinh, không phải là thừa lăm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Cô không yêu

Sở luật neho mắt, thân thể đứng thẳng dậy, cảm xúc cuồng loạn ban nãy lúc nãy bây giờ đã xua đi hết, mà trên mặt anh lúc này đã trở về trạng thái bình thường.

Đúng rồi, đáng đời cô, đúng là đáng đời cho cô, cô đã từng suýt nữa đã hại chết người vợ của anh, người vợ mà anh yêu.

-Hạ Nhược Tâm - Sở Luật đột nhiên ghé sát vào, khẽ mở đôi môi mỏng, cứng rắn phun vào mặt cô nói:

-Tôi đã nói rồi, tôi hận cô còn chưa đủ, vì vậy, chúng ta tiếp tục, nhớ kỹ, đừng yêu mến tôi, bởi vì, cô yêu cũng không nổi đâu.

Anh tiếp tục cười lạnh lùng, khiến cho Hạ Nhược Tâm thấy được sự tàn nhẫn trong mắt của anh, đừng yêu anh, nếu không, lần trước cô không chết, nhưng lần này nhất định sẽ chết, hơn nữa, còn là chết không có chỗ chôn.

Hạ Nhược Tâm cười cay đắng:

- Anh yên tâm, tôi sẽ không lại yêu anh đâu.

Sẽ không, bởi vì, cô đã có một người cần để yêu, ngoại trừ người đó, cô sẽ không lại yêu mến bất cứ người nào.

Con gái của nàng, Tiểu Vũ điểm, ngoại trừ Tiểu Vũ Điểm của cô ra, cô sẽ không yêu nữa, nhất là người đàn ông hôm nay đã đẩy cô xuống địa ngục, cô không có tâm trạng để yêu, anh cũng không có tư cách để cô yêu, cô hiện tại ngoại trừ tính mạng ra thì cái gì cũng không có, mà cô không thể chết được, cô còn có con gái, vì vậy, cô không thể tiếp tục lại yêu anh được.

Nhìn bộ dạng khổ sở của Hạ Nhược Tâm, Sở Luật đột nhiên là cảm giác trái tim của mình như thất lại, nghe thế cũng không trả lời, anh rút cuộc cũng không có gì là vui vẻ hay hưng phấn, thậm chí còn không thể khiến mình như không để tâm.

Cô không yêu anh, không dùng toàn bộ tính mạng của mình để yêu anh như lúc trước nữa rồi, câu trả lời như vậy khiến trong lòng anh sợ hãi, theo bản năng, anh biết điều mình muốn nghe không phải như thế, mà là ngược lại.

Dù là cô uất ức, hay là đau khổ đi nữa thì cũng không phải như vậy, không phải như thế.

Anh thật sự muốn cô yêu không thể yêu, muốn yêu mà không dám yêu, chứ không phải là nàng không yêu, anh không cho phép, tuyệt đối không cho phép như vậy.

-Tôi sẽ để cho cô yêu tôi lần nữa đấy, chắc chắn, còn yêu tôi, cô vẫn sẽ tiếp tục sống đấy. - Anh đột nhiên tiến lên mà nguyên rủa cô như vậy, đột nhiên anh đè lại thân thể của cô, cứ như vậy cúi đầu xuống điên cuồng hôn lên môi cô, thậm chí còn cắn môi cô đến chảy máu, môi của hai người đều vương lại một ít mùi vị của máu.

Sở luật dùng sức cắn, mà anh lúc này mới cảm giác lạ lùng rằng, khoảng trống trong lòng anh đã được lấp đầy, không có người nào khiến hắn có cảm giác như vậy, Dĩ Hiên không có, Lý Mạn Ni càng không, không có bất kỳ một người con gái nào.

Chỉ có Hạ Nhược Tâm, người con gái khiến anh vô cùng căm thù, cũng là người con gái mà anh cực kì chán ghét.

Hạ Nhược Tâm không ngừng né tránh đôi môi điên cuồng của anh, anh vẫn là Sở Luật từ bốn năm trước, không để cô tự nguyện mà cướp đoạt hết tất cả của cô, trái tim cô, thân thể của cô, thậm chí cả hơi thở của cô nữa.

Cô không muốn yêu, không cần.

Môi cô đau đớn, làm cho lòng cô bùng tình với nhiều nỗi thống khổ, cô không say, mà hận lại càng không, nụ hôn trừng phạt mà không có tình yêu như vậy, cô không muốn, cô thật sự không muốn.

-Tại sao khóc, cô không phải là rất thích thể này sao? - Sở luật tách khỏi bờ môi sưng đỏ của cô, ngón tay nhẹ nhàng đặt phía dưới đôi mắt cô, dịu dàng giống như đôi tình nhân vậy, chỉ là hành động ấy khiến cho Hạ Nhược Tâm cảm thấy ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Người đàn ông không lối thoát

-Tôi có sao? - Cô cười, khỏe mắt cũng không còn có nước mắt, cô không có, cô không hề yêu anh nữa rồi, yêu anh lúc này cô sẽ chết đấy, cô thật sự sẽ chết, mà cô lại không nỡ bỏ Tiểu Vũ Điểm đáng thương của cô như vậy được.

-Cô gái, cô là một kẻ lường gạt, cô sao có thể không có chứ?

Ánh mắt Sở luật càng trở nên tỉnh mạch đi một tí, mùi hương từ người cô tỏa ra khiến anh có chút không kìm lòng được.

Nhưng mà, bộ quần áo trên người cô nhìn thật là chướng mắt, anh mới sực nhớ là, cô bây giờ đang làm cái gì.

-Môi của cô, không biết đã có bao nhiêu người đàn ông ném thử rồi? - Ngón tay của anh chuyển động trên môi cô, anh nói tiếp:

-Thật khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn. - anh tàn nhẫn nói:

-Còn thân thể này của cô... - Ngón tay của anh chuyển qua bờ vai gầy guộc của cô:

-Còn thân thể này, không biết đã bị bao nhiêu người đàn ông sử dụng rồi?

Hạ Nhượng Tâm cau mày, bờ vai đột nhiên bị anh dùng sức nắm chặt, anh còn không ngừng thốt ra những câu nói sỉ nhục cô, làm cho cô lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác ở dưới Địa Ngục.

Có không, có sự khác biệt gì không, giống như là trước đây, cô ấy không làm, họ đều nói rằng cô ấy đã làm, cô ấy nói không phải, có ai tin không? Đúng, cô hiện tại chính là ô uế, là thấp hèn.

Sở luật kéo Hạ Nhượng Tâm, chặt vật kéo cô đi ra ngoài, cửa mở ra, phía bên ngoài là một cô gái, cô gái có khuôn mặt lạnh lùng dưới ánh đèn lò mờ, lúc nhìn thấy Hạ Nhượng Tâm, trên mặt đã thoáng qua điều gì.

-Thẩm Vi... - Hạ Nhượng Tâm nấp mấy đôi môi, trong ánh mắt lạnh lẽo như kêu lên, cứu cô, hãy cứu cô.

Mà Thẩm Vi lúc này lại nhẹ nhàng nhìn biểu hiện của cô, rồi đưa mắt sang nhìn Sở Luật.

-Sở tiên sinh, thật xin lỗi, người ở chỗ tôi, không thể nào dễ dàng bị đem đi như vậy được. - trên mặt của cô ấy cũng không có quá nhiều biểu hiện, dù là đối mặt với Tổng Giám đốc Sở thị ăn thịt người không nhả xương cũng là có thể cười nói thân nhiên, cô ấy người nào chưa từng gặp qua, lại có bao nhiêu chưa có tiếp xúc qua chứ. Nhưng đây chính là Sở luật, càng lợi hại, anh còn là một người đàn ông, là đàn ông thì có thói hư tật xấu, là đàn ông dù sao vẫn không thoát khỏi phụ nữ.

Sở luật nguy hiểm nheo đôi mắt đen láy của mình, vươn tay lấy từ trong túi của mình một tấm thẻ chi phiếu ném tới, hôm nay, cô, tôi đã muốn. Anh không đợi Thẩm Vi trả lời, đã lôi Hạ Nhượng Tâm lao đảo rồi khỏi nơi đây.

Thẩm Vi khom người xuống, nhặt tấm chi phiếu trên mặt đất, ngón tay thon dài sờ lấy tấm phiếu màu bạc, cặp môi đỏ mọng hơi hơi mở ra, chi cũng mạnh tay đẩy nhĩ...Cô đưa mắt soi xét kĩ tấm ngân phiếu trên tay, xoay người đi mặc kệ ánh mắt vẫn đang cầu cứu của Hạ Nhượng Tâm.

-Vi, em không phải rất đối tốt với cô ấy sao, tại sao lần này lại mặc kệ như vậy? - Một người đàn ông đi đến bên cạnh, đưa tay đặt trên vai Thẩm Vi, kỳ thật, cô vừa rồi đã đứng mãi ở chỗ này đấy, vậy mà anh cũng chưa bao giờ rời xa Hạ Nhượng Tâm năm bước, vì vậy, bên cạnh của anh, mãi mãi sẽ được an toàn.

-Bởi vì cái này đây, thẻ bạch kim, tài khoản trên trăm vạn đấy. - Thẩm Vi khoát khoát tấm chi phiếu trong tay:

-À mà, ai nói em đối tốt với cô ấy chứ, em đối với cái này, đối với tiền là tốt thôi. - Cô rũ đôi hàng mi, sự thật có phải như vậy hay không, chỉ có cô mới biết.

Người đàn ông nhíu mày, rõ ràng có chút có hiểu nói:

-Vi, đây có phải là em không đấy?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì?

Thẩm Vi quay đầu lại, cười nhạt phẩy phẩy cổ áo của người đàn ông, nói:

-Anh Tam, đây vốn là em mà, anh không phải là đã sớm biết, trong mắt một cô gái bán thân vì tiền như em, chỉ có tiền tồn tại mà thôi, bằng không thì anh còn muốn cái gì, lương tâm sao? Lương tâm của em sớm bị vứt đi rồi.

Người đàn ông nhú mày, nhưng vẫn đi theo phía sau cô không rời một tấc.

Nắm chặt tấm phiếu trong tay, Thẩm Vi đột nhiên là buông lỏng tay ra, tấm ngân phiếu kia cứ như vậy mà rơi trên mặt đất giống như bông tuyết vậy, không biết đã bay đến nơi nào.

Có nhiều thứ, đến tiền cũng không mua được, có một số người, cô không thể giữ.

Không phải là anh, mà là cô.

-Anh thả tôi ra, tôi muốn rời khỏi đây, anh không có tư cách, không có tư cách...- Hạ Nhược Tâm không ngừng dùng tay phải đập vào ngực của người đàn ông ấy, trên đường đi, anh lái xe với tốc độ cực nhanh, dẫn cô đến một căn hộ riêng.

Anh không đếm xỉa đến mong muốn của cô, không để ý đến sự cản trở của cô.

Cô là người, không phải là đồ vật mà mặc anh thích thì đưa đến, thích thì đưa đi.

-Tôi đã mua cô rồi, hôm nay cô chính là của tôi, tôi muốn làm gì với cô đều được, cô cho rằng cô quý giá lắm hay sao, cùng lắm cũng chỉ là một món đồ bị người khác chơi nát rồi vứt mà thôi. - Sở luật nắm chặt lấy cánh tay trái không có đến một nửa sức lực của cô, dùng sức đặt phía trên đỉnh đầu của cô, đôi mắt đen láy của anh gần lên như khát máu, hơi thở cuồng loạn mà lại nóng rực, phả vào khuôn mặt đau khổ của Hạ Nhược Tâm, cô đau khổ, thật sự rất đau khổ, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ giống như là hôm nay, hận người đàn ông này đến như vậy.

Bàn tay hộ pháp của anh giờ lên, đối với thân thể không ngừng gãy gập của cô, chỉ là càng thêm không chế một chút mà thôi.

Sức lực của cô so với một người đàn ông, thật là như là châu chấu đá xe, không có một chút sức lực nào đáng kể.

Roẹt một tiếng, Sở Luật đưa tay xé chiếc áo cô đang mặc để lộ vài phần da thịt, anh ghét kiểu áo quần như vậy, cũng ghét cô mặc như vậy, bàn tay của anh đặt trên phần da thịt có chút lạnh lẽo của cô, thật sự rất mềm, vẫn giống hệt như mấy năm trước, nhưng mà, nhưng mà không biết nó đã bị bao nhiêu người đàn ông chạm vào rồi.

Hạ Nhược Tâm tuyệt vọng nhắm mắt lại, cô không muốn vậy có được hay không, đừng làm như vậy đối với cô, cô không muốn, thật sự không muốn, cô không muốn bị vũ nhục như vậy, cô là người, trái tim cô đau thắt, trái tim cô đang tổn thương.

Đừng giày vò thân thể cô như vậy.

Cũng đừng hành hạ cô như thế.

Cuối cùng cô ngừng gãy gập, chỉ nhìn xem bàn tay của người đàn ông kia đang không ngừng xé lấy áo quần trên người cô. Một hàng nước mắt trong veo lặng lẽ, nhưng rồi vẫn không thể nào làm vui hận thù trong mắt người đàn ông ấy, có lẽ ngoại trừ hận thù ra còn có điều gì mà cô không biết.

- Thân thể đã bị nhiều người chơi đùa rồi, cũng bị bao nhiêu người sờ mó rồi, vẫn còn ra vẻ cái gì chứ? - Sở Luật nhìn cô với ánh mắt đen láy khinh bỉ, cũng thương tiếc đề xuống thân thể của cô, lúc nhìn thấy vết nước mắt trên khuôn mặt của trắng bệch của cô, anh cười lạnh lùng:

-Cũng đã có con gái rồi, còn giả bộ thanh cao gì nữa, không muốn, không muốn đi làm nuôi con gái sao? - Anh không có bất kỳ thương tiếc mà tách hai chân của cô ra, anh thậm chí còn bỏ quần của mình, cứ vậy thô bạo với thân thể không sẵn sàng của cô.

-Nói, cô dạng chân ra như vậy cho bao nhiêu người đàn ông rồi, bộ dạng cô như vậy, đã có bao nhiêu người được thấy rồi hả?

Hạ Nhược Tâm bất lực chịu đựng thân thể bị giày vò đau đớn, bốn năm rồi, bốn năm trước cô đau đớn như vậy, bốn năm sau cũng đau đớn như thế

Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì?

Cô mở hai mắt ra, sững sờ nhìn ra sắc trời bên ngoài, trời đã tối từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Cùng chờ mẹ trở về

Con gái, con gái của cô, Tiểu Vũ Điểm còn đang chờ cô ở nhà!

- Cầu xin anh, tha tôi ra, buông tha cho tôi, tôi phải về nhà, tôi phải về nhà... - Cô không ngừng khóc, giữa giữa, nhưng người đàn ông phía giống như đã thú mà chiếm hữu lấy thân thể của cô, hoàn toàn không có chút nể nang.

- Về nhà, làm xong, cô có thể đi trở về. - Anh cười nhạt một tiếng, càng thêm vỗ vấp lấy người con gái trước mặt, trong mắt anh hiển nhiên đã không còn bình thường tinh táo nữa rồi, tựa hồ chỉ có người con gái này, mới có thể khiến anh thể hiện sự tàn nhẫn, mà cũng là chân thật nhất.

Anh làm sao có thể sẽ bỏ qua cho cô được, làm sao có thể.

Là anh muốn có cô, bốn năm, thời gian bốn năm, vì vậy anh nhất định phải lại một lần nữa lấy hết tất cả của cô, đợi đến lúc anh thật sự chán ghét rồi, như vậy, anh dường như cũng không còn muốn cô, cũng không muốn nhớ mặt của cô nữa.

"Tiểu Vũ Điểm" - Hạ nhược tâm duỗi hai tay, hai mắt nhắm lại trong ánh đèn mờ, dường như trước mắt đang hiện ra hình ảnh con gái nhỏ đang rúc vào một chỗ gọi mẹ, cô cần môi, môi đau, tim cũng đau.

- Mẹ... - Tiểu Vũ Điểm bò xuống giường, một tay ôm búp bê, vội vàng chạy tới cạnh cửa, chỉ là, cô bé đứng ở trước cửa thật lâu, vẫn không có người tiến đến, cô bé chép miệng, chạy đến trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bên ngoài rất tối, mẹ đã nói qua mẹ sẽ trở về rất nhanh, tại sao đến bây giờ vẫn chưa về, bụng cô bé đói, thật đói.

Cô bé vuốt chiếc bụng nhỏ, quả nhiên là đẹp lép, mẹ về nhà chắc cũng sẽ đói đấy.

Cô bé vội vàng chạy về tới bên giường, đem búp bê cẩn thận đặt lên giường, sau đó kéo chăn màn phủ con búp bê.

Sau đó, Tiểu Vũ Điểm lon ton chạy vào trong phòng bếp, tìm cả buổi, mới tìm được hai bao mì tôm.

Cô bé bung tới một cái cái ghế nhỏ, dẫm lên phía trên, lấy từ trên ngăn tủ còn cao hơn cả mình xuống hai cái bát, đặt ở một bên, sau đó suy nghĩ một chút, dùng răng cắn mở túi mì tôm, đem bánh mì bên trong cẩn thận bỏ vào trong bát, chỉ là, cô bé cắn ngón tay nhỏ của mình, không có nước mà, cô bé chạy tới xách ấm nước để trên đất, nhưng mà, ấm nước lại không chuyển động dù chỉ một chút.

Tiểu Vũ Điểm ngồi cạnh bên, hai chân ngồi xổm đều đã run lên rồi, thế nhưng ấm nước ở nguyên chỗ, cô bé cắn môi, đôi mắt tròn sáng long lanh ứa ra một ít nước mắt, cô bé đem bát bung lên, sau đó để trên mặt đất, cẩn thận đổ nước vào, nước rất nóng, còn có hơi bay ra khiến cho Tiểu Vũ điểm không mở ra được hai mắt, lúc cảm thấy sắp được rồi, cô bé mới xách lấy ấm nước rất nặng để qua, tự thổi vào bàn tay mình một luồng gió.

Khuôn mặt tròn trịa đã nở nụ cười, tốt rồi, bây giờ tiếp tục cái khác.

Sau khi ngâm nước một chút, cô bé mới dùng bàn tay nhỏ bé của mình đem bát đặt trên mặt bàn, chỉ là từng bước đi tới, nước mắt của cô cứ như vậy mà không ngừng rơi xuống được, đi đến bên cạnh bàn, cô bé ước lượng rồi nâng mũi chân lên, đem bát để lên bàn, sau đó chùi chùi nước mắt của mình, nắm chặt bàn tay bé nhỏ đỏ ửng của mình lại.

- Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đau, đau lắm..

"Mẹ, mưa nhỏ điểm đau quá, đau quá..."

Cô bé không ngừng lau nước mắt, thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua phòng bếp, cẩn nhẹ bờ môi nhỏ nhắn rồi lại một lần nữa đi vào, dùng bàn tay nhỏ bé của mình lại đem một cái khác bát bung tới. Hai cái bát để trên bàn, kỳ thật, cô bé cũng hoàn toàn không biết phải để gia vị thả ở bên trong, còn đầy kín nắp lại mới được, cô bé cho rằng như vậy có thể ăn được rồi, liền đi đến bên giường, ôm lấy con búp bê của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 248: Lựa chọn của cô

Sau đó, Tiểu Vũ Điểm ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn hai chén mì tôm đang bốc hơi nghi ngút.

- Em à, chúng ta chờ mẹ về được không nào? Mẹ về, Tiểu Vũ điểm có thể ăn rồi. - Cô bé ôm chặt lấy búp bê, đắp mấy chiếc miếng nhỏ của mình, kỳ thật cô bé rất đói rồi, nhưng mà, cô còn phải chờ đợi mẹ của cô trở về, bởi vì, cô biết rõ, cô đói bụng rồi, nhưng mẹ của mình cũng đói như vậy.

Cô bé nhẹ nhàng chớp chớp hàng lông mi dài, toàn bộ người nằm trên mặt bàn, hai cánh tay vẫn là ôm thật chặt búp bê trong ngực.

Mà đôi lông mi nhấp nhá vài cái, nhưng giọt nước mắt trên đó cuối cùng đã rơi trên mặt đất.

Sờ lượt mặc xong y phục của mình, từ trong túi của mình lấy ra ví tiền, thân nhiên rút một xấp tiền ném xuống trước mặt một cô gái đã bị anh hành hạ gần như đã chết trên mặt đất.

- Tiền công của cô đây. - Anh đi ngang qua cô, lúc đi ngang cánh cửa, anh còn quay lại liếc nhìn cô rồi nói:

- Nếu như chưa chết thì hãy nhanh cút ra khỏi nhà của tôi đi, nơi đây không phải chỗ để cho loại người bẩn thỉu như cô có thể ở lại đâu.

Vô tình thốt ra một câu nói như vậy, anh nhếch đôi môi mỏng, quay người rời đi, cửa vang lên một tiếng "phịch", Hạ Nhược Tâm mới vô lực mở hai mắt ra, cô cúi đầu xuống, nhìn số tiền trên người, hai chân cô vẫn còn đau, nhưng bây giờ cô cũng chỉ có thể là khóc không thành tiếng mà thôi.

Cô ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo cẩn thận. Ngón tay của cô nhẹ nhàng dừng lại, nhặt xấp tiền kia lên, cô không thanh cao, cũng không cần danh dự, bởi vì, cô thật sự rất cần tiền, nói cô bán thân vì tiền cũng được.

Đứng lên, cô dùng tay vịn chặt bức tường, từng bước một đi ra ngoài, anh nói cũng đúng, người đàn bà bẩn thỉu như cô không xứng ở tại chỗ này, làm ô uế nhà của anh, cũng làm ô uế không khí của anh, nhưng cô cũng chưa từng có ý nghĩ muốn lưu lại đây cô phải về nhà nhìn con gái, nhìn Tiểu Vũ Điểm của cô.

Cô đi ra ngoài mà không quay đầu lại, thứ mà cô vứt đi không chỉ là thân thể của cô, mà còn là trái tim đã vỡ vụn từ lâu của cô. Cô từng bước một, túm chặt y phục trên người, thân thể gầy guộc lẫn toàn bộ vào trong bóng tối.

Chỉ là, cô không biết rằng sau khi cô đi ra không lâu, một chiếc xe màu đen lại lần nữa dừng ở dưới lầu, sau đó từ bên trong đi ra một người đàn ông tới tệ thờ gấp, sắc mặt của anh như tối sầm, bước chân cũng rất nhanh, phịch một tiếng, anh cô hết sức đẩy cửa ra, lúc thấy bên trong không có một bóng người, anh vươn tay đập vào vách tường, thậm chí, anh còn không có cảm giác cái đau, nỗi đau đó đã xâm nhập vào trong linh hồn anh mất rồi.

Đêm khuya gió mát, Hạ Nhược Tâm trở về nơi làm việc của mình, tốp năm tốp ba khách khứa đã sớm rời đi, có lẽ lúc này sẽ có nhiều người liếc mắt nhìn bộ dạng thảm hại của cô, chắc hẳn hết thảy mọi người đều biết rõ chuyện gì xảy ra với cô, không có người nào hỏi thăm, cũng không có ai cho cô một câu an ủi, nơi đây vốn là một nơi lạnh lẽo như vậy.

Đầu ngón tay cô lạnh buốt run rẩy thay xong bộ quần áo đơn giản, sau đó, cầm theo một chiếc túi cũ rách ra ngoài, dưới ánh đèn mờ mờ, hai vệt nước mắt cứ như vậy thi nhau tuôn trào ra, quá mức rõ ràng.

Thảm Vi đứng dựa vào tường, nhìn chăm chăm theo bóng lưng của cô, bờ môi tươi tắn có chút động đậy.

Thân thể cô ta đứng thẳng lên, hai mắt híp lại rồi cuộc cũng mờ ra, hạ nhược tâm, quá khứ của cô là cái gì, tôi cũng chẳng muốn biết, tôi chỉ là muốn biết rõ lựa chọn của cô. Ánh mắt cô vừa nhìn lên, đã thấy trong mắt ấy là là một vòng xoáy chuyển phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Bát mì Tiểu Vũ Điểm làm

Hạ Nhược Tâm đi rất nhanh, trong bóng đêm, chỉ có thể nhìn đến một dáng người gầy gò không ngừng đi về phía trước, tóc của cô không ngừng phát phơ trong làn gió lạnh, sau đó rơi xuống, dưới đèn đường, chỉ có một mình cô, lúc này, bất chấp nỗi sợ hãi gì, cô cũng chỉ có một niềm lo lắng mà thôi.

Cô nghĩ đến con gái đang ở nhà, đứa con gái đang bệnh của cô.

Cuối cùng đi tới cửa nhà, thậm chí, cô còn không kịp nghỉ ngơi một chút mà run rẩy đưa ngón tay lấy từ trong túi của mình một chuỗi chìa khoá, mở cửa, bên trong có ngọn đèn yếu ớt, mà cô đứng ở cửa ra vào, trong lúc nhất thời cũng đã không biết phải lê bước chân nặng trĩu như thế nào.

Chiếc túi của cô rơi trên mặt đất, cô nhẹ nhàng vô bước chân đến bên bàn mà con gái đang nằm ở đó.

Trên mặt bàn có hai chén mì đã nguội ngắt.

Những thứ này đều là Tiểu Vũ điểm làm đấy sao? Cô xem ánh mắt mệt mỏi, thậm chí hốc mắt đều đã trở nên ửng đỏ, đau đớn không thể chịu đựng.

Thân thể cô cúi xuống, một tay ôm lấy con gái, Tiểu Vũ điểm lúc này cũng đã tỉnh lại, cô bé vươn tay dụi mắt mình, đôi môi nhỏ nhắn cong lên.

- Mẹ, Tiểu Vũ điểm làm cho mẹ và Tiểu Vũ điểm hai bát mì đấy, Tiểu Vũ Điểm chưa ăn đâu, đang chờ mẹ trở về. - Cô bé một tay ôm lấy cổ hạ nhược tâm, nói tiếp:

- Mẹ hôm nay về muộn quá, bụng Tiểu Vũ Điểm rất đói. - Cô bé dụi đầu vào cổ Hạ Nhược Tâm, dường như còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

-Mẹ biết rồi, Tiểu Vũ Điểm hôm nay thật sự rất tài giỏi. - Cô cứng ngạnh trong họng nói qua rồi ôm con gái bế lên trên giường.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ăn mì, muốn ăn mì mà Tiểu Vũ Điểm đã tự làm, còn có một chén cho mẹ nữa đây. - Cô bé không ngừng dụi vào mắt mình, có thể đang muốn làm cho mình tỉnh táo hơn.

Nhưng mà trong chốc lát, hàng lông mi thật dài của cô bé đã bắt đầu khép hờ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh sáng chiếu đến, trắng bệch không thấy huyết sắc.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đói... - Cô bé đem tay ngón tay đặt ở trong miệng, hai tay lại là ôm chặt lấy con búp bê vào trong ngực.

-Lát nữa rồi có mì ăn nhé, Tiểu Vũ Điểm ngoan bây giờ ngủ một giấc đã nhé. - Hạ Nhược Tâm nhẹ nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, ngồi ngắm con gái một hồi lâu mới đứng lên, đi về phía cái bàn kia, cô đem hai cái bát kia bung vào trong phòng bếp, tựa lưng vào tường phòng bếp, bung lên một bát mà ăn, tô mì này không có đồ gia vị, hơn nữa còn nguội ngắt mất rồi.

Nhưng mà, cô vẫn ăn, đây là Tiểu Vũ điểm đã làm cho cô mà, cô không ăn, tại sao có thể, tại sao có thể chứ?

Đã ăn xong một chén, cô bụm lấy miệng của mình, kiềm chế để không khóc, chỉ sợ làm con gái sợ, mãi đến một hồi lâu về sau, cô mới lau nước mắt trên mặt, lấy từ trong tủ chén lấy ra một cái bát, một chén mì tôm.

Từ phòng bếp cô mang một tô mì, Tiểu Vũ Điểm vẫn đang ngủ, chỉ có lông mi thật dài vẫn khẽ nhấp nháy, và vẫn còn mút lấy ngón tay của mình. Con bé cũng không có thói quen cắn ngón tay,như vậy, thật là chắc hẳn con bé đã rất đói bụng.

-Tiểu Vũ Điểm, dậy ăn mì nào. - Hạ Nhược Tâm ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, từ trên giường bò xuống, ánh mắt vẫn còn híp hết cả lại.

-Mẹ, ăn mì...

Dùng sức mở ra cặp mắt của mình, cô bé không ngừng mở miệng rộng ra để cho Hạ Nhược Tâm bón ăn, từng miếng từng miếng rất ngoan ngoãn khiến cho lòng cô chua xót, mãi đến sau khi ăn xong một tô mì, cô bé mới thật sự chìm vào giấc ngủ.

Một lần nữa đặt con gái lên giường, đem búp bê đặt ở trong ngực nó, Hạ Nhược Tâm mới đứng lên, chỉ có ở thời điểm này, cô mới có thể nhớ tới bản thân, chú ý đến mình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Tin tốt

Đi đun một chậu nước ấm, cô lau chùi thân thể đầy vết tím bầm, toàn thân đều đau nhói, đau, nhưng mà, tay của cô vẫn gắng sức gột rửa, dường như cô muốn xóa hết mọi dấu vết trên thân thể, cô cảm thấy bản thân rất dơ, rất bẩn thỉu, đến chính cô cũng xem thường bản thân mình, huống chi là người khác.

Cô không biết người đàn ông kia có buông tha cho cô hay không, nhưng mà, cô biết rõ, cô hất định phải nghĩ ra cách khiến cho anh cứu Tiểu Vũ điểm, dù cho cô có mất đi con gái, cô cũng muốn anh cứu, cô không thể trơ mắt nhìn con gái chết, Tiểu Vũ Điểm mới chỉ là một đứa trẻ ba tuổi mà thôi.

Buông thông hai chân nặng trĩu, cô nằm ở trên một chiếc giường nhỏ duy nhất trong phòng, ôm thân thể con gái nhỏ vào trong lòng ngực, vươn tay nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc mỏng manh của nó, ngày mai cô cần phải đem con gái trở về trong bệnh viện, bởi vì, cô biết rõ, hôm nay có thể không phải là ngày duy nhất mà cô về muộn.

Tắt chiếc đèn đầu giường, trong bóng tối, không có ai biết, đôi mắt thâm lương của cô đã ướt đẫm nước mắt, cũng không người nào biết, trong ánh mắt của cô là một nỗi đau xót đến mức nào.

Buổi sáng, Tiểu Vũ Điểm mặc vào một bộ quần áo mới, bình tĩnh được Hạ Nhược Tâm ôm,nói:

-Mẹ, chúng ta là phải đi bệnh viện sao? - Cô bé ngẩng đầu, hỏi Hạ Nhược Tâm, kỳ thật mục đích của cô cũng là như vậy.

-Đúng vậy, Tiểu Vũ Điểm sợ sao? - Hạ Nhược Tâm dùng tay trái của mình khẽ vuốt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, hỏi cô bé.

Tiểu Vũ điểm lắc đầu:

-Không sợ ạ, Tiểu Vũ điểm rất dũng cảm đấy, không bao giờ khóc đâu.

Nhưng khi nói xong câu đó, cô bé lại xấu hổ trốn trong ngực Hạ Nhược Tâm, thật ra là con bé cũng đã khóc đấy, nhưng cũng chỉ là lén khóc mà thôi.

Hạ Nhược Tâm bắt lực nhắm mắt lại, cố nhìn được khoe mắt đang ươn ướt, cô ôm con gái chặt hơn một tí, Tiểu Vũ Diễm đã lớn, một cánh tay của cô đã thể nào ôm lấy được nữa.

Trong bệnh viện, mấy cô hộ sĩ mấy ngày không gặp đều chơi đùa với con bé, cô bé coi bệnh viện như nhà mình, rất được mọi người yêu quý, nét hồn nhiên và khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con bé, còn được mọi người khen ngoan ngoãn nghe lời nữa.

- Tiểu Vũ Diễm, nhớ chị không nào. - Một cô hộ sĩ trẻ tuổi, đưa tay nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Diễm một cái, ngồi xôm bên cạnh của nó mà hỏi thăm, đứa nhỏ này thật sự rất đáng yêu, rất giống với tiểu Đồng Tinh trên TV, thực sự là một đứa trẻ rất xinh xắn.

- Nhớ ạ. - Tiểu Vũ Diễm cười ngượng ngùng hết sức đáng yêu khiến cho người hộ sĩ phải dùng sức mà hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, sau đó kéo tay cô bé đưa đi chơi.

Tiểu Vũ Diễm quay đầu lại nhìn thoáng qua sau lưng, trên mặt có chút lạc lõng, nó một tay ôm búp bê, một tay bị người hộ sĩ cầm lấy, từng bước chân nhỏ bé đi ra ngoài.

Mà trong phòng bệnh, bác sĩ liếc nhìn bệnh án của Tiểu Vũ Diễm, rồi lại nhìn cô gái có khuôn mặt nhọt nhọt trước mặt, sắc mặt của cô cực xấu, không biết người kế tiếp nằm viện có phải là cô hay không.

- Cô Hạ, là như vậy... - Bác sĩ đem bệnh án trong tay để lên bàn:

- Tôi muốn nói cho cô một tin tốt.

Bác sĩ đột nhiên nở nụ cười, trên mặt ông cũng có chút an ủi nói:

- Kho tùy quốc tế đã tìm được cốt tủy thích hợp cho Tiểu Vũ Diễm, đợi sau khi chúng ta xem xét ý nguyện của người hiến xong thì chúng ta có thể tiến hành giải phẫu rồi. Đối với chúng ta mà nói, đây thực sự là một việc khiến cho mọi người hết sức vui mừng. Hơn nữa, ngoài cả sự mong đợi của tôi đó là, người hiến thích hợp với Tiểu Vũ Diễm không chỉ có một người mà là hai người, chỉ cần một trong hai người bọn họ đồng ý, như vậy, Tiểu Vũ Diễm có thể không cần trị bệnh bằng hoá chất nữa rồi.

Hạ Nhược Tâm đem hai tay để lên bàn, mở to hai mắt không dám tin, cô còn đang suy nghĩ không biết nên mở miệng với Sở Luật như thế nào thì đã nghe được việc ngoài cả sự trông đợi như vậy, ý của cô là, con gái cô được cứu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tinh Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Là may mắn sao?

Edit: Năm

“Bác sĩ, ý của ông là, Tiểu Vũ Diễm có thể phẫu thuật, con bé sẽ không chết, sẽ không rời khỏi tôi?” Cô nói năng hơi lộn xộn hỏi, bác sĩ không ngừng gật đầu, đứa nhỏ này thật sự có thể nói là trong cái rủi lại có cái may, vậy mà có đến hai mẫu tủy hiến là phù hợp, đúng là chuyện vô cùng hiếm gặp, muốn có tủy thích hợp, có khcosngay cả cha ruột, anh em ruột cũng đều không thể phù hợp, không thể tưởng tượng được ở trên đời này, lại có đến hai người.

“Căn cứ vào tư liệu nói, hai người kia một người hiện tại hẳn là ở nước ngoài, chúng tôi tạm thời không thể liên lạc được với anh ta, mà một cái khác, chúng tôi đã có thông tin chính xác, vừa khéo là, anh lại chính là người thành phố này, tin rằng rất nhanh chúng tôi sẽ có thể phẫu thuật cho Tiểu Vũ Diễm, cháu bé cũng có thể bớt được khổ sở.”

Mà về sau bác sĩ nói cái gì, Hạ Nhược Tâm thật sự đều không nghe vào tai, cô chỉ biết, Tiểu Vũ Diễm được cứu rồi, được cứu rồi, đó là một loại vui mừng như điên không thể miêu tả, cho dù là hiện tại muốn cô lập tức chết đi, cô cũng nguyện ý.

Cô đi ra ngoài, tay lại che lên hai mắt của mình, cô khóc, cô dựa lưng vào tường, chậm rãi trượt xuống, Tiểu Vũ Diễm của cô không cần phải chết, không cần phải chết nữa.

Thời điểm bị Sở Luật tra tấn như vậy, cô đều chưa từng khóc thương tâm như này, nhưng mà, bây giờ cô khóc, lớn tiếng khóc không quan tâm đến bất kể điều gì xung quanh, cô có thể chống chịu ít nhiều, có thể gánh vác ít nhiều, cho tới hôm nay, áp lực trên người cô đã nhiều như vậy, đã ép cô đến không thể thở nổi nữa.

“Mẹ.....” Một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, thấy được đôi mắt hồng hồng của con gái.

“Mẹ, không khóc, không khóc.....” Một đôi tay nhỏ có chút vụng về lau nước mắt trên mặt Hạ Nhược Tâm.

“Có phải mẹ bị đau hay không, Tiểu Vũ Điểm thôi phù phù thì không đau nữa nhé.” Trên hàng mi dài xinh đẹp của Tiểu Vũ Điểm, rất nhanh đã rơi xuống hai hàng nước mắt, rõ ràng là Hạ Nhược Tâm khóc, nhưng dường như con bé còn khóc thương tâm hơn cả Hạ Nhược Tâm, còn tội nghiệp hơn nữa.

Hạ Nhược Tâm ôm con gái vào lòng, nhẹ nhàng vỗ bả vai nhỏ nhều thỉnh thoảng vẫn run rẩy của con bé, “Tiểu Vũ Điểm, mẹ không khóc, cho nên Tiểu Vũ Điểm cũng đừng khóc, khóc sẽ không xinh đẹp, chúng ta đều không khóc, đều phải cười mà sống, được không?”

Tiểu Vũ Điểm cái hiểu cái không gật đầu một cái, ôm chặt lấy cổ Hạ Nhược Tâm, con bé hơi hơi chớp đôi mắt một chút, tuổi tác con bé vẫn còn nhỏ, sao có thể hiểu rõ được cái gì?

Cô bé lại dựa vào trong lòng ngực Hạ Nhược Tâm, ôm siết lấy cô như đang ôm con búp bê yêu thích mãi không rời tay.

Ánh mặt trời bên ngoài không tính là sáng chói, nhưng xuyên thấu qua thủy tinh khúc xạ, dường như trở nên ấm hơn vài phần.

Mà ánh mặt trời cũng đồng thời chiếu vào khắp mười tám tầng của một tòa nhà cao ốc, phản xạ lại ánh sáng lấp lánh sắc màu.

Lúc này, cửa mở ra, nữ thư ký lâu năm đi vào, sau đó đặt phong thư trên tay vào trước mặt người đàn ông đang xem tài liệu bên trong.

“Tổng giám đốc, đây là thư chuyển phát quốc tế của ngài.” Thư ký nói xong, thấy người đàn ông chỉ thoáng liếc đến tay mình, lúc này mới đi ra ngoài.

Cửa lại được đóng lại lần nữa, chỉ thỉnh thoảng có âm thanh người đàn ông gõ ngón tay trên bàn phím, mãi lâu sau, cửa lại bị mở ra lần nữa, anh vẫn không ngừng đầu, bởi vì, hôm nay anh rất bận, vội vàng không muốn nói chuyện, cũng không muốn quan tâm đến bất kỳ ai.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Anh cứu

Edit: Năm

Tiếng bước chân không tính là nặng vang lên, mãi đến khi tia sáng trước mặt anh hoàn toàn bị che mất, anh mới nhẹ nhàng híp hai mắt một chút, lại tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính.

Một đôi tay nhàn chán cầm phong thư trên bàn lên.

"A..., anh họ, là văn kiện khẩn quốc tế à?" Giọng nói có chút ngoài ý muốn của Đỗ Tinh Đường vang lên, sau đó anh lật phong thư xem một lượt trái phải, đặt xuống, lại cầm lên, mà từ đầu đến cuối, Sở Luật vẫn tiếp tục trạng thái mí mắt cũng không nâng lên lần nào.

"Anh họ, em có thể mở ra nhìn hay không, quốc tế đấy, lại là văn kiện khẩn cấp đấy." Đối với loại người có lòng hiếu kỳ rất nặng như anh mà nói, đây chính là sự hấp dẫn làm cho người ta không nhịn được nha, kia, anh không nói lời nào xem như anh đồng ý nhé.

Mặt Sở Luật vẫn không chút thay đổi, động tác ngón tay không ngừng.

"A..., anh đồng ý, em biết rồi, em bóc ra nha?" Anh lại vẫn nghi ngờ hỏi Sở Luật một lần, có điều, Sở Luật vẫn là một dạng kia, bao nhiêu lâu mà một chút biểu tình cũng không cho anh, đây là không để ý tới anh rồi.

"Em bóc thật đấy nhé? Anh lại dong dài hỏi một câu, mà anh không hề phát hiện ra trên mi tâm của Sở Luật đã xuất hiện chút kiềm chế.

"Em bóc đây." Anh lẩm miệng hỏi lại một câu, chờ một hồi, không ai trả lời, được, vậy anh bóc, bấy giờ mới cẩn thận mở phong thư ra.

Cầm ở trong tay. A..., hóa ra toàn bộ đều viết bằng tiếng Anh.

Chỉ là, mới xem được một nửa, sắc mặt Đỗ Tinh Đường đột nhiên chìm xuống, anh vội vã nhảy dựng lên, đột nhiên đè xuống bàn phím trong tay Sở Luật, màn hình trước mặt Sở Luật tối đen, sắc mặt của anh cũng theo màn hình mà biến đen.

Anh đã làm suốt từ sáng sớm tinh mơ, “Đỗ Tinh Đường”, giọng nói âm lãnh truyền đến, cùng với đó là ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông, khiến cho Đỗ Tinh Đường rung mình một cái.

Mẹ meo a, thật đáng sợ!

"Anh họ, không nên tức giận, không nên tức giận, em đây cũng là nóng vội quá, anh xem cái này đi." Anh vội vã đem phong thư trong tay mình đặt ở trước mặt Sở Luật, còn đứng đưa, quơ quơ.

"Anh họ, anh xem, đây là mạng người quan trọng, ngân hàng tùy quốc tế văn kiện khẩn cấp đến, nói là tùy của anh bây giờ có thể cứu một cô bé ba tuổi,

anh họ, anh muốn cứu không?"

Ba tuổi thôi, đứa trẻ nhỏ cỡ nào chứ, sao lại có thể bị bệnh đến như vậy? Mà anh họ của anh lại đi làm loại chuyện hiến tủy này, anh còn tưởng rằng người anh họ này căn bản cũng không phải là người đầu, chỉ là một ông chủ không tìm không phổi, hóa ra, anh ấy cũng có một mặt lương thiện như vậy.

"Anh họ, anh có đi không?" Nhưng mà, anh vẫn đang không tin nổi, một người đứng ở trên đỉnh cao nhất này lại có lương tâm tồn tại, những gì anh đã làm với Hạ Nhược Tâm bốn năm trước, anh thật sự không cho rằng anh ấy sẽ đi cứu một bé gái như vậy.

Sở Luật cầm lấy lá thư trong tay Đỗ Tình Đường, chỉ là nhìn một cái, sau đó đặt xuống, mà môi của anh mấp máy rất nhanh, đây là trong lúc du học ở nước ngoài, có một lúc nhàm chán, vô tình đi làm kiểm tra, không thể tưởng được, lại có một ngày hữu dụng.

Một cô bé ba tuổi.

"Anh họ, hẳn là anh sẽ không cứu đúng không?" Đỗ Tình Đường lại hỏi một câu, chờ đợi câu trả lời của anh, mà anh thật sự rất muốn biết.

"Cứu..." Sở Luật buông lá thư trong tay xuống, lại gõ lên bàn phím máy tính, hôm nay, anh đừng mong được nghỉ ngơi. Chỉ là lấy ra một chút tủy mà thôi, anh cũng sẽ không để tâm.

"Anh họ, anh là người có tấm lòng tốt, anh là thần tượng của em, em cảm thấy tự hào vì anh." Ánh mắt Đỗ Tình Đường đột nhiên cười cong lên, trong ánh mắt không ngừng tỏa ra ánh sao, chỉ thiếu đi hôn anh họ, anh còn tưởng rằng anh ấy là quái vật lãnh huyết cơ, không chịu để tâm, lang tâm cầu phước, không thể tưởng tượng được anh ấy lại có lúc đi cứu người?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Rất nhanh sẽ có

Edit: Năm

Mà khuôn mặt Sở Luật vô cùng thâm trầm, khóe môi hơi giật giật, tựa hồ nói ra hai chữ.

Ngủ gật!

Đỗ Tình Đường thấy Sở Luật không có chú ý đến bộ dáng của anh, bèn sờ sờ cái mũi của mình một chút, lại nhìn nhìn vào máy tính kia, cuối cùng đành phải cười gượng một tiếng, chuẩn bị rời đi, "Được rồi, anh họ, em không quấy rầy anh nữa, Em cũng có rất nhiều công việc cần làm, cho nên, em ra ngoài trước."

Mà Sở Luật vẫn tiếp tục coi anh thành không khí, anh chep miệng một cái, tự mình đi ra ngoài.

"Cả ngày âm dương quái khí, không biết suy nghĩ cái gì? Đúng là quái đản."

Mà sau khi Đỗ Tình Đường đi ra ngoài, Sở Luật cũng dừng công việc trong tay, duỗi tay cảm lấy phong thư vẫn đang bày trên bàn máy tính, lại lần nữa lật xem một chút, anh mấp máy môi cực nhanh, một đứa trẻ ba tuổi sao có thể bệnh nặng đến như vậy, anh nhìn địa chỉ ghi trên giấy, hơn nữa rất khéo là, đứa nhỏ này cách anh rất gần, có lẽ anh có thể đi xem một chút.

Đặt lá thư trong tay xuống, anh dựa lưng vào ghế, tay đặt ở mi tâm, nhẹ nhàng xoa một chút, anh mở cặp mắt đen sắc bén vô cùng ra, lúc này, lại xuất hiện một ít tơ máu.

Anh gần như là cả đêm chưa ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, là hình ảnh của người phụ nữ kia liền giống như ma chú, không ngừng xuất hiện trong đầu anh, quần quanh, từng chuyện từng chuyện xảy ra đêm hôm ấy, đã bốn năm mà vẫn vô cùng rõ ràng.

Mà anh, từ trước đến nay đều chưa từng quên.

hà tay xuống, anh lại nhắm hai mắt lại, dường như hôm nay anh, đột nhiên cảm thấy bản thân rất mệt, rất mệt.

Lý Mạn Ny không coi ai ra gì mở cửa văn phòng của Sở Luật ra, trên tay bung một ly cà phê bước vào, cô đặt cà phê ở trên bàn, sau đó mới đứng sang một bên, mà người đàn ông đang nhắm chặt hai mắt kia vẫn không có ý định mở mắt ra.

"Luật, em đã pha cà phê," Cô cố làm cho nét mặt của mình biểu lộ một chút ý cười, kỳ thật, một chút cô cũng không muốn cười, không biết anh phiền não cái gì, cũng không nói cho cô biết, mà cô nghĩ như thế nào cũng không đoán được, cái này làm cho cô có một loại cảm giác thất bại không nói nên lời.

"Ừ....." Sở Luật mở hai mắt, duỗi tay bung ly cà phê kia lên, có lẽ, hiện tại cái anh cần nhất chính là cái này.

Anh uống một ngụm, khẽ nhủ mày, sao mà càng ngày càng đáng thế này, nhưng mà, anh vẫn cứ uống hết ly cà phê kia, vốn trong miệng chỉ có vị đắng nhàn nhạt, giờ càng trở nên đậm hơn.

Tầm mắt của anh dừng ở trên bụng nhỏ của Lý Mạn Ny, đôi mắt đen híp lại có chút tò mò nghiên cứu.

Lý Mạn Ny hơi hơi sùng sốt, sau đó ngượng ngùng cười một chút, Luật, em còn chưa có, giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, thậm chí có chút bối rối, cô cũng muốn sớm một chút, nhưng mà lại cố tình là cái gì cũng không có.

Sở Luật đứng lên, đi tới bên người Lý Mạn Ny, ôm eo cô, kéo cô vào trong ngực mình.

“Không cần phải gấp gáp, rất nhanh sẽ có,” anh tin tưởng năng lực của Sở Luật anh, sẽ làm cho vợ mình có đứa con của bọn họ, chỉ là, anh cúi đầu nhẹ vỗ về mái tóc đen bóng của Lý Mạn Ny, không rõ vì nguyên nhân gì mà trong mắt lại hiện lên một chút áy náy nhàn nhạt.

Chỉ là bởi vì, anh đi trật đường, đã xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác, hơn nữa người phụ nữ kia không phải ai khác, mà là vợ trước của anh. Nhưng mà, anh không hề hối hận, một chút cũng không có, người phụ nữ kia tra tấn anh bốn năm, sao anh lại có thể dễ dàng buông tha cho cô, từ trước đến nay anh đều là người có thù tất báo, đặc biệt là hận ý tích lũy suốt bốn năm qua, anh đều sẽ trả lại toàn bộ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Không yêu, từ đâu mà có hận?

Edit: Năm

Anh lại ôm chặt người phụ nữ trong ngực, anh sẽ càng đối xử với cô tốt hơn, không có người nào có thể thay thế được địa vị của cô ở trong cảm nhận của anh, cô sẽ là vợ của Sở Luật, người vợ duy nhất, đến nỗi người phụ nữ kia, cô ta sẽ chỉ là kẻ thù của anh, kẻ thù vĩnh viễn.

Có chút ánh sáng mê ly rơi xuống, cánh tay trắng nõn của người phụ nữ, bộ ngực tròn trịa, còn có vòng eo mảnh khảnh, không ngừng vẫy vẫy, tiếng cười duyên không ngừng truyền đến, đây là cái thế giới hương lạc, ở chỗ này chỉ cần người có đồng lớn tiền tài, như vậy, người liên có thể có cả đám phụ nữ theo.

Thẩm Vi hơi quay mặt, xoay người, nhìn đối diện với Hạ Nhược Tâm, môi đỏ cười duyên, “Có phải cô đang trách tôi hay không, không ngăn cản người kia đưa cô ra ngoài?”

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, cuối cùng lại chỉ lắc đầu, ai cô cũng không trách, chỉ là cảm thấy bị ai, cô không thể cưỡng bách người khác giúp cô, cũng không thể cưỡng bách người khác cứu cô, không phải cô đã sớm nhìn thấu nhân tình ấm lạnh rồi sao?

“Tôi muốn biết, người đàn ông kia có phải cha của con gái cô hay không?” Thẩm Vi cũng ngồi xuống, không thả lỏng nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt Hạ Nhược Tâm, quả nhiên, không ngoài dự liệu, đôi mắt Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên mở to hơn một ít.

Thẩm Vi hơi lạnh mặt, quả nhiên đúng là như vậy, mà cô, đoán đúng rồi.

Ý cười bi thương như thế, mặc kệ có còn tình yêu hay không, đều là chứng minh đã từng yêu, yêu sẽ đau, đã là đau, vì sao lại còn muốn yêu nữa, chẳng bằng, không yêu.

“Cô đã biết?” Hạ Nhược Tâm cảm giác yết hầu của mình như bị lửa đốt.

“Tôi không biết, tôi cũng không biết cái gì cả, chỉ là đoán thôi,” Thẩm Vi xoay người dựa lưng ra sau, đặt tay lên bụng của mình.

Chút khổ sở trong mắt Hạ Nhược Tâm càng ngày càng đậm, “Đúng vậy, anh ấy là cha của con gái tôi, nhưng mà, anh lại không biết đứa bé này tồn tại, mà hiện tại anh ấy thực sự đang rất hạnh phúc, có người vợ yêu dấu của mình.”

“Cho nên, con gái tôi không có cha, từ trước đến nay con bé cũng không biết cha là cái gì? Con bé chỉ biết gọi mẹ, sẽ không có cha.”

“Ồ.....” Nghe Hạ Nhược Tâm nói chuyện của mình, Thẩm Vi chớp chớp lông mi, sau đó nhắm hai mắt lại.

“Hận sao?”

“Hận?” Lòng của Hạ Nhược Tâm cũng đã chết, còn nói cái gì hận nữa?

“Cô nói xem, nếu như là không yêu, từ đâu mà sinh ra hận?”

Môi Thẩm Vi hơi mấp máy, sau đó quay đầu, vùi mặt vào sô pha mềm mại, không nói chuyện nữa.

Bởi vì, không cần, cô hiểu, cái gì cũng đã hiểu rồi.

Ở cái thế giới bị tiền tài đè chết này, nói cho cùng, còn có cái gì là thật lòng đâu, bọn họ không cần tình cảm, cũng không cần yêu, tình yêu chỉ là tổn thương người và tự thương hại mà thôi.

Hạ Nhược Tâm đứng lên, không biết vì sao, cô cảm thấy trên người Thẩm Vi có một loại bi thương nồng đậm, cũng giống như cô bây giờ, cánh môi của cô khép mở một chút, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Cô cúi đầu, sửa sang lại quần áo trên người mình một chút, nói là quần áo, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là vài miếng vải mà thôi. Cô vỗ vỗ mặt mình, bởi vì, cô còn muốn làm việc, còn muốn kiếm tiền, chỉ cần Tiểu Vũ Điểm của cô khỏe, cô có thể làm công nhân, không cần tiếp tục bán rẻ tiếng cười để sống như vậy nữa.

Ngồi giữa một nhóm đàn ông, cô đang cười, thói quen cười như vậy đã tồn tại một thời gian quá dài, đúng lúc tay của người đàn ông đang đặt ở trên đùi cô, đột nhiên, một ánh mắt âm lãnh bắn về phía cô.

Cô ngẩng đầu, đối diện là một đôi mắt tối tăm, mà người đàn ông đang vuốt chân cô dường như cũng là cảm giác được cái gì, vội vàng thu tay của mình lại.

Sở Luật, anh lại tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Anh lại tới nữa

Edit: Năm

Sắc mặt Hạ Nhược Tâm trở nên khó coi, tay chân có chút lạnh lẽo, mà dường như tầm mắt của Sở Luật vẫn luôn không rời khỏi người cô, đôi mắt sắc như đao nhọn, thỉnh thoảng cắt qua thân thể của cô, làm cô có chút đứng ngồi không yên.

Sở Luật cầm lấy một chén rượu, đầu ngón tay lắc lắc vài cái, anh ngồi ở cách bọn họ không xa, chỉ có một mình anh, anh nheo đôi mắt đen, mang theo sự lạnh lùng trào phúng, người phụ nữ này, vẫn là như vậy, hiển nhiên, cô già làm con gái nhà lành rất thành thạo.

Nhưng lại là một người phụ nữ hạ tiện.

Cười lạnh một tiếng, anh buông ly rượu trong tay xuống, mà một thân thể vô cùng quyến rũ lại quấn lấy người anh, “Anh trai này, có muốn em ngồi uống cùng anh hay không?” Người phụ nữ cố ý dấn bộ ngực của mình lên cánh tay anh, một đôi môi đỏ trên gương mặt trang điểm đậm làm cho anh có cảm giác ghê tởm.

Sở Luật mở to đôi mắt đen, lộ ra một ánh mắt lạnh băng và vô tình, thân mình người phụ nữ đông cứng một chút, vội vàng tránh ra một chút.

“Cút!” Giọng nói của anh còn lạnh lùng hơn cả ánh mắt, khiến cho người phụ nữ kia gần như là ù té chạy, ở chỗ này lâu ngày, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, các cô đều là phân biệt rất rõ ràng, nếu còn không phân biệt được cô đã chết từ lâu rồi.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, một người ngồi, chịu đủ mọi sự trêu đùa của người đàn ông, mà trên mặt cô là nụ cười cứng đờ có lệ.

Mãi đến khi xong, cô cũng cảm thấy sức lực cả người mình như bị rút đi hết, mệt tới cực điểm rồi, lần nào cũng như vậy, cô ngẩng đầu, mà Sở Luật ở đó vẫn lạnh nhạt nhìn cô như cũ.

Cô xoay người, đi về phía toilet.

Đóng cửa toilet lại, thỉnh thoảng cô lại xoa những chỗ mà người đàn ông kia để lại mùi trên người cô, thật là vô cùng ghê tởm, cửa toilet lại mở ra một lần nữa, hơi thở âm lạnh lập tức truyền đến, cô hơi sùng sốt một chút, không cần quay đầu lại, cô cũng biết người đi vào là ai.

Anh thật sự không muốn buông tha cho cô sao?

“Thoạt nhìn hình như cô thực hưởng thụ cảm giác được những người đàn ông vây quanh như vậy, sớm biết như này, bốn năm trước, tôi đã tìm thêm mấy người đàn ông tặng cho cô, để cho cô thoải mái hưởng thụ đầy đủ.”

Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay đang đặt trong nước, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

“Theo tôi đi, cô biết tôi muốn làm cái gì không? Coi cô giống như là một con chó, kéo cô đi.” Sở Luật cười lạnh một tiếng, đi ra ngoài, ngón tay lạnh lùng ra hiệu, làm Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên rùng mình một cái, cô hít sâu một hơi, chỉnh lại quần áo của mình một chút, đi ra ngoài, cô biết, mình trốn không thoát.

Mà Sở Luật đang ở ngoài cửa chờ cô.

Nơi này có quy định bất thành văn, người có thể đi ra ngoài, chỉ cần người nguyên ý, hơn nữa khách nhân cũng có quyền lợi mang những người phụ nữ ở đây đi.

Lại là chung cư kia, Sở Luật khoanh tay trước ngực đứng dựa vào tường, “Đi rửa mặt cho sạch sẽ, thật ghê tởm.” Môi mỏng của anh vĩnh viễn đều phun ra những câu lạnh băng, vô tình và ghét bỏ, trên mặt Hạ Nhược Tâm là lớp trang điểm đậm, làm cho anh nhú mày cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Anh chán ghét cô như vậy, cực kỳ chán ghét.

Thân thể Hạ Nhược Tâm hơi sưng sờ một chút, sau đó đi vào trong phòng tắm rửa mặt, rất nhanh, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, một lúc sau khi cô đi ra, lại là một gương mặt mộc mạc nhưng tái nhợt, tuy rằng chưa từng có nhiều sắc thái, nhưng lại vẫn xinh đẹp như vậy, Sở Luật nhìn người phụ nữ trước mặt từ trên xuống dưới một lượt, không xem như xinh đẹp xuất chúng, nhưng, lại là thanh lệ lạ thường. Anh đã sớm biết người phụ nữ này rất đẹp, đặc biệt là hiện tại, giống như một đóa hoa đang ở nở rộ, chỉ là, anh lại sắm vai nhân vật hái hoa.

Mà cô, cũng sẽ không có được sự ôn nhu của anh.

Anh bước đến, vẫn là đứng phía sau lưng cô không có bất kỳ sự thương tiếc nào, anh không nhìn mặt cô, chỉ chiếm hữu thân thể cô, không biết là bởi vì ghê tởm hay là nguyên nhân gì khác?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Sinh ra thì lập tức bóp chết

Edit: Năm

Hạ Nhược Tâm cắn môi, tiếp nhận đau đớn lan truyền khắp thân thể, cô sợ làm chuyện như vậy, thật là rất sợ, bởi vì, thật sự rất đau.

Cô vô lực nhắm hai mắt lại, yên lặng thừa nhận người đàn ông tàn nhẫn chiếm hữu cơ thể cô.

“Lần đầu tiên hình như là chúng ta không dùng bao?” Giọng nói lạnh nhạt của Sở Luật vang lên bên tai cô, mà Hạ Nhược Tâm thì cứng đờ cả người.

Cô cắn chặt mu bàn tay của mình, đau đớn nơi hạ thân càng tăng thêm một ít.

Rất đau, thật sự rất đau.

“Nếu có, liền xoa sạch, cơ thể ti tiện của cô không được phép mang thai đứa bé của Sở gia.” Hạ Nhược Tâm mở to hai mắt, không dám tin anh lại nói như thế, quả nhiên là cô không xứng có con của anh.

“Chỉ có vợ của tôi mới có thể sinh con cho tôi, cô chẳng qua là một người phụ nữ hèn hạ mà thôi.” Giọng nói vô tình của anh tiếp tục truyền đến, vẫn còn thấy cô bị tổn thương chưa đủ, chỉ là, cô cũng không hề phát hiện người đàn ông lãnh khốc này cũng đang giãy giụa.

Cuối cùng thì anh cũng dừng lại sự tàn sát bừa bãi của mình, lúc này mới rời khỏi cơ thể cô. “Cô biết tôi sẽ mang bao sao?” Sở Luật kéo quần của mình lên, ngoại trừ đôi mắt đen có chút cảm xúc khác biệt thể hiện ra ngoài, cả người không hề giống như vừa mới làm mấy chuyện kịch liệt cùng một người phụ nữ.

Hạ Nhược Tâm từ dưới đất đứng lên, cúi đầu, dùng ngón tay run rẩy của mình mặc lại quần áo xong, đôi mắt dưới hàng lông mi của cô đã có chút chán nản, hiển nhiên, lời Sở Luật nói thật sự làm cô hoàn toàn bị tổn thương thêm lần nữa.

“Cô thật sự rất dơ bẩn, cho nên đối với cô tôi chỉ có dùng bao,” anh ngồi ở mép giường, lấy ra một điều thuốc, lại nói ra một câu lạnh băng vô tình.

“Nhớ, cô đừng vọng tưởng dùng đứa bé tới để uy hiếp tôi cái gì.” Trong lòng, anh mất sắc bén của anh phát hiện ra thân thể Hạ Nhược Tâm run nhè nhẹ.

“Nếu, đứa bé đã sinh ra thì sao?” Hạ Nhược Tâm đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia bi thương, nếu đã sinh ra rồi thì làm sao bây giờ, hơn nữa cô bé cũng đã ba tuổi.

“Sinh, tôi cũng sẽ tự tay bóp chết nó, bởi vì, nó cũng chỉ là một đứa con hoang, một đứa đã chùng chầy trong người loại máu dơ bẩn của cô mà thôi.” Sở

Luật ném điều thuốc trong tay, đứng lên, duỗi tay nắm lấy cằm Hạ Nhượng Tâm “Nhớ kỹ lời tôi nói, không nên vọng tưởng đứa trẻ tới uy hiếp tôi cái gì, bởi vì, cái gì cô cũng không thể có được, nếu cô tính sinh nó ra, nó cũng sẽ cùng cô xuống địa ngục.”

“Hơn nữa.....” Câu chuyện của anh đột nhiên xoay chuyển, tay đặt tay lên bụng của cô, “Hình như là tôi không cần bận tâm lo lắng cái này, bởi vì, cô cần bản là không thể có con, cô chính là một người phụ nữ không thể sinh con.”

Anh lấy ví tiền của mình ra, móc từ bên trong lấy ra mấy tờ tiền giá trị lớn, ném lên người Hạ Nhượng Tâm, giống như đối một lần bao gái, có lẽ ở trong mắt anh, Hạ Nhượng Tâm đã là một người phụ nữ mà ai cũng có thể làm chồng.

“Cút ra khỏi nơi này, đừng dùng thân thể dơ bẩn của cô làm ô uế nhà tôi,” Sở Luật nói xong lại tiếp tục cầm một điều thuốc lên, Hạ Nhượng Tâm ngồi xổm xuống, ở trước mặt anh, nhặt từng tờ tiền rơi trên mặt đất lên, vứt hết toàn bộ tự trọng của bản thân đi rồi.

Chỉ là, đôi mắt của cô vẫn luôn bị một tầng sương trắng che phủ, lúc thì rõ ràng, khi thì mờ lung.

Mà dường như tay cô không có cách nào nắm chặt bất kỳ đồ vật gì, cô cẩn thận đặt những tờ tiền đó vào trong áo của mình, rồi mới xoay người đi ra ngoài, không ai nhìn thấy nước mắt lưu lại ở trên mặt cô đã sớm thành dòng, không ngừng rơi xuống.

Anh nói, anh sẽ làm cho con gái cô xuống địa ngục, cùng với cô, nhưng đứa bé vô tội mà, anh thật sự máu lạnh như vậy sao? Đó chính là con của anh, là con ruột của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Không bản

Edit: Nấm

Mà anh thật sự sẽ giết con gái của cô sao?

Không, không phải, cô Tiểu Vũ Diễm không bản, Tiểu Vũ Diễm là một đứa trẻ đáng yêu như vậy.

Cô bé cũng không hề bản, không bản.....

Sở Luật hút hết điều này đến điều khác, anh cũng không phải là người thích hút thuốc, chỉ là, hiện tại bên chân anh lại là có một đồng tàn thuốc.

Anh nhìn chăm chăm thân thể đang rời đi của người phụ nữ kia, trên gương mặt vốn lạnh băng lại càng lạnh thêm vài phần.

Rõ ràng nói là cô bản, nhưng vì cái gì chính anh lại muốn chạm vào cô, hơn nữa, không hề có một lần hối hận, tựa hồ, không chạm vào mới có thể khiến anh hối hận, người phụ nữ này là của anh, cho dù cô đã chết, cũng vẫn sẽ là người của Sở Luật anh.

Nếu cô có con, có con.

Anh đặt tay lên trán, khóe môi mấp máy, nếu có con, anh thật sự sẽ bóp chết đứa bé kia sao?

Anh dùng sức vò tóc, người phụ nữ kia không có khả năng có con, cô đã vô sinh rồi.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại liếc mắt nhìn chung cư kia một cái, trong lòng bàn tay lại ôm những tờ tiền kia, tiền này là bản sao? Cô dùng thân thể đổi lấy sự bản thủ sao? Cô vô lực nhấc khóe môi, trên mặt tái nhợt, chỉ có một mảnh thê lương bao trùm.

Bệnh viện, Hạ Nhượng Tâm gắt gao ôm con gái mình, bệnh tình của Tiểu Vũ Diễm trở nặng thêm, trên gương mặt nho nhỏ của cô bé, càng thêm một phần tái nhợt, thậm chí, tóc của cô bé cũng đều đã rụng hết.

“Mẹ.....” Ngón tay của Tiểu Vũ Diễm vô lực kéo áo của Hạ Nhượng Tâm

“Làm sao vậy, bảo bối?” Hạ Nhượng Tâm tay đặt tay trên đầu đã trống trơn của cô bé, nỗ lực để bản thân cười rộ lên, cô không muốn để cho con gái nhìn thấy cô khóc, chính là, cô thật sự lại không nhìn được, cô xoay mặt đi, cuối cùng nước mắt nơi khóe mắt vẫn trào ra.

“Mẹ, có phải Tiểu Vũ Diễm sắp chết rồi hay không?” Dường như giọng nói mềm mại của đứa trẻ vang lên, tựa hồ nói một câu cũng không đủ sức, cô bé rất mệt, rất muốn ngủ, nhưng mà lại không dám ngủ, có một chị gái nhỏ, chính là ngủ, rồi không còn tỉnh lại chơi cùng cô nữa, hộ sĩ tỷ tỷ nói, chị gái nhỏ đã chết, đã chết rồi thì sẽ không thấy được mẹ, mà cô bé không muốn rời khỏi mẹ cô.

Cô còn quá nhỏ, quá nhỏ.

Cô bé còn không biết chết là cái gì, chỉ biết nếu đã chết, sẽ không thể ôm búp bê, sẽ không thể nhìn thấy mẹ nữa.

“Sẽ không, sẽ không, Tiểu Vũ Điểm sao có thể chết được,” Hạ Nhược Tâm dán mặt mình lên khuôn mặt nhỏ của con gái, nghẹn ngào một tiếng, “Tiểu Vũ Điểm không thể chết. Bởi vì, có mẹ ở bên cạnh con rồi!”

Cô không ngừng lẩm bẩm tự nói, mà Tiểu Vũ Điểm càng gần sát cô thêm một ít, vươn tay nhỏ ôm chặt cổ cô, “Mẹ, Tiểu Vũ Điểm không khỏi mẹ, như vậy một mình mẹ sẽ rất cô đơn, sẽ không có người giúp mẹ giặt quần áo, không có người giúp mẹ thu quần áo.”

Nghe được giọng nói nhỏ nhỏ của con gái, rốt cuộc Hạ Nhược Tâm không nhịn được nữa, nước mắt cứ như vậy từng giọt từng giọt rơi xuống người con gái, cô đặt tay lên đầu đã rụng hết tóc của con gái, găt gao bề thân thể tựa như đang ngày càng thêm nhỏ bé của con.

Trong phòng bệnh, Hạ Nhược Tâm đỏ mắt, nghe bác sĩ nói bệnh tình của con mình.

“Bệnh tình của Tiểu Vũ Điểm còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của chúng tôi,” bác sĩ đặt bệnh án trong tay xuống, ông cho rằng đã không chế được, chỉ là không nghĩ tới, sẽ đột nhiên chuyển biến xấu nghiêm trọng như vậy.

Hạ Nhược Tâm dùng sức siết chặt nắm tay, móng tay cũng đã cắm vào lòng bàn tay. Thân thể của cô không ngừng run rẩy, hiện tại, cơ hồ không nói nổi một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Tại sao lại là anh

Edit: Nấm

“Hạ tiểu thư, cô không cần quá lo lắng, chúng tôi đã liên lạc với người hiến tủy rồi, rất nhanh, Tiểu Vũ Điểm sẽ có thể làm phẫu thuật, vì vậy, không có việc gì, cô có thể yên tâm, kiên trì mấy ngày, chỉ mấy ngày thôi.”

“Tuy nhiên bệnh tình của cháu bé rất nghiêm trọng, có điều vẫn còn nằm trong sự kiểm soát của chúng tôi,” bác sĩ lại nói một tràng những lời an ủi, chỉ là những lời này đối với Hạ Nhược Tâm đều là bất lực và yếu ớt.

Sau đó bác sĩ lấy ra một số tư liệu, “Hạ tiểu thư, đây là tư liệu của vị tiên sinh kia, có lẽ thật sự là rất khéo, anh ta ở rất gần đây, cô có thể tìm hiểu một chút.”

Ông đặt tư liệu trong tay xuống trước mặt Hạ Nhược Tâm, lúc này mới đứng lên, “Anh ấy sẽ tới đây làm kiểm tra toàn thân, cho nên cô không cần quá lo lắng.”

Hạ Nhược Tâm thần thờ gật đầu một cái, cúi đầu ôm tư liệu trong tay, sau đó cô cúi xuống, lật trang đầu tiên, nhưng khi xem đến cái tên được ghi, đột nhiên sắc mặt cô càng thêm nhợt nhạt hơn.

Sở Luật, sao lại có thể là anh ấy, sao có thể là.....

Anh chính là người hiến tủy cho Tiểu Vũ Điểm, trong lòng cô lúc này rất rối, căn bản là không thể nghĩ được.

Đây là ý trời, hay là cái gì.

Vì sao lại trùng hợp như vậy?

Tại sao lại là anh?

“Hạ tiểu thư, vị Sở tiên sinh này, tôi nghĩ cô có thể cũng biết, dù sao anh ấy cũng là người của một gia đình nổi tiếng trong nước, thường thấy trên các tạp chí kinh tế và nhận được một loạt cuộc phỏng vấn, cũng coi như là một minh tinh, không thể ngờ được người như anh ấy, sẽ cứu một đứa trẻ mới quen biết, bên ngoài đều truyền anh ta là người lạnh lùng vô cùng, lúc này xem ra quả nhiên lời đồn chỉ là lời đồn, không thể tin hoàn toàn.”

“Hạ tiểu thư.....”

Bác sĩ còn muốn nói gì đó, chỉ là Hạ Nhược Tâm đã rời đi, hơn nữa là đi rất nhanh.

Bác sĩ lấy lại những tài liệu đặt trên bàn, không thể không nói đây chính là một kỳ tích, thực sự là rất trùng hợp, nhưng cũng coi như là đứa bé Tiểu Vũ Điểm kia may mắn.

Ngồi ở bên cạnh giường bệnh, Hạ Nhược Tâm vẫn vẫn có cảm giác chưa hoàn hồn, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của con gái, mà Tiểu

Vũ Diễm vẫn ôm con búp bê trong lòng ngực.

“Tiểu Vũ Diễm, con biết không? Hóa ra có một số việc thật sự đã là định mệnh, người cứu con là cha của con, Tiểu Vũ Diễm, có lẽ cha không biết sự tồn tại của con, thế nhưng, cha con vẫn đang cứu con.”

Cô không hận, thật sự không hận, có lẽ từ trước đến nay cô đều không có hận.

Bây giờ, cô có thể chịu đựng được bất cứ điều gì, chỉ cần con gái của cô có thể sống sót, như vậy dù cô có mất đi, nhưng cũng chỉ là một cái mạng, dùng một mạng đổi một mạng cho con gái, cô không tổn thất gì.

Màn đêm buông xuống, bên trong một chung cư thỉnh thoảng truyền đến tiếng thờ gấp của người đàn ông, còn có tiếng khóc hết sức đè nén người phụ nữ, cho đến khi kết thúc, dưới ánh đèn mờ, Hạ Nhược Tâm mới nhấc quần áo trên mặt đất lên, rồi mặc từng cái từng cái vào.

Cô đã không còn có lòng tự trọng nữa, giống như một gói bao, anh muốn, liền tìm cô, chơi đùa xong rồi, sau đó lại ném tiền cho cô, cô như thế này, còn cần gì lòng tự trọng đâu.

“Cầm đi,” Sở Luật vô cùng chán ghét quãng một đồng tiền qua, rõ ràng rất ghê tởm, nhưng lại không nhận được muốn chạm vào cô, cho nên anh mới có thể phát tiết tất cả sự tức giận của mình trên thân thể của cô.

Anh biết mỗi một lần cô đều sẽ đau, nhưng anh chính là muốn cô đau, nếu cô không đau, anh sẽ thấy không thoải mái, anh thừa nhận chính mình là tên biến thái thích hành hạ, nhưng anh cho cô tiền, cô liền thỏa mãn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Anh sẽ cứu sao?

Edit: Năm

Gương mặt của Hạ Nhược Tâm vô cùng hèn mọn khi phải nhặt đồng tiền trên mặt đất, dưới ánh mắt thờ ơ của Sở Luật, cô cẩn thận đặt số tiền vào bên trong áo của mình, mặt không trắng không còn một tia máu, dường như ngay cả xương gò má cũng đang nhô ra, cô đã gầy đến không thể gầy thêm nữa.

“Nghe nói, cô muốn đi cứu một cô bé, phải không?”

Cô đứng, mà anh ngồi, anh giống như đế vương, còn cô là nô lệ thấp kém, ngay cả nô lệ cô cũng không bằng, cô chỉ là một gói bao mà thôi.

“Tin tức lan truyền thật nhanh, như thế nào, mấy người làm nghề này đều biết rõ?” Sở Luật lười biếng dựa lưng vào giường, trên người lơ đãng tỏa ra nét lạnh lùng, không ngờ động tác của bọn họ đúng là rất nhanh, dự đoán hành động này của anh, sẽ làm cổ phần Sở thị lại tăng một phần trăm.

“Anh sẽ cứu con bé, phải không? Nghe nói đứa bé kia mới chỉ có ba tuổi.” Hạ Nhược Tâm cúi đầu, ngón tay nắm chặt vào nhau, cẩn thận hỏi, cô sợ, cô thật sự rất sợ, sợ anh sẽ không đi cứu Tiểu Vũ Diễm, mặc dù bác sĩ đã không ngừng đảm bảo với cô, anh đã đồng ý rồi, nhưng cô vẫn rất lo lắng, vẫn sợ hãi, cô chỉ có một cô con gái, cô sợ, cô sợ, cơ hội duy nhất này lại gặp phải rủi ro nào.

“Hình như chuyện này không liên quan đến cô?” Sở Luật lạnh lùng cong khóe môi một chút, “Nếu, đứa bé kia thật sự có quan hệ với cô, tôi sẽ không đi cứu, chỉ cần có liên quan đến loại người như cô, đều là bản” Anh giống như vô tình nói, một chút giả dối, một chút thành thật, không ai có thể đoán.

Hạ Nhược Tâm đột nhiên hoảng sợ một chút, cô vội vàng lắc đầu, “Sao có thể liên quan tới tôi? tôi chỉ thấy đứa bé kia rất đáng thương mà thôi.”

Cô xoay người, hơi ưỡn thẳng lưng, cả người có chút cứng ngắc, Tiểu Vũ Diễm của nàng đúng thật là rất đáng thương, ngay cả mẹ của con bé cũng không thể cho ai biết sự tồn tại của bé.

Nắm chặt tiền trong tay, cô dùng sức chạy đi, bên ngoài gió lạnh như dao cắt lên làn da cô, có chút đau đón lạnh cóng.

Sở Luật ngồi dậy, đưa tay chạm vào cái hộp sắt trong ngực áo của mình, đôi mắt lại một lần nữa trở nên âm trầm, vì sao, đây chính là điều anh muốn, khiến cho cô bị nhục nhã, mà rốt cuộc anh lại không cảm thấy vui vẻ nổi.

Anh nằm xuống, nhắm nghiền hai mắt, trong đầu vẫn cứ hiện lên cặp mắt mang đầy nước mắt kia, rõ ràng biết nó là giả, là giả bộ, nhưng anh vẫn cứ chết tiệt để ý đến nó, hơn nữa còn để ý đến tất cả mọi thứ.

Điện thoại đặt ở một bên vang lên, anh cầm lên, vừa thấy cái tên xuất hiện chính là Lý Mạn Ny, thì đáy mắt anh hiện lên một chút áy náy, hình như gần đây, anh đã quá mức hồ hởi với cô rồi.

“Luật, anh đang ở đâu, anh rất bận sao?”

Giọng nói ngọt ngào của Lý Mạn Ny vang lên bên tai anh, không trách móc, cũng không nói câu oán giận, cô luôn quan tâm như vậy, cho nên mới khiến cho nhiều năm như vậy, nhưng Sở Luật vẫn rất cưng chiều và đau lòng cô, cũng rất yêu thương cô.

“Không có gì, gần đây anh hơi bận một chút, một lúc nữa anh sẽ trở về.”

Vẫn là giọng nói có chút lạnh lạnh lùng, tuy nhiên, cũng đã nhẹ nhàng hơn nhiều.

Anh để điện thoại xuống, lại nằm xuống một lần nữa, đặt tay ở phía trước ngực mình, hơi nhắm lại đôi mắt đen luôn phức tạp, có lẽ anh và cô nên kết thúc, lâu như vậy rồi, đối với thân thể của cô, anh cũng ném đủ rồi, dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi.

Cũng không có cái gì làm người ta lưu luyến, huống chi lại là người phụ nữ ai cũng có thể lấy làm chồng.

Chỉ là, tại sao? Trái tim của anh lại trống rỗng, có lẽ là, trái tim của anh đã không còn ở đây từ lâu rồi.

Anh không muốn suy nghĩ, càng không muốn truy cứu chuyện này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Đây là thay lòng đổi dạ

Edit: Năm

Ở mép giường di động vẫn nằm chõng chờ ở đó, Lý Mạn Ny buông điện thoại trong tay ra, nhìn xung quanh văn phòng trống không đáng sợ, anh nói anh đang bận, anh nói anh đang làm việc, chỉ là, thật sao?

Ngoài nơi này ra, anh còn có thể đi tới nơi nào làm việc, làm việc gì được chứ?

Mà trực giác của người phụ nữ, nói cho cô biết, anh nhất định đang có chuyện gì đó giấu cô, hơn nữa lại liên quan đến người phụ nữ khác, vì trên người anh có vết sẹo của người phụ nữ khác, mà bọn họ đã lâu không ở bên nhau rồi.

Bọn họ vẫn ngủ chung, chỉ là anh không có chạm vào cô, bởi vì hiện tại đang cô tới thời kì an toàn, sẽ không mang thai, cho nên, có phải anh cảm thấy không có gì là cần thiết nữa?

Sắc mặt của cô đột nhiên trầm xuống, đôi tay cũng nắm thật chặt, có phải anh có người phụ nữ khác rồi không, tuy rằng cô không muốn thừa nhận, nhưng cô lại không thể lừa chính mình.

Cô không tin, thật sự không tin, chồng của cô lại có người phụ nữ khác, cô nghĩ rằng bọn họ yêu nhau, lúc mới cưới anh yêu cô như vậy, mỗi ngày đều quấn lấy cô không rời, chỉ là bây giờ rốt cuộc thì cái gì đã thay đổi, có phải bởi vì cô không có con, hay là anh, đã thay lòng đổi dạ.

Cô quay lại, phát hiện không biết Đỗ Tinh Đường đã đứng trước cửa từ khi nào, vẻ mặt hoảng hốt há to miệng, mà trên mặt anh ta là vẻ ghen tị và vằn vẹo cứng nhắc, rồi mới miễn cưỡng cười, “Tôi phải đi về, Tinh Đường, thế nào, tôi có cái gì không đúng sao?”

Tay cô có ý sờ sờ mặt mình, cố tình tránh ánh mắt của Đỗ Tinh Đường.

“À... không, không có gì,” Đỗ Tinh Đường vội vàng khoát khoát tay, có thể là anh nhìn lầm rồi, cái vẻ mặt người phụ nữ nham hiểm vừa rồi, làm sao có thể là chị dâu lương thiện, sẵn sàng lại dịu dàng được?

“Anh họ không ở, em tới lấy chút văn kiện” anh đi đến trước bàn làm việc của Sở Luật, nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền bê một đồng lớn văn kiện lên, sau đó nhanh chóng rời đi, không biết là vì cái gì, lần đầu tiên anh có cảm giác người phụ nữ này cười quá mức dịu dàng, thậm chí làm anh toàn thân nổi da gà.

Quả nhiên là, anh khó có thể hưởng thụ được người đẹp rồi.

Lý Mạn Ny đợi anh đi rồi, mới thu lại nụ cười trên khuôn mặt, môi đỏ mọng có chút nặng nề nhếch lên, cô nhất định phải tìm ra người phụ nữ kia là ai, cảm giác của cô sẽ không sai.

Trong văn phòng của Sở Luật, thư ký trẻ lập tức đứng lên, hơi cong eo nhỏ cúi chào cô, Lý Mạn Ny có chút không vui trừng mắt, cô thư ký ngây người, sao mà ánh mắt phu nhân nhìn cô lại giống như là cô đang quyến rũ tổng giám đốc vậy.

Cô ta có chút khó hiểu nhìn theo bóng dáng Lý Mạn Ny rời đi, lúc này mới lấy tay vỗ vỗ vào ngực, người đàn ông như vậy, cô nào dám chứ, hơn nữa toàn công ty mọi người đều biết, tổng giám đốc của họ rất yêu vợ, nhưng vì cái gì, phu nhân lại như thế này?

Thật sự không nghĩ ra.

Quả nhiên, đôi khi lấy một người chồng ưu tú như vậy cũng không an toàn, bởi vì phụ nữ luôn luôn đa nghi.

Không phải là vợ của tổng giám đốc bọn họ...?

Cô lật lại lịch trình hàng ngày trong thời gian gần đây của Sở Luật.

Bàn tay lại chống cằm, gật đầu một cái, ừ, gần đây tổng giám đốc cũng không có gì là kỳ lạ, chỉ ngoại trừ, anh ít nói hơn, mặt cũng không vui hơn, nhưng anh vẫn luôn là người như vậy, ít hơn so với bình thường, mới càng kỳ lạ.

Mà cô hy vọng, tốt nhất không nên xảy ra chuyện gì, nếu không, người chịu liên lụy nhất chính là cô, ai bảo cô ở gần văn phòng của tổng giám đốc như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 261: Tâm thần phân liệt

Không cần phải nói, con thịnh nộ này nhất định sẽ giáng lên đầu cô trước.

Đỗ Tình Đường ném tài liệu trong tay ra, nhìn đồng hồ, ầy, hôm nay anh ta có thể tan ca, tổng tài vĩ đại của tụi này tan ca rồi, anh ta dĩ nhiên không thể chỉ ngồi người ở chỗ này được, hơn nữa người kia còn đang chờ anh ta.

Bóp bóp bả vai đau nhức, anh ta bỏ tay vào túi, sau đó tiêu sái rời đi, nữ nhân viên trẻ trung cũng là vì Phó tổng Sở thị anh ta mà tới, em họ của tổng tài tập đoàn Sở thị ném rau chân vịt, thanh xuân phơi phới, đẹp trai như lồng lộn, hơn nữa lại hết sức ôn nhu, so với cục đá Sở Luật đã kết hôn mà nói, hiển nhiên, anh ta mới viên kim cương độc thân trong công ty, hơn nữa chủ yếu nhất là chuyện, anh ta không có bạn gái, cho nên, tất cả nữ nhân viên ở đây đều là rình anh ta 24/24.

Chẳng qua, nếu như các cô biết người đàn ông kim cương trong mắt mình, không thích phụ nữ, mà thích đàn ông, không muốn tìm bạn gái, mà là bạn trai, không biết các cô ngã cái rầm, rồi sau đó trái tim thủy tinh tan vỡ đầy đất không.

Trong xe, Đỗ Tình Đường nghịch ngón tay thon dài của mình, như có điều suy nghĩ nhìn người đàn ông bên cạnh, người đàn ông còn đáng đẹp hơn anh ta, cao hơn anh ta, thật khiến người ta không chịu nổi.

"Cậu hẳn là nên về hỏi mẹ xem, tại sao lại sinh mình bình thường như vậy?" Đông Phương Kính hai tay ôm ngực nhìn Đỗ Tình Đường, ánh mắt ôm hận, khề nhếch mày.

Anh đẹp trai không phải lỗi của anh, mà xấu mới là cái sai của Đỗ Tình Đường.

"Đông Phương Kính!" Đỗ Tình Đường gào lên, "Đừng nhắc mẹ tôi, anh biết rõ, tôi sợ mẹ nhất mà, " anh ta thấp giọng cảnh cáo một tiếng, sau đó trừng mắt với anh.

"Hôm nay tôi muốn làm công, không làm thụ đầu, " anh ta che mặt, tại sao lần nào anh ta cũng là người bị đè, trong lòng anh ta thấy bất công cực độ, anh ta cũng muốn người đi đè người khác, chẳng lẽ anh ta trời sinh làm thụ sao?

Đông Phương Kính cao thâm khó lường đánh giá phân thân của anh ta, "Có thể, " khoe miệng anh nghiền ngẫm câu dẫn, chỉ cần anh ta có thể đè, anh sẽ để anh ta đè.

"Này, Đông Phương Kính, " Đỗ Tình Đường hiển nhiên không chú ý tới Đông Phương Kính có chủ ý khác, đối với người đàn ông phúc hắc này anh ta có lúc thật sự không thể hình dung nổi.

"Cái gì?" Miệng Đông Phương Kính treo nụ cười thân nhiên, nụ cười nhẹ nhàng, phải dùng từ đẹp để hình dung, vốn là sinh nam tướng nữ, nhưng là bẩm sinh dương cương, không thể không nói, có vài người thật sự trời sinh đã hoàn mỹ.

"Anh nói, một người phụ nữ luôn hiền lành, hoàn mỹ trong mắt tất mọi người, cũng sẽ lộ ra vẻ mặt thâm độc sao?" Đỗ Tình Đường một tay chống cằm, hồi tưởng lại dáng vẻ đầy ghen tị hận của Lý Mạn Ny, trong lòng anh ta liền cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu như là người khác thì không kỳ quái, nhưng người kia là chị dâu luôn hiền lành của anh ta, chẳng lẽ con người thật sự có hai mặt, hai nhân cách, tâm thần phân liệt, như vậy thật sự là quá đáng sợ.

"Có hai loại có thể, một loại chính là cậu nhìn lầm rồi." Đông Phương Kính khoanh tay, cùng phân tích với khúc gỗ này, anh hơi nheo mắt, "Mà loại thứ

hai chính là..."

"Cô ta vốn cũng không phải là người tốt, cái hai người thấy chẳng qua là bề ngoài của cô ta, trên thế giới này không có ai hoàn mỹ, cô ta càng hoàn mỹ thì càng có vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Quá nhiều lời

Đỗ Tình Đường sờ trán, thật vậy không?

"Chờ một chút..." mắt anh ta đột nhiên mở ra, khi nhìn thấy một thân thể nhỏ nhỏ bèn vội vàng mở cửa xe, là vật nhỏ kia, anh ta không nhìn lầm. Mà Đông Phương Kính thì mặc anh ta xuống xe, cuối cùng cũng theo chân đi xuống, anh ta thật ra đã sớm phát hiện.

"Tiểu Vũ Điểm?" Đỗ Tình Đường thử gọi đứa bé đội mũ mặt trời nhỏ, Tiểu Vũ Điểm quay đầu, vừa thấy là chú, trên gương mặt nhỏ nhỏ xuất hiện nụ cười ngượng ngùng.

"Chú, " Giọng nói ngọt như mật, khiến Đỗ Tình Đường nghe xong trong lòng cũng ngọt ngào, giọng nói thật sự rất dễ nghe, là chú nè, tiểu bảo bối, cháu còn nhớ chú hông, anh ta đi tới, ôm lên tiểu Vũ Điểm đang đứng.

Nhưng bất ngờ, anh ta nhú mày, tiểu bảo bối, có phải gần đây cháu không ăn cơm không, làm sao nhẹ quá vậy, anh ta dùng một tay là có thể nhấc lên rồi, lần trước ôm bé vẫn có chút nặng mà, sao lần này lại nhẹ đi nhiều quá, không phải trẻ con đều càng lớn càng nặng sao, làm sao con bé lại nhẹ đi.

Tiểu Vũ Điểm mở đôi mắt tròn xoe, lộ ra gương mặt nhỏ hơn, Tiểu Vũ Điểm có ăn, bé cúi đầu xuống, ôm chặt bé con trong tay, chỉ là ăn xong sẽ bị nôn ra.

"Tiểu bảo bối sao phải đội mũ, trời không nắng lắm mà?" Đỗ Tình Đường kỳ quái nhìn trời một chút, không hề nhúc nhích, nhóc này làm sao lại sớm như vậy mà đã đội mũ ra ngoài, chả có hề thâm mỹ của ba nó không bình thường.

Anh ta vừa nói, vừa cầm mũ trên đầu Tiểu Vũ Điểm, ấy nhưng Tiểu Vũ Điểm lại hai tay ôm thật chặt đầu mình, sống chết cũng không buông ra.

"Chú, đừng nhìn, Tiểu Vũ Điểm xấu lắm, " cô dẩu miệng nhỏ nhỏ, hai tay be bé che đầu mình thật mạnh;

"Tối đây, không quan trọng, chú chỉ liếc cái thôi, một cái thôi." Đỗ Tình Đường dụ dỗ bé, không biết tóc nó đã cắt ngắn, cho nên khó coi. Nhưng anh ta vẫn muốn thấy bộ dáng đó của bé đầu tiên, thật sự là quá đáng yêu, trắng trắng mềm mềm, giống như trẻ con, không đúng, bé vốn là trẻ con mà.

"Không muốn!" Tiểu Vũ Điểm đấu tranh, Đỗ Tình Đường vội vàng buông cô xuống, chỉ sợ vô tình làm bị thương nhóc này.

Hai chân nhỏ vừa chạm đất, bé liền chạy về phía trước, bé phải đi tìm mẹ, không để người khác thấy đầu mình.

"Tiểu bảo bối, cháu chạy chậm một chút, kéo ngã giờ, " Đỗ Tình Đường khẩn trương nhìn đôi chân ngắn cùn nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, hai chân vừa ngắn vừa nhỏ, thật sự có thể chống đỡ người cô sao?

Hơn nữa, nhìn mình đáng sợ đến nỗi khiến bé chạy nhanh như vậy ư?

Tiểu Vũ Điểm không ngừng chạy về phía trước, gió không ngừng thổi lên mũ bé, bàn tay nhỏ bé buông lỏng một chút, cái mũ liền bay ra sau lưng, bé quay đầu lại, trên hàng mi dài nhiễm đầy nước mắt trong suốt, cũng khiến Đỗ Tình Đường thấy được đầu bé, không có tóc, là một cái đầu trọc.

Ông trời ơi, tại sao có thể như vậy?

người nhà bé sao lại có thể cạo sạch tóc bé, xấu quá vậy.

Mà sự chê bai trong mắt Đỗ Tình Đường, đối với một tiểu Vũ Điểm hết sức nhạy cảm mà nói, thương tâm vô hạn, cô chớp mắt, trên gương mặt nhỏ trong nháy mắt rơi đầy nước mắt, khiến người ta vô cùng đau lòng.

"Này, không phải chú..." Đỗ Tình Đường gấp gáp, còn muốn giải thích gì đó, nhưng đứa bé kia đã chạy không thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Cháu rất xấu sao?

"Em nói nhiều quá, cũng rất ngu nữa, nó không để cho em nhìn, nếu em không nhìn thì thôi đi, nhìn còn phải lộ ra biểu cảm đó, đáng đời bị ghét, bị hiểu lầm." Đồng Phương Kính thật muốn đá Đỗ Tình Đường một cước, trong mắt cũng hơi trầm xuống, đáng tiếc, nhóc con xinh đẹp như vậy, có điều, đầu trọc cũng rất đáng yêu, ai bảo khuôn mặt nhỏ bé của nhóc xinh đẹp tới vậy.

"Aiz, em biết sai rồi, " Đỗ Tình Đường bất lực cúi đầu xuống, anh ta xoa xoa ngón tay, lần kế gặp lại, anh ta nhất định sẽ tự đi xin lỗi nhóc kia.

Tiểu Vũ Diễm rúc vào góc tường, cho đến khi chiếc xe kia lái đi, sau đó, bé đứng lên, mẹ.. Cánh tay nhỏ bé ôm mình thật chặt, uất ức nhìn cánh tay trống không, cô muốn bé con, mẹ nữa.

Hạ Nhược Tâm nhặt dưới đất lên một cái mũ nho nhỏ, trong tay còn cầm một con bé con, cô phải cầm cái này đi, lúc thử mũ cho Tiểu Vũ Diễm, quên mất bé con của nó.

Tiểu Vũ Diễm của cô không thể rời khỏi con bé con này, cho nên, cô đành phải mình chạy đi lấy, nhưng nhóc con lại không muốn gặp người, cô chỉ có để bé đứng ở nơi mình có thể thấy, sau đó phải đi lấy con nít.

Góc tường có chỗ lộ ra ngoài một góc vấy hồng nho nhỏ, cô biết con gái chính trốn ở đó, từ sau khi bị bệnh, Tiểu Vũ Diễm như nhạy cảm hơn cả trước kia.

Nắm chặt bé con trong tay, cô đến gần, cho đến khi nhìn thấy cái đầu sáng loáng, bước chân cô mới dừng một chút, Tiểu Vũ Diễm giống như cái neo nhỏ bị vứt bỏ, người rúc vào góc tường, bé thỉnh thoảng khịt cái mũi nhỏ, hai mắt hồng hồng, hiển nhiên là đã khóc qua.

"Mẹ... Bé con..." Cô nghe được giọng nói nho nhỏ không ngừng kêu bé con, cũng đang không ngừng kêu mẹ.

Cô ngồi xuống, sau đó đưa bé con vào trong lòng con gái, trong lòng nhiều thêm một vật, Tiểu Vũ Diễm cúi đầu xuống, khi nhìn thấy là bé con của mình, vành mắt lại đỏ lên, vội vàng ôm chặt lấy.

Mẹ.. Bé đứng lên, lao đảo lác lư nhào vào lòng Hạ Nhược Tâm

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm có phải rất xấu không, chú không thích Tiểu Vũ Diễm nữa rồi." Hạ Nhược Tâm ôm chặt thân thể nho nhỏ của con gái, căn bản cũng không biết người chú trong miệng bé là ai, nhưng, cô biết ý con gái, con gái cô biết xấu đẹp rồi.

"Tiểu Vũ Diễm của mẹ là xinh đẹp nhất. " cô cẩn thận đội mũ lên đầu con gái, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ đã gầy không ít của con gái, đứa bé này vốn không mập, bây giờ lại gầy đi, khuôn mặt nhỏ nanh ta nanh chóng gầy rộc, càng thêm nhỏ nanh ta.

"Thật sự không xấu xí sao?" Tiểu Vũ Diễm một tay ôm bé con, một tay sờ mũ trên đầu, cô biết mình bây giờ không thể tết đuôi sam nữa, cũng không thể mang nơ bướm xinh đẹp nữa, chỉ là như một cái đầu trọc nhỏ, thật sự dễ nhìn sao?

"Tiểu Vũ Diễm bị bệnh, rất nhanh sẽ mọc lại. " cô hôn khuôn mặt nhỏ nanh ta của con gái, sau đó mới kéo bàn tay bé bé, "Mẹ mang con đi một nơi, con rất nhanh sẽ biết Tiểu Vũ Diễm là đứa bé vô cùng xinh đẹp."

Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng gật đầu, một tay ôm bé con, một tay nhỏ bị Hạ Nhược Tâm kéo, bé bước rất chậm, cái mũ be bé che đi khuôn mặt nhỏ nanh ta cực kỳ xinh đẹp, có vài người thậm chí thỉnh thoảng nhìn bé, mà đầu bé lại càng ngày càng cúi thấp, người ta rõ ràng nói bé đẹp, nhưng bây giờ bé lại cho là, bọn họ đang chê bé xấu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Mát mẻ

Đầu bé càng ngày càng thấp, lông mi thật dài cũng đang không ngừng nháy, tựa như sắp khóc.

Len lén, bé dùng bàn tay nhỏ lau nước mắt, lại nắm chặt tay mẹ, ngẩng đầu nhìn cô.

Sao vậy, đi một hồi, Hạ Nhược Tâm dừng bước, xoa khuôn mặt nhỏ nanh ta của con gái, mắt con bé vẫn hồng hồng, Tiểu Vũ Diễm vừa rồi hình như là lại khóc.

"Mẹ, ôm..." Bé vươn hai cánh tay nho nhỏ, cho tới bây giờ bé chưa bao giờ chủ động để cho Hạ Nhược Tâm ôm, lần này bé thật sự sợ.

Hạ Nhực Tâm cúi người xuống ôm Tiểu Vũ Điểm vào lòng. Tiểu Vũ Điểm chôn toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn ta trong ngực mẹ, bé không muốn gặp người, cũng không ai muốn gặp.

Hạ Nhực Tâm nhẹ nhàng vuốt mủ của con gái, sau đó đi về phía trước, cho đến khi Tiểu Vũ Điểm có cảm giác yên lặng, bé mới ngẩng đầu lên, mẹ, chúng ta đã tới chưa? Bé lấy vì hai người đã trở lại bệnh viện, bởi vì, chỉ có trong bệnh viện mới có thể an tĩnh như vậy, không có ai nói chuyện, song khi bé nhìn chung quanh, nơi này không phải bệnh viện.

"Tiểu Vũ Điểm, chờ mẹ một chút, " cô để con gái một bên, Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn gật đầu một cái, ôm bé con của mình chơi tiếp.

"Cô thật sự quyết định?"

Hạ Nhực Tâm ngồi trước gương, mà trong gương, vẫn là gương mặt đó, cô không khóc, cũng không cười, chẳng chỉ bình tĩnh nhìn chăm chăm một mình khác, lại quay đầu nhìn con gái còn đang mang mủ, rồi sau đó cô trong gương gật đầu một cái.

"Ừ, quyết định, kéo."

Cho đến khi cây kéo rơi xuống, cô trong gương mơ hồ, đến lúc rõ ràng lại, cô đưa tay ra, quệt nước mắt lưu ở trên cằm.

Một nhúm tóc rơi xuống, có dài có ngắn, vô cùng đen mềm, vô cùng đẹp, nhưng bây giờ đã mất đi tất cả ánh sáng, từ lúc rơi xuống kia, liền chết.

Cho đến khi người phụ nữ trong gương bắt đầu biến thành một người đầu trọc, trọc lóc, cô biết con gái để ý tóc mình như thế nào, cũng biết cô có bao nhiêu sợ hãi, cô sao có thể để Tiểu Vũ Điểm cũng giống mình khi còn bé được, bị người nói là đầu trọc không ai yêu, bé có người yêu, bé có người mẹ thích bé nhất, một người mẹ có thể vì cô mà làm tất cả mọi chuyện.

Cô đứng lên, đi tới Tiểu Vũ Điểm vẫn luôn cúi đầu, Tiểu Vũ Điểm đột nhiên mở thật to hai mắt, sau đó vươn tay ra, mẹ..

Hạ Nhực Tâm ôm con gái lên, tay Tiểu Vũ Điểm đặt trên đầu Hạ Nhực Tâm, tại sao mẹ cũng không có tóc, cô so sánh với đầu mình, không quá rõ, mà cô kỳ quái hỏi thử, tại sao mẹ lại học Tiểu Vũ Điểm, không có tóc, mẹ cũng bị bệnh sao?

"Bởi vì như vậy mát mẻ. " Hạ Nhực Tâm nhẹ nhàng bóp khuôn mặt tròn tịa của con gái, "Cho nên, Tiểu Vũ Điểm không hề xấu xí, bởi vì chúng ta rất mát mẻ nha."

"Mát mẻ?" Tiểu Vũ Điểm kéo mủ trên đầu mình xuống, đầu trọc lớn cùng đầu bóng nhỏ, không hề khiến người ta cảm giác buồn cười, mà có chút tí ti cảm giác, khiến người khác không nhìn được muốn rơi lệ, đây là một người mẹ yêu, một người mẹ yêu vô tư nhất.

"Con bé xinh đẹp hơn mẹ rồi. " ánh thợ cắt tóc trẻ uon ướn, xoa cái đầu bóng nhẵn của Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm ngượng ngừng cười cười, nằm trong lòng Hạ Nhực Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Ai không biết cười

"Cám ơn anh, " ôm con gái lên, Hạ Nhực Tâm cúi chào thợ cắt tóc, sau đó đội mủ lên đầu Tiểu Vũ Điểm.

Một đứa bé đầu trọc không đáng sợ, nhưng một người phụ nữ thì, một phụ nữ trẻ trung, cô đi ra ngoài luôn thu hút ánh nhìn, tuyệt đối xem thường, có điều cô vẫn luôn mỉm cười, chỉ cần thấy được gương mặt đáng yêu trong lòng thì sẽ cười dịu dàng, mà trong lòng cô, cũng có một cô bé đầu trọc.

ngũ quan đứa bé hết sức tinh xảo, cũng xinh xắn sâu sắc, chẳng qua là không có tóc.

Trầm Vi quay đầu lại, thường thức kiểu tóc biến đổi lớn như quỷ của Hạ Nhực Tâm, có chút mất tự nhiên và cổ quái, may mà cô có một gương mặt xinh đẹp, cho nên cũng sẽ không ảnh hưởng gì?

"Hôm nay cô đổi kiểu tóc à?" Cô nhẹ giọng hỏi, đối với chuyện Sở Luật và cô không nói tới một chữ, tựa như nói với cô, cô sẽ dùng một câu chuyện đổi lấy câu chuyện của cô, nếu không, cô không biết phải hỏi gì.

"Không phải vậy, " Hạ Nhực Tâm lắc đầu, sau đó tóc già lên, lộ ra cái đầu trọc, "Tôi không đổi kiểu tóc, chẳng qua là không có tóc, " cô lại đeo tóc già lên, trầm vi nhăn mày, cũng không có gì ngoài ý muốn.

"Cậu đầu trọc cũng rất đẹp, ừm, thật ra thì kiểu tóc này cũng rất hợp với cậu." Cô không hỏi nguyên nhân, tất cả đều là chuyện của cô, thân thể của cô, tự cô quản lý, tốt xấu tự mình biết, thậm chí người khác liếc nhìn vài lần cũng không thể thoát ra.

"Cám ơn, " Hạ Nhực Tâm hơi cười, có chút bi thương bên trong, song chỉ cần nghĩ đến con gái cuối cùng cũng nở nụ cười, cô vẫn cảm giác thật đáng

giả.

"Người kia tôi, " Thảm Vi đứng thẳng người, đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Hạ Nhược Tâm hơi hạ xuống, giữa môi đắng chát, chỉ cần nghĩ một chút, chỉ cần nghe được một ít, là thấy khổ.

Thật sự rất khổ.

Người đàn ông mặt âm trầm từng bước đến gần. Cô nhắm mắt lại, rất nhanh, trên cổ tay truyền đến một cơn đau nhói.

Cô bắt đầu quen với những cơn đau này, bắt đầu không để ý đến những cơn đau này, cho nên, cô không giãy giụa, cũng không kêu đau.

"Hạ Nhược Tâm, tôi mua cô, cô sẽ cho tôi một khuôn mặt nhân nhô sao?" giọng nói lạnh lùng của Sở Luật vang lên bên tai cô, nhìn anh ghét cô như vậy, giống như một ác ma.

Thật ra, anh biết rất rõ, anh chính là.

Anh dùng tất cả của mình, không chút tình cảm phá hủy người phụ nữ này, từ thân thể đến trái tim cô, thương tổn đến không hết. Bốn năm đầu như vậy, bốn năm sau vẫn thế.

Hạ Nhược Tâm mở hai mắt ra, môi hơi nhếch lên, có điều nụ cười ấy vẫn là khổ.

Cô cười, anh bắt cô cười, cô liền cười, chỉ cần anh có thể cứu Tiểu Vũ Điểm của cô, cho dù anh ta không biết Tiểu Vũ Điểm chính là con gái anh ta, chỉ cần anh ta có thể cứu, anh ta muốn cô mạng cũng được.

Huống chi chi là một nụ cười, một biểu cảm trên gương mặt, cười, có ai mà không biết?

Cô vốn không phải một người bán nụ cười.

"Cô thật sự rất xấu, " Sở Luật rất ghét bỏ nụ cười khổ trên mặt cô, dùng sức nắm chặt tay, nếu không, anh ta thật sự không biết có đánh thẳng lên mặt cô hay không.

Anh ta ghét nhìn cô thế này, ghét dáng vẻ như sắp chết của cô, anh ta muốn biểu cảm ở cô là yêu, anh ta muốn cô yêu anh ta như bốn năm trước, yêu đến chết đi sống lại, yêu không cần bản thân, yêu đến nỗi có thể vì anh ta mà làm tất cả mọi chuyện, có điều tình yêu này, Sở Luật ràng buộc mình một cái, anh ta cong cánh môi mỏng, anh ta muốn cái vật này làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Dùng tiền mua được

Kỳ thật cuối cùng anh muốn chỉ là nỗi thống khổ của cô mà thôi.

Lại dùng sức nắm chặt cổ tay cô lần nữa, ngón tay của anh nắm chặt, thậm chí đều không thèm để ý sức mình cũng có thể bóp nát xương tay của cô.

Đối với một người phụ nữ không có yêu, anh có thể làm được tàn nhẫn vô tình như thế, chỉ là không có biết, tay của anh càng nắm chặt, tim của anh càng đập nhanh, thậm chí có chút đau, người phụ nữ này kéo lên cảm xúc chân thật nhất, cũng là đáng sợ nhất.

Kéo cổ tay mảnh khảnh của cô, anh nhanh chân đi ra ngoài, thậm chí, không để ý người phụ nữ bên cạnh có thể đuổi theo bước chân của anh hay không.

Lên xe, anh mở cửa xe ra, lạnh giọng ra lệnh, cô là anh dùng tiền mua được, anh muốn thế nào cũng có thể, Hạ Nhược Tâm xoa cổ tay của mình, ngồi ở trong xe, cô cúi đầu xuống, sờ cổ tay sưng đỏ, xoa một chút.

Lại là nhà này, lại là đối đãi tàn nhẫn, xé đi của cô, như là phát tiết, anh cần bản không để ý cô có thể tiếp nhận hay không, có ưa thích hay không, có tự nguyện hay không.

Anh cướp bóc tất cả cảm quan của cô, Hạ Nhược Tâm cắn thật chặt mu bàn tay của mình, ngoại trừ tiếp nhận bên ngoài, cái gì cô cũng không thể ngăn cản.

Có lẽ, đây chính là thứ cô nên nhận, là cái giá phải trả cho người đàn ông từng yêu, cô nhắm lại hai mắt, không có cảm giác, cái gì cũng không có, cô chẳng qua là coi mình đã chết rồi, dùng thân thể của mình trả nợ cho con gái, cô thiếu anh, mà con gái của cô cũng thiếu anh.

Thấy cô như là người chết, tay Sở Luật đặt trên bờ vai cô, dùng sức nắm, một tiếng đè nén ngẹn ngào yếu ớt vang lên, sau cùng cô vẫn nhìn được, cô

không ngừng lắc đầu, chỉ hi vọng dạng tra tấn này, nhanh chóng qua, cô không muốn, cũng không tiếp tục suy nghĩ, đến khi nào nhục nhã này mới có thể kết thúc, chẳng lẽ, cứ không ngừng nghỉ như vậy, thẳng đến ngày cô chết?

Hiển nhiên người đàn ông kia không muốn buông tha cô, càng thêm dùng sức, thậm chí tàn nhẫn, chỉ muốn bức ra cảm giác của cô, chỉ là, anh giống như không biết, cô đã sợ hãi, đã sợ hãi cùng anh làm chuyện như vậy rồi.

Năng lực chịu đựng của một người phụ nữ là có hạn, Hạ Nhược Tâm là người, cô cũng biết. Khi nhận nhiều tổn thương cuối cùng lúc lau vết thương, mới phát hiện, muốn trở lại, khi đó khó thể nào.

Kích tình qua đi, Sở Luật lãnh đạm ngồi ở một bên hút thuốc, Hạ Nhược Tâm bắt đầu mặc quần áo của mình, trên bờ vai có dấu vết xanh tím, nhìn có chút thấy mà giật mình, anh chưa từng dịu dàng với cô như vậy.

"Tóc của cô là chuyện gì xảy ra?" Sở Luật mới ngồi ngay ngắn, rất chán ghét kiểu tóc kỳ lạ của cô hôm nay, không dài không ngắn, rõ ràng là tóc giả, anh là cùng người lên giường, mà không phải nhựa cây.

"Không có gì, chỉ là giả mà thôi, không phải như vậy càng tốt hơn, càng có thể mới mẻ sao?" Hạ Nhược Tâm mặc xong quần áo, đứng ở trước mặt anh, có ý nói nhẹ, đối với cô mà nói, trên đời này vốn không có bao nhiêu thật.

"Sở tiên sinh, có phải anh nên trả tôi tiền lương hay không." Cô vươn tay của mình, cô trả thân thể rồi, như vậy, có phải anh cũng nên trả thù lao cho cô hay không, con gái cô còn ở trong bệnh viện, rất cần tiền, cần rất nhiều rất nhiều tiền, có tiền, Tiểu Vũ Điểm có thể trị bệnh, có thể ăn đồ ngon, cũng có thể uống sữa, bệnh viện là nơi không đầy, cô kiếm nhiều, giống như cũng không đủ sửa cái lỗ hồng kia.

Cho nên, cô đòi tiền, cô còn muốn rất nhiều tiền.

"Thấp hèn!" mắt đen Sở Luật càng thêm âm một chút, anh đưa cột lên tiếng, thân thể Hạ Nhược Tâm cứng ngắc, cô không nói lời nào, tay vẫn đặt ở trên không trung, giống như anh nói, không cần mặt mũi, thấp hèn tới cực điểm.

"Tôi biết tôi tiện, bởi vì, tôi rất cần tiền, không có tiền, tôi không có khả năng sống sót: "Cũng sẽ không thể cứu Tiểu Vũ Điểm, mà câu này cô vĩnh viễn không có khả năng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Tiểu tam

Sở Luật lấy ví từ trong ngực ra, rút ra mấy tờ, ném vào mặt cô, thậm chí đều tạo thành một vết cắt, rất đau.

"Cầm tiền, mau lăn ra ngoài, đừng có để tôi nhìn thấy mặt mũi cô, buồn nôn." Anh ném ví tiền của mình xuống đất, hai tay dùng sức nắm chặt, đều có thể nghe được đốt ngón tay của anh đang không ngừng vang lên cảnh cách.

Hạ Nhược Tâm nhịn xuống đau đớn trong mắt, ngồi xuống dưới đất nhặt số tiền kia, từng tờ từng tờ, cẩn thận nhét vào trong túi sách của mình, lúc này mới từng bước một ra ngoài, ánh mắt khẽ nhìn qua ánh mắt anh, lạnh lẽo.

Cô lộ ra nụ cười khó coi, anh đối với cô cho tới bây giờ đều như thế, coi như từng có dịu dàng, cũng giống như, cũng là vì để cho cô nhảy vào hầm lại.

Cô nên sớm hiểu người đàn ông này không yêu cô, mà cô cũng yêu sai, cho nên, hiện tại cô không thương, không thương, cô chỉ thích Tiểu Vũ Điểm, chờ Tiểu Vũ Điểm tốt, bọn họ rồi đi nơi này, rồi đi nơi này thật xa, sẽ như cuộc sống trước kia, tuy rất kham khổ, nhưng rất hạnh phúc.

Cô ngẩng đầu, trên mặt có ý cười hoảng hốt, cuộc sống như vậy thật tốt, cô sẽ không xa cầu quá nhiều, bởi vì, cô không tham lam ", trước kia cũng bởi vì quá tham lam, cho nên, mới có thể để cho mình như thế, rơi xuống tình cảnh như thế này, mà bây giờ sẽ không, cô sẽ không yêu cầu thứ không thuộc về mình, cũng sẽ không dùng tất cả để yêu một người đàn ông.

Trước kia yêu, rất nhiều.

Cô từng bước từng bước rời đi, trên mặt có tái nhợt, sắc mặt của cô cho tới bây giờ đều không có tốt hơn, một đầu tóc giả, hiện tại cũng rối loạn, như là một mù điện.

Một người phụ nữ đột nhiên đứng ở trước mặt của cô, giống như ở chỗ này chờ cô rất lâu.

Cô dừng lại bước chân mình, ánh mắt mơ màng nhìn người trước mặt, bờ môi mím chặt.

Quả nhiên là cô, giọng người phụ nữ mang theo sắc nhọn, biểu tượng dịu dàng cũng bị đánh phá.

"Hạ Nhượng Tâm, cô thật không biết xấu hổ, vậy mà câu dẫn chồng của người khác!" Người phụ nữ nhanh chân đi tới, bộp một tiếng, giờ tay tát tới, Hạ Nhượng Tâm không kịp phản ứng, trên mặt đã truyền đến đau rất, cô bưng kín mặt mình, trong con người có một loại thương tổn.

Kỳ thật, cô không biết xấu hổ, bởi vì, người kia là chồng của người khác, mà cô vừa rồi còn từ trên giường của anh xuống.

"Hạ Nhượng Tâm, tại sao cô có thể, đó là chồng của tôi, cô lại câu dẫn anh ấy, người khác cô có biết cái gì gọi là vô sỉ không, cái gì gọi là thấp hèn không?" Lý Mạn Ni có chút điên cuồng hô hào, cô ta thật muốn xé nát gương mặt này: "Cô thật sự là ai cũng có thể làm chồng, rồi khỏi đàn ông liền sống không nổi đúng không? Sao cô không đi chết đi, bốn năm trước, cô làm ra chuyện ác tâm như vậy, sao cô còn có mặt mũi mà sống? Nếu tôi là cô, tôi đã sớm nhảy lầu chết rồi, sống trên cõi đời này làm người buồn nôn."

Nếu như không phải tận mắt thấy, không có người biết Tổng tài phu nhân tập đoàn Sở Thị ôn nhu hiền lành cũng sẽ có một mặt điên cuồng như vậy, cũng sẽ nói ra lời ác độc như vậy thì.

Hạ Nhượng Tâm chậm rãi buông tay của mình xuống, trên rõ ràng dấu năm ngón tay, mặt của cô, gần đây bị đánh rất nhiều lần, cô đã không cảm giác đau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Phản bội

Chỉ là, lòng của cô, lại vẫn đau đớn.

Không phải đau chết lặng và không đau, thì ra, sẽ còn đau.

"Bốn năm, chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra, không phải cô biết sao?" Hạ Nhượng Tâm cứ mở to mắt nhìn người phụ nữ trước mắt, bốn năm trước cô hận, thế nhưng bốn năm sau, cô đã không có hận, bởi vì, hận quá mệt mỏi, cô học được việc yêu chính mình, cũng yêu con gái cô.

Lý Mạn Ni mất tự nhiên, chẳng qua, lòng tràn đầy cừu hận, cô ta duỗi ngón tay chỉ Hạ Nhượng Tâm, có loại điên cuồng hoàn toàn che mắt.

"Cô rời đi Sở Luật, rời đi chồng tôi, tôi không cho phép cô câu dẫn anh ấy, cô chết, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô, tuyệt đối sẽ không."

"Cô không hiểu Sở Luật sao? Cô không hiểu rõ anh ấy sao?" Nhón tay trước mắt kém chút chút đâm vào mắt Hạ Nhượng Tâm, mà lông mi thật dài của cô ẩn hiện lạnh buốt, ai nói, cô muốn tiếp nhận những thứ này.

Cô cũng không muốn, cũng không nguyện ý.

Nếu như, có thể, cô muốn rời khỏi người đàn ông này càng xa.

"Cô đây là ý gì?" Lý Mạn Ni dùng sức hít một hơi, cuối cùng thu hồi ngón tay, nắm quần áo mình, không nên trách cô ta đã mất đi bình tĩnh, bởi vì gần đây cô ta bị ép điên rồi.

Sở Luật như gần như xa, cha mẹ Sở thị thỉnh thoảng hỏi tình huống bụng cô ta, còn một lần nữa nhìn thấy cô, Hạ Nhượng Tâm, càng làm cho cô ta không có cách nào tiếp nhận, người phụ nữ nào đều được, nhưng không thể với cô, không thể.

Hạ Nhượng Tâm khẽ cười một tiếng, cười có chút tang thương: "Chuyện người đàn ông kia muốn, cô có thể ngăn cản, hay là tôi có thể sao?"

Sắc mặt Lý Mạn Ni càng thêm trắng bệch, cô nói đúng, từ trước đến nay Sở Luật đều là người duy ngã độc tôn, anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần anh muốn, anh sẽ ra bất kỳ thủ đoạn để đạt được, mà anh không muốn, anh cũng có thể ra bất kỳ thủ đoạn hủy đi, giống như bốn năm trước anh hận Hạ Nhượng Tâm, triệt để hủy cô, chỉ là, cô còn sống, thậm chí, con là nguy cơ trong hôn nhân của họ, cô ta sợ chính mình sẽ biến thành một Hạ Nhượng Tâm khác.

Cô ta sợ mình mất đi Sở Luật, mất đi tất cả hiện tại.

Nhất là bởi vì Hạ Nhượng Tâm, bốn năm nay Sở Luật đều không có quên.

Mặc dù cố gắng để mình bình tĩnh, nhưng toàn thân Lý Mạn Ni vẫn không ngừng run rẩy, không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể nhìn chuyện như vậy, chồng mình vậy còn có gút mắc cùng vợ trước mà cô ta cũng không ngoại lệ.

"Cô không cần lo lắng, chẳng mấy chốc tôi sẽ rời đi, vị trí của cô không có người có thể cướp đi, tôi cũng không phải cô." Hạ Nhượng Tâm có chút thê lương nhếch khóe môi của mình, từng bước từng bước rời đi, tay của cô nhẹ nhàng vuốt mặt mình, trên mặt vẫn đau đớn như cũ.

Chờ Tiểu Vũ Điểm của cô tốt, cô sẽ đi, rời đi những người này thật xa, cô muốn chỉ là yên ổn sinh hoạt, mà những người này, hiển nhiên cũng không để

cho cô sống sót, mặc kệ là Sở Luật, hay là Lý Mạn Ni, đều thế.

Mà Lý Mạn Ni đứng ngay tại chỗ, nhìn Hạ Nhược Tâm rời đi, sắc mặt vẫn khó coi, một cái tát căn bản không thể làm cho tức giận của cô ta biến mất, nếu như không phải vì thân phận của cô ta, cô ta thật muốn liều lĩnh đánh chết cái ngòi đàn bà không biết xấu hổ này.

Chỉ là, cô ta đã quên, cô ta cũng là loại đàn bà không biết xấu hổ, hiện tại tất cả bắt đầu lần nữa, cô ta đã quên lúc trước chính mình, kỳ thật cướp chồng của người khác, chiếm hôn nhân người khác, hủy gia đình người khác.

Cô ta quay đầu nhìn nhà của Sở Luật, nếu như không phải tự mình cô ta tới nơi này, lại tận mắt nhìn thấy, như vậy không phải mãi mãi cũng không biết, anh đã phản bội cô ta, phản bội hôn nhân của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 269: Áy náy

Cô ta hơi hơi ngẩng đầu lên, phần môi nếm được nước mắt cực mặn, cô ta sẽ không để cho anh rời đi, mà cô ta cũng không thể tin tưởng người phụ nữ kia nữa, cô ta sẽ dùng hai tay mình đoạt lại tất cả.

Hiện tại không mất đi, không có nghĩa mãi mãi sẽ không mất đi.

Mà cô ta chỉ tin tưởng mình!

Sau khi Sở Luật vào nhà, anh thấy trên bàn có chiếc bánh kem, mi tâm nhấn lại một chút, tạo thành một chữ xuyên. Tại sao ở đây lại có chiếc bánh kem, anh đưa tay lên sờ trán, mới phát hiện, gần đây anh không có để ý đến vợ mình.

"Luật, anh đã trở về." - Lý Mạn Ni ôm lấy anh từ phía sau, bàn tay mềm mại ôm chặt lấy thắt lưng anh, cô cũng không có giống với một người vợ thấy chồng mình vượt quá giới hạn, liền cãi lộn, cô ta cũng không có phát giận với bất kì người nào, cô ta sẽ dùng biện pháp của chính mình, vì cô ta biết rõ nhược điểm của Sở Luật ở nơi nào.

"Hôm nay là ngày gì vậy? Sao lại có bánh kem?" - Sở Luật nghiêm túc suy nghĩ, nhưng thật sự không tài nào nghĩ ra lý do gì để cô làm bánh kem, không phải sinh nhật cô, cũng không phải sinh nhật anh.

"Anh quên rồi sao, vài hôm nữa là kỉ niệm ngày chúng ta kết hôn, bởi vì em biết gần đây anh bận nhiều công việc, nên em muốn tổ chức sớm thì tốt hơn." "tay cô ta vuốt ve càng thêm gấp một chút, trong giọng giống như mang theo một loại cứng rắn nho nhỏ.

Trên mặt Sở Luật nhanh chóng lóe lên một chút áy náy, xoay người ôm lấy thân thể của cô ta, đây là thói quen bốn năm của anh, thói quen quan tâm cô, thói quen đối với cô tốt, cũng là thói quen sùng cô, thói quen, tự cho là yêu cô.

Chỉ là gần đây, anh lại có chút xem nhẹ, nếu như không phải bởi vì người phụ nữ kia, anh sẽ không "Thật xin lỗi, gần đây công ty có chút chuyện, chờ hết bận anh sẽ đền bù tổn thất: " Anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Lý Mạn Ni, lại không có phát hiện, khóe miệng Lý Mạn Ni hiện ra nụ cười trào phúng.

Xem nhẹ cô ta, lại để ý người phụ nữ khác, Luật, anh thật sự cho là mọi chuyện đều có thể giấu diếm cả đời, lúc anh ở cùng cô ta, cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới em sao?

"Anh đưa em ra ngoài: " Anh kéo tay Lý Mạn Ni, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, xác thực, bọn họ đã lâu không có cùng nhau ăn một bữa cơm, Nói đi rồi lại nói lại, đêm nay hẳn sẽ cho cô một đêm đặc biệt, anh không phải một người lãng mạn, cũng không có từng dỗ ngọt bất kì người phụ nữ nào, có một số việc, anh sẽ không nói ra.

"Được: " Lý Mạn Ni nhẹ nhàng gạt đầu một cái, khóe môi lộ ra y cười rộng lượng, Luật, kỳ thật, em không sao, em chỉ là quá nhớ anh, cô ta dựa đầu vào cánh tay chồng mình, lòng mi thật dài lóe lên mắt mắt, cũng bị Sở Luật bắt được, tay trái của anh lại nắm chặt lần nữa, hình như gần đây anh có chút vô tình rồi.

Ôm eo cô, hai người ngồi lên xe, qua nhà hàng bọn họ thường xuyên tới.

Hạ Nhược Tâm ôm Tiểu Vũ Điềm đi, coi như chỉ có một tay có lực, nhưng cô cũng không có cảm giác mệt, chỉ cần là con gái của cô, cô có thể ôm, trên đầu Tiểu Vũ Điềm vẫn mang theo chiếc mũ, thỉnh thoảng cúi đầu chơi với bé con.

"Đói bụng sao? Tiểu Vũ Điềm?" ngón tay Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng phủ lên khuôn mặt nhỏ gầy của con gái, hôm nay, Bảo Bảo không có ăn gì, mà bệnh tình của con bé so với trước kia, còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 270

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó dựa đầu mình vào vai Hạ Nhược Tâm: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ăn bánh kem: "Giọng mềm nhũn lộ ra một chút bất lực, nếu như không phải có Hạ Nhược Tâm, có khả năng cả ngày cô bé sẽ không một câu, cô bé càng ngày càng gầy, cũng càng ngày càng không thích nói chuyện.

"Được, mẹ mua bánh kem cho Tiểu Vũ Điểm, hình như sắp tới sinh nhật Tiểu Vũ Điểm: "Ôm con gái chặt hơn một chút, cô đi về phía trước, trước mặt có một nhà hàng cực kỳ sang trọng, tuy cô không có tiền, thế nhưng hàng năm sinh nhật con gái cô đều sẽ đi mua bánh kem ở nơi này, bởi vì, Tiểu Vũ Điểm cực thích ăn ở đây.

Mẹ, không đúng, Tiểu Vũ Điểm đếm đầu ngón tay, mẹ, sinh nhật Tiểu Vũ Điểm còn thật nhiều đầu ngón tay, nhũ lông mày nhỏ, trí nhớ của cô bé rất tốt, bởi vì, trước đây không lâu cô bé mới ăn bánh kem, mẹ nói là sinh nhật của cô bé, thế nhưng sinh nhật không phải mỗi một năm đều có một lần sao? Vì sao sinh nhật của cô bé đến nhanh như vậy?

"mẹ sinh nhật sớm cho con: "Cô nhẹ nhàng véo khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, thật sự là một nhóc tinh tường.

"Cảm ơn mẹ: " Hai tay Tiểu Vũ Điểm ôm chặt cổ Hạ Nhược Tâm, con mắt tròn cười cong cong.

Mở cửa nhà hàng kia, hôm nay giống như rất nhiều người, cô tìm bốn phía một chút, chỉ có ở gần cửa sổ có một chỗ trống.

"Tiểu thư mời vào bên trong: " Phục vụ lịch sự vươn tay, đón bọn họ vào, Hạ Nhược Tâm và Tiểu Vũ Điểm đi tới chỗ bán bánh kem, chọn một bánh kem nhỏ, may bọn họ còn một chỗ ngồi, nếu không sẽ phải đứng.

Thình thoảng Tiểu Vũ Điểm nhìn bốn phía, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hiếu kỳ, người nơi này rất nhiều, còn có tường thật trắng, cô bé duỗi tay nhỏ ra ngăn ở trước mắt của mình.

Thật sáng, còn có thật nhiều đèn, cô bé thích nơi này, nhưng vì nhiều người, cô bé có chút ngượng ngùng tựa vào trong ngực mẹ, cô bé phát hiện có rất nhiều người đều nhìn lên cô bé, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé hơi đỏ lên, càng tiến gần mẹ của mình, thình thoảng lông mi thật dài nhẹ nhàng chớp, miệng nhỏ đỏ hồng hơi bĩu lên, trong ngực còn ôm bé con xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu.

Mà đương nhiên mọi người đều là tán thưởng đứa bé Hạ Nhược Tâm ôm trong ngực, đứa bé thật sự rất xinh đẹp.

Rất nhanh bánh kem xuất hiện ở trước mặt của bọn họ, bánh kem nơi này đều làm tại chỗ, ngoại trừ có thể vừa ăn, còn có thể nhìn bọn họ biểu diễn, mà hiển nhiên, bánh kem nơi này cũng trở thành thứ cực nổi tiếng của nhà hàng.

"Đến, đây là của con: "Người nam trẻ tuổi đưa bánh kem nhỏ tới trước mặt Tiểu Vũ Điểm, tuy chỉ có một cái nhỏ, nhưng anh ta cũng làm rất tỉ mỉ.

"Cảm ơn chú: "Giọng mười phần lễ phép, còn có dung nhan như hoa, làm cho người nam cho thêm lên một quả dâu, cô bé này lớn lên thật đẹp mắt, môi hồng răng trắng.

"Con gái của cô rất đáng yêu: "Anh ta cười với Hạ Nhược Tâm, chẳng những khiến người yêu, hơn nữa còn rất lễ phép, hiển nhiên đứa trẻ như vậy, rất dễ dàng để cho người ta ưa thích.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271: Bồi thường

"Cảm ơn." Hạ Nhược Tâm cười khê, thả con gái xuống dưới, cánh tay Tiểu Vũ Điểm tự động nắm lấy góc áo mẹ mình, bé ngẩng đầu nhìn bánh ngọt trong tay Hạ Nhược Tâm, còn liếm đôi môi nhỏ, bé muốn ăn.

Hạ Nhược Tâm đi tới cái bàn còn trống duy nhất, nhưng mà, khi cô vừa định ngồi xuống thì một cậu phục vụ lập tức đi tới, chắn trước mặt mẹ con cô, "Rất xin lỗi, vừa rồi chỗ này đã có người đặt sẵn rồi."

Hắn cảm thấy rất có lỗi với Hạ Nhược Tâm và cô bé đáng yêu dưới chân Hạ Nhược Tâm, để một cô bé phải đứng thì rất là ác độc, nhưng mà hắn chỉ có thể than vãn vận may của mẹ con hai người không tốt, vốn dĩ hai người có thể ngồi bàn này, nhưng không khéo là hôm nay nó đã bị khách quen đặt trước.

Tiểu Vũ Diễm nhìn cái bàn kia, sau đó ngẩng đầu, nắm chặt góc áo Hạ Nhượng Tâm.

“Không sao, chúng tôi ngồi chỗ nào cũng được.” Hạ Nhượng Tâm dẫn con gái đi đến chân cầu thang, sau đó ôm Tiểu Vũ Diễm ngồi lên đùi mình, trong tay cầm cái bánh ngọt đó.

“Ăn đi, Tiểu Vũ Diễm.”

Cô đặt bánh ngọt ở trước mặt Tiểu Vũ Diễm, thật ra ở chỗ nào cũng được, hai người không để ý, mà ăn xong bánh ngọt thì lại phải trở lại bệnh viện, còn chỗ ngồi đó, có lẽ là một cặp tình nhân, và có lẽ, bọn họ còn cần chỗ đó hơn mẹ con cô.

“Mẹ ăn.” Tiểu Vũ Diễm đẩy tay Hạ Nhượng Tâm, đẩy bánh ngọt cách xa mình một chút. Nhưng mà, ánh mắt của bé vẫn nhìn chăm chăm bánh ngọt, thỉnh thoảng còn liếm đôi môi nhỏ bé.

“Mẹ không đói, cho nên cái này là của một mình Tiểu Vũ Diễm, nếu không ăn hết, mẹ sẽ giận.” Hạ Nhượng Tâm sờ gương mặt nhỏ nhắn của con gái, sau đó dứt cho bé ăn, thật ra cô cũng muốn ăn, chẳng qua, bây giờ cô sẽ dành tất cả bánh ngọt cho con gái.

Mà phía sau, cánh cửa nhà hàng lại mở ra một lần nữa, một cặp đôi với vẻ ngoài xuất chúng đi vào, người đàn ông mặc tây trang trắng tắp, tuấn tú cao quý, người phụ nữ lại xinh đẹp trong trẻo, cả người đều là hàng hiệu, đúng là có thể nói là một cặp do trời đất tạo nên.

“Luật, may mà anh gọi điện đặt trước, nếu không thì chúng ta sẽ không có chỗ ngồi rồi, hôm nay thật là nhiều người.” Lý Mạn Ni thầm đếm số người xung quanh, hôm nay có nhiều người có cùng ngày sinh nhật như vậy sao?

Sở Luật tiến về phía trước, anh sẽ không làm chuyện mà mình không chắc chắn, một người hay tính kế, đương nhiên sẽ an bài tất cả ổn thỏa, cũng chính là hành trình của bọn họ, còn có chỗ ngồi thế này.

“Sở tiên sinh, Sở phu nhân, xin hỏi hai người muốn dùng gì?” Rất rõ ràng, bọn họ là khách quen ở chỗ này, nhìn thấy bọn họ, nhân viên trong quán sẽ nhiệt tình hơn rất nhiều.

Sở Luật đưa thực đơn cho Lý Mạn Ni ở đối diện, “Em muốn ăn gì thì chọn đi.” Nói xong, anh tùy tiện bắt chéo hai chân, khí chất cao quý, thậm chí còn có phụ nữ nhiều tuổi ngắm anh, nhưng mà, bởi vì anh đã có bạn gái cho nên chỉ có thể lén lút nhìn trộm chứ không dám có hành động gì thêm.

“Cái này đi, Luật, anh cảm thấy thế nào?” Lý Mạn Ni nhìn trúng cái bánh ngọt hai tầng vô cùng xinh xắn. Bánh ngọt được trang trí rất tinh xảo, muốn làm được cái bánh như thế này, cần phải có tay nghề rất giỏi và rất nhiều tiền để mua nguyên liệu, đương nhiên còn cần rất nhiều tiền để mua được nó.

“Ừ, lấy cái đó đi.” Sở Luật gật đầu, cũng không phản đối, hôm nay, cô muốn gì cũng được, anh không có ý kiến, chỉ cần cô muốn, anh sẽ cho cô, coi như là bồi thường vì mấy ngày nay anh đã lạnh nhạt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272: Tình yêu của phụ nữ

Tiểu Vũ Diễm ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Sở Luật, bé ngồi trên đùi Hạ Nhượng Tâm, nhìn chăm chăm Sở Luật, là bọn họ cướp bàn của mẹ con bé, để mẹ bé phải ngồi ở đây, mà bé, sẽ nhớ kỹ gương mặt người đàn ông đó.

Bé lại cúi đầu ăn bánh ngọt mà Hạ Nhượng Tâm dứt, sau đó, trên bàn kia, xuất hiện một cái bánh ngọt vô cùng lớn, Tiểu Vũ Diễm cũng chỉ nhìn thoáng qua, đối với bé mà nói, lớn hơn nữa cũng không bằng cái bánh ngọt nhỏ trong tay mẹ bé, còn nữa, lớn quá bé cũng ăn không hết, sẽ làm bụng nhỏ nổ mất.

Hai ly rượu vang được bung lên bàn, Sở Luật đặt một ly vào trong tay Lý Mạn Ni, hai người giống như vợ chồng mới cưới, hương thụ không khí ngọt ngào khó có, nhưng mà, trên mặt người đàn ông đó vẫn không có biểu tình gì, thế nhưng hai mắt của anh đã ôn hòa hơn trước rất nhiều, thói quen nhiều năm làm cho anh có sự kiên nhẫn với Lý Mạn Ni nhiều hơn người khác, cũng sắc sảo nhiều hơn người khác.

“Luật, cảm ơn anh.” Lý Mạn Ni chớp mắt, giống như là muốn làm cho người ta nhìn thấy nước mắt chuyển động trong mắt cô, thể hiện rằng cô là một người phụ nữ dễ cảm động và dễ thỏa mãn.

“Đồ ngốc, cảm ơn cái gì, chúng ta là vợ chồng.” Tay anh đặt trên mặt cô, ngón tay với các vết chai nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, đáy mắt là đau lòng và áy náy, gần đây, đúng là anh đã có lỗi với người vợ này.

Anh bị ma quỷ chiếm lấy đầu óc rồi sao.

Đôi môi anh mím chặt, có lẽ, chuyện giữa anh và người phụ nữ kia, đã xong rồi, người như vậy không đáng để anh lãng phí nhiều thời gian như vậy, thậm

chỉ là bỏ bê người vợ thương yêu mình.

“Luật, em rất rất yêu anh, anh có yêu em không?” Lý Mạn Ni nắm tay Sở Luật đặt trên mặt mình, hình như cô gái nào cũng thích nói lời yêu, đều hỏi đàn ông về yêu, yêu cầu đàn ông phải yêu, cũng muốn có được tình yêu của đàn ông, con gái không chỉ cần hành động thể hiện tình yêu, mà còn cần lời nói phát ra từ miệng.

Yêu? Gương mặt Sở Luật co rút một chút, anh bắt đầu cảm thấy mê man, anh có yêu cô không? Thật ra, ngay cả anh cũng không biết, anh yêu Dĩ Hiên, bởi vì từ nhỏ cô đã là người vợ mà anh lựa chọn, đó là sự kiên trì trong lòng anh, nhưng mà bốn năm qua đi, thậm chí anh đã quên mất trên đời này còn có một người như vậy, có thể nhớ, cũng chỉ là Dĩ Hiên với dáng vẻ trước đây, gương mặt tròn như quả táo trông rất đáng yêu, mà dáng vẻ sau khi lớn lên của cô lại làm cho anh cảm thấy mơ hồ.

Anh yêu Lý Mạn Ni, có lẽ là vậy, nếu không phải yêu, sao anh có thể cưới cô, nhưng mà có khi anh lại quên mất sự tồn tại của cô.

Nhưng mà, nếu cô muốn nghe anh nói.

Sở Luật nắm chặt tay Lý Mạn Ni, nói một cách máy móc, “Đương nhiên là anh yêu em, không yêu thì sao có thể cưới em được chứ?” Bàn tay hai người ở chung một chỗ, hình ảnh như vậy, thật sự sẽ làm cho người ta cảm thấy rất tốt đẹp, một đôi yêu nhau, môn đăng hộ đối, vẻ ngoài tương xứng, không phải một bức tranh xinh đẹp thì là cái gì, mà bức tranh này, thật sự chỉ có thể dùng chữ xinh đẹp để hình dung.

Từ khi đi vào, bàn tay bọn họ chưa từng tách ra, cho đến khi bọn họ rời đi, vẫn không tách ra, đúng là một đôi vợ chồng vô cùng ân ái, làm cho người khác vừa ghen tị lại vừa hâm mộ.

“Đã ăn no chưa?” Hạ Nhược Tâm lau bơ dính trên mặt con gái, đôi mắt có chút bi thương, thì ra, là bọn họ, cô đã nghe thấy tình yêu của bọn họ, cũng nhìn thấy tình yêu của bọn họ.

Anh, đúng là yêu cô ấy, mà đối với anh, Hạ Nhược Tâm chỉ là một món đồ chơi, một món đồ vật này nọ mà thôi, hoặc có thể chỉ là một cô gái nhà giàu, rõ ràng đã sớm biết, đã sớm hiểu, nhưng mà, lòng của cô vẫn đang đau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Bởi vì thích

“Mẹ, không khóc, Tiểu Vũ Điểm thôi thôi...” Hai bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm đặt lên vai Hạ Nhược Tâm, thỉnh thoảng còn thổi vào mắt cô, bởi vì khi bé đau, mẹ đều làm như vậy. Mà bây giờ, mắt của mẹ đau, cho nên bé phải thổi cho mẹ, thổi thổi rồi sẽ không đau.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của con gái, cô hít hít cái mũi, cười với con gái, “Cục cưng, đoán sai rồi, mẹ không đau, là cát bay vào mắt mẹ thôi, vừa rồi sau khi Tiểu Vũ Điểm thổi cho mẹ, hạt cát cũng biến mất, cho nên mẹ tốt lắm rồi, ừm, chúng ta về được chưa? Nếu đi y tá không thấy Tiểu Vũ Điểm thì sẽ rất đau lòng.” Cô dỗ con gái, chỉ sợ con gái sẽ khóc cùng mình, cô đứng lên, đặt Tiểu Vũ Điểm xuống đất.

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng mà cũng dùng hai tay che chắn gương mặt nhỏ nhắn của mình.

“Làm sao vậy?” Hạ Nhược Tâm nhìn thấy động tác kỳ lạ của con gái, vì sao lại che mặt, chẳng lẽ là đau răng sao?

“Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ôm mặt như vậy luôn, mấy đi đó sẽ nheo má Tiểu Vũ Điểm.” Tiểu Vũ Điểm nói có chút tủi thân, mặt của bé bị y tá nheo rất đau, không phải chỉ nheo một cái đâu, thậm chí còn nhào nặn nữa, thậm chí, còn có người hôn đầy nước miếng lên mặt bé, rất rất rất khó chịu.

Nhưng mà, mẹ đã dạy bé phải biết lễ phép, cho nên, bé chỉ có thể để bọn họ hôn, để bọn họ nhào nặn, để bọn họ nheo mặt bé.

“Đó là bởi vì mọi người thích Tiểu Vũ Điểm mà.” Hạ Nhược Tâm cười khẽ, cô cảm thấy rất an ủi, người trong bệnh viện đối xử với Tiểu Vũ Điểm rất tốt, cho nên, có khi, buổi tối cô về quá muộn thì sẽ có người ở chung với con gái của cô, nếu không, cô sẽ lo lắng cho đứa nhỏ này rất nhiều.

“Thật sao?” Tiểu Vũ Điểm thả tay xuống, mở to đôi mắt tròn xoe, bởi vì thích mới nheo má bé sao, kỳ quá đi.

“Đúng vậy.” Hạ Nhược Tâm vỗ nhẹ gương mặt con gái, “Con có thấy mấy đi nheo má Tiểu Hoa, hôn Tiểu Hoa không?” Tiểu Hoa mà Hạ Nhược Tâm nói, là đứa nhỏ bằng tuổi Tiểu Vũ Điểm, nhưng mà, đứa bé đó đã xuất viện, Tiểu Hoa là đứa bé có vẻ ngoài bình thường, cho nên y tá không nhiệt tình với bé cho lắm, cho nên mới nói con gái của cô có được gương mặt đáng yêu như vậy cũng rất có phúc, chẳng lẽ thật sự có thể lợi dụng gương mặt này thật sao?

“Không có.” Tiểu Vũ Điểm thành thật gạt đầu, đúng vậy, bé chưa từng thấy.

Thì ra, bị nheo chính là thích, bé ôm chặt cổ Hạ Nhược Tâm, nhìn chằm chằm bánh ngọt hai tầng trên cái bàn kia, hình như là chưa đụng vào chút nào, mẹ nói, không thể lãng phí thức ăn, cho nên bé thường ăn hết bánh ngọt, vì sao chú và đi đó không biết quý trọng cơ chứ, còn là cái bánh ngọt nhìn ngon

như vậy.

Bé vui đầu vào lòng Hạ Nhược Tâm, không muốn nghĩ tới cánh bánh ngọt lớn đó nữa.

Bọn họ rời khỏi nhà hàng, Hạ Nhược Tâm vội vàng dùng quần áo quần chật con gái, đi bộ một lát là tới nơi rồi, cô hôn lên mặt con, Tiểu Vũ Điểm chớp chớp hàng mi rất dài, sau đó nhắm mắt lại, sức khỏe của bé rất kém, bây giờ đã mệt đến nỗi không thể nói được nữa, nhưng mà bàn tay vẫn nắm chặt lấy áo mẹ mình.

Một chiếc xe màu đen chạy qua bên người hai mẹ con, Hạ Nhược Tâm xoay người để gió thổi vào lưng mình, cô quay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy hình dáng một đôi nam nữ đang ôm nhau rất chặt.

Ở trong xe, hai người đang hôn nhau kịch liệt, một người muốn bồi thường, một người lại không muốn tách ra, hai người đều gấp gáp muốn đòi lấy thân thể của nhau, quần áo bị rút bớt, ngay tại trong xe, bắt đầu tình dục nóng bỏng như có thể thiêu đốt cả hai người.

“Luật...” Ngón tay Lý Mạn Ni cấu chặt vào vai Sở Luật, thừa nhận nhiệt tình của anh, khoé môi khẽ nhếch, cô đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 274: Tiền thuốc rất lớn

Sở Luật nhắm mắt, sau đó mở to, cô gái dưới thân hình như không còn là Lý Mạn Ni nữa, mà đổi thành một người phụ nữ khác, gương mặt đỏ ửng khi phải thừa nhận tình cảm mãnh liệt, không ngừng thờ gấp, cảnh tượng động lòng người như vậy, hình như lâu rồi anh chưa nhìn thấy.

Trái tim anh đập rất mạnh, động tác lại chưa từng ngừng lại, đôi mắt lại càng thêm u ám, cho nên, cảm giác mê đắm trên mặt anh cũng bị thay thế, tự chủ chết tiệt của anh, đáng lẽ là nó không nên xuất hiện ở nơi này.

Lý Mạn Ni chìm đắm bên trong nhiệt tình của Sở Luật, không biết lúc này bọn họ có thể có con hay không, nếu có thì tốt rồi, thì tốt rồi.

Mà một đêm như vậy, mê loạn tìm ai, rõ ràng mất ai.

Ngày hôm sau, trong công ty của tập đoàn Sở Thị, Sở Luật đang ở trong văn phòng của mình, không ngờ, hôm nay anh lại im lặng đứng cạnh cửa sổ, lạnh lùng rít thuốc, mà trên bàn đã có một đồng tiền thuốc, đương nhiên còn có công việc của anh, là rất nhiều văn kiện chưa được xử lý.

Đỗ Tinh Đường đi đến, vội vàng dùng tay phe phẩy trước mặt, mùi thuốc lá rất nồng, gần đây anh họ bị nghiện thuốc lá rất nặng, có phải như vậy là quá nhiều rồi không, nếu cứ như vậy, anh đây không hút thuốc cũng sẽ bị ngộ độc theo.

“Anh họ, nếu anh và chị dâu muốn có con thì anh không thể cứ hút thuốc như vậy được, đứa nhỏ phải được nuôi dạy tốt chứ.” Đỗ Tinh Đường nói xong, ngón tay Sở Luật liền dùng một chút, dập tắt điếu thuốc trong tay, đôi mắt u ám lại không có chút cảm xúc nào.

Đúng là một tảng đá mà, còn càng ngày càng cứng rắn.

Đỗ Tinh Đường vui vẻ lật mở hợp đồng trên bàn, nhiều như vậy, trời ơi, có phải gần đây việc buôn bán của bọn họ lại tốt hơn không, tốt đến nỗi ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

“Anh họ, chừng nào thì anh đến bệnh viện, bệnh viện bên kia lại gọi tới, nói bệnh tình của đứa nhỏ kia, hình như là chuyển biến xấu hơn rồi, con bé đó vẫn còn đang chờ anh cứu mạng đó.” Đỗ Tinh Đường nhắc nhở Sở Luật, chỉ sợ anh sẽ quên mất chuyện này, mạng người là quan trọng nhất, cũng không thể qua loa.

Dù sao thì cũng là một mạng người, Đỗ Tinh Đường thật sự sợ là Sở Luật đã quên.

Xử lý xong mọi chuyện thì anh sẽ đi, Sở Luật ngồi vào ghế, đương nhiên là anh không quên, nhưng mà, anh cần phải xử lý xong mọi chuyện thì mới có thể đi, nếu không thì ai làm việc này đây.

Đương nhiên còn có, chuyện của người phụ nữ kia, anh bắt đầu chán ngấy thân thể của mình rồi, nhưng anh cần phải tách khỏi nó, cảm giác như vậy, Mạn Ny cũng có thể cho anh, buổi tối hôm đó là minh chứng rõ ràng nhất, anh cũng có thể tiếp nhận Mạn Ni.

Sở Luật nhanh chóng giải quyết văn kiện, trong mắt anh, ngoại trừ công việc thì cũng chỉ có công việc, Đỗ Tinh Đường nhàm chán kéo tóc, còn dám nói bản thân không phải người máy, anh không phải thì ai phải chứ.

Trong bệnh viện, lại là một đêm đen tối, Hạ Nhược Tâm cẩn thận vỗ về gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con gái, bệnh của con bé lại ngày càng nặng thêm, thậm chí còn bắt đầu sốt liên tục, rất vất vả với lui sốt được, vừa mới khóc rồi ngủ mất.

Vài ngày sau sẽ bắt đầu giải phẫu.

“Đừng lo, Tiểu Vũ Diễm, tin mẹ đi, con sẽ khoẻ lên rất nhanh, rất nhanh, là chúng ta có thể rời khỏi nơi này, có thể về nhà, cũng không còn đau nữa.” Hạ Nhược Tâm cắn chặt mu bàn tay, ra sức mà cắn, thậm chí là cắn đến nổi chảy máu, cô sợ mình sẽ không nhìn được mà khóc nức lên, cô cầm lấy ví tiền bên cạnh, đứng lên, nhìn sắc trời bên ngoài, cô phải ra ngoài, phải đi làm việc, nếu không phải công việc đặc biệt đó thì một thân một mình như cô sẽ không gánh vác nổi số tiền thuốc men khủng khiếp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 275: Cô sẽ tha thứ cho anh ta sao?

Trên đường rời khỏi bệnh viện, có không ít y tá nhỏ giọng bàn tán, sau đó lén lút chỉ vào người cô.

“Mấy cô đoán xem, cô ấy làm việc gì? Rõ ràng là về ngoài rất nghèo khổ, vì sao lại đột nhiên có nhiều tiền như vậy? Tôi nhớ lần đầu phải đóng tiền thuốc, cô ấy còn không có tiền, mấy ngày sau mới trả đủ.”

“Buổi tối cô ấy mới đi ra ngoài, chẳng lẽ mọi người còn không đoán được sao, phụ nữ cần phải làm gì mới có thể kiếm được tiền chứ?” Một y tá khác nói.

“Ừ, đúng vậy, thỉnh thoảng tôi còn nhìn thấy trên người cô ấy có vết thương, rõ ràng là làm chuyện đó.”

“Được rồi, đừng nói nữa, cô ấy sẽ nghe thấy đó, cô ấy cũng rất đáng thương rồi, chúng ta không nên nói như vậy nữa, dù sao thì cô ấy cũng vì con gái của mình, có thể làm được như vậy vì con gái của mình thì tôi cũng không chán ghét công việc của cô ấy nữa, chúng ta chỉ cần biết rằng, cô ấy là một người mẹ tốt là được rồi, tình thương của mẹ, đúng là vĩ đại nhất, sau này nếu ai dám nói xấu cô ấy, tôi sẽ tuyệt giao.”

Những người khác cũng gật đầu, bởi vì, mọi người thấy, mọi người hiểu, cho nên mới cảm thấy đồng tình, mới không cảm thấy Hạ Nhược Tâm thấp hèn, không biết xấu hổ, bởi vì, Hạ Nhược Tâm không phải vì bản thân mà là vì cô con gái đáng thương của mình.

Hạ Nhược Tâm che kín miệng, vội vàng chạy về phía trước, đúng vậy, đều là vì con gái, cô không sợ người khác cảm thấy mình thế nào, nghĩ như thế nào, chỉ cần con gái của cô có thể khoẻ mạnh, bán bản thân thì sao, cho dù không còn sống nữa thì cô cũng không hối hận.

Lau sạch nước mắt trên mặt, nở nụ cười chua xót, nhưng mà cười như vậy rất miễn cưỡng, cô không muốn cười, nhưng vẫn phải cười.

Bởi vì, cô cần phải làm như vậy, đây là công việc của cô, là thứ giúp cô có thể kiếm tiền thuốc cho con gái.

Thay một bộ váy vô cùng ngắn, cô ngồi trong đại sảnh, thất thần nhìn mọi thứ, chỗ nào cũng là tiếng cười, không biết thật giả.

Trầm Vi ngồi bên cạnh Hạ Nhược Tâm, trong tay là một ly rượu vang, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng lắc đều nó, không phải cô không cảm thấy nơi này rất giả tạo, cô đặt ly rượu bên môi, nhẹ nhàng mở miệng, nhẹ nhàng cười nhạo, còn có chút châm chọc.

Nhưng mà, lại có người thích như vậy, đối với bọn họ mà nói, bọn họ không cần chân thực, có lẽ nơi này thực sự rất đơ bản, nhưng mà bọn họ đều thích vẻ đẹp bên ngoài của nó, và xem nhẹ đơ bản xấu xa bên trong.

Buồng ly rượu trong tay, Trầm Vi dựa vào ghế sofa, “Cô có thể nói cho tôi biết một chuyện không, nếu người đàn ông kia hỏi lỗi, muốn quay đầu lại tìm cô, cô sẽ tha thứ cho anh ta sao?”

“Cô sẽ tha thứ cho anh ta sao? Sau khi anh ta tổn thương cô như vậy, khi cô sống không bằng chết, anh ta bỏ cô, khi cô bị thương, anh ta cười nhạo cô, khi cô cần giúp đỡ, anh ta giễu cợt cô, nói cho tôi biết đi, cô sẽ tha thứ sao?”

Ngón tay Trầm Vi gõ nhẹ vào ly rượu bên cạnh, từ ‘cô’ này, không biết là đang nói Hạ Nhược Tâm, hay là bản thân cô ta.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, cười chua xót, “Không có tha thứ. Bởi vì, chuyện đó là không thể nào, đã bắt đầu hận thì cũng sẽ chấm dứt bởi hận thù, mà tôi lại không nghĩ nhiều như thế, cũng không nghĩ tới chuyện có thể tha thứ cho ai hay không.”

“Bởi vì, cái gì cũng có thể là quá khứ.”

Còn nữa, không thể nào lại tha thứ, cho nên vì sao cô lại phải nghĩ đến chuyện đó? Cho dù là có một ngày như vậy, thì cũng đã bước qua nhau, một lần bỏ qua, có khi chính là cả đời.

Hạ Nhược Tâm đặt tay lên cánh tay trái của mình, đây là minh chứng tốt nhất.

Tay cô, vĩnh viễn cũng không thể tốt lên được.

Chương 276: Chỉ muốn được sống

À, là như thế hả, vốn dĩ là thật sự không cách nào tha thứ. - Thẩm Vi cầm ly rượu từ trên bàn, sau đó uống cạn sạch rượu bên trong, nói là chuyện sẽ không giờ xảy ra được, thật sự, không thể tha thứ.

-Hắn lại đến tìm cô rồi. - Cô nói rồi đứng lên rồi đi vào bên trong:

-Nơi đây thật sự rất dơ dáy, không phải sao? Hạ nhược tâm, Cô có cảm thấy được như vậy không? Nhưng mà, cô biết không? Cô còn hạnh phúc hơn tôi một ít, bởi vì cô còn có một cô con gái để thương yêu.

Thế nhưng, thậm chí không biết mình muốn yêu người nào, ngay cả bản thân cô cũng không muốn yêu.

Hạ nhược tâm đặt hai tay đang cuốn lấy nhau trên đùi, sau đó chờ đợi bầu không khí âm đạm này nhanh chóng kết thúc, cô chỉ cần nhiều chịu đựng vài ngày nữa là được rồi.

Nhìn thấy ngón tay hạ nhược tâm trắng bệch thỉnh thoảng lại xoắn vào nhau, Sở luật mặt lạnh như băng, càng thêm trầm mặc đi một tí, rất tốt, thì ra bọn họ đều đang nhẫn nại đến vậy.

Hắn quay người, lạnh lùng nhìn khinh bỉ cô gái đang ngồi ở trên ghế sa lon, loại con gái này không đáng để hắn đợi, hắn chỉ là đang hạ nhục nhã cô, chỉ để báo thù mà thôi, hắn thỉnh thoảng nhắc nhở lấy bản thân, vì nàng mà nhiều lần không khống chế được, tất cả đều chỉ vì báo thù, chỉ vì trả thù mà thôi, bởi vì, hắn còn không hận đủ, không oán đủ.

Hạ nhược tâm đứng lên phía sau hắn, cô bây giờ là vật mà hắn đã chi tiền mua, chỉ cần hắn bằng lòng, cô có thể dâng hiến thân thể của cô, lòng tự trọng của cô, tất cả của cô, bất cứ lúc nào.

Lúc ở căn hộ dù sao vẫn khiến cho hạ nhược tâm có cảm giác lạnh lẽo, Sở luật ngồi ở một bên hút thuốc, hắn phun ra vòng khói mịt mù, khiến cho ngũ quan của hắn cũng mờ hồ theo.

Hạ nhược tâm đứng ở trước mặt của hắn, duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng cời bỏ nút thắt trên y phục của mình, đây cũng là lúc mà cô vứt bỏ đi lòng tự tôn của chính cô.

Lúc thân thể trắng nõn run rẩy lộ lộ ở trước mặt của hắn, không khí quanh người hắn tựa hồ cũng trở nên đông cứng lại.

-Cô muốn lên giường với tôi sao?

Hắn ném xuống tàn thuốc trong tay, đứng lên trước mặt hạ nhược tâm, cúi đầu đưa mắt quét qua thân thể của cô, trong ánh mắt đó chỉ có lạnh lùng, không một chút ham muốn.

Hạ nhược tâm hơi nhắm hàng mi lại, cô không muốn, hắn có thể buông tha cho cô sao?

-Cô quả nhiên là thứ thấp hèn, có phải bất cứ người đàn ông nào cho phép cô cũng sẽ bò lên giường của hắn? - Sở luật duỗi tay nắm chặt lấy cổ cô, hắn ghét cô có thể chịu đựng được bộ dạng như vậy. Đột nhiên, hắn nheo lại hai mắt, trước mắt đã hiện lên một loại ánh sáng lạnh buốt.

Hạ nhược tâm ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn vào đôi mắt đen láy chán ghét ấy mà nói:

-Đúng vậy, chỉ cần người khác cho ta tiền, tôi sẽ... - Lần thứ nhất, cô đã có một vết thương sâu hoắm trong lòng.

-Thật ti tiện! - Sắc mặt Sở Luật trong nháy mắt đã trở nên tối sầm lại, tay của hắn chuyển qua túm cổ của cô, dùng sức bóp chặt, hạ nhược tâm cảm giác không khí trong phổi mình như sắp cạn, bàn tay kia lấy đi từng hơi thở sự sống của cô từng chút một, hai tay của cô siết chặt lấy cánh tay của người đàn ông ấy, dùng sức trừng mắt nhìn hắn, người nam nhân này ngoại trừ dùng bạo lực ra, còn có thể làm ra cái gì chứ?

Khuôn mặt cô đau khổ, tay Sở luật giống như bị phỏng mà thu về, hạ nhược tâm đặt tay ở trên cổ của mình, cười thê lương nói:

-Có phải anh cũng đối xử như vậy với Lý Mạn Ni hay không?

Giọng cô khàn đặc, tại sao cô lại bị đối xử như vậy, cô rút cuộc là đã làm sai điều gì, con gái cô đã làm sai điều gì? Tại sao hai người phải chịu đựng vất vả như vậy, hai mẹ con cô chỉ là muốn sống bình thường thôi, chỉ việc sống thôi cũng khiến cho người ta căm ghét đến vậy sao, cô đâu có làm hại ai, cũng đâu làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người nào?

Chương 277: Hấn yêu nhất người nào

Sờ lướt lại lần nữa đến gần, ngón tay nắm chặt lấy cằm của cô, ánh mắt khinh bỉ quét qua toàn bộ thân thể của cô, hấn cười lạnh lùng:

-Cô cho rằng cô là ai chứ, đến một sợi tóc cô cũng không thể so sánh được với vợ tôi, cô còn không xứng nói ra tên cô ấy.

Hấn chán ghét buông tha cho thân thể hạ nhục tâm, mặc cho cô chặt vật ngã trên mặt đất:

-Mặc đồ của cô vào rồi cút khỏi đây đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, nếu không tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Hấn đem hai tay của mình chấp lại sau lưng, tựa hồ là đang cố gắng giấu điếm điều gì.

-Đi nhanh lên, nếu không tôi nhất định sẽ giết cô, sẽ đem cô băm vằm ra ném xuống biển đây, đến cả ngôi mộ cho cô cũng không có đâu. - Hấn cảm giác mình trong lòng đang rung động, lời nói cự tuyệt, hấn vô ý thức mà nói ra như vậy.

Hạ nhục tâm cảm quần áo từ mặt đất lên, từng cái từng cái mặc lại lên trên người của mình, ngón tay của cô như bắt lức, mãi đến khi mặc xong tất cả quần áo, cô mới đi ra ngoài, chỉ là, khi đi ra bên ngoài, không người nào thấy được, trong mắt cô là nỗi đau đớn đến tột cùng, khóe mắt cuối cùng rớt xuống những giọt nước mắt.

Nàng dùng sức lau dòng nước mắt, hạ nhục tâm, không khóc, không được khóc.

Về sau, sẽ không còn gặp lại nữa, như vậy thì tốt rồi, quá tốt rồi.

Cô đưa tay đặt ở trên lồng ngực của mình, chỉ là nơi đây vẫn hơi đau đấy, loại đau đớn này không giống như đau đớn khi cô bị hấn bóp cổ, không cách nào thở được, cô không quan tâm, tuyệt không quan tâm, cô dùng sức lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, sau đó không ngừng chạy chậm chậm về phía trước.

Mãi đến khi một cô gái đứng ở trước mặt của cô, chậm rãi mà đi tới thì cô mới dừng lại, nhìn xem cô ta từng bước một tiếp cận, tại sao những người đó lại không buông tha cho cô, không muốn cô lặng lẽ sống hay sao, cô cũng đã không muốn lại khiêu khích bọn hấn rồi.

-Cô lại tới nữa? - Lý Mạn Ni nhếch môi cười giễu cợt, nhìn quần áo hở hang như vậy, mặt mũi còn lấm lem những vệt nước mắt thế kia, chắc lại bị ngược đãi, hành hạ nữa rồi.

-Cô lại đến tìm anh ấy sao, rồi sao, bị đuổi ra ngoài rồi đấy, cô trong mắt anh ấy, cùng lắm cũng chỉ là một món đồ bị bán đi mà thôi, bốn năm trước anh ấy không yêu cô, bốn năm sau cũng sẽ như vậy thôi, coi như là cô quyến rũ đi chăng nữa thì kết quả rồi cũng thế nào chứ? Vợ của anh ấy vẫn là tôi, hạ nhục tâm cô trong lòng của anh ấy, không là cái gì cả.

Cô ta nói lạnh lùng, hạ nhục tâm nhẹ liến nhếch môi của mình, nhìn đôi môi đỏ mọng của Lý Mạn Ni không ngừng đóng mở.

-Cho tôi bây giờ tôi đều cho rằng, tôi trong lòng của anh ta chẳng là cái gì, tôi biết rõ anh ấy không thương tôi, thế nhưng mà, anh ấy cũng...

Lý Mạn Ni bởi vì ghen ghét đố kỵ mà mặt nhăn nhó, làm cho hạ nhục tâm cuối cùng cũng đã hiểu ra điều gì.

-Không yêu tôi, cũng không yêu cô, người mà Sở luật yêu nhất đấy chỉ có Hạ Dĩ Hiên thôi phải không.

Lý Mạn Ni nghe cô nói vậy, đột nhiên ánh mắt trở nên giận dữ, nét hiền hòa trên mặt lúc này cũng trở nên nhăn nhó dữ tợn:

-Cô sai rồi, anh ấy yêu tôi, yêu tôi đấy, cô không biết bốn năm nay, anh ấy yêu tôi đến cỡ nào đâu, tôi muốn cái gì, anh ấy sẽ cho cái đó, như vậy mà gọi là không thương tôi, không yêu tôi sao?

-Yêu hay không yêu, cô tự mình biết. - hạ nhục tâm nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, sau đó xoay người bước đi không muốn gặp lại cô ta lần nào nữa, nếu như yêu, vậy sự bất an của cô ta là cái gì, nếu như yêu, vậy sự ghen ghét xuất phát từ đâu tới đây.

Không yêu, có lẽ cũng chỉ vì chưa yêu đủ mà thôi.

Chương 278: Trò đùa

Cô vừa bước đi một bước, Lý Mạn Ni liền túm lấy áo cô nói:

-Cô đúng là loại đàn bà không biết xấu hổ, đi quyến rũ chồng của người khác, tôi nguyên rửa người cả đời khốn cùng, cả đời hèn kém như thế, tôi nguyên rửa con gái cô sẽ không được sống trên cõi đời này!

Lý Mạn Ni đột nhiên giống như phát điên, không ngừng thốt ra những câu ác độc, hạ nhục tâm lúc đầu chỉ là thân nhiên nghe, nhưng đến lúc cô ta nhắc đến con gái cô, cô đột nhiên quay đầu lại.

Cô đuổi ra hai tay túm lấy cổ Lý Mạn Ni, giống như ác quỷ vừa mới trở về từ địa ngục, cô hận, rất hận, hận đến sinh, hận đến chết cũng không so sánh được.

-Tôi không cho phép cô nói con tôi như vậy có biết chưa,nó sẽ sống thật khỏe, nó sẽ không chết, sẽ không chết.

Cô ta có thể nguyên rửa cô, bởi vì cả đời này, cô đã vốn không có bao nhiêu hạnh phúc, nhưng mà, cô ta không được nguyên rửa con gái của cô, một câu không, một chữ cũng không, con gái của cô sẽ không chết, con bé nhất định sẽ sống, sống đến lớn, sống đến lúc già đi.

-Buông ra... Tôi... Khục... - Lý Mạn Ni thoáng cái bị làm cho hoảng sợ, cô ta không ngừng vỗ vào tay hạ nhục tâm, không ngừng đập vào người cô, đôi mắt hạ nhục tâm đỏ gầu lên, hai trắng tay trắng bệch vẫn luôn bóp tại trên cổ cô ta, mặc dù là tay trái của cô không có nhiều sức lực, thế nhưng cô vẫn không chịu buông ra.

Trong mắt cô là một nỗi bi thương sâu sắc không cách nào hóa giải, bọn hán tại sao có thể tàn nhẫn như vậy, tại sao lại có thể nguyên rửa con gái cô như vậy, nó mới chỉ là một đứa bé ba tuổi, nó đã đủ khổ cực rồi, đủ đáng thương lắm rồi.

-Buông ra... - Lý Mạn Ni cảm giác mình đã không thể nào hít thở được nữa.

Ánh mắt của cô ta thoáng dao động, lúc thấy được người đàn ông ấy đằng sau đi tới, khoe môi hơi nhếch lên, nhưng hạ nhục tâm vẫn không nhìn thấy được nụ cười vui mừng của cô lúc đó, tuy vậy tay của cô cũng đang từ từ buông ra.

Cô không muốn giết người, bởi vì cô không muốn chết, cô còn muốn nuôi nấng con gái của cô, trên thế giới này, không ai quan trọng với cô bằng con gái.

-Hạ nhục tâm! - Một giọng nói lạnh lùng nhưng giận dữ truyền đến, thân thể hạ nhục tâm vốn đã yếu ớt đột nhiên bị đẩy ra, thoáng cái đã mất cân bằng, cô té lăn quay ra đường, cô cảm giác chân mình bị cái gì đâm vào, trên trán lập tức lạnh toát mồ hôi, khuôn mặt cũng trở nên trắng ngáp đau đớn.

Cô ngửa mặt lên, trước mắt là người đàn ông đang cẩn thận ôm người con gái đỏ trong lòng ngực, vô cùng dịu dàng an ủi, chỉ còn hung thủ là cô là còn đang phải chật vật ngồi dưới đất.

-Luật, cô ta nói, hai người đã ở cùng nhau có phải hay không? Cô ta nói, anh yêu cô ta có phải hay không? - Lý Mạn Ni nắm lấy áo hán thật chặt, thoáng cái đã biến thành cô gái điếm đam mê yêu, nước mắt giống như những viên trân châu không ngừng rơi xuống.

Dáng vẻ như vậy, dường như cô có chịu oan ức thế nào cũng chỉ khiến cho Sở Luật càng thêm khó chịu với cô mà thôi, hán chậm rãi nở nụ cười lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống nhìn cô gái với thân thể nhếch nhác trên mặt đất, vô tình thốt ra lời lẽ thật tàn nhẫn:

-Lời nói của hạng người như cô ta mà em có thể tin tưởng sao? Anh yêu cô ta, trừ phi anh chết đi rồi.

Ánh mắt Sở luật ánh mắt rời khỏi hạ nhục tâm nhìn sang Lý Mạn Ni đang nấp trong lòng hán, ánh mắt hán lúc này đã dịu dàng hơn rất nhiều:

-Em đừng suy nghĩ nhiều, anh và cô ta không có gì hết, chỉ là mối thù mà còn chưa báo xong, hay là trò đùa còn chưa xem hết.

Hán nói vậy nhưng không có người nào phát hiện trong mắt hán lại hiện lên nỗi lòng phức tạp không thể nào nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Nụ cười độc ác

Hán vẫn đang tiếp tục an ủi người con gái trong lòng ngực hán, mặc kệ người con gái khác đang tổn thương, lòng người vốn luôn thiên vị, mà hán từ trước cho tới bây giờ thiên hướng chỉ là hán tại ý đây, còn cô hán không thêm để ý đây, cô trong mắt của hán chỉ là một con chó, một món đồ chơi.

-Cô ta chẳng qua chỉ là một con đàn bà có thể vì tiền mà dạn háng cho đàn ông bất cứ khi nào mà thôi, một người mà ai cũng có thể làm chồng như cô ta thì anh làm sao có thể yêu được chứ, anh không thích em nghe cô ta nói bậy đâu, anh yêu em, anh đương nhiên là yêu em rồi.

Hắn vừa nói vừa dịu dàng hôn lên trán của Lý Mạn Ni, sau đó còn hôn lên đôi môi có chút tái nhợt của cô ta, cố gắng xua đi sự bất an trong cô, đáng vẻ dịu dàng ấy thật sự phải khiến cho cô gái ấy say đắm, nhưng mà, cũng sẽ làm cho một cô gái khác tan nát cõi lòng.

Hạ nhược tâm cúi đầu, hàng lông mi thật dài rũ xuống chất chứa bao nhiêu đau thương, cô nhẹ nhàng vuốt chân của mình, không biết cô còn có thể đi được ha không.

-Luật... - Đôi môi Lý Mạn Ny khẽ nói:

- Cổ của em đau quá, cô ta bóp cổ em - Cô ta vẫn không quên việc Hạ Nhược Tâm đã làm gì với mình, cô ta dám bóp cổ mình, suýt nữa thì đã bị cô ta bóp cổ chết rồi.

Sờ luật che chắn cho Lý Mạn Ni ở sau lưng, cúi đầu lạnh lùng nhìn cô gái đang ngồi dưới mặt đất, mãi đến khi thấy được vết bầm xanh trên cổ cô ta, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên tàn nhẫn, cô đang trả thù đây mà, nhưng cô lại dám đánh cả vợ của hắn, bốn năm trước, cô đều muốn hại Lý Mạn Ni, bốn năm sau cô cũng dám làm như vậy.

-Thứ đàn bà bẩn thỉu! - Đôi môi mỏng của hắn thốt ra lời nguyên rủa, sau đó thân thể cao quý của hắn ngồi xổm xuống, lại một lần nữa vron hai tay của mình mà bóp lấy cổ Hạ Nhược Tâm, so với lúc này còn mạnh bạo, tàn nhẫn hơn.

-Cô dám động đến vợ của tôi, tôi sẽ khiến cô phải trả giá gấp trăm ngàn lần, bốn năm trước tôi thật sự hối hận khi đã không lấy mạng cô, cho cô có cơ hội làm tổn thương đến cô ấy lần nữa, cô thật sự rất ác độc, cô có chuyện gì nên mới đến tìm tôi, còn muốn nói tôi yêu cô, cô là ai, dựa vào cái gì mà nói tôi sẽ yêu cô? Coi như là trên cái thế giới này chỉ có cô là phụ nữ đi chăng nữa thì tôi cũng không thể nào yêu cô được đâu, gương mặt này của cô thật khiến cho tôi cảm giác buồn nôn. Cô cũng chỉ là món đồ mà tôi dùng tiền mua được thôi, thân thể của cô, trái tim của cô, linh hồn của cô, đều là thứ bẩn thỉu.

Bàn tay to lớn của hắn siết chặt cổ cô, khiến cho khuôn mặt hạ nhược tâm dường như xanh lá đi.

-Tôi van xin anh... Tôi không muốn chết... Tay Hạ nhược tâm bắt lực quơ quơ trong không khí, tính mạng của cô, cái cảm giác như sắp chết khiến cô sợ hãi, đừng làm như vậy với cô, không muốn, cô vẫn còn một đứa con gái đang bệnh, đừng giết cô, cô không muốn chết...

-Sợ rồi sao, cô rút cuộc cũng chỉ đến thế thôi sao? - Sờ luật đợi đến khi cô thật sự gần như mất hết không khí mới là thả cổ cô ra.

Lý Mạn Ni, không có chút sợ hãi, trong mắt của cô ta tựa hồ là đã hiện lên vẻ khiêu khích, khóe môi nhếch lên thách thức.

Nụ cười này, thật sự rất đẹp.

Nhưng cũng rất tàn độc.

Sờ luật đứng lên, hạ nhược tâm đau đớn ôm lấy lồng ngực của mình, dùng sức hít lấy bầu không khí, trước mắt cô bây giờ như mờ ảo, chỉ có thể bắt lực nhìn Sờ luật ôm lấy vợ hắn đi khỏi tầm mắt của cô.

Cô không ngừng ho khan, dưới bầu trời xám xịt, mắt của cô tuôn trào ra hai dòng nước mắt, chảy xuống đôi môi khô nẻ của cô, mặn chát.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280-1: Tại sao đưa trẻ lại bị trọc đầu 1

Trên xe, hai tay của Lý Mạn Ni một mực ôm lấy cánh tay Sờ luật thật chặt, ra vẻ bản thân còn sợ hãi chuyện vừa rồi.

-Thật xin lỗi em... - Sờ luật ôm Lý Mạn Ni vào trong lòng, nếu như không phải vì chuyện của hắn thì sẽ cô sẽ không gặp nguy hiểm như vậy, mà cảnh tượng Hạ nhược tâm bóp cổ cô, cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể tin tất cả những việc xảy ra trước mắt mình.

Tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve vết đỏ trên cổ Lý Mạn Ni, hỏi:

- Đau không? Hắn hỏi giọng khàn khàn, hắn đã sớm quên mất, còn có một cô gái gái lúc này đã bị hắn bóp cổ đến suýt chết, quả nhiên đấy, yêu rồi thì như bảo bối, hết yêu thì lại đáng chết.

Lý Mạn ny nhẹ nhàng lắc đầu:

-Không có chuyện gì đâu, em không đau. - Cô tựa vào lồng ngực Sở luật có lẽ trên cổ vẫn còn có chút đau đấy, nhưng trong lòng lúc này lại rất vui sướng.

-Thật sự xin lỗi em, về sau sẽ không bao giờ có chuyện này nữa đâu. - Tay hắn vuốt lên mái tóc của Lý Mạn Ni, không biết vì cái gì, lúc nói ra câu ấy, giọng hắn lại có chút lạc đi.

-Không sao đâu, luật, em không trách anh đâu, thật sự, em cũng biết rõ đàn ông đều phải... - Nói đến đây cô bỗng im lặng không nói nên lời, trên cái thế giới này làm gì có người phụ nữ nào độ lượng như vậy, biết chồng mình và vợ cũ ở cùng với nhau, thậm chí là giữa hai người còn xả ra chuyện gì đi nữa, mà lại không tức giận, không ghen ghét, sẽ không hận chứ, chỉ là, cô đang tính đến một biện pháp khác.

Cô không muốn khoảng cách giữa anh và cô ngày càng xa, chỉ là muốn hai người thêm gần gũi, vì vậy, cô có thể làm như không quan tâm, nhưng mà, không có nghĩa là tha thứ.

Cô có thể không có giận hờn, nhưng mà người con gái kia, cô giận đến điên cuồng.

Sở luật lúc đó càng ôm Lý Mạn Ni chặt hơn, hắn có một người vợ tốt như vậy, vậy mà... hắn thật sự thực xin lỗi, chẳng thân thể của hắn thậm chí, trái tim của hắn cũng đã gần như bị một người con gái khác chiếm lấy.

Cô gái tên Hạ nhược tâm kia, thật ác độc, nhưng đồng thời cô cũng là liều thuốc độc của hắn, khi hắn già vò hành hạ cô, hắn mới phát hiện, thì ra người cuối cùng bị tra tấn lại là hắn, hắn muốn kết thúc, nhưng cũng không nỡ từ bỏ, sau khi chấm dứt, hắn mới thật sự phát hiện rằng tâm hồn mình thật trống trải.

Mà hắn bắt buộc phải làm như thế, hắn không quên là hắn đã kết hôn, đã có vợ, tương lai còn có con nữa, hắn là một người đàn ông, không thể để cho vợ mình luôn phải sống với nỗi bất an và nguy hiểm được.

Mà hạ nhược tâm đối với bọn họ mà nói, cũng là một mối nguy hiểm đấy.

Xe mở ra mà hắn vẫn đang nhìn thoáng qua sau xe, mãi đến lúc xoay lại lần nữa, hắn dĩ nhiên đã trở lại là một Sở Luật lạnh lùng tàn nhẫn, nỗi phiền muộn củ hắn, sự vật lộn của hắn, tất cả Lý Mạn Ni đều hiểu được, cô cúi đầu, gắng sức coi bỏ bộ đồ của mình, trái tim như đang bị cán xé đau đớn.

Cô nhất định không thể mất hắn được, không thể, bằng không thì, cô sẽ chết đấy.

Chiếc xe rời đi, trong không khí có chút bi thương, không biết nó tỏa ra từ ai nữa.

Đôi mắt trống rỗng của Hạ nhược tâm nhìn chiếc xe đang dần biến mất, sau một lát cô ngồi dậy, cẩn thận chỉnh sửa lại quần áo, chỗ đầu gối cô đã trở nên tím bầm, cô nắm chặt lấy bàn tay gắng sức đứng lên, đau, thì cứ chịu đựng như vậy, đau nhức, cũng phải tại chịu đựng, thì cứ như vậy mà khắp khiêng đi về phía xa.

Cô không có xe, chỉ có đôi chân mà thôi, cô đau cũng không có người thương, nhưng cô cũng là một người con gái làm đau lòng người khác.

Mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống, cô thỉnh thoảng đưa tay lên lau, trời sắp tối rồi, không biết Tiểu Vũ Điểm của cô nhớ cô có sợ hãi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280-2: Tại sao đứa trẻ lại bị trọc đầu 2

Một mình Tiểu Vũ Điểm ngồi ở trên bậc thang, tuy rằng hiện tại cô bé không còn tóc, nhưng mà, thật sự vẫn là một đứa trẻ rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé càng thêm nhỏ hơn, nhưng mà, đôi mắt dường như càng thêm lớn hơn, trong vắt như nước, đôi mắt đen láy giống viên bảo thạch vậy, nhưng màu đen đó có chút xanh thẫm, giống như sao trên trời, toàn bộ Ngân Hà giống như được bao bọc tất cả trong đấy vậy.

-Búp bê ơi, mẹ đã nói là sẽ quay trở về thật sớm, Tiểu Vũ Điểm rất nhớ mẹ, em cũng nhớ mẹ đúng không?

Cô bé ôm búp bê trong ngực mình, thỉnh thoảng lại nhìn canh cửa, muốn tìm lấy hình bóng mẹ mình, lúc hạ nhược tâm không có ở đây, đa số cô bé chỉ đều một mình ngồi ở chỗ này đợi mẹ.

Nhiều người đi qua tò mò nhìn cô bé đầu trọc, cô bé còn rất nhỏ, nhưng rất đáng yêu.

-Đứa nhỏ này tại sao lại đầu trọc nhỉ? Có người nhìn không được mà buột miệng hỏi.

Người hộ sĩ bên cạnh nghe vậy liền khó khăn mở miệng nhẹ giọng nói:

-Đứa bé này bị bệnh bạch cầu, bệnh cô bé vô cùng nặng nên phải trị liệu, năm nay ba tuổi rồi, tóc của cô bé vì làm trị liệu mới rụng mất đấy, nó thật sự là

một đứa trẻ biết điều và rất đáng yêu.

-Mới ba tuổi sao, tại sao lại bị bệnh vậy nhĩ?

Giọng nói thương cảm vang lên, không khỏi cảm thấy đáng thương cho đứa trẻ đầu trọc đang ngồi ở cầu thang, đúng là một đứa trẻ ngoan, nếu trưởng thành nhất định sẽ trở thành một cô gái rất xinh đẹp, chỉ là không biết là, cô bé có cơ hội lớn lên hay không?

Tiểu Vũ Điểm chỉ cúi đầu bất luận người khác có chỉ trích mình như thế nào, cô bé kỳ thật vốn rất nhạy cảm bây giờ lại nghe người khác nói mình như vậy, cô chớp chớp hàng lông mi, nước mắt lại lăn xuống, nhưng mà, cô bé cũng rất nhanh vội vàng lau nước mắt trên mặt của mình, chỉ cần có mẹ, cô bé sẽ không sợ, tuyệt không sợ, mẹ có phép thần nên sẽ chữa khỏi cho mình đây, mình cũng sẽ không chết đâu, hơn nữa còn sống cùng mẹ một thời gian thật là lâu nữa.

-Tiểu Vũ Điểm, chúng ta đi tìm nhế. - Người hộ sĩ ngồi xổm xuống bên cạnh, nhẹ nhàng xoa chiếc đầu trọc của cô bé, nhưng đã thấy được khuôn mặt đang lấp lem nước mắt, chắc cô bé tổn thương quá nên vừa khóc rồi.

-Được rồi Tiểu Vũ điểm, cô dẫn con đi tìm xong, mẹ sẽ trở lại ngay thôi. - Cô đứng lên, vươn tay mình về phía Tiểu Vũ Điểm.

-Vâng ạ. - Tiểu Vũ Điểm gật đầu một cái, ngoan ngoãn nắm lấy bàn tay người hộ sĩ, sau đó cùng cô ấy bước đi, nhưng rồi vẫn cố quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt vô cùng đáng thương.

Mẹ, kỳ thật Tiểu Vũ điểm rất sợ đau, mà tìm cũng rất đau nữa, mẹ, Tiểu Vũ Điểm sợ lắm.

Nằm ở trên giường bệnh, đứa trẻ ôm lấy búp bê của mình thật chặt, sau đó nhắm đôi mắt uồn uớt lại, đôi môi nhỏ nhắn đã sưng húp lên, cô bé cắn bờ môi của mình, nước mắt không ngừng từ hốc mắt mà rơi xuống.

Cô bé ngẩng đầu lên, thấy được Hạ Nhược Tâm không biết đã đứng ở cửa từ lúc nào.

-Mẹ... Cô bé nho nhỏ kêu lên một tiếng, đôi môi nhỏ mấp máy, bởi vì kim tiêm đã đâm vào mông, cô bé co rút thân thể lại để chịu đựng không khóc, cũng không có kêu, chỉ ôm chặt lấy con búp bê trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281-1: Không thể nhìn thấy (1)

Hạ Nhược Tâm đi vào, mặc một cái áo sơ mi cổ cao, như vậy để người khác không phát hiện ra vết hằn xanh tím trên cổ cô, nhưng rất nhanh, hộ sĩ lại phát hiện chân cô có chút không bình thường. Mỗi một bước đều vô cùng gian nan, không ai biết, chân cô kỳ thật đã sưng bầm lên rồi, cô ôm Tiểu Vũ Điểm vào trong ngực, nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa mát cho con.

“Tiểu Vũ Điểm, có mẹ ở đây rồi, muốn khóc thì khóc đi, mẹ sẽ không cười con đâu,” cô cẩn thận để Tiểu Vũ Điểm ngồi trong lòng, đau đớn xoa nước mắt cổ nển của con, không biết từ khi nào, Tiểu Vũ Điểm đã không còn khóc trước mặt cô, chỉ đến khi ở một mình, không ai hay biết, nó mới lặng lẽ rơi nước mắt.

“Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm không đau, thật sự không đau, một chút cũng không đau đâu, mẹ vừa kêu thì đau.” Bé ôm chặt lấy cổ mẹ, chôn mặt nhỏ vào trong ngực mẹ, chỉ cần có mẹ ở đây, Tiểu Vũ Điểm bé sẽ không đau.

Hạ Nhược Tâm đau lòng ôm con gái, hộ sĩ bên cạnh nhìn mà cũng rung rung nước mắt, hai mẹ con này rốt cuộc là thế nào, tại sao lại đáng thương thế này, không ai muốn khóc, nhưng mình đứng xem lại nhịn không được.

“Tiểu Vũ Điểm, hôm nay mẹ đưa con đi mua váy đẹp nhế, để con được xinh đẹp như búp bê này, có thích không?”

Hạ Nhược Tâm xoa tóc con, nói, không có tóc, làm cô thấy một lần, lại đau lòng một lần.

“Vâng ạ,” Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn gật đầu một cái, lại nép vào trong ngực Hạ Nhược Tâm, mà bác sĩ chỉ nhẹ gật đầu với Hạ Nhược Tâm một cái, “Bé có thể đi ra ngoài, nhưng đừng để bé mệt mỏi quá, bé sắp có thể làm phẫu thuật được rồi.”

“Cám ơn bác sĩ, tôi biết rồi,” Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, lúc này mới ôm con đi ra ngoài.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng xoa chân, đã không còn đau như lúc đầu, cho nên, nghỉ ngơi một ngày, cô có thể đưa con ra ngoài rồi, cô đội mũ lại cho con, cũng đội một cái khác cho mình, hai người giống nhau.

“Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm muốn mang theo búp bê,” Tiểu Vũ Điểm mới phát hiện đã bỏ quên mất búp bê, Hạ Nhược Tâm cầm lấy con búp bê trên giường, thả vào trong ngực bé, con búp bê này là món đồ chơi duy nhất của bé, cũng là đồ bé thích nhất.

Cô ôm con gái đi ra ngoài, mà Tiểu Vũ Điểm thật sự rất vui vẻ, mắt cười cong lên, giống như vàng trắng non, bé giơ bàn tay nhỏ, thỉnh thoảng gấp bác sĩ đều ngoan ngoãn chào.

Hạ Nhược Tâm ôm con gái đi vào cửa hàng quần áo, những bộ váy bên trong đều đẹp cực kỳ, cô cầm lấy một bộ váy hồng úm thử lên người con, làn da Tiểu Vũ Điểm trắng vô cùng, hiện tại càng trắng, cho nên không chọn nhan sắc, đặc biệt chọn những bộ váy màu này là đẹp nhất.

Cái này đẹp không? Cô hỏi con.

Tiểu Vũ Điểm sờ chiếc váy xinh đẹp trong tay Hạ Nhược Tâm, vui vẻ gật đầu một cái, đẹp, giọng nói ngọt ngào thập phần dễ nghe, giòn sinh, ngọt nhu nhu.

“Đi, mẹ giúp con thay,” cô kéo tay con, dắt con vào phòng thử quần áo, thay đồ cho con, nhưng khi nhìn đến cái mông nhỏ sưng tấy lên, còn có toàn thân trên dưới nơi nơi là lỗ kim chi chít, đôi mắt cô nhìn không được, đỏ lên, đau.

Cô rất đau, đau đớn vô cùng, làm sao bây giờ, rốt cuộc phải làm sao bây giờ, phải làm sao mới có thể khiến con không đau bây giờ, mới có thể khiến con sống khoẻ mạnh đến lớn bây giờ?

“Mẹ ơi,” Tiểu Vũ Điểm đặt tay lên mắt Hạ Nhược Tâm, một cái tay khác có chút thẹn thùng che mông nhỏ, “Mẹ, đừng nhìn chỗ đó của Tiểu Vũ Điểm”

“Ừ mẹ biết rồi, không nhìn nữa, chúng ta thay quần áo, để con thành đứa bé xinh đẹp nhất.” Hạ Nhược Tâm biết con nhát gan, lại hay thẹn thùng, cô mặc chiếc váy mới vào cho con, sau đó lại kết nút cái nón nhỏ, thật sự rất đẹp, Tiểu Vũ Điểm lớn lên vốn dĩ rất đáng yêu, mặc chiếc váy này vào thì chẳng khác nào thiên sứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 281-2: Không thể nhìn thấy 2

Hạ Nhược Tâm dắt con ra ngoài, lúc này có không ít người đều nhìn chăm chăm vào Tiểu Vũ Điểm, còn có bộ đồ bé mặc trên người, không biết có phải do đứa bé lớn lên xinh đẹp hay không, cho nên, ngay cả quần áo so với bình thường cũng đẹp hơn rất nhiều, quần áo rất mềm, đứa bé này cũng rất mềm, phần phần nộn nộn, giống như bơ hương thơm mềm mại, làm người ta hận không thể cắn một ngụm, rồi cảm nhận cái cảm giác nó hoà tan trong miệng ấy.

“Tôi muốn cái này,” mà có người đã chỉ vào chiếc váy Tiểu Vũ Điểm mặc trên người, bắt đầu dự định, Tiểu Vũ Điểm sợ hãi kéo tay mẹ trốn tránh, bọn họ nhìn quần áo của bé làm gì, bé tránh phía sau lưng mẹ, như thể sợ đám người này sẽ nhào lên ăn tươi nuốt sống mình luôn.

Bé không phải bánh kem, không thể ăn.

“Tôi cũng muốn cái váy ấy,” mấy bác gái đều muốn mua bộ váy trên người Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm càng thêm chen chúc ôm lấy đùi Hạ Nhược Tâm, giấu mình ra sau mẹ.

Chỉ có một đôi mắt to ngơ ngác nhìn ra ngoài, Hạ Nhược Tâm kéo tay con, đi thanh toán tiền, hơn nữa, thực ngoài ý muốn, bà chủ còn giảm giá cho năm phần trăm, nói là con gái cô có thể đi chụp quảng cáo, nhất định sẽ trở thành tiểu minh tinh.

Mà Hạ Nhược Tâm cúi đầu nhìn con, bé khó hiểu nhìn lại cô, Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt cười một tiếng, con gái cô chẳng cần làm minh tinh gì cả, cô chỉ cần con lớn lên bình an khoẻ mạnh là được.

“Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm có xinh đẹp không?” Tiểu Vũ Điểm một tay ôm búp bê, một tay kéo tay Hạ Nhược Tâm, đôi chân nhỏ nhỏ không ngừng leo đèo đi theo.

“Xinh đẹp lắm, Tiểu Vũ Điểm của mẹ đương nhiên là công chúa đáng yêu, xinh đẹp nhất” Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, chỉnh lại quần áo cho con, đúng vậy, cô sinh ra một đứa con gái vô cùng đáng yêu.

Tiểu Vũ Điểm cười rộ lên, trên mặt cũng có ý cười.

Mấy đứa bé gái thích nhất người khác khen nó đáng yêu, bé cũng thế.

Hạ Nhược Tâm tiếp tục dắt con đi, Tiểu Vũ Điểm ít khi được lên phố, giờ thấy cái gì cũng đều rất hiếu kỳ, nhưng khi nhìn thấy nơ bướm buộc tóc, kẹp

mái, đều sẽ cúi đầu.

“Tiểu Vũ Điểm sẽ nhanh mọc lại tóc thôi,” Hạ Nhượng Tâm đặt tay lên đầu con, giọng điệu nhu hoà, “Chờ đến khi tóc dài lại rồi, mẹ sẽ mua cho con rất nhiều nơ bướm với kẹp tóc xinh, mỗi ngày đổi một cái nhé?”

Cô biết con nghĩ cái gì, nhưng tất cả đều sẽ là quá khứ, con gái cô sẽ nhanh chóng trở lại là Tiểu Vũ Điểm xinh đẹp ngày trước, xinh xinh đẹp đẹp, khỏe mạnh.

“Vâng ạ,” Tiểu Vũ Điểm gật đầu một cái, đi theo sau Hạ Nhượng Tâm, nón kết chặn mắt ánh nắng trời trước mặt, lại ngăn không được, khuôn mặt nhỏ cực kỳ đáng yêu của bé.

“Hạ Nhượng Tâm.” Phía sau bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói sắc nhọn bén ngót, Hạ Nhượng Tâm chấn động, lỗ tai cũng tê rần, cô vội vàng bế con lên, đi về phía trước, là cô ta, Lý Mạn Ni, không thể, cô không thể để cô ta nhìn thấy cô, đặc biệt là nhìn thấy Tiểu Vũ Điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 282-1: Ai mới là kẻ thứ ba 1

“Hạ Nhượng Tâm!” Giọng nói giống như ma quỷ không ngừng truyền đến, phía sau hình như còn có người đuổi theo, Tiểu Vũ Điểm kỳ quái ôm cổ mẹ, bé nghe được có người gọi tên mẹ, nhưng tại sao mẹ lại chạy, bé chớp mắt, tò mò hỏi, “Mẹ ơi, chúng ta đang chơi mèo đuổi chuột sao?”

“Đúng vậy, chúng ta đang chơi mèo đuổi chuột,” Hạ Nhượng Tâm cười với con, con còn bé như vậy, nào biết cái gì là nguy hiểm, mà cô cũng sẽ không khiến con gặp nguy hiểm.

Cô đặt Tiểu Vũ Điểm ra phía sau một cái thùng, chỗ này vừa vặn có thể đủ chỗ cho một đứa bé đứng.

Cô ngồi xổm xuống, ngón tay đặt trên khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm, “Nhớ kỹ, Tiểu Vũ Điểm, chúng ta chơi mèo đuổi chuột, nếu mẹ không bảo con ra, con không được ra, bằng không mẹ sẽ tức giận.”

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt con búp bê vào lòng, sau đó dùng sức gật đầu một cái, giọng nói mềm ngọt vang lên bên tai Hạ Nhượng Tâm, “Mẹ yên tâm, Tiểu Vũ Điểm sẽ nghe lời, nhất định sẽ không đi ra ngoài,” bé ôm chặt con búp bê, lại giờ lên nắm đấm, tỏ vẻ mình là đứa bé ngoan nói lời giữ lời.

Bé nhất định sẽ nghe lời, cho nên, sẽ không làm mẹ thấy khó chịu, hơn nữa được chơi mèo đuổi chuột, bé cũng rất thích.

Hạ Nhượng Tâm lúc này mới đứng lên, mà phía sau sớm đã có hai cô gái cùng nhau đuổi tới, cô quay đầu lại, dùng cơ thể chặn tầm mắt hai người họ, không muốn cho họ phát hiện ra đứa bé trốn trong góc nhỏ kia.

“Đúng là cô thật, tôi còn cho rằng cô đã xấu hổ chết luôn rồi chứ, hoá ra vẫn còn có mặt mũi mà sống cơ à?” Lý Mạn Ni đến gần, nâng cằm, khoe môi mang theo cừu hận và châm chọc, “Lẽ ra cô nên chết đi, người dơ bẩn như cô sống trên đời, quả thực chính là dư thừa, thật sự là làm ô uế không khí nơi này, ô uế đôi mắt chúng tôi rồi.”

Từng câu từng chữ đều ác độc, một người phụ nữ bị sự ghen tức làm cho mờ mắt, hiện tại chỉ có thể đi công kích người khác, làm tổn thương người khác, như vậy mới có thể phát tiết hết bức dọc của mình, làm cho mình thấy sáng khoái.

“Con đàn bà hạ tiện này,” một người phụ nữ hơi lớn tuổi xông đến, vung tay tát vào mặt Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm ôm mặt, dùng sức cắn môi, cô phải nhịn, nhất định phải nhịn, bằng không sẽ làm con sợ.

“Mẹ, đừng nhiều lời với hạng đàn bà này làm gì nữa, loại đàn bà này căn bản là ai cũng có thể làm chồng, hạ tiện muốn chết, nghe Luật nói, hiện tại cô ta đang làm gái, một đứa vì tiền mà bán thân, không đáng để mẹ động tay động chân đâu, dơ tay đấy.”

Đôi môi đỏ mọng của Lý Mạn Ni thốt ra những lời cay nghiệt, hoá ra là mẹ con, mẹ Lý hình như đang vô cùng tức giận, nhìn từ trên xuống dưới Hạ Nhượng Tâm, quả nhiên từ trong xương đã thấy hạ tiện.

Bà khinh thường nhỏ một bãi nước bọt, cái gì mà hình tượng phu nhân, hoàn toàn không còn bóng dáng, hiện tại bà ta đâu giống phu nhân, rõ ràng chính là một người đàn bà đánh đá mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 282-2: Ai mới là kẻ thứ ba (2)

Hạ Nhựt Tâm ngẩng đầu, đột nhiên lại cười, khóe môi cô nhẹ nhàng cong lên, trong mắt có cái gì như hơi nước ở ngưng tụ, đáng thương hai người, mà cũng đồng cảm với hai người.

“Cô đang cười cái gì?” Lý Mạn Ni hỏi, cô ta bị điên rồi sao? Lúc này còn cười?

“Tôi đang cười các người đấy.” Hạ Nhựt Tâm buông tay, giọng lạnh đi, cô nhìn về phía mẹ của Lý Mạn Ni, “Vị phu nhân này, bà nói tôi quyến rũ chồng người khác, là hạ tiện, như vậy, bà quên thân phận của tôi lúc trước rồi à? Nếu không phải có con gái bà, như thế nào tôi lại trở thành vợ trước, nếu nói là hạ tiện, như vậy, con gái bà so với tôi không phải còn lợi hại hơn sao, đúng, tôi hạ tiện, nhưng tôi ấy, cũng là học từ con gái bà thôi.”

Giọng cô cực nhẹ, nhưng mà, bên trong lại đầy sự châm chọc, bị hắt hủi lâu rồi, trái tim sớm đã chết lặng, nếu còn không học cách bảo vệ mình, như vậy, làm sao cô có thể sống dưới bàn tay của bọn man rợ ăn thịt người không nhà xương ấy, làm sao kiếm được tiền, làm sao sống để chăm sóc cho con?

Bọn họ không phải Sở Luật, bọn họ không có khả năng cứu con gái cô, cho nên, cô không nợ họ cái gì, cũng không cần bọn họ cái gì.

“Cô.....” Mẹ Lý bị nói đến nghẹn họng, cũng có một ít nan kham, xác thật, Hạ Nhựt Tâm nói đều là sự thật, bà ta không còn gì để phản bác, rốt cuộc, ai cũng biết, thân phận của Hạ Nhựt Tâm bốn năm trước đúng là vợ của Sở Luật, mà Lý Mạn Ni, lúc ấy đúng là kẻ thứ ba, quen Sở Luật khi anh đã có gia đình rồi, mặc kệ Sở Luật và Hạ Nhựt Tâm sau đó tại sao lại ly hôn, con gái bà vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái danh kẻ thứ ba này.

“Đó là cô không biết xấu hổ đi quyến rũ đàn ông của người khác, mà Sở Luật yêu con gái tôi, căn bản không phải cô, cũng chỉ có con gái tôi mới đủ tư cách là Sở phu nhân.”

Mẹ Lý lại hắt càm, khinh miệt cười lạnh, mà Lý Mạn Ni đứng ở một bên, lạnh lùng cười.

Hai mẹ con, đều dùng ánh mắt ăn thịt người, hận không thể ăn thịt uống máu móc hết tim gan phèo phổi của cô.

“Yêu, nếu yêu, tại sao hai người còn đuổi theo tôi tới tận đây?” Hạ Nhựt Tâm cảm thấy vô cùng buồn cười với cái chữ "yêu" trong miệng mẹ Lý, cô vỗ nhẹ lên mặt, mặt cô dễ đánh đến vậy à? Hấp dẫn người ta đánh đến vậy à?

Vậy đến đi.

Lý Mạn Ni bị cô nói cho nghẹn họng không thốt nên lời, mà mẹ Lý cũng tức đến phát run, bọn họ không biết, lúc này, ở một góc nhỏ nào đó, có một đứa trẻ đứng run lấy bầy, nó gắt gao cắn chặt môi, ôm chặt búp bê trong ngực, nhưng mà, đôi mắt lại nhìn chằm chằm hai mẹ con Lý Mạn Ni, nhớ kỹ dáng vẻ hai người.

Hai kẻ này bắt nạt mẹ bé, bé vừa tiến lên một bước, rồi lại lùi ra sau

“Tiểu Vũ Điểm là bé ngoan, đã đồng ý với mẹ là không đi ra, vậy không thể đi ra, bằng không mẹ sẽ tức giận,” bé nhỏ giọng nói, để búp bê ở dưới cằm, nhưng mà, giữa con run rẩy, lông mi ướt đầm, nước mắt lăn xuống.

“Hạ Nhựt Tâm, tôi nói cho cô hay, đừng có mà xuất hiện bên người Sở Luật nữa, bằng không, nhà họ Lý chúng tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu,” mẹ Lý để lại một câu cảnh cáo, rồi kéo tay Lý Mạn Ni bỏ đi.

“Mạn Ni, chúng ta đi, nếu nó dám không biết xấu hổ xuất hiện trước mặt Sở Luật, mẹ sẽ tìm người đánh gãy chân nó, cào rách mặt nó ra.” Lý Mạn Ni cười gât đầu một cái, khinh thường nhìn Hạ Nhựt Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 283-1: Nhà họ Sở tranh cãi (1)

Hai người phụ nữ kia cuối cùng cũng nhục nhả đủ rồi, hoặc có lẽ là mắng chửi hả giận rồi, hoặc giả như không thể tức giận nổi nữa, nhưng những chuyện này dù sao cũng chẳng có liên quan gì tới Hạ Nhựt Tâm, cô thả tay xuống, sau đó xoay người, đi đến phía sau cái thùng kia. “Tiểu Vũ Điểm, ra đây với mẹ nào.” Cô vươn tay ra, tuy rằng bị đánh, nhưng trước mặt con gái, cô vĩnh viễn đều cười.

“Mẹ ơi.....” Tiểu Vũ Điểm nhỏ giọng gọi cô, sau đó thân thể bé bé lùn xùn từ từ đi ra, gắt gao ôm chặt cổ Hạ Nhựt Tâm, con búp bê cũng rút xuống đất.

“Mẹ ơi, mẹ có đau không, Tiểu Vũ Điểm thôi cho mẹ.....” Tiểu Vũ Điểm thôi lên mặt Hạ Nhược Tâm, đôi mắt vốn sáng ngời nay đã phủ một tầng nước

“Mẹ không đau, không cần thôi đâu con,” cô lau khô nước mắt trên mặt con, lúc này mới nhặt con búp bê rơi trên đất kia lên, phúi bụi, thả lại vào ngực con, tay xoa đầu bé.

Đều là cô không tốt, xem đi, làm Tiểu Vũ Điểm khóc rồi.

“Chúng ta đi về nhé,” cô không nhắc lại chuyện vừa rồi, những chuyện đó là chuyện của người lớn, không liên quan gì đến con, con chỉ cần biết có mẹ thương con là được rồi.

Cô ôm con lên, quay về bệnh viện, Tiểu Vũ Điểm vẫn luôn nép vào vai Hạ Nhược Tâm, nhắm mắt, nhưng khuôn mặt nhỏ của bé lại nhiều thêm mấy phần cảm xúc, mà những cảm xúc đó, đáng lẽ ra không nên xuất hiện trên khuôn mặt một đứa bé con, dường như bé đột nhiên trưởng thành hơn không ít.

Hai tay bé nắm chặt, sau đó buông ra, nắm áo Hạ Nhược Tâm, không muốn buông tay.

Bệnh viện, tiêm xong, Tiểu Vũ Điểm đã mệt nên ngủ rồi, Hạ Nhược Tâm ngồi bên giường bệnh, để con búp bê sang một bên, sau đó dèm lại chăn cho con.

“Cô Hạ.....” giọng nói của bác sĩ nhẹ đi rất nhiều, như sợ đánh thức đứa bé đang ngủ.

“Làm sao vậy, bác sĩ?” Hạ Nhược Tâm quay đầu lại, một nửa bên mặt vẫn hơi sưng, bắt quá, hiển nhiên bác sĩ cũng là người thông minh, cũng không có hỏi nhiều, dù sao cô như vậy, ông đã nhìn thành quen, dường như mỗi lần đến trên người cô đều có vết thương, mà ông không rõ, cô thật sự không đau sao?

“Là như vậy, Hạ tiểu thư,” bác sĩ vội vàng thu hồi cảm xúc, “Ngày mai vị Sở tiên sinh kia sẽ qua xem Tiểu Vũ Điểm, sau đó bàn về chuyện phẫu thuật, cho nên, mong cô chuẩn bị trước một chút.”

Bác sĩ nói xong, lại không phát hiện Hạ Nhược Tâm đã cứng đờ người.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ chuẩn bị tốt,” Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, lại xoay người đi, nhẹ nhàng vỗ vai con, hơi có chút xuất thần, Tiểu Vũ Điểm, con biết không, ngày mai là con có thể nhìn thấy ba rồi, tuy rằng ba vẫn không biết sự tồn tại của con, cũng sẽ không nhận con, nhưng con biết không? Vô tình, ba đã cứu con.

Tuy rằng trong lòng vẫn thấy khổ sở, nhưng cô vẫn cười như cũ, cười thanh đạm, cũng cười thỏa mãn, cô chẳng cần gì cả, chỉ cần con gái cô là đủ rồi, cho dù trên lưng có phải mang bao nhiêu tiếng xấu đi nữa. Cô đặt tay lên mặt, vừa chạm vào, cảm giác đau đớn đã ập tới, bắt quá, chỉ cần con gái được bình an khỏe mạnh, người ta đánh cô bao nhiêu cái cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 283-2: Nhà họ Sở tranh cãi (2)

“Tiểu Vũ Điểm, bảo bối của mẹ, con phải ngủ cho ngoan, phải dừng cảm, biết không? Chúng ta sẽ được rời khỏi đây sớm thôi, về sau sẽ không còn tổn thương nữa,” tay cô đặt trên mặt con, nơi khoé mắt có một giọt nước lăn xuống, cô vội vàng vươn tay, giọt nước kia dừng lại ngay trên mu bàn tay cô, sau đó loang ra.

“Về sau con sẽ không còn phải chịu khổ nữa, con sẽ sống rất lâu, mẹ còn chưa đưa con đi học đâu, mẹ biết, Tiểu Vũ Điểm rất thông minh, nhất định sẽ là học sinh giỏi.”

Cô cười, nhưng trên mặt lại chảy xuống từng hàng nước lạnh băng.

Cô tưởng cuộc sống là đơn giản, nhưng không.

Nếu thật sự có cái gì khổ, như vậy đều dễ cô nhận hết đi, con gái cô còn quá nhỏ, cô chỉ mong nó được bình an mà sống, mãi cho đến lớn, ánh sáng nhu hoà ngoài cửa sổ chiếu vào hai mẹ con, tựa hồ cũng muốn truyền cho họ một chút ấm áp.

Thế giới của hai người quá lạnh, thật sự.

Trong nhà họ Sở, lúc này, Lý Mạn Ni bất an ngồi ở trên sofa không nói không rằng, mà ba mẹ Sở cũng tới, trầm mặc không nói gì.

“A Luật, con thật sự quyết định rồi à?”

Tổng Uyển đi tới, duỗi tay vỗ vai con, tuy rằng hiện tại anh đã là một người đàn ông ba mươi tuổi, đã trưởng thành rồi, nhưng trong mắt bà, Sở Luật vẫn chỉ là con bà thôi, mà bà không muốn con làm chuyện nguy hiểm như thế.

“Đúng vậy, mẹ, con muốn cứu đứa bé kia, hơn nữa, bác sĩ nói rồi, chỉ là lấy một ít tủy, sẽ không để lại di chứng gì đâu. Mọi người có thể yên tâm,” Sở Luật nói.

Chỉ là một cuộc tiểu phẫu thuật mà thôi, chẳng khác gì rút máu lắm, lúc đăng ký, cũng đã hứa rồi, nếu tìm được anh, anh cùn chẳng có lý do gì để từ chối, hơn nữa anh đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi.

“Luật.” Lý Mạn Ni nhẹ nhàng cắn môi, kéo áo Sở Luật, cô cũng không muốn anh đi, dù sao đây cũng là chuyện làm tổn hại thân thể.

Sở Luật trầm mặc mím môi, mà cha anh, Sở Giang, ở một bên, lúc này là lúc thích hợp nhất để mở miệng, cũng là người có quyền quyết định nhất.

Sở Giang đứng lên, đi qua, ôm lấy vai vợ, “Chuyện này anh đồng ý,” giọng ông vô cùng trầm, Tổng Uyển kéo tay áo Sở Giang, bà bảo ông tới là để khuyên con trai không phải để ông tới quạt gió đốt lửa.

Đồng ý, đồng ý cái gì, nếu vạn nhất làm không tốt, con bị thương thì làm sao bây giờ? Bọn họ chỉ có mình Sở Luật là con thôi.

“Sở gia phải có người đảm đương, hơn nữa, kia vẫn chỉ là đứa bé ba tuổi, cái gì cũng không hiểu, chúng ta nên cứu nó, mặc kệ có phải người quen hay không, tóm lại, đó đều là sinh mệnh, nếu xét nghiệm ra anh cũng thích hợp, đừng nói là A Luật, anh cũng sẽ đi.”

Tổng Uyển nghe tới đứa bé ba tuổi, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, buông thông tay xuống, đúng vậy, chỉ là một đứa bé mới lên ba thôi, nếu con trai mình không cứu nó, như vậy, có lẽ đứa trẻ kia sẽ không thể sống được.

Bà vốn là người lương thiện, hiện tại lại nghe thấy đó chỉ là một đứa bé, sớm đã mềm lòng.

“Thật sự không có gì nguy hiểm sao?” Bà vẫn không yên tâm hỏi lại. “Thật sự sẽ không có nguy hiểm, thật sự sẽ không có việc gì sao?”

“Mẹ, mẹ có thể yên tâm, sẽ không có việc gì,” Sở Luật nghiêm túc cam đoan, anh là người làm con, cũng không muốn để mẹ phải nhọc lòng, nhưng mà, anh cũng là một người đàn ông, cũng có trách nhiệm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284-1: Gặp nhau (1)

Anh nắm chặt tay Lý Mạn Ni, đôi mắt trầm đi rất nhiều, là cô nói cho ba mẹ đúng không?

Lý Mạn Ni phát hiện Sở Luật nhìn mình bằng đôi mắt trách cứ, cũng không thể qua mặt, “Em xin lỗi, Luật, em chỉ không muốn anh làm chuyện nguy hiểm.” Nếu không phải thật sự không có cách nào khác, như vậy, chỉ còn cách gọi bố mẹ chồng tới, cô khuyên anh không được, nhưng ai ngờ, ngay cả bố mẹ chồng cũng không khuyên được anh, ngược lại còn bị anh thuyết phục.

Sở Luật siết chặt tay Lý Mạn Ni, tuy cũng không tính là tức giận, nhưng đúng là có chút không vui, anh không thích cảm giác như vậy, anh thích không chế hết thảy, nhưng không thích bị người ta tính kế, điều đó khiến anh cảm thấy áp lực, cảm thấy thiếu không khí, anh cũng có quyền tự chủ của mình, chứ không phải bị người ta kiểm soát.

Đặc biệt là chuyện cứu người này, từ khi bắt đầu, cũng đã quyết định.

“Ngày mai con sẽ đi gặp đứa bé kia, nếu không có gì ngoài ý muốn, như vậy cuộc phẫu thuật sẽ được tiến hành sớm, đứa bé kia không còn nhiều thời gian nữa.”

“Được rồi,” hai vợ chồng ông Sở gật đầu một cái, hai người tay vẫn đan nhau, đối với quyết định của con trai, bọn họ không khuyên gì nữa, chỉ đồng ý.

Mà Lý Mạn Ni hỏi rũ mắt, “Vậy ngày mai em đi cùng anh,” cô ngẩng đầu nhìn Sở Luật, trên mặt là nụ cười thiện lương tới cực điểm, cô sẽ đi cùng anh, nhìn xem đứa bé kia trông như thế nào mà có thể khiến cho anh không màng nguy hiểm để cứu.

Tuy bác sĩ cũng đã sớm nói rằng không có gì nguy hiểm, nhưng làm sao cô có thể yên tâm.

“Có thể,” Sở Luật gật đầu, xem như đáp ứng yêu cầu của cô, chỉ đến nhìn đứa trẻ kia thôi, cô muốn đi thì tùy cô.

Sáng sớm, Lý Mạn Ni giúp Sở Luật thắt lại cà vạt, cô ngẩng đầu, dưới mắt có quầng thâm mờ mờ, có thể thấy được đêm qua, cô cũng không ngủ ngon.

“Yên tâm, anh không có việc gì,” Sở Luật vươn cánh ôm cô vào lòng, đậm thanh an ủi, bất quá, trái tim cứng rắn của anh mềm đi đôi chút, vì sự thiện lương và sẵn sàng của cô, có được một người vợ như vậy, anh, còn có cái gì mà không thỏa mãn.

Lý Mạn Ni nghẹn ngào một tiếng, sau đó ôm lấy eo anh.

“Luật, em yêu anh, cho nên, anh nhất định không thể rời bỏ em” Giọng nói của cô mang theo một ít khó chịu khàn khàn, mà Sở Luật theo thói quen ôm lấy bà vai cô, không nói yêu, cũng không nói không yêu.

“Anh không bỏ đi đâu, em yên tâm,” anh cho rằng lời mình cam đoan sẽ là cả đời, có khi, có lẽ, nhưng lời cam đoan như vậy anh không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284-2: Gặp nhau 2

Bệnh viện, Hạ Nhược Tâm mặc cho con cái váy mới mua, lại ngồi xổm xuống, để bé đi một đôi giày búp bê nhỏ, lúc này, bàn chân nhỏ kia một chút cũng không lộn xộn, trước kia bé rất khó chịu lúc đi giày.

“Làm sao vậy, sao hôm nay lại ngoan ngoãn để mẹ đi giày cho thế, trước không phải cứ như là sắp đem bán con đi à” Ôm con từ trên giường bệnh xuống, cô nhẹ nhàng nheo khuôn mặt nhỏ mềm của con.

“Bởi vì, Tiểu Vũ Điểm lớn rồi à, cho nên, về sau sẽ nghe lời mẹ nói,” tiếng nhỏ mà lạnh lạnh, trên mặt cũng là sự nghiêm túc, giờ bé là người lớn rồi, về sau sẽ bảo vệ cho mình và mẹ.

Đúng vậy, con lớn rồi, Hạ Nhược Tâm hôn mũi con, thật đúng là không biết bé học được ở đâu mấy cái ý nghĩ kỳ quái này.

Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ của con.

“Tiểu Vũ Điểm, nhớ kỹ lời mẹ dặn chưa?”

“Rồi ạ, nếu thấy một chú rất cao, lớn lên rất đẹp trai, mặt lại khó ở, nhớ phải cười, phải lễ phép, còn có một cái.....” Nói tới đây bé lại cảm thấy môi mình khô khốc, “Nếu gặp lại một dì xinh đẹp, cũng phải lễ phép.”

Tay cô nựng lấy mặt con, thỉnh thoảng còn nghiêm túc dặn dò, bé nhất định phải ngoan mới được, bé sợ chú kia không thích bé, sẽ không cứu bé, đây là cơ hội duy nhất của họ, nếu không, hai mẹ con họ thật sự chỉ có chờ chết.

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gật đầu một cái, “Mẹ, Tiểu Vũ Điểm sẽ ngoan, sẽ gọi chú với dì” bé ngượng ngùng cười, kỳ thật. Có khi bé rất xấu hổ, bất quá, lời mẹ nói, bé đều sẽ nghe.

Hơn nữa, bé vốn là một đứa trẻ ngoan, mấy dì hộ sĩ ở bệnh viện đều rất thích bé, cho nên, chú kia nhất định cũng sẽ thích bé.

“Như vậy mới ngoan, là con ngoan của mẹ,” Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng điểm trán con, sau đó đội mũ lên cho con, đứa trẻ xinh đẹp đáng yêu như vậy, xuất hiện trước mặt mọi người, cho dù con cô không có tóc, cho dù nó có bị bệnh, nhưng vẫn như cũ là một đứa bé trọc đầu khiến người ta thương.

Cô kéo tay con đi ra ngoài, mà ở cửa bệnh viện, lúc này có một chiếc xe hơi cao cấp dừng lại, từ bên trong là một đôi nam nữ tài sắc vẹn toàn.

“Sở tiên sinh, Sở phu nhân, hai người đã tới,” viện trưởng tự mình đi ra nghênh đón hai người, rốt cuộc Sở Luật hiện tại có thể nói là long đầu lão đại ở nơi này rồi, đương nhiên, thân phận đặc thù. Làm ông cũng có chút thụ sủng nhược kinh, huống chi, hôm nay anh tới với tư cách là một người hiền tú, càng khiến ông cảm thấy ngoài ý muốn.

Không giống chuyện mà anh có thể làm đâu

“Xin chào,” Sở Luật nhàn nhạt gật đầu, ở bên ngoài, anh vĩnh viễn đều là người trầm tĩnh khiến người ta không cách nào tiếp cận. Lý Mạn Ni khoác tay Sở Luật, đi cùng anh vào trong.

Phòng VIP vô cùng yên tĩnh, lúc này, Sở Luật ngồi ở chỗ kia, anh đã làm xét nghiệm kiểm tra toàn thân rồi, cơ thể anh vô cùng khỏe mạnh, chỉ tiêu đủ, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành phẫu thuật.

Mà lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, người hộ sĩ dắt tay một đứa trẻ đi vào, đứa bé kia nhỏ cực kỳ, cánh tay bé tí xíu còn ôm con búp bê. Trên đầu bé đội một cái nón kết vô cùng đáng yêu, mơ hồ có thể nhìn thấy, bé không có tóc.

Lý Mạn Ni đầu tiên nhìn thấy con búp bê kia, cô ta bỗng thấy không thoải mái, con búp bê kia không phải đã được nhìn trúng rồi sao? Sao lại về tay đứa nhỏ này?

Đến khi tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đứa bé.

Cô liếc mắt một cái, trong đầu chỉ toàn những tiếng ong ong, cái gì cũng không còn nghe được nữa.

Đứa bé kia cực kỳ xinh đẹp, có lẽ là do bị bệnh đã lâu, bàn tay cũng như khuôn mặt đều tái nhợt không có tí huyết sắc, nhưng dù có như vậy thì bé vẫn vô cùng đáng yêu, vô cùng xinh đẹp, mắt to, lông mi dài cong vút, cái môi nhỏ hơi mím lại, hình như có đôi chút sợ hãi, cũng có một ít căng thẳng.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Mạn Ni, bé chỉ cúi đầu, lại nhìn sang Sở Luật.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 285: Cám ơn chú

Mà Lý Mạn Ni chỉ cảm thấy tay chân lạnh cóng, cô nhìn chăm chăm vào đứa bé đang từ từ đi về phía họ, khuôn mặt này, khuôn mặt này, sao có thể, sao có thể giống người phụ nữ kia đến thế, tuy ngũ quan hiện giờ vẫn còn non nớt, nhưng từ trên mắt đã có thể nhìn thấy bóng dáng của Hạ Nhục Tâm, cô không nhìn lầm, tuyệt đối không nhìn lầm, khuôn mặt của người phụ nữ kia cho dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra được.

Như vậy đứa bé này là, cô không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ.

Tiểu Vũ Diễm được hộ sĩ dắt tới trước mặt Sở Luật, Sở Luật vừa thấy khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, cũng hơi giật mình một chút, đứa nhỏ này lớn lên có chút giống Di Hiên lúc còn nhỏ, tuy rằng thời gian đã qua hai mươi mấy năm, tuy giờ anh cũng chẳng còn nhớ rõ dáng vẻ của Di Hiên lúc ấy, nhưng mà, đôi mắt to tròn ấy anh vẫn ghi tạc trong lòng, trước nay chưa từng quên.

“Con tên là gì?”

Anh đứng lên, sau đó cảm thấy ngoài ý muốn, lại ngồi xổm xuống, đối với đứa nhỏ này phá lệ lại muốn thân cận, bé lớn lên rất xinh đẹp, giờ nhỏ vô cùng, vật nhỏ yếu ớt, nhéo sẽ hỏng không.

Tiểu Vũ Diễm đứng im, môi mím lại, một câu cũng không nói.

“Tiểu Vũ Diễm, tới, gọi chú với đi đi.” Hộ sĩ nhẹ nhàng giật tay bé, cũng có chút căng thẳng. Đứa nhỏ này không phải ngày thường rất có lễ phép sao, cái miệng nhỏ cũng rất ngọt, sao hôm nay lại chẳng nói gì, rốt cuộc là làm sao vậy?

“Con tên là Tiểu Vũ Diễm à, cái tên nghe rất hay,” Sở Luật vươn tay, muốn chạm vào khuôn mặt bé, nhưng Tiểu Vũ Diễm lại lui ra phía sau một bước, tránh bàn tay anh.

Bàn tay Sở Luật khựng lại giữa không trung, nửa ngày mới nắm chặt, sau đó rơi xuống, anh có thể cảm nhận được đứa nhỏ này không thích anh, nhưng vì sao lại không thích anh, bọn họ mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên, hay là bởi vì khuôn mặt của anh làm trẻ con sợ.

“Xin lỗi, là trẻ con sợ người lạ,” hộ sĩ cẩn thận giải thích, Tiểu Vũ Diễm ôm búp bê, nắm tay hộ sĩ, đứng im.

“Không sao, tôi hiểu mà,” Sở Luật đứng lên, lại ngồi xuống, anh sờ lên mặt, mình trông đáng sợ lắm à? Lại khiến cho trẻ con sợ.

“Tiểu Vũ Diễm, chúng ta về thôi, chào chú với đi đi con.” Hộ sĩ dắt tay Tiểu Vũ Diễm đi ra ngoài, nếu không đi nhanh, một chốc không biết ông chủ Sở này có tức giận không nữa, còn có Sở phu nhân kia, nhìn Tiểu Vũ Diễm bằng đôi mắt thật sự là kinh dị, cứ như muốn ăn tươi Tiểu Vũ Diễm luôn vậy.

Tiểu Vũ Diễm cắn môi, sau đó cô buông lỏng tay hộ sĩ, cúi lưng chào hai người.

“Cám ơn chú,” giọng nói nhỏ nhỏ không có sức lực đúng là làm người ta cảm thấy đau lòng.

“Đi thôi, về tiệm nào,” hộ sĩ nắm tay bé, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn may, đứa nhỏ này hiểu chuyện,

“Vâng,” Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó nắm tay hộ sĩ đi ra ngoài, chân ngắn nên đi cực chậm, lúc ra tới cửa, bé quay đầu lại nhìn Sở Luật một cái, lông mi hơi động, sau đó bóng dáng nhanh chóng biến mất sau cửa.

Chương 286: Đó là con của ai

“Thực xin lỗi, Sở Luật sinh, bé còn quá nhỏ, sợ người lạ,” viện trưởng cũng là người nịnh nọt, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Sở Luật không có tí gì gọi tức giận, ông mới yên tâm, đây là đại nhân vật, bọn họ không đắc tội nổi đâu, nếu không, sợ là cái chức viện trưởng này của ông cũng không thể làm, hơn nữa nếu cuộc phẫu thuật này thành công, danh tiếng của bệnh viện bọn họ sẽ được nâng cao hơn rất nhiều, đương nhiên, ông cũng thế.

“Mau chóng sắp xếp phẫu thuật đi,” Sở Luật trầm mặc nói, anh muốn sớm cứu đứa bé kia, đứa né có chút giống Dĩ Hiên ấy, làm anh tê tái, lại là có chút đau lòng không thể thốt ra.

Thậm chí anh còn cảm thấy tiếc khi để bé phải chịu khổ.

“Tôi biết rồi, chúng tôi sẽ sắp xếp ngay, đứa bé này đúng là không thể chờ được nữa.” Viện trưởng nở nụ cười, cái này tốt, anh không tức giận, đứa bé cũng được cứu rồi, nhưng mà, vừa rồi nhìn đứa bé kia, ông cũng thấy khó chịu, thật đúng là đứa bé khiến người ta phải đau lòng.

“Luật, em muốn đi toilet,” Lý Mạn Ni này giờ bị bỏ quên chợt hoảng hốt mở miệng, cô miễn cưỡng cười, cũng che giấu đi sự lo âu nơi đáy mắt.

Sở Luật chỉ gật đầu một cái, tất cả sự chú ý của anh đều đặt trên người Tiểu Vũ Diễm mới chỉ gặp có một lần, vậy cho nên mới xem nhẹ sự khác thường của Lý Mạn Ni.

Cô sợ hãi, cũng hoảng loạn, thậm chí là hoảng hốt.

Cô đóng cửa lại, cảm thấy chân như nhũn ra, mỗi một lúc sau, cô mới đứng vững lại được, ngàn vạn lần đừng như vậy, ngàn vạn lần đừng là sự thật, đứa bé kia không phải con của cô ta, không có khả năng như vậy, đúng không?

Ra tới cửa, vừa hay có hộ sĩ đi qua, thậm chí còn không kịp nghĩ, cô ngăn người đó lại, vội vàng hỏi, “Đứa bé tên Tiểu Vũ Diễm kia, mẹ bé tên là gì?” Cô hỏi rất gấp. Làm hộ sĩ cũng phải ngơ ngác một giây, bất quá, nhanh chóng trả lời.

“Cô nói Tiểu Vũ Diễm à, mẹ bé tên là Hạ Nhượng Tâm, đứa bé kia đúng là đánh yêu, nó là đứa bé được mọi người cưng nhất trong bệnh viện đây, vừa ngoan lại vừa xinh đẹp.”

Hộ sĩ nói, cũng cười, thoạt nhìn, có vẻ như trong số những người yêu mến bé cũng có cô.

Mà Lý Mạn Ni chỉ cảm thấy tay chân lạnh băng, Hạ Nhượng Tâm, đúng là Hạ Nhượng Tâm, cô ta có con gái, cô ta có một đứa con, ba tuổi, là Sở Luật, cô có cảm giác như thế giới đều sụp đổ, thân thể chẳng còn chút sức lực nào, cô vô lực ngồi lên ghế chờ ngoài hành lang, thân thể run rẩy không ngừng.

Cô và Sở Luật đều biết bốn năm trước có chuyện gì, không có xuất quỷ không có trào gian, hết thảy đều là Sở Luật bày ra mà thôi, là Sở Luật một tay ép Hạ Nhượng Tâm rời đi, là Sở Luật đẩy hết cho Hạ Nhượng Tâm, nhưng lại không ngờ tới, cô ta có con, hơn nữa còn đã ba tuổi, không phải đã nói, Hạ Nhượng Tâm không thể sinh sao, như vậy đứa nhỏ này từ đâu chui ra? Nhưng cho dù cô có không tin thế nào thì chối cũng, cô cũng chỉ có thể thừa nhận, đó chính là con của Sở Luật.

Sở Luật có cùng loại tuý với đứa bé kia, điều này không cần chứng minh, đột nhiên cô muốn cười thật to, bọn họ không phải bởi vì Hạ Nhượng Tâm không thể sinh nên mới ly hôn sao, nhưng ai mà ngờ tới, cô ta sớm đã có một đứa con gái, mà cô, tay cô đặt trên bụng mình, còn cô thì sao, bốn năm, bốn năm rồi, vậy mà cô còn không có con, rốt cuộc chuyện là như thế nào, tại sao lại thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Giống nhau muốn chết

Cô che mặt, thật sự có cảm giác như mình sắp phát điên rồi. Không, không được, cô không thể để Sở Luật biết chuyện này, không thể để nhà họ Sở biết bọn họ còn có một đứa cháu gái ba tuổi lưu lạc bên ngoài, càng không thể để cho người khác biết, đứa bé kia là con của Sở Luật, nặng tính cách của người nhà họ Sở, đứa nhỏ này nhất định sẽ được đón về, hơn nữa Sở Luật đối với Hạ Nhượng Tâm, cái loại tàn nhẫn cầu mà không được này, nó ghim vào trong mắt, tạc ở trong lòng, nếu nói hai người không có tình cảm, quý cũng không tin, như vậy đến lúc đó, cô sẽ mất đi hết thảy, mất đi Sở Luật, mà cô không thể, thật sự không thể, cô sẽ chết, thật sự sẽ chết.

Cô vội vàng đứng lên, chạy vào toilet, đóng cửa lại, nhìn mình trong gương, người phụ nữ khuôn mặt tái nhợt như quỷ kia là cô sao? Người phụ nữ đầy mặt nước mắt kia là cô sao?

Không phải, cô rất xinh đẹp, không thể nào có dáng vẻ như thế nào. Cô vội vàng rửa mặt, sau đó cẩn thận trang điểm lại, sau đó mới nhìn vào gương.

Như vậy mới là cô, một người vừa thiện lương vừa cao quý, mới là Lý Mạn Ni cô, khóc xong rồi, cô càng thêm bình tĩnh, cô biết mình tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

Nếu không, cô sẽ mất hết.

Điều chỉnh lại hô hấp, đi ra ngoài, mà cô của hiện tại, lại là vợ của tổng tài Sở thị cao quý.

Đi vào phòng VIP, lại treo lên nụ cười không thể chê vào đâu được, chỉ là trong mắt lại có thần sắc bất đồng, âm trầm, âm ngoan, còn có khói mù.

Cô ngồi xuống cạnh Sở Luật, im lặng nghe bọn họ bàn bạc, cô là vợ của Sở Luật, đương nhiên là có tư cách ngồi ở chỗ này dự thính, thậm chí còn có thể đưa ra ý kiến.

Mà cô cúi đầu, khoe môi cong lên trào phúng, Hạ Nhược Tâm, cô có con thì thế nào, con cô sẽ chết thôi, nó không sống được đâu, càng không thể bước chân vào Sở gia, về sau nó sẽ chỉ là một nắm đất, ai cũng sẽ không biết, cô từng sinh cho Sở Luật một đứa con.

Cô cười, nhưng nụ cười này, càng thêm lạnh.

Bàn bạc rất lâu, sau khi xong xuôi, Sở Luật sẽ về nhà nghỉ ngơi, ngày mai lại đến làm kiểm tra toàn thân, mà ba ngày sau, nếu không có vấn đề gì, như vậy sẽ bắt đầu tiểu phẫu.

Cuộc tiểu phẫu phải đảm bảo không được xảy ra bất cứ sai sót gì. Đây là mệnh lệnh của Sở Luật, đương nhiên cũng là chức trách của bệnh viện.

“Sẽ không có việc gì đâu, anh cũng không để mình bị sao đâu.” Đương nhiên còn có đứa bé kia, anh ở trong lòng cam đoan. Đứa bé kia, ạn sẽ cứu, sẽ không để bé chết, cũng không biết vì nguyên do gì, anh không nỡ để bé chết.

“Luật.....” Lý Mạn Ni phức tạp nhìn anh, tay dùng sức nắm cánh tay anh, “Luật, chúng ta không làm tiểu phẫu có được không? Thật sự là rất nguy hiểm.”

“Mạn Ni, cuộc phẫu thuật này nhất định phải làm, đứa bé kia mới ba tuổi, ba tuổi thì biết cái gì, nếu anh có thể cứu, vì cái gì lại không cứu?” Sở Luật lạnh giọng nói, thậm chí có chút không kiên nhẫn. Mà Lý Mạn Ni cũng nhận ra, không nói nữa, cô nhìn ra, hiện tại anh vẫn chưa hoàn toàn nghi thần phạt đứa bé kia, nếu không, anh sẽ không trấn định như vậy.

Trong xe cực kỳ an tĩnh, Lý Mạn Ni ôm tay Sở Luật.

“Luật, em thật sự rất sợ, thật sự không có chuyện gì sao?” Giọng nói ảm ách truyền đến, Sở Luật duỗi tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhưng mắt anh lại xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Người xấu

“Em biết rồi,” cô cẩn thận nói, giọng có chút ảm ức, mà lúc này Sở Luật mới phát hiện ra mình hơi nặng lời, anh áy náy ôm cô vào lòng.

Anh biết những gì cô làm đều là vì lo lắng cho anh, anh không nên cáu gắt với cô, anh đã khiến cô phải chịu quá nhiều ảm ức, những chuyện hồ đồ ngày trước đúng là anh làm, muốn chối cũng không được, mà về sau, sau khi cứu đứa bé này rồi, anh sẽ toàn tâm toàn ý với cô, cả đời cũng chỉ có một mình cô.

“Anh xin lỗi,” giống như anh nói với đạo trưởng, nhưng mà, ngoài câu xin lỗi này, anh chẳng còn gì khác muốn biểu đạt.

“Em biết, phải là em xin lỗi mới đúng.” Lý Mạn Ni nép sát vào ngực anh, trong đôi mắt là một tầng bi ai, cô không biết, người đàn ông này cuối cùng có yêu cô hay không, hay là bởi vì, cô chỉ là trách nhiệm của anh, hoặc là, ngay cả anh cũng không biết, bốn năm trước, kỳ thật trái tim anh đã mất đi rồi.

Có lẽ đến giờ anh vẫn không rõ, nhưng cô là phụ nữ, là vợ anh, cô còn không cảm giác được sao?

Người đàn ông này, anh không yêu cô.

Nhưng mà, cho dù như thế, cô cũng sẽ không buông anh ra, sẽ không. Cô siết lấy eo anh, vòng tay của anh là nơi khiến cô lưu luyến nhất, cho nên, cô sẽ

giữ lấy nó.

Cho dù không từ thủ đoạn.

Cho dù thương thiên hại lí.

Cho dù lưng đeo mạng người.

Bệnh viện, Tiểu Vũ Điểm đang ngồi trên giường bệnh, đôi giày đặt ở mép giường, trong lòng là con búp bê kia.

Hạ Nhược Tâm ngồi trước mặt bé, nhìn bé, mẹ con hai người nhìn nhau.

“Tiểu Vũ Điểm, hôm nay có phải con không ngoan không, sao lại không lễ phép?” Hạ Nhược Tâm nhăn mày, hiện tại ngực như bị thứ gì bóp lấy, không thờ nổi, cô đã nghe hộ sĩ nói qua, không biết vì cái gì, ngày trước ngoan lắm, thế mà khi gặp Sở tiên sinh kia lại chẳng nói chẳng rằng, con gái cô vốn không phải như vậy, bé trước nay vẫn luôn lễ phép.

Tiểu Vũ Điểm bẹp miệng, hai chân đá lung tung, bé tựa cằm lên đầu búp bê, lúc này cũng chẳng nói lời nào, cái gì cũng không muốn nói.

“Tiểu Vũ Điểm!” Hạ Nhược Tâm lạnh giọng, từ khi con còn bé cô đã thương con, dành hết tình yêu cho con, đừng nói đánh hay mắng, ngay cả lớn tiếng cũng không dám, càng chưa bao giờ giáo huấn qua.

Mắt bé đỏ lên, nước mắt rơi xuống, đáng thương cực kỳ.

“Rồi, mẹ không nói, không nói, là mẹ không tốt.” Hạ Nhược Tâm vừa thấy con khóc, vội vàng bế con lên, dỗ dành an ủi.

Nhưng con à, con biết không? Nếu người kia không thích con, nếu anh ta giận con, anh ta sẽ không cứu con nữa, khi đó, mẹ phải làm sao bây giờ, mẹ phải làm sao bây giờ?

Hạ Nhược Tâm che miệng, sợ mình sẽ khóc thành tiếng, nhưng cô sợ, cô chỉ sợ.

Tiểu Vũ Điểm nắm áo cô, đôi mắt đen láy chỉ nhìn lên sợi vải.

“Mẹ, bọn họ không ngoan, bọn họ đánh mẹ, bọn họ là người xấu, Tiểu Vũ Điểm không thích.” Bé cọ vào ngực cô, nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Là muỗi

Sống lưng Hạ Nhược Tâm cứng đờ, cúi đầu nhìn đôi mắt đỏ hồng của con, con nói kia là người xấu, họ đánh cô, chẳng lẽ là, lúc ấy con thấy được, cũng đã nhớ kỹ khuôn mặt của Lý Mạn Ni? Còn nhớ chuyện mẹ Lý đánh cô rồi? “Tiểu Vũ Điểm, sao con biết bọn họ là người xấu?” Cô nâng mặt con lên, đôi mắt bé đỏ hồng do khóc nhiều, hệt như con thỏ con..

“Bọn họ chính là người xấu,” Tiểu Vũ Điểm trề môi, “Tiểu Vũ Điểm không nói chuyện với người xấu, không nói chuyện với đi đánh mẹ,” bé không ngừng lắc đầu, gặp người bé không thích, bé sẽ không nói chuyện, bởi vì, tính cách của bé rất cứng.

Quả nhiên, đứa nhỏ này thấy được,

Cô cười gượng, “Tiểu Vũ Điểm, không phải, bác kia không đánh mẹ đâu, bởi vì trên mặt mẹ có con muỗi, cho nên bác giúp mẹ đập muỗi thôi, tuyệt đối không đau.”

Cô néo khề mặt con, “Con xem mẹ chỉ khề niết con một chút, con cũng không đau, cũng không khóc, đúng không, hơn nữa lúc ấy mẹ cũng không khóc, cho nên, mẹ không đau, bởi vì bác chỉ đánh muỗi thôi.”

Tiểu Vũ Điểm nghe xong mà thấy mơ mơ màng màng, đánh muỗi, bé nghiêng đầu, nga, nhớ rồi, đó là đánh muỗi.

Nhưng Tiểu Vũ Điểm vẫn không thích bọn họ, Tiểu Vũ Điểm cọ vào ngực Hạ Nhược Tâm, ý nghĩ chủ quan vẫn rất mạnh, tính tình cũng quật cường, mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm mệt rồi, muốn ngủ, bé xoa mắt.

“Ừ, chúng ta ngủ,” Hạ Nhược Tâm hôn mặt con, dèm chăn lại cho con, “Mẹ, búp bê,” bé cố mở mắt, không ôm búp bê, bé ngủ không được.

“Ừ, cho con búp bê,” Hạ Nhược Tâm thả búp bê vào trong ngực con, Tiểu Vũ Điểm ôm chặt búp bê, nhắm mắt chẳng bao lâu đã có tiếng hít thở truyền đến.

“Tiểu Vũ Điểm, kiên trì thêm mấy ngày là con có thể khoẻ lại rồi, đến lúc đó mẹ sẽ đưa con đi,” Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng chải tóc cho con..

Thật sự, chỉ cần chịu khổ thêm vài ngày là được, cô tin Tiểu Vũ Điểm của cô sẽ kiên cường, thực kiên cường.

“Mẹ.....” cánh tay nhỏ ôm con búp bê trong ngực, miệng vẫn luôn gọi mẹ, bởi vì, Tiểu Vũ Điểm chỉ có mẹ, mà mẹ cũng chỉ có Tiểu Vũ Điểm.

Ban đêm, thâm trầm, hắc ám, cũng an tĩnh..

Ảnh cưới treo trên tường, trên chiếc giường lớn, lúc này, một đôi nam nữ đang gắt gao ôm chặt lấy nhau, đột nhiên người phụ nữ kia mở mắt, môi hơi run rẩy, cơ thể cũng thế.

“Luật, đừng chết, đừng mà!” Cô hét lên.

Đèn ngủ phía đầu giường sáng lên, căn phòng được phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt.

“Mạn Ni,” Sở Luật vội vàng ngồi dậy, ôm Lý Mạn Ni đang run rẩy vào trong ngực.

“Không phải sợ, anh ở chỗ này, ưf, không có việc gì, không có việc gì,” anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, gần đây cô tất hay gặp ác mộng, hơn nữa còn dễ tỉnh lại giữa đêm.

“Luật, đừng làm tiểu phẫu, được không, em sợ, sợ lắm.”

Tay cô kéo áo Sở Luật, hai mắt vô thần, môi tái nhợt, cả người giống như đoá hoa bị rút nước, héo mòn từng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 290: Cô không đồng ý

“Luật, đừng đi được không?”

Sở Luật nhú mày, dịu dàng vỗ lưng cô, “Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, tiểu phẫu không có gì nguy hiểm đâu, tin anh đi, 100% không có gì nguy hiểm,” anh cũng không rõ tại sao cô lại đi ngăn anh làm cuộc tiểu phẫu kia..

Bác sĩ cũng đã cam đoan là không có gì nguy hại rồi cơ mà.

Vì sao cô chết sống cũng không đồng ý, cho dù anh có hết lời, hiện tại chỉ cần vừa thấy anh đã bảo anh đừng đi?

Giữa ánh sáng mờ ảo, người đàn ông khuôn mặt anh tuần hồi nhẵn nhụi, anh nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong lòng cũng có một tia dao động, nhưng chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt tái nhợt và đáng người nhỏ thó của đứa trẻ kia, tia dao động ấy lập tức biến mất, anh nhắm mắt, lúc mở ra chỉ còn lại sự kiên định.

Sở Luật anh sao có thể dễ dàng bị rung động được như thế.

Anh ôm Lý Mạn Ni, ngón tay quét qua khuôn mặt người phụ nữ vừa mới ngủ ấy, em biết không, đứa trẻ kia có đôi mắt hệt như Dĩ Hiên lúc còn nhỏ, anh không bảo vệ tốt được cho Dĩ Hiên, như vậy, đứa bé ấy, anh nhất định sẽ cứu.

Anh ôm Lý Mạn Ni vào trong ngực, tắt đèn đầu giường, lại không biết, lúc này, Lý Mạn Ni chợt mở mắt, trong đôi mắt ấy chẳng có vẻ gì là thất thần, vô cùng tỉnh táo.

Trong bệnh viện, Hạ Nhược Tâm ôm con nằm trên giường bệnh, một chiếc giường bé xíu, Tiểu Vũ Điểm rúc vào ngực cô, thỉnh thoảng lại chớp mắt.

“Mẹ ơi, làm phẫu thuật có đau không?” Bé nghịch tay Hạ Nhược Tâm, tay nhỏ so với bàn tay cô, bao giờ bé mới lớn đây, lớn như mẹ vậy ấy.

“Không đau, chờ đến khi Tiểu Vũ Điểm ngủ một giấc rồi tỉnh lại là xong rồi, chúng ta có thể về nhà,” Hạ Nhược Tâm an ủi con gái, cô biết, kỳ thật con gái không phải không sợ, dù sao con vẫn còn nhỏ, đương nhiên sẽ thấy sợ hãi.

“Mẹ ơi, về sau mua cho Tiểu Vũ Điểm nhiều dây cột tóc với nơ con bướm nha, chờ đến khi Tiểu Vũ Điểm mọc lại tóc á,” Tiểu Vũ Điểm rúc sâu vào ngực Hạ Nhược Tâm môi bẹp lại.

Không cần lừa bé đâu, bé còn nhớ rõ đấy.

“Còn nhỏ mà đã lạnh thế rồi,” Hạ Nhục Tâm kéo chăn lại cho con, chỉ khi ở trước mặt cô, đứa bé này mới nói nhiều như thế, những người khác còn lâu mới được thấy nó nhiều lời.

“Nhớ rồi, đúng là chẳng ai lừa được con,” cô nhéo mũi con, mà Tiểu Vũ Diễm chỉ cười, đôi mắt cong lên. Một tay ôm búp bê, tay kia nắm áo Hạ Nhục Tâm.

Bên ngoài ánh sáng không tốt, nhưng vô cùng nhu hoà, trong phòng bệnh nhỏ, lúc này, đã có thể gọi là ngôi nhà thứ hai của hai người.

Lúc này, ở Sở gia, Lý Mạn Ni càng thêm trầm mặc, mặc kệ cô nói thế nào, phản đối thế nào, Sở Luật vẫn quyết định làm tiểu phẫu, thậm chí.

“Phu nhân, đồ ăn đã lạnh rồi, người không ăn sao?” Người hầu chút lo lắng hỏi, phu nhân gần đây bị sao vậy, ăn uống không tốt, có khi ăn một lát là lại bắt đầu phát ngốc, cứ như bây giờ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 291: Ngất xỉu

-A, tôi đã biết rồi. - Lý Mạn Ni gạt đầu một cái, kỳ thật đã quên mất, đã bao lâu mình chưa ăn cơm, bởi vì cô không hề cảm thấy đói chút nào.

Lúc cánh cửa được mở ra, Sở Luật nhú mày rồi đi tới, vừa thấy một bàn đồ ăn trên bàn chưa được đụng đến, đôi môi mỏng bắt đầu bặm lại.

-Tại sao lại không ăn?

Bàn tay hẩn đặt trên vai của Lý Mạn Ni, thật sự không biết phải khuyên nhủ thế nào, cô ấy làm cho hẩn cảm thấy áp lực, đến cả hít thở cũng không thông.

-Luật, em không muốn, thật sự không muốn... - Cô ấy lắc đầu, hai tay ôm lấy eo của Sở luật:

-Anh đừng đi làm cuộc giải phẫu đó có được không, coi như là em van anh, đừng đi, không muốn đi, em không muốn anh đi.

Sắc mặt của cô có chút hỗn loạn, mà Sở luật bị cô ôm như vậy, thật sự cảm giác mình sắp hông thể thở được nữa rồi.

-Mạn Ni, em tỉnh táo lại một chút có được hay không?

Hai tay của anh nắm thật chặt đôi vai cô ấy, đẩy cô ra khỏi anh một chút, cô ấy trước kia không phải như thế, đứa bé kia mới chỉ có ba tuổi mà thôi, nếu như anh không cứu, cô bé ấy sẽ chết rồi, đứa trẻ còn nhỏ như vậy, người đàn ông lạnh lùng như anh vẫn không muốn như vậy, nhưng mà Lý Mạn Ni trước kia đâu rồi, cô ấy muốn đứa bé ấy mất đi sinh mạng hay sao?

-Lý Mạn Ni, cuộc giải phẫu đó có vấn đề gì đâu, em đừng cố tình gây sự như vậy có được không?

Sự kiên nhẫn của anh hiển nhiên đã sắp cạn kiệt.

-Không muốn, em hông thích nghe, em không thích nghe...

Lý Mạn Ni đưa hai tay bụm lấy lỗ tai của mình, không ngừng lắc đầu, cô không thích nghe, cái gì cũng không thích nghe, tóm lại, không thể đi làm cuộc giải phẫu kia được, không thể cứu đứa bé đó, cô muốn đứa bé kia chết, nó phải chết.

Đột nhiên, trước mắt của cô là một đen, sau đó liền bất chợt ngất xỉu trong lòng Sở Luật.

-Lý Mạn Ni, Lý Mạn Ni, em làm sao vậy?

Sắc mặt Sở Luật đột biến, anh vỗ nhẹ lên mặt Lý Mạn Ni, sau đó lập tức ôm chặt cô đi ra ngoài, tại sao lại cứ như vậy mà té xỉu.

Bước đi của anh đi rất nhanh, trong nội tâm lúc này cũng chỉ có vợ của anh mà thôi.

Trong bệnh viện, Lý Mạn Ni đang ở bên trong làm kiểm tra, mà vợ chồng nhà Sở gia và Lý gia đều đã tới, họ đều là lo lắng vô cùng chờ đợi, một người đang khỏe mạnh như vậy tại sao có thể ngất xỉu dễ dàng như vậy.

-A Luật, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?

Tổng Uyên cầm lấy tay con trai hỏi anh mấy ngày hôm còn thấy cô ấy rất khỏe mạnh, tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy, khiến cho bọn họ vô cùng lo lắng.

Sở luật dựa người vào tường, hơi thở trở nên lạnh băng, khiến cho cả cơ thể lẫn tinh thần của anh lạnh theo.

Anh không nghĩ rằng, Lý Mạn Ni lại phản đối chuyện anh làm giải phẫu kịch liệt như vậy, một bên là vợ, một bên là đứa bé kia, anh đặt tay lên trán, con ngươi màu đen dường như không nhìn thấy đáy.

-A luật...

Tổng Uyển lại hỏi một câu, nhưng mà Sở luật vẫn đang trầm mặc, nửa câu cũng không mở miệng.

Tay Tổng uyển nắm lại, chỉ sợ nhện không được mà bóp cổ đứa con trai, bởi vì, bà ấy thật sự đang tức điên lên, tại sao bà lại sinh ra một đứa con trai như vậy.

Sở Luật cau mày, sắc mặt trầm trọng đến lạ.

Trong lúc mọi người đang mặt mày ủ rũ, cửa phòng cấp cứu cũng đã mở, bác sĩ từ bên trong đi ra.

-Bác sĩ, vợ tôi sao rồi?

-Con gái tôi thế nào rồi?

Hai người phụ nữ cùng tiến lên, một người túm lấy tay vị ác sĩ, khiến ông chỉ biết nhìn hết từ người này sang người kia.

-Hai bà có thể thả tôi ra trước được không, làm như vậy tôi rất khó trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 292: Mang thai

Hai người là Tổng Uyển và Lý Mẫu nhìn nhau, lúc này mới chịu đồng thời buông lỏng tay ra.

Vị bác sĩ khoanh hai tay của mình đặt ở sau lưng, chỉ sợ lại có người đến bắt lấy, sau đó mới nhìn về phía bọn họ nói:

-Mấy người không cần lo lắng, chị Sở không có chuyện gì đâu, nhưng mà tôi nghĩ tôi có lẽ chúc mừng mọi người, chị Sở đã mang thai được một tháng rồi, có thể là bởi vì đứa bé cho nên tinh thần cô ấy không được thoải mái, mọi người đừng vì chuyện gì mà làm kích động đến cô ấy, bằng không thì, sẽ không tốt cho cả hai mẹ con đâu.

-Mang thai?

Hai nhà đồng thời đều sững sốt một chút, không tin những gì mà mình đã nghe được, đứa cháu trai mà bọn họ ngóng trông, bốn năm nay bọn họ cứ nghĩ rằng ngày đó còn lâu mới đến, không thể tưởng được lại đến nhanh như vậy, hơn nữa lại trong tình cảnh như thế.

Hai người phụ nữ hiển nhiên đã sướng điên lên rồi,...mà bắt đầu, khỏe mỗi Sở Giang cũng cong lên, dường như trong mắt đang hiện lên hình ảnh một đứa bé đáng yêu gọi ông là ông nội, cảm giác khỏe mát của mình có một chút uồn ướt, thời gian mà ông chờ đợi bốn năm quá dài rồi, ngày này rốt cuộc cũng đã đến.

Sở gia bọn họ lại có thêm thành viên, thật là tốt quá.

Chỉ có Sở luật, anh vừa nghe tin như vậy, ngoại trừ kinh ngạc ra không còn chút cảm giác nào hết.

Anh đứng lên, không biết cảm giác hiện tạo bản thân là như thế nào, rõ ràng anh cũng đang ngóng trông một đứa bé, nhưng mà, tại sao lúc này anh lại không có cảm giác hào hứng, thậm chí còn có càng nhiều áp lực, anh đã có con, đứa con của anh và Lý Mạn Ni.

-Đứng rồi!

Giọng vị bác sĩ lại truyền đến:

-Trước mắt, tinh thần chị Sở không được tốt lắm, vì vậy, chuyện gia đình sau này nếu được thì nên thuận theo ý cô ấy, đừng khiến cô ấy bị kích động quá mức.

Những người khác nhớ kỹ, Sở luật hiển nhiên cũng phải thế.

Anh đi vào trong phòng bệnh, Lý Mạn Ni vẫn đang ngủ, sắc mặt không được tốt lắm, thậm chí còn hơi nhợt nhạt một chút, anh cẩn thận ngồi xuống, đem tay của cô ấy đặt ở trong chăn, nhưng mà có lẽ vì động tĩnh quá lớn nên cô ấy đã bị đánh thức.

Lý Mạn Ni bắt được tay của Sở luật, trong đôi mắt khép hờ, một chuỗi nước mắt không ngừng lăn xuống:

-Luật, không muốn đi, không muốn...

Cô ấy nắm thật chặt tay của anh khóc khiến mọi người không biết phải làm sao.

"A luật, nó đang nói cái gì vậy? Cái gì không muốn đi, đi gì gì đó?"

Tổng Uyển cẩn thận tới gần, chỉ sợ làm Lý Mạn Ni tổn thương, nên biết rằng bây giờ không chỉ có một mình nó mà còn có cả cháu trai của Sở gia nữa.

Sở luật đè tay Lý Mạn Ni xuống, nhưng mà, cũng không dám dùng quá nhiều lực.

Anh nhắm lại cặp mắt của mình, sau đó mở ra:

-Cô ấy không muốn cho con đi cứu đứa bé kia, cô ấy sợ trong khi giải phẫu sẽ xảy ra chuyện.

Tổng Uyển rõ ràng sững sốt một chút, không biết nên nói như thế nào mới tốt, chuyện của đứa bé kia, bọn họ đều biết rất rõ, cũng đều là đồng ý, cũng ủng hộ nữa, hơn nữa cuộc giải phẫu đó cũng sẽ được các chuyên gia có tiếng thực hiện nên có thể nói việc đó chỉ xem như là một cuộc tiểu phẫu mà thôi, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến thân thể. Chỉ là, tại sao Lý Mạn Ni lại sống chết không đồng ý?

-A Luật, nó muốn cái gì thì con cứ làm như vậy đi, con đã quên lời bác sĩ vừa nói rồi sao, không được làm nó kích động.

Lý Mẫn sốt ruột nói, bà ấy rốt cuộc cùng vì con gái của bà, cháu ngoại của bà, bà ta đương nhiên phải sốt ruột rồi

-Là như vậy, bà thông gia... - Tổng Uyển có chút khó xử mở miệng.

-A Luật chuẩn bị đi cứu một bé gái ba tuổi, đứa trẻ đó bị bệnh nhưng may mắn tùy sống của nó và A Luật tương thích nên cuộc giải phẫu cũng đã quyết định ngày rồi, bởi vì sợ mọi người biết rõ quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến cuộc giải phẫu, vì vậy cuộc giải phẫu lần này cho tới bây giờ đều là hết sức giữ bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 293: Anh đáp ứng

Lý Mẫn sắc mặt trầm xuống nói:

-Sở Luật, cả bà thông gia nữa, không phải chúng tôi nói gì các vị, nhưng các vị đã quá hồ đồ, giải phẫu tại sao lại không thể có nguy hiểm được chứ, đây chính là đang động vào dao rồi đây, nhờ may xảy ra chuyện gì, Lý Mạn Ni nhà tôi biết phải làm sao, cháu trai nhà tôi phải làm sao bây giờ? Con nhà người ta chẳng lẽ quan trọng hơn cháu trai nhà chúng ta sao? Chẳng lẽ mấy người thật sự không muốn đứa cháu trai này sao?

Tổng Uyển nghe Lý Mẫn ghen nói mà trên khuôn mặt mất chút tự nhiên.

-Không phải như thế, chỉ là đứa bé kia thật là quá đáng thương, lương tâm nó không thể bỏ được, không cứu, đứa bé kia sẽ chết, không cứu, lương tâm nó có thể yên bình được sao?

-Đừng đi, Luật... Lý Mạn Ni không ngừng ní non bất an, thần sắc cực kém, giống như vừa trải qua cuộc thập tử nhất sinh vậy mà thân thể cô ta dường như cũng không thể chịu đựng được bất cứ đả kích nào.

-A luật, con quyết định đi.

Tổng Uyển khó xử phó mặc mọi chuyện cho con trai, quả thực, con người khác mãi mãi vẫn là con người khác, không nên trách bọn họ ích kỷ được, chỉ là để đứa bé này xuất hiện thật quá khó khăn, bọn họ đều đã chờ bốn năm rồi.

Sở Luật ngồi xuống, chăm chú nắm chặt tay phải của mình, cho tới bây giờ anh đều không có lấy một lần phải đấu tranh tâm lý như vậy, thực sự rất khó để lựa chọn, hình ảnh đứa bé kia không ngừng hiện trước mắt anh, câu chặt trán anh, vận đau ấn đường của anh, chẳng qua khi ánh mắt anh chuyển qua Lý Mạn Ni, lần thứ nhất anh cảm thấy cán cân đang chênh lệch, rất chênh lệch.

-Luật, anh đồng ý với em được không?

Nước mắt Lý Mạn Ni rơi xuống bàn tay anh, cũng là đâm tới tim anh.

Ánh mắt Sở Luật tối sầm, tối đến mức không thấy được bất kì ánh sáng nào, mà anh đã nghe được giọng của mình, tựa hồ cũng có chút không bằng lòng.

-Được, anh đồng ý.

Lý Mầu rút cuộc cũng đã yên tâm, bởi vì, tinh thần của con gái bà có thể tốt lên rồi, cũng không cần lo lắng gì nữa, như vậy, cháu trao của bà có thể trưởng thành tốt, sau khi sinh ra chính là đời thứ ba của Sở gia đây.

Nhưng mà, ngoài sự kiện, Tống Uyển chợt bắt khóc, bà đi đến bên cạnh Sở Giang, dựa vào vai ông mà khóc.

Vì đứa bé kia mới có ba tuổi.

Thực xin lỗi, xin tha thứ cho bọn họ vì đã ích kỷ, bọn họ quả thật là không còn cách nào, thật không có lựa chọn, Sở Giang đặt tay ở trên vai vợ, cũng khẽ thở dài một hơi, ông hiển nhiên biết rõ vợ mình đang khóc vì cái gì, khổ sở vì cái gì?

Ông đã có cháu trai, vốn là một việc đáng mừng mới đúng, chỉ là, không biết vì cái gì, ông lại có một cảm giác bi thương. Bởi vì nếu đứa bé này được sinh ra thì đứa bé khác sẽ phải mất đi.

Người nào không cha mẹ, người nào không con cái, chỉ có thể nói, đúng là số mệnh.

Bàn tay Sở Luật cứng ngắt đặt trên khuôn mặt Lý Mạn Ni, nhẹ nhẹ vỗ về:

-Anh đồng ý với em, không đi mổ nữa, cũng không đi cứu đứa bé kia, em cứ nằm đây tĩnh dưỡng cho tốt, không được động chút là khóc, muốn làm mẹ không được yếu ớt như vậy đâu.

Lý Mạn Ni lúc đầu cũng chẳng biết Sở Luật đang nói cái gì, mãi đến khi anh nhắc đến chữ "làm mẹ", cô ấy tròn mắt lên nói:

-Luật, anh nói là... Em... Mang thai, em có con, con của chúng ta? Có thật không vậy?

Tay cô đặt lên bụng mình, nhẹ nhàng vuốt, nơi đây quả thật đang có một đứa bé, đứa bé mà bọn họ trong ngóng bốn năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294: Cái gì cũng đã đạt được

-Đúng vậy, con của chúng ta, em thật sự sợ ý quá, bản thân đã có thai cũng không biết.

Tay Sở luật chuyển qua trên bụng cô ấy, bàn tay anh đặt lên đây ấm nóng, chỉ là, trong lòng anh, không biết tại sao lại giống như chết lặng đi.

Thực xin lỗi, Tiểu Vũ Điểm, chủ không thể cứu con được rồi.

Trong giây lát, lòng anh đau quặn thắt, khiến cho gân xanh trên bàn tay của anh nổi hằn lên, anh thậm chí còn không dám nghĩ đến đứa bé kia, không dám nghĩ đến cái khuôn mặt nhỏ nhắn ấy.

Bên trong phòng bệnh cao cấp nhất, lúc này, mọi người đều đang chìm trong suy nghĩ, không khí bốn phía dường như đang đông lại, áp lực khiến cho người ta cảm thấy không thể thở nổi.

Tay Sở Luật vẫn đang đặt trên bụng Lý Mạn Ni, tựa hồ anh muốn làm vậy để tinh thần của mình được ổn định lại, không suy nghĩ về khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của đứa bé đã bị anh bỏ rơi nữa.

Lý Mầu nói rất đúng.

Con của người khác sao có thể so sánh với con mình được, đúng vậy a, con của mình, mới là quan trọng nhất.

Nếu anh bắt buộc phải chọn, như vậy, anh sẽ chẳng có lựa chọn thứ hai, anh cần con, Sở gia nhà anh cần cháu trai, Sở thị bọn anh cũng cần một người thừa kế. Lý Mạn Ni rút cuộc đã nở nụ cười thỏa mãn, có lẽ trong cả đám người, chỉ có cô ấy là có thể thật sự cười ra tiếng được đấy.

Bởi vì, hiện tại cô ấy đã có tất cả.

Thứ cô muốn đều đã có, thứ cô không muốn cũng đã nhanh chóng biến mất rồi.

Yên tĩnh nhắm lại đôi mắt của mình, hôm nay cô đã có thể ngủ ngon giấc rồi.

Ánh mắt đen trầm của Sở Luật vẫn nhìn chăm chăm cô ấy, trong mắt rồi cuộc có chút đau thương không có cách nào xóa được, anh xoay người nhìn về phía cửa sổ, đôi lông mày nhíu lại tang thương, anh hông ngoảnh Sở Luật anh cũng có ngày phải dần vật như vậy, cô ấy đã ngủ ngon rồi, đêm nay chắc anh phải thức trắng đêm, nhưng mà, chỉ cần cô ấy muốn như vậy là được rồi.

Vợ của anh, con của anh cần sự bảo vệ của anh.

Bên trong một căn phòng bình thường ở bệnh viện, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng lau sạch vết lem trên miệng Tiểu Vũ Điểm, cô bé lại ói, mà đứa nhỏ này đã vào ngày không được ăn cơm ngon lành nữa rồi, thậm chí, bệnh tình đang này một tồi tệ đi.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đau...

Bàn tay nhỏ bé của cô bé nắm chặt lấy áo Hạ Nhược Tâm, kỳ thật cô bé vẫn luôn là một đứa trẻ rất kiên cường, cho tới bây giờ đều vẫn chưa từng kêu đau, chỉ là lần này cô bé đã nói đau, như vậy nhất định đang rất rất đau rồi.

Một đứa trẻ ba tuổi có thể chịu đựng được đến đâu chứ, một đứa trẻ ba tuổi, hơi chút đụng một cái đều khóc, nhưng con gái của cô, hôm nay đau đến như vậy, lại cũng chỉ nói một câu "mẹ, Tiểu Vũ Điểm đau" mà thôi.

-Mẹ biết...

Cô ôm thân thể nhỏ bé của con gái vào lòng nói:

-Mẹ biết Tiểu Vũ Điểm đang rất đau, mẹ cũng đau giống như Tiểu Vũ Điểm vậy đó, cố gắng vài ngày nữa được không nào, chỉ cần như vậy, sau đó Tiểu Vũ Điểm sẽ không còn đau đớn nữa, mẹ sẽ mua cho Tiểu Vũ Điểm thật nhiều chiếc nơ xinh xắn, còn có rất nhiều bộ quần áo đẹp nữa.

-Mẹ đừng gạt Tiểu Vũ Điểm nhé?

Giọng Tiểu Vũ Điểm ngày càng nhỏ đi, cô bé càng thêm áp ứ hi vọng bên trong, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng đang run rẩy.

Hạ Nhược Tâm đưa tay sờ lên trán con gái, phát hiện con gái đang sốt rất cao.

-Bác sĩ, bác sĩ...

Cô vội vàng ôm lấy con gái gọi bác sĩ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, con gái cô đang sốt cao, càng lúc càng gấp gáp, càng lúc càng nhiều, càng lúc nhiệt độ con gái cô cũng tăng lên...

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295: Phát bệnh

Bác sĩ vội vàng đi đến, ôm lấy Tiểu Vũ Điểm từ tay Hạ Nhược Tâm, cẩn thận đặt đứa bé lên giường, châm một chiếc kim vào tay đứa trẻ con búp bê mà nó yêu thích nhất, lúc này bị ném xuống đất, thậm chí, còn bị những người hộ sĩ gấp gáp chạy đến giẫm đạp lên.

Hạ Nhược Tâm vội vàng đến gần, nhặt con búp bê từ mặt đất lên, cẩn thận ôm nó ở trong ngực của mình, nước mắt của cô hông ngừng rơi xuống khuôn mặt con búp bê, chỗ bị đập bầm trên con búp bê ấy rất nhanh được nước mắt xóa sạch, con búp bê vẫn là đang cười, thế nhưng cô đang khóc.

Đứa trẻ nhỏ trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhỏ lộ ửng đỏ lên một cách không bình thường, àn tay của cô bé còn nắm chặt lại với nhau, thỉnh thoảng nghe được tiếng nấc của con bé, những âm thanh nhỏ nhỏ phát ra khiến người khác đau nhói lòng.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đau...

-Tiểu Vũ Điểm đau quá...

-Mẹ...phù phù...

"Mẹ cho Tiểu Vũ Điểm...phù phù..."

Hạ Nhược Tâm đột nhiên bụm lấy miệng của mình, không để cho mình bật khóc thành tiếng, cô sợ sẽ quấy rầy bác sĩ, cô sợ bọn họ không thể cứu lấy

đứa con gái đáng thương của cô, con bé sắp làm giải phẫu rồi, sẽ nhanh thôi, một vài ngày nữa thôi, con bé sẽ trở lại là Tiểu Vũ Điểm khỏe mạnh trước kia, sẽ chạy nhảy, biết khóc biết cười, cũng sẽ không phải chịu đau đớn nữa.

Con của cô không thể có chuyện gì được, ngàn vạn lần cô không muốn, bằng không thì, cô cũng sống không nổi nữa.

Bác sĩ lau mồ hôi trên khuôn mặt mình, để tay trên khuôn mặt con bé, nhẹ nhàng thử lấy nhiệt độ cơ thể, tốt rồi, cuối cùng đã không có chuyện nữa, anh ấy nhẹ nhàng vuốt mặt đứa bé:

-Con thật sự là một đứa bé dũng cảm, con nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định đấy, tin tưởng chú nhé, chú sẽ trị khỏi bệnh cho con.

Anh ấy cũng cảm giác hốc mắt mình có chút nóng rực, cảm giác như bị chuyện vừa rồi nuốt lửa hù chết, bệnh của đứa bé đột nhiên thêm nặng, suýt chút nữa đã không qua khỏi rồi.

Ở chung lâu như vậy, anh ấy cũng cực kì yêu mến đứa bé đáng yêu này, chỉ còn ngày hôm nay nữa thôi, ngày mai sẽ có thể mổ rồi, cô bé sẽ không sao cả.

Bác sĩ xoay người, phía sau là một cô gái thỉnh thoảng lại nấc lên, chắc cô cũng đã rất sợ.

-Không có chuyện gì đâu, yên tâm, cô bé rất tốt, đừng làm ồn đến cô bé, cô bé là một đứa trẻ ngoan, sẽ không bỏ cô mà đi đâu.

Giọng vị bác sĩ cũng hết sức nhẹ nhàng, tựa hồ cũng sợ làm ảnh hưởng đến cô bé vừa rồi đã phải khổ cực.

-Vâng, tôi cảm ơn.

Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, cố gắng nhỏ giọng nhất có thể. Cô nhìn lồng ngực đang phập phồng của Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm của cô còn sống, còn sống, không có rồi bỏ cô.

Cô đến gần, ngồi bên cạnh giường bệnh, cúi đầu xuống, cẩn thận lau sạch sẽ ngực cho con gái, sau đó nhẹ nhàng mở tấm chăn, đem con búp bê đặt trong ngực Tiểu Vũ Điểm.

-Không phải sợ, Tiểu Vũ Điểm, mẹ ở đây, búp bê cũng ở trong này với con rồi.

Cô nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, giọng nghẹn ngào.

-Không sao, không chuyện gì nữa đâu, ngày mai làm xong giải phẫu, Tiểu Vũ Điểm liền đã hết đau, sẽ hết đau.

Vị bác sĩ thở dài một hơi, lúc này mới là đi ra ngoài, anh ấy muốn trở lại nghiên cứu thêm về cuộc giải phẫu ngày mai, anh đến phòng làm việc của mình, sau đó ngồi xuống, mệt mỏi nhắm đôi mắt lại, sau một hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, ngồi ngay ngắn, xem xét hồ sơ ca bệnh đang ở trước mặt, từng trang từng trang được lật ra, rồi sau đó, anh bóp lấy ấn đường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 300

Lại nhắm hai mắt lại, cô gắng thư giãn một chút, đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên, anh ấy vội vàng mở hai mắt ra, người cũng đánh giật mình một cái thật vội vàng đấy, anh ấy cầm điện thoại lên, lần này coi như đã tỉnh táo thực sự, thật sự chính một cú điện thoại kịp thời, bằng không thì, chắc anh có thể đã ngủ quên mất rồi.

Thời gian quan trọng như vậy, tại sao có thể dùng để ngủ, sao có thể, làm sao dám.

"Này, anh..." Một chữ anh ấy cũng thốt không nên lời, trong giây lát, anh đứng lên, sắc mặt trong nháy mắt đã trở nên khó chịu.

"Anh Sờ, tại sao có thể làm như vậy, ngày mai đã giải phẫu rồi, đứa bé kia vừa rồi còn...Này! Anh Sờ, anh Sờ!"

Bác sĩ cầm lấy điện thoại mà phía đối phương đã dập máy, toàn bộ người ngẩn ra như khúc gỗ.

Cuộc giải phẫu ngày mai, sẽ bị hủy bỏ.

Sờ Luật từ chối quyền tặng cốt tủy.

Không rảnh rồi để bàn bạc trao đổi.

Mọi người về sau đừng quấy rầy anh.

Làm sao có thể như vậy, làm sao có thể, không phải xong xuôi hết rồi hay sao? Mọi người cũng đã chuẩn bị tất cả sẵn sàng, hơn nữa vừa rồi Tiểu Vũ Diễm còn thoát chết từ bàn tay tử thần, lần này chính là vận may của cô bé, thế nhưng chỉ có một lần mà thôi, còn có lần tiếp theo sao?

Đứa bé đang chờ anh cứu mạng đấy.

Tại sao có thể vô trách nhiệm như vậy, cho bọn hắn hy vọng, rồi lại để bọn họ rơi xuống địa ngục lạnh lẽo như thế?

Đây là giải phẫu, việc này là cứu một mạng, đây không phải trò chơi, đã chết có thể phục sinh, tính mạng chỉ có một lần, chỉ có một lần mà thôi.

Đừng một tiếng, anh đặt điện thoại xuống bàn, anh ấy bây giờ phải nói thế nào với đứa trẻ, phải nói thế nào với người mẹ đáng thương đó đây, đây là hy vọng cuối cùng đấy, đã không có, cũng có nghĩa là tính mạng đứa bé cũng sẽ không có, một sinh mệnh bé nhỏ như vậy, một đứa bé đáng yêu như vậy cơ mà.

Anh ấy bất lực ngồi trên ghế, anh là một bác sĩ, đã chứng kiến nhiều sinh mệnh mất đi, chỉ là sinh mệnh có tuổi đời như vậy vẫn khiến anh đau lòng xót xa.

Thật là một đứa trẻ đáng thương.

Cầm ca bệnh trong tay lên, anh ấy đi ra ngoài, chẳng qua là khi anh đứng ở cạnh cửa, nhìn xem Hạ Nhượng Tâm vỗ về thân thể Tiểu Vũ Diễm, anh ấy không thể nào cất nổi bước chân, cũng không có cách nào nói ra chuyện đó.

Anh ấy quyết định giấu chuyện này thêm một ngày, để hai mẹ con có thể ít thêm một ngày tuyệt vọng cũng tốt hơn, anh ấy nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhường lại toàn bộ không gian cho hai mẹ con họ, có lẽ, đây chính là lần cuối bọn họ có thể ở bên nhau như vậy.

"Mẹ..."

Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng mở mắt, bàn tay nhỏ bé dụi mắt, lúc nhìn thấy Hạ Nhượng Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nở nụ cười, nụ cười đứa trẻ từ trước đến nay đều ngây thơ như vậy, trong sáng như vậy.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm rất yêu mẹ, mẹ phải nhớ Tiểu Vũ Diễm đấy, không được quên đâu nhé."

Bàn tay nhỏ bé của cô bé nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc của Hạ Nhượng Tâm, chỉ là, rất nhanh chóng lại mếu máo nói:

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm sợ lắm."

"Không cần phải sợ, con xem, mẹ không phải đang ở đây sao?"

Hạ Nhượng Tâm đưa tay đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cảm thấy được nước mắt con bé đang rơi trên mặt, mà Tiểu Vũ Diễm cũng đặt khuôn mặt mình bám sát lấy tay mẹ, cảm nhận được hơi ấm rút cuộc cũng ngừng khóc.

Tay của mẹ nó thật lớn, to bằng cả khuôn mặt của Tiểu Vũ Diễm vậy.

Cô bé đưa bàn tay nhỏ bé của mình đặt lên tay của Hạ Nhượng Tâm, nhắm mắt so đo rồi nói:

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm sẽ lớn lên như mẹ sao?"

Cô bé nghịch lấy ngón tay của Hạ Nhượng Tâm, đôi mắt được nước mắt rửa sạch nên trong veo.

Tất cả mọi thứ trong thế giới của cô bé đều trong sạch như vậy, thuần túy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 301

"Đúng vậy."

Hạ Nhượng Tâm mỉm cười, nhẹ nhàng dùng tay mình nắm chặt lấy ngón tay nhỏ nhỏ của con gái nói:

"Tiểu Vũ Điểm cũng sẽ lớn lên như mẹ vậy đó."

"Như vậy, Tiểu Vũ Điểm sẽ đẹp như mẹ sao?"

Đôi mắt cô bé sáng lên, xinh đẹp như mẹ mình vậy.

Hạ Nhược Tâm nhéo mũi con gái một cái rồi nói:

"Con bé này, con bây giờ không xinh đẹp sao hả? Con xem, toàn bộ trong bệnh viện, đứa bé nào lại giống như con, khiến cho tất cả những cô chú đó đều yêu mến con như vậy?"

"Mẹ, đau quá a, mẹ xấu quá đi."

Tiểu Vũ Điểm cong lên miệng lên, nhưng có vẻ cô bé rất thích như vậy.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn nghe truyện xưa, muốn nghe truyện về công chúa Bạch Tuyết ạ."

Cô bé yên tĩnh nằm xuống gối đầu lên đùi mẹ mình, trên bàn tay nhỏ bé vẫn còn đang truyền dịch nên không dám nghịch ngợm.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ thân thể nhỏ nhỏ của con gái, bắt đầu kể chuyện, kỳ thật truyện cổ tích cô đã kể rất nhiều lần, con gái cô rất lạ, thứ gì thích thì sẽ mãi mãi thích, không thích thì cũng sẽ chán ghét đến cùng.

Dường như thứ con bé thích nhất là truyện cổ tích này, và cả con búp bê mà con bé yêu thích nhất đó nữa.

Lúc này, không ai biết được, Sở Luật buông điện thoại trong tay xuống, cảm giác thân thể mình có chút bất lực, thẳng đến, mãi đến khi sau lưng anh áp lên một thân thể ấm áp mềm mại, bàn năng anh nắm chặt tay của người con gái ấy ngang hông mình.

"Luật, anh nói xem con của chúng ta là trai hay là gái?" Lý Mạn Ni ngọt ngào nói, cô ấy đã nghe được cuộc điện thoại, a, tốt cuộc đứa con hoang kia đã có thể chết, mà Hạ Nhược Tâm kia chắc cũng không thể sống sót được.

Về sau, để cô xem, người nào còn có thể tranh giành Sở Luật với cô, tranh giành chồng của cô, Sở Luật là của cô, vĩnh viễn đều là của cô, cũng chỉ có cô mới có thể đạt được cuộc sống hoàn mỹ như vậy, cứ coi như là, anh cũng không yêu cô như trong tưởng tượng đi.

Nhưng mà, hai người sẽ sống cuộc sống vợ chồng với nhau, cả đời đều là như vậy.

"Sao cũng được, trai gái gì cũng được cả." Sở Luật xoay người, để Lý Mạn Ni ngồi trên đùi mình, sau đó đặt tay trên bụng cô, nơi đây đã có một đứa bé, là đứa con của anh.

Chỉ là, không biết vì nguyên nhân gì, anh vẫn không thể có cảm giác chân thực.

"Luật, em thật là rất hạnh phúc, bởi vì, có anh và con ở bên em."

Lý Mạn Ni cười hạnh phúc, thậm chí trong lúc ngủ mơ đều cười như vậy.

Nhưng Sở Luật lại trầm mặc, cô ấy hạnh phúc, nhưng anh, cũng đang hạnh phúc sao?

Không muốn suy nghĩ nhiều chuyện này, anh ôm cô gái thật chặt trong ngực, tự nói với mình, anh bây giờ đã là một người chồng, cũng là một người bố, anh thành công trong sự nghiệp, anh hồ phong hoán vũ, anh có người vợ yêu thương mình và đứa con đang mang trong bụng.

Anh còn có cái gì chưa đủ, còn có cái gì không hài lòng?

Anh đặt cằm mình trên đầu Lý Mạn Ni. Tay vẫn đang đặt trên trên bụng của cô, nhẹ nhàng vuốt.

Là con trai hay con gái.

Kỳ thật, anh muốn một đứa con gái, một cô bé giống như đứa bé kia, lớn lên sẽ rất đẹp, sẽ có hai mắt thật to, lông mi thật dài, đôi môi nhỏ nhắn đo đỏ, sẽ gọi anh là bố, sẽ để cho anh ôm, sẽ là tiểu công chúa của anh.

Chỉ là, cuộc giải phẫu ngày mai bị hủy bỏ, bệnh tình đứa bé kia chỉ có thể càng nặng thêm mà thôi.

Rồi sau đó sẽ rời khỏi thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 302

Anh bây giờ cảm thấy không dễ chịu chút nào, trong lòng trở nên nặng trĩu, cũng có chút hít thở không thông, anh không muốn như vậy, anh không thể như vậy mãi, anh buông Lý Mạn Ni ra, anh vỗ nhẹ vào mặt cô một cái rồi nói:

"Anh đi lấy vài thứ, em cứ ngồi xuống đây, không được chạy lung tung."

Hiện tại tất cả mọi người hai nhà Sở Lý đã coi cô như bảo bối, có khi, cô chỉ cần bước nhiều hơn một bước cũng đủ khiến bọn hắn lo lắng cả buổi sáng, bởi vì bác sĩ đã nói, đứa bé trong bụng của cô, trước mắt chưa được ổn định lắm, cần đặc biệt chú ý mới được, nhất là ba tháng đầu.

Lý Mạn Ni gật đầu một cái, cô ngồi xuống, ánh mắt vẫn luôn dõi theo bóng anh đang dần đi khỏi, khóe môi có chút cong lên rồi hạ xuống, cả khuôn mặt hiện rõ vẻ vô cùng không vui.

Anh đi, đi ra ngoài đi gặp cô gái và đứa bé kia có phải không?

Cô đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng kéo bức màn, quả nhiên thấy Sở Luật lên xe sau đó nhanh chóng lái xe biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô buông bức màn xuống, một lần nữa ngồi ở trên ghế sa lon, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào bức tường, chờ thời gian từng giây từng phút trôi qua, chờ kim đồng hồ giao với kim giây.

Sở Luật lái xe tốc độ rất nhanh, anh muốn đi gặp đứa bé kia, có lẽ cũng là lần gặp mặt cuối cùng, chỉ là, anh không biết được rằng anh lại có thể làm như vậy, rõ ràng có thể cứu con bé, nhưng mà cuối cùng vẫn là lựa chọn không cứu.

Anh đến để giải thích cho con bé, mà nhỏ như vậy cô bé có thể nghe hiểu không đây?

Xe "kết" một tiếng rồi dừng lại, tấp vào ven đường, anh lấy từ trong túi điều thuốc ra hút, tựa hồ là chỉ có như vậy mới có thể khiến anh bình tĩnh được đôi chút, lúc này, ngón tay anh cầm điều thuốc, tựa hồ là có chút run rẩy, làn khói phả ra nhanh chóng che lấp đi đôi mắt của anh.

Điện thoại trên xe lúc này đột nhiên vang lên, anh không muốn đi tiếp, nhưng mà đoạn nhạc này nhất thời không muốn ngừng lại, nó vẫn không ngừng trôi vào tai anh, giống như đang thúc giục anh vậy.

Anh rút cuộc cũng lấy điện thoại di động của mình ra, lúc nhìn thấy dòng số trên màn hình, còn có cả trái tim ở hai bên, là Lý Mạn Ni đang ở nhà gọi.

Không thể nào từ chối, anh đưa điện thoại di động đặt ở bên tai, trầm thấp "alo" một tiếng, chất chứa quá nhiều áp lực.

"Luật, em không thoải mái, anh có thể về với em một chút không?"

Trong điện thoại giọng Lý Mạn Ni như đang sắp khóc, Sở Luật vội vàng đưa điện thoại ra trước mặt, một tay đã khởi động xe.

Anh sẽ nhanh chóng trở về, khắp nơi này, không phải sợ, sẽ nhanh thôi.

Anh ném điện thoại xuống, phía trước là một ngã tư đường.

Phía bên trái, chính là đứa trẻ mà anh đã có thể cứu nhưng không cứu, hướng phải, chính là người vợ đang mang thai của anh, môi của anh lúc này run lên, tay đặt trên vô lăng nắm chặt lại, lúc này mỗi đốt ngón tay đều đã lộ rõ màu trắng nhợt nhạt.

Anh rẽ xe chuyển hướng bên phải, sự lựa chọn của anh vẫn là vợ mình, về phần đứa bé kia, anh rất yêu mến, giống như gặp được cô dâu nhỏ của mình vậy, nhưng mà dù sao cũng chẳng phải là Di Hiên, vì vậy, bây giờ không có gì quan trọng hơn Lý Mạn Ni cả.

Chỉ là bởi vì, đó là con của cô ấy, và cũng của anh.

Xe lái tốc độ rất nhanh, anh không có một chút do dự giẫm chân ga, anh biết rằng lúc này anh cũng không thể gặp được đứa bé ấy lần cuối rồi, bởi vì không cần phải như vậy, anh không muốn thấy một thân thể nhỏ bé lạnh lẽo không chút hơi thở, vì vậy, cứ chấp nhận như vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 303

Cứ coi như anh chưa từng gặp đứa bé ấy, Di Hiên đã chết, mọi chuyện cũng đã qua, vì vậy tất cả cũng đã qua đi hết, bây giờ anh chỉ quan tâm đến người vợ hiện tại của anh là Lý Mạn Ni, người đang mang thai con của anh.

Bởi vì như vậy cũng đã đủ để anh đưa ra lựa chọn rồi.

Chiếc xe màu đen nhanh chóng biến mất, chỉ có một người đàn ông lặng lẽ, đôi môi anh mím chặt, nhưng lòng anh đang nhảy lên từng hồi, mỗi một nhịp đều đau đớn, chỉ nhẹ thôi, nhưng không ngừng.

Mà bầu trời, đang dần dần đen lại.

Đêm đã đến, như vậy cũng có nghĩa là, ngày mai sẽ nhanh chóng đến.

Hạ Nhược Tâm vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, đôi môi hơi giương cao, "Ngủ đi, Tiểu Vũ Điểm, ngày mai phải thật cố gắng lên nhé, nhớ rằng mẹ vẫn luôn ở đây, vẫn mãi ở bên con."

Cô nhẹ nhàng hôn lên trán con, sau đó ôm thân thể bé nhỏ của con bé vào lòng.

Trên một chiếc giường bệnh nho nhỏ, hai mẹ con nằm ngủ cũng không phải chật chội lắm, thân thể hai người đều gầy, chỉ cần một chiếc giường nhỏ nhất cũng đủ cho hai mẹ con nằm ngủ, cũng chỉ cần một chút không gian thôi, liền trở thành thế giới của hai người.

Con búp bê đặt đầu giường tựa hồ là đang nhìn hai người, mãi đến khi bóng tối đã bao trùm, tất cả mới chìm trong tĩnh lặng.

Ngày mai, dù là như thế nào họa phúc đều tốt, không liên quan đến tối hôm nay.

Hai mẹ con ngủ rất ngon, cứ cho rằng cuộc giải phẫu sẽ được tiến hành mà không có chuyện gì mất mát xảy ra, chỉ là không có ai biết rằng, kế hoạch đã nhanh chóng bị thay đổi so với lúc đầu.

Ngày thứ hai, Hạ Nhược Tâm dậy rất sớm, cô tự mình đi làm cho con gái một bát cháo gạo, còn thêm một ít đường ở bên trong, đây là món ăn mà cô bé thích nhất, cũng là món duy nhất mà Tiểu Vũ Điểm có thể ăn lúc này, cô bé chỉ có thể ăn những đồ thức ăn lỏng như vậy, nhưng mà qua hôm nay, cô bé sẽ nhanh chóng được ăn món cá mà mẹ mình làm rồi.

Cô cầm một muỗng nhỏ đút cho con gái, từng ngụm từng ngụm nhỏ một.

"Ăn ngon không?"

Cô nhẹ nhàng xoa mặt con gái, Tiểu Vũ Điểm dùng sức gạt đầu một cái.

"Mẹ, ăn ngon, cháo mẹ nấu là món ngon nhất."

Cô bé lại ăn một miếng nhỏ, miệng cô bé nhỏ nên ăn cũng rất chậm, vì vậy thời gian ăn hết chén cháo này rất lâu.

"Vậy ăn sạch a, không được để còn dư lại đâu đấy, con ngoan phải ăn cho xong nhé."

Cô ngồi xổm trước người con gái, cẩn thận đút cho cô bé, đôi chân nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Điểm còn đặt trong lòng ngực cô, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm đung đưa.

Một đôi bàn chân nhỏ không đi giày, chỉ áp vào ngực của mẹ, bởi vì nơi này rất ấm, rất ấm, cô bé rất thích.

Bác sĩ không biết từ lúc nào, đã đứng ở trước mặt hai người, Tiểu Vũ Điểm thấy bác sĩ liền cười ngượng ngùng:

"Chào chú ạ!"

Quả nhiên trước mặt người mình yêu mến, con bé là một đứa trẻ rất nghe lời và lễ phép.

"Chào Tiểu Vũ Điểm, hôm nay ngoan quá."

Anh đi lên trước, tay đặt trên đầu Tiểu Vũ Điểm, ngón tay của anh vậy mà có chút run rẩy.

Rồi sau đó, anh nhắm mắt lại, dùng sức hít một hơi, lúc lại mở hai mắt ra dường như đã quyết định điều gì.

"Cô Hạ, tôi có chuyện muốn nói với cô, tuy rằng cô có thể không thể chịu đựng được ngay, nhưng mà, tôi vẫn muốn nói với cô."

Bác sĩ nói khiến Hạ Nhược Tâm chột dạ, rồi sau đó khiến cho cô có một loại cảm giác bất an, chuyện bác sĩ nói có phải liên quan đến việc phẫu thuật không, có phải liên quan đến Tiểu Vũ Điểm hay không, không phải là tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi sao, không phải là sắp đến giờ tiến hành phẫu thuật rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 304

"Cô Hạ, là như vậy, chúng tôi rất tiếc khi phải thông báo rằng, cuộc phẫu thuật hôm nay đã bị hủy bỏ."

Toàn thân thể Hạ Nhược Tâm như bị chấn động, tay cầm chiếc thìa đang không ngừng run rẩy, tựa như đang vô cùng bất lực.

"Vậy là sẽ chuyển sang ngày mai sao?"

Cô bất lực mở miệng, bàn tay vẫn đang đút cháo cho caon gái, Tiểu Vũ Điểm khó hiểu nghiêng cái đầu nhỏ, không nghe rõ bọn họ nói gì, cô bé chỉ là yên tĩnh ăn lấy những thìa cháo từ tay Hạ Nhược Tâm, từng miếng từng miếng một ăn.

"Không phải như vậy."

Vị bác sĩ khó khăn nói:

"Thật xin lỗi cô Hạ, có thể là không có cuộc giải phẫu nào nữa, bởi vì vị Sở tiên sinh kia có lý do gì đó nên hiện tại đã từ chối quyên tặng tử, vì vậy chúng tôi không cách nào nữa tiến hành giải phẫu được nữa."

Bác sĩ đối mặt với ánh mắt trong sáng của Tiểu Vũ Điểm, hết sức không đành lòng, nhưng mà, anh cũng đành bất lực.

"Cô cứ chăm sóc tốt cho cô bé đi, con bé muốn gì thì cô cứ mua cho nó, dù sao đứa nhỏ này..."

Hạ Nhược Tâm đã hiểu được câu nói của anh ta, ý của anh là, Tiểu Vũ Điểm của cô đã nhận án tử hình rồi.

"Mẹ..."

Bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Điểm đặt trên mặt Hạ Nhược Tâm, đôi môi nhỏ nhắn thổi thổi vào mắt cô:

"Mắt mẹ bị đau ạ, để Tiểu Vũ Điểm thổi cho nhé?"

Cô bé không ngừng thổi vào đôi mắt ngấn nước của cô, cô bé tưởng rằng mắt mẹ mình đau, nhưng kỳ thật, cô bé không biết đó là mẹ mình đang khóc, chứ không phải là đau mắt.

"Lại ăn một miếng nào."

Hạ Nhược Tâm không bận tâm đến nước mắt đang chảy, chỉ tiếp tục đút cháo cho con gái, nhất định phải ăn no a, Tiểu Vũ Điểm, mẹ sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho con.

Tha thứ cho mẹ đã không chăm sóc tốt cho con, để con chịu nhiều đau khổ như vậy, cho tới bây giờ đều chưa có ngày nào tốt đẹp, mẹ cho con chữa trị thể này cũng không có tác dụng, bệnh cũng không khỏi được.

Tiểu Vũ Điểm đã ăn xong bát cháo gạo, Hạ Nhược Tâm pha cho con gái một bình sữa nóng, đôi tay Tiểu Vũ Điểm cầm bình sữa, uống một cách cực kỳ không tình nguyện, cô bé là một đứa trẻ đã lớn, không phải là tiểu bảo bảo nên không bú sữa mẹ nữa.

Nhưng mà, mẹ nói bú sữa mẹ vô ích cho nên cô bé mới chịu uống, cô bé không được tự nhiên tựa vào trong ngực Hạ Nhược Tâm, cầm lấy bình sữa dùng sức uống vào.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ phải ra ngoài một lát, con ở đây nhớ nghe lời máy cô nhé."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng xoa mặt con gái, vẫn là nụ cười dịu dàng, chỉ là không có người nào thấy được, trong mắt cô vô cùng thể lương, gần đến như tuyệt vọng.

"Được ạ, Tiểu Vũ Điểm sẽ ngoan ngoãn chờ mẹ về, cũng sẽ nghe lời máy cô chứ ạ."

Tiểu Vũ Điểm vỗ ngực cam đoan, cô bé là đứa trẻ ngoan nhất, đương nhiên phải nghe theo lời mẹ rồi.

"Ng ngoan lắm."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng hôn lên mặt con gái rồi đứng lên.

Cô muốn đi tìm Sở Luật, xin anh cứu lấy Tiểu Vũ Điểm, bởi vì Tiểu Vũ Điểm không chỉ là con gái của cô, mà cũng là con gái của anh.

Dù là, Sở Luật sau này có cướp đi Tiểu Vũ Điểm đi nữa cô cũng không muốn quan tâm, cô chỉ cần con gái cô còn sống, khỏe mạnh là được rồi.

Cô đứng lên, sửa sang lại áo quần một chút rồi ra khỏi bệnh viện bên ngoài rất tối, cũng rất tĩnh lặng, có lẽ sẽ nhanh chóng có một trận bão táp.

Chương 305

Cô ngẩng đầu, tự nói với mình nhất định phải kiên trì, nhất định phải kiên cường, bởi vì tính mạng Tiểu Vũ Diễm bây giờ đang nằm trong tay cô, cô đi đến biệt thự Sở gia, con đường này vĩnh viễn cô không thể quên được, nơi ấy cô cứ tưởng là thiên đường, nhưng thật ra chính là địa ngục.

Nếu như có thể, cô không muốn lại bước vào đó, nếu như có thể, cô không muốn nhớ đến nơi đó.

Chỉ là vì con gái, tất cả những điều đó cô sẽ chịu đựng được.

Đứng ở trước cửa biệt thự Sở gia, cô ngẩng đầu nhìn về căn phòng lớn đó, có thể nói ngôi nhà này lớn gấp cả chục lần căn nhà hiện tại của mẹ con cô, nhưng mà cô cảm thấy nơi đây không tốt so với căn nhà của cô, cũng không an toàn hơn nhà hai mẹ con cô.

Nhà của cô nhỏ, nhưng lại có tình thương.

Nơi này tuy lớn, nhưng không thể nói là nhà được.

Cô đi tới cửa, bộ dạng bần hàn của cô lúc này có lẽ còn không bằng cả người hầu ở đây, cô gõ cửa cả buổi mới nghe được tiếng cánh cửa mở ra, trong lòng cô cũng chợt nhói đau.

"Xin hỏi cô tìm ai?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, thì ra bốn năm về sau, tất cả nơi đây đều đã thay đổi, không có Hạ Nhược Tâm, cũng đã không còn Tiểu Hồng nữa, rồi cũng sẽ có người hỏi một câu, xin hỏi, cô tìm ai?

Không ai biết rằng, cô mới là chủ nhân của ngôi nhà này, mới là vợ của Sở Luật, nhưng hiện tại hai người chẳng còn liên quan gì đến nhau, điểm chung duy nhất chính là một cô con gái ba tuổi.

"Tôi tìm Sở Luật, xin hỏi anh ấy có ở đây không?"

Giọng cô có chút khàn khàn, nghe không mượt mà như trước, bởi vì cô đã khóc rất nhiều.

"Cô tìm ông chủ sao? Cô tìm ông chủ có chuyện gì vậy?"

Cô hầu gái nhìn cô thắc mắc nhìn cô với bộ quần áo nhiều năm đã bạc màu, đầu tóc cũng không được chải chuốt sạch sẽ, dù sao cũng có một cảm giác rất kì quái.

Một cô gái nhìn qua có vẻ rất nghèo khổ, cô tới đây làm gì, chắc không phải là người điên đấy chứ?

"Tôi có việc muốn tìm anh ấy, xin hỏi anh ấy có nhà không?"

Hạ Nhược Tâm đặt tay trên ván cửa, giọng điệu lo lắng như vậy càng khiến cho cô hầu gái càng thêm suy nghĩ, đọc nhẩm từng chữ rõ ràng, trật tự cũng rõ ràng.

Ừ, hẳn không phải là người điên.

"Cô tìm ông chủ có chuyện gì?"

Cô hầu gái chấn thân thể của mình ngoài cửa, chỉ sợ cô sẽ xông vào, cũng không phải sợ cô sẽ gặp được người nào, mà là sợ cô làm bẩn sàn nhà mà cô ấy vừa cực khổ lau dọn, đây là người lau đó, lau kĩ càng từng chút một.

Vừa thấy đôi giày bẩn thỉu của cô, cô hầu gái đã không khỏi chép miệng.

"Thực xin lỗi, tôi không thể nói được."

Hạ Nhược Tâm lắc đầu:

"Tôi chỉ muốn gặp Sở Luật, tôi van xin cô, cho tôi gặp anh ấy một chút có được không?"

Nói chuyện khép nép cỡ nào cũng được, mất danh dự thế nào cũng được, bây giờ cô chỉ muốn gặp được người đàn ông kia thôi, có được không?

"Cái này..."

Cô nữ hầu khó khăn nói.

"Tôi quỳ xuống xin cô được không?"

Hạ Nhược Tâm thấy cô ấy khó xử, hai chân cong xuống nói, chỉ cần có thể cứu được con gái, muốn cô làm gì cũng được.

"Ai da, cô không cần phải làm vậy đâu."

Cô hầu gái vội vàng đỡ cô dậy, thầm nghĩ, chắc cô ấy có việc gấp thật, chuyện của người ta cũng không nên hỏi nhiều, chỉ là cô gái này khóc lóc thật đáng thương, khiến cô cảm thấy có chút không đành lòng.

"Kỳ thật, không phải là tôi không cho cô vào đâu, nhưng mà, bây giờ ông chủ và bà chủ hiện tại không ở đây, cô có vào cũng như không thôi, cô không gặp được bọn họ đâu."

Cô hầu gái đưa tay sờ lên tóc mình nói:

"Cô đã tới chậm một bước, bọn họ vừa ra ngoài rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306

"Ra ngoài ư?"

Hạ Nhược Tâm lui ra phía sau một bước, trên mặt không còn một giọt máu.

"Cô đừng như vậy."

Cô hầu gái thấy cô như sắp ngã nhào, nên lo sợ rằng có khi nào cô dạt dột mà tự sát không, bộ dạng hiện giờ của cô, rõ ràng không gặp được ông chủ liền sắp đi tự sát vậy.

"Ra ngoài, ra ngoài..."

Hạ Nhược Tâm không ngừng lặp lại câu nói đó, bọn họ đi đâu vậy, chắc còn chưa đi xa, cô sẽ đuổi kịp chứ?

"Đúng vậy a."

Cô hầu gái gạt đầu rồi nói:

"Bà chủ có thai nên bên ông chủ đưa đến bệnh viện rồi, nếu như cô muốn đi tìm, có thể đi đến bệnh viện lớn nhất ở đây, cô..."

Cô hầu gái còn chưa nói hết, đã thấy Hạ Nhược Tâm xoay người chạy đi.

"Ài, cô vội vã như vậy làm cái gì? Tôi chỉ là muốn nói là cô cầm ô đi, trời sắp mưa rồi đấy."

Cô hầu gái thì thào tự nói với mình, cô chưa bao giờ gặp ai kì lạ như vậy.

Cô đóng cửa lại, nhưng rồi lại quay ra thoáng nhìn bầu trời, xem đi, cô đã nói rồi mà, trời sẽ mưa đấy, hơn nữa còn mưa rất lớn.

Hạ Nhược Tâm không ngừng đưa tay lau mặt, không biết là bởi vì nước mưa hay là nước mắt, khiến cho mắt cô như nhòa đi, Lý Mạn Ni đã có thai, cô ấy đã có con của cô ấy rồi.

Cho nên anh không muốn cứu con gái cô có phải hay không?

Thế nhưng mà hai đứa đều là con mà, Tiểu Vũ Điểm cũng là con gái anh cơ mà.

Cô không ngừng chạy, không ngừng khóc, tìm được bệnh viện lớn nhất ở đây, đứng ở cửa bệnh viện, cô liếc nhìn ra bãi đỗ xe của bệnh viện, cũng là chiếc xe màu đen bình thường như những chiếc xe khác, nhưng mà, nhìn có thể thấy được, biển số xe chính là xe của Sở Luật, bốn năm không hề thay đổi.

Cô không đi vào, chỉ đứng ở bên ngoài, bất luận mưa tạt vào người cô, mặt mũi, áo quần cô cũng đã ướt đẫm, không có một chỗ nào khô ráo, mà mưa rơi xuống mặt cô, thuận theo gương mặt chảy xuống môi, nơi đây mới cảm thấy được làm dịu một chút, đôi môi cô từ sớm đã bị nứt nẻ bật ra cả máu.

Cô đợi, chỉ cần bọn họ đi ra, liền nhất định có thể đợi được.

Cô tin rằng, chỉ cần cô đứng chỗ này nhất định sẽ gặp được, cô có thể đợi được, cô sợ đi vào, sợ để lỡ mất anh, bởi vì Tiểu Vũ Điểm của cô không thể nào bỏ lỡ thêm nữa.

Mưa rào rào rơi xuống thân thể cô gái tội nghiệp, trên mặt cô trắng bệch không còn một chút huyết sắc, bờ môi thì thoảng lại run rẩy, cô cứ như vậy đứng trong mưa, không có chút gì muốn tránh mưa cả.

Cô cảm thấy lạnh, hai tay ôm lấy bờ vai của mình, thì ra bây giờ đang là mùa mưa lạnh lẽo, lạnh muốn chết, cô đứng trong mưa không ngừng run rẩy, nhưng đôi mắt một mực không rời khỏi cánh cửa bệnh viện.

Mãi đến khi hai người đi ra, cô mới nhìn bọn họ chăm chăm, mà trên mặt cô cuối cùng cũng hé lên một tia hi vọng.

Cô đã đợi được phải không, cô đã đợi được.

Ở cửa bệnh viện, Sở Luật lấy áo khoác của mình khoác cho Lý Mạn Ni, có chút không vui đưa tay đặt trên đầu vợ mình, trời mưa, mặc dù khoảng cách từ chỗ bọn họ đến xe không quá xa, cho dù là trong tay cũng cầm một chiếc dù, nhưng dường như anh không muốn một giọt mưa nào làm ướt Lý Mạn Ni.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 307

"Không sao đâu, Luật, bác sĩ nói đứa bé không sao, em cũng không sao mà."

Lý Mạn Ni đưa tay cẩn thận che chở bụng của mình, mang thai ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, vì vậy bọn họ luôn cẩn thận, cũng có thể nhìn ra, bọn họ coi đứa bé trong bụng quan trọng như thế nào.

"Anh biết rồi, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn."

Sở Luật ôm lấy eo cô ấy ôm lại chặt hơn, sau đó bật ô, cẩn thận từng li từng tí đưa cô bước ra khỏi cửa chính bệnh viện, mặc cho mưa gió thổi vào người, Lý Mạn Ni hơi co người lại, cho dù đã khoác áo Sở Luật nhưng cô vẫn cảm giác lạnh.

"Lạnh hả?"

Đôi mắt Sở Luật đầy lo lắng, nếu như cô không khỏe thì đứa con trong bụng của bọn họ phải làm sao chứ, anh nhìn bụng cô ấy hết sức đau lòng, cũng cho tới bây giờ anh đều chưa từng biết rằng, thì ra phụ nữ mang thai lại vất vả như vậy.

Lý Mạn Ni khẽ gạt đầu rồi cười dịu dàng:

"Một chút, nhưng mà có anh đây rồi em không sợ gì cả."

Cô ấy dựa vào anh thêm một chút, chỉ cần có anh ở bên cạnh, cô sẽ không cảm thấy lạnh.

Chịu đựng một lát rồi vào xe cũng không lạnh nữa. Sở luật ôm chặt lấy eo của cô, đem ô che cho cô ấy rồi hướng về phía bên kia đi đến.

Thì ra, anh cũng là người rất dịu dàng, nhưng phải xem đối với người nào.

Hạ Nhược Tâm đứng ngay tại chỗ, mưa tạt vào người cô ướt đẫm, cô chết lặng nhìn bọn họ đang dần đến gần, mà hai người bọn họ vẫn luôn nhìn nhau, căn bản cũng không có phát hiện được có một cô gái toàn thân ướt sũng đang đứng đó.

Bọn họ lạnh, nhưng cô lạnh hơn. Đôi môi nhợt nhạt run run, thân thể cô cũng lạnh cảm cập trong nước mưa.

Lý Mạn Ni ngẩng đầu, rút cuộc đã trông thấy Hạ Nhược Tâm, mặt cô ta vội biến sắc, trong lòng cũng trở nên hồi hộp, cô tìm tới, cô đã đến tìm anh.

"Làm sao vậy?"

Nhìn mặt Lý Mạn Ni biến sắc, thân thể có chút sững sờ, khiến cho Sở Luật cũng phải nhìn theo ánh mắt cô ta, lúc hai người thấy được cô gái đang đứng

cách đó không xa, toàn thân anh cũng cứng đờ như bị băng bao bọc lấy.

"Cô đến đây làm gì, không phải chủ của cô không trả tiền nên đến tìm tôi đây chứ?"

Vẫn giọng nói lạnh lùng như trước, không còn vẻ quan tâm dịu dàng nhu với Lý Mạn Ni như lúc nãy.

Anh không muốn gặp lại cô, nhất là trước mặt Lý Mạn Ni, bởi vì anh biết rõ Lý Mạn Ni không hề thích cô, mà chính anh cũng cảm thấy tự xấu hổ...

Lý Mạn Ni nhích gần anh thêm một chút, tựa như đang sợ hãi co rút thân thể lại.

"Không phải sợ, có anh ở đây, cô ta sẽ không làm hại em được."

Sở Luật ôm lấy vai Lý Mạn Ni, chỉ âm trầm nhìn cô gái trước mặt, nếu như cô một lần nữa làm tổn thương vợ anh, anh sẽ không bỏ qua cho cô, anh sẽ tàn nhẫn với cô hơn cả bốn năm trước.

Đôi môi Hạ Nhượng Tâm không ngừng khép mở, tựa hồ đứng quá lâu, cô đã không thể nói ra lời.

"Anh có thể cứu đứa bé ấy được không? Tôi cầu xin anh, hãy cứu lấy con bé!"

Cô rút cuộc cũng thốt ra được, nhưng giọng cô lại khàn khàn rất đáng sợ, nếu như không cẩn thận nghe thì cũng sẽ không thể nghe được điều gì.

Ngón tay Lý Mạn Ni khẽ nắm chặt, thì ra cô còn chưa hết hy vọng, vẫn đến tận đây tìm anh cơ đấy.

"Luật, em sợ."

Lý Mạn Ni mở to ánh mắt vô tội, ra vẻ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 308

Sắc mặt Sở Luật càng thêm nặng nề nói:

"Tôi có cứu đứa bé kia hay không liên quan gì đến cô, tôi muốn cứu thì cứu, không cứu thì không cứu, đâu cần cô phải nói, cô nghĩ cô là ai, cô còn là vợ của tôi sao? Vợ của tôi đang ở đây, không phải là người vì tiền mà bán thân như cô."

Cho đến bây giờ anh chưa bao giờ nói chuyện nặng nề với cô, anh đối với Hạ Nhượng Tâm mà nói, chỉ có tuyệt tình mà thôi.

Hạ Nhượng Tâm mặt trắng bệch nói:

"Tôi chưa bao giờ muốn sẽ làm vợ anh, tôi chỉ muốn cầu xin anh hãy cứu đứa bé kia."

Giọng cô xuyên qua làn mưa, cảm giác như trong lòng đang vỡ vụn.

Đứa bé mới ba tuổi, con bé còn chưa biết gì, tại sao anh không cứu con bé, tại sao?

"Luật, không muốn."

Cảm thấy Sở Luật đang vô cùng căng thẳng, Lý Mạn Ni ôm chặt lấy eo của anh, chỉ sợ sau một lúc Hạ Nhượng Tâm lại nói ra điều gì:

"Không muốn, em sợ."

Sở Luật đưa tay vỗ vai Lý Mạn Ni đang trong ngực mình, lúc này, trong đầu anh cực kỳ hỗn loạn, có lẽ trong lòng anh vẫn chưa thể bình tĩnh được.

Hiện tại anh đang suy nghĩ rằng, tại sao Hạ Nhượng Tâm lại để tâm đến đứa bé kia như vậy, đứa bé ấy liên quan gì đến cô ấy đâu.

"Luật, em cảm thấy không thoải mái, em lạnh quá."

Lý Mạn Ni ôm thật chặt eo Sở Luật không ngừng nói.

"Được, chúng ta về."

Sở Luật không thèm nhìn Hạ Nhượng Tâm, anh hạ cây ô xuống, ôm Lý Mạn Ni trong ngực nói "Chúng ta về".

Giọng của anh vô cùng lo lắng, biết rõ cô ta hiện tại không thể bị kích động, bây giờ trong lòng của anh chỉ có một người là Lý Mạn Ni, đương nhiên còn có đứa con của anh chưa sinh ra nữa.

Anh có chút khản trương đổi phương hướng, đằng sau chính là bệnh viện.

Lý Mạn Ni lo lắng xen chút sợ hãi:

"Không muốn, Luật, em không đi bệnh viện đâu, em phải về nhà, em phải về nhà, em không muốn thấy cô gái kia, em không muốn."

Lý Mạn Ni túm chặt lấy áo Sở Luật, đôi mắt như chực trào nước mắt, cô không ngừng rụt lại thân thể của mình, hiển nhiên là đang cực kì hoảng sợ.

"Được, chúng ta về nhà."

Sở Luật ôm lấy Lý Mạn Ni đi về phía xe, cảm giác được trên thân thể là một lực không thể nào thoát khỏi.

Rồi sau đó, hắn quay đầu lại, đôi mắt âm u lạnh lùng neho mắt nhìn Hạ Nhượng Tâm, vợ anh hiện tại rất không thoải mái, anh không có thời gian để chơi trò chơi đó đâu.

"Sở Luật, tôi xin anh hãy cứu con bé, bởi vì nó là..."

Hạ Nhượng Tâm túm lấy áo Sở Luật, bàn tay cô có bất lực đi nữa cũng nắm thật chặt không buông.

Không buông, có chết cũng không thể buông..

Cô còn chưa nói hết đã bị Lý Mạn Ni cắt ngang:

"Luật, em muốn về nhà, em muốn về nhà..."

Giọng cô có chút sợ hãi cũng có chút bị đá kích, cứ như vậy thì cô sẽ gục ngã mất, lúc này, trong mắt Sở Luật chỉ có cô ấy, lỗ tai cũng chỉ nghe được giọng cô ta mà thôi.

"Không phải sợ, anh đưa em về."

Anh ôm thật chặt Lý Mạn Ni, trong lòng đầy khắc khoải, bỏ rơi cô gái phía sau, Hạ Nhượng Tâm yếu thế, bị anh đẩy ngã trên mặt đất, toàn thân đều dính bùn đất, khuôn mặt cũng trở nên lem luốc, hoàn toàn không thể nhìn ra được tướng mạo nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 309

Cô gầy gù vươn tay ôm chặt lấy chân Sở Luật.

"Đừng đi, xin anh đừng đi, hãy cứu lấy con bé, hãy cứu..."

"Cút!"

Sở Luật lúc này muôn phần lo lắng, quay người đá vào người Hạ Nhượng Tâm không chút nể tình.

Cú đá này khiến cơ một người con gái thân thể gầy gò đau đớn không ngừng run rẩy, nhưng cô vẫn vươn hai tay của mình, giọng vỡ vụn tan vào trong mưa.

"Sở Luật, con bé là con gái anh, con gái anh đấy. Anh tại sao có thể không cứu, anh tại sao có thể không cứu nó?"

"Nó là con gái của ai không liên quan đến tôi, nó sống hay chết cũng không liên quan đến tôi, coi như vậy thì nó cũng là con hoang của cô mà thôi."

Sở Luật tàn nhẫn nói, căn bản không nghe được cô nói gì, bên tai anh lúc này mọi thứ đều trở nên ong ong khô khốc, mà người tạo ra những âm thanh đó chính là Hạ Nhượng Tâm, anh đóng cửa xe, cũng là chặn lại cả thế giới của Hạ Nhượng Tâm.

Xe đóng lại, mưa bùn lại bắn lên thân thể Hạ Nhượng Tâm.

"Sở Luật, anh sẽ hối hận, anh sẽ phải hối hận, tại sao anh có thể tuyệt tình như vậy, đến con gái mình cũng không cứu, anh không phải là người, anh không phải là người, tôi hận anh, tôi hận anh..."

Hạ Nhượng Tâm nắm thật chặt tay của mình, ra sức gào thét về phía chiếc xe đang dần biến mất.

Hạ Nhượng Tâm cô lần đầu tiên hận một người, cô hận anh, đến chết mới thôi.

Cô bỏ nhào về trước, tiếng khóc thê lương bị tiếng mưa át đi.

Trên xe, Lý Mạn Ni dường như đã sớm chợp mắt ngủ, Sở luật cẩn thận lấy áo mình đắp cho Lý Mạn Ni, anh vững vàng lái xe, nhưng mà, tay anh lại đặt trên trán.

Vừa rồi Hạ Nhượng Tâm nói gì đó, mà anh lại trả lời cái gì?

Anh đến một chút ấn tượng cũng không có.

Anh dùng sức lắc đầu, cố gắng không suy nghĩ về cô gái không ngừng làm tâm trí anh nhiễu loạn, cô nhất định là dùng đứa bé kia để tiếp cận anh, muốn lấy được tiền từ anh, cô vốn là loại con gái như thế, anh còn suy nghĩ về cái gì?

Đến một đứa bé sắp chết cũng có thể lợi dụng, thật là thấp hèn.

Anh đưa tay đặt trên mặt Lý Mạn Ni, tâm tư dần dần chìm xuống, mưa bên ngoài thật lớn.

Lại một lần nữa xoay người, anh đưa tầm mắt của mình hướng về phía trước, trước mặt ngoại trừ làn mưa dày đặc ra thì cũng chỉ có từng chiếc xe bị anh vượt qua, anh lái xe rất nhanh, chỉ là, anh cũng không nhận ra rằng Lý Mạn Ni bên cạnh đã mở đôi mắt, quay đầu về phía mình, chỉ có cô mới biết lúc này về mặt cô đang thể nào?

Đó là đặc ý và vô cùng thỏa mãn.

Không nên trách cô nhẫn tâm, trên đời này không nên tồn tại đứa bé kia, đó là con của Sở Luật, vì vậy, đứa bé kia nhất định phải chết, không thì, cuộc sống của cô làm sao anh bình được đây, đương nhiên đứa bé kia không phải là cô hại chết.

Mà là chết vì bệnh.

Lại một lần nữa nhắm mắt lại, mùi hương từ áo Sở Luật khiến cho cô an tâm, cô có thể ngủ, bởi vì nơi này sẽ rất an toàn, hơn nữa về sau sẽ càng thêm an toàn.

Đã đến Sở gia, Sở luật cẩn thận ôm Lý Mạn Ni vào trong phòng, mà Lý Mạn Ni lúc này cũng thích hợp để tỉnh lại.

Cô ngồi dậy, ôm chặt eo Sở Luật:

"Luật, em muốn rời khỏi đây, em sợ."

Cô đem thân thể của mình nấp vào trong ngực Sở Luật, cảm giác như nếu rời khỏi anh thì cô không thể nào sống được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 310

Cứ sợ hãi, sợ hãi như vậy.

"Em muốn đi nơi nào?"

Sở Luật theo bản năng ôm chặt lấy thân thể cô, muốn cho cô hơi ấm.

"Luật, em sợ con mình sẽ gặp nguy hiểm, em muốn ra nước ngoài dưỡng thai, chờ đến khi nào con chúng ta lớn lên khỏe mạnh, chúng ta lại trở về, có được hay không?"

Thân thể Sở Luật bỗng giật mình, sau đó, bờ môi anh hơi mở ra.

"Được."

Một chữ "Được", thật sự đã quyết định tất cả, đồng thời còn là vận mệnh của một số người.

Mưa bên ngoài vẫn đang rơi, dường như không thể dứt được.

Hạ Nhượng Tâm để mặc mưa gió quất vào thân thể, cô lặng người ngồi ở đây, bùn đất trên mặt đã được nước mưa rửa trôi hết, lộ ra một khuôn mặt trắng bệch.

Những chiếc xe và dòng người đi qua, không ít người ngoảnh lại nhìn cô, mưa rất lớn, xa xa, mọi thứ trước mắt cô đã bắt đầu trở nên mờ lung.

"Tôi hận anh... Sở Luật... tôi hận anh..."

Bờ môi cô nhợt nhạt gào thét, sự hận thù kia khiến cho chịu đựng tất cả, cô chậm rãi đứng lên, quần áo trên người đã ướt đẫm, mà trái tim cũng đã bị đâm xuyên qua rồi.

Cô bây giờ, thậm chí ngay cả một người ăn mày cũng chẳng bằng.

Đôi mắt cô bất thần nhìn về phía xa bây giờ chỉ là một khoảng trống rỗng, nói cho cô biết, không có Tiểu Vũ Diễm, cô phải sống thế nào đây, cô làm gì mới có thể sống được đây?

Cô không ngừng đi về phía trước, nước mưa tạt vào mặt cô đau rát, cứ thế mà chảy xuống cằm.

Cô đặt tay lên lồng ngực, ở đây thật sự rất đau, không biết là do phải mất đi con gái, hay là do lúc này bị Sở Luật đá nữa.

Cô vẫn tiếp tục bước đi, có thể bây giờ cô không muốn nhấc chân lên chút nào, nhưng mà, cô vẫn đang bước đi, cô muốn gặp con gái cô, Tiểu Vũ Diễm của cô.

Lúc cô đến bệnh viện, đã không biết từ bao giờ đôi chân cô đã đọng rất nhiều nước mưa, thậm chí còn làm ướt sàn bệnh viện, nhưng mà không để tâm, cô bước về phía trước, toàn bộ người bây giờ giống như một linh hồn, chỉ có một phương hướng, cũng chỉ có một khoảng cách.

"Cô Hạ, có chuyện gì vậy, sao lại ướt đẫm thế kia?"

Hộ sĩ cẩn thận hỏi người con gái thảm hại, bộ quần áo trên người cô như vậy là sao? Cảm giác như cô mới lăn lộn trong bùn đất vậy.

Hạ Nhượng Tâm coi như không nghe cứ bất thần đi về phía phòng bệnh của Tiểu Vũ Diễm, cô muốn gặp con gái, muốn gặp con gái cô.

"Cô Hạ, cô cứ như vậy sẽ làm Tiểu Vũ Diễm sợ đấy."

Người hộ sĩ sau lưng cô vội vàng nói, đứa bé ấy rất nhạy cảm, có khi chỉ một động tác của Hạ Nhượng Tâm, một biểu hiện của cô đều sẽ ảnh hưởng đến tâm lý cô bé, mà cô bé vẫn còn đang bệnh đấy.

Nghe được cái tên Tiểu Vũ Diễm, trong đôi mắt Hạ Nhượng Tâm mới lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, cô đưa tay sờ mặt, căn bản cũng không cảm thấy độ ấm trên cơ thể mình.

Đúng vậy, cô như vậy sẽ khiến cho Tiểu Vũ Diễm sợ hãi đấy, cũng sẽ làm cho Tiểu Vũ Diễm lạnh. Cô muốn đi thay quần áo, đi thay quần áo.

Nàng vội vàng vòng qua hướng khác, đi qua hộ sĩ, người hộ sĩ kia chỉ có thể nhìn theo bóng lưng vội vã của Hạ Nhượng Tâm, sắc mặt cũng âm ảm đi một chút, nếu Tiểu Vũ Diễm quả thật không có ở đây, chắc cô ấy sẽ phát điên mất.

Cô nhất định sẽ bị điên, không phải là chết, mà chính là bị bản thân bức ép đến điên.

Hạ Nhượng Tâm thay xong quần áo, liền tháo tóc giả từ trên đầu mình xuống, đã không còn cần đến nó nữa rồi, cô không còn nhan sắc, mà chỉ còn đau xót, tuyệt vọng mà thôi.

Cô mở cửa phòng bệnh Tiểu Vũ Diễm, bước nhẹ đi vào, nhận ra con gái vẫn đang ngủ say, tiếng hít thở nhỏ nhỏ vang lên trong căn phòng bệnh cực kì yên tĩnh.

Cô ngồi ở bên giường, kéo tấm chăn đắp lại cho con gái, giọng khàn khàn như sắp không nghe được gì:

"Tiểu Vũ Diễm, thực xin lỗi, là mẹ không có, là mẹ không có cách nào cứu con. Thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Chỉ là, có xin lỗi bao nhiêu lần cũng không thể khiến cho người đàn ông kia hồi tâm chuyển ý, đều không có cách nào để con gái cô có thể làm giải phẫu, không được giải phẫu, con gái cô sẽ chết, không là hôm nay, có lẽ chính là ngày mai.

Cô đưa tay cẩn thận đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái mà nhẹ nhàng vuốt lấy, con bé vốn đã gầy nhỏ, bây giờ càng thêm nhỏ hơn, căn bản cũng không giống như một đứa trẻ ba tuổi, con bé so với bề ngoài của nó hầu như còn nhỏ hơn rất nhiều.

Cô nằm bên cạnh con gái, dùng sức cắn lấy tay mình không dám bật khóc thành tiếng, cô chỉ có thể kiềm chế khóc như vậy, cô sợ sẽ đánh thức con bé khó khăn lắm mới ngủ được, nhưng mà bây giờ, thật sự ngoài khóc ra cô không biết mình có thể làm việc gì nữa?

Thời gian thì cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua, không ai biết được hai mẹ con còn có ngày mai hay không, trời ngày mai có nắng hay không, trời nắng sau cơn mưa ấy.

Trời hơi sáng lên, Tiểu Vũ Điểm chớp hàng lông mi thật dài, cô bé đưa tay dụi mắt rồi ngồi dậy, nhìn Hạ Nhược Tâm đang nằm, đôi môi nhỏ nhắn nở nụ cười.

"Mẹ..."

Cô bé nhẹ nhàng gọi Hạ Nhược Tâm, sau đó giật giật tấm chăn trên người mình, đôi tay nhỏ bé dùng sức đem chăn đắp trên người Hạ Nhược Tâm, sức lực cô bé rất yếu, có khi một động tác như vậy lại rất trưởng thành.

Cô bé ôm lấy búp bê của mình, tựa đầu mình vào đầu Hạ Nhược Tâm.

Mà Hạ Nhược Tâm đầu trục khiến cho cô bé không khỏi mếu máo, sau đó mắt đỏ lên, cô bé không ngừng đưa tay lên lau nước mắt, mà tiếng khóc cũng ngày càng lớn.

Hạ Nhược Tâm hoảng sợ, vội vàng mở hai mắt ra, tấm chăn đắp trên người cô rơi trên mặt đất, tấm chăn ấy là ai đắp cho cô?

Cô ngẩng đầu thấy bộ dạng Tiểu Vũ Điểm đang khóc, cô vội vàng ngồi dậy, vươn tay ôm con gái vào trong ngực:

"Làm sao vậy, Tiểu Vũ Điểm, mẹ ở đây rồi!"

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng chúi mặt mình vào ngực mẹ nói:

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn mẹ."

"Mẹ cũng muốn Tiểu Vũ Điểm đấy."

Cô càng ôm lấy thân thể con gái chặt hơn, chỉ có như vậy, hai mẹ con mới cảm thấy ấm áp, nếu như thiếu đi một người, thế giới của hai người sẽ không còn gì cả.

"Tiểu Vũ Điểm, nói với mẹ, tấm chăn đó là con đắp cho mẹ đấy hả?"

Hạ Nhược Tâm nhìn vào đôi mắt trong veo ngấn nước của con bé, thật sự không nỡ buông bỏ, đứa con gái ngoan như vậy, nhưng mà thân thể con bé đang ngày càng yếu đi, tính mạng cũng dần tàn lụi như mặt trời.

"Tiểu Vũ Điểm đắp cho mẹ đấy à."

Cô bé ngoan ngoãn nói:

"Mẹ sẽ lạnh à, bởi vì, Tiểu Vũ Điểm cũng lạnh."

"Con mẹ lớn rồi, thật sự lớn rồi."

Cô nhẹ nhàng vỗ về con gái, cô thật sự không biết, một đứa trẻ thông minh ngoan ngoãn như vậy, làm sao có thể rời bỏ cô mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 311-312

Cửa từ bên ngoài chợt mở ra, sắc mặt vị bác sĩ trầm xuống, điều mà bọn họ có thể làm bây giờ cũng chỉ có thể là làm cho sinh mệnh đứa bé này được kéo dài thêm mấy ngày mà thôi. Toàn bộ bây giờ đều phụ thuộc vào ý trời.

Bệnh tình cô bé hiện giờ cực kì không ổn định, không chừng là ngày mai thì cô bé sẽ không còn mở mắt được nữa.

"Cô Hạ, Tiểu Vũ Điểm cần phải làm trị liệu."

Vừa nghe được bác sĩ nói vậy, thân thể Tiểu Vũ Điểm liền đổi hướng co rụt lại trong lòng mẹ, cô bé không muốn làm việc đó, cô bé rất sợ hãi, cũng rất đau, cô bé sẽ ăn không ngon, cái gì cũng không thể ăn.

"Ừ, tôi biết rồi."

Hạ Nhượng Tâm vẫn đang vỗ về con gái, càng thêm ôm chặt lấy thân thể đang run rẩy của con bé.

"Tiểu Vũ Diễm, chúng ta đi chữa bệnh, nhớ phải dũng cảm lên nhé."

Cô hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, mặt cô đang cười, nhưng ánh mắt cô lại đang khóc.

Tiểu Vũ Diễm do dự một chút, sau đó liền chép miệng nghe theo, bởi vì cô bé rất hiểu chuyện, rất nghe lời.

"Con sẽ nghe lời mẹ."

Hạ Nhượng Tâm ôm lấy con gái đi đến phía bác sĩ, tựa hồ như đang tiễn con gái đón lấy cái chết vậy, bước chân của cô vô cùng nặng nề, nhìn thân thể nhỏ nhắn trong lòng cô thật sự không muốn...

"Tiểu Vũ Diễm, không phải sợ, mẹ sẽ luôn ở bên ngoài, con không được quen, con còn có mẹ ở đây."

Cô vừa đi vừa nói với con. Cô sẽ không bao giờ rời xa con, vĩnh viễn không, cho dù có chết đi nữa.

Bàn tay Tiểu Vũ Diễm nắm chặt lấy áo Hạ Nhượng Tâm, áp mặt lên bờ vai của mẹ mình.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm yêu mẹ."

Không biết học từ đâu, câu nói đáng yêu của con bé khiến cho mọi người đều khiến cho người muốn bật khóc.

Cô bé thật là nghe lời, thật là đáng yêu.

"Mẹ cũng yêu con lắm, Tiểu Vũ Diễm, con là thiên thần của mẹ."

Hạ Nhượng Tâm gồng cầm mình trên đầu con bé, trên làn da đầu trọc lóc sớm đã không còn những cọng tóc mềm mại.

Cả hai mẹ con đều đầu trọc, nhưng mà, cũng không xấu, thậm chí, vẻ xinh đẹp ấy càng làm cho người ta cảm động.

Hạ Nhượng Tâm tự tay đưa con gái đến bên trong phòng trị liệu, sau đó chờ cánh cửa ấy đóng lại, ánh mắt Tiểu Vũ Diễm sợ hãi, bàn tay bé nhỏ nắm thật chặt lấy áo quần của mình, kỳ thật, cô bé rất muốn ở cùng mẹ, cả búp bê của mình nữa.

Thế nhưng là, cô bé cũng sợ mẹ và búp bê sẽ bị đau, bởi vì cô bé đã rất đau rồi.

Hạ Nhượng Tâm đứng ở cửa ra vào, ánh mắt bất thần không thể nhìn thấy gì nữa, ánh mắt cô vẫn luôn nhìn vào cánh cửa kia, tựa hồ như muốn nhìn xuyên qua cánh cửa để có thể thấy rõ tất cả bên trong.

Còn có đứa con gái đang chịu đau đớn của cô nữa.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa kia rút cuộc cũng mở ra, cô mở to hai mắt, thân thể cô bé rụt lại giống như thân thể hiện giờ của mẹ mình vậy, cô bé ngủ rồi, đau ngủ, bàn tay nhỏ bé úp trên lồng ngực của mình.

Hạ Nhượng Tâm đi vào bên trong ôm lấy con gái vào lòng, tựa hồ theo bản năng, Tiểu Vũ Diễm cũng nghiêng người vào mẹ. Đôi hàng mi thỉnh thoảng khẽ nhấp nháy nhưng cảm giác được cô bé không thể mở to mắt ra được.

"Ngoan, mẹ ở đây, Tiểu Vũ Diễm đã rất dũng cảm a."

Hạ Nhượng Tâm cúi đầu, hôn lên gương mặt tái nhợt của cô bé, cô từ từ đi ra ngoài, cô muốn ở bên con bé một chút, ôm nó thêm một chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313

Đã hơn một tháng con gái cô đã gầy như vậy, cô ôm Tiểu Vũ Diễm đi ra bên ngoài hoa viên bệnh viện, mà bầu trời lúc này đã không còn mưa dầm dề như những ngày trước, ánh mặt trời rọi xuống rất ấm áp.

Hai người có thể đợi đến ngày nắng, liệu còn có thể đợi đến ngày mai hay không?

Cô ngồi xuống, cho Tiểu Vũ Diễm ngồi trong lòng mình, để cho ánh nắng rọi xuống người, cô cúi đầu xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lấy mặt con gái,

một giọt nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống khuôn mặt trắng bệch của con bé.

"Ám quá, mẹ."

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm đặt trên đôi mắt, cũng đã lâu cô bé không được sưởi nắng như vậy.

"Ừ, chúng ta ngồi đây một lúc được không nào?"

Hạ Nhược Tâm ôm chặt lấy cô bé, nhẹ giọng hỏi.

"Được ạ."

Tiểu Vũ Điểm bình thần gật đầu một cái, sắc mặt vẫn không tốt lắm, bàn tay nhỏ nhắn của cô bé túm lấy áo mẹ, ngón tay nho nhỏ dường như không còn chút sức lực nào.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đói bụng rồi."

Nghe được tiếng bụng mình kêu, Tiểu Vũ Điểm khe khẽ nói, cô bé muốn được ăn gì đó.

"Ừ, mẹ đưa con đi."

Hạ Nhược Tâm ôm lấy con gái, đem cô bé dẫn tới trong phòng bệnh, mà lúc cô đi ra, bác sĩ đã đứng ở đó, người hộ sĩ cầm kim tiêm trong tay nói:

"Cô bé, đến giờ tiêm rồi."

Nếu không, thân thể cô bé sẽ lại chịu không nổi.

"Tiểu Vũ Điểm, chúng ta tiêm trước nhé? Tiêm xong, mẹ sẽ đưa con đi ăn bánh ngọt mà con thích nhất được không nào?"

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, đưa trán áp gần trán hơi lạnh của con gái.

"Được ạ."

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn vâng lời, đôi môi còn nở nụ cười:

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm không sợ đau đâu."

Giọng nói non nớt làm cho tất cả mọi người ở đây hầu như đều khó có thể thừa nhận, sự đau đớn này chưa chắc người lớn đã chịu được, huống chi là một đứa bé nhỏ như vậy.

Hạ Nhược Tâm đem con gái đặt trên giường bệnh, mà bàn tay Tiểu Vũ Điểm lúc này bỗng quơ quơ, tựa hồ là đang tìm thứ gì đó.

Cô cầm lấy búp bê đặt trong ngực con gái, cô bé lúc này mới thỏa mãn nhắm mắt lại, Hạ Nhược Tâm cầm lấy búp bê cất đi rồi đứng bên cạnh.

Một mũi kim đâm vào mu bàn tay bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm.

Mà con bé cứ nhắm hai mắt yên tĩnh, đem búp bê đặt ở trước mặt của mình.

Cô bé không đau, thật sự không đau, chỉ cần có búp bê, có mẹ là được rồi. Trái tim Hạ Nhược Tâm vô cùng đau đớn, không muốn nhìn thấy con gái đang sống mà phải chịu đau đớn như vậy, cô rất đau.

Thế nhưng là, cô không nỡ buông bỏ, thật sự không nỡ, vì vậy hãy để cô ích kỷ một chút có được không? Ít nhất thì bây giờ cô còn có thể nghe Tiểu Vũ Điểm gọi mẹ, còn có thể chạm lấy thân thể nhỏ bé của con gái, còn có thể cảm nhận được hơi thở của con bé.

Cô đi ra ngoài, lúc đứng ở bên ngoài mới dùng sức chạy ra ngoài, cô không có quên lời hứa của mình là sẽ mua cho con gái loại bánh ngọt mà con bé thích nhất.

Trong tiệm bánh ngọt, cô cẩn thận cầm lên một chiếc bánh, mà người làm bánh vẫn còn nhớ cô, cho cô nhiều hơn một viên ô mai, nói:

"Cho con gái cô đây."

Người làm bánh cười cười nói:

"Con gái cô làm cho người khác rất yêu mến, tôi mới nhìn qua đã nhớ được rồi."

"Cảm ơn."

Hạ Nhược Tâm cúi người chào một cái, sau đó mới đi ra ngoài, nhưng là cảm giác bước chân vô cùng nặng nề, cô vẫn cẩn thận cầm lấy chiếc bánh ngọt

trong tay, chỉ là một chiếc xe đột nhiên lướt qua cô khiến cho chiếc váy dài hơi phát lên, lộ ra đôi chân đầy vết trầy xước.

Chiếc xe đã sớm biến mất dạng, thế nhưng biển số xe kia đã khắc lại trong mắt cô.

Cô vội vàng chạy về phía trước, nếu như có thể, cho cô thêm một cơ hội có được không?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 314

Cô là một người mẹ, chỉ là một người mẹ mà thôi.

Cô chạy theo hướng chiếc xe, mãi đến khi cô không thể nhấc được một bước nào nữa, ngừng đầu lên nhìn thì thấy trước mặt rất nhiều người, cô nhìn chỗ xa lạ này, đến khi cô dừng lại mới biết được rằng, đây chính là sân bay.

Cô đến gần, không ngừng có người lướt qua cô, mà cô chỉ cẩn thận che chở cho bịch bánh ngọt trong ngực.

Từ xa, cô thấy hình ảnh quen thuộc của hai người đó, người đàn ông cẩn thận bảo vệ người con gái trong lòng, mà trên mặt cô gái lại mỉm cười dịu dàng, có thể nhìn ra, cô ấy hiện giờ đang rất hạnh phúc, khác với cô đang cực kì đau đớn.

"Sở Luật..."

Đôi môi Hạ Nhượng Tâm mấp máy, chỉ là vô ý thức đi về phía trước, mà cũng bị những người khác che lấp.

"Rất xin lỗi quý khách, máy bay đã sắp cất cánh, xin mời quý khách đi chuyển sau."

Giọng nói lịch sự của máy móc vang lên, trái tim Hạ Nhượng Tâm như ngừng đập, toàn thân lạnh băng không còn một hơi ấm nào.

Cô chớp mắt, trong mộng lung, cô thấy chiếc máy bay đã cất cánh, trước mắt cô bây giờ chỉ là một hình ảnh nhàn nhạt.

Đi rồi, đi thật rồi.

Cô xoay người, lúc này mới bắt đầu rời khỏi, thì ra, trời cao cũng không cho cô thêm một cơ hội, cũng không cho con gái cô một cơ hội, lúc bọn họ chào đón một sinh mệnh ra đời, cũng là một sinh mệnh nhỏ bé khác rồi bỏ thế giới.

Rốt cuộc thì ông trời có công bằng hay không?

Có hay không đây?

Bên trong khoang hạng nhất, Lý Mạn Ni đắp trên người một chiếc chăn lông, mãi đến sau khi máy bay cất cánh, cô mới chịu buông lỏng thân thể nhắm đôi mắt lại, sau đó tựa vào vai người đàn ông bên cạnh.

"Luật, chúng ta đi, công ty sẽ không sao chứ?"

Cô ấy quan tâm hỏi anh, quyết định này của anh thật vội vàng, bỏ lại một công ty lớn như vậy, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

"Không sao đâu, có Tịnh Đường rồi mà."

Sở Luật cảm lấy tấm chăn lông đắp lại ngay ngắn cho Lý Mạn Ni, anh đưa tay đặt trên bụng cô hỏi:

"Không sao chứ?"

Ngồi trên máy bay, anh vẫn lo lắng đến thân thể của cô, kỳ thật mẹ anh không đồng ý cho hai người ra nước ngoài, chỉ là Lý Mạn Ni vô cùng kiên trì, cho nên bọn họ đành phải làm theo ý cô.

Chỉ cần cô muốn, bất cứ điều gì cũng làm được.

"Không sao, em cảm thấy rất tốt, con cũng rất ngoan."

Cô đưa tay đặt trên tay Sở Luật, cảm giác được hơi ấm từ bàn tay khô ráo của anh, tựa hồ cũng có thể điều hòa được toàn bộ người cô.

Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, đem toàn bộ thân thể mình tựa vào người Sở Luật:

"Luật, em ngủ một chút nhé, em hơi mệt."

Sờ Luật vòng tay qua eo cô, để cho cô ngủ được thoải mái hơn một chút.

Tay của anh vẫn đang đặt ở trên bụng cô, cảm nhận được sự tồn tại của đứa con, chỉ có như vậy, anh mới cảm giác không hối hận, bỏ rơi sinh mệnh của một đứa bé để bảo toàn mạng sống cho con anh.

Có lẽ rồi đi như vậy cũng tốt, như vậy sẽ không biết được chuyện của đứa bé kia, cô bé có sống hay chết đều không liên quan đến bọn họ, đợi đến lúc bọn họ trở về thì trong anh cũng không tồn tại hình ảnh đứa bé kia nữa.

Khẽ thở ra một hơi, đôi mắt đen láy phức tạp của anh nhìn ra bên ngoài mấy bay, bọn anh đang ở trên không, khoảng cách đến chỗ kia càng ngày càng xa, mấy tiếng sau hai người sẽ đặt chân lên một đất nước khác.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315

Lý Mạn Ni nhếch môi cười, không biết lúc này cô đang đắc ý hay là vui mừng, cô cảm giác mình thật sự đã có được Sờ Luật rồi, cuộc sống của cô đã không còn Hạ Nhược Tâm, cũng chẳng còn đứa bé kia. Hai người hiện tại, thật là rất hạnh phúc.

Sờ Luật rút cuộc cũng lấy lại được tinh thần, sau đó nhìn Lý Mạn Ni bên cạnh vui cười, có thể nói là hạnh phúc vui vẻ, cô ấy có phải rất hạnh phúc không, thế nhưng anh lại không cảm thấy chút hạnh phúc nào.

Lòng anh trĩu nặng.

Anh cắn chặt lấy đôi môi mỏng, cứ như vậy đi, qua ít ngày rồi cũng ổn thôi, anh bây giờ đã là một người cha rồi, hiện tại anh thật sự cái gì cũng không thiếu.

Anh cúi đầu xuống, hôn lên trán Lý Mạn Ni, nhưng mà trong anh lúc này tâm lạnh như nước, không có nửa phần rung động.

Trong bệnh viện, Hạ Nhược Tâm dứt bánh ngọt cho con gái ăn, Tiểu Vũ Điểm chỉ ăn vài miếng rồi không ăn nữa.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm không đói bụng nữa."

Đôi mắt chớp chớp, Tiểu Vũ Điểm đưa tay đẩy chiếc bánh ngọt mà cô bé đã từng rất thích ăn ra, cô bé cảm giác bụng mình trương lên rất khó chịu, tuyệt không muốn ăn nữa.

"Ngày mai mẹ lại cho con ăn cũng được nhé?"

Hạ Nhược Tâm buông chiếc bánh ngọt trong tay, không hề ép con gái.

"Vâng, cái này để ngày mai Tiểu Vũ Điểm ăn ạ."

Tiểu Vũ Điểm nói rồi ôm lấy cổ Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm với tay lấy một bình sữa, đặt trên bàn tay bé nhỏ của cô bé.

"Cái này, Tiểu Vũ Điểm uống sữa bò đi nào."

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, cô bé không muốn uống.

Hai bàn tay nhỏ bé ôm bình sữa trong ngực, cô bé hiện tại ngay cả nói cũng không muốn nói.

"Mẹ rất vất vả mới mua được cho con đây, nếu con không uống, mẹ sẽ buồn lắm đấy."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn con gái, nếu như cô bé không uống, làm sao có thể có sức lực để kiên trì đây.

Tiểu Vũ Điểm cúi đầu nhắm mắt lấy cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng chỉ cúi đầu, miệng uống lấy sữa trong bình, tuy rằng cô bé rất không muốn uống, nhưng mà, cô bé càng không muốn mẹ buồn.

Hạ Nhược Tâm đưa tay đặt trên chiếc đầu nhắn trụi của con gái, Tiểu Vũ Điểm rũ đôi hàng mi, sau đó từng chút từng chút uống cạn bình sữa.

Không uống được, không dễ uống một chút nào, cô bé về sau tuyệt đối không muốn uống sữa tươi nữa.

Cô bé cầm bình sữa trong tay khoát khoát, sau đó đưa cho Hạ Nhượng Tâm xem:

"Mẹ, mẹ xem, Tiểu Vũ Điểm uống cạn sạch rồi."

Cô bé đem bình sữa đặt trong tay Hạ Nhượng Tâm, sau đó nằm xuống trong lòng mẹ, nhẹ nhàng rúc khuôn mặt nhỏ nhắn vào đó.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm mệt, cảm thấy buồn ngủ lắm ạ... mẹ nhớ sáng gọi Tiểu Vũ Điểm dậy nhé..."

Một lát sau cô bé nhắm lại đôi mắt, chiếc miêng nhỏ nhắn hơi cong lên, nằm trong lòng mẹ nó là ấm nhất đấy, cô bé rất thích.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm thích mẹ, rất yêu mẹ ạ."

Hàng lông mi có chút run rẩy, cô bé nhỏ giọng nói, sau đó liền trở nên yên lặng, bởi vì, cô bé đã ngủ rồi, yên tĩnh ngủ rồi.

Cô bé luôn ngủ rất ngoan ngoãn, chỉ cần có búp bê, cô bé có thể không làm phiền chút gì đến ai cả, thoáng cái ngủ đến lúc trời sáng.

"Mẹ cũng yêu Tiểu Vũ Điểm lắm."

Hạ Nhượng Tâm hôn lên trán con gái, lúc này mới đem chăn đắp lên người con bé, cô nhẹ nhàng vỗ phần lưng nhỏ, muốn cho cô bé càng thêm an tâm để ngủ.

Bốn phía rất yên tĩnh, ánh đèn ấm áp phả vào gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Vũ Điểm, trong mơ hồ, màu da trắng của cô bé gần như là trong suốt, đây là một loại trắng không bình thường, mà là một loại trắng thuộc về bệnh trạng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 316

Hạ Nhượng Tâm ôm lấy con gái không biết mệt mỏi, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng vỗ về cô bé.

Thời gian từ từ trôi qua, động tác của cô ngày càng chậm, kỳ thật, cô đã quá vất vả hơn nhiều người khác, Tiểu Vũ Điểm mệt mỏi, mà cô cũng thực sự mệt mỏi, rất rất mệt mỏi...

Cô vẫn luôn giữ tư thế như vậy, cẩn thận che chở con gái trong lòng, để tay sau lưng Tiểu Vũ Điểm, đôi mắt cô đã nhắm lại, cầm đặt trên đỉnh đầu Tiểu Vũ Điểm. Cứ tư thế như vậy mà ngủ quên từ lúc nào.

Dưới đôi mắt của cô có thể thấy rõ ràng hai quầng thâm, cô chưa có ngày nào là ngủ ngon, cũng không có một ngày nào là có được giấc mơ đẹp.

Hạ Nhượng Tâm đột nhiên thức dậy, cô cúi đầu ôm lấy con gái trong ngực, mới phát hiện cô bé vẫn đang ngủ, hơn nữa khuôn mặt có chút hồng hào lại rồi. Lúc này cô mới tiếp tục nhẹ nhàng vỗ về lưng con gái, mà không biết từ lúc nào, trời bên ngoài đã sáng.

Lại là một ngày, có thể thấy được ánh mặt trời lên thật là tốt, đúng không? Tiểu Vũ Điểm?

Cô áp mặt mình lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cảm giác thân thể con gái man mát.

Cô đem chăn trùm lên người cô bé, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của con gái nắm chặt trong lòng bàn tay mình.

"Tiểu Vũ Điểm, con lạnh có phải không, mẹ sẽ sưởi ấm cho con, lát nữa sẽ không lạnh nữa đâu."

Cô không ngừng thổi hơi ấm vào bàn tay con gái, cẩn thận xoa xoa đôi bàn tay nhỏ nhỏ, một đôi tay như vậy, hiện tại thật sự chỉ giống như chân gà con, căn bản cũng không có một chút thịt.

"Tiểu Vũ Điểm, chờ con khỏe rồi, mẹ nhất định sẽ nuôi con mập lên, sẽ để cho con ăn hết toàn bộ cơm mà con còn chưa ăn hết, đến lúc đó không chừng mẹ không thể không bảo Tiểu Vũ Điểm là Tiểu Trư đấy."

Cô không ngừng thổi hơi ấm vào tay con gái, thế nhưng là, tay Tiểu Vũ Điểm càng ngày càng lạnh, thậm chí toàn bộ thân thể con bé không còn chút hơi ấm nào.

"Tiểu Vũ Điểm, không phải sợ, có mẹ đây rồi, mẹ sẽ sưởi ấm cho Tiểu Vũ Điểm."

Cô đặt bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm lên người của mình, nhưng đôi bàn tay ấy dường như không còn bất kỳ độ nóng nào, mà cô chỉ dịu dàng nhìn

khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

Tay cô lại một lần nữa đặt trên khuôn mặt con bé.

"Tiểu Vũ Điểm, con là niềm hạnh phúc lớn nhất của mẹ, con biết không, nếu như lúc trước không có con, có thể hiện tại mẹ cũng đã sớm chết đi rồi, vì vậy, con phải nhất định ở bên mẹ đây, mẹ sẽ nhìn con lớn lên, vẫn sẽ nhìn đây."

Sắc trời càng ngày càng sáng, mà bệnh viện cũng bắt đầu phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng bệnh, lúc này, đã có người lần lượt đến, mà Hạ Nhược Tâm vẫn đang một mực nói chuyện với Tiểu Vũ Điểm.

Bác sĩ đẩy cửa đi vào, chứng kiến khuôn mặt đứa bé xanh xao, trong nội tâm đột nhiên kinh hãi...

Cô bé có phải hay không là đã...

"Cô Hạ, đưa Tiểu Vũ Điểm cho tôi được không?"

Bác sĩ vươn tay của mình ra, mà Hạ Nhược Tâm vẫn không nhìn lấy, vẫn đang nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô bé, sau đó tầm mắt của cô thoáng nhìn qua chiếc bánh ngọt trên bàn, lúc này mới cẩn thận nheo mắt nhìn con gái một cái.

"Tiểu Vũ Điểm, trời đã sáng rồi, không phải con đã nói rằng sáng hôm sau muốn mẹ đưa con rời khỏi giường ăn bánh ngọt sao? Con xem, nếu như con không ngồi dậy, mẹ sẽ ăn bánh của con đây, nếu như con dậy trễ không có ăn, cũng đừng trách mẹ a."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317

"Tiểu Vũ Điểm không ngoan rồi, con xem bây giờ Thái Dương công công đều đã chiếu nắng xuống mông con rồi kia, còn không mau ngồi dậy, không phải là đứa trẻ ngoan rồi đấy nhé."

Tay của cô đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, thỉnh thoảng vỗ nhẹ lấy.

"Còn không ngồi dậy, mẹ thật sự muốn ăn bánh của con rồi đấy nhé."

Cô vẫn đang nói, thế nhưng Tiểu Vũ Điểm không hề động dậy, thậm chí ngay cả lông mi cô bé còn không khẽ rung một chút.

Giống như vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại vậy.

Hộ sĩ lần lượt đi đến, lúc mọi người nhìn thấy đứa bé không động dậy trong tay Hạ Nhược Tâm, bọn họ xoay người đi, không đành lòng quay lại nhìn.

Đứa bé kia, Tiểu Vũ Điểm đáng yêu xinh đẹp kia, cô bé đã...

"Tiểu Vũ Điểm, con thật không nghe lời a, mẹ thật muốn đánh vào mông con rồi đấy nhé."

Tay của cô đặt trên mông con gái, nhưng rồi cuối cùng lại nở nụ cười nói:

"Con xem, mẹ làm sao có thể gặp đánh con được, con là đứa trẻ ngoan nhất mà."

Cô vẫn đang cười, nhưng nước mắt đã không ngừng rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô bé, cô không tin mình đã mất đi con gái, không tin Tiểu Vũ Điểm của cô đã chết.

"Ngaoan, Tiểu Vũ Điểm, mở to mắt nhìn mẹ nào?"

Cô lấy tay nâng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, thỉnh thoảng gọi tên con.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ làm sao có thể không có con được? Không phải con đã nói, thích nhất mẹ, yêu nhất mẹ đó sao? Sao bây giờ con không thèm nhìn mẹ, con xem, con cũng làm cho mẹ đau mắt rồi đây này."

Cô đang đưa thân thể nhỏ nhỏ của con gái, muốn làm con gái cử động, chỉ là, đứa bé trong lòng cô dường như thật sự đã không còn một chút sinh lực nào nữa.

Bác sĩ không đành lòng tiến lại gần, một lần nữa vươn tay ra nói:

"Cô Hạ, giao Tiểu Vũ Điểm cho tôi được không nào? Cô xem cô ôm cũng mệt rồi đây."

Hạ Nhược Tâm lắc đầu:

"Không cho, tôi sẽ không để cho các người cướp đi con gái của tôi đâu, con bé là của tôi, là của tôi, con bé chỉ có mẹ nó thôi."

Hạ Nhược Tâm tránh lấy tay của bác sĩ, sau đó ôm Tiểu Vũ Điểm đứng lên, dùng thân thể lách qua bác sĩ và mấy người hộ sĩ, ôm Tiểu Vũ Điểm chạy ra ngoài, cô sẽ không để cho bọn họ đụng đến con gái cô đâu, tuyệt đối sẽ không.

"Nhanh lên đuổi theo cô ấy đi, có thể cô ấy sẽ làm bản thân bị thương, cũng có thể làm người khác bị thương đấy."

Vị bác sĩ vội vàng hô to, cô gái này đã bị dồn ép hóa điên rồi, cô không thể chấp nhận sự thật là con gái đã ra đi, hiện tại cô điên rồi, điên thật rồi.

Hạ Nhược Tâm không ngừng chạy trong bệnh viện, mãi đến khi chạy qua một căn phòng không có người mới đi vào, đóng cửa lại thật chặt, cô ngồi dưới đất, dùng phần lưng của mình chống đỡ lấy cửa.

"Tiểu Vũ Điểm, không phải sợ, mẹ sẽ bảo vệ con, sẽ không để cho bất kì ai làm hại con đâu."

Cô ôm thật chặt thân thể con gái trong lòng, không muốn nghe những tiếng gọi bên ngoài cửa.

"Tiểu Vũ Điểm, không phải sợ, bọn họ đều là đồ khốn nạn, bọn họ sẽ nhanh chóng đi khỏi thôi, con xem, mẹ ở đây, có phải con đang mệt không, mẹ ôm con đi ngủ có được không nào?"

Cô ôm con gái đứng lên, thân thể lưng lay một chút, cô vội vàng lấy tay khởi động thân thể của mình, cho dù là lưng cô chống đỡ cánh cửa lan can rất đau nhưng cô không thêm để ý bản thân, bởi vì cô không cảm thấy đau, lòng của cô chết lặng, thân thể của nàng cũng đang chết lặng đấy.

Cô đặt Tiểu Vũ Điểm lên trên giường bên cạnh, sau đó dùng chăn phủ lên người con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, nói với mẹ, bây giờ còn lạnh không? Mẹ lấy thêm chăn cho con nhé?"

Nói rồi, cô lấy thêm một tấm chăn đắp lên người Tiểu Vũ Điểm, tay đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút hơi ấm của cô bé, không ngừng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 318

"Tiểu Vũ Điểm, còn lạnh không?"

Cô nằm bên cạnh Tiểu Vũ Điểm, nhìn thân thể vẫn không nhúc nhích của con gái, đột nhiên cô cảm thấy tất cả như sụp đổ, ôm thật chặt lấy thân thể cô bé, tiếng khóc kìm nén không ngừng vang lên.

Con gái của cô lạnh, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tại sao không thể sưởi ấm cho con bé, tại sao cô không thể gọi con bé dậy, tại sao, tại sao?

Lúc này, bác sĩ và những người thầy thuốc đứng ở cửa đã ướt đầm mồ hôi, nhưng mà, cửa khóa cứng từ bên trong, mở thế nào cũng không ra.

"Là ai làm vậy, cửa trong phòng bệnh tại sao lại khóa?"

Vị bác sĩ hốt hển lớn tiếng nói, anh không ngừng vặn chìa khóa, nhưng mà, cánh cửa vẫn không động đậy.

Mà cửa càng mở không ra, mồ hôi trên đầu anh càng lạnh toát, nhìn ánh mắt của cô ấy, anh biết cô gái bên trong kia đã mất đi lý trí, có thể gây ra chuyện không tốt, hai mạng người có thể cũng sẽ không còn.

"Đến rồi, đến rồi, chìa khóa có rồi đây."

Người hộ sĩ trẻ tuổi chạy đến đỏ bừng mặt, cô vội vàng đem chìa khóa trong tay cho bác sĩ, bác sĩ bắt được chìa khóa, vội vàng mở cửa, anh dùng sức vặn lấy, sau đó dùng lực đẩy cửa ra.

Cửa vừa mở ra, đã nghe thấy tiếng khóc đau đớn của Hạ Nhược Tâm, còn có một thân thể trên giường bệnh, nhưng là đứa trẻ đang cử động.

Chứng kiến cảnh như vậy, lại nghe được tiếng khóc của cô gái, mọi người cũng cảm giác chua xót trong lòng.

"Cô Hạ, không nên như vậy, Tiểu Vũ Điểm đã..."

Một chữ "chết" nhưng anh không thể nào mở miệng được, anh chỉ có thể cẩn thận tiếp cận, nhưng mà, Hạ Nhược Tâm vờ như không nghe thấy, cứ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh băng của Tiểu Vũ Điểm.

Một giọt nước mắt lại rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc của cô bé.

Con gái cô không chết, Tiểu Vũ Điểm của cô làm sao có thể chết được? Con bé ngày hôm qua còn nói muốn dậy ăn bánh ngọt cơ mà, con bé thích ăn bánh ngọt như vậy, làm sao có thể không ăn mà đã đi.

Bác sĩ đưa mắt ra hiệu cho mấy người hộ sĩ, chuẩn bị tiến lên kéo Hạ Nhược Tâm ra, các y tá hiểu ý gật đầu một cái, sau đó từng bước từng bước tiến lại gần.

Trong lúc đó, bác sĩ giơ tay mình lên, có chút khó hiểu nhìn chăm chăm đứa bé đang nằm trên giường kia.

Chỉ thấy, hàng lông mi thật dài của cô bé khẽ nhấp nháy, cái miệng nhỏ nhắn cũng động đậy một chút, tựa hồ đang rất không thoải mái, chỉ một cựa chi nhỏ như vậy, nhưng mà bác sĩ đã phát hiện được.

Chẳng lẽ, mọi người đều đã hiểu lầm, Tiểu Vũ Điểm chỉ là một quả mà ngủ thiếp đi?

Hạ Nhược Tâm nằm bên cạnh Tiểu Vũ Điểm, ôm thật chặt cô bé, không cho bất cứ ai đến gần con gái của cô, cũng không ngừng khóc.

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm bỗng nhúc nhích, một lát sau dần mở mắt ra, cô bé khó hiểu nhìn cảnh tượng lúc này, rồi lại nhìn sang bác sĩ và hộ sĩ, mà mọi người xung quanh lúc này đều tròn tròn mắt.

Cô bé còn sống, có lẽ, căn bản cũng chưa có chết, và cũng có lẽ, cô bé không nỡ bỏ lại mẹ mình mà đi.

"Mẹ, mẹ ôm con chặt quá."

Giọng nói mềm mại truyền đến, Hạ Nhược Tâm đột nhiên run bắn lên, cô vội vàng buông lỏng con gái ra, chỉ thấy đôi mắt trong veo của Tiểu Vũ Điểm đang mở to, chiếc miệng nhỏ nhắn không thoải mái hơi hé ra một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 319

"Mẹ..."

Cô bé lại kêu lên, thân thể cô bé đau quá, mẹ đừng ôm như vậy nữa, hơn nữa còn rất nóng. Tắm chăn phủ gần đến đầu cô bé rồi.

"Tiểu Vũ Điểm!"

Hạ Nhược Tâm vội vàng kéo tấm chăn trên người cô bé ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, Tiểu Vũ Điểm lại tiếp tục gọi một tiếng:

"Mẹ..."

Tiểu Vũ Điểm tuy rằng không biết rõ mẹ mình đang làm cái gì, nhưng cô bé vẫn ngoan ngoãn gọi.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ăn bánh ngọt!"

Cô bé duỗi bàn tay nhỏ bé của mình ôm lấy Hạ Nhược Tâm, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực cô.

"Được, mẹ đưa con đi ăn bánh ngọt!"

Cô ôm lấy con gái, thân thể hơi loạng choạng một chút, kỳ thật bây giờ cô không còn một chút sức lực nào ôm lấy con gái, bác sĩ thấy vậy liền đưa tay ra:

"Để tôi bế cho, cô Hạ, chắc cô mệt rồi."

Hạ Nhược Tâm vẫn cố chấp lắc đầu:

"Không cần đâu, để tôi. Tôi thực xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng rồi."

Cô cảm thấy có lỗi nói, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh, cô bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo lại, chỉ là, sắc mặt vị bác sĩ hết sức trầm tư, tuy rằng đứa bé không gặp chuyện gì, nhưng cũng không có nghĩa là về sau cũng sẽ không có việc gì, chuyện như vậy, sớm muộn còn có thể phát sinh lần nữa một lần, mà tình cảnh của hai mẹ con cô, thật là làm cho người ta phải lo lắng.

Hạ Nhược Tâm cẩn thận đưa con gái trở về phòng bệnh, sau khi cẩn thận đặt con gái xuống giường, cô cầm lên một chiếc bánh ngọt, bắt đầu cẩn thận đút vào trong miệng con gái.

"Ăn ngon không, ăn rồi mẹ lại mua tiếp cho con."

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng gật đầu một cái nói:

"Ăn ngon."

Giọng nói lanh lợi của cô bé khiến trái tim Hạ Nhược Tâm như thất lại, Tiểu Vũ Điểm cúi đầu xuống, ôm lấy con búp bê từ bên cạnh.

Hạ Nhược Tâm lại đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, mà trên mặt cô bé rút cuộc cũng đã có chút hơi ấm rồi.

"Tiểu Vũ Điểm không được dọa mẹ nữa đâu đấy, con như vậy làm mẹ sợ hết hồn."

Mà giọng của cô cũng không thốt ra được, bởi vì, Tiểu Vũ Điểm quá nhỏ, thật sự quá nhỏ, cô bé căn bản cũng không biết rõ chuyện gì vừa mới xảy ra, con bé bây giờ đã ăn xong bánh ngọt, chỉ là yên tĩnh ngồi ở trên giường chơi với búp bê của mình.

Chỉ cần có búp bê ở đây, một mình con bé cũng sẽ rất vui vẻ rồi.

Ánh sáng bên ngoài đã chiếu vào thân thể vẫn đang run rẩy của Hạ Nhược Tâm, ẩn đường cô nhận lại vẫn chưa thể thả lỏng ra được, mà trong ánh mắt của cô cũng vẫn là màu đỏ au.

Trong phòng bệnh, bác sĩ chủ trị của Tiểu Vũ Điểm buông hồ sơ ca bệnh trong tay xuống, thân thể cô bé ngày càng yếu đi, như vậy, căn bản là không còn kiên trì được mấy ngày nữa, lần này là may mắn của bọn họ, nhưng lần tiếp theo, nhận thức có thể khiến cho cô bé tỉnh lại hay không

Có lẽ, lần tiếp theo chỉ có thể là một thi thể nhỏ bé lạnh lẽo.

Anh lại là cầm ca bệnh lên, lật xem vài trang, sau đó nặng nề thở dài một hơi, hoàn toàn không có cách nào khác, trừ khi cấy ghép tùy thích hợp, nếu không, cho dù thuốc tốt đến mấy cũng sẽ không có tác dụng đối với cô bé.

Hơn nữa, sử dụng một số lượng lớn thuốc cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thân thể cô bé, bởi vì đứa trẻ này thật còn quá nhỏ.

Anh nhắm đôi mắt lại, lần đầu tiên anh thấy khó xử như vậy, bởi vì, chính anh cũng rất thích đứa bé ấy, nếu như cô bé có chết thật rồi, anh nhất định cũng sẽ rất đau lòng.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tay anh bóp lấy trán, có chút bất lực cầm điện thoại lên.

"Alo, chào anh."

Giọng nói cũng hết sức mệt mỏi.

Chỉ là, một lát sau sau đó, anh vội vàng đứng lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 320

"Anh nói thật chứ, anh thật sự đồng ý rồi sao?"

Anh bác sĩ rút cuộc nở nụ cười:

"Thật là tốt quá, thật tốt quá, cảm ơn anh, cảm ơn anh..."

Anh cảm giác mình cảm động đến sắp khóc, thực sự, anh không thấy khóe mắt mình đã tuôn ra dòng nước mắt nóng hổi, anh không phải là đau lòng, mà chảy nước mắt vì quá vui mừng, cũng là do quá kích động.

Buông điện thoại trong tay, anh vội vàng đi ra ngoài.

Hạ Nhược Tâm đang dạy chữ cho con gái, mặc dù cô bé mới có ba tuổi nhưng đã biết được rất nhiều chữ rồi, mặc dù không được đi học, nhưng mà, từng chữ một cô bé đều đã được Hạ Nhược Tâm dạy cho.

Tiểu Vũ Điểm cực thông minh, cô bé học vô cùng nhanh.

"Nào, viết tên Tiểu Vũ Điểm lên đây xem."

Hạ Nhược Tâm đặt bút trong tay Tiểu Vũ Điểm, tên của con cô đã sớm đã dạy rồi.

"Để mẹ kiểm tra chút xem nào, chắc con chưa quên đâu nhỉ?"

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng nâng chiếc cầm nhỏ lên nói:

"Tiểu Vũ Điểm không quên đâu ạ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé cực kỳ nghiêm túc, bàn tay nhỏ bé cầm lấy chiếc bút từ Hạ Nhược Tâm, viết tên của mình lên một góc giấy.

Mỗi một nét, mỗi một chấm, đều viết hết sức nghiêm túc, tuy rằng viết không đẹp lắm, nhưng mà nét bút ngay ngắn kia, đúng là ba chữ Tiểu Vũ Điểm.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm họ gì ạ? Mẹ họ Hạ, cô họ sĩ họ Trần, vậy Tiểu Vũ Điểm họ gì?"

Cô bé ngây ngô nghiêng đầu, có chút không rõ mình rốt cuộc họ gì.

"Con đương nhiên là giống họ mẹ rồi, con chính là Hạ Tiểu Vũ Điểm đây."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng véo chiếc mũi nhỏ của con gái, mà bây giờ cô mới phát hiện ra được một việc, dường như, con gái cô còn chưa có một cái tên, cô cứ gọi con bé là Tiểu Vũ Điểm như vậy, cũng đã quên mất cô bé cũng cần đến một cái tên, đúng rồi, trong họ khẩu con bé viết cái gì, hình như, con gái cô còn chưa có tên trong họ khẩu.

Trời, cô đập trán, cô thật đúng là một người mẹ vô tâm.

"Tiểu Vũ Điểm rất thích tên đó."

Cô bé lại cầm quyển vở nhỏ trong tay, viết thêm trước tên mình một chữ "Hạ", bởi vì nét chữ nhiều hơn một chút nên khiến cô bé ghi có chút chật vật hơn.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm viết xong rồi."

Cô bé đem cái tên mà mình đã viết được đặt trước mặt Hạ Nhược Tâm như hiến vật quý, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vui vẻ.

"Mẹ nhìn xem."

Hạ Nhược Tâm cẩn thận nhìn cái tên mà con gái đã viết, cô bé còn nhớ rất kỹ chữ Hạ này, thật sự là ngoài tưởng tượng của cô, cô vẫn biết rằng con gái mình rất thông minh, nhưng thật không ngờ, Tiểu Vũ Điểm còn thông minh hơn cô nghĩ.

Có lẽ, con gái cô là một tiểu thiên tài rồi đây.

Cô nhẹ nhàng xoa chiếc đầu tròn nho nhỏ của con gái, thật sự là một đứa trẻ rất đáng yêu, khiến cho cô không thể nào ngừng yêu con bé được.

"Cô Hạ."

Bác sĩ tiến nhanh đến, người còn chưa tới đã nghe được giọng nói rằng:

"Tôi muốn báo cho cô một tin tốt!"

Trong giọng bác sĩ có chút hưng phấn không nói lên lời, trái tim Hạ Nhược Tâm bây giờ đã giống như vùng biển chết, hiện tại, cô còn có thể nghe được tin tốt đến mức nào đây.

"Là như vậy, Cô Hạ, Tiểu Vũ Điểm được cứu rồi, con bé có thể mở rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 321

Nghe đến câu này, Hạ Nhược Tâm liền đánh rơi quyển vở trong tay xuống giường, Tiểu Vũ Điểm khó hiểu ôm chặt búp bê trong ngực, rồi lại với tay cầm lấy quyển vở lên viết gì đó, cho nên nói, người lớn đôi khi thật sự rất khó hiểu.

"Anh nói sao, có thể mở rồi sao?"

Hạ Nhược Tâm một hồi lâu mới thốt ra được, đừng tàn nhẫn như vậy, đừng cho cô hy vọng rồi lại là lạnh lùng dập bỏ, cô đã không thể nào chịu đựng được nữa rồi.

"Đúng vậy, cô Hạ."

Anh bác sĩ cũng vô cùng kích động nói:

"Cô đã quên rồi sao? Tôi đã từng nói là, người có tùy thích hợp với Tiểu Vũ Điểm thật ra là có hai người, một người là anh Sở, còn người kia là người mà chúng ta chưa bao giờ nghĩ đến. Anh ấy vừa rồi đã chủ động liên lạc với chúng ta, bây giờ anh ấy đang ở sân bay, lập tức có thể đi đến bệnh viện, anh ấy nói sẽ hiến tủy vô điều kiện cho Tiểu Vũ Điểm."

"Thật vậy sao?"

Hạ Nhược Tâm đứng lên, toàn thân dường như đang run rẩy vô cùng hồi hộp:

"Ý của anh là Tiểu Vũ Điểm có thể mở rồi, con bé sẽ không chết, sẽ được sống đúng không?"

"Đúng vậy, chắc chắn sẽ như vậy, hơn nữa anh ấy đang trên đường đến đây đây, không có lý do gì gạt chúng ta đâu."

Anh bác sĩ lại gật đầu một cái, kỳ thật không những cô không tin, mà hiện tại dù anh là bác sĩ cũng không thể nào tin được, dù sao, trước mắt mọi người bây giờ đang là một mảnh trời u ám, không có nửa phần ánh sáng, mà trong lúc đó lại lóe lên ánh sáng hi vọng, nhưng việc phải chờ đợi trong thời gian quá lâu, mọi người hiển nhiên cũng sẽ không tin được, đều lui bước rồi.

"Cảm ơn anh, bác sĩ."

Hạ Nhược Tâm cắn môi, bàn tay nắm chặt lại, bởi vì bây giờ cô không biết phải diễn tả cảm xúc như thế nào, cô rất kích động, cũng rất sợ hãi.

Sợ rằng người kia sẽ không đến, bất chợt lại không muốn hiến tủy, giống như Sở Luật vậy.

"Đừng lo lắng cô Hạ, vị tiên sinh này đã bỏ công việc chuyên môn ở nước ngoài để về đây, anh ấy nhất định sẽ cứu Tiểu Vũ Điểm."

Thấy cô có vẻ bất an, anh bác sĩ vội vàng an ủi cô, mà cô gái này, hiển nhiên là đã không còn có thể chịu đựng thêm đả kích nào nữa rồi.

"Cảm ơn."

Hạ Nhược Tâm nghẹn ngào một tiếng, Tiểu Vũ Điểm vẫn đang chăm chú viết tên mình, cô ngồi xuống ôm lấy thân thể nhỏ bé của con gái vào lòng, Tiểu Vũ Điểm liền tò mò chớp chớp đôi mắt, đem quyển vở nhỏ đặt ở trên đùi, không biết là đang viết cái gì?

Mà trên sân bay lúc này, dòng người bắt đầu tuôn ra bên ngoài, thỉnh thoảng có người đi đường xuyên thẳng qua, một người đàn ông trẻ tuổi nhanh chóng bước đến, trên mặt đeo một chiếc kính râm, quần áo toàn thân đều màu trắng gạo, làm cho khí chất của anh càng thêm toát ra rất tự nhiên, ánh đưa tay gỡ chiếc kính râm ra, để lộ ra gương mặt hết sức tuấn tú, nhưng cũng cực kỳ nam tính.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay rồi sai chân bước đi, dường như anh đã bị muộn giờ rồi.

Ngồi trên một chiếc xe, anh nhìn ra phía ngoài, hàng lông mày hơi nhíu lại, tựa hồ như không thể nào giãn ra được.

Mãi đến khi xe dừng ở cửa bệnh viện, anh mới bước đi ra, ngẩng đầu, cũng không phải là một bệnh viện lớn, mà trán của anh dường như còn siết chặt lại hơn.

Anh đi vào, mà ở cửa bệnh viện hiển nhiên đã có người đang chờ anh.

"Xin hỏi, anh có phải là anh Cao không?"

Bác sĩ chủ trị cho Tiểu Vũ Điểm vội vàng nghênh tiếp trước, hỏi thăm người đàn ông có vẻ đang mệt mỏi vì chuyến đi dài, cùng với tư liệu ảnh được chụp có chút giống anh.

"Đúng vậy, chính là tôi."

Người đàn ông trầm giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 322

Bác sĩ cảm thấy lòng mình cuối cùng cũng đã được thả lỏng, rút cuộc đã đến, đã gấp gấp lắm rồi.

"Tôi muốn gặp đứa bé một chút có được không?"

Người đàn ông nhú mày yêu cầu.

"Được, mời đi theo tôi, vừa lúc cô bé mới tỉnh dậy." Bác sĩ xoay người qua mời.

"Ừ."

Người đàn ông gạt đầu một cái rồi nhanh chóng bước theo sau đi đến chỗ đứa bé ấy. Nếu như không phải tin tức truyền chậm thì anh cũng đã sớm đến, chỉ là một đứa bé ba tuổi, chắc là đã vất vả lắm.

Cửa phòng bệnh được nhẹ nhàng đẩy ra, Tiểu Vũ Diễm vẫn đang chơi với búp bê của mình, chỉ cần có búp bê, cô bé sẽ không chú ý đến điều gì khác.

Người đàn ông chăm chú nhìn chiếc đầu trọc của cô bé, sau đó lại ngắm hàng lông mi dài, đôi mắt to trong veo như nước, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy đi trông thấy, và một chiếc miệng nhỏ nhắn đáng yêu nữa.

Con người của anh đột nhiên co lại, thế nào lại là cô bé đó được.

"Tiểu Vũ Diễm?" Người đàn ông thốt ra cái tên ấy.

Nghe được giọng nói lạ, Tiểu Vũ Diễm mới ngẩng đầu lên, vừa thấy người đàn ông đứng ở cửa, hành động tiếp theo của cô bé khiến cho bác sĩ vô cùng bất ngờ, cô bé dang đôi tay ra nói:

"Chú, ôm một cái nào."

Âm thanh hơi thở như trẻ em đang bú vậy, đặc biệt êm tai.

Bác sĩ há hốc mồm ngạc nhiên, có chút không thể không suy nghĩ đấy, đứa nhỏ này từ trước cho tới bây giờ chưa bao giờ chủ động ôm lấy người khác, chỉ có người khác ôm lấy cô bé mà thôi, tại sao cô bé lại nhiệt tình với vị Cao tiên sinh này như vậy?

Người đàn ông nhanh chóng đi đến giường bệnh, ôm lấy thân thể Tiểu Vũ Diễm vào trong lòng.

Tiểu Vũ Diễm túm chặt lấy áo người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào.

"Cô bé, còn nhớ chú sao?"

Người đàn ông đặt tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Diễm, cảm nhận được khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé càng gầy hơn, hầu như khác hẳn với cô bé mà trước đó anh đã gặp.

Làn da cũng càng thêm trắng bệch, khuôn mặt vốn chỉ nhỏ nhắn như quả táo, bây giờ cũng chỉ còn nhỏ xíu.

"Còn nhớ ạ, Tiểu Vũ Diễm không quên đâu ạ."

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Diễm ngẩng lên, trí nhớ của cô bé rất tốt, nằm trong ngực chú rất ấm áp, cảm giác giống như bố mà người ta thường hay nói vậy.

"Thật là một đứa trẻ thông minh."

Người đàn ông vuốt đầu trọc của Tiểu Vũ Diễm, tóc rụng hết cũng là điều dễ hiểu, nhưng mà cô bé vẫn rất đáng yêu.

Tiểu Vũ Diễm vội vàng dùng hai tay bưng kín đầu, thân thể càng thêm co rút vào trong ngực anh.

"Chú ơi, có phải bây giờ Tiểu Vũ Diễm rất xấu không?"

Cô bé ngược lên mở to đôi mắt trong veo, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hỏi người đàn ông.

Người đàn ông chỉ cảm lấy đôi tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm rồi nói:

"Ai nói đấy, Tiểu Vũ Điểm vẫn rất đáng yêu đấy."

Anh lại xoa xoa đầu cô bé, ôm chặt cô bé hơn một tí.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ con đâu?"

Cô gái ấy đi đâu rồi, những ngày qua cô sống thế nào, anh đều không thể tưởng tượng đến.

"Mẹ đi kiếm tiền cho Tiểu Vũ Điểm chữa bệnh rồi ạ."

Cô bé tuy còn nhỏ nhưng đã sớm không còn là bảo bối không hiểu chuyện nữa rồi, tuy rằng cô bé vẫn là bảo bối của mẹ mình, nhưng mà cô bé lại hiểu chuyện hơn tuổi tác rất nhiều.

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm lại nắm chặt lấy áo quần của người đàn ông rồi nói:

"Chú ơi, Tiểu Vũ Điểm sợ lắm, cũng rất đau nữa."

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm siết chặt, ngón tay nhỏ càng thêm gầy guộc khiến cho người đàn ông không khỏi đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 323

"Chú biết rồi, sẽ nhanh hết đau thôi, có chú ở đây rồi, không phải sợ."

Anh vỗ nhẹ lên lưng cô bé, thương yêu an ủi đứa bé đã phải chịu quá nhiều đau khổ trong lòng.

Anh hiểu được căn bệnh này ảnh hưởng đến một đứa bé như thế nào, nhìn đầu của cô bé sẽ hiểu, không ngừng trị bệnh bằng hoá chất khiến cho thân thể cô bé đã gần kiệt quệ rồi.

Nếu như không phải anh trở về thì với thân thể như vậy, cô bé chắc chắn không còn khả năng sống sót, phải đến nơi này, trong lòng anh chính là một nỗi sợ hãi.

Một đứa trẻ đáng yêu như vậy, ai có thể cam lòng đây.

Nhất là cô gái ấy, cô nhất định đã phải chịu đựng nỗi đau khổ mà anh không thể tưởng tượng ra được.

Lúc Hạ Nhược Tâm quay trở lại, đúng lúc gặp bác sĩ đang đứng ở cửa, anh ấy không đi vào sao? Gần đây cô không làm việc ở chỗ đó nữa, nhưng xem ra cô phải đi một lần nữa, bởi vì cô biết rõ chi phí cho ca giải phẫu tuyệt đối không rẻ, cũng may, cô bây giờ còn có thể nợ được, còn có thể nghĩ cách kiếm tiền trả lại.

Cô cũng đứng ở cửa ra vào, nhưng đột nhiên bất ngờ khi nhìn thấy một người đàn ông ôm con gái của cô, mà Tiểu Vũ Điểm lại ngoan ngoãn nằm trong lòng người đàn ông xa lạ ấy.

"Tiểu Vũ Điểm."

Cô gọi tên con, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia.

Một khuôn mặt quyến rũ lọt vào ánh mắt cô, thân thể của cô có chút lảo đảo.

Môi cô cũng run lên bần bật, là anh ấy, là anh ấy...

Cao Dật. Là bác sĩ mà cô đã gặp hai lần, mà sao anh ấy lại ở chỗ này?

"Đã lâu không gặp, cô Hạ."

Đôi môi Cao Dật hơi nhếch lên, chỉ là đang quan sát Hạ Nhược Tâm, đồng thời, sắc mặt khẽ trầm lại, cô không khỏe, cô quả là không được khỏe. Máu da trắng nhợt nhạt như vậy, trắng hơn quá khứ rất nhiều, So với Tiểu Vũ Điểm, đáng vẻ của cô còn giống người bệnh nhiều hơn.

Vị bác sĩ lúc này mới hiểu rõ, thì ra mọi người đều quen biết nhau, nếu như vậy thật tốt quá, hèn gì Tiểu Vũ Điểm lại thân mật với anh ấy như vậy, như vậy thật sự tốt rồi, xem ra lần này Tiểu Vũ Điểm thật sự được cứu rồi.

"Cô Hạ, vị Cao tiên sinh này chính là người hiến tủy cho Tiểu Vũ Điểm, hai người cứ thoải mái, tôi cũng không quấy rầy nữa."

Bác sĩ nói xong liền đi ra ngoài, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Hạ Nhược Tâm đi từ từ tới gần, đứng ở bên cạnh giường bệnh, người đàn ông mà cô đã lãng quên từ lâu, anh thực sự nguyện ý cứu con gái của cô sao?

"Cứu.. cứu con bé, được không, hãy cứu nó."

Hạ Nhược Tâm đứng trước mặt Cao Dật, đôi mắt đỏ au, lúc này tuôn trào ra quá nhiều nước mắt.

Xin đừng bỏ mặc không cứu con gái của cô, con bé còn nhỏ lắm, còn chưa hiểu chuyện gì cả.

Cao Dật thở dài một hơi, anh nhẹ nhàng đặt Tiểu Vũ Điểm từ trong lòng đặt lên giường, sau đó mới đứng lên.

Anh duỗi ra tay của mình, đặt ở trên mặt Hạ Nhược Tâm nói:

"Đừng lo, con bé sẽ không có chuyện gì đâu, tôi sẽ cứu, nhất định sẽ cứu."

Ngón tay của anh hơi di chuyển đặt dưới đôi mắt của cô, đột nhiên, anh có cảm giác mình trái tim mình rất lạ, có chút đau đớn, cũng có chua xót, trong lòng thì bị tàn nhẫn kéo căng như dây cung, đến bây giờ vẫn mơ hồ đau đớn.

Nước mắt của người con gái này làm cho anh cảm động, cũng làm cho trái tim anh đau thất.

"Cảm ơn anh, cảm ơn anh."

Hạ Nhược Tâm càng khóc càng thêm thương tâm, tựa hồ khóc mà không chút kiêng dè gì, nàng đã không thể nào nghĩ được rằng, con gái cô thật sự còn cứu được, thật vậy chăng?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324

"Tôi cho tới bây giờ cũng không biết nước mắt phụ nữ lại nhiều như vậy đây."

Trên tay Cao Dật dính lấy nước mắt của Hạ Nhược Tâm, nhưng mà cô gái này lại không có ý định dừng lại, không phải cô ấy muốn nhấn chìm cả cái phòng bệnh này đây chứ?

Hạ Nhược Tâm không ngừng nghẹn ngào, không phải, không phải, là cô nhịn không được, thật là nhịn không được.

"Được rồi, tôi không trách cô nữa, cô không cần phải vậy đâu, bằng không thì người khác sẽ nghĩ tôi bắt nạt cô đấy, làm cho một cô gái khóc thê thảm như vậy."

Tay Cao Dật vuốt lấy khuôn mặt của cô nói:

"Cô biết không? Cô gầy quá, chắc đã vất vả lắm phải không?"

Lần đầu tiên có người quan tâm cô như vậy, hỏi cô có đau không, có mệt không? Cho tới nay đều một mình cô đối mặt với tất cả, chịu đựng tất cả.

Không có người quan tâm, không có người đau lòng.

"Được rồi, đừng khóc nữa, về sau cứ để tôi lo liệu."

Tay Cao Dật buông xuống, sau đó trượt xuống bờ vai gầy gò trơ xương của cô.

Cô rất gầy.

Thân thể như vậy, chắc đã phải chịu đựng đến cực hạn rồi.

"Có tôi ở đây, không có chuyện gì đâu."

Anh siết chặt bàn tay, chỉ theo bản năng ôm lấy thân thể gầy gò đó, thực xin lỗi, là tôi đã tới chậm.

Anh nói xin lỗi, nếu như anh vẫn luôn ở trong nước, có lẽ Tiểu Vũ Diễm đã sớm khỏe mạnh rồi, mà cô cũng không cần phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy.

Hạ Nhượng Tâm lắc đầu, không phải, không phải, chỉ là, cô cảm giác như là có cái gì đang kìm trong cổ họng mình, khiến cho cô không thể nào thốt ra điều gì.

"Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, không cần nói gì thêm nữa, cô chỉ cần biết rằng tôi sẽ cứu con bé, về sau tất cả cứ giao cho tôi."

Anh than thở, cũng là an ủi, một cô gái thuần khiết như vậy, cô đang suy nghĩ gì, tại sao anh lại có thể không hiểu được chứ.

"Cảm ơn."

Hạ Nhượng Tâm gật đầu một cái, sau đó duỗi tay của mình ra đặt ở ngang hông của anh:

"Tôi có thể tựa vào anh một lúc được không? Chỉ cần một lúc thôi."

Cao Dật nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô, cô gái, cô không biết rằng như vậy chính là tôi được lợi hay sao? Tuy nói như vậy, nhưng mà, tay của anh cũng tự động vòng qua lưng Hạ Nhượng Tâm, để toàn bộ người cô ngã vào lòng anh.

Một cô gái yếu đuối như vậy, vốn không thể chịu đựng được những việc như vậy, những thứ này đều phải là do đàn ông gánh vác, nếu như, người khác không muốn vì cô mà làm, vậy cứ để cho anh.

Có một số việc anh không thể nào buông bỏ, ví dụ như cô, bây giờ anh cũng không cách nào bỏ rơi được.

"Cô gắng nghỉ ngơi một chút đi, không cần phải căng thẳng như vậy đâu, cô xem tôi đã đến đây rồi, cô có thể giao tất cả mọi việc cho tôi, tôi có thể gánh vác tất cả cho cô, hãy nhớ là tất cả đây."

Anh nói rồi vươn tay vuốt tóc Hạ Nhượng Tâm, chỉ là, ngón tay của anh cong lại, cảm thấy có chút điều gì không đúng.

Hạ Nhượng Tâm thấy đáng vẻ nghi hoặc của anh, bèn thò tay lấy tóc giả xuống, lộ ra chiếc đầu trọc giống như Tiểu Vũ Diễm, hai mẹ con quả thực rất giống nhau.

"Nhìn rất đẹp."

Cao Dật cười dịu dàng, không có chút lạnh lùng nào như anh trước đây, chỉ có sự dịu dàng mà thôi.

Hạ Nhượng Tâm cũng phát hiện cái gì, thì ra hai người bọn họ đang thân mật ôm lấy nhau, mà tay cô vẫn luôn là đặt tyên lưng người ta, thậm chí là, không muốn buông ra, thân thể người đàn ông này thật sự thật ấm áp, có thể khiến cho trái tim lạnh lẽo như đã chết của cô, có thể lần nữa sống lại.

Cô hơi hơi vùng vẫy một ít, nhưng mà Cao Dật lại ôm chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325

"Cứ như vậy đi, đừng đẩy tôi ra, cô mệt mỏi rồi, nên nghỉ ngơi một chút, không ai trách cô đâu."

Giọng anh trầm thấp dịu dàng nói, Hạ Nhượng Tâm mới buông lỏng cơ thể ra, ngoan ngoãn tựa vào lòng người đàn ông xa lạ, cảm nhận được hơi ấm mà cô chưa bao giờ có được.

"Tốt lắm, cứ như vậy đi, tôi đã nói rồi, về sau tất cả mọi việc cứ giao cho tôi, cô chỉ cần chờ đợi đến khi Tiểu Vũ Diễm khôi phục là được rồi."

Giống đồ dành trẻ em, Cao Dật không ngừng vỗ nhẹ lên lưng cô, mà cả thể xác và tinh thần hết sức căng thẳng của Hạ Nhượng Tâm cuối cùng cũng được thả lỏng, lúc này đây, cô thật sự mệt mỏi không mở nổi đôi mắt nữa rồi.

Cô mệt mỏi, mệt mỏi quá.

Để cho cô nghỉ ngơi một chút đi, khiến cho cô cảm nhận thêm chút hơi ấm đi.

Cao Dật cúi đầu xuống, nhìn cô gái trong ngực mình đang ngủ, hàng lông mi dài trên đôi mắt cô rũ xuống, mà chỗ mí mắt của cô tức thì có thêm hai hàng nước mắt nhoe đi.

"Được rồi, ngủ đi."

Cao Dật đưa tay đặt trên mặt Hạ Nhược Tâm, thỉnh thoảng nhẹ nhẹ vỗ về, bàn tay ấm áp ấy làm cho Hạ Nhược Tâm cuối cùng cũng rũ bỏ được tất cả những nỗi vất vả, tất cả sự chống cự, lần đầu tiên mà cô có thể say giấc yên lành như vậy.

Thân thể Cao Dật không chút động đậy, mãi đến khi tay cô dần buông xuống, tiếng hít thở của cô đều đều thỉnh thoảng truyền đến, mới làm cho người ta biết rõ, cô ngủ rồi, thật là ngủ rồi.

Cao Dật ôm lấy thân thể nhẹ bẫng của cô đặt ở một bên trên giường bệnh, ngồi một lát thật lâu mới đứng lên, đi tới trước giường bệnh của Tiểu Vũ Điểm, kỳ thật, hai người đều bị bệnh, một người bệnh ở thân thể, một người bệnh ở trong lòng.

Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, theo bản năng lại gọi mẹ, rút cuộc, chỉ một ngón tay đặt ở trên chiếc miệng nhỏ, cô bé ngẩng đầu, chớp chớp hàng lông mi thật dài.

"Ngoan, tiểu bảo bối, mẹ ngủ rồi, chúng ta đừng làm ồn được không nào?"

Cao Dật ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt còn chút mơ màng của Tiểu Vũ Điểm.

Tiểu Vũ Điểm nhẹ gật đầu, cũng đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt trên môi Cao Dật nói:

"Vậy chú cũng đừng lớn tiếng a, như vậy sẽ làm mẹ tỉnh dậy đó."

"Được, chúng ta không nói lớn nữa nhé."

Cao Dật yêu thương lại xoa lên chiếc đầu tròn trọc của Tiểu Vũ Điểm.

Mà Tiểu Vũ Điểm lại vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra nói:

"Chú, ôm một cái nào."

Cao Dật nhẹ nhếch mày, thò tay ôm lấy cô bé.

"Chú dẫn cháu đi phơi nắng có được không?"

Sắc mặt cô bé kém quá, cần một chút huyết sắc mới được.

"Được ạ."

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn trả lời, cô bé ôm lấy cổ Cao Dật, không giống như ôm mẹ, nhưng mà cô bé cũng rất thích.

Mím cười ngọt ngào một cái, cô bé duỗi bàn tay nhỏ bé của mình ra, sau đó vẫy vẫy về hướng Hạ Nhược Tâm đang ngủ trên giường.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm và chú đi gặp Thái Dương công công a, một lát sau sẽ trở lại."

Giọng cô bé nhỏ nhỏ, nhưng cũng không có quên rằng chú đã nhắc không được làm ồn đến mẹ.

"Tiểu quý đại nhân."

Cao Dật ôm chặt thân thể nhỏ bé trong ngực, sau đó đi ra ngoài, thuận tay gài cửa lại cho Hạ Nhược Tâm.

Bên ngoài, quả nhiên ánh mặt trời rất ấm áp, tuyệt không khiến cho người ta cảm giác nóng, chỉ là sự ấm áp, rất ấm.

Cao Dật cho Tiểu Vũ Điểm ngồi trên đùi của mình, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ trong lòng. Chỉ sợ cô bé không cẩn thận mà té xuống.

"Chú ơi, ấm quá."

Tiểu Vũ Điểm đưa hai tay ra lấy lấy tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 326

"Đúng vậy nhì."

Cao Dật nhè nhẹ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, quả nhiên là có một tí màu sắc rồi.

"Chú dẫn con đi mua kẹo ăn nhé."

Anh ôm lấy Tiểu Vũ Diễm đứng lên, đi ra ngoài.

Tiểu Vũ Diễm ngoan ngoãn để anh ôm, đôi chân nho nhỏ lộ ra ngoài, cô bé còn không có đi giày, Cao Dật cúi đầu xuống, sờ lên đôi chân nhỏ trắng trẻo của Tiểu Vũ Diễm, thoát nhìn, thuận tiện cũng muốn mua cho cô bé một đôi giày, không thể để chân trần như vậy được.

Đi tới một siêu thị cỡ lớn, Tiểu Vũ Diễm vội vàng đưa bàn tay nhỏ bé che lấy chiếc đầu tóc của mình, cô bé không có mang mũ.

"Tiểu Vũ Diễm rất đáng yêu đấy, không cần che vậy đâu."

Cao Dật kéo xuống bàn tay nhỏ bé xuống, sau đó đưa vào.

Tiểu Vũ Diễm gục đầu nằm ở trên vai anh, nhiều người như vậy, cô bé vẫn còn có chút sợ hãi.

Cao Dật lấy từ trên quầy một chiếc kẹo que, sau đó anh một tay ôm Tiểu Vũ Diễm, một tay tìm được ví tiền của mình, chỉ cần một tay có thể ôm lấy cô bé này rồi.

"Con gái anh xinh xắn quá."

Người bán hàng lấy tiền từ tay Cao Dật, cảm thấy rất yêu mến đứa trẻ trong ngực anh, đứa bé rất đáng yêu, mặc dù là đầu tóc nhưng vẫn rất đáng yêu.

"Cảm ơn."

Cao Dật nói lời cảm tạ, rốt cuộc cũng không nói thêm gì. Anh ôm Tiểu Vũ Diễm đi ra ngoài, sau đó lấy kẹo que từ trong túi áo ra, bóc đi lớp giấy gói bên ngoài rồi đặt trong lòng bàn tay của Tiểu Vũ Diễm.

"Nào, ăn đi."

Nhìn đứa trẻ trước mặt, anh đột nhiên nhớ tới lời của người phụ nữ vừa rồi, con gái, có lẽ nếu có một đứa con gái như vậy, cũng sẽ không tệ đâu nhì.

Tiểu Vũ Diễm bắt lấy chiếc kẹo que, sau đó nâng tay lên đem kẹo đặt bên môi Cao Dật.

"Chú, ăn đi."

Chiếc miệng nhỏ nhắn của cô bé cườ nói rất lễ phép.

Cao Dật kéo tay cô bé xuống, dụ dỗ nói:

"Chú mua cho Tiểu Vũ Diễm đấy, vì vậy, chú không ăn đâu, Tiểu Vũ Diễm ăn đi, hơn nữa người lớn không ăn ngọt."

Tiểu Vũ Diễm khó hiểu suy tư về lời nói của anh, người lớn đều không thích ăn ngọt sao?

"Không phải vậy đâu."

Cô bé liếm chiếc kẹo que nói:

"Mẹ thích ăn, mẹ còn có thể biến ra cho Tiểu Vũ Diễm ăn đấy."

Ngón tay Cao Dật hơi nắm chặt lại hơn một chút.

Chỉ có trẻ con mới tin vào những điều này, cô gái ấy có lẽ còn chưa từng ném qua kẹo đấy.

Anh lại bế Tiểu Vũ Diễm lên, đi đến một cô ty bách hóa khác, sau đó tìm đến một cửa hàng dành cho trẻ em.

Tiểu Vũ Diễm ngồi trên một chiếc sofa nhỏ, đôi chân thảnh thơi đung đưa.

Đôi chân nhỏ bé trắng nhợt ấy giống như trong suốt vậy, chỉ có một bàn tay còn cầm lấy kẹo que, không ngừng ăn.

"Tiên sinh, đây là hàng mới về của tiệm chúng tôi, đây là sản phẩm mới của Ý, toàn bộ đều làm từ da bò mềm mại, làm cho trẻ em mang vào cảm thấy rất thoải mái."

Người bán hàng thỉnh thoảng giới thiệu, mà tay của cô cũng lấy lên một đôi giày.

Cao Dật nhận lấy, một đôi giày da màu hồng nhạt rất đáng yêu, phía trên còn có một chiếc nơ bướm rất xinh xắn.

Được rồi, lấy cái này, chỉ cần cô bé mặc thoải mái là được rồi, anh không quan tâm đến giá cả.

"Được, để tôi cho cô bé thử xem."

Cô gái trẻ tuổi ngồi xổm xuống, đây chỉ là một đôi giày nhỏ, thể nhưng lại rất đắt tiền, có thể bán đi một đôi thì tiền thưởng tháng này của cô sẽ được tăng lên nhiều rồi.

Chỉ là, Tiểu Vũ Điểm sống chết cũng không cho cô gái thử giày giúp mình, bàn chân nhỏ nhắn của cô bé cứ co quắp lại, sau đó nhảy xuống khỏi ghế sofa, chân trần chạy đến bên Cao Dật, ôm chặt lấy hai chân của anh.

Không được đụng vào chân cô bé, cô bé không thích.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 327

"Làm sao vậy?"

Cao Dật hơi nhíu mày, sau đó cúi người ôm lấy Tiểu Vũ Điểm dưới đáy, người bán hàng trẻ tuổi kia bất ngờ, có chút lúng túng mà cười cười, cô tự nghĩ mình đã cười rất thân thiện, cũng rất có lực tương tác, tại sao đứa bé này thấy cô mà cứ giống như thấy ma vậy?

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm ngồi xuống, kéo chân cô bé lau chùi, xem đi, chân cô bé đã bị bẩn, mà Tiểu Vũ Điểm lúc này tựa vào trong ngực của anh thật sự rất ngoan ngoãn.

Cô bé không thích người khác đụng vào chân mình, nhưng mà nếu là mẹ hay chú thì cô bé có thể chấp nhận được.

"Xin lấy giùm tôi một đôi vớ được không? Cảm ơn."

Cao Dật tiếp tục dùng tay mình xoa xoa bàn chân Tiểu Vũ Điểm, mà người bán hàng lúc này mới kịp phản ứng, trực tiếp lấy từ trên quầy một đôi vớ màu hồng nhạt có viền hoa nhỏ, đương nhiên, giá của đôi vớ này cũng không thấp.

Nhưng ánh mắt Cao Dật không thèm nhìn qua, anh cẩn thận mặc vớ cho Tiểu Vũ Điểm, sau đó lại giúp cô bé mang giày vào.

"Tiên sinh, xin hỏi anh dùng thẻ hay trả tiền mặt?"

Mà dáng vẻ của Cao Dật lúc này đối với cô mà nói, dường như cũng rất giống tiền mặt, khiến nụ cười của cô như sáng cả lên.

Cao Dật lấy ví tiền của mình mở ra nhìn qua, bên trong không có quá nhiều tiền mặt, anh hơi mím môi, mà người bán hàng vừa thấy trong ví tiền Cao Dật không có mấy tờ tiền mệnh giá lớn, thoáng cái đã đánh mặt lại, anh rút cuộc chỉ là người không có tiền, không phải là đang đùa cô đấy chứ, lại để cô phục vụ thời gian dài như vậy, thật sự lãng phí thời gian mà.

"Chú, Tiểu Vũ Điểm không cần mua giày đâu, mẹ đã mua cho Tiểu Vũ Điểm rồi."

Tiểu Vũ Điểm đứng đưa bàn chân nhỏ, cô bé đã nhạy cảm nhận ra nét không vui trên mặt Cao Dật, còn có vẻ mất hứng của cô bán hàng kia nữa.

Cô bé có thể không muốn giày đấy, thật sự có thể không muốn đấy, tuy rằng cái này đôi giày giày mang rất thoải mái, nhìn cũng rất đẹp nữa.

Cao Dật một tay bế Tiểu Vũ Điểm lên, một tay nhẹ nhàng xoa lên chiếc đầu trọc của cô bé:

"Tiểu Vũ Điểm thích đôi giày sao? Không nên gặt chú, như vậy sẽ không ngoan đâu."

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp hàng lông mi dài, sau đó gật đầu một cái.

"Thích ạ."

Nhưng mà, thích không nhất định phải mang được.

Cô bé suy nghĩ một chút, ừ, liền là như vậy, cô bé có rất nhiều đồ vật ưa thích, nhưng mà, cô bé biết rõ, mẹ đã rất vất vả mới mua được đấy, vì vậy, cô bé cho tới bây giờ cũng sẽ không muốn.

Mà đôi giày này cũng thế.

Cao Dật lại lật ví tiền của mình ra, sau đó rút từ bên trong ra một tấm thẻ vàng, thật xin lỗi, anh mang tiền mặt không đủ, thế nhưng anh có rất nhiều thẻ, cho tới bây giờ anh chưa thiếu nợ ai.

Anh sẽ mua tất cả mọi thứ Tiểu Vũ Điểm muốn, bởi vì, anh thật sự rất đau lòng, thật sự yêu mến cô bé ngoan ngoãn hiểu chuyện này.

"A!"

Sắc mặt người bán hàng lúc này liền cực kì vui vẻ, thoáng cái đã thay đổi hẳn, cô hiện tại quả thực không biết bản thân nên cười hay khóc.

Tiểu Vũ Điểm ưa thích là được, chủ còn có thể mua cho Tiểu Vũ Điểm nhiều thứ nữa, hai tay của anh ôm lấy thân thể nhỏ nhẻ trong lòng, thương yêu nói với cô bé, một đứa trẻ biết điều như vậy, nhất định là từ nhỏ đã chịu nhiều đau khổ, anh có thể tưởng tượng ra được, cô gái Hạ Nhượng Tâm kia, sẽ càng thêm vất vả.

Trong lúc nhất thời, anh đối với Hạ Nhượng Tâm, cũng rất đau lòng.

Cô gái bán hàng hai tay giao lại chiếc thẻ cho Cao Dật, Cao Dật nhận lại không thèm liếc mắt nhìn rồi ôm Tiểu Vũ Điểm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 328

"Cảm ơn quý khách."

Lời của cô chưa kịp thốt ra đã nghe cánh cửa đóng lại "phịch" một tiếng, chặn đứng toàn bộ lời của cô.

Cái này chính là do cô có mắt không trông, rõ ràng đúng là đồ hậu đậu, cô đứng ngây người như tảng đá, thật xấu hổ chết đi được.

"Còn muốn gì nữa nào?"

Cao Dật hỏi đứa bé ngoan ngoãn lạ thường trong ngực.

Tiểu Vũ Điểm bưng kín đầu, cô bé nhớ tới, cuối cùng vẫn là lắc đầu, chỗ mẹ cũng có rồi, cô bé không muốn nữa.

"Muốn mua mũ phải không nào?"

Ngón tay của anh đặt trên chiếc đầu trống trơn của cô bé, kỳ thật, anh nhận ra cô bé rất chú tâm đến tóc của mình.

"Đừng lo lắng, chú cam đoan là tóc Tiểu Vũ Điểm sẽ nhanh chóng mọc lại, hơn nữa còn sẽ rất đẹp đấy."

"Mẹ cũng đã nói như vậy, mẹ cũng hứa mua cho Tiểu Vũ Điểm thật nhiều nơ bướm đẹp đấy ạ."

Tiểu Vũ Điểm ngượng ngùng nở nụ cười, mặc dù mọi người đều nói cô bé đầu trọc rất xinh, nhưng mà, cô bé vẫn thích được thắt nơ bướm lắm.

Cao Dật cười khẽ một tiếng, nhỏ như vậy đã thích chưng diện rồi, xinh đẹp như vậy, về sau tuyệt đối sẽ là một cô gái hay gây họa lắm đấy nhé.

Hạ Nhượng Tâm sinh ra một cô con gái quả thật rất đáng yêu, trách không được tất cả những bác sĩ và mấy cô hộ sĩ trong bệnh viện lại vây quanh cô bé này như vậy. Thật là một đứa bé lạnh lợi.

Anh ôm Tiểu Vũ Điểm vào trong cửa hàng mũ, cô bé muốn anh sẽ mua, chỉ cần cô bé muốn là được rồi.

"Đứa nhỏ lớn lên thật sự là xinh đẹp lắm đây, nhưng sao lại để đầu trọc như vậy?"

Có người vừa nói xong, cảm giác được ánh mắt soi mói phóng đến phía mình, cô bé vội vàng rút lại thân thể mình.

Tiểu Vũ Điểm cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy áp của Cao Dật.

"Chú ơi, Tiểu Vũ Điểm đầu trọc cũng rất đáng yêu đấy, mẹ đã nói, chú cũng đã nói vậy."

Cô bé ngẩng đầu lên, cười yếu ớt, nhưng mà vẫn hết sức đáng yêu.

"Đương nhiên rồi, Tiểu Vũ Điểm là một cô bé rất đáng yêu đấy."

Cao Dật không tiếc lời khoe lấy cô bé. Anh chọn một chiếc mũ cực kì xinh xắn, trên mũ còn có một con bướm, hết sức đẹp mắt.

Anh đem mũ đội trên đầu Tiểu Vũ Điểm, ngắm một cái, cũng không tệ, rất thích hợp đấy.

Trả tiền xong, anh đi thẳng ra ngoài, anh không thích người khác nói giỡn về đầu cô bé, đứa bé này đã chịu quá nhiều khổ, không thể tiếp tục như vậy được.

"Chú, Tiểu Vũ Điểm thấy buồn ngủ quá."

Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, cô bé không thể đi dạo lâu, bởi vì dù sao bây giờ cô bé vẫn còn là một người bị bệnh nặng, căn bản cũng không quá quá nhiều tinh thần.

"Được, ngủ đi, chú sẽ đưa con về bệnh viện."

Cao Dật nhẹ nhàng chạm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Điểm, sau đó kéo chiếc mũ cô bé xuống một chút, không cho ánh sáng mặt trời làm chói mắt cô bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn trắng bệch, cho dù có phơi dưới ánh nắng thật lâu vẫn không thể trở lại hồng hào bình thường được.

Bởi vì, cô bé là một bệnh nhân, một đứa trẻ đang mang trong mình bệnh nặng.

Tiểu Vũ Điểm dần dần nhắm mắt lại, tựa đầu vào trên bờ vai Cao Dật, chú rất giống mẹ, đều rất ấm.

Cô bé duỗi bàn tay nhỏ bé của mình ôm lấy cổ Cao Dật, Tiểu Vũ Điểm rất thích chú, cũng giống như thích mẹ vậy. Giọng cô bé càng ngày càng nhỏ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cao Dật cởi áo bên ngoài, ôm lấy thân thể cô bé vào lòng, anh là một người đàn ông vạm vỡ, áo quần trên người cũng toàn cỡ lớn, vì vậy hoàn toàn có thể ôm gọn cô bé vào trong lòng mình.

"Ngủ đi, chúng ta trở về nhé."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 329

Cao Dật kéo thấp mũ xuống, ôm chặt Tiểu Vũ Điểm vào trong ngực, đi đến bệnh viện, cuộc phẫu thuật kia phải tiến hành càng nhanh càng tốt. Nếu không, muộn một ngày thì Tiểu Vũ Điểm sẽ nguy hiểm một ngày, nhìn đứa bé đáng yêu đang ngủ trong ngực, Cao Dật không nhịn được mà cong môi.

"Mẹ sinh con ra, cũng giáo dục con rất tốt, làm chú rất thích."

Tiểu Vũ Điểm nhìn thứ đang nắm trong tay, là một góc áo của chú, lúc này mới yên tâm ngủ lại.

Trong bệnh viện, Hạ Nhược Tâm ngủ rất lâu, lúc này mới tỉnh, cô vội vàng ngồi dậy, búp bê của Tiểu Vũ Điểm còn vớt trên giường, còn có vở viết chữ của bé, nhưng người đâu, Tiểu Vũ Điểm chạy đi đâu rồi, ai bắt cóc Tiểu Vũ Điểm của cô đi rồi?

Bàn tay cô lạnh lẽo, hốt hoảng bất an

Vừa lúc hộ sĩ đi đến, thấy cô dậy thì mới cười nói, "Cô Hạ, cô tỉnh rồi."

Hạ Nhược Tâm vội vàng hỏi, "Tiểu Vũ Điểm đâu, con gái tôi đâu?" Cô đang sợ hãi, sợ cực kỳ.

"Cô Hạ, cô đừng hoảng, Cao tiên sinh đưa Tiểu Vũ Điểm ra ngoài chơi rồi, sẽ về sớm thôi!" hộ sĩ an ủi nói. Hạ Nhược Tâm nghe xong, lúc này mới thở hắt ra.

Anh mang Tiểu Vũ Điểm ra ngoài, như vậy cô an tâm rồi, đúng, bọn họ chỉ có vài lần gặp gỡ, nhưng cô vẫn cảm thấy tin tưởng anh, vô cùng.

Cô ngồi bên giường bệnh, cầm lấy vở tập viết của con.

Bên trên là những dòng chữ non nớt.

Tiểu Vũ Diễm yêu mẹ, mẹ cũng yêu Tiểu Vũ Diễm.

Cô không khỏi bật cười, lại cảm thấy đau xót.

Đương nhiên là cô yêu con gái mình, vậy nhưng cô lại chưa bao giờ chăm sóc tốt cho con, lúc con mới chỉ được mấy tháng, cô đã mang theo đứa trẻ còn quần tả ấy đi làm, lúc những đứa trẻ khác được ba mẹ yêu thương, con gái cô đã biết giúp cô quần áo, giúp cô thu quần áo.

Lúc những đứa trẻ khác còn đang muốn cái này muốn cái kia, con gái cô đã biết giúp cô dành dụm tiền, cái gì cũng không cần, gặp thứ mình thích thì cũng chỉ nhìn nhiều hơn một chút thôi, bởi vì, bé biết nhà mình nghèo, mua không nổi.

Cô đã không cho con được một cuộc sống tốt, giờ lại để con bị bệnh, để con phải lớn lên trong đau đớn bệnh tật như thế.

Đứng lên, cô mở cửa, đi ra ngoài, cô nhớ Tiểu Vũ Diễm, muốn ôm con một cái, hôn một cái.

Cô có chút nôn nóng, từng người xuất hiện, hoặc đông hoặc tây, hoặc đi qua trước mặt cô, nhưng đều không phải người cô muốn tìm.

Mãi cho đến khi bóng dáng của một người đàn ông xuất hiện trong tầm mắt, cô mới chạy lên, trái tim nhẹ nhõm hơn nhiều.

Càng ngày càng gần, thật sự chính là bọn họ.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Diễm đi tới, Hạ Nhược Tâm kỳ thật rất muốn khóc, Tiểu Vũ Diễm của cô từ trước đến nay đều không thích ngủ trong ngực người lạ, nhưng hiện tại, bé lại ngủ trong ngực Cao Dật mất rồi.

Cô đi lên, cúi đầu, thấy con hình như đang cười, cô rất ít khi thấy con cười, chỉ là, hiện tại, Tiểu Vũ Diễm của cô thật sự cười, còn cười rất ngọt.

"Cám ơn anh." cô nói, Cao Dật đột nhiên cười, cười không rõ, đối với hai mẹ con họ lại không chút nào cảnh giác, giống như đã quen biết từ rất lâu rồi.

"Không cần cảm ơn, anh cũng thích Tiểu Vũ Diễm mà." nói, anh lại ôm chặt thân hình nho nhỏ trong lòng, làm gì có ai lại không thích người bạn nhỏ đáng yêu này?

"Để em bế lại nó được không?" Hạ Nhược Tâm vươn tay ra, muốn ôm đứa bé trong ngực Cao Dật về, lông mi rung rung, nơi đó đã treo lên vài giọt trong suốt.

Đây là cảm động, hay là cái gì, cô không biết, cô chỉ biết, hiện tại cô có cảm giác như mình được sống lại. Tiểu Vũ Diễm có thể sống, mà cô cũng thế.

Cao Dật cẩn thận chuyển đứa bé về tay Hạ Nhược Tâm, không khỏi lo lắng, cô có thể chứ? Gầy như vậy, hơn nữa anh còn nhìn ra, tay trái của cô vốn chẳng còn sức lực gì, mấy năm nay đều là cái dạng này ôm đứa nhỏ này sao?

Dùng cơ thể suy nhược đến khốn cùng này...

Rốt cuộc cô là người như thế nào, bề ngoài yếu đuối như vậy, nhưng nội tâm thì sao, đối mặt với đứa con bệnh nặng gần như khó chữa, làm sao cô có thể kiên trì tới tận bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 330

Tuy rằng bọn họ làm rất nhẹ, nhưng vẫn khiến Tiểu Vũ Diễm tỉnh.

"Mẹ ơi....." Tiểu Vũ Diễm dụi mắt, tay nhỏ nắm lấy áo Hạ Nhược Tâm, "Mẹ ơi, Tiểu Vũ Diễm hôm nay vui lắm, chú mua kẹo cho Tiểu Vũ Diễm, còn mua cả mũ nữa này." bé sờ cái nón kết trên đầu, rất vui.

"Còn có giày nữa nhá, mẹ ơi mẹ xem, Tiểu Vũ Diễm có xinh không?" Bé hơi đập chân, cho Hạ Nhược Tâm nhìn thấy đôi giày.

"Xinh lắm." Hạ Nhược Tâm khen con, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ của con, con gái cô đương nhiên là xinh đẹp nhất.

Mà cô không biết phải cảm ơn anh như thế nào, đôi mắt cô loang loáng, tựa hồ là có vô số bọt nước ập ù, Cao Dật tiến lên một bước, đặt tay lên bả vai gầy yếu của cô.

"Anh đã nói rồi, đừng nói cảm ơn, anh không thích." anh cố ý trầm mặt, hơi có chút dọa người.

Nhưng Tiểu Vũ Điểm nằm trong lòng Hạ Nhược Tâm lại cười khúc khích, bé không sợ chút nào.

Đúng là lạnh lợi, được rồi, anh đầu hàng.

Đầu hàng trước hai mẹ con này.

"Chúng ta đi thôi, Tiểu Vũ Điểm cũng đến giờ đi kiểm tra rồi," Cao Dật cũng không rút tay về, vẫn đặt trên vai Hạ Nhược Tâm, hy vọng có thể làm cho cô đi vững hơn một chút, anh vẫn luôn sợ cô sẽ ngã.

Hạ Nhược Tâm cũng nhìn ra sự ôn hoà không chút che giấu nào trong mắt Cao Dật, cô không tránh khỏi tay anh, cô muốn dựa vào một chút, bởi vì, cô muốn biết, có một người ở bên cạnh, đó là cảm giác như thế nào.

Thật sự là rất tốt, rất tốt.

Người ngoài nhìn vào thấy hai người họ giống hệt một đôi vợ chồng ân ái nhiều năm.

Người đàn ông thì dịu dàng, người phụ nữ thì mỹ lệ, mà đứa bé trong lòng cô lại cực kỳ đáng yêu.

Hạ Nhược Tâm xoay người, hơi giật mình.

"Làm sao vậy?" Cao Dật cảm giác được thân thể của cô hơi cứng lại, còn có dáng vẻ giật mình của cô, cũng không thích hợp, anh nhìn theo mắt cô, thấy một người phụ nữ mặc váy đen, cô ta có chút lười biếng dựa vào bức tường, khoe môi cong lên, mà đôi mắt, không ngừng đánh giá họ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 331

Ánh mắt này chứa thâm ý khác, làm anh phân không rõ cô ta là bạn hay là thù.

"Tôi tới tìm cô, Hạ Nhược Tâm." người kia đứng thẳng dậy, cũng không để ý chút bụi dính vào trên vai áo. Cô ta bước tới, bước chân nhẹ bằng, hệt như một con mèo.

Cao Dật mím môi, chắn trước mặt Hạ Nhược Tâm, nhìn cô gái đang đến gần họ này, thậm chí là có thể làm khó họ.

"Thẩm Vi....." Anh nghe được Hạ Nhược Tâm thốt ra một cái tên.

Người cô gọi, là người phụ nữ này.

"Đúng vậy, tôi nói rồi, tôi tới tìm cô." Thẩm Vi đứng trước mặt Cao Dật, trong mắt có sự ngoài ý muốn, người đàn ông này xuất hiện cũng thật sự quá mức ngoài ý muốn, dùng kinh nghiệm trải đời nhiều năm của cô, có thể cảm giác ra được, người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản.

Đôi mắt vô cùng sắc bén, môi mím lại, giống hệt người nào đó, một kẻ có bề ngoài hiền hậu, nhưng, kỳ thật lại là kẻ lãnh khốc vô tình.

Mãi cho đến lúc này, cô mới giật mình phát hiện, mình thất thần, mỗi lần nghĩ đến người đàn ông kia, cô luôn như vậy.

"Anh không cần đề phòng tôi như vậy, tôi sẽ không làm hại cô ấy, nếu tôi muốn gây khó dễ, như vậy, cô ấy sẽ không lành lặn được như bây giờ đâu, cô ấy sẽ rất thảm, vô cùng thảm." đôi môi đỏ mọng của Thẩm Vi không ngừng khép mở, Cao Dật trầm mặt.

Cô ta có ý gì?

Thẩm Vi vuốt lại tóc, cười, nhưng Cao Dật vẫn vô cùng cảnh giác, nhất cử nhất động của người phụ nữ này trong mắt anh đều là nguy hiểm.

"Anh đừng hỏi nguyên nhân. Bởi vì, nếu cô ấy muốn nói cho anh thì sẽ chủ động nói cho anh, nếu cô ấy đã không muốn nói, anh cũng có thể đi hỏi, người phụ nữ này rất ngốc, cô ấy sẽ nói hết cho anh, sẽ đào tìm mớ phổi ra nói hết cho anh."

Thẩm Vi đã nhìn thấu Hạ Nhược Tâm, bởi vì, từ trong đôi mắt của Hạ Nhược Tâm, cô nhìn ra bóng dáng của mình, đương nhiên là nhiều năm trước.

Hạ Nhược Tâm ôm Tiểu Vũ Điểm từ sau lưng Cao Dật đi ra, đôi mắt cô đỏ hoe, hoá ra, trên đời này còn có một người sẽ che chở cho cô, cô đơn rất lâu rồi. Trước nay cô chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình, trước nay đều không có người trân trọng bảo vệ.

Cô cười với Cao Dật, sau đó gật đầu, ý bảo mình không có việc gì, đã mấy ngày rồi cô không gặp Thẩm Vi, đã lâu rồi không có đi nơi đó, cô ấy tới trách mắng cô, hay là tới bắt cô?

"Tôi xin lỗi, Thẩm Vi, tôi sẽ mau chóng đi, con gái tôi bệnh nặng, giờ không đi được." Hạ Nhượng Tâm giải thích, cô không quên mình có thân phận gì, cũng không quên, cô cần tiền để trả viện phí cho con.

Thẩm Vi chỉ cười nhạt, sau đó nhếch môi, "Không cần, cô không cần đi nữa."

Nụ cười thật tình, bất quá, không ai nhìn ra.

"Vi sao?" Hạ Nhượng Tâm sùng sốt, ý cô ấy là, cô không cần đi, không cần trở lại đó, sao có thể, cô vốn còn nợ rất nhiều tiền, cô đã sớm biết, nơi này, vào thì dễ, nhưng ra khó thế nào

Nhưng Thẩm Vi lại nói, cô không cần đi nữa.

Không cần đi, như vậy, con gái cô phải làm sao bây giờ?

Nó sắp làm phẫu thuật rồi.

"Tôi xin lỗi, Thẩm Vi, có thể cho tôi một cơ hội được không? Tôi thật sự cần công việc này, con gái tôi sắp làm phẫu thuật, cần rất nhiều tiền." cô vội vàng mở miệng, đau đớn van xin.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 332

Cao Dật đứng phía sau đặt tay lên vai cô, anh đã nói rồi, hết thấy còn có anh, dm chỉ cần chờ Tiểu Vũ Điểm khỏe lại là được. Mà Cao Dật tức rồi, bởi vì, người phụ nữ này lại quên mất anh, nhưng mà, anh cũng rất đau lòng, lâu như vậy, có một người, đã quen tự mình gánh chịu tất cả.

Hạ Nhượng Tâm hơi sùng sốt, chỉ là theo bản năng dựa gần hơn vào người đàn ông phía sau, nước mắt lại tuôn trào.

"A....." Thẩm Vi bật cười, rất kỳ quái, một người thì khóc, một người lại cười.

Cô lấy ra một túi giấy, sau đó đưa cho Hạ Nhượng Tâm, "Cô tự do rồi, chẳng lẽ không tốt sao? Cô quên à, vào nơi đó, muốn ra, khó thế nào."

"Cô không cần lo những chuyện khác, cái này cho cô, nó cũng đủ để cứu con gái cô rồi."

Thẩm Vi cúi lưng, đặt túi giấy trong tay vào bàn tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm kỳ quái nhìn di xinh đẹp này, hai cái tay nhỏ cũng ôm lấy túi giấy to ỳnh kia, mà bên trong có rất nhiều tiền, nhưng với đứa trẻ còn nhỏ xíu như bé, kỳ thật cũng không biết đó là nhiều hay ít, chỉ cảm thấy rất nặng, làm tay bé cầm cũng có chút lao lực.

"Dì, mẹ bảo không được cầm đồ của người khác." bé lại dúi chiếc túi lại tay Thẩm Vi, tuy rằng nhà nghèo, nhưng Hạ Nhượng Tâm vẫn luôn dạy con như thế.

"Bé con ngoan quá." Thẩm Vi đề tay bé xuống, "Cái này không phải di tặng cho mẹ con, mà là cho mượn, chờ con lớn lên, phải trả lại di." cô sờ mặt Tiểu Vũ Điểm, thích không chịu được.

"Thẩm Vi, ý cô là....." Hạ Nhượng Tâm bị dọa rồi, nhất thời thật sự không biết phản ứng thế nào.

Sao cô ấy có thể giúp cô, hai người kỳ thật chỉ là bèo nước gặp nhau thôi mà.

"Tôi rất thích con gái cô, có thể cho tôi ôm nó một cái được không?" Thẩm Vi hỏi Hạ Nhượng Tâm, trong mắt là sự chờ mong, còn có thương tâm, nếu đứa bé của cô còn, có lẽ cũng lớn bằng từng này.

"Tiểu Vũ Điểm, cho di ôm một cái đi, di là người tốt." Hạ Nhượng Tâm cười với con, Tiểu Vũ Điểm có thể nghe hiểu.

Thẩm Vi lại cười khổ một tiếng, trên thế giới này, đã sớm không còn ai coi cô là người tốt nữa rồi, chỉ có cô ấy, quả nhiên là một người ngốc nghếch

"Vâng." Tiểu Vũ Điểm gật đầu, sau đó để túi giấy kia vào tay Hạ Nhượng Tâm, bé giang tay, để Thẩm Vi ôm.

Thẩm Vi tiếp nhận đứa trẻ từ tay Hạ Nhượng Tâm, cẩn thận ôm lấy, đứa bé cực kỳ đáng yêu, nhưng lại quá nhẹ.

"Con tên là Tiểu Vũ Điềm phải không? Nghe rất êm tai." Cô cúi đầu hỏi, vừa rồi cô có nghe được Hạ Nhược Tâm gọi bé như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 333

"Dạ, tên con là Tiểu Vũ Điềm, năm nay ba tuổi, con họ Hạ, cùng họ với mẹ." Bé giơ ra ba ngón tay, cười xấu hổ. "Dì đẹp quá, trên người cũng thơm nữa, giống hết mẹ á."

Bé cọ vào ngực Thẩm Vi, vẻ mặt vô cùng đáng yêu.

Mà Thẩm Vi cũng cảm thấy như mình bị đứa trẻ này lây sang, bị bắt làm tù binh, cô thích nó, thích đứa nhỏ này.

"Tôi có thể biết nó bị bệnh gì không?" Thẩm Vi ôm Tiểu Vũ Điềm hỏi Hạ Nhược Tâm. Hạ Nhược Tâm tâm đột nhiên run rẩy.

"Nó bị bệnh bạch cầu cấp tính." giọng cô khô khốc, mãi cho đến khi bàn tay đặt trên vai cô kia dùng lực mạnh hơn một chút.

"Đừng lo lắng, chúng ta sẽ làm phẫu thuật sớm thôi."

"Em biết." Hạ Nhược Tâm nắm chặt túi giấy trong tay, rót cuộc cũng cười, đúng vậy, phẫu thuật xong, con gái cô sẽ trở nên khoẻ mạnh.

Thẩm Vi đi theo sững sờ nhìn, hoá ra đứa nhỏ này bị bệnh nan y như vậy.

Cô ngẩng đầu, hỏi người đang đứng phía sau Hạ Nhược Tâm, "Xin hỏi vị này là?" Trước giờ cô chưa từng nghe Hạ Nhược Tâm nhắc tới người này, cô còn cho rằng, Hạ Nhược Tâm chỉ biết có một mình Sở Luật thôi chứ.

"Xin chào, cô Thẩm, tôi là Cao Dật, là người hiến tủy cho Tiểu Vũ Điềm." nếu không phải người phụ nữ này có ý tốt, anh tuyệt đối sẽ không cùng cô ta nói nhiều thêm nữa câu, nếu cô ta làm tổn thương Hạ Nhược Tâm hoặc Tiểu Vũ Điềm, anh tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

À, hoá ra là như thế, vậy đứa bé này không sao rồi, cô tin, đứa trẻ ngoan như vậy, nhất định sẽ hạnh phúc.

"Được, giờ tôi phải đi rồi, nếu có cơ hội tôi sẽ lại đến thăm Tiểu Vũ Điềm."

Cô bồng đứa bé lên, nụ cười chân thật, nụ cười của cô trước nay vốn đều giả tạo, chỉ có lúc này, mới là thật tình.

Cao Dật đi qua ôm Tiểu Vũ Điềm về, Tiểu Vũ Điềm lắc tay, "Chào dì ạ!" mà bé nói xong, lại thấy mệt, ngáp một cái, bé dựa vào ngực Cao Dật trong, chậm rãi khép mắt.

"Cám ơn cô, Thẩm Vi." Hạ Nhược Tâm cầm túi giấy, ôm siết trong ngực, cô sẽ còn đứa bé, nhất định sẽ.

Thẩm Vi xoay người, giống như lúc tới, bóng dáng màu đen dần biến mất trong tầm nhìn

Cô nói đúng, nếu không có cô ấy, có lẽ hiện tại cô đã không phải cô như bây giờ, mà cuối cùng cô cũng hiểu ra, Thẩm Vi từ trước tới nay đều chăm sóc cô, như vậy nên trong hoàn cảnh ấy cô mới không mất đi trình tiết. Cô không bị hủy, thật sự không. Nhưng mà, cô vẫn ô uế. Phụ nữ từ đó ra, làm gì có ai còn trong sạch.

"Tiểu Vũ Điềm mệt rồi, chúng ta mang nó đi ngủ đi." Cao Dật một tay ôm Tiểu Vũ Điềm, một tay kéo tay Hạ Nhược Tâm, anh chẳng hỏi cái gì, cũng không nói cái gì, giống như Thẩm Vi nói, anh không muốn ép cô, nếu có một ngày, cô muốn nói cho anh, như vậy, tự nhiên sẽ nói.

"Ừ." Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, đi theo anh, Cao Dật cẩn thận để Tiểu Vũ Điềm lên giường, sau đó đắp chăn cho bé, thân thể đứa nhỏ cực kỳ suy yếu, vậy nên rất dễ chìm vào giấc ngủ.

"Đừng lo lắng, nó không sao đâu." Cao Dật lạo đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, biết cô đang nghĩ cái gì, mà anh cũng sẽ không để Tiểu Vũ Điềm xảy ra chuyện.

Hạ Nhược Tâm vô lực cười, sau đó ngồi bên giường bệnh.

Cao Dật nhẹ nhàng thở dài một hơi, cong tay, ôm vai Hạ Nhược Tâm, để cô dựa vào người mình, "Em có thể tin tưởng anh."

Hạ Nhược Tâm sững sờ, sau đó mới tựa đầu lên vai anh, cô tin tưởng, cô thật sự tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 334

Cửa nhẹ nhàng mở ra, bác sĩ đi đến, lúc nhìn thấy tình cảnh trong phòng, chợt nghĩ, Cao tiên sinh đối xử với họ thật tốt, như vậy ông cũng có thể yên tâm, cũng vui thay cho cô Hạ và Tiểu Vũ Điểm, Cao tiên sinh là một người tốt.

"Anh Cao, anh cần phải kiểm tra thân thể, chuẩn bị cho cuộc tiểu phẫu, Tiểu Vũ Điểm không đợi được lâu."

Cao Dật ngắt lời bác sĩ, nói thẳng, "Tôi cũng là bác sĩ, tới thời điểm tôi đã làm kiểm tra toàn diện rồi, lúc nào cũng có thể tiến hành phẫu thuật."

Bác sĩ lại cảm thấy ngoài ý muốn, anh Cao này là bác sĩ á, một chút cũng không giống, trông giống một doanh nhân thành đạt thì đúng hơn, so với anh Sở kia, dường như là một chút cũng không kém.

"Ừ, tôi biết rồi. Như vậy tôi sẽ đi sắp xếp thời gian làm phẫu thuật." Sau khi nói xong, ông liền đóng cửa lại, cần làm phẫu thuật càng sớm càng tốt, bọn họ cũng đều biết.

"Anh không giống một cái bác sĩ." Hạ Nhượng Tâm mở mắt, nghiêm túc đánh giá anh, ngũ quan rõ ràng, phá lệ lập thể, tuy rằng không quá mức tuấn mỹ, nhưng cũng vô cùng nam tính, mày rậm mắt to, môi hình nhỏ bé, vừa thấy đã biết không phải một người dễ trêu chọc.

Tuy rằng biết anh là bác sĩ, nhưng cô vẫn không thể nào liên tưởng được, nếu không phải từng nhìn thấy anh mặc quần áo bác sĩ, cô cũng không cách nào nghĩ đến, anh sẽ là một bác sĩ, lại còn là một bác sĩ y đức.

"Anh không giống, vậy em nói anh giống cái gì?" Cao Dật nhướn mày cười, những lời này anh nghe quá nhiều, nhưng anh thật sự là bác sĩ, còn là bác sĩ nổi tiếng.

"Như sát thủ ý." Hạ Nhượng Tâm nghiêm túc phân tích, bộ dáng của anh lúc nào cũng cao thâm khó đoán.

"Thật sự không biết em ngốc hay là ngây thơ? Anh không tài nào tưởng tượng nổi em lại là mẹ của một đứa trẻ ba tuổi." Cao Dật búng trán cô, mà động tác như vậy, lại làm trán Hạ Nhượng Tâm hơi ửng lên, tựa hồ là hiện khỏe mạnh hơn rất nhiều.

"Thì em đâu có thông minh lắm đâu." Hạ Nhượng Tâm lầm bầm nói, cô thật sự không thông minh, nếu không cũng sẽ không phải chịu nhiều thương tổn như vậy, nếu cô thông minh, như vậy cô đã biết cách tự bảo vệ mình, sẽ cách người đàn ông vô tình ấy rất xa.

"Không thông minh cũng tốt, quá thông minh sẽ rất mệt." Cao Dật để Hạ Nhượng Tâm dựa vào ngực mình, anh thích nhất khuôn mặt hơi hồng hồng này của cô, cô là một người rất đơn giản, trong lòng nghĩ cái gì đều hiện hết lên mặt.

"Đừng giãy giụa, cứ như vậy đi, anh đã nói rồi, nếu em mệt mỏi, vậy giao hết cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 335

Tay anh đè vai Hạ Nhượng Tâm xuống, ôm cô, người phụ nữ này, kỳ thật từ bốn năm trước, đã bước vào lòng anh rồi, hiện tại, coi như bọn họ có duyên phận đi.

Anh cúi đầu, lúc này, người phụ nữ trong ngực lại nhắm mắt, không hề có ý đề phòng, nụ cười trên môi anh càng thêm rõ ràng.

Anh không phải người quá mức để ý, sẽ không để ý cô có từng kết hôn hay không, cũng sẽ không để ý cô có một đứa con, anh chỉ biết cô là lựa chọn anh muốn. Đến nỗi Tiểu Vũ Điểm, anh cũng rất thích.

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng lật người, nhét ngón tay nhỏ vào trong miệng.

"Mẹ, chú....." bé thỉnh thoảng gọi, mà bé đã chấp nhận Cao Dật, ai đối tốt với bé, ai đối xử không tốt với bé, bé biết, bé vẫn luôn biết.

Trong văn phòng của bác sĩ chủ trị, Cao Dật cảm bệnh án của Tiểu Vũ Điểm lên xem, mà bác sĩ này cũng bắt đầu tin Cao Dật thật sự là bác sĩ, hơn nữa y thuật của anh còn rất cao.

Phương án phẫu thuật đã được sửa lại, m càng thêm an toàn, càng thêm hoàn mỹ.

"Được, cứ như vậy đi, ngày mai sẽ phẫu thuật, tất cả mọi người đều không có ý kiến gì chứ?" Cao Dật đứng lên, đem ca bệnh đặt ở một bên, hỏi mấy người trước mặt.

"Ừ, rõ rồi." tất cả đều đồng ý, đối với cuộc phẫu thuật này, bọn họ đều vô cùng nghiêm túc.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm, ngón tay khẽ chạm lên khuôn mặt nhỏ, "Tiểu Vũ Điểm, sợ không?" Anh nhìn đôi mắt trong veo của đứa trẻ trong ngực, sẽ nhanh thôi, bé có sợ hãi không? Một đứa trẻ còn nhỏ như thế.

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, "Không sợ, có chú rồi." Bé đập đôi chân không mang giày, tay ôm lấy cổ Cao Dật, thật sự, có chú ở đây, bé không sợ.

Phải dừng cảm, chú mới thích, anh nhẹ nhàng xoa má Tiểu Vũ Điểm, ôm bé càng chặt hơn.

Hạ Nhược Tâm đã đi tới, tuy rằng cô vẫn luôn cố gắng khiến mình trấn định, đừng hoảng loạn, nhưng mà, cô vẫn thấy sợ hãi.

Cô ngẩng đầu nhìn Cao Dật, lại nhìn Tiểu Vũ Điểm đang nằm trong ngực anh, vành mắt bắt đầu phấp phồng, nói không căng thẳng là giả.

"Em đang lo lắng cho Tiểu Vũ Điểm à?" Cao Dật một tay bế Tiểu Vũ Điểm, tay kia chạm lên mặt Hạ Nhược Tâm độ ẩm nơi đầu ngón tay anh làm Hạ Nhược Tâm vỡ oà, nước mắt ào ào chảy xuống.

Ngón tay Cao Dật hơi run, tựa hồ bóng tay, hoặc cũng có thể là bóng cả trái tim.

Hạ Nhược Tâm gạt đầu một cái, tuy rằng luôn nói không có gì nguy hiểm, nhưng cô vẫn thấy lo.

"Em lo lắng cho anh à?" Cao Dật nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, hỏi lại.

Hạ Nhược Tâm sững sốt, sau đó gạt đầu.

Cao Dật cong môi cười, mà Tiểu Vũ Điểm thật không rõ trước mắt đang xảy ra chuyện gì, vì sao mẹ lại khóc còn chú thì đang cười?

"Không phải sợ, anh và bé sẽ không có việc gì, phải không, Tiểu Vũ Điểm." Cao Dật thu tay về, cổ vũ đứa bé đang nằm trong ngực, anh biết, bé nghe hiểu, nó thông minh lắm.

"Vâng," Tiểu Vũ Điểm dùng sức gạt đầu một cái, sau đó vươn tay, ôm cổ Hạ Nhược Tâm, "Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm và chú sẽ dừng cảm, sẽ không sợ đau." Bé cọ lên mặt mẹ, sau đó hôn hôn một cái.

"Mẹ ơi, cũng hôn Tiểu Vũ Điểm đi." đôi mắt bé biến thành vàng trắng non cong cong, cười vô cùng đáng yêu.

"Được." Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng hôn con một cái, mà Tiểu Vũ Điểm lúc này lại chui về ngực Cao Dật, cũng hôn mặt Cao Dật một cái.

Cao Dật vỗ về khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, cười ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 336

"Chú ơi, sao chú còn chưa hôn Tiểu Vũ Điểm?" Bé bẹp miệng.

"Được, chú hôn." Cao Dật buồn cười chọc bé, sau đó hôn một cái.

"Chú ơi, chú chưa có hôn mẹ á." bé chỉ tay vào Hạ Nhược Tâm, Cao Dật cùng Hạ Nhược Tâm hai người đồng thời sững sốt, bọn họ khác nhau mà, là nam và nữ, không phải trẻ con.

Đôi mắt Cao Dật hiện lên sự nhu hoà, anh nguyện ý.

Anh đến gần Hạ Nhược Tâm, lại nhìn thấy sự ngượng ngùng xấu hổ trên mặt cô, thật đúng là ngoài ý muốn.

Hoá ra mẹ và con gái đều đáng yêu giống nhau.

Khuôn mặt Cao Dật không ngừng phóng đại, thậm chí còn có thể thấy được lông mi cực dài của anh, còn có sống mũi cao thẳng vô cùng.

Hơi thở thuộc về Cao Dật phả lên mặt cô, cô hơi hơi rụt người lại, nhưng cũng không né tránh, bởi vì, đây là con gái cô yêu cầu, càng bởi vì, cô phát hiện mình kỳ thật không cảm thấy chán ghét sự tiếp cận của anh

Hơi thở nam tính thuần hậu. Cũng rất sạch sẽ, trên người anh cũng không có quá nhiều hương vị, có cũng chỉ là mùi sữa tắm nhàn nhạt, cực kỳ dễ người.

Môi Cao Dật nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt cô, lúc ngược mắt lên, có ý cười hơi nhạt.

Cô căng thẳng.

Rồi sau đó anh rời đi, cũng không ở lại lâu, bởi vì, anh sợ, cô sẽ căng thẳng đến phát ngất luôn.

"Được rồi Tiểu Vũ Điểm, chú hôn rồi, chúng ta đi phẫu thuật nào." Anh nắm bàn tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm

Sau đó quay đầu lại đuổi một cái tay khác ra.

"Đưa bọn anh vào đi, Nhược Tâm" không phải lần đầu tiên được anh gọi như thế, nhưng mỗi lần đều làm Hạ Nhược Tâm cảm thấy vô cùng xúc động. Cô đuổi tay, Cao Dật nắm lấy, lại phát hiện tay cô đỏ đầy mồ hôi, anh thở dài, mặt ngoài nói không căng thẳng, nhưng thật ra cô lại căng thẳng muốn chết. Cả người cũng căng ra, anh không lo cho mình hay Tiểu Vũ Điểm, anh chỉ lo cho cô, anh sợ cô sẽ căng thẳng quá mà ngất luôn trước cửa phòng tiểu phẫu.

"Không cần lo lắng, bọn anh sẽ ra nhanh thôi." nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm, Cao Dật lại an ủi cô, cô căng thẳng quá rồi. Cần phải nghỉ ngơi lại cho tốt.

"Vâng." Hạ Nhược Tâm đỏ mặt đồng ý, nhưng đồng ý thì đồng ý, không yên tâm, vẫn là yên tâm

Hiện tại cô còn không bằng Tiểu Vũ Điểm, xem đi, Tiểu Vũ Điểm còn đang chơi cúc áo của Cao Dật, chỉ có cô, căng thẳng vô thố.

Mà lúc này, bác sĩ đã chờ bọn họ ngoài phòng tiểu phẫu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 337

Cao Dật buông lỏng tay Hạ Nhược Tâm ra, sau đó đi lên phía trước, đặt tay trên mặt cô, "Nhớ, không được xiu, phải chờ bọn anh ra, biết không?"

Ngón tay vuốt lên mặt cô, đem lại cho cô dừng khí.

"Vâng." Hạ Nhược Tâm muốn đồng ý, nhưng lại có gì ngại nơi cuống họng.

"Bọn anh vào đây." Cao Dật rút tay về, vẫn cười như cũ, anh cúi đầu, nhìn đứa bé trong ngực.

Anh ôm Tiểu Vũ Điểm lên trên giường bệnh, đắp chăn lên, "Đừng có lo lắng, biết không? Chú luôn ở đây rồi."

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gật đầu một cái, cười ngọt ngào, Tiểu Vũ Điểm không sợ, Tiểu Vũ Điểm là đứa bé ngoan.

"Ngao!" Cao Dật xoa cái đầu tròn của Tiểu Vũ Điểm, nằm lên trên một chiếc giường khác. Đây không phải một người làm phẫu thuật, là hai người, cánh cửa từ từ đóng lại, cuối cùng chỉ có Hạ Nhược Tâm một mình đứng nơi đó, cô bịt kín miệng, không cho mình khóc thành tiếng.

Cô sẽ chờ bọn họ ra, nhất định sẽ.

Trong phòng tiểu phẫu, Tiểu Vũ Điểm vươn tay, "Chú ơi....." Bé vừa gọi Cao Dật, tay vừa dùng sức đuổi ra.

Cao Dật cười, nắm lấy tay bé.

"Chú ơi, Tiểu Vũ Điểm không sợ, chú cũng không phải sợ." Dù còn nhỏ nhưng bé đã học được cách an ủi người khác.

Được, chúng ta đều không sợ, Cao Dật nắm chặt tay đứa nhỏ, bên môi là nụ cười nhẹ ôn hoà.

Hạ Nhược Tâm một mình ngồi ngoài phòng giải phẫu, nhìn chăm chăm vào đèn nhấp nháy đỏ trước cửa phòng, tay cô vịn vào nhau, lòng bất ổn.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng rốt cục mở ra, cô đứng lên, lại cảm thấy thế giới là một mảnh mơ hồ, cứ như vậy ngã xuống ghế nghỉ chân, quá nhiều áp lực khiến cô không chịu nổi.

Trong phòng bệnh, ấm áp ôn hoà, không có cảm giác lạnh băng của bệnh viện, có lẽ là vì tâm trạng không tệ.

Hạ Nhượng Tâm nhỏ giọng đi tới bên giường, lâu lắm rồi cô mới cười lại như thế.

Giải phẫu rất thành công, thậm chí có thể nói là hoàn mỹ, lại qua mấy ngày nữa, Tiểu Vũ Diễm có thể xuất viện, rồi không lâu sau, bé sẽ khoẻ lại như thường.

Cô cúi người hôn lên mặt đứa trẻ đang ngủ say, sau đó lại đi sang một giường bệnh khác.

Cao Dật cũng không có việc gì, nhưng quá mệt, cho nên đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Cô ngồi ở mép giường, thấy được mồ hôi trên trán anh, vờn tay lau giúp anh,

Khuôn mặt anh rất ấm, giống như con người của anh vậy

Tay cô ngừng lại thật lâu, rồi phát hiện cái gì, thế mà cô lại đi chiếm tiện nghi của một người đàn ông, cô vừa định rút tay về, lại bị người đè lại.

"Lo lắng cho anh à?" Cao Dật đã tỉnh lại từ lúc nào, anh cười, đồng thời nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Hạ Nhượng Tâm, nhiệt độ cơ thể cô vẫn luôn rất thấp, cho nên, có thể nhìn ra, tình trạng sức khoẻ hiện tại của cô rất kém, cần phải điều trị cho tốt.

Hạ Nhượng Tâm gật đầu một cái, cô muốn rút tay về, nhưng thử hồi lâu, phát hiện vô pháp tránh được, cuối cùng chỉ có thể để anh nắm như vậy.

Tay anh rất ấm, làm cho cô có cảm giác thực thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 338

Cao Dật ngồi dậy, mà Hạ Nhượng Tâm vội vàng vờn tay còn lại ra, muốn ngăn cản anh, "Anh cứ nằm đi." trong mắt tràn ngập lo lắng, anh mới vừa làm phẫu thuật xong, nên nghỉ ngơi mới đúng.

"Không có việc gì, em quên anh cũng là bác sĩ à, thân thể anh anh biết mà." Cao Dật cười nói, vẫn ngồi dậy, anh buông tay Hạ Nhượng Tâm ra, đổi lại thành nắm tay kia, sau đó kiểm tra, sờ đến chỗ khớp xương đã lành lại của cô.

Hạ Nhượng Tâm hơi nhú mồm, bởi vì có chút đau.

"Đau?" Cao Dật hỏi

"Vẫn tốt." Hạ Nhượng Tâm chưa nói lời thật, kỳ thật không phải đau, đã đau bốn năm, đặc biệt là khi trời mưa, sẽ càng thêm đau, sẽ đau đến phát khóc.

"Vì cái gì không đi chữa bệnh? Lúc ấy anh nhớ anh nói với em, là ba năm trước." Cao Dật buông tay, sau đó lại nắm chặt bàn tay trái vô lực của cô, bàn tay này, hiện tại muốn chữa, khó, rất khó

Hạ Nhượng Tâm vẫn cúi đầu, cắn môi, không biết nên trả lời thế nào. Kỳ thật, cô cũng muốn chữa, chỉ là, không có cách nào.

"Nhượng Tâm, nói cho anh." Cao Dật rất kiên trì, bàn tay nắm lấy tay cô tăng thêm sức lực

Hạ Nhượng Tâm hơi rừ mắt

"Bởi vì nhà rất nghèo, em không có tiền đi khám bệnh, khi đó Tiểu Vũ Diễm vừa mới sinh ra, nó thường xuyên sinh bệnh, ngoại trừ giặt quần áo thuê giúp hàng xóm, em còn phải làm việc ở cửa hàng tạp hoá, lúc ấy, em đều mang theo Tiểu Vũ Diễm cùng đi làm. Em buộc nó trên người, chỉ cần em cúi đầu, là có thể nhìn thấy khuôn mặt của con."

"Lúc ấy em rất nghèo, một ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm, Tiểu Vũ Diễm cũng chỉ có thể uống cháo bột, thậm chí ngay cả sữa bột cũng chưa bao giờ được uống."

"Nhà em rất nghèo, thật sự rất nghèo." Cô ngược mặt, trong mắt là nước mắt chảy tràn, "Lúc ấy, em thậm chí còn không dám khóc, sợ là khóc rồi không ngừng được, bởi vì, em biết, nước mắt của em chẳng có ai thương, em còn phải thương đứa con của mình."

"Lúc ấy, nó mới chỉ có mấy tháng, khi đó nhỏ cỡ nào."

Cao Dật buông lỏng tay Hạ Nhượng Tâm ra, sau đó ôm lấy bả vai cô, kéo vào ngực mình, "Về sau sẽ không, về sau có anh rồi."

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ thương tiếc một người phụ nữ nào, hết thấy của cô, giống như nam chân, không ngừng hút lấy anh, một người phụ nữ vô cùng đáng thương, một người phụ nữ vô cùng kiên cường, có ai lại làm tổn thương một con người thiện lương như vậy?

Lần đầu tiên có người để dựa vào, mặc kệ có thể dựa vào bao lâu, cô đều cảm thấy trân quý, cô giống như Tiểu Vũ Điềm, nắm chặt áo Cao Dật.

Cao Dật cúi đầu, ghi tạc trong lòng từng động tác của cô, anh giờ tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, sau đó cùng cúi nói giỡn.

"Sao anh có cảm giác em không phải Hạ Nhược Tâm, mà là Tiểu Vũ Điềm, cuối cùng anh cũng hiểu rồi, thói quen thích bám người của nhóc con kia là ở đâu ra, hoá ra thừa hưởng từ mẹ."

Hạ Nhược Tâm xấu hổ buông tay, mà Cao Dật lại cười ôn hòa, "Không quan trọng, em cứ nắm đi, anh không để ý." Anh duỗi cánh tay, ôm cô vào lòng.

"Nhược Tâm, anh hỏi em một chuyện có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 339

"Vâng." giọng nói rầu rĩ của cô truyền đến, tay vẫn nắm lấy áo Cao Dật, cô không muốn buông ra, sự ảm áp chẳng mấy khi mới có làm cô thấy lưu luyến.

"Nói cho anh biết, ở ngoài phòng phẫu thuật có té xỉu không?"

Hạ Nhược Tâm trầm mặc nửa ngày, cuối cùng vẫn thừa nhận.

"Em xin lỗi, em không lo được cho mình."

"Vậy là anh lại đoán đúng rồi." Cao Dật ha hả cười.

"Thôi được rồi, không cần để ý, nếu em thật sự có thể kiên trì đến bây giờ, như vậy, sẽ không phải em." Cao Dật cũng không trách cứ, chỉ là người phụ nữ này có khi thật quá mức đáng yêu, so với con gái cô còn đáng yêu hơn nhiều, thành thật, luôn làm người ta muốn cười.

Hạ Nhược Tâm cảm nhận được lồng ngực Cao Dật chấn động, còn thấy anh cười, không khỏi cũng thả lỏng một chút, bất quá, đúng là anh đang cười, hơn nữa còn là giấu cợt cô, cô nhủ thầm, phát hiện người đàn ông này có vẻ như rất thích trêu chọc cô.

Mà tư thế lúc này của bọn họ, quả thực là muốn bao nhiêu mờ ám liền có bấy nhiêu mờ ám.

"Được rồi, chắc anh đói rồi đúng không, em đi chuẩn bị đồ ăn đây, còn cả Tiểu Vũ Điềm nữa." cô tìm một cái cốc, trộm lau nước mắt trên mặt, mới phát hiện, ngực áo Cao Dật đã bị cô khóc ướt một mảng lớn.

Rõ ràng một mảng lớn, rõ ràng là nước mắt, nhưng lại khiến người ta tưởng là nước miếng.

Đều nói phụ nữ được làm từ nước, thoát nhìn hiện tại thì đúng là như thế. Cao Dật cúi đầu nhìn ngực áo, hơi mỉm cười, anh không ghét bỏ, một chút cũng không ghét bỏ, bởi vì quyền khóc là của cô, như thế này không phải cũng rất tốt sao?

Hạ Nhược Tâm có chút ngượng ngùng, chạy vội ra ngoài, lại không ra, cô cũng không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Nụ cười trên môi Cao Dật càng thêm rõ, quả nhiên là một người phụ nữ đáng yêu, đương nhiên còn có một đứa con gái đáng yêu, anh quay đầu, đứa bé trên giường bệnh vẫn đang ngủ, lông mi dài trên khuôn mặt nhỏ, dưới ánh đèn, làn da trắng nõn vô ngần, gần như là trong suốt.

"Nhóc, con không sao là tốt rồi, con xem, chuyện chú đồng ý với con, chú đã làm được rồi, cho nên, con cũng phải đồng ý với chú là khoẻ nhanh lên, bởi vì mẹ con đã quá vất vả rồi. Con phải ngoan, nhất định phải ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 340

Khả năng phục hồi sức khoẻ của người lớn tốt hơn trẻ con rất nhiều, vài ngày sau, Cao Dật đã có thể xuống giường đi lại, nhưng Tiểu Vũ Điềm vẫn muốn nằm chịch, mà bé cũng không có cảm giác tích mịch gì, bé có một con búp bê là đủ rồi, hiện tại lại có chú chăm sóc, không biết bé có bao nhiêu vui vẻ đâu.

Chỉ là, lúc này, bé lại đang giận dữ với Hạ Nhược Tâm, khuôn mặt nhỏ quay qua, môi trề ra, "Mẹ, Tiểu Vũ Điềm không uống cái kia, Tiểu Vũ Điềm lớn rồi, không uống sữa, không uống sữa." đầu lắc như trống bỏi.

Hạ Nhược Tâm bắt đầu đi lắc lắc bình sữa trong tay, thứ này có dinh dưỡng nhất, nếu con không uống cái này thì uống cái gì đây, cũng không thể dứt cháo mãi được chứ?

"Làm sao vậy?" Cao Dật từ bên ngoài đi vào, trong tay anh cầm hai cái bát, là hai bát canh trứng mới mua. Anh đặt bát qua một bên, đi tới, cúi xuống nhìn Tiểu Vũ Điềm.

"Tiểu Vũ Điềm, con không ngoan." giọng điệu rất nhẹ, mà Tiểu Vũ Điềm chỉ cúi đầu, tay vò vò, "Nhưng mà Tiểu Vũ Điềm, không muốn uống sữa, Tiểu Vũ Điềm lớn rồi, không phải trẻ con."

Cao Dật cúi tay, ôm Tiểu Vũ Điềm vào lòng, sau đó lấy bình sữa từ tay Hạ Nhược Tâm, anh để Tiểu Vũ Điềm ngồi trên đùi mình, sau đó hơn lắc bình sữa.

"Tiểu Vũ Điềm, con phải biết rằng, có nhiều đứa trẻ lớn hơn con nhưng vẫn uống sữa bình, hơn nữa, con mới ba tuổi, ở trong lòng mẹ con và chú, con còn chưa có lớn đâu, con còn nhỏ." anh hơi nheo mắt nhìn Tiểu Vũ Điềm, rất vừa lòng với trạng thái của bé lúc này, khuôn mặt nhỏ rất cute cũng có một ít huyết sắc, hình như còn nhiều thịt hơn, chắc chắn không lâu nữa sẽ trở thành khuôn mặt phúng phính như quả táo mà anh thích nhất.

"Mau nào, uống đi." anh đặt bình sữa vào trong tay Tiểu Vũ Điềm, lại xoa cái đầu tròn của bé, "Con là trẻ con, không ai cười con đâu." tựa hồ là đã sớm biết Tiểu Vũ Điềm nghĩ cái gì, cách Cao Dật khuyên cô vẫn luôn rất đặc biệt.

"Con uống xong rồi, chú mua cho con canh trứng, ngon lắm, một hồi uống xong sữa, chú lại cho con uống cái kia, nhé?"

Tiểu Vũ Điềm vừa nghe có canh trứng, liền cúi đầu, hai cái tay nhỏ cầm bình sữa lên uống, đôi mắt còn thỉnh thoảng còn nhìn hai cái bát trên bàn, bé giống mẹ, thích ăn canh trứng.

"Nhược Tâm, cầm một bát canh trứng lại đây." Cao Dật ngẩng đầu, nói với Hạ Nhược Tâm vẫn đang ngăn người, con gái cô, giờ lại nghe lời Cao Dật, còn ngoan ngoãn nghe lời hơn lúc nghe cô nói.

Cao Dật buồn cười trước cô nàng ngờ ngạc này, không phải cô cho rằng con gái mình bị anh cướp mất rồi chứ.

"A, vừa rồi anh nói gì đó?" Hạ Nhược Tâm ngượng ngùng nói, không phải cô cố ý, chỉ là do mãi nghĩ quá thôi.

Cao Dật đỡ tay lên trán, "Nhược Tâm, anh bảo mang bát canh trứng qua đây." trong lòng anh lúc này là nhóc con kia, không thể động đây được.

"Vâng." Hạ Nhược Tâm vội vàng đi qua, bê bát canh trứng, nóng quá.

Cô đặt bát lên trước mặt Cao Dật, tưởng anh muốn uống.

Nhưng Cao Dật lại đẩy về phía cô.

"Em uống đi, chắc lâu rồi chưa ăn cơm, uống nhiều một ít, như vậy thân thể mới có thể tốt lên được, bằng không, chờ Tiểu Vũ Điềm mập lên, em muốn ôm cũng chẳng ôm nổi con bé đâu." Mà Tiểu Vũ Điềm nghe được tên mình, ngẩng đầu lên, sau đó tiếp tục uống sữa, cái miệng nhỏ uống bình sữa, hiện tại bé chỉ có thể uống, không thể nói chuyện, bằng không sẽ không ngoan.

"Em....." Hạ Nhược Tâm phồng cả tay, cô hít mũi, trước nay chưa từng có ai quan tâm đến cô, có đói không, có lạnh không, có mệt không. Chỉ có anh, đột nhiên cô thấy mắt ươn ướt, cô vội vàng cúi đầu, không muốn để anh thấy.

"Đúng vậy, nhanh uống đi, kia còn một bát là của Tiểu Vũ Điềm." Cao Dật cười ôn hoà, cúi đầu, lại xoa má Tiểu Vũ Điềm.

"Con cũng uống nhanh lên, bằng không lát nữa canh trứng nguội hết đó, xem lần sau con có dám không nghe lời mẹ nữa không, không uống sữa là không có canh đâu." "

Tiểu Vũ Điềm uống sữa, không ngừng gật đầu, uống một ít sữa bình mà được uống nhiều cái khác, về sau bé sẽ nghe lời mẹ.

Hạ Nhược Tâm bê bát lên, đặt bên môi, hương thơm vô cùng, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341

Cô uống một ngụm, dư vị khiến cô thấy cực kỳ thỏa mãn, thơm thơm ngọt ngọt, so với tương tượng còn thơm ngon hơn nhiều

"Nhược Tâm" Cao Dật đột nhiên gọi.

"Dạ?" Hạ Nhược Tâm buông bát, không rõ, anh còn gì muốn nói sao?

"Anh cũng đói bụng, Nhược Tâm, nhớ, một chút nhớ để lại nửa bát cho anh, một bát kia là của Tiểu Vũ Điểm, em sẽ không để anh cướp đồ của Tiểu Vũ Điểm chứ? Người lớn không thể lừa trẻ con."

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gạt đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cái bát trên bàn, đó là của Tiểu Vũ Điểm, chú đồng ý rồi.

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ bê bát trong tay, để lại cho anh một nửa, nhưng mà, cái này cô đã uống rồi, anh không chê sao?

"Mau uống đi, anh còn bị đói đó." Cao Dật lại thúc giục cô, a, kỳ thật, anh chỉ chọc cô chơi thôi, "Anh rất đói bụng, đừng quên nhé, anh và Tiểu Vũ Điểm đều là người bệnh."

Hạ Nhược Tâm vội vàng đem chén đặt ở bên miệng, cô cũng quên mất, anh là người bệnh, tuy rằng hiện tại trông anh tốt lên rồi, nhưng dù sao vẫn chỉ là một người bệnh thôi, cô chỉ uống thêm mấy ngụm, cho đến khi còn lại một nửa, cô mới đưa bát lại cho Cao Dật.

Mà Cao Dật không khách khí tiếp nhận, uống sạch, chẳng để bụng đến chuyện cô đã uống rồi.

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ thấy xấu hổ, tay cũng không biết phải đặt ở đâu.

Cao Dật uống xong, anh có cảm giác, đây chính là bát canh ngon nhất mà anh được uống từ lúc sinh ra cho tới giờ. Anh buông bát xuống, phát hiện đứa bé trong ngực đang tròn mắt nhìn anh.

"Chú ơi, Tiểu Vũ Điểm uống xong rồi." bé lắc lắc bình sữa, bên trong trông tròn.

"Con không sợ ăn no vỡ bụng luôn à?" Chọc cái mũi nhỏ của bé, anh nhận lấy bát canh trứng Hạ Nhược Tâm vừa đưa sang.

"Con ăn thật đúng là nhiều, đúng là con heo, mẹ với chú chỉ uống hết một bát. Con này một đĩa nhóc con, lại ăn hết hai suất luôn rồi."

Mà Tiểu Vũ Điểm chỉ cười khanh khách.

Bởi vì, bé thích ăn á.

"Rồi này, tới ăn đi." Cao Dật cầm lấy cái muỗng dứt cho bé, còn thỉnh thoảng lau khoé miệng bé, kiên nhẫn mười phần, đứa nhỏ này, thật đúng là biết cướp đoạt lòng người, làm người ta thật sự không thể ghét được.

"Nhược Tâm, Tiểu Vũ Điểm sẽ sớm khỏe thôi, đến lúc đó mình dẫn bé đến công viên trò chơi nhé?" Cao Dật vừa dứt cho Tiểu Vũ Điểm, không dám ngắt đầu, bằng không lại dứt lên mặt bé luôn.

Mà nghe được lời như vậy, Hạ Nhược Tâm đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, hình như lâu rồi cô không đưa Tiểu Vũ Điểm đi, có khi cho dù muốn đi, cũng chỉ mang nó đến xem hoa cỏ, những cái có thể chơi, Tiểu Vũ Điểm trước nay đều chưa bao giờ được chơi.

"Vâng." đôi mắt cô ê ẩm, bây giờ nhất định cô sẽ để con đi chơi một lần, cô sẽ nỗ lực kiếm tiền.

"Nhược Tâm" Cao Dật đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, nhìn ra sự thương tâm trong mắt cô, người phụ nữ này lại nhớ đến những chuyện trước kia, đúng vậy, khổ lâu rồi, lâu, đến mức cô chỉ nhìn thấy cái khổ.

"Em lại quên à, anh nói rồi, hết thấy còn có anh, em đừng lo gì cả, em không tin anh sao?"

Cao Dật vô cùng nghiêm túc, Hạ Nhược Tâm cúi đầu, không dám nhìn anh.

Không phải không tin, mà là không dám. Thật sự không dám.

"Được rồi, anh không ép em, có một số việc, nói là vô dụng, tự em thấy được thì sẽ tin, em đúng là cố chấp." tay anh nắm lấy bả vai cô, mà anh quay đầu, cười.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 342

Hạ Nhượng Tâm nhìn theo ánh mắt anh, cũng không khỏi phì cười.

Tiểu Vũ Diễm một tay cầm muỗng nhỏ, trên mặt, toàn bộ đều là canh, giống như vừa rửa qua vậy, mà tay nhỏ vẫn không ngừng tự đút cho mình, lúc phát hiện Cao Dật và Hạ Nhượng Tâm đang nhìn, bé toét miệng ra cười, bé có thể tự ăn á. Chỉ là bé không rõ, vì sao, ăn đến miệng chỉ còn lại ít như vậy nhỉ.

Cao Dật duỗi tay xoa cái đầu dứa của Tiểu Vũ Diễm, còn nói là trưởng thành, rõ ràng vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi, ăn còn chẳng biết đường ăn.

Hạ Nhượng Tâm ngồi xuống, cầm lấy cái bát trong tay Tiểu Vũ Diễm, sau đó lau sạch canh trên mặt bé, thật đúng là lằng nhằng, con gái cô, phải biết rằng, trước kia họ rất hiếm khi được ăn trứng.

"Mẹ ơi ăn." Tiểu Vũ Diễm đưa bát cho mẹ, cực kì hào phóng, mà bé vẫn cho rằng Hạ Nhượng Tâm muốn ăn nữa.

"Mẹ ăn rồi, cho nên cái này là của Tiểu Vũ Diễm, phải ăn nhiều mới khoẻ lên được, như vậy tóc Tiểu Vũ Diễm mới mọc dài ra, rất nhanh là có thể được dùng nợ bướm."

Tiểu Vũ Diễm nhớ kỹ lời mẹ, mà bé biết, nhất định bé sẽ ngoan ngoãn ăn cơm với uống sữa, về sau cũng sẽ nghe lời mẹ.

Hạ Nhượng Tâm cầm cái muỗng đút cho con, không lâu sau, một chén canh trứng gà đã nằm trong bụng bé, Hạ Nhượng Tâm lại lo lắng sờ lên bụng con, đầu tiên là uống sữa bò, giờ uống hết một bát canh, bụng không trướng sao?

Quả nhiên, bé hơi thở dài một hơi, tức bụng, giống một quả dứa hấu.

"Đi, Tiểu Vũ Diễm đi với chú ra ngoài cho tiêu cơm."

Cao Dật bế Tiểu Vũ Diễm lên, mà Hạ Nhượng Tâm vẫn thấy lo lắng, "Tiểu Vũ Diễm thật sự có thể đi chứ?"

"Yên tâm đi, không sao đâu, đi ra ngoài một chút vẫn được." Cao Dật an ủi cô, Hạ Nhượng Tâm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, lời anh nói, có thể tin được.

Cô lấy quần áo cho bé, giày nhỏ, giúp bé mặc vào, mà Tiểu Vũ Diễm lại không ngừng cười, chân nhỏ cũng thỉnh thoảng đá lung tung.

"Nhượng Tâm, Tiểu Vũ Diễm có phải không thích đi giày không?" Cao Dật lúc này mới chú ý tới Tiểu Vũ Diễm có hành động kỳ quái.

"Không phải đâu." Hạ Nhượng Tâm nắm chặt gót chân Tiểu Vũ Diễm, đi tất cho con, lại trông giày vào, hơn nữa một đến mức đầu đầy mồ hôi, đứa nhỏ này thật đúng là khó đi giày.

"Tiểu Vũ Diễm không thích người ta động vào chân, nói là ngứa, không biết đây là kiểu gì?" Cô quả thực là có chút bất đắc dĩ, con nhà ai tính tình quái dị thế không biết, quả thực là làm người ta vừa muốn cười, lại thấy bất lực.

"Quả nhiên là kỳ quái." Cao Dật cũng bật cười, trách không được lần trước, y tá kia còn chưa có đụng tới chân Tiểu Vũ Diễm bé đã vùng ra chạy, đúng là đủ kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 343

"Con đúng là kỳ quái." Cao Dật sờ cái đầu tròn của Tiểu Vũ Diễm, bất quá, tính tình trẻ con đôi khi chính là như thế.

Tiểu Vũ Diễm vẫn đá chân, sau đó đến khi đi giày xong rồi, lúc này mới được Cao Dật ôm thả xuống đất.

"Chú ơi." Tiểu Vũ Diễm vươn tay, Cao Dật nhẹ nhàng cầm lấy, "Mẹ ơi." bé lại cầm lấy tay Hạ Nhượng Tâm.

Mà cô sùng sốt, lại nhìn thấy nụ cười của Cao Dật, cô cúi đầu, lúc này, giữa bọn họ, có cảm giác như người một nhà

Mà Tiểu Vũ Điểm chính là con gái của hai người.

"Đi thôi, chúng ta đi tản bộ." Cao Dật mang theo hai mẹ con cùng nhau đi ra ngoài, Tiểu Vũ Điểm cũng cười vui vẻ, đôi chân nhỏ thảnh thơi đi tới, chỉ chi trát trát không biết là đang nói cái gì?

Mà trái ngược với bé, hai người lớn lại trầm mặc. Nhưng không khí như vậy mới tốt, thậm chí, mơ hồ còn cảm nhận được sự hạnh phúc.

Trời cũng dần ấm lên.

"Chú ơi, chú nói xem khi nào con mới có thể lớn lên?"

"Chờ đến khi lá cây xanh thêm vài lần là được."

"Chú ơi, vậy trưởng thành có thể làm cái gì?"

"Trưởng thành rồi con chính là Đại Vũ Điểm, không phải là Tiểu Vũ Điểm nữa."

"Nhưng Tiểu Vũ Điểm vẫn thích là Tiểu Vũ Điểm mà."

"Vậy con đừng trưởng thành nữa."

"Vâng, Tiểu Vũ Điểm không cần lớn lên, chờ Tiểu Vũ Điểm làm Tiểu Vũ Điểm đủ rồi thì mới lớn lên."

"Chú ơi, chú thích Tiểu Vũ Điểm không?"

"Thích."

"Vậy chú thích mẹ không?"

Cao Dật và Hạ Nhượng Tâm hai người đều bị bé hỏi cho ngẩn người. Dứa nhỏ này, từ đâu ra nhiều vấn đề thế?

"Vậy còn phải xem mẹ con có thích chú hay không?" Anh nhẹ nhàng xoa cái đầu tròn lóc như quả dưa của Tiểu Vũ Điểm.

Hạ Nhượng Tâm ngồi ở ghế nghỉ chân, cô đi một rồi, Tiểu Vũ Điểm nhặt một chiếc lá đặt vào tay Cao Dật, mình lại nhặt một chiếc lá khác.

Ánh nắm ấm áp ôn hòa dừng lại trên người cả hai, cô hơi nhắm mắt, bên môi tràn ra một nụ cười.

Trước giờ cô chưa có một khắc nào được thả lỏng, cô muốn ngủ một lúc, chỉ một lúc là được.

"Mẹ....." Tiểu Vũ Điểm chạy về phía Hạ Nhượng Tâm, nhưng lại bị Cao Dật ôm lên.

Bé kỳ quái chớp mắt.

"Im nào, mẹ con đang nghỉ ngơi, đừng đánh thức mẹ." Cao Dật đặt ngón tay lên môi Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Thả Tiểu Vũ Điểm xuống, Cao Dật đi qua, cởi áo khoác đắp lên người cô.

"Cứ nghỉ ngơi đi, đừng lo gì cả, em chỉ cần ngủ một giấc là được."

Anh đặt chiếc lá cây trong tay xuống bên cạnh Hạ Nhượng Tâm, sau đó đứng lên, đi về phía Tiểu Vũ Điểm.

Anh bế Tiểu Vũ Điểm lên, đi ra xa, bởi nơi đó có rất nhiều lá rụng.

Không biết qua bao lâu, Hạ Nhượng Tâm tỉnh dậy, cô cúi đầu, ngo ngá cảm lấy chiếc áo, phía trên thoáng qua hơi thở quen thuộc, là Cao Dật, mà cách đó không xa, Tiểu Vũ Điểm đang cùng Cao Dật chơi, giống như một con bướm bướm, đáng yêu đơn thuần, lại vui sướng.

Cô ngồi dậy, một mảnh lá rụng dừng lại bên chân, cô cảm lên, đặt trong lòng bàn tay, trên mặt là nụ cười sạch sẽ.

Có khi, cuộc sống chỉ cần đơn giản như vậy, cô đặt lá lên trên ngực, kéo chặt quần áo, cảm giác thực ấm, thực nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 344

Trên xe, Tiểu Vũ Diễm lại đá chân, ngồi trên đùi Hạ Nhượng Tâm, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài, đôi mắt chớp tới chớp đi, hoạt bát không ít.

Cao Dật tháo kính râm xuống, vươn tay xoa cái đầu đội nón kết của Tiểu Vũ Diễm, "Làm sao thế, vui như vậy à?"

Tiểu Vũ Diễm cười ngọt ngào, "Tiểu Vũ Diễm chưa bao giờ được ngồi xe á," bé xoay người ôm Hạ Nhượng Tâm, "Tiểu Vũ Diễm đều là mẹ ôm."

Hạ Nhượng Tâm vỗ vỗ bả vai con, trong mắt là sự đau lòng, cô, đúng là bạc đãi con quá nhiều rồi.

"Như thế về sau chỉ cần Tiểu Vũ Diễm muốn, ngày nào chú cũng để Tiểu Vũ Diễm ngồi xe." anh lại xoa đầu bé, trong mắt là ý cười ấm áp như gió, Tiểu Vũ Diễm dùng sức gật đầu một cái, sau đó tay nhỏ cầm lấy con búp bê.

"Ngồi xong, chúng ta phải đi." Cao Dật đeo kính râm, nhìn đường phía trước, khoe miệng vẫn cười, kỳ thật, cảm giác này rất tốt.

Trong công viên trò chơi, Cao Dật và Hạ Nhượng Tâm hai người nắm tay Tiểu Vũ Diễm, búp bê của Tiểu Vũ Diễm được Cao Dật cầm trong tay, một người đàn ông cao to cầm con búp bê quả đúng là quái dị, nhưng mà. Bởi vì có đứa bé đáng yêu bên cạnh, lại giống như một người cha thương con.

Tiểu Vũ Diễm đi nhanh.

"Tiểu Vũ Diễm có muốn ăn kem không?" Cao Dật buông tay Tiểu Vũ Diễm ra, hỏi bé, Tiểu Vũ Diễm cắn cắn ngón tay, sau đó nhỏ giọng nói một câu, "Dạ có."

"Được, chú đi mua cho con." anh đưa búp bê lại cho bé, lúc này mới cười nói với Hạ Nhượng Tâm, "Chờ anh một lát, anh sẽ về sớm thôi." Anh rất tự nhiên đỡ mũ trên đầu Hạ Nhượng Tâm, cô cũng không đội tóc giả, muốn tóc dài ra còn cần thêm một thời gian, cho nên, hiện tại cô cũng chỉ có thể mang mũ như Tiểu Vũ Diễm.

"Em biết rồi." Hạ Nhượng Tâm cười, đã không còn bài xích những động tác thân mật của anh, có lẽ là thói quen, có lẽ là vì cô không còn nhớ một người nữa.

"Đi thôi, Tiểu Vũ Diễm, mẹ đưa con đi." cô bế con lên, hôm nay đi nhiều rồi, chắc chắn sẽ mỏi chân.

Tiểu Vũ Diễm nghe lời để Hạ Nhượng Tâm ôm vào lòng, khuôn mặt nhỏ bị phoi hồng, nhưng vô cùng khỏe mạnh.

Bé đảo mắt, sau đó nhảy xuống ghế nghi chân, "Mẹ ơi, Tiểu Vũ Diễm đi nhặt đồ nhá."

Hạ Nhượng Tâm còn chưa kịp nói, bé đã chạy đi rồi.

Hạ Nhượng Tâm chỉ có thể đứng lên, đi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 345

Tiểu Vũ Diễm nhặt cái bao nhỏ trên đất lên, là túi tiền của phụ nữ, phía trên còn có rất nhiều đá sáng long lanh, rất đẹp, giống ngôi sao vậy, bé không ngừng lắc lắc, bắt quá, bé ngẩng đầu, nhìn quanh, nhìn phía trước có hai người, bọn họ đi cũng không nhanh, nhưng bé biết đồ là của họ.

Mẹ nói rồi, nhặt được của rơi trả lại người mất, không người ta sẽ rất buồn.

Nếu búp bê của bé bị mất, bé sẽ khổ sở khóc chết.

Bé vội vàng chạy tới, hai chân bé chạy cực nhanh.

Sau đó cánh tay nhỏ túm lấy quần áo người phụ nữ.

Bà quay đầu lại, năm mươi tuổi, nhan sắc bảo dưỡng rất tốt, chỉ trừ bỏ đôi mắt có chút hơi âm đạm, trên khuôn mặt cũng có chút hoảng hốt, đột nhiên, bà nhìn thấy Tiểu Vũ Diễm, tựa hồ cực kỳ kích động.

"Tam Tam....."

Bà kêu lên, sau đó ngồi xổm xuống, đôi tay gât gao nắm bả vai Tiểu Vũ Diễm, mà Tiểu Vũ Diễm chỉ kỳ quái đứng đó. Nên gọi người này là gì thế?

Mẹ nói, bà đều có tóc bạc, di không có.

"Dì ơi, tên con là Tiểu Vũ Điểm nga."

"Không đúng, con là Tâm Tâm của ta, nhất định là vậy, khuôn mặt này, rõ ràng chính là Tâm Tâm của ta."

Bà kích động vươn tay, run rẩy vuốt lên má Tiểu Vũ Điểm.

"Không phải, Ý Quân." người đàn ông bên cạnh vội vàng kéo bà lại, không ngừng nói, "Em nhìn đi, nó mới chỉ là một đứa nhỏ, nó không phải Nhượng Tâm, không phải." người đàn ông nói, trên mặt tràn ngập áy náy, đều là nhà bọn họ phải xin lỗi mẹ con hai người.

Hiện tại Thẩm Ý Quân cả giống hệt như người mất hồn, thấy đứa bé nào giống Nhượng Tâm lúc nhỏ đều sẽ coi đó là Nhượng Tâm, đều sẽ gọi Tâm Tâm.

Nhưng ông vẫn cúi đầu, cẩn thận đánh giá đứa nhỏ này, váy hồng công chúa, đôi giày đỏ, còn có nón kết, đứa trẻ này ăn mặc đơn giản, nhưng diện mạo, liền biết không phải con nhà bình thường.

Đặc biệt là khuôn mặt nhỏ này, nếu nhìn kỹ, ông cũng phải thấy kinh ngạc, đứa nhỏ này thật sự giống Hạ Nhượng Tâm khi nhỏ, không, so với lúc ấy Hạ Nhượng Tâm còn xinh đẹp hơn một ít.

Khuôn mặt hồng nhuận, môi chúm chím, đôi mắt to to tròn tròn lại đen láy.

"Bạn nhỏ à, con có chuyện gì sao?"

Ông cúi người, giọng điệu trở nên nhu hoà, sợ dọa tới đứa trẻ.

Tiểu Vũ Điểm lấy ra chiếc túi kia, "Dì làm rách cái này, Tiểu Vũ Điểm tới trả dì." Bé cười ngây thơ đáng yêu, khuôn mặt hồng hồng giống như quả táo, làm người ta hận không thể cắn lên một cái.

"À, là ta sơ ý." người đàn ông kia cảm thấy, quả nhiên là Ý Quân, rách túi cũng không biết.

Người đàn ông mở ra, từ bên trong lấy ra mấy tờ tiền giá trị lớn, "Qua đây, bạn nhỏ này, cái này là ông cho con." ông xưng là ông mới đúng, bởi vì, bằng tuổi này ông đã có thể ôm cháu rồi, chỉ là, đời này có lẽ là không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 346

Tiểu Vũ Điểm vội vàng lắc đầu, "Mẹ nói, không thể nhận đồ của người khác." bé xoa người chạy đi, sau đó lại quay lại.

"Ông ơi, dì ơi, tạm biệt ạ!" nhưng cách xưng hô này lại làm khuôn mặt người đàn ông hơi giật giật, ông già vậy à? Nhưng mà, đứa nhỏ này đúng là quá ngoan, không biết là cha mẹ dạy ra sao, làm ông thấy rất hâm mộ.

"Tâm Tâm....." Thẩm Ý Quân lại vươn tay, không ngừng giẫy giụa, đó là Tâm Tâm, là con gái bà, sẽ không sai, bà biết sai rồi, biết bạc đãi con, có thể hay không cho bà một cơ hội, bà sẽ làm một người mẹ tốt.

"Ý Quân, chúng ta đi thôi." Hạ Minh Chính kéo vợ đi, thôi, đều là bọn họ tự tạo nghiệt, hiện tại báo ứng cũng tới rồi, trách ai bây giờ đây?

"Con ơi, con ơi....." Thẩm Ý Quân khóc lớn, nước mắt theo cằm rơi xuống, mà hiện tại rốt cục bà cũng cảm nhận được lúc trước Hạ Nhượng Tâm cảm thấy thế nào.

Tơ mắt, chỉ có thể nhìn bóng dáng kia biến mất trước mắt, kia rõ ràng chính là con gái bà, là con gái của bà mà.

"Đi thôi, chúng ta về nhà đi." áp lực đã khiến họ già đi rất nhiều, mỗi ngày đều như vậy, có lẽ đến ông cũng muốn hồng mắt.

"Mẹ ơi....." Tiểu Vũ Điểm chạy về phía Hạ Nhượng Tâm, ôm lấy bắp đùi cô, "Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm vừa mới làm chuyện tốt nhá, Tiểu Vũ Điểm nhặt được đồ vật, còn trả cho người ta." Bé ngẩng đầu, chờ Hạ Nhượng Tâm khen.

"Tiểu Vũ Điểm làm tốt lắm." Hạ Nhượng Tâm ngồi xổm xuống, lau mồ hôi cho con, Tiểu Vũ Điểm mặt đỏ hồng, không còn tái nhợt như trước nữa, làm cô cảm thấy rất vui mừng.

"Phải không? Tiểu Vũ Điểm ngoan như vậy à?" Một giọng nói âm áp vang lên.

"Chú....." buông Hạ Nhược Tâm ra, Tiểu Vũ Điểm lúc này mới chạy lại phía Cao Dật, ôm chân anh, "Đúng vậy, Tiểu Vũ Điểm rất ngoan, mẹ nói cái gì làm cái đó, ớ?" Bé dùng sức nghĩa, nhưng mà, nghĩ không ra, quên mất.

"Gọi là không nhặt của roi, nhớ kỹ chưa"? Cao Dật nhắc nhở bé,

"Đó, đó, chính là cái này." Tiểu Vũ Điểm nhớ kỹ. Tiểu Vũ Điểm vội vàng gật đầu, "Mẹ cũng nói vậy."

"Được rồi, cái này là thưởng cho Tiểu Vũ Điểm, bởi vì Tiểu Vũ Điểm hôm nay rất ngoan, làm chuyện tốt."

Cao Dật đưa ly kem cho bé, Tiểu Vũ Điểm cầm lấy, sau đó vui vẻ cười, "Cảm ơn chú" bé lè lưỡi ra liếm, ôi lạnh quá, ngọt quá, ngon quá.

Mà trong tay Cao Dật còn có một cái, anh đi đến trước mặt Hạ Nhược Tâm, đưa một cái khác cho cô, "Này, cũng ăn một cái đi."

Hạ Nhược Tâm không định nhận, cô cũng không phải trẻ con, cô đã sớm quên mất, đã bao lâu rồi chưa ăn thứ này.

"Không phải chỉ có trẻ con mới có thể ăn cái này, em cũng có thể." Cao Dật đặt vào tay cô, "Ăn đi, không sẽ chảy ra đấy."

Hạ Nhược Tâm đành phải cầm, vốn muốn nói câu cảm ơn, nhưng vừa thấy ánh mắt cảnh cáo của Cao Dật, mới nhớ ra, anh không muốn cô xa cách với mình, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu, ăn kem, có lẽ là khổ quá nhiều, cho nên mới thấy hiện tại quá mức ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 347

"Ăn ngon không?" Cao Dật dứt tay vào túi quần, Hạ Nhược Tâm gật đầu, ánh mắt anh hơi trầm xuống, người phụ nữ này, có khi đúng là động lòng người.

Hạ Nhược Tâm lại nghĩ tới cái gì, cô đặt kem vào tay anh, "Anh thử đi rồi sẽ biết, rất ngọt."

Nhưng cánh tay đặt trong không trung lại ngượng ngập thu về, lúc này mới phát hiện cái này là theo bản năng, vô cùng xấu hổ.

Mà Cao Dật lại chỉ cười, cầm ly kem lên, cắn một miếng, "Anh đã nói rồi, anh sẽ không ghét bỏ thứ em ăn dư lại, một chút cũng sẽ không, ừ, quả nhiên là ngọt."

Lời nói như có thâm ý khác, Hạ Nhược Tâm mất tự nhiên rút tay về, sau đó cúi đầu, tiếp tục ăn kem trong ly.

Chỉ có Tiểu Vũ Điểm một mình ôm búp bê, cầm kem ăn, rất ngon a, né cười, khuôn mặt nhỏ phá lệ thỏa mãn, đôi mắt to cong cong, bé đi tới cạnh Cao Dật, vươn tay, "Chú ơi ôm"

"Ừ, chú ôm" Cao Dật cúi người bế bé lên, đi thôi, chúng ta đi chơi, anh chia tay còn lại về phía Hạ Nhược Tâm, "Đi thôi, Nhược Tâm."

Hạ Nhược Tâm nhìn tay anh, bàn tay rất lớn, cũng cực ấm, người đàn ông này, đối đãi với người khác đều là ôn hòa có lễ, tuy rằng cười, nhưng lại quá mức lịch sự, chỉ có khi ở cùng cô và Tiểu Vũ Điểm mới là thiệt tình chân thật.

Cô đặt tay mình vào tay, Cao Dật lập tức nắm lấy, nắm thật chặt, tựa hồ sợ cô sẽ đi mất.

Tay trong tay, tựa hồ có vô số sợi dây trói buộc, nhưng không có cảm giác m áp lực, một loại tự nhiên, một loại nhẹ nhàng.

Không cần biết phải đối mặt với cái gì, bởi vì người đàn ông này sẽ không để cô gặp áp lực. Anh giúp cô vô điều kiện, mà cô chỉ có thể nhận lấy.

Trời dần tối, Tiểu Vũ Điểm dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, thể lực có hạn, ghé vào vai Hạ Nhược Tâm, ngủ rồi.

"Đưa anh ôm đi, tay em không khoẻ." nói xong, Cao Dật liền tiếp nhận đứa bé trong ngực cô, Tiểu Vũ Điểm tuy rằng chỉ có ba tuổi, nhưng vẫn nặng, người bình thường đều có thể ôm, nhưng đối với một người mà bàn tay gần như là không có sức lực như Hạ Nhược Tâm mà nói, kỳ thật, bảo cô ôm con cũng là làm khó cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 348

"Mệt sao?" Cao Dật hỏi, anh thấy cô cần môi, nhất định là rất mệt.

"Không sao đâu, em vẫn thường ôm con như thế mà, con bé không nặng." cho dù con nặng, cô cũng có thể bế, bởi vì, cô là mẹ.

"Em có chấp như vậy sao?" Cao Dật dừng lại, không khách khí gõ trán cô, ngón tay có thể cảm giác được một tảng mồ hôi, còn nói không mệt, vậy đây là gì?

Hạ Nhược Tâm hơi trầm mặc, "Nếu không cố chấp, em và Tiểu Vũ Điểm cũng không thể sống đến bây giờ." không ai biết, cuộc sống của cô lúc ấy như thế nào. Từng nay, trải qua tuyệt vọng, trải qua đau khổ.

Nhưng qua rồi, chỉ cần con gái khỏe mạnh, cô nhẹ nhàng sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, cô vẫn hạnh phúc.

"Ngu ngốc." tuy rằng nói vậy, nhưng trong giọng nói của Cao Dật có thể nghe ra sự đau lòng.

Cô có bao nhiêu vất vả, cô không nói, anh cũng có thể đoán được.

Hạ Nhược Tâm chỉ cúi đầu cười, có người nói cô quá ngốc, vất vả như vậy còn muốn sinh ra đứa nhỏ này, mà đứa nhỏ này cũng hại cô rất thảm, nhưng nó cũng đem lại cho cô quá nhiều hạnh phúc, chẳng liên quan gì đến cha đứa bé, đây là con cô, chỉ một mình cô.

"Chúng ta đi thôi, trời sắp tối rồi." Cao Dật ôm chặt Tiểu Vũ Điểm, "Lần sau chúng ta lại tới đây, trẻ con thích chỗ này lắm.

Hạ Nhược Tâm không khỏi cười, cô hiểu.

Trong bóng đêm, một chiếc xe nhanh chóng rời đi, Cao Dật một tay cõ áo khoác ngoài, đưa cho Hạ Nhược Tâm, bảo cô đắp lên, buổi tối lạnh.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cầm áo khoác lên người, trong ngực cô là đứa trẻ đáng yêu.

Tiểu Vũ Điểm vẫn ngủ say, dù sao cún chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, không hiểu thế giới người lớn xô bồ hỗn loạn. Bé ôm búp bê ngủ, khoe môi cong cong ngọt ngào.

"Chú chú ba ba....." cái miệng nhỏ không biết nói gì đó, mơ hồ, cũng không có người nghe thấy.

Trong phòng bệnh, Cao Dật giúp Tiểu Vũ Điểm đi giày, xoa mặt bé, đứa nhỏ này rốt cục cũng có thể xuất viện, hơn nữa cũng béo lên rất nhiều, rốt cục cũng có dáng vẻ như lúc trước.

Hạ Nhược Tâm đang thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng còn nhìn Cao Dật và con, bọn họ có thể xuất viện, về sau Tiểu Vũ Điểm sẽ là một đứa trẻ khỏe mạnh, không còn ốm yếu nữa.

"Chuẩn bị xong chưa?" Cao Dật kéo tay Tiểu Vũ Điểm, hỏi Hạ Nhược Tâm.

"Xong rồi." Hạ Nhược Tâm đi tới, trong tay cầm hai cái túi nhỏ, đồ của họ không nhiều lắm, thu dọn cũng nhanh.

"Được, chúng ta đi." Cao Dật đi qua, nhẹ nhàng xách túi lên, quả nhiên là đàn ông, khỏe hơn Hạ Nhược Tâm rất nhiều.

Tay Hạ Nhược Tâm không khỏe, còn muốn nói cái gì, nhưng Cao Dật lại nhìn cô cảnh cáo.

Anh nhắc túi lên, "Biết không? Đây đều là chuyện đàn ông phải làm, nếu để cho một người phụ nữ làm, như vậy còn gọi là đàn ông sao?" Anh cong môi cười, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

Việc nặng đương nhiên phải để đàn ông làm, hiện tại cô không còn một mình, đừng quên, cô còn có một người đàn ông là anh ở bên cạnh, nếu để cho người khác biết, vậy anh còn mặt mũi nào.

"Mẹ ơi....." Tiểu Vũ Điểm chạy tới kéo tay Hạ Nhược Tâm, bảo cô, "Mẹ ơi, mang Tiểu Vũ Điểm về nhà nha." Bé nhớ nhà, không muốn ở đây nữa. Trong nhà có giường, còn có mẹ làm cơm.

"Được, chúng ta về nhà," Hạ Nhược Tâm nựng mặt con, bọn họ về nhà, nơi kia tuy nhỏ, nhưng là nhà của họ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349

"Mẹ ơi, chúng ta đi." đứa nhỏ không ngừng kéo tay Hạ Nhượng Tâm, nhưng một chút sức lực cũng không có.

Cao Dật mở cửa phòng bệnh, khi thấy những người đang đứng ngoài cửa thì cả ba đều giật mình, bác sĩ hộ sĩ đều tới, ai cũng đỏ hồng đôi mắt, một hộ sĩ còn cúi xuống, không ngừng lau nước mắt, "Tiểu Vũ Diễm, con đi rồi, di sẽ nhớ con lắm." cô rất thích đứa nhỏ này, vừa khả ái đáng yêu, lại vừa ngoan ngoãn, lớn lên xinh đẹp, giờ bé phải xuất viện, cô cũng thấy vui thay, nhưng nhiều hơn là luyến tiếc.

Tiểu Vũ Diễm mở to mắt, đôi mắt cũng đỏ, mấy di hộ sĩ này đều đối xử với bé rất tốt, khi Hạ Nhượng Tâm không có ở đây, đều là họ chơi cùng bé.

Hộ sĩ bế bé lên, hôn lên mặt bé một cái, "Về sau nhớ nghe lời mẹ nhé, di nhớ con lắm."

"Vâng, Tiểu Vũ Diễm sẽ nghe lời, Tiểu Vũ Diễm cũng sẽ nhớ đến di." nói xong, đứa nhỏ cũng thấy ảm ức, những người khác đều đau lòng cực kỳ. Sau đó từng người từng người, có mặt ở đó đều tới ôm Tiểu Vũ Diễm một cái, đều phải hôn bé một cái, hôn đến mức khuôn mặt bé đỏ cả lên.

Cuối cùng Tiểu Vũ Diễm được bác sĩ ôm vào trong ngực, "Bác sĩ ơi, Tiểu Vũ Diễm về sau sẽ đến thăm chú." giọng nói ngọt mềm làm bác sĩ chủ trị cũng thấy đau lòng, đứa nhỏ này.

"Không cần, Tiểu Vũ Diễm, về sau đừng tới." Mà Tiểu Vũ Diễm không hiểu, chú không thích Tiểu Vũ Diễm sao? Bé bẹm môi, "Có phải chú không muốn nhìn thấy Tiểu Vũ Diễm hay không?"

"Không phải." bác sĩ vội vàng lau khô nước mắt trên mặt đứa bé.

Khóc thương tâm như vậy, thật sự làm cho bọn họ đều cảm thấy thương.

Xem đi, đám người bên cạnh còn tưởng anh bắt nạt đứa nhỏ này.

"Tiểu Vũ Diễm không cần tới nơi này thăm chú, bởi vì nơi này không tốt, để chú đi thăm Tiểu Vũ Diễm." Anh đương nhiên thích đứa nhỏ này, nhưng, đi ra rồi, tốt nhất đừng trở lại đây nữa, nếu thật sự có cơ hội, tự nhiên anh sẽ đi thăm bé.

"Vâng, chú, Tiểu Vũ Diễm chờ chú nha." bé hôn lên mặt bác sĩ một cái, làm người bên cạnh vừa ghen tị lại vừa hâm mộ, vì cái gì, Tiểu Vũ Diễm lại hôn anh ta trước, quả thực là quá không công bằng.

Bác sĩ thả Tiểu Vũ Diễm xuống đất, sau đó xoa lên cái đầu tròn của bé, đây là một đứa trẻ bất hạnh, nhưng cũng là một đứa trẻ vô cùng may mắn, tóc bé sẽ dài ra nhanh thôi, khi đó liền lại trở thành cô công chúa xinh đẹp.

Anh cười với đôi nam nữ trước mặt, có lẽ sự xuất hiện của Cao Dật này, sẽ làm cho cuộc sống vốn đã chịu nhiều đau khổ của mẹ con hai người trở nên hạnh phúc.

Cao Dật và bác sĩ trao đổi ánh mắt với nhau, mà Tiểu Vũ Diễm đã đi tới cạnh Hạ Nhượng Tâm, kéo tay cô.

"Mẹ ơi, chúng ta về nhà thôi."

"Ừ" Hạ Nhượng Tâm cười với con, cô cúi người với các bác sĩ ở đó.

"Cám ơn mọi người, thật sự thực cảm ơn." lúc cha ruột của Tiểu Vũ Diễm không tới chăm sóc, đều là do những người xa lạ này giúp, cho Tiểu Vũ Diễm có cuộc sống thứ hai, cô cảm ơn sự quan tâm trong mấy ngày qua của họ, cảm ơn bọn họ chăm sóc, nếu không, Tiểu Vũ Diễm có lẽ cũng không thể khá lên được.

Cô cúi người thật lâu, thật lâu, tựa hồ không đứng thẳng lên nổi nữa, mà trên mặt đất thỉnh thoảng sẽ nhỏ một hai giọt nước, người phụ nữ này khóc, cô rất ít khi khóc, cô là một người mẹ kiên cường, nhưng kỳ thật cũng chỉ là một con người yếu ớt mà thôi.

"Được rồi, chúng ta về nhà đi." Cao Dật đặt tay lên bả vai cô.

Mà Hạ Nhượng Tâm đứng thẳng lên, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, tất cả mọi người thấy được đôi mắt cô phủ một tầng nước.

Trên đây hành lang dài của bệnh viện, ba người chậm rãi đi xa, cuối cùng chỉ còn lại bóng dáng mờ hồ.

Bác sĩ cười chúc phúc cho họ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 350

Cao Dật bỏ đồ vào trong xe, sau đó mới ôm Tiểu Vũ Điểm vào, Hạ Nhược Tâm chợt bừng tỉnh nhìn bệnh viện, rõ ràng chỉ ngần ngừ mấy tháng, nhưng sao cô lại có cảm giác như đã trải qua cả một đời người?

Hy vọng, tuyệt vọng, tuyệt vọng rồi lại gặp hy vọng, lặp đi lặp lại, cô cũng không biết mình đã trải qua như thế nào, mà một đường đi, thật là quá mức vất vả.

"Về nhà thôi, Nhược Tâm." Cao Dật đứng ở phía sau, che lại hai mắt cô, "Nhược Tâm, những chuyện trước kia đã qua rồi, đừng nghĩ lại nữa, hiện tại Tiểu Vũ Điểm đã khỏe, em cũng khỏe, tin anh đi, cuộc sống sau này sẽ tốt thôi."

Hạ Nhược Tâm chẳng nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe được giọng nói dễ nghe của anh vang lên, ôn hòa, yên ổn, an toàn.

Họ sẽ sống tốt.

Cảm giác bờ vai có một bàn tay ấm nóng phủ lấy, độ ấm từ bờ vai chạy xuống dưới, tới ngực, rồi lan ra toàn thân.

"Thật sự sẽ tốt sao?" Cô bừng tỉnh hỏi, đã trải qua quá nhiều đau khổ, kỳ thật sớm đã không tin cái gì gọi là hạnh phúc, cô chỉ muốn mình và con sống an ổn, vui vẻ, vậy là đủ rồi.

"Đúng vậy, tin tưởng anh, sẽ tốt thôi." Cao Dật nói, ngón tay nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt cô, mỗi nơi trên người cô đều in hằn sự đau khổ, bao gồm cả trái tim, trước kia cô đã phải trải qua những gì, anh sẽ không hỏi lại nữa, anh chờ, chờ đến ngày cô tự nguyện nói cho anh.

"Vâng, em tin, trời cao vẫn luôn công bằng, ông ban cho em một đứa con đáng yêu, lại cho nó cuộc sống thứ hai, ông trời cũng không hẳn là bạc đãi ả." Hạ Nhược Tâm nheo mắt, trước nay cô chưa bao giờ bị suy sụp, bởi vì cô chính là cô, cô chính là người bề ngoài nhu nhược, nội tâm kiên cường như vậy.

"Ngốc quá, về sau em cũng sẽ hạnh phúc." Cao Dật đau lòng nói, anh mở cửa xe, đẩy cô vào, "Rồi, Tiểu Vũ Điểm đã đợi chúng ta rất lâu rồi, vào đi," chỉ là anh nói xong, lại bất đắc dĩ than một tiếng với đứa nhỏ trong xe.

Bé nào có chờ đến phát chán, nhả con này đang bận chơi đồ chơi kia, không biết chơi vui như nào, nhưng mà, con búp bê còn chẳng đáng tiêu bằng bé..

Đóng cửa xe lại, Cao Dật lên xe, bọn họ phải về nhà. [Các bạn đang đọc truyện tại Gacsach.com]

Bệnh viện phía sau càng ngày càng xa. Tựa hồ chính là nửa đời người, đi rồi, không bao giờ quay lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 351

Cao Dật khởi động xe, họ cũng không chú ý tới, một chiếc xe màu đen vừa chạy lướt qua. Mà người đàn ông ngồi trên xe đột nhiên đặt tay lên ngực, anh cảm thấy kỳ quái.

"Làm sao vậy, Luật?" Một bàn tay trắng nõn đặt lên vai anh, quan tâm hỏi.

"Không có việc gì." anh buông tay, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng chỉ có anh biết, nơi anh ôm lấy vừa rồi, không thoải mái, nơi đó chính là, trái tim anh.

Lý Mạn Ni rút tay về, cũng không biết vì sao, chỉ cần đến đây, trong lòng cô ta lại dấy lên sự bất an, kỳ thật ở nước ngoài rất tốt, nhưng họ lại mãi ở nơi này.

Cao Dật dừng xe lại, Hạ Nhược Tâm vẫn ngỡ ngàng không di chuyển, nơi này đâu phải nhà họ, cửa xe mở ra, Cao Dật cười, "Đừng hỏi gì cả, xuống đi."

Hạ Nhược Tâm đành phải ôm Tiểu Vũ Điểm xuống xe, mà Tiểu Vũ Điểm trong ngực cô lúc này cũng đã tỉnh dậy, tay nhỏ xoa mắt, mơ mơ màng màng hỏi, "Mẹ ơi, về đến nhà rồi sao?"

"Tối rồi." Hạ Nhược Tâm còn chưa kịp mở miệng, Cao Dật đã ôm bé.

Tiểu Vũ Điểm ngẩng đầu nhìn ngôi nhà to đẹp này, nhà bé rất nhỏ, thực, có phải nơi này đâu?

"Chú ơi, nơi này không phải nhà Tiểu Vũ Điểm." Bé phải về nhà, không phải nơi này.

"Nơi này là nhà chú, về sau cũng sẽ là nhà của Tiểu Vũ Điểm." Cao Dật xoa nhẹ đầu Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm vẫn còn mơ màng chưa tỉnh ngủ, lại ghé vào vai Cao Dật, ngáp một cái.

"Cao Dật, vì sao lại đưa mẹ con em tới nơi này?" Hạ Nhược Tâm đứng trước xe, trong lòng là những suy nghĩ phức tạp, cô nợ anh quá nhiều, thật sự nhiều đến mức không biết lấy gì trả cho đủ.

"Đi vào trước đi, một chốc sẽ nói sau." Cao Dật chỉ nói một câu như thế, Hạ Nhược Tâm cuối cùng chỉ có thể đi theo anh vào.

Nhà anh ở một chung cư nhỏ, không phải quá lớn, rất ấm cúng.

Mở cửa, phong cách kiến trúc kiểu Tây Âu, cũng không có quá nhiều đồ trang trí, vừa thanh tĩnh lại đơn giản, anh cúi xuống nhìn đứa nhỏ đang ngủ trong lòng, ngủ một lúc rồi, vẫn chưa tỉnh hẳn.

"Anh bế con vào phòng trước, Nhược Tâm, em cứ nghỉ ngơi đi." anh bảo Hạ Nhược Tâm ngồi xuống, bế Tiểu Vũ Điểm vào trong, nhẹ nhàng đặt bé lên giường, đứa nhỏ này lúc ngủ mặt hồng hồng, béo nộn, nhìn mà chỉ muốn cắn.

Trong tay bé vẫn là con búp bê kia, anh biết, đây chính là bảo bối của Tiểu Vũ Điểm. Đắp chăn lên người bé xong, anh mới đi ra.

Mà Hạ Nhược Tâm đang ngồi trên sô pha, hình như lại thất thần.

Cao Dật đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống.

"Đang nghĩ cái gì?"

Hạ Nhược Tâm giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy Cao Dật.

"Không có." Hạ Nhược Tâm lắc đầu, xích ra sau một ít, cô vẫn không thể thói quen tiếp xúc quá thân mật với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 352

"Rồi, đừng lui nữa, em còn lui nữa là đổ sofa luôn đó." Cao Dật nửa thật nửa đùa, sau đó anh đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, nghiêm túc nhìn cô.

"Nhược Tâm, anh lớn lên ở nơi này, em cũng thấy rồi đấy, một mình anh không thể ở hết nhiều phòng như vậy."

Hạ Nhược Tâm trầm mặc, sau đó lắc đầu, "Em không muốn nợ anh quá nhiều, anh đã giúp em rất nhiều lần rồi." cô rũ mắt, tuy rằng anh không thích cô treo câu cảm ơn lên miệng, nhưng cô vẫn thấy bút rút không chịu nổi.

Cao Dật than một tiếng, đặt tay lên tay cô, khiến cô ngẩng đầu, "Anh không cần em trả nợ gì cả, em không m phát hiện sao? Hai người cũng khiến anh vui sướng không ít, anh cũng là con người, cũng sẽ cảm thấy cô đơn."

"Nhược Tâm, tin tưởng anh, anh không có ý gì cả, em và Tiểu Vũ Điểm ở nơi này tốt hơn căn nhà kia rất nhiều, em quên mất rồi à, anh là một bác sĩ, Tiểu Vũ Điểm vừa mới khỏe lại, cần được chăm sóc chu đáo, em còn muốn để con lại sống ở bệnh viện sao?"

Nhắc đến Tiểu Vũ Điểm, Hạ Nhược Tâm trong lòng chột giẫy giụa, quả nhiên, Tiểu Vũ Điểm chính là sự uy hiếp lớn nhất của cô, chỉ cần nhắc tới Tiểu Vũ Điểm, dường như cô không còn cách nào phản kháng.

Thật sự, con gái cô không thể chịu khổ được nữa, nếu còn nữa, thật sự không biết con có chấp nhận được không.

Nhìn thấy sự mềm lòng của cô, Cao Dật tiếp tục mở miệng, "Em cũng đâu phải ở không chỗ này, em phải dọn dẹp phòng cho anh, còn phải nấu cho anh ba bữa một ngày, như vậy anh m không bị một, hơn nữa không cần phải trả lương cho em, em nói như vậy, có phải anh được lời hay không?"

Cao Dật cười, nhưng nụ cười phá lệ đường hoàng, Hạ Nhược Tâm lúc này thật sự bị lung lay, lúc cô còn đang suy nghĩ, không phát hiện Cao Dật cong môi, có ý đồ khác.

Cuối cùng, Hạ Nhược Tâm nghĩ một hồi, đồng ý với anh, chuẩn bị ở lại, đương nhiên, cô còn không quên cam đoan, "Anh có thể yên tâm, em sẽ dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp cho anh." chỉ là dọn phòng thôi mà, cô rất lành nghề, đến nấu ăn cũng không sợ, tuy rằng không quá ngon, nhưng cũng có thể ăn.

"Được rồi, cứ như vậy đi." Cao Dật đứng lên, vừa lúc cánh cửa bị đẩy ra, một thân hình bé nhỏ đứng ở nơi đó.

"Tiểu Vũ Điểm, dậy rồi sao không ra, con đang nhìn cái gì?"

Anh vừa nói xong, cửa bị đẩy ra, không cần nhìn cái tay nho nhỏ kia, chính là lực đạo rất lớn, phịch một tiếng, Tiểu Vũ Điểm lúc này mới phát hiện mình đang làm cái gì, chớp mắt, một tay ôm búp bê, chạy lên ôm lấy chân Cao Dật, "Con xin lỗi, chú, Tiểu Vũ Điểm dùng một chút sức lực thôi."

Cao Dật khom lưng bế bé lên, "Nhóc con này, mới đó mà chỉ có một chút sức lực, nếu dùng hết sức lực, có phải là con muốn đánh sập luôn nhà chú, để chú ngủ ngoài đường đúng không?"

Anh nhéo mũi Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm ngượng ngùng cọ mặt trong ngực anh, đúng là bé có cố ý đâu.

Hạ Nhược Tâm đỡ trán, cảm giác có chút đau, không phải cô sinh ra một đứa con thô lỗ đó chứ.

"Nhược Tâm, có phải em nên đi chuẩn bị bữa tối rồi hay không, em xem anh với bé đói bụng rồi." Tiểu Vũ Điểm cũng sờ lên bụng, vô cùng ảm ức, "Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm cũng đói bụng a." nói xong, cái bụng bé còn phình hóp kêu rột rột mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 353

"Đề em đi làm." Hạ Nhược Tâm xoay người, không khỏi cười, vẻ mặt một lớn một nhỏ kia, lúc này trông giống nhau tới cực điểm, làm người ta thật sự muốn cười.

Cô đi vào trong phòng bếp, bên trong vô cùng sạch sẽ, mở tủ lạnh, chất đông đồ ăn, tại sao tự dưng cô lại cảm thấy, hình như mình bị lừa.

Nhìn trái nhìn phải, cô phát hiện đồ trong nhà bếp đều là đồ mới chưa dùng lần nào.

Cô dựa vào tường nghỉ một hồi, kỳ thật, mặc kệ thế nào, cô đã quyết định ở lại, cô sẽ chăm sóc nơi này, còn có, bọn họ.

Cô lấy từ trong tủ lạnh ra một ít đồ ăn, sau đó thuần thục xắt rau rửa sạch. Trong không gian truyền đến tiếng cạch cạch, vô cùng dễ nghe.

Cao Dật nhắm mắt, khỏe mỗi cong cong, kỳ thật, đây mới là cảm giác mái ấm, cuối cùng anh cũng hiểu, vì sao nhiều năm rồi, cho dù anh ở nơi nào, cũng không có cảm giác, nhiều nhất chỉ là nơi anh ngủ, hoá ra chính là thiếu âm thanh ấy, cảm giác ấy.

"Tiểu Vũ Điểm thích nơi này không?" Anh cúi đầu hỏi Tiểu Vũ Điểm vẫn đang tròn vo đôi mắt

"Thích!" Tiểu Vũ Điểm dùng sức gật đầu, nơi này thật lớn, cũng thật xinh đẹp, bé thích lắm

"Như vậy, Tiểu Vũ Điểm về sau cùng với mẹ ở đây nhé? Nơi này về sau chính là nhà của Tiểu Vũ Điểm." Cao Dật cúi xuống, nghiêm túc nói.

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt búp bê, nghĩ nghĩ, sau đó nói, "Vâng." giọng nói non nớt êm tai, vô cùng đáng yêu, sau đó Tiểu Vũ Điểm cúi đầu, như nhớ tới cái gì.

"Chú, giúp Tiểu Vũ Điểm cầm búp bê nha." bé dúi con búp bê vào trong ngực Cao Dật, sau đó chạy lon ton vào phòng bếp.

Cao Dật cầm con búp bê, cũng đứng đây.

Tiểu Vũ Điểm chạy vào, ôm lấy chân Hạ Nhược Tâm, khuôn mặt nhỏ thính thoảng cọ lên chân cô, trên khuôn mặt là nụ cười ngây thơ.

"Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm giúp mẹ."

Hạ Nhược Tâm cười, xoa lấy cái đầu tròn của con, lấy ra một ít đồ ăn, đặt trên mặt đất.

Tiểu Vũ Điểm hiểu chuyện ngồi xổm xuống, tay nhỏ thuần thục trích đồ ăn, nhìn dáng vẻ của bé là biết đây không phải lần đầu bé làm.

Cao Dật nhìn cảnh tượng trước mặt, bất giác thở dài một hơi, trong lòng tràn ngập chua xót, còn nhỏ như vậy mà đã biết giúp mẹ làm việc, đứa nhỏ này nhất định đã phải chịu nhiều khổ cực rồi.

Cao Dật ngồi xổm xuống, tay đặt trên khuôn mặt của Tiểu Vũ Điểm, "Tiểu Vũ Điểm có thể làm, nói cho chú biết, con còn biết làm cái gì?" Anh chỉ cho rằng đứa nhỏ này trời sinh đã ngoan ngoãn, nhưng nào ngờ, sự ngoan ngoãn còn vượt quá mức tưởng tượng của anh.

"Tiểu Vũ Điểm biết giúp mẹ nhận quần áo, còn giúp mẹ giặt quần áo, giúp mẹ nhặt đồ ăn, còn biết nấu mì nữa, Tiểu Vũ Điểm cái gì cũng làm được." đôi mắt bé lại cong lên, đáng yêu vô bờ.

Đúng, cái gì bé cũng làm được, chỉ là, cái gì cũng làm được, lại khiến người ta đau lòng.

Hạ Nhược Tâm hơi ngừng lại một chút, trong mắt là hơi nước nhàn nhạt, từ lúc con còn rất nhỏ đã có thể giúp cô làm việc. Dùng thân thể nho nhỏ ấy làm rất nhiều giúp cô, cô duy trì ngôi nhà này, còn Tiểu Vũ Diễm lại duy trì mẹ của bé.

"Tiểu Vũ Diễm thật ngoan." Cao Dật xoa đầu bé, đứng lên, nụ cười trên môi càng thêm dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 354

Trên đường, một đôi chân lão đảo đi tới, đó là một đứa nhỏ rất đẹp, trên đầu mang theo cái nón kết che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt trong veo chớp chớp, tròng mắt đen nhánh, lông mi cong dài, thỉnh thoảng lại rung rung, đôi môi hồng nhuận cong cong, chắc hẳn bé đang rất vui.

Trong ngực bé ôm con búp bê, một tay được người đàn ông cao lớn bên cạnh nắm lấy.

"Có muốn ăn cái gì để chú đi mua?" Cao Dật xoa má Tiểu Vũ Diễm, bởi vì đi một, khuôn mặt bé đỏ bừng, vô cùng đáng yêu.

"A, Tiểu Vũ Diễm muốn ăn kẹo que." giọng nói mềm nhẹ ngọt ngào làm Cao Dật như muốn hòa tan.

"Được rồi, chú đi mua kẹo que, nhưng chỉ được ăn một cái thôi, không sẽ sâu răng."

"Vâng." Tiểu Vũ Diễm gật đầu một cái, Cao Dật tiếp tục nắm tay bé đi tới, đi đến một siêu thị.

Tiểu Vũ Diễm thỉnh thoảng tránh phía sau Cao Dật, nghĩ, nhiều người quá, thân thể bé tẹo của bé bị bao quanh bởi đám người, Cao Dật cầm cây kẹo đến quầy thanh toán, tay nắm chặt tay bé, sợ đi lạc mất.

Một tay anh lấy ví tiền ra, mà Tiểu Vũ Diễm ngoan ngoãn giữ chặt gấu áo anh, mẹ nói, phải bám theo người lớn, bằng không sẽ bị người xấu bắt đi, sau đó người xấu sẽ ăn luôn bé.

Lúc này, có hai người đi về phía này, trong tay họ còn cầm rất nhiều đồ vật.

"Cô ơi, có cần thiết phải mua nhiều như vậy không? Chị dâu mỗi ngày đều ăn đồ bỏ, cứ ăn như vậy không sinh bệnh thì cũng sẽ ăn thành heo." Đỗ Tĩnh Đường hoàn toàn không đồng ý với đồng đồ bỏ trong tay dì, liền một lúc mua nhiều như vậy, rốt cuộc khi nào mới ăn hết.

"Con không nói không được à?" Tống Uyển đập một cái lên đầu Đỗ Tĩnh Đường đầu, "Heo cái gì mà heo."

Đỗ Tĩnh Đường xoa đầu, ôi, anh nói sự thật mà, sao không ai tin?

"Còn nữa, sao có thể ăn ra bệnh được?" Tống Uyển lắc đầu, làm bầm lâu bầu, "Mạn Ni hiện tại cũng không phải chỉ có một mình, trong bụng nó còn có bảo bối tương lai của nhà họ Sở, đương nhiên phải bổ sung nhiều dinh dưỡng, bằng không, cháu nội bị đói, ta cũng thấy đau lòng."

Mà Đỗ Tĩnh Đường xì mũi xem thường, mới có mấy tháng, có thể đói được sao?

"Cô ơi, sao cô chỉ biết đến cháu trai mà chẳng thèm đoái hoài gì đến cháu gái thế?" Đỗ Tĩnh Đường chu môi, anh thích con gái, đáng yêu bao nhiêu, nhà họ toàn con trai, anh họ cũng là con trai độc nhất, anh cũng thế, cho nên cái nhà này rất thiếu con gái.

Ba anh ngày nào cũng ngồi trách mẹ, nói mẹ không có bản lĩnh, sinh không ra được công chúa, còn mẹ anh thì ngày nào cũng làm ầm lên trước mặt anh, bảo tại sao anh không phải con gái.

"Là con gái cũng tốt, ta cũng thích con gái." Kỳ thật bà cũng chẳng có tư tưởng trọng nam khinh nữ, chỉ cần là cháu ruột thì đương nhiên đều là máu thịt của mình, mặc kệ là nam hay là nữ thì đều giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 355

Đỗ Tĩnh Đường xách một đồng đồ, nặng chết anh rồi, nhưng mà, cũng hết cách, ai bảo anh họ vừa về, công ti có một đồng chuyện cần nhờ anh ấy giúp.

Việc nhỏ thì Đỗ Tĩnh Đường anh có thể tự giải quyết được, nhưng nếu là đại sự thì anh bất lực rồi.

Đã không có Sở Luật, Sở Thị cũng không thể đi lên, hơn nữa lại chỉ là tạm thời, nếu anh ấy biến mất mấy năm, không ngã mới là lạ.

Anh nín thở, suy nghĩ rồi thì làm loạn lên với anh họ, bất quá, cuối cùng ngấm lại, ai cũng có chỗ dựa của mình, anh chẳng có gì để mà oán trách cả, rốt cuộc người khác cũng chẳng phải anh.

Anh họ làm như thế, cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Mà nói thật, đối với Lý Mạn Ni, anh bắt đầu không thích, thậm chí là thấy ghét, anh có cảm giác cô ta quá mức giả tạo, nếu không phải do cô ta thì đứa bé ở bệnh viện kia có lẽ vẫn còn sống.

Nhưng giờ, nói gì thì cũng chẳng có tác dụng nữa rồi.

Anh cúi đầu, tự dưng lại thấy một khuôn mặt nhỏ vô cùng quen thuộc.

Không thể nào, là bé sao? Anh muốn dụi mắt nhìn cho kỹ, nhưng tay lại đang phải cầm một đồng đồ.

Anh vội vàng chạy lên, như sợ sẽ không còn được gặp lại đứa trẻ đáng yêu kia nữa.

"Tiểu Vũ Diễm....." anh đứng giữa siêu thị hét lên, thậm chí còn chẳng thèm để ý đến thân phận của mình, thân phận là cái gì, không thấy được bóng người, như vậy còn không phải là vô dụng sao?

"Dạ?" Tiểu Vũ Diễm cầm kẹo que ăn, búp bê được Cao Dật cầm trong tay, Tiểu Vũ Diễm coi như cũng là tên độc, cho nên, hai người đứng là không biết, trong siêu thị này còn có ai là Tiểu Vũ Diễm nữa nhỉ?

Cao Dật dừng bước, nhìn người đang xông tới, anh vội vàng bế Tiểu Vũ Diễm lên, đứng sang một bên, sợ anh ta sẽ đụng vào bé.

A, đúng là Tiểu Vũ Diễm, Đỗ Tĩnh Đường ngạc nhiên, đúng là duyên phận, vậy mà anh còn được gặp lại đứa trẻ này, nhưng người đàn ông kia, sao quen vậy nhỉ?

"Chú ơi." Tiểu Vũ Diễm bỏ kẹo xuống, cười với anh, mà lúc này Đỗ Tĩnh Đường đã đã sớm không biết đông nam tây bắc.

Khác với Đỗ Tĩnh Đường, Cao Dật chỉ cần liếc mắt là nhận ra anh, anh chính là người lần trước cứu Tiểu Vũ Diễm, cho nên, người này có thể tin.

Anh thả Tiểu Vũ Diễm xuống, Tiểu Vũ Diễm cầm cây kẹo que.

"Đi đi, rồi lát mình về." anh xoa nhẹ đầu Tiểu Vũ Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 356

Tiểu Vũ Diễm chạy về phía Đỗ Tĩnh Đường, bé đứng trước mặt anh, cắn kẹo bông, sau đó nhìn người cao lớn trước mặt. Còn cả đồng đồ trong tay anh. Giống hệt mẹ bé lúc trước, nhất định rất vất vả..

"Chú ơi, Tiểu Vũ Diễm xách giúp chú nhé." bé nói, tay muốn cầm giúp anh.

"A, không cần không cần, chú tự xách được mà." Đỗ Tĩnh Đường vội vàng buông đồ trong tay, đây đều là đồ nặng, nếu để đứa nhỏ này ôm, chắc chắn bé sẽ bị đè cho dẹp lép.

Nhưng anh cũng thấy ấm lòng, chẳng giống dì vứt cho anh xách đồ, chẳng thèm quan tâm anh có bị nặng chết hay không, còn may, còn có người quan tâm hỏi anh có vất vả hay không, tuy rằng đó chỉ là một đứa bé gái.

"Bé con, con ngoan quá." Anh cúi xuống bế Tiểu Vũ Diễm lên, nhìn kẹo trong tay bé, sao lại chỉ có một, "Bé con, chú mua nhiều kẹo cho con ăn nhé, con có thể ngồi trong ăn."

Kỳ thật đừng nói là nhiều, mua cả cái siêu thị này luôn cũng được.

Tiểu Vũ Diễm lại lắc đầu, bé không tham, "Chú nói, không được ăn quá nhiều đường, cho nên Tiểu Vũ Diễm chỉ ăn một cái thôi, ăn nhiều là hư." bé cười đáng yêu.

"Chú, chú nào?" Đỗ Tình Đường vẫn không rõ, bắt quá, anh nhìn về phía Cao Dật, mà Cao Dật dựa vào một bên, khoanh tay trước ngực nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ Diễm, mà con búp bê anh đang cầm kia, rõ ràng chính là của Tiểu Vũ Diễm.

"Là chú của Tiểu Vũ Diễm á." Tiểu Vũ Diễm quay đầu lại, chỉ vào Cao Dật, bé có mẹ, lại còn có chú, giờ bé rất vui vẻ.

Thật là, Đỗ Tình Đường thâm thấy ghen tị.

Bắt quá, anh cẩn thận chạm vào nón chả Tiểu Vũ Diễm, không biết tóc bé đã mọc dài ra chưa.

Nghĩ, tay anh đặt lên đầu Tiểu Vũ Diễm, kẹo trong tay Tiểu Vũ Diễm rơi xuống đất, hai chi tay giữ lấy mũ, miệng bẹp ra.

Bé không quên, đáng vẻ lần trước chú nhìn bé như thế nào.

Cao Dật cả kinh, vội vàng cướp bé về khỏi tay Đỗ Tình Đường, "Ngoan, không phải sợ, có chú ở chỗ này, Tiểu Vũ Diễm rất đáng yêu, rất nhanh là tóc sẽ mọc dài ra thôi."

Anh lạnh nhạt nheo mắt, tuy rằng không nặng lời, nhưng Đỗ Tình Đường cũng nhìn ra anh không vui, Đỗ Tình Đường lúc này chân tay luống cuống, anh không có làm gì đâu.

"Tiểu Vũ Diễm bị bệnh, cho nên không cìn tóc, nó cho rằng người khác đều không thích mình, cho nên, ở trước mặt người ngoài luôn mang mũ." Cao Dật vỗ nhẹ vai Tiểu Vũ Diễm, nói với Đỗ Tình Đường, trong tông giọng hơi lộ ra một ít lạnh nhạt.

Đỗ Tình Đường vừa nghe xong, cảm thấy trái tim khó chịu, nói như vậy, lần trước hẳn là họ đã làm tổn thương bé con này rồi.

"Bé con, lần trước con chạy nhanh quá, kỳ thật chú định nói với con, con đáng yêu hơn trước nhiều, chú không có ghét bỏ con đâu."

"Thật vậy ả?" Tiểu Vũ Diễm quay sang, mắt đỏ hồng, quả thực làm người ta đau lòng cực kỳ.

"Đúng vậy, chú là người lớn, nói dối mũi sẽ dài ra." anh chỉ mũi của mình, mà Tiểu Vũ Diễm rốt cục cũng cười, bắt quá, mắt vẫn đỏ hồng, vô cùng đáng thương.

Bé dựa vào vai Cao Dật, sau đó bẹp miệng, "Chú ơi, kẹo rớt." bé giơ lên cánh tay trống rỗng, không còn kẹo rồi.

"Không sao, chú mua lại cho con....."

Cao Dật còn chưa có nói xong, liền cảm giác trước mặt tựa như có một trận gió thổi qua, sau đó, trên mặt đất rơi xuống một đồng đồ vật, người đàn ông kia biến mất.

Cao Dật nhấp môi, nhìn đồng đồ trên đất, giờ nên đi hay không đi?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 357

"Chú ơi, chú kia biến mất." Tiểu Vũ Diễm cũng kỳ quái chỉ vào nơi Đỗ Tình Đường vừa đứng, lúc này chỉ còn lại một mảnh không khí.

"Không có việc gì, một chốc nữa chú ấy sẽ quay lại." Cao Dật xoa nhẹ đầu Tiểu Vũ Diễm, đứng chờ cái người mà Tiểu Vũ Diễm nói là đã biến mất kia.

Rất nhanh, lại là một trận gió thổi qua đây, Đỗ Tình Đường giống như dâng lên vật quý, trong lòng bàn tay là cây kẹo đường thơm ngọt, trên trán anh lấm tấm mồ hôi, nhưng nụ cười lại vô cùng vui vẻ.

"Tiểu Vũ Diễm, con xem, chú mua cho con nhiều kẹo lắm này." Đỗ Tình Đường cầm kẹo giơ lên trước mặt Tiểu Vũ Diễm.

Mà Tiểu Vũ Diễm chỉ chớp mắt nhìn Cao Dật, "Con lấy được không?"

"Tiểu Vũ Diễm thích là được, đó là chú đưa, nếu không lấy, chú ấy sẽ buồn lắm." Cao Dật nói, lại nhìn Đỗ Tình Đường, kẻ kia đang nhìn anh bằng ánh mắt căm kích, đúng vậy, nếu bé không cần, anh thật sẽ buồn muốn chết, cũng sẽ áy náy muốn chết.

Tiểu Vũ Điểm suy nghĩ một chút, sau đó vươn tay, cầm lấy ba cây, lúc này mới rúc lại vào lòng Cao Dật.

"Tiểu Vũ Điểm, nhiều như vậy sao con chỉ lấy có ba cây?" Đỗ Tĩnh Đường lại chìa tay ra, không rõ hỏi Tiểu Vũ Điểm, có phải là do tay bé quá không cầm hết không?

Tiểu Vũ Điểm bỏ hay cái vào tay Cao Dật, "Tiểu Vũ Điểm một cái, mẹ một cái, chú một cái, đủ rồi ạ."

Bé nghiêng đầu, có gì lạ đâu.

"Chú đã nói rồi, không được ăn quá nhiều, bằng không răng sẽ rụng hết luôn."

Cao Dật tán thưởng nheo cái mũi nhỏ của bé, làm Đỗ Tĩnh Đường nhìn mà tròn tròn mắt, đứa nhỏ này không phải là quá dễ dàng thỏa mãn rồi chứ?

"Tĩnh Đường, con ở chỗ này cái gì? Tìm con cả buổi." Tống Uyển rốt cục cũng tìm được Đỗ Tĩnh Đường, tự dung chẳng thấy tấm hơi, hại bà bỏ hết đồ lại để đi tìm.

Ồ, quên mất, Đỗ Tĩnh Đường vỗ trán, anh quên mất là đi với dì tới, Tống Uyển đi tới gần, thở hắt hắt.

"Con xin lỗi, con gặp người quen, cho nên nhất thời quên mất." Anh xấu hổ vò đầu, tay vẫn đỡ trán, không biết đứa nhỏ chỉ mới gặp có hai lần kia có được coi là người quen không.

"Người quen?" Tống Uyển đang xách một đồng hồ, nhưng tuyệt đối không nhiều bằng Đỗ Tĩnh Đường, bởi vì có bao nhiêu đều để hết trên người anh rồi. Bà không rõ, người quen mà Đỗ Tĩnh Đường nói là ai.

"Là đây." Đỗ Tĩnh Đường chỉ vào Cao Dật.

"A, là một người đàn ông." Tống Uyển gật đầu một cái.

Đỗ Tĩnh Đường "....."

Anh hất mặt, "Dì, người con nói không phải người đàn ông kia, mà là bé con anh ta ôm kia."

Bé con? Tống Uyển kỳ quái nhìn người đàn ông đang đưa lưng về phía mình, anh ta đang ôm bé con gì đó à?

Nghe được có người nói mình, Cao Dật quay lại, lúc này Tống Uyển mới nhìn thấy Tiểu Vũ Điểm trong ngực anh.

Khuôn mặt xinh đẹp hồng nhuận như táo mặt, tay nhỏ còn cầm một cây kẹo bông.

Lòng Tống Uyển nháy mắt nở hoa, bà cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, quả nhiên là một đứa nhỏ khá ái, quá đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 358

"Cô ơi, đáng yêu không?" Đỗ Tĩnh Đường tự hào nói, giống như Tiểu Vũ Điểm là con gái mình không bằng.

"Ừ, đáng yêu." Tống Uyển không rời mắt khỏi đứa nhỏ trong lòng Cao Dật, đứa nhỏ vô cùng xinh đẹp, môi hồng răng trắng, bất quá, bà nhìn Cao Dật, tuy không đẹp như Sở Luật nhưng trên cơ thể anh lại toát ra sự thu hút khó cưỡng.

Quả nhiên là gen tốt, cho nên mới có thể sinh ra được đứa con đẹp như vậy. Mà hiện tại bà rất muốn biết, cháu mình lớn lên sẽ như thế nào, chỉ cần bằng được một nửa đứa nhỏ này là bà đã thấy vui lắm rồi.

Tống Uyển đi lên trước, đứng trước mặt Cao Dật, mắt sáng ngời.

"Con tên là gì, tiểu công chúa phải không?" Bà cẩn thận hỏi, như sợ dọa tới đứa nhỏ này, không biết vì cái gì, bà lại muốn gần gũi với nó, lạ thật đấy.

Tiểu Vũ Điểm rụt cổ rúc vào lòng Cao Dật, "Chào dì, con là Tiểu Vũ Điểm ạ." Bé cười ngượng ngùng, khuôn mặt nho nhỏ càng thêm xinh đẹp hơn vài phần.

Chữ di này làm Tống Uyển đứng là dở khóc dở cười, bà trẻ vậy cơ à, nhưng mà Tiểu Vũ Điểm, đúng là cái tên dễ nghe, Tống Uyển nghĩ thầm, xinh xắn, ngay cả cái tên cũng đẹp, đúng là một đứa nhỏ ngoan.

"Chúng tôi đi đây, đúng rồi, cảm ơn kẹo của cậu." Cao Dật gật đầu với Tống Uyển, sau đó nói với Đỗ Tĩnh Đường, mà Tống Uyển vừa nghe bọn họ phải đi, trong lòng chợt thấy mất mát

Kỳ thật, bà còn muốn ôm bé một cái cơ.

"Chào chú ạ." Tiểu Vũ Điểm lắc lắc cái tay, đến lúc nhìn sang Tống Uyển, đang muốn gọi đi, Cao Dật lại xoa đầu bé, sửa đứng lại.

"Gọi bà đi." Anh cúi đầu nói.

"Vâng ạ."

Tiểu Vũ Điểm vươn tay, nhẹ nhàng phe phẩy, "Chào bà ạ."

"Ừ, chào con." nghe được một chữ "bà" kia, không biết vì cái gì, Tống Uyển chợt thấy chua xót.

Mà Đỗ Tĩnh Đường cũng nở nụ cười.

"Cô ơi, nhất định phải bảo anh họ sinh một đứa giống Tiểu Vũ Điểm như này mới được." Anh kéo tay Tống Uyển, nhất định phải thế, bằng không, đúng là chẳng có ý nghĩa gì.

Mà Tống Uyển trừng anh một cái,

"Sao không tự đi mà sinh đi, như vậy không phải nhanh hơn à?"

Đỗ Tĩnh Đường mặt đầy hắc tuyến, anh mà sinh con được á, anh làm gì có khả năng này, mà con người lại càng không có khả năng này. Hai người đàn ông sinh được một đứa con, vậy mới là lạ.

Cho nên, đời này cũng không cần suy nghĩ. Vẫn nên trông cậy vào anh họ nghe có vẻ có lý hơn.

"Được rồi, chúng ta đi." Tống Uyển nhắc túi lên, đương nhiên còn lại đều là Đỗ Tĩnh Đường xách.

Đỗ Tĩnh Đường đá đồng đồ trên đất, hận không thể khóc thương cảm cho chính bản thân mình, anh đây là cu li à, đúng là cu li luôn rồi.

Hai tay xách túi lớn túi nhỏ, anh lão đảo lắc lư đi ra ngoài.

Mà Tiểu Vũ Điểm đột nhiên lại quay đầu lại, nhìn nói Tống Uyển rồi đi, mãi đến khi nhìn không thấy nữa, mới lại rúc về trong ngực Cao Dật.

"Làm sao vậy, Tiểu Vũ Điểm?" Cao Dật ôm chặt bé.

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, "Tiểu Vũ Điểm không sao, chỉ là Tiểu Vũ Điểm nhớ mẹ, bà đó rất giống mẹ."

Cao Dật nhéo mũi Tiểu Vũ Điểm, "Mẹ con già vậy cơ à?" Anh nhướn mày, thật sự nhiều khi anh chẳng thể hiểu nổi nhóc con này đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 359

"Không già, mẹ là xinh đẹp nhất." Tiểu Vũ Điểm thành thật trả lời, mà Cao Dật cũng cười, trẻ con có cách suy nghĩ riêng của mình, dù nhiều khi hơi kỳ lạ nhưng cũng cần được tôn trọng.

Một đôi chân nhỏ dừng lại trên mặt đất, Tiểu Vũ Điểm dắt lấy tay Hạ Nhượng Tâm, mà Hạ Nhượng Tâm chỉ khó hiểu hỏi bé.

"Tiểu Vũ Điểm, sao không cho mẹ ôm?"

Tiểu Vũ Điểm đi lên, "Chú bảo mẹ rất mệt, nói Tiểu Vũ Điểm lớn rồi, tự đi thôi." bé ngẩng mặt, đôi mắt cong cong như vàng trắng khuyết, bé là một đứa bé ngoan, phải nghe lời chú.

Hạ Nhượng Tâm nắm tay con, quả nhiên là lớn rồi, xác thật, Tiểu Vũ Điểm hiện tại nặng hơn rất nhiều, lúc cô ôm cũng phải cố sức, muốn bế lâu là điều không thể.

Mà chắc Cao Dật cũng phát hiện ra điểm này, anh, đúng là biết chăm sóc người khác, cô chợt thấy ấm lòng, giống như một ánh sáng chiếu rọi vào trái

tim đã cần cỗi, cô có thể tin tưởng, hạnh phúc cách cô không còn xa nữa.

"Nhược Tâm, không phải là Nhược Tâm sao?" Giọng nói mang theo sự kinh ngạc truyền đến, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, nhận ra là thím Lý hay đưa quần áo cho cô giặt lúc trước, bình thường, thím Lý và hàng xóm đều rất quan tâm tới cô và Tiểu Vũ Diễm, cho dù quần áo vốn chẳng cần nhờ đến cô giặt, thím vẫn đưa cho cô.

"Thím Lý, là con." Hạ Nhược Tâm cười, trên mặt có một ít thương cảm, cũng có một ít cảm động, không thể tưởng được ở chỗ này vẫn còn có người nhớ đến cô, ngày đó lúc cô cùng đường, giúp đỡ cô cũng chỉ là những người xa lạ.

"Đã trở lại, đã trở lại thì tốt rồi." Thím Lý dụi mắt nhìn cô, đã từng này tuổi rồi mà còn mau nước mắt như vậy, đúng là làm người khác phải chê cười.

"Tiểu Vũ Diễm....." thím Lý cúi đầu gọi đứa bé này giờ vẫn nắm lấy tay mẹ kia, béo, sắc mặt cũng tốt, như vậy là tốt rồi, tốt rồi, cả hai đều khoẻ mạnh. Hai mẹ con nhà này đủ đáng thương lắm rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, như vậy, có phải quá đau khổ rồi hay không.

Thím Lý đi qua, khom lưng bế Tiểu Vũ Diễm lên, khóc rồi lại cười, duỗi tay vỗ về khuôn mặt y dục Hạ Nhược Tâm kia.

"Đã hết bệnh chưa?" Bà gian nan hỏi, đứa bé còn nhỏ như vậy mà đã sinh bệnh phải nằm viện, thân thể có thể chấp nhận được sao? Mà bà chỉ mơ hồ biết đứa nhỏ này bị bệnh, Nhược Tâm cũng đã mấy tháng không trở lại nơi này rồi.

"Đã tốt rồi ạ." Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, chẳng ai biết, vì một câu "đã tốt rồi" này, cô đã phải đánh đổi những gì, nhưng đáng giá, cuối cùng con gái cô cũng khoẻ mạnh rồi.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi," thím Lý thả Tiểu Vũ Diễm xuống, xoa đầu bé, bà thích nhất là đôi mắt to tròn này của đứa nhỏ.

"Tiểu Vũ Diễm, nhớ sau này lớn rồi phải thương mẹ, nghe lời mẹ, mẹ đã vất vả lắm rồi, biết không?"

"Dạ, Tiểu Vũ Diễm biết." bé nhớ kỹ lời thím Lý nói, lại là kéo tay Hạ Nhược Tâm, bé sẽ yêu mẹ.

Tạm biệt thím Lý, Hạ Nhược Tâm kéo tay Tiểu Vũ Diễm, trở về nhà, lần này là một gian phòng ở, phòng tuy nhỏ, nhưng cũng đủ cho người ở.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 360

Mở cửa ra, cô đã rất lâu rồi không về, vẫn luôn là ở bệnh viện, bên trong sớm đã phủ một lớp bụi dày, chậu giặt vẫn còn ở đó, chiếc giường nhỏ xíu mà họ hay ngủ vẫn ở kia, hết thấy đều có dáng vẻ như lúc hai người rời đi.

"Tiểu Vũ Diễm, ở chỗ này chờ mẹ một hồi, mẹ đi xếp đồ." cô ngồi xổm xuống nói, "Đừng động vào cái gì cả, bởi vì sẽ làm bẩn tay."

Tiểu Vũ Diễm gật đầu một cái, ngoan ngoãn đứng ở một bên, chỉ mở to mắt nhìn từng hành động của mẹ.

Hạ Nhược Tâm mở ngăn tủ, lấy ra một ít quần áo, không nhiều lắm.

Rồi cô lại lấy ra một bức tranh, phía trên là tranh cô vẽ con, từ khi bé mới sinh ra, con cô không được chụp ảnh, mà những thứ này so với ảnh chụp còn trân quý hơn.

Cao Dật nói cô không nhất thiết phải về đây nữa làm gì, chỉ là, có chút đồ vật, cô vẫn muốn tới lấy, ví dụ như những thứ này.

Thu dọn xong thì hai tay cũng cầm theo hai bịch nhỏ, cũng không nhiều, kỳ thật cô vốn muốn mang hết đi, nhưng cuối cùng lại phát hiện, chẳng thể mang nổi thứ gì.

Mấy thứ này, cùng với những thứ ở nhà Cao Dật, đúng là không cùng đẳng cấp với nhau.

"Chúng ta đi thôi." kéo tay Tiểu Vũ Diễm, mà Tiểu Vũ Diễm lại giống như không muốn rời đi, nơi này bé đã ở từ lúc mới sinh ra, bé đột nhiên nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm, nước mắt không ngừng xuống.

"Tiểu Vũ Diễm, đừng khóc." Hạ Nhược Tâm cũng đỏ hồng con mắt, kỳ thật, cô cũng luyến tiếc, nơi đã ở ba năm, cũng là có cảm tình, đây chẳng phải nơi nào, đây là nhà, là nhà đó.

"Mẹ ơi, đừng khóc, chúng ta có nhà mới rồi mà." bé vụng về lau nước mắt cho Hạ Nhược Tâm, sau đó lại hít mũi.

"Mẹ không khóc, Tiểu Vũ Diễm cũng đừng khóc, chúng ta đã có nhà mới rồi." Cô lặp lại lời con, đứng lên, kéo tay con đi ra ngoài, hai người không

ngừng đi về phía trước, từng bước một rời khỏi nơi họ đã sống ba năm, nơi này có bi có hi, có hi có ngọt, có mồ hôi của Hạ Nhược Tâm, cũng có ký ức trân quý nhất của cô, cũng có Tiểu Vũ Điểm lúc sinh ra.

Cao Dật dựa vào xe, chờ, cho đến khi nhìn thấy hai người đi về phía này, anh mới đứng thẳng lên, sự chờ đợi trong mắt như dần tan biến.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe như nhau của hai người, anh chợt thấy buồn cười.

Không hổ là mẹ con, khóc cũng giống nhau như đúc.

Mở cửa xe, Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm vào, rồi lại quay ra hỏi Hạ Nhược Tâm, "Đã lấy đủ đồ chưa?" Anh cúi đầu cảm túi trong tay cô, mở ra, bên trong chỉ là vài bộ quần áo cũ, còn có một quyển sách gì đó, không nhiều lắm, nhưng anh cũng có thể nghĩ ra, nơi đó kỳ thật chẳng có nhiều đồ gì, mà anh cũng không quên, lúc anh đi, nơi kia đơn sơ cô cùng, giống như lời Hạ Nhược Tâm nói, họ rất nghèo.

"Đủ rồi ạ." Hạ Nhược Tâm gật đầu, Cao Dật thở dài một hơi, ngón tay nhẹ nhàng lau trán cho cô, tự nhiên, kia cũng không phải to thật, chỉ là để ra ngoài nên cô mới mang tóc giả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 361

"Nhược Tâm, em biết không, em đã làm rất tốt, tuy không phải dứt bỏ được hoàn toàn, nhưng em cũng đã dừng cảm lắm rồi, tin anh đi, sẽ có một ngày em tìm được hạnh phúc của mình."

Ngón tay anh di chuyển, chạm lên ấn đường hơi nhăn lại của cô, "Còn nữa, đừng nhủu mày mãi thế, em mới bao nhiêu, nếu còn như vậy nữa thì Tiểu Tâm sẽ biến thành bà lão đấy."

Hạ Nhược Tâm rụt cổ lại, cổ thả lỏng, dần dần, dưới ngón tay của anh, đầu mày nhủu lại giãn ra.

Thật sự, có thể bỏ được thì nên bỏ. Cuộc sống bây giờ của cô rất tốt, rất rất tốt.

"Cao Dật, cảm ơn anh." cô cảm kích nói, một câu cảm ơn là quá nhẹ, hai câu cảm ơn cũng không đủ, nhưng cô cũng chỉ làm được như thế mà thôi.

Nếu Sở Luật đẩy cô xuống địa ngục, như vậy Cao Dật chính là người kéo cô lên thiên đường.

Khiến cô có lại được tất cả, không mất đi con, không mất đi mạng sống.

Cao Dật đặt tay lên đầu cô, xoa nhẹ, tóc giả không có cảm giác dễ chịu như tóc thật, nhưng tóc sẽ mọc dài ra nhanh thôi, "Đương nhiên anh cần em báo đáp rồi, là gì thì sẽ nói cho em sau." anh cười xấu xa, nhưng lại không khiến người ta có cảm giác sợ hãi, ngược lại còn thấy an tâm.

"Vâng, em đồng ý." Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay, thật sự, anh cần gì cô cũng sẽ cho.

"Được rồi, không nói cái này nữa, chúng ta lên xe đi, anh đói meo rồi, chờ đồ ăn em làm đây." Cao Dật cười, để Hạ Nhược Tâm ngồi lên xe, nụ cười trên môi anh càng thêm rõ nét.

Nhược Tâm, anh chờ em thực hiện lời hứa, nếu có một ngày, nếu, anh nói, anh muốn trái tim em thì sao?

Anh lái xe, về mặt này, anh sẽ dùng sức của mình, cũng muốn cô cam tâm tình nguyện dâng lên, không phải vì báo ân, cũng không phải vì hứa hẹn, chỉ là vì, một mình anh mà thôi.

Cảnh phía sau dần bị bỏ lại, tựa hồ như đã bị bỏ rơi, cho dù là người, hay là vật, đi rồi, đều sớm đã vật đổi sao dời, còn bây giờ là tương lai trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 362

Ngồi trên sofa, Cao Dật buông tờ báo trong tay xuống, Tiểu Vũ Điểm khoanh chân ngồi cạnh chơi búp bê, anh mua cho bé rất nhiều búp bê, nhưng

bé chỉ thích mỗi con mà Hạ Nhược Tâm mua cho, chỉ biết chơi cái này, cũng chỉ ôm cái này.

Về sau nhất định là một tiểu nha đầu chung thủy.

Trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền tới tiếng leng keng, người kia, lại đang vội vàng muốn cho họ ăn no bụng.

Anh đứng lên, trên mặt đất còn để đồ của Hạ Nhược Tâm, cũng là đồ cô mang từ nhà cũ, anh đi qua lật xem một chút, bên trong chỉ có vài bộ quần áo cũ, do giặt nhiều nên màu đã bạc phếch, có của cô, cũng có của Tiểu Vũ Điểm, anh lấy ra một bộ, là một chiếc áo lông nhỏ xíu, anh lại nhìn sang Tiểu Vũ Điểm, giờ bé béo lên rồi, chiếc áo này lại trở nên nhỏ đi.

Không thể mặc, anh ném áo sang một bên, lại cầm lấy một chiếc áo to, áo trắng xám, giặt vô cùng sạch sẽ, nhưng do mặc lâu, chất vải đã hơi nhàu nhĩ, nơi tay áo còn vết vá lại, tay anh cọ lên đó, trên mặt hiện lên sự đau lòng.

Bây giờ còn ai tự vá áo nữa đâu, phần lớn đều là không thích thì vứt, hỏng thì vứt, cuộc sống lúc trước của họ hẳn là vô cùng kham khổ, anh đặt quần áo vào chỗ cũ, những thứ đó đều là của Nhược Tâm, cô có muốn giữ lại hay không, hết thấy đều phải hỏi ý của cô.

Tay anh chạm phải thứ gì cứng cứng, lấy ra, vốn còn tưởng rằng chỉ là một quyển sách hoặc tạp chí gì đó, nhưng giờ mới phát hiện ra là không phải, đó là một quyển sổ nhỏ.

Anh cầm cuốn sổ, ngồi xuống, mở ra, trang đầu tiên, phía trên là bức tranh một đứa bé được phác hoạ lại bằng nét chì, tuy rằng chỉ có vài nét bút, nhưng vẽ cực kỳ sinh động.

Anh cười, cái này nhất định là Tiểu Vũ Điểm khi còn nhỏ, hoá ra, tiểu gia hỏa khi còn nhỏ lại đáng yêu như vậy.

anh lật tiếp, mỗi một trang đều là những biểu cảm khác nhau, có khóc, có cười, thậm chí còn cả cáu kỉnh.

Sau đó là lớn hơn một chút, một bóng dáng bé tí hìn đứng trước cánh cửa, cửa rất lớn, vì thế mà trông như người bé đi rất nhiều.

Tranh thứ hai, cửa mở, một đồng quần áo đặt trong tay bé, nhiều đến mức không thể ôm hết.

Lại một bức nữa, vẫn là một bóng dáng ấy, dễ dàng tưởng tượng ra bóng dáng lung lay lão đảo đi tới ấy.

Anh lại lật tiếp, trong một cái chậu lớn là bàn tay to, còn có một đôi tay nhỏ, đồng thời giặt quần áo, bàn tay to hiển nhiên là của Hạ Nhược Tâm, mà tay nhỏ, chính là Tiểu Vũ Điểm.

Cao Dật càng xem càng thì lòng càng trùng xuống, đôi mắt ngày một đen, đều là vẽ Tiểu Vũ Điểm, nhưng kỳ thật lại là quá khứ kham khổ của hai người.

Trách không được, Tiểu Vũ Điểm lại ngoan như thế, bởi vì, bé biết mẹ rất vất vả, bé muốn giúp mẹ, tuy rằng một đứa nhỏ chẳng thể giúp được gì, nhưng bé lại thật sự làm được.

Anh đặt quyển sổ lại như cũ, bởi vì, anh đã nghe được tiếng bước chân.

Hạ Nhược Tâm bê một mâm trà đi ra, bởi vì khí nóng, cũng bởi vì thả lỏng, cuối cùng, khuôn mặt kia cũng bắt đầu hồng hào, lộ ra một ít nhan sắc, so với lúc trước thì đúng là đẹp hơn nhiều, thực ra cô vốn rất đẹp, chẳng qua là do chịu quá nhiều đau khổ, gặp quá nhiều bế tắc nên mới như vậy, nhưng cô vẫn kiên cường, một mình nuôi lớn đứa con ốm yếu bệnh tật.

Mà trái tim người phụ nữ này, hiển nhiên còn đẹp hơn cả vẻ bề ngoài của cô.

"Chờ một chút là có thể ăn được rồi." Hạ Nhược Tâm lau mồ hôi, mà Cao Dật không ngừng nhìn cô, cô còn tưởng do anh quá đói bụng.

"Không có việc gì." Cao Dật đi qua, giữ lại tay cô, thấy được lòng bàn tay hằn lên vết đỏ do bê bát nóng.

"Sao lại không cẩn thận như thế?" Anh trách cứ.

"Không sao, một sẽ tốt lên thôi, em sợ hai người bị đói." Hạ Nhược Tâm vốn không thấy đau lắm, cô muốn thu tay về, lại phát hiện, anh nắm quá chặt, cô không thể rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 363

"Qua đây đi." Cao Dật xoay người cô lại, đi lên phía trước, Hạ Nhược Tâm nâng tay lên, ngón tay còn có vết phỏng rộp, nhưng cô chỉ thấy nơi lòng bàn

tay hơi lạnh lẽo, cũng không đau.

Cô đi theo vào, bên trong còn để mấy mâm đồ ăn, tủ lạnh trước nay luôn đầy ắp, cái gì cũng chẳng thiếu, anh muốn ăn món gì cô cũng nấu được.

Cao Dật giống như một người đàn ông tốt, anh bê một cái mâm ra, Hạ Nhược Tâm đi theo phía sau, cuối cùng, tay cô chỉ có thể bưng một cái mâm.

Người đàn ông này có khi thật sự quá bá đạo.

"Hạ Nhược Tâm, em cứ để đó đi, tay em đã yếu thế rồi, nếu bị thương thì bọn anh ăn cái gì?" Anh cảnh cáo nói, làm Hạ Nhược Tâm đành phải từ bỏ.

Rất nhanh đồ ăn đã được xếp lên bàn, vô cùng phong phú, làm cho Cao Dật vốn chỉ toàn ăn cơm tiệm thấy vô cùng vừa lòng, anh cũng chẳng nhớ đã bao lâu rồi anh chưa được ăn cơm nhà làm.

"Lại đây, Tiểu Vũ Điểm." anh vẫy tay với Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm bỏ búp bê xuống, lao chạy tới trước mặt Cao Dật, còn may, nhà anh có trải thảm, cũng không làm chân bị lạnh.

Anh ôm Tiểu Vũ Điểm vào lòng, hiện tại đây đã trở thành quyền lợi của anh, anh thương Tiểu Vũ Điểm quả thực có khi còn nhiều hơn Hạ Nhược Tâm thương bé, Hạ Nhược Tâm cảm thấy chua xót, nếu Cao Dật làm cha, như vậy con của anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Mà con gái cô, lại không may mắn như vậy.

Cô cúi đầu, vui đầu vào ăn cơm, Cao Dật trước cho Tiểu Vũ Điểm ăn no rồi, người bé vốn nhỏ, ăn cũng ít, cho nên rất dễ dàng ăn no, hơn nữa, mỗi ngày còn được uống sữa bò, cho nên, hiện tại mập lên rất nhiều, ngay cả tóc cũng mọc ra một ít rồi.

Cao Dật lại bón cho bé một thìa canh, Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, "Tiểu Vũ Điểm no no rồi" tay bé đặt trên bụng, để Cao Dật nhìn cái bụng của bé, hơi phình phình, quả nhiên là rất no rồi.

Lúc này anh mới thả bé xuống, mà Tiểu Vũ Điểm lại bò lên sofa, tiếp tục chơi búp bê, Hạ Nhược Tâm vẫn cứ vui đầu ăn, chẳng gấp tí thức ăn nào.

"Nhược Tâm, có ai từng nói em rất lãng phí chưa?"

Cao Dật nói, như đang cười cô, đương nhiên, cũng không có bỏ qua sự ám đạm trong mắt cô ban nãy, kỳ thật chỉ cần cô đồng ý, lúc nào anh cũng có thể làm ba của Tiểu Vũ Điểm. Anh thích Tiểu Vũ Điểm, cũng thích cô, tuy không biết cái thích của anh là như nào, sâu bao nhiêu, nhưng, nhưng anh thật sự muốn sống cùng cô.

Kỳ thật, cảm giác như vậy rất tốt.

Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên ngẩng đầu, ý cười trên môi Cao Dật càng thêm rõ.

"Không phải em định để anh ăn sạch đồng này đó chứ, em nghĩ đang nuôi heo đó à?" Cao Dật không ngừng gấp thức ăn cho cô, kỳ thật, nếu ăn hết những thứ này, có khi anh cũng thành heo luôn.

"Không có, không có." Hạ Nhược Tâm vội vàng xua tay, cô chỉ, chỉ đang suy nghĩ mà thôi.

"Ăn đi, không ăn sẽ nguội mất." Cao Dật không nói nữa, bằng không, một lúc nữa cô lại luống cuống chân tay đến cầm đũa cũng không nổi.

"Vâng." Hạ Nhược Tâm gạt đầu, nếu không ăn thật sự rất lãng phí, cô và con trước kia muốn ăn còn không có, cho nên nhất định không thể lãng phí.

Cô cúi đầu, cũng không hạ đũa thế nào, đồ ăn trên bát đã chất thành một ngọn núi nhỏ rồi.

Có mà Cao Dật đang nuôi heo mới đúng.

Xem đi, gần đây cô béo lên nhiều lắm rồi, Tiểu Vũ Điểm cũng tròn vo, không còn mặc vừa quần áo cũ nữa rồi.

"Nhược Tâm, Tiểu Vũ Điểm ba tuổi rồi đúng không?" Cao Dật buông đũa xuống, hỏi.

"Ừ, nó ba tuổi rồi, không đúng, hiện tại hẳn là ba tuổi 2 tháng." Hạ Nhược Tâm nói.

"À, ba tuổi." Cao Dật xoa cằm, "Nhược Tâm, anh định để Tiểu Vũ Điểm đi học, Tiểu Vũ Điểm rất thông minh, có lẽ em đã sinh ra một thiên tài nói không chừng."

Anh từng kiểm tra Tiểu Vũ Điểm rồi, phát hiện đứa nhỏ này trí nhớ cực kỳ tốt, rất nhanh đã nhận được mặt chữ, phỏng chừng IQ cao, cho nên, cần phải giáo dục cẩn thận mới được.

"Đi học?" Hạ Nhược Tâm hơi khựng lại, sau đó buông đũa xuống, hơi xoa lên đầu, tóc cô vừa mọc ra được một chút, cũng không đẹp để gì để xem, nhưng vì Cao Dật thấy nhiều thành quen, cho nên, cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ là, người khác thì sao.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 364

"Đi học....." cô không ngừng lặp lại lời Cao Dật nói, đôi mắt hiện lên sự hoang mang, không, không cần. Cô không muốn con gái mình lại trở thành một Hạ Nhược Tâm khác.

"Em xin lỗi, em không thể." cô cúi đầu, cầm lấy đôi đũa, vô vị ăn cơm, vốn dĩ là bữa cơm ngon miệng, nhưng với cô lúc này mà nói, nó giống như thuốc đắng, đắng đến đau lòng.

Cao Dật hơi nhíu mày, anh đứng lên, tay đặt trên vai cô, "Nhược Tâm, cơm không phải ăn như vậy, nếu không muốn ăn thì đừng ép mình ăn."

Anh cầm lấy đũa trong tay Hạ Nhược Tâm, sự hoang mang trong mắt cô, làm anh thật sự không rõ, vì sao cô lại không đồng ý chuyện để Tiểu Vũ Điểm đi học, Tiểu Vũ Điểm cũng tới tuổi phải đến trường rồi, trước giờ bé luôn lủi thủi một mình, nếu được chơi với những bạn cùng tuổi, tính cách của bé sẽ cởi mở hơn rất nhiều.

"Nhược Tâm, em nhìn xem." Cao Dật bảo Hạ Nhược Tâm nhìn Tiểu Vũ Điểm đang chơi búp bê bên cạnh, "Em muốn để con chơi búp bê một mình mãi như thế sao? Em không biết à, kỳ thật Tiểu Vũ Điểm rất cô đơn, để bé đi học, không chỉ tốt thể chất, mà còn tốt cả về mặt tinh thần, hơn nữa chỉ đi học ban ngày thôi, buổi tối vẫn về nhà."

"Em yên tâm, anh sẽ tìm một trường tốt nhất, giáo viên tốt nhất, sẽ không để Tiểu Vũ Điểm phải chịu áp lực gì đâu, anh cũng sẽ phát hiện ra con bé giỏi đến mức nào."

Mà Hạ Nhược Tâm vẫn cố chấp lắc đầu, anh chợt thấy trên mu bàn tay cô đọng lại giọt nước, cô khóc, không muốn xa con đến vậy sao?

Nhưng một ngày nào đó con cũng sẽ phải đi học thôi, trẻ con đều phải đi học, cũng phải sống xa mẹ, phải buông tay mới có thể lớn lên.

"Nhược Tâm, em đừng như vậy, chúng ta không thể giữ Tiểu Vũ Điểm ở bên cạnh suốt đời được." anh nắm lấy vai cô, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 365

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

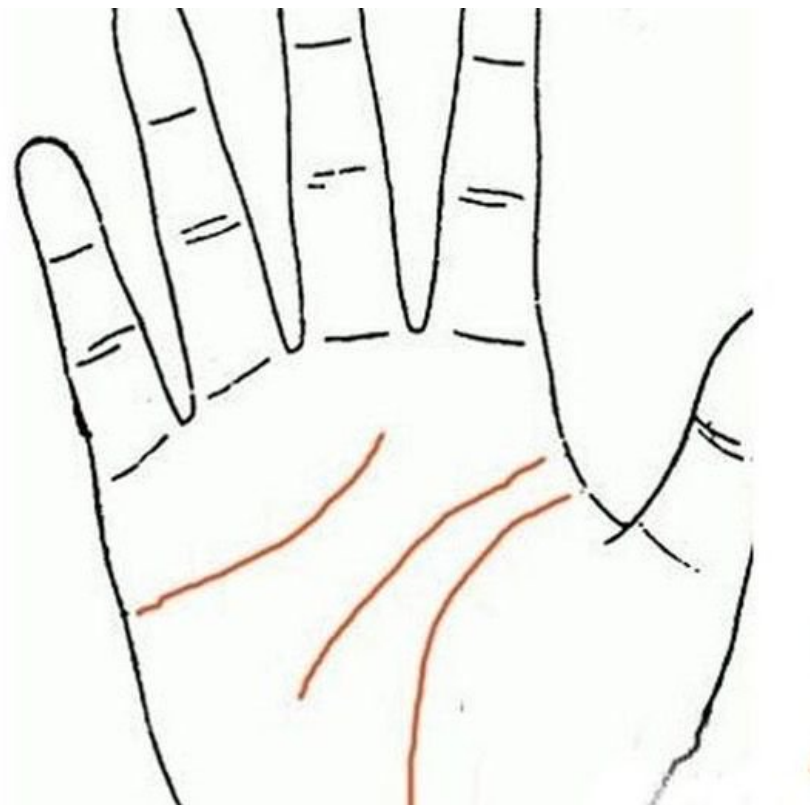
Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, nhìn Tiểu Vũ Điểm đang yên lặng chơi búp bê ở một góc, trên khuôn mặt nhỏ không có lấy một nụ cười, chỉ ôm búp bê chơi, mà con búp bê ấy cũng là món đồ chơi duy nhất của bé, ngoại trừ nó ra, bé chẳng thích gì cả.

Cô cũng không muốn để con chỉ biết chơi búp bê.

Nhưng hiện tại không được, thật sự không được.

"Nhược Tâm, cho anh biết lý do?" Hàng lông mày Cao Dật nhăn lại thành hình chữ "xuyên" (川), cô có chuyện không nói cho anh hay.

* hình chữ xuyên (ảnh minh họa lấy ở mạng)

Anh không biết cô đã trải qua những gì, anh cũng chưa từng hỏi cô, mà cô lại không tự nói ra. Nhưng chuyện để Tiểu Vũ Điểm đi học này, anh vẫn kiên trì.

Hạ Nhược Tâm nhắm mắt, sau đó chậm rãi mở ra, cô thở nhẹ một hơi, tay nắm chặt.

"Lúc em bốn tuổi, em có một người mẹ, em rất yêu mẹ, cuộc sống hết như em với Tiểu Vũ Điểm vậy, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều."

Đau thương trong mắt cô càng ngày càng nặng, Cao Dật vẫn đặt tay lên vai cô, không buông không bỏ, mà anh có một loại cảm giác, tựa hồ, anh muốn gần gũi với con người chân thật của cô.

"Lúc ấy, mẹ rất thương em, có cái gì tốt cũng cho em, tuy em không có ba, nhưng có một người mẹ như vậy cũng đã thoả mãn lắm rồi."

"Mặc dù cuộc sống không dư dả gì lắm, không có quần áo mới, cũng không được ăn thịt mỗi ngày, nhưng lại rất vui vẻ."

"Nhưng sau đó mẹ gặp được một người đàn ông, người đó rất có tiền, sau đó nữa, mẹ lấy người kia, mà người kia lại có một đứa con riêng nhỏ hơn em nửa tuổi."

"Em có một người ba mới, một đứa em mới, nhưng lại mất đi người mẹ mà em yêu nhất, trong mắt mẹ chẳng còn em nữa, mẹ yêu người đàn ông kia, sự quan tâm của mẹ dành hết cho người đó và đứa con, nà quên mất, kỳ thật bà còn có một đứa con gái, đó chính là em"

"Bà quên mất sự tồn tại của em, không còn lo lắng em có ăn no, có mặc ấm hay không, thậm chí, quên mất luôn sinh nhật của em."

Hạ Nhược Tâm nói, tầm mắt lúc rõ ràng, lúc lại mơ hồ, mà mà đôi tay đang đặt trên vai cô càng thêm dùng sức, như muốn tiếp thêm cho cô dũng khí.

"Lúc em sáu tuổi, bởi vì con của người kia bị bệnh nặng, cho nên phải cạo hết tóc, rồi thành một đứa đầu trọc, nó lúc nào cũng khóc, không muốn ăn cơm, cũng không muốn uống thuốc."

"Mẹ em với người đàn ông kia sốt ruột lắm, cuối cùng mẹ nhìn thấy em, rồi kéo em lại, cắt trụi tóc em đi, bởi vì, bà nói, em phải chăm sóc cho em gái, cho nên em phải làm vậy."

"Khi đó, em đã đi học, mấy đứa bạn đều cười em, bọn họ nói, Hạ Nhược Tâm, con xấu xí, cha không thương, mẹ không yêu, đầu trọc đầu trọc không ai cần. Đến tận bây giờ em vẫn nhớ rõ cảm giác ấy, rất thương tâm, rất khổ sở, em có cảm giác như mình thật sự là đứa trẻ chẳng ai cần, mà thực ra thì đúng là như thế."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 366

Cao Dật giờ tay ra, hứng được nước mắt cô rơi xuống, anh nắm chặt tay, sau đó ôm cô vào trong ngực.

"Được rồi, anh biết, anh biết, đừng nói nữa, chúng ta không để Tiểu Vũ Diễm đi học, chờ đến khi tóc con dài ra rồi đi, nhé?" Anh siết chặt lấy người phụ nữ gầy yếu vô cùng ấy, dùng sức để cô gần lại hơn với mình, hy vọng có thể giảm bớt cho cô một phần thống khổ.

"Hơn nữa, em không được quên, em không phải mẹ em, Tiểu Vũ Diễm cũng sẽ không phải em." Cao Dật lau khô nước mắt cho cô, người phụ nữ này thật sự quá thích khóc, thích khóc không chịu được.

"Nhược Tâm, em yêu Tiểu Vũ Diễm, em yêu con như vậy, sao có thể sẽ để người khác bắt nạt con được chứ?" Anh dùng sức siết chặt cánh tay, "Mà anh cũng sẽ không, tuyệt đối!" anh tự cam đoan với chính mình, cũng là cam đoan với Hạ Nhược Tâm, anh cũng thích Tiểu Vũ Diễm, sao có thể không thương bé được.

Bé là bảo bối của họ mà.

"Vâng, cảm ơn, cảm ơn anh, Cao Dật." Hạ Nhược Tâm gật gao nắm lấy góc áo của Cao Dật, cảm ơn sự thấu hiểu của anh, cảm ơn sự chăm sóc của anh, cảm ơn anh có thể cho cô sự an ủi, thế là đủ.

Đúng vậy, cô không phải Thẩm Ý Quân, cô sẽ không bao giờ bạc đãi con mình.

Cô sẽ không trở thành Thẩm Ý Quân thứ hai, cô sẽ luôn yêu Tiểu Vũ Diễm của mình, sẽ không để cho Hạ Nhược Tâm thứ hai xuất hiện trên thế giới.

Tiểu Vũ Diễm của cô sẽ là đứa trẻ hạnh phúc, được sống trong tình yêu thương.

Tiểu Vũ Diễm dựa vào sô pha, hơi hơi mở mắt, sau đó ôm chặt lấy búp nê, bé chơi một hồi, cho nên, muốn ngủ, chuyện của người lớn, bé không rõ, cũng mặc kệ.

"Được rồi, anh thấy cả em và Tiểu Vũ Diễm đều thích khóc." Cao Dật dùng tay áo lau nước mắt cho cô, may là cô không thích trang điểm, bằng không hiện tại nhất định sẽ trở thành mặt mèo.

Hạ Nhược Tâm mặc ngón tay anh mon tron trên mặt, cũng chẳng thấy không thoải mái, cô chỉ thấy an tâm và an toàn.

Cô chậm rãi khép lại đôi mắt, cứ như vậy dựa vào anh, người đàn ông đã cho cô quá nhiều.

Cao Dật vỗ vai người trong ngực, mà liếc mắt một cái còn có bản sao thu nhỏ của Hạ Nhược Tâm, anh hơi cười ra tiếng, như vậy rất tốt, hai người đều đã đi ngủ rồi, như vậy, anh cũng nên đi ngủ thôi.

Anh ôm Hạ Nhược Tâm lên sô pha, đắp chăn lên cho cô, sau đó mới ôm bé con trên đất lên, đi vào trong phòng anh chuẩn bị riêng cho bé, bên trong toàn bộ đều là giấy dán tường phim hoạt hình, màu sắc sặc sỡ, búp bê chất thành đống, chẳng qua bé rất ít khi động tới, phần lớn thời gian bé chỉ chơi một con búp bê trong tay như thế này.

Anh ôm Tiểu Vũ Diễm đặt lên trên giường, dèm chăn lại cẩn thận, còn may là lúc đứa nhỏ này ngủ rất ngoan, không đá chăn, nếu không lại mệt anh rồi.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, anh đi ra ngoài, ngồi bên cạnh Hạ Nhược Tâm, sau đó cười, được rồi, hai người đều đã ngủ rồi, như vậy, anh cũng muốn ngủ, cảm giác này, đúng là không tồi đâu.

Mà anh lại mở mắt ra, trên bàn chất đống đồ ăn, thoát nhìn chỉ có là ăn tối, nhưng nếu do cô làm, liền tính là thừa, anh cũng hết cách tưởng tượng.

Sự yên tĩnh chẳng mấy khi mới có được, giấc ngủ của ba người, vừa ấm áp cũng thật bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 367

Sờ Luột tay đặt tay mình lên trán, thỉnh thoảng nhẹ nhéo, những người phía dưới anh cũng đang đọc tư liệu, đã mấy giờ trôi qua, anh cảm thấy dường như đầu mình cũng bị những giọng nói này làm cho nhức nhối rồi.

"Tốt lắm." Anh hất tay, "Các anh chuẩn bị toàn bộ những giấy tờ này thành tư liệu, tôi sẽ đích thân xem, hôm nay đến đây thôi, tan họp." Anh đứng dậy, đi vào phòng làm việc của mình, ngồi đó nghe như vậy, thà anh tự mình xem.

Anh về nước đã được gần nửa tháng, tất cả mọi việc trong công ty đều đã đi vào quỹ đạo rồi, chỉ là, gần đây anh lại càng ngày càng cảm thấy chính mình hữu tâm vô lực rồi.

Có phải là vì, anh đã bắt đầu già rồi, sẽ nhanh chóng trở thành một người cha rồi, còn có thể không già sao?

Đi vào trong văn phòng, anh ném tư liệu trong tay sang một bên, rồi ngồi xuống ghế da để nghỉ ngơi, gần đây thân thể của anh rất mệt mỏi, ra ngoài một thời gian, lúc trở về lại càng bận rộn hơn.

Thậm chí, bận rộn đến mức, nghĩ anh cũng không muốn nghỉ nữa

Anh nhắm mắt lại, đột nhiên anh thấy một người phụ nữ, lúc đầu là Hạ Dĩ Hiên, nhưng rất mờ nhạt, thậm chí anh còn không thể nhớ được, rốt cuộc là cô lớn lên có bộ dạng gì. Sau đó là Lý Mạn Ny, cuối cùng tất cả được thay đổi bởi một người phụ nữ khác, một người phụ nữ anh nghĩ anh sẽ không bao giờ nghĩ đến nữa.

Cười, khóc, đau thương, tuyệt vọng, đột nhiên người anh giống như bị kinh hãi, cơ thể không khỏi co rút một chút, người cũng tỉnh táo hẳn, suy nghĩ làm cho lồng ngực anh phập phồng kịch liệt, anh không ngừng cố gắng bình phục hô hấp, sự sợ hãi đó đi sâu vào trong tâm hồn anh, một loại sợ hãi anh không thể hiểu được, dường như anh đã mất đi cái gì đó.

"Phịch" một tiếng, cửa bị mở ra, người có thể xông vào văn phòng của tổng giám đốc như thế, ngoại trừ Đỗ Tĩnh Đường ra, trên đời này không tìm ra người thứ hai.

"Anh họ, họp đồng," anh nhanh chân đi vào, đem họp đồng đặt trên bàn làm việc của Sở Luật.

"Anh họ, gần đây chúng ta nhận được rất nhiều họp đồng của các doanh nghiệp, anh đúng là doanh nhân trời sinh." Đỗ Tĩnh Đường giơ ngón tay cái trước mặt anh, năm nay tài sản của bọn họ tăng thêm, còn tăng cao đến mức độ nào, thì phải đợi nửa năm nữa mới biết được, dù sao thì bọn họ cũng đã kiếm được lợi nhuận, không đúng, phải là Sở gia kiếm được lợi nhuận

"Ừ, tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi." Sở Luật đặt bản họp đồng trong tay xuống, lông mày nhíu chặt, một chút bộ dạng vui vẻ cũng không có, dường như không phải bây giờ anh đang kiểm lời, mà là anh đền tiền vậy.

"Vẫn là bộ dạng đó, chẳng có chút vui vẻ nào cả." Đỗ Tĩnh Đường cần nể nói, "Sống chung cùng kiểu người này thật vất vả, ngày nào cũng là cái bản mặt nghiêm túc này, như bị tê liệt vậy, có cái gì tốt chứ."

Thật sự anh không hiểu tại sao lại có nhiều người phụ nữ thích anh như thế, thích anh còn chẳng bằng thích một hòn đá.

Cửa văn phòng đóng lại, bên trong yên tĩnh không một tiếng động, người khác sẽ cảm giác bị ngạt thở trong sự yên tĩnh này, Sở Luật cũng không làm gì cả, cho dù trong lòng anh càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng mệt mỏi.

Anh xiết chặt bàn tay đặt trên bàn làm việc, dường như kiểm chế điều gì đó, đau khổ, có lẽ còn cả sự mất mát nào đó mà đến bây giờ anh vẫn không rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 368

Lúc này ở biệt thự của Sở gia, thỉnh thoảng lại truyền đến giọng nói cự tuyệt của Lý Mạn Ny, "Mẹ, đừng, con đã uống ba chén rồi, uống nữa sẽ thành bỏ nhiều quá đấy." Cô đẩy cái chén ở trước mặt ra, trong chén chính là thuốc bổ.

"Đây không phải thuốc bổ, đây là đồ bổ, không phải đồ bổ cho con, mà là cho đứa bé, uống vào sẽ tốt cho đứa bé, con uống đi được không?" Tống Uyển nhìn xuống bụng của cô, thỉnh thoảng hỏi thúc cô uống, "Đây là thuốc mẹ đun sôi trong thời gian dài, con nhất định phải uống, nếu không, không phải là lãng phí tâm lòng của mẹ rồi sao."

Lý Mạn Ny nghe xong, cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc gạt đầu một cái, cầm chén lên trước mặt uống đi một nửa, mùi vị thật sự không ngon, thực ra uống nó làm cô rất muốn nôn hết ra, chẳng qua cũng giống như Tống Uyển nói, bà đã vất vả rất lâu rồi, nếu không uống, sợ rằng Tống Uyển sẽ không bỏ qua.

Bây giờ chỉ cần là món đứa bé này tốt, bọn họ đều sẽ làm cho cô ăn, làm cho cô uống, đứa nhỏ này còn chưa sinh ra đã được yêu thương như vậy, nếu sinh ra rồi, thật sự không thể tưởng tượng nổi, có ông bà nội yêu chiều như vậy, sẽ là một bảo bối cực kì hạnh phúc, hơn nữa thân phận của Sở Luật như vậy, chắc chắn sẽ là đứa bé vừa ra đời đã ngậm thìa vàng.

Lý Mạn Ny buông chén trong tay xuống, được Tống Uyển đỡ lấy, đây là đứa bé đầu tiên của Sở gia, bọn họ tự nhiên sẽ vô cùng coi trọng, không thể cho cô làm cái gì, ngay cả đi nhiều hơn một bước, cũng sợ sẽ có nguy hiểm, hận không thể, mỗi ngày cô đều nằm trên giường dưỡng thai.

Ánh mắt Tống Uyển vẫn luôn nhìn cái bụng nhỏ của Lý Mạn Ny, dường như đang nghĩ tới điều gì đó? Bà đang cẩn thận quan sát khuôn mặt đỏ hồng được bồi bổ quá mức của Lý Mạn Ny.

"Mạn Ny, con không bị nôn nghén sao? Đã đi khám thai chưa, sao mà em bé dường như không hề lớn lên?" Bà nghi hoặc nói, bình thường phụ nữ mang thai lúc này đã bắt đầu có phản ứng mang thai, nhưng một chút biến đổi cô cũng không có, thậm chí bụng của cô vẫn rất phẳng, bà nhớ lúc trước khi mình mang thai Sở Luật, khi được ba tháng, chẳng những bụng rất lớn, mà bà còn nôn mửa đến mức thiếu chút nữa thì chết.

Sắc mặt Lý Mạn Ny thay đổi một chút, sau đó lập tức nở nụ cười, đặt tay lên trên bụng mình, "Mẹ, bác sĩ nói với con bé cưng hơi bé một chút, cho nên bây giờ vẫn chưa nhìn ra. Về chuyện nôn nghén, con cũng đã hỏi qua, bác sĩ nói, đứa bé trời sinh đã ngoan, không quá thích tra tấn mẹ của nó."

"Ừ, có lẽ là như vậy." Tống Uyển nghĩ nghĩ, đúng là cũng có loại này, không quá gầy vò người lớn, hình như việc này có liên quan đến sức khỏe cá nhân?

Sở Giang từ từ đi tới, thấy vợ của mình hình như đang suy nghĩ gì đó đến ngăn người, cháu trai của ông không có việc gì đấy chứ? Bây giờ mở mồm miệng khép miệng cũng đều là cháu trai, đứa bé này, đúng là ông đã mong chờ quá mức rồi.

"Cha, cha đã đến rồi, để con đi pha trà." Lý Mạn Ny đứng dậy, dường như không muốn nói đến vấn đề này nữa, vội vàng đi vào phòng bếp.

"Không cần, Mạn Ny, chuyện này giao cho bảo mẫu là được, con không cần phải vất vả như vậy," Tống Uyển vội vàng giữ cô lại, như vậy rất nguy hiểm, nếu đụng trúng cái gì thì phải làm sao.

"Không có việc gì đâu, mẹ, chỉ là rót một ly trà thôi, con sẽ cẩn thận." Lý Mạn Ny lắc đầu, đi vào bên trong.

Tống Uyển rút tay lại, mặc cho hình bóng Lý Mạn Ny dần biến mất trước cửa phòng bếp, bà đi đến chỗ Sở Giang, hai người cùng nhau ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 369

"Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, ngày mai chúng ta mời bác sĩ kiểm tra cho Mạn Ny đi? Mỗi lần gặp bác sĩ, bác sĩ đều không nói cái gì cả, không phải là loại lang băm đấy chứ, tôi không có cách nào yên tâm được." Mà Sở Giang vừa nghe xong, cũng cảm thấy không ổn, "Loại bác sĩ này không thể tin tưởng được, nhất định phải tìm một bác sĩ khác, hơn nữa còn phải là người có uy tín, đây là đứa bé duy nhất của Sở gia chúng ta, chúng ta đã mong có cháu trai nhiều năm như vậy rồi, tuyệt đối không thể có chuyện gì xảy ra. Người thứ nhất không được, chúng ta tìm người thứ hai, tìm mười người cũng không thành vấn đề." Sở Giang tiếp tục nói.

Tống Uyển cân nhắc một lúc, mới nghĩ được một biện pháp vẹn toàn.

"Có lẽ chúng ta nên tìm một bác sĩ tư, A Luật phải đi làm hàng ngày mà chúng ta thì không thể ngày nào cũng tới đây, chỉ có mấy người bảo mẫu tôi thật sự không yên tâm."

"Ừ, cứ làm như vậy đi." dù hai người họ không có ở đây thì cũng yên tâm hơn, tuy đứa bé mới chỉ được ba tháng, nhưng phải biết là vẫn vô cùng nguy hiểm, mà bọn họ thì đang rất mong có đứa cháu này rồi.

Lý Mạn Ny đi từ trong phòng bếp ra, trên tay bưng hai ly trà, hơi hơi cúi đầu, tiếng nói của hai người rơi vào lỗ tai cô, lúc này, đúng lúc tóc của cô che đi đôi mắt, lúc này chỉ có thể nhìn thấy đôi môi của cô, bờ môi kéo lên rất thẳng, cực kỳ thẳng.

"Cha, mẹ, uống trà ạ." Cô nhìn vợ chồng nhà họ Sở, đi đến, dịu dàng đến động lòng người, tao nhã khéo léo, tất cả đều không chê vào đâu được, thật sự trời sinh ra cô chính là để bước vào cánh cửa của Sở gia.

Tống Uyển giữ tay cô lại, nói với cô.

"Mạn Ny, con xem, A Luật ra ngoài mỗi ngày, một mình con ở nhà, chúng ta cũng không yên tâm, chúng ta đang chuẩn bị mời một bác sĩ riêng cho con, như vậy chúng ta mới yên tâm được."

Lý Mạn Ny gật đầu, tươi cười vô cùng dịu dàng, "Vâng, con cũng nghĩ như vậy, cảm ơn mẹ ạ."

Cô cúi đầu, đặt trà lên bàn, không có ai nhìn thấy, trong nháy mắt khi cô cúi đầu, khuôn mặt cô hiện lên sự thiếu kiên nhẫn.

Sau khi cha mẹ nhà họ Sở đi rồi, Lý Mạn Ny đi tới phòng bếp, để chén trà sang một bên, cô đặt tay lên trên bụng của mình, bụng vẫn bằng phẳng như ban đầu, thật ra đừng nói là ba tháng, cho dù là mười tháng, nơi này cũng sẽ vẫn bằng phẳng như vậy, không thể nào lớn lên được, cho dù lớn lên, cũng chỉ là thịt mỡ, không có, làm sao mà sinh? Có sinh, cũng là sinh ra không khí.

Mà cô, cho tới bây giờ đều chưa từng có thai, làm sao mà nòn mửa được, chẳng qua là bị Tống Uyển cho ăn những thứ thuốc bổ gì đó mới thiếu chút nữa là nòn ra hết.

Cô dựa lưng vào tường, sự lạnh lẽo từ bức tường thấm cả vào trong lòng cô, chuyện này không thể kéo dài thêm nữa, nếu còn tiếp tục, chuyện cô không mang thai, rất nhanh sẽ bị phát hiện, bây giờ cô không thể mạo hiểm bất kỳ chuyện gì được.

Đặc biệt là chuyện có liên quan đến Sở Luật.

Ngón tay của cô đặt trên bụng nắm chặt, trên mặt lóe lên tia lạnh lẽo khác thường.

Ngày thứ hai, cô giúp Sở Luật sửa sang lại quần áo, giả vờ lo lắng hỏi "Luật, hôm nay anh vẫn bận như mấy hôm trước à?"

"Làm sao em biết?" Sở Luật cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ hồng như khố của Lý Mạn Ny.

"Làm sao em lại có thể không biết được, anh đừng quên, chúng ta là vợ chồng ngủ chung giường, gần đây anh đều ngủ không ngon, đương nhiên là em biết." Lý Mạn Ny đặt tay mình lên khuôn mặt của anh "Luật, không cần quá mệt mỏi, em và bé con sẽ đau lòng."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 370

Khuôn mặt Sở Luật nhất thời trở nên nhu hòa, nắm chặt tay cô, "Em yên tâm, anh biết rồi." anh đưa tay đặt lên bụng cô, "Nhớ phải chăm sóc tốt cho con của chúng ta, tất cả mọi người đều đang chờ bé con được sinh ra." Nói tới đây, đôi mắt Sở Luật tối đi một chút, thật ra, anh vẫn để ý chuyện vì con của mình mà anh không đi cứu đứa bé kia, có lẽ sẽ không ai trách móc anh, nhưng chính anh, từ trước đến giờ đều không tha thứ cho mình.

Nhưng anh cũng không hối hận, đây là sự lựa chọn của anh, anh, đương nhiên sẽ không hối hận.

"Em biết rồi." Lý Mạn Ny cười đáp lại, khoác tay anh, tiễn anh ra cửa, đứng ở cửa mãi cho đến khi nhìn thấy xe anh đi khỏi, mới đi lên phòng mình, mà trên khuôn mặt cô đã vô cùng lạnh lẽo, thu hồi gương mặt tươi cười kia, trở nên có chút vận vẹo.

Đóng cửa lại, lúc này ở bên ngoài Tống Uyển đang dọn dẹp cùng với bảo mẫu, Lý Mạn Ny đi tới phía trước ngăn tủ, lấy từ bên trong ra một con dao gọt hoa quả mới, cô quơ quơ dao gọt hoa quả trên tay, trên con dao phản chiếu lại một khuôn mặt lạnh như băng, cô nghiêng răng dữ dội, kéo vấy mình lên, trong lòng quyết tâm tàn nhẫn, dùng sức rạch một đường lên bắp đùi.

Ngay lập tức, cảm giác đau nhức, làm cho sắc mặt Lý Mạn Ny trở nên trắng bệch, từ trước tới nay cô chưa bao giờ bị thương nặng như vậy, đau, thật sự rất đau, đau đến nỗi cô muốn ngất đi.

Cô cúi đầu, chịu đựng sự đau đớn này, máu của cô không ngừng chảy từ trên đùi xuống, ngay sau đó toàn bộ gian phòng đều là mùi tanh của máu.

Như vậy, mặc kệ trong bụng cô có đứa bé hay không, đều thành không còn nữa, cơ thể cô run lên, mất máu quá nhiều làm cô choáng váng, cô gần như không thể chịu đựng được nữa, cắn chặt môi mình, sau đó lau máu trên con dao gọt hoa quả, đặt lại vào ngăn tủ. Quay lại nằm trên mặt đất, rõ ràng là chảy máu, chịu đau, nhưng khóe môi của cô lại cong lên.

Cô đã sắp xếp tất cả mọi thứ, sẽ có người ra đón cô ở cửa bệnh viện kia, nói dối bắt đầu từ đây, thì kết thúc ở chỗ đó.

"Cứu mạng..... Cứu tôi....." Thỉnh thoảng giọng nói yếu ớt của cô truyền đến, máu chảy ngày càng nhiều, thật sự rất giống phụ nữ sinh non, giống y như đúc.

Bên ngoài, thỉnh thoảng bảo mẫu nghe thấy giọng nói cầu cứu, trong lòng hốt hoảng, vội vàng chạy vào, không phải là phu nhân có chuyện gì đấy chứ.

Lúc cô ta đi tới cửa, lại không thấy có bất kì giọng nói nào, có lẽ là do cô nghe nhầm, có thể bây giờ phu nhân vẫn đang ngủ.

Nhưng cô nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định vào xem.

Cô đẩy cửa ra, mùi máu tanh nồng nặc sộc vào mũi.

Sau đó một tiếng hét chói tai vang lên, khiến cho các bảo mẫu khác cũng chạy tới, cô cũng sững sờ ngay tại chỗ, mở to hai mắt không dám tin, nhìn toàn bộ căn phòng, lúc này phu nhân của bọn họ một mình yếu ớt nằm trên mặt đất, dưới chân của cô máu không ngừng chảy ra, mọi người có chút ít kiến thức đều biết, bây giờ cô đang sinh non, mà nhiều máu như vậy, hiển nhiên không thể giữ nổi đứa bé này nữa rồi.

Tập đoàn Nhà họ Sở, Sở Luật đang họp, tiếng chuông điện thoại vang lên một hồi, mọi người đều nhìn anh, anh nhìn anh, không biết ai lại to gan như vậy, thế nhưng lại không tắt chuông điện thoại di động, bọn họ đều cẩn thận nhìn khuôn mặt tối đen của người đàn ông kia, lén lút lấy điện thoại của ra

kiểm tra, phát hiện ra không phải mình, tất cả đều thờ dài nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 371

Trong khi tất cả mọi người đều thờ một hơi dài nhẹ nhõm, ánh mắt của Sở Luật lại càng thêm lạnh, anh đứng lên, đi ra ngoài, mà âm thanh kia cũng chậm rãi biến mất theo bước chân xa dần của anh.

Lúc này tất cả mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra, không phải ai khác, mà chính là tổng giám đốc vĩ đại của bọn họ, khó trách vừa rồi anh không hề phát hỏa.

Sở Luật lấy di động ra, vừa mở ra thì thấy, là số điện thoại trong nhà anh, hơn nữa liên tiếp một hồi lại một hồi, đều không có ý ngừng lại, anh hơi nhíu mi một chút, đặt điện thoại di động ở bên tai.

"Alo....." Điện thoại được kết nối, đầu tiên là anh nghe được một mảnh âm thanh hỗn loạn ở đầu dây bên kia, thậm chí có cả tiếng khóc.

Mà trong nháy mắt lòng của anh cũng chợt lạnh, trên mặt anh, cũng lạnh lẽo tới cực điểm rồi.

Ở bệnh viện, lúc Sở Luật chạy tới, cha mẹ anh và cha mẹ Lý gia đều đã tới rồi, mà mỗi người bọn họ đều là đứng ngồi không yên, đèn bên ngoài phòng giải phẫu vẫn đang sáng đỏ.

"Ai có thể nói cho con biết, đây là chuyện gì?" Giọng nói của anh cực kỳ lạnh lẽo, mi tâm nhíu lại dường như không có cách nào giãn ra được.

Tổng Uyển vội vàng giữ chặt cánh tay anh, không ngừng khóc, "A Luật, Mạn Ny đang ở bên trong, bảo mẫu nói con bé chảy rất nhiều máu, có thể không giữ được đứa bé nữa." nghĩ tới chuyện này, bà quả thực khổ sở muốn chết, đứa bé kia chính là mạng của bà, nếu thật sự không còn nữa, bà cũng không biết phải làm sao bây giờ? Bà đợi cháu trai đã bốn năm rồi, nếu thật sự không có, không phải muốn mạng của bà hay sao?

Sở Giang cũng vô cùng khó chịu, ôm chặt vợ vào mình trong lòng ngực, trên mặt cũng là vẻ đau đớn vô cùng, cháu trai của ông, cháu trai ông đã mong đợi nhiều năm như vậy, có thể sẽ thật sự không còn nữa.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ đi ra, đã thấy bên ngoài đứng đầy người, biểu tình trên mặt rất là không tốt, vẻ mặt xin lỗi của ông, nghĩ thôi, không cần hỏi cũng là biết kết quả rồi.

"Thực xin lỗi, ông Sở, chúng tôi đã tận lực, nhưng vẫn không thể giữ được đứa trẻ, chẳng qua là, các vị còn trẻ, sẽ lại có con nữa."

Mà lời ông nói khiến cho Tổng Uyển trực tiếp khóc rống lên, bà đã cẩn thận chăm sóc cháu trai như vậy mà, tại sao lại không còn nữa rồi.

Sở Giang cũng đỏ cả hốc mắt, chẳng qua là, thân là người đàn ông, ông biết ông phải an ủi người vợ đang thương tâm muốn chết của mình.

"Được rồi, đừng khóc, đứa trẻ cũng là vô duyên với chúng ta, bây giờ A Luật mới 30 tuổi, tin tưởng anh, rất nhanh chúng ta sẽ lại có thể có cháu trai."

Sở Luật nhắm hai mắt lại, đôi tay đặt ở bên cạnh người dùng sức gắt gao nắm chặt lại, cảm giác cả người cũng trở nên lạnh thấu xương, rốt cuộc tìm không nổi bất kì áp lực nào.

Đứa bé của anh, đã không còn nữa.

Mà lúc này, không ai phát hiện, ánh mắt của vị bác sĩ kia bắt đầu né tránh, ông hơi cúi đầu, đặt tay ở trong túi áo của mình, mà trong tay ông còn đang nắm một tờ chỉ phiếu.

Trong phòng bệnh VIP cao cấp nhất bệnh viện, Lý Mạn Ny không ăn không uống phát ngốc, trong mắt đã không có chút ánh sáng nào. Sở Luật ngồi bên người cô, duỗi tay ôm cô vào trong ngực mình.

"Thực xin lỗi, Luật, là em không bảo vệ tốt bé cưng của chúng ta, là em không tốt, lẽ ra em phải cẩn thận hơn mới đúng." Lý Mạn Ny ngẩng đầu nhìn Sở Luật, trong mắt ngập tràn tự trách, nước mắt cũng sắp tràn mi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 372

"Không có việc gì, không cần nghĩ nhiều, chúng ta sẽ còn có con nữa." Sở Luật gắt gao ôm cô vào lòng, có lẽ đứa bé kia thật sự không có duyên với anh, anh cũng quá chờ mong đứa bé kia, khi mất đi, anh cũng không dễ chịu gì, việc này không thể trách ai, mà khó chịu cũng chẳng có ích gì, hơn nữa, bây giờ thân thể của Lý Mạn Ny mới là quan trọng nhất.

"Nghe lời, cẩn thận điều dưỡng thân thể, tin tưởng anh, chúng ta sẽ còn có rất nhiều bé cưng nữa." Anh vỗ về Lý Mạn Ny, lộ ra khuôn mặt tái nhợt vô sắc, đáy mắt cũng hiện lên một tia đau lòng. Bây giờ, cô mới là người khổ sở nhất, mà anh, sao có thể trách cứ cô cái gì được? Trách cô không cẩn thận, hay là trách vận mệnh, không, cái gì cũng không trách.

"Luật, anh sẽ rời khỏi em sao? Đã không còn bé cưng, em chỉ có anh thôi." Lý Mạn Ny gắt gao kéo áo Sở Luật, toàn thân không ngừng phát run rẩy, cô sợ hãi, thật sự rất sợ hãi, sợ anh sẽ rời đi, anh sẽ không cần cô nữa, một nước cờ này đi quá hiểm, cô vẫn không thực sự nắm chắc.

"Làm sao thể được, em là vợ của anh, anh là chồng của em, đương nhiên anh sẽ không rời khỏi em." anh nhẹ nhàng vỗ về bà vai quá căng thẳng của Lý Mạn Ny, muốn cô có thể thả lỏng một ít, anh nghĩ, nếu có thêm một lần nữa, người phụ nữ này sẽ sụp đổ mất.

Cô không có cách nào thừa nhận quá nhiều, như vậy, để cho anh chịu đựng tất cả đi.

Chỉ là, khi đôi mắt anh nhìn người phụ nữ trong ngực, lại có một loại hoảng hốt nhàn nhạt.

Ngón tay anh vô thức động, vỗ nhẹ trên vai Lý Mạn Ny, về sau, anh sẽ đối xử với cô càng tốt hơn mới được, và bọn họ cũng thật sự tin tưởng, bọn họ sẽ lại nhanh chóng có đứa bé, sẽ lại có nữa.

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn nhà họ Sở, Đỗ Tĩnh Đường đối mặt với chồng tư liệu chất cao như núi, ném đi động của mình sang bên cạnh, hiện tại anh thật sự rất bận rộn, cô của anh, anh họ tổng giám đốc của anh, hiện tại đều đang ở bệnh viện chăm sóc cho người phụ nữ mất đi đứa bé kia.

Mà ở đây, hiện tại chỉ có một mình anh.

"Sao có thể không cẩn thận như vậy được?" Tĩnh Đường không tự chủ được nói, sao lại có thể như thế, như thế này, chẳng phải bé gái kia đã chết một cách vô ích hay sao.

Chỉ là, anh ném bút trong tay xuống, dường như anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi, những cái đó đều là chuyện của anh họ anh, đều là chuyện của Sở gia, không quan hệ gì đến anh, anh mang họ Đỗ, chỉ là, trong lòng anh vẫn cứ thấy thực sự không thoải mái được.

Thời gian quả thật là thứ vô tình nhất, bất kể anh muốn giữ lại thế nào, cũng đều không thể làm chậm bước chân của nó, Lý Mạn Ny đã xuất viện, chỉ là tinh thần không tốt lắm, mà Sở Luật cũng bắt đầu làm việc, rõ ràng cả người lạnh nhạt hơn trước đây mấy phần, đến nỗi hai vợ chồng Sở gia, số lần thờ dài mỗi ngày càng thêm nhiều.

Sở Luật ném tài liệu trong tay xuống, gạt hết tất cả đồ vật trước mặt mình đi, cảm giác như trong lòng bị đè ép cái gì, có một loại cảm giác hít thở không thông.

Anh không muốn quay lại căn nhà kia, chỉ cần quay lại, sẽ thấy bộ dáng âm thầm rơi lệ của Lý Mạn Ny, mà anh cũng sẽ vì thế mà càng ngày càng phiền, càng ngày càng mất kiên nhẫn, cuộc sống của anh rất ngọt ngào, anh đã cảm giác dường như không quanh anh đều bị trút đi hết.

Anh cầm áo khoác đứng lên, trên bàn vẫn là một đồng hồ tài liệu, mà anh đã không có bất kỳ tâm trạng nào để xem nữa.

Mở cửa ra, thấy tay của Đỗ Tĩnh Đường đang giơ lên giữa không trung, dường như đúng lúc muốn gõ cửa.

"Anh họ, hôm nay anh sẽ không tan làm sớm như vậy đấy chứ? Chẳng phải anh chính là máy móc, không biết mệt sao? Chẳng lẽ máy móc cũng yêu cầu bảo dưỡng thay dầu rồi hả?" Anh kỳ quái nói, rất ít khi anh thấy anh họ tan làm trước giờ như này, anh chính là kiểu người chỉ muốn làm việc không muốn sống mà.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 373

"Quản tốt chính cậu là được." anh cảnh cáo Đỗ Tĩnh Đường liếc mắt một cái, đi nhanh đi ra ngoài.

Mà Đỗ Tĩnh Đường sờ sờ chính mình cổ, không phục lắm bầm lâu bầu lên, "Từ trước đến nay em đều đã có thể tự quản mình thật tốt rồi."

Sở Luật lấy xe của mình ra, hai tay đặt trên tay lái, chỉ là, anh nhìn về con đường phía trước, lại không biết hiện tại bản thân muốn đi đâu?

Đôi con người trầm xuống một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn quay về ngôi nhà kia, anh không quên, trong nhà, vẫn còn có một người vợ cần anh an ủi, tuy rằng, hiện tại anh thật sự rất mệt.

Lý Mạn Ny vừa thấy xe dừng lại, vội vàng vỗ vỗ mặt mình, muốn cho khí sắc tốt một chút, mấy ngày nay đau lòng, hẳn là đủ rồi đi, còn tiếp tục như vậy nữa, sẽ làm người khác phiền chán, điểm mấu chốt của Sở Luật ở đâu, mấy năm nay cô cũng đã có thể hiểu rõ vài phần.

Cửa mở ra, Sở Luật vừa mới bước vào, một bóng hình đã lao ngay về phía anh, anh đón được theo bản năng, lại không có bất kỳ lời trách cứ nào, anh đã có thói quen đối tốt với cô, thói quen sủng cô, thói quen nói yêu cô, cũng có thói quen sẽ không trách cứ cô vì bất kỳ điều gì sự.

"Luật, thật xin lỗi, đã làm anh lo lắng." Lý Mạn Ny ôm lấy eo Sở Luật, rốt cục đã hướng về phía anh bày ra nụ cười trong veo, "Luật, chúng ta lại sinh em bé thật tốt sao? Em mong muốn lại có con nữa."

Lý Mạn Ny chờ mong hỏi Sở Luật, từ sau khi cô mang thai, anh liên rất ít khi chạm vào cô, mà cô thì cần một đứa bé, một đứa bé chân chính, chứ không phải một đồng không khí, một lời nói dối.

"Ừ, chờ thân thể của em tốt lên một ít lại nói." Sở Luật đặt tay lên đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về tóc cô, hai người cứ an tĩnh đứng ở cửa như vậy.

Về mặt của Lý Mạn Ny ngọt ngào, mà trong sự bình tĩnh của Sở Luật lại lộ ra một chút mệt mỏi không thể nói rõ được.

Anh tay ngẫu nhiên chạm lên ngực mình, nơi đó vẫn cất một mẩu giấy, trước nay đều không rời khỏi người anh. Mà anh siết chặt tay, càng thêm ôm chặt Lý Mạn Ny trong lòng ngực.

Đây là người phụ nữ của anh, là vợ của anh, cô vừa mới mới vừa mất đi đứa bé của bọn họ, sao anh lại có thể suy nghĩ đến một người phụ nữ khác, một người phụ nữ làm anh hận.

Chỉ là, hiện tại suy nghĩ, hận như vậy, vẫn còn sao? Vẫn là hận sao?

"Luật, em đã làm người làm những món anh thích ăn nhất, chúng ta cùng nhau ăn đi." chẳng lẽ Lý Mạn Ny có vị khẩu tốt như vậy, Sở Luật cũng không hề cự tuyệt cái gì, mà anh, cũng rất ít khi cự tuyệt cô, nói không với cô.

Chỉ là, kể từ khi đứa bé không còn, dường như bọn họ đều đang cố gắng duy trì điều gì đó đã thay đổi, không biết là anh, hay là cô.

"Được." Sở Luật gạt đầu, ngồi ở một bên trên sofa, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn khéo léo của người phụ nữ kia không ngừng bận rộn, anh đưa tay lên ngực mình, muốn tìm điều thuốc lấy ra, mà lúc này, anh mới phát hiện, từ sau khi biết Lý Mạn Ny mang thai, dường như anh không còn hút thuốc nữa.

Lần đầu tiên anh nghiêm túc tự hỏi giữa anh và Lý Mạn Ny rốt cuộc là kiểu tình cảm gì.

Chỉ là, cuối cùng, anh chỉ có thể nói với chính mình một câu, chỉ có cô là vợ của anh mà thôi.

Anh từng yêu cô sao?

Đáp án, lại là anh không muốn đi nghĩ nữa. Bởi vì, không cần.

Cuộc sống của bọn họ nhìn như bình tĩnh, nhưng mà, không có ai biết, rằng sự bình tĩnh nhất của bọn họ, không phải về bề ngoài, cũng không phải bất kỳ ai khác, mà là chính bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 374

Một cái đầu nhỏ tròn tròn, tóc ngắn ngắn đang cố gắng vươn tay nhỏ của mình, thỉnh thoảng lại đưa về phía trước, muốn lấy con búp bê đặt ở trên ngăn tủ, sau đó lộ ra là một đôi mắt đen láy lấp lánh, ngập nước cực kỳ khiến người khác yêu thích.

Chân nhỏ thỉnh thoảng nhảy lên, nhưng vẫn cách con búp bê một khoảng rất xa, cô bé chu môi, tay nhỏ chống lên eo.

"Ta nói cho người nha, nếu là còn không xuống dưới cho Tiểu Vũ Điềm, về sau Tiểu Vũ Điềm không thèm để ý đến người nữa." cô bé xoay xoay khuôn mặt nhỏ, bắt đầu tìm kiếm xung quanh xem có chỗ nào mà cô bé có thể dẫm lên, chẳng qua là cô bé lại phát hiện, ở đây có rất nhiều đồ vật có thể cho cô dẫm, nhưng mà, cô đều không thể lấy được.

Cô bé không phục lại vươn tay nhỏ một lần nữa, mà con búp bê kia vẫn đang đặt ở nơi đó, lúc này, một bàn tay to cầm được búp bê, mà đôi mắt của cô cũng nhìn theo búp bê xuống dưới, chớp hai mắt một chút, thân thể nhỏ nhỏ bỏ nhào về phía trước, được một người người đàn ông thuận thể đón lấy.

"Chú." giọng nói ngọt ngào đáng yêu, Cao Dật trực tiếp bế thân thể nhỏ nhỏ của cô lên, anh đặt búp bê vào trong tay nhỏ của cô bé, còn Tiểu Vũ Diễm thì lập tức ôm chặt lấy.

Cao Dật ôm cô bé ngồi vào trên sô pha, duỗi tay nheo một chút khuôn mặt nhỏ mũm mĩm của cô bé, mới chỉ là mấy tháng mà thôi, mà sao cái tiểu gia hỏa này lại mập lên như vậy rồi, phỏng chừng nhất định là Nhược Tâm ôm khoong nổi rồi đi.

"Tiểu Vũ Diễm, mẹ đâu rồi?" Bàn tay to của anh xoa lên mái tóc mới mọc ra của cô bé, mềm mềm muốn chết, quả thực làm người ta không muốn buông tay.

"Mẹ đi mua đồ ăn rồi ạ, nói Tiểu Vũ Diễm ở nhà trông nhà cẩn thận, nếu gặp sói xám thì không được mở cửa." Tiểu Vũ Diễm ngồi ở trên đùi Cao Dật, nhắc lại lời Hạ Nhược Tâm nói không thiếu một chữ cho anh nghe.

"À, Tiểu Vũ Diễm không thấy sói xám đến, lại là chờ thấy chú rồi." Cao Dật cười nhạt một tiếng, ôm thân thể nhỏ nhỏ trong lòng càng chặt thêm một ít, anh nâng hai mắt lên, chỗ anh ở này, thật là rất giống nhà rồi, dọn dẹp rất sạch sẽ, thậm chí, ở trên bàn còn có một ít trúc phú quý mới cắt, tươi mát màu xanh biếc, thân nhiên sinh trưởng.

Người phụ nữ kia, thật đúng là làm anh cảm thấy ngoài ý muốn,

Đúng lúc này vang lên tiếng mở cửa, Cao Dật thả Tiểu Vũ Diễm trong lòng ngực xuống dưới, sau đó đi ra cửa, Hạ Nhược Tâm cũng là một đầu tóc ngắn, tuy rằng, vẫn còn rất ngắn, nhưng trời sinh vẻ đẹp của cô cũng không hề bởi vì cô tóc dài ngắn, mà thiếu đi cái gì, đầu tóc cô vẫn xinh đẹp, tóc ngắn cũng vẫn thế.

"Không phải đã nói rồi sao, mấy thứ này để anh đi mua là được rồi, anh không muốn em quá vất vả." anh nói, vội vàng lấy những túi đồ từ trong tay Nhược Tâm, đều là một số đồ đặc cần thiết của bọn họ, hôm qua anh mới làm xong một ca phẫu thuật, cho nên trở về muộn, cũng không có thời gian đi mua, xem đi, lại làm cô vất vả.

"Không hề gì, hiện giờ em rất khỏe nha, không mệt một chút nào." đối với sự không tán đồng trong mắt Cao Dật, Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt, bởi vì xách đồ nặng, lại thêm đi đường xa như vậy, bây giờ trông vô cùng hồng nhuận khỏe mạnh.

"Còn không hề gì, em quên mất, bây giờ cánh tay của em vẫn như vậy, không cần làm uổng phí mấy tháng nỗ lực của anh được không?" Cao Dật lại là bất đắc dĩ trách cứ cô một câu, người phụ nữ này, làm anh cũng không biết phải nói với cô như thế nào nữa.

Mắng chửi, anh lại mắng không ra lời, đánh ư, anh sao có thể đánh được, một người đàn ông đánh một người phụ nữ, chính là chuyện không có tiền đồ nhất, huống chi, cô chịu được, nhưng anh lại luyến tiếc.

Đặt những túi đồ lên bàn trong phòng bếp, Hạ Nhược Tâm đi vào theo, mở cửa tủ lạnh ra, Cao Dật lấy một phen, cô cắt một hồi, hai người phối hợp thật hoàn hảo, thoạt nhìn, như thể đã thường xuyên làm mấy việc này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 375

Đóng cửa tủ lạnh lại, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, trên trán lại xuất hiện một bàn tay to lớn, tinh tế xoa mồ hôi trên mặt giúp cô.

"Mệt không?" Giọng nói cực kỳ ôn hòa, khiến đáy lòng Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng giật mình, cô lớn như vậy, nhưng từ trước tới nay đều không có một ai đối xử tốt với cô như vậy, sẽ rất quan tâm, sẽ thay cô lau mồ hôi, sẽ sợ cô mệt, mà sự quan tâm như vậy, đều khiến cho cô không biết phải làm sao.

Đến như hỏi cô mệt không, cô lắc đầu, chỉ là đi mua một ít trà mà thôi, thật sự không mệt, chỉ là anh...

Hạ Nhược Tâm nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ vẫn những tơ máu của Cao Dật, biết ngày hôm qua anh mới làm một cuộc phẫu thuật lớn, bây giờ nhất định mệt chỉ muốn đi nghỉ ngơi.

"Anh đi nghỉ ngơi cho tốt được không? Một lát nữa là có thể ăn cơm, anh mới là người mệt kia. Cô kéo tay Cao Dật xuống, người đàn ông này trước nay đều mặc kệ chính mình, điều anh quan tâm nhất từ trước đến nay đều là cô và Tiểu Vũ Diễm, mấy tháng rồi, cho tới bây giờ đều không hề thay đổi.

Một lát, Cao Dật cầm tay cô, kéo cô ra khỏi phòng bếp, anh tay đặt ở trên ấn đường, nheo thật mạnh một chút, để cho chính mình có thể thanh tỉnh một ít, kỳ thật anh là thật sự có chút mệt mỏi, đêm qua gần như là một đêm không ngủ.

Anh ấn Hạ Nhược Tâm ngồi xuống sô pha, sau đó ngồi ở bên người cô, kéo cánh tay trái của cô sang đặt ở trên đùi mình. Tiểu Vũ Diễm tự chạy đi chơi, cô bé chỉ cần có búp bê, thì cái gì cũng không thể quấy rầy đến cô bé nữa.

"Lúc nào thấy đau, có thể báo anh biết." Anh nói, ngón tay nắm chặt tay cô, phương pháp trị liệu như vậy tuy rằng chậm, nhưng lại là có hiệu quả nhất

định, khả năng sẽ cần một thời gian rất dài, mấy năm, thậm chí, mười mấy năm, nhưng là, chỉ cần có thể kiên trì tiếp tục, tuy cánh tay trái của cô không thể nào hoạt động được tự nhiên, nhưng mà, ít nhất thì vào những ngày mưa dầm cũng sẽ không đau đớn khó nhin nữa, thương tổn của cô như vậy, chỉ còn cách là chặt đứt xương cốt, lại phẫu thuật một lần nữa, có điều không cần thiết, cho dù là giải phẫu thành công, cánh tay này vẫn là không thể mang những đồ vật quá nặng, hà tất lại phải chịu đựng sự đau đớn ấy, không bằng cứ tiếp tục dùng cách trị liệu như vậy. Tuy rằng chậm nhưng lại không đến mức quá đau đớn.

Hạ Nhược Tâm vội vàng kéo anh tay ra.

"Cao Dật, chờ anh nghỉ ngơi đủ đã, được không? Cả một đêm anh không hề ngủ rồi." Cô không muốn anh như vậy, rõ ràng mệt đến mức đôi mắt cũng sắp không mở ra nổi, lại vẫn nghĩ cho cô, anh như vậy sẽ làm cô càng thêm áy náy.

"Làm sao vậy, đau lòng à?" Cao Dật nửa đùa nửa thật nói, chỉ là đôi mắt lại tìm không ra nửa phần vui đùa, anh thật lòng với cô, cho dù là vất vả, thì cũng là anh tự nguyện, không có nửa phần miễn cưỡng.

Mặt Hạ Nhược Tâm hơi ửng đỏ, anh luôn thích nói mấy lời ái muội này, làm cô thật sự không biết phải đối mặt với anh như thế nào, nhưng mà, mỗi lần lại đều bị anh nói trúng.

"Được, một lát nữa anh sẽ đi, không tốn bao nhiêu sức lực." Cao Dật không tiếp tục trêu cô nữa, vươn ngón tay ấn nhẹ không đồng nhất lên huyết vị trên cánh tay trái của cô, Hạ Nhược Tâm gất gao cắn môi, kỳ thật có lúc sẽ rất đau, sẽ khiến cho cô dùng sức nhủu mảy, nhưng ngay cả hừ cô cũng không hừ một tiếng nào.

"Đau không?" Cao Dật buông tay, ngón tay đặt ở trên mặt cô, nhìn đôi môi bị cô cắn đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 376

"Tại sao lại vẫn quật cường như vậy, em có khóc lên, anh cũng sẽ không chê cười em, người phụ nữ vẫn nên mềm yếu." ngón tay anh chuyển sang đặt lên đôi mắt cô, "Nhược Tâm, em biết không, ở trước mặt anh, em không cần kiên cường như vậy, em có thể giao tất cả mọi chuyện cho anh, em chớ chọi không dậy nổi, anh giúp em chống, người đau khổ, anh giúp em gánh vác, đừng quên mất, nơi này có còn có một người người đàn ông sống, một người phụ nữ mà cái gì cũng tự mình chịu đựng, em làm vậy thì người đàn ông như anh sao mà chịu nổi?"

Hạ Nhược Tâm nở nụ cười, chỉ một chút cười, nhưng lại kèm theo nước mắt, mà ngón tay Cao Dật cũng nhanh chóng bị nước mắt của cô làm ướt, quả nhiên là phụ nữ, nói khóc liền khóc, mà nước mắt chính là độc quyền của phụ nữ, kỳ thật, phụ nữ vẫn nên khóc nhiều một chút.

"Được rồi, sao lại còn khóc đáng sợ hơn cả Tiểu Vũ Điểm thế này." Cao Dật nói, dùng ngón tay lau khô nước mắt trên mặt Hạ Nhược Tâm, tiếp tục xoa bóp cánh tay trái của cô, mỗi ngày đều như thế này, mặc kệ anh có vội đến đâu, có mệt bao nhiêu, anh đều vẫn giúp cô mát xa cánh tay.

Mãi nửa giờ sau, Cao Dật vừa mới buông tay, lập tức bị Hạ Nhược Tâm cầm tay.

"Nhược Tâm" Cao Dật khó hiểu nhìn cô.

"Anh đi nghỉ ngơi mau, một lát nữa ăn cơm." cô đứng lên, dùng tay phải kéo anh, mà Cao Dật cũng rất phối hợp đứng lên, nếu không bằng chút sức lực nhỏ nhỏ của cô sao lại có thể kéo một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh như anh dậy được.

Hạ Nhược Tâm ở đây đã có thói quen dùng tay phải, bởi vì, chỉ cần cô dùng tay trái một chút, Cao Dật liền sẽ trừng cô, cho nên, cô cũng đã thành thói quen ít dùng cánh tay trái vô dụng này của mình, cho nên, bây giờ tay trái của cô thật là khá hơn trước kia nhiều. Hơn nữa, Cao Dật vẫn luôn kiên trì mát xa cho cô, cho nên, cho dù là hiện tại mới bắt đầu mưa lâu thấm đất, cũng không đau như trước kia nữa, trước kia chỉ cần cơn đau nổi lên, cô thật sự sẽ đau muốn chết.

Cô kéo Cao Dật vào trong phòng anh, toàn bộ căn phòng cũng không có mấy đồ vật, thuần một sắc màu đơn giản, rèm cửa mở lớn, vô cùng sáng ngời, Cao Dật ngồi ở trên giường, xác thật là có chút cảm giác choáng váng buồn ngủ.

Anh cảm giác dây giày của mình bị cởi bỏ.

"Nhược Tâm, không cần." anh vội vàng ngồi dậy, cô không cần giúp anh làm những việc này.

Chỉ là một bàn tay nhỏ lại có thể đẩy anh ngã trên giường, mà anh thì thật sự là quá mệt mỏi, vừa nằm xuống, cũng bắt đầu mơ hồ, mãi cũng chịu nhắm hai mắt lại, cuối cùng chậm rãi chìm vào giấc ngủ, Hạ Nhược Tâm cởi giày và tất của Cao Dật ra, sau đó bưng tới một chậu nước ấm, cô biết, hiện tại chân anh nhất định là vô cùng không thoải mái, đứng gần một ngày, ai cũng không chịu nổi.

Cô giúp anh rửa chân, đây là một loại quan tâm tự nhiên, anh vẫn luôn quan tâm chiều cổ cô, mà đương nhiên cô cũng sẽ đối xử với anh như thế, mà thời

gian càng lâu, cô càng muốn đối xử với anh càng tốt.

Cô kéo chăn đắp cẩn thận trên người anh, trên mặt người đàn ông đang ngủ kia có vẻ mỗi một nhàn nhạt, thoát nhìn, tối hôm qua nhất định là cực mệt, có khi, anh sẽ liên tiếp thực hiện thành công mấy ca phẫu thuật, thậm chí, mấy ngày liên đều không thể nghỉ ngơi tốt, nhưng vẫn còn muốn chăm sóc cho cô và Tiểu Vũ Diễm.

"Không cần lo lắng cho bọn em, em sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân và cho Tiểu Vũ Diễm, đương nhiên còn có cả anh nữa, anh phải tin tưởng em, em không hề yếu một chút nào."

Cô nhẹ nhàng nói một câu bên tai Cao Dật, cũng không biết anh có thể nghe được hay không, sau đó đứng lên, kéo rèm cửa lại, lúc này toàn bộ căn phòng chỉ còn một màu đen, dùng để ngủ trưa, đúng là không còn gì tốt hơn rồi.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, mà người đàn ông đang nằm trên giường kia, cuối cùng cũng thả lỏng hàng lông mày.

Đi ra ngoài, cô ngồi xổm trước mặt Tiểu Vũ Diễm, nhẹ nhàng xoa mái tóc mới mọc ra của cô bé, "Tiểu Vũ Diễm, chú đang mệt, không được đi làm phiền chú, biết không?" Cô nói với con gái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 377

"Vâng, Tiểu Vũ Diễm đã biết ạ." Tiểu Vũ Diễm ôm búp bê dùng sức gật đầu một cái, cô bé đã biết chú đang ngủ, cho nên, nhất định sẽ không đi làm ồn đến chú, nếu cô bé muốn đi ngủ, mà người khác làm ồn đến cô bé, cô bé sẽ thực không vui.

Lúc này Hạ Nhượng Tâm mới đi vào trong phòng bếp, chuẩn bị làm một bữa cơm, như vậy Cao Dật thức dậy là có thể ăn ngay.

Tiểu Vũ Diễm chạy chậm qua, dùng tay nhỏ giữ cô lại, "Mẹ, Tiểu Vũ Diễm giúp mẹ."

Nói xong, cô bé buông búp bê trong tay xuống, đứng lên, tay nhỏ vẫn lôi kéo góc áo Hạ Nhượng Tâm.

"Được, đi thôi." Hạ Nhượng Tâm bàn nắm tay nhỏ của con gái dẫn cô bé vào phòng bếp.

Cao Dật đặt tay lên hai mắt của mình, có chút mê mang mở tỉnh lại, anh ngồi dậy, rèm cửa đã được kéo lại, trong phòng có ánh sáng rất dịu nhẹ, anh nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, như thế nào mà anh đã ngủ hơn ba giờ đồng hồ rồi, từ trước đến nay anh đều là người ngủ cực kỳ ngắn, thoát nhìn, hình như anh đã bị người phụ nữ kia làm cho lười đi rồi.

Kéo chăn ra, anh mới phát hiện chân của mình để trần, trên môi anh có ý cười thỏa mãn, thật đúng là chính là một người phụ nữ rất biết săn sóc, lấy quần áo đặt ở một bên mặc vào chỉnh tề, anh đặt tay lên bụng, ah, ở đây thấy đói rồi, thật sự rất đói bụng đó.

Mở cửa ra, anh đứng ở cửa, Hạ Nhượng Tâm đang ôm Tiểu Vũ Diễm, đang dạy cô bé nhận mặt chữ, Tiểu Vũ Diễm xác thật là rất thông minh, còn chưa hề đi học, nhưng cô bé đã có thể nhận ra rất nhiều chữ.

Anh nhìn hai mẹ con, trên mặt tràn đầy tươi cười, thật là một bức tranh tuyệt đẹp, làm người ta huyền tiếc dời ánh mắt, ôn nhu mẹ, đáng yêu con gái, khiến cho cái nhà này, rốt cục cũng có một bộ dáng của gia đình, không còn quạnh quẽ như trước nữa, cũng không còn là một nơi chỉ dùng để ngủ.

"Chú." Tiểu Vũ Diễm nghe được cửa phòng mở, sau khi nhìn thấy Cao Dật, vội vàng nhảy xuống khỏi chân Hạ Nhượng Tâm, chạy từng bước nhỏ về phía Cao Dật.

Cao Dật vội vàng đón được tiểu gia hòa chạy rất nhanh này, rõ ràng cái chân ngắn như vậy, nhỏ như thế, sao lại có thể chạy nhanh như vậy chứ.

Anh ôm Tiểu Vũ Diễm lên, vuốt tay đặt lên cái bụng nhỏ của cô bé, "Hôm nay Tiểu Vũ Diễm đã ăn no chưa?"

"Dạ, Tiểu Vũ Diễm đã ăn thật nhiều đồ ăn rồi ạ." Tiểu Vũ Diễm non nớt nói, bây giờ mỗi ngày cô bé đều ăn rất no, còn có, mỗi ngày đều phải uống sữa bò, chỉ là nhớ tới sữa bò, khuôn mặt nhỏ của cô bé sẽ nhăn lại thành một nhúm.

"Chú, Tiểu Vũ Diễm có thể không cần uống sữa bò được không?" Cô bé không thích, thật sự không thích chút nào.

"Phản đối không có hiệu quả." Cao Dật nhéo cái mũi nhỏ của Tiểu Vũ Diễm một chút. Tiểu Vũ Diễm vừa nghe trực tiếp xụ mặt xuống, Cao Dật lại bật cười một tiếng, cái này không phải là chuyện anh có thể quyết định được, kỳ thật anh cũng cực kỳ ghét uống nó, nhưng mà, có một người phụ nữ không muốn nha, anh và Tiểu Vũ Diễm chính là mỗi ngày đều vẫn phải uống, nếu không, hai người bọn họ đều sẽ không có cơm ăn.

Hạ Nhượng Tâm đứng lên, vỗ lên con gái còn đang ngồi trong lòng ngực anh, "Đồ ăn ở trên bàn đó, vừa rồi em đã hâm nóng lại, anh có thể ăn rồi."

Cao Dật đã hiểu, bước qua, mà bụng anh thật là đói đến bẹp rồi.

Anh ngồi xuống, quả nhiên là một bàn đồ ăn chưa động đũa.

"Nhược Tâm, lại đây cùng ăn." anh gọi Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm đặt con gái trong lòng ngực xuống, mà hai chân Tiểu Vũ Điểm lại lập tức chạy đi, tự mình đi chơi, bởi vì, Hạ Nhược Tâm đã sớm làm no cái bụng nhỏ của cô bé rồi.

Bấy giờ Hạ Nhược Tâm mới ngồi ở đối diện Cao Dật, mà cái chén ở trước mặt cô đã sớm bị xếp thành một ngọn núi nhỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 378

"Nhược Tâm, về sau em có thể không cần chờ anh, tự mình ăn trước là được rồi." Cao Dật đang ăn cơm, trong giọng nói có chút trách cứ nhàn nhạt, cô như vậy là muốn chính mình bị đói sao? Bất kể thời điểm nào, cô cũng đều chờ anh về cùng nhau ăn cơm, cho dù là có khi anh trở về đã khuya, cô cũng sẽ vẫn luôn chờ, cô đối tốt với anh, anh biết, chính là ở phương diện khác lại cho thấy, cô sống quá cẩn thận.

"Em không muốn ăn cơm một mình." Hạ Nhược Tâm chỉ nhàn nhạt cười, kỳ thật cô cũng không hề nói sai, cô thật sự cảm thấy nếu một mình ăn cơm, thật sự là quá cô đơn, thay vì nói là cô ăn cùng anh, không bằng nói là, kỳ thật chính là anh ăn cùng với cô.

"A, anh cũng không nghĩ đến." Cao Dật không ngừng gấp thức ăn đưa lên miệng, tuy rằng chỉ là một ít món ăn thường ngày, nhưng, thật sự ăn rất ngon, nếu để cho mấy người biết anh nhìn thấy tướng ăn của anh lúc này, nhất định sẽ dọa họ rớt cằm, anh là người cực kỳ kén ăn, nếu không thích, thì căn bản là sẽ không động đũa một chút nào, nhưng mà, ở đây cùng Hạ Nhược Tâm, cô làm cái gì anh ăn cái đó, cho nên, xem đi, người một nhà bọn họ đều béo.

"Ừ." người một nhà, xác thật là một kiểu xung hô thực tốt, anh sẽ nhanh chóng làm cho bọn họ trở thành người một nhà.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu ăn cơm trong chén, cô đã không cần tự mình gấp đồ ăn, bởi vì, một tòa núi nhỏ như vậy, đủ để cô ăn thật lâu.

Mà bộ dáng Hạ Nhược Tâm vui đầu ăn, làm khoe miệng Cao Dật cuối cùng cũng có một tia nếp nhăn nhàn nhạt trên mặt khi cười, "Cứ như vậy là được rồi, ăn nhiều một chút, anh sẽ không chê em béo, chỉ thấy chê em gầy thôi."

Hạ Nhược Tâm sững sốt, chớp mũi của cô nhỏ nhắn tinh xảo, mà xuyên qua đó, lại là đầy mắt đầy sương mù.

Giày da trâu nhỏ nhắn mềm mại đi dưới chân, thỉnh thoảng Tiểu Vũ Điểm lại ngẩng đầu lên nói cái gì đó với Hạ Nhược Tâm, trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

"Mẹ, trường học có phải sẽ có rất nhiều bạn nhỏ hay không?" Đôi chân nhỏ nhắn của cô bé bước đi thực mau, trước kia cô bé rất trầm tĩnh, mà hiện tại, kỳ thật lại có chút hiếu động.

"Đúng vậy, có rất nhiều bạn lớn nhỏ giống như Tiểu Vũ Điểm này, như vậy Tiểu Vũ Điểm sẽ có rất nhiều bạn." Hạ Nhược Tâm nói chuyện với con gái, tay cũng xoa xoa bàn tay nhỏ của con gái, kỳ thật cô rất lo lắng cô bé sẽ có ý bài xích trường học, chẳng qua là, xem ra tình hình tốt hơn so với trong tưởng tượng của cô một ít.

Tiểu Vũ Điểm duỗi cánh tay ngắn ngủn đặt ở trên cái đầu nhỏ của mình, "Liệu bọn họ có thể nói Tiểu Vũ Điểm lớn lên xấu hay không ạ?" Cô bé chu cái miệng nhỏ của mình lên, tóc của cô bé còn chưa có thật dài đâu đấy.

"Thế này là Tiểu Vũ Điểm nói mẹ xấu sao?" Hạ Nhược Tâm sửa sang lại đầu tóc của mình. Tóc cô cũng rất ngắn, rất xấu sao, cô lại có cảm giác thực mất mẹ nha.

Tiểu Vũ Điểm dùng sức lắc đầu, tay nhỏ vẫn luôn lôi kéo tay phải của Hạ Nhược Tâm, "Mẹ là người mẹ xinh đẹp nhất trên thế giới."

"Tiểu Vũ Điểm lớn lên rất giống mẹ nha, cho nên sao có thể xấu được." cô xoa nhẹ mái tóc của con gái một chút.

"Vâng, Tiểu Vũ Điểm đã biết ạ." cô bé đáng yêu cười lên, hai chân nhỏ nhỏ thỉnh thoảng lại bước về phía trước, cô bé sẽ phải đi học, tuy rằng còn có chút sợ hãi, nhưng mà lại càng nhiều cảm giác vui vẻ hơn.

Hạ Nhược Tâm nắm tay nhỏ của con gái tiếp tục đi tới, trường học Cao Dật đã sắp xếp tốt, chỉ là, hôm nay anh có một ca phẫu thuật, cho nên, cô chỉ có thể tự mình đưa Tiểu Vũ Điểm tới, khi anh trở về nhất định là rất mệt, nhưng vẫn còn muốn đưa Tiểu Vũ Điểm đi học, mà cô không muốn làm anh mệt mỏi thêm nữa, chuyện này, cô có thể tự mình làm được, cô muốn để cho anh nghỉ ngơi nhiều thêm một chút.

Chương 379

Trong nhà trẻ, hôm nay chính là thời điểm báo danh, đều là cha mẹ đưa con của mình tới, chỉ có cô là bà mẹ đơn thân, đây là một trường học bán trú quý tộc, mỗi ngày chỉ cần tới đón một lần vào buổi tối là được.

Cô giáo kinh ngạc nhìn bé gái có mái tóc ngắn ngắn đứng ở trước mặt mình, không ngừng tán thưởng đứa nhỏ này lớn lên thật tốt, có lẽ là đứa bé xinh đẹp nhất nhà trẻ của bọn họ rồi.

Mà lại vừa thấy mẹ của đứa bé, cô giáo lập tức hiểu ra, trách không được sẽ có con gái xinh đẹp như vậy, hóa ra là vấn đề về gen, chỉ là, dường như đứa bé lớn lên còn xinh đẹp hơn cả mẹ mình một ít, không biết bố đứa bé lớn lên có bộ dáng gì, dựa vào cách cô bé ăn mặc, bố của nhóc nhất định không phải là một nhân vật đơn giản.

"Bạn học nhỏ, nói cho cô giáo nghe, con tên là gì?" Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên nhẹ nhàng, các em nhỏ đều thích giọng nói như vậy.

"Tiểu Vũ Điểm ạ." Tiểu Vũ Điểm ngượng ngùng cười, nói ra tên của mình.

"Tiểu Vũ Điểm à, thật là một cái tên rất êm tai nha." Cô giáo cười càng thêm ôn nhu, "Sao hôm nay cha của Tiểu Vũ Điểm lại không đến?"

Ngón tay Hạ Nhượng Tâm đang điền hồ sơ hơi hơi run lên một chút, cô chỉ viết tên mình ở mục mẹ của đứa trẻ, mà mục bố của trẻ vẫn là để trống, cô không biết phải viết như thế nào, bởi vì, con gái cô không có bố.

Tiểu Vũ Điểm lôi kéo tay của Hạ Nhượng Tâm, đôi mắt đỏ lên, cô bé không có cha, chỉ có mẹ.

"Cái này....." Trong lúc nhất thời cô giáo có chút xấu hổ, không phải là cô đã hỏi cái gì không nên hỏi rồi đấy chứ.

"Mẹ, con thấy nhất định là bạn kia không có cha." mà một bé gái mặc váy công chúa xinh đẹp đang đứng bên cạnh họ chu cái miệng nhỏ lên, tuổi tác còn nhỏ nhưng cô bé lại đã hiểu được ganh đua so sánh, bởi vì, cô bé không thích người nào lớn lên xinh đẹp hơn mình, mà cô bạn tóc ngắn này rõ ràng chính là xinh đẹp hơn cô bé nhiều.

"Thực xin lỗi, đứa bé còn nhỏ không hiểu chuyện, mong các vị không nên để ở trong lòng." mẹ của đứa bé cười nói xin lỗi, nhưng mà, ai cũng có thể nhận ra, trong mắt cô ta lại không có bất kỳ sự hối lỗi nào, chẳng qua cũng chỉ là một bà mẹ đơn thân mà thôi, con gái lớn lên xinh đẹp thì có ích lợi gì, ngay cả người đàn ông của mình cũng không giữ được, chính là thất bại.

Hạ Nhượng Tâm nắm chặt tay nhỏ của con gái, mà hai mắt Tiểu Vũ Điểm đã hồng lên, nhìn thực đau lòng, rồi lại bất lực, nếu không, trường học này, các cô không cần nữa.

Bàn tay bé nhỏ bắt chợt rời khỏi tay cô, một bóng dáng cao lớn dừng lại trước mặt cô, cô ngẩng đầu, lại trông thấy một người đàn ông đang bế con gái cô lên.

Đôi mắt cô hơi lóe một chút, tại sao lại là anh, không phải anh có ca giải phẫu, nói sẽ không tới sao?

"Thực xin lỗi, con gái của tôi trời sinh có chút thẹn thùng, không phải quá thích nói chuyện." Cao Dật xoa nhẹ mái tóc của Tiểu Vũ Điểm một chút, ôm cô bé vào trong ngực, biết hôm nay tiểu gia hỏa này bị ủy khuất rồi, "Không phải sợ, cha ở đây rồi."

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Vũ Điểm, sau đó cầm lấy bút trong tay Hạ Nhượng Tâm, viết tên mình vào ô cha của đứa trẻ, mà trên người anh mang theo một cỗ hương vị phong trần, còn có một ít mùi nước sát trùng nhân nhạ chưa bay hết, trong mắt cũng đầy tơ máu, đủ để biết quả thật anh vừa mới kết thúc một ca phẫu thuật, liền vội vã chạy tới nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 380

"A, chào anh!" Sắc mặt cô giáo càng thêm ngại ngùng, hiển nhiên là có chút xấu hổ vì phán đoán vừa rồi của mình, tuy rằng người đàn ông này không phải quá mức tuần mỹ, nhưng là, trên người lại có một loại tiêu sái và tùy ý mà người bình thường không có được, nói tóm lại, rất hấp dẫn người khác,

đúng là hình tượng người đàn ông của gia đình, cô rất thích, đáng tiếc đã là hoa có chủ, đứa bé cũng đã lớn như vậy rồi.

Mà chuyện anh yêu thương đứa bé, cũng có thể nhìn ra được, anh là một người cha tốt, đương nhiên cũng sẽ là một người chồng tốt, cô có chút hâm mộ người phụ nữ này, người một nhà thực hạnh phúc.

Mà hai người đang đứng ở trước mặt Hạ Nhược Tâm kia, mặt cũng xám xịt đi rồi, có cảm giác không phải là người cùng một cấp bậc, cho nên, có chút mất mặt.

"Mẹ, cô bạn đó không phải không có cha sao? Tại sao lại xuất hiện cha rồi?" Giọng nói lạnh lạnh của cô bé kia vang lên.

"A, mẹ, người không cần nhéo con ạ, rất đau mà!"

Sau đó, dường như miệng của đứa bé cũng bị bung kín, mặt của mẹ đứa bé cũng tái mét rồi, con bé còn ngại bọn họ không đủ mất mặt hay sao?

Cao Dật thả Tiểu Vũ Điểm xuống đất, tay đặt ở trên đầu Tiểu Vũ Điểm, "Được rồi, không có việc gì nữa."

Tiểu Vũ Điểm ngẩng đầu lên, nhìn Cao Dật, hai con mắt vẫn còn hồng hồng, chủ là cha, là cha đó, cô bé ôm chầm lấy chân của Cao Dật.

"Cha....." Ngán ngùng một tiếng, lại làm cho trái tim Cao Dật chấn động một chút, mà đôi mắt của Hạ Nhược Tâm lại tràn ngập chua xót, trong lòng cũng nhói đau, đối với Tiểu Vũ Điểm mà nói, cô bé có thể không nhắc tới cha, nhưng mà, cũng không có nghĩa là cô bé không cần, không hề muốn cha.

"Ừ, cha đây." Cao Dật đặt tay lên mái tóc ngắn ngắn của Tiểu Vũ Điểm, lúc này mới nhìn sang Hạ Nhược Tâm, hốc mắt cô ửng đỏ, làm anh cảm thấy một trận đau lòng, nếu anh tới sớm một chút thì tốt rồi, có thể nhận ra, vừa rồi nhất định là cô bị người ta khi dễ.

Người phụ nữ này, làm sao có thể khiến anh yên tâm được đây.

Rõ ràng chính là một người phụ nữ lúc nào cũng khiến người khác lo lắng mà thôi.

"Cao Dật, em....." Hạ Nhược Tâm vừa muốn nói gì, lại nhìn Cao Dật đang lắc đầu, bây giờ không cần nói gì cả, Tiểu Vũ Điểm mới là quan trọng, mà Hạ Nhược Tâm đột nhiên hiểu ra, gạt đầu một cái, cô bé vừa mới đi học, không thể để lại bất kỳ bóng ma gì trong lòng cô bé được.

Trong phòng học của nhà trẻ, trang trí vô cùng đẹp mắt, cực kỳ gần gũi với thế giới nội tâm của con trẻ, màu sắc sáng ngời, cũng vô cùng thú vị, thỉnh thoảng cô giáo đi phía trước lại giảng giải các loại bố trí trong trường học, chỗ cho trẻ học tập, rồi chỗ sinh hoạt, mỗi một phương diện đều làm vô cùng tốt, làm cho người ta không thể bất bẻ, đối với cha mẹ mà nói, trường học như vậy sẽ giúp cho những người thường xuyên bận rộn như bọn họ nhẹ nhàng không ít, mà nhìn trên mặt phụ huynh thả lỏng, thì có thể biết, bọn họ đều đã vô cùng vừa lòng.

Mà Tiểu Vũ Điểm đang được Cao Dật ôm ở trên đùi, về phần vì lý do gì mà anh muốn chọn trường học này, thì cũng không phải vì cái gì to tát. Mà là bởi vì, trường học này cách chỗ bọn họ tương đối gần, mà anh có thể tiện đường về đón cô bé, đương nhiên Hạ Nhược Tâm cũng có thể.

Anh cầm Hạ Nhược Tâm, "Thế nào, em chưa yên tâm sao?" Anh hỏi ý kiến của Hạ Nhược Tâm, nếu cô không hài lòng, anh có thể tìm chỗ khác.

Hạ Nhược Tâm nhìn chằm chằm bàn tay anh đang nắm tay mình, cũng không hề phản đối, từ trước tới nay cô đều không nghĩ sẽ cự tuyệt anh, lại còn đang ở nơi có rất nhiều người nữa, anh nói rất đúng, tất cả đều phải lấy đứa bé làm trọng.

"Không cần, trường này rất tốt." cô không có gì để chọn, ở trường học này cái gì cũng có, mà Tiểu Vũ Điểm cũng đang tò mò, thỉnh thoảng lưu chuyển trong mắt, xem nơi này, lại nhìn nơi nọ, ngoại trừ lúc ban đầu kia không vui ra, thì hiển nhiên bây giờ cô bé cũng đang vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 381

"Vậy là tốt rồi." lúc này Cao Dật mới yên tâm, mà ý cười chân thật trên mặt Hạ Nhược Tâm, làm anh tin tưởng, cô cũng không hề miễn cưỡng, mới có cảm giác như chính mình làm đúng rồi, anh không muốn làm cho cô lo lắng quá mức, chỉ muốn giúp cho cuộc sống của cô trôi qua được nhẹ nhàng hơn một ít.

"Sau đây chúng tôi đã sắp xếp một trò chơi cho các bậc phụ huynh, yêu cầu cả cha và mẹ cùng chơi, đề nghị các gia đình đều bắt đầu chuẩn bị một chút, dẫn theo tiểu bảo bối của các vị cùng lại đây nào."

Cô giáo nói xong, trước không nói đến cha mẹ, nhưng hiển nhiên là trẻ con càng thêm vui vẻ.

"Nhược Tâm, chúng ta cùng nhau nỗ lực, trở thành tấm gương tốt cho Tiểu Vũ Điểm." Cao Dật nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm.

"Được, em sẽ cố." Hạ Nhược Tâm không muốn làm cho con gái mất mặt, mà con gái cô thì đang mở to đôi mắt tròn lấp lánh, đủ để cô biết, mặc kệ như thế nào, cô nhất định phải vì con mà biểu hiện thật tốt.

Chỉ là, hoạt động của phụ huynh như vậy, đối với hai người không phải vợ chồng như bọn họ, hiển nhiên là có hơi quá mức khó xử, bởi vì, luôn luôn có những cử chỉ quá mức thân mật, luôn khiến cho Hạ Nhược Tâm có cảm giác mất tự nhiên, trên khuôn mặt càng ngày càng hồng.

Cao Dật thì lại là tự nhiên hơn cô nhiều, thân thể anh vô cùng linh hoạt, hết thấy đều làm vô cùng tốt.

"Cha....." Tiểu Vũ Điểm quả thật đã gọi cha đến mức nghiện, lập tức chạy tới ôm lấy hai chân Cao Dật, Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm vào trong lòng ngực, sau đó lại buông một tay ra, ôm Hạ Nhược Tâm vào lòng ngực mình.

"Nhược Tâm, chúng ta đã giành giải nhất rồi."

Hạ Nhược Tâm cũng không hề ngăn cản động tác của anh, thật sự cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác cực kỳ hạnh phúc, khiến cho nụ cười trên mặt cô càng thêm rạng rỡ.

Người một nhà như vậy, thật khiến cho không ít người hâm mộ, con gái đáng yêu, người vợ xinh đẹp, còn có một ông bố phá lệ đẹp tai lại ôn nhu nữa.

Tiểu Vũ Điểm chính là người vui mừng nhất, cánh tay nhỏ của cô bé ôm lấy cổ Cao Dật, cô có một người cha, cho dù chỉ có một ngày, cũng là có.

Trong bệnh viện, Cao Dật cởi áo bác sĩ ra, cầm lấy quần áo của mình treo ở một bên mặc vào.

"Làm sao vậy, tan tầm sớm như này, định đi gặp bạn gái sao?" Vừa đúng lúc đồng nghiệp của anh đi tới, như vậy mới chợt nghĩ ra, hóa ra vị bác sĩ giỏi giang này, mỗi ngày anh đều tan làm đúng giờ, trước nay chưa từng có bất kỳ hoạt động đặc biệt gì, bọn họ rủ đi ăn cơm cũng không đi, thần bí muốn chết.

"Tôi đi đón con gái." Khóe môi Cao Dật nhẹ cong lên, mà đồng nghiệp của anh, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc, con gái, không thể nào, anh đã có con gái rồi.

"Còn vấn đề gì sao?" Cao Dật quay đầu lại, hỏi vị đồng nghiệp vẫn còn đang đứng tại chỗ kia, anh phải đứng ở chỗ này bao lâu nữa đây, anh còn đang muốn đi làm, nếu không Tiểu Vũ Điểm sẽ phải đợi sốt ruột đấy.

"A, không có việc gì, không có việc gì." anh đồng nghiệp vội vàng xua tay, vội đi ra ngoài, mà bước chân của anh trở nên hỗn loạn, hiển nhiên là không có cách nào tiêu hóa được tin tức vừa rồi. Người đàn ông này vào bệnh viện làm việc cũng chưa lâu, nhưng là, học vị của anh lại vô cùng cao, y thuật cũng có quan hệ trực tiếp với học vị của anh, bề ngoài càng không có bất kỳ điều gì có thể chê trách.

Ở trong bệnh viện này, trong lòng không ít nữ bác sĩ, nữ hộ sĩ coi anh là bạch mã vương tử, giờ vương tử đã không còn nữa rồi, bởi vì người ta có cả con gái rồi này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 382

Cao Dật lấy chìa khóa xe của mình ra, mở cửa xe, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, anh phải nhanh nhanh một chút, bằng không không biết tiểu gia hỏa kia có khóc hay không. Đạo này đều là anh đón Tiểu Vũ Điểm, nếu anh có bận việc gì, thì sẽ là Hạ Nhược Tâm đi đón, anh không muốn cô quá mức mệt, cho nên, cho tới bây giờ, nếu là việc anh có thể giúp cô làm, anh đều sẽ làm hết.

Xe dừng lại, lúc này, đúng là lúc tan học, các bạn học nhỏ đều sẽ được các cô giáo tự mình giao tận tay phụ huynh, có trách nhiệm như vậy, mới có thể khiến mọi người yên tâm.

Tiểu Vũ Điểm đeo cặp sách nhỏ trên lưng, an tĩnh đứng ở một bên, thỉnh thoảng mở to hai mắt nhìn khắp nơi.

Cao Dật đến gần, Tiểu Vũ Điểm trông thấy anh, kiên lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Cha....."

Cô duỗi đôi tay ngắn ngủn của mình, đôi mắt cười cong cong lên.

Cô giáo bế Tiểu Vũ Điểm lên, sau đó giao cho Cao Dật.

"Hôm nay con bé có ngoan không?" Cao Dật dùng một tay bế Tiểu Vũ Điểm lên, quả nhiên là cao lên rất nhiều, lại nặng nữa. Anh hỏi cô giáo, mà vừa bị anh nhìn như vậy, mặt cô giáo lập tức đỏ lên.

Thật là một người đàn ông rất có mị lực, cho dù là hiện tại anh đã kết hôn, lại còn có cả con rồi, nhưng vẫn cứ là người vô cùng hấp dẫn, mỗi ngày đều len lén đớp thính của anh, chịu không nổi a.

Cao Dật nhàu mày một chút, thật sự là không muốn hỏi lại lần thứ hai.

"A, ngoan, cô bé rất ngoan, Tiểu Vũ Điểm là đứa bé ngoan nhất lớp của chúng tôi." Mất nửa ngày cô giáo mới phản ứng lại, vội vàng nói, mà lúc này cô thật sự có cảm giác xấu hổ cực kỳ.

Aizz, làm sao bây giờ, khiến cho nam thần chán ghét rồi.

"Ừ, vậy là tốt rồi, cảm ơn cô." Cao Dật ôm cô bé xoay người, tay vẫn luôn che chở trên đầu cô bé. Mãi sau đó đôi mắt của cô giáo vẫn luôn dõi theo bọn họ, dường như đang hận không thể biến thành con chó nhỏ chạy lên quấy đuôi.

"Cô không cần si tâm vọng tưởng nữa, con gái xinh đẹp như vậy, vợ của người đàn ông kia cũng sẽ rất xinh đẹp, làm sao cô có thể so sánh được?" Có người chụp vớ bả vai cô giáo kia một cái, "Thế giới này, cơm có thể ăn nhiều thêm, nhưng mộng này, vẫn là nên ít mơ đi thì tốt hơn."

"Đúng vậy, tôi cũng đã thấy rồi." có người mở miệng, "Mẹ của cô bé kia lớn lên thật xinh đẹp đấy, hơn nữa trong lúc thi đấu trong trò chơi của phụ huynh, bọn họ còn đạt giải nhất đấy."

Càng nói, đầu cô giáo kia càng cúi thấp hơn.

Cô cũng không nghĩ gì nhiều, toàn bộ mộng đẹp cứ như vậy tan vỡ hết.

Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm vào trong xe, đôi mắt Tiểu Vũ Điểm không hề rời khỏi anh.

"Làm sao vậy, có phải đã đói bụng hay không?" Cao Dật thả tay xuống, ôm Tiểu Vũ Điểm ngồi vào lòng mình.

"Chú, cô giáo của con thực thích chú nha." giọng nói non nớt phá lệ dễ nghe, mà tay Cao Dật lại tiếp tục xoa mái tóc mới mọc ra của Tiểu Vũ Điểm, dường như dài thêm rất nhiều, rất nhanh là có thể thắt thành bím tóc được rồi.

Đứa nhỏ này, thật sự không hiểu nổi trong cái đầu nhỏ của cô bé nghĩ ngợi cái gì?

"Kia... chú thích cô giáo không ạ?" Tiểu Vũ Điểm chớp chớp đôi mắt to đáng yêu hỏi anh, chỉ những khi trước mặt nhiều người ở bên ngoài, cô bé mới có thể gọi anh là cha, mà khi chỉ có hai người bọn họ, cô vẫn gọi anh là chú như cũ, bởi vì, anh vốn dĩ không phải cha của cô bé, mà chỉ là chú thôi.

"Con nói xem?" Cao Dật hỏi lại tiểu gia hòa, đôi tay đặt lên tay lái.

Thân thể nho nhỏ của Tiểu Vũ Điểm rúc vào bên người Cao Dật, nhẹ nhàng nói, "Tiểu Vũ Điểm biết, chú nhất định sẽ không thích cô, bởi vì, chú thích mẹ rồi."

"A, thật là một đứa trẻ thông minh." Cao Dật không khỏi cười một tiếng, một bàn tay lại xoa tóc cô bé, có chút yêu thích không muốn buông tay, ngay cả một đứa bé như vậy cũng có thể nhận ra, tại sao lâu như vậy rồi mà người phụ nữ kia vẫn cứ ngây ngốc, cũng không hiểu rõ tâm lòng của anh, anh đều đã biểu đạt rõ ràng như vậy rồi, hoặc có lẽ là anh không đủ nỗ lực, mà người phụ nữ này lại có chút ngốc nghếch bẩm sinh đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 383

Xe dừng lại, Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm từ trong xe ra, đi về phía chung cư của mình. Mới vừa mở cửa ra, anh dùng sức hít một hơi.

"Thơm quá!"

"Thơm quá!"

Hai cái giọng nói bất đồng cùng vang lên.

"Bé con lanh lợi, từ khi nào thì học được cách nói chuyện của chú rồi?"

Anh nhéo cái mũi nhỏ của Tiểu Vũ Điểm một chút, mà Tiểu Vũ Điểm chỉ cười ôm lấy cổ anh, kỳ thật cô bé nào có học đâu, bởi vì, mỗi ngày vào cửa, anh nhất định sẽ nói một câu như vậy.

Hạ Nhựt Tâm nghe được giọng nói ngoài cửa, đi từ trong phòng bếp ra, Tiểu Vũ Diễm nhảy xuống khỏi lòng ngực Cao Dật, đôi chân nho nhỏ chạy nhanh về phía cô.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm và chú đều đói bụng rồi." cô bé ôm lấy hai chân Hạ Nhựt Tâm, vừa về đến liền tìm Hạ Nhựt Tâm kêu đói.

Cao Dật cũng chỉ tùy ý đứng ở cửa.

"Đúng vậy, bụng của hai chú cháu anh đều rất đói rồi đây." Anh cũng đùa giỡn nói, phối hợp ăn ý với Tiểu Vũ Diễm.

"Rất nhanh là có thể ăn cơm rồi, Tiểu Vũ Diễm chịu khó chờ một lát nha." Hạ Nhựt Tâm nhẹ nhàng cười, nhéo khuôn mặt nhỏ mập mạp của con gái một chút, cô đã bỏ sung lại được toàn bộ số cân nặng cô bé mất đi khi sinh bệnh rồi, nhìn xem, bây giờ Tiểu Vũ Diễm rất đáng yêu, tuy rằng còn chưa đủ béo, nhưng đã là đứa bé thực khỏe mạnh.

Mà cô đã sớm chuẩn bị tốt, bây giờ, làm cho hai người kia no bụng chính là công việc hiện tại của cô.

Cao Dật đi qua, đặt một con búp bê vào trong lòng Tiểu Vũ Diễm, "Tiểu Vũ Diễm tự mình chơi một lát nhé, chú đi giúp mẹ."

Tiểu Vũ Diễm dùng sức gật đầu một cái, ngoan ngoãn ngồi ở một bên chơi búp bê.

Trong phòng bếp, hương thơm vừa rồi càng ngào ngạt, làm Cao Dật có cảm giác dường như dạ dày chính mình càng thêm kháng nghị, "Anh phát hiện, khẩu vị bây giờ của anh, đều phải bị em làm hư rồi, đồ ăn bên ngoài đều thành khó có thể nuốt xuống được." Anh bưng một cái khay lên dùng sức hít hà một chút, ah, chính là loại hương vị này, làm cho mỗi ngày anh đều nhớ kỹ, thật đúng là anh đã nhạt được bấu vệt rồi.

"Nếu anh muốn ăn, buổi trưa em có thể làm rồi mang đến cho anh." Hạ Nhựt Tâm ngẩng đầu nhìn anh, đề nghị, anh không muốn cô làm gì cả, luôn sợ cô mệt, càng không muốn cô đi ra ngoài làm việc, sợ tay trái của cô tiếp tục chuyển biến xấu, chỉ là cô thật sự không có yếu ớt như vậy, nếu còn tiếp tục sinh hoạt như vậy, kỳ thật cô rất sợ chính mình sẽ thành người vô dụng mất.

"Em sẽ mệt." Cao Dật vuốt tay chỉnh mái tóc của cô một chút, "Xem đi, bây giờ chỉ là làm mấy món đồ ăn, là càng mệt mỏi hơn sao."

Hạ Nhựt Tâm bắt đầu dĩ kéo tay anh xuống, "Cao Dật, em không mệt, em chỉ nóng thôi, em thật sự không có việc gì, tin tưởng rằng em vẫn tốt, có được không? Em có thể đi đưa cơm cho anh."

Không cần khẩn trương như vậy, những ngày khổ sở trước kia của cô đều đã qua rồi, cuộc sống bây giờ tốt hơn so với trong quá khứ không biết bao nhiêu rồi, cô thật sự cảm thấy đủ, luôn muốn làm chút gì đó cho anh, mà anh đã vì hai mẹ con cô mà làm quá nhiều rồi.

"Hả, thật sao?" Cao Dật đặt tay của mình lên cằm cô, từ trên cao nhìn xuống.

"Đúng vậy, một lát là em lại không có việc gì." Hạ Nhựt Tâm nghiêm túc gật đầu một cái, lại không hề phát hiện trong mắt Cao Dật chợt lóe lên ý cười.

"Được, như vậy giữa trưa không cần để bụng đói nữa rồi." Cao Dật buông tay ra, đồng ý đề nghị của cô, kỳ thật anh có chút cầu còn không được, bởi vì, gần đây anh thật sự không muốn lại ăn những đồ ăn bên ngoài làm anh không có cách nào nuốt xuống kia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 384

Hạ Nhựt Tâm xoay người, bưng khay đặt lên trên bàn, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục cô đã có thể làm chút gì đó vì anh rồi.

"Chính là....." Cao Dật kéo thật dài hai từ "chính là", khiến cho Hạ Nhựt Tâm lại là khó hiểu, "Còn có chính là sao?"

"Đúng vậy, còn có chính là." giọng nói của Cao Dật mang theo một ít đùa giỡn không dễ nhận ra, "Bởi vì, hiện tại cả bệnh viện đều đã biết anh có một cô con gái, cho nên, nếu như em đến, em phải dùng thân phận gì? Vợ của anh? Nếu không phải vậy, thì em bảo anh phải giải thích như thế nào?"

Mà Cao Dật cũng không hề nói hết, lại là cười như không cười nhìn cô, sắc mặt khó xử của cô rơi vào đôi mắt của anh, làm ánh mắt của anh càng thêm thâm trầm, chỉ là, tiếp nhận anh, thật sự khó như vậy sao?

Hạ Nhựt Tâm hơi hơi mấp máy môi, sau đó ngẩng đầu, như là làm ra một quyết định trọng đại, cô nhẹ nhàng gật đầu với anh một cái, "Em đồng ý." Anh cũng đã tình nguyện sắm vai cha của Tiểu Vũ Diễm rồi, thì tự nhiên cô cũng có thể sắm vai vợ của anh.

"Nhựt Tâm, em biết rõ anh đang nói cái gì mà, anh vẫn luôn nghiêm túc." Cao Dật đặt tay lên mặt cô, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt cô, "Tất cả những chuyện trong quá khứ, đối với em thật sự quan trọng như vậy sao? Anh thở dài, hơi hơi chấn động trái tim Hạ Nhựt Tâm.

Trong miệng nàng nếm được một loại chua xót, những chuyện qua rồi đương nhiên quan trọng, sao cô có thể không hiểu chứ, không có một người đàn ông nào lại vô duyên vô cớ đi giúp một người phụ nữ làm nhiều việc như vậy, thậm chí còn tiếp nhận con gái cô. Cũng không có người đàn ông nào lại đi chiều có một người phụ nữ như vậy, cô không hề ngốc, cũng không phải người ngu, chỉ là, cô đã trải qua cuộc sống như vậy rồi, lại là người dơ bẩn như thế, cô không xứng với anh, thật sự không xứng với anh.

"Em không xứng với anh." Hạ Nhược Tâm cúi đầu, trong mắt dâng lên dòng lệ chua xót, tay cô cũng đã tàn phế rồi, thậm chí cô còn khó có khả năng có đứa bé thứ hai, cô cũng đã đến những nơi như vậy, làm việc ở những nơi như vậy, từ lâu cô đã không còn là người sạch sẽ, vì tiền, thậm chí cô đã bán cả thân thể của mình, cho dù người kia là Sở Luật, cũng đều giống nhau, bởi vì, cô thật sự cảm giác bản thân mình đã không còn sạch sẽ.

Lúc này, khay đồ ăn trong tay cô không còn, Cao Dật than một tiếng, đôi tay nâng mặt Hạ Nhược Tâm lên, để cô nhìn thẳng ánh mắt anh, "Nhược Tâm, nghe anh nói, anh sẽ không để ý trước kia em đã trải qua những chuyện gì, cũng không để bụng có Tiểu Vũ Điểm tồn tại, bởi vì, anh cũng yêu thích Tiểu Vũ Điểm, đối với anh mà nói, anh không thể tham dự vào cuộc sống trước kia của em, đó sẽ là điều tiếc nuối của anh, cho nên, anh không muốn tiếp tục tiếc nuối nữa."

"Mở lòng của em, mở mắt của em, nhìn anh, tiếp nhận anh, em sẽ phát hiện, kỳ thật cũng không hề khó như vậy."

"Nhược Tâm, tin tưởng anh."

Thình thoảng giọng nói của anh lại đánh vào trái tim của Hạ Nhược Tâm, môi Hạ Nhược Tâm run rẩy, mà người đàn ông trước mắt này cực kỳ xuất sắc, vì cái gì mà nhất định một hai phải tìm một người phụ nữ như cô, đến tận cùng cô có cái gì tốt, còn mang theo một đứa trẻ, một thân thể tàn phế, có cái gì tốt đâu.

"Cao Dật, em....."

Cô muốn nói cái gì đó, nhưng môi cô lại bị Cao Dật che kín, "Được rồi, không cần nói cái gì cả, anh sẽ chờ em, vẫn luôn chờ." Dường như sợ phải nghe thấy cô cự tuyệt, Cao Dật bung khay trong tay lên, đi ra ngoài.

"Cao Dật, em đã từng làm nữ hầu rượu, em thực dơ bẩn....."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 385

Cao Dật vừa đi đến cửa phòng bếp, lại nghe được giọng nói của cô vang lên sau lưng anh.

Anh bỗng nhiên xoay người, đặt chiếc khay trong tay lên trên bàn, sau đó bước nhanh về phía cô, trong ngực Hạ Nhược Tâm dần dần dâng lên cảm giác chua xót, cô như vậy, ngay cả bản thân cô còn không tiếp nhận được, thì huống chi là người khác?

Một thân thể ấm áp sát lại gần cô, khóa chặt cô trong ngực. Mà cô nghe được tiếng hít thở cực kỳ rõ ràng của người đàn ông, dường như là đang cực lực nhấn nạy cái gì?

"Cao Dật, thực xin lỗi." không biết vì cái gì cô lại muốn nói câu xin lỗi, có lẽ bởi vì, cô đã làm anh thất vọng rồi đi.

"Là bởi vì Tiểu Vũ Điểm sao?" Cao Dật nâng cằm Hạ Nhược Tâm lên, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy người phụ nữ đang run bần bật trong lòng ngực này, anh đã sớm nghĩ tới, một người phụ nữ không nơi nương tựa, một người phải bán máu mới có thể đi cứu được con gái của mình, thì sẽ phải dùng loại biện pháp nào mới có thể thanh toán được nhiều tiền thuốc men như vậy.

"Ừ." Hạ Nhược Tâm gật đầu, cô khóc, cô rất ít khi khóc vì bản thân mình, bởi vì cô chịu khổ đã đủ nhiều rồi, chỉ là lúc này, cô vẫn cứ khóc, vẫn cứ tủi thân. "Lúc ấy không có ai giúp em, ai có thể cầu em đều đã cầu rồi, chỉ là vẫn không hề có người tình nguyện giúp em, cho nên, em chỉ có thể bán chính bản thân mình, bởi vì, em không thể nhìn Tiểu Vũ Điểm chết được."

"Con bé còn nhỏ như vậy mà, em đã không có đủ bản lĩnh để cho con bé một cuộc sống tốt, thì không thể lại khiến cho con bé mất mạng được."

"Cao Dật, em thực dơ bẩn, phải không?" Cô cười rất thê lương, nhưng mà, mặc kệ đã từng mất đi cái gì, cô đều không hề hối hận, bởi vì con gái của cô vẫn còn sống.

Cao Dật lắc đầu, vươn ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, "Làm sao có thể như vậy được? Em vẫn còn không tin anh, anh đã nói rồi, anh sẽ không để ý bất kỳ chuyện gì trong quá khứ của em, bất kể là chuyện gì, em có hiểu không?"

Anh dùng trán của mình chống lên trán của Hạ Nhược Tâm, thình thoảng hơi thở sạch sẽ lại phun lên mặt cô, mà cô chỉ dám chớp chớp hàng mi dài, nhưng rơi vào trong mắt của người đàn ông kia lại chính là đau lòng, anh thật sự không hề ghét bỏ, không hề khinh thường.

"Tin tưởng anh, Nhược Tâm, mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện gì, em vẫn luôn là Hạ Nhược Tâm, bởi vì anh cũng không hề sạch sẽ, như vậy không phải rất tốt sao?" Anh để cho Hạ Nhược Tâm dựa vào bả vai của mình, khóc đi, khóc được như vậy rồi, so với khóc nghẹn ở trong lòng còn tốt hơn.

Vào lúc này, ai có thể trách cứ cô được đây, ai có lý do mà chỉ trích cô đây, và ai có tư cách mà chỉ trích cô, cô đã quá vất vả rồi, một người phụ nữ có thể làm được như này, cũng đã đủ làm người khác rung động, ai có thể nhẫn tâm được chứ.

Mà anh, lại càng không thể, bởi vì, anh thật sự, thật sự yêu thương người phụ nữ này, cũng yêu thương đứa bé đáng yêu kia.

"Nhược Tâm, cho anh một cơ hội, học cách tin tưởng anh, chúng ta cho Tiểu Vũ Điểm một gia đình, anh cần em, em không phát hiện rằng anh rất hạnh phúc sao?" Anh đặt tay lên mặt Hạ Nhược Tâm, thỉnh thoảng lòng bàn tay lại vuốt ve mặt cô.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, sau đó vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cô vẫn không hề trả lời. Không ai biết trước được tương lai, từ trước tới nay đều không ai có thể chỉ phối được.

Cô muốn thử một lần, muốn cho Tiểu Vũ Điểm một gia đình, cũng muốn hạnh phúc, có thể như vậy chứ? Như vậy thật sự không ích kỷ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 386

"Không cần nghĩ nhiều, anh sẽ không ép buộc em, anh sẽ cho em thời gian." Cao Dật lấy tay áo của mình lau khô nước mắt trên mặt Hạ Nhược Tâm, sau đó lại nói với cô, anh không muốn khiến cô cảm thấy áp lực quá lớn khi tiếp nhận tình yêu của anh.

Môi Hạ Nhược Tâm hơi hơi giật, vẫn còn chuyện muốn nói, nhưng lại không nói nổi thành lời, đúng lúc này, cô vừa cúi đầu, lại đúng lúc nhìn thấy Tiểu Vũ Điểm đứng ở cửa.

"Chú, mẹ, Tiểu Vũ Điểm đói bụng, đói bụng." cô bé ôm búp bê, đang tủi thân nhìn bọn họ, người lớn thật là, chỉ biết ôm tới ôm lui, làm cô bé đói bụng.

Cao Dật vội vàng buông Hạ Nhược Tâm ra, lúc này mới bế tiểu gia hòa đứng ở cửa đang chu cái miệng nhỏ lên, "Đầu chỉ con đói, chú cũng đói nha." anh ôm cô bé đi ra ngoài, một tay thuận tiện bụng cái khay kia lên.

Hạ Nhược Tâm xoay người, vội vàng bưng trà đã rất ngon từ trong phòng bếp ra ngoài, mà trong mắt cô và Cao Dật đều có ý cười, bên môi cũng là nụ cười nhàn nhạt.

Kỳ thật, có lẽ quyết định này thật sự giống như anh nói, không hề khó.

Tình cảm của bọn họ có lẽ không đủ kịch liệt, không đủ nồng liệt, cũng không đủ kinh thiên động địa, thế sống chết có nhau, nhưng, lại là ở trong từng chút từng chút quan tâm và yêu thương mà xây đắp nên, không có thương tổn, cũng không có đau khổ, bọn họ có thể sống thật hạnh phúc, chỉ cần có thể vĩnh viễn như vậy.

Mà lúc này ở trên tầng 18, tòa nhà của tập đoàn họ Sở, một đôi chân to bước đi cực nhanh, sau đó là một người người đàn ông đang vận mi tâm của mình, trong tay ôm một đồng lớn tư liệu, thỉnh thoảng bụng anh lại xấu hổ kêu lên, ục ục.....

"Kêu cái rầm!" Anh quát cái bụng mình một tiếng.

Sau đó bót thời giờ nhìn đồng hồ trên tay mình một chút, lúc này, hẳn là giờ tan tầm, hẳn là ăn cơm, hẳn là về nhà, nhưng mà anh vẫn phải ở chỗ này đáng thương làm thêm, bụng anh thật sự rất đói rồi, rất muốn ăn cái gì đó, nhưng mà anh họ của anh bây giờ chẳng khác nào một người máy, cũng không muốn thả anh đi, anh cũng rất bất đắc dĩ.

Đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc ra, anh cũng không hề gõ cửa, như vậy là anh đã đủ nể tình rồi, hiện tại anh chỉ là đẩy thôi, mà không phải là đá.

Chất toàn bộ đồng tư liệu trong tay lên bàn làm việc của Sở Luật, mà tổng giám đốc Sở, lúc này vẫn đang bình tĩnh gõ máy tính ở một bên.

Anh không thấy mệt sao? Mỗi ngày đều như thế này, anh không nhớ đến người vợ ôn nhu kia của mình sao, không nhớ gia đình sao? Từ sau khi đứa bé kia mất đi, anh liền trở nên như thế? U mê, hay là điên rồi?

"Anh họ, 5 giờ rồi." anh nhắc nhở.

"Ừ," mà Sở Luật chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

"Anh họ, anh có thấy đói bụng không?"

"Không đói bụng." Sở Luật nhanh chóng gõ một chuỗi mệnh lệnh, sau đó lại xoay ghế dựa một chút, cầm tài liệu trên bàn lên xem, dường như mỗi một ngày, anh đều như thế, đã sớm quên mất bây giờ đã là thời gian tan tầm rồi, ở cái công ty này, không ai có thể so với tổng giám đốc bọn anh, thời gian tăng ca rất nhiều, lại còn không có tiền tăng ca, bởi vì, anh là ông chủ.

"Chuyện là, anh họ, em tan làm đây, em đói bụng rồi." Đỗ Tình Đường hữu khí vô lực ngồi xuống sô pha, ục ục, bụng của anh lại rất phối hợp kêu một chút.

Sở Luật ngẩng đầu lên, nheo lại đôi mắt đen có chút ánh sáng vụn vặt, "Anh không bảo em phải tăng ca." nói xong, anh lại quay trở lại công việc của mình, có lúc, thật là mạnh mẽ như người máy rồi.

Đỗ Tình Đường tròn mắt lên một chút, nói vậy chẳng khác nào chưa nói, ông chủ còn chưa đi, anh có thể đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 387

Sở Luật nhìn nhìn đồng hồ treo tường, "Ừ, thời gian cũng không còn sớm nữa." mở di động của mình, trên màn hình đã có vài cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là từ một người gọi tới, đây là số máy cá nhân của anh, ngoại trừ người bên ngoài kia, căn bản là không có mấy người biết.

"Đi thôi." anh cầm lấy quần áo ở một bên rồi đứng lên, đi ra ngoài, anh không định trở về, nhưng, cuối cùng vẫn phải trở về, anh không hề quên, trong nhà còn có trách nhiệm của anh, còn có người vợ chờ anh.

Không biết từ khi nào, đối anh mà nói, đã có thể dùng từ trách nhiệm để nói tới Lý Mạn Ny, hiện tại anh chỉ muốn cô sớm có một em bé, như vậy, có phải anh sẽ có thể cảm thấy nhẹ nhàng một chút hay không, có phải sẽ có thể không bị áp lực như vậy hay không.

Sở Luật anh, thế nhưng lại có một ngày trở thành một công cụ để sinh con, ngẫm lại đúng là đủ châm chọc.

Đỗ Tình Đường chống một tay dưới cằm, trong mắt hơi hơi mang theo một ít suy tư, dường như anh họ của anh đã thay đổi rồi, biến càng thêm trầm mặc hơn trước kia, dường như anh rất mệt mỏi, mà anh thấy được Sở Luật vừa mặc quần áo, lại vừa theo thói quen làm động tác nhéo ấn đường.

Sở Luật lái xe, lúc mở cửa xe ra, xe lại đã dừng trước cổng một bệnh viện, anh ngây ngốc nhìn cổng bệnh viện, cuối cùng chỉ là nhấp máy môi mỏng, lại một lần nữa lái xe đi, đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi.

Về tới Sở gia, Lý Mạn Ny sẵn sàng cầm cặp tài liệu trong tay anh, mà Sở Luật cũng là đứng nhìn người vợ hoàn mỹ của mình, đột nhiên, lại có cảm giác thật sự thiếu đi cái gì.

Cuộc sống của bọn họ trôi qua từng ngày từng ngày, cũng không có quá nhiều tình cảm mãnh liệt, anh vẫn cưng chiều cô như cũ, cô muốn cái gì anh sẽ cho cô cái đó, cô muốn một đứa bé nữa, anh cũng có thể cho cô một đứa bé nữa, tất cả đều như là trách nhiệm của anh.

Ban đêm, một phòng trần ngập không khí ôn hòa, khi tất cả mọi thanh âm đã dừng lại, Sở Luật mới xoay người rời khỏi thân thể của Lý Mạn Ny, mà Lý Mạn Ny mới vừa thỏa mãn dựa vào trong lòng ngực anh, "Luật, anh nói lần này chúng ta sẽ có đứa bé không?" Tay cô đặt ở trên bụng của mình, hẳn là sắp có rồi đi, bọn họ nỗ lực tạo người như vậy, không có khả năng lại không có.

"Sẽ có." Sở Luật vòng tay ôm lấy bà vai trần trụi trắng nõn của Lý Mạn Ny, ánh mắt lại có chút u ám, bọn họ làm mấy chuyện trên giường như này, từ trước tới nay đều là như thế, thân thể anh không hề thấy thỏa mãn, trong lòng lại càng không có, luôn là cảm giác thiếu thốn quá nhiều, thiếu đi cái mà anh muốn nhất, mà anh cũng tự hiểu rõ, trước đây anh đã có được, thật sự đã được trải qua.

Chỉ là, hiện tại lại thất lạc mất rồi.

Đến nỗi đứa bé, anh cũng muốn, chỉ cần có đứa bé, loại cảm xúc sai lệch này, có lẽ phải kết thúc thôi.

"Ngủ đi." Sở Luật ôm Lý Mạn Ny vào trong lòng ngực, nhắm hai mắt lại, mãi đến một lúc lâu sau, người phụ nữ trong lòng ngực đã ngủ rồi, nhưng anh vẫn không hề có nửa phần buồn ngủ.

Trong lúc cúi đầu, dưới ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ đầu giường, anh nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của người phụ nữ trong lòng ngực, dường như lại thấy được một khuôn mặt khác, một gương mặt đã từng hạnh phúc nằm trong lòng ngực của anh, lại bị anh tàn nhẫn giết chết.

Anh lắc đầu, sao anh lại nghĩ tới người phụ nữ kia, người phụ nữ kia không đáng, vĩnh viễn không đáng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 388

Chỉ là, rõ ràng biết là không đáng giá, nhưng vì sao anh vẫn còn muốn nhớ đến, dường như là mỗi ngày đều suy nghĩ, người mà anh không muốn nhớ đến, nhưng trong lòng anh lại vẫn luôn nghĩ đến, đây là vì sao, rốt cuộc là vì sao?

Không có ai có thể trả lời anh, mà anh, lại càng không thể.

Bóng đêm sâu đậm, luôn có một vài người khó ngủ, mà người đàn ông nằm trên giường lúc này, chỉ là mở to chính mình một đôi phức tạp quá phận mắt đen, vẫn luôn mau tới rồi hùng đồng thời gian, mới mơ hồ ngủ rồi.

Lý Mạn Ny thất vọng đi ra khỏi bệnh viện, tay cô đặt ở trên bụng, gần đây cô vẫn luôn thích ngủ, cũng hơi hơi nôn khan, cô vui mừng như điên cho rằng mình đã có, lòng ngập tràn hy vọng đi đến bệnh viện kiểm tra, nhưng mà, kết quả vẫn lại làm cô thất vọng, cô không có, cô chỉ là ăn đến hồng bụng mà thôi.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, tại sao đã lâu như vậy rồi, mà cô vẫn không mang thai đứa bé, mà rốt cuộc đến khi nào cô mới có thai đây.

Cô ngồi trên xe, cũng không hề phát hiện, một đôi mắt vẫn luôn luôn nhìn chăm chăm cô, lộ ra ánh mắt u ám lạnh lùng giống như chim ưng tàn nhẫn bắt được con mồi.

Xe dừng lại, Lý Mạn Ny xuống xe, cô ngẩng đầu, mà tòa biệt thự hai tầng trước mắt này, là nơi cô đã ở bốn năm, vẫn quanh quẩn như vậy, đúng là thiếu mất một đứa trẻ, nếu có một đứa trẻ, vậy thì chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Mà hai vợ chồng nhà họ Sở cũng đã lâu không tới đây, có lẽ là bởi vì nguyên nhân kia, cho đến bây giờ bọn họ cũng vẫn chưa hết đau thương, dù sao cũng là đứa cháu trai họ đã mong bốn năm trời, trong lúc nhất thời bọn họ thật là không có cách nào tiếp nhận, vốn dĩ đã là rất mong cháu trai rồi, đột nhiên nói không có là không có luôn, cho nên mới càng cần nhiều thời gian hơn, mà thời gian ít nhiều, khả năng sẽ có một đến, chỉ là một đứa trẻ khác, dường như vẫn cứ là xa xa không hẹn.

Một bóng người chậm rãi tiếp cận cô, giọng nói có chút âm dương quái khí vang lên, "Sở phu nhân, chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi?"

Lý Mạn Ny vội vàng quay đầu lại, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, "Là ông?"

Mà đứng phía sau cô là một người người đàn ông, tuy rằng người đàn ông này mặc tây trang phẳng phiu, nhưng lại cao không đến một mét bảy mươi, người cũng gầy ốm, xương gò má cao cao nhô ra, còn có cặp mắt kia quá mức âm lãnh, nháy mắt đã khiến cho người ta cảm nhận được một loại hơi thở sợ hãi, mà vừa nhìn thấy người đàn ông này, đã biết ông ta tuyệt đối không phải là một người tốt.

Lúc này, khóe miệng ông ta hiện lên nụ cười đầy âm mưu, "Là tôi, không thể tưởng tượng được, bốn năm qua đi, Sở phu nhân vẫn xinh đẹp giống như trước đây, một chút cũng không thay đổi." Đôi mắt ông ta không có hảo ý nghiêm túc đánh giá Lý Mạn Ny từ trên xuống dưới, lộ ra một loại tham lam cuồng loạn đối với thân thể của cô.

Đẹp, thật đúng là rất đẹp, người phụ nữ của Sở Luật, quả nhiên là không tồi, trước đây như vậy, bây giờ cũng thế, chỉ là..... Nghĩ tới chuyện gì, trong nháy mắt, ánh mắt của ông ta bắn ra một loại hận ý cực kỳ mãnh liệt.

"Thu hồi ánh mắt ghê tởm của ông lại." Lý Mạn Ny lui về phía sau một bước, vô cùng chán ghét ánh mắt ông ta đang nhìn mình, có cảm giác giống như ông ta đang dùng đôi mắt của mình lột sạch quần áo trên người cô.

"Ghê tởm?" Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng, "Sở phu nhân, nếu tôi ghê tởm, vậy cô thì sao? Cô cho chồng mình uống thuốc bốn năm, cô không hề có cảm giác chính mình ác độc ghê tởm sao? Ngay cả chồng của mình cũng dám làm hại, người phụ nữ như cô, còn mong được đàn ông yêu sao, nói tôi ghê tởm, tôi thấy cô mới là ghê tởm, cô nói đi, có phải hay không, Sở phu nhân xinh đẹp?" Từng câu từng chữ ông ta nói, lại lập tức làm cho lòng của Lý Mạn Ny như bị đóng băng, có một loại lạnh lẽo ập tới, đau đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 389

"Không phải anh nói, đây không phải là độc, chỉ là thuốc làm dịu cảm xúc của anh ấy sao?" Lý Mạn Ni không khống chế được hét lên, hai tay của cô ta nắm thật chặt, nếu như thời gian có thể quay lại, tuyệt đối cô ta sẽ không tin tưởng chuyện hoang đường của anh ta, khi đó cô ta quá mức sợ hãi, sợ hãi hôn nhân của mình sẽ bị phá hủy, bởi vì Sở Luật yêu Hạ Di Hiền, hận Hạ Nhược Tâm, mà cô ta không biết mình trong lòng anh là gì, cho nên, mới tin

tưởng như vậy, cái người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Anh ta nói anh ta có thể giúp cô ta, cho nên, anh ta cho cô ta thuốc, để cho mỗi ngày cô ta cho vào cà phê của Sở Luật, có thể để tâm tình của anh nhẹ nhàng, cũng trợ giúp giấc ngủ, vừa cho đã bốn năm, mà Sở Luật thực sự cũng không có xuất hiện ý nghĩ khác, trong hôn nhân của bọn họ, anh sủng cô ta, đối với cô ta rất tốt, nhưng cô ta vẫn không biết anh có yêu cô ta không.

Có lẽ, từ lúc mới bắt đầu cô ta đã biết, anh cũng không thương cô ta, cho nên mới tin tưởng chuyện hoang đường của người đàn ông này.

Cô ta hạ thuốc, không phải độc.

Tuyệt đối không phải.

Mà người đàn ông lại phá lên cười, ở trước mặt của anh ta, Lý Mạn Ni cảm giác mình thật sự vô cùng ngây thơ ngu ngốc, sao lúc ấy cô ta lại tin tưởng anh ta, sao mà khi anh ta nói tới một chữ độc, để cho cô ta sợ hãi đến gần như thét lên điên cuồng.

Uống bốn năm cà phê như thế, Luật, anh thật sự không có chuyện sao?

Sẽ không, sẽ không, anh vẫn luôn rất khỏe mạnh, không khả năng sẽ có chuyện. Nhất định là người đàn ông này lừa cô ta.

"Anh không cần gạt tôi, hiện tại cũng không phải cò đại, còn hạ độc gì?" Lý Mạn Ni nghĩ tới đây, lại hắt cằm của mình lên, để cho mình không đến mức bị người đàn ông này bắt lấy nhược điểm, chỉ là cô ta không biết, người đàn ông này đã sớm cầm được yếu điểm nhất của cô ta, cũng là thứ cô ta sợ nhất, anh ta có thể nắm cô, chặt đứt hô hấp của cô ta.

"Thật sao?" Hai tay người đàn ông vòng trước ngực cười lạnh: "Như vậy, Sở phu nhân cao quý xinh đẹp, nếu như tôi nói cho chồng cô biết chuyện này, cô nói anh ta có tin hay không?"

Mà trái tim Lý Mạn Ni đột nhiên xiết chặt, hừ một tiếng: "Đương nhiên là anh ấy sẽ không tin tưởng." Chỉ là, ánh mắt của cô ta hơi né tránh một chút, Sở Luật, thiên tính là một người nghi người, không có lừa làm sao có khối, có lẽ anh sẽ không tin tưởng, nhưng không có nghĩa là anh sẽ không hoài nghi, anh không phải một kẻ ngốc, anh là một thương nhân, một thương nhân cực kỳ thành công.

Cho nên, lúc này mặt ngoài Lý Mạn Ni bình tĩnh, kỳ thật đã hơi chột dạ, bởi vì cô ta không biết, thật sự là không biết.

"Vậy, Sở phu nhân, chúng ta thử một chút đi, nhìn xem Sở Luật tin tưởng tôi, hay là tin tưởng người phụ nữ dịu dàng thiện lương như cô?" Nói bốn chữ dịu dàng thiện lương, người đàn ông khinh thường, tất cả đều là giả vờ, kỳ thật, tâm kế của người phụ nữ này nhiều đến nỗi để cho người ta không tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 390

"Nếu như có người biết, thiếu phu nhân Sở thị lại đi hạ thuốc chồng mình, không biết, như vậy có thể để danh tiếng Sở phu nhân cao hơn một chút hay không, tuy nhiên, bây giờ danh tiếng cô đã rất cao."

"Một người phụ nữ được Sở Luật nâng trong lòng bàn tay, sẽ để cho rất nhiều người hâm mộ và ghen tỵ, mà cô tin không?" Người đàn ông quay đầu nhìn: "Kết quả của cô so với Hạ Nhược Tâm còn thâm hơn, còn đáng thương hơn."

Người đàn ông từng bước từng bước tiếp cận, anh ta đi cực chậm, mà khoe miệng của anh ta mạng nộ cười đắc ý, anh ta đang đợi, đang đợi người phụ nữ này phản ứng, nhất định là sẽ không để cho anh ta thất vọng, mà giấu lại, anh ta hưng phấn, anh ta kích động, anh ta liên...

Toàn thân run rẩy.

Hai tay Lý Mạn Ni dùng sức nắm lại, khi thân thể của người đàn ông tiến về phía trước lần nữa, lòng của cô ta thấp thỏm không thôi, cái đó là sợ hãi, tâm tư sợ hãi, cuối cùng bắt đầu sụp đổ, không thể, cô ta tuyệt đối không thể.

"Chờ một chút!" Cô ta vội vàng gọi anh ta lại, cắn răng nói, "Rốt cuộc anh muốn thế nào, anh nói đi, anh muốn bao nhiêu tiền?"

Cô ta dùng sức hít một hơi, cô ta không thể gặp nguy hiểm, nếu không, cô ta biết mình sẽ biến thành Hạ Nhược Tâm thứ hai, mà chuyện như vậy, so với giết cô ta còn thống khổ, còn khiến cô ta khó mà chịu đựng.

"Như vậy được rồi, Sở phu nhân." Người đàn ông xoay người, nộ cười trên mặt chắc chắn, anh ta biết, Sở phu nhân cao quý sẽ không để cho thanh danh của mình bị bất kỳ tổn thương.

Bởi vì, cô ta yêu Sở Luật, nhưng, cô ta càng yêu chính mình.

Người đàn ông đi từng bước trở lại, mà tâm lý Lý Mạn Ni lại càng ngày càng khẩn trương, đều do cô ta nhất thời tham lam, để cho mình rơi vào cấp độ đáng sợ như vậy, thậm chí bất lực đánh trả.

Người đàn ông đứng ở trước mặt Lý Mạn Ni, từ trên cao nhìn xuống Lý Mạn Ni, mà ánh mắt như thế, để Lý Mạn Ni không thoải mái đứng lên, cô ta gần như hét ra tiếng.

"Anh mau nói, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh muốn bao nhiêu tiền mới có thể buông tha tôi?" Giọng cô ta lớn hơn một chút, cũng may hôm nay giúp việc đều đi, nếu không, nàng thật không biết, mình bây giờ đến cùng muốn làm sao.

"Tiền, tôi có, cho nên tôi không muốn." Ánh mắt người đàn ông một mực rơi vào mặt cô, sau đó dời tới bộ ngực cô ta bởi vì khăn trương mà thỉnh thoảng phập phồng.

"Vậy anh muốn cái gì?" Mặt Lý Mạn Ni đều có chút trắng bệch, bị người uy hiếp, là lần đầu tiên với cô ta, cũng không thể nào là lần cuối cùng, người đàn ông này như một con rắn độc, đã quấn chặt ở trên cổ của cô ta, hơn nữa còn càng quấn càng chặt, thậm chí, để cho cô ta không thể thở nổi.

"Tôi muốn cái gì, muốn cái gì?" Người đàn ông đột nhiên đưa tay ra, đụng vào mặt Lý Mạn Ni, quả nhiên là người phụ nữ của Sở Luật, da thịt đều tốt như vậy.

"Rốt cuộc anh muốn cái gì?" Lý Mạn Ni lui về sau một chút, đối với cái chạm của anh ta chỉ là cảm giác buồn nôn, mà nhìn chán ghét không chút che giấu trong mắt Lý Mạn Ni, người đàn ông cười càng thêm ngông cuồng, cũng càng thêm biến quái.

"Tôi muốn thử mùi vị người phụ nữ của Sở Luật, cô sẽ cho tôi sao?" Ánh mắt của anh ta lại đặt trên ngực Lý Mạn Ni, ngoài miệng nhếch lên độ cong vô cùng tà ác, anh ta muốn không phải tiền, đương nhiên là muốn thân thể của cô ta.

"Anh thật vô sỉ!" Lý Mạn Ni nghe xong, nhất thời gờ tay của mình, đánh về phía người nam, chỉ là, cô ta quên đi, không phải mỗi người đều như Hạ Nhượng Tâm, dễ khi dễ như vậy, nhưng mặc cho có người đánh không đánh lại, mắng không mắng lại, trên đời này sẽ có rất nhiều người không ăn bộ dạng này của cô ta, càng không thương hương tiếc ngọc.

Tay Lý Mạn Ni còn không có chạm đến mặt người đàn ông, đã bị tay của người kia tóm lại: "Lý Mạn Ni, tôi không phải Sở Luật, sẽ không coi cô như bảo bối, tôi muốn là thân thể của cô, nếu như cô không muốn cho, tôi cũng không miễn cưỡng, bởi vì, tôi không muốn người phụ nữ không cam tâm tình nguyện."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 391

"Còn có, coi trọng tay của cô, tôi không thích phụ nữ động vào mặt của tôi, cho dù là nhẹ nhàng sờ một chút cũng không được." Anh ta đột nhiên quăng tay Lý Mạn Ni ra, đã mất đi một chút kiên nhẫn.

Mà Lý Mạn Ni xoa cổ tay bị đau, oán hận nhìn anh ta chằm chằm, từ nhỏ đến lớn, cô ta đều là bảo bối bị tất cả mọi người nâng trong lòng bàn tay, cho tới bây giờ đều không có nhận qua ủy khuất như vậy.

Nước mắt của cô ta không ngừng đảo quanh hốc mắt, chẳng qua, người đàn ông này như anh ta nói, không có nửa phần thương tiếc với cô ta.

"Cô đồng ý thì làm, nếu như không đồng ý, cô có thể chờ đợi hậu quả" Người đàn ông nhếch khóe môi, quay người rời đi. Mà mỗi khi anh ta đi một bước, tâm Lý Mạn Ni sẽ càng co rút.

Cô ta cắn môi của mình, nước mắt không ngừng rơi xuống, từng giọt từng giọt, chỉ là, khiến cô ta nuốt trong bụng.

Cô ta cắn môi của mình, nhìn thoáng qua biệt thự Sở gia sau lưng, sau cùng xoay người, theo sau lưng người đàn ông kia, cô ta cắn bản không thể cự tuyệt, cho dù khuất nhục lớn hơn nữa, cô ta đều muốn giữ nơi này, thân phận của cô ta, tình cảm của cô ta, còn có Sở Luật.

Mà khóe môi người đàn ông phía trước càng giương lên một chút.

Quả nhiên là phụ nữ thông minh, sẽ làm chuyện thông minh

Sắc mặt Lý Mạn Ni tái nhợt mở cửa phòng mình, hai tay của cô ta vòng lấy chính mình, môi đỏ đã bị cắn ra từng dấu răng, cô ta vội vàng chạy vào trong phòng tắm, thậm chí ngay cả quần áo cũng không có cởi, cô ta ngẩng đầu, để nước nóng không ngừng tạt vào mặt của mình, mà cô ta thì không ngừng nắm chặt lấy áo trước ngực, như là muốn xe nát bộ đồ này, cũng là xé nát chính mình.

Mà trên người của cô ta, khắp nơi đều có thể thấy dấu vết xanh tím, cô ta cảm giác mình thật sự vô cùng bẩn, làm sao cũng rửa không sạch dấu vết và hơi thở của người đàn ông kia.

Đột nhiên, cô ta ngồi xuống, bịt lấy miệng của mình khóc rống lên, cô ta thật sự muốn chết, tay của người đàn ông kia, thân thể của anh ta, chỉ cần nhớ tới, cô ta đều hận muốn xé xác người kia.

Che mặt mình lại, cô ta gào khóc lớn, cảm giác rất ủy khuất, mà cô ta không ngừng lắc đầu, chuyện này, không thể để người khác biết, nhất định không thể, nếu không, cô ta thật sự bị hủy.

Ban đêm, như là thực hiện nghĩa vụ, Sở Luật coi bỏ quần áo của mình, xoay người nằm trên người Lý Mạn Ni, mà Lý Mạn Ni lại yếu ớt lắc đầu: "Luật, hôm nay không được, em có chút không thoải mái."

Sở Luật "ừ" một tiếng, nằm ở một bên, sắc mặt trầm tĩnh, cũng không có gì đặc biệt, hiện tại đối với anh mà nói, muốn hay không, cũng không đáng kể.

Lý Mạn Ni mở to đôi mắt vô thần, cô ta nghiêng mặt qua, nhìn người đàn ông ngủ ở bên cạnh mình, lại dựa vào anh thật chặt, muốn cách anh càng gần, như vậy có lẽ sẽ quên cái chuyện để cho cô ta cảm giác đáng sợ, chỉ là, giống như tất cả đều vô dụng, cô ta vẫn nhớ rõ, tay người đàn ông kia chạm vào ngực cô ta, mỗi buồn nôn kia chạm qua môi cô.

Cô ta bịt kín miệng mình, thật sự có một loại cảm giác buồn nôn.

"Làm sao vậy, cần anh đưa em tới bệnh viện không?" Sở Luật mở ra cặp mắt của mình, ôm cô ta vào trong ngực mình, giống như, hôm nay cô ta có chút không đúng, chẳng qua, khả năng như cô ta nói, có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 392

"Không có việc gì, em chỉ cần ngủ một chút là được." Lý Mạn Ni vội vàng nở nụ cười, cô ta còn muốn để người ta biết tình huống thân thể của mình, một thân tím xanh, ngu ngốc cũng sẽ không tin tưởng, rồi cuộc xảy ra chuyện gì, liếc một chút là biết rõ.

Sở Luật nhắc tay của mình lên, đặt trên trán cô ta, phát hiện nhiệt độ bình thường, mới dùng chăn mền bao lại hai cái, ngủ đi, anh nhẹ nhàng vỗ vai người phụ nữ trong ngực, cho cô ta một không gian ấm áp, chỉ là, thân thể hai người càng thêm gần, lần này, tâm lại xa hơn.

Lý Mạn Ni có chút thất thần bụng cà phê trong tay, cô ta đã sớm không dùng thuốc kia, sẽ không sao chứ, cho nên, nhất định là người đàn ông kia lừa cô ta, căn bản Sở Luật không có trúng độc, đúng vậy, không có, đây là thời đại gì, chẳng lẽ trúng độc lại không tra được, hàng năm anh đều đi kiểm tra người, cho nên nhất định là cô ta bị lừa.

Cô ta an ủi chính mình, không ngừng an ủi chính mình như thế.

Cô ta đến gần văn phòng Sở Luật, đặt cà phê ở trên bàn của anh, hiện tại cô ta luôn bám theo anh, bởi vì, cô ta sợ, sợ người đàn ông kia sẽ lại đến tìm cô ta, chỉ là, mấy ngày trôi qua, chuyện cô ta lo lắng, giống như vẫn không có phát sinh, giống như, chẳng qua ngày đó, là giấc mộng đáng sợ mà thôi.

Một tay Sở Luật lật tài liệu trong tay, một tay cầm cà phê lên, sau khi uống một ngụm, lại hơi nhăn mày của chính mình.

"Làm sao vậy, có phải quá nóng hay không?" Lý Mạn Ni thấy anh hơi nhíu lông mày, anh uống cà phê như là uống nước, sẽ rất ít xuất hiện vẻ mặt như thế.

"Không có việc gì." Sở Luật để cà phê lại trên bàn, sau đó tiếp tục nhìn tư liệu: "Mạn Ni, có phải hôm nay trong cà phê tăng thêm đường không?"

Mà Lý Mạn Ni lắc đầu: "Không có." Cô ta pha cà phê nguyên chất, bởi vì cô ta biết, xưa nay Sở Luật uống cà phê không uống thêm đường.

"Vậy tại sao không có đắng như trước kia?" Sở Luật nói xong, lại bụng cà phê trên bàn lên uống, đúng là không có cay đắng như trước, có lẽ là đã quen đắng, đột nhiên thay đổi, để anh có loại không quen.

Lý Mạn Ni sững sờ, sắc mặt khê biến, cô ta vội vàng cúi xuống, không cho Sở Luật phát hiện sự bất an của cô ta: "Có thể là bởi vì em đổi cà phê khác, em đi pha cho anh ly nữa."

Cô ta vội vàng cầm lấy tách đi ra ngoài, mà cước bộ lộ vẻ hoảng loạn.

"Mạn..." Sở Luật vừa muốn nói, anh không muốn, chỉ là Lý Mạn Ni đã chạy ra cửa, nên anh đành ngậm miệng, nếu như cô muốn pha thì để cô pha.

Lý Mạn Ni đứng trong phòng giải khát, lại cẩn thận pha một ly cà phê mới, chỉ là cô ta biết, cho dù cô ta pha thế nào, đều không thể pha ra hương vị Sở

Luật muốn, loại thuốc này, cô ta đã ném đi toàn bộ.

Đi ra ngoài lần nữa, ánh mắt của cô ta hơi mang theo một chút âm đạm, gặp một người.

"Ồ, chị dâu..." Phía sau vang lên vài tiếng, cô ta đều không có phản ứng, vẫn không ngừng đi về phía trước, mà Đỗ Tĩnh Đường chỉ đặt tay lên đầu mình, nhẹ nhàng mái tóc đen dày, gần đây mấy người này sao vậy?

Anh họ thay đổi, Lý Mạn Ni cũng thay đổi, hai người kia thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 393

Sở Luật bung tách cà phê mà Lý Mạn Ni đặt trên bàn, uống một ngụm.

"Thế nào, lần này tốt hơn chưa?" Lý Mạn Ni cười hỏi, nhưng mà, trong mắt cô lại có chút phức tạp, cô đã đổi loại cà phê đắng hơn, không biết anh có phát hiện hay không.

"Ừ, được rồi." Sở Luật cảm tách cà phê, không nói gì thêm, thật ra, mùi vị vẫn giống như trước, tuy rằng đắng hơn, nhưng lại không có mùi vị mà anh muốn, cảm giác cay đắng lúc trước, anh đã quen rồi, cho nên lần này cũng không cảm thấy tách cà phê này đắng.

"Hôm nay muốn ăn cơm ở đâu?" Sở Luật nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, nếu là lúc trước thì anh còn phải làm việc, nhưng mà bây giờ Lý Mạn Ni đã không giống như lúc trước nữa rồi, dù sao thì cô cũng vừa mới sảy thai, không thể bị đói.

"Ở đâu cũng được, anh nói sao thì em nghe vậy, hôm nay nghe lời anh." Lý Mạn Ni có chút thất thần, thật ra, cô ăn không vô, nhưng mà cô không muốn làm cho Sở Luật nghi ngờ, cho nên cô chỉ có thể kiên trì ăn.

"Mạn Ny, chúng ta là vợ chồng, nếu có chuyện gì, em có thể nói cho anh biết." Đột nhiên Sở Luật lên tiếng, đôi mắt trầm tĩnh nhìn về phía cô, anh không phải người mù, cũng không phải là không có cảm giác, gần đây đúng là Lý Mạn Ni có hơi khác thường.

"Không có, chỉ là em quá mệt thôi." Lý Mạn Ni vội vàng phủ nhận, trong lòng cũng nặng nề hơn, gần đây cô không cố gắng giả vờ, cho nên đã bị Sở Luật phát hiện, sao cô lại quên chứ, Sở Luật là người đàn ông thông minh đến cỡ nào, anh có sức quan sát rất đáng sợ, sau này cô phải cẩn thận hơn mới được.

Sở Luật đặt tách cà phê lên bàn, đương nhiên là một lát nữa sẽ có người đến dọn, anh cầm áo khoác của mình rồi đi tới bên cạnh Lý Mạn Ni, tay vòng qua vai cô theo thói quen, "Đi thôi, anh dẫn em đi ăn."

"Dạ." Lý Mạn Ni khẽ gật đầu, sau đó đi theo anh ra ngoài, mà tất cả nhân viên trong công ty đều hâm mộ Lý Mạn Ni, đúng là người phụ nữ hạnh phúc mà, tổng tài đối xử tốt với cô ấy quá.

Bên trong đại sảnh nhà hàng com Tây, hôm nay không có nhiều người cho lắm, đúng lúc tạo cho bọn họ khung cảnh ăn cơm tĩnh lặng.

"Sao vậy, không ngon sao?" Sở Luật buông dao nĩa, hỏi người đang ngồi đối diện, hôm nay Lý Mạn Ni ăn rất chậm, anh nhớ cô rất thích bò bít tết ở đây, cho nên mới cố ý dẫn cô tới, nhưng mà, nhìn đáng vẻ này của cô, ăn cơm mà lại đau khổ giống như đang uống thuốc vậy.

"A, không sao, ngon lắm, nhưng mà lâu rồi không đến ăn, cho nên em đã quên mất mùi vị rồi." Lý Mạn Ni ngẩng đầu lên, cười với Sở Luật, cho dù giả vờ đến cỡ nào thì nụ cười cũng có chút miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 394

Lý Mạn Ni, may nhất định phải bình tĩnh, hôm đó chỉ là ác mộng mà thôi, không thể nào lại có chuyện đó xảy ra, còn nữa, mọi chuyện đã qua rồi, người đàn ông đó cũng không thể xuất hiện nữa, không ai biết, đúng vậy, không có ai biết.

Cô bỏ một miếng thịt bò vào miệng, chín tám phần, đúng là kiểu mà cô thích, sau đó lại là một miếng khác, đúng vậy, vẫn là mùi vị trong ký ức của cô,

cô không nên nghĩ đến những chuyện đáng sợ, cô chỉ cần nghĩ đến những chuyện hạnh phúc là được rồi.

Thấy cô tiếp tục ăn, Sở Luật mới ăn phần của mình, hai người không nói chuyện trên bàn cơm, giống như là thói quen đã tạo thành từ trước, không nói quá nhiều, chỉ tập trung ăn cơm mà thôi.

"Anh họ, hai người cũng ở đây à?" Trong không khí tĩnh lặng, đột nhiên truyền đến một giọng nói, và một tiếng anh họ đó, làm cho hai người biết được người đang đến là ai.

"Em cũng rất đói." Đỗ Tĩnh Đường chạy đến, đặt mông ngồi xuống bên cạnh bọn họ, cũng không thấy ngại khi quấy rầy không gian của vợ chồng người ta, Đỗ Tĩnh Đường búng tay nói, "Phục vụ."

Phục vụ lập tức chạy tới bên cạnh Đỗ Tĩnh Đường.

"Tiên sinh, cho hỏi ngài muốn dùng gì?" Giọng nói rất cung kính, làm cho người nghe cảm thấy hương thụ như đang làm vua.

"Một phần bò bít tết, cho tôi chín bảy phần, một ly rượu vang, được rồi." Sau đó lại chỉ vào Sở Luật, "Tính cho anh ấy." Mà Sở Luật chỉ ăn đồ của mình, ngay cả chớp mắt mà cũng không thêm chớp một cái.

Phục vụ nhớ kỹ rồi mới cúi người nói, "Mong ngài chờ một lát."

Đỗ Tĩnh Đường bắt chéo chân rồi nói. "Anh họ, anh sẽ không nhỡ món đến nỗi không mời em một bữa đúng không? Dù sao thì cũng không đắt, bứt một cọng lông của anh cũng có thể ăn được một trăm bữa rồi." Đỗ Tĩnh Đường chống tay nâng cằm mình lên.

"Dù sao thì cũng không phải lần đầu."

"Nếu em nói thêm một câu nữa, thì lập tức rời đi." Giọng nói thản nhiên của Sở Luật vang lên, Đỗ Tĩnh Đường nhàm chán bỏ tay xuống, thật ra ăn cơm với Sở Luật rất dễ bị khó tiêu, bởi vì ở anh không có một chút không khí thoải mái nào.

Rất nhanh, món mà Đỗ Tĩnh Đường gọi đã được đem lên, Đỗ Tĩnh Đường giống như là quỷ chết đói, chỉ hận không thể ăn bóc bằng tay, đúng là đói chết anh rồi, buổi sáng chưa ăn gì, bây giờ phải ăn cho no mới được, mà Sở Luật thì chỉ thản nhiên liếc Đỗ Tĩnh Đường, bởi vì thấy nhiều rồi nên không thể trách sao, ngược lại, tính tình của Đỗ Tĩnh Đường chính là như thế.

"Anh họ, anh đừng nhìn em, nhìn em anh cũng không no đâu." Đỗ Tĩnh Đường cười cười, anh không phải bò bít tết, nhìn anh làm gì? Nói xong thì lập tức dúi mắt về phía đĩa thịt bò, không nghĩ nữa. Lúc này, không còn gì quan trọng hơn ăn hết.

Lý Mạn Ni ngẩng đầu lên, nhìn thấy đáng vẻ khi ăn của Đỗ Tĩnh Đường thì lập tức cười, người này, đúng là không để ý gì hết mà.

Mà ở một bàn khác cách bọn họ không xa, truyền đến cuộc đối thoại, "Phụ nữ bây giờ đúng là biết giả vờ mà, nhìn bên ngoài thì rất lương thiện, tại sao lòng dạ lại như thế chứ?"

Lý Mạn Ni cúi đầu ăn trong vô cảm, mỗi một miếng thịt bò đều rất khó nuốt.

"Ừ, nói rất đúng, đồng ý 100%." Đỗ Tĩnh Đường vừa ăn vừa đáp lời.

Người khách kia nói, "Sao cậu lại nói như thế, chẳng lẽ đã từng bị phụ nữ làm cho tổn thương sao?" Bởi vì hai bàn gần nhau cho nên bàn của người đó nghe thấy lời của Đỗ Tĩnh Đường rất rõ ràng.

Người ta đang nói chuyện với nhau, Đỗ Tĩnh Đường có trách nhiệm phải ăn, và còn hóng chuyện nữa.

"Không có, chỉ là cảm thấy nhàm chán cho nên phát biểu thôi."

"Thật ra vẫn còn không ít phụ nữ hoàn mỹ." Người khách đó nói, "Ví dụ như là vợ của Sở Luật đó, anh xem cô ấy ôn nhu thiện lương thế nào, hai người đó đứng chung, đúng là Kim Đồng Ngọc Nữ mà, bọn họ đã kết hôn bốn năm rồi, tình cảm vẫn tốt như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 395

Bọn họ nói không nể nang ai, thế nhưng không biết rằng, Sở Luật trong miệng bọn họ đang ngồi cách đó không xa.

Đỗ Tĩnh Đường ngẩng đầu lên, nhìn Sở Luật, lại nhìn Lý Mạn Ni, đúng là có cảm giác như vậy.

"Tôi đã nói rồi, phụ nữ đáng sợ hơn bề ngoài của bọn họ nhiều lắm, Lý Mạn Ni mà anh nói đó, thật ra cũng là như thế, cái đó người ta gọi là biết người biết mặt không biết lòng." Người khách kia cười ha ha, không khó nghe thấy sự châm chọc bên trong giọng nói của hắn.

Mà khoé môi của Lý Mạn Ni vừa mới nâng lên, cứ như vậy mà cứng lại. Ý của bọn họ là gì. Sắc mặt của cô lập tức trở nên u ám, cô đắc tội với bọn họ hay sao, vì sao lại nói cô như vậy?

"Sao vậy, nghe thấy tin tức gì sao?" Người khách còn lại cảm thấy tò mò, ngay cả Đỗ Tĩnh Đường cũng đưa mắt nhìn gần, về phần Sở Luật, về mặt của anh vẫn đơ như trước, giống như không có liên quan đến anh, nhưng mà, trong đôi mắt lại là cảm giác không vui.

"Anh còn nhớ chuyện âm ỉ bốn năm trước không?" Người khác đó nhìn quanh bốn phía, nói rất thần bí, "Vụ án về hai người phụ nữ của Sở Luật đó."

"Anh nói, Lý Mạn Ni và Hạ Nhượng Tâm sao?"

"Đúng vậy." Người đó gật đầu, giọng nói nhỏ đi.

"Báo chí đều nói tai nạn của Lý Mạn Ni là do Hạ Nhượng Tâm dàn dựng, nhưng mà không phải, là tôi tận mắt nhìn thấy, bởi vì lúc đó tôi đứng bên cạnh, mọi chuyện lại ngược lại hoàn toàn."

Hắn nói như thế, nhưng lại không biết rằng, sắc mặt của một người đã trở nên trắng bệch, Sở Luật buông dao, đôi mắt tối tăm, ngay cả Đỗ Tĩnh Đường cũng bỏ dao xuống, đương nhiên là không thể ăn nữa rồi, ăn tiếp, anh sợ câu chuyện mà hai người kia nói sẽ làm anh ngẹn chết.

Bốn năm trước, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, là bọn họ không biết, hay là xem nhẹ.

"Nói nhanh, nói nhanh, anh thấy gì?" Người kia bắt đầu sốt ruột, không ngừng thúc giục.

"Đừng gấp, tôi nói." Người đó vẫn nói rất chậm.

"Bốn năm trước, lúc mà hai người đó gặp nhau đó, thật ra Hạ Nhượng Tâm không giống như báo chí viết đâu, cô ấy rất bình tĩnh, nhưng mà Lý Mạn Ni lại làm cho người ta không thể tưởng tượng được, có lẽ bởi vì là người thứ ba cho nên trong lòng cũng có khúc mắc, mà khi đó, đúng lúc có một chiếc xe chạy đến, Hạ Nhượng Tâm muốn cứu Lý Mạn Ni, kết quả, anh đoán đi..."

Hắn nói xong, giọng điệu cũng có chút kinh thường, "Người khác có ý tốt muốn cứu cô ta, cô ta lại kéo Hạ Nhượng Tâm che trước người mình, để cho người ta chết vì mình, anh nói xem loại phụ nữ như thế có ích kỷ hay không, nhưng mà, cuối cùng chiếc xe đó vẫn đụng vào cô ta, đây là báo ứng đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 396

"Mà tôi vẫn không tin, một người phụ nữ muốn cứu người theo bản năng, cho dù là người đó là người thứ ba trong cuộc hôn nhân của mình, thế nhưng báo chí lại viết cô ấy như kiểu ai cũng có thể làm chồng, mà người thứ ba lại được ca ngợi là vô cùng lương thiện, cho dù ai cũng nói như thế nhưng tôi vẫn không tin."

Bọn họ còn chưa nói xong, thế nhưng người ở bên cạnh đã im lặng đến đáng sợ.

"Xin lỗi, em đổi chỗ khác, hai người ăn tiếp đi." Đỗ Tĩnh Đường vội vàng ôm đĩa thịt của mình chạy tới cái bàn khác, bây giờ anh phải chạy càng xa càng tốt, bởi vì anh cảm thấy mình sẽ ăn không vô nếu ngồi chung bàn với một người phụ nữ như thế.

Thì ra bốn năm trước còn có chuyện như vậy, người ta kể sinh động như thế, không đúng tám phần thì cũng đúng bảy phần, lúc trước anh tưởng chị dâu họ rất hoàn mỹ, thì ra đều là giả.

Thì ra Đông Phương Kính đoán đúng rồi, người này không có hoàn mỹ như vẻ bề ngoài, lương thiện này nọ đều là giả vờ, hoàn mỹ cũng là giả vờ.

Sống với người như thế đúng là đáng sợ mà, ngày nào cũng đeo mặt nạ, bộ cô ta không mệt sao?

"Ăn no chưa, nếu no rồi thì chúng ta đi." Sở Luật nhìn đồng hồ, không nói gì, cũng không hỏi gì, giống như chuyện mà những người đó nói đều không liên quan đến Lý Mạn Ni.

"Ăn no." Lý Mạn Ni khó khăn mở miệng, sau đó đứng lên, bất an nắm cánh tay Sở Luật.

Anh sẽ giận sao?

Anh sẽ trách cô sao? Nhưng mà lúc đó, cô thật sự không thể nói sự thật, cô yêu anh, cô muốn hoàn toàn có được anh, cũng muốn Hạ Nhược Tâm hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của anh, cô chỉ vì thế giới của bọn họ mà thôi, như vậy cũng là sai sao?

Ngồi trên xe, thỉnh thoảng Lý Mạn Ni lại nắm chặt tay.

"Anh..." Cô kéo rất dài, thật sự không biết nên nói gì. Anh không nói lời nào, làm cho cô cảm thấy rất bất an, cảm thấy rất sợ, bởi vì, cô không biết lúc này anh nghĩ cô là người thế nào.

"Luật, anh không muốn nói gì với em sao? Chuyện đó, em có thể giải thích, em thật sự có thể giải thích." Lý Mạn Ni sốt ruột đặt tay lên tay lái của Sở Luật.

"Buông ra." Giọng nói bình tĩnh của Sở Luật vang lên, giống như đang tát vào mặt Lý Mạn Ni, cô vội vàng bỏ tay ra, nước mắt vòng quanh hốc mắt.

"Anh đang lái xe." Sở Luật lại nói, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Lý Mạn Ni, "Anh không muốn hỏi, cũng không muốn nói gì. Coi như anh chưa từng nghe thấy, hiểu chưa? Mạn Ny, sau này không nên nhắc lại chuyện đó, anh cũng không muốn nghe thấy nữa."

Lý Mạn Ni sững sốt, sau đó vội vàng lau nước mắt, "Em đã biết, sau này em sẽ không nói nữa." Cô nhìn thấy cánh tay Sở Luật đặt trên vai mình thì lập tức cảm thấy thoải mái và yên tâm, anh đã tha thứ cho cô, không truy cứu chuyện bốn năm trước nữa.

Đôi môi đỏ mọng của Lý Mạn Ni run rẩy, sau đó dựa vào vai anh, trái tim, hình như bình yên hơn rồi.

Lúc này Sở Luật mới thu tay lại, nhưng khi không ai nhìn thấy, trong mắt anh lại xuất hiện sự đau đớn, không trách cô, là bởi vì, anh đã từng làm chuyện xấu xa hơn thế cả ngàn vạn lần.

Thậm chí anh còn đưa vợ mình lên giường người khác, Lý Mạn Ni không phải người tốt, vậy anh phải sao? Mọi chuyện đã qua bốn năm, không thể nào có thể quay lại bốn năm trước, cho dù anh có bản lĩnh tới cỡ nào.

Nhưng mà, thế giới này có thật có giả, Lý Mạn Ni, thật sự hoàn mỹ như cô thể hiện sao? Cuối cùng, anh đã chọn cho mình một người vợ kiểu gì thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 397

Sở Luật là người nói là làm, anh nói không truy cứu thì tức là không truy cứu nữa, chỉ là giữa vợ chồng bọn họ, giống như bị phủ bởi một lớp sương mù không thể nhìn thấu, mặc kệ Lý Mạn Ni có tiếp cận thế nào thì cũng không thể đến gần trái tim của Sở Luật được nữa, bọn họ vẫn ăn cùng nhau, vẫn ngủ cùng nhau, nhưng mà cảm giác lại phai nhạt, thay đổi.

"Luật, trưa nay anh có về ăn không? Em sẽ làm món mà anh thích nhất." Lý Mạn Ni đi theo Sở Luật ra cửa, ngẩng đầu hỏi, trong mắt là rất nhiều chờ mong, đã lâu rồi bọn họ chưa ăn một bữa hoàn chỉnh với nhau, anh ngày càng bận rộn, có khi còn ngủ lại công ty, nếu cứ như vậy thì sao cô có thể có thai được chứ, chu kỳ mới của cô đã tới rồi, bây giờ đang là thời kỳ an toàn.

Sở Luật nhìn đồng hồ trên cổ tay, trả lời thần nhiên, cũng không biết là có lệ mấy phần, chân thật mấy phần, "Anh sẽ rút thời gian." Anh xoay người rời đi, trên người là lạnh lùng và xa cách làm cho Lý Mạn Ni không thoải mái, đóng cửa lại, Lý Mạn Ni yếu ớt ngồi xuống sofa, hai tay ôm chặt mình, rõ ràng là vẫn giống như trước, thế nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh, thật sự rất lạnh.

Bên trong tập đoàn Sở Thị, hiện giờ mọi người đều làm việc rất cẩn thận, thậm chí còn làm việc trong nhà vệ sinh, bởi vì tổng tài của bọn họ còn lợi hại hơn cả máy móc, chỉ những lúc đi bàn họp đồng thì anh mới ra ngoài thôi, những lúc khác đều dính chặt vào ghế dựa để làm việc.

Thậm chí còn trưng ra gương mặt lạnh lùng đáng sợ, không nói không cười, ngay cả một chút biểu tình cũng không có, chỉ cần bị anh liếc nhìn thì bọn họ lập tức cảm nín không nói được gì. Giống như là bị gió lạnh tháng 12 thổi vào người, làm cho người ta phải run mình.

Thỉnh thoảng Đỗ Tình Đường lại ngẩng đầu nhìn Sở Luật, "Anh họ, anh đang hỏi hận sao?" Đột nhiên Đỗ Tình Đường lại hỏi như thế, trong công ty này, sợ là chỉ có một mình Đỗ Tình Đường dám không sợ chết mà nói chuyện với Sở Luật như vậy.

"Hỏi hận?" Sở Luật ngẩng đầu khỏi đồng hồ văn kiện, "Em nói xem, hỏi hận có thể làm gì? Có thể bù đắp được gì, hay là hỏi hận sẽ giúp em sống thoải mái hơn, đó chẳng phải chỉ là cái cớ cho sự thất bại của em thôi sao."

Anh cong khoe môi, trong thế giới của Sở Luật anh, không có hai chữ hỏi hận, vĩnh viễn cũng không, nhưng mà, vì sao anh lại cảm thấy, anh sẽ hỏi hận, thật sự, cảm giác này không nên xuất hiện trong tư tưởng của anh.

Đỗ Tình Đường nhún vai, quên đi, anh không bao giờ có tiếng nói chung với người không tìm không phổi như Sở Luật.

"Em đi trước đây." Đỗ Tình Đường nói, sau đó liếc nhìn Sở Luật, anh họ lại vùi đầu vào đồng văn kiện nữa rồi, rõ ràng là đang xem anh như là không khí, cho nên, thiếu chút không khí như Đỗ Tình Đường anh, Sở đại tổng tài cũng không để ý đâu, cho nên, anh phải ra ngoài hít thở không khí mới được, gần đây áp lực quá lớn rồi.

Đóng cửa lại, giống như là phân cách giữa hai thế giới, Sở Luật ngồi thẳng dậy, mở to đôi mắt mỗi một, nâng cổ tay lên xem đồng hồ, anh nhớ, anh đã đồng ý về ăn cơm với Lý Mạn Ni.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 398

Anh đứng dậy, cảm thấy mình có hơi chóng mặt, anh xoa bóp hai thái dương rồi rời khỏi công ty, mà người trong công ty thấy anh, lại giống như là chuột thấy mèo, đều trốn đi rất xa.

Sở Luật nhanh chóng rời đi, ngồi vào xe của mình, không phải anh không có thời gian về nhà, mà là, anh không muốn về, anh rút một điếu thuốc, đã từ rất lâu rồi, anh rất thích cảm giác như nuốt hết mây khói này, cũng bắt đầu quen với việc hút từng điếu thuốc một, Sở Luật thần nhiên nheo mắt, khói thuốc không ngừng bay vào mắt anh, một lát thì rõ ràng, một lát lại mơ hồ.

Đột nhiên, anh dập tắt đầu thuốc, quay đầu xe sang hướng khác, anh không muốn nghĩ rằng anh nhớ người phụ nữ đó, anh cũng không cảm thấy mình đã làm gì sai, mà anh cũng không muốn giải thích, chỉ là anh muốn xem người phụ nữ kia đã chết hay chưa?

Anh chạy rất nhanh, cho đến giờ, anh chưa từng vội vàng muốn đi gặp một người như thế, còn là kẻ thù của anh.

Xe dừng lại, bây giờ là ban ngày, cho nên nơi này có rất ít khách, anh đi vào, bóng đèn tối màu làm anh cảm thấy không thoải mái, cũng là nơi làm việc của người phụ nữ kia.

Rõ ràng là nơi rất tro trên, nhưng mà, anh vẫn đi vào, bên trong chỉ có mấy vị khách ngồi thành tốp ba tốp năm, đàn ông, phụ nữ, xa hoa đòi truy, ăn chơi đàn đúm, mơ mơ màng màng.

Anh ngồi một góc, lập tức có người đi tới, "Tiên sinh, cho hỏi ngài muốn gì?"

"Tôi tìm Hạ Nhượng Tâm." Anh lạnh lùng mở miệng.

"Rất xin lỗi, tiên sinh, chỗ chúng tôi không có người này." Người đàn ông trẻ tuổi đó nở nụ cười có lỗi, đúng là chỗ của bọn họ không có người này.

"Kêu cô ta tới đây gặp tôi." Sở Luật lấy tiền bo trong ngực, không thèm suy nghĩ mà đã ném lên bàn, ở chỗ này, chỉ cần có tiền thì muốn gì cũng được.

"Ngài, ngài chờ một lát." Người đàn ông trẻ tuổi xoay người đi ra ngoài, đúng là hắn không biết trong này có người tên là Hạ Nhượng Tâm, bởi vì, ở đây không ai dùng tên thật hết, cho nên, cho dù thật sự có người đó thì hắn cũng không biết, nhưng mà, hắn không biết thì không có nghĩa là người khác cũng không biết.

Thẩm Vi buông ly rượu, quay người lại, đôi môi đỏ mọng cong lên, "Cậu nói, có người tìm Hạ Nhượng Tâm?"

"Đúng vậy, vị tiên sinh kia đã nói như thế, nói là muốn tìm một người tên là Hạ Nhượng Tâm." Phục vụ nói với Thẩm Vi.

"Ừ, tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ qua." Thẩm Vi lại bung ly rượu lên, chậm rãi uống hết, phải đợi, để người đó đợi, người tìm người phụ nữ kia ở đây, người nói ra cái tên đó, chỉ có một người.

"Sở Luật à..."

"Cuối cùng thì anh cũng tới đây." Giọng nói mềm mại đáng vang lên, cô còn tưởng rằng Sở Luật sẽ không đến đây, nhưng mà, chỉ cần Sở Luật đến, như vậy, sẽ là nơi bắt đầu sự hối hận của hắn.

Mà cô lại thích nhìn thấy những người đàn ông vô tình phải hối hận, thậm chí là đau khổ mà không thể thoát ra, cho đến khi tự bước chân mình vào quan tài.

Sắc mặt Sở Luật ngày càng u ám, anh xem đồng hồ, anh đã chờ nửa tiếng rồi, người phụ nữ kia còn chưa chịu đi ra, giống như là đã học được cái tính kiêu ngạo bất người khác phải chờ đợi, được lắm, để anh xem, cô có thể ra về đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 399

Một phút, hai phút, nửa tiếng trôi qua, đến khi anh không còn bình tĩnh được nữa thì một loạt tiếng giày cao gót đập đất vang lên, anh làm cho mặt mình lạnh hơn một chút.

"Sao thế, có giá thế sao, khó mời như vậy hả?" Anh không ngẩng đầu, chỉ là chuyển động cổ tay, đôi môi mỏng vô tình cũng mím chặt.

"Đúng vậy, tôi rất bận rộn, đương nhiên là khó mời rồi, ở đây ai cũng biết chuyện đó, chẳng lẽ Sở tiên sinh đã quên rồi sao?" Là một giọng nữ xa lạ, làm cho Sở Luật ngẩng đầu lên, sau đó sùng sốt, sao lại là cô ta, mà không phải là Hạ Nhược Tâm.

"Có phải là cảm thấy thất vọng không, Sở tiên sinh, người của tôi đã nói rồi, ở đây không có Hạ Nhược Tâm, là do anh không tin."

Thẩm Vi ngồi bên cạnh Sở Luật, bưng ly rượu lên. Đôi môi đỏ mọng nâng lên, dường như có chút khinh thường trong đó, đối với loại đàn ông như vậy, cô như vậy, thật ra là đã nể mặt Sở Luật lắm rồi. Người tới là khách, nếu không thì cô đã kêu người tiễn Sở Luật ra ngoài từ lâu rồi.

"Không có? Cô đưa Hạ Nhược Tâm đi đâu? Nói!" Đôi mắt của Sở Luật như bắn ra tia lửa, giọng nói lại lạnh lẽo như băng.

Mà Thẩm Vi chỉ ngược mắt lên, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, "Tôi có thể đưa cô ta đi đâu được chứ, cô ta có tay có chân, chẳng phải là muốn đi đâu cũng được sao?"

Sở Luật đứng lên, lạnh lùng nhìn Thẩm Vi, "Cô ấy ở đâu?" Vẫn là một câu ra lệnh, nhưng mà, đối với Thẩm Vi thì lại vô dụng. Người như Sở Luật, cô đã thấy rất nhiều, cô cũng đã ở đây lâu quá rồi, lâu đến nỗi, quen với cách sống như thế rồi.

"Cô ta..." Thẩm Vi che miệng ngáp một cái, "Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai bây giờ?" Giọng nói của cô thể hiện rằng cô rất buồn ngủ, rõ ràng là hôm qua không được ngủ ngon mà bây giờ lại phải ngồi đây nói chuyện với Sở Luật, đúng là lãng phí thời gian mà.

Sở Luật xoay người rời khỏi nơi này, bởi vì anh biết, đây đưa với người này cũng không thể nghe được gì từ trong miệng cô ta. Người anh muốn tìm, tự anh sẽ tìm, mà anh không tin, Sở Luật anh lại không tìm được một người.

Nhưng mà nếu như Hạ Nhược Tâm biến mất giống như bốn năm trước, như vậy, anh có thể tìm được sao?

"Sở tiên sinh, nghe nói mấy ngày trước vợ anh vừa mới sinh non?" Giọng nói của Thẩm Vi vang lên sau lưng Sở Luật.

Sở Luật dừng chân, giọng nói lạnh như băng, "Chuyện này, hình như không có liên quan đến cô, cô không thấy mình quan nhiều quá rồi sao, Trầm tiểu thư?"

"À..." Thẩm Vi cười, cười rất quyến rũ, "Nhưng mà tôi nghe nói, bởi vì Sở tiên sinh có đứa nhỏ đó, cho nên anh đã từ chối cứu một con bé ba tuổi bị bệnh bạch cầu, anh nói xem, đây có phải là báo ứng không?"

Sở Luật quay đầu lại, trong mắt là giết chóc, "Thẩm Vi, đừng tưởng cô là phụ nữ thì tôi không dám làm gì cô." Anh không phải là người tốt, cho nên đừng đụng vào điểm mấu chốt của anh, nếu không, anh sẽ mặc kệ cô ta có phải là phụ nữ hay không.

"Tôi biết, đối với phụ nữ thì anh làm rất nhiều." Thẩm Vi chống lại tầm mắt Sở Luật, không chút yếu thế nào, mà phía sau Sở Luật thì đã có rất nhiều bảo vệ vây quanh, đây là địa bàn của cô, không phải là công ty Sở Thị của hắn, muốn chơi sao, lúc nào cô cũng theo hầu.

Sở Luật nắm chặt hai tay, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, anh đang nhịn, đương nhiên là anh không ngu, anh biết mình không thể dùng thân thể đi đối đầu với tảng đá, muốn trả thù thì anh có rất nhiều cách.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 400

Anh xoay người, nhanh chóng rời khỏi nơi này, mà bóng lưng lại tràn ngập lạnh lùng và tuyệt tình.

Mày không xứng có con, Sở Luật, Thẩm Vi cười, ngay cả người phụ nữ của mình mà mày cũng không cứu được, còn xứng có con sao?

Cô buông ly rượu, mà ly rượu vang lại giống như là máu.

"Màu rất đẹp, nhưng mà, lại thiếu rực rỡ." Tay cô mon trốn ly rượu bên cạnh, thế nhưng ngón tay lại bị nắm lấy.

"Được rồi, em mệt rồi, đi nghỉ đi."

Người đàn ông đó giờ tay lên, xung quanh bọn họ không còn ai nữa, chỉ còn hai người bọn họ.

"Anh nói xem, vì sao đàn ông lại thối nát như thế, rõ ràng là yêu người ta, nhưng tại sao lại đối xử tàn nhẫn như thế?"

"Đó là bọn họ, không phải anh, anh sẽ không, tuyệt đối sẽ không." Người đàn ông sau lưng cô thì thảo.

Anh nhẹ nhàng ôm Thẩm Vi, phát hiện lông mi cô nhẹ nhàng run rẩy, rõ ràng là đã ngủ.

"Ngủ đi, hôm nay em quá mệt mỏi rồi."

Nhất định là tối nay cô sẽ mơ thấy ác mộng đúng không?

Đến khi nào thì ác mộng của cô mới dừng lại đây?

Sở Luật nhúu chặt mày, anh ngồi vào trong xe, lại hút một điếu thuốc nữa, ngón tay thỉnh thoảng lại chạm vào một thứ ở trước ngực mình.

Anh cẩn thận đưa tay vào trong cổ áo, sau đó cẩn thận cảm lấy thứ đó, dập tắt điếu thuốc trong tay, mím chặt môi rồi mới nhẹ nhàng mở ra, giống như là chứa đựng thứ gì đó rất quan trọng, nếu không, cũng sẽ không làm anh phải đặt trước ngực, nơi gần trái tim nhất.

Mở ra, đó là hai bức tranh đã được dán cẩn thận, Sở Luật lấy nó ra, trái thẳng rồi đặt lên đùi mình, bên trên là anh với đủ loại vẻ mặt, tuy rằng nét vẽ rất đơn giản, nhưng lại sinh động như thế.

Anh nhìn không dời mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh, người đàn ông này thật sự là anh sao? Vì sao, sao anh có thể cười chân thật như thế, không chút miễn cưỡng nào, vì sao anh lại thấy trên mặt mình có sự hạnh phúc, mà không phải là tính kế, đột nhiên trái tim anh siết lại, chẳng lẽ nói, trong lúc anh không phát hiện, anh đã từng hạnh phúc như thế, cũng đã bị anh bỏ qua.

Nếu thật là như vậy, trước kia, những việc mà anh làm, để làm gì?

Anh hít một hơi thật sâu, anh cẩn thận xếp lại, chỉ sợ sẽ làm nó rách, đây là do anh tốn rất nhiều thời gian mới dán lại được. Anh lại nhìn thoáng cái nơi giống như khách sạn đó, ai cũng biết, về đêm, thế giới ở đó như thế nào, là thiên đường của đàn ông, nhưng cũng chính là địa ngục.

"Hạ Nhược Tâm, chỉ là tôi muốn biết cô có chết hay chưa, chỉ thế thôi."

Anh lái xe rời đi, nhưng mà, anh vẫn không rõ, vì sao mình không thể quên người phụ nữ kia, càng hận, càng không để tâm thì cô lại càng cắm rễ sâu vào trong linh hồn anh, nhưng mà anh đã tự hỏi mình, anh thật sự hận cô đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 401

Đã qua bốn năm rồi, nhưng mà, anh vẫn không thể ngăn mình lại, anh hận, vẫn hận, vẫn luôn hận.

Anh nhìn đồng hồ, lúc này mới nhớ đến chuyện anh đã đồng ý ăn com với Lý Mạn Ni, nhưng mà, rõ ràng là không đủ thời gian, anh cần phải quay lại công ty, quên đi, ngày mai nói sau.

Thỉnh thoảng Lý Mạn Ni lại nhìn đồng hồ trên tường, mà thức ăn trên bàn thì đã lạnh, cô đã đợi lâu như vậy, nhưng mà, vẫn không thấy bóng dáng của anh, thỉnh thoảng cô lại miễn man suy nghĩ, Sở Luật sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, hay là, anh đã có người khác ở bên ngoài, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng chuông điện thoại, cô vội vàng đứng lên, chạy qua cướp điện thoại trong tay bảo mẫu.

"Luật, là anh sao? Vì sao anh còn chưa về, em chờ anh lâu lắm rồi." Giọng nói từ thân phát ra, mà Lý Mạn Ni thật sự cảm thấy tủi thân, hình như Sở Luật đối xử với cô ngày càng lạnh nhạt.

Cô không muốn như vậy, Sở Luật có biết không, vì anh, cô đã trả giá thế nào, nếu thật sự mất đi anh, cô không biết mình còn có thể sống tiếp hay không.

Nghe thấy giọng nói từ thân của Lý Mạn Ni, Sở Luật lập tức nhăn mặt, "Hôm nay anh bận, ngày mai sẽ về." Anh ngắt điện thoại, ném điện thoại vào trong xe, đột nhiên, anh cảm thấy mình quá mệt mỏi.

Về tới công ty, anh lại vui đầu vào trong công việc, bây giờ ngoại trừ công việc thì anh không muốn nghĩ đến chuyện gì nữa, mà hình như anh đã quên, thật ra từ sáng đến giờ anh chưa ăn cơm, nếu ngay cả chuyện này mà anh còn quên, như vậy thì còn gì mà anh không thể quên nữa, ăn cơm là bản năng của con người, uống nước, cũng là bản năng, ngay cả bản năng mà còn có thể quên, như vậy, anh còn có thể nhớ được gì.

Đỗ Tĩnh Đường bụng tách cà phê, còn có một hộp cơm đi tới đặt trên bàn mình, sau đó mới cúi người ôm văn kiện đặt lên bàn Sở Luật, mà trong lòng cũng nói thầm, đúng là người máy mà.

Nhưng mà, Đỗ Tĩnh Đường anh lại không phải, anh là người, còn muốn ăn còn muốn sống.

Sở Luật ngẩng đầu, nhìn thấy cơm hộp trên bàn Đỗ Tĩnh Đường thì mới cảm thấy dạ dày khó chịu, anh đẩy ghế đứng lên, đi qua cướp đĩa trong tay Đỗ Tĩnh Đường.

Sau đó ngồi xuống, mở nắp cơm hộp ra ăn.

"Anh họ, cái đó là của em..." Đỗ Tĩnh Đường lập tức choáng váng, rõ ràng hộp cơm này là của anh, anh còn chưa có ăn đâu, anh cũng rất đói mà, có thể đừng có cướp bóc trắng trợn như vậy được không?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 402

Sở Luật rút ví tiền ném lên bàn, "Muốn lấy bao nhiêu thì lấy", Về mặt đơ và giọng nói không có tình cảm của anh làm cho Đỗ Tĩnh Đường có suy nghĩ muốn chết.

"Được rồi, em đã biết, em lại đi mua." Coi như xong, cho anh họ ăn hết, nếu như làm anh họ chết đói, như vậy chẳng phải là anh lại mệt thêm sao, Đỗ Tĩnh Đường lấy di động chuẩn bị gọi cho mình hai phần, bụng anh đói quá rồi, nhất là khi phải nhìn Sở Luật ăn, thật sự là sắp chết đói tới nơi rồi, cho nên anh phải ăn hai phần, nhất định phải gọi hai phần mới được.

Chờ đến khi người bán mang đồ tới, Đỗ Tĩnh Đường không hề khách khí mà rút hai tờ tiền lớn, dù sao thì anh họ cũng đã kêu anh cứ tùy tiện lấy rồi, anh sẽ lấy, còn quyết đoán nói, "Không cần thôi."

Dù sao thì dùng tiền của người khác cũng rất thoải mái, anh cũng không cảm thấy đau lòng.

Đợi đến khi Sở Luật ăn xong rồi mới tới lượt Đỗ Tĩnh Đường, mà Sở Luật lại ngồi vào bàn tiếp tục làm việc.

"Anh họ, tối nay anh không về nhà hả?" Đỗ Tĩnh Đường nuốt đồ ăn xuống bụng rồi mới ngẩng đầu lên hỏi Sở Luật, thật sự bận đến như vậy sao? Bận đến nỗi không thể không ngủ lại trong công ty, nhưng với năng lực của Sở Luật, điều đó là không thể.

"Ừ." Sở Luật ký tên lên hợp đồng, thản nhiên lên tiếng.

Đỗ Tĩnh Đường lau miệng, ợ một tiếng thật lo, ăn no rồi, bụng thoải mái, cả người cũng thoải mái theo. Đỗ Tĩnh Đường tựa lưng vào sofa, duỗi thẳng hai chân thon dài.

"Nhưng mà, anh họ, anh không về, cô ta đồng ý sao? Chẳng phải hai người muốn sinh con sao?" Mọi người đều hiểu. Cô ta mà Đỗ Tĩnh Đường nói là ai.

Ngón tay Sở Luật cứng đờ, câu nói của Đỗ Tĩnh Đường giống như là vô tình, thế nhưng lại làm trái tim anh run lên, anh trở về làm gì, chẳng lẽ thật sự chỉ vì muốn sinh con thôi sao, nhưng mà, thật ra, bây giờ anh chính là như thế, vì con mà lên giường, vì con mà làm chuyện vợ chồng, nếu không phải vì muốn có con, anh nghĩ, anh sẽ không gặp Lý Mạn Ni, cũng không muốn chạm vào người cô ta.

Anh đặt tay lên trán, không ngừng xoa bóp, anh không có tật xấu gì chứ?

Đỗ Tĩnh Đường thấy anh không nói gì thì đứng lên, nói chuyện với người này thật không thú vị mà, bởi vì anh họ vĩnh viễn sẽ không chủ động đáp lời.

"Anh họ, thật ra, em cảm thấy, bốn năm trước anh mới giống người, ít nhất là trên mặt sẽ có một vài biểu tình, nhưng mà bây giờ..." Đỗ Tĩnh Đường đi ra ngoài cửa, đột nhiên quay đầu lại, đưa tay lên kéo mặt mình, "Em nghi ngờ không biết thần kinh mặt của anh có bị đứt hay không? Cho nên, anh biết không, anh họ, thật ra lâu rồi anh không cười, mà cho dù anh cười thì cũng là cười lạnh, có lẽ anh có thể gọi là ngoài cười nhưng trong không cười."

Đỗ Tĩnh Đường nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài, hai tay ôm đầu để phòng ngừa có văn kiện bay vào đầu.

Mà lúc này Đỗ Tĩnh Đường đã đoán sai, bàn tay Sở Luật vẫn đặt trên trán mình, chân mày nhíu chặt, anh thật sự còn có thể cười sao?

Anh cũng quên đã bao lâu rồi mình chưa cười thật lòng.

Có một số việc không thể suy ngẫm lại, nếu không, nó sẽ trở thành kiếp nạn lớn nhất trong đời anh, thậm chí là sống không bằng chết.

Sở Luật buông tay, tiếp tục làm việc của mình, một phần rồi đến một phần, làm anh cảm thấy có lẽ là cả đời cũng không xem xong.

Đêm khuya, Sở Luật ngủ trong phòng nghỉ nhỏ trong văn phòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh đã được dán kỹ, người đàn ông trong tranh, khoẻ môi thản nhiên nâng lên, tuy rằng là cười như không cười, nhưng mà vẫn có thể nhìn thấy, người đó đang cười.

Không phải là cười như không cười mà Đỗ Tình Đường nói.

Đương nhiên cũng không phải là cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 403

Thì ra, anh đã từng cười, sao anh lại không nhớ, cũng không cảm thấy như thế, như vậy, anh đã bỏ quên nụ cười của mình ở đâu rồi?

Cả công ty chỉ còn bảo vệ ở lại trực đêm, Sở Luật kéo chăn, còn tốt hơn Sở gia, ít nhất thì nơi này giúp anh dễ ngủ hơn.

Không có tranh cãi âm ỉ, không có áp lực, cũng không có, sinh con.

Anh nắm chặt tay đặt trước ngực, đôi môi mím chặt.

Thình thoảng Sở Luật lại lắc đầu, mồ hôi lạnh không ngừng rớt xuống.

Một mình anh đứng bên ngoài, nhìn thấy một người đàn ông đi vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại, anh tựa lưng vào tường hút thuốc, một điếu rồi lại một điếu, dưới chân anh đã có rất nhiều tàn thuốc, người phụ nữ bên trong là vợ anh, mà người đàn ông đó lại là bạn tốt của anh, anh dùng một hộp đồng không quan trọng, bán vợ của mình, còn bán với giá rẻ.

Có hộp đồng kia hay không, đối với anh mà nói, đều không sao cả, chỉ là anh muốn trả thù, chỉ là trả thù, nhưng mà, bọn họ ở trong phòng cả đêm, mà anh lại đứng ngoài cửa cả đêm.

Trả thù như vậy, cuối cùng là ai trả thù ai?

Một lát sau, Sở Luật mở to hai mắt, trong mắt có rất nhiều tơ máu, anh ngồi dậy, đặt hai tay lên đầu mình, bốn năm trước anh đã làm gì, về mặt lúc đó thế nào, vậy mà anh vẫn nhớ rõ ràng như vậy.

Anh nhớ lại lúc đó, cũng nhìn thấy sự hối hận trên mặt mình, thậm chí, còn có ghen tị, tay anh nắm chặt tấm chăn trên người, đó chính là bắt đầu, anh bắt đầu trả thù, nhưng mà vì sao, từ đầu anh đã hối hận rồi.

Anh lấy thuốc lá trong ngăn tủ, giống như ngày đó, hút một điếu rồi lại một điếu.

Ngày hôm sau, sắc mặt của Sở Luật rất kém, trong mắt cũng có rất nhiều tơ máu, rõ ràng là do đêm qua không có nghỉ ngơi cho tốt, Đỗ Tình Đường mua bữa sáng cho Sở Luật ăn, vợ của anh họ thì không đến thăm, lại để cho một người em họ như anh phải chăm sóc, ngày nào cũng phải lo lắng.

"Anh họ, cho anh, ăn đi." Đỗ Tình Đường đặt bữa sáng trước mặt Sở Luật, sau đó đe dọa, "Nếu không ăn, bữa trưa cũng đừng có cướp thức ăn của em."

Sở Luật dùng động tác trong tay, cầm lấy bữa sáng ở trước mặt mình, anh ăn rất chậm, cũng không có cảm thấy ngon miệng.

"Anh họ, sao em lại cảm thấy anh giống như là đang tra tấn bản thân mình vậy, cuối cùng thì anh và chị dâu đã xảy ra chuyện gì?" Đột nhiên Đỗ Tình Đường đứng lên, đứng là không thể chịu đựng được nữa mà, cho dù anh họ là người máy thì cũng cần có thời gian bảo dưỡng nữa chứ.

Có phải là anh họ muốn làm cho mình mệt đến chết hay không?

"Anh họ, cho dù chuyện đó là chị dâu không đúng, nhưng mà, bốn năm đã qua rồi, hai người còn muốn làm gì nữa? Quá khứ, cũng đã là quá khứ rồi, chị dâu yêu anh như vậy, thật ra cũng có thể tha thứ được, còn nữa, hai người đã là vợ chồng, phải thông cảm cho nhau, còn nữa, trước kia anh cũng đâu có tốt lành gì." Đỗ Tình Đường nói lời trái lòng, thật ra bây giờ anh ngày càng ghét Lý Mạn Ni, nhưng mà, dù sao thì đó cũng là vợ của anh họ, là chị dâu họ của anh, anh phải giúp đỡ người nhà, đúng không?

Chương 404

Còn nữa, anh hy vọng vợ chồng hai người sẽ có cuộc sống hài hoà, nếu không thì chính là cả công ty cùng khổ.

Thật sự, đừng có như vậy nữa, nếu cứ như vậy, thật sự sẽ ép mọi người điên hết đó.

"Không liên quan đến chuyện đó." Sở Luật nói thản nhiên, tất cả đều là vấn đề của anh, không liên quan đến Lý Mạn Ni.

Không liên quan, mới là lạ đó. Đỗ Tình Đường ngồi một lát rồi đứng lên, quay về văn phòng của mình. Anh thấy mình có khuyết thì Sở Luật cũng không nghe, cho nên đành phải nhắm mắt làm ngơ, tự mình lựa chọn rồi đi.

Sở Luật buông đũa, đôi mắt tối sầm lại, anh đẩy thức ăn ra, cầm tư liệu trên bàn làm việc, hôm nay anh có rất nhiều việc, phải làm cho xong hết, bởi vì anh đã hứa là sẽ về ăn cơm với Lý Mạn Ni.

Anh đã hứa, cũng đã thất hứa một lần, sẽ không thất hứa lần nữa.

Trong văn phòng, chỉ còn lại tiếng động khi viết chữ của anh, còn có tiếng hít thở trầm thấp không ngừng vang lên, thư ký ở bên ngoài lại không dám thở lớn, đáng về tức giận của tổng tài rất đáng sợ, nhưng mà khi anh không tức giận thì lại càng đáng sợ hơn.

12 giờ trưa, Sở Luật nhìn đồng hồ trên cổ tay, mà kim giờ, đúng lúc chỉ vào số 12, anh đứng lên, cầm lấy tay trang đi ra ngoài.

Ngồi vào xe của mình, Sở Luật lại hút một điếu thuốc, anh nhìn người đến người đi trên đường, thỉnh thoảng lại híp mắt, đột nhiên, ngón tay cầm thuốc lá của anh run lên, thuốc lá rơi lên đùi anh, thậm chí, suýt nữa thì đốt cháy tây trang giá trị không nhỏ.

Anh kéo cửa xe, nhìn chằm chằm người phụ nữ đang đứng đối diện mình, thỉnh thoảng lại có xe chạy ngang cản trở tầm mắt anh, nhưng mà, anh đã nhận ra người đó.

Sắc mặt Sở Luật u ám, nhìn thẳng vào người đó, lông mày, đôi mắt, gương mặt, đương nhiên là anh rất quen thuộc, làm anh cảm thấy quen thuộc đến nỗi cứ tưởng là mình đang nằm mơ.

Cô ấy cười rất ngọt ngào, bước đi bên cạnh một người, đi vào trung tâm thương mại.

Lại có một chiếc xe chạy qua cản trở tầm mắt Sở Luật, khi anh nhìn lại lần nữa thì chỗ đó đã không còn ai.

Anh vội vàng bước xuống xe, chạy tới phía trước.

Bên trong trung tâm thương mại có rất nhiều người, nhưng không có người mà anh muốn tìm. Anh tìm trái tìm phải, bàn tay thả lỏng bên người cũng nắm chặt, anh có suy nghĩ muốn nhìn thấy máu, có xúc động gần như điên cuồng.

"Hạ Dĩ Hiên!"

Anh cắn răng nói ra ba chữ này, là cái tên làm cho anh không biết nên đối diện thế nào, còn có quá khứ ảm sâu trong trí nhớ.

Cô chưa chết, rõ ràng là chưa chết, không... Cô đã chết, đó là chiếc xe mà anh đưa cho cô, như vậy, nói cho anh biết, người phụ nữ mà anh nhìn thấy vừa rồi là ai, anh muốn biết rõ, nhất định phải biết rõ.

Anh hiểu, anh sắp hiểu được rồi, không chỉ chuyện người phụ nữ đó có chết hay không, còn, còn muốn biết, đời này của Sở Luật anh, cuối cùng là có hận sai người hay không.

Anh đi vào trong xe của mình, nắm chặt tay lái, đốt ngón tay cũng kêu lên.

Chương 405

"Vù vù", Sở Luật dừng xe trước cửa Hạ gia, nơi này, đã lâu rồi anh chưa tới, nhưng mà, không phải không cười thì anh sẽ chặt đứt liên hệ với Hạ gia, dù sao thì đây cũng là nhà của Hạ Dĩ Hiên, anh xuống xe, lạnh lùng nhìn cánh cửa đóng chặt của Hạ gia, đi lên, đặt tay lên chuông cửa, dè dặt thật chặt.

Đợi rất lâu thì cửa mới được mở ra, mà người mở lại là bảo mẫu đã làm việc ở Hạ gia nhiều năm, "Sở tiên sinh, ngài tới rồi." Bảo mẫu cũng cảm thấy ngoài ý muốn, sau khi Sở Luật và đại tiểu thư ly hôn thì Sở Luật rất ít khi tới nơi này, nhưng mà vì sao lúc này lại đến đây, chẳng lẽ là Sở Luật đã biết.

Sắc mặt bảo mẫu thay đổi, giống như là giấu giếm điều gì.

"Sở tiên sinh, ngài có chuyện gì không? Nhưng mà phu nhân và tiên sinh không có ở nhà, chờ đến khi phu nhân và tiên sinh về tôi sẽ báo lại với họ." Bảo mẫu vội vàng nói, nhưng mà, bà ấy che giấu, trốn tránh, chột dạ, cũng không tránh được hai mắt của Sở Luật.

"Tôi chỉ muốn đi vào thăm cha mẹ vợ lúc trước của tôi, có vấn đề gì sao?" Lời nói lạnh lùng, giọng điệu lạnh lùng làm cho sắc mặt của bảo mẫu càng thêm mất tự nhiên.

"Không có, không có, đương nhiên là không có." Bảo mẫu bị dọa nên không ngừng phát tay, ánh mắt của bà cũng không ngừng nhìn vào trong nhà, giống như là có chuyện gì đó không thể cho ai biết, nhất là Sở Luật.

Sở Luật bước vào bên trong, mà bảo mẫu vừa định kêu lên thì nhận được ánh mắt cảnh cáo của Sở Luật.

"Bà có thể thử xem, bà kêu một câu, xem bà còn có thể đứng ở đây nữa không, tôi, và Hạ gia, ai mạnh hơn, có lẽ bà cũng rõ?" Sở Luật dừng lại, gần từng tiếng một, giọng nói lạnh như băng.

Sau khi bảo mẫu nghe thấy lời uy hiếp của Sở Luật thì chỉ có thể ngậm miệng lại, không dám nói một chữ nào, bà cẩn thận đi sau lưng Sở Luật, không ngừng xoa cánh tay của mình, tiên sinh, ông tự giải thích đi, có một số việc, vĩnh viễn cũng không thể che giấu, người xưa đã nói, không có bức tường nào mà gió không thể lùa vào, cô chủ còn chưa về được mấy ngày thì người ta đã tìm tới cửa rồi.

Người này sắp biết, nhưng mà, có lẽ là cũng không có chuyện gì lớn đâu, có thể Sở Luật còn rất vui nữa.

Mà lúc này, Hạ Minh Chính đang ngồi đọc báo, thỉnh thoảng lại nhìn vợ mình, bà ấy vẫn như thế, làm cho người ta lo lắng, rồi lại không biết nên làm gì.

Ông buông tờ báo, đứng lên rồi ngồi xuống trước mặt Thẩm Ý Quân, cầm tay bà, "Ý Quân, đừng như vậy, đợi đến khi tìm được Nhược Tâm, chúng ta sẽ đối xử tốt với nó, được không? Sẽ trả lại cho nó mấy năm khổ cực, trả lại toàn bộ, Nhược Tâm là đứa nhỏ tốt, nó nhất định sẽ tha thứ cho chúng ta." Nhưng mà, cho dù ông nói như thế thì sắc mặt tái nhợt của Thẩm Ý Quân cũng không thể biến mất, còn không biết được rằng ông có thực hiện được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 406

Có vài người có thể tha thứ, mà có người lại không thể tha thứ.

Tình yêu trẻ hện hai mươi mấy năm, có thể bù đắp lại sao? Cho dù ông nguyện ý bù đắp, như vậy, người khác thì sao, có nguyện ý nhận không?

Mà ánh mắt của Thẩm Ý Quân vẫn vô hồn.

"Thật sao? Anh nói thật sao, Tâm Tâm sẽ về sao? Sẽ tha thứ cho em sao?" Đột nhiên Thẩm Ý Quân bắt lấy quần áo của Hạ Minh Chính, thậm chí là còn kéo rất mạnh, Hạ Minh Chính chỉ có thể gạt đầu, sau đó cười khổ, tất cả đều là lỗi của ông, cuối cùng lại làm cho mẹ con Thẩm Ý Quân đi đến tình cảnh này.

"Đúng vậy, nếu gặp được đứa nhỏ đó, chúng ta sẽ đối xử tốt với nó, nhất định." Hạ Minh Chính cũng là đang cam đoan với mình, nếu thật sự có ngày như vậy, ông sẽ đối xử tốt với Hạ Nhược Tâm giống như là Hạ Dĩ Hiên vậy.

"Tiên sinh..." Giọng nói sợ sệt của bảo mẫu vang lên.

"Chuyện gì, chẳng phải tôi đã nói, nếu không có chuyện quan trọng thì đừng đến quấy rầy tôi sao?" Sắc mặt Hạ Minh Chính không được tốt cho lắm, ông không thích người khác quấy rầy Thẩm Ý Quân, bây giờ tinh thần của bà không tốt, mà tâm tình của ông lại không tốt.

"Nhưng mà tiên sinh, Sở tiên sinh đến..." Bà cũng không muốn quấy rầy ông chủ đâu, nhưng mà người đó đã đến rồi, lời nói của bà lại giống như quả bom làm cho sắc mặt của Hạ Minh Chính thay đổi, ông ngắt đầu, không ngăn kịp rồi, bởi vì, Sở Luật đã đứng trước mặt bọn họ.

Lặng lẽ xuất hiện, không hề có dấu hiệu báo trước.

"A Luật, sao con lại tới đây?" Dù sao thì cũng là người trên thương trường nên Hạ Minh Chính khôi phục sự bình tĩnh nhanh hơn bao mẫu rất nhiều. Ông đứng dậy đi tới bên cạnh Sở Luật, Sở Luật là người mà ông rất thương thức.

Sở Luật ngược mắt lên, khoé môi cũng nâng lên, nhưng mà lại có sự ảm áp.

"Không có gì, chỉ là lâu rồi chưa đến thăm bác trai và bác gái, đúng lúc hôm nay lại đi ngang qua, cho nên đến thăm hai người."

Trong lòng Hạ Minh Chính lại không ngừng hít sâu.

Đáng tiếc, đây là người mà ông xem trọng, cứ tưởng là sẽ trở thành con rể của ông, nhưng mà lại bị Lý gia kia cản trở, đúng là không cam lòng mà, huống chi Sở Luật còn từng kêu ông là cha vợ, tuy rằng đó không phải là con gái ruột của ông.

Sở Luật nhìn chăm chú vào Hạ Minh Chính, rồi lại cúi đầu nhìn Thẩm Ý Quân vẫn không nói một lời từ nãy đến giờ, anh luôn cảm thấy nơi này có một bầu không khí rất quý dị, mà cảm giác của anh, tuyệt đối sẽ không sai.

Hạ gia đã xảy ra cái gì?

"Không ngờ con lại nhớ đến chúng ta, là Nhượng Tâm của chúng ta có lỗi với con." Hạ Minh Chính vỗ vai Sở Luật, mà đến bây giờ ông còn cho rằng, bốn năm nay, tất cả đều là lỗi của Hạ Nhượng Tâm, sắc mặt của Sở Luật lại âm u thêm một chút.

Thẩm Ý Quân ở bên cạnh nghe thấy cái tên Hạ Nhượng Tâm thì lập tức ngẩng đầu lên nhìn Sở Luật, gương mặt già nua hơn quá khứ rất nhiều, giống như là đột nhiên bị mưa gió thấm vào lấy đi tất cả tuổi trẻ.

"A Luật, con cũng thấy đấy, gần đây thân thể bác gái không tốt, cho nên, bác không thể giữ con lại." Hạ Minh Chính vội vàng ngồi bên cạnh Thẩm Ý Quân, đỡ lấy thân thể của bà, trong lời nói cũng có ý tứ đuổi khách.

Sở Luật cúi đầu, thân nhiên nhìn Thẩm Ý Quân, anh không rõ vì sao một người bình thường lại biến thành cái dạng này, Thẩm Ý Quân là người phụ nữ rất chú trọng đến cuộc sống, nhưng mà, bây giờ bà, nhìn thế nào cũng giống như đã già đi 10 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 407

"Bác trai, bác gái không được khỏe sao? Nếu bác cần cháu hỗ trợ cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức, tuy Dĩ Hiên đã mất, cháu cũng không còn là con rể của bác, nhưng cháu vẫn là Sở Luật thân quen với mọi người, hai nhà chúng ta vẫn còn mối quan hệ tốt."

Sở Luật nhàn nhạt mở miệng, quan sát thái độ của Hạ Minh Chính, càng thêm hoài nghi mấy phần, anh nhìn ở bậc thềm cửa có 2 đôi giày của một nam một nữ.

Nhà họ Hạ hiện giờ chỉ còn mỗi Hạ Minh Chính và Thẩm Ý Quân, anh rất muốn biết hai đôi giày này là của ai.

"Không có việc gì, chỉ là già rồi hay cả nghĩ thôi, nghĩ ngợi vài ngày sẽ không sao cả." Hạ Minh Chính thình thoảng lại nhìn lên lầu, dường như đang lo lắng điều gì.

Sở Luật có để ý điểm này nhưng không nói ra.

"Vâng, nếu không có việc gì thì tốt rồi." Sở Luật nhếch môi đáp lời.

"Ba, bọn con ra ngoài trước..." Đúng là càng lo lắng việc gì thì nó chắc chắn sẽ xảy ra, chung quy giấy không gói được lửa, chỉ là không ngờ lại đúng lúc Sở Luật đang ở đây.

Hạ Dĩ Hiên, người mà được cho rằng đã chết, lúc này đang sống sò sò đứng trên cầu thang, tay trong tay với một người đàn ông da trắng.

"Luật,... anh Luật..." Nụ cười của Hạ Dĩ Hiên đông cứng lại, cô thực sự không hề chuẩn bị tâm lý gặp anh, cũng không biết phải dùng thân phận gì để gặp anh, cô muốn tránh xa người đàn ông này, anh có thể dễ dàng tha thứ cho người tùy hứng, kẻ nào muốn sinh sự anh cũng có thể tương kế tựu kế để loại bỏ, nhưng vĩnh viễn không thể chịu đựng được việc bị người ta lừa dối, mà việc cô đã lừa dối anh thì vô cùng lớn.

Một người già chết.

"Tôi nghĩ các người nên giải thích xem, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Sở Luật dùng sức hít sâu một hơi, ngực không ngừng phập phồng, hóa ra, cô thực sự còn sống, người con gái mà anh cho rằng đã chết 4 năm nay thực sự vẫn còn sống, lúc này đang đứng trước mắt anh, lạnh lặn không thiếu một sợi tóc.

Anh không hề vui mừng mà lại vô cùng tức giận vì bị lừa dối, lửa hận bùng lên lan khắp cơ thể như muốn xuyên thủng linh hồn của anh.

Hạ Dĩ Hiên len lén liếc nhìn Sở Luật, rồi lại nhìn sang người đàn ông da trắng bên cạnh, tay hai người càng siết chặt nhau hơn, gương mặt già nua của Hạ Minh Chính chỉ có thể cau lại bất lực, đúng là gia môn bất hạnh, con gái của ông, dù nó đã gây ra tai họa gì thì nó vẫn là đứa con gái duy nhất của ông.

Hạ Dĩ Hiên cúi thấp đầu, sở hãi không dám nhìn Sở Luật, so với 4 năm trước còn sợ hơn, anh dường như càng thêm lạnh lùng càng khó đến gần, cô đang vô cùng bất an, không biết phải nói gì, cô đã lừa dối anh được 4 năm rồi.

Còn là một lời nói dối vô cùng động trời.

"Dĩ Hiên, em nói xem" Sở Luật ngồi xuống nói, nếu hôm nay anh không nhận được một câu trả lời thỏa đáng sẽ không một ai được rời khỏi đây. Anh lạnh lùng nhìn Hạ Dĩ Hiên, tình yêu trong quá khứ dành cho cô sớm đã không còn nữa, nếu còn chút cảm xúc nào thì chính là hận vì bị cô lừa dối.

Gương mặt anh lúc tức giận vẫn luôn đáng sợ như vậy.

"Chuyện đó..." Hạ Dĩ Hiên nhìn ba mình, muốn tới gần ông, nhưng ba không thể bảo vệ được cô, thái độ của Sở Luật chính là sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

"Ba..."

Hạ Dĩ Hiên rơi nước mắt, cô thực sự rất sợ.

Hạ Minh Chính có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép, bây giờ gọi ông thì có ích gì, người chết rồi còn sống sờ sờ đứng đây, còn cái gì giấu diếm được nữa.

"Ba." Hạ Dĩ Hiên vội vàng trốn sau lưng Hạ Minh Chính, ông lại kéo Hạ Dĩ Hiên ra ngoài, đẩy cô lên phía trước.

"Dĩ Hiên, chuyện của con chính con phải nói cho rõ, không là hôm nay thì một ngày nào đó con vẫn phải nói."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 408

"Nhưng mà..." Trên trán Hạ Dĩ Hiên toát đầy mồ hôi lạnh, là một ngày nào đó, nhưng ít ra cũng không phải bây giờ chứ?

Sở Luật chính là muốn biết ngay lập tức.

Hạ Dĩ Hiên cầu xin không được, trốn tránh không được, chỉ có thể nhắm mắt, cắn răng nói.

"Luật... anh Luật... em xin lỗi." Cô nhìn Sở Luật, một câu xin lỗi này thì thay đổi được cái gì, một câu xin lỗi có thể trả lại 4 năm cho Sở Luật sao?

"Nói!" Sở Luật châm một điếu thuốc, tròng mắt tối đen như ao tù nước đọng, ở cái thế giới mà ngay cả người chết cũng có thể sống lại thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Bốn năm trước..." Hạ Dĩ Hiên siết chặt áo, hiển nhiên là vô cùng căng thẳng, lắp bắp nói, "Anh Luật, khi đó, em cũng nghĩ rằng em yêu anh, bởi vì anh đối với em rất tốt, lại thương yêu em như vậy."

"Chỉ là, trước khi chúng ta kết hôn, em đã gặp Cheryl." Cô nhìn người đàn ông bên cạnh mình, suy nghĩ rồi rầm, có một số việc là do cô hồ đồ, một lúc lâu sau mới đáp, "Sau khi gặp anh ấy, em mới phát hiện ra tình cảm của em và anh không còn giống như trước nữa, bởi vì em đã phải lòng một người đàn ông khác, em ăn không ngon ngủ không yên, em cũng từng đau khổ, từng từ bỏ, nhưng cuối cùng em vẫn không thể kiềm chế được tình cảm của mình."

"Cho nên, ngày đó, em giả giọng chị, nói chị phải đưa em ra ngoài, thật ra, là Cheryl đưa em ra ngoài, tai nạn xe cộ đó đúng là thật, nhưng Cheryl đã kịp thời cứu em, lúc đó chúng em thương lượng, có lẽ đây là một cơ hội tốt, cho nên, em mới theo Cheryl ra nước ngoài, thực ra em không hề chết, mà là chúng em bỏ đi."

"Thật xin lỗi, xin lỗi anh..."

Người đàn ông tên Cheryl bên cạnh lúc này trợn hai mắt nói, "Hạ, chúng ta không phải mới quen nhau được 2 năm sao? 4 năm trước anh cùng em ra ngoài lúc nào? Cứu được em lúc nào? Hạ, có phải em không khỏe nên nhớ nhầm rồi không?"

Hạ Dĩ Hiên cứng người lại, "Cái đó, cái đó..." Cô lúng túng vội vàng bổ sung, "Sao em có thể nhớ nhầm chứ?" Thực ra cô đã quên mất ban đầu là mình mê mẩn người đàn ông nào đó, tên là gì, trong lúc nóng ruột không thể nghĩ ra nổi.

Chương 409

"Tôi đã nói rồi..." Cheryl ôm lấy bả vai Hạ Dĩ Hiên, "Vị tiền sinh này, cho dù trong quá khứ anh từng có quan hệ gì với Hạ, tôi nói cho anh hay, hiện tại người yêu của cô ấy là tôi chứ không phải anh."

Hạ Dĩ Hiên mỉm cười gượng gạo.

Chỉ có anh ta mới ngu ngốc không hiểu ý tứ của Hạ Dĩ Hiên, còn cho rằng cô nhớ nhầm, nhưng thực ra cô nhớ đúng rồi, chẳng qua không nhớ được tên người đàn ông khi đó mà thôi.

Hạ Dĩ Hiên quan sát sắc mặt Sở Luật, trên mặt anh không biểu lộ cảm xúc đặc biệt nào, nhưng chính lúc như thế này anh mới trở nên đáng sợ nhất, bởi cô hoàn toàn không thể biết được rốt cuộc anh đang nghĩ gì, là muốn một đao giết cô, hay muốn băm vằm cô thành trăm mảnh.

Sở Luật nhếch môi, một lúc lâu không nói gì, thậm chí anh cũng không còn gì để nói, không ngờ, thật không ngờ, người phụ nữ anh yêu mấy năm nay...người phụ nữ mà anh cho rằng đáng yêu lại chơi anh một cú thật ngọt ngào như vậy.

Anh đứng lên, thân hình cao lớn của anh tới trước mặt Hạ Dĩ Hiên khiến cô co rúm lại, trên trán đầy mồ hôi lạnh, "Luật... anh Luật... em xin lỗi... em biết em sai rồi... em biết lỗi rồi..."

Người đàn ông này luôn luôn tạo ra áp lực, từ trước đến giờ đều như vậy, khiến người ta sợ hãi kinh hoàng.

"Em nói, em phát hiện em đã yêu một người khác, cho nên mới giả chết để bỏ đi?" Anh chậm rãi hỏi.

Hạ Dĩ Hiên rung mình, rồi gật đầu.

"Em nói, tất cả từ đầu đến cuối đều là do một mình em làm ra, Hạ Nhược Tâm chẳng qua là bị em lợi dụng để che mắt người khác về nguyên nhân cái chết của em?"

Giọng anh càng lúc càng trở nên rét lạnh hơn.

Hạ Dĩ Hiên lại gật đầu.

Bởi vì lúc đó, trừ người chị ngu ngốc đó ra, cô thực sự không thể tìm được người có thể giúp cô đánh lạc hướng đề ra ngoài, mà cô thì sợ Sở Luật biết được mọi chuyện.

"Em ở nước ngoài tiêu dao 4 năm, nhưng em có biết vì em mà người phụ nữ vô tội đó đã mang tội giết em bao lâu không?" Sở Luật siết chặt hai nắm tay, nếu không phải là ở đây, anh không dám chắc có thể không bóp chết người phụ nữ ích kỷ này, cô có biết người phụ nữ kia vì cô "chết" mà đã trải qua những điều gì?

Hóa ra, cô ấy vẫn luôn vô tội, cô thực sự cái gì cũng chưa bao giờ làm, chẳng qua không có bất kỳ ai tin tưởng cô.

Ngay cả hôn nhân của cô, cũng là anh bày cạm bẫy khiến cô sống không bằng chết.

Vậy Sở Luật anh rốt cuộc là cái loại gì? Anh trả thù là vì cái gì?

Hóa ra, hận thù 4 năm qua đều là sai lầm, anh lại vì một người phụ nữ mà gây tổn thương nghiêm trọng cho một người phụ nữ vô tội khác.

"Đưa cho tôi!" Sở Luật đưa tay ra, trong mắt tối đen lạnh lẽo, nhìn chằm chằm tầm bùa hộ mệnh trên cổ cô, cô phải trả lại cho anh, vì cô không còn xứng với nó nữa rồi.

Cô không còn là Hạ Dĩ Hiên trước kia, anh cũng không còn là Sở Luật trước kia nữa rồi.

Tất cả giữa bọn họ đã sớm kết thúc từ 4 năm trước rồi.

"Đưa cái gì cơ?" Hạ Dĩ Hiên lùi lại ra xa khỏi Sở Luật, giống như con chim sợ nả vậy, chỉ cần một hành động của anh cũng có thể dọa cho cô thất sắc, dẫu sao, cô đang chột dạ, giống như sắp bị đòi mạng.

"Bùa hộ mệnh của tôi." Sở Luật vẫn đưa tay ra, nếu không đưa cho anh, anh sẽ tự tay giật nó xuống, nếu không vì ước hẹn thời thơ ấu, anh vì cái gì mà đợi cô, yêu thương cô nhiều năm như vậy.

Kẻ nào dám lừa gạt Sở Luật này, bắt kẻ kẻ đó là ai, anh nhất định sẽ khiến cho kẻ đó chết không có chỗ chôn, ngay một cái xương cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 410

"Bùa hộ mệnh...đây ư?" Hạ Dĩ Hiên đặt lên lá bùa trên cổ mình, ý anh là cái này sao? Bùa hộ mệnh cô đeo hai mươi mấy năm sao có thể là của anh được? Rõ ràng chính là...

"Trả lại cho tôi!" Sở Luật siết chặt nắm tay, không còn muốn nhiều lời với cô nữa. Anh chỉ muốn lấy lại bùa hộ mệnh của mình, đó là do mẹ anh tự tay đi cầu phúc cho anh, là thứ mà anh quý trọng nhất, anh muốn lấy lại đồng nghĩa với việc lấy lại toànbộ tình cảm anh dành cho cô, bao gồm cả những kỷ niệm là khi anh đích thân đeo tấm bùa này cho cô.

Từ nay về sau, trong cuộc sống của Sở Luật này Hạ Dĩ Hiên sẽ không còn tồn tại nữa.

Hạ Dĩ Hiên vội vàng tháo tấm bùa trên cổ xuống, đặt lên lòng bàn tay anh, trong lòng cô cũng có chút tiếc nuối, dù sao cô đã đeo nó hơn 20 năm, chưa bao giờ tháo xuống.

Cô cảm thấy cổ mình trống vắng, trong lòng mất mát, mất cô lại rom róm nước.

Sở Luật nắm chặt tấm bùa trong tay, sau đó sải bước ra ngoài, nếu hôm nay anh không tới e rằng không biết đến bao giờ anh mới nhận ra Sở Luật anh cũng có ngày bị người ta coi như con khi mà đùa bỡn.

Anh tinh thông đoán biết tính toán lòng người, không ngờ có ngày anh lại bị người ta mưu hại như thế này.

"Luật, anh Luật..." Hạ Dĩ Hiên đặt tay lên cổ đột nhiên mở miệng.

"Cô còn có chuyện gì?" Sở Luật dừng bước, bàn tay vẫn còn căng cứng, đau đớn và tức giận tấm bùa được ấn sâu vào lòng bàn tay anh.

"Anh Luật, cái bùa đó thực sự là của anh sao?" Hạ Dĩ Hiên thận trọng hỏi, cô cảm thấy có điều gì đó kỳ quái.

"Sao? Cô quên rồi?" Sở Luật cười lạnh nhìn cô, "Cái này..." Anh thả tấm bùa xuống nắm lấy sợi dây của nó, tấm bùa đung đưa qua lại, giống như đồng hồ bỏ túi thôi miên, người khác nhìn vào không khỏi có cảm giác quỷ dị.

Từng câu anh nói ra đều lạnh như băng.

"Hồi cô còn nhỏ, tôi đã tận tay đeo cái này lên cổ cô, tôi còn nói, tôi sẽ trở lại tìm cô, tôi đã thực hiện lời hứa, còn cô thì không."

Hạ Dĩ Hiên liền ngậy người, cả Thẩm Ý Quân cũng vậy, bà đột nhiên nhìn tay mình, khóc ròng lên.

Sở Luật không hề để ý tới sự khác thường của Thẩm Ý Quân, chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt của Hạ Dĩ Hiên.

Hạ Dĩ Hiên đột nhiên cảm thấy nực cười, thật không thể tin nổi.

"Anh nói, thứ anh tìm kiếm đến tận bây giờ không phải là Hạ Dĩ Hiên, mà là tấm bùa đó đúng không?" Cô ngồi phịch xuống ghế salon, trong lòng có một loại cảm giác rất khó chịu, mặc dù cô không yêu Sở Luật, nhưng cô không hề muốn mình trở thành kẻ thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 411

"Thế cô cho rằng là thế nào?" Sở Luật cười lạnh, "Sở Luật tôi muốn loại đàn bà nào chả có, nếu không vì tấm bùa này tôi đã không thèm liếc nhìn cô." Cho tới bây giờ anh cũng chỉ vì lời hẹn ước hồi nhỏ với cô bé đó thôi, cho dù lớn lên cô có trở thành người như thế nào, cao thấp, mập hay xấu xí cũng không sao cả, anh đều chấp nhận, nếu không phải nhiều chuyện đã xảy ra như vậy, cô chính là lựa chọn cả đời này của anh.

Hạ Minh Chính vẫn đang không hiểu bọn họ đang nói gì, hóa ra, Sở Luật và Dĩ Hiên từ nhỏ đã quen nhau, nhưng sao ông chưa bao giờ thấy Dĩ Hiên nhắc tới?

Hay là... ông đột nhiên trợn mắt, quay đầu nhìn Thẩm Ý Quân vừa khóc rống lên, lẽ nào...

"Thật xin lỗi, anh Luật... em." Hạ Dĩ Hiên đứng lên, cô có chút luống cuống, lời nói cũng không thể mạch lạc, cô không biết, thực sự không biết đằng sau tấm bùa đó là cả một câu chuyện như vậy.

"Anh Luật, thực ra thì..." Cô không biết phải nói ra thế nào, dường như chuyện này so với việc cô biến mất 4 năm qua còn khó chấp nhận hơn, cô đang do dự, trong lòng cô không muốn trở thành thế thân của một người khác, Hạ Dĩ Hiên cô vĩnh viễn không muốn là kẻ thay thế, đó là một sự sỉ nhục với cô.

Cô nhắm mắt lại, cắn răng nói.

"Anh Luật, thực ra tấm bùa đó không phải là của em." Rốt cuộc cô cũng nói ra được, nhưng đột nhiên một luồng gió phả vào mắt cô, cổ của cô liền bị bóp chặt.

Cô sợ hãi mở mắt, không thể tin nổi, Sở Luật, người mà trước nay vẫn luôn cưng chiều cô lúc này đang muốn bóp chết cô.

"Anh Luật... anh Luật buông tay...buông tay ra..."

Cô không ngừng vỗ vào bàn tay anh, Hạ Minh Chính và Cheryl cũng bị bất ngờ, vội vàng xông tới, sắc mặt Sở Luật lúc này vô cùng kinh khủng.

"Không phải cô thì là ai? Là ai? Mau nói cho tôi." Anh gằn từng chữ một, gương mặt dữ tợn, cô không phải là cô bé ngày đó, thì là ai, là ai mới được?

Lúc này Thẩm Ý Quân đứng lên, bà đi về phía Sở Luật, cầm lấy tấm bùa trong tay anh, hai mắt trở nên đỏ đẫm vô thần.

"Cái này là của Tâm Tâm, đều là bác không tốt, là do bác đã tháo nó từ trên cổ con bé, khi đó, bác chỉ muốn cho Dĩ Hiên tất cả, mà quên mất rằng Tâm Tâm mới là con gái ruột của bác."

"Chính bác đã hủy hoại cuộc đời nó."

"Là bác."

"Chính là bác."

"Nếu không phải vì bác, bây giờ con bé chắc chắn rất hạnh phúc, Tâm Tâm yêu cháu như vậy, nếu ban đầu bác không lấy đi tấm bùa này, như vậy người cháu tìm chính là Tâm Tâm, hai đứa hẳn sẽ rất hạnh phúc mới đúng."

Bà cứ tự nói lầm bầm một mình, Sở Luật đột nhiên buông tay ra, Hạ Dĩ Hiên vội vàng nhào vào lòng Cheryl, cơ thể yếu ớt như cành liễu, không dám nhìn Sở Luật một lần nữa.

"Bác nói, tấm bùa này là của Hạ Nhượng Tâm?" Sở Luật không thể tin nổi hỏi lại, anh cũng không hề ý thức được rằng chính anh đang hỏi câu này.

"Đúng, là bác đã sai, khi đó con bé cầu xin bác, con bé không cần búp bê, chỉ cần tấm bùa thôi, nhưng là bác vẫn kiên quyết tháo nó xuống, mà quên mất rằng, khi đó con bé mới có 4 tuổi."

"Là bác có lỗi với con bé, ôi con gái tôi, tại sao tôi không chết đi, tôi mà là con người hay sao?" Nói đến đây, Thẩm Ý Quân đột nhiên tự giáng cho mình một cái bạt tai, âm thanh vang dội khiến Hạ Minh Chính không khỏi khiếp sợ.

"Ý Quân bà làm gì vậy?" Ông nắm chặt tay Thẩm Ý Quân, chỉ sợ bà lại tự làm tổn thương mình, đó là gương mặt của bà, bà thực sự không thấy đau sao? Hay trong tim bà còn đau đớn hơn cả vết thương trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 412

Sở Luật cảm thấy một màn trước mắt thật nực cười, khóc lóc, náo loạn, khoe môi anh nhếch lên đầy châm chọc, anh lấy lại tấm bùa trong tay Thẩm Ý Quân rồi sải bước ra ngoài, sau lưng anh giống như một hồi tưởng kịch náo nhiệt vậy.

Nhượng Tâm, em thật đáng thương, có một người mẹ như vậy, còn có một người chồng như anh.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve tấm bùa, nước mắt rơi xuống, anh rất ít khi khóc, kể từ khi còn bé.

Giờ lại khóc vì một người phụ nữ, anh đã nợ cô quá nhiều, có lẽ cả đời này anh cũng không thể trả hết được.

Anh xin lỗi, anh thực sự xin lỗi, nhưng lời xin lỗi của anh cô lại có thể nghe thấy hay sao? Cô có thể tha thứ sao? Ngay cả chính anh cũng không thể tha thứ cho mình, làm sao có tư cách để cầu xin cô tha thứ.

Trong xe, anh gục đầu xuống tay lái, ngón tay anh siết lấy ngực áo, nơi mà trái tim như bị xé nát, đau đớn vô cùng đáng sợ.

Anh đau đến mức không thể hô hấp bình thường.

Một lúc thật lâu sau, anh ngẩng đầu, khởi động xe, anh muốn gặp cô, nhất định phải gặp, cho dù dùng cả nửa đời sau của anh để bù đắp cho cô, chỉ cần cô đồng ý.

Không, bất kể cô có đồng ý hay không, anh cũng sẽ bù đắp cho cô, dùng tất cả mọi thứ và con người Sở Luật này.

Chẳng qua anh dường như đã quên mất, còn có một người mà anh không thể bỏ qua sự tồn tại của người đó.

Chính là người vợ mà anh đã bày ra mọi thủ đoạn để lấy về, Lý Mạn Ny.

Giữa hai người phụ nữ, anh chỉ có thể chọn một, nhưng thực sự sẽ dễ dàng như vậy sao?

Xe dừng lại, anh đi vào trong quán rượu đó, đám phụ nữ bên trong ăn mặc hở hang diêm dúa lêu lẹt đi đi lại lại, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười trêu chọc của bọn họ với đám đàn ông, còn trái tim anh thì không ngừng co rút.

Mọi thứ đều là tại anh, nếu ban đầu anh không mù quáng trả thù, không đuổi tận giết tuyệt, dồn cô vào đường cùng, cô sẽ không phải đến nơi này, tất cả đều là lỗi của anh.

Anh tìm đi tìm lại mấy vòng đều không tìm được cô.

Gương mặt anh trắng bệch, vừa xoay người liền thấy Thẩm Vi không biết đã đứng ở chỗ đó từ bao giờ,

"Là cô?" Anh hỏi, người đàn bà trước mắt này luôn khiến anh có ác cảm, vô cùng không muốn dây dưa vào.

"Anh tới tìm cô ấy sao?" Thẩm Vi cười nhạt hỏi Sở Luật, sau đó ngồi vắt vẻo lên ghế, trong nụ cười của cô đầy sự châm chọc trào phúng.

"Nói, cô ấy đang ở đâu, các người đã đưa cô ấy tới nơi nào rồi?" Hai mắt Sở Luật vẫn đỏ, mặc dù đang cực lực duy trì sự bình tĩnh, nhưng toàn thân anh mọi cơ bắp đều căng cứng, sự hung dữ và lạnh giá tỏa ra từ anh, người khác hoàn toàn có thể nhận ra anh đang rất rất hỗn loạn, sớm đã mất đi sự kiểm soát.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 413

Anh phải biết được tin tức của cô, ngay lập tức!

Thẩm Vi nhếch đôi môi đỏ mọng lên.

"Loại đàn bà như cô ta, thứ "gái điểm" đó, anh còn tìm làm cái gì, anh Sở Luật, anh không sợ thân phận cao quý của anh bị dơ bẩn, gia phong nhà anh bị miệt thị sao? Nếu muốn tìm đàn bà, trong nhà anh chẳng phải đã có một người rồi sao? Đây không phải là chỗ anh nên tìm, cứ cho là tôi ra mặt tìm, cũng phải có tiền."

Thẩm Vi một thân diêm dúa lêu lẹt đứng lên, Sở Luật híp mắt lại, những lời này vốn dĩ là những lời trước kia ngày nào anh cũng nói với Hạ Nhược Tâm, lúc này được nói ra từ miệng người khác, anh mới cảm thấy tim mình thất lại, cứ như bị người ta cắt đi một miếng thịt.

Không đâu, không phải vậy đâu, anh không biết, thực sự không biết nữa.

"Tôi đã nói rồi, cô ta không có ở đây, anh Sở có thể tự mình điều tra, cô ta còn sống hay chết không liên quan gì đến tôi, bởi kẻ dồn ép cô ấy vào con đường này, không phải là tôi, mà chính là anh."

Thẩm Vi mím môi, xoay người rời đi, anh sẽ đi tìm, chỉ cần anh muốn là có thể tìm được, nhưng dáng vẻ của Sở Luật lúc này, dường như cũng đã nhận ra rằng tất cả đã quá trễ rồi.

Khi trái tim người phụ nữ bị tổn thương quá sâu, cô ấy sẽ không thể yêu được ai khác được nữa, trừ bản thân mình.

Về mặt kinh khủng như vậy, rõ ràng đã yêu người ta đến điên cuồng, nhưng tại sao lại không thể dừng cảm thừa nhận chứ, để lúc này lại muốn cứu vãn, nào có đơn giản như vậy.

Phụ nữ không phải là đồ vật, bảo đến thì đến bảo đi thì đi.

Sở Luật sầm mặt nhìn bóng người biến mất trước mắt mình, không thốt ra được câu nào, anh đâm mạnh vào tường, không cảm giác được bất kỳ sự đau đớn này, bởi lòng anh cũng sớm chết lặng rồi.

Anh xoay người đi ra ngoài, khí chất cường thế trước kia luôn tỏa ra từ anh, giờ lại trở nên suy yếu, hóa ra anh vẫn luôn cô độc, cái gì gọi là hận, cũng chỉ là cái cớ cho anh không muốn buông tay mà thôi.

Không yêu thì sao lại sinh hận, hận càng nhiều, không phải yêu sẽ càng sâu đậm sao?

Anh đi ra ngoài, trời đã tối, từng làn gió thỉnh thoảng vẫn thổi qua gương mặt anh, cảm thấy có chút đau rát. Anh đặt tay lên ngực mình, đau đớn ở nơi này dường như sẽ không bao giờ nguôi ngoai được.

Ngồi ở trong xe của mình, điện thoại di động đổ chuông không ngừng, anh cầm lên xem, đã có mấy cuộc gọi nhớ, đều là của Lý Mạn Ny.

Bỏ điện thoại xuống, lúc này anh mới nhớ ra trong nhà anh còn có một người phụ nữ, anh vẫn cho rằng chuyện lấy vợ hoàn toàn là do bản thân mong muốn, 4 năm trước tại sao anh lại lấy cô, bởi vì, anh sợ, sợ mình sẽ tiếp tục bị người phụ nữ kia ảnh hưởng, sợ mình sẽ quên mấy Dĩ Hiên.

Vậy nên anh mới cưới Lý Mạn Ny, anh đối với Hạ Nhược Tâm ác độc bao nhiêu, còn đối với Lý Mạn Ny càng tốt bấy nhiêu, 4 năm qua anh cũng cảm thấy tội lỗi, cuối cùng anh lại buộc tội nhầm người.

Chính anh chưa từng suy nghĩ tìm hiểu sâu sắc vấn đề, có lẽ anh vốn không hề suy nghĩ, càng không muốn suy nghĩ.

Anh đặt tay lên ngực mình, anh cẩn thận hàn gắn từng mảnh vỡ trong trái tim này là vì cái gì? Chính anh cũng không biết sao? Anh cố gắng đè nén còn chưa đủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 414

Trong sâu thẳm tận cùng nội tâm đột nhiên phun trào, anh bất lực đặt tay lên tay lái, điện thoại bên cạnh vẫn liên tục đổ chuông, anh tắt máy rồi ném ra bên ngoài, hai mắt vẫn lên những tia máu, đây nóng nảy và cuồng loạn.

Lúc này anh không muốn bị quấy rầy, nếu còn ồn ào, anh sẽ giết người mất, sẽ tự kết liễu chính mình.

Lý Mạn Ny cúp máy, lại nhìn một bàn đầy thức ăn, anh chưa bao giờ thất hẹn với cô, lần lại lại làm sao? Hôm qua cũng vậy, hôm nay cũng vậy, anh có thực sự đang bận rộn không?

Cô đặt tay lên bụng mình, đứa bé này rất quan trọng với cô, nó mất đi, tình cảm giữa bọn họ cũng mất đi.

Lúc này, chuông cửa vang lên, cô vội vàng chạy ra, thậm chí còn có chút kích động, anh đã về, cô biết rằng anh sẽ không bao giờ bỏ cô mà.

"Luật, anh về rồi." Cô vội vàng mở cửa, quả nhiên là Sở Luật, vừa nói cô vừa nhào vào lòng Sở Luật.

Sở Luật đưa tay ngăn cản Lý Mạn Ny, giọng nói đầy mệt mỏi và có phần lạnh lùng, "Anh rất mệt, đi nghỉ trước." Vừa nói anh liền đi lướt qua cô, những cử chỉ thân mật qua loa lấy lệ cũng không có nữa. Anh thực sự mệt mỏi, có một số việc anh phải suy nghĩ thật cẩn thận.

"Luật, hôm nay anh sao vậy?" Lý Mạn Ny sững sờ, xoay người nhìn theo bóng lưng anh, lẩm bẩm hỏi, hôm nay anh thật lạ, nhưng lạ ở chỗ nào cô không đoán ra được.

Một bàn thức ăn vẫn còn nguyên, không ai động vào.

Sở Luật đi vào phòng mình, ném cặp tạp sang một bên, toàn thân chịu đựng sự đè nén thật khó khăn, anh reo mình xuống ghế, mi tâm đau buốt, anh xoa bóp liên tục cũng không đỡ, anh lấy chìa khóa mở một chiếc ngăn kéo.

Bên trong là một tủ đầy ngọc trai, cả chuỗi đã bị anh kéo đứt, nhưng cô đã nhặt lại từng viên ngọc trai, anh không cho phép cô mang theo bất kỳ thứ gì

của nhà họ Sở, dĩ nhiên bao gồm cả những viên ngọc trai này.

Ánh sáng trong phòng ảm áp và nhu hòa, những viên ngọc trai tinh xảo óng ánh trong suốt, mỗi viên đều có cùng kích thước, màu sắc hoàn mỹ, đáng tiếc, nó đã bị đứt đoạn lẻ tẻ, không còn hoàn chỉnh nữa.

Khóa ngăn kéo lại, anh vào trong phòng nhỏ, nằm sấp xuống giường, hôm nay anh không muốn tới căn phòng chung đó, anh không muốn nằm cạnh người phụ nữ nào khác, càng không muốn tự ép buộc mình đi giúp người phụ nữ đó sinh con.

Anh mệt mỏi, không sinh được con, có lẽ vì anh đã làm quá nhiều việc xấu, nên giờ phải chịu báo ứng.

Nằm trên giường, anh siết chặt ngực áo mình, nhắm mắt lại, Lý Mạn Ny ở bên ngoài do dự đặt tay lên nắm cửa, cuối cùng vẫn không dám làm gì, dường như lúc này khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng xa.

Không gì có thể phá bỏ khoảng cách này.

"Tôi đã nói, sẽ khiến cô phải trả một cái giá thật lớn." Người đàn ông lấy ra một cây gậy gỗ, híp mắt lại, vô cùng tàn nhẫn hung hăng giáng thẳng xuống cánh tay người phụ nữ.

Người phụ nữ hét lên vô cùng thảm thiết, anh lạnh lùng xoay người, không liếc nhìn người phụ nữ đang co giật từng cơn nằm dưới đất.

Bàn tay anh hung hãn siết cổ cô, hận đến mức muốn bóp chết cô, "Cô không chỉ là một ả đàn bà hèn hạ, cô còn là một con diêm!" những lời lẽ tuyệt tình không ngừng tuôn ra từ miệng anh, anh không màng đến đau đớn khổ sở mà anh mang đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 415

Khi đó anh một chân nhấc tâm nghiền nát người phụ nữ đó, chân kia còn không quên đạp thêm một cước xé gân.

"Anh có từng yêu em không?" Cô thống khổ hỏi, nước mắt từng giọt rơi không ngừng.

"Cô mà xứng với tình yêu sao? Tôi nói cho cô biết, Sở Luật tôi có thể yêu Hạ Dĩ Hiền, có thể yêu Lý Mạn Ny, nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ yêu Hạ Nhược Tâm cô."

"Sở Luật, anh đừng đi, em van xin anh, đừng cưới cô ta có được không, em xin anh..." Cô ôm chân anh, lại bị anh đá văng ra.

Cả người anh co rúm lại, cuối cùng vẫn không hề quay đầu mà rời khỏi nhà họ Sở. Nơi này sẽ rất nhanh có một căn phòng mới, một nữ chủ nhân mới, trong tay cô không còn gì cả, không một đồng nào cả, anh lại muốn cô trở thành kẻ ăn mày.

Thực ra không phải đâu, không phải như vậy đâu, anh chỉ là muốn cô quay về cầu xin anh, anh sẽ buông tha cho cô, thực sự có thể buông tha cho cô.

"Anh ơi..." Bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy áo anh, "Anh phải đi sao?"

Anh rất thích gương mặt đáng yêu của cô, ngón tay đặt lên tấm bùa hộ mệnh trên cổ cô mà anh vừa đích thân đeo lên. Anh đã nói cô hãy chờ anh trở về, anh nhất định sẽ trở về, nói được là làm được.

Đúng vậy, anh đã trở về, nhưng anh đã nhận nhầm người, yêu sai người, thù sai người, hận sai người mất rồi.

Anh lấy tay day day mắt, dường như chỉ một tia sáng nhỏ cũng có thể làm đau mắt anh. Anh ngồi dậy, trong mắt vẫn đỏ, anh của bốn năm trước, thực sự là anh hay sao?

Anh chính là một kẻ tàn nhẫn, vô nhân tính như vậy sao?

Ánh cúi nhìn hai bàn tay của mình, chính hai bàn tay này đã hủy hoại người con gái anh chọn làm vợ từ nhỏ, nhưng mãi sau anh mới phát hiện ra người anh đã thực sự hủy hoại chính là bản thân mình.

Anh ngồi dậy châm một điếu thuốc, rồi hút hết điếu này đến điếu khác, có thể là do tâm sự trong lòng thật nặng khiến anh quên đi thời gian, quên cả đói khát, nơi này thật lạnh lẽo biết bao, anh đã ở nơi này rất lâu, cũng rất lâu rồi anh không còn thực sự vui vẻ và chân thành nữa.

Nhưng không chỉ có mình anh không ngủ được, Lý Mạn Ny rốt cuộc cũng không ngủ được, ngồi dậy đi ra ngoài.

Sở Luật thở ra một luồng khói, thỉnh thoảng có nghe thấy tiếng gõ cửa, anh đứng lên đi mở cửa, chẳng cần nghĩ cũng biết, nhà này ngoài anh ra chỉ còn có

cô thôi.

Cô ôm choàng lấy anh từ phía sau.

"Luật, em nằm một mình rất sợ, không ngủ được, anh sang ngủ cùng em được không?"

Lý Mạn Ny cắn môi, nép sát cả người vào lưng Sở Luật, cơ thể anh liền chấn động, cũng không đẩy cô ra, đây là vợ anh, mọi sai lầm đều là do anh, cô không hề có tội.

"Được." Anh nắm tay Lý Mạn Ny, ôm vai cô đi về phía phòng ngủ, hai người nằm xuống giường, Sở Luật gượng gạo ôm cô vào lòng, ép mình nhắm mắt lại để không phải nhìn thấy cô.

"Luật, anh vẫn yêu em đúng không?" Lý Mạn Ny đặt tay lên lồng ngực Sở Luật, cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh, anh có yêu cô chăng? Vì sao càng ngày cô càng không thể cảm nhận được nữa.

Cô đang chờ câu trả lời của anh, nhưng đôi mắt anh vẫn nhắm nghiền, phải đến khi cô buồn bã bỏ cuộc, anh mới từ từ mở đôi mắt tối đen, đầy sự phức tạp.

"Mạn Ny, chúng ta đã là vợ chồng."

Anh cướp đi mọi thứ của một người phụ nữ để dâng hiến cho cô, tất cả thân phận, danh dự, địa vị của cô ấy vẫn còn chưa đủ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 416

Lý Mạn Ny siết chặt lưng áo của anh, nhắm mắt lại không hỏi thêm nữa, đúng vậy, bọn họ đã là vợ chồng rồi, dù có thêm bao nhiêu chuyện xảy ra đi nữa thì bọn họ vẫn sẽ là vợ chồng, đã được 4 năm rồi.

Đêm khuya, hai con người rõ ràng đang ôm siết lấy nhau thật chặt, nhưng trái tim của bọn họ không biết đã cách nhau bao xa rồi, bởi giữa bọn họ còn tồn tại một người phụ nữ, thực ra bọn họ không biết, giữa bọn họ không chỉ có riêng người phụ nữ đó, mà còn có thêm một người đàn ông nữa.

Đỗ Tình Đường đi tới, chống hai tay lên bàn làm việc, gương mặt không rõ hị nộ, giọng nói cũng trầm xuống, "Anh họ, tại sao anh vẫn muốn tìm kiếm chị ấy, chị ấy đã biến mất 4 năm nay rồi, dù chị ấy còn sống đã chết, anh cũng trả thù chị ấy đủ rồi, hãy để cho chị ấy được yên ổn sống tiếp đi, hãy cứ coi như chị ấy đã chết có được không?"

Giọng Đỗ Tình Đường vô cùng gay gắt, không hiểu vì sao Sở Luật lại đi điều tra tin tức của Hạ Nhược Tâm, những việc anh đã làm ra còn chưa đủ hay sao?

"Ồ trong mắt chú, tôi chính là một kẻ chỉ biết có hận thù thôi sao?" Sở Luật ném cây bút trong tay xuống, trong mắt cậu ta, Sở Luật anh thực sự là kẻ máu lạnh hay sao?

"Đúng, anh chính là loại người đó đấy. chẳng có chuyện gì anh không dám làm? Anh thậm chí còn ruồng bỏ vợ mình để tình nhân của anh có thể quang minh chính đại bước vào cửa nhà họ Sở? Chẳng nhẽ giờ anh đột nhiên muốn đi tìm người ta để xin lỗi? Có đánh chết tôi cũng không tin!"

Đỗ Tình Đường nói năng không chút khách khí, người anh họ này của anh thái độ làm người thế nào anh còn không rõ sao, anh ta căn bản là người không có trái tim, máu lạnh vô tình, đã là chuyện mà anh ta đã nhận định thì không có cách này thay đổi được, như chuyện 4 năm trước, chuyện mà người ta có thể nghĩ tới anh ta cũng làm được, chuyện mà người ta không thể tưởng tượng nổi anh ta cũng dám làm.

Một khi anh ta đã ghi thù ai thì chính là cục diện không chết không ngừng, hại người phụ nữ kia sống không bằng chết, còn chuyện gì mà anh ta không dám làm nữa không?

"Nếu như tôi nói, tôi thực sự muốn tìm cô ấy để nói lời xin lỗi thì sao?" Sở Luật sầm mặt xuống, trong mắt có một sự khổ sở không dễ phát hiện, anh lại là một con người không đáng được tin tưởng đến vậy sao?

Hay do những chuyện trước kia anh đã làm ra quá kinh khủng, nên giờ không còn ai dám tin tưởng anh nữa.

"Anh sẽ không làm được đâu." Đỗ Tình Đường nói chắc chắn như đinh đóng cột, Sở Luật anh tuyệt đối không làm được.

"Vậy sao?" Sở Luật thần thờ nhìn bộ tài liệu trên mặt bàn, Đỗ Tình Đường đứng thẳng người, "Anh họ, chị ấy đã nợ anh cái gì đều đã trả hết từ 4 năm trước rồi, anh hãy buông tha cho chị ấy đi, nếu anh còn lại chút lòng trắc ẩn, chị ấy rất đáng thương, chị ấy đã khổ lắm rồi." anh buồn bã nói, nhớ lại sự tuyệt vọng trên gương mặt người phụ nữ ấy, 4 năm trước anh không thể làm gì giúp cho cô, nhưng 4 năm sau anh nhất định sẽ dốc sức để Sở Luật buông

bỏ mọi ý niệm với cô.

"Chú yên tâm, tôi không hề muốn làm gì cô ấy cả, chỉ là có một món đồ, tôi nhất định phải trả lại cho cô ấy." Sở Luật lặng lẽ nói, cũng không hề ngẩng đầu, âm thầm chịu đựng sự tội lỗi trong lòng, không một ai có thể phát hiện ra

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 417

Thực ra, Đỗ Tình Đường nhầm rồi, cô chưa bao giờ nợ Sở Luật, chưa bao giờ nợ một điều gì cả, là anh nợ cô, nợ một lời hứa, nợ nhiều lắm, anh sẽ trả lại cho cô, cho dù đánh đổi tất cả, chỉ cần cô mở miệng, bất cứ giá nào anh cũng sẽ trả lại cho cô.

Đỗ Tình Đường kỳ quái nhìn Sở Luật, một lúc lâu sau cũng không biết được anh họ đang nghĩ gì, nhưng ít ra anh có thể tạm yên tâm, từ trước đến nay anh họ của anh là người không nói hai lời, nên có thể bớt lo lắng cho người phụ nữ đó, cô ấy vô tội, dù sống hay chết cũng tốt, sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với Sở Luật nữa, những ai có dính dáng đến Sở Luật đều bị xui xẻo.

Đỗ Tình Đường vừa rời đi, Sở Luật liền đưa tay vuốt ve tấm bùa hộ mệnh, anh còn phải đưa cho cô vật này, và rất nhiều thứ khác nữa.

Chỉ là, anh muốn tìm kiếm một người phụ nữ đã biến mất 4 năm, đột nhiên xuất hiện chớp nhoáng, rồi lại biến mất tăm mất tích, không phải là chuyện dễ dàng, cuộc sống của anh vẫn tiếp diễn, chỉ là từng ngày trôi qua đều vô cùng thống khổ.

Ngày nào anh cũng gặp ác mộng, ký ức về sự tàn nhẫn, sự máu lạnh vô tình của anh.

Cuối cùng anh cũng hiểu thế nào gọi là hối hận, đã có rất nhiều người nói anh sẽ phải hối hận, chỉ là anh không chịu nghe, bây giờ cuối cùng anh cũng hiểu thế nào là sự hối hận day dứt cả đời.

Uể oải dụi hai mắt, đứng ở cửa phòng làm việc nhìn ra ngoài, cả người đã gầy đi rất nhiều, sự lạnh lùng và xa cách càng dày đặc hơn, không tìm thấy, vẫn không tìm thấy.

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng hớt ha hớt hải chạy vào trong phòng.

"Phịch" một tiếng, cửa bị tông mạnh ra, người đàn ông ngồi trong phóng nhú mảy, cái tên này có thể nhẹ nhàng một chút không? Nếu còn có lần sau thì khỏi phải bước chân vào đây nữa!

"À, xin lỗi, tôi quên mất." Người đàn ông mới đến ngượng ngùng gãi đầu.

"Lần sau nhớ nhẹ một chút, Lâm Tuấn."

"Xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý." Lâm Tuấn vội vã gật đầu, "Anh Cao, có phải cô nhóc của anh tới có đúng hay không, nhưng ở đâu nhỉ, là chỗ nào?" anh tìm xung quanh, muốn nhìn thấy hình bóng nhỏ bé kia, đã một tuần anh không được nhìn thấy cô bé, thực sự rất nhớ a.

Thật khó khăn cô bé mới tới, anh lập tức dừng tất cả công việc lại.

"Đến rồi." Cao Dật khẽ gật đầu, "Con bé bị mệt, đang ngủ."

"Tôi đi xem một chút." Cao Dật chưa nói xong, anh ta đã rón rén bước vào, anh Cao, yên tâm, tôi chẳng qua chỉ nhìn cô bé một cái, sẽ không đánh thức cô bé, Cao Dật có hơi sa sầm mặt, Lâm Tuấn vẫn không ngừng ra hiệu bảo đảm.

Cao Dật không biết làm gì ngoài lắc đầu, lại lật giờ bệnh án trong tay, là của Tiểu Vũ Điểm, anh mới kiểm tra sức khỏe cho cô bé, với thể trạng của cô bé anh từ trước đến giờ vẫn đặc biệt lưu tâm, cho nên vẫn luôn kiểm tra sức khỏe định kỳ cho cô bé mới yên tâm được, dù sao, không lâu trước đây, cô bé đã bị bệnh nặng, nhưng kết quả kiểm tra bây giờ có thể khiến anh an lòng, cô bé hồi phục rất tốt, hơn nữa còn cao hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 418

Lâm Tuấn cẩn thận đẩy cửa ra, rón rén chen vào, liền nhìn thấy một cô bé đang ôm búp bê ngủ, người cô bé trong nhỏ xíu khi nằm trên chiếc giường lớn, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu còn nhỏ hơn cả bàn tay của anh, da dẻ trắng trẻo, lông mi dài thật dài, cái miệng phún nộn khê chu lên, cô bé đang ngủ rất say.

Mái tóc mềm mại tăn ra, thật giống một thiên sứ.

Anh đưa tay ra so sánh một chút, đúng là gương mặt cô bé còn nhỏ hơn cả bàn tay mình.

"Nào, cô nhóc đáng yêu cho chú ôm một cái." Anh thực sự là nhện không được muốn ôm cô nhóc này, anh sớm đã quên mất Cao Dật đã cảnh cáo, cũng quên mất rằng mình sẽ đánh thức cô bé dậy.

Anh cẩn thận ôm đứa trẻ, nhẹ nhàng đưng đưa, ôi, đứa nhỏ đáng yêu này thật đẹp.

Đứa trẻ trong ngực anh đưa bàn tay nhỏ bé dụi mắt, nhắm nhỏ nhìn xung quanh, cô bé không muốn thức dậy, cô bé vẫn còn buồn ngủ.

"Được rồi, cháu không muốn ngủ, chú sẽ đưa cháu ra ngoài chơi, bên ngoài có nhiều trò chơi lắm." Anh vốn không hiểu tâm tư trẻ nhỏ, ôm cô bé đi ra ngoài, Cao Dật đặt bệnh án xuống, quay người qua đúng lúc Lâm Tuấn đang ôm cô bé đi ra.

Cô bé vừa thấy anh liền đưa hai bàn tay nhỏ bé về phía anh.

"Ba, Tiểu Vũ Điểm buồn ngủ." Cô bé không ngừng dụi mắt, quả nhiên còn chưa tỉnh ngủ, là do cái tên kia đánh thức dậy.

Cao Dật sầm mặt đứng lên, đã bảo là đừng ồn áo đánh thức con bé mà cái tên kia không chịu nghe.

Anh vội vàng ôm lấy Tiểu Vũ Điểm trong tay Lâm Tuấn rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ về bả vai cô bé, đứa nhỏ này vừa mới làm một loại các loại kiểm tra, mệt mỏi như vậy mà anh ta không nhìn thấy sao?

"A thật xin lỗi, ai bảo con gái anh đáng yêu như vậy, tôi không kìm được.." Lâm Tuấn ngượng ngùng vò đầu mình, anh nhận ra đứa trẻ trong lòng Cao Dật lại nhắm mắt thiếp đi.

Cao Dật cũng không nói sai, trẻ con có tinh thần rất tốt, nhưng cũng rất dễ mệt mỏi.

Cao Dật nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm của Tiểu Vũ Điểm, người vừa cao thêm được một chút, nhưng vẫn là một đứa trẻ mềm mại, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay, anh nhìn đồng hồ, cũng đến giờ cô tới rồi, anh đang rất đói.

"Cộc cộc..." Có tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Tuấn liền đi tới đưa tay ra hiệu cho Cao Dật, anh nhỏ giọng nói rằng để anh đi mở cửa.

Vừa nói vừa rón rén đi mở cửa, vừa nhìn thấy người đang đứng ở cửa liền bật cười, "Hóa ra là chị dâu, tôi đưa cơm cho anh Cao?"

"Đúng vậy." Hạ Nhượng Tâm khê gật đầu, trong tay còn mang theo một hộp cơm lớn, ai bảo anh ăn rất nhiều chứ, lại còn nhanh đói.

Cô cũng có mái tóc ngắn giống như Tiểu Vũ Điểm, "Anh ấy có ở đây không?"

"Có có." Lâm Tuấn vội vàng nhường đường, trên mặt đầy sự hâm mộ dành cho Cao Dật, đúng là ngược chêt bọn cầu độc thân mà, anh Cao thực là quá may mắn, không những có một đứa con gái đáng yêu, còn có một cô vợ xinh đẹp đảm đang như vậy. Tất cả những điều mà đàn ông nên có, anh đều có cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 419

"Em đến rồi." Cao Dật ngẩng đầu nhìn Hạ Nhượng Tâm, cười dịu dàng, "Em có thể đến muộn một chút mà, anh cũng chưa có đói lắm." Thực ra anh chỉ muốn cô được nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

"Em nghỉ ngơi nhiều rồi, hơn nữa, hôm nay em có làm món mà anh thích ăn nhất, muốn sớm mang qua cho anh nếm thử." Hạ Nhượng Tâm nói, mở hộp cơm trong tay lấy thức ăn ra.

Vì cô rảnh rỗi không có việc gì làm, nên đã dồn tâm sức đi nghiên cứu các món ăn, cô nấu ăn càng ngày càng ngon, khiến cho Cao Dật không thể ăn nước món ăn do người khác làm nữa, ngày nào cô cũng đi đưa cơm cho anh thật đúng giờ vì sợ anh đói.

Cô đón lấy bé con trong lòng Cao Dật, "Để em bế con, anh ăn đi." Cô dịu dàng cười, bế con gái vào phòng trong, đặt cô bé lên giường rồi đặt con búp bê vào lòng cô bé.

Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con gái, cô nhóc này đúng là lên cân rất nhiều.

Lâm Tuấn nuốt nước bọt, nhìn qua có vẻ thực sự rất ngon.

Chẳng qua đó là người ta chuẩn bị cho chồng mình, anh chỉ có thể đứng đây nhìn thèm thường, không được, anh cũng phải đi tìm đồ ăn giống như vậy mới được.

"Anh Cao, tôi đi ăn cơm." Lâm Tuấn che mắt mình, như sợ nó sắp rớt ra ngoài, anh vội vàng nói rồi chạy ra ngoài, anh muốn đi ăn cơm, là vì không muốn làm kỳ đà cản mũi vợ chồng nhà người ta.

Hạ Nhược Tâm sau khi thu xếp ổn thỏa cho con gái xong rồi mới đi ra, đúng lúc Cao Dật đang ăn. Thấy cô tới anh liền đưa tay ra, Hạ Nhược Tâm thân nhiên nắm lấy rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

"Em ăn chưa?" Anh hỏi.

Hạ Nhược Tâm cười, cô đã ăn trước rồi, "Em không đói." Cô sợ thức ăn bị nguội nên chỉ ăn qua loa một chút rồi mau chóng tới đây, cũng may bệnh viện cách nhà bọn họ không xa lắm, thức ăn mang tới vẫn còn nóng.

"Sau này em đừng như vậy, chậm một chút cũng không sao mà, anh không chết đói được đâu." Cao Dật vuốt tóc Hạ Nhược Tâm, mặt cô đỏ ửng, rõ ràng là vội vàng chạy tới rồi.

Đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần vội vàng, nhưng cô cứ không chịu nghe lời.

"Em ấy, còn không hiểu chuyện bằng Tiểu Vũ Điềm." Anh nhẹ nhàng véo má Hạ Nhược Tâm, cười nói dịu dàng, sau đó anh gấp một miếng đưa tới trước miệng cô, "Nào, ăn một miếng."

Hạ Nhược Tâm nghe lời há miệng, quả nhiên là rất ngon, nhìn vẻ mặt anh là biết.

Lời của Cao Dật làm cô ngượng ngùng, cô nào có không nghe lời, cô cũng không giống như Tiểu Vũ Điềm, nếu cứ để cho anh nhìn cô như đứa trẻ không phải cô sẽ quá mất mặt hay sao, mấy năm nữa cô sẽ trở thành bà cô già nữa cơ.

"Cao Dật." cô nghiêm túc nói, "Em không phải là trẻ con."

Cao Dật buông thìa trong tay xuống,捏捏 mũi cô, "Anh nào có coi em là trẻ con, mà là vợ anh!" Ánh mắt dịu dàng, giọng nói ôn hòa, sức hấp dẫn của người đàn ông này khó mà chống đỡ nổi, nhưng Hạ Nhược Tâm vẫn chỉ biết cúi đầu trốn tránh.

"Em đi xem Tiểu Vũ Điềm." cô vừa toan đứng lên đã bị Cao Dật kéo lại ngồi xuống.

"Em không cần đi đâu, con đang ngủ, Nhược Tâm, em lại muốn trốn tránh anh sao?" Cao Dật không muốn bỏ qua điều này nữa, lần nào đến thời điểm này cô cũng trốn tránh, thời gian anh cho cô còn chưa đủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 420

Cuộc sống của bọn họ bây giờ, trừ việc không ngủ chung giường, không có giấy đăng ký kết hôn ra, thì chẳng có điểm nào khác một cặp vợ chồng thực thụ.

"Cao Dật.. em." Hạ Nhược Tâm cắn môi, Cao Dật đưa tay vuốt ve vết cắn trên môi cô, sau đó cúi xuống, nhẹ nhàng áp môi mình vào môi cô, nhưng không có tiến xa hơn, chỉ là cảm thụ hơi thở của nhau.

Hạ Nhược Tâm chỉ biết mở to đôi mắt, không dám thở mạnh.

"Đừng căng thẳng như vậy, biết chưa." Cao Dật rời môi, hai tay đặt lên vai cô, nhẹ nhàng vỗ về, "Nhược Tâm, em có thể hoàn toàn tin tưởng anh, em phải biết rằng, anh vẫn luôn chờ em, anh sẽ cho em thời gian để nghĩ thông những chuyện trước kia, trong lòng em có nút thắt, anh sẽ đợi đến ngày em có thể cởi bỏ nút thắt đó, hãy tin anh, quá khứ của em anh không quan tâm, bất kể em có là người như thế nào anh cũng chấp nhận."

"Cao Dật.." Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay anh, ngoài gọi tên anh cô không thể nói thêm điều gì, cô còn rất nhiều chuyện chưa nói với anh, cô sợ anh ruồng bỏ cô, sợ mình không có dũng khí đối mặt.

"Được rồi, Nhược Tâm, tin tưởng anh." Cao Dật ôm Hạ Nhược Tâm vào lòng, muốn dùng trái tim này để chữa lành mọi vết thương của cô, anh biết cô

là một người phụ nữ từng trải, từng trải qua đau khổ, nên mới cần nhiều thời gian, cần anh quan tâm.

"Chúng ta ăn cơm đi, anh không muốn lãng phí tâm ý của em." Anh cầm đĩa lên, tay kia vẫn ôm Hạ Nhượng Tâm, mỗi người một miếng, bọn họ ân ái giống như một cặp vợ chồng lâu năm, nhưng chỉ có bọn họ biết sự thật không giống như vậy, khoảng cách giữa bọn họ vẫn khó rút ngắn được.

Chủ ý ban đầu là không muốn Tiểu Vũ Diễm bị tổn thương, nhưng dần dần vai trò của anh không còn là giả nữa rồi, đối với Cao Dật mà nói, đây chính là ý muốn của anh.

Tiểu Vũ Diễm dụi mắt đi ra, tay vẫn ôm búp bê, vừa đi vừa ngập.

"Ba mẹ, Tiểu Vũ Diễm đói bụng, muốn ăn cơm." Hóa ra, ngay cả cô bé cũng ngửi thấy mùi thơm rồi đòi ăn cơm đây.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Diễm vào lòng, đứng là lên cân rồi, nhưng người vẫn bé xiu.

"Tiểu Vũ Diễm muốn ăn gì nào, ba dứt cho con." Anh vuốt ve mái tóc mềm của Tiểu Vũ Diễm, cúi đầu hỏi cô bé.

Tiểu Vũ Diễm vội lắc đầu, "Tiểu Vũ Diễm không muốn ba dứt, cô giáo đã nói phải tự mình xúc ăn, vì Tiểu Vũ Diễm sắp 4 tuổi rồi." cô bé huơ huơ bàn tay bé nhỏ của mình, cô bé lớn rồi, muốn tự ăn cơm, nếu lại để người lớn dứt cho, sẽ bị các bạn khác chê cười.

"Được rồi, tự ăn thì tự ăn, đúng là tiểu quý." Cao Dật đặt cô bé ngồi bên cạnh để cô bé ở giữa Hạ Nhượng Tâm và mình, Hạ Nhượng Tâm đưa cho cô bé một cái muỗng, nhìn cô bé lóng ngóng tự mình ăn.

Bàn tay nhỏ bé cầm muỗng cũng có phần chao đảo, nhưng vẫn rất lanh lợi đáng yêu khiến người ta yêu thương không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 421

"Chú..." Tiểu Vũ Diễm đột nhiên quay đầu nhìn Cao Dật, chớp chớp hàng mi xinh đẹp.

"Sao vậy?" Cao Dật xoa đầu Tiểu Vũ Diễm, "Sao con không gọi là ba nữa?" Tiểu Vũ Diễm cúi đầu, dường như có chút không thoải mái.

"Bởi vì ở đây không có người lạ, nên con không được gọi là ba nữa."

Cao Dật xoa đầu Tiểu Vũ Diễm, vuốt ve gương mặt cô bé, "Sau này Tiểu Vũ Diễm có thể gọi ba bất cứ lúc nào, kể cả khi có hay không có người lạ, em thấy sao, Nhượng Tâm?" Cao Dật hỏi Hạ Nhượng Tâm, nếu cô không đồng ý thì đứa nhỏ cũng sẽ không nghe theo. Người lớn anh còn không giải quyết được thì sao có thể làm ba của cô bé được chứ?

Hạ Nhượng Tâm sùng sốt, thấy Tiểu Vũ Diễm đang nhìn mình mỉm cười, cô liền có chút không đành lòng, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý, sự mong mỏi có một người cha ở đứa nhỏ còn lớn hơn so với tưởng tượng của cô.

Cô đã để con gái thiệt thòi lâu như vậy, nay có người tình nguyện trao cho cô bé tình thương của ba mà cô nỗ lực cản sao?

Không thể, cô không thể.

Đúng vậy, Tiểu Vũ Diễm lúc nào cũng có thể gọi ba, cô lau đi hạt cơm trên khóe miệng nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, gật đầu với cô bé.

"Con cảm ơn mẹ." Tiểu Vũ Diễm gật đầu thật mạnh, nhào người ôm chặt cổ Hạ Nhượng Tâm, "Mẹ là tốt nhất." rồi thom lên mặt Hạ Nhượng Tâm, còn Cao Dật chỉ biết tròn mắt nhìn cô nhóc này.

Đúng là có mẹ rồi thì quên luôn người ba là anh, nhưng so với anh cô bé còn muốn thương mẹ nhiều hơn.

"Tiểu Vũ Diễm, ba đối với con không tốt sao?" Anh quả thực có chút ghen tị.

Tiểu Vũ Diễm chớp chớp mắt không hiểu nhìn sang, trên mặt đầy sự ngây thơ đáng yêu, Hạ Nhượng Tâm vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, "Nói đi, nói với ba con là con rất thương ba."

Tiểu Vũ Diễm lúc này mới quay sang, leo lên đùi Cao Dật, Cao Dật vội vàng ôm lấy cơ thể bé nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, cô nhóc này tự cho mình là khi sao, không biết làm như vậy sẽ rất nguy hiểm sao, thật muốn tết cái móng nhỏ của cô bé một cái.

"Ba, Tiểu Vũ Diễm yêu ba." Nói xong cô bé cũng thom lên mặt Cao Dật, thanh âm non nớt, không ai có thể chối từ được, tình yêu của Cao Dật dành cho cô nhóc càng lớn hơn, cô nhóc này đúng là đã thu thập được anh hoàn toàn rồi.

Tiểu Vũ Điểm cười vui vẻ, an vị trên đùi Cao Dật, quên khuấy luôn việc mới vừa rồi còn nghiêm túc nói muốn tự ăn cơm, giờ Cao Dật lại đút cho cô bé ăn, cô bé còn nhỏ, vẫn còn rất nhiều thời gian để học, cả một tương lai thật dài phía trước để lớn lên.

Quả thật Tiểu Vũ Điểm bây giờ cái gì cũng không thiếu, Cao Dật đã trao cho cô bé tất cả, lớn lao nhất chính là tình thương của một người ba.

Cho tới bây giờ Hạ Nhược Tâm cũng chưa từng thấy Tiểu Vũ Điểm tươi cười thực sự vui vẻ đến vậy.

Cô chuyển tầm mắt ra bên ngoài, từ ánh mắt đến khỏe môi đều nở nụ cười thư thái. Cuộc sống cứ như vậy thật là hạnh phúc, cô không dám mong ước gì nhiều, cũng chỉ đến vậy mà thôi, để cô có thể suy nghĩ một chút, Cao Dật thật tốt, nhưng còn quá khứ của cô, vẫn chưa có cách nào quên đi được.

Cô sợ cô không xứng với anh.

Cũng sợ tương lai sẽ có một ngày anh hối hận, hối hận gặp phải một người như cô, hãy cứ để một thời gian nữa đi.

Cao Dật gần đó cũng chăm chú nhìn gương mặt cô, rõ ràng là đang suy tư xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 422

Hạ Nhược Tâm mở cửa, đưa tay lên che mặt, hóa ra ánh mặt trời buổi sáng lại chói chang như vậy, cô nheo mắt lại, có chút hưởng thụ sự ấm áp này.

Thời gian này thật vừa vặn, Tiểu Vũ Điểm đang đi học, Cao Dật đi làm, trong nhà chỉ có một mình cô, Cao Dật đã nói không đồng ý để cô ra ngoài làm việc, anh sợ vết thương trên tay cô bị tái phát, bởi đã bỏ lỡ thời gian chữa trị thích hợp nhất, cho nên bây giờ phải càng thêm lưu ý và cẩn thận.

Cô nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay trái, quả nhiên so với trước kia đã tốt hơn nhiều, không còn đau dữ dội nữa, cũng có nhiều sức lực hơn.

Thức ăn trong nhà không nhiều lắm, cô phải ra ngoài mua một ít, đúng rồi, cô hẳn là nên mua cho Cao Dật một chiếc áo sơ mi trắng, hình như một chiếc áo sơ mi của anh vừa bị rách, lúc giặt quần áo cô mới phát hiện ra, nhưng anh lại không để cô vá lại chỗ bị rách, dù cô thực sự muốn sửa lại chiếc áo, mấy năm nay cô không học thêm được bản lĩnh gì nhưng may và cũng không tồi.

Cô mở ví tiền ra đếm, bên trong có không ít tiền, chỗ này chắc là đủ, tiền đều là Cao Dật đưa cô để tiêu vặt, nói là vậy nhưng cô vẫn còn tiền lương của những tháng trước, không biết anh đã kiểm tiền từ đâu, cô nói rằng không muốn anh phải vất vả quá, cuộc sống của bọn họ rất tốt mà, nhưng anh chỉ cười, mặt mày bày ra vẻ thần bí, anh nói anh sẽ không để cô phải lo nghĩ.

Nhưng cô có thể nhìn ra anh rất mệt mỏi, anh luôn nói cô cố chấp, thật ra, anh mới là người cố chấp nhất.

Cô thực sự rất muốn làm cho anh một điều gì đó, không thể gấp, cần phải có thời gian mới được.

Chuẩn bị ví tiền xong, cô tới trung tâm thương mại trước, thời gian có nhiều, mà cô đi cũng rất thông thả, tâm trạng của cô lúc này rất tốt, thậm chí còn có hứng nheo mắt lại hưởng thụ ánh mặt trời, cuộc sống bây giờ thực đúng với ước muốn của cô, đơn giản, yên tĩnh, và bình an, không cần quá nhiều, chỉ cần vậy là đủ rồi.

Cô bước vào trung tâm thương mại, đang là cuối tuần, người người ra vào đông nghịt, cô đến gần khu trang phục cho nam, xem xét từng mẫu một, cô chưa bao giờ mua quần áo cho đàn ông, càng không biết anh thích loại nào, nên chỉ có thể lần theo sở thích của mình.

Cô chạm vào một chiếc áo sơ mi màu xám tro nhạt, chất liệu này hết sức mềm mại, dường như có cả sợi tổng hợp và tơ tằm, cảm giác không tồi, cô nhìn hiệu bên trong cổ áo, quả thực rất đẹp, cô rất thích màu sắc này, nhưng không biết Cao Dật có thích hay không, mấy tháng ở chung, cô phát hiện anh chỉ thích quần áo màu sắc đơn giản, không thích quá sặc sỡ, vậy cứ lấy cái này đi.

Cô lại cầm lên nhìn ngắm một chút, cứ lấy thôi, dù sao cô cũng đủ tiền mua thêm một cái nữa, vẫn còn có thể mua nhiều thức ăn.

"Lướt, anh nhìn xem cái này có được không?" Một giọng nữ quen thuộc vang lên, khiến cả người cô hơi run một chút, cô mím môi, cầm chặt chiếc áo trong tay. Sau đó một bàn tay thon dài xuất hiện trong đồng quần áo.

"Lướt, có đẹp không? Em cảm thấy rất hợp với anh." Người phụ nữ lại lên tiếng, người đàn ông chẳng qua chỉ ừ nhẹ một tiếng, không nói gì thêm.

Chỉ cần một chữ kia cũng đủ để Hạ Nhược Tâm biết rõ, người đang đứng sau lưng cô là ai.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 423

Cô dùng sức hít một hơi thật sâu. Cô đã nghĩ rằng mình sẽ hận hai người kia đến chết, 4 năm trước Sở Luật hận cô bao nhiêu thì 4 năm sau cô sẽ hận anh bấy nhiêu. Nhưng lúc này cô nhận ra, trong cô chẳng còn cảm xúc gì đối với bọn họ, cô chỉ muốn trở thành người xa lạ, vĩnh viễn không gặp, không nhìn thấy, không nói chuyện, không liên quan nữa...

Con gái cô hiện giờ rất tốt, cô cũng đang sống rất tốt, Hạ Nhượng Tâm của trước kia đã chết rồi, vậy thì cứ để cho mọi hận thù chết theo đi.

Cô cầm chiếc áo đến quầy thu ngân, cô còn có rất nhiều việc phải làm, lát nữa phải đi mua thức ăn, nếu chậm trễ Cao Dật sẽ đói bụng mất, nếu không giờ nghỉ anh sẽ lái xe về nhà ăn cơm cùng cô.

Cô mới đi được một bước, liền bị một người ngăn lại, người này thậm chí còn che khuất lối đi phía trước bao gồm cả ánh sáng của cô nữa.

"Nhượng Tâm, là em, là em đúng không?" Giọng nói trầm tĩnh của người đàn ông vang lên, dường như có thể nghe ra được sự bất ngờ và vui mừng ở trong đó, Hạ Nhượng Tâm ngẩng đầu lên, gương mặt của Sở Luật hiện ra tròn vẹn trong tầm mắt cô.

"Xin hãy tránh ra, tôi còn có việc." Trong giọng nói của cô chẳng có chút kích động nào, cô có thể cảm nhận rõ ràng, ngoài Sở Luật vẫn còn ánh nhìn đầy thù hận của người phụ nữ như muốn thiêu cháy cô.

Sở Luật mỉm cười, muốn tìm kiếm dấu hiệu nào đó trong mắt cô, là yêu hay là hận, nhưng hình như anh sai rồi, trong sắc mặt cô ngoài sự bình tĩnh thì cái gì cũng không có.

"Mời anh nhường đường cho tôi đi." Hạ Nhượng Tâm lên tiếng nhắc nhở một lần nữa, bọn họ là người đứng, anh không nên chặn đường cô.

Sở Luật thần thờ không thể nói gì thêm, đành buông tay Hạ Nhượng Tâm, đứng qua một bên để cô ra ngoài, nhưng ánh mắt anh vẫn không thể rời khỏi cô, cứ như vậy nhìn theo bóng lưng cô rời đi, mấy tháng không gặp mà cô đã thay đổi thật nhiều, đã bắt đầu có da có thịt một chút, dường như gần đây cô sống rất tốt, nhưng cuộc sống của anh thì không ổn chút nào, anh luôn nhớ tới cô, thậm chí còn quên đi sự tồn tại của Lý Mạn Ny.

"Luật, quần áo ở đây chẳng đẹp gì cả, chúng ta đi sang gian hàng khác được không?" Lý Mạn Ny vội vã đi tới nắm lấy cánh tay Sở Luật, trong mắt không khỏi hoảng loạn và sợ hãi.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây, đứa trẻ kia chưa chết sao? Sao cô ta lại tới đây? Cũng không có biểu hiện điên cuồng nào, đáng lẽ cô ta phải phát điên rồi, phải suy sụp rồi, phải... chết rồi mới đúng!

Sao cô ta lại có thể thản nhiên như vậy?

Nhưng điều khiến cho Lý Mạn Ny lo sợ hơn cả không phải là sự thay đổi của Hạ Nhượng Tâm, mà là thái độ của Sở Luật, anh không những gọi tên cô ta, trong ánh mắt anh nhìn theo cô ta còn đầy sự chờ mong như vậy.

"Luật, chúng ta đi gian hàng khác có được không?" Lý Mạn Ny cười gượng gạo nói, nhưng Sở Luật vốn dĩ không để vào tai lời nói của cô hay chú ý tới phản ứng của cô, trong ánh mắt, trong trái tim và cả tâm hồn anh lúc này chỉ có duy nhất một người phụ nữ là Hạ Nhượng Tâm đang tồn tại.

Anh áy náy lâu như vậy, hối hận lâu như vậy, dằn vặt lâu như vậy, anh có rất nhiều điều muốn nói với cô, cho đến lúc này khi cô đang đứng ngay trước mặt anh, anh thực sự không thốt nên lời, tài ăn nói của anh, những thủ đoạn đàm phán của anh, tất cả đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 424

Hạ Nhượng Tâm chỉnh lại túi xách, chuẩn bị còn đi mua những thứ khác, cô quay người bước đi, hàng mi khẽ run rẩy, vẫn là sự thương cảm nhàn nhạt, trong lòng cô không cách nào phủ nhận, đối diện với quá khứ thê thảm tới tan nát cõi lòng ấy, đau vẫn thật đau, thực sự không thể quên đi trong một sớm một chiều, những vết thương vẫn còn đó, cô có thể bỏ qua cho bọn họ, nhưng lại không thể quên đi nỗi đau còn lại.

Quá khứ, tất cả cũng chỉ còn là quá khứ, hiện tại cô sống rất tốt, vô cùng tốt.

Cô sợ hãi mỗi một chút, đi về phía trước, chỉ cần rời xa thế giới của anh cô mới có thể được hạnh phúc. Cuối cùng cô cũng hiểu ra rằng, yêu anh chính là

bất hạnh, nếu sớm biết cô mất 4 năm chặt vật đau khổ lẫn lộn, còn trả giá đại giới bằng 1 cánh tay thì cô đã không yêu anh rồi.

Sở Luật nhìn Hạ Nhược Tâm đang càng lúc càng rời xa mình, trên mặt âm u không một tia sáng, anh đột nhiên gạt tay Lý Mạn Ny ra, sai bước đi tới.

Anh không nói không rằng đi tới nắm chặt lấy tay Hạ Nhược Tâm, sợ nhất rằng chỉ cần buông tay cô sẽ lại biến mất.

"Anh có chuyện muốn nói với em." Anh không quan tâm đến sự cự tuyệt của cô, một mực kéo cô ra thang máy, mặc cho Lý Mạn Ny đứng đó một mình, hứng chịu mọi thứ, từ ánh mặt trời quắc của đám người xung quanh đến sự xấu hổ vì bị chỉ trích.

Bất kể trong hoàn cảnh nào, một người đàn ông dám bỏ rơi vợ mình cùng rời đi với một người phụ nữ khác, đối với vợ anh ta mà nói chính là nhục nhã, Lý Mạn Ny cúi đầu, ánh mắt vô cùng đáng sợ, cô cũng đi xuống thang máy, trái tim cô như vừa rớt xuống vực sâu lạnh lẽo.

Điều mà cô lo sợ nhất có phải sắp xảy ra không? Có phải cô sắp mất đi tình yêu mà cô luôn cẩn thận bảo vệ, thậm chí không từ thủ đoạn nào để có được?

Tay Hạ Nhược Tâm bị Sở Luật nắm chặt, cô cau mày nhìn anh, "Sở Luật, buông tay ra, tôi với anh không còn quan hệ gì nữa." Sở Luật vẫn không chịu buông tay.

"Không có quan hệ gì sao? Hạ Nhược Tâm, em đừng quên chúng ta là vợ chồng." Lòng ngực Sở Luật đập phồng, anh đang tận lực để giọng nói của mình được bình tĩnh.

"Vợ chồng?" Lời này mà anh cũng dám nói, cô dùng sức thoát khỏi bàn tay anh, "Sở Luật, anh đừng quên anh đã kết hôn rồi, vợ anh tên là Lý Mạn Ny chứ không phải là Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm sớm đã không còn bất cứ quan hệ gì với nhà họ Sở các người rồi."

Gương mặt Sở Luật dần trở nên trắng bệch, đúng, đây là sự thật mà anh không thể thay đổi được.

"Tại sao em không nói cho anh biết?" Sở Luật giật mạnh tấm bùa hộ mệnh trên cổ xuống, anh mạnh tay đến mức để lại trên cổ mình một vết đỏ dài.

"Nói cho anh cái gì?" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay mình, không biết có bị lưu lại dấu vết gì không, cô không muốn Cao Dật biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, rằng cô đã gặp loại người gì.

Sở Luật đưa tay ra, trong lòng bàn tay anh là một tấm bùa hộ mệnh rất nhỏ. Chính là tấm bùa mà Hạ Dĩ Hiên đã đeo trên cổ hai mươi mấy năm, làm bằng gỗ, lúc còn mới hẳn trông rất tinh xảo, nhưng bây giờ góc cạnh đã bị mòn hết, còn mang theo hơi ẩm của người đàn ông.

Nó vốn dĩ thuộc về Hạ Nhược Tâm.

Cô nhìn nó, trong trí nhớ của cô, còn có lời hứa của anh với cô ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 425

Hạ Nhược Tâm nhìn tấm bùa trong tay anh, mắt hơi đỏ lên, cái này là của Hạ Dĩ Hiên, không đúng, là của Sở Luật, nhưng nó chưa bao giờ thuộc về Hạ Nhược Tâm, hóa ra, anh đã biết, nhưng biết rồi thì có ích gì, đã quá trễ rồi, trễ hơn 20 năm, bây giờ nói tới còn nghĩa gì sao?

"Tại sao không nói cho anh biết, em mới chính là cô bé anh gặp ngày đó, tại sao không nói với anh tấm bùa hộ mệnh này là của em?" Sở Luật siết chặt nắm tay, tấm bùa cắm thật sâu vào bàn tay anh.

"Còn anh thì sao?" Hạ Nhược Tâm nhìn anh, ánh mắt mờ mịt cái gì cũng không nhìn ra được, "Anh đã nói sẽ quay lại tìm tôi, nhưng người anh tìm chẳng qua chỉ là Hạ Dĩ Hiên mà thôi."

"Không phải, mười mấy năm nay, nếu không phải nhìn thấy tấm bùa trên người Hạ Dĩ Hiên, anh sẽ không nhận sai người." Sở Luật vội vàng giải thích, người đàn ông đang xúc động lúc này không còn là chủ nhân máu lạnh vô tình của tập đoàn Sở Thị, nắm giữ tài phú cả thiên hạ này - Sở Luật nữa, mà là người đàn ông muốn chuộc lỗi mà thôi, anh đã làm ra quá nhiều chuyện sai lầm, không biết có còn cơ hội vãn hồi hay không, phải làm thế nào để bù đắp?

"Đừng nói nữa, tất cả đã qua rồi." Hạ Nhược Tâm chớp chớp mắt, ngược mắt nhìn lên, bất kể tôi có phải là người mà anh muốn tìm hay không, người anh yêu sẽ chỉ là một mình Hạ Dĩ Hiên mà thôi, cứ cho rằng lúc ấy tôi nói cho anh biết anh có tin không? Khóe môi cô lúc này nhếch lên đầy khổ sở cùng châm chọc.

Biết, biết rồi thì sao, có thể làm được gì nữa, chuyện gì nên hay không nên xảy ra đều đã xảy ra hết rồi, cô vì yêu anh mà đã trả giá quá nhiều, cô cũng không còn thứ tình cảm đó với anh nữa.

"Em đừng đi." Sở Luật bước lên, "Anh biết anh sai rồi, anh xin lỗi em." Một Sở Luật trước nay cao cao tại thượng chưa bao giờ hối hận, chưa bao giờ phải cúi đầu trước bất kỳ điều gì, anh là một là duy nhất, ai cũng không để vào mắt, nhưng lần này, anh thấp giọng xuống nước, để nói lời xin lỗi với một người phụ nữ, bởi anh thực sự đã sai rồi.

"Anh không thể vấn hồi được quá khứ, cũng không thể bù đắp hết được những tổn thương đã gây ra cho em, nhưng anh còn có cả nửa đời sau, anh sẽ dùng tất cả để bù đắp cho em, chỉ cần em cho anh thêm một cơ hội, tất cả còn chưa muộn mà."

Anh vui mừng vì anh đã biết mọi chuyện, vui mừng vì anh vẫn có thể tìm được cô, bọn họ chẳng qua chỉ bỏ lỡ 4 năm mà thôi, bọn họ còn rất nhiều lần 4 năm nữa.

"Tất cả, bao gồm cả 4 năm hôn nhân của anh sao?" Hạ Nhược Tâm buông lỏng tay mình, nếu là 4 năm trước anh nói với cô những lời này, nhất định cô sẽ hạnh phúc muốn chết, nhưng hiện tại hạnh phúc của cô chính là để anh chết đi.

Sở Luật gạt đầu, "Anh bằng lòng." Anh nguyện cho cô tất cả. Chỉ cần cô muốn, điều gì cũng được. Bây giờ anh chỉ muốn giữ cô lại, sự hận thù ngày trước mà không cách nào quên được, không phải cũng là một loại tình yêu sao?

"Vậy cô ta thì sao?" Hạ Nhược Tâm chỉ ra phía sau lưng anh, "Anh sẽ làm gì với cô ta?"

Sở Luật hơi sững sốt, anh xoay người, là Lý Mạn Ny mặt mày nhợt nhạt vừa tới không hề đúng lúc, đôi mắt anh tối đen phức tạp, Lý Mạn Ny đang không ngừng run rẩy, cô muốn biết câu trả lời, nhưng cũng sợ câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 426

Cô thì sao, phải làm gì với cô đây? Cô không phải người người lạ, mà là vợ của Sở Luật anh! Hiện tại anh đang làm cái gì, bằng lòng trao hôn nhân cho một người phụ nữ khác, vậy Lý Mạn Ny coi là cái gì?

"Anh sẽ làm gì với cô ta, lẽ nào sẽ giống như anh đối với tôi 4 năm trước vậy, để một người đàn ông leo lên giường cô ta, để cô ta thân bại danh liệt ly hôn với anh, để anh hoàn toàn thân nhiên cưới một người phụ nữ khác. Hay anh một lần nữa ham của lạ, muốn tôi - một con điểm làm người tình của anh?"

Hai chữ đó anh đã nói với cô không biết bao nhiêu lần, cô đã không còn cảm giác gì nữa rồi.

Cô vừa dứt lời, đôi môi Sở Luật khẽ run rẩy, Lý Mạn Ny đằng sau thì lão đảo như muốn ngã, anh không thể làm vậy với cô, không được, cô không muốn làm một Hạ Nhược Tâm thứ hai, cô vội vàng đi tới túm chặt lấy áo Sở Luật, gương mặt vốn điềm đạm đáng yêu giờ đây đầm nước mắt, làm trời sạch lớp trang điểm tí mỉ của cô.

"Luật.." Cô gọi tên anh, nhưng trong đôi mắt u ám của anh chỉ có hình bóng của duy nhất một người, cô biết sự việc ngày đó là anh làm, anh cũng không thể nào chối bỏ, vì đó là sự thật, lúc này anh đang phải trả giá cho nó.

"Có người thích làm kẻ thứ ba, có người thích phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người khác, nhưng tôi thì không." Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt mở miệng, ôm lấy tay trái của mình, bọn họ có nhận ra không? Sự việc 4 năm trước như đang được tái hiện lại, chẳng qua đối tượng đã chuyển thành người khác, nhưng cô không có hứng thú, cũng chẳng buồn chăm chú.

Sắc mặt Lý Mạn Ny hết xanh rồi lại trắng, giống như vừa bị tát mạnh một cái, đúng vậy, đã nhiều năm như vậy, ngày đó Sở Luật xử lý mọi chuyện gọn ghẽ, hoàn mỹ, nhưng trong lòng công chúng cô vẫn không tránh được cái danh kẻ thứ ba.

"Tôi bây giờ sống rất tốt." Hạ Nhược Tâm nhìn thẳng Sở Luật mỉm cười, có những thứ đã làm mất rồi thì vĩnh viễn sẽ không tìm lại được nữa. "Tôi đã nợ anh những gì tôi cũng trả hết rồi, bằng thân thể của tôi, 4 năm của tôi, tất cả của tôi, tôi muốn hận anh, nhưng tôi cũng không còn yêu anh nữa."

Nói xong cô dứt khoát quay người bước đi, không hề nhìn thấy sự đau khổ lóe lên trong mắt Sở Luật, tất cả mọi người đều cho rằng Sở Luật là người không có trái tim, không biết đau tim là gì, trước kia anh không biết, nhưng giờ anh đã đang cảm nhận trọn vẹn nỗi đau đó rồi.

Anh không đuổi theo cô, vì anh không có tư cách, vì người phụ nữ đang đứng cạnh anh mới là vợ anh. Thứ mà cô muốn, bây giờ anh không thể cho nổi nữa.

Anh đặt tay lên ngực mình, nơi này rất đau, gần đây anh mới cảm nhận được nỗi đau đó, trái tim anh đau đớn vì một người phụ nữ, nhưng có lẽ nó vẫn luôn âm ỉ ở đó 4 năm rồi.

"Luật, tại sao, không phải anh rất hận cô ta sao? Không phải anh đã nói anh chẳng qua chỉ muốn trả thù cô ta sao? Tại sao, bây giờ anh lại đối với cô ta

như vậy, trước kia dường như cô ta đã nợ anh cả thế giới, nhưng bây giờ, giống như, chính anh mới nợ cô ta cả thế giới vậy."

Lời nói của Lý Mạn Ny lúc này thật chói tai, khiến Sở Luật hồi phục tinh thần.

"Em muốn biết sao?" Anh không hề đẩy tay Lý Mạn Ny, chỉ lạnh nhạt hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 427

"Em muốn biết?" Sở Luật không gạt tay Lý Mạn Ny ra, chỉ lạnh nhạt hỏi.

Lý Mạn Ny sững sốt, cô không đồng ý hay từ chối, cơ thể lại run rẩy không ngừng.

"Em yên tâm, anh sẽ không làm lại chuyện đó lần thứ hai đâu, em không cần phải lo lắng anh sẽ làm gì em." Sở Luật kéo tay cô đi về phía trước.

Lý Mạn Ny cũng cố gắng đuổi kịp, cô sợ rằng chỉ cần chậm một chút thôi anh sẽ biến mất.

Nhưng thực ra, cô đã mất anh rồi.

Trong một nhà hàng, Sở Luật uống cạn một ly rượu, ánh mắt tối đen, sâu không nhìn thấy đáy, anh đặt ly xuống, nhìn người phụ nữ ngồi đối diện mình.

"Những gì em muốn biết anh đã nói hết rồi, em còn thắc mắc gì nữa không?"

Sắc mặt Lý Mạn Ny vô cùng khó coi, bàn tay đặt trên đùi siết chặt, anh nói người anh tìm vốn dĩ không phải Hạ Dĩ Hiên mà là Hạ Nhượng Tâm, tất cả chỉ là hiểu lầm, anh còn nói người anh yêu vốn phải là Hạ Nhượng Tâm, còn Hạ Dĩ Hiên vốn được cho là đã chết lại không hề chết, rằng anh đã hận sai người rồi.

"Vậy bây giờ, anh định thế nào?" Lý Mạn Ny trầm giọng nói, còn có sự tuyệt vọng không thể che giấu, sao lại có thể như thế này, người mà anh tìm kiếm lại là Hạ Nhượng Tâm, vậy cô phải làm thế nào để giữ được anh, bảo vệ được hôn nhân, bảo vệ được gia đình của mình đây?

"Cứu vãn." Sở Luật thẳng thắn nói, lạnh lùng và kiên định.

"Vậy còn em thì sao?" Lý Mạn Ny thất vọng hỏi anh, anh muốn cứu vãn mối quan hệ với một người phụ nữ khác, vậy còn người vợ là cô sẽ ra sao đây? Chẳng lẽ anh muốn cô ngoan ngoãn nhường lại vị trí Sở phu nhân này cho người vợ trước của anh, sau đó sẽ chúc phúc cho hai người sao?

Cô không làm được, vĩnh viễn không làm được, cô nỗ lực 4 năm nay, bất kể chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ không hết hy vọng, muốn cô buông tay trừ phi cô chết.

Sở Luật lại uống cạn một ly rượu khác, lúc này anh không phải đang đàm phán, anh chỉ đơn giản là nói cho cô biết mọi chuyện, còn những việc sau đó anh chưa hề nghĩ tới.

"Anh đã nói rồi, anh sẽ chẳng làm gì em cả." Sở Luật trầm mặc nói, anh chưa bao giờ thực sự lo nghĩ về cô, bọn họ là cùng một loại người, có thể không từ một thủ đoạn nào để có được cái mình muốn, cũng có thể vô si tính toán bất kỳ kẻ nào, người như vậy sao có thể dễ dàng buông ta đây.

Cánh môi Lý Mạn Ny run rẩy.

"Hạ Dĩ Hiên là người anh yêu lắm, còn Hạ Nhượng Tâm mới là tình yêu đích thực của anh, vậy em, Lý Mạn Ny này là cái gì đối với anh, anh nói đi!" Lý Mạn Ny đặt hai tay lên bàn, dùng sức siết chặt.

Sở Luật đặt ly rượu xuống, đứng lên nắm lấy tay cô, "Về thôi, muộn rồi, mai anh còn phải đi làm."

Anh không muốn trả lời, anh vốn dĩ không thể trả lời được, Lý Mạn Ny cũng không buồn g tha cho anh, cô muốn biết cô có địa vị gì trong lòng anh, cô có ý nghĩa như thế nào với anh.

"Em là vợ anh." Sở Luật thu tay về rút túi quần, anh từng có hai người vợ, một người đã hứng chịu tất cả sự tàn nhẫn của anh, một người thì có được tất cả tình yêu thương của anh, thực sự mà nói, cô may mắn hơn người nợ rất rất nhiều.

Tất cả đều là lỗi của anh, anh sẽ tìm một con đường toàn vẹn nhất, nhất định anh sẽ không phạm sai lầm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 428

"Vợ? Em chỉ là vợ của anh?" Lý Mạn Ny mỉm cười bí ai, hóa ra ngoại trừ điều này, cô chẳng là cái gì trong lòng anh cả, cô muốn nhìn thấy tình yêu trong mắt anh, chỉ một chút thôi cũng được, nhưng đôi mắt anh quá u ám, cô chẳng nhìn ra được điều gì cả, hóa ra, 4 năm, 4 năm nay, cô chưa bao giờ chạm được vào trái tim anh.

Cô vội vàng lau nước mắt, nhanh chân đi tới ôm lấy cánh tay anh, cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi, "Đúng rồi, chúng ta về thôi." Anh nói đúng, cô chính là vợ anh, không một người phụ nữ nào có thể phá hủy hạnh phúc gia đình của cô, bất kể là ai cũng chỉ là kẻ thứ ba mà thôi.

Xe dừng lại trước cửa nhà họ Sở, Sở Luật và Lý Mạn Ny một trước một sau đi vào, ngay cả người giúp việc cũng cảm nhận được sự kỳ quái giữa bọn họ.

"Luật..." Lý Mạn Ny vội vàng bước tới ôm hông anh từ phía sau, "Luật, không có cô ta, chúng ta cứ sống thế này không phải rất tốt sao? Em sẽ là một người vợ tốt của anh, và lại, anh không nhận ra sao, cô ta không yêu anh, cô ta không thể lại yêu anh được nữa."

Sở Luật cứng đờ người, gỡ tay Lý Mạn Ny ra, "Dạo này anh rất bận, anh sẽ nghỉ ngơi trong phòng làm việc, nếu không có việc gì quan trọng thì đừng gọi anh." Anh đi thẳng về phía trước, bỏ mặc Lý Mạn Ny đang không ngừng lắc đầu.

"Thật đó, hai người không thể nào đâu, bắt đầu từ thời khắc anh lựa chọn bỏ mặc đứa bé kia, hai người đã không thể..." Lời nói của cô bị tiếng đóng cửa thật mạnh của Sở Luật cắt ngang.

"Có một số chuyện có thể tha thứ được, nhưng cũng có chuyện không thể nào tha thứ được, Luật, anh vĩnh viễn sẽ không biết được anh từng có một đứa con gái, anh đã giết đứa bé đó, anh cho rằng cô ta sẽ bỏ qua cho anh sao?"

"Không thể nào, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, chúng ta sẽ sinh con, Hạ Nhược Tâm đừng hòng cướp được anh khỏi em."

Cô nói, khóe môi nhếch lên, "Không một ai có thể cướp anh đi, không một ai."

Sở Luật tự nhốt mình trong phòng làm việc, bàn tay không ngừng xoa bóp cái trán, sắc mặt ảm đạm, anh từ trước đến nay chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Ngồi xuống ghế, anh mở ngăn kéo, lấy các hạt ngọc trai ra, vụng về cầm một chiếc kim khâu lên, có lẽ từ khi ra đời tới giờ đây là lần đầu tiên anh cầm kim khâu.

"Ui da..." Anh kêu lên một tiếng, ngón tay bị kim đâm vào đau nhói, có giọt máu thật to rỉ ra, anh vội vàng cho ngón tay lên miệng, nhàn nhạt ngửi thấy mùi máu tanh.

Từ lúc bắt đầu tới giờ ngón tay anh đã bị đâm phải mười mấy lần.

Anh lại cầm kim lên, nhúu mày chăm chú, tỉ mỉ khâu từng viên ngọc trai một. Ở trên phương diện làm ăn, anh là một cao thủ đàm phán. Ở công ty, anh là chủ nhân tập đoàn Sở thị mà mọi người phải kính sợ. Ở trên thương trường, anh được biết là một nhân vật tầm cỡ khét tiếng. Nhưng ở trước chiếc kim may bé xíu này, anh chỉ là một kẻ ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 429

Có lẽ anh vẫn luôn là một kẻ ngốc. Anh cho rằng bản thân rất thông minh, có thể tính toán được tất cả, nhưng có một điều quan trọng nhất là anh quên mất, rằng anh cũng là con người, cũng có cảm tình.

Nếu năm đó anh biết dừng lại đúng lúc, có lẽ chuyện đã không đến mức này.

Lại có thêm một giọt máu rỉ xuống lòng bàn tay anh, hóa ra ngón tay vừa có thêm một vết đâm nữa, dưới ánh đèn lò mờ, đồng tài liệu vẫn được xếp thành 2 chồng một bên bàn làm việc.

Mà trước mặt anh chỉ có đúng một chiếc hộp, bên trong là các hạt ngọc trai rất nhỏ, lỗ khâu thành chuỗi cùng rất khó nhìn thấy được.

Vậy mà anh vẫn rất chăm chú tỉ mẩn xâu từng hạt một, một tay anh đã phá hủy hạnh phúc của cô, nhưng anh sẽ trả lại tất cả cho cô, bằng bất cứ giá nào.

Lý Mạn Ny đứng ngây ngốc trong phòng khách, bắt lực nhìn cánh cửa phòng anh đóng chặt, sự dịu dàng vốn có nay đầy hàn sương, cô quay người, tự nhốt mình vào trong một căn phòng khác.

Hai cánh cửa, hai người trong hai căn phòng, hai thế giới, đây chính là lí do mà bọn họ không thể lại gần nhau được nữa.

"Nhược Tâm?" Cao Dật gõ nhẹ xuống bàn, mà người phụ nữ ngồi đối diện anh vẫn ngẩn cả người, mà từ khi cô trở về cũng là bộ dáng này. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, cũng nửa tiếng rồi, không biết đang suy nghĩ cái gì mà như người mất hồn vậy?

"Nhược Tâm?" Anh gọi một tiếng nữa, thỉnh thoảng cô vẫn gấp com bó vào miệng, một bát com nhỏ này cô ăn nửa tiếng rồi vẫn chưa hết.

Anh thực sự không biết đến sáng sớm mai liệu cô có ăn xong không, một bữa com chưa bao giờ kéo dài như vậy.

Anh vươn tay cầm lấy đôi đũa của Hạ Nhược Tâm, lúc này cô mới hồi phục tinh thần, quay qua nhìn chăm chăm tay mình.

"Sao đũa của em lại ở trong tay anh?" Cô nhìn đôi đũa trong tay anh rồi lại nhìn bàn tay trống không của mình.

"Em nhìn bát com của em xem, em đã ăn mất bao nhiêu lâu rồi, Tiểu Vũ Điểm còn ăn com xong xuôi rồi còn em lại chưa, sao vậy, trong com có cát hay thuốc độc thế?"

Cao Dật nhướn mày, đặt lại đôi đũa vào tay Hạ Nhược Tâm

"Ôi em quên mất." Cô vội vàng bung bát com lên, bàn tay có chút cứng đờ, quả nhiên bát com vẫn đầy nguyên, cô đang suy nghĩ một chuyện đến mức xuất thần, thậm chí quên cả ăn com.

Tiểu Vũ Điểm tròn mắt tò mò, nghiêng đầu nhìn cô, "Mẹ, hôm nay com rất ngon, con đã ăn rất nhiều." Cô bé cầm bát com của mình lên, bên trong quả nhiên một hạt com cũng không còn, mẹ cô bé đã dặn dò không được bỏ phí lương thực.

"Tiểu Vũ Điểm ngoan, đi làm bài tập đi con." Anh xoa đầu Tiểu Vũ Điểm, anh có một số chuyện muốn nói với Hạ Nhược Tâm, anh có ngốc cũng nhìn ra cô đang có tâm sự.

"Vâng." Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn gật đầu, nhảy xuống ghế, rồi chạy vào phòng mình, cô bé thực sự có rất nhiều bài tập phải làm, một mình cô bé cũng có thể tự hoàn thành được.

"Nhược Tâm" Tiểu Vũ Điểm vừa đi khỏi, Cao Dật liền đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, "Nói cho anh nghe, em đang làm sao vậy, có phải hôm nay đã xảy ra chuyện gì đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 430

Trên vai có sự ám áp, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu lên, một lúc lâu sau mới lắc đầu, "Không có chuyện gì." Mỉm cười tự nhiên, cô vừa nhận ra cô không phải là người có thể che giấu tâm sự của mình tốt cho lắm.

Nhất là khi ở trước mặt Cao Dật, mà cô thì chưa từng lừa gạt anh.

"Em đừng giấu anh, em đã gặp phải người nào khiến em không thoải mái như vậy?" Khả năng quan sát của Cao Dật rất tốt, nhìn qua có thể biết được Hạ Nhược Tâm có chút mất tự nhiên.

Rõ ràng cô đang giấu diếm điều gì đó, mà cô vốn không biết nói dối, trên gương mặt và cả trong ánh mắt liền có thể nhìn ra được là cô nói dối.

Lòng ngực Hạ Nhược Tâm cảm thấy vô cùng khó chịu, cô trầm mặc cúi đầu, giữa cô và Sở Luật đã kết thúc, chỉ là cô không hề nghĩ tới mọi chuyện sẽ chuyển biến theo hướng như vậy, người đàn ông kia nói đã biết sai... hay đây chỉ là một âm mưu khác của anh ta, muốn khiến cô phải đau khổ hơn?

Cô từ lâu đã không còn tin anh, nhưng điều này không khỏi khiến tâm trí cô rối loạn, cô không muốn gặp lại anh, thực sự không muốn, bởi anh là ác mộng, là địa ngục của cô.

"Nhược Tâm, nói cho anh biết." Cao Dật ôm lấy gương mặt cô, chỉ là muốn cô mở rộng lòng với anh, cứ như thế này thực sự không tốt, cô sẽ sầu lo tới sinh bệnh mất.

Hạ Nhược Tâm nắm lấy tay anh, bàn tay anh thật ấm áp, cô đang do dự.

"Cao Dật, em chưa bao giờ kể cho anh nghe về quá khứ của em, bây giờ anh có muốn nghe không?" Nhìn gương mặt mãi mãi dịu dàng của Cao Dật, thực sự không muốn giấu anh.

"Anh đã nói rồi, anh cho em thời gian, nếu em đã sẵn sàng thì em có thể nói cho anh." Cao Dật nắm tay Hạ Nhược Tâm, kéo cô đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống, quàng tay qua bả vai cô, anh biết đây sẽ là một câu chuyện thật dài.

Đó có thể là một câu chuyện buồn, bởi anh chưa bao giờ thấy cô thực sự hạnh phúc.

"Anh biết không? Hồi Tiểu Vũ Diễm bị bệnh, có 2 người có tùy tương thích với tùy của con, bàn tay cô đặt trên đùi được Cao Dật nắm lấy, thật ấm áp, như muốn tiếp thêm dũng khí cho cô, chuyện quá khứ cô không muốn nhắc lại, vì nó khổ quá, mệt mỏi và đau buồn.

"Anh đã nghe nói ngày đó có một người đàn ông họ Sở đồng ý hiến tùy, nhưng đột nhiên anh ta lại xuất ngoại?" Anh nhều mày có chút bất bình, anh không thể hiểu nổi có chuyện gì lại quan trọng hơn sinh mệnh của một đứa trẻ, nếu anh không xuất hiện đúng lúc, thì Tiểu Vũ Diễm đã không còn nữa, lúc đó sức khỏe cô bé đã quá suy yếu, chỉ e không còn bao nhiêu thời gian nữa.

"Đúng vậy." Hạ Nhược Tâm gật đầu, trong mắt có chút xa xăm, "Anh ta tên là Sở Luật, là chủ nhân của tập đoàn Sở thị, và là ba ruột của Tiểu Vũ Diễm." Cảm giác bàn tay đang nắm tay mình siết chặt, mà Cao Dật vẫn im lặng, kiên nhẫn lắng nghe cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 431

"Khi đó, em mới có 4 tuổi, em và con gái nhà họ Hạ đều có cùng ngày sinh nhật, chẳng qua trong mắt bọn họ chỉ có một mình Hạ Dĩ Hiên mà quên mất em, ngày hôm đó, em đã gặp một bé trai, cậu ta đã đưa cho em một tấm bùa hộ mệnh..."

Cô nói rất chậm, nói kỹ càng về cuộc sống của cô ở nhà họ Hạ, không có mấy sự oán trách hay thống khổ, vì mọi chuyện đều đã qua rồi.

Cô nói đến việc Hạ Dĩ Hiên chết, nói đến cuộc hôn nhân trả thù, nói đến Sở Luật giả tình giả nghĩa, cuối cùng nói tới hoàn cảnh cô sinh hạ Tiểu Vũ Diễm, một mình nuôi con, sau đó sống cuộc sống kham khổ.

"Tiểu Vũ Diễm bị bệnh, bệnh rất nặng, em cần tiền, cần rất nhiều tiền, em biết đó là căn bệnh không thể coi thường, con không phải là em để có thể đi bán máu lấy tiền, kể cả khi em có bán sạch máu của mình cũng không thể kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy."

Hạ Nhược Tâm tiếp tục nói, thỉnh thoảng có vài giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay cô.

"Em đi tìm mẹ em, bà nói Tiểu Vũ Diễm của em là đồ con hoang, chết là đáng đời, bà không muốn cứu em, cũng không muốn cứu con gái em, em đã đi tìm Sở Luật, vợ của anh ta lại dùng mọi cách ngăn cản em"

"Em biết, bọn họ không muốn Tiểu Vũ Diễm của em sống sót, bọn họ đều nói con là đồ con hoang, nhưng con không phải như vậy, con là bảo bối của em, là con gái em. Cho nên, cuối cùng em chỉ có thể bán mình, ở đó em đã gặp Trầm Vi, em bắt đầu phải tiếp rượu, cho dù người ta có bắt nạt coi thường em, em chỉ có thể nhẫn nhịn, bởi không ai có thể giúp em, không ai có thể cứu Tiểu Vũ Diễm, em phải cứu con, nhất định phải cứu con."

"Sau đó em biết được Sở Luật có tùy tương thích với Tiểu Vũ Diễm, lúc đó em thực sự cảm thấy mình như được sống lại, em có thể chịu đựng bị anh ta làm nhục, bị anh ta coi thường, anh ta có thể gọi em là con điếm, có thể không ai coi em là con người, chỉ cần anh ta có thể cứu Tiểu Vũ Diễm, em sẽ làm tất cả."

"Chẳng qua anh ta không hề muốn, bởi vì vợ của anh ta có thai, cô ta không muốn để cho anh ta đi cứu con em, em đi tìm cô ta, cầu xin cô ta nhưng cô ta chỉ nói anh ta hận em, cho nên đến cả con gái em anh ta cũng hận, nếu con thực sự là con ruột của anh ta, nếu con không chết anh ta sẽ bóp chết con."

"Khi đó, em đã vô cùng tuyệt vọng, em cứ ngỡ Tiểu Vũ Diễm của em sẽ chết, cứ ngỡ con sẽ chết..." cô gắng nín khóc, Cao Dật dịu dàng giúp cô lau nước mắt, cô chỉ cảm thấy mi mắt nặng trĩu không mở ra được.

"Anh biết không?" mắt cô đang khóc nhưng miệng lại mỉm cười, "Nếu như không có anh, có lẽ em và Tiểu Vũ Diễm đã không còn tồn tại trên đời, cũng sẽ không có ai biết đến mẹ con em, nói không chừng, ngay cả người nhặt xác cho em cũng không có."

"Anh biết, anh biết." Đôi mắt Cao Dật vẫn đỏ, anh cho rằng cô cuộc sống cô không hề dễ dàng, chỉ là không ngờ cuộc sống của cô còn tệ thảm hơn cả tưởng tượng của anh, một mình sinh ra Tiểu Vũ Diễm, là bác sĩ, anh biết việc này nguy hiểm và đầy đau đớn đến mức nào.

"Nhược Tâm, không sao, không sao đâu." Anh ôm chặt người phụ nữ đã chịu đựng sự đau khổ tột cùng này vào lòng, trước kia muốn biết chuyện của

cô, nhưng nghe xong anh lại thấy hối hận biết bao, bởi để cô nói ra không khác gì bắt cô phải sống lại quá khứ mà cô không muốn đối mặt, anh biết so với lời nói, hiện thực cô phải trải qua còn khắc nghiệt, đáng thương và thiệt thòi hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 432

Hạ Nhược Tâm nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, ưu tư trong mắt cũng bắt đầu vơi đi, cô mỉm cười, khóe mắt vẫn còn long lanh nước mắt, "Hôm nay em đã gặp lại anh ta, anh ta nói với em, anh ta đã biết cô bé mà anh ta gặp hồi còn bé chính là em, anh ta nói muốn bù đắp cho em, rằng em muốn gì cũng được, nhưng em thì có thể muốn gì đây?"

"Em sợ, biết đâu đây lại là một âm mưu khác của anh ta, có khi nào anh ta sẽ làm Tiểu Vũ Diễm bị tổn thương không?"

Cao Dật ôm vai Hạ Nhược Tâm, nhẹ nhàng vỗ về, "Không phải sợ, có anh ở đây, anh sẽ không để bất kỳ chuyện gì xảy đến với mẹ con em." Trên mặt anh chưa bao giờ tồn tại sự rét lạnh như lúc này, người mà Cao Dật muốn bảo vệ, không một kẻ nào có thể làm tổn hại, bất kể là Tiểu Vũ Diễm hay Hạ Nhược Tâm.

"Cao Dật, em sợ, em rất sợ." Hạ Nhược Tâm níu chặt lấy áo Cao Dật, càng nghĩ càng kinh hãi, người đàn ông kia càng bày tỏ sự chân thành, thái độ càng khẩn thiết thì cô càng sợ hãi.

Cao Dật đặt cằm lên đỉnh đầu Hạ Nhược Tâm, ôm cô chặt hơn một chút, "Hãy tin anh, Nhược Tâm, em sẽ không để mẹ con em có chuyện." Vòng tay của anh vẫn ấm áp như vậy, mang lại cho cô cảm giác an tâm, Hạ Nhược Tâm chậm rãi nhắm mắt, cô tin anh.

"Được rồi, Nhược Tâm, hãy quên những chuyện trước kia đi, chúng ta vẫn sẽ sống như trước kia, anh ta là anh ta, em là em, hai người sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa." Giọng nói của Cao Dật vô cùng ôn hòa truyền vào tai Hạ Nhược Tâm, ấm áp như gió xuân, nước mắt trên mặt cô cũng đã khô đi.

Cao Dật khẽ nâng mắt, bên trong ánh mắt ẩn ẩn sát khí.

Bọn họ cũng không biết, một cánh cửa nhỏ vừa khép lại.

Tiểu Vũ Diễm xoay người, ôm búp bê trên đầu giường rồi đặt trước mắt mình.

"Mẹ..." Cô nhẹ nhàng gọi Hạ Nhược Tâm một tiếng, trên gò má có chút lãnh đạm, tuy nhìn vẫn rất đáng yêu, nhưng đột nhiên cô bé trở thành một đứa trẻ không dễ tới gần.

Mà bên ngoài, ánh sáng mặt trời dịu dàng chiếu xuống hai người, dường như muốn xua tan đi bầu không khí nặng nề vừa rồi, sự bình tĩnh và an tâm trở về với bọn họ.

Một lúc lâu sau Hạ Nhược Tâm ở trong lòng Cao Dật mới ngẩng đầu lên, Cao Dật vươn tay sửa sang lại cho cô vài sợi tóc bị rối, "Sau này không cho em khóc như vậy nữa, không đẹp tí nào, em đã làm mẹ rồi, phải làm một tấm gương tốt cho Tiểu Vũ Diễm noi theo, đừng để cho con cũng giống như em khóc xấu xí như vậy."

Hạ Nhược Tâm không khỏi bật cười, cô nào có muốn khóc, chẳng qua vừa rồi quá xúc động lại bị anh nhìn thấy.

Đúng rồi, Hạ Nhược Tâm đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng đứng lên, thiếu chút nữa thì ngã, Cao Dật không khỏi toát mồ hôi lạnh, người phụ nữ này không dọa anh đến mức tim muốn nhảy ra ngoài thì không ngủ ngon có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 433

"Cẩn thận một chút!" Anh bị dọa đến toát mồ hôi lạnh.

"Ừ, chờ em một chút." Hạ Nhược Tâm vội vàng đi qua anh, dường như là rất vội, Cao Dật khoanh tay trước ngực ngồi trên ghế sofa, phụ nữ thật là khó hiểu, anh lắc đầu cười, nhưng hấp tấp như vậy so với vừa rồi khóc thì tốt hơn, anh đặt tay lên ngực, cảm giác nơi này vẫn nhói đau.

Nhược Tâm à Nhược Tâm, anh đã khiến trái tim này không còn là của anh nữa rồi, em nói xem phải làm sao đây?

Hạ Nhược Tâm vội vàng tìm cái túi kia, cô không nhớ lúc về nhà đã tiện tay để ở chỗ nào, bây giờ muốn tìm lại không thấy, cô vỗ trán mình, sao trí nhớ của cô giờ lại kém như vậy chứ, hay là già mất rồi?

Cô vào phòng mình, tìm một vòng cũng không thấy, sau đó là phòng Tiểu Vũ Điểm, ngay cả phòng của Cao Dật cũng đã tìm, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu đi ra, thực sự cô không nhớ nổi mình đã để chiếc áo mới mua ở đâu.

"Em đang tìm cái gì, anh giúp em." Cao Dật đứng lên, khó hiểu hỏi cô.

"Một cái túi, màu xanh, em quên mất để đâu rồi." Hạ Nhược Tâm vẫn đặt tay lên trán, vẫn nhớ không ra, lúc đó cô vừa về là đi nấu cơm luôn, vừa nấu cơm vừa ngầy ngẫn cả người, thiếu chút nữa thì cắt phải tay mình, mà chiếc áo kia để ở đâu cô hoàn toàn không có ấn tượng gì.

"Một cái túi màu xanh?" Cao Dật hỏi lại.

"Đúng vậy." Hạ Nhược Tâm gật đầu, cô chỉ nhớ được mỗi màu sắc chiếc túi.

"Có phải là cái này không?" Cao Dật lấy một chiếc túi từ sau lưng mình, cái này vẫn luôn ở trên ghế sofa, anh không biết bên trong là cái gì nên đã đặt sang một bên, sợ ngồi đè lên nó.

"A! Chính là cái đó!" Hạ Nhược Tâm vội vàng lấy lại chiếc túi trong tay Cao Dật, ôm khư khư trong ngực mình, nếu làm mất nó cô sẽ hối hận muốn chết luôn, đây chính là món quà đầu tiên cô tặng cho anh mà.

Đúng rồi, cô mỉm cười với Cao Dật rồi đặt lại chiếc túi vào tay anh.

Thấy cái túi lại trở về với mình, lúc này Cao Dật mới nhận ra được điều gì đó.

"Ý em là, cái này là cho anh?"

"Đúng vậy, em mua cho anh đó." Hạ Nhược Tâm gật đầu, trên mặt ửng hồng có chút mất tự nhiên, đương nhiên cũng có sự mong đợi, không biết anh có thích không, bởi cô không hề có kinh nghiệm trong chuyện này.

Đôi mắt Cao Dật cong lên, dường như anh thực sự rất vui, lần đầu tiên anh nhận được một món quà đặc biệt thế này, không ngờ Nhược Tâm có lòng mua quà tặng anh.

Anh mở túi, bên trong là một chiếc sơ mi màu xám tro nhạt, cô có nhớ việc áo của anh bị rách sao?

"Anh có thích không?" Hạ Nhược Tâm nhìn anh chăm chú, cô vẫn là có chút lo lắng lỡ anh không thích.

"Đương nhiên rồi, anh rất thích màu này." Cao Dật nhẹ nhàng vuốt áo sơ mi, chất vải rất mềm mại, áo màu trắng hoặc có màu sắc đơn giản là kiểu áo mà anh thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 434

"Vậy thì tốt." lúc này Hạ Nhược Tâm mới yên tâm, mưa đất không bằng mưa đúng đồ, mưa đúng đồ không bằng có được tấm lòng, đương nhiên cái này cũng không tính là có được lợi lộc gì.

"Đề anh mặc thử." Cao Dật đứng lên, lập tức cởi nút áo của mình, Hạ Nhược Tâm há hốc miệng, vội vàng quay mặt đi, cái này gọi là hoàn cảnh tề nhị không được nhìn.

"Haha.." Cao Dật bật cười, vào phòng thay áo, anh biết nếu cứ cởi thẳng ra ở đây, cô sẽ còn ngượng chín cả mặt, đã làm mẹ rồi da mặt vẫn mỏng như vậy, đáng yêu y như con gái cô.

Anh vào phòng mặc thử áo sơ mi mới, thật sự vừa vặn, không thừa không thiếu một phân.

Anh ra ngoài dựa lưng vào cửa, "Em đừng lo lắng, anh mặc rất vừa." dáng vẻ thản nhiên vô cùng mê người, người đàn ông này nếu bằng lòng, anh sẽ vĩnh viễn mang lại cho cô cảm giác thoải mái như gió xuân ấm áp, không có bất kỳ sự áp lực nào.

Anh đi tới trước Hạ Nhược Tâm, cúi đầu nhìn chiếc áo, rồi nhìn thẳng vào cô, "Nhược Tâm, đã rất lâu rồi không có ai mua quần áo cho anh, anh thực sự rất vui." Anh vuốt ve gương mặt cô, "Mua quần áo cho anh cả đời này có được không? Em mua, anh sẽ chi trả." Anh cười, có vẻ nửa đùa nửa thật,

nhưng hoàn toàn có thể nhận ra được sự nghiêm túc trong đó.

Hạ Nhược Tâm sững sốt, không biết nên trả lời thế nào.

Thời gian cả đời rất dài, cô không chắc mình có thể làm được hay không.

"Đừng lo lắng, anh sẽ không ép em, anh sẽ cho em thời gian." Trong mắt Cao Dật không khỏi có chút mát mẻ, nhưng vẫn không quên nở nụ cười, anh cho cô thời gian suy nghĩ, bao lâu cũng được.

Anh tin, cô sẽ không để anh đợi quá lâu.

Cô đã chịu nói với anh tất cả, cũng có nghĩa cô đã chấp nhận tin tưởng anh, đây chính là bước ngoặt đầu tiên.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cô nhận ra anh bỏ quên một nút áo chưa cài, cô chủ động giúp anh cài lại, Cao Dật cũng vô cùng phối hợp cúi người xuống, ánh nhìn vẫn luôn ấm áp như mặt trời.

Trên bàn ăn, Tống Uyển thỉnh thoảng vẫn quan sát con trai mình và Lý Mạn Ny, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, mặc dù con trai vẫn là đáng yêu lãnh đạm, nhưng hình như so với trước còn trầm mặc hơn nhiều.

Mà Lý Mạn Ny có vẻ không cảm thấy ngon miệng, bát cơm một miếng cũng chưa ăn.

"Ba, mẹ, con đi làm." Sở Luật đặt bát xuống, đứng lên, nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian không còn sớm nữa, nếu không phải đột nhiên ba mẹ đến, có lẽ anh đã đi sớm hơn rồi.

"A Luật, chờ một chút, mẹ có chuyện muốn nói với con." Tống Uyển vội vàng đứng lên, kéo tay con trai sang một bên, nhẹ giọng hỏi, "A Luật, có phải con và Mạn Ny cãi nhau không?" Con trai mình bà còn không hiểu hay sao, nhìn bên ngoài thì có vẻ bình tĩnh, nhưng sự phức tạp trong ánh nhìn của cả hai đều nói lên rằng, giữa hai đứa thực sự có điều gì đó không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 435

"Không ạ, mẹ hiểu nhầm rồi." Sở Luật nhếch môi, từ chối trả lời câu hỏi này.

"A Luật, các con đã lấy nhau được 4 năm rồi, chẳng qua mẹ chỉ hy vọng các con có thể chung sống hài hòa, đừng có quá nhiều sóng gió nữa, một người có hai cuộc hôn nhân trong đời là đủ rồi." Tống Uyển kéo tay Sở Luật, than thở, "Con đừng để chuyện đó xảy ra một lần nữa, mẹ sẽ không ngẩng đầu nhìn ai được nữa đâu." Bà đang vô cùng nghiêm túc, mặc dù bà là người rất dễ nói chuyện nhưng cũng rất ưa thể diện.

"Con biết mà mẹ, con sẽ tự biết chừng mực." Sở Luật an ủi mẹ mình để bà yên tâm, dù trong thế giới của anh đang biến đổi tới long trời lở đất.

Anh vẫn chưa nghĩ ra được một cách giải quyết vẹn toàn, muốn thay đổi hiện tại thực sự không hề đơn giản, càng không biết sẽ phải làm gì với Lý Mạn Ny. Là anh lấy cô về đương nhiên anh sẽ phải có trách nhiệm với cô, thậm chí là trách nhiệm cả đời, nhưng lúc này anh thực sự không muốn nghĩ tới.

"Vậy thì tốt, mẹ biết con đã hiểu." Tống Uyển vỗ vai Sở Luật, rồi mới vào nhà, Lý Mạn Ny vẫn như người mất hồn, Tống Uyển còn có thể nhận ra không khí bất thường giữa bọn họ, lẽ nào thực sự rõ ràng như vậy sao?

Sở Luật ra ngoài, bên ngoài đã lạnh hơn rất nhiều, giống trái tim anh lúc này vậy, bị đè nén hết sức khó chịu, mấy tháng gần đây anh chưa có một ngày nào được thanh thản hay vui vẻ, nhất là sau khi gặp lại Hạ Nhược Tâm, anh mới nhận ra anh đã nhớ cô nhiều đến thế nào.

Toan tính nửa đời, anh chưa từng quay đầu lại, chẳng qua không hề ngờ tới, bốn năm trước vì trả thù đã để mình bị kéo vào, bị tổn hại.

Vào trong xe, anh tự châm một điếu thuốc, thở ra từng làn khói, trông mắt tối đen, so với quá khứ càng thêm vài phần thâm trầm.

Anh đặt tay lên tay lái, ngón tay dùng sức nắm chặt.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, hôm nay thật lạnh, cô ngồi xổm xuống đặt tay lên trán con gái, nhiệt độ bình thường, cô lại lấy một chiếc áo nhỏ từ trong túi mặc cho con, cũng may cô đã chuẩn bị trước, nếu không lại phải quay về lấy thêm áo cho con. Sáng sớm nay Cao Dật có một cuộc phẫu thuật, nên cô sẽ đưa Tiểu Vũ Điềm đi học.

"Lạnh không?" Cô mặc áo khoác cho con gái, ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của con.

"Không ạ." Tiểu Vũ Điềm lắc đầu, trên lưng có đeo một cặp sách nhỏ, cũng ra dáng học sinh lắm rồi, cũng đã học được nhiều chữ hơn, nhưng cô bé vẫn

còn quá bé bỏng.

"Tôi mẹ sẽ tới đón con, nhớ là phải ngoan nhé." Cô xoa đầu con gái rồi đứng lên.

"Vâng." Tiểu Vũ Điểm gật đầu thật mạnh, ngày nào cô bé cũng rất ngoan, cô bé còn là học sinh ngoan nhất trường nữa.

"Vậy thì tốt." Hạ Nhược Tâm nắm bàn tay nhỏ bé của con, đưa cô bé đến nhà trẻ.

Tiểu Vũ Điểm được cô giáo nắm tay dắt đi, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mẹ, gương mặt nhỏ đã an tĩnh hơn trước rất nhiều.

"Đi thôi, Tiểu Vũ Điểm vào học nào." Cô giáo dịu dàng nói với Tiểu Vũ Điểm, cô bé nhẹ nhàng gật đầu đi theo, Hạ Nhược Tâm nhìn con gái đi vào rồi mới xoay người.

Tiểu Vũ Điểm ở nơi này cô rất yên tâm, mà cô cũng cần phải về ngay, cô không hề biết rằng cô vừa rời đi thì một chiếc xe hơi liền dừng lại trước cửa nhà trẻ, một đôi vợ chồng trung niên bước xuống.

Chính là ba mẹ của Lý Mạn Ny.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 436

"Ông Lý, bà Lý, xin chào." Hiệu trưởng nhà trẻ vội vàng đi ra, khom người chào hỏi, đứa trẻ nhà này cũng là một đại nhân vật, không thể đắc tội.

"Vâng." Mẹ Lý nâng cằm, trong mắt đương nhiên chính là đáng vẻ không cần chú ý đến người khác, bọn họ chỉ cần chú ý tới bà là được rồi, chồng bà là tổng giám đốc một tập đoàn, con gái lại là phu nhân của tập đoàn Sở thị, bà không để ai vào trong mắt cũng có thể hiểu được.

"Hai vị mời vào, bọn trẻ đều đang chờ ở bên trong." Hiệu trưởng nhà trẻ cảm giác hông mình sắp bị bẻ cong đến nơi, đám người có tiền này quả nhiên khó hầu hạ, rốt cuộc bọn họ mới chịu rời bước vào bên trong nhà trẻ.

Bọn họ ngồi phía trên, đối diện với bọn trẻ đang ngoan ngoãn ngồi phía dưới.

Mẹ Lý thỉnh thoảng quan sát đám trẻ con bên dưới, thân phận của bà hiện tại vô cùng tôn quý, nhưng bà cũng có chuyện vô cùng nuối tiếc, không thể trông cậy vào cháu trai, bà vẫn chưa tìm được một người phụ nữ có thể xứng đôi với con trai bà, giờ chỉ có thể dồn hết tâm trí cho cháu ngoại, nhưng tới giờ vẫn không có, bà và thông gia nhà họ Sở cũng rất mong chờ, hận không thể làm cho con gái có mang, sinh ra cháu ngoại, sau này liền có thể vô tư không lo rồi.

Cứ nghĩ tới việc không có duyên với cháu ngoại bà liền cảm thấy khó chịu, rõ ràng có cháu trai mà cứ như không có, thật sự không cam lòng, cho nên mới tài trợ cho nhà trẻ này, bà thường tới đây nhìn ngắm bọn trẻ con, dù chúng là đứa trẻ của nhà người khác.

"Đứa trẻ kia thật đáng yêu." Mẹ Lý tròn mắt nhìn, dồn sự chú ý tới một đứa trẻ có đáng vẻ vô cùng thuần khiết, mắt to, cảm nhon, gương mặt phúng phính bụ bẫm, vô cùng xinh đẹp, có thể nhìn ra được đáng đáp như thiên tiên.

"Ồ, bà đang nói tới đứa bé tóc ngắn đó?" Hiệu trưởng nhà trẻ vội vàng hỏi.

"Đúng, chính là cô bé đó." Mẹ Lý nhìn chăm chăm vào đứa bé kia, thật xinh đẹp, so với con gái bà ngày còn bé còn đẹp hơn.

"Vâng, cô bé là đứa trẻ xinh xắn nhất trong trường của chúng tôi." hiệu trưởng vừa nói với ra hiệu cho cô giáo, cô giáo lập tức hiểu ý, đi tới trước mặt đứa trẻ, ngồi xổm xuống.

"Tiểu Vũ Điểm, vị phu nhân kia thích con, nhớ phải thật lễ phép với bà nhé." Cô xoa đầu Tiểu Vũ Điểm, vô cùng yên tâm với đứa trẻ này, bởi cô bé không những đáng yêu nhất, mà còn là đứa trẻ ngoan nhất, chưa bao giờ có xích mích, lại rất hiểu chuyện.

"Vâng." Tiểu Vũ Điểm gật đầu, để cô giáo dắt đi tới phía trước.

Cô bé tròn mắt nhìn bà Lý, không hề chớp mắt, mới chỉ là một đứa nhỏ bé bỏng như vậy, mà lại có ánh nhìn khiến bà Lý có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 437

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, bà buộc phải giữ gìn hình tượng của mình, chấp nhận với một đứa trẻ không phải là việc một quý phu nhân nên làm.

Bà đi tới, ngồi xổm xuống.

"Nói cho bà nghe, con tên là gì?" Bà cố gắng để tỏ ra thật dịu dàng, giọng nói thật hòa ái, nhưng Tiểu Vũ Diễm chỉ giương mắt nhìn bà, một câu cũng không nói.

"Nói cho bà nghe con tên là gì, bà sẽ cho con kẹo được không?" Bà ngon ngọt dỗ dành, là trẻ con thì đứa nào chẳng thích ăn kẹo.

Nhưng đôi mắt trong veo của Tiểu Vũ Diễm như soi thấu được nụ cười dối trá của bà, cô bé vẫn lạnh lùng không có bất cứ biểu hiện nào.

"Bà Lý, tên thân mật của bé là Tiểu Vũ Diễm, họ Cao, ba mẹ bé vẫn con chưa đặt tên chính thức." cô giáo ở bên cạnh vội vàng giải thích, ra sức nháy mắt với Tiểu Vũ Diễm. Bình thường cô bé không phải rất dễ bảo sao, sao hôm nay lại không ngoan như vậy?

Sắc mặt của mẹ Lý rất khó coi, bà chưa bao giờ gặp phải một người nào không để lại cho bà chút thể diện nào như thế này, cho dù chỉ là một đứa trẻ, kêu nó gọi bà cũng không chịu gọi.

"Con tên là Tiểu Vũ Diễm đúng không? Thật là đáng yêu. Ngoan, gọi một tiếng bà đi, con muốn gì thích gì bà cũng mua cho con." Bà có rất nhiều tiền, con rể của bà còn có nhiều tiền hơn, không phải dùng để hiếu kính với bà thì còn để làm gì, bà muốn làm gì cũng được hết.

"Búp bê, kẹo, đồ chơi, quần áo, con muốn gì cũng được, chỉ cần gọi một tiếng bà thôi, có được không?" Bà đặt tay lên vai Tiểu Vũ Diễm, dùng lực nắm thật chặt.

Tiểu Vũ Diễm vẫn cắn chặt răng không nói một lời, nhìn những cái móng tay đang bầu chặt vào vai mình, gương mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng bệch.

Đau quá.. mẹ ơi... mắt cô bé sưng nước nhưng tuyệt nhiên không nói một câu nào, sắc mặt bà Lý càng lúc càng lạnh hơn, đứa trẻ này thật đáng giận.

Nhìn bộ dáng Tiểu Vũ Diễm lúc này khiến cô giáo sợ tới chết lặng. "Bà Lý, Tiểu Vũ Diễm còn nhỏ nên không hiểu chuyện." Các cô giáo đều nhìn thấy bà ta cố tình làm đau Tiểu Vũ Diễm, nếu ba mẹ của cô bé mà biết được, sẽ đau lòng đến mức nào chứ.

"Tôi không trách đứa bé, chỉ là muốn vui đùa với nó một chút, muốn nó gọi một tiếng bà mà thôi." Mẹ Lý miệng thì mỉm cười nhưng ánh mắt thì lạnh băng, bà không tin rằng bà đã từng này tuổi mà lại không khuất phục được một đứa trẻ, bà không muốn chấp nhận cô bé, nhưng ánh mắt của cô bé khiến bà thực sự khó chịu, chẳng qua chỉ muốn cô bé gọi một tiếng bà mà thôi, nếu còn không gọi bà sẽ không bỏ qua.

Bà bỏ tay ra khỏi vai Tiểu Vũ Diễm, toan muốn bế cô bé lên, nhưng cô bé một mực giùng giàng không cho bà bế.

"Con ngoan, gọi một tiếng bà thôi, có được không?" Bà ra sức bóp lấy gương mặt của Tiểu Vũ Diễm, chờ đợi một tiếng bà của cô bé.

Dù gương mặt của Tiểu Vũ Diễm bị bóp chặt, bị ấn tát, cô bé cũng quyết không hé răng một lời, người phụ nữ xấu xa này có ép buộc kiểu gì cô bé cũng sẽ cắn răng thật chặt, cô bé ghét con người này, cô còn nhớ rõ, chính bà ta, chính bà ta là người đã đánh mẹ.

Bà ta dám bắt nạt mẹ cô bé, đừng hòng bắt cô bé phải gọi bà ta là bà.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 438

Trong ánh nhìn của đứa trẻ không hề che giấu sự chán ghét, khiến một người cao cao tại thượng, không bao giờ để ai vào trong mắt như mẹ Lý vô cùng tức giận, bà đột nhiên buông tay.

Sau đó có một tiếng thét chói tai vang lên, có cả của cô giáo và những đứa trẻ khác nữa.

Cô giáo vội vàng ôm lấy Tiểu Vũ Diễm vừa bị ngã, kiểm tra ngực cô bé, "Làm sao vậy, Tiểu Vũ Diễm, nói cho cô con đau ở đâu?" Trời ạ, cho dù có là đại nhân vật, nhưng đứa bé vẫn còn quá nhỏ mà.

Tiểu Vũ Diễm sứt sứt mũi, ôm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của mình, cô bé cúi đầu, lặng lẽ rơi nước mắt.

"Ồi, thật xin lỗi, cánh tay tôi vẫn luôn không được tốt, cô bé có sao không?" Mẹ Lý vội vàng ngồi xổm xuống, miệng thì sốt sắng nhưng mắt thì trừng lớn nhìn Tiểu Vũ Điểm đầy cảnh cáo, dù sao cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, ôm tay nép vào lòng cô giáo.

Cô giáo cười vừa xấu hổ vừa căng thẳng, "Bà Lý yên tâm, đứa nhỏ không việc gì."

Cô giáo còn có thể nói gì, bà Lý đã nói như vậy rồi, bà ta không trách cứ gì thì thôi, làm gì có ai dám trách cứ bà, cho dù là vô tình hay cố ý, hiện tại đứa nhỏ không sao là tốt rồi.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu phát kẹo thôi." Mẹ Lý đứng lên, quay đầu lại nói, "Hiệu trưởng, đứa trẻ này không ngoan, không nên để con bé làm làm tấm gương xấu ảnh hưởng đến những đứa trẻ khác, đúng không hiệu trưởng?" Giọng bà có vẻ hờ hững nhưng rõ ràng là cố ý, hiệu trưởng nhìn thoáng qua Tiểu Vũ Điểm, lại nhìn bà Lý đang cả vú lấp miệng em, chỉ có thể gật đầu, có một số người bọn họ không thể nào đắc tội, nhất là đám người cho bọn họ com ăn áo mặc.

Ông khoát tay một cái, cô giáo vô cùng khó xử, bé Tiểu Vũ Điểm lên rồi ra ngoài, đặt cô bé ngồi xuống rồi mới dịu dàng xoa đầu cô bé, "Tiểu Vũ Điểm ngoan, ngồi đây nghỉ ngơi một chút, bao giờ người phụ nữ đáng sợ kia rời khỏi cô sẽ đưa con về nhà có được không?"

Cô giáo cũng rất yêu thương đứa nhỏ này, bên ngoài sắp mưa rồi, cứ để cô bé ngồi ngoài này bị ướt thì phải làm sao?

"Vâng." Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng gật đầu, rồi ngồi co ro lại, cô bé đã hiểu.

Thấy Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn, cô giáo mới đi vào, dù trong lòng rất không nhẫn tâm, nhưng vẫn phải chịu khuất phục trước hiện thực cuộc sống này, tầng lớp các đại nhân vật rất phức tạp, cho dù cô không phục, nhưng vẫn phải tuân theo, vì cô cần việc làm, cần com ăn, cần phải nuôi gia đình.

Mở cửa lớp, tiếng đám trẻ con bên trong đồng thanh vang lên.

"Các con có thích ăn kẹo không?" Hiệu trưởng hô to.

Bọn trẻ đáp lại, "Thích!"

"Các con có muốn ăn không?"

"Muốn!"

"Vậy chào bà một câu có được không, bà đã mang tới rất nhiều kẹo và đồ chơi cho các con."

"Vâng."

"Nào các con cùng cảm ơn bà đi."

"Cảm ơn bà ạ." Những giọng nói non nớt đồng thanh hô lên, mẹ Lý vô cùng hài lòng gật đầu, trẻ con phải như vậy mới ngoan, chứ cứng đầu cứng cổ như con bé kia thật là làm cho người ta chán ghét.

Bên ngoài gió đã bắt đầu nổi lên, Tiểu Vũ Điểm túm chặt lấy chiếc áo khoác mà mẹ mặc cho sáng nay, kéo áo lên, để lộ đôi tay nhỏ bé bị trầy da, rất rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 439

Cô bé meo mào ngồi đó, từng giọt nước mắt to không ngừng rơi xuống bàn tay nhỏ bé, cô bé càng ngồi co ro hơn. Rất nhanh sau đó từ bên trong vang lên tiếng hát đứt quãng, dù âm điệu không được đúng lắm, nhưng giọng ca của nhũn đứa trẻ vẫn còn non nớt có thể luôn khiến người nghe tim mềm nhũn ra, trong mắt người lớn lúc nào cũng cảm thấy êm tai.

Tiểu Vũ Điểm nhìn bàn tay bị thương đặt trên đùi, thỉnh thoảng lấy tay áo chấm nước mắt.

Hạ Nhược Tâm nhìn bầu trời nhiều mây nặng trĩu, không chừng sắp mưa rồi, trong tay cầm một cái cô, chuẩn bị đi đưa com cho Cao Dật, bước chân cô nhanh hơn, chỉ mong không gặp mưa dọc đường.

"Hạ Nhược Tâm?" Một giọng nói mơ hồ vang lên, nhưng nó khiến cô dừng bước ngay lập tức, giọng nói này chính là..

"Hạ Nhược Tâm? Chị là Hạ Nhược Tâm? Là Hạ Nhược Tâm đúng không?" giọng nói kia đầy kinh ngạc, thậm chí còn mang theo chút khiếp sợ, "Chị?"

Một tiếng chị này khiến Hạ Nhược Tâm dường như đã nhìn thấy địa ngục.

Cô xoay người, nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt mình, sợ tới mức lùi về sau một bước, Hạ Dĩ Hiên! Là Hạ Dĩ Hiên! Là người đáng lẽ đã chết từ 4 năm trước.

Mặc dù cô chưa từng làm điều gì khuất tất, cũng không sợ ma quỷ, nhưng một người được cho là đã chết từ 4 năm trước đột nhiên xuất hiện trước mặt, cho dù là ai cũng không khỏi cảm thấy rờn rợn.

"Chị! Chị không nhận ra em sao?" Hạ Dĩ Hiên gặp được Hạ Nhược Tâm cũng cảm thấy vui vẻ, dù sao cũng đã 4 năm không gặp rồi. Cô lấy lại thân phận của mình ở bên mọi người, có lẽ ai cũng bị hoảng sợ. Thời gian đầu khi cô mới xuất hiện, đến ba cô cũng bị dọa chết khiếp.

"Chị, chị đừng sợ, em không hề chết, thật đấy." cô cho rằng Hạ Nhược Tâm là bị cô dọa cho sợ liên vôi vàng giải thích, trong nhà giờ chỉ còn một mình cô, vô cùng nhảm chán, liền có chút nhớ nhung người chị ngốc nghếch của mình, có chuyện gì Hạ Nhược Tâm đều có thể ra mặt thay cô, những gì tốt đẹp đều là Hạ Dĩ Hiên, còn bao nhiêu thứ hư hỏng xấu xa sẽ để là Hạ Nhược Tâm, có một người chị như vậy, cô cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn.

"Cô, không hề chết." Hạ Nhược Tâm không thể tin nổi nhìn Hạ Dĩ Hiên, trên đời này còn chuyện gì khó tin hơn như vậy, khiến người ta cảm thấy điên cuồng, không còn sức lực mà tiếp nhận như vậy. Một người đã chết 4 năm rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, còn nói rằng mình không hề chết, vậy cái người đã chết là ai?

"Đúng vậy, em không hề chết, đúng là em bị tai nạn, nhưng em không sao cả." Hạ Dĩ Hiên hào phóng thừa nhận, cô trở lại với thân phận Hạ Dĩ Hiên, ba cô tự nhiên sẽ an bài tất cả.

Ví dụ như, cô bị tai nạn may mắn được người khác cứu, hôn mê mất 4 năm, đến giờ mới tỉnh lại, nhưng lại bị mất trí nhớ, tỉnh lại mới nhớ ra thân phận của mình.. còn rất nhiều lý do khác nữa, cái này phải xem ba cô sẽ làm thế nào.

"Vậy tại sao cô không nói cho tôi biết cô không hề chết? Tại sao trong 4 năm qua cô không hề xuất hiện?" Hạ Nhược Tâm siết chặt nắm tay, cô ta có biết rằng, chỉ cần cô ta xuất hiện một lần thôi, có lẽ cô sẽ không gặp phải bi kịch, chịu đựng nhiều sự giày vò như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 440

"Chẳng phải em chết rồi chị mới có thể được gả cho anh Luật, không phải như vậy sẽ tốt hơn sao? Ai bảo chị không biết quý trọng chứ?" Hạ Dĩ Hiên không hề cảm thấy chút áy náy nào, "Và lại, em chỉ là nhận ra rằng em không hề yêu anh ấy nên mới nhường lại cho chị, em cứ tưởng chị rất vui mới phải, dù sao chị cũng yêu anh ấy nhiều như vậy."

Hạ Dĩ Hiên ngẩng đầu nhìn Hạ Nhược Tâm, trong mắt vẫn có chút đố kỵ, tuy cô không yêu Sở Luật, nhưng để một người chị kém cỏi như vậy làm kẻ thay thế cho mình, cô thực sự không thích điều đó.

"Có điều này chắc chị không biết?" Cô đặt tay lên cổ mình, trên đó là một chiếc dây chuyền, không còn là tấm bùa hộ mệnh kia nữa, sự trống rỗng này không khỏi khiến cô khó chịu.

"Hồi bé em có lấy của chị một tấm bùa hộ mệnh, đó chính là của anh Luật đấy, người anh ấy muốn tìm hóa ra lại là chị." Hạ Dĩ Hiên bĩu môi một cái, "Em làm thế thân cho chị bao nhiêu lâu như vậy em vẫn còn tức đây này, 4 năm của chị đã làm gì chứ? Ăn cơm nhà họ Hạ nhiều năm như vậy, đến một câu cảm ơn cũng không có, loại người vong ân phụ nghĩa đúng là không dạy dỗ nổi."

"Đủ rồi!" Hạ Nhược Tâm lập tức cắt ngang.

"Hạ Dĩ Hiên, tại sao cô có thể ích kỷ như vậy? Cô không yêu thì cũng không thể náo loạn, coi nó như trò đùa như vậy, cô coi Sở Luật là cái gì? Là một món đồ sao? Cô coi ba cô là cái gì? Cô cho rằng nghe tin cô chết rồi ông ấy sẽ không bị tổn thương, không đau khổ sao?"

"Cô cho tôi là cái gì? Là kẻ chết thay cho cô sao?"

"Cô có bao giờ nghĩ rằng, tôi mang tội giết cô 4 năm, 4 năm! 1500 ngày đêm, tôi đã gặp phải chuyện gì, đã phải nhận lấy cái gì? Tôi ăn cơm nhà các người tôi trả còn chưa đủ sao? Tôi mắc nợ cô mắc nợ nhà họ Hạ các người sao? Mẹ của tôi, bùa hộ mệnh của tôi, mọi thứ của tôi đều được dành cho cô, cô vẫn còn chưa thấy đủ hay sao?"

"Cô nói cô là thế thân của tôi, vậy cô đã được cái lợi lộc gì? Còn tôi thì nhận lại được cái gì? Cô có được tình yêu của anh ta, còn tôi phải hứng chịu sự hận thù của anh ta. Anh ta càng yêu cô bao nhiêu thì càng hận tôi thấu xương bấy nhiêu."

Hạ Nhược Tâm gằn từng chữ một không khỏi khiến Hạ Dĩ Hiên phải lùi lại mấy bước.

Một câu cô cũng không thể phản bác, thậm chí còn có chút sợ hãi, người trước mặt đã không còn là Hạ Nhược Tâm nhu nhược một câu cũng không dám nói lại của ngày trước nữa, cô hiện tại sẽ không đứng yêu chịu hiếp đáp, cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào bắt nạt nữa.

"Chỉ ăn cơm nhà họ Hạ chúng tôi, ở nhà họ Hạ chúng tôi, là được nhà họ Hạ chúng tôi nuôi lớn." Hạ Dĩ Hiên không cam lòng tỏ ra yếu kém liền phản bác, nhưng chỉ có mình cô hiểu rõ rằng, trong lòng mình đang chột dạ và hoảng loạn đến mức nào, bởi Hạ Nhược Tâm đã nói đúng, cô rất ích kỷ, từ nhỏ đã ích kỷ như vậy, chỉ biết đến mình, không để người khác trong mắt.

Cô không thêm để tâm đến cảm xúc của ba, của Sở Luật, càng không màng tới Hạ Nhược Tâm, ngoài mặt cô thông dong nhơn nhơ 4 năm, không hề biết rằng nơi đây vì cái chết của cô mà đã xảy ra bao nhiêu sóng gió, thậm chí mối quan hệ giữa hai nhà đã không còn cứu vãn được.

Thậm chí còn hủy hoại một người hoàn toàn vô tội là Hạ Nhược Tâm

Hạ Nhược Tâm đột nhiên nở nụ cười đầy châm chọc, "Cô vẫn ích kỷ như vậy, còn không phải ra nhà họ Hạ của cô nuôi lớn? Còn tôi thì không nỗ lực sao? Mẹ tôi không thương cô sao? Vì cô, mà ngay cả máu mủ của mình cũng không cần."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 441

"Khi cô còn bé, đi xét nghiệm máu thì tôi phải cùng rút máu với cô, cô uống thuốc, cho dù tôi có đang ốm đi chăng nữa tôi cũng phải mớm cho cô ăn, cô cắt tóc tôi cũng phải cắt tóc theo cô, cô thích âm nhạc tôi cũng phải từ bỏ đam mê kỹ thuật để đi học âm nhạc với cô, cô thi đỗ đại học D thì tôi cũng phải vào đại học D theo cô. Cô làm cái gì tôi cũng ép phải bám dính lấy cô."

"Mẹ tôi nói, cô là em gái, tôi phải chăm sóc cho cô, mọi thứ tôi cho cô vẫn còn chưa đủ hay sao?"

Cô hít sâu một hơi, giọng cũng khàn cả đi, cô không khóc, toàn bộ nước mắt của cô đã chảy ngược vào trong tim rồi, khổ đau tận cùng.

"Cô chết, tôi phải vất vưởng ở lại thế giới này để làm quỷ thay cô, để tất cả mọi người phát tiết hận thù lên đầu tôi, mẹ tôi, Sở Luật, nhà họ Hạ tất cả các người, Hạ Dĩ Hiên, cô nói tôi nợ cô, tôi nợ cô cái gì?"

Hạ Dĩ Hiên liền á khẩu không nói được câu nào, môi không ngừng nhấp nháy nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

Quả thật cô không có gì để phản pháo lại, bởi tất cả đều là sự thật, Hạ Nhược Tâm chưa bao giờ nợ nhà họ Hạ bất kỳ điều gì, coi như có thì cô cũng sớm trả hết sạch rồi.

"Chị, em còn có việc, em đi trước." Hạ Dĩ Hiên chỉnh lại chiếc túi xách đắt tiền của mình, có chút mất tự nhiên vàng vọt đi, cứ tiếp tục như vậy cô nhất định sẽ càng không có đất dung thân, cô không ngu xuẩn tới mức cứ đứng yên cho người ta mắng như tát nước vào mặt.

"Chờ đã." Hạ Nhược Tâm thả lỏng bàn tay, giọng cô khàn khàn, ắp giấu một chút ghen ngào mơ hồ.

"Chị, chị còn có việc gì sao?" Hạ Dĩ Hiên quay đầu, gọi chị cũng chỉ là qua loa lấy lệ, lúc này cô nhận ra rằng cô không có cách nào đối mặt với Hạ Dĩ Hiên, không, phải nhà họ Hạ không có cách nào đối mặt, bởi món nợ của bọn họ với cô cả đời này cũng sẽ không trả hết được.

"Cô không cần gọi tôi là chị, ba mẹ cô chưa nói với cô sao? Hạ Nhược Tâm đã không còn bất cứ quan hệ nào với nhà họ Hạ nữa rồi, nhà các người cao quá tôi với không nổi." Hạ Nhược Tâm nói, đôi mắt ẩm ướt rù xuống.

Cô và nhà họ Hạ đã từ mặt nhau 4 năm nay rồi, Thẩm Ý Quân cũng không phải là mẹ của cô, bà là mẹ của Hạ Dĩ Hiên, nhà họ Hạ cũng là nhà của Hạ Dĩ Hiên, chưa từng là nhà của Hạ Nhược Tâm. Hạ Dĩ Hiên còn sống, bọn họ hẳn là đều rất vui mừng. Nhưng chuyện này không liên quan gì đến cô.

"Đó cũng là do chị tự chuốc lấy, ai bảo chị đã có anh Luật rồi còn đi quyến rũ những người đàn ông khác." Hạ Dĩ Hiên sùng sốt, sau đó lớn tiếng châm chọc, cô còn lâu mới để cho người đàn bà này bắt nạt, cô không sai, cô đã cho cô ta cơ hội, mọi chuyện thành ra thế này là do cô ta làm sai, khiến anh Luật tức giận.

"Nếu không phải chị hồng hạnh vượt tường, thì tại sao anh Luật lại phải cưới Lý Mạn Ny, tại sao phải ly dị với chị, ba mẹ không cần người con gái như chị, chính chị mới là người sai, đừng có đổ lỗi cho người khác."

"Hừ! Chị cũng chỉ đến vậy mà thôi." Hạ Dĩ Hiên nói xong liền nện mạnh gậy cao gót xuống mặt đất rồi rời đi, cứ cho là cô ích kỷ cô không tốt, nhưng Hạ Nhược Tâm cũng chẳng từ thế gì, hai người bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, đều là cá mè một lứa.

Hạ Nhược Tâm nhìn theo bóng lưng kiêu ngạo hống hách của Hạ Dĩ Hiên, rù mắt xuống, "Cô nhầm rồi, tôi và cô không giống nhau, nhưng nói ra có ai tin không?"

Chương 442

Cô xoay người, liền bị một bóng hình cao lớn chặn lại, khiến sắc trời vốn u ám nay còn âm u đi vài phần, cô chậm rãi ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt tối đen đầy phức tạp của người đàn ông, ánh nhìn lạnh lùng thường trực, nhưng lúc này lại có thêm sự đau buồn, khổ sở, áy náy và hối hận.

Hạ Nhược Tâm mím môi, đi qua anh, thậm chí không buồn hỏi xem anh đã đứng ở đây bao lâu, đã nghe được những gì, bởi mọi chuyện đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, Hạ Dĩ Hiên sống hay chết, không liên quan đến cô.

Sở Luật đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay cô.

"Anh Sở, anh còn chuyện gì nữa sao?" Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt nhìn anh, rồi nhìn xuống cổ tay trái đang bị anh nắm lấy, lẽ nào anh đang hối hận rằng đã không xả đứt cánh tay này luôn? Có phải đang đánh giá xem nó chắc chắn như thế nào rồi để bỏ xuống thêm một giây nữa không?

Sở Luật như bị điện giật vội thu tay về, nhìn chăm chăm cánh tay trái của cô, trông mắt càng trở nên mờ mịt.

"Cánh tay em có sao không?" Anh cất tiếng nhưng có cảm giác như bị cái gì chặn ngang họng, chỉ một giọng khàn đặc phát ra.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng dùng tay phải vỗ về cánh tay trái của mình.

Không đứt lìa, nhưng so với tàn phế thì cũng chẳng khác là bao, cô sẽ không bao giờ quên được, thời khắc anh đánh gãy tay cô đã tàn nhẫn ác độc đến thế nào, chỉ vì báo thù cho người vợ sắp cưới mà một tay anh đã khơi dậy bi kịch 4 năm nay cho cô.

"Anh Sở, anh thấy đấy, Hạ Dĩ Hiên của anh không hề chết, cho nên tôi chẳng nợ nần gì anh cả, anh cũng không còn lý do gì để hận tôi nữa, mong anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Hạ Nhược Tâm xoay người, cô thực sự không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa, mỗi lần anh xuất hiện, mọi ký ức về nỗi đau, sự tổn thương lại ùa về.

Nếu như rời xa có thể giúp cô sống bình tĩnh lại, vậy tại sao còn muốn tiếp cận cô, quá khứ đã qua, vĩnh viễn không thể quay lại được nữa rồi.

"Anh xin lỗi." một câu xin lỗi này của anh, dù có nói hàng nghìn hàng vạn lần thì có thể khiến cho cô lạnh lẽo như chưa từng bị tổn thương không, có thể lấy lại được danh dự cho cô, có thể làm cho cánh tay cô hoàn toàn bình phục không?

Không.

"Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh." Hạ Nhược Tâm nhắm mắt lại, cơn đau trong ngực này vẫn rõ ràng và nhức nhối như vậy, có lẽ cả đời này cũng không thể nào lành lại được.

"Anh muốn đưa cho em một thứ." Sở Luật lấy từ trong ngực áo ra một cái hộp, vài giọt mưa nặng nề rơi xuống lưng áo anh, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, trời mưa rồi. Mưa càng lúc càng to, nước mưa hắt vào người bọn họ, quần áo ướt hết, sự lạnh lẽo còn thấm thấu vào trong trái tim sớm đã lụi tàn.

Sở Luật cúi xuống nhìn cô, đưa chiếc hộp ra, "Cái này là của em, anh chỉ là muốn trả lại nó cho em." Đôi mắt anh tối đen nhìn thẳng vào Hạ Nhược Tâm, nếu cô không nhận lấy anh sẽ giữ mãi tư thế này cho đến khi cô nhận mới thôi.

Sự cố chấp của anh cũng nổi tiếng y như sự vô tình lạnh lùng vậy.

Chương 443

Hạ Nhược Tâm nhìn cái hộp trong tay anh, cái hộp hình vuông này đúng là rất quen mắt, nhưng cô không hề nhớ mình đã để quên bất cứ thứ gì.

Mưa không ngừng rơi, hai người vẫn ở trong thế giằng co, Hạ Nhược Tâm rốt cục phải nhận nhận lấy chiếc hộp kia, Sở Luật mới thu tay lại, ngón tay cứng đờ có chút tê dại.

Hạ Nhực Tâm mở hộp ra, bên trong là một chuỗi ngọc trai vô cùng tinh xảo.

"Tôi nhớ nó đã đứt rồi." cô nhẹ nhàng chạm vào hạt ngọc trai, đúng vậy, đã đứt rồi, chính anh đã kéo đứt nó.

"Ừ, anh đã khâu lại nó rồi, vật này là em quên không mang theo." Ngón tay đầy vết kim đâm của anh nhói đau, vì khâu lại chuỗi ngọc trai này mà anh suýt tự biến mình thành con nhím.

Hạ Nhực Tâm đóng hộp, không có bất kỳ sự lưu luyến nào.

"Cái này không phải là của tôi, anh từng nói rằng, tôi không có tư cách mang đi bất kỳ đồ vật nào thuộc về nhà họ Sở, cho nên cái này không thuộc về tôi, tôi không cần." cô đưa chiếc hộp ra trước mặt anh, nói từng câu vô cùng rõ ràng.

Sở Luật cười khỏ, cuối cùng anh cũng phải trả cái giá thật lớn cho những chuyện mình đã làm ra, "Nó là của em, là của riêng mình em, nếu em không cần, em có thể vứt đi."

Hạ Nhực Tâm cầm lại chiếc hộp, "Có phải anh lại đang âm mưu điều gì đó không?" Đừng trách cô phải nghĩ như vậy, Sở Luật đối với cô luôn đầy mưu mô toan tính, mọi thứ từ anh chưa bao giờ là chân thật.

"Anh không hề có âm mưu gì cả, anh chỉ là muốn trả lại cho em vật này mà thôi." Sở Luật cảm thấy nghèn nghẹn, hối hận đọng đầy trong mắt, tất cả đều là báo ứng của anh, anh đáng phải hứng chịu.

Hạ Nhực Tâm cũng sẽ không quên anh đã dùng sức kéo đứt chuỗi ngọc trai này như thế nào.

"Đây không phải là của tôi, nó đã đứt rồi, coi như khâu lại được thì nó cũng không được như trước kia nữa, anh không biết chuỗi ngọc trai này có ý nghĩa như thế nào, đó là hạnh phúc, anh nói xem, anh có thể trả lại hạnh phúc cho tôi bằng cách nào, anh có thể trả nổi sao? Tôi muốn một cái nhà, anh sẽ mua nhà cho tôi, tôi muốn căn nhà của anh anh cũng có thể cho tôi sao?"

"Anh..." Sở Luật lúng túng, gương mặt sa sầm, đúng vậy, anh không thể, thứ cô muốn anh không thể cho cô. Anh đã kết hôn, đã có vợ, mà anh đã hứa với cô rằng sẽ không dùng loại chuyện giống như trước kia để ly hôn với cô, ngàn sai vạn sai đều là do anh, 4 năm qua, anh sớm đã không còn là một Sở Luật vô tình máu lạnh của quá khứ nữa.

"Tôi hiểu rồi." Hạ Nhực Tâm cũng không biết sự cay đắng trong lòng từ đâu mà tới.

"Anh có thể tàn nhẫn với tôi, độc ác với tôi, có thể trút hết mọi hận thù lên đầu tôi, nhưng anh lại không thể làm vậy với Lý Mạn Ny có phải không?"

Sở Luật sùng sốt, bất lực nhắm mắt lại, "Cô ấy vô tội." anh không thể, không thể làm ra chuyện đó một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 444

"Vậy tôi là có tội sao?" Hạ Nhực Tâm cười khỏ một tiếng, hóa ra cô thực sự vẫn có tội, tội của cô là đã xuất hiện trên đời này, cô được sinh ra là để cho người người chỉ trích, nhục mạ, đúng không?

"Nhực Tâm." Sở Luật gọi tên cô, trên gương mặt anh chưa bao giờ tồn tại một sự thống khổ giống như vậy, tại sao đến bây giờ anh mới nhận ra, nước mắt của cô sẽ khiến anh đau lòng đến thế, hóa ra 4 năm nay anh cũng biết đau lòng, tại sao anh không chịu thừa nhận, tại sao lại cố chấp như vậy, phải đến khi tổn thương càng lúc càng sâu, bị kịch đã xảy ra rồi anh mới hiểu được, hóa ra, trên đời này tồn tại một người phụ nữ như vậy, nước mắt của cô khiến anh đau lòng, nụ cười của cô lại trở thành báu vật quý giá.

Nhưng anh có còn cơ hội không?

Anh đưa tay lên, muốn chạm vào mặt cô, bởi gương mặt cô đang đầm đìa nước mưa, anh muốn giúp cô lau sạch, anh sợ cô lạnh, vì cô mặc rất mỏng.

Nhưng Hạ Nhực Tâm lại lùi về sau, né tránh cánh tay anh.

"Cái này trả lại cho anh." Hạ Nhực Tâm đưa cái hộp ra trước mặt anh, nước mưa làm tầm nhìn của bọn họ kém đi nhiều, cô mơ hồ thấy anh mím môi thật chặt, mái tóc đen ướt dính vào cái trán ương ngạnh, nước mưa chảy từng giọt từng giọt xuống.

"Trả cho anh." Tay cô bị ướt mưa, vô thức co rúm người lại.

Sở Luật không nhận lấy, mi tâm nhíu chặt, "Anh đã nói, nó là của em, nếu em không cần, em có thể vứt đi."

Hạ Nhực Tâm đột nhiên cảm thấy câu này thật chói tai.

"Vứt đi sao?" Môi cô khẽ nhếch lên, sau đó buông lỏng tay, chiếc hộp liền rơi xuống, chuỗi ngọc trai bên trong bị văng ra đứt đoạn, các hạt ngọc trai vương vãi khắp nơi, ánh mắt Sở Luật vẫn dò.

Cô vứt nó đi, thực sự đã vứt nó đi.

Hạ Nhực Tâm đi qua anh, Sở Luật nhìn những hạt ngọc trai trên mặt đất, hóa ra, đây chính là cảm giác trái tim như bị người ta dùng sức bóp chặt, anh chưa từng trải qua, vốn dĩ còn không hề biết đến, đau đớn như bong da thịt tróc.

Hóa ra, lại đau đến như vậy.

"Nhực Tâm." Giọng nói của anh từ xa xa truyền tới, Hạ Nhực Tâm ngẩng đầu lên, qua màn mưa dần dần nhận ra bóng người đang lại gần chính là Cao Dật, trên người anh đang mặc chiếc áo cô mua ngày đó, hai lông mày nhíu chặt, vội vàng kéo tay cô qua, ôm cô vào lòng.

"Em tưởng sức khỏe của mình tốt lắm hay sao? Dầm mưa như vậy, cẩn thận tới về bị cảm." Anh lạnh lùng quét mắt lên người đàn ông đang đứng trong mưa một cái, sau đó quay lại nhìn Hạ Nhực Tâm, đưa tay dịu dàng lau nước mưa trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 445

"Em muốn nhanh chóng đưa cho anh cái này." Hạ Nhực Tâm giờ thứ trong tay mình lên lắc lắc.

"Đưa ô đây, chẳng lẽ em không tự biết mở ô?" Cao Dật nhẹ nhàng gỡ lên trán cô một cái, sau đó mới lấy ô trong tay cô rồi mở ra, vừa vịn che hết được hai người, cuối cùng thì cũng có một góc này nước mưa không chạm tới được nữa.

"Chúng ta đi thôi." Anh ôm lấy bà vai Hạ Nhực Tâm, ánh mắt Sở Luật đột nhiên trở nên lạnh giá, Cao Dật biết, người đàn ông này đang trợn mắt nhìn anh, thậm chí còn có ý cảnh cáo rõ ràng, anh hận không thể đánh gãy cánh tay đang ôm cô kia.

Quả nhiên là Sở Luật, người mà chỉ cần một ánh mắt tàn bạo cũng có thể đánh bại đối thủ, lại là một kẻ thất bại, Cao Dật không phải là người bình thường, anh sẽ không sợ Sở Luật, không bao giờ.

Hai người đàn ông đối mặt, giống như có thâm cừu đại hận, lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ đã được định là kẻ thù.

"Cao Dật, em..." Hạ Nhực Tâm muốn giải thích, nhưng Cao Dật chỉ lắc đầu, "Em không cần nói gì cả, anh hiểu mà, em không cần lo lắng, anh đã từng nói anh sẽ không ép em, sẽ cho em thời gian, anh biết, em cần rất nhiều thời gian."

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, "Chúng mình phải đi đón con thôi, nếu không con sẽ khóc mất." bọn họ đương nhiên biết con ở đây là ai, đó là bảo bối của bọn họ, thiên sứ nhỏ đáng yêu đó, nhất là khi trời đang mưa, sẽ khiến Tiểu Vũ Điểm nhớ nhà hơn.

Hai người thân nhiên nói chuyện, không thêm quan tâm đến Sở Luật bên cạnh, dường như đã coi anh là không khí, nước mưa vẫn không ngừng quật vào người anh, cả người bị ngấm nước lạnh, thấm vào tận trong tim.

"Vâng." Hạ Nhực Tâm gật đầu, để Cao Dật ôm cô từng bước đi xa khỏi người đàn ông mà cô đã dùng nửa cuộc đời để yêu thương, cô đột nhiên quay đầu, trong màn mưa, Sở Luật vẫn đứng thẳng lưng ở đó, bộ âu phục màu đen đã ướt đầm, không khỏi có chút chật vật, cô không muốn thừa nhận rằng mình có chút mềm lòng, nhưng cứ coi như chuyện hôm nay là không có thật đi, không còn liên quan đến cô nữa.

Thế giới của Sở Luật trước kia không cần Hạ Nhực Tâm, như vậy, bây giờ thế giới của Hạ Nhực Tâm cũng không chấp nhận Sở Luật nữa, chẳng lẽ cô cảm thấy có dự cảm không lành, sao trời lại mưa to như vậy chứ?

Cô cúi xuống nhìn từng giọt nước mưa rơi xuống bàn tay mình, không hề để ý tới về âm ỉ trên mặt Cao Dật.

Mưa càng lúc càng lớn, Sở Luật ngồi xuống, nhặt lại từng hạt ngọc trai một, anh biết cảm giác này anh đã từng bắt Hạ Nhực Tâm phải trải qua, cho nên kết quả này anh vốn phải chấp nhận.

Anh biết, sự tổn thương anh gây ra cho cô còn lớn hơn cảm giác lúc này rất nhiều.

Nhặt lại được hết những hạt ngọc trai, anh cất cẩn thận trong hộp, rồi ôm nó vào lòng, giữ gìn để nó không bị ngấm mưa.

Xoay người bước đi, trước mắt, anh hoàn toàn mất phương hướng, lần đầu tiên anh thấy mình cô đơn như vậy, hóa ra, bên cạnh cô đã có một người đàn ông khác, hóa ra, người đàn ông kia chính là người có thể cho cô điều mà cô muốn, những điều mà anh chưa bao giờ cho cô.

Chương 446

Những gì cô nhận được từ anh, chỉ có sự tàn nhẫn, chỉ có những vết thương, hay hận thù, kể cả những sự dịu dàng trước đó, anh cũng không thêm để vào trong mắt.

Người đàn ông kia đối tốt với cô như vậy, nếu anh là cô, anh cũng sẽ không bao giờ lựa chọn Sở Luật. Anh đột nhiên cười phá lên, đầy bất lực, bả vai run rẩy không ngừng.

Đều là anh tự làm tự chịu, cuối cùng anh cũng đã biết mùi vị hối hận là thế nào

Nhưng anh thực sự cam tâm sao?

Anh cẩn thận cất chiếc hòm trong ngực áo mình, giống như lúc tới đây, đây là đồ của cô, anh vẫn muốn mang trả lại, ngay cả khi cô không muốn anh cũng sẽ để những thứ này được gần cô hơn một chút, còn anh, chỉ e là không có tư cách tới gần.

Cơ thể anh có chút lảo đảo, cố chấp đi về phía trước, từng bước đi nặng trĩu, nước mưa tràn vào giày anh, không còn sự hào nhoáng, hai chân ngâm trong nước, lạnh lẽo như băng.

Ngồi vào trong xe của mình, anh như người mất hồn khỏi động xe, con đường phía trước không có một bóng người, thỉnh thoảng mới có xe đi qua, rõ ràng chỉ là một quãng đường ngắn chỉ mất mấy phút là đi hết, mà anh lại đi mất nhiều thời gian như vậy.

Lái xe về nhà đã là một loại bản năng, không có mục tiêu, cũng không có đích đến, Sở Luật cũng là người, cũng sẽ phạm sai lầm, chẳng qua lỗi lầm của anh thực sự quá lớn.

Khi anh xuống xe, mưa vẫn không ngớt, anh ngẩng đầu đón nhận những giọt mưa, một lúc lâu sau anh mới mở mắt, trong mắt chỉ có một màu đen kịt nặng nề.

Đây chính là màu sắc duy nhất trong thế giới của anh.

Đẩy cửa đi vào, Lý Mạn Ny vừa nhìn thấy anh lập tức vứt gối ôm xuống, "Luật, anh về rồi." cô chạy tới, thấy quần áo anh ướt đẫm, không khỏi có chút luống cuống.

"Luật, anh sao vậy, anh không mang ô sao? Sao lại để bị ướt thành như vậy?" Cô chạm vào anh, nhận ra nhiệt độ của anh chẳng khác gì đồng quần áo ướt sũng, lạnh đến mức muốn đóng băng.

"Không sao." Sở Luật nhàn nhạt nói, "Anh đi nghỉ ngơi một chút, đừng quấy rầy anh." Anh ngừng lại nửa bước rồi đi thẳng vào phòng, anh không còn cách nào đối với Lý Mạn Ny như trước đây, anh càng đối tốt với cô, thì sẽ càng cảm thấy tội lỗi với người phụ nữ đó, anh đã không thể thay đổi được điều gì nữa rồi.

Đóng cửa lại, anh tự nhốt mình trong phòng.

Lý Mạn Ny đứng ngây ngốc trong phòng khách, tay cô vẫn giơ lên trong không trung, cô chớp mắt một cái, hai hàng nước mắt nóng hổi liền rơi xuống, sắc mặt cô vô cùng ảm đạm, đôi môi hồng hào sớm đã nhợt nhạt đi rất nhiều.

Cô đột nhiên bặm miệng chạy vào nhà vệ sinh, một lúc lâu sau cô mới yếu ớt đứng lên, đặt tay lên bụng, có phải cô đã mang thai không? Cô dùng sức siết chặt nắm tay, không đến mức mừng rỡ như điên, nhưng nếu là thật, đứa bé này là của Sở Luật, đứa trẻ bọn họ chờ đợi suốt 4 năm cuối cùng cũng tới, có nghĩa, cô sẽ không bị mất đi tất cả nữa.

Chương 447

Cho dù Sở Luật phát hiện anh ấy không yêu cô, nhưng cô cũng sẽ là Sở thiếu phu nhân, vợ của Sở Luật, như vậy không phải cũng rất tốt sao? Chỉ là, cô

cũng không biết, đứa bé này, là con của anh, hay là của người đàn ông đó.

Nhớ tới người đàn ông kia, cô dùng sức ôm chặt thân thể của mình, chỉ là cảm giác có một trận gió lạnh từ chân thổi lên, lạnh đến tận xương tủy.

Nâng tay, cô vuốt ve sợi tóc trên vai, trên gương mặt ôn nhu đầy nét lạnh lẽo.

Có lẽ ngày mai mưa cũng sẽ không ngừng, thậm chí có lẽ còn to hơn.

Cao Dật đem xe dừng lại, anh bả vai của Hạ Nhược Tâm, để cô ngồi trên xe, "Không có việc gì, em ngồi ở trong xe đi, một mình anh đi được rồi." anh không khỏi phân trần đóng cửa xe lại, sau đó đem dù bật ra, cũng chỉ có một đoạn đường ngắn mà thôi, anh đã thấy được cô nhóc ở kia rồi.

Anh buông xuống dù, vươn tay ôm lấy Tiểu Vũ Điểm từ tay cô giáo, anh gật đầu chào cô giáo, mà cô giáo không biết vì sao lại không dám nhìn anh, thậm chí là không thèm nói một lời, cúi đầu, Cao Dật cảm thấy có chút kì lạ, Tiểu Vũ Điểm trong lòng ngực rất ngoan, không lẽ hôm nay đứa nhỏ này đã xảy ra chuyện gì.

"Hôm nay con bé có gặp chuyện gì sao?" Cao Dật hỏi cô giáo, anh một tay cầm ô, canh ngay đầu Tiểu Vũ Điểm, sợ mưa sẽ tạt trúng bé.

"A, không có, không có, bé hôm nay rất ngoan." cô giáo vội vàng phẩy tay, chỉ là trong lòng chột dạ cực kỳ. Đúng vậy, đứa bé rất ngoan, nhưng lại bị người khác khi dễ.

"Ba, con muốn về nhà." Tiểu Vũ Điểm vươn tay ôm cổ của Cao Dật, thanh âm mềm mại của trẻ con chen lẫn ít tiếng nấc, đây cũng là câu nói đầu tiên của bé cả chiều nay, tay bé rất đau, bé chỉ muốn nhìn thấy mẹ, chỉ cần ba. Cũng chỉ muốn về nhà.

"Được, ba đưa con về nhà." Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên, đi về phía xe của mình, cô giáo thỉnh thoảng lại vịn vẹo tay, trời lạnh như thế nhưng trên trán cô toát đầy mồ hôi.

Mỗi đứa trẻ đều là cục cưng trong mắt bố mẹ, nếu bị khi dễ, đương nhiên không thể để yên, đặc biệt là người đàn ông này, cũng không giống một người bình thường, nếu thật sự nói cho anh biết, hôm nay có người khi dễ con gái của anh, anh còn không phá nát trường học của bọn họ.

May mắn, anh không biết, may mắn, Tiểu Vũ Điểm cái gì cũng không nói.

Cao Dật đem Tiểu Vũ Điểm ôm vào trong xe, Tiểu Vũ Điểm nhìn thấy Hạ Nhược Tâm, đôi mắt đột nhiên đỏ lên.

"Mẹ..." Bé mở hai bàn tay của mình ra, để Hạ Nhược Tâm đem bé ôm vào trong lòng ngực.

Bé ôm Hạ Nhược Tâm, hai bàn tay vẫn nắm chặt, thỉnh thoảng hai hàng mi khẽ chớp.

"Làm sao vậy?" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vuốt về mái tóc mới mọc của con gái, cực mềm, nhưng mà lại là có chút thưa thớt, không có dày đặc như trước.

Tiểu Vũ Điểm nâng lên khuôn mặt nhỏ, sau đó lắc đầu, "Tiểu Vũ Điểm chỉ là nhớ mẹ thôi à." cô nhỏ giọng nói, tay nhỏ buông, bắt quá đôi mắt vẫn cứ hồng hồng.

"A, tiểu nha đầu, con không nhớ ba hay sao?" Cao Dật đưa ra bàn tay, nhéo gương mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, anh đột nhiên cảm thấy có chút ghen tị rồi.

"Tiểu Vũ Điểm cũng rất nhớ ba á" Tiểu Vũ Điểm ngồi trên đùi Hạ Nhược Tâm, thỉnh thoảng lúc lắc hai chân, bé rất rất rất nhớ ba mẹ.

Coi như không uổng công ba thường con như vậy, chỉ là, đột nhiên, Cao Dật nhìn thấy lòng bàn tay sưng đỏ của Tiểu Vũ Điểm, trên mặt có một ít ngưng trọng. Anh quay đầu, tập trung lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 448

Mà Tiểu Vũ Điểm chỉ là dựa vào trong lòng ngực Hạ Nhược Tâm, ngón tay nho nhỏ tựa như trước kia, nắm lấy quần áo cầu mẹ.

Sau khi về đến nhà. Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm, kêu Hạ Nhược Tâm đi thay quần áo trước, sau khi Hạ Nhược Tâm đi, anh mới đem Tiểu Vũ Điểm ôm vào lòng.

Kéo bàn tay của bé ra nhìn, quả nhiên, trong lòng bàn tay nho nhỏ có vài vết trầy, vết đỏ trên bàn tay trắng nõn, thật sự là có chút ghê người, tay đưa bé vốn rất nhỏ, làn da cũng mềm mại, cho nên vết thương quả thực có chút đáng sợ, hơn nữa còn sắp sưng lên.

"Sao lại bị thương rồi?"

Cao Dật tận lực để thanh âm của bản thân nhẹ một chút, để tránh dọa bé sợ.

Tiểu Vũ Điểm giật giật bàn tay nhỏ của mình, "Tiểu Vũ Điểm không cần thận té ngã." Đôi mắt bé đỏ lên, giống như thỏ con vậy, làm Cao Dật vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

"Được, lần sau con phải cẩn thận một chút nha."

"Để ba thoa thuốc cho con" có lẽ sự tình không phải giống như lời của đứa nhỏ, nhưng mà, anh cũng không muốn hỏi tiếp, Tiểu Vũ Điểm thích thể nào liền thể ấy đi? Anh sẽ không bức Hạ Nhược Tâm, tự nhiên cũng sẽ không để đứa bé khóc, xem đi, đôi mắt đều hồng thành như vậy, hồi nữa, không khóc ra tới mới là lạ.

"Dạ." Tiểu Vũ Điểm điểm gật đầu, Cao Dật lúc này mới smang bé đặt lên xô pha, đem thuốc cùng băng gạc đến, vết thương tuy nhỏ nhưng cũng nên xử lí cho tốt.

Tiểu Vũ Điểm thỉnh thoảng muốn giật tay lại, bởi vì, thật sự đau quá a, bé bậm chặt môi, chờ Cao Dật làm xong, sau đó băng lại.

"Xong rồi, Tiểu Vũ Điểm thật dũng cảm." Cao Dật xoa đầu bé, có lẽ là do sau khonagr thời gian trị liệu kia, đứa nhỏ này trưởng thành hơn những đứa bé cùng tuổi khác, cho dù đau, cũng có thể nhẫn.

Tiểu Vũ Điểm lúc này mới cười cười, nắm lấy bàn tay đã được băng lại, tuy rằng vẫn có chút đau, nhưng đã đỡ nhiều lắm.

"Ừm." Cao Dật lại là chọc chọc đầu của bé, "Mấy ngày này không được vọc nước, bằng không, ba sẽ đánh tét mông của con."

Tiểu Vũ Điểm vừa nghe sẽ bị tét mông, hai tay nhanh chóng bảo vệ mông nhỏ, bé không muốn bị đánh mông đâu, đau lắm.

Hạ Nhược Tâm đi ra, Tiểu Vũ Điểm vội vàng nhảy xuống hạ xô pha, nhanh chóng ôm lấy chân Hạ Nhược Tâm, "Mẹ, ba muốn đánh mông Tiểu Vũ Điểm" bé hướng về Hạ Nhược Tâm cáo trạng, đồng thời, còn hướng Cao Dật làm một cái mặt quỷ, làm Cao Dật bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Tại sao ba lại muốn đánh con?" Hạ Nhược Tâm bế con gái lên, đến khi nhìn thấy băng gạc trên tay của bé, hơi hơi nhíu mi một chút, tay bé con của cô là sao?

"Không cần lo lắng, không có việc gì, chỉ là bị ngã, anh đã thoa thuốc cho con bé rồi, vài ngày này không cần đụng nước, nếu đụng đến nước, vậy...hừ hừ, ba liền cáo trạng" Cao Dật đứng lên, cũng là chuẩn bị đi đổi quần áo, bởi vì, quần áo của anh đã ướt một nửa rồi, mặc rất khó chịu.

Hạ Nhược Tâm cũng không hoài nghi, đồng thời tâm cũng là thả lỏng một chút. Cô nâng tay bé lên nhìn, bởi vì, đã băng tốt rồi, cho nên nhìn không ra cô vết thương có nghiêm trọng hay không.

Bất quá, xem bộ dáng của Cao Dật, cũng có thể đoán ra, sẽ không quá nặng, anh là bác sĩ, đối với phương diện này anh rất lành nghề.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 449

Đương nhiên, cô cũng phải dạy dỗ con gái cho tốt, "Tiểu Vũ Điểm, nhớ kỹ chưa? Không được vọc nước, bằng không mẹ sẽ tét mông con." không biết có phải vì đứa nhỏ này lúc trước giúp cô giặt nhiều quần áo quá, nên một ngày không đụng nước là không được, bây giờ cũng không thể trách con bé được.

Tiểu Vũ Điểm chớp mắt, nâng tay lên một chút, vọc nước và bị tét mông, cái nào quan trọng nhỉ?

Cuối cùng, bé dùng sức giật đầu một cái, bởi vì, bị đánh sẽ đau, chơi nước sẽ không đau, nên cô chọn cái thứ hai.

"Còn may là con không ngu ngốc, bằng không mẹ thật sự muốn khóc rồi." Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nhỏ của con gái, chơi đùa với bé, mà không biết từ lúc nào Cao Dật đã đứng ở cửa cười ra tiếng, nếu, Tiểu Vũ Điểm thông minh một chút, anh liền phải khóc rồi, tiểu gia hỏa này, đủ tình nghịch.

Tiểu Vũ Điểm nhìn nhìn Hạ Nhược Tâm, lại nhìn nhìn Cao Dật, trong mắt hiện lên rất nhiều dấu chấm hỏi, bởi vì, bé vẫn là không biết bọn họ đang cười cái gì, Hạ Nhược Tâm vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của con gái, "Được rồi, mẹ đi nấu cơm, con chơi ở đây nhé."

Cô nhìn đồng hồ trên tường, ngay cả cô cũng đói bụng rồi chứ đừng nói là người khác.

"Ọt ọt..." bụng Tiểu Vũ Điểm phối hợp kêu một tiếng, sau đó lại thêm một tiếng, mẹ không nói thì không sao, đến lúc nghe thấy com rồi thì bụng bé lại bắt đầu than vãn.

"Mẹ đi nấu com đi ạ, Tiểu Vũ Điểm đi thăm oa oa." Tiểu Vũ Điểm nói xong, liền chuẩn bị đi chơi với búp bê của bé, một ngày không có nhìn thấy oa oa, nhớ quá đi, bé bước nhanh về phòng, chuẩn bị chơi với oa oa.

Bất kể là bao lâu, con búp bê đó đối với bé mà nói, vẫn là tất cả.

"Nhược Tâm, anh rất đói bụng." Cao Dật đem tay đặt ở trên bụng, vừa rồi cũng đã kêu, cho nên, bụng anh, có lẽ bây giờ nó đang khóc đó.

"Rất nhanh sẽ xong thôi." Hạ Nhược Tâm đem ngón tay day nhẹ trán, có khi cô cảm thấy, Cao Dật cùng Tiểu Vũ Điểm thật giống nhau, đối với phương diện ăn uống, quả thực chính chịu đói một chút cũng không được.

Trong phòng bếp, Cao Dật đứng ở cửa, anh chỉ an tĩnh đứng nhìn người phụ nữ bận rộn trong bếp, người ta thương nói đàn ông lúc nghiêm túc làm việc là soái nhất, nhưng anh lại cảm thấy, người phụ nữ lúc ở trong bếp mới mang lại cho người ta cảm giác ấm áp đẹp đẽ nhất.

"Nhược Tâm, anh nghĩ nếu anh không có em, chắc canh sẽ bị đói chết." anh đem bàn tay đặt lên bụng, dạ dày anh thực sự đã bị cô chiều hư rồi, bây giờ ngoài đồ ăn cô làm ra thì không có chỗ nào có thể làm nó vừa lòng được.

"Anh làm sao mà chết đói được, em nhất định sẽ nấu xong đồ ăn trước khi anh chết đói." Hạ Nhược Tâm là thực thành thật trả lời, cô đương nhiên sẽ không để anh bị đói chết.

"Như vậy, em phải làm com cho anh ăn cả đời, như vậy cả đời này anh sẽ không có khả năng bị chết đói" Cao Dật đến gần cô, đứng ở sau lưng cô, từ phía sau ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh, "Được không hả, Nhược Tâm?"

Hạ Nhược Tâm chỉ là mặc cho anh ôm, không nói được, cũng không có nói không được, mà cô thậm chí cũng không biết mình nên trả lời anh như thế nào.

Khỏe môi Cao Dật hơi xụ xuống, nhưng rất nhanh lại cong lên, a, thơm quá, anh rất thích loại hương vị này, nếu cô không thích trả lời vấn đề này, như vậy, anh liền không hỏi, sớm muộn sẽ có một ngày, cô sẽ trả lời anh, mà anh hy vọng, đáp án của cô sẽ koong phụ lòng mong mỏi của anh, cũng là hy vọng, ngày đó, sẽ không quá xa.

Có lẽ là hôm nay người đàn ông kia thực sự đã kích thích tới anh, anh ta, chính là Sở Luật, vốn là người khá nổi tiếng trên các mặt báo, anh đương nhiên sẽ không thể nào không biết anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 450

"Được." Hạ Nhược Tâm tiếp tục xắt rau, mà cô nói ra nói, lại là làm Cao Dật nửa ngày phản ứng không kịp.

"Nhược Tâm, vừa rồi em nói gì đó?" Cao Dật đột nhiên buông eo cô ra, có chút khẩn trương hỏi cô, anh không có nghe lầm đi, cô nói là "Được", có đúng không?

"Cá trong nồi có thể ăn được rồi." Hạ Nhược Tâm quay đầu nhìn về phía anh, sau đó chỉ vào cái nồi bên cạnh, "Nếu anh còn không buông em ra, thì có lẽ anh sẽ không được ăn cá đâu" cô nói, sau đó vội vàng đem nồi cá bưng qua bàn ăn.

Mà Cao Dật đứng đó, dùng tay xoa xoa trán, cái cảm giác kinh hi (vừa mừng vừa sợ) lúc này thực sự không dễ chịu chút nào.

Đột nhiên, anh ngửi thấy một mùi rất thơm, anh cúi đầu, thấy một cái thìa được đặt trước mặt mình, "Đây, anh uống trước một chút canh đi." Hạ Nhược Tâm cho anh uống canh trước, vì cô còn vài món chưa có làm xong đâu.

Cao Dật lấy cái thìa qua, vội vàng uống, đúng là thập phần mỹ vị, chỉ là, anh vẫn cảm thấy trong lòng rầu rĩ, người phụ nữ này, vừa rồi không có đem bệnh tim của anh dọa ra tới, mà lúc anh cho là cô muốn trầm mặc, thì lại nghe thấy giọng của cô, tuy rằng cô đang quay lưng về phía anh.

Cao Dật, cho em thêm chút thời gian, đến khi em xác định sẽ không hối hận, mà anh cũng không, em sẽ đáp ứng anh, rồi sau đó, cô xoay người, cầm lại cái muối của mình, mà trong mắt cô có một tia phức tạp rất nhỏ hiện lên, kỳ thật, vừa rồi từ "được" mà cô nói, là lời đáp ứng của cô, nhưng cô vẫn cần thêm chút thời gian nữa.

Cô cần biết Cao Dật có hối hận hay không, bởi vì, cô đã từng kết hôn, lại ly hôn, bên người mang theo một đứa con gái, hơn nữa, có khả năng cô sẽ không thể sinh con nữa, như vậy cô, đối với Cao Dật mà nói, thật sự công bằng sao?

Cô kỳ thật là cảm thấy tự ti, cảm thấy mình không xứng với anh.

"Nhược Tâm, không cần nghĩ quá nhiều, nghe theo lựa chọn của con tim mình đi, em cũng không thể biết được niềm hạnh phúc của anh? Cho nên, không thể tự mình cho là đúng rồi quyết định hết được." Cao Dật tựa hồ đã sớm biết cô suy nghĩ cái gì, vội vàng ngăn cản dòng suy nghĩ miên man của cô, bằng không nếu người phụ nữ này lại tiếp tục chui vào mai rùa, sẽ rất khó thoát ra. Mà anh cũng là tiếp nhận cá trong tay cô, cho cô nghĩ ngợi một lát.

"Được rồi, tiếp tục đi, anh còn đang đói đó, em mà còn ngây người nữa là anh chết đói mất."

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, lông mi hơi hơi run. Cô tựa hồ đúng là nghĩ quá nhiều rồi. Cô nhẹ nhàng cười, được rồi, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi, bọn họ như vậy, kỳ thật cũng không khác các cặp vợ chồng cho lắm.

Lý Mạn Ni đi ra từ bệnh viện, tay cô cầm một túi hồ sơ, kết quả đã ra tới, cô đúng là mang thai, chỉ là tâm cô vẫn cứ là thập phần phức tạp, vừa kinh hãi là vừa bất an.

Đứa nhỏ này đến rất đúng lúc, nhưng cũng không phải thời điểm. Nó có thể là của Sở Luật, nhưng cũng có thể là của người đàn ông kia.

Cô đem tay đặt trên bụng, môi gât gao ním lại, đứa nhỏ này, mặc kệ có phải là của Sở Luật hay không, cô nói phải, thì nó là phải, nó là đứa con của Sở Luật và Lý Mạn Ni cô, là đứa nhỏ của Sở gia, là người thừa kế tập đoàn Sở thị tương lai, cũng là người giúp cô giữ lại tất cả, cô hôn nhân, chồng, và thân phận của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 451

Cô ngồi vào xe, tay cẩn thận vỗ về bụng mình, "Bé con, con nhất định phải bình an lớn lên, bởi vì, tất cả mọi thứ bây giờ của mẹ đều dựa vào con." dựa vào tình yêu rất là không đáng tin cậy, người đàn ông kia có từng yêu cô sao? Dựa vào vợ chồng Sở Gia?, bọn họ chỉ lo cho con trai của họ thôi, còn cha cô? Ông ta chỉ biết há miệng chờ miếng ăn ngon từ Sở thị mà thôi.

Cho nên, bây giờ cô chỉ có thể dựa vào đứa nhỏ này.

Mà trong lòng cô rất rõ ràng, Sở Luật trước giờ chưa từng yêu cô, anh sùng ái cô, thích nàng, cho cô hết thấy, nhưng mà, chỉ có phần tình yêu đó, cô không cảm giác được, cô cho rằng anh ấy yêu Hạ Dĩ Hiên đã chết kia, cho nên, cô sẽ không so đo với người đã khuất, cô tự lừa dối chính mình rằng rồi sẽ có một ngày, anh sẽ thật lòng yêu thương cô, chỉ là, bây giờ, tất cả lại biến hóa như một vở hài kịch.

Hạ Dĩ Hiên không có chết, Hạ Nhược Tâm lại thay thế cô ấy, là ai đều có thể, nhưng mà, tuyệt đối không có khả năng là Hạ Nhược Tâm, bốn năm trước, cô cướp Sở Luật từ tay cô ta, bốn năm sau, cô sẽ càng không để vụt mất Sở Luật.

Đôi môi cô nhẹ nhàng giương lên, "Bé con, con nhất định phải giúp mẹ giữ lại ba của con, bởi vì, tất cả những gì ở Sở gia đều là của chúng ta, tất cả... Nếu không, mẹ chết cũng không cam lòng."

Sở Luật xuống xe, anh đã ở công ty ở rất nhiều ngày rồi, cũng không phải bởi vì bận rộn, mà là vì anh không biết phải đối mặt với người vợ này như thế nào, người là do anh lựa chọn, nhưng bây giờ anh lại không thể đối mặt.

Tay anh đặt lên lồng ngực, anh không muốn lừa chính mình, anh muốn gặp người phụ nữ kia, thật sự muốn gặp cô ấy, anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng anh lại sợ.

Sợ cô lãnh tình, bởi vì, tất cả những thương tổn mà cô phải gánh chịu, đều do một tay anh dựng nên.

Anh đi vào, mở cửa ra, chờ đến khi nhìn rõ được người ở bên trong, anh nheo mắt lại

Cha mẹ anh, còn cha mẹ Lý Mạn Ni, đều ở đây, trên mặt bọn họ ngăn không được cảm xúc vui mừng.

"A Luật, con đã trở lại, mau tới đây, mẹ có chuyện phải nói với con." Tống Uyển vừa nhìn thấy con trai liền ngoắc anh lại.

Sở Luật đến gần vài bước, mà Lý Mạn Ni ngồi ở giữa hình như cũng có chút khác lạ, khuôn mặt cô đầy ôn nhu nhìn anh. Cô bị làm sao vậy, sắc mặt Sở Luật hơi trầm xuống một chút, trong lòng luôn là có một loại cảm giác pháp phòng kì lạ.

Trực giác nói cho anh, họ đang rất vui vẻ, nhưng chuyện vui này, không tốt cho anh.

"Ba, mẹ, sao mọi người lại tới đây?" Anh hỏi mẹ mình, mà Tống Uyển đang kéo tay Sở Luật, trên mặt lại thoáng có một nét ưu sầu.

"A Luật, sao con có thể sợ y như vậy? Mạn Ni nó có thai, con làm chồng sao lại không biết? Đáng lý ra con phải chú tâm nhiều một chút mới đúng, nếu cháu trai của mẹ bị làm sao, thì mẹ từ con luôn." hiện tại đối với Tống Uyển mà nói, quả thực cháu trai quan trọng hơn con trai rất nhiều, chỉ cần cho bà cháu trai, có con trai hay không cũng không quan trọng, con trai đã trưởng thành rồi, không có khả năng tùy thời đều là bồi bọn họ, nhưng cháu trai thì lại khác, về sau bọn họ có thể mỗi ngày sống với cháu trai, cùng nhau chơi, cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 452

Tống Uyển còn đang nói, mà Sở Luật chỉ nghe được đúng hai chữ: mang thai!

Lý Mạn Ni mang thai, cô ta mang thai con của anh. Trong mắt anh hiện lên một tia phức tạp, tại sao lại ngay lúc này, tại sao lại có. Ngay thời điểm anh vừa mới cởi bỏ khúc mắc của mình, ngay lúc anh vừa muốn sửa đổi những sai lầm mà mình đã gây ra với người phụ nữ kia, ngay lúc anh phát hiện mình không thể nào buông bỏ người đó, thì tại sao lúc này, ông trời lại cho anh có con.

"Em mang thai? Bao lâu rồi?" Nghe giọng và nhìn sắc mặt của anh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng chỉ có chính anh mới biết được, lúc này, trong lòng anh có bao nhiêu cuộn sóng đang gầm thét, không biết là giống ai, nhưng anh chưa bao giờ biểu hiện cảm xúc của mình ra ngoài.

Đứa nhỏ này là cái ngoài ý muốn, là sự việc mà anh chưa bao giờ lường tượng đến.

"Đúng vậy." Lý Mạn Ni cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về bụng, "Em cũng vừa mới biết thôi, Luật, cục cưng của chúng ta được một tháng rồi, anh có vui không? Đây là đứa bé thứ hai của chúng ta, em sẽ bảo vệ nó thật tốt, sẽ không để nó xảy ra chuyện gì nữa."

Sở Luật hít một hơi thật sâu, "Anh biết rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi, không nên để bản thân quá mệt mỏi." ánh mắt anh dừng ở phía trên bụng cô, lần đầu tiên là bị động tiếp thu, lần thứ hai là bắt đầu tiếp thu.

Nhưng, anh chỉ có thể tiếp thu mà thôi.

"Em sẽ chú ý." Lý Mạn Ni nhẹ nhàng gạt đầu một cái, lần này không giống với lần trước, lúc này, cả người cô đều toát ra nét ôn nhu của một người sắp làm mẹ, dù sao cũng đã mang thai rồi, cô sẽ bảo vệ đứa nhỏ này thật tốt, cũng sẽ bảo vệ cơ hội duy nhất của cô.

Hai cặp vợ chồng nhà Sở, Lý đều cao hứng đến không khép được miệng, hai nhà đều đã chuẩn bị đồ dùng của trẻ con hết rồi, tuy đứa nhỏ chỉ mới có một tháng, vẫn là một cái phôi thai nho nhỏ, nhưng bọn họ đều hận không thể nhanh chóng đem đứa nhỏ từ trong bụng cô ra để ôm, để hôn. =))

Sau khi hai bên đã thương lượng xong rồi, liền rời đi, bởi vì, bọn họ muốn cho Lý Mạn Ni nghỉ ngơi thật tốt, không thể làm phiền cô. Sau khi cánh cửa đóng lại, căn biệt thự Sở gia chìm vào một bầu tĩnh lặng, an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở cùng nhịp đập của tim.

Sở Luật đứng ở trước cửa sổ, nhìn về phía phụ huynh đang rời đi, mẹ anh còn kéo tay ba anh nói nói gì đó, không biết đã bao lâu rồi anh không thấy bà vui vẻ đến như vậy, đã bao lâu rồi không thấy nụ cười kia của ba anh.

Quả thật là rất lâu rồi.

Anh cảm nhận thấy phía sau có một cơ thể mềm mại quen thuộc đang áp sát, hơi thở gần kề khiến anh có chút bái xích, trong lòng anh bây giờ đang nghĩ đến một người phụ nữ khác, nghĩ đến cảm xúc từ hận hóa yêu của anh với người phụ nữ ấy, bản năng muốn đẩy người phụ nữ phía sau ra.

Nhưng mà, con người anh tối sầm lại, cánh tay bên người vô lực mà buông lỏng xuống.

Anh không có quên, cô ấy đang mang thai đứa con của anh, mà tất cả hành động của anh, có thể sẽ gây ảnh hưởng đến đứa bé.

"Luật, chúng ta lại có con rồi, anh không vui sao?" Lý Mạn Ni áp mặt tựa lên lưng anh, thỏa mãn thở dài một hơi, đã bao lâu rồi bọn họ không có thân cận như vậy, anh vẫn luôn bên cạnh cô, nhưng lại như gần như xa, bây giờ, rốt cuộc bọn họ đã có thể chân chính gần gũi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 453

"Luật, quên cô ấy đi, được không? Hãy vì đứa con chưa ra đời của chúng ta có được không, chúng ta sống cuộc sống như trước kia, không tốt sao?" Đôi tay Lý Mạn Ni căng xiết càng chặt, trên người anh vẫn tỏa ra hương vị khiến cô yêu thích, trước sau như một, yêu đến thế, sao cô có thể để nó vụt mất.

"Luật, được không anh? Không lẽ anh muốn bé con của chúng ta lớn lên mà không có ba sao? Nhiều năm như vậy rồi, không phải chúng ta vẫn sống rất tốt, nhưng lại thiếu vắng một đứa bé, bây giờ chúng ta lại lần nữa có được cơ hội, em sẽ bảo vệ con thật tốt, anh cũng vậy chứ?" Lý Mạn Ni tiếp tục nói, đem mặt áp lên tấm lưng cứng nhắc của anh, chậm rãi, cô phát hiện, thân thể anh tựa hồ đã mềm đi. Mà khoe môi cô cũng bắt đầu nhếch lên, lần này cô đánh cuộc thành công rồi.

Cho dù anh không yêu cô, cho dù anh có miễn cưỡng đến cỡ nào, nhưng vì đứa nhỏ này, anh nhất định sẽ không rời bỏ cô.

Sờ Luật nhắm mắt lại, hồi lâu sau, anh chậm rãi mở mắt ra, chỉ là đáy mắt anh giờ đây chỉ còn là một vực sâu thăm thẳm, anh xoay người, hai tay vươn lên ôm lấy Lý Mạn Ni vào lòng, rồi sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng cô, "Được rồi, không cần nghĩ nhiều, đã khuya rồi, đi ngủ đi." người trong lòng anh là vợ của anh, nhưng thứ anh có thể cho cô cũng chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

"Luật, hôm nay ngủ với em, được không, em có chút sợ hãi." Lý Mạn Ni ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt rung rung, Sờ Luật cuối cùng vẫn phải gật đầu, ôm lấy bà vai cô đi vào căn phòng mà đã lâu anh chưa bước vào lại.

Có lẽ, đây chính là mệnh của anh và Hạ Nhược Tâm đi, cô ấy đã có người đàn ông khác quan tâm, mà anh cũng đã có vợ con của mình, chuyện của bọn họ dù rằng dây tơ rề má thế nào, dù anh có hối hận thế nào thì cũng chỉ như một sợi dây cung đã đứt, không cách nào giương lên được nữa.

Cho dù có hối hận, thì cũng không thể trở về được nữa

"Ngủ đi." Sờ Luật nhẹ nhàng vỗ bà vai Lý Mạn Ni, mà Lý Mạn Ni rốt cục cũng thỏa mãn thở dài một hơi, khoe môi dương lên, như vậy là tốt rồi, Luật, rốt cuộc anh cũng đã trở về bên cạnh em.

Có lẽ là do mang thai, cũng có lẽ là bởi vì tâm tình đã được buông lỏng, nên thực mau, cô cũng chìm vào giấc ngủ, nhưng, người đàn ông nằm bên cạnh cô, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có.

Anh chỉ cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, trong mắt chỉ có một tia bất đắc dĩ nhàn nhạt, cùng với sự buông bỏ trong vô lực.

Cho dù Sờ Luật anh lãnh khốc vô tình đến mấy, vô tâm vô phế đến nhường nào thì anh cũng không thể làm gì đối với con của mình được, mà anh, cũng đã không còn là một người không màng tất cả như bốn năm về trước.

Anh vô lực nắm chặt nắm tay, cuối cùng đặt ở phía trên bụng Lý Mạn Ni, ở đây có con của anh, đứa con thứ hai, nhưng tại sao, anh lại cảm thấy bất đắc dĩ như vậy.

Anh nhẹ nhàng thở dài một hơi, duỗi tay tắt đèn ngủ, người phụ nữ trong lòng ngực thỉnh thoảng truyền đến hơi thở đều đều, chỉ là, trong bóng đêm, đôi mắt của người đàn ông vẫn luôn mờ to, gương mặt thất thần, khoe môi vươn lên một mặt cười khổ, cười như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 454

Thứ anh muốn, đã không còn thuộc về anh, thứ anh không muốn thì anh không thể không tiếp nhận.

Ai cũng có lúc bất đắc dĩ, ngay cả anh cũng là không ngoại lệ, anh cho rằng bản thân đã khổng chế được tất cả, cuối cùng mới phát hiện, thì ra cũng chỉ là suy nghĩ của cá nhân anh mà thôi.

Anh đặt tay lên ngực, nơi này, vẫn luôn ần ần đau nhói, chưa từng dừng lại dù chỉ một giây phút, cứ như vậy đi, nếu như vậy có thể cho bản thân dễ chịu một chút, nếu như vậy có thể giảm bớt một phần thống khổ cho người đó, như vậy, anh cũng chấp nhận.

Anh dùng sức nắm chặt tay, tựa hồ muốn đi bắt lấy thứ gì đó, chỉ là, cuối cùng, anh chỉ có thể buông lỏng, cái gì cũng vô pháp bắt được, đã không cho người đó được thứ mà người đó mong muốn, vậy... giữ lấy để làm gì?

Anh ngẩng đầu, yét hàu khẽ động, sau đó vươn tay che phủ mặt mình, dùng sức mà bóp, tựa như muốn xóa hết đi những dấu vết thống khổ đã qua.

"Thực xin lỗi, Hạ Nhược Tâm..." Môi anh khẽ động, mang theo thanh âm nghẹn ngào, âm thanh đó rất nhanh đã bị màn đêm yên ắng che phủ, câu xin lỗi này, là câu anh muốn nói nhất, những cũng là câu anh không muốn nói nhất.

Anh muốn bù đắp lỗi lầm, chỉ là, cô ấy, có lẽ cũng không cần.

Đêm càng lúc càng tĩnh lặng, mà tâm, cũng càng lúc càng lạnh lẽo.

Trên giường lớn, Hạ Nhược Tâm bật người dậy, trên trán cô toát đầy mồ hôi, cô đặt tay lên thì phát hiện cả đầu tóc đều đã ướt sũng, ngón tay hạ xuống lại nhận thấy được một dòng nước lạnh lẽo, cô khóc, cô khóc từ khi nào?, cô buông tay, xoay người nhìn vào Tiểu Vũ Điểm đang nằm bên cạnh.

Bé ngủ rất ngoan, hàng mi rất giống cô, nhưng sống mũi bé cao hơn cô một chút, màu mắt cũng trầm hơn cô, có lẽ chỉ có hai điểm này là giống với người đàn ông đó đi? Cô đem tay đặt lên gương mặt nhỏ của con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ làm như vậy có đúng hay không?" bàn tay cô đặt trên khuôn mặt của con gái, khe nựng, cô đáng lẽ phải hận người đàn ông kia, nên hận anh, nhưng mà, cô lại không có cách nào hận, trong lòng cô chỉ có một loại cảm giác ghen tuông nhân nhật, vốn dĩ bọn họ có thể thật hạnh phúc, nhưng vì sao, vì sao bây giờ lại trở nên như vậy?

"Tiểu Vũ Điểm, chúng ta hãy quên người đó đi nhé? Bởi vì, người đó xấu như vậy, khiến mẹ và Tiểu Vũ Điểm chịu nhiều khổ sở như vậy, cho nên, chúng ta không cần người đó nữa."

"Con và mẹ có thể sống thật tốt, đúng rồi, còn có ba Cao Dật của con nữa..." Cô nói, thanh âm lại nghẹn ngào.

Lại một lần nữa ngẩng đầu, cô dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, sau đó lại một lần nữa nằm xuống, ôm con gái vào trong lòng ngực

Mà đêm vẫn cực kì tĩnh lặng.

Trong văn phòng ở bệnh viện của Cao Dật, Tiểu Vũ Điểm nước mắt lưng tròng, cái miệng nhỏ bẹp xuống, bé ôm oa oa vào lòng, trên cánh tay nhỏ nhỏ có thể nhìn thấy một chỗ bé xú bị đỏ lên.

"Thế nào, ba chích đâu có đau đâu, đúng không?" Cao Dật duỗi tay xoa nhẹ đầu Tiểu Vũ Điểm, đứa bé này đang tìm vác xin phòng bệnh, bằng không, sức đề kháng sẽ kém, mà anh lại là vị bác sĩ có sẵn trong nhà, nên việc này phải đích thân làm rồi.

Tiểu Vũ Điểm không ngừng lắc đầu, "Ba gạt con, rõ ràng là rất đau."

Nhưng bây giờ đau một chút, sau này sẽ không bị bệnh, Hạ Nhược Tâm ôm bé lên đùi, cũng là khó trách đứa nhỏ này sẽ khóc, đây là một lần chích đến hai mũi, chỉ cần thấy kim đâm cánh tay bé nhỏ của con gái, cô cũng cảm thấy đau.

Cao Dật lại là lấy ra một cái ống tiêm, đây là lần tiêm thứ 3.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 455

Tiểu Vũ Điểm rút người lại, trốn vào trong lòng mẹ, đừng nói là phải chích nữa nha, bé ôm chặt oa oa vào trong lòng, cây kim bén nhọn bây giờ đang đối diện bé, khiến cho cả người bé đều không khỏi run lên.

Làm gì có đứa bé nào không sợ tiêm, Tiểu Vũ Điểm cũng không phải là ngoại lệ.

"Cao Dật, vẫn còn phải chích nữa sao?" Hạ Nhược Tâm cũng ôm chặt lấy con gái, nếu còn chích nữa, Tiểu Vũ Điểm không sao nhưng cô sẽ ngắt mắt.

"Ừ, còn một mũi nữa." Cao Dật dờ khóc dờ cười nhìn hai mẹ con trước mặt này, chỉ là tiêm một mũi thôi, cũng không phải là đem đi xử trảm, có cần thiết phải sợ đến mức đó hay không?

"Nhược Tâm, vươn tay ra nào." anh cười nói, mà Hạ Nhược Tâm nghe lời vươn tay, Cao Dật một tay bắt lấy, mũi kim liền đâm vào tay cô, sau đó lại một kim nữa. Mà Hạ Nhược Tâm mặt hơi hơi nhú lại, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Tiểu Vũ Điểm sợ như vậy rồi, bởi vì...rất là đau á.

"Không cần nhìn anh, anh đâu có nói là của Tiểu Vũ Điểm đâu, loại vác xin này, em cũng cần." Cao Dật rút kim ra, nhẹ nhàng thu tay lại, chẳng những Tiểu Vũ Điểm, người lớn đôi khi cũng rất cần.

"Đau lắm hả mẹ?" Tiểu Vũ Điểm mở to đôi mắt trừng, "Mẹ, có đau không, để Tiểu Vũ Điểm thổi thổi cho mẹ nha." nói xong, bé liền cầm lấy tay mẹ thổi thổi, thổi đến mức khuôn mặt nhỏ cũng phồng lên.

"Mẹ không có đau, thấy không, mẹ đâu có khóc đâu." Hạ Nhược Tâm lau khô nước mắt trên mặt Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm gãi gãi đầu, cảm thấy thật kì lạ, rõ ràng là bé thấy rất đau á, không lẽ là do lớn rồi nên chích sẽ không đau nữa, như vậy, sau này bé phải ăn nhiều com một chút, để lớn thật nhanh.

"Được rồi." Cao Dật dọn dẹp đồ xong, sau đó bế Tiểu Vũ Điểm trong lòng ngực Hạ Nhược Tâm lên, ôm bé vào gian phòng nghỉ trong văn phòng, vỗ

nhẹ khuôn mặt nhỏ: "Tiểu Vũ Điềm đi ngủ đi."

Tiểu Vũ Điềm xoa nhẹ hai mắt, ngoan ngoãn hừ hừ một tiếng, bây giờ lối sống của bé cực kì có quy luật, kỳ thật bé đã sớm buồn ngủ rồi. Cao Dật đắp chăn lên, thẳng đến khi bé đã ngủ, mới đứng lên, mà Hạ Nhược Tâm vẫn luôn đứng yên ở cửa.

"Đi thôi, Nhược Tâm." Cao Dật cố tình bước thật khẽ, sợ sẽ làm phiền đến giấc ngủ của đại lão gia ở trong phòng, nếu bé bị giật mình tỉnh sẽ rất không ngoan, anh kéo tay Hạ Nhược Tâm lại, mang cô đi ra ngoài.

"Cao Dật, chúng ta đi đâu đó?" Cô mặc kệ cho Cao Dật kéo, không rõ anh muốn mang cô đi đâu.

"Đi xem tay em như thế nào?" Cao Dật chỉ chỉ tay trái của cô, sau đó đậm đậm cười, lại là thập phần ôn nhu, "Anh muốn thử xem, còn có biện pháp nào có thể thử hay không, nếu được có thể cánh tay này sẽ hồi phục lại được."

Hạ Nhược Tâm cảm giác hai mắt của mình hơi hơi có chút ướt át, thì ra treen cõi đời này vẫn luôn có một người đặt cô vào trong lòng, suy nghĩ cho cô, yêu thương cô, quan tâm cô.

"Không cần lo lắng, có anh ở đây, sẽ ổn thôi." Cao Dật nắm chặt tay cô, cánh tay trái của cô luôn là tâm bệnh trong lòng anh, nếu trị không hết anh sẽ không cam lòng.

"Ừ, em không lo lắng." Hạ Nhược Tâm lắc đầu, kỳ thật, bây giờ cô đã cảm thấy rất tốt rồi, không có đau như lúc trước nữa, cô biết không thể nào khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhưng mà, không đau đớn là cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Bước chân Cao Dật chậm rãi, mà Hạ Nhược Tâm cũng khẽ khàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 456

Trên thế giới này luôn có một số người mà bạn không hề muốn gặp nhưng lại gặp phải, còn người bạn muốn gặp thì lại không thể nào gặp được.

Sở Luật cẩn thận đỡ Lý Mạn Ni, bác sĩ nói, đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni có chút không ổn định, cho nên, yêu cầu bọn họ phải chú ý một chút, chỉ là, anh không nghĩ tới, có thể gặp được cô, và anh ta nữa.

Hạ Nhược Tâm, còn có người đàn ông đi bên cạnh cô, sắc mặt cô không tồi, thoát nhìn có vẻ bây giờ cô sống rất tốt, tầm mắt anh nhìn vào đôi tay đan chặt của họ, đột nhiên, mắt anh tựa như bị kim đâm qua vậy, loại đau đớn này, rất khó nhịn.

Lý Mạn Ni nấp máy môi, trên mặt có chút không vui, nhưng lúc nhìn thấy người đàn ông bên người Hạ Nhược Tâm, khóe môi lại nhàn nhạt dương lên, thì ra, bên người cô ta cũng đã có một người đàn ông khác rồi, như vậy thì tốt, đã có người đàn ông khác, như vậy, sẽ không đến giành chồng với cô nữa.

Cao Dật lại một lần nắm chặt Hạ Nhược Tâm tay, bốn người, lướt qua nhau, hai cặp nam nữ, đều có con đường riêng mà họ phải đi, dù khó khăn, hay dễ dàng, họ cũng phải tự mình bước tiếp.

Sở Luật nắm chặt nắm tay, tâm trạng anh vô cùng phức tạp, khẽ đỡ Lý Mạn Ni, cuối cùng anh thở dài, bước đi.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, trong thoáng chốc nhìn thấy hai người kia, cô cảm thấy có một trận gió lạnh thổi qua người mình, lạnh đến buốt cả tâm.

"Nhược Tâm..." Cao Dật lo lắng hỏi. Không phải là có chuyện gì rồi chứ?

"Không có gì, anh yên tâm, rất nhanh thôi, em sẽ quên được anh ta." Hạ Nhược Tâm khẽ lộ ra nụ cười yếu ớt, cho dù, cô thực sự rất nỗ lực, chỉ là, làm sao có thể dễ dàng quên đi như vậy, cô dùng bốn năm để cố quên anh, nhưng sự thật thì thế nào?

Dù số lần cô bị tổn thương nhiều gấp bội lần cô hạnh phúc, nhưng cô vẫn không thể nào quên được.

Cao Dật dừng bước chân, tay đặt lên bả vai cô, "Được rồi, không cần nghĩ nhiều, không cần cưỡng chế bản thân, như vậy em sẽ rất khổ sở, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Không có ai bắt em phải quên đi cả, mặc kệ là quá khứ đã có chuyện gì xảy ra, nhưng đó cũng là chuyện mà trong nhân sinh của em không thể thiếu."

Hạ Nhược Tâm cảm thấy trên vai thật ấm áp, giống như có một dòng nước ấm, nhẹ nhàng chảy qua tâm hồn cô, nhẹ nhàng mà không hề áp lực.

"Được, em sẽ cố gắng." cô gật đầu một cái, Cao Dật khẽ nắm chặt tay, đem cô ôm vào lòng, "Nhược Tâm, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hạ Nhược Tâm, ánh sáng trong mắt chậm rãi tối sầm đi một chút.

"Đi thôi, chúng ta đi vào, không phải sợ, không có việc gì đâu." anh áp tay lên mặt Hạ Nhược Tâm, an ủi cô.

"Ừm, em không sợ." trong lòng Hạ Nhược Tâm biết đây chỉ là một bài kiểm tra nho nhỏ, chụp X- quang này đó, đương nhiên sẽ không đau.

Lần thứ hai kéo tay cô, Cao Dật quay đầu lại, thấy được ven tường không xa, tầm mắt của người đàn ông kia vẫn không rời bọn họ.

Cửa đóng lại, tầm mắt hai người bị ngăn cách, Sở Luật đứng tại chỗ, thẳng đến khi bọn họ đi vào, đây là khoa chỉnh hình, cô hẳn là đến khám bệnh cho cánh tay đi, thần sắc anh u ám nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, khóe môi mím chặt, sau đó anh cúi đầu nhìn tay mình, chính đôi tay này, đã bẽ gãy tay trái của cô...

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 457

Mà anh thật sự đã quên mất, lúc ấy, tại sao mình có thể dùng lực mạnh đến như vậy, anh sao có thể nhẫn tâm như vậy, bẽ gãy cánh tay của một người phụ nữ, cho dù không phải là cô mà là những người khác anh cũng không làm thế.

Anh dùng sức đâm mạnh vào tường, trên bàn tay nắm chặt kia có một vài đường máu chảy dọc.

Mà này đây, cũng chỉ là một chút đau đớn mà thôi.

Sau khi kiểm tra xong, Cao Dật cảm báo cáo đi nghiên cứu, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ về cánh tay của mình, đi đến toilet, kỳ thật cũng không có gì đáng sợ, tay cô chuyển đến bên vai, nhẹ nhàng nâng một chút, tuy rằng không linh hoạt như tay phải, nhưng mà đã tốt hơn tưởng tượng của cô rất nhiều rồi.

Mở cửa toilet ra, cô hơi sững sốt một chút, bởi vì, bên trong có một người mà cô không bao giờ muốn gặp.

Lý Mạn Ni.

Lý Mạn Ni tựa hồ cũng rất kinh ngạc, tay cô ta đặt trên bụng, đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Cô không có khả năng cướp đi anh ấy đâu, tôi là vợ của Sở Luật, con của tôi là người thừa kế của tập đoàn Sở thị, bốn năm trước cô đã không thể, thì sau này cô cũng không thể." Cô ta ưỡn người lên, cổ tình dể Hạ Nhược Tâm nhìn thấy bụng, tuy rằng bây giờ bụng còn nhỏ nhìn qua cũng rất khó thấy, nhưng mà cô lại cố làm ra động tác ưỡn người khoa trương để người ta có thể biết cô mang thai, hơn nữa, đứa bé này còn là con của Sở Luật.

Hạ Nhược Tâm đi vào, mở nước rửa tay, tiếng nước ào ào vang, nhẹ nhàng nói "Tôi từ trước đến giờ chưa từng nghĩ sẽ có thêm bất kì quan hệ gì với anh ta, cô có thể yên tâm, tôi nói rồi, tôi không có hứng thú làm kẻ thứ ba, bởi vì tôi không phải là cô đâu, Sở phu nhân ạ!"

Lời nói của cô không nặng không nhẹ, nhưng lại làm sắc mặt của Lý Mạn Ni có chút biến sắc, cô nhạo báng một tiếng, trên mặt thể hiện biểu tình không chút để tâm, "Cho dù là người thứ ba thì thế nào, Sở Luật đối xử với cô thế nào, đối với tôi thế nào, tất cả mọi người đều biết, tôi là kẻ thứ ba, tôi lại là có được hết thảy, nhưng, cô thì sao, cô có được gì nào? Cho nên, Hạ Nhược Tâm, cuối cùng cô cũng chỉ là một kẻ thất bại mà thôi."

"A, đúng rồi." Lý Mạn Ni đến gần Hạ Nhược Tâm, "Tôi quên mất, bên cạnh cô không phải cũng là có một người đàn ông sao, thoát nhìn, anh ta đối xử với cô rất tốt a, anh ta không để ý cô trước kia là loi ong bướm thế nào, sớm ba chiều bốn, không ngại cô bị người ta bắt gian trên giường sao?"

Lý Mạn Ni đã sớm mất đi vẻ ôn nhu cùng thiện lương bình thường, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì chắc chắn sẽ không có ai tin rằng người phụ nữ có khuôn mặt độc ác vụn vụn này lại là Sở phu nhân hiền lành lương thiện.

"Tôi như thế nào, không cần cô quan tâm?" Hạ Nhược Tâm vẫn cứ nhẹ nhàng rửa tay, chỉ là, không thể né tránh, lời của Lý Mạn Ni quả thật làm tan nát tim cô, những chuyện đó, cho dù Cao Dật tin cô, nhưng những người khác thì sao?

"A..." Lý Mạn Ni lại nở nụ cười, trong mắt cô hiện lên gì đó, cô kẻ sát vào người Hạ Nhược Tâm, "Cô chẳng lẽ không thấy kì quái sao, sao bụng tôi lại nhỏ như vậy, cô không thắc mắc là tôi mang thai mấy tháng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 458

"Tôi không có hứng thú, người mang thai là cô chứ không phải tôi!" Hạ Nhược Tâm tiếp tục rửa tay, dòng nước lạnh lẽo chảy qua tay, chảy đến tận lòng.

"Hay là để tôi nói cho cô đi." Lý Mạn Ni ưỡn người, cười lạnh, "Lúc đó chỉ là thai giả thôi, bởi vì, tôi muốn con gái của cô chết đi, nó không nên tồn tại trên cõi đời này, chỉ cần nó là con của Sở Luật, thì nó phải chết."

"Cho nên, tôi giả vờ là mình mang thai, sau đó, ép Sở Luật chọn giữa tôi và con gái cô, quả thực, anh ấy chọn tôi."

"Đứa bé của cô, hẳn là đã chết rồi đúng không, nghe nói là bệnh rất nặng mà nhì."

Lý Mạn Ni duỗi tay bưng kín miệng mình, cười cực kỳ đắc ý, cơ mặt cười đến độ run rẩy, tựa như làm như vậy mới có thể khiến tâm tình nhẹ nhõm hơn.

Hạ Nhược Tâm thu tay lại, tiếng nước chảy vẫn vang ào ào, nhưng bên tai cô lúc này chỉ còn lại tiếng ong ong, cô không thể tưởng tượng nổi những gì mình mới vừa nghe được.

"Cô là đồ điên, ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha, cô đúng là điên thật rồi." Hạ Nhược Tâm đến gần, cô dùng sức nắm chặt lấy nắm tay, nhìn xuống xúc động muốn đánh chết người trước mặt.

Cô không phải cô ta, cô còn có lương tri, cô biết bây giờ cô ta đang mang thai, chỉ là, khi cô đang lo lắng cho đứa nhỏ của cô ta, thì cô ta lại tìm mọi cách để giết chết con gái của cô.

Người đàn bà này, không phải người, quả thực không phải người.

"Đến đây đi, đánh đi, đánh vào đây này." Lý Mạn Ni chỉ vào mặt mình, "Đánh thật mạnh vào." nụ cười của cô càng thêm vui vẻ đắc ý.

Chát một tiếng, trên mặt Lý Mạn Ni liền xuất hiện năm ngón tay đỏ rực.

Mà Lý Mạn Ni rốt cuộc cũng sưng sốt, ngay cả nụ cười trên mặt cũng cương cứng, cô ta dám đánh cô, cô ta thực sự dám đánh cô, cô lớn như vậy rồi, trên đời này chưa từng có ai dám đánh cô.

Cô vừa định giơ tay đánh trả thì bất ngờ cửa toilet đột ngột bị đẩy ra. Lý Mạn Ni vội vàng thu tay về đặt lên mặt mình, làm vẻ mặt biến sắc, trong nháy mắt từ phẫn nộ, chuyển sang tỏ vẻ đáng thương.

Thật sự, ngay cả diễn viên chuyên nghiệp cũng không so được với cô.

Một người đàn ông nhanh chóng chạy đến, ngay cả nghĩ cũng không thêm nghĩ, liền đẩy người phụ nữ đang đứng trước mặt Lý Mạn Ni xuống, thậm chí, còn chưa nhìn rõ người đó là ai.

Hạ Nhược Tâm vốn là không có trụ tốt, lại bị anh đẩy, trong lúc nhất thời, bước chân không vững liền ngã xuống, trán đập mạnh vào bệ rửa tay, người cũng ngã ở trên sàn nhà, nước mắt cô lập tức rơi xuống, không biết là do quá đau hay là do lạnh lòng.

"Mạn Ni, em có sao không?" Sở Luật cẩn thận đỡ Lý Mạn Ni, vừa thấy trên mặt cô có dấu bạt tay, con người lập tức lạnh xuống, anh chuyển hướng nhìn về phía người nằm trên sàn, cô ta dám động tay với người của Sở gia.

Chỉ là, đến khi nhìn rõ người trên sàn là ai, thân thể anh lại là sùng sốt một chút, sau đó là một tràn hồi hận không thể thối, sao lại là cô ấy.

"Nhược Tâm..." Anh vội vàng ngồi xổm xuống, muốn đi nâng Hạ Nhược Tâm, mà Hạ Nhược Tâm dậy, nhưng cô lại đẩy anh ra, "Sao nào, còn muốn báo thù cho cô ta sao?", Hạ Nhược Tâm nâng mặt lên, trước mắt liền xuất hiện hai dòng nước đỏ đỏ, cô chớp mắt một chút, sao vẫn còn đỏ thế này?

"Nhược Tâm, đừng cử động, đừng cử động." thanh âm Sở Luật mang theo run rẩy truyền đến, mà Hạ Nhược Tâm lại vươn tay đặt trên trán, sau đó chậm rãi thu tay, mà cô thấy được trên ngón tay mình là máu, thì ra là vậy, lại đổ máu rồi.

"A..." Cô đột nhiên nở nụ cười, cũng không biết bây giờ nên cười hay nên khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 459

"Không phải anh rất thích báo thù cho cô ta sao? Đến đi, là tôi đánh cô ta đó, tôi còn muốn tiếp tục đánh, cho dù anh có giết chết tôi, tôi cũng không sợ."

Hạ Nhựt Tâm đứng lên, trên mặt đất thỉnh thoảng lại có vài giọt máu rơi xuống, từng giọt từng giọt một.

Máu cô nóng, nhưng tâm cô lạnh.

"Thật xin lỗi, Nhựt Tâm." Sở Luật lần nữa muốn chạm vào vết thương của cô, "Em đổ máu, cần phải đi trị liệu, bây giờ cái gì cũng đừng nói nữa, chúng ta đi trị thương trước đã" tay anh vừa chạm đến thì đã bị cô đẩy ra.

"Anh không cần phải đạo đức giả ở đây, anh đừng nên quên, người khiến tôi trở nên như bây giờ là ai. Chính là anh, Sở Luật!"

Thân thể Hạ Nhựt Tâm lung lay một chút, cô nghiêng người liền thấy được người phụ nữ sau lưng anh đang nở nụ cười, cười vô cùng đắc ý.

Vừa đứng, lúc này Cao Dật nghe được thanh âm nói chuyện bên trong, nên đã chạy qua.

"Nhựt Tâm..." Cao Dật vội vàng chạy lại đây, lúc nhìn thấy trán cô đầm máu thì anh liền trừng to mắt, anh dùng tay vội vàng bưng kín miệng vết thương của Hạ Nhựt Tâm, sau đó là trầm mặc nhìn thoáng qua Sở Luật, còn có người phụ nữ đang nấp phía sau anh ta.

Anh nhìn xúc động muốn đánh người xuống, nơi này là bệnh viện, hơn nữa, bây giờ không phải là lúc làm những chuyện như vậy, Hạ Nhựt Tâm còn cần phải trị liệu, chảy nhiều máu như vậy, cũng không biết là có phải khâu hay không, anh vội vàng che chở Hạ Nhựt Tâm vào lòng, lúc đi ngang qua người Lý Mạn Ni, mặt anh liền lạnh xuống, mà Lý Mạn Ni cũng sốt một chút, không tự chủ được lui về phía sau một bước, anh mất lạnh lùng của người này tràn đầy cảnh cáo khiến cô không khỏi có chút run sợ.

"Luật..." Khi trong toilet chỉ còn lại hai người bọn họ, Lý Mạn Ni mới đến gần anh, vươn tay kéo tay anh, "Luật, không phải lỗi của anh, tất cả đều tại em không tốt, nếu em..." Tay cô đặt ở trên mặt, cơ hồ cảm thấy cả khuôn mặt đều bị sưng lên.

"Mạn Ni, không cần nói nữa." Sở Luật xoay người, trong mắt có chút nặng nề u ám, lại khiến Lý Mạn Ni không khỏi chột dạ, tựa như anh đã biết hết tất cả mọi việc vậy.

Tay Sở Luật nhẹ nhàng mon trên mặt Lý Mạn Ni, sau đó dùng sức, làm Lý Mạn Ni đau đến nhú mi.

"Luật, anh làm em đau!" Cô đáng thương nói.

"Mạn Ni, về sau không cần làm những chuyện như vậy nữa, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không ly hôn với cô, vì đứa nhỏ này." thanh âm Sở Luật cực kì lạnh đậm, tầm mắt anh cũng theo lời nói mà chuyển đến bụng cô.

"Thứ cô muốn, tôi đều cho cô, không cần phải tính kế ai nữa, đã biết chưa? Nụ cười cũng nước mắt không thích hợp với cô. Bây giờ tôi thật sự rất muốn biết, Lý Mạn Ni lương thiện trước kia đi đâu rồi? Không, hay là nói, Lý Mạn Ni trước kia có từng tồn tại hay không?"

"Những lời cô từng nói, những việc cô từng làm khiến tôi không khỏi thắc mắc, tôi thật sự không ngờ, cô có thể tâm kế đến như vậy"

Sở Luật buông lỏng tay mình ra, hướng ra cửa mà đi, "Đừng làm tôi thất vọng về cô thêm nữa, Mạn Ni, tôi hi vọng đây sẽ là lần cuối cùng, tôi cũng sẽ không gặp cô ấy nữa, giống như cô nói vậy, tôi và cô ấy không có khả năng, mà mỗi lần tôi xuất hiện đều mang theo thống khổ cho cô ấy, nên cô đừng gây thêm những chuyện dư thừa nữa!"

Sắc mặt Lý Mạn Ni lập tức trắng bệch, ngay cả bụng cô cũng đau âm ỉ.

Sao anh lại biết, anh biết từ lúc nào, không, anh còn biết những gì nữa?

Cô vội vàng đi theo, cả người tràn ngập cảm xúc bất an.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 460

Hai người đàn ông cứ đứng như vậy, đối diện nhau, Sở Luật có chút khó khăn mở miệng "Cô ấy, không sao chứ?"

Cao Dật có chút trào phúng nhếch môi, "Sao nào, có phải anh muốn biết cô ấy chết chưa đúng không. Nếu cô ấy chưa chết có phải còn muốn vào làm thêm một trận nữa?"

Không phải, đối mặt với sự châm chọc của Cao Dật, Sở Luật tối sầm mặt, anh không phải cố ý, anh luôn không hề cố ý, nhưng lúc nào cũng vô tình tổn thương cô.

"Sau này anh không cần xuất hiện trước mặt cô ấy nữa, anh bây giờ có vợ, cũng có con, còn đến để vợ anh khi dễ cô ấy làm gì, bây giờ cái gì cô ấy cũng

không có, anh thì ngược lại, anh có hết thấy, anh còn muốn gì nữa?

Cao Dật canh cửa phòng bệnh, bên trong đó không chỉ có một mình Hạ Nhược Tâm, mà còn có Tiểu Vũ Diễm, mà anh, không hề muốn cho anh ta biết đến sự tồn tại của Tiểu Vũ Diễm.

"Tôi biết là tôi đã xin lỗi rất nhiều lần rồi, nhưng cũng không có tác dụng gì, tôi cũng biết, lời xin lỗi của tôi cũng không có giá trị, nhưng mà, mong anh chuyển lời với cô ấy rằng, Sở Luật tôi đời này có lỗi với cô ấy rất nhiều, người tôi quan tâm nhất là cô ấy, hận nhất cũng là cô ấy, mà yêu nhất, cũng là cô ấy." á hận đối nghịch khiến anh không tài nào gượng nổi.

Cao Dật nhấp môi không nói, chỉ có ánh mắt lạnh lẽo ngày càng sâu, bây giờ nói yêu, có dùng được sao? Sau khi gây cho cô ấy bao nhiêu đau khổ, khiến cô phải chịu đựng suốt mấy năm nay, bây giờ, một câu xin lỗi là xong sao?

"Anh yên tâm, tôi sẽ không bao giờ đến quấy rầy cô ấy nữa." Sở Luật chăm chú nhìn vào cánh cửa kia, sau đó chậm rãi rời đi.

Có lẽ đây là kết cục tốt nhất cho bọn họ, cũng là điều tốt nhất mà anh có thể làm cho cô.

Buông đi thôi!

Anh đi đến bên người Lý Mạn Ni, xem cô như vô hình mà trực tiếp đi qua, không thèm liếc nhìn dù chỉ một chút, mà Lý Mạn Ni cắn chặt môi, cuối cùng cũng chỉ có thể theo sau.

Anh thất vọng với cô, thực tế là rất thất vọng.

Ngồi ở trong xe, không khí cực kì áp lực, một tiếng thở cũng có thể khiến bầu không khí trở nên ồn ào, Lý Mạn Ni đặt tay trên đùi, thỉnh thoảng nín lấy quần áo của mình, "Luật, em không phải cố ý, em chỉ không muốn cô ấy tiếp tục dây dưa với anh, em chỉ muốn bảo vệ gia đình của chúng ta mà thôi."

Tầm mắt Sở Luật ngừng ở phía trước, môi mòng như cũ quạnh quẽ.

"Cô không cần nói nữa, cô đã làm gì trong lòng cô tự biết." anh lái xe, thanh âm lạnh nhạt tới cực điểm, Mạn Ni, cô sai rồi, không phải cô ấy dây dưa với tôi, mà là tôi dây dưa với cô ấy.

"Bây giờ có đem vị trí Sở phu nhân của cô hai tay dâng cho cô ấy, cô ấy cũng không thèm, tôi không quan tâm cô đã nói những gì, nhưng tôi hi vọng đây là lần cuối cùng!".

Sở Luật nói, thanh âm vẫn như bình tĩnh như cũ, nhưng lại khiến Lý Mạn Ni toát mồ hôi lạnh.

Tay cô đặt lên bụng, con à, ba con bây giờ không tin tưởng mẹ nữa, cho nên, bây giờ mẹ chỉ còn có con, chỉ có con mà thôi, đôi môi cô chột tái nhợt, thật không nghĩ tới, rõ ràng cô đã chịu thiệt, nhưng Sở Luật vẫn nghi ngờ cô...không, có lẽ anh đã sớm như vậy rồi, chỉ là cô không biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 461

"Luật, em..." Lý Mạn Ni còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy sùen mặt lạnh lùng của Sở Luật đã biến sắc, cô liền không dám nói thêm gì nữa.

Trong phòng Tổng giám đốc tập đoàn Sở Thị, đôi mắt Đỗ Tình Đường mở cực to, "Không thể nào, anh họ, sao anh lại quyết định như vậy, sao anh có thể?" Ngón tay anh run rẩy chỉ vào tờ đơn trên bàn, anh họ lại có thể đem một nửa tài sản của Sở thị cho cô ta.

Ông trời à, rốt cuộc là anh ấy có biết tập đoàn Sở thị lớn đến mức nào không, có bao nhiêu công ty con, có bao nhiêu tài sản, nếu Hạ Nhược Tâm thật sự có hết tất cả thì cô ta chỉ cần thêm một chút tâm cơ là có thể chiếm lấy nửa bầu trời Sở thị rồi.

Mà cho dù có cho, thì cũng phải cho Lý Mạn Ni mới đúng?

Sao anh ấy lại cho Hạ Nhược Tâm, không phải anh họ hận Hạ Nhược Tâm nhất sao? Không phải luôn mong cho cô ta chết không có chỗ chôn sao?

"Hạ Dĩ Hiên còn sống." Sở Luật cắt tờ giấy di chúc phân chia tài sản đi, anh không có thứ gì khác có thể cho cô, đây là điều duy nhất mà anh có thể làm, cũng là thứ mà anh vốn nợ cô.

"Anh nói cái gì?" Đỗ Tình Đường lập tức kinh ngạc, tại anh không có nghe nhầm đúng không, anh họ nói gì đó, hạ Dĩ Hiên vốn được cho là bị Hạ Nhược Tâm giết chết, thế nhưng bây giờ vẫn còn sống, đây đúng là chuyện cười lớn nhất àm ngày hôm nay anh nghe được đó.

"Đúng vậy, cô ta không có chết, cô ta chỉ giả vờ khiến cho mọi người nghĩ là cô ta đã chết rồi, sau đó tìm vài người đàn ông để thử nghiệm đầu là tình

yêu đích thực."

"Đàn ông, vài người đàn ông?" Khóe mắt Đỗ Tình Đường bỗng nhiên giật giật, ý của anh họ là...cô ta chỉ giả vờ chết, là để thể hiện rằng cô ta không yêu anh họ của anh, hay nói cách khác, một người đàn ông không thể làm thỏa mãn cô ta, nhu cầu của cô ta thật sự lớn như vậy, một người thỏa mãn không được, nhất định phải là vài người, nhưng mà, ý kiến như vậy cũng không tồi, không mang theo chút gánh nặng nào, cũng có thể là một loại tình yêu chân chính đi.

Ha ha...

Anh cười, thật sự rất là buồn cười.

Ném hết tất cả, để lại Hạ Nhượng Tâm của anh làm kẻ chết thay.

Đúng vậy, cô ta để Hạ Nhượng Tâm lại chịu trận, Sở Luật tựa lưng vào ghế, đôi mắt trầm tĩnh ngày càng tối tăm.

Thì ra là thế, rốt cuộc Đỗ Tình Đường cũng đã hiểu rõ.

"Như vậy, anh họ, anh hận sai người, cũng trả thù sai người, vậy anh bây giờ chính là bồi thường sao?"

"Đúng vậy, ngoài những thứ này ra, anh đâu còn gì khác" anh duỗi tay đặt lên cổ, kỳ thật chỉ có anh biết, điều anh muốn bồi thường cho cô không chỉ là như vậy, mà là một loại khác biện pháp, chỉ là, anh không có khả năng, mà cô cũng không có khả năng.

"Anh họ, vậy anh còn yêu Hạ Dĩ Hiên không? Bây giờ cô ta đã trở lại, ngược không lẽ anh sẽ..." Đỗ Tình Đường có chút miên man suy nghĩ, rốt cuộc là trong lòng người anh họ này đang suy nghĩ cái gì, quả thật từ trước đến giờ anh không thể nào đoán được, Hạ Dĩ Hiên còn sống, Lý Mạn Ni lại là vợ của anh, nhưng chuyện của anh và Hạ Nhượng Tâm lại rắc rối như vậy, ba người phụ nữ, anh họ định làm như thế nào?

Tình cũ, vợ trước, vợ hiện tại...

Sở Luật lấy một lá bùa hộ mệnh từ trên cổ xuống, sau đó nắm ở trong lòng bàn tay. "Anh họ, cái này có phải là lá bùa mà Hạ Dĩ Hiên cho anh không?" Đỗ Tình Đường nói, cũng lấy bùa trên cổ mình xuống, hai cái cơ hồ là giống nhau như đúc, cái này là do cô của anh đi cầu, bọn họ mỗi người một cái, chẳng qua, cái của anh vẫn luôn treo ở cổ anh, còn của Sở Luật, là do lúc nhỏ có một cô bé đưa cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 462

Mà cô bé đó, chính là người vợ định ra từ nhỏ của anh họ, Đỗ Tình Đường từ nhỏ liền biết chuyện đó, nhưng mà, lúc đó đâu ai nghĩ đến việc anh ấy sẽ coi đó là sự thật, hơn nữa còn luôn tìm cô bé kia, thẳng đến không lâu sau khi anh ấy tiếp nhận tập đoàn Sở thị, nhìn thấy Hạ Dĩ Hiên. Anh vốn luôn cho rằng người anh họ này từ nhỏ đến lớn đều vô tâm vô phách, không yêu không thương, cho nên hẳn phải là một người lãnh tình mới đúng, chỉ là không thể tưởng tượng được, anh ấy lại có thể nhớ kỹ một lời hứa hẹn lúc nhỏ như vậy, thậm chí, sau khi anh ấy lớn lên, vẫn luôn nhớ đến Hạ Dĩ Hiên, đối với người phụ nữ khác liền không có chút hứng thú, trong sạch còn hơn tờ giấy nữa.

Chỉ là, bây giờ, cảnh còn người mất, người vẫn còn đó, nhưng tình thì...

"Sai rồi, Tình Đường, tất cả đều sai hết rồi." Sở Luật nắm chặt bùa hộ mệnh trong tay. Bùa hộ mệnh liền bị anh bóp chặt.

"Cái gì sai rồi?" Đỗ Tình Đường đem bùa hộ mệnh của mình nhìn nhìn, sai ở chỗ nào cơ?

"Tình Đường, ta có bé lúc nhỏ anh gặp không phải Hạ Dĩ Hiên, người đưa cho anh lá bùa hộ mệnh cũng không phải Hạ Dĩ Hiên." Sở Luật buông lỏng bàn tay, lá bùa rơi xuống đất, tất cả là do anh sai rồi, tất cả là tại anh.

"Như vậy thì là ai?" Đỗ Tình Đường sùng sốt một chút, sao lại không phải là Hạ Dĩ Hiên, rõ ràng anh họ nói là gặp được cô bé kia ở nhà họ Hạ kia mà.

Chẳng lẽ? Khóe miệng anh run rẩy một chút.

"Anh họ, anh đừng có nói với em là, người đó không phải Hạ Dĩ Hiên, mà là Hạ Nhượng Tâm, chỉ là, trời xui đất khiến hạ, bùa hộ mệnh cuối cùng lại ở trên người Hạ Dĩ Hiên, cho nên, người từ đầu đến cuối anh tìm, đều là Hạ Nhượng Tâm nha."

Sở Luật không nói gì, sắc mặt của anh trầm trọng dị thường, mà Đỗ Tình Đường xưa nay đều chưa từng thấy anh như vậy.

"Trời ạ!" Đỗ Tình Đường dùng sức chụp xoa xoa cái trán, thoát nhìn hình như là anh nói đúng rồi, người Sở Luật gặp khi còn nhỏ không phải Hạ Dĩ Hiên, mà là Hạ Nhượng Tâm, đây là chuyện gì vậy a, tất cả những việc anh họ làm đối với Hạ Nhượng Tâm mọi người đều có thể chứng kiến, mà anh họ còn vì

cái chết của Hạ Dĩ Hiên đi tra tấn Hạ Nhượng Tâm, nhưng kết quả là, Hạ Dĩ Hiên căn bản không có chết, mà người anh ấy tra tấn gần chết lại vốn là người mà anh ấy phải đối đãi tốt nhất.

Quả thực là quá điên rồ rồi, mọi chuyện tại sao lại diễn ra như một vở hài kịch thế này...

Đỗ Tĩnh Đường quả thực không biết nói gì nữa, quả thực là anh sắp điên rồi.

"Anh họ, em biết bây giờ anh đang nghĩ gì? Nhưng mà, anh và cô ấy đã không còn khả năng rồi, không nói đến chuyện anh đối xử với cô ấy như thế nào, cô ấy hận anh ra sao, riêng chuyện thân phận của anh bây giờ thôi, thì anh và cô ấy vốn là không còn khả năng nữa."

Đỗ Tĩnh Đường đứng ở bên người Sở Luật, duỗi tay nắm lấy bờ vai anh, anh ấy bây giờ nhất định là rất thống khổ đi, hai người phụ nữ, một người anh không muốn tổn thương, một người anh lại không thể thương tổn, một người muốn bồi thường, một người lại ngăn cản tất cả.

"Anh biết không khả năng, cho nên, anh mới có thể nghĩ ra một biện pháp khác, anh cũng không có cách nào để vẫn hỏi lại tất cả thương tổn mà cô ấy đã chịu, cho nên, anh mới muốn đem một nửa cổ phần Sở thị cho cô ấy, như vậy, ít nhất, cuộc sống sau này của cô ấy có thể tốt lên một chút."

Chỉ cần người đàn ông kia thật sự tâm đắc cô, như vậy, cô cũng sẽ hạnh phúc, anh tự nhủ với lòng như vậy, chỉ là, trong lòng anh lại dị thường chua xót, rõ ràng những chuyện này vốn là của anh, là chuyện mà anh nên làm, nhưng bây giờ, ngay cả một ngón tay của cô anh cũng không thể nào chạm đến.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 463

"Em hiểu rồi." Đỗ Tĩnh Đường gật đầu một cái, tay anh đặt ở trên bàn làm việc của Sở Luật, cuối cùng anh cũng hiểu được nguyên nhân khiến Sở Luật gần đây trở nên thất thường rồi, thì ra, là vì cô ấy.

"Anh họ, có phải anh đã tìm được cô ấy rồi hay không?" Đỗ Tĩnh Đường thấp giọng hỏi.

"Đúng vậy, anh đã gặp cô ấy, hơn nữa, còn gặp sớm hơn so với em nghĩ" Sở Luật đem tay đặt trên mắt, trong đôi mắt chất chứa không ít đau đớn, anh đã sớm gặp cô rồi, sau bốn năm xa cách, anh vẫn nhục nhã cô, thương tổn cô.

"Anh họ, anh nói cho em biết đi, có phải từ khi anh phát hiện là mình đã yêu cô ấy, thì anh trở nên luyến tiếc không buông?" Sắc mặt Đỗ Tĩnh Đường phức tạp hỏi Sở Luật.

Thân mình Sở Luật chấn động, anh cười khổ, "Thật ra anh cũng không biết, đó có phải là yêu hay không nữa, anh chỉ là không muốn buông tay, nhưng mà, lại không thể không buông tay, cho nên, nơi này..." Anh chỉ vào vị trí con tim, "Nơi này vẫn luôn rất đau, thậm chí, ngay cả khi thờ cũng đau."

Đỗ Tĩnh Đường nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Anh họ, có lẽ anh thật sự không biết đi, em nói rồi, anh sẽ hối hận, anh biết vì sao em lại nói như vậy không? Có lẽ từ trước đến giờ anh chưa từng nghĩ tới, nhưng khi anh hận cô ấy, cũng đồng nghĩa với việc anh rất yêu cô ấy, cho nên, anh mới tìm mọi cách để chèn ép cô ấy, bức điên cô ấy, kỳ thật, anh chỉ muốn cô ấy nhận sai, anh chỉ muốn tìm cho ra cô ấy, cho nên, bốn năm trước, anh mới chặt đứt hết mọi đường sống của cô ấy có đúng không?"

Sở Luật hồi lâu sau mới là thừa nhận, "Đúng vậy, em nói rất đúng, anh chỉ muốn cô ấy cầu xin anh, như vậy anh liền có một lý do để mà buông tha cho cô ấy, chỉ là anh không nghĩ rằng cô ấy lại quật cường như vậy, biến mất khỏi tầm mắt của anh, hơn nữa, một lần biến mất chính là bốn năm."

Bốn năm sau gặp nhau, anh cũng không hề muốn đối xử tàn nhẫn với cô, chỉ là, mỗi khi anh nghĩ đến việc cô lại đến nơi đó để bán mình, anh liền bị máu ghen xộc lên não, tức đến mức muốn giết người. Cho nên, những việc mà anh đã làm khiến cô tổn thương, cuối cùng cũng không thể cứu vãn.

Đỗ Tĩnh Đường cũng không biết nói gì bây giờ, nên trách, nên cười, càng hay là nên đồng tình, kỳ thật Sở Luật bây giờ, cũng đang bị tra tấn rồi, đem một người đàn ông máy móc như anh ấy đi tra tấn, bây giờ anh ấy có lẽ đã tự trách đến mức hòng người rồi.

Còn có, anh vỗ vai Sở Luật.

"Anh họ, em biết anh bây giờ cảm thấy rất có lỗi với Hạ Nhượng Tâm, thậm chí có thể bằng mọi giá bù đắp cho cô ấy"

"Nhưng mà, không nên dùng đến nửa công ty đi, công ty là của anh, em không biết cô và dương có đồng ý hay không, nhưng mà, cha mẹ vợ, còn có ông anh rể của anh, bọn họ sẽ đồng ý sao? Dương nhiên còn có vợ con của anh nữa, anh không được quên, công ty này về sau sẽ là của con trai cô ta, nga, không đúng, là của con trai anh, bây giờ chỉ còn có một nửa, bọn họ sẽ cam tâm sao?"

"Em nghĩ trên đời này sẽ không có một người vợ nào đồng ý để chồng chia một nửa gia tài cho vợ trước cả?" Đỗ Tĩnh Đường không ngừng tự hỏi, loại này khả năng này, một phần cũng không có, nếu anh họ thật sự làm như vậy, số người phản đối, quả thật không chỉ là một người đâu.

Nếu như anh đoán không sai, Sở gia sẽ không giữ bình tĩnh được lâu đâu.

Mà Sở Luật mím chặt môi, thư chuyển nhượng tài sản anh đã viết, đương nhiên sẽ không chút do dự, anh sẽ tìm luật sư để công chứng, cho nên, lá thư này, sẽ có hiệu lực theo luật pháp, cho dù bọn họ có muốn ngăn cản, cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 464

Đương nhiên tất cả đều đã bị Đỗ Tình Đường đoán trúng rồi, phong ba ở Sở gia, so với trong tưởng tượng của anh còn lớn hơn nhiều, thậm chí đã náo đến nhà rồi.

"Bà thông gia, tôi rất muốn biết tại sao, vì cái gì mà A Luật đột nhiên đem một nửa cổ phần Sở thị, giao cho người đàn bà kia, nó làm như vậy nó có nghĩ đến Mạn Ni của chúng tôi hay không, có nghĩ tới đứa con trong bụng của nó hay không, đứa bé đó mới là họ Sở."

"Hạ Nhược Tâm kia, dựa vào cái gì mà có được tất cả, cho dù là có, cũng phải là của Mạn Ni nhà chúng tôi mới đúng?" Mẹ Lý không ngừng nói bên tai Tống Uyển, nói đến mức Tống Uyển chỉ có thể cười nhếch nhếch, về bất đắc dĩ trên mặt đã khiến mặt bà trở nên cứng ngắt, bà ta đã nói đến hơn nửa tiếng rồi, bà ta không mệt, nhưng mà bà thật sự rất mệt.

Đứa nhỏ nhà họ Sở, đều sẽ chịu trách nhiệm về việc làm của mình, bây giờ trên luật pháp Sở Luật mới là người nắm quyền, quyết định của anh, bọn họ không thể can thiệp vào, tuy rằng bà cũng rất không hài lòng, nhưng mà, chuyện đã quyết làm sao có thể sửa? Còn có, người đàn bà này cứ một câu Mạn Ni nhà tôi, hai câu Mạn Ni nhà tôi, hay cho câu Mạn Ni nhà tôi, bà và Sở gia còn chưa có chết đâu, cho dù có lỡ đến mức đường cùng, bà cũng thà rằng giao gia sản cho người khác chứ không để nó rơi vào tay của Lý gia.

Lý Mạn Ni đỏ mắt nhìn Sở Luật, sao anh ấy lại có thể như vậy, sao lại có thể, một nửa tài sản Sở thị, sao anh lại có thể đem cho người khác, đó là của con trai cô mà.

"Ông thông gia, ông xem, A Luật làm vậy thật rất không đúng, lỡ như cái cô Hạ Nhược Tâm kia có ý xấu, liền có khả năng sẽ hủy hoại Sở thị a, đó là giang sơn của nhà ông mà" Bà Lý cũng đỏ mặt, như vậy chính là không được, Lý gia bọn họ có lớn thế nào thì cũng không bằng Sở gia, nếu không có Sở Luật mấy năm gần đây trợ giúp, nếu không có mặt mũi của người con rể này, Lý gia bọn họ bây giờ không biết đã trở thành bộ dạng gì rồi.

Sở Giang nhàn nhạt mở hai mắt, thật đau đầu.

"Công ty tôi đã giao cho A Luật, nếu nó thật sự đem công ty phá hỏng, như vậy, nghĩa là nó không có đủ bản lĩnh, tôi sẽ không oán trách bất kỳ ai, chuyện nó làm tôi sẽ không ngăn cản." đến mức mà nguyên nhân của chuyện này, trước sau đều không đề cập tới, đương nhiên ông cũng không muốn đem tài sản của Sở gia cho Hạ Nhược Tâm, nhưng mà bây giờ Tổng giám đốc của Sở thị là con trai của ông, nó muốn làm gì thì liền làm, mà ông cũng rất tin tưởng đứa con trai này, nó sẽ không để công sức cả đời của Sở gia bị hủy hoại.

Nếu không, nó chắc chắn không phải con ông.

"A Luật, con không thể làm như vậy a." Cha Lý thấy không thể khuyên được Sở Giang, đành phải đổi đối tượng, đi giáo huấn Sở Luật, nhiều tài sản như vậy lại đem cho một người đàn bà khác, hơn nữa còn là tình địch của con gái ông, ông đương nhiên không thể để yên rồi.

Tất cả đều là của cháu ngoại ông a.

"A Luật, con phải nghĩ cho Mạn Ni nữa chứ, nếu chuyện này lọt ra ngoài, Mạn Ni sao có thể gặp người nữa, hơn nữa, không lẽ con không màng tới đứa con trong bụng nó sao?" Mẹ Lý gia nhập vào.

"Đúng vậy, A Luật, nếu con không muốn nghĩ đến đứa bé thì cũng phải nghĩ đến người nhà chứ, hãy vì đứa bé trong bụng của Mạn Ni mà suy nghĩ lại đi con, tài sản tuyệt đối không thể chuyển nhượng, chúng ta là sẽ không đồng ý."

Sở Luật yên lặng uống trà, từ đầu đến cuối đều là không có nói qua một câu, thậm chí, anh còn không thèm nâng mí mắt.

Hồi lâu sau anh mới buông ly trà trong tay mà đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 465

Cha mẹ Lý dường như có vẻ không hài lòng lắm, tựa hồ đều là hận không thể tiến lên tát anh mấy bạt tai.

Sở luật đứng ở trước mặt bọn họ, thân hình cao lớn đánh bay tất cả áp lực của họ.

"Tôi nghĩ hai vị có lẽ là đến nhầm chỗ rồi." anh đi qua bọn họ, đến trước mặt cha mẹ mình, lời của anh khiến cho hai vợ chồng họ Lý ngơ ngác, không biết, ý của anh là gì?

Sở luật dứt tay vào túi quần, điềm nhiên nhìn bọn họ, bao gồm cả Lý Mạn Ni.

"Tôi họ Sở, còn các người họ Lý." môi anh nhếch lên đầy lãnh ý, nếu không phải là người quan trọng đối với anh thì đừng mong anh cho chút tình cảm nào, anh chính là một người như vậy, chẳng sợ, cho dù có là cha mẹ của Lý Mạn Ni đi chăng nữa, không phải anh không tôn trọng người lớn, anh vẫn sẽ tôn trọng dưới điều kiện họ không vượt qua giới hạn của anh.

"Sở thị cũng là của họ Sở, bao gồm đứa nhỏ trong bụng của Lý Mạn Ni, khi đứa bé sinh ra nó cũng sẽ mang họ Sở, cho dù thế nào chăng nữa, của họ Sở cũng sẽ không biến thành của họ Lý được?"

"Các người đã hiểu chưa?"

Khỏe môi anh dương lên đầy châm chọc, đừng nghĩ rằng, anh không biết bọn họ nghĩ đến cái gì? Bồn năm qua Lý gia dùng tên của Sở gia, chặn đi rất nhiều hợp đồng, anh đều là nhắm một con mắt, mở một con mắt cho qua.

Rất cuộc, những hợp đồng đó anh còn phải bồi thường, ai bảo họ lại là cha mẹ của Lý Mạn Ni, là cha mẹ vợ của anh. Nhưng mà, sự dung túng của anh cũng chỉ có giới hạn mà thôi

Mặt của cha Lý lập tức đỏ lên, mà Sở Giang cũng chỉ nhìn nhìn, "Tôi mệt rồi, xin lỗi, thông gia." Sở Giang đứng lên, kéo tay Tống Uyển đi vào trong, nơi này liên giao cho A Luật đi thôi, thằng bé có thể tự mình giải quyết.

Đúng vậy, Sở Luật nói rất đúng, công ty là họ Sở, không phải họ Lý.

Tống Uyển có chút xấu hổ nhìn mẹ Lý, sau đó bị Sở Giang kéo đi vào, bọn họ ở chỗ này cũng chỉ để hành hạ lỗ tai thôi, chỉ bằng vào trong cho rồi.

Lý Mạn Ni đem tay đặt ở trên bụng, sau đó nhú mày, "Luật, bụng em đau quá."

Mẹ Lý vội vàng kêu sợ hãi lên, Mạn Ni, con làm sao vậy, không phải là đứa nhỏ có chuyện gì đi. A Luật, con còn đứng ở nơi đó làm cái gì? Không thấy Mạn Ni mệt mỏi rồi sao?

Sở Luật rút tay ra, đến gần Lý Mạn Ni, sau đó nhẹ nhàng bế cô lên, "Cô ấy mệt mỏi rồi, tôi đưa cô ấy đi nghỉ ngơi."

Anh trực tiếp đi qua vợ chồng Lý thị, trước hai cặp mắt tròn trong của bọn họ mà bế Lý Mạn Ni đi.

"Luật, anh thật sự muốn làm thế sao? Bụng em không thoải mái lắm." Đôi tay Lý Mạn Ni gắt gao bắt lấy quần áo Sở Luật, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Cô không cần giả vờ nữa." Sở Luật ngừng bước, cúi đầu nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trong lòng ngực, "Mạn Ni, đây không phải lần đầu tiên, cô không nên lấy đứa bé ra để đùa giỡn, cho nên, có một số việc, một vừa hai phải, đừng để tôi thất vọng về cô, cũng đừng để cho một chút thiện lương cuối cùng của cô biến mất."

Mà thân thể Lý Mạn Ni lại là không khỏi run lên, cô còn muốn nói gì đó, nhưng cô vẫn chưa làm gì thì đã bị anh bắt thóp rồi, anh cũng đã biết cô muốn làm chuyện gì, đúng vậy, cô muốn dùng chiêu cũ để ép anh, mà anh cũng đoán đúng rồi, nên cô không thể lấy đứa bé này ra để đùa giỡn nữa.

Một vừa hai phải, anh muốn cô một vừa hai phải, vậy tại sao anh không nghĩ đến lý do mà cô làm vậy? Một nửa tài sản của tập đoàn Sở thị, đó là thuộc về cô cùng đứa bé, bây giờ anh chớp mắt cũng không thêm, liền đưa cho người khác, hơn nữa, người đó còn là người mà cô căm ghét nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 466

Đừng nói là một nửa, cho dù là 1%, 1 phần ngàn, cũng đủ cho người đàn bà kia sống cả đời.

Sở Luật đặt Lý Mạn Ni lên giường, sau đó kéo chăn phủ lên người cô, "Nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi còn có rất nhiều việc phải xử lý." nói xong anh đứng lên,

trực tiếp kéo cửa ra, vừa ra khỏi cửa, mặt anh đã sa sầm xuống.

Vợ chồng Lý thị vẫn còn đang thương lượng gì ở đó? Nhìn thấy Sở Luật đi tới, chỉ ngậm miệng không nói, đứa con rể này của bọn họ rất là lợi hại, đồng thời, cũng rất đáng sợ, có thể tùy lúc mà trở mặt vô tình, không sao, bọn họ cũng như nhau thôi.

"Ba, mẹ..." Sở Luật dừng bước chân, đứng ở trước mặt bọn họ, híp lại hai mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt đã biến sắc của bọn họ, anh cũng đã đoán được, bọn họ đang toan tính điều gì.

"Các người tốt nhất là không nên tìm cô ấy để gây phiền toái, tôi không thích người chơi trò sau lưng, còn có ba, khẩu vị của ba thật sự quá lớn đó, hạng mục của Xa thị, ba có thể nuốt nổi sao?"

Ngữ khí của anh mang theo uy hiếp, cái hiệp ước kia là do anh đấu tranh thật lâu mới có thể đến tay, bất quá, cuối cùng lại bị Lý thị đào góc tường, chỉ là, bọn họ quá là không biết tự lượng sức mình rồi.

Anh có thể từ bỏ, bởi vì, anh không thiếu, nhưng mà, người của Lý gia muốn ăn, cũng phải nhìn xem bản thân có đủ tiền vốn và bản lĩnh không đã.

Bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ lãnh đủ hậu quả thôi.

"Con..." Sắc mặt Cha Lý đột nhiên hiện lên chút khó nhằn, quả thật là đã bị Sở Luật nói đúng rồi, cái hạng mục kia, bọn họ đúng là đã bắt tới tay, nhưng mà, là do dùng gấp đôi dự toán của Sở Luật để lấy, chỉ là còn chưa có bắt đầu, bọn họ liền có chút bất lực rồi.

Mấy năm gần đây, bọn họ Lý gia bọn họ vẫn đang xuống dốc, như nếu như không phải đào góc tường của Sở thị mấy hợp đồng không biết là sẽ trở thành gì nữa, cho nên, ông ngăn cản Sở Luật, không hẳn là vì con gái mình, mà còn vì chính bản thân ông.

"Không cần nói gì với tôi cả, các người hiểu rõ tôi thế nào rồi đấy, mà Mạn Ni, cũng như vậy thôi." Sở Luật cố ý làm như vô tình nhìn về phía cửa, mỗi một chữ mà anh nói ra, nếu như chú ý một chút liền có thể hiểu được.

Mà anh không ngại để cô nghe thấy, khi một người đàn ông đã bắt đầu cảnh giác một người phụ nữ, như vậy, tất cả những gì người phụ nữ đó làm sẽ không còn đơn thuần như trước nữa.

Anh bước đi ra ngoài, sắc mặt hai vợ chồng Lý thị không ổn cho lắm.

Mà sau khi Sở Luật rời đi, Lý Mạn Ni mới cửa phòng ra, cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Cô dựa vào cửa, đôi môi mím chặt, tay cô xiết chặt nắm cửa, cô không cam lòng, thật sự không cam lòng, nhưng mà, cô không cam lòng thì sao, cô có thể làm được gì chứ?

Mà Mẹ Lý lập tức chạy tới bên người Lý Mạn Ni, nôn nóng hỏi, "Mạn Ni, A Luật rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao đột nhiên lại đối xử tốt với con à kia như vậy, còn đem một nửa gia tài cho cô ta, như vậy, chúng ta làm sao bây giờ, Lý gia chúng ta làm sao bây giờ? Con nhất định phải khuyên nó mới được a, bằng không về sau người đàn bà kia bỏ được lên đầu chúng ta, có phải chúng ta sẽ phải nhìn sắc mặt cô ta mà sống không?"

Lý Mạn Ni nhếch môi, trên mặt không có nửa phần ý cười, "Con còn có thể làm gì chứ, bây giờ, một cái biện pháp con cũng không có?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 467

Bây giờ Sở Luật không còn tin tưởng cô nữa, mà cô cũng không thể làm gì được nữa, nếu không, người phụ nữ kia mà bị mất một cọng tóc nào, anh đều sẽ tính lên đầu cô, cô đặt tay lên bụng mình, nhắm mắt, cô phải bảo vệ đứa nhỏ này thật tốt, như vậy, cái gì cô cũng có, cho dù là một nửa tài sản, cũng sẽ thuộc về cô.

"Mẹ, đau không? Tiểu Vũ Điểm thôi thôi." Tiểu Vũ Điểm ngồi lên đùi Hạ Nhượng Tâm, ra sức thôi thôi vết thương trên trán Hạ Nhượng Tâm, cái miệng nhỏ cũng có chút tê rồi.

"Không đau." Hạ Nhượng Tâm ôm con gái vào lòng, "Mẹ sẽ khỏi ngay thôi, không cần lo." Đứa nhỏ này rất hiểu chuyện, cô nhẹ nhàng xoa tóc Tiểu Vũ Điểm, sau đó lấy búp bê bên cạnh, nhét vào lòng con gái.

"Được rồi, tự mình đi chơi đi, lát nữa mẹ làm đồ ăn ngon cho con ăn." Hạ Nhượng Tâm vỗ về gương mặt nhỏ của con gái, Tiểu Vũ Điểm chớp chớp hai mắt, lại nghiêng đầu tự hỏi một lúc lâu rồi mới chạy sang chỗ khác.

"Mẹ, mẹ và Tiểu Vũ Điểm giống nhau, đi đường không cẩn thận, cho nên bị té, cho nên, mẹ cũng ngốc!"

Bé bước từng bước nhỏ, vừa đi vừa lăm bắm, lăm cho Cao Dật đứng ngoài cửa phải bật cười, anh chỉ nói Tiểu Vũ Điểm ngốc một lần, vậy mà bé lại nhớ kỹ đến bây giờ.

"Nhược Tâm, hình như anh dạy hư Tiểu Vũ Điểm rồi." Cao Dật cười cười, đi đến kéo ngón tay đang đặt trên trán của Hạ Nhược Tâm, "Không nên đụng vào, coi chừng nhiễm trùng. Tuy rằng vết thương không nặng nhưng mà ở trên trán cho nên cần phải cẩn thận đừng để bị sẹo, không nên làm như thế." Tay anh nhẹ nhàng chạm vào phần trán đối diện, nơi đó có một vết sẹo rất rõ ràng.

"Như vậy chẳng phải là đối xứng hai bên rồi sao." Hạ Nhược Tâm cảm thấy trên trán hơi đau, không phải là Cao Dật làm cô đau, mà là đã đau từ trước rồi.

"Em đó, đừng giả vờ không quan tâm, ở đây không ai cười em." Cao Dật muốn búng vào trán cô, thế nhưng anh phát hiện mình không thể làm động tác này, bởi vì trán cô đang bị thương.

"Tiểu Vũ Điểm cười đó, anh có nghe thấy không? Vừa rồi con bé còn nói em ngốc." Hạ Nhược Tâm tìm được cơ hội tốt để phản bác, làm cho Cao Dật chỉ biết cười.

Một đứa nhỏ thì biết gì chứ?

"Đúng rồi." Cao Dật lấy một phong bì từ trong ngực, "Cái này là của em." Nói xong thì đặt vào trong tay Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm mở phong thư, cô không biết là ai viết cho mình, bởi vì, cô không quen nhiều người lắm.

"Bên ngoài không có đề tên, nhưng mà, em mở ra xem chữ của ai đi?"

Cao Dật chỉ chỉ, giải thích, lá thư này được đưa cho bảo vệ tiểu khu, chỉ có tên của Hạ Nhược Tâm, không có viết tên người gửi.

"Được." Hạ Nhược Tâm gạt đầu, mở thư ra xem, sau khi nhìn thấy nội dung thì sắc mặt lập tức thay đổi.

"Sao vậy?" Cao Dật hỏi, sau đó nhận lấy lá thư trong tay Hạ Nhược Tâm. Sau khi xem xong, anh cầm lá thư, à không, phải nói là hợp đồng chuyển nhượng tài sản, đặt lên bàn.

"Nhược Tâm, bây giờ em là phú bà rồi, sau này anh sẽ biến thành người hầu." Trong mắt Cao Dật là giễu cợt, Sở Luật đúng là chịu chơi mà, một nửa tài sản của tập đoàn Sở Thị.

Hạ Nhược Tâm lại không có quá nhiều hứng thú với cái này, đương nhiên là cô cũng không có lòng tham, cô không cần thứ gì của Sở Luật, bây giờ cô và Tiểu Vũ Điểm sống rất tốt, hai người cũng không cần nhiều tiền như vậy, và cô cũng không muốn liên quan đến Sở Luật nữa.

Cô không phải thứ mà dùng tiền là có thể mua được, không phải cứ cho này nọ là cô sẽ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 468

Cô chỉ muốn có một cuộc sống bình thường, không cần tài sản của Sở Thị. Cô cũng không cần đồ của Sở Luật, chỉ cần Sở Luật đừng quấy rầy cuộc sống của cô và Tiểu Vũ Điểm là được rồi, và đừng để người của mình đến quấy rầy cô, gây phiền phức cho cô.

"Nhược Tâm, em thật sự không cần sao? Em có biết đây là gì không?" Cao Dật cầm tài sản chuyển nhượng trong tay, "Em sẽ trở thành phú bà, sẽ ngồi cùng bàn với Sở Luật, sẽ không lo ăn mặc, sẽ trở thành người mà mọi người hâm mộ?"

Hạ Nhược Tâm rút lá thư chuyển nhượng trong tay Cao Dật, sau đó đập lên bàn.

"Bây giờ anh không thể cho em ăn, không thể cho em mặc, không thể nuôi em nữa sao?"

"Không có." Cao Dật trả lời thành thật, ngày nào anh cũng mua rất nhiều đồ ăn, chưa từng để mẹ con hai người đói bụng ngày nào, đương nhiên, bụng anh cũng không đói.

"Vì sao em phải lấy thứ đó, trong khi bây giờ em không thiếu gì?" Còn nữa, thế giới của bọn họ lại không tốt như trong tưởng tượng, cô không phải đồ ngu, không phải chưa từng trải qua, tính kế nhau nhiều như thế, âm mưu nhiều như thế, tranh giành đến nỗi đánh mất bản chất của mình, ví dụ như mẹ cô, ví dụ như Lý Mạn Ni, mà cô biết, nếu cô lấy số tiền này, mạng của cô sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên, cô không muốn lấy, ngón tay Hạ Nhược Tâm đặt trên thư chuyển nhượng, "Em không muốn biến thành Lý Mạn Ni thứ hai, em không muốn trở nên đáng sợ giống như cô ta, em chỉ muốn con gái của em có thể lớn lên khỏe mạnh." Bàn tay Hạ Nhược Tâm bị Cao Dật nắm lấy.

"Đừng quên, còn có anh, không phải con gái của em, mà là Tiểu Vũ Điểm của chúng ta, anh cũng có phần."

Cao Dật đặt tay lên vai cô, sau đó ôm cô vào lòng, "Nhược Tâm, Tiểu Vũ Điểm đã gọi anh là cha, anh đang chờ một ngày em chấp nhận anh." Anh cảm lấy lá thư chuyển nhượng trên bàn, quăng xuống đất, mấy thứ này, bọn họ không cần, còn có, hạnh phúc của bọn họ, không phải là thứ dễ dàng mua được.

"Cao Dật, danh tiếng trước kia của em không tốt."

"Không sao, anh biết đó không phải là em"

"Cao Dật, có lẽ em không thể sinh được nữa." Hạ Nhược Tâm cúi đầu, sắc mặt có hơi trắng.

"Nhược Tâm, em lại quên rồi sao?" Cao Dật ôm cô chặt hơn, "Anh là bác sĩ, anh hiểu rất rõ tình trạng thân thể em, em có thể sinh được hay không, anh cũng không để ý, nếu chúng ta có con thì đó chính là món quà mà ông trời ban cho chúng ta."

"Nếu không có thì chúng ta có Tiểu Vũ Điểm là được rồi, anh không làm gì mà đã có được một cô con gái đáng yêu như vậy, chuyện mua một tặng một như thế, anh lời rồi, em nói xem có đúng hay không?" Anh nhẹ nhàng đặt trán kề trán Hạ Nhược Tâm.

"Còn nữa, em đừng coi anh như là người, anh không tốt, anh thừa nhận, lúc đầu là anh cố ý làm cho em phải vào đây ở, anh tạo ra một cái bẫy cho em nhay vào, anh muốn có được em, cũng muốn có được cô con gái như là Tiểu Vũ Điểm"

"Em nói xem, anh còn là người tốt sao?"

"Anh cũng biết tính kế, cho nên, anh thật sự không có tốt như em tưởng tượng đâu."

Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay Cao Dật, đây chính là thứ cô muốn, cô muốn một gia đình, một đứa nhỏ, và một người chồng yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 469

"Được." Cô gật đầu, cô không thể từ chối, cũng không có cách nào từ chối, không nghĩ tới, và cũng không muốn từ chối.

Cuối cùng thì khoe môi Cao Dật cũng có nụ cười vui vẻ, cô đồng ý rồi, sau khi anh chờ cô lâu như vậy, cuối cùng thì cô cũng đồng ý rồi.

Như vậy rất tốt.

Anh cúi đầu nhìn thư chuyển nhượng dưới đất, khoe môi lại xuất hiện nụ cười giấu cợt, Sở Luật vì muốn mình sống thoải mái mà bồi thường cho Hạ Nhược Tâm, nhưng mà, cũng phải nhìn xem người ta có cần hay không, Hạ Nhược Tâm lại không cần đồ của Sở Luật.

Tất cả đều là do Sở Luật làm ra, tất cả đau khổ của Hạ Nhược Tâm đều do Sở Luật mang đến, nếu Sở Luật thật sự muốn Hạ Nhược Tâm sống tốt, muốn bù đắp lại lỗi lầm, như vậy, cứ làm như lời anh đã nói.

Rời khỏi cuộc sống của Hạ Nhược Tâm, cũng rời khỏi thế giới của Hạ Nhược Tâm.

Thế giới của Hạ Nhược Tâm, bây giờ chỉ cần có anh là được.

Sở Luật buông lá thư chuyển nhượng, anh không ngờ, mới có một ngày mà nó đã trở lại, bên trên chỉ có chữ ký của anh, cô không nhận, thật sự không muốn nhận sao?

"Anh họ, chị ấy trả lại rồi sao?" Đỗ Tinh Đường cầm thư xem thử, hỏi Sở Luật bằng giọng không thể tin được, một nửa tài sản Sở gia, thứ mà làm cho Lý gia tức giận muốn chết, cũng chỉ muốn lấy được một phần, thế nhưng lại bị trả lại?

"Có lẽ anh nên biết trước từ lâu." Sở Luật đứng lên, nói thản nhiên, lá thư chuyển nhượng trong tay Đỗ Tinh Đường như là cái tát vào mặt anh, cho dù anh đem cả tài sản của Sở gia đặt trước mặt cô, cô cũng không thèm liếc nhìn.

"Cho nên mới nói, anh họ, anh đã bỏ lỡ một người phụ nữ tốt rồi!" Đỗ Tinh Đường không ngừng gật gù, "Anh họ, không cần nhớ đến nữa, có lẽ bây giờ chị ấy sống rất tốt." Bàn tay Đỗ Tinh Đường đặt trên vai Sở Luật, nhẹ nhàng vỗ về, Sở Luật nên buông tay thì hơn.

Là một người phụ nữ tốt, nhưng mà, cho dù tốt như thế nào, cũng không phải là của anh.

Sở Luật hít một hơi thật sâu, cảm áo khoác, "Anh có việc, đi trước, chỗ này em xem giúp anh." Nói xong liền bước ra ngoài. Ngay cả cơ hội phản đối cũng không cho Đỗ Tinh Đường.

"Thật là, lại quăng cho em, anh đã có vợ và con rồi, chẳng lẽ anh nghĩ rằng em là đầu gối sao?"

Về chuyện lá thư chuyển nhượng kia, Sở Luật nhận lấy rồi tiện tay quăng trong nhà, nhưng mà anh không biết, một ngày nào đó, người làm trong nhà quét dọn vệ sinh, không cẩn thận làm rơi lá thư, mà người hầu lại nhặt lên đưa cho Lý Mạn Ni, Lý Mạn Ni nắm chặt lá thư chuyển nhượng, lòng đau như cắt, cổ họng khô khốc.

Cái này, đáng lẽ ra nên thuộc về con của cô.

Người, rất dễ thay đổi, thời gian sẽ cho con người kinh nghiệm, còn có lòng tham, trước kia chỉ muốn một người, cho dù không thương cũng không sao, sau đó lại bắt đầu muốn yêu, không chiếm được thì muốn hủy diệt, còn nếu đã chiếm được, yêu được, thì lại không muốn buông tha.

Không thể nói ai đơn thuần hơn ai, ai cao quý hơn ai, đều là người, đều có dục vọng bình thường, có dã tâm, mà người lúc trước bình thường thì lại càng có dã tâm hơn.

Đối với Lý Mạn Ni mà nói, Sở Luật đã cho cô tất cả, cô hưởng thụ bình yên, tiếp nhận một cách tự nhiên, Sở Luật là một người cho vay, mà cô lại là người nhận, cô đã quen trả giá cho anh, cũng quen hưởng thụ mất rồi.

Thời gian bốn năm trôi qua, cô đã không thể trở lại con người trước kia được nữa, từ khi bắt đầu đi trên con đường này, tất cả đều là của cô, sao cô có thể cam tâm tình nguyện bỏ hết, chấp tay đưa cho người khác, còn là người kia, chính là người phụ nữ từ khi sinh ra đã bị cô cướp mất tất cả được chứ.

Cô không thể để lịch sử lặp lại, Sở Luật là loại người gì, sao cô lại không hiểu.

Ngón tay cô cứa chặt vào lòng bàn tay mình, đau đớn làm cho cô tỉnh táo, nhưng mà đau đớn như vậy cũng làm cho cô trở nên xấu xí.

Cô đặt tay lên bụng, đôi môi đỏ mọng cong lên.

Tất cả mọi thứ trong Sở gia đều là của con cô, không ai cướp được, kể cả đứa con rơi kia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 470

Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, sửa lại nón dừa hấu trên đầu con gái, "Ngoan ngoãn đi học, phải nghe lời thầy cô, sau khi tan học mẹ sẽ đón con." Sau đó đưa mặt của mình qua, "Cục cưng ngoan, hôn mẹ nào."

Tiểu Vũ Diễm cười cười, sau đó hôn mẹ mình một cái rất kêu.

Cao Dật đi tới, ôm đứa bé dưới đất lên, lại chỉ vào má phải của mình.

Tiểu Vũ Diễm ngại ngùng hôn vào má Cao Dật, sau đó đặt cằm lên vai Cao Dật.

"Được rồi, đi học với cha đi."

Cao Dật xoa nhẹ đầu Tiểu Vũ Diễm rồi đặt bé vào trong xe, sau đó chở bé đến nhà trẻ.

Hạ Nhược Tâm nhìn theo phương hướng chiếc xe rời đi, cô cảm thấy cổ họng của mình rất chua, đã lâu rồi, cô chưa từng thấy Tiểu Vũ Diễm vui vẻ như vậy, con bé thật sự cần một người cha.

Cao Dật chính là một người cha tốt, nhưng mà, không biết một người không trọn vẹn như cô, có xứng với anh hay không.

Cô đã từng ly hôn, có một cô con gái, thậm chí còn bán mình, và là một người tàn phế.

Chuyện trước kia, cô không muốn nghĩ tới, cũng không muốn hận, nhưng cô lại không thể tha thứ.

Ví dụ như, người đàn ông kia, ví dụ như, người phụ nữ mà cô gọi là mẹ.

Sờ sờ ví tiền của mình, hôm nay cô có đem theo ví, cho nên cô muốn mua đồ ăn, nấu vài món ngon cho cha con bọn họ, cha con bọn họ, không biết vì sao, nghĩ tới từ đó, trái tim của cô như bị cái gì đó đè nén, có hơi đau.

Cô như vậy, có tính là cướp không, cô không biết, cô chỉ biết là, cuộc sống bây giờ rất tốt, rất yên tâm, rất trôi chảy, cũng rất đơn giản, mà cô, không muốn thay đổi.

Mua nửa con gà, một ít đồ ăn, còn có một con cá, cô sẽ nấu cá kho cho con gái ăn, loại cá này rất ít xương, trước kia khi hai người còn nghèo khó, cô thường tiết kiệm tiền để mua một con cá cho con gái ăn, bây giờ không còn nghèo như vậy nữa, nhưng mà mùi vị con cá lần đầu được ăn đó, ở trong cảm nhận của cô, luôn có một chút khó chịu và ê ẩm, chua chua chát chát.

"Nhược Tâm..." Cô đi đến trước cửa nhà, ở đó có một chiếc xe đứng chắn, trên xe có người đang gọi tên cô.

Hạ Nhược Tâm mỉm cười đi qua, đi đến gần người đàn ông đó.

Cha dượng của cô, Hạ Minh Chính.

Người này, rất chịu khó và quang minh chính nghĩa, nhưng mà sự thật cái gọi là quang minh chính nghĩa đó, chỉ được dùng trên người con gái của ông ta, còn con gái của người khác, thì nên là cây cỏ, nên bị si nhục, cũng nên bị lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 471

"Hạ tiên sinh, ngài có việc gì sao?" Cô hỏi thân nhiên.

Đối với Hạ Minh Chính, trong lòng cô rất bình tĩnh, nói cho cùng, Hạ Minh Chính cũng không làm sai gì cả, chỉ là ông ta quá yêu con gái của mình mà thôi.

"Nhược Tâm..." Hạ Minh Chính có chút xấu hổ, ông không biết phải nói gì mới tốt, ông đã tung hoành trên thương trường cả đời, tuy rằng không quá nổi danh, nhưng mà cũng tạo ra được nửa cái thần thoại, sống cả đời này, ông chưa từng gây ra sai lầm quá lớn, số tiền kiếm được cũng đủ cho gia đình ăn uống không lo cả đời.

Cho dù ông đã già, cũng phải làm chuyện này, kéo lại cái mặt già này, vì mình, vì vợ, còn có con gái, gánh lấy khoản nợ này, ba chữ rất xin lỗi này, là điều mà cả nhà bọn họ muốn nói.

Đối với Hạ Minh Chính, Hạ Nhược Tâm cảm thấy rất lạnh nhạt, sau khi cô tới Hạ gia, Hạ Minh Chính đối xử với cô rất tốt, ở bên ngoài còn duy trì hình tượng một người cha dượng tốt, đối xử với cô con gái trên danh nghĩa như cô, ở cái nhìn của người bên ngoài, đúng là không có chút tật xấu nào để soi mói, làm việc gì cũng đồng đều, Hạ Dĩ Hiên có, cô cũng sẽ có, chính là dáng vẻ của một người cha tốt, cũng làm cho không ít người tức giận, bọn họ sẽ nói một câu thế này, không biết mẹ con Hạ gia sống tốt mấy đời mà có thể gặp được một người đàn ông tốt như Hạ Minh Chính, tuy rằng là kết hôn lần hai, nhưng mà Hạ Minh Chính lại đối xử với vợ và con trước của vợ rất tốt, vừa tôn trọng lại vừa chăm sóc, nhưng Hạ Nhược Tâm hiểu, Hạ Minh Chính, ở trong Hạ gia, là một người dối trá, đối xử tốt với cô cũng chỉ vì danh tiếng, đó là lý do vì sao ông phải đối xử tốt với con của người khác, chẳng phải hay sao?

Mà những thứ đó đều là Hạ Minh Chính cố ý làm cho người ta xem, bên ngoài, hẳn là người hiền lành, nhưng mà trong lòng lại vô cùng dơ bẩn, ông ta giống như cáo già đã trải qua ngàn kiếp, làm cho Thẩm Ý Quân một lòng một dạ với ông ta và con gái của ông ta, cũng làm cho cô chưa từng ngần ngại đầu tư ở Hạ gia ngày nào, thậm chí, rõ ràng là biết cô vô tội, còn muốn cô gánh lấy tội danh, nếu ông ta thật sự là một người cha tốt, ông ta sẽ không làm cho Thẩm Ý Quân cạo tóc của cô, rút máu của cô, huỷ hoại tiền đồ rất tốt của cô.

Nếu muốn hỏi bây giờ Hạ Nhược Tâm cảm thấy ông ta thế nào, xin lỗi, cô chỉ thấy ông ta giống như một người lạ.

Lúc trước đã không có cảm tình gì rồi, bây giờ còn muốn cô biểu hiện ra tình cảm cha con thân thiết hay sao?

Cô không có mẹ, vì sao lại có cha dượng được chứ?

Hạ Nhược Tâm nở nụ cười giễu cợt, cô không vấn đề gì với Hạ gia, cũng không có quan hệ gì với Sở gia.

Về mặt Hạ Minh Chính rất khó coi, giống như là bị còi hết quần áo, những năm qua, ông luôn ra vẻ trang nghiêm, thế nhưng ở trước mặt Hạ Nhược Tâm, ông lại giống như bị phò bày tất cả.

"Nhược Tâm, mẹ con bị bệnh, cha đến..." Ông liếm đôi môi khô khốc, có chút khó nói.

"Dù sao thì, đó cũng là mẹ con, xem như là cha xin con đi, con đi gặp bà ấy được không, mẹ con, rất nhớ con..."

"Nhớ tôi?" Hạ Nhược Tâm lặp lại hai chữ đó, "Bà ta lại muốn tôi làm gì cho Hạ Dĩ Hiên, gánh tội, hay là làm gì, tôi không còn gì cho mấy người tính toán nữa rồi." Hạ Nhược Tâm xoa cổ tay, "Tôi đã trả hết những thứ mà tôi thiếu bà ta, còn hai người..." Cô cười, đáy mắt lại lạnh như băng.

"Tôi chưa bao giờ thiếu hai người, đúng là tôi ăn tôi ở nhà ông, nhưng mà nếu không có tôi làm nền, nghĩ đến con đường trưởng thành của Hạ Dĩ Hiên đi, nhất định là rất nhàm chán đúng không?" Đúng vậy, không có một người chị vô dụng như cô, sao có thể có tâm bình phong tốt đẹp cho Hạ Dĩ Hiên như thế?

Ừ thì bây giờ Hạ Dĩ Hiên đã mạnh hơn rồi.

Chết rồi mà cũng có thể sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 472

Sắc mặt già nua của Hạ Minh Chính nóng như muốn bốc cháy, "Nhược Tâm..." Ông lại kêu cái tên này, lúc này đứng ở đây, ông cảm thấy rất xấu hổ. Bây giờ ông mới biết, bốn mươi tuổi qua đi, có một số việc, từ lâu đã không thể thay đổi được nữa, có lẽ là do bọn họ chưa từng hiểu Hạ Nhược Tâm.

Tính tình của Hạ Nhược Tâm rất yếu đuối, cũng dễ bị khi dễ, thậm chí là nhịn nhục chịu đựng, tính tình như vậy, nếu gặp loại người hay tính kế thì nhất định sẽ chết rất thảm, ví dụ như Hạ Minh Chính, ví dụ như Sở Luật, nhưng mà Hạ Nhược Tâm vẫn còn sống, giống như là có đại.

Cho dù bị lửa đốt cháy hoàn toàn, thì đến mùa xuân vẫn sẽ tiếp tục sinh trưởng, mặc kệ là gặp phải khó khăn gì, Hạ Nhược Tâm cũng có thể giải quyết được, nếu không thể, cô sẽ nhịn, nếu đổi thành Hạ Dĩ Hiên, sợ là Hạ Dĩ Hiên đã chết hơn mười lần, nhưng mà Hạ Nhược Tâm lại không giống như vậy, Hạ Nhược Tâm chỉ cần có được một chút ánh sáng là sẽ cố gắng đi tìm ánh sáng của đời mình, người khác không thương cô, nhưng mà, nhất định cô sẽ tự yêu lấy chính mình, yêu người quan tâm mình, quan tâm đến người mình yêu.

Nhưng mà nếu họ không cần, như vậy, trái tim của cô sẽ rất cứng rắn.

Ví dụ như bây giờ, đối với Thẩm Ý Quân, cô đã không còn muốn để ý đến nữa, đối với Sở Luật, cô cũng không ôm ảo tưởng gì, cho dù bây giờ Sở Luật đã quay đầu, cho dù cô là người mềm lòng, nhưng mà, cô sẽ không quay về lối cũ.

Trước kia khi cô khó khăn, đều là tự cô bước tới, mà bây giờ, khi cô trải qua những ngày tốt đẹp thì bọn họ lại đến đây tìm cô, ra về cha con thân thiết, ra về một người cha tốt, bộ không thấy giả tạo sao?

"Nhược Tâm, theo cha đi gặp mẹ con một lần đi." Hạ Minh Chính hít sâu một hơi, cố gắng khuyên bảo.

"Cho dù thế nào, cho dù bà ấy thật sự không đúng, nhưng mà bà ấy lại là mẹ ruột của con."

"Nếu không sinh ra tôi thì tốt rồi." Trái tim của Hạ Nhược Tâm đã chết lặng từ lâu, cô không còn nhớ cái người mà cô đã từng gọi là mẹ nữa, cảm giác, cũng không còn ý lại như lúc trước, cô tin, Thẩm Ý Quân cũng như thế, chẳng phải bà ta luôn nói, hối hận vì đã sinh ra cô, mà không bóp chết cô sao?

Cô cảm kích vì bà ta đã sinh ra cô, nhưng mà cũng chỉ như thế thôi, phải chi không có đứa con gái như cô, phải chi không có người mẹ như Thẩm Ý Quân, yêu thương con kể hơn cả con ruột của mình, phải chi không có một người như Hạ Minh Chính, chưa từng thích cô một ngày nào trong suốt mười năm, là cô tự mình đứng vững ở Hạ gia, như vậy còn chưa đủ sao?

"Rất xin lỗi, tôi còn có việc, tạm biệt." Cô không muốn nghe Hạ Minh Chính nói nhảm nữa, nói gì cũng vô nghĩa, nhiều lời thêm cũng vô dụng, cô lại ngại phiền.

Trong lòng của cô rất bình tĩnh, bởi vì nó giống như nhàn nhã liểu chạm vào mặt nước.

Không đúng, nên nói là giống như mặt nước tĩnh lặng, cái từ mẹ kia, không còn chút gọn sóng nào trong lòng cô nữa.

"Àm" cô đóng cửa lại, cũng nhốt Hạ Minh Chính ngoài cửa, thậm chí còn không chú ý Hạ Minh Chính đã rồi đi hồi nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 473

Đi vào phòng bếp, cô làm như không có gì vướng bận, rửa cá, giết cá, đợi đến khi Cao Dật đi làm về rước Tiểu Vũ Điểm thì cô cũng đã làm xong bốn món ăn và một món canh, cá kho tàu, cá tím hấp, thịt xào, còn có một đĩa trứng gà vàng nhạt, còn có canh bí đỏ cùng với bánh mì hấp sữa.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm về rồi." Bóng dáng của Tiểu Vũ Điểm còn chưa xuất hiện thì đã nghe thấy tiếng kêu.

Hiện tại Tiểu Vũ Điểm đã gan dạ hơn trước rất nhiều, giọng nói cũng nhanh nhẹn hơn trước, Hạ Nhượng Tâm biết, đây không phải bởi vì người mẹ như cô, mà là bởi vì Cao Dật, Tiểu Vũ Điểm đã xem Cao Dật như là cha của mình, có cha, giống như là có chỗ dựa vững chắc, ngọn núi đó lại rất vững chãi, dù thế nào, người cha giống như ngọn núi đó đã thực sự ở trong lòng Tiểu Vũ Điểm.

Cao Dật vừa vào cửa liền thả Tiểu Vũ Điểm xuống, Tiểu Vũ Điểm chạy tới kệ đôi giày, đôi dép lê nhỏ cho mình, lại ngoan ngoãn lấy dép lê cho Cao Dật, đặt dưới chân Cao Dật, "Ba, mang dép đi."

Cao Dật vui vẻ ôm Tiểu Vũ Điểm, hôn lên mặt bé, "Tiểu Vũ Điểm của ba đúng là thông minh mà."

Câu nói Tiểu Vũ Điểm nhà cha đó, làm cho Hạ Nhượng Tâm muốn khóc, nhưng không thể nói rõ cảm giác đó là gì, tóm lại là, nó rất phức tạp, cô lại không muốn nghĩ kỹ, bởi vì cô suy nghĩ quá nhiều cho nên mới làm bản thân ra nông nổi này.

Tiểu Vũ Điểm ngẩng mặt lên, gương mặt nhỏ nhắn tròn như quả táo rất là đáng yêu.

Cao Dật đôi dép lê, ôm Tiểu Vũ Điểm đi rửa tay, anh lấy một ít nước rửa tay, đổ lên bàn tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, một bàn tay rất to, một bàn tay rất nhỏ, đều đặt dưới vòi nước, "Về nhà rửa tay, trước khi ăn cũng rửa tay, rửa mu bàn tay rồi rửa lòng bàn tay, chà chà xà phòng rửa sạch, tạo thành thói quen cho mình, thói quen cho mình, la... la..."

Tiểu Vũ Điểm hừ hừ theo bài hát được dạy ở nhà trẻ, ngân nắp đầu ra nấy.

Hạ Nhượng Tâm cảm thấy, trước đây cô đã làm sai rồi, con gái cần phải được tiếp xúc với xã hội, cũng phải học cách lớn lên, còn Tiểu Vũ Điểm trước kia, tuy là thông minh nhưng tính tình lại quá thẹn thùng, còn không thích nói chuyện, bây giờ thì đã sáng sủa không ít.

Rửa tay xong, Cao Dật lại kéo đôi tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm đi vào bàn ăn, ôm bé lên ghế, nhưng mà bởi vì còn quá nhỏ cho nên đôi chân cứ lắc lư trong không khí.

Hạ Nhượng Tâm làm com xong, đặt trên bàn, Tiểu Vũ Điểm lập tức khoe bàn tay rất béo của mình.

"Mẹ, sạch sạch."

Ý của bé là, bé rửa tay rất là sạch rồi.

"Ừa, sạch rồi." Hạ Nhượng Tâm nheo đôi tay nhỏ bé của con gái, vừa dài vừa béo, lại còn rất mềm, Tiểu Vũ Điểm nheo đôi mắt to tròn, cái miệng hồng hào cũng giơ lên, đột nhiên, Hạ Nhượng Tâm cảm thấy trái tim như bị hoà tan, cô chưa từng hối hận vì đã sinh Tiểu Vũ Điểm, mặc dù mẹ con hai người đã rất cực khổ, nhưng mà, mỗi lần nhìn thấy nét mặt vui vẻ của con gái thì cô liền cảm thấy, mặc kệ là trải qua điều gì cũng đáng giá.

Hạ Nhượng Tâm gấp một đĩa cá, gỡ bỏ xương rồi đặt trong chén của Cao Dật.

"Cám ơn." Cao Dật lập tức ăn nó, anh rất vui vì đãi ngộ của mình giống như Tiểu Vũ Điểm.

Một đĩa cá, Hạ Nhượng Tâm lại không ăn bao nhiêu, người ăn nhiều nhất, ngược lại lại là Cao Dật.

"Đã ăn no chưa?" Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm ngồi trên đùi mình.

Tiểu Vũ Điểm sờ sờ cái bụng nhỏ của mình, sau đó ngai ngừng kéo váy xuống.

"Đã ăn no rồi." Bé cười tít mắt, nụ cười ngây thơ của con nít, là điều dễ làm cho người khác mềm lòng nhất, nhất là đứa bé vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện như Tiểu Vũ Điểm, đứa nhỏ ba tuổi, có thể bởi vì còn nhỏ mà không hiểu chuyện, nhưng Tiểu Vũ Điểm và mẹ từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau những lúc khó khăn, cho nên ngược lại, bé rất hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 474

Cao Dật cười cười, nheo gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Điểm rồi ôm bé chuẩn bị đi chơi.

Rất khó tưởng tượng, một người đàn ông, vậy mà có thể chơi nhà chòi với một cô bé, anh sẽ thay quần áo cho búp bê, chải đầu, thậm chí còn nói

chuyện với búp bê.

Tiểu Vũ Điềm dụi mắt, muốn ngủ.

"Được rồi, ba dẫn con đi tắm."

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điềm, Tiểu Vũ Điềm vẫn còn rất nhỏ.

Hạ Nhược Tâm cảm thấy mình không còn việc gì để làm, nhưng mà hình như Tiểu Vũ Điềm rất ý lại vào Cao Dật, có khi nửa đêm tỉnh dậy cũng sẽ đi tìm Cao Dật, tuy rằng người cha này đến chậm, tuy rằng người cha này không phải là cha ruột, nhưng mà đối với Tiểu Vũ Điềm, người cha này, là núi của con bé, cũng là bả vai của con bé.

Trong phòng tắm, Cao Dật nhéo đôi chân nhỏ bé của Tiểu Vũ Điềm, lúc đầu Tiểu Vũ Điềm còn từ chối, nhưng mà sau đó lại quen, cũng cho phép Cao Dật sờ chân của mình.

Đứa nhỏ rất dễ mệt mỏi, bé ngoan ngoãn dụi mắt, tựa vào vai Cao Dật, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hạ Nhược Tâm nhận lấy đứa nhỏ trong lòng Cao Dật, Tiểu Vũ Điềm ngửi thấy mùi của mẹ cho nên ngủ càng sâu thêm.

Đi vào bên trong phòng ngủ, cô cẩn thận đặt con gái lên giường lớn mềm mại, sau đó đặt búp bê của bé vào trong, Tiểu Vũ Điềm ôm búp bê theo bản năng, cũng không tỉnh dậy.

Khi cô đi ra, Cao Dật vẫn còn ở bên ngoài, tay áo của anh tùy tiện kéo lên lộ ra cánh tay cường tráng, quần áo trên người hơi ướt nhưng mà cũng không ảnh hưởng đến khí chất tao nhã của anh, người đàn ông này hoàn toàn khác với Sở Luật, Sở Luật âm trầm, khôn khéo, không từ thủ đoạn khi đối xử với kẻ thù, cho dù đã giết chết cũng muốn lột da người đó rồi đốt thành tro bụi, nhưng mà Cao Dật lại không giống như thế, anh rất ấm áp, ôn hoà, cũng rất ôn nhu, thế nhưng nụ cười của anh lại có sự lạnh lùng cự tuyệt người khác ở xa ngàn dặm.

Cao Dật phát hiện nụ cười yếu ớt bên khoé môi Hạ Nhược Tâm, anh phủ nước trên cánh tay, "Không còn cách nào, con gái của em rất thích nước, anh đi thay quần áo." Anh đi vào phòng ngủ của mình, khi đi ra thì quần áo đã được thay, nút áo bị mở hai cái lộ ra đường cong cơ ngực hoàn mỹ, không thể không nói, anh có dáng người rất đẹp, làm một bác sĩ, nếu không có thân thể tốt thì không thể chịu nổi khi tiến hành phẫu thuật mấy tiếng, thậm chí là mười mấy tiếng.

"Nhược Tâm lại đây." Cao Dật ngồi xuống ghế sofa, vẫy tay với Hạ Nhược Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 475

Hạ Nhược Tâm đi qua, ngồi xuống, không biết vì sao, khi móng vừa mới chạm vào ghế thì cô đã giật mình, cô không có nhiều cơ hội tiếp cận với đàn ông như thế, ngoại trừ Sở Luật, mà Sở Luật trong trí nhớ của cô, đều là nỗi đau, cho nên bây giờ nhớ lại chỉ có nước mắt nhiều hơn nụ cười, cho dù là cười, cũng là cười nhạt mỗi khi bị người đàn ông đó bày kế.

Ngay cả tình cảm cũng có thể đem ra tính kế, như vậy, còn gì mà hán không thể tính kế đây.

Nhưng mà Cao Dật lại không giống như thế, anh không thích tính kế, nhưng mà, cũng không phải là không có tâm tư gì, tuy rằng cô chưa hiểu rõ người đàn ông này, có lẽ anh cũng không phải người tốt, dù sao thì đối với mỗi người mà nói, tính tình ích kỷ đã có từ trong bụng mẹ. Nhưng mà, anh lại là người có chủ kiến, cũng là một người đàn ông kiên trì, đương nhiên, anh cũng có thể xem như là một người đàn ông tốt.

Số mệnh của Hạ Nhược Tâm không tốt, cho nên năm đó cô gặp được người thích tính kế như Sở Luật, mà không phải là Cao Dật.

"Đang nghĩ gì đó?" Cao Dật đối xử với Hạ Nhược Tâm như là đối xử với Tiểu Vũ Điềm, nhẹ nhàng xoa đầu cô, sau đó anh liền phát hiện động tác của bọn họ có chút kỳ quái, thế nhưng giữa hai người cũng không quá xấu hổ, "Sao vậy, nghĩa tới chuyện gì, sao lại thất thần như thế?"

"Không có gì." Hạ Nhược Tâm cười, đôi mắt sáng lấp lánh, giống như có thể phát ra những tia sáng ấm áp, trong suốt ướt át.

Cao Dật cũng không vạch trần việc cô rõ ràng có chuyện trong lòng mà không nói, đương nhiên, cô không nói thì anh cũng sẽ không hỏi. Suy nghĩ của cô gái này rất nhạy cảm, không thể gấp, cũng không thể ép buộc, nếu ép quá thì sẽ làm phản tác dụng.

"Đưa tay cho anh." Cao Dật cười ôn hoà, khoé miệng cong cong trời sinh rất có lực tương tác, hèn chi anh lại chọn nghề nghiệp như thế, ít nhất là với diện mạo đó thì sẽ không doạ mấy đứa nhỏ khóc, Hạ Nhược Tâm không dám tưởng tượng nếu người như Sở Luật trở thành bác sĩ, có lẽ người bệnh sắp chết cũng bị anh hù chết.

Dùng, cô lắc lắc đầu, đánh rơi ý tưởng đó, còn có, không thể nhắc lại cái tên đó, cũng không thể nghĩ tới người đó.

Cô nắm lấy cánh tay trái yếu ớt rũ xuống người, sau đó khó nâng lên một cách khó khăn.

Ngón tay ấm áp của Cao Dật đặt trên xương cốt của cô, Hạ Nhượng Tâm co rụt lại theo bản năng, đau quá.

Thì ra, đau đớn như thế, không phải cứ quen là chịu được.

"Xương bị lệch rồi, tốt nhất là mổ, nhưng mà, rất vất vả." Cao Dật vuốt ve cánh tay Hạ Nhượng Tâm, "Vết thương này là bị người ta bẻ gãy, lại không được điều trị cho tốt cho nên bây giờ xương đã nằm ở vị trí sai lệch mất rồi, muốn uốn nắn lại cũng không được."

"Không sao, em quen rồi." Hạ Nhượng Tâm thật sự không để ý tới, cánh tay yếu ớt này đã ở bên cô bốn năm, cô cảm thấy mình không khác người bình thường cho lắm, bốn năm nay, cô chỉ dùng một cánh tay, chẳng phải lúc đó vẫn có thể tạo ra một mảng trời cho con gái, còn có thể giành việc với đàn ông hay sao.

Cao Dật buông tay cô ra, sau đó ngón tay di chuyển lên mặt cô.

Đột nhiên, Hạ Nhượng Tâm cảm thấy trái tim mình hơi rung động, đó là cảm giác rất kỳ lạ, rất cảm động, cũng cảm thấy rất biết ơn, thì ra, trên đời này, còn có một người như vậy, đối xử với cô như thế, không có thù hận, không có tính kế, mà chỉ có tình cảm chân thật.

"Anh là bác sĩ, anh sẽ chịu trách nhiệm đối với bệnh nhân của mình, anh sẽ chữa khỏi bệnh của em."

"Em đâu có bệnh?" Hạ Nhượng Tâm cười thản nhiên, trong lòng rất bình thản.

"Có." Về mặt Cao Dật rất nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 476

"Chỗ này." Anh chỉ vào tay Hạ Nhượng Tâm, "Cần thời gian, còn có nơi này." Anh lại chỉ vào trái tim cô, "Càng cần nhiều thời gian hơn."

Về mặt Hạ Nhượng Tâm cứng đờ, cuối cùng chỉ còn lại ánh sáng ấm áp chạy khắp cả người cô.

Vô cùng ấm áp, vô cùng... Cảm động.

"Ngủ đi." Cao Dật nhẹ nhàng vỗ mặt cô, "Mơ đẹp."

"Được." Đôi môi đỏ mọng của Hạ Nhượng Tâm khẽ rung, sau đó cô nở nụ cười, nụ cười rất ấm áp, bên trong đôi mắt lại lấp lánh ánh sáng, trong suốt giống như ngọc lưu ly thượng hạng, toả sáng kỳ lạ.

Kèo kẹt, cô đóng cửa lại, trái tim vẫn luôn bình tĩnh cũng bắt đầu loạn nhịp, có cảm giác an tâm không nói nên lời, cô nằm trên giường, nắm lấy tay con gái, lại nhét búp bê của con bé vào lòng, miễn cho đến khi con bé mở mắt không nhìn thấy búp bê của mình lại khóc.

Đêm nay, cô ngủ rất sâu, hình như từ rất nhiều năm rồi, cô chưa từng được ngủ yên ổn như thế, thậm chí còn không nằm mơ.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm lay Hạ Nhượng Tâm, ôm búp bê rồi dụi mắt.

"A?" Tiểu Vũ Điểm chớp mắt, sau đó cẩn thận đi xuống giường, ôm búp bê mở cửa, mơ màng đi ra ngoài, kết quả đã bị một người ôm vào lòng.

"Sao vậy?" Cao Dật xoa nắn gương mặt buồn ngủ đỏ bừng của con bé, bị mộng du sao?

Tiểu Vũ Điểm xoa mắt, bịt đôi môi nhỏ nhắn hồng hào.

"Cha, Tiểu Vũ Điểm muốn tiểu tiểu, không kêu mẹ được."

"Suyt." Cao Dật đặt tay lên môi, "Mẹ mệt, để mẹ ngủ thêm đi, cha dẫn con đi." Nói xong, anh ôm Tiểu Vũ Điểm, mở cửa nhà vệ sinh rồi cho bé ngồi lên bồn cầu, Tiểu Vũ Điểm vẫn còn đang mơ màng.

Tiểu Vũ Điểm gần như ngủ mất, thế nhưng lại đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt mở to.

"Đậy rồi?" Cao Dật vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của bé.

Tốc độ này là thế nào đây, nói ngủ là ngủ, nói tỉnh là tỉnh, cho nên mới nói, con nít đúng là hồn nhiên, suy nghĩ lại ít, không giống người lớn có rất nhiều điều buồn phiền, ngủ muộn, nằm mơ cũng nhiều.

"Cha, ông mặt trời dậy rồi kìa." Tiểu Vũ Điểm nheo mắt, vui vẻ chỉ ra bên ngoài, bé dán mặt vào mặt Cao Dật, đôi mắt cười cong cong, dần dần biến thành màu vàng.

"Muốn ra ngoài xem ông mặt trời không?" Cao Dật hỏi Tiểu Vũ Điểm, không khí buổi sáng rất tốt, đi ra ngoài cũng tốt, đúng lúc hôm nay là cuối tuần, con bé cũng không cần phải đến trường.

"Muốn." Tiểu Vũ Điểm ra sức gật đầu, sau đó giãy giụa nhảy khỏi lòng Cao Dật.

"Cha, Tiểu Vũ Điểm phải đi đánh răng, rửa mặt." Tiểu Vũ Điểm ngẩng gương mặt nhỏ nhún lên nhìn Cao Dật, dù sao thì con bé cũng là con gái, không rửa mặt, không đánh răng thì rất bẩn, ngay cả bản thân con bé cũng ghét, cho nên tuyệt đối không chịu ra ngoài.

Cao Dật ngồi xổm xuống, sửa soạn mái tóc rối loạn của Tiểu Vũ Điểm, tóc dài thêm một chút rồi.

"Đi thôi." Anh lại đứng dậy, kéo tay Tiểu Vũ Điểm dẫn bé đi rửa mặt thay quần áo.

Đợi đến khi Hạ Nhược Tâm tỉnh dậy, việc làm đầu tiên là sờ con gái, theo thói quen muốn biết con bé có đá chần hay không, kết quả lại chỉ đụng được một cái chần mềm mại, đột nhiên, cô mở to hai mắt, cũng lập tức tỉnh dậy.

Không thể nào, chẳng lẽ con gái cô bị người ta trộm?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 477

Cô ngồi sững sờ một lúc lâu, cuối cùng mới kịp phản ứng lại, không thấy búp bê, vậy có lẽ là Tiểu Vũ Điểm tự tỉnh dậy.

Xoa xoa ấn đường, Hạ Nhược Tâm cảm thấy hình như mình sa đoạ rồi, đã mấy giờ rồi mà mới chịu tỉnh dậy, hiện tại cũng không cực khổ lắm, chỉ ở nhà ăn rồi lại ngủ mà thôi, sao lại ngủ say như thế.

Đợi đến khi cô rửa mặt xong rồi đi rangòai thì đúng như cô dự đoán, trên bàn có một tờ giấy, cô cầm lên xem, bên trên là chữ viết rất đẹp, chữ giống như người, tính tình người đàn ông đó vừa tùy tiện lại vừa lạnh lùng, và cũng có thể nhìn ra được từ trong những chữ viết của anh.

Anh dẫn Tiểu Vũ Điểm ra ngoài chơi một lát.

Hạ Nhược Tâm cười cười, sau đó thả tờ giấy xuống bàn, đi vào phòng bếp nấu cháo bí đỏ để cho cha con bọn họ ăn.

Khoan đã! Cha con, về mặt cô có chút phức tạp, hình như cô vừa suy nghĩ quá nhiều. Ừm, dừng lại, cô lắc đầu, bắt đầu vo gạo nấu cháo.

Sau khi Cao Dật và Tiểu Vũ Điểm trở về, vừa bước vào nhà đã ngửi thấy mùi cháo rất thơm.

Tiểu Vũ Điểm hít hít cái mũi, "Thức ăn mẹ nấu là ngon nhất." Nói xong, cô bỏ chạy vào nhà bếp, ôm chân Hạ Nhược Tâm, sau đó ngẩng đầu lên, cọ cọ vào chân mẹ, "Mẹ, cháo thơm quá."

"Đồ nịnh hót." Hạ Nhược Tâm bót thời gian búng vào trán con gái, "Cái miệng ngọt ghê, là học ai đó hả?"

Tiểu Vũ Điểm cười khanh khách, bé rất vui.

Một lát sau, Hạ Nhược Tâm dọn thức ăn lên bàn, lúc này bọn họ mới giống như gia đình bình thường.

Người cha dịu dàng, người mẹ săn sóc, còn có một bé thiên sứ xinh đẹp đáng yêu.

Bọn họ đang ăn cơm thì đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Lúc này ai lại đến đây?

Hạ Nhược Tâm buông đũa xuống đi qua mở cửa, mà vừa mở cửa nhìn thấy người bên ngoài, sắc mặt đang sáng rực của Hạ Nhược Tâm lập tức trở nên u ám, cô đóng cửa lại, nhốt mình bên ngoài.

"Hạ tiên sinh, xin hỏi ông có việc gì sao?"

Lời nói của cô rất xa lạ, cũng rất lạnh lùng, giọng điệu như vậy, thật ra ngay cả người lạ cũng không bằng, nếu lúc này là người lạ gõ cửa, ít nhất thì Hạ Nhượng Tâm cũng cho người ta một ít tươi cười.

Hạ Minh Chính đứng ở nơi đó, cảm thấy da mặt nóng bừng.

Đời này của ông, chưa từng ăn nói khép nép cầu xin một ai như vậy, nhưng mà lúc này, ông cúi đầu, là cả nhà bọn họ nợ đứa nhỏ này.

"Nhượng Tâm, mẹ con bị bệnh rất nặng, muốn gặp lại con, dù sao thì, bà ấy cũng sinh ra con."

Hạ Minh Chính nhắc lại việc này, không phải vì ông mặt dày, mà là suy nghĩ của vợ ông đã sắp suy sụp mất rồi, từ khi Hạ Dĩ Hiên trở lại, bà ấy vẫn luôn như thế.

Hạ Nhượng Tâm mím môi, kiềm chế bản thân không được tức giận, cô xoay người mở cửa, sau đó đi vào nhà đóng cửa lại, cũng nhót người đó bên ngoài, chuyện đó là không thể nào, cho nên cần gì phải làm điều thừa.

Tiểu Vũ Điểm nghiêng đầu nhìn mẹ.

"Mặt mẹ đen đen."

Bé chỉ vào mặt mình, cảm giác nói cho bé biết rằng tâm tình của mẹ không tốt.

Cao Dật vội vàng ôm Tiểu Vũ Điểm đi vào phòng, rồi lại nhét búp bê vào lòng bé, dụ dỗ.

"Tiểu Vũ Điểm ở đây chơi búp bê đi, nhớ phải chăm sóc búp bê đó."

"Dạ." Tiểu Vũ Điểm gật đầu, "Cha yên tâm, nhất định Tiểu Vũ Điểm sẽ chăm sóc búp bê thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 478

Cao Dật xoa đầu Tiểu Vũ Điểm rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

Bên ngoài, Hạ Nhượng Tâm vẫn làm như không có việc gì, chậm rãi dọn dẹp nhà cửa.

"Nhượng Tâm" Cao Dật kêu.

Hạ Nhượng Tâm không trả lời, cũng không phản ứng lại, chỉ chăm chú làm việc của mình.

"Nhượng Tâm" Cao Dật lại kêu một tiếng, đi qua, cầm lấy khăn lau trong tay cô, đã lau tám lần rồi, nếu lau nữa thì mặt bàn cũng bị tróc một lớp luôn.

"A!" Khăn lau trong tay Hạ Nhượng Tâm bị cướp, lúc này cô mới phản ứng lại, "Hả, vừa rồi anh nói gì?" Cô lại lấy khăn lau từ trong tay Cao Dật, tiếp tục lau bàn, cô không muốn cho người ta biết rằng suy nghĩ của cô đang rất hỗn loạn.

"Đi theo anh." Cao Dật kéo tay Hạ Nhượng Tâm, không cho cô ngược đãi cái bàn nữa, kéo cô ngồi xuống sofa.

"Nhượng Tâm, người bên ngoài là ai vậy?" Cao Dật nheo lại hai mắt, chăm chú quan sát biểu tình của Hạ Nhượng Tâm, rõ ràng là trong lòng đã biết.

Cô là người, không phải là đồ vật để bọn họ muốn lấy thì lấy, muốn quăng thì quăng, để bây giờ cảm thấy cần thì lại muốn lấy lại, chỉ để chứng minh, chứng minh ánh mắt của mình vẫn tốt, ít nhất là biết tìm về thứ mà mình đã từng quăng sai.

Nhưng mà, đánh mất chính là đánh mất, nhận sai thì cũng đã sai rồi, không phải chỉ cần nói một câu xin lỗi là có thể được đáp lại bằng một câu không sao. Cũng không phải mỗi một câu không sao đều có nghĩa là tha thứ.

Câu xin lỗi của Sở Luật, trở thành lời hứa hẹn đối với cô. Nhưng mà, câu xin lỗi của anh cũng là nơi bắt đầu những lời nói dối.

Mà câu xin lỗi của Thẩm Ý Quân, chỉ là một việc làm cho có lệ.

Bây giờ cô mới biết được, thì ra câu xin lỗi cũng có thể là kết thúc.

Cốc cốc, cô gõ cửa, ngẩng đầu nhìn thoáng qua số phòng bệnh, có lẽ là phòng này.

Cửa bị mở ra đột ngột, Hạ Minh Chính nhìn thấy cô thì lập tức sững sờ không biết nói gì, là ngoài ý muốn, là giật mình, cũng có thể cũng có vui vẻ, đứa nhỏ này đã đến, có phải có nghĩa là tha thứ hay không?

"Minh Chính, là ai vậy?" Thẩm Ý Quân thấy Hạ Minh Chính đứng bên ngoài quá lâu mà không nói gì thì lập tức hỏi, "Có phải là Tâm Tâm đã đến hay không?"

Câu hỏi của bà, không phải là sợ, cũng không phải vui, mà là chờ mong, giống như đã chờ rất lâu rồi, giống như người già chờ đợi mùa xuân, chờ đợi mùa hè, lại chờ thêm mùa đông là lại bắt đầu thêm một vòng mới nữa.

"Ý Quân, bà xem ai tới đây."

Lúc này Hạ Minh Chính mới tỉnh táo lại, ông vội vàng tránh đường, về mặt vui sướng, đúng vậy, ông rất vui.

"Là Tâm tâm nhà chúng ta sao?" Thẩm Ý Quân ngồi dậy, gương mặt dường như đã già đi rất nhiều tuổi, cả đời người, sợ nhất là kiên trì chuyện không nên kiên trì, làm chuyện không nên làm, sai chuyện không nên sai.

Mà những thứ đó, Thẩm Ý Quân đều đã làm hết.

Hạ Nhượng tâm đứng trước cửa phòng bệnh, thản nhiên nhìn gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ của Thẩm Ý Quân, trong lòng cô không quá hỗn loạn, mà Thẩm Ý Quân lại kích động đến nỗi rớt nước mắt, đưa tay tới Hạ Nhượng Tâm.

"Tâm Tâm, con đến đây thăm mẹ đúng không, mẹ biết con nhất định sẽ đến thăm mẹ mà. Tâm tâm, là mẹ không tốt, là mẹ không đúng, mẹ xin lỗi con, con có thể tha thứ cho mẹ, có thể cho mẹ thêm một cơ hội nữa không?"

Hạ Minh Chính đứng bên cạnh cũng nói xen vào: "Đúng vậy, Nhượng Tâm, đến đây là tốt rồi, đến đây là tốt rồi, chờ mẹ con xuất viện thì con dọn về nhà đi, như vậy cả nhà chúng ta có thể đoàn tụ."

"Minh Chính, cuối cùng thì em cũng tìm được Tâm Tâm của mình."

"Đúng vậy." Hạ Minh Chính cũng rất vui, nhưng mà ông còn có đứa con gái làm cho người ta đau đầu, tại sao con gái của ông lại trưởng thành như vậy, nếu nó ngoan được bằng nửa như Hạ Nhượng Tâm ông sẽ không rầu rĩ như thế, lo lắng đến nỗi tóc sắp rụng hết luôn rồi.

Bọn họ ở đó, anh một câu, em một câu, Hạ Nhượng Tâm cứ đứng đó nghe, nhìn, chờ, chờ bọn họ nói xong, hoặc là nói, chờ bọn họ ảo tưởng xong.

"Tâm Tâm, đến đây cho mẹ xem." Thẩm Ý Quân cũng nhận thấy sự lạnh nhạt của Hạ Nhượng Tâm, trong lòng bà rất đau đớn, thế nhưng bà chỉ có thể chịu đựng, quan hệ mẹ con giữa bọn họ đi đến bước đường này, là do bà, là bà làm sai, bà thật sự biết lỗi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 479

Bọn họ không dám dời mắt khỏi người con gái, lúc trước không có nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện, đúng là con gái do bà sinh ra, giống y như bà lúc còn trẻ.

Nhưng mà, Hạ Nhượng Tâm vẫn đứng im ngoài cửa, giống như không nghe thấy lời Thẩm Ý Quân nói.

"Nhượng Tâm, con vào đây trước đã, đừng đứng ngoài cửa." Hạ Minh Chính có chút xấu hổ, ông vội vàng nói cho xong, chỉ sợ Thẩm Ý Quân nghĩ nhiều, đến lúc đó cảm xúc lại không tốt, là ông có lỗi với mẹ con bà, có một số việc, rõ ràng là ông có thể ngăn cản, thế nhưng ông lại ích kỷ, kết quả bây giờ quấy thành như vậy, gần như là không thể giải quyết được, nhưng mà, đứa nhỏ Nhượng Tâm này rất mềm lòng, cũng rất hiếu thảo, nhất định sẽ tha thứ cho bọn họ, đúng không? Sau này, bọn họ nhất định sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ này, trả lại tất cả những thứ đã thiếu nợ nó.

Lúc này Hạ Nhượng Tâm mới đi tới, từng bước bước đến giường bệnh, cô đi rất chậm, mà mỗi một bước đi, Thẩm Ý Quân lại cảm thấy trái tim đập nhanh hơn, cũng khẩn trương hơn rất nhiều.

Bà đợi lâu như vậy, hỏi hân lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được, đúng không?

"Tâm Tâm..." Đôi môi Thẩm Ý Quân không còn tươi tắn như ngày thường nữa mà rất khô khốc, thỉnh thoảng khép mở, mà có thể nói, cũng chỉ có hai chữ Tâm Tâm này.

Hạ Nhượng Tâm nhìn chăm chăm vào Thẩm Ý Quân, làm cho bà phải cúi đầu, bà, hình như rất xấu hổ.

Nhược Tâm..

Hạ Minh Chính là người làm ăn, cho nên ông có trực giác rất nhạy cảm, trong lòng ông không khỏi trầm xuống, ông cảm thấy áp lực nặng nề không nói nên lời, về chuyện quan sát sắc mặt, ông mạnh hơn Thẩm Ý Quân nhiều, sợ là lúc này Hạ Nhược Tâm đến đây không phải là muốn làm lành với bọn họ, thật ra ông cũng biết, chuyện đó không dễ dàng, nếu đổi thành ông là Hạ Nhược Tâm, không, thậm chí ông còn không dám tưởng tượng, mặt ông bắt đầu nóng lên, đây đều là nghiệt duyên do ông tạo ra.

Hạ Minh Chính vừa định mở miệng thì Hạ Nhược Tâm đã đánh gãy.

"Hạ tiên sinh, tôi đã đến thăm bà ấy, mong ông đừng đến làm phiền tôi nữa, được không?"

"Tâm Tâm..." Thẩm Ý Quân nghe thấy như thế, giọng nói như muốn vỡ oà ra, "Tâm Tâm, sao con có thể nói như vậy?" Bà nắm chặt phần áo trước ngực, ngực bà đau quá, con đau như muốn cướp lấy hô hấp của bà.

Hạ Nhược Tâm thân nhiên nâng khoe môi, hai mắt rất bình thản, giống như lòng của cô vậy.

Cô rất bình tĩnh, không tức giận, không tiếc nuối, cũng không đau lòng, cứ như vậy, giống như mặt nước bằng phẳng chưa từng gợn sóng.

"Hạ phu nhân, tôi nghĩ mình đã nói rất rõ ràng rồi, mẹ tôi đã mất khi tôi bốn tuổi, con gái của bà cũng đã chết khi nó bốn tuổi, thật ra, tôi cũng đã qua tuổi cần có mẹ rồi, khi bà cướp bữa hộ mệnh của tôi, khi bà cắt tóc tôi, khi bà cướp đi giấc mộng của tôi, khi bà đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi đã cho bà cơ hội, cũng cho mình cơ hội, tôi nghĩ, nếu bà có thể cứu tôi, cứu con gái của tôi, như vậy, dù bà làm gì thì tôi cũng sẽ tha thứ cho bà, bà vĩnh viễn là mẹ của tôi, chẳng sợ sau này Hạ gia không cần bà, cho dù tôi mệt mỏi và cực khổ hơn nữa, cũng sẽ nuôi dưỡng bà, nhưng mà, có lẽ là bà không cần, bà đã có chồng, có tiền, có quyền, đúng rồi, đứa con gái mà bà hiểu rõ nhất cũng đã trở lại, bà còn tìm tôi làm gì?" Hạ Nhược Tâm cười, cười không oán hận, cứ như vậy đi, lòng cô cũng rộng mở thêm một ít, không phải không oán hận, mà là mọi thứ cứ như chưa từng trải qua, như vậy, vì sao cô lại phải đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 480

Mà Hạ Nhược Tâm đang ngồi trong xe taxi, ngón tay vô thức quán chặt, cô nghiêng mặt, bên trên cửa thủy tinh của ô tô có hình ảnh của cô, cô muốn cười, nhưng mà khoe môi lại không thể nâng lên, thật sự, đừng đến quấy rầy cô nữa, được không?

Mặc kệ là Thẩm Ý Quân hay là Sở Luật.

Về tới nhà, xung quanh rất im lặng, thế nhưng sự im lặng như thế mới làm trái tim vẫn luôn khó chịu của cô dần bình tĩnh.

Cô đi đến trước bàn, cầm lấy tờ giấy trên bàn, đây là cách nhấn lại của cô và Cao Dật, có lẽ sử dụng điện thoại sẽ tiện hơn, nhưng mà Cao Dật lại thích như thế, anh sẽ tự tay viết, trên tờ giấy còn mùi mực là chữ viết rất đẹp, kèm theo một chút quan tâm thân nhiên, còn hơn là sản phẩm hiện đại mà mọi người ý lại.

"Anh dẫn Tiểu Vũ Điềm ra ngoài ăn cơm, nếu em về thì nhớ ăn cơm, đừng có đối xử tệ bạc với dạ dày của mình, nghe lời bác sĩ mới đúng."

Ở trên tờ giấy còn vẽ một em bé đang cười, chính là một vòng tròn gần giống quả trứng, còn có bốn que diêm, bên trên trứng chim là một mái tóc dài, mà ở trên những que diêm lại là những quả trứng nhỏ, phía trên còn viết mấy chữ méo mó, "Đây là tay, đây là chân", trông rất nghiêm túc.

Hạ Nhược Tâm lập tức bật cười, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Hình như con gái của cô cũng giống cô, cũng có chút thiên phú về hội họa, nếu như sau này con bé thật sự đam mê thì người làm mẹ như cô nhất định sẽ không để con bé buông tha cho giấc mơ của mình.

Hạ Nhược Tâm đi vào nhà bếp nấu cho mình một chén mì, khi một mình ngồi vào bàn ăn, đột nhiên, cô cảm thấy có chút cô đơn.

Có phải là quá im lặng rồi hay không, hay là bởi vì, lòng của cô, đang rối loạn.

Chỉ là chặt đứt vài thứ có lẽ nên đứt từ lâu, gặp người không nên gặp thôi mà.

Cô cười tự giễu, không biết có ai phát hiện hay không, trong mắt cô còn có chút đau khổ.

Thì ra, có một ngày, cô không phải con gái của ai mà cũng có nhiều người để ý đến cô như thế, chỉ vì muốn nói một câu xin lỗi kia.

Lấy bản vẽ của mình, cô ngồi trên sofa bắt đầu vẽ tranh, sau vài nét bút thì một bức tranh đơn giản dễ hiểu hiện ra, nét vẽ mềm mại, mấy năm nay, khả

năng hội họa của cô đều dựa vào hứng thú, cho đến khi kí họa xong bức tranh, Hạ Nhược Tâm mới phát hiện đã sắp năm giờ, có lẽ hai người kia cũng đã trở lại, cô phải đi mua đồ ăn mới được, nếu không thì cả nhà đều phải đói bụng.

Lấy ví dụ tiền lẻ của mình, cô đi ra ngoài, mặc kệ ban ngày thấy ai, gặp chuyện gì, cô vẫn là cô của lúc trước, không thể nói là lòng bình lặng như nước, nhưng mà sau khi trải qua nhiều năm khổ cực thì cô đã quen với những chuyện như thế rồi.

Đến khi cô về nhà, vừa mở cửa là đã nghe thấy giọng nói của Tiểu Vũ Diễm ở bên trong, con bé đang hỏi Cao Dật mười vạn câu hỏi vì sao, có khi, ngay cả Hạ Nhược Tâm cũng không chịu nổi mười vạn câu hỏi vì sao của Tiểu Vũ Diễm, không biết những đứa nhỏ nhà khác có như vậy không, sao cô chưa từng thấy đứa nhỏ nào hỏi nhiều như thế.

Diễm này, tuyệt đối không giống cô.

Hạ Nhược Tâm đẩy cửa, Tiểu Vũ Diễm nghiêng gương mặt nhỏ nhắn rồi chạy tới, ôm chặt chân của cô, lưu riu khoe khoang, "Mẹ, hôm nay Tiểu Vũ Diễm đi công viên thả diều, diều của Tiểu Vũ Diễm bay cao nhất, cũng xinh đẹp nhất."

"Ừ, mẹ biết rồi." Hạ Nhược Tâm vỗ đầu con gái rồi ngồi xổm xuống, dùng tay phải ôm lấy con, Tiểu Vũ Diễm hôn lên mặt mẹ thật mạnh, sau đó đặt gương mặt nhỏ nhắn lên vai Hạ Nhược Tâm, hình như là một mẻ mồi rồi.

Mà Cao Dật thì ngồi ở bên cạnh, nở nụ cười với Hạ Nhược Tâm, hình như anh có chuyện muốn nói, nhưng mà anh lại không vội.

Hạ Nhược Tâm đưa Tiểu Vũ Diễm đi nghỉ ngơi, bé chơi lâu như vậy, đương nhiên là phải mệt rồi, hoặc là có thể dựa vào việc bé hay dụi mắt để biết bé thật sự mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 481

Hạ Nhược Tâm ôm con gái về phòng, lấy khăn mặt vào nhà vệ sinh nhúng nước rồi nhẹ nhàng lau đôi chân bó của con gái, hình như Tiểu Vũ Diễm cũng cảm thấy có người chạm vào chân mình cho nên khó chịu nhíu mày.

Mà lúc này, động tác nhíu mày của bé, đôi môi mím chặt, đúng là cực kỳ giống với một người, cô không thể phủ nhận quan hệ huyết thống, mà huyết thống, đúng là kỳ diệu, tuy rằng cha của đứa nhỏ này cũng không biết đến sự tồn tại của nó, con bé cũng chưa từng nhìn thấy cha ruột của mình, nhưng mà, có đôi khi, tính tình của bé, thói quen của bé, thậm chí là thần thái, đều có bóng dáng của người đàn ông kia.

Đợi đến khi cô đi ra, Cao Dật vẫn còn ngồi trên sofa, trên đùi là một xấp giấy gì đó, Hạ Nhược Tâm kéo những sợi tóc rơi rớt ra sau tai.

"Nhược Tâm, lại đây ngồi." Cao Dật biết cô đến gần liền chỉ vào vị trí bên cạnh, cũng không ngẩng đầu lên, lực chú ý của anh chỉ đặt vào mấy bức tranh trên đùi.

Hạ Nhược Tâm đi qua, ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, hành động của cô thể hiện rằng cô được dạy dỗ rất tốt.

Ở Hạ gia mười mấy năm, cô không học được những cái khác, nhưng mà mấy thứ này lại không thiếu, dù sao thì cũng không thể làm mất mặt Hạ Minh Chính, mà Thẩm Ý Quân cũng không muốn cô gây nên ảnh hưởng xấu cho cha con Hạ gia. Cho nên phải học, còn phải học rất nghiêm túc, ví dụ như tư thế ngồi, cho dù mấy năm nay khổ cực, nhưng có vài thứ cũng không thể quên.

Có lẽ là nên nói, đó là thói quen, cũng là bản năng.

"Nhược Tâm, em thích vẽ tranh sao?"

Cao Dật sắp xếp lại tranh ảnh trên đùi rồi đặt sang bên cạnh, động tác rất nhẹ nhàng, không giống với tính tình tùy tiện của anh, lại có thể thấy được rằng người đàn ông này rất cẩn thận, cũng rất tôn trọng công sức của người khác.

"Ừ, thích." Hạ Nhược Tâm không che giấu sở thích của mình, "Trước đây rất thích, em không nhớ rõ lắm, hình như cha ruột của em là họa sĩ, khi đó cha thường nắm tay dạy em vẽ, tuy rằng gương mặt của cha đã trở nên mờ hồ trong trí nhớ của em, nhưng mà khoảng thời gian đó vẫn còn tồn tại, có lẽ sở thích của em cũng là từ cha mình."

"Nhưng mà sau đó..." Giọng nói của cô nghẹn lại, chậm rãi, lại nghe thấy châm biếm rõ ràng, "Sau khi bà ta dẫn em tới Hạ gia thì ngay cả sở thích duy nhất của em cũng bị cướp mất, nhưng mà em biết, đây là điều mà em phải trả giá khi ăn ké cơm của Hạ gia, bà ta có được thứ mình muốn, em có cơm ăn, nếu không, đâu có ai tự nhiên lại đối xử tốt với mình."

Cô đã hiểu rõ, cho nên không oán hận, chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi.

"Như vậy à..." Cao Dật vòng tay trước ngực, sau đó vươn tay, đặt ngón tay lên trán cô, lại kéo tóc cô về phía sau tai.

"Nếu đã thích, vậy đi học đi, sau này có thể làm cô giáo cũng không chừng."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 482

"Em?" Cô vào mình, cô cảm thấy hình như Cao Dật quá xem trọng mình, cô không được dạy dỗ chuyên nghiệp về hội họa, cô cũng biết đàn dương cầm, nhưng mà không giỏi như Hạ Dĩ Hiên, hình như cô còn bị điếc âm, cô cũng không có thiên phú về âm nhạc, cũng không thích nó, bởi vì học cũng không làm được gì, có thể nói là cô không có chút tài năng nào hết, chỉ có mấy năm nay là cô mới bắt đầu rèn luyện cho mình và con gái mình về nghệ thuật.

"Không được." Cô lắc đầu, suy nghĩ của Cao Dật rất tốt, nhưng mà cô lại không tốt. Lỡ cô dạy hư học sinh thì sao?

"Không sao đâu." Cao Dật cảm bức tranh của Hạ Nhượng Tâm, khoẻ môi vẫn là nụ cười ôn hoà, giống như ánh sáng ấm áp lặng lẽ chiếu sáng vạn vật.

"Về tranh này nọ, đúng là cần phải có thiên phú, thiên phú của em không tệ, có thể đi học thêm một chút, có lẽ không thể đến những ngôi trường nổi tiếng, nhưng mà chỉ cần là một lớp học nhỏ cũng được rồi. Trong nước có rất nhiều lớp, yêu cầu cũng không cao, chỉ cần chăm chỉ và yêu thích là được, anh thấy bức tranh mà em vẽ phù hợp với yêu cầu của đó."

Hạ Nhượng Tâm còn muốn nói gì đó, nhưng Cao Dật lại ngắt lời, cũng đánh tan nghi ngờ của cô, "Em có muốn hoàn thành giấc mơ không thể thực hiện được của mình không?"

"Em muốn." Hạ Nhượng Tâm có không ít ước mơ, nhưng mà mấy năm gần đây đều bị diệt gần sạch, cô muốn tìm được công việc ổn định để có thêm thu nhập, dù sao thì chi tiêu hiện nay đều do Cao Dật đưa ra, cô vẫn luôn sống tiết kiệm, Cao Dật nói không sao, nhưng mà trong lòng cô vẫn còn băn khoăn.

Cô cần môi, không thể không nói, đề nghị của Cao Dật làm cô động lòng, hiện nay một cánh tay của cô không hoạt động được, muốn tìm được công việc cũng không dễ dàng gì, cũng không thể đi khuôn vác hàng hoá, bởi vì công việc đó không thích hợp với phụ nữ, còn không kiếm được nhiều tiền.

Nếu cô có thể học hội họa, khi học thành, là mở một lớp học nho nhỏ, dạy những đứa trẻ vẽ tranh, cô biết, bây giờ có rất nhiều lớp học như thế, kiếm được cũng không ít tiền.

Nếu thật sự có thể như vậy thì tốt rồi.

"Được rồi, không cần suy nghĩ nữa." Cao Dật đứng lên, sau đó đi tới trước mặt Hạ Nhượng Tâm, ngồi xổm xuống, để mắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, "Nhượng Tâm, em có thể tin anh, anh không phải là người ngoài."

"Em..." Hạ Nhượng Tâm há miệng thở dốc, cô nói năng vụng về, cũng không biết nên nói thế nào mới tốt.

Cô đã nợ anh rất nhiều, không biết sau này sẽ còn thiếu nợ bao nhiêu nữa, cô nợ Hạ gia, phải dùng mười mấy năm để trả, nợ Sở Luật thì dùng nửa cái mạng này, nhưng mà cô thiếu nợ Cao Dật nhiều như vậy, phải làm thế nào đây?

"Nghĩ gì đó?" Đột nhiên Cao Dật đến gần, thiếu chút nữa thì mũi đụng vào mặt cô, gần quá, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy rõ ràng lông mi của anh, còn có khoẻ môi với ý cười trời sinh, còn có trong mắt anh, là cô.

Trong mắt anh có em, còn trong mắt em, có cái gì.

Cô không biết nên trốn vào đâu, cô có chút chột vật, cô biết rõ anh cần gì, thế nhưng cô không thể đáp lại. Mà sự tránh né của cô, làm cho mắt Cao Dật tối sầm đi, sau đó lại làm như không có chuyện gì.

"Nhượng Tâm, em đang nghĩ gì?" Anh lại hỏi.

"Em nghĩ..." Hạ Nhượng Tâm khép mắt, khi mở mắt liền thấy đôi mắt đen nhánh của Cao Dật, "Em nghĩ, em nợ anh nhiều như thế, sau này phải trả thế nào đây, những người khác, em không còn thiếu nữa, nhưng mà, chỉ có anh, đến giờ vẫn còn nợ một đồng."

"Vậy thì dùng cả đời để trả đi." Cao Dật đưa tay ra đặt lên vai cô, sau đó kéo cô vào lòng, nơi có thể tạo ra một phần bầu trời cho Tiểu Vũ Điểm, đồng thời cũng có thể tạo cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 483

Ngón tay đặt bên người của Hạ Nhượng Tâm nắm chặt, cả người cũng cứng lại, sau đó học theo nhịp thở của anh, cơ thể bắt đầu thả lỏng, trên người Cao Dật có mùi rất sạch sẽ, rất tươi mát, rất tự nhiên, còn có mùi thuốc sát trùng mà mọi bác sĩ hay có.

Đột nhiên, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, thật ra đây là một loại hấp dẫn làm cho người ta khó lòng cự tuyệt, vất vả lâu như vậy, cô đơn lâu như vậy, khó khăn gian khổ nào cũng đã gặp qua, có đôi khi, cô thật sự muốn tìm một người để mình dựa vào, giống như bây giờ.

Nhưng mà, thân phận của cô.

Đã ly hôn, có một cô con gái, là người tàn phế, thậm chí còn từng bán mình, có khi cô nhìn mình cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào, có khi cô còn nghĩ, nếu người đầu tiên cô gặp là Cao Dật thì sẽ tốt thế nào, nếu người cô yêu không phải là Sở Luật, vậy sẽ tốt đến cỡ nào, có phải mấy năm nay sẽ rẽ sang hướng khác, đi trên con đường hoa, hoa tươi nở rộ ngập trời.

Nhưng mà, đó cũng chỉ là hy vọng xa vời, dù sao thì, cô cũng không gặp được, dù sao thì, cô cũng đã như thế.

"Đi học đi, anh sẽ tìm người dạy em." Cao Dật đưa tay ra vỗ lưng cô, cảm nhận được thân thể của cô bắt đầu thả lỏng, anh cũng không ép cô, bọn họ còn có rất nhiều thời gian, một người phụ nữ bị tổn thương, không thể nào lại chấp nhận người ngoài dễ dàng được.

Vết thương cần có thời gian để lành lặn.

Thời gian sẽ chữa lành tất cả, mà anh thì đang đợi.

Hạ Nhượng Tâm do dự một chút, cuối cùng là nhẹ nhàng gật đầu.

"Được." Cô đồng ý.

Lại nợ thêm một chút đi, sau này cô sẽ trả, dùng cả đời để trả.

Động tác của Cao Dật rất nhanh, thật ra Hạ Nhượng Tâm cũng đã quên mất chuyện này, vậy mà vài ngày sau, anh lại nói cho cô biết, anh đã tìm được một trường học, đúng lúc, không xa trường học của Tiểu Vũ Điểm cho lắm, cũng đã đóng học phí luôn rồi, không cho bạn học Hạ cơ hội để tiếp tục bán khoán nữa, anh đã ghi tên cho cô, đúng là anh rất hiểu Hạ Nhượng Tâm, người như cô, anh phải quyết định thay cô, nếu không, cô sẽ bắt đầu tự ti theo thói quen, rồi không biết là sẽ kéo dài tới khi nào.

Phụ nữ cần phải tự tin, nhưng mà, tự tin của Hạ Nhượng Tâm đã bị mấy năm cực khổ ăn mòn hết rồi, mà cô cần phải tìm lại chính mình, trở lại một Hạ Nhượng Tâm lúc đầu, cô phải thật sự quên mất quá khứ, bắt đầu lại một lần nữa.

Đương nhiên, Hạ Nhượng Tâm còn là một người kỳ lạ, ai nợ cô, cô sẽ quên rất dễ dàng, nhưng mà nếu cô nợ người khác, như vậy, cô sẽ ghi nhớ cả đời, có đôi khi, Cao Dật nghĩ, thật ra lý do anh làm nhiều như vậy, đều chỉ vì không muốn cô rời khỏi anh mà thôi.

Ngày đó, Hạ Nhượng Tâm cầm đơn nhập học đi tới lớp học.

"Cốc cốc..." Cô gõ cửa, sau đó đứng chờ, một lát sau, cửa mở, một người phụ nữ trẻ tuổi đi ra.

"Xin chào, tôi đến học." Hạ Nhượng Tâm cười ngại ngùng, đưa đơn nhập học cho cô ấy.

Người phụ nữ đó nhận lấy, lật xem một chút rồi nói với người bên trong, "Này, mau ra đây, có mỹ nữ đến, là mỹ nữ một con rất đẹp, đến chậm sẽ không có đất đâu."

Sau khi nói xong, cô ấy lập tức nắm chặt tay Hạ Nhượng Tâm, "Ui, tôi nắm tay mỹ nữ rồi nè, tôi thật hạnh phúc, hạnh phúc sắp ngất luôn rồi."

Bên trong phát ra tiếng bước chân hỗn loạn, cánh cửa nhỏ nha vậy mà lại có mười mấy cái đầu nhô ra, cũng không sợ làm gãy cửa.

"Đừng chen lấn, đầu của tôi."

"Đừng chen đừng chen, tôi sắp ói ra dịch mật luôn rồi."

"Mỹ nhân ở đâu, mỹ nhân ở đâu?"

"Mỹ nhân ở đây, tôi đựng được rồi." Một bàn tay từ bên trong vươn ra, cũng không biết là của ai, cái tay kia đựng chính xác vào mu bàn tay của Hạ Nhượng Tâm.

"A, đựng trúng mỹ nhân rồi!"

Lúc này Hạ Nhục Tâm chỉ biết kinh ngạc, cô mở to mắt, khóc không ra nước mắt, nhất định là trông rất ngốc, nhưng mà, đột nhiên cô lại bật cười, bạn học của cô, hình như đều rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 484

"Oa, mỹ nhân cười, mỹ nhân cười với tôi kìa."

"Giờ mà cười với cậu chứ, mặt của cậu giống như bí đao vậy, mỹ nhân cười với tôi mới đúng."

"Mặt tôi giống bí đao, vậy chắc mặt cậu đẹp hơn quá, cũng giống như bí đao thôi, mỹ nhân ghé tòm còn không kịp, sao có thể cười với cậu."

Đây là hỗn loạn mà ngày đầu Hạ Nhục Tâm đi học.

Mà Hạ Nhục Tâm cũng chiếm được một cái danh hiệu ở đây, là mỹ nhân.

"Cậu nói xem, sao mỹ nhân lại đẹp như thế." Một người bạn học đung đung bả vai bạn học của mình, "Cậu xem kìa, mặc kệ là ngồi hay đứng cũng rất hợp mắt, sao lại đẹp như vậy chứ?"

"Bởi vì là mỹ nhân." Người đó ngẩng đầu lên, néo gương mặt tròn vo của bạn học.

"Thật ra cậu cũng rất đẹp."

"Thật sao?" Bạn học kia lập tức ngẩng mặt lên, "Tớ thật sự rất đẹp sao?"

"Ừ." Người đó gật đầu, trả lời nghiêm túc, "Mỹ nhân là đẹp tự nhiên, vẻ đẹp duy nhất, rất tao nhã và hoàn mỹ, còn vẻ đẹp của cậu là vẻ đẹp của đàn ông, có cảm giác rất nghệ thuật."

"Cút!" Một cước bay qua, suýt nữa thì đá vào mặt người đó.

Người đó vội vàng né tránh, trong miệng thì thầm.

"Không phải là đàn ông, mà là cạp mẹ mới đúng, vẫn là mỹ nhân tốt hơn, lúc mỹ nhân vẽ tranh rất đẹp, đúng là nữ thần mà."

Hạ Nhục Tâm cũng phát hiện người ta đang nói cô, cô ngẩng đầu lên cười, đôi mắt cũng tràn đầy ý cười.

Mà nụ cười đó lại làm ánh mắt của mọi người xung quanh toả sáng.

Sao mỹ nhân lại đẹp như thế, chỗ nào cũng đẹp, ngay cả khi mỹ nhân móc gi mũi cũng rất đẹp, nhưng mà hình như bọn họ chưa từng thấy mỹ nhân móc gi mũi.

Mỹ nhân của bọn họ, chẳng những xinh đẹp mà còn rất thông minh, cũng rất chăm chỉ, tuy rằng không có nhiều nền tảng nhưng mà lại học hỏi rất nhanh, mặc dù học sau bọn họ nhưng cũng đã tiến bộ gần bằng rồi.

Mà người dạy bọn họ vẽ, là một vị họa sĩ nổi tiếng, cô ấy từ chối lời mời của các trường đại học, tự mở một phòng làm việc, có lẽ mấy người tài giỏi đều như thế, không thích đi con đường bình thường.

Cũng có thể là cô giáo muốn được sống tự do, thích đi đây đi đó để tìm linh cảm.

Cũng có thể là mức lương của trường học không nhiều lắm, tự mình mở lớp thì kiếm được nhiều hơn.

Dù sao thì mặc kệ thế nào, nếu nói về trình độ hội họa của cô gái, thì chỉ có thể cảm thán là tuyệt nhất.

"Trước kia cô đã từng học rồi sao?"

Cô giáo đi tới bên cạnh Hạ Nhục Tâm, cúi đầu, nhìn cách cầm bút của cô, đối với học sinh mới vào này, lúc đầu cô cũng không có cảm giác gì, cũng chỉ là có thêm một học sinh mà thôi, nhưng mà, đã nhiều ngày qua, cô mới phát hiện, học sinh này, vậy mà có thiên phú không tẻ, quan trọng nhất là, động tác của ngón tay rất linh hoạt, còn có ý tưởng của mình, điểm này rất đáng quý.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 485

"Không có, chỉ là chính mình thích thôi!" Hạ Nhược Tâm đưa bút xuống, tay khẽ vẽ, vừa uyển chuyển vừa nhẹ nhàng, một vòng tròn đẹp để hình thành trên mặt giấy.

Ưu thích cũng là ước muốn, ước muốn sẽ trở thành động lực, thầy giáo gật đầu, trên gương mặt hiện rõ vẻ hài lòng với câu trả lời của học sinh này, mà chính bản thân ông không khỏi nín qua người học sinh này của mình, học sinh này được mọi người gọi là mỹ nhân.

Diện mạo quả thực vô cùng xuất chúng, tuy rằng không có trang điểm nhưng lại thấy vô cùng tươi mát, tựa như cỏ non tươi mới, lộ rõ vẻ tự nhiên.

Đặc biệt là nụ cười của cô, vô cùng dịu dàng. Tựa như một cô nàng tiểu thư đài các thời xa xưa, được nuôi dưỡng vô cùng tốt. Sau khi tiếp xúc, mới biết rằng cô là một người rất dễ ở chung, hơn nữa lại còn vô cùng nhẹ nhàng, không hề tức giận với mọi người. Cô còn thường cùng mọi người nói chuyện hay mang chút đồ mà bản cô tự làm ra chia cho mọi người. Mà vị mỹ nhân trong mắt mọi người này bây giờ còn có thêm một biệt danh, đó là "Trù thần" Bởi vì đồ ăn mà cô làm ra vô cùng ngon miệng.

Một học sinh nam đi tới, giống như làm ảo thuật vậy, biến ra một bông hoa hồng.

"Chị Nhược Tâm, cái này tặng chị."

Hai tay nam sinh đưa hoa hồng lên trước mặt Hạ Nhược Tâm.

"Tặng cho chị?" - Hạ Nhược Tâm nháy mắt khó hiểu. Sao tự dưng lại tặng hoa cho cô a?

"Đúng vậy a, đúng vậy a." - Cậu bé gật đầu lia lịa, cười cười. Lại nói: "Cái này trên đường em hái được, không có đòi tiền." Đương nhiên không có đòi tiền. Cậu hái bông hoa này trên tường, bị gai đâm không nói lại còn xuyết nữa bị chó cắn cho nhập viện nữa chứ. May là cậu chạy nhanh, không bây giờ cậu đang trong phòng bệnh tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại rồi.

"Cảm ơn em." Hạ Nhược Tâm nhận lấy, đem hoa đặt lên bàn của mình. Mùi hoa tự nhiên thơm mát, vô cùng dễ chịu. Khó trách, hội hoa xuân có thể làm người ta yêu thích cũng có thể làm cho người ta có tâm tình thoải mái, dễ chịu.

Cậu vốn khản trương cuối cùng cũng có thể thả lỏng, mà ngón tay cậu bé lúc này đang di chuyển lên xuống. Trời a, chị ấy nhận hoa của mình, có hay không chứng minh rằng chị ấy công nhận mình không?

"Chị Nhược Tâm, chị thích hoa này sao?" Cậu cẩn thận hỏi, kì thật còn đằng sau còn một câu hỏi nữa, vậy chị thích em sao, nhưng mà, da mặt vẫn còn quá mỏng, cho nên, cậu nói không nên lời.

Nhưng mà, chỉ cần thích hoa, không phải gián tiếp thích cậu sao.

"Ừ, thích a." Hạ Nhược Tâm cầm hoa đứng dậy, "Con gái của chị cũng thích loại này."

Đột nhiên, bầu trời giáng xuống tia sét, cậu bé lập tức hoảng sợ, cậu hiểu rõ, tim cậu bị đánh nát, bị lật đi lật lại, bị xé rách, cậu đang cảm trái tim chảy máu đầm đìa của chính mình, bộ mặt đáng thương cảm thán

"Chị Nhược Tâm, chị, chị có con gái?"

"Đúng vậy a." Hạ Nhược Tâm đem hoa đặt trên bàn, sau đó đưa bàn tay lên, nhẹ xoa đầu cậu, đây mới là đứa nhỏ mười lăm tuổi, cô so với cậu lớn hơn mười tuổi, mà trong mắt của cô, cậu cũng là một đứa nhỏ.

"Con gái của chị ba tuổi, học tại nhà trẻ cách đây không xa, chị không có mang bé về đây."

Cậu bé hít hít cái mũi, cảm giác mỗi tình đầu của mình đã không có, nhưng mà, không giống như là quá thương tâm, bởi vì còn có một tiểu mỹ nhân a.

"Chị Nhược Tâm, vậy chị mau chút đưa tiểu mỹ nhân đến đây đi." Bên trong ánh mắt của cậu bé có đầy ánh sao, hai vị mỹ nhân cùng đi, đây là việc quan trọng cỡ nào a, cậu không thể chờ đợi nữa rồi.

"Được." Hạ Nhược Tâm sửa sang lại đồ trên bàn, thu thập phòng vẽ tranh, đúng lúc này, cô rơi vào giữa ánh sáng ấm áp, tiệp ấm dần, lúc còn trẻ tuổi, ai mà chưa từng có cảm giác thích một người.

Nhà đứa nhỏ, nói chung trong lòng sẽ có giấc mơ, giấc mơ kì thật không có phiền phức, dùng một cái khác thay thế giấc mơ đó là được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 486

Hạ Nhược Tâm mỗi ngày trôi qua thật sung túc, kì thật cũng là việc không có thời gian. Cô cả một ngày đều trong phòng vẽ tranh, đến lúc tan học, cô đi đến nhà trẻ đón con, Cao Dật là bác sĩ, có khi, lượng công việc của hắn rất lớn, vài lần làm ca đêm, mọi người đều không thể nào nghĩ muốn thay đổi.

Cho nên, Hạ Nhược Tâm nhiều lắm cũng chỉ có thể làm cho hắn vài thứ bồi bổ thân thể, tối thiểu ở phương diện ăn uống, sẽ không để hắn đói bụng.

Hạ Nhược Tâm một ngày đều là "ngựa không dùng vó", nhưng mà quả thực cũng bởi vì bận quá, cho nên mới không có thời gian để suy nghĩ nhiều việc.

Cất kĩ dụng cụ của mình, cô liếc mắt nhìn thời gian, đã hơn năm giờ, trong nhà không có đồ ăn, cô muốn đi mua chút đồ ăn.

Nghĩ cô đã từ chợ trở về, có một chiếc xe, cũng từ phía đối diện mở qua đây, vừa vặn, đứng ở cạnh cô, sau đó cửa xe mở ra, bước xuống một người đàn ông cao lớn mặc tây trang.

Hắn và nơi này có chút không hợp nhau, hắn là tinh anh trong xã hội này, mà nơi này là chợ bán thức ăn vô cùng bình thường, hắn koong nhiễm một hạt bụi, nhưng tại nơi này lại không có ít người, đều bám trên thân một ít mùi của thị trường.

Mùi lá cải, mùi bùn đất, còn có mùi tanh của thịt cá, gà, vịt...

"Nhược Tâm, chúng ta có thể nói chuyện sao?"

Sở Luật hít sâu một hơi, một đôi mắt đen láy phức tạp, cơ hồ đều bao phủ hắn.

Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay trong giỏ rau, kì thật cô không biết có chính mình có chuyện gì nói cùng hắn.

Sau đó không lâu, bọn họ đi tới một tiệm cơm Tây, Sở Luật một thân tây trang, đến là thích hợp, nhưng mà Hạ Nhược Tâm lại không, cô một thân quần áo giản dị, trên chân mang đôi giày đế bằng, trong tay còn cầm lấy đồ ăn.

Nhưng mà, cũng là cô có khuôn mặt xinh đẹp, khí chất dịu dàng làm người ta thoải mái, cho nên đi vào nơi này, không có chút cảm giác không hợp.

"Em muốn ăn cái gì?" Sở luật cầm thực đơn hỏi Hạ Nhược Tâm.

"Một ly nước sôi để nguội, cảm ơn."

Hạ Nhược Tâm nhìn thực đơn, vốn dĩ không phải tới dùng cơm, uống ly nước, cũng chỉ vì lễ phép.

"Không cần thêm chút gì sao?" Con người Sở Luật có chút u ám, "Bò bít tết ở đây không tồi, muốn thử chút không?"

"Sở tiên sinh, tôi không thích ăn bò bít tết." Hạ Nhược Tâm đưa đôi tay đặt trên bàn, trong lời nói có chút châm chọc, đúng vậy, cô chưa bao giờ ăn bò bít tết, đặc biệt là loại này nửa sống nửa chín, thích ăn chính là Hạ Dĩ Hiên, hoặc là Lý Mạn Ni.

Tay cầm ly của Sở Luật dừng lại chút, trong lòng trống rỗng, như là rơi mất thứ gì?

Anh thật sự quên mất, không đúng, là anh từ trước tới giờ đều không có nhớ, Hạ Nhược Tâm quả thật là không thích ăn bò bít tết, cô khi đó, luôn cười, mặc kệ hắn mang cô đi nơi nào, ăn cái gì, cô đều nói ăn ngon, một mực bộ dáng yêu thích.

Nhưng kì thật là, anh từ trước tới giờ chưa từng lưu ý đến, cô nhẩn nài, môi ăn nhanh, đều là nhẩn nài.

Cô trước kia nhẩn nài, bởi vì anh là Sở Luật, nhưng hiện tại cô sẽ không nhẩn, có hay không bởi vì, cô không có thích, mà nghĩ như vậy, Sở Luật cảm thấy toàn thân chấn động, giống như từ trái tim anh, bóc ra cái gì vậy, cảm giác đau như vậy xen lẫn không cam lòng, cũng là như vậy khó nhịn.

"Nhược Tâm..."

Anh gọi lên cái tên Hạ Nhược Tâm, cái tên này, bốn năm này vẫn in đậm trong tim anh không có nhạt đi, thời gian qua đi, khoảng cách không thể nào quên được, thời gian mấy năm này, vậy mà càng ngày càng rõ ràng...

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 487

Anh đã từng nghĩ tới, cùng cô gặp lại có biết bao nhiêu tình cảnh, thậm chí là tra tấn anh, nhẫn nhục chịu đựng của cô, nhưng cho dù là như thế, cô còn dùng một ánh mắt đến chết không dụ yêu, chờ anh.

Nhưng mà, vì cái gì không phải, vì cái gì không có?

Người phụ nữ trước mắt vẫn là Hạ Nhược Tâm không sai, nhưng mà, thần sắc của cô tại sao lại ảm đạm như vậy, ánh mắt của cô vì sao làm cho anh toàn thân rét run, thái độ của cô, cũng làm cho anh có một loại cảm giác sợ hãi.

Hạ Nhược Tâm cầm lên cốc nước sôi để nguội, đặt bên môi, uống một ngụm, lông mi hơi rũ xuống dưới,, thực dịu dàng, nhưng mà, đồng thời cũng có chút quật cường.

Cô lại mở mắt, liếc mắt nhìn chằm chằm Sở Luật không nháy mắt, trái tim giống như sẽ không đau đớn, nguyên nhân là quên hết rồi, vẫn là không thương, cô không biết, nhưng mà, quả thật, tim cô không khác lắm có thể bình yên như nước.

"Nhược Tâm..." Sở Luật lại hô một tiếng.

"Sở tiên sinh, ngài có việc gì? Mời ngài nói, tôi còn có việc phải về nhà."

Một câu ngài này đưa quan hệ của bọn họ kéo ra càng xa, người trước mắt, rõ ràng Sở Luật có thể chạm đến, nhưng mà, anh vươn tay, luôn là chạm tới một đám bọt biển, mà người thật, giống như cách xa chân trời góc bể.

Sở Luật cười chua sót, cuối cùng, hắn ăn một miếng trái cây, một trái cây không tốt, quá đắng, chính là anh tự gieo quả đắng, chính hắn ăn.

"Em sống tốt sao?"

"Ừ, không tệ." Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt trả lời, xoay mặt qua, đặt trên hoa hồng nhạt trên bàn bên kia, thể hiện tình yêu hoa. Hội hoa chết. Tình yêu sao có thể bắt từ.

"Nhược Tâm, nếu em có cái gì khó khăn, cũng có thể nói cho anh." Sở Luật theo thói quen lấy danh thiếp của mình, nhưng lúc đưa tay vào túi tiền bên trong, liền cảm thấy có chút không thích hợp, lúc này mới nhớ, Hạ Nhược Tâm không phải là người cùng anh hợp tác.

"Anh..." Anh liếm đôi môi khô khốc của mình, phía dưới hốc mắt tích tụ chút quầng thâm, thoạt nhìn, anh trôi qua cũng không tốt.

"Nhược Tâm, điện thoại của anh vẫn không có thay số, em còn nhớ sao?"

"Đã quên." Hạ Nhược Tâm vươn tay, lấy đóa hoa hồng trên bàn, ấn áp trong mắt tự dưng nhạt đi, cũng không biết phản chiếu cái gì, khi nào, Sở Luật, người nam nhân này, cũng bắt đầu ăn nói khép nép đối với người khác.

Không biết vì nguyên nhân gì, bọn họ đều thay đổi, cô lúc này bắt đầu sống vì mình, mà anh giống như cũng bắt đầu mất đi chính mình.

"Tôi còn có việc, đi trước." Hạ Nhược Tâm đem hoa để lại trong lọ cắm hoa, thứ này không phải của cô, cô sẽ không lấy, đương nhiên đàn ông của người khác cũng vậy, cô coi thường thêm muốn, cô không phải Lý Mạn Ny, có thể ra tay với chồng của người khác, cho tới bây giờ vẫn nói khoác, đây thì gọi gì là tình yêu.

Tình yêu là như thế sao?

Cô cười.

Nếu đây là tình yêu, cô không ngại đưa vợ chồng họ hai chữ, không biết xấu hổ.

Sở Luật thấy cô phải đi, vội vàng đứng lên, đưa tay tới, giữ lấy tay cô, trong nháy mắt trong tim anh như có thứ gì đó đi vào, tim anh không khỏi rung động một chút, loại cảm giác này vô cùng kì quái.

"thịch thịch"

Trái tim anh đập thật nhanh, ngực anh thật khó chịu, như mất đi một thứ gì, nháy mắt liền tìm thấy, đột nhiên, anh hiểu rõ điều gì, chỉ là quá muộn.

"CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ?!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 488

"Các người đang làm cái gì?" Đột nhiên, một tiếng la sắc nhọn, tựa như cắt qua trời cao, mang theo phần nộ, ghen ghét, nháy mắt như băng tuyết ngập trời, Lý Mạn Ny đã đi tới, quả thực không thể tin được những gì ánh mắt mình đã nhìn thấy.

Chồng của mình, chồng và vợ trước, bọn họ làm sao có thể làm như vậy, làm sao có thể làm, nhưng mà trong bụng của cô có mang thai đứa bé a.

"Mạn Ny, em đi về trước." Sở Luật lại càng nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm, theo bản năng mà nghĩ không buông ra, anh sợ một lần nữa chính mình buông tay, sẽ thấy cũng không thể nào tìm trở về.

"Trở về, em làm sao phải trở về?" Lý Mạn Ny đã bắt đầu muốn nổi bệnh tâm thần, cô bước một bước dài lại đây, nghĩ cũng không có nghĩ mà trực tiếp quăng một cái tát qua, một đôi mắt đẹp lúc này tích tụ đầy thù hận cùng ghen tị.

Cô muốn giết cô ta, muốn giết cô ta, muốn giết ả đàn bà không biết xấu hổ này, biết rõ Sở Luật đã có vợ, cũng rất nhanh có con, đã vậy còn không biết xấu hổ cùng chồng của cô khôi phục tình cũ.

Điều này sao có thể tha thứ, làm sao có thể.

Ba!!! Một tiếng này chấn động đến mọi người, cũng may, lúc này không phải lúc dùng cơm, trong tiệm người cũng không nhiều, hơn nữa nơi này giá cực cao, trừ bỏ những nhân viên phục vụ bên ngoài, thì không có mấy người, nếu không, sợ là Sở Luật mặt mũi tại chỗ này bị ném hết.

Không đúng, mặt mũi hiện tại đã ném, ví dụ như trên mặt hằn hằn vết năm ngón tay, dấu vết rõ ràng in trên gương mặt lạnh lẽo của anh. Như vậy nếu trở về cùng người khác giải thích như thế nào.

Anh nói đây là bị đâm, là bị quăng ngã?

Lý Mạn Ny nước mắt quanh tròng, ngón tay có chút tê dại rũ bên người, đầu ngón tay không còn một chút cảm giác nào, có thể thấy cô ta dùng bao nhiêu sức để quăng ra một cái tát.

"Vì cái gì, vì cái gì?" Cô ta tiến lên, dùng sức mà đánh Sở Luật, "Anh vì cái gì mà muốn cùng cô ta ở bên nhau, có phải cô ta không biết xấu hổ câu dẫn anh, Hạ Nhược Tâm, tiện nhân không biết xấu hổ này, vì cái gì còn xuất hiện trước mặt chúng tôi, cô dựa vào đâu củng cố tôi gặp mặt?"

Mà lúc này những người khác đều nghe thấy, lúc nghe được lời này của cô ta, iền hướng Hạ Nhược Tâm nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường.

Làm cái gì không làm, lại cứ phải làm tiểu tam.

Sở Luật liếc một cái nhìn lạnh lẽo, lúc này, những người đó đều sợ hãi với ánh mắt lạnh lùng của anh, không dám tiếp tục xem náo nhiệt.

Hạ Nhược Tâm xoa cổ tay của mình, cô nhìn Lý Mạn Ny đánh chửi Sở Luật, nhận những ánh mắt khinh bỉ, cô xoay người, cầm lấy lọ hoa hồng bằng thủy tinh, bên trong chứa chút nước, cô cầm hoa hồng đặt lên bàn, lúc mọi người còn không kịp phản ứng dùng hết sức, hất nước lên mặt Lý Mạn Ny.

Cảm giác lạnh băng trên mặt, làm Lý Mạn Ny rùng mình, dòng nước theo mặt ả chảy xuống dưới, đem khuôn mặt tỉnh tể miêu tả không sai lắm.

"Cô hất nước vào tôi, cô mà dám hất nước vào tôi?" Lý Mạn Ny vượt gương mặt mình, tới hiện tại đều không thể tin, chính mình bị hất nước lên người, Hạ Nhược Tâm, cô ta dám, cô ta cũng dám, dựa vào cái gì, cô ta dựa vào cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 489

"Hạ Nhược Tâm, tôi muốn giết cô." gương mặt xinh đẹp của cô ta lúc này không ngừng vận vẹo, cơ hồ không còn chút ý chí hướng tới Hạ Nhược Tâm muốn bắt cô, đầu móng tay sắc nhọn, cho dù không phải là cào mặt, là cào tường, cũng không phải có thể cào tường mà tự làm tổn thương mình.

Nhưng mà, lúc tay cô ta cào đến mặt Hạ Nhược Tâm thì không biết sức lực từ đâu tới kéo tay cô ta lại.

"Luật..." Cô ta quay đầu lại, nước mắt đồng thời rơi xuống.

Lần đầu tiên, Lý Mạn Ny cảm nhận được đau lòng là như thế nào, cái gì gọi là khó chịu, cái gì gọi là hận.

"Vì sao? Em mới là vợ của anh, em mới là người anh yêu nhất, anh vì sao lại muốn cản em?"

"Đủ rồi, Mạn Ny." Sở Luật nắm thật chặt tay Lý Mạn Ny, giọng nói lạnh băng, tựa như làm người giá rét, tổn thương, cũng làm cho người ta trong lòng lạnh đi, "Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng, cô không cần phải như vậy, tôi nói rồi sẽ không cùng cô ly hôn, cô còn muốn chứng minh cái gì?"

Lý Mạn Ny cũng không bởi vì Sở Luật nói vậy mà yên tâm, ngược lại, cảm giác nguy cơ trong ngực tăng lên, thậm chí cô ta đã bị cừu hận che mờ.

"A..." Cô ta cười, cười đến nước mắt phải rơi ra.

"Sở Luật, em tất cả đều cho anh, anh cứ như vậy mà đối xử với em, để cho người khác đến vũ nhục vợ anh?"

"Đúng, anh ta chính là người đàn ông như vậy." Hạ Nhượng Tâm đột nhiên cười nhạo một tiếng, trong mắt phản chiếu sự châm chọc, "Cô không được quên, lúc trước anh ta vì cô, đối xử với tôi như vậy, nếu anh ta muốn cô chết, cô có thể sống sót được sao, vũ nhục, đừng có dùng từ này, các người còn không xứng."

Mặt Sở Luật lập tức tái nhợt, môi mím mấp máy như có chút run rẩy, anh không có cách nào phủ nhận, đúng vậy anh không có cách nào vì bản thân mà giải thích, bởi vì khi đó, anh quả thật có làm chuyện như vậy, đã làm, anh thừa nhận.

Hạ Nhượng Tâm ném cái lọ trong tay lên bàn, phịch, một tiếng này tựa như đã đánh vỡ cái gì.

"Đừng ở chỗ này diễn cho tôi xem một cặp vợ chồng tình cảm, hai người tình thâm tôi đã lãnh giáo qua." Cô hướng Lý Mạn Ny chặt vật, cái loại này trong tâm mắt, làm cho cô cơ hồ là muốn phát cuồng.

Không, cô sẽ không trở thành Hạ Nhượng Tâm thứ hai, cô ta có đứa bé, đúng vậy, cô ta còn có đứa bé, chỉ cần đứa bé này sinh ra, không có bất kì ai có thể cướp đi tất cả sở hữu của cô ta, Sở Luật, tiền tài, địa vị, tất cả.

Đây đều của cô ta, toàn bộ đều là của cô ta, bất kì ai cũng đừng nghĩ có thể cướp đi, mà cô ta còn không có phát hiện, tim của cô ta bắt đầu, tựa như trở thành một nửa trạng thái điên.

Không biết là ai đã làm cô ta thay đổi đến tận bây giờ, là chính cô ta, hãy vẫn là người khác.

Càng đề ý, cô ta sẽ càng nắm chặt, càng thích, cô ta càng muốn chiếm vì đã có, liên tính không phải là tốt nhất, nhưng nếu là cô thích, cô cũng không bắt buộc phải phá hủy nếu không thể.

Cô ta nâng mặt lên, không kiềm chế được khóc, khóc hoa lệ chói vũ, nhưng mà, lúc này, không có cách nào, làm cho cô ta trở thành hoa, cũng mèo hoang giống nhau, xấu xí, dơ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 490

Sở Luật mấp máy môi mỏng, dường như không còn gì để nói, anh đưa tay, lau đi nước mắt trên mặt Lý Mạn Ny, "Cô mệt mỏi rồi, tôi đưa cô trở về."

Lý Mạn Ny rút cuộc bắt đầu mỉm cười, "Luật, em biết là anh yêu em, anh yêu nhất, chỉ có thể là em." Cô ta đem đầu mình tựa vào vai Sở Luật, mà Sở Luật cơ thể cứng ngắc, con người hiện rõ vẻ phức tạp, nhìn về phía Hạ Nhượng Tâm.

Tiếng yêu trong miệng Lý Mạn Ny, như là áp lực khiến anh không thể thở dốc.

Mà anh cũng không biết, lúc này Lý Mạn Ny đang nhếch môi cười đắc ý, môi cô ta khép mở vài cái, dường như nói ba chữ.

Tôi thắng..

Hạ Nhượng Tâm đi chuyển thân mình, không biết vì sao, lòng cô lại đau một chút.

Cô không để bụng, đúng vậy, không để bụng, ai yêu ai, ai không yêu ai, cùng cô không quan hệ, chỉ là cô không hi vọng gặp lại bọn họ, cũng đứng trước mặt cô diễn cái gì ân ái, dùng cô để hai vợ chồng bọn họ chế thuốc, bởi vì, cô thật sự cảm thấy ghê tởm.

Mở cửa, ánh sáng bên ngoài chiếu vào mắt cô, cứ như vậy trong chốc lát, mắt cô dần dần có cảm giác đau đớn, theo bản năng, cô đưa cánh tay đặt lên trên hai mắt mình, cũng chặn đi ánh sáng.

Một hồi lâu sau, cô chậm rãi rời tay đi, đôi mắt không khỏi chảy ra chút nước mắt, đây hẳn là do mặt trời chiếu vào một hồi lâu, cô cười tự giễu, sau đó

nhanh chóng rời đi.

Mà bên trong, một người đàn ông mặc tây trong mang theo khí chất tuyệt đại, vẫn luôn nhìn bên ngoài, cũng không biết nên hay không nên đi theo bóng dáng cô, cô ở, anh ở, cô đi, anh liền không ở nơi này.

Mặc dù, người còn ở đây, nhưng linh hồn không biết đang ở đâu.

Lý Mạn Ny dùng sức chọc bỏ bít tết trên bàn, cô ta dùng đĩa đưa lên một miếng thịt, đặt vào trong miệng, loại này còn mang theo chút mùi máu, làm cho cô ta có cảm giác hưng phấn, cô ta lại cúi đầu, làm bỏ bít tết ra chút máu, như là huyết nhục trên người phụ nữ nào đó. Lúc cô ta đưa lên một miếng cũng là lúc Sở Luật vươn tay, đoạt đĩa trong tay cô ta.

"Đừng ăn, đối với đứa bé không tốt."

"Tốt, em không ăn." Lý Mạn Ny ngoan ngoãn nghe lời, cô ta kéo lại tay vừa buông ra của Sở Luật, đặt trên bụng của mình, Sở, anh cảm nhận được sao, đứa bé của chúng ta, đang ở đây dần trưởng thành, nó đã hơn một tháng, không tới một năm nữa, chúng ta liền có thể nhìn thấy nó.

Sở Luật có chút mâu thuẫn muốn đem ngón tay rời đi, nhưng cuối cùng vẫn đặt trên bụng của Lý Mạn Ny, đứa bé, một đứa cùng hân huyết nhục tương liên, một đứa hân bốn năm luôn chờ mong, bất kể là con trai hay con gái, đều là bảo bối anh bảo vệ trong lòng bàn tay, chỉ là, rõ ràng, anh chờ mong nhất, muốn nhất ở trước mắt anh, cũng là ở ngay cạnh anh. Gần trong gang tấc, nhưng mà vì sao, anh cảm thấy nặng nề.

Con bướm bay không tới biên cả, nhân sinh cũng chỉ là mới gặp.

"Luật, anh dẫn em ra ngoài đi chơi một chút có được không, bác sĩ nói, đi lại nhiều, đối với thai phụ và đứa bé rất tốt." Lý Mạn Ny đem cằm mình tựa trên tay Sở Luật, lăm nùng nói, "Chúng ta đi công viên đi, em nghĩ muốn tản bộ, giống như chúng ta làm trước kia vậy."

Cô ta có ý nhắc tới trước kia, nghĩ muốn anh nhớ tới lúc họ là trẻ con vui đùa, khi đó, anh thường đưa cô ta đi, anh coi cô như một công chúa, nhưng công chúa vẫn là công chúa, mà Sở Luật không còn là Sở Luật.

Sở Luật muốn rút tay ra, nhưng Lý Mạn Ny cực nhanh ôm chặt anh, nhiều lần, anh mới mở miệng nói, "Công ty còn có việc, hôm khác đi." Anh đứng lên, lấy áo khoác bên cạnh mặc vào, bảy phần thịt bỏ bít tết vẫn vậy ở trên bàn, mà anh chưa ăn miếng nào, trước kia cảm giác đồ ăn nơi này tốt, nhưng hiện tại, anh lại cảm thấy khó nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 491

Thậm chí bây giờ anh muốn ăn cái gì?

Anh muốn ăn một chén mì, một chén mì do Hạ Nhược Tâm nấu, anh nguyện ý dùng tất cả son hào hải vị để đổi lấy, chỉ là, cô ấy còn có thể nấu mì cho anh sao, anh cười khổ, sợ là không có khả năng.

"Luật, em muốn đi, công ty thiếu anh một ngày cũng đâu có đóng cửa, anh đã lâu không đưa em đi chơi rồi, nên bây giờ chúng ta đi có được không?" Lý Mạn Ni ôm chặt cánh tay Sở Luật, nâng đôi mắt tràn đầy chờ mong, đúng là loại này ánh mắt, loại ánh mắt rất giống với người nào đó, làm tinh thần Sở Luật có chút hoảng hốt, ma xui quỷ khiến, anh lại đem tay mình đặt lên mặt Lý Mạn Ni.

Một màn này, rất quen thuộc, tựa như đã từng có một người con gái nào đó đã từng làm với anh.

Đi thôi, Sở Luật mặc xong quần áo, mà Lý Mạn Ni từ đầu đến cuối đều không buông tay anh, kể cả lúc anh mặc quần áo, anh mặc đến tay trái thì cô sẽ qua nắm tay phải.

Sau khi mặc xong, Lý Mạn Ni vẫn tiếp tục nắm lấy tay Sở Luật, cô muốn chứng minh cho mọi người thấy, đây là người đàn ông của cô, là chồng của Lý Mạn Ni này, ai cũng không thể cướp, những người phụ nữ kia, tựa như hồ rình mồi vậy, muốn đem anh ăn gắp gao, chỉ là sau khi nhìn thấy cô, một đám, cũng chỉ có thể lui về, mỗi lần như vậy cô đều rất chỉ là đắc ý.

Anh là của cô, chỉ có thể là của cô.

Ánh chiều tà dần hiện lên trên dòng sông nhỏ, nước sông tuy rằng không quá trong, nhưng lại lấp lánh tựa như sao trời vậy, cách đó không xa, có một đôi nam nữ tuổi trẻ đang đứng chụp hình cưới, nhiếp ảnh gia trẻ tuổi thời thượng kêu người nam hôn người nữ, mà người nam tựa như có chút thẹn thùng, hôn một cái, vội vàng dời mặt đi. Những người khác đều không khỏi bật cười, mà mặt chú rể là càng ngày càng đỏ.

Tình yêu thuần túy mà đơn giản, nhưng rồi theo thời gian, tựa hồ có chút chuyện rồi sẽ dần cuốn trôi theo chiều dài của dòng sông, những điều đó, trong dĩ vãng họ cũng đã từng có được, chỉ là, bây giờ đã quên mất rồi.

"Luật, anh xem, họ hạnh phúc biết bao?"

Lý Mạn Ni vẫn ôm trụ cánh tay của Sở Luật, sau đó cùng anh đan chặt đôi bàn tay, mà Sở Luật lại có chút thất thần, mặc kệ, cô vẫn cứ nói ở bên tai anh.

Tính tình Sở Luật đặc biệt không tốt, đôi lúc Lý Mạn Ni chạm vào điểm mấu chốt của anh, nhưng anh chỉ có thể nhẫn, bởi vì cô hiện tại đang mang thai đứa con của anh, không biết đây có được gọi là mẫu bằng tử quý hay không.

Chỉ là, cô đem tay đặt ở trên bụng, hàm răng nhẹ nhàng cắn môi, đau đớn đó khiến cô tỉnh táo lại.

"Luật, chúng ta đi thôi" cô treo lên một trương khuôn mặt tươi cười, chỉ là, sau nét cười đó, lại là lạnh lẽo, nơi xa, ánh mặt trời sáng lạng, nhiếp ảnh gia lại chụp một tấm với bầu trời, vừa đúng lúc bắt gặp hình ảnh một đôi nam nữ đứng xa xa, nam rất cao, rất suât khí, cũng thập phần có khí chất, trần người mặc tây trang, một bàn tay dút vào trong túi quần, mục sắc trầm tĩnh, ngũ quan lập thể, mỗi cái giờ tay nhắc chân, đều là thể hiện hương vị thành thực, rất có sức hấp dẫn.

Mà người nữ, một thân quần áo hàng hiệu, khí chất cũng là chân quý. Xử lý thập phần tinh tế, ở dưới hoàng hôn, gương mặt trắng nõn nhiễm chút ánh vàng, tuy rằng ngũ quan không phải thuộc loại thập phần xinh đẹp, bất quá, lại được quần áo tôn lên. Đây quả là tư liệu sống rất tốt cho nhiếp ảnh gia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 492

Anh đem máy ảnh cầm lên, phóng đại hình ảnh vừa chụp, chỉ là, kỳ quái, anh cẩn thận suy xét thật kỹ tấm hình trên.

Bảng mặt nhưng không bằng lòng.

Sau đó không lâu, anh đưa ra kết luận như vậy.

Đúng vậy, chính là ý tứ này, nam nữ đều có vấn đề, đây là chuyện của những kẻ lảm tiền, ai biết được, có khi cuộc sống còn không bằng người bình thường đâu, trước mặt thì biểu hiện ân ái, nhưng sau lưng lại có thể câu tam đáp tứ.

Nhiếp ảnh gia ấn một cái, bức ảnh đã bị xóa đi, không có chút mỹ cảm nào, thật là phí quá.

Sở Luật đưa Lý Mạn Ni về nhà, sau đó nhìn thoáng qua thời gian, chuẩn bị ra cửa.

Anh muốn đi đâu, Lý Mạn Ni có chút âm dương quái khí hỏi, cô đã đi tới, duỗi tay chặn Sở Luật, vốn dĩ là định chất vắn ra miệng, cuối cùng cô lại là phản ứng quá nghiệp, vuron ôm lấy eo Sở Luật, trong mắt cũng hiện lên vài giọt nước.

"Luật, hôm nay anh ở với em có được không, chỉ một ngày thôi, trước giờ em chưa từng yêu cầu gì quá đáng, nhưng bây giờ, chỉ như vậy, có được không anh?"

Sở Luật đặt nắm chặt nắm tay, nhưng cuối cùng, vẫn buông xuống, anh lại nâng tay lên nhìn thời gian, anh đã rời đi khá lâu rồi, nếu còn kéo dài thì không biết là có bao nhiêu người đang chờ đâu.

"Tôi phải đi họp, cô có thể kiểm tra."

Anh đẩy Lý Mạn Ni ra, sau đó giữ tay cô lại, dẫn cô đến sô pha, sau đó lấy một chiếc chăn đặt lên đùi cô, cuối cùng đem TV điều khiển từ xa, đặt vào tay cô.

"Tôi đi công ty."

Lý Mạn Ni vừa định mở miệng, kết quả Sở Luật lại là đánh gãy lời nói của cô, "Tôi đã nói rồi, cô có thể tùy thời đi kiểm tra." anh nhẹ nhàng khẽ động một chút khoe môi, có chút tự giễu, "Mạn Ni, tôi không muốn nói lần thứ ba, không cần làm những chuyện như vậy nữa." anh duỗi tay, nhẹ đặt ở trên mặt Lý Mạn Ni, "Tôi vẫn thích cô của trước kia hơn, khi đó cô thật sự rất đơn giản, nhưng, vì sao cô lại thay đổi."

Lý Mạn Ni cầm điều khiển từ xa trong tay, đến nỗi trên TV chiếu cái gì, cô cũng không xem vào trong mắt.

Thẳng đến khi Sở Luật rời đi, "bang" một tiếng, cô cầm điều khiển trong tay ném xuống đất, "Thích." cô cười lạnh, cười đến tim cũng đau nhói, "Anh đã từng thích tôi sao? Tôi cần anh thích sao, anh thích tôi đơn giản, nhưng tôi cũng thích Sở Luật của trước kia, trước kia trong mắt Sở Luật chỉ có tôi, nhưng bây giờ trong đó, là nhiều người khác, tôi có thể chịu đựng bất kì ai, nhưng không thể là Hạ Nhục Tâm, Sở Luật, sao anh lại muốn bức tôi, tại sao?"

Cô không ngừng hỏi tại sao, nhưng mà không một ai có thể trả lời cho cô, trên TV bây giờ đang hiện lên cảnh một người phụ nữ đang chất vắn một người đàn ông, người phụ nữ cuồng loạn, vô có gây rối, tất cả những gì cô ta làm đều bị chê cười, lúc này gương mặt người phụ nữ vắn vẹo, tim cô ta đứt tọt, đột nhiên, Lý Mạn Ni tiến lên, trực tiếp tắt TV.

Cô che lại mặt mình, vừa rồi thiếu chút nữa, đúng vậy chính là thiếu chút nữa, cô cho rằng mình chính là người phụ nữ trong TV kia, mặc kệ người phụ nữ có nháo đến thế nào thì người đàn ông vẫn rời đi, mà kết cục cuối cùng của cô ta, thực thảm.

Cô đem tay đặt trước ngực mình, cái loại lãnh tâm này, bắt đầu làm cô thỉnh thoảng run rẩy, sợ hãi bản thân.

Lúc này, bên ngoài, tựa như có người ấn chuông cửa, mà cửa rất nhanh liền được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 493

"Mẹ." Lý Mạn Ni ngoan ngoãn hô một tiếng.

Tổng Uyển vừa thấy cô, vội vàng kéo cô tiến vào, trong miệng vẫn là có chút oán giận nho nhỏ, đương nhiên, nhiều hơn là lo lắng.

"Sao con lại đến đây, A Luật đâu, con bây giờ không phải chỉ có một mình a, bây giờ việc quan trọng là phải che chở tốt cho đứa bé trong bụng, đây chính là cháu trai tôn quý của nhà họ Sở a, nhất định không được xảy ra bất kì sơ xuất gì" Tổng Uyển đứng lên, ngay cả đứng cũng không yên, sợ cháu trai của bà sẽ xảy ra chuyện, đây là đứa cháu trai mà bà đã mong mỏi nhiều năm a, càng gian nan, lại càng tình quý. Con trai bọn họ đã gần 30 rồi, thật vất vả mới ấp ra một cái trứng, bà sợ nếu bà không cẩn thận, thì bà sẽ hối hận cả đời.

"Mẹ, con không có việc gì, A Luật đi làm, con ở một mình cũng không sao, chỉ là đi một chút, không ảnh hưởng gì đâu?" Lý Mạn Ni tiểu tâm ngoan ngoãn ngồi, con dâu như vậy xác thực là không có gì đáng chê trách, mà Tổng Uyển cũng là một ba mẹ chồng dễ ở chung, trong nhà cũng không có quy củ gì quá lớn, bà và Sở Giang là tay trắng lập nghiệp, cho nên cũng không có coi trọng quy củ này kia, nói cách khác, nếu không phải như vậy thì trước kia khi mà Lý Mạn Ni gả đến, bà và chồng đã không dễ dàng đồng ý như vậy rồi. Lý gia nói trắng ra là, cũng chỉ có thể coi như là gia đình bình dân, mặc dù có công ty, nhưng cũng chỉ là làm ăn nhỏ, cũng không phải quá nổi danh, mà ngay lúc đó tập đoàn Sở gia nhà bà, đã thống trị một phương trên sàn chứng khoán, Tổng Uyển chọn con dâu rất đơn giản, chỉ cần có thể cùng con trai bà ở bên nhau là được rồi, chủ yếu là do tính tình thẳng con trai bà quá khó ở, bà sinh ra đương nhiên bà sẽ biết, cho nên, cũng không yêu cầu bên nhà gái quá nhiều điều, mà so với Hạ Nhượng Tâm, hiển nhiên, Tổng Uyển sẽ thích Lý Mạn Ni, hơn nữa bốn năm qua, hai vợ chồng bọn họ, xác thật là không có xuất hiện vấn đề gì, chỉ tiếc là không có con, nhưng không sao, bây giờ thì tốt rồi, cháu trai thân yêu của bà sắp đến rồi.

Lý Mạn Ni cầm cái ly, có chút hơi hơi mặt ừ mầy ê, ngay cả khi cười, cũng có chút mệt mỏi, Tổng Uyển cũng đã sống gần một đời người rồi, sao có thể không phát hiện.

"Mạn Ni, nói cho mẹ, con làm sao vậy?" Tổng Uyển nắm chặt tay Lý Mạn Ni, lo lắng cho cô, đồng dạng chính là lo cho đứa bé trong bụng cô, nếu như tâm tình thai phụ không tốt, không biết có ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng hay không?

"Mẹ, con không sao." Lý Mạn Ni cười cười, tuy rằng trong miệng không có việc gì, nhưng bộ dáng ừ ê này không khỏi khiến người ta suy nghĩ.

"Còn nói không có việc gì?" Tổng Uyển nhăn mặt, "Nói cho mẹ, rốt cuộc là chuyện gì, có phải A Luật nó khi dễ con? Nếu thật là như vậy, con nói cho mẹ, mẹ sẽ thay con giáo huấn lại nó."

Tính tình Sở Luật trước nay đều lạnh lùng, cũng không đem người khác đặt ở trong mắt, rất ngông cuồng, nhưng điều đó lại là tiền vốn, trên đời này nếu ai có thể dám anh một đám mà không sợ bị trả thù, sợ là cũng chỉ có Tổng Uyển.

Lý Mạn Ni muốn nói lại thôi, nhưng hốc mắt cô lại đỏ lên, làm Tổng Uyển càng thêm sốt ruột.

"Này đừng khóc, khóc sẽ ảnh hưởng đến cơ thể, đứa nhỏ sẽ biết làm sao đây?" Thật vất vả mới có được một đứa, bà không thể không thừa nhận, bà rất sợ, đã một lần mất đi rồi, nếu thêm lần nữa, làm sao bà có thể chịu nổi?

"Mẹ..." Lý Mạn Ni đột nhiên ôm lấy Tổng Uyển, khóc thật phần khổ sở, giống như là bị cái ủy khuất gì to lớn lắm.

"Mẹ, mẹ nói đi, tại sao cô ta lại trở về? Con biết, con rất có lỗi với cô ta, nhưng mà hiện tại con và Luật đã kết hôn, cũng có đứa nhỏ rồi, sao cô ta còn không chịu buông tha cho con và đứa bé?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 494

Tổng Uyển mới đầu còn phản ứng không kịp Lý Mạn Ni có ý gì a, ai là cô ta, sao lại trở về, rồi còn xin lỗi, bắt quá, rất nhanh, bà liền suy nghĩ cẩn thận, có phải là chuyện của Hạ Nhượng Tâm hay không.

Chính là đứa nhỏ Hạ Nhượng Tâm kia, tựa hồ không giống như người xấu a, nó sao có thể sẽ dây dưa A Luật.

Tổng Uyển không phải người đàn bà không có đầu óc, nghe thấy một bên liền định tội người khác, bà có ý nghĩ của chính mình, đương nhiên cũng có tự vệ chính mình, bà cũng khế dỗ dành Lý Mạn Ni, kế tiếp, liền không có nói cái gì nữa, chỉ là, nụ cười khổ kia, rất miễn cưỡng, làm cho lòng của Tổng Uyển có chút bất an.

Chờ đến khi rời khỏi căn biệt thự của Sở Luật, Tổng Uyển mới đi tìm Sở Giang. Bà đem sự tình kể cho Sở Giang nghe, Sở Giang nghe xong liền nhún mày.

"Ông nói xem, A Luật có thể hay không?"

Tổng Uyển chính là lo lắng cho con trai a, đứa nhỏ này tính tình có khi cố chấp đến mức bà cũng sợ hãi, làm việc, cũng là quá tàn nhẫn, một chút cũng không cho bản thân đường lui, nếu lúc ấy nó không làm việc tuyệt tình như vậy, bây giờ có lẽ cũng không đến nỗi nào, đem một người vô tội hành hạ đến mức đó, trả thù thay cho người mình yêu, mà trả thù xong rồi, anh lại phát hiện, nguyên lai, thế nhưng trả thù sai rồi, mà đời thì không phải vở kịch, không thể diễn lại. Đã làm chính là đã làm, sao có thể trở về.

Bà thật đúng là sợ, sợ là con trai đa tâm, gây chuyện thị phi.

Cuộc sống của bọn họ chỉ mới yên bình thôi, không nên làm ra chuyện sóng gió gì nữa.

"Tính tình của con nó bà còn chưa rõ sao?" Sở Giang hừ lạnh một tiếng, "Lá gan đủ lớn, thủ đoạn cũng đủ tàn nhẫn, lại giỏi tính kế, bây giờ thì hay, tự mình đưa mình vào tròng, còn có thể trách ai?"

"Chính là Mạn Ni, tôi thấy hơi lo lắng, tâm tình của nó không tốt, cháu trai của chúng ta sẽ chịu ủy khuất." Tổng Uyển không lo lắng gì khác, chỉ lo lắng cho cháu trai.

"Bà yên tâm, đứa con dâu kia của bà cũng sẽ không để bản thân chịu ủy khuất đâu, càng sẽ không để đứa bé xảy ra chuyện." Sở Giang an ủi vợ mình, một đôi con người không khác gì Sở Luật, tràn đầy kinh nghiệm và lời đời.

Tâm tư của Lý Mạn Ni, Tổng Uyển có thể còn không rõ, nhưng mà, Sở Giang lại rất rõ ràng, Lý Mạn Ni là muốn mượn dao của Tổng Uyển, ông không vạch trần, một là bởi vì việc này vốn là do con trai gây ra, Sở gia bọn họ phải chịu trách nhiệm.

Hai là, Lý Mạn Ni, cũng không có tính kế quá nhiều, bằng không, nếu cô ta thực sự tính kế lên trên đầu Tổng Uyển, đừng nói là Sở Luật, ông cũng sẽ không bỏ qua đâu.

Con cuối cùng, là vì gia hòa vạn sự hưng, mặc kệ thế nào, ông không muốn con trai ly hôn thêm lần nữa, nó sẽ không dậy nổi, mà Sở gia cũng vậy.

Tổng Uyển rồi rầm mấy ngày, cuối cùng nghĩ, vẫn là đi gặp Hạ Nhượng Tâm một lần đi, bà chỉ là muốn xác định một chút, Hạ Nhượng Tâm có còn là Hạ Nhượng Tâm của trước kia hay không, mà cho dù cô có thay đổi cũng không sao, chỉ cần đừng để ảnh hưởng đến Sở gia là được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 495

Mặc dù nói bà đối với Hạ Nhượng Tâm cho tới nay là tồn tại mấy phần áy náy, cô của bốn năm trước, là một cô gái rất đơn thuần, chỉ là không biết bốn năm sau, có thể thay đổi hay không, thay đổi bà không nhận ra, cũng thay đổi, thuần thực tính kế, thực sự muốn can thiệp vào giữa con trai và con dâu, không phải bởi vì tình thương mà là vì trả thù.

Bà thay một bộ quần áo, lại nhìn vào gương soi nửa ngày, cũng không biết như thế nào, luôn là có chút chột dạ, cũng không có gì sức lực, bà cũng không phải đi bắt gian, cần sức lực để làm gì, nhưng bà là do dự, lưỡng lự.

"Được rồi, bà đẹp lắm rồi." Sở Giang thật sự là chịu không nổi vợ nữa, đã soi lâu lắm rồi, soi còn không phải gương mặt già nua kia.

"Thật sao?" Tổng Uyên không tin nhìn về phía gương, tìm kiếm điểm đẹp để trên người mình, nhưng mà tìm nửa ngày rồi, cái gì cũng không, ngược lại phát hiện khoe mắt xuất hiện nhiều hơn mấy nếp nhăn, da cũng không tốt như trước kia, khoe mắt cũng rũ xuống, khoe miệng cũng không cong lên được, cả người đều già rồi.

Bà có chút khó chịu, dấu sao thì ai cũng từng trẻ tuổi, ai cũng từng xinh đẹp, giờ đây nhìn rõ gương mặt già nua của bản thân, như thế nào, đều là tương như bản thân trước kia, chỉ là, người mà, không có biện pháp, cũng sẽ đi đến giai đoạn này.

Sở Giang thấy vợ thiếu sức sống, buông tờ báo trong tay xuống, đứng dậy, đứng ở bên cạnh vợ, "Bà nhìn, tôi cũng đã già như vậy, ông chỉ lên những nếp nhăn trên trán của mình, bà vẫn còn xinh đẹp như vậy, tôi sợ nếu bà vừa ý thịt tươi khác vậy tôi phải làm thế nào, Uyên Uyên, bà nói xem tôi có cần đi căng da, thực hiện tiêm axit hyaluronic các loại không?"

Tổng Uyên cười hi hi thành tiếng, mọi phiền muộn ưu tư vừa nãy cũng theo đó mà trôi mất.

"Ông định phẫu thuật thẩm mỹ à, đừng làm, sau này cháu trai sẽ gọi ông là chú, ông sẽ khóc." Bà đùa giỡn véo mặt chồng, nơi khoe mắt cũng có chút ướm át, hóa ra bọn họ đều đã già rồi, cũng không còn trẻ nữa.

Bà đem thanh xuân của mình dành hết cho người đàn ông này, đến hôm nay không biết bao nhiêu năm, tóc cũng đã bạc, nếp nhăn khoe mắt đã nhiều, nhưng ông với bà vẫn không bao giờ phản bội, thì ra không chỉ bà già rồi, ông cũng cùng già đi rồi.

Bà thở dài một tiếng, cầm giữ túi của mình, ra cửa, đứng vậy, bà lại không phải đi đánh nhau, đòi hỏi mong muốn nhiều vậy để làm gì. Kỳ thực hiện tại bà còn không biết Hạ Nhược Tâm đang ở nơi nào, chẳng qua, cũng coi như là bất ngờ, bà có gặp mấy lần không xa chợ bán thức ăn, chính là cho tới nay, đều không có chủ động bắt chuyện, bọn họ cho tới nay cũng không có gì để nói.

Sáng sớm, bà liền đến đợi ở bên ngoài chợ, không tồi, hôm nay, bà còn biết mặc một bộ quần áo đơn giản, nếu không đứng ở chỗ này cũng đúng là thật là kỳ lạ.

Mà vận khí của bà không tệ, thật sự vẫn gặp Hạ Nhược Tâm đến mua thực phẩm.

"Nhược Tâm..." bà gọi một tiếng, giọng có chút khàn, cái tên này sao mà đọc lên, bà thấy trống rỗng, Tổng Uyên nhắm mắt lại, chỉ có thể cười khổ một cái, đây thật là mắc nợ ai, thì ở trước mặt người ta đều cảm giác kém hơn một bậc.

Bước chân Hạ Nhược Tâm dừng một chút, ngoảnh đầu lại, mới thấy được người đứng ở cổng chợ chính là Tổng Uyên, mẹ của Sở Luật, mẹ chồng trước của cô, gần đây dường như cô có chút được hoan nghênh, làm sao mà từng người một đều thích đến tìm cô nói chuyện phiếm, chuyện cũ.

Mà thật ra là cô biết, Tổng Uyên đặc biệt ở đây chờ cô, nếu không, lấy thân phận của Tổng Uyên, sao có thể hạ mình vào chợ bển rẻ cho muỗi cắn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 496

Không lâu sau, Hạ Nhược Tâm lấy chìa khóa trong túi xách ra, mở cửa, sau đó cô đi vào, lấy từ trong ngăn tủ ra một đôi dép dành cho nữ để trên mặt đất.

"Đây là đôi mới, tôi không có mang qua, vừa mới mua."?

Mà cô vừa nói xong, bản thân cũng lấy ra một đôi, đây là đôi cũ, vốn định ném đi, vừa vặn, hiện tại hữu dụng.

"Cảm ơn." Tổng Uyên mang dép, chung quy có chút lúng túng.

"Không cần khách khí." Hạ Nhược Tâm cười dịu dàng, sau đó đi vào, chỉ là lúc xoay người, cô ấy nhìn vào tủ giày, cũng không biết Tổng Uyên có phát hiện hay không nơi đó có đồ đạc của trẻ con, chẳng qua, phát hiện cũng không sao, cũng có biện pháp lấp liếm cho qua chuyện.

Tổng Uyên nhìn ra, Hạ Nhược Tâm không quá nhiệt tình, bản thân bà cũng chỉ có thể mặt dày đi lên ngồi ở trên ghế salon.

"Bác gái muốn uống nước hay là nước trái cây?"

Hạ Nhược Tâm hỏi Tổng Uyên, mặc dù không phải quá thích người khách này dù sao vẫn là khách đã vào cửa, như thế nào, cũng phải cho khách một ly nước, đây là sự hiếu khách cơ bản, cô còn không đến nỗi quên sạch tu dưỡng đã học, và lại Tổng Uyên cũng không có lỗi với cô cái gì, cho nên, cô đối với Tổng Uyên không có oán khí.

"Nước là được rồi." Tổng Uyên ngượng ngùng nói, tầm mắt của bà vẫn luôn đặt ở trên người của Hạ Nhược Tâm, bốn năm rồi, cô giống như cũng

không có bao nhiêu thay đổi, vẫn là thân thể gầy nhỏ, da cực tốt, cũng có thể vì ít trang điểm, cho nên vẫn luôn trắng nõn, trong suốt, ngược lại là Lý Mạn Ny, trang điểm quá nhiều, hoặc là ăn ở quá tốt, nếu sau khi đỡ bỏ lớp trang điểm, lập tức diện mạo giảm đi mấy phần, mặc dù nói chi tiêu rất nhiều tiền đầu tư trên mặt, nhưng đạt được quá nhỏ.

Mà Tống Uyển không thể không thừa nhận, Hạ Nhục Tâm ở một phương diện khác đúng là được trời ưu đãi, cô trưởng thành gương mặt khiến người ta không thể ghét nổi, cũng có tính tình dịu dàng khéo léo, dĩ nhiên, còn có da dẻ toàn thân rất tốt, điều này rất nhiều phụ nữ cả đời cũng đều là không cầu được, có lúc ngay cả bà cũng hâm mộ, lúc bà cỡ tuổi cô, cũng không có cảm giác đẹp giống như cô, e rằng đến lúc bốn mươi năm mươi tuổi, Hạ Nhục Tâm vẫn có thể trẻ hơn lứa tuổi mấy tuổi.

Hạ Nhục Tâm bung hai ly nước đun sôi tới, tự cô một ly, Tống Uyển một ly.

"Cảm ơn." Tống Uyển nhận lấy, đặt lên bên miệng uống, nước nào có mùi vị, nước uống rồi, cũng có thể trắng chút lá gan.

Hạ Nhục Tâm tự mình bung lên một ly, hàng mi cô khẽ rũ xuống, hầu như ánh sáng trong nhà đều tạo điểm sáng trên khuôn mặt cô, ngoài cặp mắt xuyên thấu ra, còn là khóe mắt êm đềm mềm mại.

Cô giống như là một tiểu thư khuê các vậy, không lộ vẻ mong manh, một thân khí vận, thật ít người có thể đuổi kịp, Tống Uyển tự nhận là gặp qua rất nhiều người, giống như bọn họ đang ở giữa cái vòng này, xuất thân danh môn không kém ai, tốt nghiệp trường cao đẳng nước ngoài, nhưng Hạ Nhục Tâm cũng không phải xuất thân danh môn, cũng không có học qua trường học tốt gì, càng không có thành tích học tập vượt trội, nhưng mà, toàn thân cô phát ra, chính là loại mị lực này, làm người ta không tự chủ được mà yêu thích, cũng khó trách ngay cả con trai của bà cũng vậy.

Mà nghĩ tới việc này, bà không khỏi khẽ thở dài một tiếng trong đáy lòng, nếu như không có những chuyện kia, hẳn là tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 497

"Nhục Tâm, di muốn hỏi con một chuyện, hy vọng con không nên trách di." bà bỏ ly trong tay xuống, cân nhắc một lúc, cuối cùng vẫn chọn cách dao sắc chặt đứt rồi, bà đến đây không phải để nói chuyện phiếm, Hạ Nhục Tâm cũng không phải họ hàng gì của bà, nói trắng ra là, kỳ thật bọn họ nửa phần quan hệ cũng không có, như vậy, bà ngồi trong nhà người ta, không phải rất kỳ quái, rất ngu ngốc sao?

"Vâng, di nói đi." Hạ Nhục Tâm đặt ly lên bàn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt đường vân trang trí, cô biết Tống Uyển tới không phải là chuyện tốt, cho nên cô đang đợi, chờ bà nói.

Tống Uyển mở miệng, nhưng hồi lâu lại không cất lên tiếng nào, bởi vì bà không biết phải hỏi từ đâu.

"Nhục Tâm, con với A Luật nhà ta, có phải đã gặp rồi không?" Cuối cùng, bà thử hỏi, nhưng không nói hẳn ra.

"Cháu và A Luật nhà bác chẳng có quan hệ gì cả." Hạ Nhục Tâm thật sự không muốn nghe đến tên Sở Luật nữa, vì sao tất cả mọi người đều lo chuyện cô và Sở Luật sẽ gương vỡ lại lành.

Tống Uyển bị Hạ Nhục Tâm nói cho xấu hổ, bà vội vàng giải thích, "Nhục Tâm, con đừng hiểu lầm, di không có ý gì đâu, di chỉ muốn biết, trong lòng con nghĩ thế nào?"

"Di, có phải di hiểu lầm cái gì?" Hạ Nhục Tâm đã hiểu ra Tống Uyển tới đây tìm cô là có việc gì, đều nói phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ, những lời này cô cũng chỉ thấy ở trên người Thẩm Vi thôi, những người khác, không phải đang làm khó cô sao?

"Di..." Tống Uyển không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ thật sự phải nói trắng ra một câu, cô đừng có quần lấy con trai tôi, con trai tôi có vợ rồi, tôi cũng sắp có cháu rồi, cho nên sau này cô tránh xa nhà tôi ra một chút. Nhưng xin lỗi, bà thật sự không nói ra được.

"Cháu hiểu mà." Hạ Nhục Tâm ngẩng mặt, nụ cười xa xăm.

"Có phải di muốn hỏi xem có đúng là con đang quần lấy Sở Luật hay không đúng không?"

"Không..."

"Di sợ con sẽ chen vào giữa Sở Luật và Lý Mạn Ni, trở thành kẻ thứ ba." Tống Uyển vừa định nói, lại bị cắt ngang.

"Di Tống, xin di cứ yên tâm." Hạ Nhục Tâm cười châm chọc, "Tuy con không đọc sách nhiều, cũng không có bằng cấp cao, thậm chí là thành tích cũng không tốt, nhưng những đạo lý cơ bản này con cũng hiểu, con sẽ không dính dáng gì đến chồng người khác đâu, có một số việc, người phụ nữ khác có thể làm được, nhưng con thì không, con có nguyên tắc của mình, cũng có tự tôn."

"Cho nên đi à, đây là đáp án." cô nói từng câu từng chữ rõ ràng, "Hiện tại đi đã biết đáp án rồi, vừa lúc, con cũng bận, nếu đi không còn việc gì nữa thì con xin phép đi làm việc."

Cô đang đuổi khách, Tống Uyển không ngốc, đương nhiên cũng hiểu.

Bà đứng lên, tuy rằng có được đáp án vừa lòng, nhưng lại thấy mất mặt, lời của Hạ Nhược Tâm quá vô tình, vậy mà lọt vào trong tai Tống Uyển lại thành châm chọc vô cùng. Người phụ nữ khác có thể làm, trở thành kẻ thứ ba, phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người khác, đúng, chuyện này Hạ Nhược Tâm làm không được, cũng khinh thường lắm, nhưng người khác thì lại sẵn sàng, bằng không, trên sổ hộ khẩu nhà họ Sở, cái tên con dâu sao lại biến thành Lý Mạn Ni, đừng tưởng rằng người trong thiên hạ không biết, Lý Mạn Ni vào nhà họ như thế nào, trong lòng họ ai cũng hiểu, mà Tống Uyển đúng là không chỗ dung thân, cười miễn cưỡng.

"Vừa lúc, trong nhà cũng có việc, đi về trước." bà nói với Hạ Nhược Tâm, nụ cười kia ngượng ngùng xấu hổ, cũng có chút khó chịu.

Hạ Nhược Tâm cũng chẳng phải dạng hùng hổ dọa người gì, cô mở cửa, tiễn Tống Uyển, hai người nói không nhiều, nhưng nghĩ đến thái độ của Hạ Nhược Tâm, vị Tống phu nhân này hẳn là rất vừa lòng, đương nhiên, người sau lưng kia hẳn là càng vừa lòng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 498

Ngay khi Tống Uyển chân trước vừa đi, lại gặp phải một người đàn ông, anh mặc áo sơ mi trắng, tay áo tùy ý xắn lên, nhưng lại không mang đến cho người ta cảm giác lười thối, ngược lại lại có vài phần tiêu sái, vài phần tùy ý ở bên trong, một tay anh rút túi quần, mắt nhìn thẳng về phía trước, bước chân ổn trọng, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng quanh thân lại tản ra hơi thở sạch sẽ thoải mái.

Tống Uyển thấy lạ, nhìn anh, đương nhiên không phải bà háo sắc, để ý gì đến người ta, chỉ thăm so sánh người này với con trai mình.

Tuy rằng lớn lên không bằng A Luật nhà bà, nhưng cái khí độ ôn hoà, so với đứa con lạnh lùng cục súc nhà bà, người ta sẽ muốn tiếp xúc nhiều hơn, nếu, bà nói là nếu, A Luật và người này trở thành tình địch, ai thua ai thắng, rất khó nói, mà bà vốn không biết, cái suy nghĩ vẩn vơ phớt lờ ấy lại trở thành sự thật, cuối cùng ai thắng ai thua, hiện tại vẫn chưa rõ ràng.

Bà vốn dĩ phải đi, kết quả lại đứng ngơ ra đó, lại qua một lúc, kết quả liền thấy cách đó không xa, người đàn ông kia gõ cửa, chính là ngôi nhà ban nãy bà mới bước vào.

Tống Uyển sửng sốt, trong lòng bắt đầu nghĩ ra vô số khả năng

Người đàn ông này quen Hạ Nhược Tâm, hay là, anh ta chỉ đơn thuần là gõ sai cửa, nếu không thì chính là bán bảo hiểm, bà vẫn không nhận được lòng hiếu kỳ, nắp vào một bên.

Hạ Nhược Tâm mở cửa cho Cao Dật, sau đó lấy cho anh đôi dép lê, đặt trên mặt đất, đây đều là thói quen.

Cao Dật cảm thấy vô cùng ấm áp.

Kỳ thật anh muốn một cái nhà, vẫn luôn như thế.

Một người vợ hiền lành lương thiện, sẽ pha cho anh ly trà khi anh mệt, lúc anh làm sai cũng không lai nhải, sẽ chia sẻ niềm vui thành công với anh.

Sẽ lấy dép lê cho anh đi, sẽ nấu mì cho anh ăn, sẽ thay anh giặt sạch quần áo, không hơn.

"Hôm nay ăn cái gì?" Anh chỉnh lại mái tóc hơi rối của Hạ Nhược Tâm. Còn có, anh thật đúng là đói bụng, phẫu thuật mấy tiếng liền, rất tốn thể lực, anh cần bổ sung dinh dưỡng, cũng cần ngủ đủ giấc, nghỉ ngơi cho đỡ mệt.

"Ăn?" Hạ Nhược Tâm chớp mắt, sau đó đột nhiên nhớ ra chuyện gì.

Xong rồi, cô vỗ bộp lên trán, "Em quên mua đồ ăn rồi, trong nhà vừa có khách, mãi nói chuyện nên quên mất." không phải còn chưa có mua, cô đã bị người ta kéo đi, giờ người đi rồi, kết quả Cao Dật lại là về, cho nên Cao Dật không có cơm ăn.

"Hiện tại đi mua đi." Cao Dật đi giày lại, kéo tay Hạ Nhược Tâm, "Chúng ta cùng đi mua, vừa lúc, anh sẽ làm phụ xe miễn phí cho em."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 499

Hạ Nhượng Tâm kỳ thật muốn rút tay ra theo bản năng, bất quá, vừa thấy Cao Dật chỉ mãi lo chuyện nên mua cái gì, ăn cái gì, uống cái gì, cô lại có chút không đành lòng làm hỏng tâm trạng vui vẻ của anh.

Hơn nữa, cô cúi đầu, nhìn bàn tay đang đan lấy tay mình, anh nắm rất chặt, trong lòng bàn tay có chút mồ hôi, kỳ thật chắc anh cũng căng thẳng lắm, Hạ Nhượng Tâm không có từ chối nữa, cứ như vậy, anh nói, cô nghe, cô nói, anh nhớ.

Hai người tính toán xong, quả thực thật đúng là phải mua không ít đồ về, đồ ăn tạm thời không nói, gạo trong nhà cũng chẳng còn bao nhiêu, chai dầu ăn cũng đã nhìn thấy đáy, còn cả thịt nữa, Tiểu Vũ Diễm nói là muốn ăn thịt kho tàu, trước kia trong nhà điều kiện không tốt, một tháng cô mới có thể cho con ăn thịt được một lần, mà Tiểu Vũ Diễm thích nhất là thịt kho tàu, bé cũng thích mấy thứ mùi vị tương đương thịt kho tàu như cá kho, thịt kho tàu cà tím, chỉ cần có hai chữ thịt kho tàu là bé sẽ ăn nhiều thêm một chén cơm.

Mà cô cũng không biết, lúc này Tống Uyển đang đứng ở một nơi xa, nhìn thấy tất cả, trong lòng bà có một dự cảm không hay, thì ra người ta nói không sai, con của bà rất tốt, nhưng bà không thể không thừa nhận, trên đời này còn có người tốt hơn con trai bà, ưu tú hơn, hơn nữa con của bà tính tình quái dị, cộng thêm những chuyện đã làm trước kia, nếu so sánh với người này, quả thật bị đánh bại không biết bao nhiêu lần.

Buổi tối, Lý Mạn Ni đến đây, Tống Uyển xốc lại tinh thần, làm một bàn đầy đồ ăn, sợ đứa cháu yêu quý của mình bị đói, mà cùng đi cũng có cả mẹ Lý.

"Ôi này bà thông gia, tôi thấy bà nên đổi người giúp việc đi, nhìn này." bà ta gấp lên một miếng thịt, "Thịt nát quá, mùi vị không ngon, còn có này nói," bà lại chỉ một cái mâm, "Trông khó coi quá, nhìn đã hết muốn ăn, cái này cũng xấu, còn cá này nữa, sợ là cá chết lâu rồi mới đem ra làm, không còn tươi nữa."

Tóm lại, một bàn đồ ăn này, mẹ Lý chỉ dám đưa hai ba cái, quả thực là chủ đi nấu cơm chẳng đáng một đồng, không có một chút điểm đáng khen, một hồi lại nói nghiêm trọng, giống như đi nấu ăn sắp bị đuổi ra đến nơi.

"Mẹ..." Lý Mạn Ni kéo tay áo bà ta, để bà ta bớt lời lại, đồng thời không ngừng nháy mắt, nhưng mẹ Lý nào để ý, bà chẹp miệng, lời này nói càng khó nghe. "Bà thông gia, tôi thấy bà nên đuổi người giúp việc này đi, chỗ tôi có người tốt đấy, rất thông minh, làm việc cũng cẩn thận nhanh nhẹn, nấu ăn thì thôi rồi, bà xem xem thế nào?"

"Được thôi." Tống Uyển cười, khoe mắt hơi cong lên, chỉ cần nhìn cũng biết thời trẻ vô cùng xinh đẹp, bà dùng chiếc đũa gấp một ít thịt đặt vào trong bát mình.

"Tôi cũng thấy đồ ăn tôi làm rất khó ăn, cho nên, về sau chắc tôi không nên xuống bếp nữa." nói xong, bà giả vờ như khiêm tốn tiếp thu, sau đó nắm chặt tay mẹ Lý, mẹ Lý lập tức liền đỏ bừng mặt, không biết nên nói gì mới tốt, không mở miệng nói.

Mà Tống Uyển mặt mũi nhiều, lời nói cũng nhiều.

"Thông gia, lần này thật đúng là phải cảm ơn bà." bà nói như thật, vẻ mặt thân thiết, có thể thấy được là tình ý chân thành, rung động đến tâm can.

"Cảm ơn tôi?" Mẹ Lý choáng váng, "Cảm ơn cái gì?"

"Cảm ơn bà đã nói ra sự thật, làm tôi biết mình không có khiếu nấu ăn, khó trách trước kia cha con Sở Giang ăn thức ăn do tôi làm xong thì đều mày ừ mặt ề, đáng về muốn chết muốn sống, hoá ra là thế, tôi thật có lỗi với hai cha con ông ấy." bà nói xong, còn lau qua khóe mắt, cũng không biết có khóc thật không, là bị mình tự làm mình cảm động, hay là bị kỹ thuật diễn của mình thuyết phục.

Mặt mẹ Lý hồng thắm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 500

"Kỳ thật tôi thấy mấy món này ăn cũng ngon." bà cầm lấy đôi đũa, định gấp đồ ăn, xem có thể vãn hồi lại cái gì hay không, kết quả Tống Uyển vội vàng giữ lấy tay bà ta, cướp đũa đi, đặt lên trên bàn, "Bà thông gia, đồng này khó ăn lắm, bà đừng có ăn, ăn nhiều lại không thể tiêu hoá." nói xong, bà lại hô lên, "Chị Khương, chị qua đây dọn dẹp chỗ này đi."

Một bảo mẫu vội vàng chạy ra, không khỏi phản trần, nhanh chóng bê đồ ăn xuống, mà mẹ Lý chẳng những đơ mặt, ngay cả tâm cũng đơ theo.

Trên bàn trống không chẳng có lấy một ly nước lọc, mà mẹ Lý cũng xấu hổ đủ rồi.

Lý Mạn Ni cũng thấy khó xử, một bên là mẹ chồng, một bên là mẹ ruột, cô là con gái lại là con dâu, thật đúng là khó, không thể làm phật ý mẹ chồng, nhưng cũng không thể để mẹ mình mất hết mặt mũi.

Cô biết, mẹ mình là người coi trọng mặt mũi, lúc này đây bị mẹ chồng làm cho mất sạch, sợ là về sau, trong lòng hai người sẽ có khúc mắc.

"Com cũng không ăn." Tống Uyển tuy rằng đang cười, nhưng nụ làm cho họ cảm thấy rất thối, vội vàng, Lý Mạn Ni tìm một cái cớ, kéo mẹ Lý ra chỗ khác, nói thẳng ra thì, nếu còn ở lại sợ rằng ngay cả cô cũng không dám ngăn đầu.

"Mẹ, sao vừa rồi mẹ lại nói thế?" Lúc đi ra ngoài, Lý Mạn Ni thật sự là nhịn không được.

"Mẹ nói gì, là mẹ chồng con ấy chứ, cứ như là mẹ nợ tiền Sở gia bọn họ không bằng."

Lý Mạn Ni bị mẹ Lý trách móc, lập tức cũng đỏ mặt, bởi vì bọn họ đúng là cảm tiền Sở gia, bắt quá, Sở Luật là con rể, lúc cần anh giúp, anh giúp là lẽ thường.

Mà ở trong phòng, Tống Uyển lại bảo dì giúp việc bưng đồ ăn lên, mỗi đĩa đều nên thử một miếng, cũng không cảm thấy khó ăn lắm, nhà họ đã ăn nấy chục năm rồi, chẳng ai than phiền gì cả, hôm nay lại bị mẹ Lý chê bai dè bủ, bà cũng thấy tức, từ sáng sớm, trong nhà cũng chưa kịp dọn, ngay cả chồng con cũng mặc kệ, nghe nói hai người tới, vậy nên mới đi cùng dì giúp việc đi mua đồ ăn, rồi cẩn thận làm từng món, thế mà cuối cùng lại ôm đầy một bụng tức.

Có chuyện gì vậy, Sở Giang mới vừa về, thấy Tống Uyển xụ mặt ngồi trên sofa, cứ như người ta nợ bà nửa cái bánh bột ngô không bằng.

Tống Uyển chỉ lên trên bàn, "Đói bụng hả, ăn com đi."

"Ừ." Sở Giang cũng không nghĩ nhiều, đi rửa tay, ra ngồi trước bàn, cầm lấy đĩa ăn một miếng, cảm thấy mùi vị khá ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 501

"Hôm nay đồ ăn bà làm rất ngon". Sở Giang từ trước đến nay không keo kiệt lời khen ngợi với bà, bọn họ là vợ chồng mấy năm nay, từ trước đến nay Sở Giang hiểu được ý nghĩa của ca ngợi, cũng biết được sắc mặt bà không tốt.

"Thật sao?" Tống Uyển không tin hỏi lại: "Ông không cảm giác rất khó ăn, rất khó nuốt, rất muốn nôn ra sao?"

"Bà nói bậy gì đó?". Sở Giang nghiêm mặt: "Ai dám nói là khó ăn, tôi lột da người đó." Ông nhìn đồ ăn nói. Vợ ông đã đạt đến trình độ này, người hiền lành cũng phải giận sôi.

Tính từ trước đến nay, bà cũng đã mấy chục năm ở trong bếp nghiên cứu dinh dưỡng, ngần ấy năm thời gian cũng đủ làm một mâm đồ ăn nĩ vị, cũng có thể gọi là làm được đồ ăn, chứ không đến nỗi khó ăn khó nuốt, vậy kẻ nào dám không có mặt.

Tống Uyển hừ hừ, xoay qua mặt không nói gì.

"Chị Khương". Sở Giang buông đĩa xuống, bảo mẫu vội vàng chạy ra, cẩn thận nói với Sở Giang, càng khiến sắc mặt ông không tốt.

Lý gia ăn rồi xem xét quá khó coi.

"Bỏ đi". Tống Uyển quay sang an ủi: "Ông cũng không cần phải tức giận". Bà đi tới nắm tay ông: "Ăn com đi, bọn họ không ăn cũng tốt, xem đi một bàn lớn như vậy là của ông hết."

Sắc mặt Sở Giang vẫn không tốt, ông đời này ghét nhất, khinh thường nhất là loại nương tựa vào người khác, ông vốn dĩ không vừa lòng, lúc trước dùng thân phận thông gia đi vào Sở gia, tuy rằng nói đã kết thông gia, nhưng ở sau lưng, ai biết người khác nói như thế nào. Hiện tại toàn Lý gia đều nương tựa vào Sở gia, còn con của ông cũng ít nhiều nể mặt bọn họ, mở một mắt nhắm một mắt, kết quả hiện tại thật là tốt, còn ghét bỏ vợ ông, về sau ông đây cũng ghét bỏ.

"Uyển Uyển à..." Sở Giang nắm chặt tay Tống Uyển: "Tôi nhất định sẽ cho kẻ không biết điều chết"

"Được" Tống Uyển cũng theo ông nói.

"Bà không thể dựa vào ai, tôi sẽ bảo vệ bà, sợ bà bị người khác khi dễ, chỉ cần tôi một ngày còn sống, cũng đừng ai nghĩ khi dễ bà." Sở Giang vô tình

nói, Tống Uyển nghe vậy hốc mắt đều đỏ.

"Ông nói vậy cái gì đó?" Tống Uyển trừng mắt nhìn ông, nước mắt cảm động: "Ai còn có thể khi dễ tôi? Con của chúng ta còn chưa chết, tôi lại không dựa ai?"

"Nói như vậy..." Sở Giang than nhẹ một tiếng: "Lý gia đặt cũng Hạ gia không thể so sánh."

Tống Uyển lúc này đồng ý, Hạ gia như thế nào, cũng là đại gia tộc truyền thống trăm năm, chính là điểm bất đồng trong văn hóa với Lý gia, tiền tài Lý gia cũng không phải lớn, nhưng dạy con cái cũng không tồi, tuy rằng không phóng khoáng thi hiện tại bọn họ đã là người Sở gia, Sở gia sẽ che chở.

Sở gia từ trước đến nay đều bệnh vực người trong nhà.

Nhưng lúc này đây bà Lý lại đắc tội lớn với vợ chồng Sở gia. Thế nên Lý Mạn Ni phát hiện tuy rằng Sở Giang đối với cô không nóng không lạnh, Tống Uyển vẫn đối xử tốt nhưng lại thiếu vật chất. Cô ở trong lòng thầm oán trách mẹ.

Cô rút điện thoại, một hồi chuông, kết quả là đợi nửa ngày bên kia không ai nghe, cô không tin lại gọi lại một lần nữa.

"Sao không nghe máy?" Đỗ Tinh Đường chỉ chỉ điện thoại trên bàn như là quý khóc, sói gào, chỉ hận không thể giết người.

"Không có thời gian". Sở Luật một tay gõ bàn phím, trên lỗ tai còn đeo một cái tai nghe Bluetooth, đang nói chuyện cùng mấy người quản lý làm tài vụ phân tích, xác thực là không còn tay, còn một bên lỗ tai vẫn có thể nghe điện thoại.

Đỗ Tinh Đường xem thường, đi qua cầm điện thoại lên.

"Chào."

"Luật..." Lý Mạn Ni hỏi một câu không xác định, đây là điện thoại cá nhân của Sở Luật, nhưng người nghe điện thoại giọng nói không đúng, cũng không phải Sở Luật.

"À, là chị dâu! Em là Tinh Đường." Đỗ Tinh Đường nhoen miệng cười, kì thực anh lúc này có chút bức tức, nơi này không ai xem, anh cười cái rắm à, mặt nắn xuống, biểu tình cứng rắn.

"Chị tìm Sở Luật." Lý Mạn Ni có chút không vui vì điện thoại bị người khác tiếp.

"Anh họ đang bận." Đỗ Tinh Đường day ấn đường: "Hôm nay công ty báo cáo tài vụ, anh ấy phải xem rất nhiều văn kiện, một lúc nữa xong anh ấy sẽ gọi lại cho chị."

Nói xong anh liền tắt điện thoại, tránh người phụ nữ bên kia xù lông, có khi phụ nữ đều vô cớ gây rối, đủ người phải chịu. Còn anh, anh không thích phụ nữ. Đương nhiên từ trước đến nay cái gây rối kia đều là anh, đến nỗi người đàn ông kia tưởng rằng không chấp nhận được nhưng lại đối xử với anh thật đúng là quá tốt. (vậy nên mới là thụ đó ông nội)

Đỗ Tinh Đường đặt lại điện thoại, sau đó dùng khẩu hình nói với Sở Luật ba chữ, là Lý Mạn Ni, rồi tự ngồi xuống chiếc bàn khác, tiếp tục làm việc.

Bị tắt điện thoại, Lý Mạn Ni có chút không thoải mái, hậm hực, âm khí từ ngực sôi lên.

Cô nhớ mấy người bạn đã từng nói qua, nếu người đàn ông đối với người phụ nữ không quan tâm, sẽ lấy cái cơ bận công việc, mỗi ngày bận, chẳng lẽ bận đến nỗi không thể về nhà.

Cô với lấy túi xách, ngồi trước gương trang điểm nửa ngày, đi đến cửa theo thói quen lấy giày cao gót, lại nhớ tới bây giờ trong bụng đang mang thai, chỉ có thể tìm đôi dép lê thay.

Lúc này mới ra cửa, bảo tài xế đưa cô đến công ty Sở Luật.

Bận hả, được bận, không là cùng vợ trước hẹn hò cho nên là bận đi. Trong lòng cười lạnh, ngón tay nắm chặt như muốn bẻ gãy, lại nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nhếch khóe môi lạnh băng. Bốn năm trước, cô có thể một chân đá văng người phụ nữ kia, bốn năm sau cô cũng sẽ không thua. Trong bụng này còn có một đứa con, cô chẳng khác nào đang được lợi thế. Tốt nhất là sinh đứa con trai, như vậy cũng sẽ không có ai động vào địa vị của cô.

Lúc này di động trong túi vang lên, trong lòng cảm giác bất an không khỏi dâng lên. Lấy di động ra, kết quả vừa nhìn thấy dãy số trên điện thoại, huyết sắc trên mặt trong nháy mắt hạ xuống.

Xe đột nhiên chuyển hướng, không lâu sau cửa xe mở ra, Lý Mạn Ni bước ra, tay nắm chặt thành nắm đấm. khớp xương ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Cô cẩn thận nhìn bốn phía, chỉ cần có người chú ý tới cô, cô liền sẽ kinh hoàng, cô lại không phải kẻ trộm, là vì cái gì cô lại chột dạ đi đến. Lúc này, cô đã đi mười phút, tài xa sớm đã bị bỏ xa phía sau, người ở đây thừa thốt, căn bản ngày thường cũng không ai lui tới, trên mặt đất rơi vãi tàn thuốc linh tinh, cho nên ngay cả người vệ sinh cũng không thường đến nơi này.

"Cô đến rồi."

Một giọng khàn khàn vang lên làm Lý Mạn Ni thiếu chút nữa thét chói tai, cô vội vàng áp cảm xúc xuống, quay đầu lại, cắn răng nói người đàn ông đáng khinh vừa đi ra: "Anh kêu tôi đến đây làm gì?"

Cô chỉ cần tưởng tượng người đàn ông này với cô đã làm cái gì thì lập tức có cảm giác ghê tởm.

"Ồi, hung hăng như vậy?". Người đàn ông nhỏ nước bọt, đôi mắt sắc, giống như muốn cời quần áo Lý Mạn Ni: "Tôi gọi cô, sao không được? Còn bày đặt dối trá, cũng không phải chưa làm qua một lần."

"Anh..." Lý Mạn Ni đem tay đặt lên bụng, lui về sau một bước tránh cho người đàn ông này làm gì với cô. Cô xoay mặt đã trầm tối cực điểm: "Tôi mang thai, nếu anh dám làm gì tôi". Cô cười lạnh: "Tôi nhất định lấy mạng anh."

Đôi mắt nhỏ người đàn ông lóe lên một tia hưng phấn, xoa tay mình: "Con của tôi"

Lý Mạn Ni đột nhiên cảm giác dạ dày có chút khó chịu, liền xoay người qua một bên nôn thốc nôn tháo, mà cô cũng không phát hiện người đàn ông kia vui sướng kích động hưng phấn tràn ngập trả thù.

Vẫn là mười tám tầng, Lý Mạn Ni ngẩng đầu ưỡn ngực thẳng đi vào.

"Phu nhân, không thể vào." Thư kí vội vàng đứng lên ngăn cản, đương nhiên ngữ khí cũng có phần thay đổi. Lý Mạn Ni nâng đôi mắt lên đánh giá thư kí vừa đi lên, eo thon chân dài, tay áo ngắn, muốn câu dẫn ai.

Mà thư kí bị Lý Mạn Ni đánh giá không chút kiêng dè, đây là ý tứ gì, xem cô là cái gì, đang định giá đồ vật sao? Cho là lấy cô trở thành tình địch giả tưởng, thì xin lỗi, cô đối với đàn ông không có hứng thú, cũng không phải là người phụ nữ thích làm kẻ thứ ba giống như Sở phu nhân trước mặt đây.

Lúc trước như thế nào, cô sao lại không biết?

"Đừng nghĩ những thứ không nên nghĩ". Lý Mạn Ni thấp giọng cảnh cáo, ánh mắt khinh bỉ, rất đả thương người.

Thư kí muốn nói nhưng cuối cùng lại nhịn xuống, sắc mặt bình tĩnh, giọng nói mang theo nề nếp chức vụ thư kí: "Sở phu nhân, tổng tài đang mở buổi họp, cô xác thật là không thể đi vào, cô có thể ngồi ở bên ngoài chờ tổng tài."

Lý Mạn Ni vuốt sợi tóc, dễ dàng nhìn thấy trên người phảng phất nước hoa, cô đánh môi đỏ một chút. Đó là người khác, không phải là cô. Nếu chính cô đến văn phòng của chồng còn không thể vào, như vậy cô sao là phu nhân tổng tài tập đoàn Sở Thị, xem cô là như nào, xem cô là Hạ Nhược Tâm ngu ngốc kia sao?

Mà thư kí cứ như vậy mở to mắt nhìn Lý Mạn Ni từng bước đi tới, cũng không dám đi lên ngăn cản, trong thâm tâm cô không dám, thư kí lại ngồi xuống, cầm bút trong tay chọc tới chọc lui, dù sao cô cũng đã sớm cảnh cáo, chuyện này không liên quan đến cô.

"Luật..." Lý Mạn Ni đẩy cửa ra, giương lên một khuôn mặt tươi cười, kết quả vừa nhìn thấy bên trong, nháy mắt cô cảm giác mặt mình như bị bóng lửa, loại bóng lửa này xông thẳng lên đầu, ong một tiếng, giống như toàn bộ máu trên đầu rút hết.

"Xin lỗi" Cô vội vàng đóng cửa lại, mặt một lúc trắng bệch, một lúc lại hồng, sắc mặt biến hóa kì quái, thật đúng là không có mấy ai có thể làm được.

Mà bên trong mấy người bị quấy rầy đều đồng thời nhìn chằm chằm cửa chính rồi lại dời tầm mắt đặt trên người Sở Luật.

"Chúng ta tiếp tục họp." Sở Luật giống như không bị ảnh hưởng, sắc mặt bình tĩnh, thanh âm cũng trầm thấp, đem tầm mắt dọc từng hàng ghế, ý nghĩ không bị đánh gãy quá nửa phân.

Nửa giờ sau, cửa phòng họp rốt cục cũng mở ra, đầu tiên là các lãnh đạo công ty lớn đi ra, tiếp theo là Đỗ Tinh Đường, Đỗ Tinh Đường vừa vận nghĩ tới, đổi hướng, xoay người dựa vào bàn thư kí.

"Phó tổng..." Thư kí cẩn thận hỏi Đỗ Tinh Đường, khóc không ra nước mắt, cô nhớ tới mình cũng làm sai: "Anh nói tôi có bị đuổi việc không? Anh cũng biết, tôi muốn trả tiền hồi môn cho cha mẹ." Nếu cô thất nghiệp, cô đến nơi nào tìm một công việc như vậy chỉ là ngồi nói chuyện phiem, không phơi nắng, tiền lương lại cao, phúc lợi lại tốt đi.

"Yên tâm đi". Đỗ Tinh Đường an ủi thư kí: "Nhà của cô tôi hiểu rõ, sẽ không trách cô, cho nên bát com sẽ ổn. Tính tình anh họ có kì quái, yên tâm còn có tôi đây". Anh đưa tay đầm ngực đảm bảo.

Thư kí nghe được Đỗ Tinh Đường nói, chính xác có thể nói là thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng nói, lời nói phó tổng không đại biểu cho tổng tài tóm lại chỉ cần anh nói giúp cô nói mấy câu lời hay ý đẹp. Nếu tổng tài thật sự như tiếng sấm, cô còn có thể bị không đến mức không còn tro cốt.

Cửa văn phòng lại một lần nữa mở ra, Sở Luật một tay cầm áo khoác tây trang, mắt nhìn thẳng đi về phía trước. Thư kí không khỏi rùng mình, quá lạnh, thể lực quá cứng rắn, người đàn ông này, cô chịu không nổi cho nên cô từ trước đến nay đều không có ý nghĩ riêng với người này. Bất quá lại nói tiếp,

giống như phó tổng một chút, đây chính là bạch mã vương tử trong lòng nữ nhân.

"Tiếng của Phó tổng thật tốt". Bí thư không khỏi tán thưởng Đỗ Tình Đường.

"Giá trị trường tốt" Đỗ Tình Đường nhoen miệng, cười lộ hàm răng.

Có giá thị trường có mao dùng, đồ vật dài quá của anh, chính là cái cong.

Lý Mạn Ni đứng lên, cô vừa thấy Sở Luật bước tới, chỉnh lại quần áo một chút, như không có việc gì giống như vừa rồi xấu hổ chưa bao giờ xuất hiện. Cô vừa đến, không có mắt mặt, cô cái gì cũng không có làm.

"Luật, anh xong rồi." Cô vẫn níu lấy cánh tay Sở Luật đầu dựa vào vai anh: "Em chỉ là đến đây xem anh, phải đi kiểm tra rồi, anh cùng em đi được không?"

"Được" Sở Luật cũng không đề cập đến chuyện vừa rồi, anh đem tay đặt trên tóc Lý Mạn Ni, trên người tỏa ra nước hoa thanh đậm, không biết vì sao ánh sáng trong mắt dần tối sầm lên.

Hạ Nhược Tâm mang theo con gái đến phòng hội họa.

Cô giáo cực kì thích Tiểu Vũ Điểm, còn chủ động dạy cho bé vẽ tranh. Tiểu Vũ Điểm tuy rằng vẽ còn non nớt nhưng xác thực có thiên phú hội họa, càng làm cho cô giáo càng thêm thích.

Mỹ nhân nhỏ này là học sinh xung hô với Tiểu Vũ Điểm, bọn họ thực thích Tiểu Vũ Điểm, ngày thường hoa quả kẹo linh tinh mỗi người đều sẽ mang đến một ít, chờ đến lúc Hạ Nhược Tâm trở về, bên trong bao quanh sẽ đường trang hoàng một đồng thứ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 502

"Ba ba". Tiểu Vũ Điểm thấy cách đó không xa Cao Dật đang lại gần, phe phẩy cánh tay nhỏ cao hứng chạy qua.

Cao Dật vươn tay ôm Tiểu Vũ Điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn thoạt nhìn rất ngoan.

"Ng ngoan". Tiểu Vũ Điểm dùng sức gật đầu nhẹ, mà Hạ Nhược Tâm nhìn một màn này trong lòng không khỏi xúc động, khó thể miêu tả.

Kì thật Tiểu Vũ Điểm được nhiều người yêu mến, tuy rằng cô là mẹ nhưng trong lòng có chút đau xót, trước kia Tiểu Vũ Điểm là của mình cô, bây giờ con bé được rất nhiều người quan tâm chăm sóc, nhưng cuối cùng vẫn là cười vì ngày càng dần dần con gái cô mở lòng hơn cả.

Mà cô thích cuộc sống như vậy, không cãi vã, hết thấy bình bình đạm đạm vô cùng đơn giản. Chỉ là trên đời này vẫn cứ như vậy hoặc người như vậy, sẽ tìm cô gây phiền toái, cây muốn yên mà gió chẳng ngừng.

Ví như hiện tại, cô muốn một ly nước sôi, ngón tay khẽ chạm xuống ly phát hiện phịch một tiếng.

"Cô có việc gì?" Cô âm thầm hỏi, không có vẻ vui mừng, cũng không có phẫn nộ, cái gì cũng không có, xem hết thấy đều bình thường, cùng cô không có liên quan.

Lý Mạn Ni có chút ganh ghét với khuôn mặt trắng nõn phần nộn của Hạ Nhược Tâm, rõ ràng là đã là mẹ một con, như thế nào lại có làn da đẹp quá mức như vậy, mà sắc mặt cô hiện tại thể nhưng lại nổi tàn nhang, bác sĩ nói vì có liên quan đến việc mang thai nên tâm tình cũng tốt một chút.

Chê cười, phóng tốt, cô như thế nào có thể phóng tốt. trước có lang sau có hổ.

Đều là nghĩ đến vị trí hiện tại, cô sao có thể đem tâm đặt ở trong bụng. nếu cứ thỉnh thoảng nhìn chăm chăm, lúc nào cũng nhìn, có quý mới biết người nào sẽ rập tâm hại cô, nhất là những người phụ nữ không an phận.

Cô mở túi ra, lấy từ bên trong một thẻ ngân hàng ném lên bàn: "Bên trong có hai trăm vạn, cô cầm đi."

Hạ Nhược Tâm liếc cũng không thèm liếc một cái, dường như cái trên bàn kia so với ly nước của cô không hữu dụng bằng, đặt ly bên môi, nước uống vào trong miệng theo yết hầu đi xuống, yết hầu dễ chịu, phổi cũng dễ chịu cùng với khắp thân thể cô.

Quơ quơ cái ly trong tay, cô cười nhạo làm Lý Mạn Ni càng thêm phát hỏa, ngăn không cho suy nghĩ muốn lật đổ cái bàn. Cô hít sâu nói với chính mình

phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh không được để cảm xúc rối loạn, nếu không đến lúc đó chỉ có người khác được lợi.

"Hạ Nhược Tâm, tôi không biết cô trở về nơi này làm gì, không phải là muốn làm phu nhân Sở gia chiếm lấy tài sản đi. Cô không cần phải si tâm vọng tưởng". Cô cười lạnh vuốt bụng: "Tôi đã mang thai, cô cũng là mẹ, hẳn cũng phải biết người làm mẹ sẽ nói những lời mạnh mẽ này, đừng nói là đứa con kia cô sinh không còn nữa liền tính đòi lấy một phần tiền của Sở gia."

Ngón tay Hạ Nhược Tâm khẽ nhúc nhích, Lý Mạn Ni nói chuyện không đầu lại càng không đầu không đuôi, nghe tới đây cô mới nhận ra mình đang bị uy hiếp.

Ý tứ quá rõ ràng, nếu Hạ Nhược Tâm chống lại Lý Mạn Ni, cuối cùng Lý Mạn Ni làm ra sự tình gì cũng khó nói trước. Ý tứ này thực minh bạch, nếu Hạ Nhược Tâm chán Lý Mạn Ni lộ, như vậy, Lý Mạn Ni cuối cùng có thể làm ra sự tình gì tới, liền khó nói.

"Hiện tại tôi giờ mới biết được, Sở Luật vì cái gì mà sẽ chọn cô." Hạ Nhược Tâm đột nhiên cười, rõ ràng đó là thứ làm đau mắt Lý Mạn Ni.

"Cô có ý gì?" Lý Mạn Ni có cảm giác không thoải mái, Hạ Nhược Tâm không phải đang khen mà ý tứ châm chọc rõ mười phần.

"Tôi không có ý gì." Hạ Nhược Tâm cầm thẻ ngân hàng hai trăm vạn, hai trăm vạn cô muốn làm gì, lúc ấy Sở Luật có tiền như vậy, nhưng cô cuối cùng phải tự mình gánh vác, nghèo đến không nuôi nổi một đứa bé, nhớ tới những chuyện trước kia, cô thấy mình thật đáng thương lúc trước cô như thế nào lại yêu một lãnh tâm máu lạnh, vô tâm vô phổi cũng không có nhân tính đàn ông.

Ngón tay buông lỏng, cô ném lại ở trên bàn, mặc kệ là hai trăm vạn hay hai ngàn vạn cô đều sẽ không động tâm, không phải là cô thanh cao chỉ là nếu cô nhận lấy cô có cảm giác chính mình đang bán đứng phụ nữ trên toàn thế giới vậy.

Cô bây giờ cũng không thiếu tiền, muốn cái gì cô sẽ tự mình kiếm về sẽ không cần người Sở gia bố thí.

"Kì thật cô vẫn là cùng anh ta không giống nhau" Cô cười lạnh, không oán cũng không hận, nhìn Lý Mạn Ni đang kinh ngạc hét lên. Cô cẩn thận cân nhắc, cô muốn sống bình yên hơn nhiều.

"Các người xác thực là một đôi, tôi thật tâm chúc phúc cô tiếp tục làm chim liền cánh*, một người không có nhân tính, một người toan tính, một người tình(tình khôn) với toan tính, một người tính kế hết thảy"

*Nguyên mẫu: "bi dục song hắc" nhưng mình không hiểu mình chỉ biết "Bi dục song phi: làm chim liền cánh" nên dịch như vậy uhuhu ai biết nghĩa cmt để mình sửa nhé!

"Cô yên tâm đi" Cô đứng lên: "Tôi đối với đàn ông không có hứng thú, tôi tưởng cô đủ thông minh cũng sẽ không làm khó tôi, người đàn ông như Sở Luật, tôi đảm bảo nhưng người khác thì chưa chắc, ít nhất là tôi sẽ không."

"Đúng rồi" Cô từ trên người lấy tiền: "Tôi sẽ tự trả tiền, cô, chính cô đến đây đi"

Cô đi tới đặt cốc nước sôi lên quầy bar, nơi này phàm là những người xa hoa tới, một chén nước cũng tính mười đồng tiền.

Mười đồng tiền a, cô cảm hóa đơn nhẹ nhàng đi ra ngoài. Mà so với Lý Mạn Ni một thân tính kế, cô thật sự sống quá nhẹ nhàng xem thời gian một chút đến giờ đi học rồi, bất quá hình như đến muộn, cô giáo cũng không có hỏi gì nhiều cũng không thể đem cô ra khai thác. Bên ngoài ánh nắng dừng ở trên người, cô chìm vào tầng sắc màu ấm nhàn nhạt.

Mà Lý Mạn Ni để tiền lại trên bàn, tức đến gần như long phổi.

Cô xoay người, ở trong người nhìn khuôn mặt mình, vốn dĩ là một gương mặt có nhan sắc thể nhưng lúc này lại dữ tợn, trên mặt phấn má cũng nhòe đi, lộ rõ ràng vài chỗ trang điểm. Cô luống cuống tay chân đồ một đồng hồ trang điểm đem mình tân trang lại, thật vất vả mới che đầy trên mắt, cô mới có cảm giác chính mình như vậy không hề khó coi.

"Em hôm nay lại trang điểm?" Sở Luật lái xe, ánh nắng chiếu lên làn da tinh tế trên mặt Lý Mạn Ni, rất có quang cảm (quang: ánh sáng, cảm: xúc động) lại có chút già, liếc qua mắt một cái cũng có thể biết cô trang điểm, phấn cũng dặm rất dày.

"Trang điểm không tốt cho con." Anh nhàn nhạt nói, mà đối với thói quen này của Lý Mạn Ni không quá vừa lòng, anh đã sớm đã nhận vận mệnh cũng là tiếp nhận đứa nhỏ này, cho nên mặc kệ anh có như thế nào, đứa bé này là của anh không thể chịu bị ủy khuất.

"Em biết rồi" Lý Mạn Ni che mặt, trong lòng dâng nổi chua xót, vì cái gì có người không nổi tàn nhang lại cứ phải là cô, nếu không phải vì che đi tàn nhang này cô còn cần dùng mấy thứ này trên mặt sao, sao bọn họ một người cũng không hiểu cô.

Sở Luật không nói thêm gì nữa, trong xe rơi vào khoảng im lặng có thể nói bọn họ kính nhau như khách, trước kia cũng không nói quá nhiều nhưng ít nhất anh đối với cô thật sự quan tâm, hiện tại thực sự đau, anh cũng không thiếu cô cái gì rồi cuộc là không để tâm.

Trái tim anh ở nơi nào?

Đúng vậy, trái tim anh đang ở nơi nào?

Có lẽ từ trước đến nay tâm đầu không đặt trên người cô, bốn năm trước trái tim đã sớm đi theo người phụ nữ kia, cùng nhau rời đi, cùng nhau hủy diệt.

Anh hủy hoại người phụ nữ kia cũng chính là đồng thời anh cũng hủy hoại chính mình.

Sở Luật đã chủ động đem tài sản chia cho Hạ Nhược Tâm, anh thiếu cô, thiếu quá nhiều, thiếu cả đời cũng còn không rõ, hơn nữa cô cũng sẽ không còn cho anh một cơ hội.

Việc này anh đã đi gặp qua cha mẹ, bọn họ cũng đồng ý, chính anh làm nghiệt chính anh chấm dứt, mặc kệ cô có đồng ý hay không, có đáp ứng hay không.

Lý Mạn Ni pha một tách cà phê đi đến: "Luật, cà phê của anh."

Cô đem cà phê đặt lên bàn đôi mắt lại ngẫu nhiên thấy được một chồng văn kiện phía trên, mà văn kiện mặt trên là mấy chữ tài sản chuyển nhượng, cô tâm cả kinh, cũng trào dâng một cỗ phản hận, cô lại bùng cà phê lên đặt ở trước mặt Sở Luật.

"Luật, vẫn còn nóng, uống khi còn nóng, bằng không sẽ khó uống"

Sở Luật nâng mặt, thẳng nhìn chăm chăm vào hai mắt cô, đôi mắt đen không gọn sóng, giống như biển chết làm tay Lý Mạn Ni không khỏi run lên.

"Em yên tâm, chốc nữa anh uống" anh cự tuyệt cà phê trong tay cô bởi vì anh không khát hiện tại cũng không cần uống.

Lý Mạn Ni cắn môi, cắn đau chính mình, loại đau đớn càng thêm kịch liệt, cũng là thứ đau trái tim cô, thân thể đổ về phía trước tay run kịch liệt, ly cà phê trên tay đột nhiên lung lay thuận tiện "phịch" một tiếng, cứ như vậy bắn tung tóe lên trang tài sản chuyển nhượng kia.

Sở Luật cứ nhàn nhạt ngồi như vậy, trong mắt vẫn như cũ không gọn sóng.

"Luật, thực xin lỗi, thực xin lỗi, em không phải cố ý". Lý Mạn Ni vội vàng xin lỗi, chỉ là cô phản ứng chậm mấy giây, nếu là người thường liếc mắt một cái cũng biết cô đây là cố ý hướng chỉ là Sở Luật.

Tâm tư tất cả hiện trên mặt, cô không cam lòng, tất cả tại suy nghĩ trong lòng, Sở Luật biết nhưng không vạch trần.

Lý Mạn Ni luống cuống tay chân lau khô văn kiện trên bàn, kết quả là động tác quá mạnh, văn kiện vốn dĩ chỉ ướt nửa trang giờ hoàn toàn dính đầy cà phê.

"Luật, thực xin lỗi, ta không phải cố ý." Khuôn mặt đỏ hồng, nước mắt xác thực là có thể chảy bất cứ lúc nào.

"Không việc gì" Sở Luật mấp đôi môi mỏng nhẹ, anh đứng lên kéo tay Lý Mạn Ni lại: "Đi thôi, anh đưa em trở về, em mệt rồi."

"Nhưng..." Lý Mạn Ni quay đầu nhìn thoáng qua trên bàn một đống hỗn độn: "Vẫn văn kiện trên bàn làm sao bây giờ?"

"Viết lại." Sở Luật nhàn nhạt trả lời mà Lý Mạn Ni cắn chặt môi cảm giác chính mình thế nhưng lại vô dụng. Cô cố sức diễn xuất xuất sắc như vậy kết quả cuối cùng có người nói cho cô, cô diễn căn bản không có người xem, cứ như vậy đánh vào trò đùa phía trên, không đau không ngứa, cũng không làm kẻ thù bị tổn thất, đến lúc này chính cô lại sinh một bụng tức.

Sở Luật đỡ cô nằm xuống, lại là kéo cái chăn lên người cô.

"Luật, đừng đi..." Lý Mạn Ni đột nhiên ngồi dậy, cánh tay gắt gao ôm Sở Luật, đôi môi mỏng cũng tiến lên, hôn môi anh, bọn họ cũng đã quá lâu không làm, cô muốn, cô muốn anh dung nhập vào thân thể của mình, có vẻ như chỉ có vậy cô mới xác định anh là của cô.

Nhưng Sở Luật lại tránh sự thân mật của cô, đem mặt quay sang một bên. Lý Mạn Ni hận, môi đỏ cũng gần chỉ chạm qua mặt anh, sự lạnh băng trầm ngạnh* tránh né làm Lý Mạn Ni giống như bị dội gáo nước lạnh, toàn thân trên dưới đều ngấm lạnh.

*trầm ngạnh: trầm - trầm lặng, không sôi nổi, ngạnh - ương ngạnh

"Anh còn có việc, đi trước" Sở Luật đứng lên lại đỡ cô nằm xuống, đặt chấn trên người cô, anh xoay người bước chân trầm ngạnh, cứng nhắc cũng không biết đây là ai tra tấn ai, hai người bọn họ thật sự không thể quay trở về như ban đầu.

Anh đối với cô vô tâm.

Mà cô đối với anh...

Lý Mạn Ni gắt gao ôm chặt mình, một loại nguy cơ vẫn luôn tra tấn áp lực cô, gần như thở dốc.

Mà Sở Luật trở lại thư phòng, trong cổ dâng lên cỗ hương vị chua xót, không phải là nhìn những thứ trên bàn mà là chính anh. Anh đi quá cảm văn kiện văn xoa nhẹ một hàng, ném vào thùng rác, lại ngồi xuống cầm bút lên viết.

Trong thư phòng hoàn toàn an tĩnh chỉ có âm thanh tiếng bút trên mặt giấy.

"Sàn sạt..."

Mà bên ngoài lại càng an tĩnh thậm chí âm thanh người đi đường cũng không có.

An tĩnh gần như tra tấn người.

Bảo mẫu không khỏi rùng mình ôm tay, nơi này, như thế nào càng ngày càng lạnh, thật là kì quái, hai vợ chồng này cũng không phải cãi nhau đi, TV cũng không bật, người một phòng, ta một phòng, thói quen của kẻ có tiền cũng thật kì lạ.

Mà chuyện ở Sở gia xác thực cũng chỉ là chuyện của bọn họ, ai phiền, ai ghét, ai tức, ai mệt mỗi đều cùng Hạ Nhượng Tâm không quan hệ. Hai thế giới, hai cánh cửa, bọn họ vốn không là người cùng một thế giới, tự nhiên cũng không có khả năng liên quan.

Mỗi ngày Hạ Nhượng Tâm vẫn như thế, mỗi ngày tam điểm một đường, thực quy luật, cô cũng đã có kiến thức hơn nữa cô giáo còn giúp cô liên hệ tới một trang web, trang web này làm tranh minh họa, chú trọng mấy bức đệ nguyệt họa, tuy rằng kiếm tiền không nhiều lắm nhưng công việc không tệ, có thể tích lũy một ít kinh nghiệm đương nhiên cũng có thể kiếm chút tiền mua đồ ăn.

Cô sống đã hai mươi lăm năm cũng chỉ có hiện tại cô mới có cảm giác giá trị của cuộc sống, có thể làm việc mình thích, làm việc mình mình. Thế giới của cô đều vẽ trong tranh, mỗi một cái điểm mặt, mỗi một đường cong đều là mộng tưởng của cô, cô thích mỗi ngày như vậy, từng ngày cô cười nhiều lên cũng tự tin lên, cả ngày trên mặt lộ vẻ tươi cười ấm áp.

"Nhượng Tâm, đi theo cô một chút."

Cô giáo đi đến bên người Hạ Nhượng Tâm nói với cô một câu cũng không nói gì khác sau đó xoay người rời đi, Hạ Nhượng Tâm đặt bút vẽ lên bàn, vội vàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 503

Đi tới văn phòng trên tường treo đều là tranh của cô giáo, cách vẽ không tả thực, mỗi cảnh mỗi nét đều tràn đầy hương vị độc đáo riêng biệt thuộc về bà, ngọt ngào ẩn chứa đau xót, trong đau xót lại ẩn chứa chút trần trụi, mang theo một ít khổ sở thế nhưng còn có loại hạnh phúc nhân nhậ ở giữa, như thế cuộc sống của con người, toan điếm khổ lạc* đều ở trong đó.

*Toan điếm khổ lạc: chua ngọt đắng cay, ý chỉ cảm giác hỗn độn phức tạp

"Con thích những bức vẽ của ta?" Bà thấy trong mắt Hạ Nhượng Tâm chớp động ánh sáng nhu hòa hai hàng lông mày từng đột lại từng đột không ngừng động liên biết là cô thích, con người đối với đồ vật yêu thích đều có chút tỏ ra rõ ràng.

"Dạ, thích" Hạ Nhượng Tâm gật đầu, cô sẽ không vượt mộng ngựa* chỉ đang nói lên ý nghĩ chân thật mà thôi.

*Vượt mộng ngựa: không nịnh hót (chắc ý chị là vậy)

"Giáo sư họa có cảm tình của mình, trải qua cực khổ mới có thể lấy mây tan thấy trăng sáng"

Khóe môi bà theo độ cong mà dương lên vài phần: "Con coi như cũng là đã hiểu"

Hạ Nhượng Tâm kì thực cũng không hiểu, cô chỉ có cảm giác khả năng giáo sư biểu đạt như vậy là có ý tứ, cô cũng không muốn người khác biết mình chịu quá khổ, muốn người khác thấy được thành công của cô, còn có sở thích vẽ của cô tuy rằng mới đầu hơi áp lực nhưng lâu dần lại khiến người ta thoải mái.

"Ngồi đi" Giáo sư chỉ vị trí trước mặt.

Hạ Nhượng Tâm ngồi xuống, theo quy củ đặt tay ở trên đầu gối, có cảm xúc không rõ cũng không biết giáo sư tìm cô tới làm gì, lúc này cô cũng không hiểu sao, suy nghĩ cũng không phải cần cô, cô vẽ không tốt.

"Là chuyện tốt" Giáo sư thực thích ánh mắt Hạ Nhượng tâm, rất thuần túy, cũng chỉ có thuần túy không thay đổi tấm lòng ban đầu, là nhân tài có thể chấn động tới nhân tâm linh họa*

* Nhân tâm linh họa: lòng người đặt được vào hồn của bức tranh

"Chuyện tốt à?" Hạ Nhược Tâm vẫn luôn căng thẳng xem như được hạ xuống, còn có chuyện tốt gì có thể tìm tới cô chứ, có vẻ như là từ khi sinh ra cô đều gặp phải khó khăn, có được hay không tuổi già cho cô nhân hạ một ít.

"Tốt" Giáo sư cường điệu, sau đó lấy ra một phần tư liệu đặt trên bàn: "Đây đều là những tác phẩm của con ngày đó bên nhân viên quản lí trang web rất vừa lòng, hơn nữa ta nhận được một trang web liên hệ khác muốn con làm tranh minh họa cho bọn họ, đãi ngộ bên nhân viên quản lí sẽ liên hệ với con, đây là phương thức liên hệ." Nói, lấy ra một trang giấy đưa cho Hạ Nhược Tâm, mà giáo sư vẫn có một ít lòng tốt, ví như nói trên trang giấy này vẽ một con tiểu chim cánh cụt mặt sau còn có một chuỗi con số.

Ở thời đại phát triển Internet nếu mà không biết chim cánh cụt* là thứ gì cô cảm giác mình có thể phải trở về vài thập niên trước

* Thuật toán Google Penguin - chim cánh cụt: Dùng để xử phạt các website có lượng backlink bị coi là spam. Spam backlink là các backlink đặt ở các page có nội dung không tốt, hoặc quá nhiều backlink trong 1 page, không đa dạng hóa anchor text.

Mặt trên không có địa chỉ, cũng không có điện thoại, cũng chỉ có một con chim cánh cụt.

Giáo sư nói đây là một công ty nổi danh về truyện tranh, trong ngành rất có ảnh hưởng, bao nhiêu tác phẩm thì bấy nhiêu đều bị nhiều tạp chí lấy trở thành tranh minh họa, hơn nữa những tạp chí nổi danh cũng đều là công ty làm bìa, Hạ Nhược Tâm mới vào ngành không lâu được tuyển thẳng vào cũng xác thật là vui mừng ngả ngửa, nhưng cũng khẩn trương không biết có thể làm tốt hay không, đến lúc đó nếu như làm không tốt chẳng phải sẽ làm mất mặt giáo sư hay sao?

Giáo sư nói cô có thể từ chối nhưng mà cơ hội lần này bao nhiêu người muốn còn không được nếu cô không đi tranh thủ một chút cơ hội tốt này quả thực là đáng tiếc.

Cuối cùng Hạ Nhược Tâm quyết định cô muốn thử một chút.

Mặc kệ như thế nào, nếu như cô không có chút dũng khí thì không phải là Hạ Nhược Tâm.

Thời gian buổi tối, cô để bé con ngủ trước rồi cô ngủ sau, nhưng mình lại ngồi trước máy vi tính từ bên trong túi lấy ra tờ giấy bị cô nhét nhấn neho bèo nhèo, mặt trên là một con chim cánh cụt.

Cô mở ra vẫn là chim cánh cụt, hai hàng lông mày xoắn xít, cái gì cũng không hiểu, vì công việc cô liền hỏi Cao Dật, anh còn cười cô, sao cái này anh cũng biết, Hạ Nhược Tâm kì thật rất xấu hổ cô xác thực là không biết. Cô vì chăm con, cực nhọc làm việc sống qua ngày, ngày đó công nghệ cao cũng quá xa so với cô.

Cô bỏ thêm dây số của người này vào vốn cho rằng sẽ xuất hiện linh tinh cái gì người phụ trách kết quả cái tên chim cánh cụt kêu lên - Nếu Trời Có Nắng. Chắc đây là một cô gái đi bằng không không có người đàn ông nào lại có thể nghĩ ra cái tên xưng danh duy mỹ* như vậy.

* Duy mỹ: nghệ thuật cho rằng cái đẹp là mục đích tối cao của loài người.

Hạ Nhược Tâm thêm bạn tốt, sau đó không lâu bên kia hình cái đầu đó chớp động, cô xem chút là tin tức báo Nếu Có Trời Nắng đã thêm bạn.

Mà bên kia cũng chủ động nhắn tới.

Nếu Có Trời Nắng: "Hạ Nhược Tâm tiểu thư sao?"

Hạ Nhược Tâm ngẩn người, sau đó vụng về đánh chữ lên.

"Vâng, chào bạn, đúng vậy, xin hỏi bạn là bên phòng vẽ tranh sao?"

Nếu Có Trời Nắng: "Vâng, đúng vậy."

Hạ Nhược Tâm đưa tay lên má kể tiếp cũng không biết nên nói gì kết quả bên kia nhắn tới.

"Tôi tưởng giáo sư đã nói với cô, chúng tôi cố ý muốn mời cô vẽ tranh minh họa sao?"

Hạ Nhược Tâm do dự một chút sau đó đánh lên một cái mặt nghiêm túc.

Nếu Có Trời Nắng: "Việc này chúng tôi đã nói rồi, may mắn tiếp nhận sẽ thu về hai trăm vạn"

Hai trăm vạn? Trời ơi, Hạ Nhược Tâm kinh ngạc nhảy dựng lên, đây là đều là phúc đến cửa sao, như thế nào lại cao vậy trời, nếu nói cô một tháng vẽ có mười lần may mắn lên có hai ngàn vạn, hai ngàn vạn này cũng đủ cô cùng Tiểu Vũ Điểm sống, nếu là nhiều lần vẽ gấp đôi không phải là bốn ngàn sao, bọn họ có thể kiếm được một tháng bốn ngàn vạn, vốn là không nhiều lắm nhưng cô có thể kiếm được từng đó sao, chính cô cũng không tin được, người bên kia thái độ cũng thật tốt, cô hỏi cái gì bên kia biết gì nói hết, ngôn đều bị tâm trả lời, lại còn rộng rãi cho cô thể ngân hàng, còn có số di động.

Không lâu sau, di động động của cô báo đến, vừa mở ra thấy hiện báo có người chuyển khoản cho cô, một vạn tiền.

Cô thật không thể tin được, đôi mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, lần này sẽ không phải là bầu trời rơi xuống bánh có nhân đi, có chuyện tốt như vậy thế nhưng

người khác chuyển tiền sai rồi.

Lúc này máy tính cô vang một tiếng, bên kia chim cánh cụt có tin tức.

Nếu Có Trời Nắng: "Có nhận được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tôi Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 504

"Nhận, nhận được gì cơ?" trong khoảng thời gian ngắn Hạ Nhược Tâm vẫn chưa thể phản ứng lại, đến khi cô đột nhiên chấn động cảm chiếc di động trên bàn, cẩn thận xem lại tin nhắn vừa rồi.

"Một vạn tiền kia là cô gửi sao?"

Nếu Có Trời Nắng: "Ừ, là tôi, không cần hiểu lắm đây là phúc lợi của công ty chúng tôi, chỉ cần cô bắt đầu vào công ty làm việc, đây đều là tiền thưởng bút cho cô."

Ồ, thực sự có công ty tốt như vậy sao? Hạ Nhược Tâm hiện tại có chút không thể tin được, lập tức liền trả một vạn hơn nữa cô còn chưa chính thức bắt đầu công tác, cái công ty này không đúng đắn như vậy có ngốc hay không.

Cô cảm thấy vẫn là nên đem tiền trả lại đi, vô công bắt thụ lộc* không duyên không có nhận một vạn tiền cô cảm thấy cầm trong tay mình cũng nóng lên.

* Vô công bắt thụ lộc: chưa làm việc gì mà tiền đã vô túi

Đời này cô không chiếm tiện nghi của người khác, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn đem tiền trả lại, tiền này cô không muốn nhận, nếu muốn muốn cũng là đức tính không thể nào an tâm

Trên bàn phím thông thả đánh lên.

Hạ Chưa: "Tôi trả lại tiền cho cô, chúng ta đây là lần đầu tiên hợp tác, nếu về sau tôi biểu hiện tốt cô hãy cho tôi, nếu không tốt tiền này cầm trong tay tôi thật cũng không có đạo đức đi."

Bà chủ cô ngớ ngẩn rồi sao, chỉ là cảm giác có chút tiền có thể lấy nhưng mà lại có chút lại không thể lấy, người tốt đều cho cô cơ hội này, cô lại đi chiếm tiện nghi tình yêu thương con người! Không được!

Bên kia nửa ngày chưa trả lời, cho đến khi Hạ Nhược Tâm cho rằng sẽ không trả lời nữa muốn tắt máy tính lúc này mới hình cái đầu mới sáng lên.

Nếu Có Trời Nắng: "Tóm lại là phải cho cô, cô có thể coi là tiền thưởng cuối năm."

Hạ Mộc: "Vậy đến cuối năm rồi lại phát tiền thưởng." nói xong, cô còn thêm một khuôn mặt tươi cười.

Bên kia cũng đáp lại một cái.

Hạ Mộc: "Tôi muốn off, sau này có tôi sẽ giao tác phẩm lần đầu tiên."

Nếu Có Trời Nắng: "Được, hẹn gặp lại"

Hạ Mộc: "Hẹn gặp lại"

Đánh xong ba chữ, Hạ Nhược Tâm đóng máy tính lại, xoa nhẹ cổ mình một chút, thật không biết những người đó mỗi ngày ngồi trước máy tính như thế nào, cô thì chịu rồi mới ngồi an tĩnh một hồi có cảm giác cổ mình đều muốn nhức mỏi.

Vặn vẹo cổ cho thoải mái cô mới đứng lên đi thẳng đến phòng bếp nấu ít đồ ăn chờ Cao Dật trở về, làm bác sĩ thật vất vả, hôm nay Cao Dật có một ca giải phẫu, buổi tối sợ là anh cũng không về được.

Cô đem đồ ăn chuẩn bị tốt để trong nồi nhiệt, thời điểm trở về là có thể ăn, mà cô cũng không buồn ngủ liền lấy giá vẽ bắt đầu vẽ lên.

Lúc này đây cô muốn vẽ kì thật chính là nội dung một vẽ đẹp bầu trời rõ ràng

Chủ yếu muốn lấy chính là một câu chuyện một đôi nam nữ gặp lại sau khi xa cách, chuyện xưa có chút đồng thoại, đơn giản chính là một đôi nam nữ có mâu thuẫn rồi chia tay, đi khắp chân trời, gặp lại nhau đã là mấy năm sau thực sự mới hiểu được, không ai có thể thay thế được người trong lòng, tình

cảm dứt bỏ cũng không được.

Cho nên Hạ Nhượng Tâm mới muốn nói đây là đồng thoại*, nào có đôi người yêu nào ở chia cách lâu như vậy còn có thể nhớ đối phương, mọi người đều thấy thất vọng, bản thân cho rằng mình không thể quên được những chuyện đã qua nhưng cuối cùng mới biết bất tri bất giác mình đã quên quá nhiều, bao gồm cả những chuyện ban đầu.

Cô vẽ một bức họa, trước kia chỉ là tùy hứng, hiện tại đã chuyên nghiệp rất nhiều, đến tận khi bức họa sắp hoàn thành xong, cô ngẩng đầu liếc mắt cái treo trên tường đã điểm 12 giờ mà Cao Dật vẫn chưa trở về.

Lấy tay xoa nhẹ mắt một chút, đem kẹp về cất, cô đứng lên xem Tiểu Vũ Điểm có không ngoan mà đá chẵn đi không, kết quả bé con này thực ngoan ôm búp bê ngủ say sưa.

Lại xoa nhẹ mắt một chút, kì thật cô cũng rất mệt, cô vẫn luôn làm việc và nghỉ ngơi đều đặn, dậy sớm ngủ sớm, thời gian đều là cùng Tiểu Vũ Điểm, bất tri bất giác tới bây giờ đã không thể nào buồn ngủ nữa.

Bên ngoài cửa đột nhiên vang lên.

Anh đã về, cô vội vàng mở cửa đi ra ngoài.

Quả nhiên, một thân hình mệt mỏi Cao Dật đã về.

"Sao còn chưa đi ngủ?" Cao Dật đổi giày. Đem đồ đặt trên sô pha, quần áo trên dưới có chút nhăn, đôi mắt phía dưới hiện lên một tầng xanh nhạt, tóc hỗn độn ở thái dương.

Hạ Nhượng Tâm cầm quần áo dơ anh đặt trên sô pha chuẩn bị mang giặt sạch.

"Em để lại cơm cho anh, ở trong phòng bếp."

"Thật tốt." Cao Dật cười cười, anh đứng lúc đói cực kì, hôm nay nguyên một ăn còn chưa ăn cơm, tiếp nhận những ca phẫu thuật lớn nhỏ, mệt đến nỗi không nâng nổi ngón tay, được rồi, anh từ trên sô pha đứng lên xoa nhẹ ấn đường, trước tắm rửa một cái rồi quay lại ăn cơm, bằng không anh sợ mình như vậy tắm cũng tẩy không được.

Chờ đến lúc anh ra, Hạ Nhượng Tâm đã đem đồ ăn bày lên bàn, thực có thâm mỹ, thanh đạm ăn nhiều cũng sẽ không đau dạ dày.

"Anh rất đói bụng." Nói xong liền ăn luôn, một chén cơm xuống bụng cảm giác cả người đều thoải mái.

"Làm sao vậy, em hôm nay tâm tình rất tốt?" Cao Dật cũng phát hiện hôm nay Hạ Nhượng Tâm hơi lạ thường, hơi hơi giương khóe môi lên, ngoài có ý cười hình cung ở ngoài còn có niềm vui sướng từ tâm, thế cho nên cả người cô đều rạng rỡ lạ thường.

"Em tìm được một công việc tốt." Cô chờ không được muốn tìm người chia sẻ, cô nói, Cao Dật nghe, đương nhiên cũng cảm thấy đưa cô đi học vẽ tranh là đúng rồi.

Cô yêu cầu công việc, yêu cầu không gian, cũng là yêu cầu từ trước đến nay đều không có người nào đã cho cô tự tin, mà Hạ Nhượng Tâm hiển nhiên thực thích công việc của mình, cô nói lên chỉ đến thế là cùng, cái công ty kia cho cô một vạn tiền, nói là lúc mỗi nhân viên đi vào công ty đều sẽ cấp phúc lợi, trong lòng Cao Dật có loại cảm giác kì quái, loại công ty nào lại cấp trước cho công nhân phúc lợi, cái gọi là công ty đều kiếm tiền vì mục đích lợi nhuận, sẽ cho nhân viên phúc lợi như vậy, lại nói tiếp có chút không có khả năng, trừ phi chủ của Hạ Nhượng Tâm đầu óc bị choáng đi.

Bất quá những việc này anh nghe xong lúc sau vẫn chưa nghĩ nhiều, cũng có khả năng bởi vì quá mệt mỏi cho nên anh mất đi một ít tính phán đoán, thế cho nên buổi sáng hôm sau tỉnh lại, anh có cảm giác mình đã quên một chuyện nào đó, nghĩ mà không ra, lại không có nghĩ sẽ truy cứu, cùng Tiểu Vũ Điểm chơi, ngồi cùng đôi mẹ con này nói chuyện, lại chạy vội đến bệnh viện, đem chuyện này quên sạch bóng.

Vài ngày sau, Hạ Nhượng Tâm đã hoàn thành trang nhất bản vẽ, cô sửa lại vài chỗ cuối cùng vẫn là quyết định dùng tranh minh họa này, nữ nhân nửa bên rơi lệ, nửa bên mỉm cười, thời điểm rơi lệ cũng là ánh mắt hạnh phúc, là cảm động, là vui sướng, chính là khi cười rồi lại là một loại cảm giác khác, thương cảm, bị thương, còn có nỗi đau do thương tích.

Cô tưởng tượng người đó như thế.

Ai hay biết, thời điểm khóc, có phải hay không đều là thống khổ, mà thời điểm cười lại không phải là chảy nước mắt?

*đồng thoại: Truyện trẻ em, trong đó các vật được nhân cách hoá.

Đã đem bức vẽ gửi đi rồi, cô ngồi trước điện thoại có chút nôn nóng, trông chờ không biết tác phẩm đầu tiên này như thế nào, có khả năng lọt vào mắt người kia không, sau đó không lâu trên máy tính mặt chim cánh cụt sáng lên, cũng nhấp tín đến.

Nếu Có Trời Nắng: "Bức vẽ thật tốt, chúng tôi rất vừa lòng, tiền sẽ chuyển qua account trên, hãy chú ý chút."

Hạ Mộc: "Cảm ơn, bà chủ"

Mà bên kia nửa ngày chưa nhả lại, Hạ Nhược Tâm cũng không nghĩ nhiều đóng máy tính lại, lại tiếp tục chuẩn bị đi đến phòng học vẽ tranh, lúc này di động lại "ting" một tiếng. Từ túi lấy điện thoại di động từ bên trong ra, tin nhắn trên chính là tiền vẽ bức tranh kia hai trăm tiền, nói cho cùng thì giao một bức trả một bức, bên kia cũng thực đáng tin, chưa tới vài phút liền nhận được tiền bút.

Mà hai trăm đồng tiền này tuy rằng không thể sánh với một vạn tiền kia, nhưng mà đây dù sao cũng là cô nên được, trong lòng cũng có thể an tâm. Đây là lần đầu kiếm tiền, muốn tổ chức tiệc chúc mừng trong nhà, với lấy ví tiền, cô ra cửa dự định đến siêu thị mua chút đồ ăn. Mà cô cũng không biết ngay khi cô đóng máy tính đồng thời một người đàn ông dựa lưng mình vào ghế, anh xoa nhẹ ấn đường, người đầy ừ ừ.

Cầm lấy di động, ấn vài cái, cũng không biết phát hiện cái gì, khỏe môi vẫn luôn âm ỉ, cuối cùng giương lên độ cung rất nhỏ.

Thời điểm Đỗ Tình Đường đi vào nhìn thấy bộ dáng bức cười của Sở Luật, anh không khỏi cảm thấy da đầu tê rần rần, lại sờ soạng cánh tay một chút, trên cánh tay thể mà lại nổi một tảng da gà, kia không phải sẽ bị thần kinh thác loạn đi còn cười, lúc này còn có thể cười nhất định là nghĩ tới phương pháp tra tấn người rồi, đây chính là nước mắt cá sấu, người xấu mỉm cười, đây không phải sự thật, nếu đây là sự thật thì anh định sẵn là chết rồi.

Anh cẩn thận đi vào, giống như trên mặt đất đặt trái bom hẹn giờ vậy.

"À thì cái kia, anh họ..." Anh cẩn thận chào hỏi.

Sở Luật mở hai mắt, một đôi mắt đen vô tình lại mở to ra, khéo khỏe môi, nháy mắt độ cung rơi xuống. Lúc này trên trán Đỗ Tình Đường rịn một tầng mồ hôi, đẩy xem đi, đây mới là bình thường.

"Có việc gì?" Sở Luật ngồi ngay ngắn, thanh đạm hỏi.

Đây cũng mới là bình thường.

Đến đây Đỗ Tình Đường mới buông lá gan, đặt tay chống lên bàn: "Thì là, anh họ, em đến xin anh nghỉ mấy ngày."

"Đi hẹn hò?" Sở Luật khoanh tay trước ngực, bộ dáng lãnh đạm này làm người ta áp bức vài phần, còn anh ư, Đỗ Tình Đường chính là Đỗ Tình Đường, bọn họ cùng nhau lớn lên, với sự chống cự nhỏ bé này, anh vẫn có thể miễn dịch được.

Đỗ Tình Đường cười xấu hổ: "Anh họ, em đi trước nha, có việc cũng đừng gọi cho em, anh cũng biết đó, mẹ em vội muốn ôm cháu lắm rồi em phải nỗ lực, sớm chút em cho mẹ sinh cháu, tránh cho em gia đình cân phía sau". Anh vội vã phải đi, cũng không hiểu sao lại nói ra mấy lời này.

"Ôm cháu?" Sở Luật cười lạnh: "Đỗ Tình Đường đầu óc em không bị kẹp cửa đi, em có thể sinh hay là Đông Phương Kính có thể?"

Đỗ Tình Đường xấu hổ bụm mặt, có thể đừng nói trắng ra vậy được không?

Sở Luật kéo ra một bên ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một gói thuốc lá, rút ra một cây, đến bên ban công, Đỗ Tình Đường đáng thương che mặt mình, không dám gặp ai.

Mà anh cũng không phát hiện Sở Luật quá trầm tư, cuộc sống anh hiện tại so với con rối cũng không khác biệt lắm, không có hi vọng, cũng không có cảm tình, như là vừa rồi anh cười, cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, kì thật không có tí gọn sóng.

Anh một ngum rồi một ngum phun khói, cũng không biết vì cái gì, không gian cùng khuôn mặt mông lung, nhìn không rõ.

Lý Mạn Ni lại một lần nữa đứng trước khoa hàng cũ, cắn môi, trong lòng sợ hãi, cô không ngừng tự hỏi chính mình sao lại có thể bức chính mình đến nông nổi như vậy, lại để cho một người đàn ông xấu xí uy hiếp, hơn nữa thậm chí còn không dám phản kháng.

"Không có tiền mang đến?" Mễ Đông Phong nheo hai mắt lại, đôi mắt háo sắc nhìn từ trên xuống dưới trên người Mạn Ni, hần không thể đem Lý Mạn Ni lột sạch mới thôi, người phụ nữ của Sở Luật thật là tốt, chỉ cần tượng tưởng đến Sở Luật bị hần cho mang mũ xanh, hần thật kích động không thể kiềm chế được hần không thể cho toàn thế giới biết, người phụ nữ của Sở Luật đã bị hần chơi qua.

"Ha ha..." Đột nhiên hần như phát điên cười châm biếm, vừa lúc nổi một trận gió lớn, trong nháy mắt giống như quỷ khóc sói gào, làm người khác nhìn không được cảm giác rùng rợn đến lông tóc dựng đứng, xương nhũn cũng ra.

Lý Mạn Ni gần như bị cơn gió lúc này thổi ngã trái ngã phải, tóc tai lật phất, cũng phải lui về sau vài bước sợ làm người đàn ông này nổi điên sẽ muốn mạng cô.

"Cô lui cái gì?" Mễ Đông Phong quay sang bên nhỏ cục đàm, Lý Mạn Ni xoay người ghé vào một bên nôn khan.

"Ngại tôi ghê tởm." Mễ Đông Phong cười lạnh: "Tôi mà ghê tởm, cô cũng không phải là chưa ngủ cùng tôi bây giờ còn thể hiện thanh thuần cái gì?"

Lý Mạn Ni khó chịu khỏe mắt tràn nước mắt, eo thon mông cong làm Mễ Đông Phong trong lòng lại dâng lên ý xúc động muốn trả thù, nhớ đến mục đích của mình liền nhìn xuống, phải để lại đứa con trong bụng cô ta, không thể phát tiết ở chỗ này.

"Tiền đâu, không mang đến?" Mễ Đông Phong vươn tay hướng Lý Mạn Ni, tiền người phụ nữ của Sở Luật xác thực làm cho hần có dáng trào một loại

cảm thỏa mãn không thể miêu tả, hẳn thừa nhận chính mình biến thái nhưng đây chính là bị Sở Luật bức.

Hai mắt tanh hồng, như ác quỷ thủ đoạn ngoan độc làm Lý Mạn Ni cả kinh, mồ hôi lạnh trên trán lấm tấm, cô run rẩy mở túi lấy ra một chồng tiền. Tiền còn chưa lấy ra một bàn tay dơ ra bắt được chồng tiền giá trị lớn.

"Sao lại ít như vậy?" Mễ Đông Phong xoa chỗ tiền không quá nhiều trên tay, mới có mấy ngàn tiền, có cái rắm dùng, có thể mua nhà ở, vẫn có thể mua xe, vẫn đủ hẳn tìm đàn bà chơi ư?

"Tôi chỉ có nhiều đây, trên người tôi có thể tin dụng không thể dùng". Lý Mạn Ni cắn răng nói.

"Chỉ có ít như vậy, khinh tôi ngu sao, đồ đê tiện." Mễ Đông Phong tức giận, Lý Mạn Ni không dám mở mắt, hẳn cũng chỉ dơ tay sờ qua toàn thân cô, chỉ cần nhớ tới lần đó cô lại một trận buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 505: Có thể tha thứ không?

Mễ Đông Phong tùy tiện ngồi trên mặt đất, một tay đếm tiền, vẻ mặt tham lam, hẳn nheo hai mắt lại, cười giống như một sói lang.

"Lần sau cho tôi nhiều một chút, bằng không tôi cũng không biết được cái miệng này khi nào sẽ đi nói ra."

Lý Mạn Ni nắm chặt tay bên người, cái gì cũng không muốn nói.

Bốn phía bốc mùi rác rưởi nhìn không được che miệng mình, ngại người ghê tởm cùng nơi này nữa.

Sau đó không lâu, cô nghiêng ngả, lao đảo chạy ra, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, cái loại đau đớn này làm cho cô càng thêm oán càng thêm hận, nhưng hận ai, hận người đã chiếm đoạt mình Mễ Đông Phong, hay người đàn bà mãi không chết kia lại quay trở về, thật muốn phá hoại cuộc sống của Hạ Nhượng Tâm.

Cô dựa vào một bên nôn ra, lúc này cảm thấy mình thật bất lực, chịu ủy khuất chỉ muốn khóc.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Có người tốt đi tới, lo lắng hỏi Lý Mạn Ni.

"Cách xa tôi một chút!" Lý Mạn Ni quay đầu, quát người kia một tiếng, lòng người thật khiếp sợ, người nọ phiết miệng, thật là có lòng tốt còn không được báo đáp, chó cắn chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết tấm lòng người tốt.

Lý Mạn Ni nhắm mắt lại, dùng sức thở hắt ra, lấy hộp phấn bên trong ra dặm lên mặt, cảm thấy sắc mặt không quá khó coi mới cảm lấy túi, cao ngạo ngửa đầu bước đi.

Về tới nhà, cô như bị rút cạn sức lực, ngồi ở trên sofa cũng không nhúc nhích.

Đột nhiên di động vang lên làm cô khiếp sợ, từ trong túi lấy ra theo bản năng muốn quăng điện thoại ra ngoài, cô sợ là người đàn ông kia, cô sợ là Mễ Đông Phong.

Mà âm thanh di động như quỷ khóc sói gào, một tay khác cào sofa, tựa như một con mèo điên, cô cào sofa cũng như cào trái tim mình.

Cô gắt gao nắm di động trong tay gần như muốn bóp nát cục kim loại này.

Đến khi di động vang lên lần thứ ba, cô mới buông lỏng tay ra, đôi mắt gắt gao nóng lên, đừng là hắn, đừng là hắn, ngàn vạn lần đừng là hắn, người đàn ông kia là ác ma, cô đời này đáng sợ nhất là gặp phải ác ma.

Mặt trên di động thỉnh thoảng lóe lên, nhìn cái tên trên màn hình cũng là lúc cô thờ phào nhẹ nhõm, không phải, không phải hắn, thật sự không phải hắn.

Cô đưa di động lên tai, cảm giác âm thanh đều bay nhảy.

"Mẹ, làm sao vậy?"

Bên kia bà Lý nói có chút không kiên nhẫn: "Mạn Ni, vừa rồi con làm gì vậy, sao lâu như vậy không nghe điện thoại?"

"Vừa nãy con bận." Lý Mạn Ni sờ ngực, trái tim vẫn bất an nhảy lên, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, những áp lực nặng nề trong lòng cũng tiêu tán.

được một chút.

Di động bên kia, bà Lý âm thanh như sét đánh trực tiếp nói: "Mạn Ni, cuối tuần con cùng Sở Luật đến đây, chị dâu tương lai muốn tới nhà dùng cơm."

"Con biết rồi ạ." Lý Mạn Ni ngoài miệng đáp ứng nhưng trong lòng lại không muốn đi, cô biết rõ mẹ có ý gì, mỗi một lần anh trai mang bạn gái về nhà đều gọi vợ chồng cô qua chính là muốn khoe khoang nhà gái bọn họ vượt trội như thế nào, con rể Sở Luật có lợi thế như vậy, tuy rằng nói ở trên thương trường Lý gia cũng coi như công ty nổi danh nhưng sánh với tập đoàn Sở Thị lại khác biệt hoàn toàn, con gái được gả cho gia cảnh tốt như vậy, thân là con thứ hai Lý Mạn Ni sao có thể tìm điều kiện kém người phụ nữ khác.

Anh trai cô Lý Mạn Hiền không biết đã thay bao nhiêu bạn gái, mỗi một lần mẹ đối với nhà gái đều moi ra từng loại khuyết điểm, đây là mẹ cô cô lại không thể nói gì, chính vì vậy mà nhà bọn họ càng ngày càng đi xuống, sợ là đều muốn đắc tội hết với đối tác làm ăn.

Hiện tại bởi vì có Sở Luật cho nên những người khác đối với nhà bọn họ đều chăm trước không động thủ, chỉ sợ vạn nhất có một ngày Sở Luật không che chở cho cô nữa phải làm sao bây giờ, nghĩ tới đây cô đã bị dọa ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thời gian buổi tối, Lý Mạn Ni theo thói quen mang một ly cà phê đến thư phòng Sở Luật, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Luật, em vào được không?"

"Vào đi" Bên trong Sở Luật đáp một câu, âm thanh lạnh băng khiến cho Lý Mạn Ni không khỏi rùng mình.

Cô đẩy cửa ra đi vào, ngón tay Sở Luật vẫn gõ trên bàn phím, hình như gần đây anh đánh máy tính thời gian cũng dài hơn, đến đây Lý Mạn Ni không khỏi có chút hồ nghi, lại cũng không nghĩ nhiều đem cà phê đặt trên bàn sau đó đứng qua một bên.

"Sao vậy, còn có việc?" Sở Luật vẫn không ngừng đầu, nhàn nhạt hỏi một câu, cũng biết Lý Mạn Ni chưa rời đi.

Trái tim Lý Mạn Ni co rút đau đớn, từ khi nào mà anh đối với cô lại lãnh đạm như vậy, bởi vì anh biết những việc lúc trước cô đối với Hạ Nhượng Tâm nên đối với cô thất vọng rồi, vẫn là thương tiếc cho Hạ Nhượng Tâm nên bây giờ anh cũng tuyệt vọng sao?

Mặc kệ vì nguyên nhân gì, anh đối với cô đã không còn như ban đầu.

Cô cười thầm, oán ai, có thể oán được ai.

"Luật, mẹ em nói chúng ta cuối tuần tới nhà ăn cơm." cô nhẹ nhàng động môi đỏ, lời nói mang theo thỉnh cầu.

"Anh biết rồi." Giọng nói Sở Luật vẫn nhàn nhạt, mà anh vẫn luôn đem sự chú ý đặt trên máy tính, Lý Mạn Ni sắc mặt trắng nhợt, cô cắn môi mình nhìn xuống cảm xúc muốn đập nát cái máy tính kia.

Tay cô đặt bên cạnh người nắm rồi buông, buông rồi lại nắm, cuối cùng cũng xoay người đi khỏi nơi này, mà cô cũng biết lúc này Sở Luật trên màn hình máy tính hơi rời tầm mắt, vẫn luôn con ngươi trầm thâm, híp lại một chút.

"Ầm" một tiếng, cửa đóng, anh lại một lần nữa chuyển tầm mắt qua máy tính.

Dùng tốc độ cực nhanh đánh lên, bên trong thư phòng tràn ngập âm thanh đánh chữ, tiết tấu của bàn phím hoàn toàn thanh thúy.

Nếu Có Trời Nắng: "Cô cho rằng một người đàn ông làm chuyện sai lầm, hiện giờ đã biết hối lỗi rồi, vậy có thể được người khác tha thứ không?"

Hạ Nhượng Tâm từ tập tranh nâng lên mắt, lấy con chuột click mở tin nhắn.

Hạ Mộc: "Đây là chủ đề lần sau của chúng ta sao?"

Bên kia nửa ngày mới phản hồi tin lại.

Nếu Có Trời Nắng: "Cứ xem như là thế đi, cô cho rằng như thế nào?"

Hạ Mộc: "Muốn xem như làm cái gì, có người có thể, có người không thể tha thứ."

Nếu Có Trời Nắng: "Vậy còn cô?"

Hạ Mộc: "Tôi sẽ không."

Cô nghĩ cũng chưa hẳn muốn đánh ra những chữ này, nhưng cô sẽ không tha thứ bởi vì có một người đàn ông từng đối với cô như vậy, bất luận là ai đi chăng nữa cũng không thể tha thứ được, dùng loại thủ đoạn như vậy, đem một người phụ nữ bức đến nỗi tuyệt vọng, anh ta dựa vào cái gì để được cô tha thứ. Cái loại đàn ông này căn bản là không đáng tha thứ.

Nếu Có Trời Nắng: "Cô hận anh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 506: Cô ấy nói không

Hạ Mộc: "Điều nói hận thực ra là yêu, nếu không yêu, vậy còn hận cái gì, đến cuối cùng chỉ là người xa lạ mà thôi."

Nếu Có Trời Nắng: "Không có khả năng có cơ hội à?"

Hạ Mộc: "Ông chủ à, cô hỏi vấn đề này rất kì quái?"

Nếu Có Trời Nắng: "Kì quái à, tôi chỉ mong muốn được một người phụ nữ tha thứ, nhưng nghe cô vừa nói như vậy, tôi lại có cảm giác như một chút khả năng cũng không có."

Hạ Mộc: "Ông chủ không được từ bỏ, tóm lại sẽ có một ngày được tha thứ, nếu thật lòng thì sẽ thành công thôi, đúng vậy không?"

Nếu Có Trời Nắng: "Vậy mượn câu nói tốt lành của cô."

Hạ Nhược Tâm đóng khung tin nhắn, dựa trên ghế sofa, đặt giá vẽ trên đùi bắt đầu vẽ, cô thích đắm chìm trong thế giới hội họa như vậy, đây là thế giới khác của cô, tốt đẹp, mỹ diệu, cũng không có tổn thương.

Tiểu Vũ Điểm mở cửa ra, tay ôm búp bê, đôi chân nhỏ nhắn mập mập chạy tới, sau đó mở một đôi mắt to bỏ lên sofa, đem đầu nhỏ rúc trong ngực mẹ.

"Mẹ, tranh Tiểu Vũ Điểm vẽ đẹp không?"

Cọ cọ cổ mẹ, lại bò xuống sofa, ôm búp bê bày ra đáng yêu, dơ tiểu người mẫu.

"Đẹp nha" Hạ Nhược Tâm nhéo khuôn mặt nhỏ của con, lại thay đổi một trang giấy vẽ, tiếp tục vẽ lên.

Tiểu Vũ Điểm thực vẫn trách tiểu người mẫu, đứng đó không nhúc nhích, cũng không cần mẹ nhắc nhở, tự động bày một cái mờ ám bé tự biết mình rất đẹp, chờ mẹ cho cô vẽ bức ảnh.

Tuy rằng bạn bè bé đều có ảnh chụp, bé chỉ có bức vẽ mẹ.

Vẽ trên mặt giấy rất nhanh hiện ra một thân ảnh nhỏ nhỏ, béo béo đỏ đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to sâu thẳm, lông mày thanh tú, tuy rằng còn nhỏ, nhưng đã có sở trường một ít tài năng.

Cảm giác này có chút giống...

Ngón tay nhỏ của Hạ Nhược Tâm dừng một chút, mang giá vẽ rời đi, đem giấy vẽ đứng ở trước mặt mình, xác thật đúng vậy, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của Tiểu Vũ Điểm cùng anh chàng có điểm giống.

Diện mạo còn do cô nhưng chính là tính tình lại giống anh chân chính.

Đột nhiên cô nhớ đến lời nói kia của Nếu Có Trời Nắng, nếu người kia hối hận, cô có tha thứ không, cô cũng không nghĩ đến, thực sự có chút việc, không phải một câu xin lỗi là có thể xóa bỏ, cũng không thể một câu không liên quan mà có thể xem như quá khứ.

Buông tập vẽ, ôm con gái, lại dùng tay mình so với khuôn mặt con, tiểu nha đầu này trưởng thành béo nhiều như vậy.

Một tay nắm tay nhỏ của con tới phòng bếp, cho bé một bình sữa bột,

Tiểu Vũ Điểm ôm bình sữa, bẹ miệng nhỏ: "Mẹ, không uống được không?"

"Không được." Hạ Nhược Tâm bế con, nhẹ nhàng cụng trán chạm vào khuôn mặt nhỏ: "Tiểu Vũ Điểm còn nhỏ, uống nhiều sữa bột về sau sẽ càng cao càng trắng, càng ngày càng xinh đẹp."

"Thật à?" Tiểu Vũ Điểm gãi gãi đầu tóc ngắn ngắn: "Thật sự sẽ trở nên xinh đẹp, tóc cũng sẽ dài ra sao?" Bé vẫn để ý tóc của mình, sợ người khác biết trước kia bé đầu trọc.

"Đúng vậy đó." Hạ Nhược Tâm an ủi con gái: "Sẽ rất mau dài ra, giống như trước đây dài thật dài, còn có thể tết bím tóc thật xinh đẹp, mang rất nhiều kẹp tóc nơ bướm."

"Nào, Tiểu Vũ Điểm uống đi." Tiểu Vũ Điểm ôm bình sữa, miệng nhỏ một ngậm lại một ngậm, thực nghiêm túc uống, hai tay gắt gao nắm lấy bình sữa, sợ

là hiện tại ai vụn tay lấy cũng không có khả năng, sức ản của con trước kia cô không biết, hiện tại đã thể hiện rõ ràng.

Hạ Nhược Tâm vỗ về con gái nhỏ, những việc thuộc về quá khứ, cuối cùng cũng nhẹ nhàng đi qua, những ngày tháng cực khổ đều qua rồi, sau này cô cũng có thể kiếm đủ tiền cho con một cuộc sống tốt.

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn uống sữa, đầu nhỏ dựa trên vai mẹ, kì thật bé vốn dĩ chính là em bé nhỏ, mới ba tuổi, nhóc con nhỏ nhất trong nhà trẻ, cũng bởi vì bé cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cho nên so sánh với cuộc sống sung sướng, bố mẹ giàu có nuông chiều con cái với bé thì bé hiểu chuyện hơn nhiều.

Một bình sữa cũng uống xong, bé cũng muốn ngủ rồi, trong lòng vẫn ôm chặt búp bê, hiện tại Hạ Nhược Tâm đã có khả năng mua quần áo cho búp bê, là Tiểu Vũ Điểm thích nhất, yêu nhất, hiện tại bé vẫn ôm búp bê vào trong ngực, bé xem như là một người bạn, mặc kệ có nhiều búp bê như nào, búp bê này ở trong lòng Tiểu Vũ Điểm vĩnh viễn không có khả năng thay thế.

Cô đem con gái cẩn thận đặt trên giường, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ, so với lúc mắc bệnh, thực sự là đã có ít thịt, Cao Dật nói, cô bé khôi phục rất tốt, về sau có thể sống rất lâu.

Trời cao đã không đối với mẹ con cô quá mức tàn nhẫn, cô đói bụng, ngủ trên phố lớn, thậm chí còn không một xu dính túi, thậm chí còn một chút nữa là đến Quỷ Môn Quan, Cao Dật nói, cực khổ đã kết thúc rồi, về sau mỗi ngày của bọn họ sẽ càng ngày càng tốt, đúng hay không?

Cô đi vào phòng khách, đem một bức vẽ Tiểu Vũ Điểm cẩn thận cất đi, lại là vẽ mặt trên trang web tranh minh họa, cô cung cấp cho hai trang web làm mặt trên tranh họa, mà lúc đầu cô vẽ không người hỏi thăm, rồi tới hiện tại cô nỗ lực, cuối cùng cũng có chút tiếng tăm, hơn nữa trang web người ta nói sẽ cho cô một công việc, cô không cần tìm kiếm việc làm đồng thời cho cô nhiều thời gian hơn để củng cố việc vẽ tranh của mình.

Trên máy tính báo tin tức.

Cô mở ra, hình đầu quen thuộc.

Nếu Có Trời Nắng: "Còn chưa ngủ?"

Hạ Mộc: "À, không, tôi đang làm việc."

Nếu Có Trời Nắng: "Ngủ sớm chút đi, tiền nơi nào là kiếm xong?"

Rồi sau đó hình bên kia cái đầu đen ngòm, hẳn là offline, Hạ Nhược Tâm đóng máy tính, tiếp tục vẽ, muốn vẽ nhiều một chút, cô thích công việc của mình, mà cô cũng không biết, kì thật chim cánh cụt chỉ là mặt trên, còn ở dưới hình Nếu Có Trời Nắng vẫn luôn sáng.

"Luật, anh còn chưa ngủ sao?"

Lý Mạn Ni mặc áo ngủ có chút bất an đứng ở cửa, sắp đến 12 giờ, nếu bạn, cũng không thể bạn như vậy, trước kia anh tuy rằng bạn, nhưng đến giờ đi ngủ anh nhất định sẽ buông công việc xuống, trừ khi công ty có chuyện quan trọng anh phải tăng ca.

"Em ngủ trước đi, anh còn chờ một lát." Sở Luật nhẹ nhàng nhéo ấn đường mình, lời này nói bao nhiêu cho có lệ.

Lý Mạn Ni cắn đầu môi đỏ của mình, cuối cùng xoay người, trong nháy mắt cũng không ai phát hiện trên mặt cô đã biểu tình vụn vụn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 507: Xanh mơn mớn

Sở Luật mệt mỏi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, rõ ràng thân thể đều mệt mỏi, anh không biết mình còn muốn những ngày như vậy trong bao lâu, chỉ là lâu lắm, anh gần như đã bắt đầu không nghĩ lại tiếp tục.

Tâm lý không nghĩ lại tiếp tục, cũng không nghĩ lại ủy khuất chính mình, thậm chí là không muốn bức chính mình, đi làm không muốn làm việc.

Hiện thực, anh là người, không phải thần, anh có trách nhiệm, cũng có nghĩa vụ.

Thời gian cuối tuần, Lý Mạn Ni kéo cánh tay Sở Luật, hai người đã đứng trước cửa nhà Lý gia, biệt thự hai tầng, cũng là sau này Sở Luật đưa cho Lý gia, mấy năm trước công ty Lý gia có lần nguy cơ phá sản lớn, nếu không phải Lý Mạn Ni tìm được Sở Luật rồi, khả năng Lý gia hiện tại đã sớm không biết đã lưu lạc phương nào.

Lý Mạn Ni kì thật lúc trước chính là kẻ thứ ba, nếu gia đình có nội tình tuyệt đối sẽ không phát sinh như vậy, tuy rằng lúc trước Lý gia cũng có phản đối nhưng kì thật giữa bọn họ đều là quạt gió thêm củi già đơn giản đối tượng chính là người có tài.

Hai người đi vào, bà Lý vừa thấy con gái con rể đã đến, đôi mắt cười có ý lớn tiếng nói với người bên trong: "Chí Quốc, Mạn Ni cùng Sở Luật đến rồi."

Ông Lý vội vàng đi ra vừa thấy con gái cùng con rể, không khỏi trên người nhiều một ít xem thường.

"Ba mẹ," Lý Mạn Ni ôm chặt Sở Luật cánh tay, cười cùng cha mẹ chào hỏi.

"Chào ba mẹ" Sở Luật cũng chào một câu, không nhiều nhiệt tình, sắc mặt luôn trầm tĩnh, anh từ trước đến nay đều như thế, nếu cười nhiều chỉ sợ nhiều người sẽ choáng váng.

Mà ông bà Lý cũng biết tính tình đứa con rể này, cũng không cảm giác gì mà cười ha hả đưa con gái con rể đi vào.

Bên trong anh trai Lý Mạn Hiên với cô bạn gái mới cũng ở chỗ này, bạn gái Hứa Thor Dương của Lý Mạn Hiên vừa thấy Sở Luật đôi mắt không khỏi sáng ngời, người đàn ông này mới là cực phẩm, thân cao chân dài, ngũ quan bắt mắt, khí thế cũng bức người, hơn nữa cô còn biết nhìn người, một thân quần áo tuy rằng đơn giản lại đều là nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng, không hiện son lộ thủy, chính là loại vẻ đẹp này khiến người khác khó có thể với tới. Vốn cho rằng Lý Mạn Hiên coi như là tốt, nhưng đem so sánh với người đàn ông này kém xa lắc xa lơ, một bên là thiên nga, một bên là cóc.

Mà Lý Mạn Ni ghét cái ánh mắt hứng thú không hề che giấu như thế với Sở Luật, cảm giác không vui, làm sao vậy, đàn ông người khác cũng muốn nghĩ đến sao?

Bộ dáng cha mẹ Lý gia không khỏi có chút xấu hổ đương nhiên càng xấu hổ hơn là Lý Mạn Hiên, khuôn mặt anh như bị người khác đánh, đau khổ có thể chịu đựng, anh cảm giác bị người khác nhục nhã, bị Hứa Thor Dương, cũng bị em rể Sở Luật này chọc giận, sắc mặt lập tức không tốt, ngay cả nhìn em rể cũng không lại một gương mặt đẹp.

Sở Luật vẫn giữ trạng thái không nói chuyện, đến lúc ăn cơm cha Lý hỏi cái gì anh trả lời cái đó, cha Lý có chút đem sự chú ý lên người Sở Luật, có thể vì muốn mọi mặt ít thông tin, với vấn đề này trong lòng Sở Luật hiểu rõ cũng biết cha Lý biết rất nhiều tin tức nên cuối cùng hợp đồng được một nửa thì bị cướp mất, Sở Luật đều biết nhưng anh chỉ mở một mắt nhắm một mắt.

Chỉ là gần đây Lý gia càng ngày càng bành trướng, lấy được về chỉ biết dùng bất lương, cho nên lúc này đây anh mới hiểu rõ Lý gia, là một công ty làm ăn nhỏ nhưng đối với Lý gia như vậy cha Lý không quá vừa lòng, còn cố ý vô tình nói đau xót:

"Tiểu Luật à, con xem, ba cũng già rồi, thân thể càng ngày càng không khỏe, công ty mấy năm gần đây làm ăn bắt đầu nguy khốn, trong lòng ba cũng rất sốt ruột."

Sở Luật nhẹ nhàng nhấp môi mỏng lạnh, còn không tốt, so với năm sắp đóng cửa công ty, hiện tại đã trở lại tốt chết đi, tiến bộ không ngừng tăng theo bậc thang.

Cho nên người ta nói tóm lại là lòng tham quá nhiều sẽ không biết bốn phận mình ở đâu.

"Tiểu Luật..." Cha Lý muốn nói nữa nhưng Sở Luật cắt ngang lời ông nói: "Ba, về sau chuyện công ty, anh trai sẽ tiếp quản, tin tưởng anh trai sẽ có mưu kế của mình quản lý công ty ngày càng tốt."

Lý Mạn Hiên là người không thể bị công kích, đặc biệt là vừa rồi, người phụ nữ của anh rõ ràng hứng thú với Sở Luật anh đã buồn bực, trong lòng sớm đã oán hận lên Sở Luật: "Không tôi, công ty Lý gia chúng ta không cần dựa vào người khác" Anh ngồi thẳng người, khóe môi cười lạnh lùng, trong hai mắt lóe lên ánh lửa, chỉ kém là không đem em rể mang đi thiêu đi.

Cha Lý thỉnh thoảng liếc mắt nhìn con trai, hiện tại Lý Mạn Hiên căn bản đã bị độc hóa sở công tâm, đừng nói ông không thấy đôi mắt của con rể, cơ bản chính là con trai ông năng lực cũng không có. Đối với một người đàn ông, có cái gì sẽ so với người phụ nữ của mình đội trên đầu mình mũ xanh mướt, sỉ nhục, ghê tởm.

Cho nên anh ghê tởm, cái này bị em rể làm cho ghê tởm rồi, tuy rằng nói anh ghê tởm chính là bạn gái anh nhưng không phải tên đầu sỏ gây tội là Sở Luật hay sao.

"Ba, hãy yên tâm đi." Lý Mạn Hiên cắn răng, như thế nói: "Con tin, chỉ cần con tiếp quản công ty, về sau nhất định công ty sẽ lên một bậc cao mới, tài sản nhất định sẽ tăng theo, sẽ không kém so với em rể, có phải hay không, em rể?" Anh cười, khóe miệng lại cũng xoắn xít.

"Em tin tưởng anh." Sở Luật nhàn nhạt đáp một câu, không đem sự khiêu khích của Lý Mạn Hiên vào trong mắt.

Có đôi khi, thiên phú rất quan trọng, không phải ai cũng có thiên phú về buôn bán, liếc mắt một cái là có thể phát hiện thời cơ, bắt lấy thời cơ, cũng là lợi dụng thời cơ, hiển nhiên Sở Luật trời sinh là thương nhân, nhưng Lý Mạn Hiên, xin lỗi, anh không phải, nhưng là bị chọc tức, thành tựu về sau cũng sẽ không lớn. Nói khó nghe một chút chính là vấn đề về chỉ số thông minh.

Đây là người đàn ông trên thương trường, ngồi yên cũng khiến người khác đỏ mặt.

Mà thế giới bên trong của phụ nữ cũng không bình tĩnh, chiến tranh giữa những người phụ nữ so với đàn ông còn mối thù sâu nặng hơn nhiều.

"Mạn Ni, em với chồng mình tình cảm rất tốt." Hứa Thor Dương uống ly nước trái cây, lời nói bỏ thêm vài phần thật tình, vài phần giả ý, là hâm mộ hay là ghen ghét.

"Chờ chị về sau cùng anh em kết hôn, thành chị dâu, hai người nhất định so với chúng em tình cảm còn tốt hơn." Lý Mạn Ni cười khuôn mặt hạnh phúc, làm trên mặt Hứa Thơ Dương hiện một nét ghen ghét.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 508: Cấn xé lẩn

"Mạn Ni à, chồng em thích cái gì?". Hứa Thơ Dương lại giả dạng làm thiên chân hỏi, đôi mắt to sáng ngời, xác thật giống cô gái nhỏ thiên chân vô tà, chỉ cần lưu ý đến ý tứ ẩn ở trong không có ý tốt.

Càng thiên chân, càng tâm cơ, càng cười, càng tính kế.

Ở trong mắt Lý Mạn Ni, Hứa Thơ Dương chính là có tâm cơ.

Mà Lý Mạn Ni ở trong mắt Hứa Thơ Dương là bunn chứ không chỉ là biểu một cái trà xanh.

Cái ly trên bàn thẳng với Lý Mạn Ni, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua miệng ly, cười, làm mặt nguy trang của Hứa Thơ Dương phá xác.

"Anh ấy tất nhiên thích em nhất." Lý Mạn Ni cười ân ái

"Ra vậy." Bộ dáng Hứa Thơ Dương trông rất vui vẻ: "Nếu nói em rẻ không thích em thì lúc trước sẽ không ly hôn để cưới em, em gái." Cô cũng không biết vì sao lại than một tiếng: "Chị nghe nói chồng em lúc trước đã làm không ít chuyện tốt cho em nha."

"Có chuyện như vậy sao?"

Lý Mạn Ni phủ nhận, hơn nữa sự việc trước kia bị người ta nhắc lại, lần này không thể nghi ngờ là đang đánh lên mặt cô, nói cô có lỗi, cô sợ nhất chính là nghe cái tên Hạ Nhượng Tâm, ghét nhất cũng là ở trước mặt cô nhắc tới ba chữ này. Hứa Thơ Dương kia mở miệng không ngừng nói về vấn đề này làm trong lòng cô sinh buồn bực.

"Mạn Ni, em nói xem vợ trước như nào?" Hứa Thơ Dương khởi động cảm, môi đỏ mím cười, khoé mắt cũng hiện ý cười, đương nhiên trong lòng cũng đang cười, sợ là thật sự chọc được đến cái đuôi của Lý Mạn Ni, chọc chỗ đau nhất, phải một hai không thể chọc chết đi.

Mà chính câu này của Hứa Thơ Dương thành công khiến sắc mặt của Lý Mạn Ni thay đổi: "Hứa Thơ Dương." Cô đề thấp giọng, cảnh cáo: "Đừng tưởng rằng em không biết chị đang suy nghĩ gì, em khuyên chị nên bỏ ý nghĩ này đi, chị cả đời này cũng đừng nghĩ tới chồng em."

"Phải không?" Hứa Thơ Dương cũng không che giấu, dù sao cũng đều lộ bộ mặt thật, còn che giấu cái gì, cô có một ít

tâm tư đến Sở Luật.

Cô sửa tóc một chút, tiếp tục cười nói: "Mạn Ni, em không được quên, chồng em cũng là do cướp về, nếu em có thể đoạt vậy vì có gì chị lại không thể?"

Đột nhiên "chát" một tiếng.

Má người đàn ông trong phòng khách, bảo mẫu cùng bà Lý vội vàng đi tới, đều bị ngạc nhiên, lúc đến nơi này mới chú ý đến Hứa Thơ Dương che khuôn mặt, đôi mắt trừng lớn gần như muốn ăn thịt người.

"Lý Mạn Ni, con tiện nhân này, cô dám đánh tôi?"

"Tôi đánh chính là đồ tiện nhân chị." Lý Mạn Ni cũng không cam lòng yếu thế: "Đánh người chú ý đến chồng người khác, chị còn cho rằng mình có mặt, vẫn danh giá gớm, tôi xem chị như kĩ nữ còn không bằng!"

Hứa Thơ Dương hồng tím mặt, cũng rống lại: "Tôi là tiện nhân, cũng không tiện bằng cô lúc ấy, chính bởi vì tiện mới thông đồng với Sở Luật, cướp chồng người khác, cô cũng có mặt mũi thể còn để ý đến chồng người khác là có ý tứ gì, thì sao hôm nay tại chỗ này như thế nào lấy thân phận này nói chuyện cùng tôi, nực cười, không cần cô lập đền thờ kĩ nữ, cô ***** thật làm tôi ghê tởm, cả gia đình các người đều ghê tởm."

Nói xong, xách túi, lúc đi nghiêng người lại, vờ tay "chát" một tiếng, đáp lại Lý Mạn Ni một chút, lắc lắc ngón tay đã sớm chết lặng, lại hưng tai nhạc hoạ nói: "Tôi sẽ xem chuyện này cho quên đi, tôi chính là như vậy, người khác kính tôi một thước, tôi đáp người ta một trượng, người khác dám đắc tội với tôi, tôi trả lại gấp trăm lần, hiện tại tôi vẫn còn cho cô thiếu tiền vốn xem như cô được lợi."

Cô đánh Lý Mạn Ni, ngênh ngang mở cửa, lúc đi ngang qua Lý Mạn Ni tầm mắt dừng một chút, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên người Sở Luật đảo qua

vài lần.

"Chúng ta sẽ còn gặp lại." Để lại một câu thâm ý sau đó mở cửa rời đi, như bão tố, thổi đến đều khiến người ở đây không khỏi bị đánh rùng mình.

Hôm nay vốn là ngày gia đình sum họp, hiện tại thật tốt thế nhưng lại biến thành chuyện chê cười.

Bà Lý ở một bên khuyên Lý Mạn Ni, một bên mắng Hứa Thơ Dương đầy đầu máu chó.

Lý Mạn Ni cảm giác trên đầu mình một mảnh xanh mượt, hận không thể đem đầu tóc mang ra ánh sáng, mà cha Lý xấu hổ, còn lại là Sở Luật đáp lại cũng không có ý muốn nói chuyện. Cuối cùng lại quên mất chính mình vừa rồi rốt cuộc nói bậy bạ cái gì, anh không chịu được nữa.

Sở Luật ngẩng đầu nhìn trần nhà, anh không xem như bốn mươi lăm độ nhìn trời, anh cũng không phải ở giai đoạn thâm trầm mà anh chỉ cảm giác mệt mỏi.

Trên đường trở về, Sở Luật trầm mặc, Lý Mạn Ni bây giờ đầy một bụng tức, một bụng uỷ khuất.

"Sở Luật, em bị đánh." Cô đột nhiên quay sang Sở Luật rống tiếng.

Sở Luật dừng xe ở một bên, lấy ra điều thuốc lá, vốn muốn hút, cuối cùng lại ném điều thuốc trở về.

"Em cũng đánh cô ta."

"Cô ta nên bị đánh". Lý Mạn Ni oán hận nắm chặt tay: "Sở Luật, vợ anh bị đánh, anh cái gì cũng không nói sao?"

"Ừm". Sở Luật nhàn nhạt nâng mí mắt: "Em muốn anh như thế nào?"

"Lật đổ Hứa gia, làm cô ta cả đời này không thể ngẩng đầu, em muốn xem cô ta cả đời này nghèo túng phải đi cầu xin còn có thể kiêu ngạo cái gì!" Trước mắt Lý Mạn Ni như thấy được bản mặt hằng ngày của Hứa Thơ Dương khi đi ăn xin, bộ dáng quá nghèo khổ, cười, làm người khác cảm giác điên cuồng.

"Hứa gia cùng gia đình em đang hợp tác làm ăn." Giọng nói của Sở Luật vẫn thật điềm đạm, như thể bóng đêm, u tối, tĩnh mịch: "Một cái hạng mục đã hợp tác hai năm, nhà cô ta đổ, nhà em cũng không thoát, em còn muốn lật đổ nhà họ?"

Sở Luật hỏi Lý Mạn Ni, đơn tử của Hứa gia vốn là của anh nhưng chính Lý gia tự mình nuốt vào, hợp tác hai năm, bọn họ chính là dùng hết toàn bộ ăn ở xong đi, một cái Hứa gia chống đỡ với tập đoàn Sở thị, chống đối với anh, anh nhúng tay vào chuyện này, nếu anh đầu tư đối với anh chỉ có chỗ tốt, không có chỗ hỏng, hơn nữa nếu thật sự công ty Hứa gia phá sản, còn sẽ chuyển tặng cho anh một Lý gia, giống như mua một tặng một, anh không giúp, đơn giản muốn xem Lý Mạn Ni cùng Lý gia bồi cũng không bồi lên nổi.

Quả nhiên, Lý Mạn Ni lập tức ngậm miệng, không hề đề cập đến Lý gia nữa, những lúc mệt như này cô chỉ có thể nuốt vào trong bụng, hiện tại không hận Sở Luật không bảo vệ cô, vẫn là hận cha mẹ, hận anh trai dẫn sói vào hang, thậm chí còn không động dẩy đến cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 509: Không động vào được

Tốt, hai nhà họ sống với nhau đã hai năm, bất luận như thế nào cái tát kia cô nhất định sẽ trả lại.

Sở Luật lái xe, xe chậm rãi biến mất nơi cuối con đường, đèn đường bốn phía kéo dài cảnh vật, thỉnh thoảng có mấy chiếc xe vội vàng chạy qua, cảnh vật thành thị sống về đêm bây giờ vừa mới bắt đầu.

Hạ Nhược Tâm mở máy tính, nộp bản thảo đồ họa, nếu đủ tư cách bức họa sẽ được sử dụng mặt trên trang web, đương nhiên lúc này cô cũng cần tiền.

Theo thói quen mở chim cánh cụt ra, ngoài ý muốn Nếu Có Trời Nắng cũng sáng.

Cô click mở hình đầu Nếu Có Trời Nắng, nghĩ muốn cùng ông chủ nói gì đó, kết quả Nếu Có Trời Nắng nhấn một tin trước.

Nếu Có Trời Nắng: "Cô đã lên rồi"

Hạ Mộc: "Ừ, tôi vừa lên, vừa đúng lúc giao tác phẩm"

Nếu Có Trời Nắng: "Nhanh như vậy, không phải cho cô thời gian ba ngày sao."

Hạ Mộc: "Không phải, là trang web khác."

Bên kia mấy giây trầm mặc rồi sau đó lại loé lên.

Nếu Có Trời Nắng: "Tôi muốn hỏi cô một việc, lấy góc độ phụ nữ mà xem xét, nếu có một đôi vợ chồng vì hiểu lầm mà ly hôn, sẽ có một ngày quay lại chứ?"

Cái này, Hạ Nhược Tâm suy nghĩ, nguyên nhân kì thật có nhiều loại, đến nỗi có thể quay lại hay không, cô không đại biểu cho người khác cho nên không có quyền đi nghiên ngẫm tâm tư người khác.

Đầu tiên cô đánh mấy chữ xong lại xoá đi.

Nếu Có Trời Nắng: "Cô không trả lời?"

Hạ Mộc: "Tôi không biết người khác sẽ thế nào nhưng tôi sẽ không."

Nếu Có Trời Nắng: "Phải không?"

Rồi sau đó hình bên kia tối sầm, Hạ Nhược Tâm cũng không nghĩ nhiều nhưng cô lại dừng bút trong tay xuống, trong lòng nghĩ, sao Nếu Có Trời Nắng vì sao lại hỏi vấn đề kì quái này, tóm lại chuyện xưa kia mình cũng có đi.

Sở Luật xoe nhẹ ấn đường, đóng máy tính, cứ như vậy ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, mệt, tâm mệt, cơ thể cũng mệt, mà tinh thần càng mệt.

Mà ngày hôm nay anh không về phòng mà ngồi ở ghế suốt một đêm, chờ đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng, anh cũng không ăn sáng, chỉ thu thập mình tốt, trực tiếp đi đến công ty.

"Tổng tài, có một vị Hứa tiểu thư đã chờ nửa ngày."

Anh vừa đến, thư kí Tiểu Trần đứng lên, nhìn Sở Luật khai báo: "Cô ấy nói cô ấy là người phụ trách tập đoàn Kiểm Phong, có công việc muốn cùng anh nói chuyện."

Họ Hứa? Trong trí nhớ Sở Luật tìm cái tên họ Hứa này, tựa hồ không có ấn tượng về người này, hơn nữa tập đoàn Kiểm Phong xem như một công ty chủ lưu, bất quá lần trước hợp tác hạng mục lại bị Lý gia cướp mất, anh cũng không quan tâm mà lúc này bọn họ lại đến đây để làm cho anh đào gốc tường Lý gia, bọn họ muốn phản chiến, đấu tranh nội bộ sao.

"Cho vào đi". Anh đi vào văn phòng, mạnh mẽ nói với người trước mặt, Sở Luật từ trước đến nay cường đại không gì không làm được, nhưng chỉ có anh biết anh vì một đêm không ngủ cho nên cả người cực kì không thoải mái. Nói lòng cả vạt, bụng cũng theo đó mà reo một tiếng, bất quá thời gian hiện tại cũng không có thời gian đi ăn, công việc chồng chất đều dồn ở nơi này, mỗi ngày một đồng lớn đè lên người anh, chưa hề anh tới chết, cũng thật tính là anh mạng lớn. Có lẽ anh thật sự giống như lời Đỗ Tĩnh Đường, chính mình nên buông một ít, kiếm tiền như nào cũng kiếm không hết, chỉ là không cho anh kiếm tiền anh còn có thể làm gì.

Sau đó không lạ, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, anh đi đến ghế ngồi xuống.

"Mời vào". Giọng nói không nhiều cảm xúc, hết thấy mắt anh đều trầm tĩnh.

Cửa mở ra, đầu tiên đi vào là đôi giày cao gót màu đen tinh tế, đôi chân người phụ nữ vô cùng đẹp, đôi chân nhỏ nhắn được đôi giày cao gót bao lấy, mỗi bước chân đi thướt tha, cô mặc trên người bộ trang phục mình hoàng sắc, mang theo sự khôn khéo nữ chức nghiệp, quả là có thân hình nữ nhân mềm mại, tầm mắt hướng về phía trước, một gương mặt tuổi trẻ, dung mạo đoan trang, ngũ tạng tinh tế, dáng người không tồi mềm như nước, nhìn thấy một người phụ nữ như vậy sợ là người đàn ông khác muốn đi theo lòng hư dạ vượn, nhưng Sở Luật anh không có. Anh là một khối băng, nếu là ánh sáng ấm áp thì cũng che hết nhiệt người khác, anh là yêu cầu dùng búa đập.

Chuyển nhẹ cây bút kí tên trong tay, anh không chớp mắt nhìn chăm chăm nữ nhân tươi đẹp đi tới.

"Sở tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt."

Mĩ nhân cúi mình cuộn sóng tóc dài, thân thể hơi sùnn một chút, mặt cũng rũ xuống phía dưới góc ba mươi độ, nghĩ đến cô thật sự nghĩ mình đẹp, cũng biết góc độ nào của mình, bên mặt nào đẹp nhất, nhất là có thể khiến đàn ông gây tội.

Chỉ là cô ở chỗ này ra sức bày nửa tư thế, cũng đợi nửa ngày, kết quả người đàn ông kia một chút biểu tình cũng không có, thật sự có chút xấu hổ thương tâm.

"Sở tiên sinh..." Người phụ nữ lại tiến thêm vài bước, cô ý kéo cổ áo xuống phía dưới thêm chút, lộ ra một bộ ngực trắng nõn, tin tưởng không có người nào có thể cự tuyệt được một mảnh phong cảnh duy mỹ của người mỹ nữ tuyệt trần này, mỹ nữ vẫn cố ý lộ ngực ra tới.

Chính lại cứ như thế, người đàn ông trước mặt ngay cả một biểu tình cũng không có.

Đôi mắt anh quá mờ, vẻ mặt anh quá đậm, tâm tư cũng quá sâu. Trong lúc nhất thời làm mỹ nhân cảm nhận được hai chữ "thất bại".

Cô vẫn chur từ bỏ ý định, muốn một lần nữa bày mị lực, lúc muốn sở hữu người đàn ông này thì Sở Luật lấy điện thoại trên bàn, một hồi điện thoại qua đi.

"Thư kí Trần, giúp tôi kêu bảo vệ vào."

Bảo vệ? Người phụ nữ sừng sốt, khuôn mặt mơ hồ không biết Sở Luật muốn làm gì, kêu cái gì bảo vệ cơ, cô trăm lần nghĩ cũng không ra, lại lúc thật vất vả sắp xếp lại ngôn ngữ không biết muốn nói gì, miệng vừa mở ra lập tức hai bảo an tiến vào trước cửa.

Sau đó người phụ nữ bị lôi ra ngoài, cô mặt trắng bệch, ở chỗ này hôn bay phách lạc.

Còn có Sở Luật thả một tiếng lạnh băng vô tình, làm cô hiện tại tâm vẫn còn run, lạnh trong hàm băng.

Anh nói: "Hứa Thơ Dương, làm ăn buôn bán nhà các người, tôi sẽ không tiếp, tôi cũng không nghĩ đến cô."

Anh nói:

"Hứa Thơ Dương, cô đánh vợ của tôi, mặc kệ vì nguyên nhân gì, một cái tát đánh trên mặt người phụ nữ của Sở Luật, chẳng khác nào đánh lên người Sở Luật."

Anh cũng nói:

"Cuối cùng, về sau thấy tôi thì tránh xa chút, nếu không tôi không ngại lần sau áp dụng một ít thủ đoạn."

Anh lại nói:

"Trên đời nhiều người không có đạo đức, Tôi Sở Luật tuy rằng không phải người tốt, nhưng những đạo đức này tôi vẫn hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 510: Bất đắc dĩ

Hứa Thơ Dương nhớ tới thủ đoạn, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Trên thương trường người đàn ông Sở Luật này ở trên thương trường phong bình từ trước đến nay đều khiến người ta sợ hãi, làm buôn bán không từ thủ đoạn, đối với đối thủ càng không từ thủ đoạn, cùng anh làm ăn đến cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp.

Cho nên Hứa Thơ Dương sợ, lúc này đây là thật sự sợ, cô không nên tiêu tưởng đến người đàn ông này, không nên có ý nghĩ muốn đoạt lấy.

Mà Hứa Thơ Dương bị bảo vệ kéo ra khỏi tập đoàn Sở thị, mà Lý Mạn Ni đã nghe nói, cô thật muốn đi tát người phụ nữ kia một cái, cũng không biết xem lại mặt mình, Sở Luật là người mà cô ta có thể tưởng sao.

Mà tâm tình cô không tồi, chỉ là cô giờ cô cùng Sở Luật sống chung cùng một loại phương thức, rốt cuộc vẫn cười không nổi.

Cô muốn thay đổi lại không biết bắt đầu thay đổi từ đâu.

Kì thật rõ ràng cô biết người đàn ông kia đã sớm rời xa nơi cô.

Bên ngoài cửa sổ, năm nào cũng nhớ rơi xuống không ít lá khô, những hoa văn trên gân lá, tựa hồ thời gian xuân hạ còn lưu lại, chính là hiện giờ những cái đó mất đi vĩnh viễn không thể quay trở lại.

Trên đời không xuất hiện hai mảnh lá cây giống nhau, cũng không có khả năng có hai sinh mệnh giống nhau.

Đầu tiên là Sở Luật trở về nhà cha mẹ, đến nỗi Lý Mạn Ni hiện tại không phải yêu cầu anh lo lắng, cô sẽ đối tốt với bản thân, sẽ không gây ra một chút chuyện gì, đương nhiên còn có bé con, đứa bé này so với sinh mệnh cô càng quan trọng.

"Tiểu Luật, tới uống trà đi con." Tổng Uyển đặt chén trà trong tay Sở Luật, sau đó ngồi bên cạnh anh, nhìn trước mắt đứa con này thật cao cao soái soái, bà thật sự cảm thán thời gian dễ già rồi.

"Con bây giờ lớn lên cao như vậy, mẹ vẫn nhớ bộ dáng khi con còn nhỏ, lúc ấy mới như này." Tay bà so một chút: "Con xem hiện tại, con trưởng thành rồi, mẹ cũng già rồi."

Kì thật thời gian quả thực trôi mau, con trai của bà đã sắp làm cha rồi mà bà cũng sắp lên chức bà nội, sống hơn nửa đời người, đứa con trai này thật làm bà hạnh diện nhưng cái chính là bà vẫn luôn lo lắng.

"Mẹ hiện tại mẹ vẫn còn trẻ." Sở Luật uống ly trà, khó được khi anh an ủi người khác, từ trước đến nay miệng anh thực chết, có khi nhiều lời nói mấy câu giống như muốn mạng anh, lúc này đây anh thân hữu, cũng thật là khó có được.

"Nào có trẻ, ta sắp làm bà nội rồi." Tống Uyển cười một chút, kỳ thật là thật sự già rồi, bất quá, bà cả đời cùng đáng. Chỉ cần có thể bế cháu bây giờ bà chết cũng nguyện ý.

"Tiểu Luật, chính con bây giờ thấy thực sự có lỗi với Hạ Nhượng Tâm phải không?" Tống Uyển đặt tay lên vai con trai có chút nặng nề, coa thể thấy được gần đây nhất đến tột cùng anh có bao nhiêu áp lực.

"Vâng" Sở Luật gật đầu, ở trước mặt mẹ, anh không muốn dấu diếm.

"Bởi vì Dĩ Hiên còn sống, cho nên con hận sai rồi, người cũng trả thù sai rồi." Bà thở dài, con trai do bà sinh, bốn năm trước đoạn hôn nhân kia xuất phát từ nguyên nhân gì, bà không phải là không có khả năng không biết.

"Điều tại mẹ không tốt, nếu lúc trước mẹ ngăn cản con thì tốt, cũng không đến mức thương tổn một sinh mạng vô tội như vậy." Nói đến Hạ Nhượng Tâm, Tống Uyển kì thật cũng có chút thích, ngoại trừ xuất thân, các cái khác đều đáng giá, nhưng đến cuối cùng tóm lại thì tất cả đã qua rồi.

"Khôn liên quan đến mẹ, mẹ à, chính là con quá cố chấp." Sở Luật buông ly trong tay, ngón tay đặt trên cổ mình. Anh sai, anh phải gánh vác, lúc ấy anh bị thù hận che mờ đôi mắt, không có khả năng có thể khuyên được anh bao gồm cả mẹ anh.

Anh tính cách quá mức cường ngạnh, tưởng rằng chính mình đối với vấn đề này sẽ không hối hận, chỉ là sự thật chứng minh, anh cũng có ngày sẽ hối hận, thậm chí là hối hận không kịp.

"Con đem cái này từ chỗ Hạ Dĩ Hiên về? Đúng là cũng nên lấy về." Tống Uyển nhìn cổ con trai, mặt trên là bà cùng mẹ Tĩnh Đường cùng nhau cầu, nói là có thể cho hai anh em họ bình an lớn lên.

Sao cuối cùng lại đưa cho Hạ Dĩ Hiên, chuyện này chỉ là không ai có thể nghĩ tới sẽ như thế.

"Mẹ, Dĩ Hiên không phải cô bé năm đó con muốn tìm, con tìm lầm người, năm đó cô bé con gặp là Hạ Nhượng Tâm, chỉ là con lại động thủ hại cô ấy, cũng hủy con."

Tống Uyển đặt tay trên vai Sở Luật bóp nhẹ.

"Tiểu Luật, đều đã đi qua, mặc kệ cô ấy có phải người con muốn tìm hay không, mặc kệ con hiện tại đối với cô ấy như thế nào, đều không được, con đã có vợ, cũng sắp có con, con đối với cô ấy có thể xin lỗi nhưng không thể lại động tâm, bằng không con đừng trách mẹ không nhận đứa con này."

Tống Uyển hiện tại để ý nhất chính là đứa cháu này, con trai ở đây đều làm bà tức phụ đi nơi nào rồi.

"Con biết." Sở Luật nhàn nhạt mở miệng, khoe môi chưa xốt khép mở, so với bất luận kẻ nào đều biết anh vốn dĩ là một người không từ thủ đoạn, nếu có một đường hy vọng, như vậy anh cũng sẽ đoạt lấy người phụ nữ anh yêu dù cho cô ấy có hận anh.

"Tiểu Luật, chúng ta đều vì chuyện mình đã làm mà chịu trách nhiệm, con có Mạn Ni, con cũng đã thực sự có lỗi với một người phụ nữ, không thể lại có lỗi với người phụ nữ khác. Mẹ biết con hiện tại rất cực khổ, nhưng giờ con không có lựa chọn nào khác." Tống Uyển đau lòng nhìn con trai mình, bà trước nay đều không nhìn bộ dạng tinh thần sa sút, trước nay cũng chưa từng nhìn thấy trên mặt anh có nhiều thống khổ như vậy.

"Tiểu Luật, kì thật là con thật sự yêu cô ấy, từ bốn năm trước đã yêu rồi."

Sở Luật sùng sốt một chút, rồi sau đó anh không thể không thừa nhận, mẹ anh nói đúng, anh mới hiểu được, bốn năm trước cái loại hận sâu bên trong làm anh không muốn suy nghĩ cái gì. Anh rõ ràng là thích cô không oán không hận cô, thích đáng về cô cười ngây ngô, chỉ là anh vẫn đắm chìm trong cái chết của Hạ Dĩ Hiên, bức chính mình hãm xuống, thậm chí là cưới Mạn Ni.

"Mẹ, con đi ra ngoài một chút." Sở Luật đứng lên, đảm bảo với mẹ: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con biết làm như thế nào, sẽ không để cho mọi người khó xử, cũng sẽ không để mọi người mất đi cháu nội." Anh đã là người lớn rồi, còn để cha mẹ lo lắng như thế, về sau sẽ không.

Anh sẽ đối tốt với Lý Mạn Ni, vì anh đã kéo cô vào thế giới của anh, anh có thể cho cô tất cả, nhưng tình yêu anh sẽ giữ lại.

Trong cuộc đời luôn có quá nhiều phải như vậy, mà Sở Luật không còn cách nào phải lựa chọn, một người vợ, một người con.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 511: Rõ ràng là rất ngốc

Tổng Uyên thở dài một hơi, ngồi xuống sô pha, đặt tay lên đùi, Sở Giang bên cạnh ngồi xuống cầm tay bà lên: "Yên tâm đi, nó là con chúng ta, nó sẽ tự biết nên làm thế nào mới thích hợp nhất. Chuyện bốn năm qua nó đã làm thành thực rất nhiều."

Chỉ là anh phải trả một cái giá rất đắt. Tổng Uyên dựa đầu vào vai Sở Giang, thật là cái giá quá đắt, bà đau lòng cho con trai, cái gì cũng tốt nhưng tình cảm lại biến đổi quá bất ngờ.

Sở Luật dừng xe, đi nhanh đến hướng bệnh viện, xem đồng hồ, hôm nay hẹn gặp bác sĩ thời điểm lần trước hiến tủy. Bác sĩ nói thân thể anh dường như có chút dị thường, dặn dò anh tốt nhất nên làm lại kiểm tra toàn diện một lần, bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, thế nên anh lại quên mất chuyện này.

Anh ngồi trong phòng kiểm tra, hôm nay kết quả đã có, anh cũng không có cảm giác chính mình có gì không thích hợp, thân thể anh rất tốt cũng cực ít khi mắc bệnh.

"Sở tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một vấn đề hay không?" Bác sĩ lật xem ca bệnh, ngừng đầu hỏi Sở Luật ngồi phía đối diện, mà ẩn đường anh nhẹ nhàng nhướng lên, dường như là có chuyện gì đã bối rối anh một thời gian rất lâu.

"Anh hỏi đi." Sở Luật nhàn nhạt lên tiếng, chân trái vát tùy ý lên chân phải, môi dùng sức nhấc lên, mà biểu cảm trên mặt lúc này của anh lộ ra một tầng sóng nguội chỉ vị ra tới.

"Sở tiên sinh, mấy năm gần đây vẫn luôn dùng loại dược vật đặc biệt gì?" Nói như là hoàn tâm tình linh tính.

Sở Luật lắc đầu: "Không có, tôi rất ít mắc bệnh, không có việc gì ai lại đi uống thuốc." Thân thể anh từ bé đã rất tốt, đến bệnh viện cũng cực ít, ăn thảo dược cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Không đúng, Sở tiên sinh, anh nhất định có dùng, chúng tôi điều tra ra anh vẫn luôn dùng một loại dược vật có thể làm giảm sức ép." Bác sĩ cảm thấy phán đoán mình không sai.

"Nếu, chúng ta tra không có sai nói, người phục loại này dược thời gian, đã là không sai biệt lắm bốn năm thời gian, loại này dược là có giảm bớt áp lực tác dụng, đó là, lại cũng là có nhất định tác dụng phụ."

Bác sĩ nói một chút cũng không giống như đang đùa giỡn, mà anh vốn dĩ không phải đùa vui, loại chuyện này ai dám lấy ra nói giỡn.

"Đó là loại tác dụng phụ gì?" Sở Luật khì khăn tay mình, tự nhiên bên người anh sinh cảm giác đáng sợ, thế nhưng anh bất tri bất giác trên người lại có hạ dược, cho anh hạ dược, hơn nữa lạn còn bốn năm, tuy rằng giải áp, nhưng như này là bị tính kế anh thực sự chán ghét.

Bác sĩ đứng lên, thật sự là không biết chuyện này, không biết làm thế nào nói cho anh.

"Nói đi" Sở Luật buông chân, Sở Luật không hồ là Sở Luật, nếu đổi thành người khác chỉ sợ là đã nhảy dựng lên, mà anh hiện tại vẫn có thể ngồi ở chỗ nàu nhàn nhạt nói một câu, nói đi.

"Sở tiên sinh, xin anh hiện tại nhất định phải bình tĩnh." Mà vị bác sĩ vừa thấy bộ dáng của Sở Luật, sừng sốt một chút, cảm giác chính mình nói một câu vô nghĩa, vị Sở tiên sinh này hiện tại thoát nhìn như là bộ dáng không đủ bình tĩnh sao?

Khuôn mặt vốn dĩ đã lãnh đạm muốn mạng người khác, hiện tại trên mặt càng không có biểu tình làm cho người khác có cảm giác đáng sợ.

Sở Luật cười lạnh một tiếng, anh có thể yên tâm, Sở Luật anh tiếp thu năng lực sẽ không kém như vậy, nếu không anh đã không phải là Sở Luật.

"Là như thế này Sở tiên sinh, loại dược này có một loại thành phần, nếu là phụ nữ uống, thời gian dài, sẽ có thời kì hành kinh hỗn loạn, rồi sau đó không dụng"

"Vậy nếu đàn ông uống?" Đôi mắt đen của Sở Luật lúc này không có một chút ánh sáng, mơ hồ gian, anh có một loại cảm giác tin tức này anh không thích, thậm chí là sẽ hủy hoại anh.

"Nếu là đàn ông..." Giọng nói bác sĩ hơi khốn đốn một hồi, ở đôi mắt anh thẳng tắp nhìn đôi mắt của Sở Luật không khỏi có chút co rúm lại, lúc này mới tiếp tục mở miệng nói: "Loại dược này thời gian ăn đã quá lâu rồi, sẽ làm người đàn ông cái kia tồn tại suất roi chậm lại, Sở tiên sinh, anh nói rõ ràng cho tôi thế nào? Anh ăn thời gian quá dài cho nên hiện tại anh..."

"Anh nói là tôi mất đi khả năng ham muốn?". Sở Luật bỗng nhiên đứng lên, rốt cuộc cũng không có phương pháp duy trì sự bình tĩnh vừa rồi, tính là người lãnh khốc như Sở Luật mà gặp loại chuyện như vậy cũng không có khả năng bình tĩnh.

Tin tưởng không ai có thể làm được.

Mất đi khả năng ham muốn, đây không phải việc nhỏ mà đây là đoạn tuyệt từ tôn.

Bà Lý thất eo đi đến nhà trẻ, xuyên qua hoa hòe lộng lẫy, đem mình giống như cô gái mười tám tuổi, mấy năm nay, đem mình giống như cô gái nhỏ mười tám tuổi, bà cũng đầu tư không ít tiền trên mặt, bảo dưỡng khuôn mặt thực tốt, xác thật là so với tuổi thật thoát nhìn trông trẻ hơn nhiều, bất quá bà neho mất nếp nhăn trên khóe mắt vẫn cứ rõ một đường, kể cả khi trang điểm cũng không có khả năng mười tám nhưng chính là tự mình an ủi thôi.

Bà không thích tới nơi này, bất quá vì là để cho người khác xem, bà muốn người khác biết bà là người có một tình yêu nhân sĩ*, cho nên định kì sẽ đến đây nhìn xem những bạn nhỏ đáng yêu.

**nhân sĩ: người trí thức có danh vọng, có tư tưởng tiến bộ.*

Mà hôm nay bà đã hẹn con gái, còn có bà thông gia đi mua đồ cho cháu ngoại còn chưa sinh, chỉ cần tượng tượng đến đây bà liền một chút tâm tình cũng không có, hơn nữa Sở Luật vẫn cứ kiên trì chuyển nhượng nửa tài sản cho người phụ nữ kia, bà hiện giờ vẫn ôm một bụng tức chưa có chỗ phát tiết đây.

Bà dừng lại, nhìn đứa trẻ đang ngồi trên ghế xếp gấp giấy, là đứa bé kia, sắc mặt bà trầm một chút, lại là đứa trẻ đáng ghét kia, thật sự không biết ai sinh ra một tí đáng yêu cũng không có.

"Tiểu Vũ Điểm thật ngoan, làm máy bay nhỏ thật đẹp mắt." Cô giáo cầm lấy chiếc máy bay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, nhìn lại những đứa trẻ khác cũng không thấy gấp được chiếc nào, chỉ có trước mặt đứa trẻ này có một chiếc.

Cô bé dường như thực thông minh.

Tiểu Vũ Điểm cười ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ đáng yêu, trong sáng, ngay cả mái tóc ngắn ngắn giờ tóc hiện càng đen, thật là một tiểu gia hỏa xinh đẹp, cô giáo xoa nhẹ đầu tóc Tiểu Vũ Điểm, thật là càng nhìn càng thích.Đứa nhỏ này thật đúng là thực ngoan, không làm cho bọn họ quá hao tổn tâm sức.

"Cái gì ngoan, rõ ràng chính là ngu ngốc." Một âm thanh trào phúng vang lên, tay cô giáo đặt trên đầu Tiểu Vũ Điểm thu về, quay đầu, thấy được một thân Lý phu nhân cao quý, cô vội vàng đứng lên: "Thực xin lỗi, Lý phu nhân, tôi không nhìn đến ngài."

Bà Lý nâng cằm, khẽ hừ một tiếng, sau đó đi vào cầm chiếc máy bay nhỏ được gấp tốt lên, chỉ là bà vừa mới cầm lại bị một đôi tay nhỏ giữ chặt.

Tiểu Vũ Điểm mở đôi mắt to, tay nhỏ gắt gao nắm chặt máy bay, đó vì bé không thích cho người khác động vào

Tiểu Vũ Điểm mở to một đôi mắt, tay nhỏ gắt gao bắt lấy giấy phi cơ, đó là nàng, không cho người khác động.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 512: Bắt nạt một đứa trẻ

Khoé môi bà Lý giương lên, ngón tay dùng sức, máy bay giấy nhỏ từ giữa tách ra, hoàn toàn thay đổi, Tiểu Vũ Điểm nhìn nữa chiếc máy bay trong tay, đột nhiên đôi mắt đỏ lên, nước mắt không ngừng trong mắt đảo quanh.

Cô giáo vừa định muốn ngăn cản mà bà Lý đã đem nửa chiếc máy bay chộp trong tay sau đó bóp nhẹ: "Cô có thể để cho nó gấp ra một cái mới, dù sao giấy nhiều như vậy, nó không phải là thực thông minh sao?"

Bà cười lạnh một tiếng, có thông minh bao nhiêu cũng không có khả năng thông minh bằng cháu ngoại tương lai của bà, cháu ngoại bà về sau có thể là người thừa kế Sở gia, cùng với đứa trẻ đề tiện này không thể so sánh bằng.

Bà đột nhiên cúi xuống, không khỏi nhấc Tiểu Vũ Điểm từ mặt đất lên, mà Tiểu Vũ Điểm chỉ không ngừng giãy giụa, không muốn bà ôm. Chân nhỏ nhỏ của bé không ngừng đá loạn.

"Đứa nhỏ này tôi ôm đi ra ngoài nhìn xem." Bà căn bản không để ý tới sắc mặt cô giáo, trực tiếp ôm đứa nhỏ không ngừng vặn vèo trong lòng đi ra ngoài.

Khi ra đến ngoài chỗ không người bà mới buông đứa trẻ trong lòng ngực xuống, tay giữ chặt bà vai bé, bà không biết mình vì cái gì, liền thấy đứa trẻ này là không vừa mắt, dù sao chính là trời sinh không thích.

Đứa nhỏ này lớn lên khuôn mặt thực đáng yêu, nhưng bà vẫn là cực kì chán ghét, chán ghét muốn mệnh.

"Con tên gì?" Bà cong cao eo, cổ ý hỏi, ngón tay đặt trên khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm dừng quá mặt, khuôn mặt cực kì đẹp, nhưng cái miệng nhỏ gắt gao quật cường ním chặt, một câu cũng không muốn nói với bà Lý.

"Con năm nay bao nhiêu tuổi?" Mặt bà Lý ý cười lạnh băng, bà đường đường là mẹ vợ Sở Luật tổng tài tập đoàn Sở thị còn không đối phó với một bé

gái, như vậy truyền ra ngoài còn không phải làm người chề giễu sao.

Đứa nhỏ này, quả nhiên, chán ghét.

"Tôi biết con không thích tôi, tôi cũng không thích con." Tay bà đặt trên khuôn mặt Tiểu Vũ Diễm, làn da tốt như vậy, quả nhiên là đứa trẻ nhỏ, dường như có thể véo ra nước.

Bà dùng sức bấm ngón tay một chút, khuôn mặt nhỏ đau xót, đôi mắt Tiểu Vũ Diễm càng đỏ, lập tức khóc lớn tiếng, mặt bé đau quá đau quá.

"Thật là ảm ỉ!" Bà buông lỏng tay trên bà vai, sau đó dùng sức đẩy, đứa trẻ nhỏ sao có thể chịu được bà dùng sức lớn như vậy, lập tức bị bà đẩy ngã trên mặt đất. Khuôn mặt nhỏ dường như bị bà véo sưng lên.

"Mẹ, ba ba..." Tiểu Vũ Diễm không ngừng xoa hai mắt, ngồi dưới đất khóc lóc, bé phải về nhà, bé đau quá.

"Bà thông gia, bà đang làm cái gì?" Một âm thanh đột nhiên vang lên, làm cho bà Lý đang đắc ý sững sốt, bà ấy như thế nào lại đến đây.

Bà bây giờ mới nhìn đến người phụ nữ đi tới, Tống Uyển hiển nhiên cũng là thông gia của bà.

"A là bà à, sao bà cũng đến nơi này?"

Tống Uyển nhấp nhanh môi: "Bà quên mất sao, là bà để cho tôi tới nơi này." Giọng nói bà hơi lộ ra một ít chỉ trích, bà biết Bà Lý không có mặt ngoài hoà khí như vậy, chỉ là bà cần thiết khi đi bắt nạt một đứa trẻ sao? Vậy đứa trẻ nhỏ này đắc tội với bà ấy chỗ nào, sao lại có thể đắc tội với bà.

Đứa trẻ đáng thương khóc nhiều, làm người ta nghe cũng thấy đau lòng.

"Ngoan, không khóc." Bà vội vàng nâng đứa trẻ nhỏ trên mặt đất lên, thật là đứa trẻ ngoan, bà đem Tiểu Vũ Diễm ôm trong ngực, làm bà Lý thẳng trừng mắt, cái đứa trẻ không nghe lời này thế nhưng Tống Uyển lại ôm, bà chính là chết cũng không muốn bà động một chút, bà Lý hiện tại lại ôm một bụng tức, bất quá hiện tại có Tống Uyển ở đây, bà hiển nhiên là không có khả năng động thủ làm chút gì.

Bà là mẹ vợ của Sở Luật, thông gia Tống Uyển chính là mẹ Sở Luật, ai lớn hơn ai kẻ ngốc cũng biết.

Tống Uyển có tâm vô vô đứa bé trong lòng, đôi mắt thủy linh vô cùng hồng cứ như vậy vẫn không nhúc nhích mở to.

"Tốt, trắng trẻo." Tống Uyển cười nói, bất quá bà lại vừa thấy khuôn mặt đứa nhỏ trong trẻo này sừng sốt một chút, tuy rằng đứa trẻ trong lòng khóc giống như con chó con, nhưng khuôn mặt nhỏ này bà liếc cái liền nhận ra.

"Tiểu Vũ Diễm, con là Tiểu Vũ Diễm?". Tống Uyển đặt ngón tay hơn một nửa khuôn mặt nhỏ hồng của Tiểu Vũ Diễm, trên mặt còn nhìn rõ ràng dấu tay, rõ ràng bị người ta véo mạnh.

Tiểu Vũ Diễm cũng nhận ra bà xinh đẹp, bà cùng chú kia ở cạnh nhau, chú ấy tốt, cho nên bà cũng thật tốt.

"Nói cho bà, có đau hay không?" Tống Uyển có lòng vô về khuôn mặt nhỏ mềm mại của bé, vừa thấy ánh mắt uy khuất nà liền cực đau lòng.

"Bà, Tiểu Vũ Diễm không đau." Âm thanh mềm mại đang yêu làm Tống Uyển ôm càng chặt đứa nhỏ hiểu chuyện này, bà liếc mắt trách cứ Lý phu nhân: "Bà thông gia, trẻ con còn nhỏ, nếu có gì sai cũng không thể đối với nó như vậy, nó cũng chỉ là đứa trẻ thì có thể biết cái gì".

Âm thanh Tống Uyển nghiêm khắc, Lý phu nhân nghe mà mặt lúc đỏ lúc xanh, hai bà tuổi đều là tương đương, lần đầu tiên bà bị Tống Uyển chỉ trích, hiển nhiên cảm giác mình không còn mặt mũi.

"Không phải," Lý mẫu vội vàng lắc đầu, chính mình giải thích: "Bà thông gia là bà nhìn nhầm rồi, tôi chỉ là muốn đi đỡ đứa bé kia, bất quá không tới kịp". Trán bà có chút mồ hôi lạnh, đương nhiên sắc mặt càng thêm trắng, đều do đứa trẻ đáng chết kia làm hại bà mất mặt như vậy.

Tống Uyển không nói chỉ nhẹ nhàng vô về khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Diễm. Vừa rồi bà Lý làm những gì bà đều nhìn thấy tất cả, như thế nào hiện tại còn không dám thừa nhận sao?

Hơn nửa ngày sau bà Lý mới gian nan mở miệng: "Bà thông gia, Mạn Ni có lẽ đã chờ chúng ta ở ngoài, chúng ta hẳn phải đi xem cháu mình mới đúng, đứa nhỏ này dù sao cũng là con người khác. Chúng ta ở chỗ này gây người mất rất nhiều thời gian."

Bà nhưng không ngốc tại nơi này, như vậy càng làm bà cảm giác mình càng thêm mất mặt, cũng cảm giác không khí cực kì áp lực.

Thêm nữa con nhà người ta sao có thể so với con nhà mình đâu.

Đến đây Tống Uyển mới thả đứa bé trong lòng xuống, xoa nhẹ đầu Tiểu Vũ Diễm: "Tiểu Vũ Diễm, bà phải đi, nếu có cơ hội bà sẽ đến xem Tiểu Vũ Diễm."

Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng gật đầu một cái, hít hít mũi nhỏ nhỏ, đôi mắt to càng thêm đỏ.

Tống Uyển thật sự cảm thấy đôi mắt hồng của đứa nhỏ này làm bà quá đau lòng, bà vội vàng đứng lên đi theo Lý phu nhân ra ngoài.

"Bà hèn gặp lại ả." Tiểu Vũ Diễm dơ tay nhỏ lên mà bước chân Tống Uyển hơi ngừng một thời điểm, bà quay đầu lại nhìn đôi mắt hồng của tiểu gia hoả, còn thỉnh thoảng truyền đến một trận âm thanh khịt khịt nho nhỏ, đều là đang nói cho bà đứa trẻ kia đang khóc.

Kì thật đứa trẻ kia cũng chỉ là một bé con ba tuổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 513: Loại thuốc bốn năm trước

"Chúng ta đi thôi." Bước chân Tống Uyển càng thêm nhanh mà Tiểu Vũ Diễm buông tay nhỏ xuống, xoay người đi vào, thân hình nho nhỏ cô đơn.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm đau đau..." Tay nhỏ đặt trên mặt, miệng gọi vài tiếng, vẫn là đau, bé muốn gọi mẹ, nhưng hiện tại mẹ không có ở đây bé cũng chỉ có thể ủy khuất bẹp miệng nhỏ lên.

"Bà thông gia, kia cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, nếu bà thật sự có chuyện gì làm bà không nổi hứng, cũng hy vọng bà không cần cùng đứa nhỏ so đo." Đúng vậy, bé là con người khác, được người ta nâng niu trong lòng bàn tay. Tống Uyển ngồi trong xe, sắc mặt trầm tĩnh khác thường, bà không phải không đi so đo mà là không muốn đi so đo, bà thực dễ nói chuyện nhưng cái kia bà muốn tính xem như là người nhà đi.

"Đứa trẻ nào cũng có cha mẹ, nếu bà bắt nạt một đứa bé gái, bà có đau lòng không?" Tống Uyển hỏi lại bà Lý, bọn họ đều đã làm mẹ, cũng sắp làm bà, nếu cháu bọn họ lớn một ít thì cũng lớn như đứa bé kia, nếu cháu mình khóc thành như vậy, bọn họ còn đau lòng muốn chết.

Suy bụng ta ra bụng người, cha mẹ của đứa nhỏ kia cũng vậy thôi.

"Tôi biết rồi, về sau sẽ không." Bà Lý cẩn thận bồi khuôn mặt tươi cười, nhưng đôi tay trên đùi dùng sức nắm chặt, đây là lần đầu tiên Tống Uyển nói như thế với bà, không lưu lại cho bà một chút mặt mũi.

Vì một đứa trẻ xa lạ, có cần thiết không. Phải biết rằng hiện tại cháu bà đang ở trọng bụng con gái bà, đó mới là bảo bối của bọn họ.

Bà không để bụng nhìn ra phía ngoài, cháu ngoại bà mới là quan trọng, cái khác đều không phải, hơn nữa đứa bé kia Tống Uyển càng thích thì bà liền càng ghét.

Hừ, nếu thích như vậy, về sau bà không cần ôm cháu ngoại, chăm sóc cháu nhà mình đi.

Lý phu nhân cực kì không phục nghĩ.

Tống Uyển đối với Lý phu nhân mặt không để bụng, chỉ có thể lắc đầu thờ dài, may mắn bà không phải người mẹ như vậy của Mạn Ni, nếu không bà thật sự cảm giác Sở gia bọn họ người khác chọc cũng không thể chọc vào.

Xe dừng lại, bọn họ tới một cửa hàng dực anh rất xa hoa, đứa bé của Sở gì chưa sinh ra nhưng cũng đã quyết định thân phận cháu đích tôn, nó định sẵn sẽ được cả hai nhà nâng niu bảo bối trong lòng bàn tay, cũng định sẵn làm đứa trẻ người khác hâm mộ.

Chỉ cần nó họ Sở, mặc kệ là con trai hay con gái, đều là người thừa kế duy nhất Sở gia, sở hữu toàn bộ tài sản Sở gia về sau.

Lý Mạn Ni đến đây, cười, hôm nay bọn họ tập trung tại đây, bởi vì bảo bối mới được một tháng, chi nên không biết là trai hay gái, dù sao cái gì đều sẽ mua hai loại.

Tống Uyển đi phía sau mẹ con Lý Mạn Ni, bà nói không biết, cũng không bình luận, bà Lý chỉ cái gì thì lấy cái đấy, ngay cả bình sữa cũng mua một đồng, một đứa bé có thể dùng hết những cái đó sao?

Con trai nhà bà thực sẽ kiếm tiền nhưng bà cũng không làm khoa trương như vậy, cung cấp là chuyện đương nhiên, nhưng nào có ai cung cấp cho mẹ vợ tiền, thêm nữa Lý gia không phải không có con trai, chỉ có một Lý Mạn Ni là con gái.

Bất quá, bà không có cách nào nhận làm mẹ Lý Mạn Ni.

Mà lúc này ở trong bệnh viện, Sở Luật đã ngồi đây hai giờ đồng hồ, anh không tin lại làm một lần kiểm tra toàn diện, hiện tại kết quả bác sĩ vẫn nói một câu như vậy.

"Anh xác định, tôi không có cách nào sinh đẻ được?" Anh lại hỏi lại một lần, thân thể cao lớn thể hiện cực kì áp bách, làm bác sĩ cảm giác hô hấp chính mình dường như dừng một chút, sau đó anh gạt đầu một cái.

"Đây là báo cáo kiểm tra, chúng tôi xác thật là ở trong cơ thể Sở tiên sinh phát hiện khoảng số lượng loại dược vật này, nếu nói Sở tiên sinh không tin,

như vậy bất luận một bệnh viện nào cũng đều ra kết quả chẩn đoán tương đồng như vậy."

Bác sĩ vừa nói vừa đem báo cáo kiểm tra đặt trong tay Sở Luật, kì thật bọn họ mới đầu cũng không mấy tin được, bởi vì bên ngoài truyền ra Sở phụ nhân đã mang thai,

cái này thương nghị đại cũng không phải là bình thường thương nghị đại, cho nên tin này mới truyền đi nhanh như vậy, chỉ là chuyện này thật không có khả năng, lấy cơ thể của Sở Luật không có khả năng làm phụ nữ thụ thai.

"Anh nói là tình huống của tôi bắt đầu từ đâu?" Sở Luật nắm chặt bản kiểm tra báo cáo, nhìn xuống xúc động muốn xé nát, anh tin tưởng, anh như nào có thể không tin, không có ai sẽ nói đùa vui như vậy, đặc biệt anh là Sở Luật, hơn nữa giấy trắng mực đen viết rõ ràng.

"Dùng năm thứ nhất đã đúng rồi." Bác sĩ thành thật trả lời, nói cách khác, kì thật ba năm trước đây, Sở Luật đã không có năng lực làm đối phương thụ thai.

"Được, tôi đã biết." Sở Luật nhắm hai mắt, che dấu mạch máu trong mắt, quả nhiên là báo ứng, bốn năm trước làm Hạ Nhược Tâm mất khả năng mang thai, làm cả đời cô mất đi khả năng làm mẹ, bốn năm sau, lại có người hạ được với anh, lúc này đây đổi thành anh cũng mất đi năng lực thụ tinh, quả nhiên là báo ứng, chân chính báo ứng.

"Tôi muốn biết có cơ hội chữa khỏi hay không?" Giọng nói cực lạnh, đôi tay nắm chặt khăn trướng.

Nửa ngày sau bác sĩ mới lắc đầu: "Thực xin lỗi, Sở tiên sinh, nếu uống thuốc trong vòng một năm, có lẽ là có thể, nhưng mà Sở tiên sinh dùng loại này trong thời gian quá dài, muốn chữa khỏi khả năng cơ bản là rất ít. Sở tiên sinh không cần lo lắng, đó loại được này đối với hệ thống sinh dục tổn thương rất lớn nhưng đối với thân thể anh không có ảnh hưởng lớn, sinh lí của anh rất bình thường, chỉ là không thể làm cho phụ nữ thụ thai."

Sở Luật roi khoé môi xuống, lấy trong ngực danh thiếp, để lại số điện thoại, sau đó đặt danh thiếp trước mặt bác sĩ: "Ngày mai gọi số điện thoại này, cho anh, tôi không phải ít hơn anh một phân, nhưng tôi không hu vọng chuyện này bị người thứ ba biết, anh rõ không?"

Bác sĩ vội vàng gật đầu đáp ứng, anh đương nhiên là không dám nói, Sở Luật người này chính là trời mắt vô tình, chỉ cần đắc tội với anh, anh sẽ đem người đó ăn một mảnh xương cốt cũng sẽ không dư lại một mảnh.

Cho nên anh không có lá gan như vậy, mang cái này thọc mạch ra ngoài.

Tay Sở Luật ấn danh thiếp phía trên, sau đó bước đi ra ngoài, người đàn ông thân thể cao lớn, thần thể thảnh thơi truyền đến một trận run rẩy, bên ngoài có lạnh hay không anh thật sự không biết bởi vì tâm anh đã lạnh.

Anh ngồi trên xe, tay để trên mặt, dùng sức hít không khí lại hơi thở.

Nếu không anh thật sự không biết chính mình có phải hít thở không thông mà chết đi.

Sắc mặt anh rách nát u ám, thậm chí trong mắt chỉ xuất hiện cảm xúc tàn nhẫn bốn năm, xe mở ra, sau đó như phi hướng ra ngoài.

Bên trong phòng khách Sở gia.

Đỗ Tĩnh Đường ném toàn bộ đồ cảm bên trong tay lên ghế sofa, sau đó ngồi một bên dùng sức hít thở không khí, thật là một chết anh, anh lại trở thành khuôn vác công miễn phí, anh không có khả năng vận chuyển đồ cho các lão nhân gia.

Cũng không có khả năng làm một thai phụ đi thôi, cho nên anh đến, anh còn ở đây vì cô kêu anh có chuyện gì đâu, sau cùng chỉ là anh dọn đồ vật, mà anh cũng thật nghe lời đem mấy thứ này xách vào, hiện tại vai của anh còn đau đây.

Không có đem anh một chết là mạng cao lắm rồi.

Tổng Uyển lấy bên trong một bộ đồ trẻ con, bởi vì lần trước đi mua vài thứ, đứa trẻ không có cho nên bà sợ mình nhìn đến khổ sở, cho nên đã sớm ném, mấy thứ này hiện tại đều là mua một lần nữa.

"Tĩnh Đường, cháu thấy cái này đẹp không?" Bà hỏi Đỗ Tĩnh Đường đang bắt lực ngồi trên sofa, Đỗ Tĩnh Đường vội vàng gật đầu một cái:

"Đẹp." Cái gì nhìn cũng đẹp, giờ anh mệt gần chết, nếu nói khó coi thì chính là mệt đã chết.

"Vậy cháu tới đây thử cho cô xem nào."

Tổng Uyển cúi đầu nhìn quần áo trẻ con trong tay căn bản cũng không biết chính mình nói gì mà khoé miệng Đỗ Tĩnh Đường không khỏi xuống dưới run rẩy vài cái.

Quần áo kia anh có thể thử sao? Anh có thể xuyên qua mới là lạ. Cô của anh hiện tại đã hưng phấn đến không biết đông tây nam bắc.

Lý Mạn Ni cũng thảnh thơi lấy ra một cái lại một cái quần áo trẻ em, quanh trên mặt cũng thật có tính làm mẹ. Cô thảnh thơi vỗ về bụng nhỏ mình,

đây mới thật sự là cảm giác mang thai, thật là làm người khác cảm giác thực hạnh phúc, đặc biệt là đứa nhỏ này cô mong lâu như vậy.

Bọn họ còn đang ở bên trong nói nói cười cười, mà ngay lúc này cửa bị người dùng lực đẩy ra, hai mắt lan rộng tanh mùi máu đi đến, khi anh nhìn đến quần áo trẻ em rơi rụng đầy đất, khoé môi lại dương lên trào phúng vô cùng.

Tốt, thật tốt, tiền của Sở gia anh đi cấp cho một đứa con hoang mua đồ vật, bọn họ thật sự có thể làm được, anh còn thật sự đánh giá cao Lý Mạn Ni. Không thể tưởng tượng được, thật sự không thể tưởng tượng được, nguồn gốc cuối cùng phản bội anh lớn sâu nhất người thế mà lại là cô.

Anh sớm đã không có khả năng làm cô mang thai, anh như vậy thật sự muốn biết trong bụng cô hiện tại từ nơi nào tới, mà từ trước kia một cái kia nơi nào tới.

"Luật, anh nhìn xem cái này đẹp không?" Hiển nhiên Lý Mạn Ni không biết Sở Luật đã xảy ra chuyện gì còn mình đang đắm chìm bên trong hạnh phúc: "Em nghĩ bảo bảo chúng ta sinh ra, mặc vào nhất định rất đáng yêu."

Sở Luật nhẹ kéo một chút cánh môi, đôi mắt đen cùng cực xé rách như hận, nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì, anh xoay người, anh không muốn khẳng định mình là đúng, anh thực sự không cam đoan chính mình có thể bỏ chết người phụ nữ này hay không.

"Anh, anh làm sao vậy?" Đỗ Tĩnh Đường đột nhiên thò khuôn mặt ra, sắc mặt khó coi như vậy, giống như tờ giấy, vừa nói anh còn động tay động chân sờ xuống trước mặt Sở Luật xác định xem có phải hay không, kết quả tay vừa mới dơ lên, giống như có một đường sấm sét bổ vào thân anh, anh vội vàng thu móng vuốt, a, xin lỗi, anh quên mất, có người năng động lại có người không thể động đến.

Anh kéo cổ, chuẩn bị nghênh đón một đồng chửi ầm lên của Sở Luật kia, kết quả không có, cái gì cũng không có. Mặt Sở Luật vẫn trắng bệch, không đúng, là một khuôn mặt lạnh, ngồi ở kia như người gỗ.

Sẽ không thật là bị bệnh chứ, Đỗ Tĩnh Đường cũng nóng nảy, anh có khi nào gặp qua Sở Luật như vậy, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, anh cùng anh họ anh giống như siêu nhân tồn tại, cho dù gặp lại khó khăn to lớn đến đâu anh đều sẽ can đảm cố nhịn cho qua, thời điểm vào đại học, vừa học vừa làm, bọn họ ở nước ngoài tầy quá mồm, đương cái đưa cơm hộp, cũng không có thấy anh biểu lộ ra như vậy, như vậy là biểu tình tuyệt vọng.

Đột nhiên đầu óc anh căng thẳng, sẽ không thật là được cái bệnh nan y gì đi, nếu thật như vậy phải làm sao bây giờ, cô anh chỉ có anh họ là con trai, nhà bọn họ vốn dĩ được chống đỡ phía sau, anh còn trông cậy vào anh họ về sau sinh nhiều đứa bé, trong nhà có anh nối dõi, nếu anh họ cứ như vậy chết trẻ, vậy anh phải làm sao bây giờ, Sở gia phải làm sao bây giờ, cô và chú phải làm sao bây giờ, còn có anh phải làm sao bây giờ.

Không cần, anh ở trong lòng kêu rên một tiếng, mặt lập tức như băng pha màu.

Lúc này một bàn tay đặt trên vai anh, Đỗ Tĩnh Đường bỗng nhiên rung mình, khi lấy lại tinh thần thấy Sở Luật nhàn nhạt nhìn chăm chăm anh, đôi mắt đen bên trong kia, ẩn quá nhiều cảm xúc, có chút không hợp ý nhau, muốn nào như thế nào, muốn nói như thế nào đây.

Làm chưa xót lòng người.

"Anh..." Anh gọi một tiếng.

Sở Luật kéo khoé môi, chụp bờ vai của anh: "Đừng suy nghĩ miên man, anh không có việc gì."

Nhưng là Đỗ Tĩnh Đường vẫn tin tưởng trực giác chính mình, trực giác nói cho anh nhất định có việc, vẫn là đã xảy ra đại sự.

Sở Luật mở lịch trình trong tay, hôm nay công việc vẫn như cũ, giống nhau, không xuất hiện vấn đề gì, nhưng người nhạy cảm đều phát hiện, anh dường như thay đổi, có chút âm trầm, có chút trầm tĩnh, ngay cả thời điểm mở cuộc họp cũng ít nói.

Xem xét cũng không có gì, một người phụ nữ một tháng luôn có mấy ngày không thoải mái như vậy, một người đàn ông chỉ sợ cũng có giống nhau đi. Không có khả năng 365 ngày mỗi ngày đều có tâm tình tốt.

"Em hoảng làm anh hoa mắt." Đông Phương Kính ném báo thị trong tay xuống, duỗi chân dài ra, tay cũng đặt sau đầu gối lên: "Như thế nào, có việc?"

Đỗ Tĩnh Đường đặt mông ngồi bên người anh, nhìn thẳng chăm chăm mặt Đông Phương Kính, sau đó mặt lòi kéo, miệng một bẹp.

"Em có cảm giác anh họ gần đây rất lạ."

"Sở Luật?" Đông Phương Kính đề cập đến tên này, rồi sự chú ý, ném báo trong tay, đặt tay trên vai Đỗ Tĩnh Đường: "Yên tâm đi nếu người đó dễ dàng bị ảnh hưởng xung quanh thì không phải là Sở Luật". Hần tính tình quá cường ngạnh, rốt cuộc buồn đến đâu nhận định khó thay đổi, ở buôn bán làm ăn có lẽ mọi việc đều thuận lợi, bất quá dưới đạo lý đối nhân xử thế, thường quá mức tính khôn với tính kẻ, tính kẻ nhiều sợ là đem chính mình tính kẻ vào đi

Đỗ Tĩnh Đường đối với phân tích của Đông Phương Kính không ngừng gật đầu: "Chính là như vậy, kì thật là em vẫn đơn giản một ít." Anh chỉ mặt chính mình, không hề lệ mà khen mình.

"Ha" Đông Phương Kính cười, hôn một cái yêu lên mặt: "Là đơn giản."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 514: Không thể nhìn thấy

"Bằng không anh cũng không có cửa đâu!" Đỗ Tĩnh Đường tròn mắt trắng.

Đồng Phương Kính không ý kiến, anh như rồng mây, lại cảm báo chí một bên lên, coi như Đỗ Tĩnh Đường làm phiền mình đi, không có việc gì tìm việc người thì tự mình giải quyết.

Đương nhiên cũng giống Sở Luật, mặc kệ anh có xảy ra chuyện hay không, sợ là người ta cũng không thể giúp đỡ, nếu không sẽ không làm Đỗ Tĩnh Đường hoài nghi, mà là mọi chuyện thực chất không phải như vậy, chỉ là, Đồng Phương Kính vươn tay trái, căng căng cảm mình.

Anh xác thật là có chút suy tư, rốt cuộc người đàn ông kia làm sao vậy, chẳng lẽ thật sự gặp khó khăn có thể giải quyết sự việc.

Bất quá dương như Đỗ Tĩnh Đường nghĩ quá nhiều, mấy ngày nay không có thời gian, Sở Luật dường như khôi phục lại, vài nét bút làm ăn lần lượt nổi thành, một cái cũng đủ bọn họ ăn mấy năm, kết quả lúc này đây cũng mấy cái, Đỗ Tĩnh Đường bẻ ngón tay, năm nay anh cũng có thể kiếm chút tiền, ha, giống như số lượng không còn ít đâu.

"Phó tổng, đây là tài liệu gần đây nhất, mời anh xem qua." Thư kí đi vào đem tài liệu đặt trên bàn.

"Cảm ơn, tôi đi toilet là được rồi." Đỗ Tĩnh Đường cười ôn hoà, nụ cười tươi đẹp nam tính như thế, khiến người cảm thấy ấm áp như được thấy mùa xuân ấm áp ghé lại nơi đây, vạn vật sinh sôi. Thư kí đỏ mặt đi ra ngoài, Đỗ Tĩnh Đường sờ soạng khuôn mặt, hầy, khuôn mặt của anh, đều do mẹ anh sinh anh tốt quá mà, thật sự là tạo nghiệt nha, chỉ là nụ cười đẹp gây họa này anh còn không "thăng".

Anh xúc tình thần, chỉ là vừa động, anh che lại bụng, tiểu cục hoa aaaa.

Hắn đánh lên tình thần, chỉ là này vừa động, hắn che lại chính mình thí thí, hắn tiểu cục hoa a.

Lấy tài liệu trên bàn, anh bắt đầu xem kĩ càng, tuy rằng công ty có điện thoại nhưng mà Sở Luật rất kì quái, không thể khác được, anh thích dùng văn bản, văn bản ngắn gọn, sẽ không bại lộ bất luận cái gì, cho nên đại bộ phận đưa đến cho anh văn kiện, tất cả đều là văn kiện bằng văn bản.

Đỗ Tĩnh Đường một bên lật xem kĩ càng, một bên chuyển động bút trong tay, kết quả khi lật qua một tờ, sắc mặt theo đó thay đổi.

Lại là bị Lý gia lấy đi mất, Đỗ Tĩnh Đường miết miệng một chút, trong lòng cực không thoải mái, giai đoạn trước bọn anh làm trâu làm ngựa, lo lắng có sức cật lực xếp đặt yên ổn cho bao nhiêu nhân lực, lại làm công nhân bỏ thêm ít nhiều ban, ăn ít nhiều bát cơm, mới lần đó hạng mục cảm đưa xuống dưới kết quả lại bị người của Lý gia đến lấy, bị bọn họ ở giữa dùng thủ đoạn, anh có chút đau lòng những cái đó vì hạng mục lần đó làm nhân viên bận rộn trong khoảng thời gian dài, tuy rằng nói vậy mỗi một lần anh họ đứng ra bồi thường, nhưng cứ như vậy giảm xuống, cũng không có biện pháp gì, người Lý gia khẩu vị càng lúc càng lớn rồi.

Nghĩ đến chị dâu cũng không có gì, ngoại trừ một chút đa nghi, các phương diện cũng qua loa có thể lấy ra tay, nhưng chính là nhà mẹ đẻ chị ấy, lại cứ như nào mà càng ngày càng tham lam, tròn mắt há mồm, anh mới nhớ tới đau dạ dày.

Ăn dạ dày đang co rút, anh cảm phần văn kiện được sửa sang lại hoàn hảo đến phòng Sở Luật.

Sau đó đem văn kiện trong tay đặt trên bàn. Anh cũng không nói gì thêm nhưng mặt đã bị kéo dài.

"Ai đắc tội với em?" Sở Luật ném bút trong tay xuống: "Cục hoa tàn."

"Có cần nói trắng ra như vậy không?" Đỗ Tĩnh Đường vỗ tay xem thường, miệng đề xuống, ngồi xuống sofa đường cục hoa* chính mình đi, anh chỉ chỉ chỉ văn kiện: "Cha vợ anh lại chặn cổ họng của chúng ta, bây giờ có chút hơi quá phận rồi, đây là công trình đã chuẩn bị nửa năm đó."

*Cục hoa: thuật ngữ: theo hủ là ass, theo sinh học là hậu môn... (khụ khụ.. thực ra ở trên cũng có rồi nhưng ta dịch hoa mĩ ở dưới lại lập nên ta giữ nguyên>)

Sở Luật lấy một chồng văn kiện, lật giờ đại khái.

Đỗ Tĩnh Đường biết tới nơi này Sở Luật, anh cũng sẽ cho qua đi, mà cái hạng mục này cũng chỉ được Lý gia có lợi, sợ là giá trị trên trăm triệu cứ như vậy như mức nước đổ đi.

"Khẩu vị đúng là lớn thật." Sở Luật nhàn nhạt nói, ngữ ý bên trong nghe không ra một chút cảm xúc.

Đỗ Tĩnh Đường nhún nhún vai: "Đây cũng không phải lần một lần hai, đã là thói quen, cũng không biết tiếp theo bọn họ lại nghĩ muốn hạng mục gì?"

Sở Luật buông văn kiện xuống, dựa lưng vào ghế, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, hồi lâu sau anh mới mở hai mắt, lúc này vệt ánh sáng bên ngoài chiếu

vào dừng ở giữa mắt đen của anh, hiện lên một ít âm trầm nhân nhậ, anh rũ mắt, đảo xung quanh, giống như chưa từng xuất hiện.

"Em đem hộp đồng chuẩn bị cho tốt."

Anh nhà nhẹ khoẻ môi, lời nói ra làm Đỗ Tình Đường không kịp suy nghĩ, hộp đồng gì, chuẩn bị gì. Mà anh còn chưa nghĩ cẩn thận, một vật thể đã bay lại đây, tay theo bản năng tiếp được, sợ lần này anh mà không tiếp được, vật thể đó sẽ mạnh mẽ đập trên mặt anh, nếu bị huy dung phá tướng, anh đã khóc không thể chết.

Kết quả là một chồng văn kiện trong lồng ngực anh lam đôi mắt bỗng nhiên trợn trắng.

Đây không phải....

Anh là là người chuẩn bị hộp đồng, hộp đồng? Đây có phải là phân công anh giao dịch làm ăn, Sở Luật không nghĩ buông tay?

"Đi thôi, anh nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút." Sở Luật vẫn như cũ nhấn hai mắt, âm thanh trầm thấp sâu thẳm, chi sắc làm như bỏ thêm một ít mệt mỏi rõ ràng.

"Được, tốt." Đỗ Tình Đường mặt mày hớn hở, lấy một bản hôn một cái, chỉ cần công ty bọn họ xuất chiêu, Lý gia đừng tính nhăm nhe, rõ ràng cho người khác làm chuyện áo cưới cũng không thể nhiều lần có thể chịu đựng, xem đi hiện tại anh họ thật tốt, thật sáng suốt.

Anh ôm hộp đồng đi nhanh ra ngoài, việc này một lúc là làm tốt, chỉ cần anh ra tay, việc này là chuyện đường hầm nước chảy thành sông, mà anh vẫn chur phát hiện ở trong văn phòng Sở Luật, khuôn mặt từ trước đến nay trầm tĩnh giờ lại ra một loại rồi rầm thông khổ.

Trên đời này chuyện có thể làm Sở Luật thông khổ, quá nhiều nhưn anh có thể chịu đựng, thế nên không ai phát hiện, rốt cuộc anh có đau hay không, trên người, trong lòng, tinh thần, thậm chí là linh hồn, như hiện tại ai có thể biết người đàn ông này rốt cuộc đang chịu đựng cái gì.

Anh mở hai mắt, đặt ngón tay trước mắt, khớp xương ngón tay rõ ràng, móng tay sạch sẽ gọn gàng, đôi tay này đã từng làm cái gì, ha ha, anh thế nhưng lại có thể cười được, chỉ là cười bên trong nhưng lại không ai biết, ở những nơi không ai biết kì thật trong lòng người đàn ông này đang khóc, khoẻ mắt anh ẩm ướt ẩm áp, nhưng cuối cùng vẫn đem khoẻ mắt ôn hoà cường bức trở về.

Anh đứng lên, mở một bên tủ sắt, lấy từ bên trong ra một chồng văn kiện, anh có thể làm khoá ở chỗ này tất nhiên là văn kiện bí mật bên trong công ty, hoặc cũng có thể nói là đồ vật cá nhân của anh.

Cái này chỉ sợ không nhìn thấy, anh nói một câu sâu kín, sau đó lấy tay che mặt, mơ hồ gian khổ, khoẻ mắt anh hiện lên trong suốt. Cửa sổ không biết ai mở ra lúc nào, từ bên ngoài thổi vào không khí mát mẻ, đột nhiên thổi tới một con gió, thổi lậtбет văn kiện trên bàn lên, rầm một tiếng, một tờ kiểm tra báo cáo được bệnh viện đánh dấu bị thổi bay.

Mặt trên vẫn còn chữ viết long phi long vũ.

Không thể sinh sản.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 515: Cướp hạng mục

Cái này với một người đàn ông mà nói là án tử hình, huống chi với Sở Luật là người đàn ông như vậy.

Anh buông bản báo cáo kiểm tra trong tay, khoẻ mắt khoẻ mắt khô khốc, chỉ là ngẫu nhiên mà gian khổ, anh như nếm tới một loại gọi là chua xót, càng ngày càng dày đặc.

Anh ăn quả đắng, chính mình gây ra quả đắng.

Không ít nói anh, mắng anh. Bọn họ nói, Sở Luật, anh nhất định sẽ gặp báo ứng.

Đúng vậy, giờ anh đã biết, báo ứng đã tới, mà báo ứng này do chính một tay anh tạo thành.

"Bộp" một tiếng, anh dùng sức đánh tay lên bàn, cái loại đau đón như gãy xương cốt này không thể làm tâm tình anh buổi sáng bình tĩnh được, yên tĩnh được một phần.

Đỗ Tình Đường cảm giác chân như có gió, anh lấy văn kiện về, bắt đầu xuống tay làm việc, trước kia kì thật cũng không có cảm

giác, bắt quá, nếu là từ trong tay người khác đoạt lấy, thật là có một loại cảm giác hưng phấn.

Lập tức anh giống như được tiêm máu gà, kì thật anh là người rất lười, thật đúng là hiếm thấy thời điểm anh liều mạng như vậy, chính mình gọi điện thoại, chính mình hẹn khách, chính mình giao dịch.

Ngày hôm sau, khoe miệng anh phá lệ giương lên, cười rộ, miệng lộ ra ngoác tận mang tai, ai cũng biết hôm nay tâm tình anh thực tốt, có thể ở ngoài miệng anh rút sợi lông, anh sẽ cười tùm tùm thò mặt lại gần. Nhưng tại nơi khác người đó làm cả phòng áp suất thấp, đặc biệt vừa mới đến tầng mười tám, cảm giác toàn bộ tầng đều áp khí thấp, tựa hồ làm người khác áp lực thở dốc.

Một như lửa, một như băng, một cái thiếu chết người, một cái đông chết người.

Đi làm ở Sở thị chính là như thế, thương xuyên phải chịu đựng loại lửa băng độc hại như này.

"Anh, em làm tốt!" Đỗ Tinh Đường đi đến, dáng văn kiện quý như vật quý đặt trước mặt: "Em xuất chiêu, tự nhiên nước cũng có thể chảy thành sông, anh không biết những người đó vừa nghe tên công ty chúng ta, chỉ kém mất lưng trông chờ kí tên, tuy nói rằng so với lúc ban đầu chỉ ra nhiều hơn một ít, nhưng sau chúng ta kiểm lại nhiều hơn."

"Cảm ơn." Sở Luật cảm văn kiện nhân nhạ nói một câu.

"Bốp" một tiếng.

Đỗ Tinh Đường ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Anh không có nghe lầm đi, anh giao cho anh họ, vừa rồi thế nhưng chỉ nói, nói, cảm ơn, cảm ơn, trời ạ, cảm ơn, khuôn mặt xinh đẹp kéo dài ra, vẫn là đôi tính, Đỗ Tinh Đường ngồi một bên, mở to đôi mắt ngu ngạo đại chỗ, chỉ kém không bị cảm mình chọc chết.

"Em không có việc gì làm?" Sở Luật nâng mặt lên, thần sắc tối tăm làm Đỗ Tinh Đường không khỏi rung mình, anh vội vàng đứng lên, chạy ra ngoài giống như gặp quỷ.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, trên mặt Sở Luật bình tĩnh, nhủ lại rồi lại giãn ra. Anh ném văn kiện Đỗ Tinh Đường ở một bên trên bàn, trong nháy mắt trên người tràn đủ loại cảm xúc.

Tàn nhẫn, thâm trầm, thậm chí còn có trả thù, cùng với nhân nhạ một ít không còn thú vui trên đời.

Khẽ cử động khoe miệng, anh mở máy tính, thuận thực mở một trang web, trang web thích hợp dùng cho giới trẻ mơ mộng, yêu đến kinh thiên động địa, yêu đến sông cạn đá mòn.

Chỉ là trên đời này, nước đều sẽ cạn, đá đều sẽ vỡ, nào có cái gì đến đến không chỉ tình yêu.

Đột nhiên, trái tim anh tê dần, loại đau đớn thống khổ như bị thứ gì cào khoét, phát triển ngày một nhiều làm anh một thân mồ hôi lạnh, tay ấn lên ngực, sắc mặt trắng bệch, làm đau khoe mắt anh, cuối cùng bị cắt vỡ.

Trên màn hình máy tính, có một tấm hình cứ như vậy cắt ngang thân thể anh, đau lòng anh, một người con gái mộc mạc trong tay ôm một bó hoa hồng, thực ra là hoa dại không quý báu, một đôi mắt cười, dường như cái này làm cho anh nhớ đến một người con gái trên mặt cũng xuất hiện nụ cười như vậy, rồi sau đó ảo ảnh tiêu tan, tan biến cuối cùng biến mất.

"Vù vù" bên ngoài thỉnh thoảng gió thổi văn kiện trên bàn, trang giấy thổi lung tung rung động, cùng với một người đàn ông tâm tư rối loạn, cũng thổi bay từng mảnh, từng mảnh suy nghĩ trong lòng, những cái đó ân sâu với nơi sâu nhất trong tuyệt vọng, cuối cùng không khí trên mặt cũng bị bại lộ sạch sẽ.

Cái này là đau lòng, rất đau lòng, còn khó thể miêu tả được, hối hận.

Rốt cuộc anh cũng biết thế nào là sai, thế nào là hối hận, cũng biết thế nào là đau.

Lúc này tại Lý gia, Lý Mạn Hiên đầu đá lung tung đi đến, khuôn mặt giống như bị người ta kéo dài ra, thật đáng sợ.

"Làm sao vậy?" Ông Lý kì quái hỏi, thời điểm ra ngoài không phải vẫn tràn đầy tự tin sao, tuyên bố phải làm sao để có thành tích tốt, để cho người khác xem, đứa con này từ nhỏ được ông cưng chiều từ bé đến lớn, học trường học tiên tốt nhất, mặc quần áo tốt nhất, ăn thức ăn tốt nhất, nhưng cũng bởi vậy mà tính tình anh tự cao, thiếu Sở Luật trầm ổn, cũng thiếu Sở Luật ưu tú. Kì thật Sở Luật là người như vậy, cũng không biết có thể có bao nhiêu người được một nửa như thế, nếu như so sánh sự khác nhau với Sở Luật, tuy rằng Lý Mạn Hiên không xem như quá tốt, nhưng cũng không phải quá kém, cũng có tài cán còn có năng lực không tồi là cậu ấm trong gia đình giàu có, chỉ là so với người khác xác thật là muốn người chết.

Ai bảo Lý gia có một con rể Sở Luật như vậy, thế cho nên đem Lý Mạn Hiên ra so đến nắp giếng phía dưới, Sở Luật càng ưu tú thì Lý Mạn Hiên hiện không có năng lực, năng lực Sở Luật càng tốt, Lý Mạn Hiên hoàn toàn không có chỗ đứng.

Lúc này đây còn bị Sở Luật cho cấm sừng, chỉ cần là đàn ông tuyệt đối nuốt không trôi dưới khẩu khí này, anh thế nhất định hôm nay phải đem toàn bộ sỉ nhục lên Sở Luật, đương nhiên anh không thể đem cấm sừng lại, anh là anh rể, là người phía trên, anh tuyệt đối sẽ để Sở Luật chờ, trên đời này không chỉ có Sở Luật là thương nghiệp kì tài, anh Lý Mạn Hiên cũng vậy.

Vốn dĩ con trai thay đổi đương nhiên ông Lý cũng thấy vui mừng, thậm chí gần đây nhất tâm tình không tồi, con trai ông tiến tới, gần đây công ty cũng

kiếm lời không ít tiền, anh trên bụng mặt lại thêm một vòng thịt, có thể thấy được là dinh dưỡng cực tốt, thịt này cũng một vòng dày, giống như tiền Lý gia gửi ngân hàng, từ từ tăng cao, so với mấy năm trước nhiều gấp mười lần, này cũng có thể sống được mấy đời cũng không hết.

Ông Lý gần đây đang đắc ý, mới vừa được một bản giao dịch, anh đã cùng đối phương nói không khác nhau lắm, cuối cùng bản hợp đồng qua đi, bọn họ sẽ kiếm được không ít tiền, công tu chẳng những có thể lớn mạnh, nói không chừng nhanh còn có thể mở công ty con, chỉ là biểu tình trên mặt đứa con này là chuyện như thế nào, mặt xanh mét, là ở cùng ai đâu vật sao.

"Cha, Sở Luật đã lấy hạng mục công trình xây dựng phát triển khoa học kỹ thuật quy mô lớn rồi."

"Cái gì?" Ông Lý trong khoảng thời gian ngắn chưa nghe rõ: "Cái gì lấy, lấy cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 516: Cha vợ nổi giận

"Choang" một tiếng, Ly Mạn Hiền đẩy cái cốc trên bàn rơi xuống mặt đất, hạng mục công trình xây dựng phát triển khoa học kỹ thuật quy mô lớn bị Sở Luật đoạt lấy, nói đến việc này sắc mặt anh lại xanh mét một mảnh, hôm nay anh vốn dĩ tràn đầy tin tưởng kí hợp đồng hạng mục công trình xây dựng đó đã bị bọn hắn cùng giám đốc ước hẹn, chỉ chờ kí hợp đồng, nếu như kí kết một đơn buôn bán này chỉ ít cùn phải kiếm hoen một ngàn vạn, tài sản công ty có thể mở rộng không ít, mấy năm sau anh có thể ngồi làm ăn cùng Sở Luật, cũng có thể trả được mối thù trên đầu Sở Luật.

Nhưng hiện tại nói gì cũng vô dụng, hạng mục nhà anh thế nhưng lại bị người ta cướp đoạt, mà người đoạt chính là Sở Luật.

"Sao có thể?" Ông Lý quả thực có chút không tin, chuyện này không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ông bỗng nhiên đứng lên, trên bụng lại phì một vòng thịt, bắt đầu lung lay.

"Sao có thể." Ông lại nói một câu.

Sở Luật là con rể ông, lại như thế nào có một số việc cũng không có khả năng làm quá phận, tuy rằng trong tối ngoài sáng, ông đoạt của Sở thị mấy hạng mục, nhưng những hạng mục đó đối với Sở Luật mà nói chỉ như trên người hắn chỉ như chín trâu mất sợi lông thôi, đương nhiên Sở Luật cũng biết việc này, hai nhà thông đồng có các hạng mục lui tới, nhưng là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, bốn năm nay, Sở Luật đều là mở một con mắt nhắm một con mắt cho phép bọn họ lấy hạng mục, anh có nói qua mấy hạng mục đó với Sở Luật mà nói chỉ như rút một sợi lông thôi nhưng đối với Lý gia nó lại chính là bản hợp đồng lớn, tuy rằng nói công trình xây dựng phát triển khoa học kỹ thuật đầu tư kim ngạch chỉ lớn một ít, nhưng Sở Luật cũng xem như cho ông, sẽ không táo bạo trắng trợn cướp đoạt đi hạng mục này.

Cho nên ông Lý căn bản là không tin, con rể nhà mình thật sự cướp đoạt hạng mục đi rồi, nếu thật sự như thế tổn thất một năm của Lý gia có thể nói là không nhỏ.

Mà bọn họ không phải Sở Luật, nếu không có thủ đoạn của Sở Luật, không có tập đoàn tài lực cùng thực lực chống sau lưng, bọn họ cũng không vực dậy nổi.

Mạn Hiền, con nói chính là sự thật.

Ông Lý ngồi trên sofa, cảm lấy chiếc cốc trên bàn dùng sức uống một ngụm, kết quả lại uống quá tàn bạo lập tức bị ho khan, chờ đến khi ngừng ho, lúc đối diện với Lý Mạn Hiền mặt đã tối đen.

"Cha, con còn có thể nói vậy sao?" Anh cười lạnh: "Cha cứ gọi điện thoại hỏi Vương giám đốc, xem có phải hay không tập đoàn Sở thị ở giữa phá rồi, trực tiếp bọn họ thành hợp đồng ở tổng công ty, mà hợp đồng đã được kí kết rồi, Sở Luật ăn thịt đến một chén canh cũng không cho chúng ta."

"Chuyện này không có khả năng." Ông Lú vẫn không tin, con rể ông, tuy rằng không phải con trai, nhưng con rể cũng là một nửa con trai, lại nói hắn gọi ông một tiếng cha, sau lưng lại đâm ông một nhát dao, ông liền không tin cái này con rể có thể làm được.

Lý Mạn Hiền kéo dài mặt, thịt trên mặt đều đã run lên, hàm răng cũng nghiến ken két.

Ông Lý vừa thấy con trai như vậy, biết sự tình không tốt, ông vội vàng lấy điện thoại một bên, ngón tay run rẩy bấm thông một dãy số mà ông đã sớm nhớ kĩ, hạng mục công trình xây dựng phát triển khoa học kỹ thuật, một năm trước ông cũng đã chú ý tới, bất quá Sở Luật từ trước đến nay đối với công trình xây dựng cũng có hứng thú, anh nói bóng nói gió rất nhiều lần, từ giữa cục bộ ra vì không ít tin tức, sau lại cũng cùng giám đốc bản địa chính là giám đốc Vương kia cùng kết quan hệ, ngầm mặt, lợi dụng hẳn lấy tin tức từ Sở Luật, chậm rãi mới mang hợp đồng đưa xuống dưới, bọn họ đã chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, chỉ cần Sở Luật ở ở giữa tham gia thì bản hợp đồng này Lý gia lấy ổn thoả.

"Xin lỗi, Lý tiên sinh, với việc này tôi thật sự xin lỗi." Điện thoại bên kia giọng nói rất máy móc cũng hoàn toàn không có nhiệt tình như trước nữa: "Tổng bộ chúng tôi đã cùng tập đoàn Sở thị kí kết hợp đồng, tôi đối với việc này bất lực, chúng ta lần sau có thể có cơ hội hợp tác."

"Vương tử..."

Ông Lý còn muốn nói vài câu, bên kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút.

"Bộp" một tiếng, điện thoại trong tay ông Lý cứ như vậy rơi trên cái bàn phía dưới, một tiếng kia dường như làm trái tim ông phá nát.

"Mạn Ni, con mang Sở Luật lại đây một lần."

Ông Lý lại cầm điện thoại, ngực lúc lên lúc xuống, hiển nhiên đã giận tới cực điểm rồi, ông ra mệnh lệnh với con gái, đây vẫn là lần đầu tiên ông tức giận như thế.

Sở Luật làm gì vậy, đánh mặt ông sao, muốn mang mặt ông ra đập sưng nát sao, còn không có vứt bỏ chức con rể, ông mang con gái mình nuôi lớn gả cho hắn cả một đời, cho hắn sinh nhi dục nữ, khỏi tay đền bù, vậy mà đối với cha vợ như vậy có để cha vợ vào mắt hay không.

Lý Mạn Ni hiện tại cũng không hiểu ra sao, cô bị Lý phụ mang ra rống sừng sốt, đây là làm sao vậy, sao cha hôm nay giống như ăn thuốc nổ, lớn như hỏa khí vậy.

Lúc này ở văn phòng Sở Luật cầm điện thoại cá nhân, vừa thả dây số phía trên, môi mỏng nhẹ nhàng vừa nhấc, một độ cung nhỏ cười nhàn nhạt, nụ cười thấm vào lòng người, nhưng lại lạnh, lạnh giống như có thứ mọc đi vào, ngay cả bên ngoài thư kí cũng không biết vì cái gì rùng mình một chút.

Thật quái lạ, lông tơ trên người dựng thẳng đứng rợn tóc gáy.

"Có việc?" Sở Luật âm nức nghe, đặt điện thoại lên tai, ngón tay lại lướt nhanh trên bàn phím.

Một câu lạnh băng này làm Lý Mạn Ni không khỏi ôm cánh tay mình.

"Luật, cha bảo chúng ta về nhà một lần, ông giống như không phải rất hứng thú."

"Tôi biết rồi." Sở Luật đánh gãy lời nói Lý Mạn Ni, "bộp" một tiếng, đem cắt đứt đi động tùy tiện ném điện thoại trên bàn, tiếp tục đánh trên bàn phím. Khoé miệng hiện lên độ cong như cũ không giảm.

Lúc này cũng không ai đoán ra anh đang nghĩ gì, rõ ràng là đang cười nhưng lại mang cảm giác lạnh băng.

Đột nhiên bên ngoài truyền vào được một trận tiếng đập cửa, Sở Luật dùng tay, nhàn nhạt nói một tiếng mời vào.

Đỗ Tình Đường đi nhanh đi đến, mặt mày hớn hờ, dường như một đôi lông mày đang khiêu vũ.

"Sự tình làm tốt?"

Sở Luật ngồi ngay ngắn, dùng câu khẳng định dò hỏi.

"Đương nhiên" Đỗ Tình Đường vỗ ngực: "Em làm việc anh còn có thể không yên tâm sao, em trực tiếp tìm tổng giám đốc, chỉ cần không ngốc đương nhiên sẽ chọn chúng ta, mà tính đến Lý gia cũng đưa ra điều kiện tốt, thì tính sao, bọn họ phần cứng đạt tới tiêu chuẩn, phương diện tín dụng, chúng ta mới không tốt, đồ ngốc mới có thể vứt bỏ thịt cá, mà là đi đưa muối đậu hũ."

Đỗ Tình Đường dùng ý cười trên mặt: "Anh, cha vợ anh lần này bị chúng ta ăn lớn như vậy sợ là sẽ không nỏ qua cho anh, nhưng anh tính làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 517: Cha vợ nổi giận (2)

Tuy rằng Sở Luật vẫn duy trì như thế nhưng chỉ cần vừa nhớ tới, Sở Luật còn muốn đi đối mặt với cha vợ, ai mắng ai huân ai nói, chuyện này xác thật là rất khó, cả hai mặt đều không tốt.

Chỉ hy vọng cha vợ không thật sự đem anh họ anh huy diệt là tốt rồi.

Sở Luật vẫn coi như không sao nhấp môi mỏng: "Ông ấy muốn thế nào thì thế ấy!" Anh không phải là Sở Luật trước kia, đây là bọn họ thiếu anh, anh còn muốn chơi tiếp nếu không Lý gia sẽ không bị cướp đoạt rớt một hợp đồng đơn giản như vậy.

Hiện nhiên Đỗ Tình Đường không rõ ràng lắm, ý tứ trong lời nói của Sở Luật, anh đang chuẩn bị đi tìm bác sĩ trị thương cho anh họ đáng thương. Chỉ hy vọng cái lão kia nhẹ tay một chút, đừng đánh cho tàn đến là tiếp cánh tay tiếp chân.

Lý Mạn Ni thay một bộ quần áo, vỗ vỗ bụng, ngũ quan tươi đẹp, càng hiền dịu không ít.

Đến khi một chiếc xe dừng trước mặt cô, cô nhón miệng cười, đi đến bên chiếc xe kia, kết quả cửa xe mở ra, nét cười trong nháy mắt thu trở về.

"Phu nhân, ông chủ có việc, chốc nữa sẽ qua, tôi đưa cô trở về trước." Tài xế cô nói to hết sức, đứng dậy mở cửa xe, Lý Mạn Ni đi vào nhìn chính mình xuống, trước mặt người ngoài, tính tình ôn nhu, khó chịu phải cố nhịn xuống, cô không nói lời nào ngồi trên xe, tài xế biết Lý Mạn Ni tâm tình không tốt, không dám nhiều lời chỉ lái xe đến hẻm Lý gia.

Cũng may Lý gia cũng không quá xa, chưa đến nửa giờ đã đến cửa biệt thự hai tầng Lý gia.

Chờ đến khi Lý Mạn Ni xuống xe, lúc sau đi vào, tài xế đến đây mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh sờ soạng lưng, hoá ra quần áo trên lưng đã ướt đầm lúc nào.

Thật là sát khí, cũng lớn quá.

Lý Mạn Ni đi vào, trên mặt ông Lý cùng Lý Mạn Hiền lộ vẻ kéo, hai người vốn dĩ muốn chế nhạo, kết quả vừa nhìn thấy chỉ có Lý Mạn Ni, há mồm cổ họng nhue mắc nghẹn chỉ có thể nuốt trở về, giống như là ăn cái gì ghê tởm, mặt căng cứng.

"Sở Luật đâu?" Ông Lý tức giận hỏi.

"Sợ là không dám tới đi?" Lý Mạn Hiền cười lạnh nói, anh lấy điều khiển từ xa đặt trên bàn, ấn vài nút, nhưng TV lại không mở, trước ngực pháp phồng phình to như muốn thiêu chết, còn có thời gian xem TV như vậy, để gia đình bọn họ chơi vui đùa, có ý tứ sao.

Lý Mạn Ni chậm chạp đến mấy cũng biết, cha và anh trai hiện tại tâm tình không tốt, nguyên nhân tâm tình không tốt xác thật là có liên quan đến Sở Luật, chỉ là Sở Luật làm chuyện gì mà làm cho bọn họ hận như vậy?

"Cha, anh, có chuyện gì vậy?" Cô ngồi xuống, không khí trong nhà không tốt lắm, làm cô cũng có cảm giác không thoải mái, Luật, bốn năm qua có chỗ nào không tốt, Sở Luật vẫn luôn đối với người nhà không tồi, cô cũng người gia đình cô làm không ít chuyện có lỗi với Sở Luật, chính Sở Luật cũng biết, anh không quá so đo cũng chưa bao giờ để trong lòng, đến cùng nhiều năm như vậy, hai nhà đều không có thể hiện qua mặt.

Chỉ là lúc này đây cô cảm giác đầu mình rất đau, rất khó chịu, ngay cả bụng cũng không thoải mái.

Bà Lý vừa đi ra, vội vàng kéo con gái: "Mạn Ni, con làm sao vậy, cháu ngoại không có việc gì?" Hiện tại bà Lý chính là lo lắng, khối thịt trong bụng Lý Mạn Ni so với ai khác đều phải quan trọng, bà oán trách liếc con trai cùng chồng một cái, nếu tổn thất một hạng mục, kia có là cái gì, sau này hết thấy Sở gia có cháu ngoại của bọn họ.

Ông Lý bây giờ mới nhớ tới Lý Mạn Ni đang mang thai. Sắc mặt cũng dịu xuống, nhưng mà trước ngực Lý Mạn Hiền vẫn tức giận, càng thiếu càng cháy, anh ném điều khiển từ xa sang một bên, đứng lên, ngay cả em gái mình bây giờ cũng không thích.

Sau đó không lâu, một chiếc xe dừng ở cửa Lý gia, đây là chiếc xe Sở Luật thích nhất, cửa xe mở ra, cực kì lay động, xe đã được cải trang như cùng loại với xe quân đội, hệ số an toàn hiển nhiên không cần phải nói.

Sở Luật đi ra, hai tay đặt trong túi quần, anh đi nhanh vào, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhưng không độ cung, đôi mắt đen sâu thẳm càng thêm âm lãnh khó dò.

Anh gõ cửa, đứng bên ngoài một lúc, kết quả đợi nửa ngày cũng không có người mở cửa, nếu là trước đây, anh sẽ dùng thời gian của mình ở chỗ này chờ, nhưng mà hiện tại...

Anh xoay người, trực tiếp đi ra ngoài, sau đó lên xe, nhấn ga đi.

Mà ở bên trong ông Lý vừa nghe thấy tiếng xe, nháy mắt sắc mặt biến đổi.

"Mau đi mở cửa!" Ông hướng về phía quản gia hét lên, âm thanh đột nhiên tới khiến cho quản gia khiếp sợ, quản gia vội vàng mở cửa, nhưng bà ở bên ngoài nhìn nửa ngày cuối cùng quay đầu, về mặt buồn bực.

"Tiên sinh, bên ngoài không có ai cả."

Ông Lý cảm giác chính mình lại một lần bị chơi, cũng kgoong biết rốt cuộc là ai làm, ông vốn dĩ phải ra oai phủ đầu, kết quả Sở Luật lại không cho bọn họ chút mặt mũi nào, không đúng đây là muốn xé rách cục diện.

Thế nhưng ông lại một thân mồ hôi lạnh, cũng không biết vì cái gì, luôn có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp.

"Mạn Ni, có phải con với Sở Luật có vấn đề gì không?" Ông Lý nheo hai mắt lại, trực giác mách bảo vấn đề nằm trên người con gái, bằng không với tính tình của Sở Luật, gọi ông một tiếng cha, Sở Luật sẽ không làm những việc khiến ông mất thể diện.

"Không có ạ." Lý Mạn Ni lắc đầu, chỉ là cô lại nhẹ nhàng cắn môi đỏ, chắc không phải do Hạ Nhược Tâm, vì Sở Luật đã nói sẽ không cùng cô ly hôn, như vậy chỉ cần cô và Sở Luật vẫn là vợ chồng, vì đứa nhỏ này, vì quan hệ hai nhà, anh cũng sẽ cố để cho mặt mũi hai nhà.

"Không có?" Ông Lý vẫn là không tin, ông nheo hai mắt, mũi ông cũng có thể nghe ra có sự tình không tốt, chính là từ con gái ông mà ra.

"Thật sự không có gì." Lý Mạn Ni vẫn nói một câu như vậy, nhưng sắc mặt bà Lý lạnh một âm.

Lúc không có ai, bà kéo con gái, nhỏ giọng hỏi: "Mạn Ni, có phải do Hạ Nhược Tâm?"

Mà đề cập đến tên Hạ Nhược Tâm, bà Lý nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể ăn thịt uống máu người.

"Nếu không còn có thể là ai?" Lý Mạn Ni khoé môi cong lên một đường châm chọc cười: "Mẹ, mẹ nói xem cô ta sao lại bắt tử như vậy? Chết rồi thì tốt, như vậy sẽ không có người uy hiếp hôn nhân của con cùng Sở Luật."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 518: Con bé thích cái kia

Đúng vậy, đều là bởi vì Hạ Nhược Tâm, tất cả tại cô ta, nếu cô ta không xuất hiện. Nếu cô ta không có đứa con kia, nếu không phải bởi vì cô ta tìm đến Sở Luật, nếu không bởi vì Sở Luật gặp được cô ta, thì Sở Luật sẽ ở với cô cả đời, cũng sẽ không biết trước kia cô làm những chuyện đó, hiện tại cô ta vẫn vui vẻ phơi phới, hạnh phúc đầy người, đều tại cô ta, đều tại cô ta.

Cô hận, cô hận, cô thật sự hận.

Cô đặt tay lên bụng nhỏ, cô có con, nhưng người phụ nữ kia cũng có một đứa con, đứa con cùng với người mẹ hạ tiện kia sao không cùng chết đi.

"Không xong rồi." Bà Lý cảm giác việc này không thể cứ như vậy đi xuống: "Người phụ nữ kia không thể tồn tại, nếu không sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày cô ta sẽ làm hỏng chuyện của chúng ta." Hiện tại Sở Luật đều đối với bọn họ như vậy, nếu về sau lại cùng người phụ nữ kia ở bên nhau, nếu người phụ nữ kia thật sự được như thế, không phải sẽ chắn mất cửa của bọn họ sao?

"Mẹ, chúng ta phải làm thế nào?"

Lý Mạn Ni giống như bắt được một cây rom rã cứu mạng, một phen liền nắm cánh tay bà Lý, móng tay ẩn sau cấp bách làm bà Lý cảm thấy đau, mà trong lòng bà Lý cũng không được tự nhiên, vì Sở gia là đường gốc rễ của bọn họ, không thể liền như vậy đoạn tuyệt, nếu thật sự chặt đứt bọn họ phải làm sao bây giờ?

"Yên tâm đi." Bà Lý nắm tay con gái: "Mẹ nhất định xe làm cho người phụ nữ kia đi rất xa."

"Mẹ, cảm ơn mẹ." Lý Mạn Ni nhẹ nhàng vỗ về bụng nhỏ, trong nháy mắt kia, ánh sáng trong mắt tối sầm, có một loại không nói nên lời gọn sóng màu sắc rực rỡ, cứ như vậy một tầng một tầng nhộn nhạo rồi sau đó tiêu tán, cuối cùng dừng lại xuống dưới, khoé mắt mang một nỗi hận, còn có oán, lạnh băng.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm nâng khuôn mặt nhỏ, dùng sức khiêng mũi chân, kéo tay áo Hạ Nhược Tâm.

"Làm sao vậy?" Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, nhìn thẳng mắt con gái, khuôn mặt nhỏ dài của cô bạn phính phính một ít thịt, giống như quả táo nhỏ, mềm mềm tròn tròn, thật sự muốn làm người ta cắn một miếng, xem đi giống như quả táo hồng đỏ, tươi mới nhiều nước.

"Mẹ, búp bê bẩn rồi." Tiểu Vũ Điểm giơ búp bê lên, hoá ra là váy búp bê bị bẩn một mảng.

"Không sao, cởi ra giặt là được rồi, váy Tiểu Vũ Điểm bẩn, mẹ cũng giặt là sạch sẽ, đúng không? Đến lúc đó lại mặc vào cho búp bê là tốt rồi." Hạ Nhược Tâm xoa mái tóc mềm mại của con, tiểu gia hoá tóc cũng dài ra một ít, chính là thực ngắn, nhưng lại không đâm vào tay, trái lại còn tựa như đang sờ trên những sợi lông tơ của con mèo, hơn nữa có những khi Tiểu Vũ Điểm sẽ nheo đôi mắt, thật đúng là giống một con mèo con.

"Cảm ơn mẹ." Tiểu Vũ Điểm nheo hai mắt, ôm cổ mẹ, vui vẻ cọ cọ khuôn mặt nhỏ, mềm mại, xác thật làm người khác khó có thể chống đỡ, đặc biệt là cô con gái nhỏ xinh đẹp như vậy.

Hạ Nhược Tâm thật sự thấy chính mình may mắn, đứa nhỏ này ngoan hiểu chuyện, từ nhỏ đến lớn dường như không làm cô quá nhọc lòng, cô thật sự khó tưởng tượng, nếu như đem Tiểu Vũ Điểm đổi thành đứa trẻ khác, hai mẹ con cô còn có thể tồn tại hay không.

Như đứa trẻ khác sẽ khóc nháo đòi đồ chơi nhưng Tiểu Vũ Điểm sẽ giúp mẹ làm việc.

Như đứa trẻ khác muốn mua đồ vật sẽ làm ồn ào, Tiểu Vũ Điểm của cô đã thực ngoan ngoãn ăn cơm.

Như đứa trẻ khác bởi vì không chiếm được sẽ khóc nháo không thôi, nhưng Tiểu Vũ Điềm của cô biết mẹ mệt mỏi mà không cần mẹ bế.

Tiểu Vũ Điềm là cứu rỗi lớn nhất cả đời của cô, nếu như không có Vũ Điềm, khả năng cô cũng sẽ không còn.

Cô kéo tay nhỏ của con, theo tay cô cởi quần áo búp bê, Tiểu Vũ Điềm rất cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, bé còn sợ búp bê lạnh đắp chăn lên búp bê, sau đó cùng mẹ đem quần áo búp bê giặt sạch sẽ, phơi trên ban công.

"Mẹ, rửa sạch rồi." Tiểu Vũ Điềm vươn tay nhỏ, chỉ vào quần áo, búp bê thực chính là xinh đẹp.

"Đúng vậy." Hạ Nhược Tâm bế con lên: "Búp bê thực xinh đẹp giống như Tiểu Vũ Điềm vậy."

Tiểu Vũ Điềm là một nha đầu nhỏ xinh đẹp, bé thích nhất được người khác khen xinh đẹp, tuổi còn nhỏ đã biết xấu đẹp cho nên vừa nghe mẹ nói khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ngượng ngừng đỏ lên.

"Bộp bộp..." Bên ngoài truyền đến một trận tiếng đập cửa.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điềm đi mở cửa."

Tiểu Vũ Điềm từ trong ngực Hạ Nhược Tâm nhảy xuống, tự ra mở cửa, nhưng mình lại quá nhỏ cho nên bé phải dùng lực khiêng mũi chân, mới có thể với tới then cửa, hao hết không ít sức lực, cuối cùng cửa cũng được mở ra.

"Hơ đi." Tiểu Vũ Điềm vừa thấy người bên ngoài, thích thú nhào tới.

Người phụ nữ bên ngoài đúng là Thẩm Vi, cô lấy kính râm trên mặt ra, ngồi xổm xuống, xoa bóp khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Tiểu Vũ Điềm, cô thật đúng là không làm nổi làm đau đứa nhỏ này, nhìn xuống đem mặt bé nhớ kĩ. Cô dùng tay so đo khuôn mặt nhỏ Tiểu Vũ Điềm, thực là vừa lòng mình vừa rồi béo béo ra một ít thịt, cuối cùng có thể béo ra ít thịt, nghĩ đến gần đây cũng ăn không ít cơm hai má thêm ít thịt.

Cô bế đứa bé trước mặt lên, ước lượng vừa nảy so với bây giờ một lần nữa, xác thực là nặng hơn.

Thật tốt, thoát nhìn thân thể thật là tốt, đều có ít da ít thịt.

"Cô đã đến rồi." Hạ Nhược Tâm cười cười với Thẩm Vi, sau đó mở cửa ra cho dễ đi vào.

"Ừ, qua đây thăm cô, thuận tiện muốn ăn bát mì." Thẩm Vi đã giày cao gót vào một bên, động tác có chút thô lỗ, nhưng lại duyên dáng đáng yêu, làm cô thô lỗ biến thành tùy tâm, càng làm đàn ông không thể tự kiềm chế. Cũng có khi Hạ Nhược Tâm suy nghĩ, người phụ nữ như Thẩm Vi thì gọi là gì, ở cổ đại gọi là yêu nữ, mà ở hiện đại, có phải gọi là nữ vương không.

Bất quá cô vừa thấy Thẩm Vi đá vào một bên giày, kỳ thật rất bất đắc dĩ.

"Lại không đi dép?" Cô từ ngăn tủ lấy dép lê làm thay cô ấy, Thẩm Vi vốn đang thật sự chuẩn bị đi chân trần theo thói quen.

"Cảm ơn." Thẩm Vi vẫn ôm Tiểu Vũ Điềm, đùa chơi với bé, Tiểu Vũ Điềm riu rít cùng cô nói chuyện váy búp bê bị bẩn, sau đó cùng mẹ đem cầm quần áo đi giặt sạch sẽ, còn vươn tay chỉ ra ban công, trên ban công quả nhiên có treo một bộ váy đồ chơi.

"Cô mua đến cho con một cái này." Thẩm Vi vươn ngón tay vẽ về mái tóc mềm mại mọc dài ra của Tiểu Vũ Điềm, ngón tay mang theo một chiếc nhẫn hồng bảo thạch cực to.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 519: Hương vị của mẹ

"Con bé chỉ thích cái kia, cô cũng đừng tiêu pha." Hạ Nhược Tâm rửa sạch tay, chuẩn bị đi vào bếp nấu mì. Thẩm Vi không vì thích, khả năng cũng là do ăn sơn hào hải vị quá nhiều cho nên thích ăn nhất món Hạ Nhược Tâm nấu, mặc kệ là món gì, cô đều thích, cô là khách quen nơi này, đến nỗi Thẩm Vi làm gì, lại có quan hệ gì, trước nay Hạ Nhược Tâm đều không có cảm giác công việc Thẩm Vi kém một bậc, cô sẽ không quên chính mình cũng từ nơi đó mà ra, nếu không nhờ Thẩm Vi hiện tại cô còn không biết là ngày mấy, dựa cửa bán rế tiếng cười, bán mình.

Cả đời cô cảm ơn ân tình của Thẩm Vi.

Thẩm Vi đặt Tiểu Vũ Điềm trên đùi, cũng không hiểu vì sao cô rất thích đứa nhỏ này, cũng do khả năng mình từng mất đi, cô nghĩ, nếu như đứa con của cô còn nó cũng sẽ lớn như vậy.

Là con trai hay là con gái xinh đẹp, cô kì thật hy vọng là con gái, ngoan ngoãn đáng yêu như Tiểu Vũ Điềm.

Cô nhìn Tiểu Vũ Điềm, trước mắt lại là có chút mỏng lung.

"Đi đau đau sao?" Tiểu Vũ Điềm đặt tay nhỏ trên mặt Thẩm Vi: "Tiểu Vũ Điềm thổi vù vù, sẽ không đau nữa."

Tiểu Vũ Điềm nói, chu chu cái miệng nhỏ, dùng sức thổi khí lên mắt cô.

"Đi không sao." Thẩm Vi lau khô nước mắt, hôn khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điềm: "Con thật ngoan."

Thời điểm Hạ Nhượng tâm bụng món ăn ra liền thấy vành mắt đỏ của Thẩm Vi.

Là khóc sao? Mà cô cũng không có nhiều chuyện, ai trong lòng cũng đều mang nỗi buồn, đều sẽ có một ít sầu thương, với những khó khăn nhất đều đã đi qua, hiện tại nghĩ là cô cười, vì con cười, vì nỗ lực cuộc sống cùng con cười, nhưng với Thẩm Vi, bởi vì không hiểu biết, vì không biết cho nên cô cũng không dám nhiều lời.

Cô đặt món ăn lên bàn, hướng tới con gái vươn đôi tay nhỏ: "Tiểu Vũ Điềm, tới đây mẹ ôm, để đi ăn mì."

"Vâng!" Tiểu Vũ Điềm mở tay nhỏ ra để mẹ ôm bé, bé nắm tay nhỏ đặt trên vai mẹ, đôi mắt to đen sáng rõ, ngây thơ vô tội, tuy rằng đã cùng mẹ trải qua quá nhiều cực khổ, nhưng bé vẫn là một cô bé ngây thơ đáng yêu, đều nói thiếu niên không biết sầu, đúng như Tiểu Vũ Điềm vậy.

Thẩm Vi cầm chiếc thìa, một miếng lại một miếng, tóc dài nhuộm màu đỏ rượu, cuốn tới đầu vai, cô dùng tay nhẹ nhàng chuyển bát, nhất cử nhất động vẫn duyên dáng đáng yêu, khuôn mặt mỹ nhân từ trong xương cốt, không là từ quần áo, không là từ trang sức. Cô cảm thấy Thẩm Vi có chuyện quá khứ, nhưng cô sẽ không lăm miệng đi hỏi, Thẩm Vi từng nói, nếu như có một ngày cô nguyện ý, sẽ dùng quá khứ của cô ấy đổi lấy quá khứ của cô.

Chỉ là không biết khi nào cô mới có thể nghe được chuyện quá khứ của Thẩm Vi.

Thẩm Vi bưng bát lên, một chút cũng không nhe nhả uống sạch sẽ nước trong bát.

"Cảm ơn." Thẩm Vi buông bát xuống, ăn một bát mì, cái loại này không chỉ là no thỏa mãn, còn có một hồi ức, hồi ức không chỉ có thống khổ, cũng không chỉ có vui vẻ, các loại chua ngọt đắng cay (cảm xúc hỗn loạn phức tạp) có lẽ đều ở trong đó, cũng tại đây là một bát mì.

"Không cần khách khí." Hạ Nhượng Tâm cười cười: "Đã ăn no chưa, muốn một bát nữa không?"

"Cô cho tôi là heo sao?" Thẩm Vi sờ sờ bụng mình, lại là ám chỉ một chút cái trên bàn kia so với đầu cô phải rất nhiều bát lớn, lại là một bát, một hai phải cũng không thể căng chết cô.

"Xin lỗi." Hạ Nhượng Tâm ngượng ngùng, hình như khách khí quá phận.

"Cho tôi đi." Thẩm Vi vươn tay, Hạ Nhượng Tâm đứng trán chạm vào đầu nhỏ của con gái: "Tiểu Vũ Điềm ở đây chơi với đi nhé, mẹ đi rửa bát."

"Vâng." Tiểu Vũ Điềm ngoan ngoãn vô cùng gật đầu, sau đó hướng Thẩm Vi vươn tay nhỏ để Thẩm Vi ôm.

Thẩm Vi vui vẻ tiếp nhận cô bạn nhỏ, cùng cô chơi, rất khó tưởng tượng được cô thể nhưng có thể cùng đứa trẻ này chơi vui vẻ như vậy, đến cả Hạ Nhượng Tâm lần đầu nhìn thấy Thẩm Vi hoàn toàn khác nhau.

Hạ Nhượng Tâm đổ một ít nước rửa bát vào tay, bàn tay đặt ở dưới vòi nước, nhìn bọt nước rửa bát ở ngón tay thấm hoà tan.

Bên ngoài, Thẩm Vi đang xoa xoa bóp bóp khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điềm, vén mái tóc dài màu đỏ rượu của mình.

"Tiểu Vũ Điềm, mẹ xinh đẹp, hay là đi?"

Tiểu Vũ Điềm thật sự là một đứa trẻ, bé cắn cắn tay nhỏ chỉ, mắt to trong tròng loé lên, chỉ vào phòng bếp, mẹ nhẹ nhàng, đi cũng nhẹ nhàng.

"Tiểu Vũ Điềm yêu mẹ hay yêu đi?" Tiểu Vũ Điềm này cái miệng nhỏ thật là ngọt, lòng Thẩm Vi như muốn hoà tan.

Thời điểm Hạ Nhượng Tâm đi ra, Tiểu Vũ Điềm đã chơi đến mệt mỏi, cắn ngón tay ngủ rồi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, trừ mái tóc ngắn ngắn ra, có chút giống một đứa bé trai.

"Con là bé gái ngoan." Thẩm Vi có chút không đành lòng đem đứa bé trong lòng giao cho Hạ Nhượng Tâm, đây là con nhà người ta không phải nhà cô, nhưng cô thật muốn đem đứa nhỏ này mang về nhà, chỉ là, cô... nơi đó.

Bỏ đi, làm ô nhiễm đôi mắt trẻ con, một độ mắt sạch sẽ như vậy, vô ưu vô lự lớn lên như vậy đi.

"Cô không tính rời nơi đó đi sao?" Hạ Nhượng Tâm đặt con gái vào phòng ngủ bên trong, thời điểm đi ra câu đầu tiên chính là lời nói này.

Nơi kia biết rõ là địa ngục, vì cái gì còn muốn ngốc, cô cảm giác Thẩm Vi hoàn toàn có thể rời đi, tóm lại nơi như thế thật sự không thích hợp với người bình thường, nơi đó tràn ngập đủ loại dơ bẩn, tính kế, đáng ghê toét, người thói hư tật xấu, người mất trái cảm xúc, toàn bộ đều ở bên trong, ở tròn thòi

gian dài, người bình thường thật sự sẽ bị điên.

Cô cảm kích Thẩm Vi đã giúp cô rời xa nơi đó, Thẩm Vi còn muốn tiếp tục sao?

"Tại sao phải rời khỏi?" Thẩm Vi từ trên người lấy ra một điều thuốc, sợ soạng một hồi không thấy bật lửa.

"Có bật lửa không?" Cô hỏi Hạ Nhược Tâm, ngón tay sơn màu đỏ dài mỹ lệ, như là đôi tay chơi nghệ thuật, đàn dương cầm, vẽ tranh, hoặc là bị một người đàn ông nắm trong lòng bàn tay, mà không như ở hiện tại nơi này, một mùi thuốc là nhiễm bị thương ngón tay vốn trắng nõn sạch sẽ.

"Có, chờ một lát." Hạ Nhược Tâm vào trong bếp lấy bật lửa đưa cho Thẩm Vi.

"Cảm ơn." Thẩm Vi theo thói quen đặt thuốc lá ở trong miệng, môi đỏ nhẹ nhấp giữ, mở bật lửa, đốt thuốc, cô phả ra một mảnh sườn khói, cái loại này làm người mê say mùi hơi thở thuốc lá, nháy mắt tràn ngập toàn bộ phổi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 520: Bị theo dõi

Cô lại nhả chút khói lạnh ra, môi đỏ hơi nâng lên.

"Rời đi có cái gì tốt?" Cô hút một ngụm: "Nơi đó chính là thể giới của tôi, mọi người không biết, có người sinh ra thuộc về nơi đó, như tôi, nếu tôi không ở nơi đó, sao có thể còn sống đến bây giờ?"

Không biết đây là than nhẹ hay là tự giễu, Hạ Nhược Tâm cảm thấy giống như đã từng quen biết khó tả.

Lúc ấy cô cũng bị một người đàn ông bức đi đầu đường xó chợ, không quen biết ai, nếu không có Tiểu Vũ Điểm, cô hiện tại đang ở nơi nào, sống hay chết, ai có biết.

"Cô sẽ tốt thôi." Hạ Nhược Tâm nắm tay Thẩm Vi: "Tôi biết tôi không có năng lực, nhưng chỉ cần tôi có thể giúp cô, tôi nhất định sẽ giúp cô, cho dù là đao dưới chân núi chào đầu cũng sẽ không cau mày."

Thẩm Vi phụt cười lên tiếng: "Cô còn lên núi đao hạ chảo dầu, giờ hiện đại hay cổ đại, là giang hồ sao, tôi nhớ kĩ cô nói nếu như có một ngày tôi thật sự quây không nổi nữa, nhớ thu lưu tôi nha."

"Được." Hạ Nhược Tâm đáp ứng. Cô thực sự nghiêm túc, thực sự trịnh trọng, cô cũng nhớ kĩ chính mình nói gì.

Mà Thẩm Vi lại chưa để trong lòng, cô xem ra cả đời này đều sẽ ở nơi đó, cho đến khi một ngày cô chết, có lẽ ngày mai cô sẽ không ở thể gian nữa, hứa hẹn vĩnh viễn là hư vô mờ mịt, đặc biệt là đàn ông.

Thẩm Vi lại lấy một điều thuốc lá đưa lên hút, cô dường như đang nghĩ tới chuyện nào đó, có chút buồn bực, nhưng phần nhiều là trầm mặc, cho đến khi cô hút xong ba điều thuốc, trong phòng truyền đến một người đang ho sặc sụa vì khói thuốc.

"Xin lỗi." Đến đây Thẩm Vi mới thấy mình có chút thất thố, quên mất còn có một đứa trẻ, trẻ con hít phải khói thuốc không tốt.

"Không sao, mở cửa ra một lúc là được rồi." Hạ Nhược Tâm một chút cũng không ghét bỏ, cô đứng lên, đến bên cửa sổ, mở cửa sổ lớn hơn nữa, bên ngoài không khí tươi mát, tràn ngập khắp thành thị, có cái thanh thản cũng bình yên, đồng thời cũng có khẩn trương cùng bận rộn.

Cô đi qua, ngồi trước mặt Thẩm Vi: "Thế nào, trong lòng thoải mái chút nào chưa?"

Thẩm Vi búng búng ngón tay, lại nhìn thoáng quạt tàn thuốc trên bàn, một quạt tàn toàn tàn thuốc, cũng thật làm khó không khí nơi này, cô cuộn tròn hai chân lên, đá dép lê sang một bên, đôi chân thon dài, đường cong hoàn mỹ, giống như một bức tranh duyên dáng, mỗi một việc làm đều mang đến nét đẹp nữ nhân.

Cô nâng đùi lên sườn mặt: "Ừ, thoải mái nhiều rồi, cảm ơn."

Kì thật Hạ Nhược Tâm càng thích Thẩm Vi hiện tại, ngoại trừ lớp nguy trang, cô chính là cô mà không phải người khác, mặc kệ là tốt hay là xấu vẫn chính là cô.

"Cao Dật nhà cô đâu?" Thẩm Vi đột ngột hỏi một vấn đề như vậy.

Hạ Nhược Tâm sững sốt, một câu nhà cô làm lòng cô thấy nhẹ nhàng, nhưng không biết cảm giác gì lại có chút áp lực.

"Anh ấy hôm nay có ca giải phẫu." Cô rừ

lông mi xuống, ngón tay nắm vào nhau, tâm tư trôi về nơi xa xăm.

Thẩm Vi đột nhiên ngồi ngay ngắn, vuron tay đặt trên vai Hạ Nhược Tâm, đầu ngóm tay còn nhàn nhạt hương vị thuốc lá, ẩn trong đó có chút thương cảm

"Hãy nắm chắc, không phải mỗi một người phụ nữ có thể gặp được người đàn ông thích hợp."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nâng môi đỏ cuối cùng cũng chỉ cười điềm đạm

Có một số việc không nói rõ ràng, kì thật các cô đều hiểu, có một số việc đã trải qua mới có thể rõ ràng, thời gian trôi qua mới có thể hiểu được, vài năm sau thì ra thời gian đã trôi như vậy.

"Tôi phải đi đây." Thẩm Vi vốn đang muốn tìm Tiểu Vũ Điểm nhưng ngủ rồi, thôi bỏ đi.

Nếu có thời gian cô sẽ ghé qua, ở chỗ này, có thể đến ăn một bát mì, một bát như là mẹ nấu, cô đeo kính râm, một chiếc xe dừng ngay trước mặt, tài xế xuống mở cửa xe, cô ngồi lên, ánh mắt dưới kính râm thay đổi, môi đỏ kiêu diễm hướng về phía trước giương lên, cô không chỉ có là Thẩm Vi, mà còn là quan hệ xã hội đầu bảng Giang Nam.

Hạ Nhược Tâm kéo rèm, chiếc xe kia đã đi, cô dựa lưng lên cửa sổ, ánh sáng rơi xuống ánh mắt, sáng sáng tối tối, thần sắc khó hiểu.

Cô không thể giúp cô ấy cái gì, dù chỉ một chút giúp đỡ.

Sờ sờ váy búp bê bên ngoài, thu lại, giúp búp bê mặc vào, cô nhưng lại làm không cùng hình dáng với váy nhỏ này.

Đầu tiên cô đi vào phòng ngủ của con gái, đứa bé nhỏ rúc trong chăn, chỉ lộ một cái đầu nhỏ, cô ngủ rất quen thuộc, tiếng hít thở nhẹ nhàng thình thoảng truyền đến, khuôn mặt nhỏ ngủ cũng đỏ bừng, bé ngủ giấc này nếu không ngủ mấy giờ thì sẽ không tỉnh.

Nhìn thoáng qua thời gian, cô muốn ra ngoài mua đồ ăn.

Nếu đi nhanh khả năng khả năng khi về tiểu gia hỏa này vẫn chưa tỉnh dậy.

Lấy ví tiền, cô khoá kĩ cửa, không dám ở trên đường kéo dài thời gian, đi như chạy nhanh đến chỗ siêu thị. Mà cô cũng không biết có một người đàn ông vẫn luôn lén lút đi theo cô.

Mua xong đồ ăn, cô đã kiểm kê lại tủ lạnh bên trong không còn nhiều đồ ăn lắm, nghĩ hôm nay muốn ăn cái gì, chỉ là cô đột nhiên dừng bước, con người có khi có trực giác rất là kì quái, bản năng cô cảm giác được nguy hiểm, nắm chặt túi trong tay, bước nhanh.

Cô đi nhanh, người phía sau cũng đi nhanh.

Hạ Nhược Tâm thật đúng là không hiểu, ở cô có chỗ nào thích, tham tiền, cô thật không có bao nhiêu tiền, ham mê nữ sắc, cô cảm giác diện mạo chính mình tầm thường, đặc biệt hiện tại vẫn là một người phụ nữ, so với những thiếu nữ trẻ tuổi, cô lại càng tầm thường, vừa không tiền vừa không đẹp, cùng cô làm cái gì a.

Chạy vội chạy vàng, cô cũng không dám quay đầu lại, không biết chạy xa tới đâu, cô mới thở hắt hắt ngừng lại, mắt liếc trộm về phía sau, hình như không có người, cô trốn vào một góc tường, vỗ ngực, lại nhìn trộm về phía sau một chút, giống như thật sự không có người.

Lúc này cô mới đi ra, vỗ vỗ quần áo trên người, về sau nhất định phải đi chỗ nào bán đồ ăn có nhiều người qua lại, ra cửa không dễ nha.

Mà cô cũng không biết ở cách đó không xa. Lúc này, bên trong một ngõ nhỏ không người, một người đàn ông mặc tây trang hàng hiệu vịn vẹo một chút thủ đoạn, trên mặt đất một người đàn ông đáng khinh bị đánh một trận đang bò như chó.

Người đàn ông trên mặt đất ôm đầu, mặt tím tím xanh xanh một mảng to, xác thật là bị đánh thành đầu heo rồi, cứ như vậy người kia đánh vẫn chưa hết giận, một chân dùng sức dẫm lên mặt người đàn ông kia, người đàn ông kêu không được, nghĩ xin tha nhưng lại không thể nói, miệng đều bị biến dạng thành lập xương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 521

Người đàn ông thân âu phục híp đôi mắt đen trầm tĩnh, áo khoác cũng tùy tiện ném một bên, áo sơ mi ôm cổ tay, cổ tay áo không biết loại đá quý nào

làm thành nút thắt, thỉnh thoảng loé lên vàng sáng làm mặt người đàn ông trên đất bị biến dạng như mặt heo trước mắt đều ông ong.

Cầm áo khoắc, một đôi con người người đàn ông hơi đỏ không gọn sóng, nhả nhặn nhìn thoáng qua mặt người đàn ông trên mặt đất, ánh mắt như đang nhìn người chết.

Vừa đúng lúc, một âm thanh di động vang lên.

Người đàn ông mặc âu phục lấy ra, đặt bên tai, tay thuận tiện chỉnh tay áo.

"Tôi ở bên ngoài, gặp tiểu nhân." Anh trình bày với người bên ki điện thoại, một chân dẫm lên trên người người đàn ông, không biết là cố ý hay vô tình như muốn giẫm chết người dưới chân, người đàn ông mặt heo vừa định hét chói tai thì một cục đã trực tiếp bay lại đây, vừa lúc nhét trong miệng hẳn.

"Tiểu nhân thế nào, à..." Người đàn ông âu phục cười lạnh: "Đã bị anh một chân dẫm chết, em biết dẫm một chân dưới là cái cảm giác gì không? Một chân máu thịt lẫn lộn, em nghĩ sao, Đỗ Tình Đường?"

Mà một đàn ông khác mặt trắng bệnh, vội vàng đưa điện thoại di động ném một bên.

"Làm sao vậy?" Đông Phương Kính đi tới, nhặt di động trên mặt đất: "Gặp quý?"

"Thấy Sở Luật so với gặp quý còn đáng sợ hơn." Anh lè lưỡi, giả bộ làm mặt quý bị thất cổ.

"Anh ấy nói gì đó?" Đông Phương Kính đặt di động của Đỗ Tình Đường trên bàn, trong lòng anh một hồi không chú ý, một đôi chân to đạp lên mặt đất, sau đó lại sấm hồi, lại làm cho anh khóc, dong dài một lúc, anh sợ chính mình nhìn không được sẽ trực tiếp mạng em ấy bóp chết.

Đỗ Tình Đường rút cục cũng thu hồi lại biểu tình về mặt quý kia, đặt mông ngồi xuống, kết quả mông phía dưới lót một thứ mà anh không để ý, sợ hãi nói: "Sở Luật đánh người, còn đánh người ta máu thịt lẫn lộn, chẹp." Anh rụt rụt cổ: "Em đã lâu không thấy anh ấy đập người, nhớ trước kia khi ở trường học, lực phá hoại khiến người sợ hãi ba phần, nếu thất sự ở trong tay anh ấy, người kia cũng đến mức phải rách da rách thịt, ày, em ngồi lên cái gì đây, như thế nào người sung sướng như vậy?"

Anh vươn tay sờ soạng nửa ngày phía dưới mông, kết quả lôi ra một chiếc di động, màn hình đã bị gánh nặng không chịu được của anh đè xuống mà chia năm xẻ bảy.

"Ôi, di động của tôi, di động của tôi, tính là có tiền cũng không mua được chiếc di động này, tôi kiếm vài vạn tiền cũng không có phương pháp, hiện tại cũng không mua được di động, uhuhu... Di độn của tôi!"

Đông Phương Kính ngồi một bên nhẹ nhàng than một tiếng, rồi sau đó chỉ có hai chữ kia để lại cho anh.

Số phận.

Lại nói đến Sở Luật đánh người đến cha mẹ còn không quen biết, đương nhiên anh cũng hỏi ra được chút chuyện, ngồi xỏm xuống. Miệng người đàn ông ngâm cục đá, thỉnh thoảng gãy giữa.

"Đại ca, đại ca, em sai rồi, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, anh tạm tha em đi." Hắn dùng đôi mắt cầu xin, chỉ đáng tiếc, hắn không có một đôi mắt ngập nước, mà là một đôi dài màu xanh, lúc này càng hiện đáng khinh.

Điều này có thể trách hắn sao? Mẹ hắn sinh hắn đã thành như vậy, nếu lớn lên sống tốt, hắn còn đi làm loại chuyện trộm cắp này sao, đã sớm dùng một khuôn mặt đi kiếm cơm đi.

Sở Luật khoanh tay trước ngực, thân thể người đàn ông run run như lá mùa thu, mắt thấy liền phải tan giả, dừng... dừng...hắn không muốn chết.

Sở Luật cầm ví da trong tay mở ra, bên trong ngoài một đồng tám card, còn có một chồng trăm tiền còn nguyên giá trị lớn, nghĩ cũng không nghĩ liền từ bên trong rút ra một ít, dùng số tiền giấy màu đỏ đập lên mặt người đàn ông: "Cầm tiền, thay tôi làm một chuyện, bằng không, tôi thấy anh một lần, đánh anh một lần."

Người đàn ông thật sự bị đánh sợ, tuy rằng từ nhỏ đến lớn cũng không thiếu người đánh, cũng tính là người từng trải nhưng hôm nay không có giống nhau, đau, ngay cả xương cốt cũng đau, còn có cái loại này làm hắn không thể mở miệng, trứng đau.

Hắn không ngừng gật đầu, chỉ cần ông anh này thả hắn, đừng nói bắt anh làm gì, làm anh thành cháu trai đều được.

Sở Luật cầm tiền nhét trong ngực người đàn ông, sau đó nhẹ giọng nói một câu, mặt người đàn ông hiện lên một ít khó xử, giống như có chút không đành lòng, cuối cùng dưới sự uy hiếp của Sở Luật, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Làm chuyện không tốt, bà Lý nhận được điện thoại của người đàn ông liền chạy vội vã lại đây.

Người đàn ông vuốt mặt, đôi mắt to đậu xanh, diện mạo bình thường, nói đi nói lại, miệng thở ra, còn có răng vàng trên miệng không biết mấy năm chưa có quét qua, răng cửa to có hai chỉ cực ám đặc sắc.

Vết thương trên mặt đã tốt một ít, trên mặt khoe miệng vẫn lặng, hắn lau miệng, vừa thấy nước mặt lão bà liền nói.

"Đến lấy tiền." Người đàn ông nhỏ một ngụm nước bọt lên trường, lại dùng chân lau một chút, làm bà Lý dạ dày trào dâng, thật là ghê tởm, về mặt khó coi lấy tiền, ném qua.

"Tôi nhận!" Người đàn ông cầm tiền, tính cũng không cần biết là nhiều hay ít, mới là mấy trăm đồng tiền, người đàn ông kia còn cho vài ngàn. Vì mấy ngàn tiền, đừng nói là trước phụ nữ, trước heo hăn cũng nguyện ý.

Bà Lý cho rằng việc này xong rồi, cho tiền, thanh toán xong. Kết quả người đàn ông kia lại nhìn từ trên xuống dưới bà Lý, cặp mắt kia làm bà Lý rất không thoải mái, tuy rằng đã có tuổi, dáng người đã sớm thay đổi, mặc dù vẫn cố tình giữ gìn, nhưng trên bụng, mặt vẫn có nếp nhăn, đó là món quà của năm tháng, không phải do bà nói không cần là được. Như nào đi nữa bà kì thật chính là một bà lão.

Bà Lý xoay người muốn đi thì người đàn ông kia liền tiến lên chặn đường bà Lý.

"Người muốn làm cái gì?" Bà Lý ôm chặt túi xách chắn trước ngực, giống như người đàn ông này thêm nhỏ dãi với sắc đẹp của bà vậy.

Người đàn ông thấy bà vừa kéo, trong lòng càng tức.

"Còn có thể làm cái gì? Đương nhiên cùng thím nhiều lời nói chuyện, tuy rằng thím lớn tuổi, bắt quá lớn lên còn được." Hắn vươn tay vuốt ve mặt bà Lý, kết quả không có tình tề, cũng không có mượt mà, kết quả sờ đến một tay trơn nhẵn, rất giống như sờ đến một đồng dầu mỡ thịt ba chỉ, nháy mắt làm hắn hứng thú cũng không có.

Nhưng mà vừa nhớ đến người đàn ông tàn nhẫn kia, còn đánh hắn đau xương cốt, thật sự giống như là hắn nói, đừng nói trước bà lão, liền tính là một đầu heo, hắn cũng muốn căng da đầu đi lên.

"Người muốn làm gì?" Bà Lý dọa hét lên, người đàn ông bịt chặt miệng bà Lý, sau đó ép bà Lý tới một bên, hắn thật sự khóc không ra nước mắt, khoe mắt cũng không có tiền đồ mà ướt lên.

Mẹ ơi, nhi tử vô dụng a!

Bà Lý không ngừng giãy giụa, quần áo trên người bị dọa ướt đầm, sắc mặt bà trắng bệch, hiện tại trên mặt lớp tran điểm cũng trôi đi không ít, bà nằm mơ cũng không nghĩ đến, hắn lớn như vậy, chính mình tìm tới hắn lại có chủ ý này.

"Buông ra..." Bà Lý thật vất vả mới hít được chút không khí, vừa muốn há mồm kêu, kết quả lại bị bịt chặt, còn có trên khắp mặt bà loại hương vị miệng thối, đôi mắt bà Lý nhiều loạn, bà thật sự sắp bị nghẹt thở đến chết.

Xoạt một tiếng, quần áo trên người bà Lý, một chút lại một chút, một tiếng lại một tiếng, xé mở, lúc ban đầu bà Lý còn giãy giụa rồi cuối cùng hình như coi như nhận, bên trong quần áo lộ ra một thân thịt mỡ trắng bóng.

"Cũng đã lớn thành như vậy, còn mặc loại nội y này? Chắc..." Người đàn ông khơi mào nội y nữ nhân, vẫn màu đỏ rực, xé nát, không sợ mặc trên người không thờ nổi sao, người đàn bà dám đăng m, người già nhưng tâm không già.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới bà Lý một thân thịt mỡ, lại chep một tiếng, từ trên xuống dưới đều như một quả cà tím dài, phía dưới nhìn không tới, bị một vòng bụng thịt mỡ che hết sắp rớt xuống dưới đùi rồi.

Người đàn ông sờ soạng ngực bà Lý một phen, xoa, bóp, một chút cảm giác cũng không có, hắn lấy di động chụp bà Lý, bà Lý tuyệt vọng nhắm mắt lại, một khuôn mặt già bởi vì không ngừng khóc nên tẩy một tầng phấn ra.

Người đàn ông lại chụp thêm mấy tấm ảnh mới ngồi xổm xuống, một bàn tay lại sờ soạng ngực bà Lý, không đứng, là rù xuống ngực.

"Thím à, nói thật, thím trưởng thành như vậy, tôi thật không nghĩ nhiều, cho nên cảm mấy bức ảnh chụp ra ngoài." Hắn thử một chút nha, lại sờ mặt mình, vẫn còn đau, hắn "chát" một tiếng, quăng chi mặt bà Lý một cái tát.

"Bà đề tiện, nếu không phải bà, cũng không khiến lão tử bị người ta đánh thành như vậy, người cũng không hỏi cho rõ ràng, bà coi mạng lão tử là nhật về chấ?" Hắn lại một phen nắm tóc bà Lý, không cần coi hắn là người tốt, hắn sao có thể sẽ là người tốt, cho nên cũng đừng hy vọng hắn sẽ nhẹ tay, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nói không chừng hắn còn sẽ hạ thủ lưu tình.

"Thím, có người bảo tôi cảnh cáo thím, có người không nên động đến, nếu lần sau thím lại có chủ ý với cô ấy, ảnh chụp này của thím..." Hắn cười lạnh, lời nói phun trên mặt bà Lý, nói một câu, liền niết nhẹ ngực bà Lý, bà Lý hổ thẹn, lại hận, hai hàng răng đều sắp bị cắn.

"Cho nên, thím à, tôi khuyên vẫn là nên ngừng nghĩ một chút, đừng không có việc gì, chọc tới người không nên chọc. Bằng không thím liền chờ ảnh chụp thím trên TV đi, chep, một thân thịt mỡ này, bảo đảm làm không ít người nhìn không có hứng thú, về sau lại không dám ăn thịt ba chỉ." Người đàn ông dòi tay đi, lau tay lên một bên quần áo, hắn luôn cảm giác tay mình dính nhờn nhờn thịt ba chỉ.

Hắn đem di động cất kỹ, lại lấy qua túi xách bà Lý, đồ đồ bên trong ra, cuối cùng cầm đi hết hoa tai, vòng cổ, nhẫn kim cương, còn có vòng tay, cùng với di động của bà Lý.

Bà già tuy rằng già, bắt quá vẫn rất có tiền, mấy thứ này bán đi sẽ được không ít tiền.

Hắn đắc ý đi rồi, bà Lý mới lại ôm quần áo chính mình, lộ ra thân thể trắng bóng, cũng không dám khóc lớn, không dám kêu cứu, bà không quên mình vừa rồi bị chụp một đồng ảnh.

Bà không khỏi rùng mình, đồng thời khuất phục, cũng là sợ hãi, trên trán rịn ra tầng mồ hôi lạnh, bà không dám tưởng tượng, nếu những bức ảnh chụp đó bị phát lên mạng, rồi lại tới trên TV, bà còn muốn sống hay không, bà đã lớn tuổi như vậy, sao lại phải chịu tội này.

Bà thật khóc không ra nước mắt, tay chân luống cuống cầm quần áo lên, mặc lung tung trên người, xám xịt thấy không có ai, liền chạy trở về.

Thời điểm về đến nhà, rất tốt, ít người, cũng chỉ có một quần gia, quần gia vừa thấy bộ dáng bà Lý, bị khiếp sợ, trời ơi, phu nhân làm sao vậy, người như nào lại thành như vậy, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, phu nhân gặp chuyện gì, quần áo rõ ràng là bị người ta xé, nhưng tuổi tác phu nhân, còn có người làm với bà chuyện kia sao?

"Câm miệng!" Bà Lý cảnh cáo một tiếng với quần gia: "Chuyện tôi ở trên đường quảng ngã, không được nói cho người khác."

"Vâng, tôi đã biết." Quần gia gật đầu, cô đương nhiên sẽ không nói, bất quá phu nhân này thật đúng là lấy ông tôi ở bụi này, nếu thật là ngã còn nói những lời này sao, còn nói, ném tới nơi nào, có thể quảng ngã thành như vậy sao, này chính là, chính là...

Chỉ là, cô thật sự cảm giác thế giới này quá điên cuồng, vẫn là địa cầu thật sự quá nguy hiểm. Phu nhân tuổi tác lớn như vậy, như nào còn có người đối với bà chuyện kia.

Bà Lý vội vàng chạy vào bên trong phòng ngủ, kết quả vừa thấy chính mình, khóc cũng không có nước mắt.

"Mẹ, chuyện làm thế nào?" Lý Mạn Ni bót thời gian trở về nhà mẹ đẻ, hiện tại chuyện dè trong lòng cô, cũng chỉ có cái này, chỉ cần giải quyết, cô bề sao có thể kê cao gối ngủ không cần lo nghĩ.

Nhưng cô đợi nửa ngày, mẹ Lý cũng không trả lời, ngược lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Mẹ." Lý Mạn Ni lay nhẹ bà vai mẹ Lý: "Mẹ làm sao vậy?"

"A, không có việc gì." Mẹ Lý bỗng nhiên phản ứng lại, cười rất khó coi: "Mạn Ni à, con đã có em bé, về sau đừng chạy loạn." Bà hiện tại vẫn chưa khôi phục lại, chỉ cần vừa nhớ tới chuyện phát sinh không lâu trước đây, bà liền một nháy không thể yên, đêm không thể ngủ, còn có những bức ảnh chụp không biết ở nơi nào, bà ngay cả cơm cũng không ăn huống chi là chuyện khác.

"Mẹ, con biết rồi." Lý Mạn Ni cũng không chú ý tới sự hoảng hốt của mẹ Lý, lại hỏi: "Mẹ, không phải mấy ngày trước mẹ nói, tìm người giáo huấn người đàn bà kia, thế nào, chuyện không thành?"

"Hà, thành thành." Mẹ Lý đánh ha ha, kì thật bà nào có biết có thành hay không, bà tìm người nọ cũng không có nói, đến cuối cùng mang bà...

*phù phù ta ghép 3 chương dịch liền luôn đó:">> đừng trách ta nha hi hi

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 522: Sinh không ra làm sao bây giờ

Nghĩ đến đây bà không khỏi giật mình, nghĩ thông suốt một chuyện, chẳng lẽ là Hạ Nhược Tâm làm, nhưng mà một người phụ nữ như thế sao có thể, sao có thể sai người làm chuyện đó, còn với si chụp ảnh bà. Cái này chỉ có từ bên ngoài, bà thực sự không nghĩ ra được, vì chuyện gì mà lại biến thành như vậy, rõ ràng là không phải, chắc chắn là người khác, nhưng cuối cùng như thế nào lại thành bà, trong lòng bằng tay mồ hôi lạnh. Vợ kéo tay con gái, sợ con gái thiếu kiên nhẫn về sau làm chuyện không tốt, làm người chui chỗ trống.

"Mạn Ni, nghe mẹ nói, gần đây khi ra khỏi cửa, nên để ý Sở Luật, tuy rằng con mang thai nhưng người đàn ông này vào lúc này không chịu nổi nhất chính là bị người phụ nữ khác chạm người."

Khoé mặt Lý Mạn Ni loé nên một tia rõ ràng.

Điểm này từ lúc kết hôn với Sở Luật cô không hề lo lắng, không phải không có người phụ nữ nào nhào vào lòng anh, anh cũng không để ý, cho dù phụ nữ cởi hết quần áo đứng trước mặt, kết quả cuối cùng đều bị anh đá ra, Sở Luật chính là Sở Luật, nếu anh không chịu nổi cô quạnh thì không phải Sở Luật, người mà cô gánh tâm chính là Hạ Nhược Tâm, người vợ trước Sở Luật hiểu lắm.

Mỗi khi nghĩ đến đây, cô đều có cảm giác giống như mèo cào trong lòng, một khắc cũng không được bình yên.

Nhưng nghĩ đến kết quả hiện tại của Hạ Nhược Tâm, cô có thể kẻ cao gối mà ngủ, cô biết thủ đoạn của mẹ mình, tuyệt đối sẽ làm người đàn bà kia không tốt hơn, cho dù phải chết cô ta cũng đừng nghĩ xen vào thế giới của cô và Sở Luật.

Nhẹ nhàng vỗ bụng chưa nhô cao, con à, con phải lớn lên khỏe mạnh, chỉ cần con được sinh ra, con sẽ có được toàn bộ tập đoàn Sở Luật, Sở gia về sau tất cả đều là của con, Hạ Nhược Tâm sinh cái loại hèn mọn kia, đừng nói là đã chết, kể cả có tồn tại cũng đừng nghĩ lấy được đồng tiền nào.

Tâm tư coi che giấu sâu đậm, lại càng không biết mẹ coi che dấu càng sâu hơn, có những thứ không muốn người ta biết sự tình.

Cô dẫn vật Sở Luật lại chính dẫn vật mình.

Sở Luật cảm đi động, lật xem ảnh bên trong, môi mông vô tình hơi giương lên, khẽ cười quý dị không khỏi làm người khác da đầu tê dại, không biết ai sẽ xui xẻo động vào anh?

Đỗ Tĩnh Đường mang một khuôn mặt dài thườn thượt bước vào, đặt mong yên vị trên soi pha, khuôn mặt này không khác mặt ngựa là bao.

Anh lấy đi động, giờ ra phía trước.

"Anh, hồng rồi!"

Sở Luật kéo ngăn kéo, ném đi động vào bên trong.

"Ừ." Anh đáp một câu.

"Hồng rồi đó, anh!"

"Ừ."

"Anh, em nói đi động của em hồng rồi!" Đỗ Tĩnh Đường tức muốn học máu, đi động này là chế tạo đặc thù, đi động báo hồng là xong rồi, trừ khi anh không chê tiếp tục dùng màn hình vỡ vụn, còn có cái anh đau lòng chính là thái độ của Sở Luật, không an ủi anh một câu.

"Mang lại đây." Sở Luật vươn tay hướng Đỗ Tĩnh Đường.

Đỗ Tĩnh Đường cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp mang đi động qua, kì thật anh còn thầm nhủ vài tiếng, anh họ sẽ dùng quan hệ lại mua cho anh một bộ hay không, đi động này dùng trong quân khu, có quan hệ mới lấy được, tuy rằng Đông Phương Kính nói, làm cho anh một bộ nhưng anh vẫn có cảm giác không bảo đảm, nếu anh họ nói một câu, như vậy anh sẽ có một bộ.

Ở đây anh còn đang dương dương đắc ý, kết quả nghe được hô một tiếng, từ đỉnh đầu anh, một đường parabol bay về hướng tường, rồi sau đó một âm thanh bộp.

Sở Luật bẻ một chút ngón tay, mặt vô tình nói: "Hồng rồi thì đập, mang tới làm gì?"

Trông mắt Đỗ Tĩnh Đường như muốn rơi ra ngoài, anh thế nhưng, thế nhưng... đập đi động của anh... anh yêu nhất đi động đó.

Anh chạy tới, nhặt mảnh xác đi động, màn hình sớm đã vỡ vụn hết, không thể khởi động được, sản phẩm của quân khu chính là sản phẩm của quân khu, tính quảng là có thể quảng

Đỗ Tĩnh Đường một bụng oán niệm, tàn nhẫn như vậy, không lưu lại một chút đường lui cho anh, hiện tại hay rồi máy không mở được, anh dùng được nữa không, bên trong còn không ít tài liệu của anh đâu!

Sở Luật lấy một thiếu thuốc, châm, từ từ phả ra một vòng khói.

"Tĩnh Đường, em nói xem nếu em không thể có con, mẹ em sẽ đối với em như thế nào?"

Lời này so với anh bị đập đi động còn khó chịu ngàn vạn lần, dù sao anh cả đời này xác thật không thể có con, hai người đàn ông có thể sinh em bé thì mới là lạ, nếu không anh đi làm thụ tinh trong ống nghiệm đi, cứ như vậy sinh ra em bé lạnh băng, anh cảm giác thật ghê tởm, anh làm không được. Hơn nữa, Sở Luật có thể sinh con, thế cho nên anh cảm thấy mình đời này không cần nghĩ đến có con.

Anh là một người đàn ông thì đừng nghĩ, mà Đông Phương Kính thì cũng đừng tưởng đi, nhưng mà sinh sản là bản năng của phụ nữ, nếu thật sự không đúng sự thật, thực xin lỗi chính mình, cũng là thực xin lỗi người nhà, anh đau đầu chết còn không thể, còn có mẹ anh cái gì cũng không biết, khi biết chị dâu đã có mang, mỗi ngày an bài cho anh vài thân cận, hôm nay mà thấy, ngày mai có thể kết, kết là lấy chồng có thể có em bé, nhưng mà sao có thể, anh là gay mà.

"Anh họ, anh đừng nhắc chuyện này có được không?" Đỗ Tĩnh Đường vò tóc: "Anh đã hứa sẽ thay em bảo mật."

Sở Luật phả ra một vòng khói: "Anh nhớ nhưng em không thể gạt mẹ em cả đời!"

"Ta nghĩ lại biện pháp đi." Đỗ Tĩnh Đường trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn đang tính toán kéo dài thời gian, rồi nói sau.

"Cùng lắm thì, em về sau nhận nuôi một đứa đi, bằng không còn có thể thế nào?" Đỗ Tình Đường phẩy tay, dù sao lợn chết đều không sợ nước sôi.

"Đến lúc đó nhận nuôi một đứa đi..." Sở Luật tự lẩm bầm nói, không biết là nói mình hay người khác, mà anh từ trước đến nay sẽ không lãng phí thời gian vào chuyện khác.

Không bao lâu sau, Đỗ Tình Đường nghe nói một chuyện Sở Luật giúp đỡ một Viện phúc lợi, làm anh cảm động rồi tỉnh rồi mù, trong lòng cũng quyết định phải vì anh họ bán cả đời mệnh.

Kì thật anh nào đâu có biết rằng, Sở Luật làm những việc này, cũng không phải vì anh mà là vì chính anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 523: Rắn độc

Bản báo cáo kiểm tra kia, vẫn im lìm trong kết sắt, có lẽ cả đời này cũng không có khả năng xuất hiện trên đời, đối với người đàn ông cao quý như anh, tự tôn, ngạo khí, toàn bộ đều là đạp lên bùn đất, rồi sau đó cả đời cũng không được xoay người.

Chuyển động bút trong tay, ánh mắt trầm như biển sâu, môi mím chặt thẳng tắp, càng làm cho người khác không dám đến gần, không là núi lửa bùng nổ, thì cũng là băng thiên tuyết địa.

Anh liếc đôi mắt lạnh lùng, trong nháy mắt vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại nuốt xuống.

"Luật, anh đã trở lại." Lý Mạn Ni nghe được cửa mở, vội vàng từ trên sofa ngồi dậy, vừa thấy người bên ngoài vào là Sở Luật, đi ra tiếp đồ trong tay anh.

Sở Luật không lưu tình tránh tay cô, nhàn nhạt nói: "Tôi tới đây đây."

Lý Mạn Ni xấu hổ, tay giờ ở không trung nửa ngày mới thu về: "Luật..."

Cô nhấp nhẹ môi đỏ, một chữ kia, hiện giờ sao lại khó như vậy.

Sở Luật xoay người, cảm xúc trong mắt đen ẩn hiện, chợt loé qua, không nhìn thấy sao trời, như thể ngân hà cuộn cuộn, nhưng bắt ngát lại tìm ra cái khác.

"Tôi còn có việc." Cậu nói cho có lệ, không muốn nói nhiều hơn mấy chữ, anh đem mình nhốt tại bên trong thư phòng, Lý Mạn Ni gắt gao cắn môi đỏ, tự nói với mình, cô phải nhẫn, nhất định phải nhịn xuống, bằng không sẽ mất hết, chỉ tiện cho người khác, cô là Sở phu nhân, cô mới là vợ hợp pháp của Sở Luật, mà trong bụng cô là đứa con, về sau kế thừa tất cả của Sở Luật.

Lúc này Sở Luật đứng ở cửa, anh buông lỏng cả vạt, bên trong đồng tử đen thuần khiết tối như đêm, không thấy một tia sáng, đột nhiên, môi mỏng nhếch một đường cong, tựa như đang cười chế nhạo.

"Lý Mạn Ni, cô hẳn là may mắn, tôi không phải Sở Luật trước kia, nếu không, tôi tin cô chỉ có thể nghĩ đến cái chết, chết mới có thể đủ giải thoát." Anh đối với cô còn có một tia không đành lòng, cái gọi là hận, đã bị anh huỷ hoại hết thảy, anh sẽ không trách bất luận kẻ nào, hiện giờ nông nổi như thế này hẳn là anh phải chịu.

Chỉ là anh không hy vọng một tia không đành lòng này, cuối cùng cũng bị cô chặt đứt, đến lúc đó đừng trách anh trở mặt vô tình.

Anh đi tới bàn làm việc, kì thật không có việc gì làm, công việc đã sớm làm xong, lần đầu tiên anh không biết chính mình muốn làm gì, thời gian trống không nhiều như vậy, cứ như vậy nhìn chăm chăm máy tính, một đôi mắt đen nhàn nhạt tản ra.

Đến khi trên màn hình có hình đầu người đang sáng.

Anh vẫn luôn mím chặt môi, cuối cùng là thấy một độ cong rất nhỏ.

Cười đi.

Anh không biết.

Nếu có trời nắng: "Cô đã lên rồi?"

Hạ Mộc: "Đúng vậy, anh thật sớm."

Nếu có trời nắng: "Vừa trở về, công ty có một số việc phải làm."

Hạ Mộc: "Vất vả quá, làm công cho người khác chính là như vậy."

Nếu có trời nắng: "Vẫn tốt, ông chủ không tồi, có thể về sớm, cũng có thể đến trễ."

Bọn họ cứ như vậy trò chuyện câu được câu không, đến gần mười giờ, hình đầu bên kia tối sầm, Sở Luật mới dựa vào ghế, dùng tay chặn hai mắt, có như vậy anh mới chịu được ánh sáng của đèn điện.

Người giống như anh, sống để làm gì đâu.

Anh tự giễu hỏi chính mình.

Sau đó lấy điện thoại, ấn ấn, đem hai trăm đồng đánh vào account bên trong, đúng vậy, anh chính là Nếu Có Trời Nắng, anh biết cô thích vẽ tranh, cho nên liền nhờ người thu mua phòng làm việc hội họa trên mạng kia, lại sử dụng danh nghĩa làm công nhân làm việc ở đó, rồi sau đó với cô, không xa không gần, cũng không thân không xa trò chuyện.

Anh cũng không cố tình hỏi thăm chuyện của cô, chỉ biết cô cùng một người đàn ông đang sống chung, người đàn ông kia có một cô con gái, lớn lên rất đáng yêu, nhiều khi anh nghĩ nếu như lúc trước anh không tàn nhẫn như vậy, có lẽ bọn họ cũng sẽ có đứa con của nhau, đứa bé cũng sẽ ba bốn tuổi, chỉ là đây cũng chỉ là lúc trước, cũng chỉ là như lúc ban đầu...

Trên đời không thiếu thực xin lỗi, lại thiếu không còn quan hệ.

Trên đời này không thiếu lúc trước, lại thiếu nhất là như thế.

Nếu không có lúc trước, không quan hệ cũng sẽ không có lỗi lầm.

Anh làm cô cả đời này không thể sinh con, hiện tại anh coi như là báo ứng, anh trước nay đều nghĩ chỉ là giả, nhưng hiện tại anh tin, rất cực cũng tin.

Cái này có nhân tất có quả, anh là loại quả đắng, chính anh nếm.

Không phải không bù đắp, mà là thời điểm chưa tới.

Đúng vậy, Lý Mạn Ni, không phải không bù đắp, là thời điểm chưa tới, trong mắt anh lại bắt đầu tàn nhẫn, nhưng rồi lại bị mấy năm nhẫn nại đè xuống.

Anh không phải Sở Luật bốn năm trước, có một số việc anh sẽ không làm lại.

Chỉ là nếu người khác thiếu anh, anh vẫn cứ sẽ tìm trở về. Mặc kệ là cái gì.

Nhưng ai có thể nói cho anh, con có thể tìm trở về sao, anh còn có con sao, còn có thể sao? Y học đều không thể giải quyết, anh tìm ai để giải quyết, anh tìm ai để bồi thường, tìm anh để gánh vác?

"Luật..." Bên ngoài truyền đến một âm thanh e thẹn.

Trong lòng Sở Luật buồn bực, anh dơ tay đặt trước mắt, đôi mắt lười biếng vô cùng nửa mở, một đôi đồng tử đen láy nhìn chăm chăm cửa, như thể một con báo bất cứ lúc nào cũng sẽ đi lên cắn đứt cổ con mồi trước mặt.

Lúc này ngoài cửa Lý Mạn Ni không khỏi rung mình, cô quán chặt quần áo trên người, nghĩ thầm, thời tiết này biến hoá cũng thật nhanh, còn chưa tới mùa thu mà đã lạnh như vậy, lại nghĩ đến cũng hẳn nên đi mua chút quần áo, về sau bụng cũng to lên, hiện tại quần áo mặc cũng không vừa, mua chút dự phòng, hơn nữa đến khi sinh em bé, quần áo hiện tại cũng vứt đi đổi toàn bộ thành bộ mới.

"Luật, anh ở đâu? Em giúp anh pha cà phê mang đến rồi."

Lý Mạn Ni đứng ở cửa, gõ cửa nhẹ nhàng nói, hiện tại lệnh của Sở Luật cô rất sợ hãi, cô không dám tùy tiện đi vào thư phòng, trước kia cũng như thế, khi Sở Luật đang làm việc, ứng với một câu, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, tuy rằng nếu cô đẩy cửa đi vào, anh không đến mức đối xử với cô giống người ở công ty, nắng té tát, nhưng biểu tình sẽ lạnh lùng, không vui vẻ.

Đối với người cuồng công việc mà nói, đột nhiên bị cắt ngang, xác thực quá khó chịu.

Bên trong nửa ngày cũng không có ai nói, trong lòng Lý Mạn Ni có một loại cảm giác bất an, nôn nóng.

"Luật, em muốn vào."

Lý Mạn Ni đặt tay trên nắm cửa, nhẹ nhàng xoay một chút, cô vốn dĩ cho rằng Sở Luật không có ở trong, nếu có thì đi toilet, nếu không cũng ngủ rồi, cô thật không nghĩ tới cửa mở ra đối diện với cô là đôi mắt đen tối tăm đáng sợ của Sở Luật, cặp mắt đen như đang ẩn

bên trong một trận mưa rền gió dữ thâm thiết, muốn đem thân thể nhẹ nhàng như cây non của cô thổi rơi nát tan tác.

"Luật, anh ở đây." Cô xấu hổ nói một câu, toàn thân trên dưới bị anh nhìn chăm chăm có chút mất tự nhiên, cô cẩn thận đi tới đặt cả phê trên bàn: "Em pha cho anh một cốc cà phê, vẫn còn nóng."

Sở Luật nhận lấy, đặt cả phê lên môi, ngửi được hương vị cà phê đen thuần khiết.

"Không có cho thêm nguyên liệu sao?" Anh nhàn nhạt hỏi.

"À!" Lý Mạn Ni không khỏi tim nhảy ra ngoài: "Thêm nguyên liệu, thêm cái gì?" Cô rũ đôi mắt xuống, lúc này không dám nhìn lung tung, mượn vẻ ngoài hoàn mỹ ẩn giấu chột dạ.

"Không có gì." Sở Luật đặt cả phê lên trên bàn, vẫn chưa uống ngụm nào, hiện tại anh chán ghét loạn đồ uống này.

"Em.."

Lý Mạn Ni vừa định mở miệng đã bị Sở Luật cắt ngang: "Tôi còn công việc, nếu em không có chuyện gì thì đi nghỉ ngơi trước đi." Giọng nói không chút tình cảm, không giống như đối với vợ, giống như với cấp dưới, công nhân.

Trong lòng Lý Mạn Ni không thoải mái nhưng lại không dám cùng Sở Luật tranh cãi, rõ ràng gần đây Sở Luật tâm tình không tốt, cô cũng không dám mà tranh cãi với Sở Luật thời điểm này.

"Vây em đi trước." Cô sấn sóc nói: "Cà phê uống nhanh một chút, nếu để lạnh uống không tốt, còn có anh không cần làm việc muộn quá, cơ thể quan trọng.." Cô nói nhiều như vậy nhưng Sở Luật lại đem lực chú ý phía trên màn hình máy tính, một chút chú ý cũng không đặt trên người cô, cô nắm chặt tay, trong ngực nhin xuống buồn bực.

Cô cảm thấy chính mình thật nực cười, bởi vì người đàn ông kia cũng không để ý đến cô.

"Còn có việc?" Giọng nói lãnh đạm.

Lý Mạn Ni bị ai phát hiện chẳng lẽ bọn họ cả đời này phải sống như thế này? Bọn họ là vợ chồng, một đôi vợ chồng thân mật còn có chung một đứa con.

Cô miễn cưỡng thu lại tâm tình, tận lực che giấu giọng nói không có bất đồng.

"Ba mẹ bảo chúng ta cuối tuần trở về ăn một bữa cơm."

"Tôi biết rồi." Sở Luật xem như đáp ứng, Lý Mạn Ni thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhớ tới gần đây mẹ thân kinh suy nhược, còn có ba Lý thi thoảng câu giận, nghĩ đến lại đau đầu.

Ba Lý muốn lạnh nhạt Sở Luật mấy ngày, ông gọi điện thoại cho Lý Mạn Ni bắt cô về nhà, ông cũng không tin Sở Luật có thể trầm tĩnh như vậy không cần đứa con này. Kì thật Lý Mạn Ni cũng nghĩ Sở Luật đã hối hận hôn nhân của bọn họ, nhưng lại tuyên tiếu đứa bé trong bụng cô, hiện tại anh cũng đã hơn ba mươi tuổi, sao có thể bỏ được con đây.

Cho nên cô cũng thuận theo ý tứ của ba Lý liền ở nhà mẹ đẻ. Nhưng kết quả lại làm cho bọn họ thất vọng. Ngày một qua đi, Sở Luật không tới. Ngày hai qua đi, thậm chí không một cuộc điện thoại. Ngày ba qua đi, anh cũng chưa từng bước ra khỏi công ty, dường như đối với người tên Lý Mạn Ni đều không có nửa phần quan hệ.

Đầu tiên ba Lý ngồi không yên, tuy rằng Lý Mạn Ni không tỏ thái độ nhưng rõ ràng cô cũng đã bắt đầu nôn nóng. Sở Luật chưa từng đến đây đón cô, chính cô lần đầu tiên nhận thua rồi. Ba Lý gần đây tính cũng nóng nảy, bên công ty làm ăn rồi tỉnh rồi mù, mất đi hạng mục mà bọn họ đã chuẩn bị mất một năm, còn chưa nói đến phí nhân lực vật lực, nếu như không có hạng mục tiếp theo, bọn họ e rằng xoay xở cũng khó khăn.

Cho nên ba Lý rốt cục cũng chờ không được bèn dặn dò Lý Mạn Ni bắt luật như thế nào cũng phải để Sở Luật đến đây một lần, ăn một bữa cơm, xem có thể từ Sở Luật lấy được một ít tin tức hay không. Chuyện Sở Luật lấy đi hợp đồng đó ông còn chưa quên, muốn ông sắc mặt tốt, sợ là không dễ dàng như vậy.

Sở Luật mở cửa xe, lại một lần nữa đứng ở cửa Lý gia, anh xuống xe, đôi mắt đen luôn trầm tĩnh lúc này đã trở nên hắc ám, đẩy cửa nhà.

Ba Lý hừ một tiếng: "Đã đến."

"Đứng." Sở Luật khẽ mở môi mỏng không độ ẩm, làm ba Lý cảm giác mặt mũi cũng không bỏ xuống được: "Thế nào, công ty làm ăn lớn, nên không kính lão giat này nữa, tôi Lý Thành Quốc tuy rằng không có bản lĩnh lớn nhưng cũng có thể nuôi được con gái và cháu ngoại."

"Xin cứ tự nhiên." Sở Luật ném ra nhàn nhạt bốn chữ, chưa ngồi xuống, chỉ đứng ở đó, trường thân ngọc lập, khí thế bách người, một màn này ba Lý chỉ thiếu chút nữa không bị sặc chết.

"Sở Luật, con nói như thế có ý gì?" Ba Lý thật sự lúc này rất tức giận, bộp một tiếng, đập tay lên bàn, ngày trước tuy rằng con rể cũng không dễ nói chuyện nhưng cũng không giống như hôm nay, khó lòng chịu đựng nổi.

"Không có ý gì, chỉ là theo ý ba, ba nghĩ như thế nào thì làm, tôi cũng không phải ông." Sở Luật nhàn nhạt nói, giọng điệu cười như không cười, làm ba Lý tức giận, cảm giác về mặt đỏ đánh vào ngực ông đau nhói.

"Ông Lý, ông có tuổi như vậy còn tức giận làm cái gì?" Mẹ Lý vội vàng đi tới cũng tức giận theo, thuận tiện nói Sở Luật không phải: "Sở Luật, ba con gần đây tính tình không tốt lắm, con cũng theo ba nói, tuổi lớn, tóm lại cần trọng tâm tư một ít, khiến con gái cũng thấy âm ỉ, tuy rằng nói con là con rể chúng ta nhưng cũng tương đương nửa đứa con trai.

Tâm mắt Sở Luật ngừng ở trên người mẹ Lý, không biết nghĩ đến cái gì trong mắt có chút ánh sáng, làm mẹ Lý cảm giác không thoải mái, lông tơ trên người dựng đứng.

Lý Mạn Ni vội vàng đi tới, kéo tay Sở Luật, theo bản năng Sở Luật muốn hất ra nhưng lại nhịn xuống, cảm giác này cực không tốt, tựa như có răn độc, lúc này đang trên cổ tay anh lúc nào cũng có thể cắn anh một cái.

Mà răn độc Lý Mạn Ni này, cũng không biết cắn anh bao nhiêu vết, uống của anh bao nhiêu máu, ăn anh bao nhiêu thịt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 524: Lại là một tên gay

Thời điểm ăn cơm, Sở Luật cũng không ăn nhiều, đồ ăn Lý gia, anh không thể nào động nổi, thỉnh thoảng mẹ Lý gấp cho anh đồ ăn lại hướng ánh mắt sai khiến Lý Mạn Ni. Lý Mạn Ni rõ ràng nhìn thấy Sở Luật hiện tại toàn thân tản ra hơi lạnh khiến cô khó lại gần, cô còn có thể có biện pháp nào, cô đã rất mặt dày vô sỉ rồi nhưng anh không hề dao động, nói cho cô biết, cô phải làm thế nào?

Ba Lý vẫn rất tức giận, đây đâu chỉ là ăn cơm, chính là ăn một bụng khí. Còn đang muốn kiểm tra tin tức từ anh, kết quả nữ ngài Sở Luật một chữ cũng không nói.

Ba Lý dưới sự tức giận lại không cho Lý Mạn Ni đi, Lý Mạn Ni cũng không ngu như vậy, quan hệ hiện tại của bọn họ ở riêng hai nơi, không chừng sẽ xuất hiện biến cố. Ba Lý trừng trừng đôi mắt liếc nhìn, chỉ thiếu chút nữa không tát con gái một cái.

"Con xem, con xem, đây là con rể tốt ư?"

Ba Lý chỉ ra ngoài cửa, thịt mỡ trên mặt cũng run run.

Mẹ Lý bây giờ cũng không kiêu ngạo, chạy nắm lấy người trước mặt, bà cứ có cảm giác như mình không mặc quần áo, toàn thân xấu xí đều bị bại lộ trước mặt người, bị chỉ vào thịt mỡ trên người, cười trào phúng. Bà thời còn trẻ cũng coi như là nhân vật lớn, thủ đoạn không tồi, kết quả già rồi bị người ta chụp cái loại ảnh như vậy, khí tiết (lòng dạ ngay thẳng trong sạch) tuổi già khó giữ, bà như bị người ta nhìn xuyên thấu, mặt mũi không biết giấu đi đâu.

"Được rồi." Bà khuyên chồng: "Những việc này ông cũng lấy được từ nơi đó của Sở Luật không ít, ông cũng nên ngừng nghĩ một chút đi, ông xem bây giờ Sở Luật đối với chúng ta cảnh giác, con gái của tôi làm sao vậy?" Mẹ Lý hiện tại đặt trên người Lý Mạn Ni, không chấp nhận người khác một câu không tốt về con gái bà: "Nếu không phải lúc trước Mạn Ni gả cho Sở Luật, ông nghĩ công ty nhi bé kia giờ có thể biến thành quy mô lớn như hiện tại không?"

"Bà thì biết cái gì?" Ba Lý trừng mắt nhìn mẹ Lý một cái: "Bà già, tóc dài kiến thức ngắn!"

Một câu bà già khiến mẹ Lý đau lòng, tức giận chỉ thẳng mũi ba Lý mắng: "Tôi già như thế nào, ông bây giờ, đầu Địa Trung Hải, bụng phì như heo, còn trẻ với ai, cũng chỉ có tôi mới có thể cùng ông, nếu không phải năm đó ông quỳ xuống đất cầu xin, tôi có thể gả cho ông sao!"

Ba Lý cũng nổi giận: "Tôi quỳ xin bà cũng vì diện mạo kia, nếu không phải bà mặt dày mày dạn đi theo tôi, tôi còn có thể cưới bà?"

Đều nói phu thê nghèo hèn trăm sự suy, bọn họ còn chưa nghèo hèn đã bắt đầu bóc mẽ lẫn nhau.

Thời điểm Lý Mạn Ni trở về, nghe thấy một màn bố mẹ tranh cãi từ trong vọng ra, vút sự bức tức đi qua cửa. Anh ở công ty mệt đứt hơi, một đồng vấn đề mỗi ngày đè lên người anh. Bọn họ thì tốt rồi, không cần nghĩ biện pháp, thế nhưng hiện tại chỗ này bóc trích lẫn nhau, loại gia đình này còn có thể nói sao?

Anh trực tiếp lái xe đi vào trong quán bar, kêu một ít rượu mạnh, rót vào miệng, một ly lại một ly, vút bỏ phiền muộn gần đây, anh cười, còn muốn vượt qua Sở Luật, bọn họ mỗi bước đi đều khác nhau, căn bản không cùng một bậc, Sở Luật người đứng ở đỉnh kim tự tháp, anh sao có thể với tới.

Nghĩ đến đây, lại rót một ngụm rượu đi xuống, còn đã bắt đầu làm tê mọi thần kinh, cảnh vật trước mắt tung bay loạn lên, lắc lắc chén rượu trong tay, thật sự là không cam lòng, anh so với Sở Luật chỉ kém gia thế, nếu anh có gia thế như Sở Luật, Hứa Thợ Dương sao có thể không cần anh, còn cho anh cảm ứng.

Xét đến cùng vẫn là bởi vì người phụ nữ của anh coi trong Sở Luật, anh đòi này, hận nhất, ghét nhất, nhưng không thể cao siêu, hẳn vẫn là chồng em của em anh.

Mơ mơ màng màng, dường như có người nâng anh lên, mà anh đã sớm bị rượu làm cho mất tỉnh táo, cái gì cũng không thấy rõ, cái gì cũng nhìn không được, đến nỗi anh bị ai mang đi, nơi nào, chính anh còn không biết.

"Ồ!" Đỗ Tình Đường chỉ tay cách đó không xa.

"Kia hình như là Lý Mạn Hiền, là anh rể của anh họ, như thế nào anh ta lại ở chỗ này, chẳng lẽ lại là một tên gay?"

"Chuyện người bót quán."

Đông Phương Kính nhét ly rượu vào trong tay anh: "Nếu em muốn nhàn không bằng chúng ta về nhà chơi trò chơi."

Đỗ Tình Đường hung hăng đá Đông Phương Kính một cái, trò chơi đen tối đó nếu đối anh là người tới áp, anh phải xem Đông Phương Kính có còn thích chơi trò chơi nữa hay không.

Chỉ là, anh lại buồn bực, vươn tay hướng Đông Phương Kính: "Di động cho em mượn dùng."

Đông Phương Kính hào phóng nâng tay,

lấy từ túi ra.

Đỗ Tình Đường cầm lấy di động Đông Phương Kính đưa, nhấn số Sở Luật.

"Alo, anh họ, anh rể của anh ở bên trong quán bar, nơi này là gay tới."

Sau đó ném điện thoại trả lại Đông Phương Kính, Đông Phương Kính sờ sờ cổ tay áo: "Thế nào, anh ấy nói gì?"

"Bảo em đừng động." Đỗ Tình Đường phẩy tay, quán bar này vốn dĩ thiết kế để những người như bọn anh, có thể tới nơi này chứng minh cũng cùng một loại, anh lại không phải thẳng ngốc, đi quán chuyện người khác, nói không chừng người ta cũng chẳng vui về đâu.

Sở Luật dừng xe, chuyện Lý Mạn Hiền đối với anh không liên quan, tự mình tìm cái chết không cần đem đến cái chết trên người người khác.

Anh ấn chuông cửa, cửa lập tức được mở ra, là quán gia Sở gia.

"A, Sở thiếu gia, cậu đã về."

"Vâng, mới vừa đến." Trên mặt bốt lạnh lẽo, không hề trầm mặc khiến người sợ hãi, càng hấp dẫn lại càng nguy hiểm, mà Sở Luật lúc này căn bản là âm tình bất định.

Anh đi đến, nhà cha mẹ anh rất có tính văn nghệ, hai người, một người trời cò, một người gảy đàn tranh*.

*đàn tranh: còn được gọi là đàn thập lục, là nhạc cụ truyền thống của người phương Đông, có xuất xứ từ Trung Quốc. Đàn thuộc họ dây, chỉ gảy. Vì có 16 dây nên đàn còn có tên gọi là đàn Thập lục.

"Ba, mẹ, con đã về."

Sở Luật bỏ cặp tài liệu xuống, gọi một tiếng, đi tới ngồi trước mặt Sở Giang, lấy quân Hắc tử, đánh xuống. Sở Giang khó tìm được đối thủ, khẳng khẳng muốn cùng con trai đại chiến ba trăm hiệp.

Ngón tay Tống Uyển gảy đàn đã tê rần mà hai cha con kia xé sát còn chưa kết thúc, đều nói trên chiến trường không cha con, bà cảm giác ở trên mặt cò cũng không có cha con.

Cô đứng lên, bảo quản gia thu dọn, sau đó xuống bếp làm vài món ăn cho con trai, nhưng bà tìm nửa ngày cũng không thấy Mạn Ni đâu.

"Luật, Mạn Ni đâu, sao không tới?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 525: Gây áp lực

"Không mẹ, hôm nay cô ấy không đến." Sở Luật vừa hạ một viên Hắc tử vừa đáp lời mẹ Tổng, thần sắc bình tĩnh, tầm mắt cũng thực bình thản, Tổng Uyển cũng không nghĩ nhiều liền đi vào trong phòng bếp.

Hạ một quân cuối cùng, Sở Giang thắng con trai, cũng đủ đắc ý thật lâu, cò nghệ của đứa con trai này cũng là học được từ ông, nhưng so với ông ưu tú nhiều, sát phạt quyết đoán, không cho địch một chút không gian hít thở, hoàn toàn như thói quen làm ăn của anh trên thương trường.

Nếu bị anh nhìn trúng, anh sẽ không từ thủ đoạn để có được, chỉ là bây giờ có chút bất đồng.

"Tốt lắm*" Sở Giang nắm vai Sở Luật: "Trước kia ba cảm giác con lòng dạ quá nặng, không lưu lại cho người khác một đường sống, hiện tại cuối cùng con cũng biết, tàn nhẫn quá khiến mọi chuyện sẽ không tốt."

"Cảm ơn ba." Sở Luật khó được cười một chút, trong nháy mắt ý cười tan băng sương, thiết tình, bây giờ có thể làm anh cười thật sự không nhiều lắm, có thể thả lỏng dường như là không có.

"Đến đây ăn cơm nào." Tổng Uyển bụng đồ ăn ra, gọi cha con đi rửa tay ăn cơm, nhà bọn họ không khí từ trước đến nay vẫn rất tốt, cha mẹ đều là người có học thức, tuy rằng trong nhà làm ăn buồn chán nhưng vẫn luôn có văn hoá tạo nên quá trình rèn luyện và thử thách.

Nhưng trong nhà vẫn cô đơn.

"Luật, ngày mai mẹ đến chỗ con ở nhé?" Tổng Uyển buông đĩa trong tay xuống muốn cùng con thương lượng: "Mạn Ni bây giờ đang mang thai, trong nhà không có trường bồi, các con ăn gì, dùng cái gì cũng phải tự chăm nom, như vậy không tốt."

"Mẹ, không cần." Sở Luật cúi đầu, không ai nhìn thấy cặp mắt đen kìa, chợt loé qua khổ sở.

"Trong nhà có bảo mẫu, bảo mẫu đối với phươn diện này rất có kinh nghiệm, Mạn Ni mỗi ngày ăn ba bát cơm đều do bảo mẫu chuẩn bị cẩn thận, hơn nữa mẹ cô ấy cũng không nói gì để cô ấy về nhà ở rồi."

"Như vậy à..." Tổng Uyển vừa nghe lời này, cũng không kiên trì nữa, hiện tại những người trẻ tuổi đều thích có không gian riêng, hơn nữa bà thông gia cũng rất quan tâm con gái, bà thật sự rất xấu hổ, khó trách mấy hôm trước là Mạn Ni ở nhà mẹ bên kia, bà còn đang cho rằng hai vợ chồng bọn họ đã xảy ra chuyện gì, kết quả chuyện gì cũng không có, hoá ra là mẹ người ta lo lắng tới con gái.

Sở Luật nói hết thầy đến giọt nước cũng không lọt, Tổng Uyển tự nhiên cũng không hoài nghi, Sở Giang dù sao ở đây cũng đã trải qua gió to gió lớn.

"Cơm nước xong, lên lầu lại bàn tiếp." Sở Giang chụp bả vai con trai, lực có chút nặng.

"Ba, con biết rồi."

Sở Luật cầm đĩa, gấp thức ăn vào trong bát, anh biết, ba anh không chỉ gọi anh chơi cò, mà bởi vì có việc muốn trị anh, anh thân nhiên ăn cơm cùng cha mẹ nói chuyện phiếm.

"Mẹ, con đàn giúp đỡ một cô nhi viện."

Sở Luật bớt thời gian cùng Tổng Uyển nói việc này, anh đã nghĩ rất nhiều cái cớ, không biết nên mở lời nói chuyện này với mẹ như thế nào, cha mẹ để ý nhất chính là vấn đề con nối dõi, nhưng hiện tại nếu để bọn họ biết lúc này anh không cần con cái, không biết bọn họ có chịu nổi không.

"Như vậy rất tốt." Tổng Uyển sờ sờ tóc con trai, con trai có thể nghĩ được như vậy người làm mẹ này thật vui vẻ, kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì, ăn không xong mang không đi, con cháu đều có phúc của con cháu, tích đức cho đời sau cũng tốt.

Chỉ là, bà lại nhẹ nhàng than một tiếng: "Tiểu Luật, nói cho mẹ biết, có phải con có quan hệ với em họ không?"

Đỗ Tĩnh Đường? Cùng anh có quan hệ gì cơ? Sở Luật trong lúc nhất thời chur phản ứng kịp.

"Con vẫn còn muốn gạt mẹ sao?" Tổng Uyển liếc mắt trắng với con trai một cái: "Mẹ lần trước nhìn thấy, em họ con cùng một người đàn ông ở bên nhau, khó trách gần đây năm rồi vẫn chưa kết hôn, làm cậu và mợ đều sắp phát bệnh rồi. Mẹ bây giờ còn không dám đến nơi cậu con, mẹ không chịu nổi nước mắt mợ con, luôn hỏi mẹ, nói Tĩnh Đường đứa nhí này rốt cuộc làm sao vậy?"

Sở Luật sùng sốt, căn bản không nghĩ đến mẹ sẽ biết những việc này, còn liên tưởng chuyện cô nhi viện với chuyện này giống nhau.

"Mẹ, nếu mẹ có rảnh hãy đến cô nhi viện xem chút."

"Chỉ có thể như vậy." Tổng Uyển than một tiếng: "Về sau nhận nuôi một đứa đi."

Môi Sở Luật hơi chạm vào nhau, cũng chạm vào một thân chua xót.

Anh lại cùng mẹ nói chuyện một lúc, không nhắc lại chuyện cô nhi viện, anh vẫn không thể thừa nhận trước mặt mọi người chuyện anh vô sinh.

Cha anh chỉ có anh là con trai, nếu anh có anh chị em gái thì cũng không cần lo lắng, nhưng thế hệ này của bọn họ chính là con một chiếm đa số. Nói dối tông đường đều ở trên người bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, muốn phụng dưỡng bốn lão nhân gia cũng không phải chuyện to lớn, mà là vấn đề huyết mạch, hai nhà không thể không đối mặt, không thể không coi trọng. Anh dựa vào cạnh cửa, che mắt, buông tay xuống cũng là lúc cảm xúc trên mặt đã hoà hoãn đi nhiều.

Anh gõ cửa.

"Ba, là con."

"Ừ, vào đi." Giọng nói Sở Giang từ bên trong vang lên.

Sở Luật đẩy cửa đi vào, Sở Giang đang ngồi trước bàn cờ, trong tay ôm hộp cờ.

Sở Luật ngồi xếp bằng đối diện Sở Giang, thu quân cờ màu trắng trước mặt, cùng hộp cờ, lấy một quân, lần trước là Hắc tử, lần này là Bạch tử.

Sở Giang đặt một quân Hắc tử trên bàn cờ, hai ngón tay Sở Luật cầm một quân cờ màu trắng, dừng bên cạnh Hắc tử.

"Con gây áp lực việc làm ăn của Lý gia?"

Sở Giang như vô tình mà hỏi, ông bình thần cầm Hắc tử.

"Vâng." Sở Luật cũng không dấu diếm: "Chỉ là lấy việc buôn bán của nhà mình về."

"Sự tình không cần làm quá tuyệt đối, con làm ăn một còn chưa đủ sao?" Sở Giang lạnh mặt, ném Hắc tử trên bàn cờ: "Lại như thế nào, kia cũng là cha mẹ con, không xem mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, mặc kệ con có tâm tư gì đối với Hạ gia, nhớ kỹ, con đã chọn Lý Mạn Ni, trong bụng con bé là cháu ta, con không được xằng bậy, con cũng đã ba mươi tuổi, ta và mẹ con đâu cũng không còn nhiều thời gian để sống, hiện tại ba mẹ cũng già rồi, cũng không theo đuổi cái gì, hiện tại cần có cháu nội, nếu cháu nội ta có chuyện gì, ba sẽ không bỏ qua cho con, mặc kệ con có là con ba hay không!"

Sở Giang nói thực nghiêm trọng, đương nhiên ông cũng không phải tùy ý mà nói, ông đây là đang cảnh cáo, con là do ông sinh ra, ông biết rõ tính tình nó, vốn dĩ chuyện lần trước nó cưới Hạ Nhược Tâm, ông không đồng ý, kết quả vẫn xảy ra chuyện, đứa bé kia vốn vô tội, kết quả bị đứa con trai này của ông hành hạ sống không bằng chết, hiện tại hội hận, muốn tìm người về để xin lỗi, bù đắp nhưng đã không có khả năng, hiện thực không được nó lại làm âm ỉ một trận.

*Nguyên gốc: Trường kính: ta không biết từ này nha *bút tóc~* uhuhu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 526: Đứa trẻ này sẽ không có nữa

"Ba, con biết rồi ạ." Sở Luật đáp ứng, hạ xuống một viên bạch tử, không ai biết trong lòng anh bây giờ tràn đầy chua xót khó nhin.

Đứa trẻ, sẽ còn có sao?

Kì thật anh có thể giả dạng không biết chuyện này, như vậy trên đời này sẽ không có ai biết Sở Luật không còn là một người đàn ông nữa, anh mất đi năng lực sinh con, cha mẹ cũng mất đi cháu nội, hơn nữa cả đời cũng sẽ không cần thừa nhận không có con nói dối, mà sẽ bình yên hưởng thụ lúc tuổi già.

Chỉ là khả năng lòng tự tôn của anh không cho phép thất bại như vậy, cũng không đồng ý người bên cạnh lừa gạt. Anh tin cha mẹ anh cũng không muốn, bọn họ đều là những con người cao ngạo, không thể chấp nhận loại chuyện phát sinh này.

Chờ đến khi anh từ nhà cha mẹ về nhà ở, mới vừa vào cửa, lập tức liền cảm thấy không khoẻ, có một loại áp lực trống trải.

Anh mở đèn, trong nhà hơi người cũng không có. Đột nhiên anh rất muốn quay trở lại trước kia, trong nhà luôn có người phụ nữ mặc đèn chờ anh. Cho đến bây giờ anh mới biết hoá ra không chỉ là đèn bình thường, mà là ánh đèn trong lòng anh.

Anh mở cửa thư phòng, bật đèn, ngồi xuống bàn làm việc, theo thói quen bật máy tính, mở hình chim cánh cụt tìm người kia, nhưng đầu chim cánh cụt lại màu đen, anh không khỏi cười khổ một tiếng. Anh sao lại quên mất bây giờ đã là 12 giờ, cô ấy sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi khả năng lúc này đã ngủ rồi, còn anh ở nơi này từ từ chịu đựng đêm dài.

...

Hạ Nhực Tâm chợt mở hai mắt, với tay đồng hồ ở đầu giường, thấy đã 12 giờ, Tiểu Vũ Điềm bên người đã ngủ ngoan ngoan, bé ngủ rất sớm, chơi với búp bê xong mệt mỏi đã ngủ rồi.

Ngồi dậy, cô nhặt búp bê rơi trên mặt đất, sau đó nhét vào trong lòng con gái, cẩn thận xuống giường. Cô mở cửa ra, nhẹ nhàng nhón chân đi ra ngoài, khi cửa đóng lại, trong nháy mắt không biết tại sao cô lại cảm thấy một loại hiu quạnh không nói nên lời.

Dường như phòng ở quá lớn, người cũng cảm thấy cô đơn.

Cô vào trong phòng bếp, trên mặt bàn còn com chiều để lại cho Cao Dật, anh hôm nay phải trực ban đêm, buổi tối sẽ về muộn. Cô phát hiện mình nhớ rõ lịch trực ban ở viện của anh, giờ đi, giờ trở về, ngay cả thời gian giao ban đều nhớ rõ ràng.

Ánh trăng mờ lung, bên ngoài xe đã dần thưa thớt, những người thích sống về đêm cũng đã về nhà, ngoài những người không thể không ở bên ngoài thức khuya dậy sớm.

Cô tương đối thích sinh hoạt có quy luật, không thích thức đêm, ngủ sớm dậy sớm, đối với thân thể mới tốt.

Nấu một ít cháo, xào hai món ăn thanh đạm, vừa lúc cô mang đồ ăn xào xong ra thì bên ngoài cửa mở, là Cao Dật đã trở về.

Cô từ phòng bếp đi ra, đặt com trên bàn. Cao Dật thay dép lê xong, một thân cao ráo mệt mỏi, trên mặt cũng mang theo thần sắc mệt mỏi rõ ràng.

"Có đồ ăn sao?" Anh vừa đi vào liền hỏi, phẫu thuật kéo dài mấy tiếng. Anh cũng đã sớm vì mệt mỏi rồi.

"Có à!" Hạ Nhực Tâm lại từ phòng bếp đi ra mang theo một cái bát, bên trong là cháo, cháo nấu rất sánh, thời điểm ăn buổi tối dễ tiêu hoá. Đến nỗi Cao Dật nghĩ bữa này kì thật chẳng khác nào com chiều hơn nửa com buổi sáng mai.

Thật là phong phú, Cao Dật hiển nhiên thực vừa lòng, anh rửa tay xong chờ không kịp nữa ngồi xuống gấp thức ăn lên.

"Em cũng ăn chút đi." Anh đẩy thức ăn trên bàn về phía Hạ Nhực Tâm, đồ ăn nhiều như vậy kì thật anh ăn cũng không hết.

"Em đã ăn rồi, anh ăn đi." Hạ Nhực Tâm lại đi vào trong bếp bê ra một ly nước táo cho anh uống. Trước kia Cao Dật thích đồ uống, nếu buổi tối không uống, khả năng anh sẽ ngủ không ngon. Tuy rằng anh đã rất mệt, cho dù cho anh uống mười chén trà, anh hẳn vẫn có thể ngủ một giấc ngon lành, sau này lại được Hạ Nhực Tâm đổi trà thành nước trái cây, chính là cô dùng tiền lương tháng thứ nhất mua một khoản nước ép, bên trong có quả táo, quả đào, chuối, còn có dưa hấu, có khi cô sẽ cho thêm sữa chua, Tiểu Vũ Điềm cũng không kén ăn, rất thích uống, cảm giác bé thích uống nước trái cây nhiều lắm.

"Cảm ơn, anh chính là cần cái này." Cao Dật nhận lấy, miệng uống ừng ực nửa cái ly.

"Anh ăn trước đi, em sẽ đi xem máy tính." Hạ Nhực Tâm nói xong liền mở máy tính ra, xem có công việc cho cô hay không, cô tra xét hòm thư, quả nhiên có mấy tin nhắn, gần đây công việc của cô cũng không tồi, đã nhận hơn vẽ mười bức hoạ, hơn nữa giáo sư cũng chỉ giáo cô, tuy rằng tiền lương không cao nhưng được tiếp xúc với hội hoạ, cô học được không ít. Mỗi ngày đều dư thừa thời gian, cuộc sống cô hoàn toàn phong phú, cho tới bây giờ cô mới biết được ngày chắc cô có thể như vậy quá.

Cô lấy bút, sắp sửa định vẽ lên vở, ngày mai đợi Tiểu Vũ Điềm đi học cô sẽ làm việc. Trong lúc vô tình, tay cô lướt qua góc phải chìm cánh cụt bên dưới, cũng ấn vào biểu tượng chìm cánh cụt.

Lại phát hiện lúc này hoá ra người kia đang lên.

Hạ Mộc: "Anh ở đó?"

Nếu Có Trời Nắng ngoài ý muốn phát ra: "Thế nào, cô cũng chưa ngủ?"

Hạ Mộc: "Không phải, vừa mới tỉnh, anh ấy tan tầm trở về, tôi nấu đồ cho anh ấy ăn, thuận tay xem hộp thư."

Nếu Có Trời Nắng: "Cô thật là một người phụ nữ tốt."

Hạ Mộc: "Tôi không nghĩ vậy, người khác tốt với tôi, tôi cũng sẽ đối tốt lại anh ấy."

Nếu Có Trời Nắng: "Nếu đối với người không tốt."

Hạ Nhực Tâm cầm bút gõ nhẹ bàn. Phải làm sao bây giờ? Lấy on báo oán? Cô sẽ không.

Cô đánh một hàng chữ, cảm giác không thích hợp, lại xoá đi, một lần nữa lại lên đánh vài câu.

Hạ Mộc: "Nếu không tốt, tôi sẽ quên."

Nếu Có Trời Nắng: "Đã từng yêu, cũng có thể quên sao?"

Ngón tay Hạ Nhược Tâm hơi dừng một chút, một cảm giác không nói nên lời, dường như có gì đó xa xăm, nhẹ nhàng xé tâm cô, những miền kí ức vờ kén chui ra, thực vẫn đau.

Hạ Mộc: "Tóm lại sẽ quên, không thể nhớ kĩ cả đời được, con người tóm lại là dễ quên."

Nếu Có Trời Nắng: "Phải không, luôn dễ quên vậy sao? Nếu cả đời không quên được phải làm sao bây giờ, cô nói tôi có thể được tha thứ không?"

"Nhược Tâm, còn không, anh còn muốn ăn nữa!" Một bên Cao Dật hạ bát xuống, hướng về phía Hạ Nhược Tâm gọi một câu, một bát này không có bao cảm giác, nghĩ đến anh vẫn đói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 527: Rất khó chịu được

"Đến đây!" Hạ Nhược Tâm đứng lên, chạy vào trong bếp lấy ra một bát cháo cho Cao Dật.

"Anh muốn ăn à?" Cô hỏi Cao Dật.

"Anh đã ăn một bát rồi, ăn buổi tối nhiều không tốt, anh là bác sĩ so với em phải hiểu hơn chứ?"

"Không sao!" Cao Dật vươn tay xoa tóc Hạ Nhược Tâm: "Anh ăn xong rồi vẫn chưa muốn ngủ vội, hai giờ sau anh mới ngủ, hiện tại ăn nhiều một ít hai giờ sau cũng sẽ tiêu hoá nhanh thôi."

Hạ Nhược Tâm còn có thể nói gì, chỉ có thể ngồi đối diện, anh ăn, cô nói chuyện phiếm, Cao Dật hỏi cô chuyện về việc làm ở phòng vẽ tranh. Nói đến việc này, mắt Hạ Nhược Tâm sáng lên, không che giấu vẻ hưng phấn.

"Anh trước nay đều chưa gặp ai nói nhiều như vậy?" Cao Dật buông đũa trong tay xuống, tay phải chống ở trên bàn, nụ cười rất ôn nhã, con người trong veo thâm trầm ý cười, tuy rằng cơ thể vẫn tàn ra thân sắc mệt mỏi nhưng trong ánh mắt nhộn nhạo lại tăng sảng tươi đẹp.

"Anh đang nói em nói nhiều ư?" Hạ Nhược Tâm cẩn thận suy nghĩ xem có phải dạo gần đây cô nói nhiều rồi không, chẳng lẽ cô già rồi, cho nên bắt đầu dong dài.

"Không có!" Cao Dật đầu hàng, hoá ra cũng chỉ muốn người phụ nữ này, tóm lại sẽ dần dần có suy nghĩ xấu miên man, đương nhiên Hạ Nhược Tâm cũng không ngoại lệ.

"Anh chỉ hơi hơi hận." Đột nhiên Cao Dật hạ giọng.

"Làm sao vậy?" Hạ Nhược Tâm căng thẳng, có phải hơi hận, có phải cô làm gì gây phiền toái cho anh, nếu thật sự như thế, cô chỉ muốn giúp anh giải quyết bớt phiền toái.

"Đừng nghĩ lung tung." Cao Dật cười một tiếng, anh cười cực kì ảm áp, anh không giống như Sở Luật, Sở Luật âm trầm, khó hiểu, mà anh lại ảm áp như ánh mặt trời, đườn nhiên ánh mặt trời đằng sau cũng ảm u. Một người không có khả năng luôn luôn là ánh mặt trời ảm áp mà không có hắc ám, Cao Dật cũng như vậy, nhưng những gì anh đem đến cho Hạ Nhược Tâm đều ảm áp như ánh dương.

Cao Dật đột nhiên than một tiếng như có điều gì phiền não, anh vươn tay đặt trên vai Hạ Nhược Tâm, cơ thể Hạ Nhược Tâm cứng đờ, nhưng lại chậm rãi thả lỏng. Cô nói với chính mình nhất định sẽ quen, cô phải tiếp nhận một người đàn ông khác, không thể nghi ngờ Cao Dật chính là tổ ấm gia đình khác dành cho cô, Thẩm Vi đã nói, anh là một người đàn ông tốt, muốn cô giữ chặt lấy, nhưng cô rất sợ chính mình làm không được.

Cao Dật kéo cô đến trước mặt mình, ngón tay gọi lộn tóc trên đầu cô, vẫn luôn cười nhẹ: "Anh hơi hận để em độc lập, để em tìm lại sự tự tin, anh kì thật hy vọng em không rời xa anh, như vậy anh mới đủ tự tin ôm người đẹp về, một lớn một nhỏ, anh rất vui mừng."

"Cảm ơn." Hạ Nhược Tâm thấy chớp mũi chua xót, xuyên qua khoé mắt ánh đèn ngoài đường vẫn sáng, mờ ảo loáng thoáng, bóng dáng trầm mặc ôn nhu.

Nhưng lúc này cô thật sự đã quên mất, máy tính chưa tắt nhưng màn hình sớm đã đen, chim cánh cụt còn ở mặt trên, máy tính bên kia có một người đợi cô trả lời suốt cả đêm.

Là không thể trả lời, là không muốn trả lời hay là đã quên trả lời.

Cuối cùng anh đóng máy tính lại, bên ngoài trời đã sáng.

Anh từ trong phòng đi ra, rồi đi vào phòng tắm, lúc đi ra cũng đã rũ bỏ một thân mệt mỏi, chỉ cần nhìn qua cũng thấy tơ máu hằn trong mắt anh, mới có

thể biết cả đêm anh không chợp mắt.

Đến công ty, lại một ngày bận rộn trôi qua, đến tối anh cũng không có việc gì làm, cứ ngây ngốc nhìn chăm chăm máy tính, nhưng cô không ở trên, cô không online.

Đột nhiên anh cười trào phúng, cũng chỉ có người ngốc như anh, chờ một người nhưng đối phương lại không biết.

Có lẽ khả năng cả đời cũng không biết.

Có thể tha thứ, còn có thể tha thứ không, cái đáp án này, cô vẫn cứ không trả lời.

"Mẹ, ba đâu rồi ạ?" Tiểu Vũ Điểm buồm bình sữa trong tay, một đôi chân nhỏ đặt lên đùi mẹ, ngón tay nhỏ nhỏ tính thời gian: "Ba cách một ngày sẽ đưa Tiểu Vũ Điểm đi học, nhưng hai ngày này ba vẫn chưa trở về, có phải ba không cần Tiểu Vũ Điểm hay không?" Nói tới đây, đôi mắt Tiểu Vũ Điểm đã ửng đỏ, bé thật vất vả mới có ba, bây giờ đã không còn nữa sao.

Hạ Nhượng Tâm lại đặt bình sữa trong đôi tay nhỏ bé, nheo khuôn mặt bé: "Ba ở trong nhà, bây giờ về nhà thôi, chờ ba trở về, Tiểu Vũ Điểm có thể thấy ba."

"Nhà của ba?" Tiểu Vũ Điểm quá nhỏ vẫn chưa thể lí giải: "Mẹ ơi, nhà của ba, có phải cũng là nhà của Tiểu Vũ Điểm không? Có phải nếu ba có ở trong nhà thì cũng sẽ có ông nội, cũng có bà nội, còn có rất nhiều bạn giống Tiểu Vũ Điểm?"

Vấn đề này... Hạ Nhượng Tâm không trả lời được, Cao Dật chưa từng nhắc về gia đình anh như thế nào, gia cảnh anh không tồi, anh xù sự có phép tắc, hoàn toàn không giống một người nghèo khó.

Chỉ là gia đình như vậy thật sự sẽ chấp nhận cô còn có Tiểu Vũ Điểm hay sao?

Cô xoa mái tóc mềm mại của con, ôm con lên, nhìn vào đôi mắt to trắng đen rõ ràng: "Nhà của ba hiện tại không phải nhà của chúng ta, nhưng sẽ nhanh thôi, mặc kệ trong nhà ba có ai, chỉ cần Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn, bọn họ đều sẽ thích con, Tiểu Vũ Điểm lớn lên xinh đẹp như vậy, sao có thể không làm cho người ta thích được, đúng không?"

"Vâng ạ!" Tiểu Vũ Điểm ra sức gật đầu, bé nghe được nhiều nhất chính là bé lớn lên rất ngoan, rất đáng yêu, các bạn trong nhà trẻ cũng rất thích bé, cô giáo cũng thích. Mẹ đã nói chỉ cần bé ngoan ngoãn nhất định sẽ có nhiều người thích.

Cho nên, bé sẽ thực ngoan ngoãn, trong nhà của ba, ông nội, bà nội cũng sẽ thích cô, cũng sẽ thích mẹ, phải không? Bà nội sẽ giống như bà lần trước, cười với bé, cũng sẽ cười với mẹ sao?

Bé ngoan ngoãn uống sữa bên trong bình, kì thật bé không thích uống, một chút cũng không, nhưng cô biết mẹ kiếm tiền không dễ, cho nên cô không thể lãng phí, không thích uống bé cũng phải ngoan ngoãn uống.

Hạ Nhượng Tâm thấy con gái uống sữa xong, tuy rằng biểu tình tiểu gia hoá có chút ghét bỏ, nhưng bé vẫn nỗ lực uống hết. Cô cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, Cao Dật nói, Vũ Điểm có sức đề kháng quá kém, bé con đã lớn như vậy phải uống sữa bột bằng không dinh dưỡng không đủ, cho nên khi kinh tế điều kiện tốt hơn một ít cô sẽ mua cho Tiểu Vũ Điểm uống, vì Tiểu Vũ Điểm từ nhỏ ít khi uống nên hiện tại rất ghét hương vị sữa bột.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 528: Người không muốn gặp

Nếu mỗi lần cho bé uống sữa bột, bé vẫn ngoan ngoãn uống hết, giống như hiện tại, nâng khuôn mặt quả táo phúng phính, được mẹ khen, mẹ an ủi, bởi vì bé không thích nhất là sữa bò.

"Ngao quá, tới đây mẹ yêu." Hạ Nhượng Tâm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhét búp bê vào trong lòng con, sau đó đi rửa bình sữa.

Thời gian buổi chiều, cô dẫn bé đến trường, nơi ở của bọn cô rất gần trường học, bằng không chắc cô phải cùng Tiểu Vũ Điểm đi xe buýt đến trường, thật là thương con gái, hơn nữa hiện tại thời tiết không tốt, Tiểu Vũ Điểm lại mắc cảm hay sinh bệnh.

Nhượng Tâm bỗng nhiên nghe được một giọng nói rất quen thuộc, giọng nói này khiến cô không thích.

Cô xoay người, trong tròng mắt hiện lên một tia đề phòng.

Bà ấy tới nơi này làm gì?

Cô nhẹ nhàng vỗ bàn tay nhỏ của con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, ngoan cùng mẹ chơi trò chơi được không?"

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp đôi mắt to long lanh: "Mẹ muốn cùng Tiểu Vũ Điểm chơi trốn tìm sao?"

"Ừm, con yêu thật thông minh." Hạ Nhược Tâm ấn khuôn mặt nhỏ nhắn của con ở trong ngực: "Mẹ không cho con lên, con không được lên, thua thì không có kem ăn đâu nha!"

"Vâng ạ!" Tiểu Vũ Điểm vui vẻ đáp ứng, một tay ôm búp bê, một tay túm áo trước ngực mẹ. Mẹ nói không được lên ra ngoài, bé cũng sẽ không đứng dậy, bé biết có thể bà ấy là người xấu, bé không nhìn được người nhưng riêng âm thanh sẽ nhớ. Giống như ở bệnh viện lần trước có người bắt nạt mẹ, nhưng bà giống như cũng giúp bé, như vậy bà là người xấu hay là người tốt, bé không biết nhưng bé vẫn sẽ nghe theo mẹ nói.

"Nhược Tâm, là con sao?" Tống Uyển đi nhanh tới, rất ngoài dự liệu gặp được Hạ Nhược Tâm, nhưng lại phát hiện Hạ Nhược Tâm đang ôm một bé gái khoảng hai ba tuổi.

"Đứa nhỏ này là....."

Tống Uyển cẩn thận hỏi, nhưng lại không nghĩ là con của Hạ Nhược Tâm vì ở trong mắt bọn họ Hạ Nhược Tâm không có khả năng sinh con, nếu không lúc trước Sở gia sẽ không đồng ý Sở Luật ly hôn.

Hạ Nhược Tâm cũng không chán ghét Tống Uyển, ngoài những cái khác, bà là một người mẹ tốt, sẽ không một mặt che chở con mình, đúng rồi chính là như vậy, nhưng sai rồi, những thời gian ở Sở gia, cô thật sự cảm kích bà, từng nay cũng nhớ tới, bà không phải mẹ cô, là mẹ người khác, bà là mẹ Sở Luật

Hạ Nhược Tâm thấy ánh mắt Tống Uyển vẫn luôn đặt trên người Tiểu Vũ Điểm, cô dịch chuyển người chặn ánh mắt Tống Uyển.

"Đây là con của bạn con." Cô nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của Tiểu Vũ Điểm, hiện tại cô không nghĩ sẽ chỉ người Sở Gia biết sự tồn tại của Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm là người ai cũng không được đoạt đi.

Hắn là một đứa trẻ xinh đẹp, Tống Uyển cũng không nghĩ nhiều, Hạ Nhược Tâm có bạn trai, đứa nhỏ này chắc là của người đàn ông kia, như vậy cũng tốt, cuối cùng cũng có một đứa con, được dạy dỗ thật tốt.

"Rất xin lỗi, đi à, con còn có việc, con đi trước." Hạ Nhược Tâm nói xin lỗi Tống Uyển, giọng nói tuy rằng không lạnh, nhưng cũng có ý tứ đi xuống.

Người Sở gia, cô không bao giờ nghĩ muốn nói chuyện.

Bao gồm Sở Luật, bao gồm Lý Mạn Ni, đương nhiên hiện tại bao gồm Tống Uyển.

"Ừm, được." Tống Uyển cũng rất xấu hổ, lại muốn nói gì, nhưng những lời này lại nghẹn ở cổ họng, bất luận như thế nào cũng không thể ra tới. Thật sự bà còn rất muốn nói một tiếng rất xin lỗi.

Nhưng mà rất xin lỗi cái gì, còn có thể rất xin lỗi cái gì.

Nhưng xin lỗi nhiều có thể đổi lấy cái gì, hiện tại người khác đã sớm không cần nữa rồi.

"Đi có thể ôm đứa bé một cái không?" Tống Uyển khẩn trương hỏi, bé mũm mĩm đáng yêu, nhỏ nhỏ mềm mại, còn có giọng nói trong vắt, thật khiến người thích, huống chi nà đợi cháu nội sắp bạc cả đầu rồi.

Hạ Nhược Tâm ôm con gái chặt hơn, bé không muốn.

Tiểu Vũ Điểm chỉ nhìn một cách đơn thuần, khả năng liên tưởng đến cô, rõ ràng có thể nhìn ra hai người cô là mẹ con.

Tiểu Vũ Điểm lớn lên kì thật rất giống cô, cô sẽ không mạo hiểm để Sở gia biết Tiểu Vũ Điểm tồn tại, tuy rằng nói hiện tại Lý Mạn Ni cũng có con, nhưng người Sở gia chắc chắn sẽ tuyệt đối không để huyết mạch lưu lạc bên ngoài.

"Xin lỗi." Hạ Nhược Tâm cự tuyệt: "Bé đang ngủ."

"Không sao." Tống Uyển thế nhưng lại khẩn trương, bà vươn tay: "Đi ôm một chút thôi, yên tâm đi, đi cũng đã ôm em bé rồi, sẽ không làm bé bị thương."

Hạ Nhược Tâm khẩn trương, nếu như cô không cho Tống Uyển ôm, sợ Tống Uyển sẽ nghĩ nhiều, hiện tại đều nghĩ Tiểu Vũ Điểm là con của Cao Dật, Sở Luật hẳn đã nói rất rõ ràng chuyện cô không thể sinh con, nhưng mà Tống Uyển cũng không ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ ôm con gái, lại không phải bắt cóc, cô thật sự vẫn không muốn nhưng khó tránh khỏi.

Lúc cô đang ở thế khó xử, Tiểu Vũ Điểm thanh âm trong veo mềm mại từ trong lòng cô truyền ra.

"Đi, không muốn người khác ôm, muốn đi ôm."

Tổng Uyển có hơ thất vọng, chỉ có thể là buông xuống tay, xem ra đứa nhỏ này ôm không được.

"Xin lỗi." Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái với Tổng Uyển, ôm Tiểu Vũ Điểm bước nhanh thẳng đến nơi không có ai, cô mới thả con gái xuống, ngồi xổm xuống tầm mắt song song với bé.

"Sao lại biết gọi mẹ là dì?" Hạ Nhược Tâm xoa xoa khuôn mặt nhỏ của con, thật là ngoài ý muốn, con bé này có phản ứng thật kì quái.

Tiểu Vũ Điểm nghịch bàn tay, một đôi mắt sáng ngời, nói: "Ba có nói quá, nếu mẹ không muốn cho ai thấy Tiểu Vũ Điểm, vậy thì kêu mẹ là dì."

Hạ Nhược Tâm không biết phải cảm ơn anh như thế nào, đến cái nayg anh cũng nghĩ tới, cô mà lại không nghĩ nhiều như vậy.

"Đi thôi, chúng ta về nhà."

Hạ Nhược Tâm đứng lên, muốn bế con gái, kết quả Tiểu Vũ Điểm lại kéo tay áo cô.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm tự đi được rồi, Tiểu Vũ Điểm lớn rồi, không cần mẹ ôm."

Kì thật là bé lo lắng tay trái của mẹ, bé biết tay trái của mẹ đau, bé sẽ bị đau, cho nên bé phải làm đứa bé ngoan không thể làm mẹ đau.

"Nào đi thôi." Hạ Nhược Tâm kéo tay nhỏ của con, chậm rãi bước đi, lúc này thời tiết đã vào thu, hai bên đường lá cây rơi đầy, lá cây dưới hiên đẹp duy mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 529: Lại là người không muốn gặp

Tiểu Vũ Điểm cúi xuống nhặt lá cây, sau đó ôm lên tung trái dài mặt đất.

"Con yêu, nói cho mẹ con đang làm gì đấy?" Hạ Nhược Tâm cúi xuống, cùng Tiểu Vũ Điểm nhặt từng phiến lá.

Tiểu Vũ Điểm vâng về những phiến lá, nâng khuôn mặt nhỏ tươi cười:

"Mẹ, cây là mẹ của lá, nếu bọn chúng rời đi mẹ nhất định sẽ rất khổ sở, cho nên Tiểu Vũ Điểm sẽ cho chúng nó đi gặp mẹ."

Hạ Nhược Tâm vuốt đỉnh đầu nhỏ của con, nói: "Vậy mẹ cùng Tiểu Vũ Điểm giúp đỡ những lá con về nhà được không?"

"Vâng ạ!" Tiểu Vũ Điểm gật đầu nhỏ, sau đó cùng mẹ ôm lá cây hướng cây cỏ thụ phóng lên, tận đến khi bé mệt mỏi, mới dụi đôi mắt được mẹ bế về nhà.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm lại dụi mắt.

"Ừm, mẹ đây." Hạ Nhược Tâm đáp, một bàn tay vẫn không có nhiều sức lực, nhưng chỉ cần tay còn lại cô hoàn toàn có thể bế con, đứa nhỏ cùng từ tay phải của cô mà lớn lên.

"Tiểu Vũ Điểm sẽ không rời mẹ đi đúng không?" Bé cắn tay, đáng thương sụt sịt mũi.

Hạ Nhược Tâm ngừng lại, chạm nhẹ tay vào đầu nhỏ của con; "Tiểu Vũ Điểm đương nhiên sẽ rời mẹ đi rồi, nhưng đó chính là chuyện rất rất lâu về sau nha, về sau Tiểu Vũ Điểm sẽ tìm được một người tốt, bạn ấy sẽ cùng nhau chơi với Tiểu Vũ Điểm, sẽ cùng nhau đi với Tiểu Vũ Điểm, cũng sẽ cười cùng Tiểu Vũ Điểm."

"Sẽ giống như mẹ sao?" Tiểu Vũ Điểm hiển nhiên cũng không hiểu bạn cả đời, bé cảm giác người này hẳn là mẹ đi, bởi chỉ có mẹ mới làm những việc này.

"Ừm, sẽ giống như mẹ!" Hạ Nhược Tâm nói theo con, nhưng cô cũng không biết mưa nhỏ* của cô về sau sẽ gặp người như thế nào, đành vậy như cô nói, đó sẽ là chuyện thật lâu thật lâu về sau, ít nhất cũng là thời gian của hai mươi năm nữa.

*Mưa nhỏ = Tiểu Vũ Điểm

Cô tin tưởng con gái về sau sẽ tìm được một người đàn ông tốt, sẽ không hại con, sẽ không bắt nạt con, cũng sẽ yêu thương con, mặc kệ như thế nào cô có thể vì con mà làm hết mọi thứ của một người mẹ.

Tiểu Vũ Điểm chỉ cần một mẹ thôi, bé cúi đầu, không cần một người mẹ khác.

Hạ Nhựt Tâm cười, thế giới trẻ con luôn đơn giản, chỉ là thời điểm khi còn bé như thế nào cô cũng đã quên rồi.

"Nhựt Tâm!" Phía sau truyền đến một giọng nói.

Hạ Nhựt Tâm dừng bước chân, giấu mặt con trong lồng ngực, luôn gặp được người không muốn gặp, nhìn thấy không thể bằng lòng với quá khứ.

Có lẽ, cô hẳn nên đổi nơi ở, đổi một thành phố khác, có thể không gặp sẽ tốt.

"Nhựt Tâm, là con sao?" Giọng nói càng gần, mà người chính là...

"Nhựt Tâm, con là Nhựt Tâm, mẹ là mẹ con đây!" Thẩm Ý Quân vội vàng chạy tới, bà cho rằng mình nhìn lầm người rồi, nhưng không, đây là con gái bà, chính là Nhựt Tâm của bà.

Hạ Nhựt Tâm nhàn nhạt nghiêng người về phía Thẩm Ý Quân trên mặt có hồi tưởng còn có hồi hận.

Thật sự, cô không cần.

Không cần biểu hiện đau thương như vậy của người mẹ, thật sự nực cười.

"Nhựt Tâm..." Thẩm Ý Quân lại gọi tên Hạ Nhựt Tâm, muốn chạm vào người trước mặt, đây là thật không, hay bà vẫn nằm mơ, bà đang gặp ảo giác?

"Chào Hạ phu nhân." Hạ Nhựt Tâm chỉ đáp lại bốn chữ, Hạ phu nhân, không phải mẹ, cũng không phải dì, chỉ một câu Hạ phu nhân.

"Nhựt Tâm, con vẫn trách mẹ sao?" Thẩm Ý Quân cười thầm: "Mẹ biết mấy năm nay mẹ có lỗi với con, nhưng mẹ sợ, Nhựt Tâm, con có thể lí giải không, con rõ ràng hơn ai hết một thân một mình mang theo một đứa bé, cuộc sống có bao nhiêu khổ sở, một ngày cơm ba bữa đều ăn không đủ no mặc không đủ ấm, mẹ không muốn trở lại những ngày tháng như vậy." Bà muốn có tất cả, bà muốn một ngày đủ cơm ba bữa, được ném son hào hải vị, trang sức trâu báu, vốn dĩ bà không dám nghĩ đến, cho nên khi có được, bà tham, lại tham càng nhiều, mà khi có được lại sợ hãi mất đi, càng sợ mất đi bà càng muốn có được.

Thế cho nên những việc bà làm mấy năm nay, bà không muốn tin tưởng, không muốn hồi tưởng, cho đến khi Hạ Dĩ Hiên chết, bà thấy có lỗi với Hạ Minh Chính, bởi vì Hạ Minh Chính mất đi đứa con gái, bà muốn chuộc tội, bà cũng muốn chuộc tuộc với đứa con gái này, mặc kệ có ích gì hay không, như vậy bà mới tự mình cứu rồi.

Hạ Nhựt Tâm ôm càng chặt con hơn, đôi mắt to tròn của Tiểu Vũ Diễm không nháy mắt nhìn chăm chăm Thẩm Ý Quân, khuôn mặt nhỏ giống y như Hạ Nhựt Tâm.

Thẩm Ý Quân trong lòng không khỏi chấn động, không thể đối mặt với mẹ con hai người.

Khó, thực sự khó, bà còn là người mẹ nữa hay không, trong lòng bà rõ ràng dù lấy cớ gì đi nữa thì bà vẫn ích kỉ thôi.

Nhưng có người lại đau khổ, không từ bỏ ước nguyện ban đầu, giống như Hạ Nhựt Tâm, giống như Thẩm Ý Quân chính bà đã từ bỏ con gái của mình.

"Tên bé là gì?" Thẩm Ý Quân hỏi Tiểu Vũ Diễm, nước mắt rớt xuống, bà tựa như không có chỗ dung thân...

"Dì, con tên là Tiểu Vũ Diễm." Tiểu Vũ Diễm ngoan ngoãn nói, bé kêu Thẩm Ý Quân là dì, không kêu là bà, nếu gọi là bà, trong lòng Thẩm Ý Quân còn dễ chịu một ít, nhưng âm thanh đi đó khiến bà càng thêm khó chịu.

"Nhựt Tâm, mẹ có thể bé một cái không?" Thẩm Ý Quân run rẩy vờn tay, đây là cháu ngoại của bà, khuôn mặt giống hệt Hạ Nhựt Tâm lúc nhỏ, năm đó Tâm Tâm cũng lớn như thế, vậy mà thời gian đó, bà lại quên, quên mất đây mới là con gái ruột của bà.

Tiểu Vũ Diễm xoay khuôn mặt nhỏ, kéo quần áo mẹ: "Mẹ, không bé."

"Ừm, không bé." Hạ Nhựt Tâm an ủi con gái, khả năng Tiểu Vũ Diễm đã có cảm giác chính là mẹ không thích người trước mặt, cho nên mẹ không thích bé cũng không thích.

Thẩm Ý Quân cứng đờ thu hồi tay, bà biết rõ, bà nói cái gì cũng không được, nói cái gì cũng chỉ là lấy cớ, tìm lí do. Một người cả đời có mấy cái hơn hai mươi năm, lại có mấy cái từ nhỏ đến lớn hai mươi năm.

"Tâm Tâm, mẹ bây giờ có thể giúp gì được con?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 530: Con bé là con người khác

Bà xoay mặt trộm lau nước mắt, nhưng Hạ Nhược Tâm cũng không vì thế mà động tâm, cô thực sự bình tĩnh giống như biển chết, không thương tâm, không tổn thương, cũng không khó chịu.

Giống như một người hoàn toàn xa lạ đứng trước mặt bà, không nói một câu, giống như bà đã nhận sai người.

Hạ Nhược Tâm đặt cằm lên đỉnh đầu con, ôm chặt con gái trong ngực.

Nghiêm túc nhìn chằm chằm Thẩm Ý Quân, không nóng không lạnh nói: "Nếu bà thật sự giúp tôi, vậy tôi cũng không cầu xin Sở gia cứu Tiểu Vũ Diễm, bé không phải con gái tôi, tôi không thể sinh được, đứa bé này là con người khác."

Đột nhiên Thẩm Ý Quân nghẹn ngào, bưng kín miệng, sợ chính mình không nhận được khóc nức lên.

Bà không ngừng gật đầu, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng nghẹn ngào.

"Cảm ơn!" Hạ Nhược Tâm ôm Tiểu Vũ Diễm cúi thật sâu chào Thẩm Ý Quân, sau đó cứ như vậy ôm Tiểu Vũ Diễm bước từng bước trên phiến lá rừng rời đi.

Đều nói lá rừng về cội, cây chính là mẹ của lá rừng chúng nó che chở cho con mình, từ khi sinh đến khi rời cành, mặc kệ có bay xuống nơi nào, cuối cùng vẫn sẽ về với vòng ôm của mẹ.

"Mẹ, di đó là mẹ của mẹ sao?" Tiểu Vũ Diễm hiểu chuyện hỏi Hạ Nhược Tâm, bé cũng không biết nhiều lắm, cũng không nghĩ được gì khác vì bé nghe thấy Thẩm Ý Quân xưng là mẹ của mẹ.

Vậy mẹ của mẹ chính là bà ngoại của bé sao?

Hoá ra bé còn có bà ngoại nha, bé cần tay nhỏ, nhưng tại sao bé có bà ngoại, lúc sinh bệnh ở bệnh viện chỉ mẹ và ba, còn những người khác đâu.

Cho nên, bà ngoại hẳn là không thích bé rồi.

"Ừm, là bà ngoại." Hạ Nhược Tâm cũng không có ý giấu con, có một số việc cô sẽ nói rõ ràng để Tiểu Vũ Diễm hiểu.

"Bà không thích Tiểu Vũ Diễm à?" Tiểu Vũ Diễm giật nhẹ quần áo mẹ, cái miệng nhỏ bẹp xuống, có chút khổ sở.

"Không phải đâu." Hạ Nhược Tâm đi rất chậm, nói cũng rất chậm: "Bà không phải là không thích Tiểu Vũ Diễm mà là không thích mẹ, Tiểu Vũ Diễm vừa ngoan vừa đáng yêu, sẽ có rất nhiều người thích con."

Tiểu Vũ Diễm vừa nghe lời này miếng nhỏ bẹp xuống liền nở nụ cười.

Bé áp khuôn mặt nhỏ vào má hơi lạnh của mẹ: "Mẹ đừng khóc, bà ngoại không thích mẹ nhưng còn có Tiểu Vũ Diễm thích mẹ, con sẽ vĩnh viễn chỉ thích mẹ, chỉ yêu mẹ."

Hạ Nhược Tâm đặt con xuống, kéo đôi tay nhỏ của con.

Mẹ sẽ cả đời nắm tay con từ khi con bắt đầu sinh ra trên thế giới này.

Nếu có một ngày mẹ buông lỏng tay ra thì đó chính là ngày mẹ rời khỏi thế giới này.

Con là tất cả của mẹ, cũng là sinh mệnh của mẹ.

Tiểu Vũ Diễm bước chân nhỏ nhắn, vui vẻ nhặt lá cây trên đất, thỉnh thoảng đặt trên miệng thổi thổi, cho đến khi nhặt được rất nhiều rất nhiều, bé mới chạy tới đặt dưới rễ cây đặt phiến lá xuống dưới.

Đây là lá rừng về cội.

Buổi tối, Sở Luật lại về nhà ăn cơm, Tống Uyển vừa nhìn thấy con liền đau lòng, đứa nhỏ này, càng ngày càng thêm tối tăm, tuy rằng từ khi trưởng thành cũng không hay cười, nhưng so với hiện tại không giống nhau, cả người giờ như biến thành máy móc rồi.

Bà vươn tay nắm cánh tay Sở Luật.

"Mẹ, tay mẹ đau à?"

Tổng Uyển lắc lắc ngón tay, thành thật nói: "Ừm, rất đau, con trai à, con đau không?"

Sở Luật sờ cánh tay: "Tốt ạ!" Anh da thịt rắn chắc, sức lực vẫn tốt.

"Haizz..." Tổng Uyển than thở, bấy giờ mới tin đây là con trai của bà, là con trai có máu có thịt cũng biết đau, bà còn tưởng anh không biết đau là gì nữa.

Tổng Uyển: "Mạn Ni vẫn chưa trở về?"

"Vâng ạ!" Sở Luật đang ăn cơm, không quá thích vấn đề này.

"Vậy con bé ở Lý gia cũng tốt, chỉ cần con bé tâm tình tốt thì cháu nội mẹ lớn lên cũng tốt."

Hai từ cháu nội này làm Sở Luật ngón tay Sở Luật nắm thật chặt.

"Đúng rồi, hôm nay mẹ nhìn thấy Hạ Nhược Tâm." Tổng Uyển lại nhớ tới chuyện chiều nay, cũng không có nghĩ nhiều: "Con bé ôm một đứa trẻ, ba bốn tuổi."

Sở Giang nghe vậy mắt bỗng nhiên tròn tròn, ba bốn tuổi?

"Không phải." Tổng Uyển biết biểu hiện của chồng là có ý gì, đây cũng không phải quay phim truyền hình, chuyện ly hôn rồi mang thai, Sở gia bọn họ chưa có điểm phúc lớn như vậy, TV là TV, hiện thực chính là hiện thực.

"Vậy à?" Sở Giang thật sự thất vọng, vốn tưởng còn có thể hy vọng có cháu nội, tuy rằng ông cũng sắp có nhưng nếu thêm một đứa nữa ông cũng rất vui. Cháu nội mũm mĩm trắng trẻo.

"Có thể đó là con của người đàn ông kia." Tổng Uyển chỉ có thể cho rằng như thế: "Như vậy cũng tốt, con bé cả đời không thể sinh con, về sau ít nhất cũng có một đứa con có thể phụng dưỡng bên cạnh."

"Đúng vậy." Sở Giang ngẫm lại trong lòng tự yên tâm.

Hai người từ đầu đến giờ tự cổ nói, không hề phát hiện đôi mắt đen của Sở Luật đang tràn lên chưa xót.

"Ba, mẹ, con ăn xong rồi."

Sở Luật buông đĩa xuống: "Con về phòng trước." Anh đứng lên, sắc mặt trầm trọng, bước chân trên mặt đất, một bước lại một bước gần như hợp với nhịp điệu trái tim.

"Đứa nhỏ này..." Tổng Uyển vẫn lo lắng cho con trai, Hạ Nhược Tâm là người anh ước định từ nhỏ, nhưng mà sai rồi, chính là sai rồi, hiện tại hai người đều đã có gia đình, khó có thể cứu vãn.

"Yên tâm đi." Sở Giang vỗ bả vai vợ: "Tiểu Luật không còn bé nữa, nó biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm."

"Đây cũng chính là chuyện tôi lo lắng nhất."

Tổng Uyển nắm tay đặt trên đầu gối, trong lòng vẫn không có dự cảm tốt, chính bởi vì tính tình của con trai cho nên bà mới sợ anh để tâm vào chuyện vụn vặt cả đời cũng không thoát ra được.

Hiện tại Hạ Nhược Tâm giống như một viên chu sa trước ngực anh, chỉ hơi chạm vào thôi cũng xuyên tim đau đớn.

"Hãy tin con đi." Sở Giang chỉ có thể an ủi vợ, ông cũng quá rõ con trai mình, mặc kệ gặp chuyện gì, Sở Luật chính là Sở Luật, anh sẽ không suy sụp.

Sở Luật lái xe rời nơi ở của cha mẹ, khi hoàng hôn buồn xuống, anh đều nghĩ sẽ trở về, không phải vì trong nhà có hơi ấm, cũng không phải vì trong nhà có người đợi anh, chỉ vì đó mới là nhà anh, tình yêu thương gia đình, là thành công, mà anh lại là thất bại.

Về nhà, mở cửa, bật đèn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 531: Cũng không có cháu

Căn phòng quanh quẩn.

Anh nhẹ nhàng thở ra, một loại cô tịch không nói rõ được, anh mất sức lực ngã ngồi trên mặt đất, đã bao nhiêu lâu rồi. Đột nhiên anh dùng tay che mặt, không tiếng động, không hơi thở, từ khe hở ngón tay, một giọt trong suốt rơi xuống, một giọt, hai giọt, ba giọt, bốn giọt, sau đó, cái gì cũng không có.

Ngày hôm nay, Tống Uyển mời Thẩm Ý Quân uống trà, hai người ngồi trong một gian phòng trà, cảm giác bình tĩnh đã cách một thế hệ.

"Đã lâu không đến đây rồi." Tống Uyển rót một ly trà cho Thẩm Ý Quân, thời điểm năm đó hai người là thông gia, thường xuyên lui tới, đặc biệt năm mà Sở Luật nhận sai Hạ Dĩ Hiên, ba ngày thì cũng có hai ngày đến đây nói chuyện phiếm, chỉ là ai có thể nghĩ đến, sau này trời xui đất khiến, một bước sai rồi kéo theo từng bước sai thành ra cục diện hiện giờ.

Lần này trở lại đây, các bà cũng đã già rồi, tóc điểm trắng, trên mặt cũng xuất hiện nhiều nếp nhăn, ngăn không được tuổi tác năm tháng, ngẫm lại các bà nhanh như vậy cũng đã năm mươi tuổi. Tuổi này rồi đều có con cháu đầy nhà, hiện tại chỉ có bạn già, có con gái, cũng không có cháu.

Thẩm Ý Quân như đã già quá nhanh, trước đây vẫn là bộ dáng bốn mươi tuổi, nhưng hiện tại như đã năm mươi, trên đỉnh đầu có mấy sợi chưa nhuộm bạc, lâu rồi bà cũng chưa chăm sóc, làn da cũng đã đen đi không ít.

Thẩm Ý Quân tiếp nhận chén trà đặt trước mặt, hương trà sâu kín, lọt vào trong tầm mắt màu trà đỏ phía trên cánh trà nở rộ, giống như đoá hoa sen, giữa gió hoa trên cội đời, thời gian dừng lại trong kí ức.

Bà bung chén đặt trước mặt, nhấp hương vị trà, như gột rửa trên người bà những tội nghiệt do bà gây ra, chỉ là có những thứ sao có thể tẩy sạch sẽ.

"Nghe nói Dĩ Hiên đã trở lại?" Tống Uyển cẩn thận hỏi, sợ chạm vào những nơi không tốt trong lòng Thẩm Ý Quân.

"Ừm." Thẩm Ý Quân không thích đề cập cái tên Hạ Dĩ Hiên: "Thanh danh hiện tại của con bé rất loạn, đã đưa nó đi nước ngoài rồi."

"Aizz, đứa nhỏ này..." Tống Uyển cũng không biết nói gì: "Vậy cũng tốt cho con cái, đây đều là toàn tâm toàn ý, không phải tốt sao?"

Đều do bị ba chiều chuộng sinh hư, Thẩm Ý Quân còn có thể nói cái gì, từ nhỏ đã được cưng chiều trăm ngàn lần, trước nay chưa từng vì cuộc sống mà buồn rầu, cho nên đã nuôi dưỡng thành tính tình này, không biết trời cao đất rộng, coi trời bằng vung.

Tống Uyển cũng không biết nói gì cho phải: "Nếu lúc trước không tính sai thì tốt rồi, tôi thực sự rất thích đứa con Hạ Nhược Tâm kia, con bé rất hiểu chuyện." Tống Uyển nâng ly trà lên, xuống cổ họng vì trà lại dâng lên quá khứ chua xót.

Thẩm Ý Quân xoay mặt, lặng lẽ rơi nước mắt, đúng vậy, Hạ Nhược Tâm rất hiểu chuyện, nếu như không phải bà năm đó ích kỉ, có lẽ con gái bà sẽ không bị rơi xuống bước này.

Nhưng bây giờ nói có ích lợi gì, ai đúng ai sai thì còn nghĩa gì.

"Tôi còn chưa chúc mừng ba đâu." Thẩm Ý Quân không thể hiện bên ngoài vẻ mặt quá nhiều.

"Chúc mừng cái gì?" Tống Uyển nghĩ tới gần đây trong nhà cũng không có chuyện vui gì.

"Chúc mừng bà sắp lên chức bà nội." Thẩm Ý Quân cười, nhưng ý cười lại cân nhắc trong lòng, bà chú ý Tống Uyển, may là Tống Uyển không phát hiện, trong lòng bà cũng đầy vui sướng.

"Cũng không phải sao, thật vất vả mới mang thai, tôi đã đợi bốn năm rồi, nếu sớm một chút hiện tại đã được nghe một tiếng bà rồi."

Kì thật đã có thể được nghe tiếng bà rồi, Thẩm Ý Quân tự lẩm bầm nói, âm thanh có chút mơ hồ nên Tống Uyển cũng không chú ý tới.

"Đúng rồi." Tống Uyển như vừa nhớ đến một chuyện: "Hôm trước tôi gặp Hạ Nhược Tâm, con bé khá tốt." Tống Uyển nắm tay Thẩm Ý Quân, an ủi nói: "Yên tâm đi, một ngày nào đó con bé nghĩ thông suốt hai người sẽ trở lại làm mẹ con thôi, tôi đã nhìn thấy người đàn ông kia rồi, là một người khá tốt, người đàn ông ấy còn có một đứa con hai ba tuổi, Hạ Nhược Tâm rất yêu mến."

"Phải vậy không?" Thẩm Ý Quân cười, ý cười chưa kịp trong mắt đã rồi rạc.

"Tôi..." Đột nhiên bà định nói ra chân tướng, không biết có thể vẫn hỏi cái gì hay không, nếu không xảy ra những chuyện đó, không có những chuyện trời xui đất khiến, nhất định Nhược Tâm cùng Sở Luật sẽ là một đôi người người hâm mộ.

"Sao vậy, sao tôi lại cảm giác bà có tâm sự?" Tống Uyển lại rót cho Thẩm Ý Quân một chén trà: "Chúng ta cũng đã sống bao nhiêu năm rồi, nếu như bà có việc gì, bà cũng không cần giấu diếm, hãy nói trực tiếp cho tôi, nếu như có thể tôi sẽ giúp, nhất định sẽ không từ chối."

"Ừm, không có việc gì. Lời nói đến môi lại giữ lại, Thẩm Ý Quân không nói ra chuyện Tiểu Vũ Điểm, nói ra ai cũng có gia đình rồi, bà vẫn không quên đã đồng ý với con gái không nói, bà không thể lúc này nói chuyện này ra được, cho dù đó là Tống Uyển bà nửa lời cũng không nói.

Hai người lại hàn huyên một hồi, chỉ là cuối cùng cũng không nói ra, thời gian đã qua lâu như vậy rồi, hoá ra vẫn không thể trở về như ban đầu.

"Chóc nữa Tiểu Luật sẽ đến đón tôi, cũng thuận tiện tiễn bà một đoạn luôn." Tống Uyển nói với Thẩm Ý Quân vừa vặn hai bà đều tiện đường.

"Không cần đâu, tí nữa taxi về nhà tôi sẽ đến đây." Thẩm Ý Quân khéo từ chối, kì thật là bà vẫn không thể nào muốn cùng nhà họ Sở quan hệ thân thiết

hon.

Tổng Uyên có một cảm giác không nói nên lời, có chút thất vọng đi.

Sau đó không lâu, Sở Luật đã lái xe đến.

"Vậy tôi đi trước." Tổng Uyên gạt đầu một cái với Thẩm Ý Quân, sau đó ngồi lên xe Sở Luật. Sở Luật đối với Thẩm Ý Quân không nóng không lạnh, không nhiều độ ẩm.

"Tiểu Luật, con không thích đi Thẩm à?" Khi không có người, Tổng Uyên mới hỏi ra những lời này, bà có thể giải thích thay con nếu như không phải không thích, khuôn mặt anh sẽ không có biểu tình như vậy.

"Vâng, không thích." Sở Luật cũng không nói dối: "Như vậy mẹ cũng không cần thế."

Tổng Uyên cũng không nói nữa, bà biết, đứa con trai của bà là vì Hạ Nhược Tâm, bà vẫn luôn nhớ năm đó lúc trước đi Hạ Nhược Tâm có nói, nếu bà là mẹ của cô thì tốt biết bao, chỉ đáng tiếc, bà không phải mẹ cô mà là mẹ của Sở Luật.

"Haizz..." Bà không khỏi than một tiếng, đặt tay lên khoé mắt hiện lên một tầng hoa văn tinh tế. Không trải qua tuổi trẻ, trước kia sẽ không đề cập đến.

"Tiểu Luật, khi nào thì Mạn Ni về? Cũng ở nhà mẹ đẻ khá lâu rồi."

"Khi phải về, tự nhiên sẽ trở về." Sở Luật đáp một tiếng, dừng xe lại, sau đó đi xuống mở cửa xe Tổng Uyên ra ngoài, bà đang nói thế nào lại ngừng lại, hoá ra đã về đến nhà.

Hôm nay uống trà nhưng một chút cũng không thoải mái. Về sau vẫn là thôi đi, hai người thật sự không có gì để nói.

Sở Luật đưa Tổng Uyên về nhà rồi mới quay xe về nhà mình, căn nhà trống vắng lạnh lẽo ấy, anh sớm đã thành thói quen, anh mở cửa, không nghĩ rằng trong nhà lại có tiếng TV.

"Đã về rồi?" Anh khẽ hừ một tiếng, rót cuộc vẫn ngồi không yên đi.

"Luật, em đã về rồi!" Lý Mạn Ni nghe tiếng cửa mở, biết là Sở Luật đã về, hôm nay cô trang điểm thật thời thượng, bụng chưa hiện rõ ra ngoài, dáng người cũng thon thả, không giống với những bà mẹ mang thai mập mạp. Cô như một con bướm bay múa, nhẹ nhàng mà đến.

Sở Luật không để ý tránh xa, coi Lý Mạn Ni như không tồn tại.

"Luật..." Lý Mạn Ni không thể tin nổi mở to hai mắt, anh thế mà lại né tránh cô, không sợ cô bị té ngã sao.

"Anh vì cái gì?" Sắc mặt cô trắng bệch: "Em biết, em biết hết, cô ấy vẫn luôn là người anh muốn tìm, vẫn luôn tồn tại trong trái tim anh, kết quả chính anh tự mình đánh mất, nhưng mà Luật, em cũng là vợ của anh, em cũng có tình yêu sâu nặng với anh, hơn nữa chúng ta cũng đã có con rồi, anh hẳn tâm nhìn con không có một gia đình hoà thuận hay sao?"

Sở Luật ngồi xuống một bên sofa, thuận tay cầm điều khiển nhấn một cái, tắt TV lại, lúc này bên trong phòng khách rộng lớn chỉ có tiếng thở hai người, thỉnh thoảng còn có tiếng nước nở của Lý Mạn Ni.

"Mạn Ni, em không có gì muốn nói với tôi sao?"

Sở Luật vắt hai chân lên nhau, giọng nói anh rất nhẹ, nhưng lại nện một đòn rất mạnh trên Lý Mạn Ni, anh lại cho cô cơ hội, xem cô có thể nắm chắc hay không.

Muốn nói, Lý Mạn Ni không khỏi rung mình một chút, muốn nói gì, có thể nói cái gì.

"Không, không có!" Cô cúi đầu, đặt tay lên bụng nhỏ còn chưa nhô cao, nắm chặt, sau đó đi thẳng đến ngồi bên cạnh Sở Luật.

"Luật, anh làm sao vậy, sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?"

"Không có gì." Sở Luật đứng lên, xoay người lên lầu đi đến thư phòng, anh đã cho cơ hội, nếu không cần, đừng trách anh không khách khí.

Lý Mạn Ni ôm ngực, nơi này luôn khăn trương, giống như bị một bàn tay gắt gao nắm được, thậm chí còn khó hô hấp, mà đây là người đàn ông chần gối cùng cô bốn năm, càng ngày càng âm dương quái khí, cũng càng khó lý giải. Anh như gần như xa, căn bản không thể nào chấp nhận.

Mà ba cô còn muốn Sở Luật đến nhà một lần, nhưng cứ một lần lại tan rã trong không vui.

"Luật, ba mẹ bảo chúng ta cuối tuần đến nhà ăn cơm." Cô nhẹ nhàng chú ý sắc mặt Sở Luật, lại phát hiện từ trên mặt anh không biểu hiện một chút tâm tư nào, bọn họ bốn năm vợ chồng, hiện tại hoá ra chỉ như hai người xa lạ, như vậy bốn năm nay rốt cuộc có tình yêu hay không, cô đã không biết nữa.

"Có thời gian rồi nói." Sở Luật hơi hốt trả lời cái nào cũng được với Lý Mạn Ni, anh đứng lên, lấy tập công văn, không nói một lời, là anh muốn đến công ty.

Lý Mạn Ni cảm giác toàn thân ớn lạnh, anh đây là rốt cuộc muốn cô thế nào, cô không nói lời châm chọc nhưng lại như cảnh cáo. Hiện tại tạo thành như này là do cô sai sao?

Đúng vậy, đây không phải tất cả là cô sai, Sở Luật chiếm toàn bộ trách nhiệm, nếu ngày không lấy Sở Luật, sợ là toàn gia đình cô đã bị anh lột da huỷ cốt rồi, nào còn có tư vị còn sống.

"Anh, anh mặc kệ sao?" Đỗ Tinh Đường chống tay lên bàn, một lúc sau lại thấy không thoải mái, đặt luôn cảm nằm trên bàn.

"Quản cái gì?" Sở Luật ném tư liệu lên bàn, ngồi trở lại sofa: "Không cần để anh xem khuôn mặt này."

"Mặt em làm sao?" Đỗ Tinh Đường vỗ vỗ khuôn mặt so với mặt con gái còn bóng loáng non mịn hơn, sau đó từ trong túi lấy ra một chiếc gương, chỉ kém không tô son dặm phấn thôi.

"Sao em lớn lên lại có thể đẹp trai như thế này! So với những tiểu thục trên TV chỉ có đẹp trai hơn, nhìn dáng người này, diện mạo này, toàn thân cơ bắp, thật là hoàn mỹ."

"Cút." Sở Luật một cước đá chân, có chút nhìn không nổi sự quấy rầy của Đỗ Tinh Đường.

Đỗ Tinh Đường để lại gương vào túi quần, vẫn còn chưa sợ chết, nhỏ giọng nói: "Anh họ, công ty cha vợ anh đang bị chặn đường làm ăn, anh mặc kệ?"

"Vì cái gì muốn xen vào?" Sở Luật cười, nụ cười kia thật đúng là nụ cười ác ma, giống như một ngọn lửa dường như sẽ đốt cháy tất cả.

"Vì cái gì mà mặc kệ?" Đỗ Tinh Đường cảm giác chính mình cũng thấy choáng váng, vẫn thấy ngốc, đó là cha vợ anh đấy, nào có con rể nào nhìn công ty cha vợ sụp đổ mà mặc kệ, lại nói Sở Luật không phải là không có năng lực, trái lại anh chỉ cần động một tay chỉ điểm một chút, liền có thể kéo cha vợ lên khỏi nguy cơ phá sản. Nhưng hiện tại anh ấy lại chẳng quan tâm, thậm chí còn thêm dầu vào lửa, quá là không bình thường, tuyệt đối không bình thường.

Anh họ nghiến hai mắt, trực giác nhảy bèn nói cho anh, điều này nhất định có ẩn tình, đúng vậy nhất định có cái gì mà anh không biết.

"Bọn họ ăn cái gì thì sẽ khiến cho bọn họ nhớ ra." Giọng nói không cao không thấp làm Đỗ Tinh Đường không khỏi giật mình, ông trời à, anh thật sự không có nghe lầm chứ, chính xác là Sở Luật cố ý, cố gắng muốn chính việc buôn bán của cha vợ, cái này không có lý do, cũng không khoa học nha, nơi nào đó của anh bắt đầu hiểu ra, chính là liên quan đến Hạ Nhược Tâm, theo tính khí của anh họ, sẽ chính cha vợ sau đó sẽ li hôn đi.

Không đúng, cái này không đúng nha.

Đỗ Tinh Đường nghĩ đến đầu đầu, cũng không nghĩ ra.

Anh họ anh tuy rằng không phải người tốt, nhưng bản chất lại koong quá kém, anh ấy có nguyên tắc của mình, con người tuy rằng hơi kém một ít nhưng cũng không đến mức chặn đường làm ăn của cha vợ, hơn nữa hiện tại Lý Mạn Ni còn đang mang thai, hoá không kịp con cái, lại thù hận như vậy cũng không thể do một tay thai phụ, càng không thể suy đoán được, quá không khoa học.

Anh ôm đầu, cái này thật sự đau đầu, rốt cuộc chỗ nào không đúng?

Nhưng anh lại không biết Sở Luật đối với gia đình họ Lý không chỉ làm mỗi thế. Nếu sự tình ẩn đằng sau anh đã biết, anh nhất định sẽ hỏi một câu, rốt có bao nhiêu thù hận, thế nhưng làm được đến đây sự tình đã không có nhân tính.

*Chương này ta gộp 2 chương liền nha. Không biết có phải do anh Luật nhỏ 4 giọt nước mắt làm ta nổi hứng dịch luôn 2 chương hay không =)))

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 532: Phải phá sản

Xác thật điều Đỗ Tinh Đường lo lắng đã đến, công ty nhà họ Lý sụp đổ rất nhanh, còn chưa đến mấy ngày, đầu tiên tổng công ty xuất hiện vấn đề, tài liệu kinh tế liên bị bại lộ ra ngoài, một số nhân viên kỹ thuật liền rời đi sang công ty khác, dường như là công ty nhà họ Lý đều không còn giá trị.

Khoé miệng ba Lý giật giật, vấn đề lớn như vậy ông cũng không thể ngăn cản nổi, không cách nào giải quyết, mất thấy công ty sắp phá sản ông cũng bó tay không còn cách nào, vốn đang có một tình cảm mãnh liệt với thành tích của Lý Mạn Ni, gần đây không hiểu làm sao mỗi ngày đều ngâm mình trong

quán bar, ba Lý chỉ hận không thể chặt đứt bàn tay của đứa con trai này, thật không có một cái đỉnh để trụ vững chắc.

Ông gần đây đã bận đến sứt đầu mẻ trán, mắt thấy công ty từng ngày đi xuống, càng ngày càng ít người, nếu cứ tiếp tục đi xuống như vậy, không bao lâu sau mấy đời làm ăn của nhà họ Lý sẽ đến nguy cơ phá sản mất.

Đúng rồi, Sở Luật, Sở Luật là con rể, chỉ cần anh ra tay, còn có gì là không giải quyết được, tuy rằng ông không thể trông cậy vào con trai mình nhưng không phải ông còn con rể sao? Ông đập đầu nhẹ một chút, ông thật ngốc, sao có thể quên mất Sở Luật chứ.

Nhưng ông gọi mấy lần, không phải là tắt máy mà là cự tuyệt.

Mấy ngày nay Lý Mạn Ni cũng không gặp được Sở Luật chứ nói gì đến ông, cuối cùng là Lý Mạn Ni chỉ có đến nơi Tổng Uyển mời biết hoá ra Sở Luật đã đi công tác. Đến nói đi đâu Tổng Uyển cũng không biết, chỉ biết là vợ và đi công tác, vé máy bay đã định giờ này hiện tại khả năng đã mở cuộc họp.

Lý Mạn Ni nghe những lời này xong cũng không biết chỗ nào không thích hợp, nhưng trong lòng cô cực kì không thoải mái, đi công tác nhưng không nói với cô một tiếng. Cha mẹ cô cũng đều đã biết là bọn họ có tình không chung chăn gối, không đứng, là đã lâu không chung chăn gối rồi.

Tổng Uyển cũng phát hiện ra sắc mặt Lý Mạn Ni không tốt lắm, vội vàng an ủi cô: "Mạn Ni à, Tiểu Luật cũng quá nóng nảy, chỉ mới nói với chúng ta một câu, lúc ấy nó nói con đàn nghi ngại nên cũng không dám quấy rầy, sợ làm phiền con không được thoải mái, con đi theo cũng không được thoải mái, con không cần phải suy nghĩ nhiều không tốt cho bé con trong bụng."

"Mẹ, con biết rồi ạ." Lý Mạn Ni cười, khuôn mặt vì giả cười mà cứng đờ.

Đây là lý do, cô có thể tin sao?

Cô có nghi ngại hay không Sở Luật chẳng lẽ không biết.

Sờ bụng, cô hít sâu không khí, đè ép xuống, nhà họ Lý bên đó chuyện công ty cô không hiểu chút nào, bên này nhà họ Sở cô lại không thể cầu xin Sở Giang, hơn nữa Sở Giang đã sớm không còn hỏi đến sự tình bên trong công ty, Sở Luật lại không thấy bóng người, cô lần đầu tiên biết cái gì gọi là mỗi ngày cầu không ứng, cầu mà không linh ý tứ.

"Thế nào rồi?" Ba Lý thấy con gái trở về, vội vàng hỏi, trên trán ông thỉnh thoảng có mồ hôi lạnh, vốn dĩ thân hình mập mạp nhưng gần đây trong lòng nôn nóng mà gầy đi không ít.

"Sở Luật đâu, con không tìm được nó?" Ba Lý giờ chỉ có thể trông cậy vào Sở Luật cứu giúp ông chuyện làm ăn, nếu con rể không tới, chuyện làm ăn nhà họ Lý làm sao bây giờ.

"Như thế nào? Sở Luật không về sao?"

Ông chột lạnh mặt, trách cứ Lý Mạn Ni: "Con nói như thế nào với nó, sao không thấy người tới, con muốn nhìn thấy công ty phá sản sao, công ty chúng ta mà sụp đổ, đối với con có chỗ gì tốt?"

Lý Mạn Ni đặt tay lên bụng, đối với sự trách cứ của ba Lý cũng bắt đầu thấy không vui.

"Ba, anh ấy đi công tác, con tìm người ở đâu?"

Cô tức giận nói: "Công ty trong nhà biến thành như vậy là vấn đề tại con sao? Các người không có việc gì chỉ biết đi tìm anh ấy, vì lý do gì không tum đi kinh doanh công ty, thời điểm trước kia không có Sở Luật, chẳng lẽ công ty trong nhà không hoạt động được?"

Cô không thích điểm này của người trong nhà mình, cái gì cũng dựa vào Sở Luật, lấy thanh danh Sở Luật, nếu không có Sở Luật, chuyện làm ăn cũng không làm có phải hay không, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, sao lại thành lỗi tại cô.

Anh trai đâu, anh trai không phải người nhà họ Lý sao, sao lại mặc kệ, cô bây giờ là gái đã gả chồng, muốn cô xem vào chuyện này, bọn họ nghĩ cô là cái gì, lời cô nói Sở Luật sẽ nghe sao?

Tình cảnh cô hiện tại, bọn họ không quá quan tâm, không có lo lắng sao?

Lý Mạn Ni không tức không giận, thái độ bài xích, một chút này liền chọc vào sọt lông của ba Lý.

Chát một tiếng, ba Lý trực tiếp quăng một cái tát, mắng: "Lý Mạn Ni, lông cánh đủ rồi phải không, như thế nào gả đến nhà họ Sở liền không cần nhà mẹ đẻ phải không, sao mày không nghĩ ai nuôi lớn mày đi, lương tâm mày cho chó gặm rồi à?"

"Họ Lý, ông dám đánh con gái tôi?" Mẹ Lý trực tiếp lao ra đẩy ba Lý, trong miệng kêu: "Tôi liều mạng với ông, ông dám đánh con gái của tôi."

Mẹ Lý bị ghen hòng nóng nảy, sự tình bị chụp ảnh vẫn luôn đè nặng trên người bà, nếu không có chỗ nào phát tiết, bà thật sự muốn điên rồi, cũng vì ba Lý xui xẻo, như thế nào lại đâm đầu vào hòng súng của mẹ Lý.

Lý Mạn Ni đứng ở một bên, đột nhiên cảm giác vắng đầu, đây là chuyện gì, rốt cuộc sao nhà họ Lý lại biến thành như vậy, toàn bộ đều mờ mịt, khó hô hấp.

Cô xoay người, đi ra ngoài mở cửa, bên trong đánh nhau như nào, cô cũng không muốn tham gia, không phải còn có anh trai sao, anh cũng mặc kệ, với thân phận con gái cô có thể quản cái gì.

Mẹ Lý vung cánh tay đánh ba Lý, hai người dường như muốn mang phòng khách thành chiến trường. Lý Mạn Ni quản không được. Lý Mạn Hiên ngây ngốc trong phòng của mình, cả khuôn mặt đều đã méo mó. Đến nỗi bên ngoài cha mẹ thành bộ dáng gì như cùng anh không liên quan.

Mà lúc sau ba Lý đánh Lý Mạn Ni trong lòng cũng hối hận, ông có chút khó thở không thông, ông nhất thời không suy nghĩ mới đánh con gái, hơn nữa hiện tại công ty thành như vậy, nếu không có con gái, không có con rể, nhà họ Lý coi như là đã xong rồi.

Ngày hôm sau ông liền tự mình mang theo quà tìm Lý Mạn Ni, kì thật nói đi tìm Lý Mạn Ni không bằng nói đi tìm Sở Luật, nghĩ là đến lúc này Sở Luật cũng nên ra tay.

Mà ông cũn không viết hiện tại nhà họ Lý nguy cơ như vậy vốn là do Sở Luật thêm dầu vào lửa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 533: Đây không phải là trả thù

Ba Lý vẫn cho rằng anh sẽ đến, kết quả đây mới biết Sở Luật lúc này đã đi công tác, không ai biết anh đi đâu, khó trách gần đây tìm cũng không thấy người, ba Lý lau mồ hôi trên đầu, ông thấy mất mát nhưng đồng thời cũng thấy may mắn, hoá ra là không có ở đây, nếu ở đây tuyệt đối anh sẽ không để mặc cho người khác làm khó cha vợ đi.

"Ba, hay là ba về trước đi." Lý Mạn Ni khuyên ba Lý, tuy rằng ba đánh cô nhưng cô vẫn đề sự thất vọng này ở ngoài, ba Lý nói như vậy chỉ muốn cho cô biết, nếu như nhà mẹ đẻ sụp đổ, về sau cô ở nhà họ Sở cũng không thể nào yên ổn, dù mấy việc này Tô Uyển và Sở Giang cũng không để ý, nhưng với nhận thức của người khác, cô đã dắc ý lâu như vậy, luôn là cô dẫm lên người khác. Nếu như có một ngày ai cũng có thể cười lên cổ cô, cô xác thật không thể chịu đựng được, cho nên chuyện nhà mẹ đẻ dù có như thế nào cô cũng sẽ không mặc kệ được, cũng sẽ không để mặc cho nhà mẹ đẻ mình phải phá sản.

Nhưng ba Lý vẫn có chút lo lắng, lại không có cách nào, cũng chỉ có thể nghe theo lời con gái nói, trước tiên trở về nhà, ông cho rằng sự tình sẽ tốt hơn một ít, nương nhờ quyền chức nhà họ Sở ít nhất công ty có thể từng ngày từng bước đi lên được. Nhưng ông đã nghĩ sự tình hết sức đơn giản rồi. Toàn bộ công ty đã gần như giải thể, đặc biệt là nhân viên kĩ thuật bên trong công ty, mỗi ngày lại có người bỏ công việc, hơn nữa càng đi càng nhiều. Hiện tại công ty so với suy nghĩ của không còn rất gian nan, không chỉ bởi vì vấn đề tài chính, mà nguyên nhân lớn nhất chính xác là ở chỗ bại lộ lớn nhất bên trong công ty mà ra.

Ba ngày sau, Sở Luật trở về.

Anh một thân một mòi, mới vừa về đến nhà, Lý Mạn Ni vội vàng đi tới: "Luật, ba của em... chỗ đó..." Bước chân vội vàng mang theo vài phần hỗn độn, cô một tay vỗ bụng mình, khó nén nôn nóng.

"Tôi còn có việc đến công ty trước." Sở Luật tùy tiện thay một bộ quần áo, xoay người đi qua Lý Mạn Ni, không nói thêm một dư thừa.

"Luật..." Lý Mạn Ni đột nhiên tiến lên, chắn trước mặt Sở Luật.

"Luật, đây là anh trả thù em sao?"

Sở Luật nắm chặt tay, trả thù, anh chưa từng có cảm giác mình đang trả thù, một cái câu trả thù này không thích hợp dùng với Lý Mạn Ni cùng người của nhà họ Lý, hai người đoạn tử tuyệt tôn sao có thể dùng một câu trả thù nho nhỏ là có thể đủ để giải thích, có thể giải quyết được. Đây không phải là trả thù, mà là báo thù, người chết ta sống đáng giá.

Lý Mạn Ni lại tiến thêm một bước nắm chặt tay áo Sở Luật, cô muốn cười, nhưng nụ cười cực kì khó coi, hơn nữa gần đây ngủ không ngon, lại đang mang thai nên trên mặt lắm tâm tàn nhang mà lại không trang điểm, gần như già đi không ít. Những thứ đồ trang điểm, mỹ phẩm dựa vào tiền tài dường như không còn sót lại chút gì.

"Luật." Cô cố gấn cười: "Em biết em sai rồi, em biết có nhiều chuyện em làm không đúng, em xin lỗi anh, nhưng mặc kệ như thế nào, những cái sai cũng đã phạm phải rồi, chúng ta đều không thể vì quá khứ mà biện giải được, anh quên rồi sao, em đang mang thai, là con của chúng ta, là con của anh."

Lý Mạn Ni kéo tay Sở Luật đặt trên bụng nhỏ của mình để anh cảm nhận được đứa bé trong bụng, nếu cô có làm gì sai Sở Luật sẽ không cam lòng mà trách cô đúng không, đứa bé này là vô tội mà phải không.

Sở Luật đẩy tay cô ra, tiếp tục điều chỉnh lại tay áo.

"Luật...." Lý Mạn Ni mở to hai mắt, không thể tin được Sở Luật lại máu lạnh như vậy: "Sao anh có thể như vậy?" Nước mắt lăn chả rơi, nhưng trong mắt Sở Luật lại là cả sáu nước mắt khiến anh ghê tởm.

Nhiều khi anh thật muốn xé khuôn mặt của Lý Mạn Ni ra, muốn biết bên dưới làn da kia đến tột cùng là con quái vật nào đang núp ở phía dưới. Trên đời này sao lại có người phụ nữ ác độc như vậy, người bên gối mình cũng hạ độc được, luôn mồm nói ngiệt chủng trong bụng là con anh.

Lúc này Lý Mạn Ni buông tay, sầm cười thâm: "Em biết rồi, rm đã biết rồi, anh muốn quay về với Hạ Nhượng Tâm, cho nên muốn biến em thành Hạ Nhượng Tâm thứ hai đúng không, đồ máu lạnh, căn bản không có trái tim, chính là nói anh!" Cô ha ha nở cợt cười vô cùng chua xót.

"Cô ta cả đời này cũng sẽ không có khả năng sẽ tha thứ cho anh, vĩnh viễn không tha thứ!" Đối với một người đàn ông ngay cả con gái ruột của mình cũng không cứu sao Hạ Nhượng Tâm có thể tha thứ, mà Sở Luật cả đời này cũng sẽ không thể nào biết được chính anh đã hại chết con gái của mình.

Con người tối tăm của Sở Luật càng u ám, bên trong chậm rãi bốc cháy lửa từ địa ngục, sau đó lại nhanh chóng dập tắt. Cô nghĩ như thế nào cũng được, dù sao cũng sắp kết thúc rồi.

Anh mở cửa đi nhanh ra ngoài, không để ý tới tiếng gào khóc của người phụ nữ đằng sau.

Tiếng khóc của phụ nữ anh đã thấy nhiều rồi, đến nay mới biết hoá ra trên đời này chỉ có duy nhất nước mắt của một người phụ nữ là tâm bệnh của anh, khiến anh đau lòng.

Anh đi nhanh tới văn phòng, ngồi xuống, thuận tay mở máy tính, mới đi ra ngoài có mấy ngày, tư liệu công ty đã sớm xếp thành núi.

Đỗ Tĩnh Đường hấp tấp chạy vào, đặt mông ngồi phịch xuống ghế sofa, vươn chân tay dài: "Vẫn là nơi này thoải mái nhất, rộng rãi, thoải mái."

"Đôi không?"

Sở Luật nhàn nhạt hỏi anh, vị trí tổng tài này anh rất vui lòng nhường lại.

Đỗ Tĩnh Đường giơ tay làm động tác cắt cổ, thôi đi, vị trí tổng tài khá tốt đấy nhưng anh biết năng lực mình ở đâu, nếu thật cho anh nuốt ngum lớn như vậy thì anh thà nhảy vào trong nồi đem mình luộc chín cũng không nghĩ sẽ làm trâu làm ngựa, không có quyền cá nhân. Cứ nhìn anh họ anh thì biết, đem cả phong cảnh nhân sinh lên toàn bộ công ty, con có tên gia hoả Đông Phương Kính kia nữa, thời gian gần đây luôn bận đi công tác.

"Đúng rồi." Đỗ Tĩnh Đường lại hứng chí chạy tới trước bàn, chống tay lên bàn Sở Luật: "Sở tổng, công ty chả vợ anh sắp phải phá sản, anh không hỗ trợ sao?"

"Ồ, sắp phá sản." Sở Luật dường như không quá bất ngờ.

Đỗ Tĩnh Đường cảm giác trên mặt mình đều là mồ hôi lạnh, nào có loại con rẻ nào như thế này, anh ấy đây là đang không quan tâm chả vợ à?

"Tĩnh Đường, giúp anh một chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 534: Anh muốn ly hôn (1)

Sở Luật đột nhiên buông tài liệu trong tay xuống, thanh âm này vào trong tai Đỗ Tĩnh Đường nghe như thế nào lại có cảm giác kì quái, trầm trọng như vậy, trong lòng cũng khẩn trương theo.

Đỗ Tĩnh Đường không khỏi đứng nghiêm chỉnh, cũng không dám cười nhạo nữa.

Tiếng mở cửa nhẹ nhàng trong đêm, ánh đèn đường bên ngoài len lỏi xuyên vào mang vài phần cô đơn, thời gian đã tới gần đêm khuya, một năm trôi qua thật nhanh, còn chưa kịp nhìn kĩ cảnh đẹp bốn mùa, xuân bách hoa, hạ nóng bức, lúc này trời đã vào thu, lá cây rơi rớt tan tác không ít, sợ là không lâu sau mùa thu qua đi, gió đông lại đến lần nữa.

Mùa đông năm nay làm lòng người cảm giác lạnh lẽo.

Cửa một lần nữa được đóng lại cũng đóng bên ngoài gió thu cuốn hết những lá vàng thê lương.

Sở Luật đi vào, đặt cặp tài liệu xuống, thay dép đi trong nhà, cố đi tắm rửa thay quần áo. Lý Mạn Ni vẫn ngồi trên ghế sofa đợi anh.

Một lúc lâu sau, Sở Luật mang theo một thân hơi nước đi đến phòng khách, tùy tiện dùng tay hất tóc, đầy mắt có chút tơ máu nhưng tinh thần lại cực tỉnh táo.

Anh một bên lấy hộp thuốc, rút ra một điều đặt trên miệng, nhớ tới Lý Mạn Ni còn đang mang thai, dù đứa nhỏ này là của ai nhưng vẫn chỉ là một đứa bé.

Ném điều thuốc vào bên trong gạt tàn, một đôi chân dài gác lên nhau, hơi nheo mắt lại, có chút hơi nước còn dư lại, nhưng lại không thấy mong lung.

"Chúng ta ly hôn đi."

Đột nhiên Lý Mạn Ni cảm thấy trái tim căng thẳng, bụng cũng ần đau.

"Bụng, bụng em..." Cô ôm bụng, từng khớp ngón tay nổi rõ.

"Luật, con, con của chúng ta." Cô vươn tay muốn Sở Luật cứu đứa bé, bụng cô đau, thật sự rất đau.

Nhưng Sở Luật ngồi bên kia giống như cách xa tới cuối sông nhìn không tới, đôi mắt lạnh lùng cứ như vậy nhìn cô đau, cho đến khi anh đứng lên đi tới bên người Lý Mạn Ni. sau đó cúi người ôm cô lên. Lý Mạn Ni dường như mất đi tri giác, trông mắt mong lung nhìn một bên sườn mặt của Sở Luật trên khuôn mặt cũng không có biểu tình gì.

Đúng lúc này Sở Luật nhìn cô, cô tròn to đôi mắt. Cả đời này Lý Mạn Ni sẽ không bao giờ quên được ánh mắt của Sở Luật lúc ấy, con người thâm ám con, mang theo khí lạnh khiến cô áp lực, hít thở không thông.

Bên trong bệnh viện, Sở Luật ngồi bên ngoài ghế nghỉ chân, trên mặt không có một chút biểu cảm, anh mặc rất đơn giản, một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, một chiếc quần dài, bên trong bệnh viện cũng không quá lạnh lẽo, nhưng gió thu từ bên ngoài thổi vào, cánh tay áo được xắn lên làm anh nổi một tảng nhỏ da gà.

Không lâu sau cửa phòng cấp cứu được mở ra, mà Sở Luật vẫn duy trì một loại tư thế.

"Sở tiên sinh....."

Bác sĩ tự nhiên cũng nhận ra Sở Luật, thân thể của anh bác sĩ cũng quá rõ ràng, bản kết quả kiểm tra kia chính anh là người cho Sở Luật xem, mà Sở phu nhân bên trong, anh kì thật không biết phải nói như thế nào là tốt, người đàn ông thành công như này như thế nào lại bị cấm sừng.

"Cô ấy thế nào?" Sở Luật đứng lên, giọng nói không nóng không lạnh, thực bình tĩnh cũng thực bình đạm.

"Yên tâm đi, Sở tiên sinh, Sở phu nhân không có việc gì." Bác sĩ nói thật sự tình trạng của người phụ nữ bên trong, như thế nào lại cảm giác có chút kì quái, yên tâm đi, yên cái gì tâm.

Biểu cảm của Sở Luật trước sau không đổi còn thêm một ít cuối mùa thu lạnh lẽo giống như gió thu bên ngoài thỉnh thoảng thổi tới, như mang theo dao nhỏ cắt da thịt.

"Thế này là thế nào?" Sau đó không lâu, Tống Uyển cùng mẹ Lý cũng đến.

"Tiểu Luật, Mạn Ni làm sao vậy, đang tốt mà, như thế nào lại vào bệnh viện." Tống Uyển thật gấp, hơn nửa đêm bà vừa nghe điện thoại, lập tức từ trong chăn bật dậy, ngay cả Sở Giang cũng bị bà kéo đi, chính vì sợ đứa bé trong bụng xảy ra chuyện, đến lúc đó người nổi nghiệp nhà họ Sở làm sao bây giờ.

"Sở Luật, chuyện con gái của mẹ là như thế nào?" Mẹ Lý sắp bị tra tấn phát điên rồi, bà dường như quên không được tính tình, cắn răng chỉ vào Sở Luật hỏi.

"Không có gì." Sở Luật cũng không gọi mẹ Lý một tiếng mẹ.

"Tôi chỉ là muốn ly hôn."

"Chát" một tiếng, mặt Sở Luật nghiêng sang một bên, mẹ Lý đã tát lên mặt anh.

"Sở Luật, cậu dám!" Mẹ Lý hận không thể đánh Sở Luật thêm một cái tát: "Có phải bởi vì công ty chúng tôi sắp phá sản, cho nên cậu mới có suy nghĩ này, vẫn là cậu không quên được con tiện nhân Hạ Nhược Tâm kia, Mạn Ni nhà chúng tôi có điểm nào có lỗi với cậu, cậu nói đi, cậu nói nó có lỗi với cậu chỗ nào. Gã cho cậu bốn năm, hiện tại lại mang thai đứa con trong bụng cậu, kể cả có như vậy thì cũng vì người phụ nữ kia đã trở lại nên cậu vứt bỏ con gái tôi, ngay cả con mình cũng từ bỏ sao?"

"Tiểu Luật..." Tống Uyển bị khiếp sợ, đặc biệt là một cái tát kia trên mặt con trai, là một người mẹ sao có thể chịu được con trai mình bị người ta đánh, hơn nữa lại còn ngay trước mặt bà, tuy rằng một câu ly hôn kia vừa Sở Luật cũng đã dọa bà rồi, nhưng mà bà cũng không phải ngay cả lí trí cũng không có, tính tình Sở Luật rất hiểu biết, nếu không có nguyên nhân anh sẽ không nói ra những lời này.

"Hỗn xược!" Sở Giang giơ tay lên, muốn lại đánh một bên mặt Sở Luật.

"Tiểu Luật." Tống Uyển vội vàng chắn trước mặt con, sợ Sở Gian nhất thời nổi giận sẽ thật sự tát lên mặt con trai, đây là đứa con bà sinh, mặt anh bà đã

rất lâu rồi chưa đánh, hiện tại đều bị người ta đánh, bà có thể không khổ sở, có thể không đau lòng sao?

"Tiểu Luật, đây là con bị làm sao vậy?" Tống Uyển kéo tay con trai, ngón tay chạm vào có hơi lạnh lẽo.

"Làm sao lại muốn li hôn, mẹ biết chuyện này cùng công ty nhà họ Lý không liên quan, nhà chúng ta lại không kém những cái tài sản đó nhà họ Lý." Lý Mạn Ni nghèo hay giàu đều không liên quan, bọn họ không quan tâm coi trọng quan niệm môn đăng hộ đối. Lúc trước Sở Luật muốn cưới Hạ Dĩ Hiên, bọn họ đồng ý, muốn cưới Hạ Nhượng Tâm, bọn họ cũng đồng ý, mà Hạ Nhượng Tâm nói trắng ra chỉ là con nuôi nhà họ Hạ, thời điểm sau khi kết hôn, bọn họ trước nay cũng không vì gia thế mà làm khó cô ấy, cho nên bà một chút cũng không tin lời mẹ Lý nói bởi vì công ty nhà họ Lý phải phá sản thì phải li hôn với Lý Mạn Ni, hơn nữa con đứa bé trong bụng là của nhà họ Sở, bọn họ sẽ không để con cháu lự lạc bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 535: Anh muốn ly hôn (2)

Sở Luật nhấp môi, nửa bên mặt chết lặng vì đau, anh khẽ động khóe môi, vừa động nửa bên mặt đã đau đến thấu tim.

"Mẹ, chuyện này mẹ đừng can thiệp vào. nguyên nhân hiện tại con không thể nói cho mẹ được, con muốn ly hôn với Lý Mạn Ni."

"Tôi không đồng ý!" Tống Uyển còn chưa trả lời liền nghe được tiếng quát như điện của Sở Giang, dường như muốn sụp cả nóc nhà.

"Ly hôn, được lắm, ly hôn!" Sở Giang đi tới đi luôn như muốn dẫm nát mặt đất.

"Nếu con ly hôn, cháu nội của ta làm sao bây giờ, con nói đi cháu ngoại ta phải làm sao? Con tìm ai sinh lại cho ta cháu nội đây, ta cảnh cáo con." Sở Giang đi tới, ngón tay dường như muốn chọc vào trán Sở Luật, trên đời này người có thể vuron ngón tay chỉ vào Sở Luật cũng chỉ có cha của anh.

"Ba, con muốn ly hôn." Sở Luật vẫn cứ là nhàn nhạt nói một tiếng.

Anh muốn ly hôn.

Anh không phải đang thương lượng, mà là đang nói rõ ràng.

Anh muốn ly hôn, sự tình chính là như thế.

"Tôi không đồng ý." Sở Giang suất đánh lên mặt con cho hai bên cân xứng: "Sở Luật, con có thể ly hôn nhưng cả đời này cũng đừng nghĩ đến gọi ta một tiếng ba, ta cũng không có người con trai như con, chính con nói rõ ràng, như thế nào là có một lần, còn muốn chơi nghiệm rồi sao?"

Ông nói xong, hung hăng liếc nhìn con trai, nổi giận dùng dùng kéo tay Tống Uyển đi.

"Tiểu Luật..." Tống Uyển một tay muốn nắm con trai, nhưng một bên là chồng, một bên là con, bây giờ chồng bà đang nổi nóng, nếu không hòa hoãn xuống, bằng không tính hai cha con này đều buồn bực, sợ đến lúc đó ông trời cũng muốn sụp đổ.

Bên trong bệnh viện, mẹ Lý thỉnh thoảng lau nước mắt, giận của Sở Luật, cũng đau lòng thay con gái.

"Mạn Ni, Mạn Ni..." Bà chốc chốc lại gọi tên con gái.

"Mẹ..." Lý Mạn Ni tỉnh lại, cô mở hai mắt liền nhìn thấy mẹ có chút tiều tụy ngồi bên cạnh.

"Mạn Ni, con tỉnh rồi?" Mẹ Lý tâm cũng được thả lỏng, vuốt trán con gái, cảm giác thời gian trôi thật mau, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, bác sĩ nói chỉ cần tỉnh lại, về sau chăm sóc tốt, chú ý một chút thì sẽ không có chuyện gì.

Lý Mạn Ni vuốt bụng, sắc mặt trắng bệch.

"Mẹ, con của con..."

"Yên tâm, không sao." Mẹ Lý an ủi con gái: "Bác sĩ nói đứa bé không có việc gì, nhưng con phải chú ý một chút, về sau đừng làm xăng làm bậy."

Hiện tại trong lòng Lý Mạn Ni vẫn còn sợ hãi.

Thật may đứa bé không có việc gì, một bụng ủy khuất không tìm được ai để nói ra.

"Mẹ, mẹ..." Lý Mạn Ni lớn tiếng ôm mẹ Lý khóc lóc: "Mẹ, mẹ nói đi, vì cái gì anh ấy lại đối xử với con như vậy, chẳng lẽ bởi vì Hạ Nhượng Tâm nên anh ấy không cần hai mẹ con con sao, mẹ, mẹ nói có thể đối phó với người phụ nữ kia mà, mẹ giúp con, giúp con được không?"

"Mạn Ni, con đừng vội..." Mẹ Lý luống cuống chân tay an ủi con gái: "Mẹ giúp con, mẹ nhất định sẽ giúp con, cô ta không quyền không thể mẹ nhất định sẽ để cô ta đi thật xa để cô ta không xuất hiện trước mặt con cùng Sở Luật."

"Mẹ, cảm ơn mẹ." Lý Mạn Ni khịt mũi, giờ này khắc này cô chỉ có thể tin tưởng mẹ mình.

"Con là con của mẹ, mẹ mặc kệ thế nào, mẹ sẽ giúp con."

Mẹ Lý lại quên mất chuyện cũ, hiện tại bà chỉ một lòng nghĩ làm thế nào để giết chết Hạ Nhược Tâm, người phụ nữ đó đúng là âm hồn bất tán, sao lại sống dai như vậy, nếu chết rồi sẽ không khá hồng cuộc sống hôn nhân yên ổn của con gái bà.

"Mẹ, con hơi đói bụng rồi." Lý Mạn Ni khóc đủ rồi cảm giác bụng trống rỗng, cô vuốt bụng cũng cảm thấy rất đói.

"Mẹ đi mua cho con ít đồ ăn." Mẹ Lý vừa nghe con gái nói đói bụng, đến thật là yên tâm, biết đói bụng là tốt.

"Đừng để cháu ngoại mẹ bị đói." Mẹ Lý rất quý đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni, đứa nhỏ này là nam hay nữ nhưng đều là báu vật, về sau muốn cái gì sẽ có cái đó.

Ông chồng trong nhà kia thật thiên cận, công ty phá sản thì cái gì sẽ không có sao, về sau nhà họ Sở đều không phải là nhà họ Lý sao, cháu ngoại ở đó sợ cái gì.

Lau mặt mình, bà đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, mới vừa mở cửa ra liền thấy một mặt người đàn ông lạnh băng, đôi mắt anh vững vàng, không biết là đứng bao lâu, nghe được bao nhiêu, không gian bệnh viện cách âm cũng không tốt, mà vừa rồi và nói chuyện cũng không hạ thấp âm thanh, nếu đứng đây lâu rồi vậy là nghe thấy hết rồi.

Nhưng biểu cảm của Sở Luật vẫn khó nắm bắt. Vốn dĩ mẹ Lý vẫn còn đang tức giận, nhưng không biết có phải chột dạ hay không, chỉ từ trong mũi hừ lạnh một tiếng, ngênh ngang đi ra ngoài. Bà không tin, Sở Luật có thể thật sự ly hôn, không cần phải nói cũng biết nhà họ Sở bên kia đã mong có cháu nhiều năm rồi, thật vất vả bảo bối sắp được bế trên tay, làm sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ được đứa cháu này.

Cho nên bà căn bản không đem Sở Luật đặt trong lòng, tốt nhất là đi mua đồ ăn vặt cho con gái thì hơn, bồi bổ tốt cơ thể.

Lý Mạn Ni vừa thấy Sở Luật là nhớ lại những lời nói tuyệt tình của anh, cô xoay mặt, tâm trạng cũng không tốt.

Sở Luật đi đến, cứ như vậy ngồi bên cạnh Lý Mạn Ni, không nói lời nào, cũng không động đậy.

Lý Mạn Ni nhẹ nhàng nhếch miệng, đây là nhận thua sao, vẫn là luyến tiếc đứa bé này? Sở Luật à, anh cũng chỉ đến thế thôi.

"Lý Mạn Ni..." Đột nhiên trên mặt cô thổi tới một cơn gió cực lạnh, cái tên được gọi ra cũng thật lạnh.

"Ly hôn." Môi mỏng của Sở Luật mở nhẹ, nói ra hai chữ, nghe lại thấy chói tai.

"Ly hôn?" Lý Mạn Ni bật dậy, lại cảm giác bụng truyền đến một trận đau đớn, cô nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh, không được tức giận, bằng không sẽ nguy hiểm đến đứa bé, đứa bé này là lợi thể duy nhất của cô.

"Được lắm, ly hôn." Cô cũng không sợ cùng Sở Luật xé rách mặt: "Ly hôn, con là của em." Cô nắm chặt tay, gát gao nắm chặt trên người: "Con sẽ mang họ em, anh không có quyền hỏi thăm, tuy rằng nhà họ Lý đã bại sản nhưng vẫn nuôi được đứa bé này, vẫn có thể chăm sóc nó tốt."

Sở Luật nửa ngày cũng không nói gì, đôi mắt đen mờ mịt, u ám.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 536: Anh muốn ly hôn (3)

Lý Mạn Ni biết Sở Luật bỏ được cô nhưng lại luyến tiếc đứa bé trong bụng cô, chỉ cần có đứa nhỏ này ở nhà họ Sở cô sẽ đủ lực chống đỡ.

Sở Luật hé môi mỏng lại xoay người đi khỏi nơi này.

"Tạo hình của anh rất độc đáo!"

Đây là suy nghĩ đầu tiên khi ánh mắt Đỗ Tĩnh Đường nhìn thấy Sở Luật, rất là độc đáo, một bên mặt to, một bên mặt nhỏ, mà anh lại không giống như

những người khác lấy mũi, khăn quàng cô hay thứ linh tinh gì đấy để che đi, anh thoải mái hào phóng để người ta chiêm ngưỡng khuôn mặt sung của mình.

"Vậy sao?" Sở Luật vỗ một bên mặt: "Em cảm thấy không tồi?" Anh hỏi lại Đỗ Tĩnh Đường.

"Vâng, rất không tồi." Đỗ Tĩnh Đường không sợ chết cười nhạo Sở Luật, cũng quên đau vết sẹo trước, quên mất con thịnh nộ cùng nụ cười lạnh của Sở Luật.

Một lúc sau.

Anh che một bên mặt, xám xịt đi ra.

"Phó tổng, anh làm sao vậy, sao lại che mặt?" Thư kí thấy kì lạ hỏi Đỗ Tĩnh Đường.

"Không sao!" Đỗ Tĩnh Đường dơ tay ra: "Tôi hôm nay hơi đau răng, mặt bên này sưng vù."

"À răng đau, thật đáng thương!" thư kí đồng cảm nhìn Đỗ Tĩnh Đường: "Nhưng hôm nay đều làm sao vậy, mặt của giám đốc thì tám phần là do bị đánh, phó tổng cùng tổng giám đốc thật đúng là anh em thâm tình, sưng mặt cũng muốn sưng cùng nhau."

Lúc này Đỗ Tĩnh Đường quả thực nước mắt lưng tròng.

Anh em thâm tình, thâm tình cái quái quỷ gì? Anh rõ ràng là bị đánh.

Đi vào bên trong văn phòng, từ trong túi lấy ra một chiếc gương nhỏ đặt trước mặt, thỉnh thoảng nhìn nửa bên mặt.

Ra tay nặng như vậy, muốn xóa sạch nửa bên mặt của anh sao?

"Sở Luật, em và anh không đội trời chung, ai da..." Anh nói là lại thấy đau.

Bên trong bệnh viện.

Tổng Uyển bùng bát canh ngao vài tiếng đồng hồ, chỉ là bà đứng nửa ngày cũng không có ai để ý tới bà.

"Mạn Ni, uống cái này đi." Bà thấy mẹ Ly lấy bát ra, vội vàng bùng canh ngao tới.

"Đồ nhà bà, Mạn Ni nhà chúng tôi ăn không nổi." Mẹ Lý dùng thân chặn Tổng Uyển, ném cho Tổng Uyển một sắc mặt không tốt, bà chăm con gái tốt như vậy, bắt nạt nhà họ Lý, bắt nạt con gái bà, nghĩ rằng con gái bà không có nhà mẹ đẻ như Hạ Nhược Tâm sao?

Tổng Uyển xấu hổ đứng đó, không biết nói gì. Mẹ Lý hay Lý Mạn Ni bây giờ đều không thể nào tiếp đãi bà, cuối cùng lại có chút khổ sở mang canh rời đi.

"Sao rồi, bị chọc tức sao?" Sở Giang đau lòng thay vợ: "Đã nói không cho bà đi, tiểu tử kia chính mình gây họa để nó tự giải quyết, không lí do còn muốn cho người nhà thay nó chịu tội sao, nó cũng đã ba mươi rồi không phải con nít nữa!"

"Nó mãi luôn mười tuổi, vẫn là con trai tôi." Tổng Uyển không thích Sở Giang nói những lời này chút nào, chẳng lẽ trưởng thành rồi thì mặc kệ nó hay sao.

"Tôi không biết nó vì cái gì lại muốn ly hôn với Lý Mạn Ni nhưng tôi biết là thực sự có nguyên nhân, nếu không nó sẽ không quyết định như vậy, nguyên nhân là gì nó không nói, tôi cũng sẽ không hỏi!"

"Tôi đi bệnh viện cũng chỉ vì nghĩa vụ, mặc kệ bọn họ có muốn hay không tôi vẫn muốn đi."

Sở Giang bị Tổng Uyển nói liền sừng sốt, nhất thời không thể phản bác, đương nhiên ông cũng không dám vì hiện tại rõ ràng Tổng Uyển đang bực tức, ông cũng không dám chọc giận, nếu bây giờ ông vẫn không biết tốt xấu thì sẽ bị Tổng Uyển xử lí mất thôi.

"Ba, mẹ, con đã về."

Sở Luật từ ngoài đi vào, không phải là anh mới vừa về mà anh chờ ở bên ngoài.

Tổng Uyển dẫm chân Sở Giang, trừng mắt nhìn: "Ông để tôi bớt tranh cãi đi."

Sở Giang ủy khuất, bây giờ cái gì ông cũng không có nói nha, liền tính muốn nói còn không phải muốn chui đầu vào rọ sao.

"Mẹ đi nấu cho con quả trứng gà."

Bà cũng không dám làm trò mặt khóc trước mặt con, vội vàng đứng dậy đi vào bếp, không quên quay lại cảnh cáo Sở Giang.

Sở Giang trừng lớn đôi mắt, ông thật sự cái gì cũng chưa làm mà.

Tổng Uyên đi vào phòng bếp, từ tủ lạnh lấy ra hai quả trứng gà, nấu.

Bên ngoài, hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ

"Sở Luật, con có thể ly hôn nhưng cháu nội ta không thể cho người khác!" Hiện tại Sở Giang chỉ cần cháu nội, chỉ cần Sở Luật mang cháu ngoại về, ông cũng không quản anh kiếm lời nhiều tiền như vậy cũng không dỗi chết được.

Sở Luật nhẹ hế môi, lại làm đau mặt mình, còn có trái tim kia nữa.

Cháu nội, cháu nội đâu ra?

Nhưng anh lại không dám nói ra. Cứ như vậy giấu trong lòng, nếu bại lộ trước mặt mọi người, anh là người đàn ông vô sinh, anh có thể đứng trước mặt mọi người như vậy sao?

Sau đó không lâu, Tổng Uyên đi đến thấy chồng cùng con không có đánh nhau lúc này bà mới yên tâm, bà vẫn còn luôn lo lắng, hai cha con này mà cắn xé nhau không biết thành bộ dạng gì.

Sở Giang âm thầm xem thường, ông là người văn minh, sao có thể cùng con trai đánh nhau, huống chi Tổng Uyên còn trừng đôi mắt to như vậy nhìn ông, nếu ông động đến tên hôn đàn này Tổng Uyên sẽ lột da ông ra.

Tổng Uyên lột vỏ trứng gà cho con trai: "Tiểu Luật, tới đây, cho con."

"Cảm ơn mẹ." Sở Luật cầm trứng gà há miệng liền cắn hết cả quả.

"Tiểu Luật." Tổng Uyên choáng váng: "Trứng gà đó..."

"Vàng?" Sở Luật lại ăn một miếng, hai lần há mồm liền ăn sạch trứng gà, anh từ nhỏ đã rất thích ăn trứng gà luộc, lấy cái này để bớt sung, nhưng đáng tiếc anh thích ăn cơ.

Tổng Uyên dờ khóc dờ cười, vốn không khí đang nặng nề, nháy mắt liền biến mất, cũng không ai đề cập đến chuyện Lý Mạn Ni nằm viện, có lẽ là quên mất hoặc cũng có lẽ là không muốn nhắc đến.

Bên ngoài sắc trời đã tối, chỉ có gió thu đang lướt qua đường phố, yên bình cùng hiu quạnh.

Lạnh, cũng sắp sang mùa đông.

Tiểu Vũ Điểm đặt quả trứng nhỏ trên pha lê, một đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm xem bên ngoài, bé ước lượng kiễng chân lên, cán trán nhỏ nhỏ áp lên, thôi không khí làm pha lê cũng mơ hồ theo.

"Đang nhìn gì vậy?" Hạ Nhượng Tâm đi qua, một tay bế con gái nhỏ lên.

"Mẹ, có lá cây."

Tiểu Vũ Điểm chỉ ra bên ngoài: "Chúng nó không nghĩ đến mẹ sao?"

"Không quan hệ." Hạ Nhượng Tâm đặt con ngồi lên sofa, ngồi xổm xuống, béo khuôn mặt nhỏ mềm mại của con: "Một hồi gió sẽ thổi mang chúng nó trở về bên mẹ của mình, bọn chúng sẽ tìm thấy mẹ của mình."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 537: Vì cháu (1+2+3)

"Thật vậy ạ?" Tiểu Vũ Điểm lại muốn xác minh lại: "Lá cây sẽ thật sự không rời xa mẹ của chúng sao?"

"Đương nhiên rồi, mẹ sẽ không lừ gạt con, ngày mai khi con thức giấc không thấy lá cây trên mặt đất nữa bởi vì chúng nó đã đi tới bên mẹ chúng nó rồi."

Hạ Nhượng Tâm vừa nói vừa bóc trứng gà đặt trước mặt con: "Nào, ăn trứng đi."

"Cảm ơn mẹ!" Tiểu Vũ Điểm nhận lấy trứng gà, vui vẻ cắn một miếng, lại cảm giác trong ngực bé trống trơn, vươn tay nhỏ hướng mẹ.

"Mẹ, búp bê, búp bê của Tiểu Vũ Điểm!"

Hạ Nhược Tâm đứng lên tìm búp bê, tìm nửa ngày vẫn không biết đã đặt búp bê chạy đi đâu, rốt cục là ở trên trường, đặt trước mặt con gái đang nước mắt lưng tròng, nhéo cái mũi nhỏ: "Con mang búp bê để lung tung về sau muốn chính mình đi tìm nhé!"

Tiểu Vũ Điểm bấu môi nhỏ, tay nhỏ lồi kéo quần áo mẹ, bé xin lỗi.

"Mẹ, thật xin lỗi, Tiểu Vũ Điểm về sau không để búp bê lung tung nữa."

Tiểu Vũ Điểm thích nhất chính là một Tiểu Vũ Điểm lễ phép, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn rất ngoan, bé là một cô gái, một cô bé thực nữ. Nhìn khuôn mặt nhỏ này đi, càng thêm xinh đẹp đáng yêu.

Hạ Nhược Tâm lấy tập tranh, bắt đầu công việc. Tiểu Vũ Điểm chơi một lúc một rồi sẽ tự đi ngủ.

Mở máy tính ra, không ngoài ý muốn, gần đây Nếu Có Trời Nắng đều ở.

Hạ Mộc: "Đã trễ thế này, còn chưa ngủ?"

Nếu có trời nắng: "Ừm, ngủ không được, vậy còn cô?"

Hạ Mộc: "Đứa bé còn chưa có ngủ."

Nếu có trời nắng: "Cô sẽ là một người mẹ tốt."

Hạ Mộc: "Tôi cũng có cảm giác anh sẽ là một người bố tốt."

Người bố tốt? Đời này anh cùng cô không giống nhau, anh không biết cái gì gọi là bố, cũng sẽ không biết cảm giác làm bố. Đây là báo ứng, anh cướp đi quyền làm mẹ của cô, cho nên cũng cướp đi quyền làm bố của anh.

"Mẹ."

Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, đây là bé buồn ngủ.

Hạ Nhược Tâm đi đến một tay bế con lên, cô rửa sạch mặt mũi chân tay rồi đặt bé trên giường vỗ về con ngủ, Tiểu Vũ Điểm đã thực sự mệt, đặt búp bê trong lòng một lúc bé liền ngủ, hơn nữa bé cũng không giống với những đứa trẻ khác thích phim hoạt hình, đứa nhỏ này dường như đối với TV không quá yêu thích, bé chỉ yêu thích búp bê của mình, nhiều khi Hạ Nhược Tâm lo lắng đứa nhỏ này hình như có chút hơi tự kỉ.

Cao Dật cũng nói Tiểu Vũ Điểm so với những đứa trẻ khác hiểu chuyện hơn, đương nhiên cũng muốn càng thêm miễn cảm một ít, nhưng không còn cách nào chỉ có thể chờ khi bé lớn lên khả năng sẽ tốt hơn một ít.

Chờ đến khi Tiểu Vũ Điểm ngủ rồi cô mới thừa dịp có thời gian, mở trang web tiếp tục công việc để hoàn thành, một bản hai trăm NDT, nếu tính Cao Dật không cho cô tiền tiêu vật thì cô cũng tuyệt đối có thể nuôi dưỡng con gái, lại còn một phần công việc ở phòng hội họa, tuy rằng không được nhiều lắm nhưng trong một tháng cô cùng con cuộc sống cũng thực tốt.

Cao Dật thật lâu còn chưa về, không biết hiện tại thế nào, càng không biết khi nào anh mới trở về. Cô dùng bút vẽ trong tay, trong lòng mất mát nhàn nhạt, giống như làn gió bên ngoài, thổi qua cuốn theo ít lá rụng, cũng cuốn lên một ít bụi bặm.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng "tí tách" hạt mưa rơi.

Cô buông bút vẽ trong tay xuống đi tới bên cửa sổ, màu đèn đường cứ như vậy không hiện sắc màu, thất thần nhìn chằm chằm đèn đường phía dưới, có đôi khi sẽ thôi bay tới vài phiến lá vàng khô.

Cô khoác quần áo đi ra ngoài, gió cuối thu thỉnh thoảng thổi đến người cô mang đến một ít thế lương lạnh lẽo, cô nhặt lên một phiến lá thu vàng, cũng học theo con gái đặt lá cây ở phía dưới rễ cây.

Lá rụng về cội.

Cô cười âm áp, lan tràn hết cả gió thu, làm gió thu cũng không lạnh như vậy.

Thời điểm trở về máy tính vẫn mở, Nếu Có Trời Nắng vẫn ở đó.

"Ông chủ, còn chưa ngủ?"

Cô mới vừa đánh máy chữ này liền cảm giác chính mình quá mệt mỏi, bọn họ cũng chỉ là người xa lạ tốt nhất vẫn đừng hỏi quá nhiều sẽ tốt hơn, có lẽ con người chỉ nghĩ muốn lãng lãng, có lẽ con người đều đã ngủ.

Cô xoá những chữ đó đi, đóng chim cánh cụt, rồi đóng máy tính lại.

, mà nàng hình cái đầu nháy mắt đó là tối sầm đi xuống.

Mà nháy mắt hình cái đầu tài khoản của cô tối sầm ngay trước mắt anh, trái tim Sở Luật liền như vậy bị khoét trống rỗng.

Đây là nơi duy nhất anh có thể hưởng thụ những điều tươi đẹp, những chỉ tươi đẹp lúc trước, lúc sau anh lại cảm thấy ảm đạm.

Gió thu vẫn hiu quạnh như cũ, nghe tiếng gió thổi xào xạc khô khốc, không biết khi nào, có lẽ một cơn gió lớn nhánh cây khô cũng sẽ bị bẽ gãy.

Tống Uyển mỗi ngày vẫn mang canh ngao đến bệnh viện thăm con dâu nhưng mẹ Lý vẫn luôn cho bà sắc mặt không tốt. Mẹ Lý còn chưa quên, anh con trai vô tình vô nghĩa, không tìm không phổi kia đã không giúp đỡ bố vợ chuyện làm ăn thì thôi, thời điểm con gái còn đang mang thai lại muốn ly hôn, đây không phải lòng lang dạ sói thì là cái gì.

Mà bà dường như quên mất một chuyện, nếu không có Sở Luật hợp đồng làm ăn của nhà họ Lý cũng đâu có được lâu dài một cách kì tích như vậy.

Mấy ngày nay Tống Uyển bị nói lạnh nhạt, tính tình cũng không tốt.

Sở Giang xoa xoa hai bả vai bà: "Không muốn đi thì không cần phải đi, mặc bọn họ âm ỉ đi, những người một nhà kia vốn là chiếm ít tiện nghi, nhà họ Sở một khối thịt mỡ lớn như vậy, bọn họ sao có thể không nghĩ sẽ cắn một tiếng.

"Tôi biết rồi." Tống Uyển cảm giác chính mình gần nhất với điều là sắp tán giá: "Nhưng mà không có biện pháp nào, cháu nội ở trong bụng con gái họ, con gái họ không vui về cháu nội của tôi cũng không tốt được, tôi đây đều là vì cháu thôi."

Sở Giang còn có thể nói cái gì, ông cũng không muốn để vợ phải chịu bị nhà họ Lý làm khó, nhưng Tống Uyển nói như vậy, cháu của bọn họ hiện tại còn chưa ra đời, vì cháu, nhẫn nhịn, nhà họ gả con gái cho nhà mình. Trước kia còn không ăn của nhà bọn họ một miếng cơm, còn không thể làm bọn họ xả giận hay sao.

"Tôi ngày mai cũng đi." Sở Giang suy nghĩ, vẫn nên chuẩn bị đi cùng vợ, còn có thể che chắn cho vợ.

"Thôi, ông vẫn là không nên đi." Tống Uyển nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt, tính tình Sở Giang sao bà có thể không biết, tính tình Sở Luật đều đi truyền nhà họ Sở mà có, anh bộ dáng tính tình tối tăm kia thì ông Sở Giang sao có thể sẽ dễ dàng nói chuyện, chính là Tống Uyển sợ không chờ đến khi nhà thông gia bên kia nguôi giận, Sở Giang lại ném thêm một quả bom thì làm sao bây giờ.

Kì thật chủ yếu cũng do người nhà họ Lý bên kia có chút quá phận, khi nói chuyện với người nào tính tình của bà luôn tốt, cũng có thể nhẫn, nhưng Sở Giang không phải người nào cũng có thể nhẫn nhịn được.

Ngày hôm sau bà lại qua mang theo không ít đồ ăn, mẹ Lý vừa nhìn thấy đồ ăn liền mở miệng: "Có tiền như vậy mà chỉ cho chúng tôi ăn thế này thật đúng là đủ bủn xỉn."

Sắc mặt Tống Uyển cứng lại, sau đó lại dường như không có việc gì mang đồ ăn ra đặt trên bàn, mang dưa cho Lý Mạn Ni: "Mạn Ni, đây đều là đồ ăn của nhà hàng Ngọc gia tại gia con yêu thích nhất, ăn nhiều một chút!"

"Cảm ơn mẹ, mẹ vãi và rồi." Lý Mạn Ni hồi phục một ít, cô biết cô không thể lật mặt với bà được, về sau bọn họ chính là muốn cùng sống bên nhau cả đời.

Thái độ Lý Mạn Ni làm Tống Uyển thờ dài nhẹ nhõm, vẫn tốt, đứa con dâu này vẫn hiểu chuyện.

Mẹ Lý vừa nghe tiệm ăn Ngọc gia tại gia trên mặt có hơi ngượng ngùng, chỉ cần là người như bọn họ không ai không biết danh tiếng của nhà hàng Ngọc gia tại gia, mấy đời làm đầu bếp, tay nghề cũng là kế thừa từ trên xuống dưới, đồ ăn bên trong rất quý, một bữa cơm hơn mười, hai mươi vạn cũng là bình thường, lần này Tống Uyển mang tới năm sáu món ăn, hẳn không thấp, ít nhất không ít hơn một ngàn, một ngàn tiền này nhà họ Sở quả nhiên có tiền, nhưng có tiền cũng không biết giúp nhà mẹ vợ, mỗi lần nghĩ đến đây, vốn dĩ đang nói chuyện tốt nháy mắt lại khắc nghiệt lên.

Thường thường nói không tính toán cầu xin, cũng là ẩn dụ muốn Sở Luật giúp đỡ nhà họ Lý vượt qua cửa ải làm ăn khó khăn này, mà lúc này Tống Uyển thông minh tránh đề tài này đi, bà không thể thay con quyết định bất cứ cái gì.

Chuyện làm ăn, bà không cần cũng sẽ không làm chủ, cứ nghĩ con trai sẽ giúp nhưng lại không giúp.

Kì thật bà cũng không phải không cùng Sở Luật đề cập đến, nhưng con trai nói việc này anh có kế hoạch của mình, bà đừng quản, bà cũng chích có thể mặc kệ. Tiếp tục giả bộ hồ đồ

thôi.

Mẹ Lý không hỏi chuyện bản thân muốn hỏi, cũng không nghe được Tống Uyển hứa hẹn gì, mặt càng thêm nặng. Lý Mạn Ni kéo tay áo mẹ Lý sợ mẹ Lý nói quá nặng nề sẽ đắc tội với Tống Uyển với toàn bộ nhà họ Sở. Cũng chỉ có nói chuyện Tống Uyển là tốt nhất, cũng là thông tình đạt lý nhất, hơn

nửa địa vị Tổng Uyên ở nhà họ Sở là cao nhất.

Chỉ cần bà đứng về phía cô đến lúc đó còn có chuyện gì làm không thành.

Mẹ Lý trong lòng thật sự không thoải mái, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhịn xuống khẩu khí này, xụ mặt, không muốn nói chuyện.

Tổng Uyên thu dọn đồ ăn đi, còn có một ít canh chưa uống, bà muốn đem đồ đi, bất quá nhớ tới những đồ ăn này rất quý, bà lấy về mình sẽ uống. Dù sao canh cũng không có ai động vào, tuy rằng trong nhà có tiền nhưng bà cũng không có thói quen vứt lương thực xuống đất.

Khi Tổng Uyên đi ra mang đồ ăn linh tinh vứt đi, trong lòng chỉ ôm một hộp giữ ấm, bên trong là một bát canh, chính bà đã ninh vài tiếng đồng hồ, lại không ai uống.

Bà mang theo hộp giữ ấm, đang chuẩn bị bước đi thì thấy được một bóng người nho nhỏ, không tự chủ được bà đi theo, bà đi theo đến ghế nghỉ chân ở bệnh viện, trong ngực ôm một con búp bê xinh đẹp hơi cũ, nhưng quần áo lại được giặt rất sạch sẽ.

Đứa bé rất đáng yêu, hai ba tuổi, đôi chân nhỏ đứng dựa trên ghế.

Bé nâng khuôn mặt quả táo trắng trẻo, mũm mĩm đáng yêu.

"Chào con, Tiểu Vũ Điểm."

Tổng Uyên đi đến ngồi xổm bên Tiểu Vũ Điểm, khuôn mặt nở nụ cười hết cỡ.

"Chào bà ạ!" Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn chào hỏi Tổng Uyên, đôi tay nhỏ vẫn ôm chặt búp bê, thẹn thùng cười với Tổng Uyên, bộ dáng trẻ con làm nhiều người thích.

"Sao con lại một mình ở chỗ này?" Tổng Uyên để hộp cơm trong tay xuống, lo lắng hỏi. Đứa trẻ bé như vậy sao lại tới đây, chẳng lẽ bởi vì bị ốm, bà vội vàng đặt tay lên trán bé, vẫn tốt, không nóng.

"Tiểu Vũ Điểm đến đây tìm." Tiểu Vũ Điểm dơ cánh tay lên, làm một bộ dáng dừng cảm.

"Tiểu Vũ Điểm bị bệnh?" Trong lòng Tổng Uyên vội vàng, bé thật sự bị bệnh sao?

"Bệnh bệnh?" Tiểu Vũ Điểm nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Bà, Tiểu Vũ Điểm không bị bệnh nha, bệnh bệnh của Tiểu Vũ Điểm đều rất tốt, mẹ mang Mưa nhỏ đi tiêm, Tiểu Vũ Điểm cũng không khóc. Mẹ nói cháu là đứa trẻ dũng cảm, đứa trẻ dũng cảm sẽ không khóc."

"Vậy mẹ con đâu?" Trong lòng Tổng Uyên oán trách bố mẹ đứa nhỏ này, sao lại để một đứa bé một mình ở chỗ này, đứa bé lớn lên xinh đẹp như vậy không sợ bị bắt cóc sao?

"Mẹ ở kia!" Tiểu Vũ Điểm vươn tay chỉ phía trước, Tổng Uyên theo tầm mắt Tiểu Vũ Điểm nhìn qua hoá ra là toilet.

Bà cũng không rời đi, ngồi trên ghế cùng Tiểu Vũ Điểm chờ mẹ của bé.

"Có đói bụng không?" Tổng Uyên nhớ tới hộp canh của mình, mang ra đặt trước mặt Tiểu Vũ Điểm: "Bà trong người không tốt, con xem nhiều như vậy, bà lại ăn không hết, Tiểu Vũ Điểm thay bà ăn được không, như vậy bà sẽ rất cảm kích Tiểu Vũ Điểm."

Tiểu Vũ Điểm liếm môi, bé muốn ăn quá.

"Bà ơi, Tiểu Vũ Điểm có thể ăn ạ?" Bé cẩn thận hỏi, mẹ nói không được ăn đồ nhà người ta.

"Đương nhiên rồi." Tổng Uyên xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ Điểm: "Nếu Tiểu Vũ Điểm ăn một chút chính là giúp bà, đứa trẻ ngoan có phải nên giúp người khác không?"

"Vâng ạ!" Tiểu Vũ Điểm gật đầu: "Vậy Tiểu Vũ Điểm liền giúp bà ăn luôn một ít nha!"

Bà đầu tiên là cảm ơn Tiểu Vũ Điểm, Tổng Uyên mở hộp cơm ra, múc từng muỗng cho Tiểu Vũ Điểm, không biết vì cái gì trong lòng ề ảm thương tương đương như đối với đứa trẻ xa lạ này lại vô cùng kiên nhẫn. Bà nghĩ có thể bởi vì nguyên sắp làm lên chức bà nên đặc biệt thích trẻ con.

Tiểu Vũ Điểm ăn hơn một nửa bát liền no, bé sờ sờ bụng nhỏ, còn đánh búp no một cái.

Tổng Uyên hơi xấu hổ, xem bà này lại quên mất sức ăn của trẻ nhỏ có hạn, thật sự là ăn không nhiều được như vậy.

"Ăn ngon không?" Bà dùng tay lau khuôn mặt nhỏ, càng thích một đôi mắt trắng đen rõ ràng, nghĩ thầm đứa nhỏ này thật xinh đẹp, ngũ quan lớn lên cũng thật đẹp, về sau trưởng thành chắc chắn sẽ là cô gái rất xinh đẹp.

"Ăn ngon lắm ạ, cảm ơn bà." Miệng nhỏ của Tiểu Vũ Điểm cười tươi, đôi mắt cũng cong lên, rồi sau đó đôi mắt đột nhiên sáng ngời. Bé trượt xuống ghế ôm lấy một người phụ nữ xinh đẹp, còn riu rít cùng cô nói cái gì đó.

Người phụ nữ bé Tiểu Vũ Điểm, nhìn thoáng qua Tống Uyển gật đầu gật đầu gật đầu, sau đó lại nheo khuôn mặt nhỏ trong lòng, cùng bé nói gì đó.

Tống Uyển có chút mất mát nghĩ đến hộp canh, bà than một tiếng, đi ra khỏi bệnh viện. Gió thu thổi tới bên người làm bà cảm thấy hơi lạnh.

Chờ đến khi Hạ Nhược Tâm từ toilet đi ra thấy Thẩm Vi đang giáo huấn nhóc con kia.

"Ai bảo con ngồi ở đó?"

Thẩm Vi nheo hai mắt, khí chất nữ vương dường như hạ gục một mảnh, tuy rằng không phải đàn ông nhưng khí thế lại cực mạnh mẽ.

Mưa nhỏ biết mình phạm sai lầm rồi, bé bĩu môi nhỏ, nâng khuôn mặt lên kéo tay áo Thẩm Vi: "Dì ơi, Tiểu Vũ Điểm biết sai rồi, Mưa nhỏ bò cao cao, cũng có thể nhìn được gì nha!"

Thẩm Vi hung hăng nheo khuôn mặt nhỏ của bé: "Tiểu quý này muốn hù chết người sao, ném đi cho mẹ cháu khóc chết đi."

"Giao lại cho cô này." Thẩm Vi nhét Tiểu Vũ Điểm vào lòng Hạ Nhược Tâm: "Cái này nhà cô thật không chăm sóc tốt."

Hạ Nhược Tâm tiếp nhận con gái, trên đầu đội chiếc mũ nhỏ, cô hỏi con gái, nếu không biết sai rồi sẽ bị đánh vào mông.

"Vâng, Tiểu Vũ Điểm biết sai rồi, nhận sai có thể sửa đó mới là đứa trẻ ngoan." Mẹ nói cho nên bé thừa nhận sai lầm, bé nói xin lỗi.

"Tôi đi đây, còn có việc!" Thẩm Vi nhìn thời gian, đã đi lâu rồi phải đi về thôi, cô thò mặt ra: "Thơm cái nào!"

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn thơm Thẩm Vi, Thẩm Vi sờ mặt, ánh mắt đột nhiên hơi âm trầm: "Nếu tôi còn đứa bé kia, khả năng cũng sẽ lớn như vậy, cũng sẽ hôn tôi, cũng sẽ gọi tôi là mẹ."

Hạ Nhược Tâm nắm bả vai Thẩm Vi xem như an ủi.

Thẩm Vi lấy kính râm trong túi đeo lên mặt, che khuất phần lớn khuôn mặt, cô lập tức đi ra ngoài, thân ảnh mỏng manh tựa như sắp bị gió thu tiêu tán.

"Có đói bụng không?" Hạ Nhược Tâm ôm chặt con hơn, nghĩ chốc nữa trở về sẽ mang con đi ăn chút gì đó.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm không đói bụng." Tiểu Vũ Điểm sờ cái bụng hơi phình ra của mình: "Có bà cho Tiểu Vũ Điểm ăn canh, Tiểu Vũ Điểm ăn no rồi."

Hạ Nhược Tâm ngừng lại, đặt con trên mặt đất, sau đó vỗ bụng nhỏ của bé.

"Thật sự là ăn rồi?"

"Vâng ạ!" Tiểu Vũ Điểm gật đầu: "Vâng, ngon lắm."

Hạ Nhược Tâm cảm thấy người này sẽ không cho bé uống thuốc độc gì, chắc do cô nghĩ nhiều quá, người ta là người tốt thấy Tiểu Vũ Điểm là một đứa bé cho nên mang canh uống không hết cho bé, làm gì có ai nhảm chán mang độc dược cho đứa trẻ uống, nhưng cô vẫn toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Về nhà sẽ giảng đạo lý cho con, về sau đồ của người xa lạ không thể ăn bậy.

Tiểu Vũ Điểm ôm búp bê, một đôi chân nhỏ dẫm trên mặt đất, có thể biết là mình đã gây họa cho nên ngoan ngoãn một câu cũng không nói, chờ mẹ dạy bảo.

"Đi, mẹ dẫn con đi ăn khoai sọ." Hạ Nhược Tâm bế con lên, dẫn bé đi ăn khoai sọ Tiểu Vũ Điểm rất thích ăn, khả năng đứa trẻ nào cũng thích đi.

"Cảm ơn mẹ." Tiểu Vũ Điểm vừa nghe đi ăn khoai sọ, đôi mắt sáng lên.

Khi Tống Uyển trở về liền kể cho Sở Giang chuyện gặp một đứa bé gái ở bệnh viện.

"Ông không biết đâu, đứa bé kia lớn lên xinh đẹp lắm, đôi mắt kia còn to như này!" Bà so một chút lớn nhỏ hình như có hơi khoa trương.

"Bà xác định đó là một đứa bé?" Sở Giang hạ báo trong tay xuống, bị bà so sánh dọa sợ rồi.

"Không phải đứa bé thì là cái gì?" Trong lòng Tống Uyển vui sướng, nếu về sau cháu trai hoặc cháu gái trưởng thành như vậy thật là tốt.

"Là trâu!" Sở Giang buông báo trong tay, dùng ngón trỏ vòng vòng thành một cái viên, đặt lên đôi mắt, đôi mắt lớn như vậy không phải trâu thì là cái gì.

Tống Uyển giật báo dẫm lên mặt Sở Giang.

Về mặt Sở Giang gắng bình lại, ai bảo nói sai khiến bà đánh đi.

"Bọn họ hôm nay không làm khó bà?" Chờ đến khi Tống Uyển bớt giận, sắc mặt khôi phục bình thường, Sở Giang mới hỏi.

"Vẫn vậy." Tống Uyển chỉ cần nhớ tới người trong bệnh viện trong lòng bắt đầu không thoải mái, nếu không phải con dâu còn mang thai cháu bà, bà sao có thể đi nhần nhện người nhà họ Lý.

"Vẫn là muốn Tiểu Luật giúp đỡ công ty nhà họ Lý. Bằng không còn có thể làm gì?" Bà than một tiếng, nói: "Mỗi ngày đều nói cái này đó, không thấy mệt sao?"

"Chuyện công ty, để tự Tiểu Luật xử lý, bà không cần tham gia vào!" Sở Giang cảm báo trên bàn, tuy rằng hơi nhăn nhúm một ít nhưng chữ vẫn rõ ràng.

Tống Uyển trừng ông: "Ông cho tôi là đứa ngốc sao?"

"Đúng, có khi bà rất ngốc." Sở Giang nói xong, đột nhiên sững sờ, ông chậm rãi nâng khuôn mặt lên, quay đầu một chút nhìn về phía vợ, kết quả vừa nhìn thấy Tống Uyển cười như không cười, đứng sững sờ ở nơi đó, trong lòng thờ dài.

"Ai....."

Thật đúng là cái số tôi.

Khi Sở Luật trở về vừa đúng lúc liền thấy bố anh ôm chần gối ném lên ghế sofa.

"Bố cùng mẹ cãi nhau?" Anh đi đến sofa bên kia tìm một chỗ ngồi xuống.

Sở Giang rải đệm chần ra, cũng không thấy mất mặt, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, ông kéo chần nằm lên, liếc mắt nhìn con trai, thanh đạm nói: "Nhà họ Lý bên kia, tốt nhất con nên xử lý tốt, mẹ con gần đây tâm tình không tốt đều bởi vì con.

"Con biết rồi." Sở Luật đặt ngón tay lên đầu gối, nhẹ nhàng ngồi xuống, môi mông giương lên một độ cong, mười phần lạnh lẽo.

Sở Giang nhìn thấy cũng không nói gì.

Buôn bán bên kia nhà họ Lý ngày càng thảm, vốn dĩ đã đi đến cuối cùng rồi, lại kéo tới hơn nửa tháng, cũng chỉ là tồn tại trên danh nghĩa, lúc trước lại thiếu ngân hàng không ít tiền, bọn họ muốn nhờ danh nghĩa của Sở Luật vay tiền ngân hàng, nhưng bên kia bàn bạc nói cái gì cũng không cho vay, Sở Luật cũng coi như mặc kệ, ngân hàng bên kia cũng không cho vay.

Công ty lại căng thẳng một tháng, cuối cùng bị ngân hàng tịch thi, còn chưa kể đến ngay cả nơi ở cũng gọi ngân hàng, toàn bộ đều thế chấp ngân hàng, nhà họ Lý phá sản. Thậm chí đến cả nơi ở cũng không có. Cả nhà phải ở bên trong nhà biệt thự hai tầng của con rể kia.

"Sở Luật, cậu đứng lại đó cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 538: Không phải con tôi

Ba Lý dùng sức đập bàn.

"Có việc?" Sở Luật xoay người, trong phòng này hương thơm cũng không tốt lắm.

"Sở Luật, cậu vì cái gì nhìn công ty tôi phá sản mà cậu vẫn còn yên tâm như vậy?" Ba Lý bỗng nhiên đứng lên, tuổi già cũng xấp xỉ hơn bốn mươi rồi, cả đời tâm huyết của ông bị hủy rồi, nếu con rể giúp một tay sẽ không bị hủy như vậy.

"Cậu là cô ý, cậu nhất định là cố ý ly hôn với Mạn Ni, thế nên mới làm ra thủ đoạn như vậy, Sở Luật, cậu còn là người không?"

"Sở Luật, cậu là kẻ điên!" Mẹ Lý vừa nghe những lời này nhìn không được định dang tay đánh Sở Luật. Làn và mặt thứ nhất không ngờ sẽ có lần thứ hai. Sở Luật không thể dễ dàng bị đánh vào mặt như vậy.

Sở Luật chặn tay mẹ Lý, xem bà ở tuổi này rồi còn tùy tiện đánh người như vậy.

Tầm mắt anh lạnh như nhìn đùng trên người Lý Mạn Ni, im lặng nhìn không khỏi làm Lý Mạn Ni rùng mình, dang tay ôm bụng, tự nhủ với chính mình sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không sao, cô còn có đứa bé, đúng vậy, có đứa bé của nhà họ Sở.

Cô cho rằng Sở Luật ít nhất sẽ nói gì đó nhưng anh cái gì cũng không nói, chỉ xoay người lên lầu.

Bóng dáng chiếu vào mắt mọi người trở nên quyết tuyệt.

"Xem nó đi!" Mẹ Lý chỉ vào bóng lưng Sở Luật, ngực tức đến phát đau.

"Ăn nhờ ở đậu?" Mẹ Lý cười lạnh: "Đây là con gái nhà tôi, tôi cả đời ở lại nơi này có thể thế nào?"

Lý Mạn Ni đứng lên, không để ý tới bố mẹ đang khắc khải khiến cô khó lòng chịu đựng được.

Cô quay trở về phòng, chiếc áo cưới treo bốn năm đã sớm phai sắc không còn sáng ngời tươi đẹp như trước, hoá ra ảnh chụp cũng đã cũ màu, như vậy tình cảm đâu, khuôn mặt trên ảnh còn có nhan sắc nhưng tình cảm của cô cũng đã không còn.

Sở Luật về nhà bố mẹ, lười để ý tới người trong một nhà kia, hơn vài ngày sau tất cả đều kết thúc.

"Bố mẹ, con có việc muốn nói với hai người."

Sở Luật ngồi đối diện bố mẹ, vẻ mặt trầm trọng, làm trong lòng Sở Giang với Tống Uyển không đứng lại thấy căng thẳng. Chẳng lẽ là thật sự có việc.

"Nói đi!" Sở Giang ngồi ngay ngắn, nghĩ cũng biết con trai muốn nói chuyện gì: "Nếu con không lấy một lí do hợp lí, ta không cho phép con li hôn!"

Tống Uyển cũng không biết vì sao cũng khản trương theo, nhìn thoáng qua Sở Giang, lòng bàn tay nắm chặt, Sở Giang nắm tay bà, lòng bàn tay hai người đều đỏ mủn.

Không hiểu sao lại khản trương áp lực, cũng không hiểu sao lại sợ hãi.

"Bố mẹ, con muốn ly hôn với Lý Mạn Ni." Sở Luật vẫn một câu nói này, anh muốn cùng Lý Mạn Ni ly hôn, cuộc hôn nhân này nhất định phải ly, bởi vì anh không cho phép mình dễ dàng buông tha người nhà họ Lý, chỉ là cho dù nhà họ Lý làm ầm ĩ tan cửa nát nhà thì thế nào, anh cũng không có khả năng sẽ tốt lên, anh cũng không thể có lại con, cho nên anh cũng chỉ làm ngơ nhà họ Lý, không phải người vẫn sống tốt đấy sao.

Sở Giang liếc mắt nhìn chằm chằm Sở Luật

"Nguyên nhân?"

Ông chỉ hỏi hai chữ này, đúng vậy ông muốn biết nguyên nhân, ông sẽ đồng ý cho anh ly hôn, cho dù kết cục là mạo hiểm đắc tội mọi người, nhưng là nếu không có một nguyên nhân thích hợp, cho dù ông không nhận đứa con này, nó cũng dừng nghĩ ly hôn.

Sở Luật nhấp môi mỏng: "Bố mẹ, hai người không cho con ly hôn vì đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni đúng không?"

Không ai trả lời bởi vì đây là sự thật, nếu như không phải vì cháu, Tống Uyển mỗi ngày tốn nhiều thời gian đưa canh ngao vì cái gì, mỗi ngày đều chịu mẹ Lý chế nhạo vì cái gì, bà nén giận như vậy tất cả đều vì con trai, đều vì cháu.

Sở Luật cảm thấy khoẻ môi nổi lên một loại chua xót, khó có thể mở miệng, anh không thể chịu nổi miệng vết thương cứ thế phơi bày dưới ánh mặt trời, nghẹn đau máu chảy đầm đìa.

"Bố mẹ, trong bụng Lý Mạn Ni không phải con của con."

"Choang" một tiếng, Tống Uyển làm rơi cái cốc trên bàn, trên mặt đất chiếc cốc bị vỡ năm bảy mảnh, giống như trong lòng bà bây giờ, không thể nào, sao có thể, bà không thể tin nổi.

Lý Mạn Ni không phải loại người như vậy, cô làm tốt vai trò Sở phu nhân, vì cái gì lại đi ngoại tình. Không phải bà khen con trai mình, toàn bộ giá trị con người ở giới thượng gia đều nổi danh, khi anh kết hôn, phụ nữ như thiêu thân lao vào lửa có khối người, thậm chí có người ngã xuống người sau tiến lên, không muốn dừng lại. Lý Mạn Ni dù có ngốc cũng không có khả năng buông tha con trai ưu tú như vậy đi ngoại tình!

Nhưng bà cũng biết đứa con trai này của bà không phải người tốt gì nhưng anh luôn có nguyên tắc của mình, nếu không có chuyện gì anh tuyệt đối sẽ không nói ra.

Cho nên chuyên từ miệng anh nói ra, trăm phần trăm là sự thật.

"Con đã điều tra rồi?" Sở Giang hỏi con trai, trên mặt cũng không quá tốt, không đúng là cực kì kém, Sở Luật bị cảm ứng không ngừng ở trên đầu anh, cũng là toàn bộ trên đầu nhà họ Sở.

"Vâng, đã điều tra xong." Sở Luật mở hai mắt, không ai nhìn ra giữa đôi mắt đen áp lực còn ẩn trong ánh mắt đau khổ.

"Có làm hay không?" Tống Uyển vẫn là không mấy tin được, cháu mới được một tháng, có lẽ sẽ là của Tiểu Luật, bà vẫn ôm một hy vọng như vậy, bà thật sự luyến tiếc, cháu sắp tới tay, nếu giờ không có bà về sau muốn ôm cháu cũng không biết là bao giờ.

"Sẽ không đâu." Sở Luật nắm chặt tay Tống Uyển: "Mẹ, thật xin lỗi."

Tổng Uyển cảm giác tâm tê rần, bà nắm lại tay con trai, kì thật bà thấy khổ sở nhất, không phải bà và Sở Giang mà chính là đứa con trai này, anh là đứa con kiêu ngạo cỡ nào cơ chứ, từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, học tập đứng đầu, chỉ số thông minh có thừa, cũng chưa từng khiến bọn họ phải bận tâm, khi tiếp quản công ty cũng rất tốt. Nhưng vì cái gì cuộc sống tình cảm của anh lại khó như vậy.

"Không sao, mẹ và bố con còn có thể chờ mấy năm nữa." Tổng Uyển an ủi con trai, nhưng đôi mắt đỏ hồng kia ai cũng nhìn ra được bà rất khổ sở, vốn dĩ nghĩ mình sẽ có cháu, hiện tại nói sẽ không có, bà không đau khổ là giả.

Sở Giang bất động không biểu hiện gì, so với cảm tính như Tổng Uyển, hiển nhiên ông lý trí hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 539: Bộ mặt thật của người đáng thương

"Tiểu Luật, bố muốn nghe nguyên nhân thật sự."

Sở Giang cảm giác Sở Luật cũng không nói thật, tâm tư đứa con này từ trước đến nay che dấu so với người khác sâu hơn rất nhiều, nếu chỉ bởi vì đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni không phải của anh, khả năng anh sẽ cảm giác giải thoát chứ không như hiện tại, không muốn người khác biết sự tình bên trong, chỉ là anh quá giỏi che dấu, biểu hiện quá hoàn mỹ, quá bình tĩnh, vì thế càng thêm kì lạ.

Ông không quá tin lời con nói.

Sở Luật nhắm mắt lại, cũng đang lựa chọn, chuyện này... nói cho bố mẹ hay không.

Mở mắt ra là lúc anh đã ra quyết định. Nói thật hôm nay anh vốn dĩ đã chuẩn bị sẽ ngã bài, tư liệu đã được chuẩn bị, có lẽ trong tiềm thức anh đã muốn cùng bố mẹ nói việc này.

Anh cầm công văn, từ trong lấy ra một tập văn kiện giao cho Sở Giang.

"Bố, trước tiên bố xem cái này."

Sở Giang nhận lấy, chỉ là không biết vì sao cầm tư liệu trên tay thấy trầm trọng. Ông lấy ra một tờ, càng xem sắc mặt càng không tốt, máu toàn thân xông lên não.

"Đây là làm sao?" Bộ dáng của Sở Giang làm Tổng Uyển khiếp sợ, đang êm đẹp làm sao vậy.

Bà từ trong tay Sở Giang lấy những tư liệu đó, cũng muốn biết rốt cuộc mặt trên viết cái gì, mà Sở Giang muốn ngăn cản cũng đã muộn.

Báo cáo kiểm tra, báo cáo kiểm tra gì cơ, Tổng Uyển xem một tờ, nhìn nửa ngày cũng không rõ mặt trên rốt cuộc kiểm cái gì, cho đến khi tầm mắt dừng ở tờ kiểm tra kết quả cuối cùng.

Đánh mất năng lực sinh dục.

Đánh mất...

Năng lực. Sinh dục.

Đánh mất?

Đây là ý gì?

"Bộ?" phân tư liệu trong tay Tổng Uyển rơi xuống đất, sao có thể, sao có thể? Bà dùng sức ấn vào đùi: "Tiểu Luật, con nói đây chính là thật sự?"

Bà kéo tay con cầm lấy, con trai của bà khoẻ mạnh như vậy, ngày thường ngay cả bị ốm cũng khó, hơn nữa một năm cũng luôn kiểm tra sức khoẻ hai lần, cơ thể không thể có khả năng xuất hiện vấn đề được, sao có thể nghiêm trọng như vậy.

"Mẹ, đây là sự thật." Sở Luật không nghĩ lừa bố mẹ, hơn nữa giấy trắng mực đen viết rõ ràng, đây là kết quả cuối cùng.

"Lý Mạn Ni cho con uống thuốc ức chế thần kinh, loại này nếu dùng ít xác thực sẽ có chút tác dụng trấn định, nhưng nếu ăn nhiều sẽ khiến đàn ông bất tri bất giác mất đi một số thứ."

"Mẹ, con đã ăn bốn năm "

"Bác sĩ nói thời gian một năm khả năng còn có thể chữa trị nhưng thời gian bốn năm đã không thể chữa khỏi, bệnh viện nào cũng không có khả năng chữa được."

Tổng Uyển gào một tiếng đứng lên: "Tôi phải đi đến chỗ bọn họ, tôi muốn đi tìm bọn họ, tôi muốn giết Lý Mạn Ni." Bà giống như nổi điên, còn hướng ra phía bên ngoài.

Sở Giang ôm bà lại, gắt gao ôm lấy bà, bà ở trong lòng ngực ông gào khóc lớn.

Kì thật có cháu hay không bọn họ cũng không để ý như vậy, liên tính là cả đời này có hay không cũng không sao, nhưng không thể làm cho con mang theo cái gánh nặng này, anh cần bản không có khả năng lưng đeo tội danh đoạn tử tuyệt tôn cả đời, hưởng chi bọn họ từ trước đến nay đều kiêu ngạo hơn rất nhiều với con của người khác.

Một đêm này, người nhà họ Sở, không ai ngủ.

Trời vừa rạng sáng, Tổng Uyển như cũ đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, chỉ là ánh mắt của bà sưng đỏ, khoé mắt đầy tơ máu, bộ dáng Sở Giang vẫn cứ như trước, giống như không có phát sinh chuyện gì, chỉ là trên đầu ông rõ ràng nhiều thêm vài sợi bạc.

"Ăn cơm thôi." Tổng Uyển bung đồ ăn lên bàn, cả gi đình ngồi trên bàn, không nói chuyện, ăn cơm, gấp đồ ăn lại không có cảm giác nuốt xuống là cơm, mà giống như ăn thuốc độc.

Ăn xong đồ ăn dường như khó có thể nuốt xuống, Sở Giang trở về phòng có thể là muốn cho bản thân bình tĩnh một chút, Tổng Uyển ở bên ngoài với con trai sợ con nghĩ luẩn quẩn trong lòng.

"Tiểu Luật, đừng làm hại mạng người, mẹ bây giờ chỉ có một mình con thôi." Tổng Uyển đau lòng kéo tay con trai, sợ đứa nhỏ này luẩn quẩn trong lòng nhất thời giết chết hết người nhà họ Lý.

"Mẹ, yên tâm đi con sẽ không làm vậy." Sở Luật nắm tay Tổng Uyển, thế nhưng lại phát hiện tay mẹ rất lạnh.

"Không có cháu không quan trọng." Tổng Uyển cười, nhưng nụ cười lại đau khổ: "Con không phải giúp đỡ một cô nhi viện sao, vừa lúc mẹ gần đây có ghé qua vài lần, những đứa trẻ bên trong đều rất hiểu chuyện, chúng ta đến nhận nuôi trở thành con mình được không?"

"Vâng." Sở Luật đồng ý, kì thật lúc trước anh sở dĩ giúp đỡ cô nhi viện này cũng chính là nghĩ muốn Tổng Uyển chọn một hai đứa nhỏ trở thành cháu bọn họ, tuy rằng không có khả năng giống cháu ruột nhưng giáo dục tốt bố mẹ ít nhất có thể trông cậy.

Chỉ là anh cảm thấy thật có lỗi với bố mẹ, bọn họ kiêu ngạo cả đời cũng thuận lợi cả đời, lại không nghĩ tới sau cùng lại lâm vào kết quả như vậy, đoạn tử tuyệt tôn, ai có thể chịu đựng nổi.

Anh đột nhiên ôm chặt Tổng Uyển, một khắc kia anh dường như lại biến trở về hồi trước, anh không phải tổng giám đốc tập đoàn Sở Thị, cũng không phải Sở Luật bây giờ, mà là trước kia khi còn là một cậu nhóc, có thể tùy tiện gây sự, có thể xé rách văn kiện của bố, có thể cùng mẹ đàn khăn quàng cổ. Anh hiện giờ cũng đã ba mươi, thành gia lập nghiệp. Nhưng lúc này ở trước mặt Tổng Uyển lại như một đứa trẻ hay khóc.

Tổng Uyển nhẹ nhàng vỗ bả vai con trai, trong nháy mắt kia bà thật sự muốn giết người nhà Lý Mạn Ni.

Mà lúc này người nhà họ Lý còn đang quất mắng bảo mẫu, ở bên trong nhà Sở Luật tác oai tác quái, căn bản bọn họ không lo lắng cuộc sống hàng ngày người một nhà, cho dù công ty đã không còn, cho dù ngay cả nhà ở cũng không có, cho dù cả gia đình bọn họ không đi làm, chính là chỉ cần bọn họ có con rể bọn họ còn suy nghĩ gì nữa.

Nhà ở này không tồi so với nhà cũ còn tốt hơn, hơn nữa giá nhà đoạn đường này không thấp, theo bọn họ biết đây là toà nhà biệt thự tư nhân, đất là của tư nhân nhà họ Sở, là trước đây Sở Giang ánh mắt sắc bén mua được, hơn nữa bên cạnh có mấy hoa viên còn chưa mở ra, nếu mở ra trưng tu lại bán được không ớt tiền.

Bất quá nhà họ Sở không thiếu chút tiền ấy cho nên nhưng nơi trồng hoa không động đến, ngày thường bên trong sẽ có chuyên gia xử lí, Sở Giang cùng Tổng Uyển ở chỗ này có thể ăn uống dưỡng hoa linh tinh, cũng là bồi đắp tình cảm, ở trong chỗ đó thị phồn hoa ồn ào, có thể tìm được một nơi thiên nhiên yên tĩnh cũng không dễ dàng, cho nên mấy lô đất mà nhà họ Sở vẫn chưa mở ra giá vẫn luôn lên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 540: Người không biết xấu hổ

Thời điểm buổi tối, hai vợ chồng nhà họ Lý thương lượng cả đêm.

"Nhà họ Sở có đồng ý không?"

Mẹ Lý cảm giác việc này có chút không thực. Nhà ở lớn như vậy bọn họ khẳng định là không cho. Cho dù con mình còn có con dâu bà cũng sẽ không cho, như vậy ở bên nhà họ Sở thật sẽ cho sao?

"Nó là con rể tôi, tôi muốn, nó có thể không cho?" Ba Lý đối với vấn đề này không có một chút lo lắng: "Hiện tại công ty thành ra như vậy, nhà ở cũng bị thu, nếu như lúc trước Sở Luật giúp chúng ta, chúng ta cũng không đến mức biến thành như vậy, cho nên đây là nhà họ Sở thiếu nhà chúng ta, Mạn Ni nhà chúng ta bốn năm làm con dâu, bọn học hẳn phải giúp chúng ta bằng không khiến cho bọn họ ly hôn, người nhà họ Sở về sau cũng đừng nghĩ thấy cháu ngoại chúng ta.

Mẹ Lý vừa nghe lời này trong lòng cũng kiên cường một chút, kì thật bà cũng hơi hối hận, sớm biết rằng sẽ ở nơi này thì đã sớm tới ở nhà này, dù sao bất động sản của Sở Luật cũng không chỉ có một chỗ này. Bọn họ đổi cái là đến nơi, thời điểm ở bệnh viện Tổng Uyển tìm cách lấy lòng bà nên nghĩ đến, nếu lúc trước bà mở miệng muốn nhà ở, Tổng Uyển nhất định sẽ không nói hai lời cho bà nhà ở hay sao.

Tóm lại là nhà ở này mẹ Lý cũng đã quyết định rồi, hơn nữa nhất định phải chuyển vào tài khoản tiết kiệm nhà họ Lý mới được.

Ba Lý chỉ nghĩ muốn nhà ở, có căn nhà lớn để ở về sau mọi chuyện đều dễ thuyết phục, nhà ở Sở gia bọn họ định rồi, đương nhiên ba Lý không chỉ có chú ý là căn nhà ở, mà còn những mảnh đất còn chưa khai phá, về sau tuyến giao thông, địa ốc nơi này khẳng định tắc đất tắc vàng, có bán một mảnh đất cũng bằng mấy năm vất vả xây dựng công ty, nhất định sự nghiệp nhà họ Lý sẽ bắt đầu lại từ đầu. Vợ chồng hai người mỗi người một tâm tư. Giấc ngủ đêm nay rất ngon dường như chớp mắt đã đến rạng sáng.

"Sao lại chậm như vậy?" Mẹ Lý đã rất đói bụng nhưng động tác của bảo mẫu chậm chạp, bực tức giục, có chút không kiên nhẫn.

Mà bảo mẫu bên trong cũng rất uy khuất nha, cả gia đình này cũng vừa mới chuyển đến, công việc của cô cũng nhiều lên, thời gian trước kia cô có thể chỉ cần làm cơm cho hai người, hơn nữa tiên sinh cũng không kén ăn, chỉ cần không quá khó ăn tiên sinh sẽ không để ý, nhưng phu nhân này không giống nhau gì cả, muốn ăn thịt, muốn ăn gà, muốn ăn cá. Chính là mỗi ngày giết gà giết cá làm cô luống cuống tay chân, làm cơm nhanh, khó ăn, làm chậm, lại là tao ghét bỏ.

Nào có người ở nhà người khác còn như vậy.

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, không lâu sau cửa được mở ra.

Tổng Uyển đi đến, bà nhìn lướt qua người nhà họ Lý ở phòng khách, trên mặt vốn dĩ bình tĩnh này xuống một mảnh mưa rền gió dữ, thời điểm bà dọc đường đi đều tự nhủ phải bình tĩnh, nhưng hiện tại vấn đề là bà căn bản không bình tĩnh nổi, đây đã sắp bị thiếu chết.

"Thông gia, bà đã đến rồi à!"

Ba Lý đứng lên cười ha ha nói.

Mẹ Lý hừ một tiếng, xoay mặt, vẫn giả bộ bộ dáng tức giận.

"Mẹ..." Lý Mạn Ni kéo áo mẹ Lý, sau đó đứng lên đi về phía Tổng Uyển. Chỉ là tay cô vừa sắp chạm vào áo Tổng Uyển thì Tổng Uyển lại tránh đi, trong mắt toàn chán ghét làm trong lòng Lý Mạn Ni không khỏi suy sụp.

Không biết làm sao loại nguy cơ không ngọn nguồn làm tay cô không khỏi ngừng một chút.

Tổng Uyển không chờ Lý Mạn Ni phản ứng lại, bà đi tới bên sofa ngồi xuống, khó trách con trai bà không về đây, nơi này bị nhà họ Lý chiếm hoàn toàn, bọn họ thật đúng là quên mất hiện tại nhà này vẫn là họ Sở hay không.

"Mẹ, Tiểu Luật đâu?" Lý Mạn Ni ngồi xuống trước mặt Tổng Uyển, theo thói quen thân cận nhưng Tổng Uyển lại một lần nữa né tránh làm Lý Mạn Ni ít nhiều thấy xấu hổ, đôi tay cũng không biết để đâu thì được.

Khoé môi Tổng Uyển tràn đầy lạnh lẽo bị hoàn mĩ ẩn tàng.

"Tiểu Luật đi làm, tôi lại đây nhìn xem các người."

Mẹ Lý hừ một tiếng: "Đây cũng thật không có thành ý, lại tay không mà đến?"

Nhưng Tổng Uyển không cảm thấy đến nhà mình thì còn muốn mang quà cáp gì.

"Nhà ở này không tồi nhì?" Tổng Uyển cũng không để ý tới mẹ Lý, đến là hỏi nhà ở này.

Đôi mắt ba Lý loé lên, thật đúng là khéo léo, bọn họ còn chưa muốn mở đã tự động có người đưa tận cửa.

"Đúng, là rất không tồi." Ba Lý cười ha ha: "Chúng tôi đã quấy rầy một thời gian, về sau đợi tìm được nhà ở lại dọn đi ra ngoài."

Ông kì thật chỉ là cố ý nói nếu Tổng Uyển thông minh nên chủ động sang tên nhà ở trên danh nghĩa cho bọn họ, một bộ nhà ở này so sánh với cháu còn có thể tính cái gì.

"Ha!" Tống Uyển càng cười lạnh.

"Bên ngoài nhà ở rất nhiều, tùy ý thuê cũng được, đây là ở tại nhà của người khác, lòng các người cũng không thoải mái nhỉ?"

Ba Lý đứng đó sững sờ, nghẹn nửa ngày không nói được một lời, lời này của Tống Uyển làm ông choáng váng ngây người, nào có ai đuổi thông gia ra bên ngoài, hơn nữa bây giờ bọn họ không phải đuổi lí sao, chuyện nhà ở muốn đưa cho bọn họ không nên chủ động nói ra, hay là nói ông biểu đạt không rõ ràng lắm, mà Tống Uyển có chút ngu ngốc.

"Cái này..." Ba Lý đánh ha ha: "Đầu tiên nhà ở không vội, vừa lúc trong bụng Lý Mạn Ni còn có cháu cũng không quá ổn định, chúng tôi lần đầu tiên ở nơi này chăm nom nó để mỗi ngày đều bớt lo lắng."

Hừm, lấy chuyện đứa bé trong bụng Lý nói, tóm lại không sai đi.

"Như vậy à." Tống Uyển làm như cũng nghĩ tới.

Mẹ Lý bĩu môi, nhà của Mạn Ni chúng tôi, đây chính là ai kia hại nó phải nhập viện, vả lại là hiện tại thân thể còn chưa tốt.

Nếu là Tống Uyển trước kia đều bị lời này nói cho xấu hổ, còn muốn dâng cả nhà ở bất động sản này cho bọn họ, chỉ cần có thể làm thông gia vui vẻ, nhưng bây giờ ngay cả một sợi lông cũng không muốn cho người nhà họ Lý

Tống Uyển đứng lên, không nghĩ sẽ nói lời vô nghĩa, bà sợ đối mặt với người nhà này thời gian dài thật sự nhìn không được, tại đây cùng người nhà họ Lú cãi lộn, nếu không thì trực tiếp đem khuôn mặt bà Lý này xé rách.

"Nhà ở này, các người trụ cũng đủ lâu rồi đó!"

Tống Uyển đột nhiên nói một câu làm ba Lý trong lòng cảm thấy không tốt

"Thông gia, bà đây là có ý gì?" Cái gì gọi là lâu rồi? Ba Lý cẩn thận, sẽ không là chính ông nghĩ như vậy đi?

"Không có ý gì?" Tống Uyển không muốn cùng bọn họ nói lời vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 550: Có chết cũng không dọn đi

Tác giả chia lại số chương lệch so với editor nhưng nội dung vẫn tiếp diễn theo đúng truyện các bạn yên tâm.

"Tiểu Quyên." Bà gọi tên bảo mẫu.

Cô bảo mẫu nhỏ vội vàng lau tay trên người chạy tới, thật tốt bà chủ đã tới.

"Cô giúp bọn họ thu dọn đồ để bọn họ dọn ra ngoài."

Tiểu Quyên vừa nghe xong lập tức vui vẻ muốn nhảy dựng lên, thật tốt quá, gia đình này cuối cùng cũng đi rồi, nếu không đi cô thật muốn từ chức, cả nhà này thật sự rất khó hầu hạ.

Cô tung ta tung tăng giúp đỡ thu dọn vật dụng.

"Tống Uyển, bà đây là có ý gì?" Mẹ Lý bỗng nhiên nhảy dựng lên chỉ vào mặt Tống Uyển: "Lương tâm nhà họ Sở các người đều cho chó ăn rồi sao, Mạn Ni nhà tôi kết hôn cùng Sở Luật bốn năm, dù đã làm chuyện có lỗi với nhà họ Sở, hiện tại bà lại muốn đuổi chúng tôi ra ngoài, đây không phải là muốn đuổi cháu ra ngoài sao?"

Mẹ Lý: "Được, chúng tôi đồng ý ly hôn, lập tức ly hôn."

"Được, lập tức ly hôn." Sắc mặt Tống Uyển âm lạnh.

Mẹ Lý vốn đang rất đắc ý, bà nói hai chữ ly hôn một chút cũng không sợ, bà chính là đảm bảo Tống Uyển không có khả năng không cần cháu nội cho nên hai chữ ly hôn này gần đây bà vẫn luôn treo bên miệng, những lúc như thế Tống Uyển luôn lấy lòng cười, im bất không đề cập tới hai chữ ly hôn, nhưng hiện tại thế nhưng bà ấy lại nói.

Mẹ Lý lập tức bị khiếp sợ, ba Lý trừng mắt liếc bà một cái, nói bậy được lắm, một hai phải nói ly hôn, bây giờ thì tốt rồi, bà muốn giải quyết việc này thế

nào đi.

"Tôi..." Mẹ Lý há miệng thở dốc, thật sự không biết nên nói cái gì, vốn đang một bụng đắc ý hiện tại lại như bị bức đi không khí không thở nổi.

"Mời các người nhanh dọn ra ngoài!" Tống Uyển không muốn dong dài: "Buổi tối tôi trở về hy vọng các người đã đi rồi, bằng không tôi không ngại dùng thủ đoạn mạnh mang các người ra ngoài. Còn có chuyện ly hôn tôi cũng hy vọng các người nhanh chóng một ít."

"Không phải đâu, bà thông gia, đây là hiểu lầm." Ba Lý vội vàng nói lời hay, mặt cũng nóng bừng, cảm giác mất mặt, ông ăn nói khép nép như vậy vẫn là lần đầu tiên, đặc biệt là lúc sau còn có con rể là Sở Luật, ai cũng nể mặt ông ba phần mặt mũi. Thế nhưng hiện tại ông ăn nói khép nép cầu xin người khác giống như một con chó.

"Tôi không hiểu lầm." Tống Uyển đánh gãy lời ba Lý, nói: "Các người vẫn luôn nói không phải muốn ly hôn sao, được, vậy ly đi, còn đứa bé..." Tầm mắt Tống Uyển dừng trên bụng Lý Mạn Ni: "Con nhà người ta Sở gia chúng tôi không nghĩ muốn, liên tính Sở gia có nhiều, cho dù là cứng, vút, vút, đốt hết, cũng không có khả năng nuôi con người khác."

Sắc mặt Lý Mạn Ni biến đổi, lạnh lẽo từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, cô đặt tay trên bụng, đốt ngón tay dùng sức nắm chặt, thậm chí khớp xương cũng đau.

Đứa nhỏ này cô trước nay đều không hoài nghi có phải của Sở Luật hay không, nếu như của Sở Luật chỉ cần cô nói là phải thì nhất định là phải, cho nên cô không cho phép có bất luận cái gì ngoài ý muốn, cho nên cũng không lo lắng sự tình phát sinh có ảnh hưởng đến thân phận của cô, cũng vì có đứa nhỏ này nếu không theo tính của Sở Luật, sợ là cô đã sớm ra khỏi nhà họ Sở rồi.

Thế nhưng hiện giờ Tống Uyển lại chỉ vào bụng cô, nói không muốn nuôi con người khác, hơn nữa còn chắc chắn như vậy, không chút lưu tình như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã xác định đứa bé trong bụng cô không phải con của Sở Luật, không có điều tra, cũng không hỏi, thậm chí cũng không nghe cô nói một câu giải thích, bọn họ sao có thể xác định như vậy.

"Nhanh chóng dọn đi ra ngoài." Tống Uyển xoay người, liếc mắt một cái cũng không muốn gặp lại người nhà họ Lý, bỏ lại những lời này bà liền đi ra ngoài, bà đang cười nhưng khóe mắt lại đau như dao cắt.

Dọn đi ra ngoài thì có thể thế nào, bà về sau cũng sẽ không có cháu nội.

Người nhà họ Lý đương nhiên sẽ không dọn đi ra ngoài, ngay cả Tiêu Quyển đã thu dọn hành lý ổn thỏa lại bị mẹ Lý mang lại vào phòng như phát điên, bọn họ sẽ không đi, chết cũng sẽ không đi, nếu rồi đi bọn họ phải ăn ngủ ngoài đường xó chợ,

"Mạn Ni, con nói thật cho mẹ biết đi." Mẹ Lý kéo tay Lý Mạn Ni, lần đầu tiên nói chuyện hệ trọng với con gái.

"Trong bụng con rốt cuộc có phải con của Sở Luật hay không, Tống Uyển nói có phải sự thật hay không?" Mẹ Lý biết người nhà họ Sở nếu không phải có chứng cứ bọn họ sẽ không nói bậy, nếu bọn họ không nói bậy thì đúng là đứa cháu ngoại này có vấn đề.

Lý Mạn Ni há to miệng, lắc đầu, cô không biết, cô thật sự không biết, đứa nhỏ này có khả năng là của Sở Luật cũng có khả năng của Mễ Đông Phong.

Mẹ Lý ngã ngồi trên mặt đất, biểu tình trên mặt con gái đã biết kết quả.

Đột nhiên, bà đứng lên, "chát" một tiếng, đánh lên mặt Lý Mạn Ni: "Mạn Ni, sao con không biết nhìn lại mình, người đàn ông như Sở Luật con đi đâu mà tìm, đầu óc con rõ cuộc là nghĩ gì, sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!"

Không biết xấu hổ? Lý Mạn Ni kéo khóe miệng cười, đúng vậy cô không biết xấu hổ, cô không biết xấu hổ không biết là do ai tạo thành, như thế nào một đám bọn họ lại nói cô, trách cô, lại trước nay đều không trách Sở Luật.

Không được, mẹ Lý cắn chặt răng, mặc kệ tuyệt đối như thế nào bọn họ tuyệt đối không thể đi, đi rồi sẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ, đi rồi nơi ở cũng không có, bọn họ đã không phải Lý gia trước kia, đã không có Sở Luật làm chỗ dựa, bọn họ lấy cái gì sinh hoạt.

Mẹ Lý không ngốc, Tống Uyển bảo bọn họ đi bọn họ sẽ không thật sự đi, dù sao hiện tại bụng Lý Mạn Ni còn nhỏ, đứa trẻ còn chưa sinh ra có ai biết có phải của Sở Luật hay không, chỉ cần bọn họ khẳng định đây là con Sở Luật, Sở gia bên kia còn có thể đuổi bọn họ đi sao.

Bà nghĩ đến khá tốt, cũng mang Sở gia thành quả hồng mềm mà cần, nhưng bọn họ dường như quên mất, Sở gia trước nay đều là quả hồng mềm, cũng không phải quả hồng cứng, ít nhất còn có thể ăn được một miếng, nhưng Sở gia căn bản là miếng lớn, cắn gãy răng cửa cũng đừng nghĩ có thể cắn xuống dưới được một chút.

Mẹ Lý mặt dày mày dạn chuẩn bị ở tại chỗ này sẽ không đi, không có khả năng sẽ đi, ly hôn càng không thể, nhà vẫn treo hai từ ly hôn bên miệng nhưng không phải thật muốn cho ly, đây đều là vì muốn bức Tống Uyển, kết quả bây giờ lại từ miệng Tống Uyển nói ra bà đầu tiên chịu không nổi.

"Bọn họ không dọn?" Sở Giang nói khẳng định mà không hoài nghi.

Tính tình người nhà họ Lý ông còn có thể không hiểu biết, không thể cắn được miếng thịt sao có thể dễ dàng rời đi, nếu vậy đã không phải người nhà họ Lý.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 551: Làm chuyện tốt

"Không rời đi?" Tống Uyển hừ một tiếng: "Không phải do bọn họ, tôi thật muốn giết bọn họ." Nghĩ tới Lý Mạn Ni cho con mình uống thuốc bốn năm, trong lòng bà như bị người ta bóp nghẹn, cảm giác đau đớn, bị tra tấn đến phát điên rồi, đó là con trai của bà... hiện tại chưa điên đã cực nhẫn lại lắm rồi.

Nếu đổi thành người bình thường khả năng đã sớm phát điên.

Nhưng con trai vẫn cứ như vậy, càng không sao cả, càng nhìn không ra vui buồn, bà càng đau lòng, bà biết con trai bà đã giấu cảm xúc đi rồi, có đau đớn anh cũng chịu, có đau đớn anh cũng nhận, dù trước kia đã làm sai cái gì nhưng mà như vậy có phải trừng phạt quá nặng hay không.

Đương nhiên người nhà họ Lý vẫn không rời đi, mặc kệ Tống Uyển nói tàn nhẫn như thế nào bọn họ cũng sẽ không đi, quyết định ở lại nơi này đánh không đi, mắng không đi.

Sở Luật mở cửa đi nhanh vào, bên trong TV vẫn đang mở, trên bàn còn có đồ ăn chưa ăn xong, mẹ Lý vừa nghe tiếng cửa mở, khăn trương ném điều khiển trong tay xuống mặt đất.

"Sở.... Sở Luật..."

Mẹ Lý bỗng nhiên đứng lên, thấy Sở Luật sợ như gặp quỷ.

"Sở Luật, sao con lại tới đây?"

Sở Luật đi đến dừng trước mặt mẹ Lý, giọng nói điềm đạm, cơ hồ nghe không một chút độ ấm: "Đây là nhà tôi, vì cái gì tôi không thể tới. Bà..." Anh nhếch môi mỏng: "Mẹ tôi không phải bảo các người rời đi, còn không đi?"

Mẹ Lý da mặt dày cũng không dám đối mặt với Sở Luật, đặc biệt biết cháu ngoại trong bụng không phải của Sở Luật, anh bị cấm sùng là sự thật.

Trong đầu bà ngưng trệ, hơn nữa người đàn ông như Sở Luật này làm người ta áp lực quá đáng sợ, trong lúc nhất thời làm người ta cảm giác áp lực, tức ngực.

"Sở Luật, con xem..." Bà nói lắp bắp, rốt cuộc lúc này cũng không ra dáng mặt mẹ vợ.

"Tôi không muốn nhìn các người." Sở Luật nhạt điều khiển từ xa trên mặt đất nhấn một cái trực tiếp tắt TV.

"Lý phu nhân mang theo hành lý của bà, lập tức rời nhà tôi."

Sở Luật cảm giác đồ vật trong nhà đều thay đổi, thật sự rất bản, đặc biệt bị người nhà họ Lý dùng qua, xác thực quá bản.

"Sở Luật, cậu không cần quá phận!" Lúc này ba Lý từ bên ngoài trực tiếp đi đến chỉ ngón tay vào Sở Luật, lớn tiếng mắng: "Như thế nào chúng tôi cũng là trưởng bối của cậu, nào có hậu bối nói như vậy với trưởng bối, bố mẹ cậu giáo dục cậu như vậy sao?"

"Bố mẹ tôi dạy tôi như thế nào không tới phiên Lý tiên sinh ở chỗ này thuyết giáo." Sở Luật híp đôi mắt đen, đi qua mẹ Lý lấy ra một thứ đặt trước mặt mẹ Lý.

"Lý phu nhân, đồ bà làm mất."

Mẹ Lý run rẩy vрон tay, nắm chặt đồ vật trong tay.

"Đây là mấy hôm trước người khác tặng tôi, tôi nghĩ tôi hẳn dùng không được, bắt quả Lý phu nhân hẳn sẽ thích." Sở Luật lại thêm vài câu.

Mẹ Lý ngón tay run rẩy cầm lấy phong thư, bên trong một ít đồ cũng không biết là cái gì, một loại dự cảm nguy hiểm làm mẹ Lý vội vàng giấu phía sau.

Sở Luật vào thư phòng, không mất quá lâu lại đi ra, lái xe đi, cũng không ở lại thêm nửa giờ, cũng không cùng nhà họ Lý nói quá nửa câu. Từ khi anh bước vào nơi này bà Lý đã biết Sở Luật không phải con rể trước kia của ông, chẳng lẽ đứa bé trong bụng thật sự không phải của Sở Luật, ông vốn dĩ trong lòng đang suy nghĩ, hoài nghi cái gì, nhưng rốt cuộc đứa bé còn nhỏ, chờ đến khi sinh ra, đến lúc đó nghĩ cách làm xét nghiệm DNA là sẽ giải quyết xong, nếu thật sự không phải cũng vẫn có biện pháp, còn nhiều thời gian ở thanh sơn*, không sợ không có củi đốt, chỉ cần trước tiên bọn họ không phải rời khỏi nơi này, cho dù cứng rắn cũng phải ăn vạ mới được.

*thanh sơn: núi xanh

Ông mạnh thở dài một hơi, trực tiếp mở cửa ra vào trong phòng, muốn nghỉ ngơi một chút kết quả lại phát hiện mẹ Lý đang lén lút xem thứ gì đó.

"Bà đang làm cái gì?" Ông đột nhiên nói một câu làm mẹ Lý khiếp sợ, toàn bộ đồ trong tay mẹ Lý lập tức rơi xuống đất.

Một tập ảnh khó coi, mẹ Lý không một mảnh vải che thân, hoàn toàn khỏa thân. Còn có mấy tập ảnh mấy người đàn ông đang làm chuyện kia, ở trong có con trai ông, Lý Mạn Hiên sao, mặt những người khác đều được làm mờ, mỗi một biểu tình, mỗi một động tác đều xuất hiện rõ ràng, ảnh chụp tả tính thực rất cao, đây quả thực chính là sống sa đọa.

"Bà làm chuyện tốt thật!" Ba Lý đập bộp trên mặt mẹ Lý, mặt bà Lý sung lên, ảnh chụp bay tứ tung bốn phía, không những có khuôn mặt của bà, còn có những ảnh chụp cực khó coi của con ông, quả thực mặt mắt, ông ghén vác không nổi.

Mẹ Lý bị đánh lập tức ngã ngồi trên mặt đất ôm mặt gào khóc rống lên, bà lấp ba lấp bắp giải thích với ba Lý, nhưng giải thích thì có ích gì, những ảnh chụp khoả thân này người ta nắm chắc trong tay, tuy rằng trước kia Lý gia lui bại những vẫn còn là nhân vật danh dự uy tín trong giới thương nhân, không ít người biết bọn họ, ông có thể tưởng tượng ra nếu ảnh chụp này bị truyền ra ngoài nói thật ông sẽ bị đim chết tròn mồm lưỡi thiên hạ, về sau cũng đừng nghĩ ra cửa, đừng nghĩ sẽ lại làm ăn buôn bán, còn có Đồng Sơn tái khởi, không bị son đấm chết đã tốt rồi.

"Còn đứng ở chỗ này làm cái gì?" Ông tức học máu đá mông mẹ Lý: "Còn không đứng dậy, nhặt ảnh chụp lên thiêu đi!"

Mẹ Lý đến đây mới ba chân bốn cẳng nhặt, ngón tay mỗi một lần động tới ảnh chụp đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía, thật sự khó thể chấp nhận, nhặt toàn bộ ảnh chụp mang vào phòng bếp thiêu hết.

"Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?" Bà liếm môi hỏi ba Lý, bà cùng Mạn Hiên đã không thể sống nổi nữa, mẹ bán thịt, con bán cúc hoa*, quả thực đây là gièm pha nhất thế kỉ.

*cúc hoa: hậu môn *khụ*

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 552: Con của ai

"Còn có thể làm sao bây giờ, dọn đi!"

Ba Lý vươn tay muốn ném mẹ Lý một cái tát, mặt mũi ông vì mẹ con này mà mất hết. Ông không ngờ, bây giờ bọn họ căn bản đã rớt vào hố mà Sở Luật đã chuẩn bị xong xuôi, khó trách Sở Luật một chút cũng không vội, đây hẳn là chờ bọn họ tự ròi đi.

Tàn nhẫn, thật đúng là tàn nhẫn.

Toàn thân ông rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, đây mới thực sự tin thương trường truyền miệng Sở Luật người này tuyệt đối không thể đắc tội, nếu không hậu quả không phải người bình thường có thể thừa nhận. Nếu đắc tội với những người khác còn có thể nói được, nhưng đắc tội với Sở Luật, anh liền xương cốt đều muốn đập vụn, không từ thủ đoạn cũng như bất kể hậu quả gì.

"Chúng ta phải đi thật sao?" Mẹ Lý kéo hành lí, thật sự là không muốn rời đi, nếu rời đi bọn họ ở nơi nào, nơi này có bảo mẫu chăm sóc, đồ ăn mỗi ngày ăn không hết có thể đồ đi, nhà bọn họ hiện tại phòng ở cũng không còn.

"Không đi, bà muốn ảnh chụp bà bay đầy trời sao?" Ba Lý khinh bỉ mẹ Lý: "Một thân da thịt còn muốn mang ra cho người khác thưởng thức, tuổi đã lớn như vậy cũng có thể để cho người lớn như vậy xem."

Mẹ Lý vừa nghe chuyện ảnh chụp, miệng không nói nữa, không dám nhiều lời nói nữa câu.

Trong đêm toàn bộ nhà họ Lý dọn ra khỏi căn biệt thự nhỏ của Sở Luật. Đầu tiên bọn họ thuê một căn phòng ở để ứng phó qua ngày. Trong tay bọn họ tiền cũng không thật sự nhiều, số tiền còn là trước đây rút ra không ai biết đến, nói cách khác cả gia đình hít khí trời để sống, trước kia có Sở Luật bọn họ ăn ở không cần bỏ tiền. Bây giờ cái gì cũng đến tay, riêng thuê phòng ở đã hao một số tiền huống chi cả gia đình còn phải ăn phải uống.

Lý Mạn Ni cho tới nay cuộc sống tiêu thụ nhà giàu, lúc kết hôn với Sở Luật sống không có một ngày nào khổ sở, từ trước đến nay muốn cái gì sẽ có cái đó.

Đi vào trong nhà mới thuê, cả nhà đều không hài lòng, phòng tắm nhỏ, phòng ngủ cũng nhỏ, tường bong tróc, còn có mùi lạ, vì bọn họ hiện tại tiền không nhiều cũng chỉ có thể thuê phòng ở như vậy, đêm nay cả gia đình không ngủ, ông mắng bà, bà trách con, oán giận lẫn nhau, mà người cuối cùng trách hận đều trên người Lý Mạn Ni.

Lý Mạn Ni chịu đựng trách cứ của bố mẹ, ngáy ngốc nhìn ra cửa sổ, trước sau vẫn không tin mình đã rơi xuống vũng bùn này.

Không, sẽ không đâu, cô không tin, đứa nhỏ này có một nửa cơ hội là của Sở Luật, chỉ vì Sở Luật muốn cùng cô ly hôn cho nên mới bày ra cục diện

như vậy, giống như trước kia đối với Hạ Nhượng Tâm, anh ta muốn hủy diệt cô giống Hạ Nhượng Tâm, muốn cho cô thân bại danh liệt, muốn cô phải tha hương, anh chính là vì muốn cùng tiện nhân kia nối lại tình xưa.

Đúng vậy, chỉ có thể là như vậy.

Cô đứng lên lấy ra trong ngăn tủ một đồng hồ, đồ trang điểm, lộ đường, cô bắt đầu bôi lên mặt với chiếc gương không quá sáng.

Cho đến khi đã có sắc thái che giấu khuôn mặt tiêu tụy của cô, nhưng không ngăn được hai mắt tích tụ giao hoạt.

"Cốc cốc" Cô gõ cửa, cô biết hôm nay Sở Luật sẽ ở đây, hôm nay là thứ Bảy, không có gì thay đổi hai ngày cuối tuần Sở Luật tất sẽ về nhà bố mẹ.

"Ai vậy?" Tống Uyển từ trong bếp đi ra, cửa vừa mở thấy người bên ngoài bà liền thuận tay muốn đóng cửa lại.

"Mẹ!" Lý Mạn Ni gọi một tiếng, yết hầu nghẹn lại.

"Tôi không phải mẹ cô!" Tống Uyển lạnh lùng nói một câu muốn đóng cửa, nhưng Lý Mạn Ni đã chen vào, Tống Uyển hận không thể kẹp chết người này, vì đây vẫn là một thai phụ.

Lý Mạn Ni không mời mà đến làm không khí bên trong trầm xuống cực điểm.

"Khụ, chị dâu, lại đây ngồi đi."

Đỗ Tĩnh Đường vội dịch mông sang một bên, sao anh lại cảm giác kì lạ giống như cô không quá thích chị dâu, mà rất nhiều chuyện hiển nhiên anh vẫn không biết.

"Cảm ơn." Lý Mạn Ni ngồi xuống, mông đặt lên sofa thật thoải mái, giống như ngồi không được, đứng không được, chờ không được.

Lúc này bên trong phòng khách không ai nói chuyện.

"Đề em gọi anh xuống dưới." Đỗ Tĩnh Đường vội vàng lên lầu gọi Sở Luật, anh sờ cánh tay, không khí thật quái dị, cảm giác lạ thường, còn có người cũng kì lạ.

"Anh ơi!" Anh gõ cửa: "Vợ của anh đến đó."

Một tiếng mở cửa, Sở Luật đi ra, bỗng nhiên Đỗ Tĩnh Đường rung mình. Sẽ không có việc gì xảy ra chứ, chẳng lẽ so với anh tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

"Anh, chờ em với!" Anh vội vàng đi theo, anh không phải muốn xem náo nhiệt, chỉ là cảm thấy Sở Luật không được tốt, anh sợ anh họ trong lòng luẩn quẩn sẽ làm ra chuyện gì anh còn có thể khuyên can được.

Chị dâu hiện tại bụng bầu, không ai ngăn được anh họ, anh dù gì cũng là chính nhân quân tử, có thể ra tay cứu giúp.

"Cô đến đây làm gì?" Sở Luật xuống lầu, tay đặt trong túi áo nắm chặt tiền, không ai biết ngón tay anh nắm chặt rớt cuộc đau bao nhiêu, bằng không anh thật sự không dám đảm bảo anh sẽ không đánh người.

Lý Mạn Ni nhìn lên, muốn kéo ra một nụ cười, kết quả so với khóc còn khó coi hơn.

"Em muốn nói chuyện với anh một chút."

"Không có gì phải nói." Sở Luật trực tiếp cự tuyệt, một chút cơ hội cũng sẽ không cho cô.

"Sở Luật!" Lý Mạn Ni bỗng nhiên gọi tên Sở Luật, lần này cô cười thật sự, vì bốn năm thời gian của chính mình, vì cô đã đặt tất cả trên người anh.

"Có phải anh cảm thấy một Hạ Nhượng Tâm còn chưa đủ, cho nên còn muốn làm ra một Hạ Nhượng Tâm nữa?"

Gáy Đỗ Tĩnh Đường toát ra mồ hôi lạnh, trời ơi, thật là cái hay thì không nói còn nói ra cái dở nữa, tên của cô gái kia không thể nói ra như thế, không thể nói ra trước mặt Sở Luật, đây không phải là muốn tìm cái chết sao?

Sở Luật lấy túi tiền trong tay, đi thẳng đến chỗ Lý Mạn Ni, từ trên cao nhìn xuống hỏi cô: "Cô nói, sao cô có thể so sánh với cô ấy, mặc kệ cô ấy như thế nào, ít nhất cũng không cho tôi con của người khác, cảm sừng lên đầu tôi!"

Đột nhiên anh đi đến, theo bản năng Lý Mạn Ni cảm giác chưa từng có một loại nguy hiểm như thế này, cô rút thân thể, sau đó nhìn ánh sáng ngăn trở trước mặt cô của Sở Luật, phát hiện trong mắt Sở Luật hận ý cực hạn, ngực bị chặn lại, mạch trên ngực cứ như vậy bị chặt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 553: Cà phê đắng

Sở Luật cúi người, một tay nắm chặt cầm Lý Mạn Ni, một khuôn mặt dịu dàng cỡ nào, tính cách thiện lương như vậy, đây từng là cô trong mắt anh, vì để cô được gả cho anh mà anh đã kích trí mạng một người con gái, người anh đã chọn làm vợ.

Người vợ làm anh đau khổ suốt bốn năm, thì ra cô lại đối với anh như vậy.

"Lý Mạn Ni, nói cho tôi trong bụng cô là con tôi sao?" Sở Luật đặt tay trên bụng nhỏ Lý Mạn Ni, ngón tay anh lạnh băng không một chút độ ấm làm tim Lý Mạn Ni run một cái, đau một chút, thiếu chút nữa thì cho rằng người đàn ông này muốn chọc cánh tay cứng rắn vào trong bụng cô.

Sắc mặt cô nháy mắt bắt đầu trắng bệch, cô lặng lẽ nhìn người đàn ông trước mặt, tay chân chết lặng, anh không phải đã biết cái gì rồi?

Không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không. Anh sẽ không có khả năng biết chuyện kia.

Sở Luật tay nắm cầm Lý Mạn Ni càng thêm dùng sức, nắm chặt khiến sắc mặt Lý Mạn Ni càng thêm trắng bệch, cũng như trong lòng cô hiện tại cũng bất ổn, một loại bất an dùng lại toàn thân cô. Thậm chí cảm giác tay anh lúc này đang rút đi độ ấm trên người cô.

"Tiểu Luật..." Tống Uyển định đi đến, nhưng Sở Giang lại giữ bà lại, lắc đầu, đây là chuyện riêng của con, tốt nhất bọn họ không cần lo, cũng đừng hỏi, anh có cách giải quyết của mình.

Trên mặt Sở Luật vẫn như cũ không một chút biểu cảm, chỉ là ánh mắt lạnh nhìn chằm chằm Lý Mạn Ni, không có cảm tình, không có yêu, thậm chí cũng không có thương hại, mà cô né tránh, cô sợ hãi, anh đã nhìn thấy hết toàn bộ, rốt cuộc, anh là Sở Luật, đến một chút nhân lực cũng không có thì anh không xứng mang họ Sở, cũng không xứng đi quản lý một tập đoàn công ty to lớn như vậy, anh biết kết quả này, nhưng chính mắt từ trên người Lý Mạn Ni chứng thực ra, anh vẫn không thể chấp nhận.

"Lý Mạn Ni, nói cho tôi, phải không?" Thanh âm Sở Luật càng ngày càng nhẹ, một trận gió thổi qua, mang cái rét lạnh từ băng thiên tuyết địa, đau tận xương tủy.

Lý Mạn Ni nửa ngày mới tìm lại được thanh âm: "Luật, anh không phải muốn đối phó với em giống với Hạ Nhượng Tâm bốn năm trước ư, anh có thể vu tội nhân cách của em, hoài nghi em trung thành, nhưng mà anh không thể hoài nghi bảo bảo chúng ta như vậy."

Lý Mạn Ni nói, hai hàng nước mắt rơi xuống, sau đó chảy xuống trên khuôn mặt tái nhợt của cô, cuối cùng toàn bộ nhỏ giọt trên mu bàn tay của Sở Luật.

Mà Sở Luật chỉ cong môi cười lạnh, thật là nước mắt hoa lệ, thế mà anh trước kia lại bị người con gái này đùa giỡn trong tay, Sở Luật anh tự nói mình thật thông minh, kì thật anh mới chính là người ngu xuẩn nhất, bị một người phụ nữ như vậy đùa bỡn.

Đời này anh sống thật đúng là thất bại.

"Đây chỉ là anh nói." Lý Mạn Ni đánh chết cũng không thừa nhận: "Trong bụng em, con có phải của anh hay không, y học tự khắc sẽ định luận." Lý Mạn Ni chính là muốn cho mình 50% cơ hội.

Cô có nói, có thể là Mễ Đông Phong, nhưng cũng có khả năng là Sở Luật, nếu cô không nắm chắc cơ hội lần này, như vậy cô liền thật sự ngã xuống nơi này, ngã xuống trước mặt người đàn ông này, một tia xoay người tìm đường sống cũng không có.

"Cô muốn biết?" Sở Luật đột nhiên cười lạnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, băng giá làm cho người ta sợ hãi, anh đi tới trước một bên ngăn tủ, mở ra, từ bên trong lấy ra một chồng văn kiện, đi tới, trực tiếp ném văn kiện trong tay trước mặt Lý Mạn Ni.

"Cô muốn xem một chút không, cô đã làm cái gì đối với tôi?"

"Cô muốn xem một chút không, vì cái gì tôi khẳng định thứ trong bụng không phải của tôi?"

"Cô có muốn hay không cũng xem một chút, vì cái gì tôi sẽ không lưu lại cho cô một con đường sống? Lý Mạn Ni, trên đời này không có tường nào có thể chắn được gió, chỉ cần là đã làm, một ngày nào đó sẽ bị người ta biết đến."

Ngón tay Lý Mạn Ni run rẩy, mở ra một tờ, mà càng xem, sắc mặt càng biến đổi, "à" một tiếng, chưa xem xong, cô đã dùng tay vò tóc, chuyện này không có khả năng, sao có thể, không phải nói kia chỉ là thuốc ức chế tinh thần sao, không phải nói, thuốc này không phải độc sao, nếu tính thật là độc, y học phát triển hiện đại như vậy, sao có thể làm cho một người đàn ông mất đi khả năng sinh dục.

Nhưng mà cái này xác thật là chính là như thế, Mễ Đông Phong cũng không biết thuốc được làm ra từ đâu, hẳn thật đúng là thành công, lợi dụng một người phụ nữ không cam lòng lo lắng, dùng một người đàn ông tín nhiệm, một chút thuốc này chính là thời gian bốn năm, đến nỗi vì cái gì thời điểm kiểm tra sức khỏe tra không ra, xác thật là không dễ dàng điều tra ra, chỉ cần không phải tra cơ quan sinh dục nam, xác thật là sẽ không nghĩ đến.

Mặt trên báo cáo kiểm tra viết rất rõ ràng, loại thuốc này chỉ ăn một năm đối với năng lực sinh sản nam giới sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng, hai năm không

có khả năng sinh đẻ, mà Sở Luật đã uống bốn năm không có khả năng có thể sinh ra một đứa con.

Tổng Uyển vừa thấy những tư liệc đó không khỏi đau lòng một lần nữa, sau đó thân thể lung lay liền ngã xuống.

Đỗ Tĩnh Đường đứng lên vội vàng đỡ Tổng Uyển lên sô pha, ném toàn bộ đồ trên sô pha xuống đất để nơi tốt nhất đặt Tổng Uyển xuống, mà anh chỉ thiếu chút nữa đã đá chân lên người Lý Mạn Ni đang chiếm hơn phân nửa cái sô pha.

"Cô ơi, cô, cô làm sao vậy?" Anh không ngừng vỗ lên mặt Tổng Uyển, Tổng Uyển chỉ mở to hai mắt một cái, sờ đến những tư liệu kia khóc không ra nước mắt, chính là loại cảm giác này, bà đặt toàn bộ tư liệu trong tay Đỗ Tĩnh Đường.

Rồi sau đó ôm mặt, bưng kín đôi mắt, đó là cảm giác đau lòng cực hạn tuyệt vọng.

Đỗ Tĩnh Đường sững sốt, anh đứng lên, sau đó mở ra một tờ lại một tờ, sắc mặt cũng là bắt đầu trở nên khó coi, trong tức khắc, anh xúc động muốn đem loại tư liệu này hủy diệt.

Thẳng đến khi xem xong tờ cuối cùng.

Anh rõ ràng rồi, cuối cùng anh đã hiểu rõ, vì cái gì mà trong một đêm anh họ thay đổi như vậy, cũng đối với công ty nhà họ Lý chẳng quan tâm, vậy mà anh ấy vẫn có thể nhẫn nhịn được, nếu đổi là anh, anh chẳng sợ bị buộc tội giết người, anh nhất định phải bắt người phụ nữ ác độc Lý Mạn Ni ra.

Chờ đã, anh nghĩ đến..

"Anh họ, anh không phát hiện trong cà phê có vấn đề sao?" Đột nhiên một câu của anh làm thân thể Lý Mạn Ni không tự chủ cứng đờ, trong mắt cũng hiện lên hoảng loạn, cô hét tháy đều không tránh được Đỗ Tĩnh Đường, đương nhiên còn có Sở Luật.

"Cà phê cô ta pha uống đắng hơn rất nhiều." Một chữ một chữ trả lời của Sở Luật, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm mặt Lý Mạn Ni. Cho tới bây giờ anh vẫn không tin người làm anh thành như vậy chính là người bên gối mình, anh thật không biết ai có thể dễ dàng bắt tri bất giác làm anh uống thuốc gần bốn năm được.

"Vậy đúng rồi!" Đỗ Tĩnh Đường tiến lên một bước: "Chính mắt em nhìn thấy cô ta thả đồ gì đó xuống cà phê, hơn nữa còn không phải một lần, cô ta nói đó là bột chocolate, lúc ấy em liền buồn bực, sao vị giác anh lại kỳ quái như vậy, thích uống những thứ như vậy, thì ra kia không phải là bột chocolate, mà là thuốc độc."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 554: Không biết tốt nhất là lấy có

"Em không có, em không có..." Lý Mạn Ni lắc đầu, vẫn chết không thừa nhận: "Cái đó thật sự chỉ là cà phê, nhưng đó là em mua một loại đặc biệt, không phải thuốc độc gì, Luật, anh có thể không yêu em, nhưng anh không thể để em mang tội danh như vậy!"

Sở Luật dựa vào một bên, nửa mắt đen trước sau đều là chưa từng mở to nheo lại, đến một lúc lâu sau, anh mới là chậm rãi mở cặp mắt không có cảm xúc kia ra, khẽ môi nhếch lên, lại rơi xuống một ít, có chút lạnh, có chút khát máu.

"Tôi hỏi lại một câu, con là của ai?" Sở Luật bình tĩnh ngoài ý muốn, cũng vì quá mức bình tĩnh cho nên mới làm Lý Mạn Ni càng thêm cảm giác sợ hãi.

"Con là của anh, là của anh!" Lý Mạn Ni ôm chặt bụng, cô không thể thừa nhận, thật sự không thể thừa nhận, nếu không, tất cả những thứ cô sở hữu sẽ mất hết, một nửa cơ hội cũng không có, xem nào, có khả năng chính là Sở Luật lừa cô, anh ấy sẽ không dùng loại chuyện không có thủ đoạn này, đúng vậy, nhất định đúng vậy, cô phải ổn định lại, cô nhất định phải ổn định.

"Chúng ta đến bệnh viện, tôi tin bác sĩ có thể chứng minh, đứa bé trong bụng cô đến tột cùng là của ai, cô đừng nghĩ rằng chỉ khi đứa bé được sinh ra mới có thể kiểm nghiệm DNA, tuy rằng nó chỉ là một giọt máu nhưng vẫn có thể tra ra, phương pháp bác sĩ đương nhiên biết!" Sở Luật lười nói, đến lúc này rồi còn muốn mang đứa nhỏ ra ăn vạ trên người anh sao, anh muốn sinh con không được thì lấy đâu ra?

"Không, em không cần đi bệnh viện, em không cần đi!" Lý Mạn Ni cơ hồ đem thân thể rúc vào bên trong góc tường, cô không cần đi bệnh viện gặp bác sĩ, cô cũng không cần nghiệm cái DNA chó má gì đó, chết cũng không cần đi.

Tổng Uyển ngồi dậy, bà nhẹ nhàng bình phục hô hấp, sau đó đem tầm mắt dừng trên người Lý Mạn Ni: "Tiểu Luật, mẹ không muốn nhìn cô ta, mẹ mệt rồi, mang cô ta đi đi."

Lý Mạn Ni lừa bà, lừa con bà, thậm chí, lừa bọn họ khiến nhà họ Sở phải đoạn tử tuyệt tôn.

"Mẹ, cầu xin mẹ tin tưởng con." Lý Mạn Ni biết Tổng Uyển dễ mềm lòng, cô dường như muốn vọt tới trước mặt Tổng Uyển, muốn Tổng Uyển tin tưởng

cô, giúp cô một lần.

Nhưng Đỗ Tình Đường lại chắn trước mặt Tống Uyển, Lý Mạn Ni muốn mạng cô của anh hay muốn mạng đứa bé trong bụng đây.

Tống Uyển vươn tay bảo Đỗ Tình Đường rời đi, bà ngồi trên ghế sofa tầm mắt nhìn qua Lý Mạn Ni, cuối cùng cũng không biết dừng ở nơi nào.

"Mạn Ni, tôi tự nhận là tôi đối với cô rất tốt, so với Hạ Nhược Tâm còn tốt hơn, tôi trước nay đều không vì cô ấy mà nghĩ đến, nhưng đối với cô tôi xem cô như chính con ruột mình, chưa từng bạc đãi cô, nhưng chính cô, cô nói cho tôi cô đã làm cái gì. Tôi cũng hy vọng là tôi nhìn lầm rồi, tôi cũng hy vọng chỉ là thật sự có phải vậy không? Mạn Ni, cô có thể thề đứa con là của Tiểu Luật không? Cô có thể thề cô đã không làm chuyện có lỗi với Tiểu Luật không?"

"Cô dám không? Nói cho tôi, cô dám không?"

"Tôi...." Lý Mạn Ni mấp máy môi, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

"Tôi nói..." Lời nói tới bên miệng cô lại thấy Tống Uyển đã ngồi dậy.

"Lý Mạn Ni, lời thề là không được nói dối, bằng không thật sự sẽ bị thiên lôi đánh."

Thân thể Lý Mạn Ni run rẩy, duỗi tay đặt trên bụng nhỏ.

"Tôi không biết, tôi thật sự không biết, tôi không biết!" Tay nàng dùng sức nắm chặt, đứa bé có khả năng là của anh ta, nhưng mà cũng có khả năng sẽ là của Sở Luật nữa.

Tống Uyển chỉ không còn sức lực nhắm mắt lại, đây tất cả bà đều đã rõ ràng, không phải là một đáp án tốt nhất nhưng đây cũng là một đáp án làm bà hiểu rõ rồi.

Đỗ Tình Đường đau lòng cho Tống Uyển, từ nhỏ cô đã đặc biệt thương anh, anh họ có một phần, anh cũng sẽ có một phần, hiện tại nhìn cô biến thành như vậy, anh không đau lòng mới là lạ, mà mẹ anh biết chuyện này nhất định sẽ khóc càng thêm lợi hại.

Anh bước lên thu những bản báo cáo kiểm tra, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tống Uyển, đặt tay lên vai Tống Uyển, lặng lẽ an ủi bà.

Còn có, Lý Mạn Ni này thật là đáng sợ, trách không được mọi người đều nói, độc nhất là tâm phụ nữ, hôm nay anh cuối cùng cũng hiểu được kiến thức rồi.

Thế nhưng cho chồng mình uống thuốc, hơn nữa còn là bốn năm, cô ta đến tận cùng có biết chính mình làm cái gì hay không, mặc kệ là bị người ta lợi dụng, vẫn là cô ta ra tay làm, cô ta không nên làm như vậy.

Cô ta không biết hành động của cô ta đã sớm hủy hoại nhà họ Sở, hủy hoại anh họ anh, một người đàn ông cao cao tại thượng như vậy, sao có thể thừa nhận đả kích này, mà hiển nhiên trong bụng cô ta còn chưa biết con là của ai?

Sở Luật nhàn nhạt nâng mi: "Mạn Ni, tính tôi cô hẳn hiểu rõ, cô sẽ không cho rằng bản báo cáo kiểm tra này là giả chứ, tôi nói cho cô đây là sự thật, tôi so với cô càng nguyên ý tin tưởng đây là giả, nhưng là, là, thật!" Anh một câu một chữ đều chọc vào trái tim Lý Mạn Ni, Lý Mạn Ni lui về phía sau một bước, đôi môi trở nên trắng bệch run rẩy, lan tràn tuyệt vọng.

Thật sự, thật sự.....

Đây là sự thật?

"Các người đang nói cái gì?" Bên ngoài cửa đột nhiên, "rầm" một tiếng bị đẩy ra.

Mẹ Lý ngây ngốc mở to đôi mắt, vừa rồi đều không thể tin được chính mình nghe được cái gì, cái gì hạ độc, hạ độc, hạ cái gì độc, cái gì thuốc, thuốc diệt chuột, hay là thuốc diệt gián, đây là thời cổ đại sao, còn dùng hạ độc. (Maru: đang hăng hăng đến cười suýt sặc nước miếng)

Đỗ Tình Đường cầm quả táo trên bàn cắn một miếng: "Di Lý à, di vừa rồi có phải nghe được con gái di cho anh họ tôi uống thuốc độc bốn năm, di nói có phải di dạy hay không?"

Mẹ Lý vội vàng đi tới, kéo tay áo Lý Mạn Ni lại, thậm chí còn không cần thận làm rách da trên người Lý Mạn Ni, Lý Mạn Ni đau ứa ra mồ hôi lạnh nhưng không dám kêu đau.

"Mạn Ni, con nói đi, con nói cho mẹ, con có thật sự cho Sở Luật uống thuốc độc, thuốc kia..."

"Mẹ, con...."

Lý Mạn Ni cũng không biết phải nói như thế nào.

"Con nói mau cho mẹ, thuốc kia, đó là thuốc gì hả?" Mẹ Lý tuy rằng đứng ở bên ngoài thời gian dài nhưng cũng nghe không được quá rõ ràng, chỉ nghe được cho thuốc độc gì, cho Sở Luật uống.

"Mẹ, con thật sự không biết, con không biết thuốc kia sẽ làm người không thể sinh sản được."

Không bao giờ muốn ép buộc cô: "Lúc trước khi người nọ cho con, hẳn không nói sẽ làm người không thể sinh sản được."

Lý Mạn Ni lắc đầu: "Mẹ, con thật sự không biết, con thật sự không biết sẽ biến thành như vậy, con chỉ nghĩ muốn anh ấy yêu con, bởi vì con phát hiện, trong lòng anh ấy rõ ràng hận Hạ Nhược Tâm kia, nhưng mà anh ấy không một ngày nào có thể quên cô ta, anh ấy giữ lại những đồ vật thuộc về cô ấy giống như bảo bối, vụng trộm cất giấu, con sợ hãi, con sợ sẽ có một ngày mất đi anh ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 555: Có thể ném khỏi đây

"Hơn nữa có một khoảng thời gian tinh thần anh ấy không tốt, giấc ngủ cũng không ổn định, tính tình vui buồn khó dò, sau con lại gặp một người đàn ông, hẳn nói có một loại thuốc có thể ức chế tinh thần con người, lúc ấy con nghĩ chỉ cần tinh thần bình thường, có phải sẽ không nghĩ đến một số việc kia nữa hay không nên con thử mua một ít."

"Chỉ là khi con cho Luật uống loại thuốc này, tâm tình của anh ấy thật sự rất tốt, cũng không có lại nghĩ đến cô ta, cho nên con cho rằng thật sự có ích."

"Cho nên con mới cho anh ấy uống."

"Cho đến khi bốn năm sau người đàn ông kia đến tìm con, anh ta nói đó là độc, ép buộc con..."

Nói tới đây Lý Mạn Ni không thể tiếp tục nói tiếp, hiển nhiên mọi người đều biết cô đang ám chỉ điều gì.

Sau đó, người kia liền ép cô lên giường sao? Cho nên cô có người đàn ông khác, cũng mang thai đứa bé, đứa bé kia cũng không phải là của Sở Luật, vậy mà cô còn muốn ném lên người Sở Luật, muốn nhà họ Sở nuôi dưỡng con người khác sao.

"Nhưng mà, con không nghĩ tới loại thuốc này sẽ làm anh ấy, sẽ làm người như vậy..."

Lý Mạn Ni nói năng lộn xộn, giống như một quả bom trên người cô đột nhiên phát nổ, hơn nữa không hề báo động trước, đứa nhỏ trong bụng cô vốn có thể cho cô tất cả nhưng cũng có thể làm cô mất đi tất cả, một người chồng vô sinh sao có thể làm vợ anh ta mang thai, cho nên đứa bé trong bụng cô không phải của nhà họ Sở.

Mẹ Lý bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, trời, bà nghe được cái gì, con gái cô lại cho Sở Luật uống thuốc độc bốn năm, Sở Luật vô sinh. Khó trách Sở Luật từ trước đến nay sẽ không hoài nghi đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni có phải con của anh hay không, bởi vì anh không có khả năng sẽ có con, liên tính đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni không thể là của Sở Luật. Tay chân bà cũng không biết đi đâu, nói như vậy, bọn họ và nhà họ Sở không phải kết đại thù, bà còn muốn đến đây nhận sai với người Sở gia, xem có thể hòa hoãn mối quan hệ này hay không, kết quả hiện tại bà đã biết còn hòa hoãn cái quái gì, đây là đại thù đoạn tử tuyệt tôn.

Mất sức lực ngồi trên mặt đất, mẹ Lý tâm như tro tàn, bà không tin chuyện này là thật, bà không muốn tin, trong bụng con gái bà không phải là của nhà họ Sở, nếu không phải của nhà họ Sở, như vậy, Lý gia bọn họ còn có cái gì.

"Lý Mạn Ni, cô tốt nhất mang theo đứa bé rời khỏi nơi này, nếu không tôi nhất định sẽ cho cô ngồi tù." Thanh âm Sở Luật đều chú trọng, sâu kín, lại hoàn toàn làm cho người ta sợ hãi.

"Lập tức đi!" Sở Luật chỉ ra cửa, thanh âm cực thấp, nếu không phải anh cho đến nay cực kỳ tự chủ bình tĩnh, anh nhất định sẽ giết cô.

Mẹ Lý đây mới tỉnh táo lại, vội vàng nâng Lý Mạn Ni ngồi dưới đất rồi đi, nơi này bọn họ không có ngu ngốc dám đến nữa, nếu còn ngu ngốc đến khả năng đến mạng cũng không còn.

"Tình Đường, mang mấy thứ này vứt đi, ném khỏi Sở gia chúng ta!" Tổng Uyển không còn sức lực chỉ tay, không muốn đặt những thứ đó lên sô pha, mới chuẩn bị tốt những quần áo cho trẻ em, giày nhỏ, những cái đó đều đặt ở nơi này, mỗi ngày nhìn thấy, mỗi ngày chờ cháu, hiện tại đối với bà đều là châm chọc lớn nhất, bốn năm bà mong cháu, thế nhưng lại là của người khác, hơn nữa bà cả đời này cũng không có khả năng sẽ có cháu nội chân chính.

Không bao giờ có khả năng.

Đỗ Tình Đường gật đầu một cái, cũng mặc kệ những thứ này trước đây anh cất lực xách vào, lúc này anh cũng không muốn nhìn lại, tay phải một túi, tay trái một túi, anh đi theo phía sau mẹ con nhà họ Lý, gắt gao nhấp môi, nếu không nhìn thấy cảnh tượng hai người này không trải qua bị đánh, anh kì thật thật sự muốn dùng cái này đập bọn họ.

Lý Mạn Ni quay đầu, nghĩ muốn nhìn những người mà cô đã ở bốn năm, thấy hoa mắt, hai cái túi lập tức bị ném đến, bên trong là quần áo trẻ em, giày

nhỏ, thậm chí còn có bình sữa cũng bị ném khắp nơi, sau đó lại một túi, cho đến khi "rầm" một tiếng, cánh cổng trước mặt cô hung hăng đóng chặt, mà cô biết cô đã không có khả năng bước chân vào nơi này nữa rồi.

Cô đột nhiên bật cười, đây không phải là báo ứng của cô, Sở Luật thực sẽ dùng thủ đoạn, anh mất đi Hạ Nhược Tâm, cô cũng học được dùng thủ đoạn, mà cô còn lại mất đi Sở Luật, cô cúi đầu, vuốt bụng nhỏ, đều do hấn, nếu không phải hấn cô sẽ không có khả năng biến thành như vậy, là hấn, là hấn hại cô thành như vậy.

Cô giống như phát điên mạnh mẽ đâm vào bụng, đều tại mày, đều tại mày. Mẹ Lý bị dọa vội vàng giữ tay cô lại: "Mạn Ni, con đang làm cái gì, con muốn giết chết chính mình sao?"

Lý Mạn Ni chỉ cười to: "Con không có, con chỉ muốn giết chết nghiệt chủng này, mẹ, mẹ nói đi nó tồn tại trên đời này còn có lợi ích gì, con hận nó, con hận nó!"

Lý Mạn Ni nắm chặt quần áo trước ngực, ngực quần đau, quả nhiên là đứa con hoang, đến có lợi ích gì.

Cô nhắm hai mắt lại, khóe mắt chậm rãi rơi xuống hàng nước mắt lạnh lẽo, không biết bởi vì hối hay bởi vì hận.

Mà lúc này tại Sở gia còn lại là áp lực khó chịu, Đỗ Tĩnh Đường thỉnh thoảng mở miệng dùng sức hít thở, cảm giác trong lòng dường như đều không thờ nổi.

Môi mòng của anh giật giật, chỉ là hiện tại không biết nên nói cái gì cho tốt.

Dường như nói cái gì đều cũng không tốt.

Sở Luật đi đến, anh ngồi xổm trước mặt Tống Uyển, nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của bà: "Thật xin lỗi, mẹ, đều là con sai."

Tống Uyển mở hai mắt, đặt tay lên vỗ về mặt con, một lần già dôi rồi càng đau đớn, bọn họ đều đã già rồi, nhưng mà Tiểu Luật ở tuổi như vậy, nếu đã không có con, anh về sau phải làm sao bây giờ đây.

"Tiểu Luật, đứa con đáng thương." Tống Uyển gặt gao ôm cơ thể cao lớn của con trai trong lòng ngực, mà bà cảm giác được thân thể Sở Luật trong lòng bà đang run rẩy, mặc kệ anh bình tĩnh cỡ nào, giữ cho lòng yên cỡ nào, chỉ biết hiện tại ngay lúc này anh thật sự sắp không chịu nổi nữa.

Đây là báo ứng của anh, thật là báo ứng, anh xem như là hiểu rõ lúc trước thời điểm Hạ Nhược Tâm biết chính mình không có khả năng làm mẹ tuyệt vọng cỡ nào.

Đỗ Tĩnh Đường quay mặt, anh cũng cảm giác hai mắt của mình đau nhức khó chịu.

Đây phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây?

Mà hai mẹ con nhà họ Lý bị đuổi ra vẫn chặt vật đứng trước cửa Sở gia, tuy rằng nơi này không nhiều người ở, nhưng đều là nhân vật có uy tín danh dự, bọn họ tuy rằng không biết Sở gia xảy ra chuyện gì, nhìn bộ dáng mặt xám mày tro của hai mẹ con Lý gia xác nhận là làm người khác hoài nghi, không ít người bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ bọn họ.

Mẹ Lý trước kia chính là khách quen nơi này, mỗi lần tới đều ngồi xe đắt tiền, thân hàng hiệu, trên người không lần nào thiếu đá quý, đâu giống như hiện tại ngay đến cái nhẫn cũng không có, càng miễn bàn so sánh với người đẳng cấp thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 556: Không thể bỏ đứa bé được

Mẹ con hai người xám xịt rồi đi, mà càng chạy, mẹ Lý mẫu càng cảm giác không đúng.

"Mạn Ni, đứa nhỏ này, tuyệt đối không thể tồn tại."

Lý Mạn Ni ngừng lại, đặt tay lên bụng, đúng vậy, một đứa con hoang tồn tại làm cái gì.

Trong bệnh viện, mẹ Lý khẩn trương chờ bác sĩ nói, mà bác sĩ vẫn cứ lắc đầu: "Thực xin lỗi, Sở phu nhân, đứa nhỏ này không thể phá."

"Tại sao không thể phá, cần thiết phải phá!" Giọng nói mẹ Lý tức khắc tăng cao, một đứa con hoang không thể phá, sinh ra làm cái gì để mắt mặt sao, mà bà hiển nhiên đã quên mất đứa con hoang trong miệng bà nói ra kì thật cũng là cháu ngoại bà.

"Lần mang thai thứ nhất rất quan trọng, hơn nữa thể trạng của Sở phu nhân cũng không thích hợp phá đứa nhỏ này, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sinh sản sau này. Các người suy xét kỹ một chút, khả năng tôi làm phẫu thuật cho cô nhưng về sau sẽ không có biện pháp lại mang thai, như vậy hối hận cũng không kịp."

"Lần mang thai thứ nhất không phải lần mang thai thứ hai sao?" Mẹ Lý hồi kị quái, như vậy phía trước Mạn Ni tồn tại cái kia là cái gì?

"Lý phu nhân, nếu bà không tin chúng tôi, có thể tùy tiện đi tìm một bác sĩ khác." Bác sĩ chỉ ra cửa, nơi này bác sĩ phụ khoa còn rất nhiều, bà có thể đi hỏi, nếu hai người tìm được người không nói như thế này, như vậy bệnh viện bọn họ có thể đóng cửa.

Mẹ Lý bị nói đến nghẹn họng, bà vội vàng kéo Lý Mạn Ni đi ra ngoài, cả người giống như kẻ trộm, cẩn thận không muốn cho kẻ nào biết. Thật sự cảm giác cái mặt già ở chỗ này xem như ném đi hết.

Hai mẹ con từ bệnh viện đi ra, bọn họ vốn dĩ nghĩ sẽ im hơi lặng tiếng đem khối thịt này xóa sạch, kết quả thời điểm đi ra, thịt còn đó, mà hai mẹ con áp lực càng nặng nề.

"Thế nào?" Ba Lý vừa thấy hai người trở về, vội vàng đi đến hỏi. Ông hiện tại đều đang suy nghĩ biện pháp, nếu lại hiện tại không lay động thoát khỏi cảnh khốn cùng này ông sẽ biến thành kẻ ăn xin. Cho nên ông đặt hết hy vọng trên người con gái, mà ông sợ một người Lý Mạn Ni đi không đủ, cũng không dám nói chuyện cho nên ông mới bảo mẹ Lý đi cùng, ông phải chờ, trái chờ, cuối cùng cũng chờ được đến người trở lại, cũng không biết hai người đến tột cùng có mang cho ông tin tức tốt không.

Mẹ Lý muốn nói lại thôi không biết nên nói cái gì, mà Lý Mạn Ni cắn môi, cắn đau chính mặt mình còn có trái tim, vào căn phòng nhỏ hẹp, cô đóng cửa lại liền không nghĩ trở ra.

"Bà nói cái gì?" Ba Lý gào thét, đứng lên: "Mạn Ni cho Sở Luật hạ được, hần không sinh được con nữa?"

Mẹ Lý vội vàng giữ chặt ba Lý, đề thấp thanh âm nói: "Ông nói nhỏ giọng một chút, muốn người khác đều nghe được sao, còn không biết Sở gia bên kia sẽ đối với chúng ta như thế nào?"

Mà ba Lý cũng bị dọa toàn thân mồ hôi lạnh: "Bà nói, đây chính là sự thật?"

"Không phải sự thật còn có thể là giả sao?" Mẹ Lý nhớ tới cái này ngược đều quận đầu: "Bản báo cáo kiểm tra kia, tôi đã nhìn thấy, bên trong còn có chứng minh là của bệnh viện lớn."

"Có thể là giả hay không? Vì hần muốn ly hôn?" Ba Lý vẫn hoài nghi, đây không phải một vở hài kịch, đây là cuộc sống của bọn họ, không phải đang xem tiểu thuyết, sao có thể.

"Sao có thể là giả được?" Mẹ Lý đối với điểm này tin tưởng: "Ông chưa nhìn thấy bộ dạng của Tống Uyển thành cái gì đâu, hơn nữa người nhà họ Sở không có khả năng lấy chính cháu nội mình ra nói giỡn, chủ yếu chính là Mạn Ni cũng thừa nhận con bé cho Sở Luật uống hạ được, đứa bé kia hơn nữa cũng không phải của Sở Luật."

"Đồ không biết xấu hổ!" Ba Lý tức giận lên lần, muốn đánh chết Lý Mạn Ni, sao ông lại sinh ra một đứa cho cha vào hổ như vậy, nhà giàu chuyện tốt không làm lại làm những chuyện bên ngoài không biết xấu hổ, hiện tại làm hại nhà mẹ đẻ đều hai bàn tay trắng.

Ba Lý dùng sức đá cửa, trong miệng cũng mắng to, mẹ Lý ở một bên cũng âm ỉ lớn tiếng khóc, cũng chỉ có Lý Mạn Ni ngồi bên trong phòng khách không nhúc nhích đột nhiên héch khóe môi.

Sở Luật, bị cấm sừng không quá vui, đương nhiên vì hần ta còn thảm hại hơn, còn đoạn tử tuyệt tôn nữa.

"Ha ha..."

Đột nhiên, anh cười quái dị.

Tiếng cười chói tai kia vang đến, còn đem ba Lý mặt đang nổi nóng hạ một cú sốc, đang há mồm mắng chửi người, nói cũng không dám nói nữa.

"Mạn Hiên, Mạn Hiên con đây là làm sao vậy..." Mẹ Lý dường như là vừa ngã lộn nhào vừa chạy tới, ôm chặt Lý Mạn Hiên đang điên điên khóc rống lên: "Con ơi đừng dọa mẹ, Mạn Hiên nói cho mẹ biết con chỗ nào không thoải mái?"

Mà Lý Mạn Hiên còn đang cười, cuối cùng cười chảy nước mắt, cả cơ thể như trở lại phong trào gây còn da bọc xương giống như quỷ, hai má hóp lại, sức lực trong đôi mắt cũng không có, hơn nữa còn vẽ mặt cười lại dữ tợn.

Ba Lý vừa thấy con trai điên điên, còn có đứa con gái vô dụng kia, một ngụm khí nuốt vào.

Sao ông lại có một đứa con gái không có tiền đồ như vậy, nếu về sau không có chỗ dựa thì bọn họ hít khí trời mà sống sao?

Đến nỗi Lý Mạn Ni ở bên trong phòng cũng nghe thấy tiếng động bên ngoài, một hồi tiếng mắng, một hồi tiếng khóc, một hồi lại tiếng ồn ào, khoé môi cô hạ xuống, tay đặt trên bụng nhỏ dùng sức nắm chặt, sau đó nhìn cái phòng làm cô cảm giác xa lạ này, cô lại hung hăng đánh trên bụng nhỏ của mình một cái, đột nhiên cảm thấy đau co rút làm cô không khỏi cắn môi.

Đứa nhỏ này cô nhất định phải phá đi, cô không được sinh hạ nó, tuyệt đối không được, chỉ cần nghĩ đến người đàn ông kia cô liền cảm giác ghê tởm, cô sẽ nhớ tới anh ta sờ tay qua cơ thể của cô, một chút một chút, nhục nhã còn có huỷ diệt.

Hiện tại đã chứng minh đứa bé không phải của Sở Luật, lấy gì mà cô lại giữ nó lại.

Chỉ là cô thật phải phá đi vậy còn lần sau không?

Ghé lên giường nằm, trước nay cô chưa từng giống như ngày hôm nay, tuyệt vọng, sỡ hãi, cũng là hận.

Cô hận người đàn ông kia đã huỷ hoại cô, hận Hạ Nhược Tâm đã đi rồi lại trở về, hận Sở Luật rõ ràng không yêu cô tại sao lại muốn cưới cô.

Cô hận mọi người, bao gồm đứa nhỏ này trong bụng cô.

Trong tập đoàn Sở thị.

Cửa văn phòng tổng giám đốc bị mở ra, trên mặt thư kí vẫn cứ không thói quen đã thay đổi một người: "Phó tổng, ở đây có một bản hợp đồng yêu cầu tổng giám đốc kí tên, nhờ kĩ là tổng giám đốc, không phải ngài!"

Một tay Đỗ Tình Đường xoa ấn đường, dơ tay ra: "Tôi biết rồi, tôi sẽ cầm đi cho anh ấy kí."

Mà bên cạnh anh còn một đồng văn kiện bị trả trở về, mặt trên anh kí tên nhưng không được tính, nhất thiết phải anh họ anh, chính Sở Luật kí tên hợp đồng mới có thể có hiệu lực.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 557: Đây vẫn là nhà của em!

Cho nên chức vị tổng giám đốc này thật không phải dễ làm, anh cuối cùng cũng đã biết vị trí này rất tốt, rất cao, rất lợi hại, nhưng mà càng làm người ta cảm giác chịu tra tấn quá.

Anh ôm hết toàn bộ hợp đồng lên, kì thật hiện tại anh không muốn đến gần Sở gia, thật sự có thể dùng tình cảnh bị thảm để hình dung, đôi mắt cô của anh khóc đến sắp mù rồi, chú anh vẫn luôn dỗ dành cô, nhưng khi không có ai sẽ luôn thờ dài, hai người lập tức liền giống như già đi mười tuổi.

Thật sự giống hai ông bà già rồi.

Sau khi tan ca, anh mang một chồng tư liệu đã chuẩn bị xong, sau đó lái xe đến Sở gia, lúc chờ ở cửa Sở gia anh lại thật sự muốn đi rồi, nhưng lại cúi đầu nhìn đồng hồ đồng trong lòng ngực, nhưng đây đều là tài chính của Sở thị không thể cứ như vậy liền ném đi được.

Anh đành phải nâng tay lên gõ cửa, rất nhanh cửa được mở ra, nhìn người đứng ở cửa, anh không tin dụi hai mắt, sao lại là anh ấy, anh còn tưởng sẽ là quản gia chứ, hơn nữa anh ấy cũng không nên bình tĩnh như thế mới đúng, dường như căn bản không phát sinh một chút việc gì mà chỉ là nghỉ ngơi mấy ngày mà thôi.

"Vào đi!" Sở Luật nói với Đỗ Tình Đường đang đứng ở cửa, kì thật anh cũng không có bình tĩnh như Đỗ Tình Đường đã thấy, anh vẫn luôn nhốt chính mình tại phòng này, đóng đã vài ngày, anh muốn mình bình tĩnh một chút.

"Anh họ, cái này yêu cầu chữ kí của anh." Nửa ngày sau Đỗ Tình Đường mới tìm lại được giọng nói. Anh đi vào, bên trong rất tối, tất cả cửa sổ đều bị đóng lại, rèm cũng bị kéo vào, giống như cảm giác quen thuộc lạnh băng tăm tối từ địa ngục.

"Đặt ở đó là được." Sở Luật chỉ tay về phía bàn, mỗi mông nhấp yêu cầu, anh đi đến một bên quầy rượu, rót cho mình một ly, cũng không xem như uống quá nhanh, nhưng mà một ngụm lại một ngụm dường như hiện tại là uống rượu thay nước.

"Anh à, anh..." Đỗ Tình Đường lo lắng, thật không biết nên nói gì cho phải.

"Anh sẽ nhanh trở lại công ty, mấy ngày nay làm phiền em rồi." Sở Luật đóng cửa chén rượu trong tay nói, một ly rượu vang đỏ cũng sẽ không say lòng người, anh uống nhiều như vậy cũng không say được, không biết rượu này có phải giả hay không.

"Em không cần lo lắng trong lòng anh sẽ nghĩ lẩn quẩn, cũng không cần lo lắng anh sẽ tự sát." Anh dựa lưng phía sau tủ rượu, sau đó mới đưa cái ly rượu đang trên không trung toàn bộ uống cạn.

Xác thật đây là đã kích rất lớn đối với anh, nhưng còn chưa đến mức làm anh sống mơ mơ màng màng, anh từ trước đến nay sống thực tế, tất cả cũng xảy ra rồi anh không có khả năng coi như chưa có chuyện gì xảy ra, chẳng qua không có khả năng không có con mà thôi, anh có thể nuôi dưỡng một đứa trẻ trở thành người nổi nghiệp Sở thị.

Nếu thật sự không có, anh còn chưa quên vẫn còn có một Đỗ Tĩnh Đường.

"Tĩnh Đường, khả năng em phải sinh một đứa trẻ rồi. Bởi vì anh yêu cầu!" Đòi mất Sở Luật trầm u nhìn Đỗ Tĩnh Đường đang không ngừng lui về sau một bước, mà anh nói càng làm Đỗ Tĩnh Đường lập tức biến kinh ngạc.

"Vâng, em biết rồi!" Tay Đỗ Tĩnh Đường dùng sức nắm chặt, anh hiểu rõ chứ sao có thể không rõ, không phải khả năng mà là cần thiết, bởi vì trên người anh cũng Sở Luật cũng chảy một nửa dòng máu của nhau.

"Tĩnh Đường, khả năng phải làm khó em rồi." Sở Luật xoay người, lại rót một ly rượu, ngón tay anh nhẹ nhàng đụng đưa, đối với người chỉ yêu đàn ông mà nói muốn em ấy sinh một đứa bé xác thật là làm khó em ấy. Nhưng mà bọn họ không có lựa chọn, nếu như đây là sự lựa chọn cuối cùng của bọn họ, như vậy Đỗ Tĩnh Đường không có cách nào cự tuyệt, giống như anh lúc ấy không cự tuyệt đứa bé kia và Lý Mạn Ni.

"Em không sao." Đỗ Tĩnh Đường lắc đầu, anh còn xem như khó xử cái gì được, nếu thật là khó xử cùng lắm thì làm thụ tinh trong ống nghiệm đi, muốn nói khó xử chỉ có anh họ, hơn nữa chuyện này để anh tình tảo lại thôi, mẹ anh bên kia khả năng cũng đã suy nghĩ như vậy.

"Em về trước, anh họ, những cái đó ngày mai em tới lấy." Đỗ Tĩnh Đường nói không còn sức lực, dường như hiện tại chỉ cần ở nơi này anh đều cảm giác thực không thoải mái.

Sở Luật vẫn như cũ đưa lưng về phía anh, môi mỏng lộ ra một chút nhàn nhạt trào phúng.

Đây về sau sẽ là cuộc sống của Sở Luật, ai cũng đều phải thích ứng.

Đỗ Tĩnh Đường đi ra ngoài, có thể bởi vì nguyên nhân trong phòng quá tối nên anh cảm thấy hai mắt của mình bị ánh sáng bên ngoài làm chói, đau đớn.

Anh đi đến bên xe, lấy di động ra, cuối cùng rồi lại thả vào túi quần.

Bình tĩnh mấy ngày rồi nói sau, mà anh vừa đi không lâu một người phụ nữ gần đó đi ra, cô nhìn thoáng qua xe Đỗ Tĩnh Đường đã rời đi, mới đi đến phía công, cô đi cực chậm, sắc mặt cũng rất kém.

Cô gõ cửa, đứng yên bên ngoài thật lâu, Sở Luật buông ly rượu trong tay xuống, thông thả đứng lên, anh còn tưởng rằng Đỗ Tĩnh Đường quên lấy đồ.

Cửa mở, người đứng ngoài cũng không phải Đỗ Tĩnh Đường mà là một người khác, người phụ nữ anh cho rằng sẽ không xuất hiện nữa.

"Đồ của cô tôi đã cho người mang về Lý gia, nơi này dường như đã không có đồ của cô." Sở Luật dùng cơ thể chắn cửa, cảm bản không có ý muốn cô đi vào.

Anh không muốn cô lại làm bẩn nhà mình.

"Em còn chưa kí tên, cho nên chúng ta vẫn là vợ chồng, em muốn về nhà mình chẳng lẽ có gì sai sao?" Lý Mạn Ni ngẩng đầu hỏi Sở Luật, trên mặt cũng không có tình cảnh bị thăm gì, cô còn có thể cười được,

Sở Luật nhàn nhạt quét mắt liếc Lý Mạn Ni một cái, sau đó mới đi thẳng vào bên trong, Lý Mạn Ni bị ánh mắt lạnh băng của anh nhìn như vậy cực kì khó chịu, cô vẫn không thể nào thừa nhận bọn họ phải ly hôn là sự thật, rốt cuộc tình cảm vợ chồng từng nay cũng chỉ như thế.

Cô không thể nhận thua, cô cố gắng đứng thẳng lưng, cô không phải không có cơ hội, cô còn có cơ hội.

Cô đi vào, bên trong tối tăm làm cho người cảm giác áp lực, có rất nhiều đồ bị thiếu, cô thích nhất cá, thích nhất hoa, cô thường ngồi ghế tựa, ngay cả rèm cửa màu xanh nhạt cô thích nhất cũng đổi thành màu đen,

Chỉ mới có thời gian đó thôi mà nơi này đã không còn liên quan đến một chút bóng dáng của cô, Sở Luật thật đúng muốn tách cô hoàn toàn ra khỏi thế giới của anh.

"Vi sao không kí tên?" Sở Luật ngồi một bên trên sofa, trong tay còn cầm một nửa ly rượu vừa rồi uống lên, ánh mắt sâu làm người ta đoán không ra, trong phòng càng thêm trầm thấp.

"Em không muốn kí, cũng sẽ không kí." Lý Mạn Ni cố ý nâng cằm trả lời lại Sở Luật, từ trước đến nay không có người dám, cũng không có người táo bạo đáp trả anh như thế.

Mà Lý Mạn Ni lại làm, anh nói ly hôn mà cô nhất định sẽ theo ý anh sao, bọn họ đã hận lẫn nhau, chán ghét lẫn nhau.

Cô cũng không có khả năng ly hôn với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 558: Ai ác hơn ai

Em sẽ không ly hôn, vĩnh viễn không!" Lý Mạn Ni nắm chặt tay, ngữ khí vô cùng cứng rắn, một chút cũng không giống có ý nói giỡn.

Sở Luật uống ly rượu, môi mòng lạnh lùng cong lên, nói: "Cô cho rằng cô có thể làm được, vẫn cho rằng thủ đoạn sẽ mạnh hơn so với Sở Luật?" Sở Luật cười trào phúng: "Cô hẳn phải thấy may mắn tôi không phải là Sở Luật vô tình tàn nhẫn bốn năm trước kia, nếu không cô hiện tại không phải đứng ở chỗ này mà là phần mộ cỏ mọc xanh tốt, hoặc là ngồi tù."

Lý Mạn Ni đến gần anh, sau đó ngồi xổm xuống, đặt tay lên eo anh, ngẩng đầu nhìn anh: "Luật, anh sẽ không, bởi vì nếu em thật sự ở phần mộ cỏ mọc xanh tốt đó, tất cả mọi người sẽ biết sự thật là anh không có khả năng sinh sản nữa, nếu em ngồi tù, như vậy, chuyện này mọi người cũng vẫn sẽ biết."

"Anh không muốn để cho người khác cười anh chứ, anh không muốn để bố mẹ anh còn có Sở gia trở thành trò cười cho thiên hạ chứ?" Giọng nói cô thật nhẹ nhàng, nhưng cũng thật uy hiếp.

Ánh mắt anh hơi nheo lại, khoe môi nhàn nhạt cười, anh buông ly trong tay xuống, vươn tay nắm cằm Lý Mạn Ni: "Kì thật cô cũng không hiểu tôi."

Sở Luật không phải người chịu bị người khác uy hiếp: "Cô cho rằng tôi không dám, nhưng cô sai rồi, bởi vì tôi sẽ không chịu bất luận sự uy hiếp của kẻ nào, cũng không chịu bất cứ chuyện uy hiếp gì, bất quá tôi cũng bị nhạo báng thôi, nhưng mà cô yêu chính mình như vậy, hạ độc chồng mình, cảm ứng chồng, cái chính là cô sẽ thân bại danh liệt."

"Cô nói xem ai thâm hơn, mà tôi không ngại để cô xuống địa ngục, tôi không đối phó cô không phải là tôi sẽ không hận cô, trái lại tôi hận không thể giết chết cô, tôi cũng không muốn ô uế tay mình."

Sở Luật vung tay, xác thật cảm giác ngón tay mình chạm vào Lý Mạn Ni cực bần.

Sở Luật cả đời anh gặp được quá nhiều phụ nữ nhưng chỉ có hai người anh nhìn nhầm, một là Hạ Nhược Tâm, một chính là Lý Mạn Ni. Hai người phụ nữ, một người anh vẫn luôn tìm không biết mà vứt bỏ, làm tổn thương cô ấy mà ngu xuẩn yêu một người phụ nữ khác, anh càng thêm không biết mà cưới cô ta làm anh hối hận cả đời, mà cô ta hiện tại ở đây uy hiếp anh.

Cô biết người cô uy hiếp là ai không?

Sở Luật bị coi là người vô tâm vô tình, anh có thể chỉ dùng một bàn tay dễ dàng làm người phụ nữ sống không bằng chết, giống như đối với Hạ Nhược Tâm.

Thân thể Lý Mạn Ni giống như lá rụng nhẹ nhàng run rẩy, dường như vẫn nghĩ Sở Luật quá mức đơn giản, người đàn ông này sẽ không dễ dàng bị người khác sai khiến, bị người khác uy hiếp.

"Cô tốt nhất mau chóng kí lên đơn thoả thuận ly hôn, nếu cô không muốn làm cha mẹ cô lưu lạc đầu đường, nếu cô không muốn nữa đời sau chỉ có khôn cùng để hình dung, như vậy, tốt nhất là nghe tôi nói."

"Hiện tại tôi đối với cô đã nhân từ lắm rồi, không cần khiêu chiến nguyên tắc của tôi, cũng không cần thử thách sự nhẫn nại của tôi, như vậy, là cô không còn cách nào thừa nhận, tin tôi đi, cô hẳn là biết, tôi chưa bao giờ sẽ nói khoa trương hậu quả của người khác."

Sở Luật quay lưng, cầm ly rượu trên bàn, lại một lần nữa đi tới trước quầy rượu, không nhìn Lý Mạn Ni lúc này đã sớm ngã ngồi trên mặt đất, cuối cùng đối với cô một chút thương tiếc cùng trách nhiệm tại thời điểm này cô biết anh cũng đã toàn bộ biến mất.

Anh sẽ đối xử với cô như thế nào, nếu cô vẫn tiếp tục xuất hiện trước mặt anh, như vậy anh thật sự không dám đảm bảo chính mình sẽ làm ra cái gì?

Lý Mạn Ni đứng lên, trước mắt là Sở Luật đưa lưng về phía cô, thực vắng vẻ, cũng thực tuyệt vọng, cô chậm rãi xoay người, từng bước từng bước một rời khỏi nơi này, cô thua rồi, có lẽ cô trước nay đều không thể thắng được Sở Luật, bởi vì anh thật sự có thể làm được, anh sẽ biến cô thành một Hạ Nhược Tâm thứ hai, chỉ cần anh nghĩ đến anh tuyệt đối có thể cho dù thanh danh của mình.

Anh cũng sẽ không chịu bất luận sự uy hiếp gì.

Xong rồi, thật sự xong thật rồi, cô lắc đầu, thật sự không muốn tin, cô thật sự mất đi tất cả, rõ ràng mấy ngày trước, cô vẫn là một người mẹ hạnh phúc, sao hiện tại bất hạnh lại dừng hết trên người cô.

Cô phải làm sao bây giờ, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Cô ngồi xổm xuống, mà hướng cô đi một đôi vợ chồng cũng dừng lại.

"Mẹ..." Cô nói có chút do dự, mà Tống Uyển vẫn chỉ khuôn mặt thâm trầm lãnh đạm: "Cô không cần gọi tôi là mẹ, tôi không quen biết người đọc ác

như cô, cô cũng dám hạ độc con tôi, làm nó biến thành như vậy, Lý Mạn Ni cô thật sự không có tâm sao, nó đối với cô không tốt sao? Cô muốn cái gì nó cũng sẽ cho cô, cô còn không thỏa mãn sao?"

Sở Giang gắt gao ôm lấy vợ đã sắp suy sụp rồi, ông hít sâu một hơi: "Chúng ta đi thôi, không cần ở đây nói lí lẽ với cô ta."

Tổng Uyển nhẹ nhàng gật đầu một cái, lúc này bà bị Sở Giang ôm lấy, cũng nhờ sức lực của ông, nếu không có chồng ở đây bà đã không thể duy trì được, bà chỉ có một đứa con, đó là đứa con duy nhất của bà và Sở Giang. Bọn họ về sau không có cháu, không bao giờ sẽ có.

Lý Mạn Ni cúi đầu, có thể nhìn thấy từng giọt nước mắt của mình rơi trên mặt đất, anh đối với cô tốt lắm, cái gì cũng cho cô, hỉ là anh không có chồ tình yêu thôi. Nếu anh không nghĩ đến cô ta thì sao cô lại làm như vậy.

Cô ngẩng đầu, dờ dẫm đi về phía trước. Đây là cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cô cuối cùng cũng biết rồi, cũng cảm nhận được. Hạ Nhược Tâm, cô hiện tại cứ vui vẻ đi, bởi vì tôi và cô giống nhau. Cô phá lên cười, hơi điên cuồng.

Mà lúc này Hạ Nhược Tâm đang mua sắm vừa bỏ vào xe một bó rau xanh, cô thỉnh thoảng nhìn đồ phía trên, nghĩ xem còn cái gì cô cần mua.

"Các cô biết không? Sở Luật lại ly hôn!" Thanh âm có người hô to gọi nhỏ truyền vào lỗ tai cô, cô tính không muốn nghe nhưng cũng đã nghe được, đặc biệt là hai chữ Sở Luật, trát đau thần kinh thánh giác của cô.

"Anh ta sao lại ly hôn rồi, không phải rất yêu vợ sao? Cô xem trên báo lúc nào cũng có ảnh chụp bọn họ có bao nhiêu tình cảm đâu!"

"Vậy cô cũng không biết à, kì thật lại nói tiếp Sở Luật cái này cũng thật đáng thương. Vợ trước của anh ta là bị bắt gian trên giường cho nên mới ly hôn, mà vợ hiện tại còn mang thai con người khác, lại cấm sùng anh ta, tôi cũng không rõ một người đàn ông tuổi trẻ, đẹp trai lại nhiều tiền như vậy, sao lại có người phụ nữ nào lại nghĩ đến người đàn ông khác, nếu là tôi, tôi chỉ cần có anh ta thì tốt rồi."

"Cô? Cô hiện tại đã 40 rồi đó thím à." Có người không khách khí châm chọc.

"40 thì làm sao, cô không có nghe nói, phụ nữ 40 là một đoá hoa sao? Có lẽ Sở Luật bị phụ nữ trẻ làm tổn thương, ngược lại sẽ thích người phụ nữ lớn như mẹ cũng không phải không có khả năng. Có lẽ anh ta thiếu cảm cảm giác an toàn đây."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tôi Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 559: Không phải là sắp xếp nhà

Hạ Nhược Tâm đẩy xe qua bọn họ, mà bọn họ vẫn tiếp tục nói, bước chân cô hơi chậm chạp, rõ ràng đã không thềm để ý, chỉ là sau khi nghe được tin tức của anh làm lòng cô rối loạn.

Cô đi khắp siêu thị trên xe đẩy cũng chỉ có một bó rau, cô nhìn nửa ngày, cuối cùng chỉ thờ dãi, bọn họ nếu chỉ ăn một bó rau tuyệt đối sẽ đói chết.

Cô xoay người đi ra ngoài, lại không biết rằng ngoài cửa một chiếc xe màu đen đang dừng lại, bên trong có một người đàn ông, lúc này đang nhìn chăm chăm cô không nháy mắt, trên mặt anh không có nửa phần biểu cảm, chỉ nhìn như vậy, cho đến khi cô đi vào bên trong ngõ anh mới lấy ra một điều thuốc...

"Anh, em nghe nói anh chuẩn bị cho Lý Mạn Ni một căn nhà ở?" Đỗ Tình Đường thật không hiểu rõ tâm tư của Sở Luật lắm, lấy tính tình của anh họ mà nói bị thậm hại như vậy, không huỷ hoại, lột da đối phương còn chưa tính, hiện tại tốt thật, lại còn cho đối phương một căn nhà, không để đối phương phải chịu khổ.

"Em có ý kiến?" Sở Luật nhàn nhạt hỏi Đỗ Tình Đường.

Đỗ Tình Đường lè lưỡi, giả bộ làm mặt quỷ thất cổ.

"Em đương nhiên không có ý kiến rồi, nhà là của anh không phải của em, anh muốn cho ai đều có thể."

Soả Luật mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một bao thuốc lá ném lên trên bàn, Đỗ Tình Đường chân chó chạy qua, châm điếu thuốc, hắt hạ Sở Luật như tổ tông.

Sở Luật phun ra một ngụm khói, tuần hoàn với phổi một mùi thuốc lá làm trong lòng anh bớt một mối tình tảo không ít.

Chỉ là hình như bình tĩnh chỉ là vẻ bề ngoài, nhưng tâm anh vẫn đóng băng, cái loại lạnh băng không có một ngọn cỏ.

"Tình Đường, em nử xem, nếu em chỉ có một căn nhà ở, nhưng lại có một đứa con trai và một đứa con gái, em sẽ để lại nhà ở cho ai?"

Đương nhiên là đưa cho con trai rồi, Đỗ Tình Đường đang suy nghĩ nên chưa trả lời, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy mà, nhân gian giống nhau, nếu chỉ có một căn nhà ở tự nhiên nghĩ cũng sẽ để lại cho con trai, tóm lại con gái về sau phải gả đi, sao có thể để lại nhà ở cho con gái.

Đột nhiên, anh lảng như nghĩ tới cái gì, quay mặt như là gặp quỷ trùng mắt nhìn Sở Luật đang nhà khoi.

Đậu má, đây còn là người không, đây là từ sáng sớm đã sắp xếp tốt, chờ nhà người ta nhảy vào sao. Anh còn tưởng rằng anh họ đang cho nhà họ Lý một đường lui, kết quả, làm gì có đường lui nào, căn bản là làm nha họ Lý ngày đêm cũng không được yên.

Cao, thật cao siêu, anh không khỏi gợn ngón cái lên với Sở Luật, nhưng lại nhớ tới cơ thể Sở Luật, lập tức lòng tốt cũng biến mất, về sau nhà cô cần phải làm sao bây giờ, anh họ lại phải làm sao bây giờ?

Anh nhẹ nhàng mở cửa, đi ra ngoài.

"Phó....."

Bên ngoài lúc thư kí vừa mới chuẩn bị gọi Đỗ Tình Đường lại, Đỗ Tình Đường vội vàng đặt ngón tay trên môi, sau đó lại chỉ chỉ bên trong, làm một động tác cắt cổ.

Yên tĩnh, nếu làm phiền tới người bên trong cánh cửa kia, chỉ có chết.

Thư kí vội vàng bịt kín miệng, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, sợ thật sự sẽ chọc giận bạo long, sau đó cô liền đã rõ ràng.

Bên trong xác thật Sở Luật giống như lời Đỗ Tình Đường nói, lúc này anh đang đứng trước cửa sổ, hút một điếu thuốc, sắp biến mình trở thành người nghiện thuốc, bên trong văn phòng, khói thuốc mù mịt, cảnh mông lung, bên trong cũng mơ hồ, bao gồm cảm xúc, bao gồm tất cả.

Buổi đêm, gió mát như nước, cuối cùng thời gian cũng hoàn toàn đi vào cuối mùa thu, năm nay mùa thu tới rất sớm, năm trước lúc này vẫn còn mặc áo lông, nhưng năm nay trước tiên phải chuẩn bị áo bông.

Sở Luật mở cửa xe ra, gió thu hỗn độn thổi lên trán anh, dẹt thành mặt lưới khít nhau, vậy khôn cảm cảm cùng tầm mắt anh, anh cũng chỉ có thể từ kẻ hở ở giữa ngẫu nhiên thấy được ánh sáng xa kia. Anh đóng cửa xe, trong lúc nhất thời lại không biết chính mình muốn đi đâu.

Nơi bố mẹ ở vẫn là không cần đi đến, tránh cho bọn họ thấy anh lại gọi lên những chuyện thương tâm đó, lại là chuyện bất lực, anh dựa lưng lên ghế, ánh sáng đèn đường yếu ớt mang theo hơi ẩm chiếu lên mặt anh, người đàn ông ngũ quan rõ ràng, không giống người Phương Đông, ngược lại có cảm giác lai trộn, đôi mắt cực kì thâm thúy, lông mày lớn lên cũng rất đẹp, chỉ là khí chất có chút lạnh lùng, người như có chút mỏng lạnh, đặc biệt là hiện tại, giữu thu hui quanh, từng sợi tóc dẹt lên anh cô đơn.

Không biết anh ngồi chỗ này bao lâu, cũng là đợi bao lâu, tay anh đặt trên điếu thuốc đã hút cạn, nháy mắt ảm áp, làm anh không khỏi miết miệng.

Sở Luật, có lẽ đây mỗi ngày như vậy.

Có khi một vài chiếc xe đi qua, ánh sáng xe ngẫu nhiên chiếu trên người anh, anh hơi rũ lông mi, cũng rũ xuống những suy nghĩ hui quanh, cô đơn, vô lực.

Gió thổi một hồi lâu, anh mới về tới căn biệt thự kia, mở cửa ra, quả thực một căn phòng quanh quẽ, đã không có người của Lý gia, cũng không có Lý Mạn Ni.

Nơi này anh đã cho người sửa sang lại, hoàn toàn không tìm thấy một chút bóng dáng trước kia, ngay cả phòng ngủ, trên mặt tường cũng trống trơn tro trọi, đã không còn ảnh chụp anh cùng Hạ Dĩ Hiên, cũng không có anh cùng Lý Mạn Ni, mặt tường màu trắng, thiếu màu sắc, đã nhiều năm tháng, chỗ treo ảnh chụp trên tường còn có thể nhìn rõ ràng dấu vết của khung ảnh. Thời gian bốn năm, rốt cuộc trong phòng cũng không để lại cái gì, đương nhiên cũng để lại vết thương trên người anh vĩnh viễn cũng không thể xoá vò, có chút thương tiếc, là cả đời cũng không thể nào xoá nhoà.

Anh sờ bụng, bây giờ mới nhớ tới hình như mình quên ăn cơm, rốt cuộc đã bao lâu rồi, chính anh cũng không nhớ rõ, nhưng lúc này anh đặc biệt nhớ tới thời điểm trước kia có Hạ Nhược Tâm, lúc ấy tuy rằng chỉ có một bát cháo, bát mì, nhưng đối với anh mấy năm nay lại là đồ ăn ngon nhất.

Mở tủ lạnh ra, bên trong tủ lạnh cũng có chút đồ, đều là người nhà họ Lý để lại, mà bảo mẫu hiểu nhiên quên mất thu dọn, bên trong có mì sợi, có trứng gà, còn có một ít thịt.

Nhưng anh xác thực không phải người có tài nghệ, chỉ có thể nói là đem đồ ăn nấu chín, nhưng mà hương vị tệ đáng sợ, đây cũng chính là nguyên nhân anh không vào bếp, anh kì thật cảm giác mình với phòng bếp trời sinh có thù oán.

Từ bên trong tủ lạnh lấy ra mì sợi, còn có một quả trứng gà, chờ đến khi anh đi ra cả cơ thể nhiễm đầy mùi dầu ăn, thậm chí là mặt xám mày tro, trong tay anh bê một cái bát, trong bát là một vật đen xì không biết tên món gì.

Anh đặt bát lên trên bàn, ăn một miếng mì do chính mình nấu.

Mặt quá. Chẳng lẽ cho muối quá nhiều?

Anh phải làm sao bây giờ? Anh cẩn thận nghĩ, như này làm thế nào mới có thể không bị mặn, à, thêm chút nước đi, anh lại thêm một ít nước, kết quả trong lúc nhất thời thất thần anh lấy nhầm nước máy.

Chương 560: Đó là chú

Anh than một tiếng, thôi vậy, nước máy thì nước máy đi.

Tạm chấp nhận ăn một bát mì xong, hương vị cũng thật là rất khó ăn, nhưng tóm lại chính mình làm được, không ăn thì đói, ăn thì lại khó ăn, thẳng đến sợi mì cuối cùng đi vào trong bụng, vấn đề này anh không nghĩ kỹ mà đã ăn xong rồi.

Đi vào bên trong thư phòng, anh mở máy tính, lúc nhìn thấy trên chim cánh cụt có cái hình đầu sáng lên khuôn mặt đang cứng nhắc cũng buồn lòng, anh mở giao diện gõ chữ lên.

Nếu có trời nắng, "Có ở đó?"

Hạ Nhược Tâm nghe được âm thanh "tích tích tích" phát ra từ máy tính liền biết có người tìm cô, cô không hay dùng chim cánh cụt, cũng không quá thích nói chuyện phiếm, bắt quá tìm cô nói chuyện phiếm cũng chỉ như vậy.

"Mẹ, có chú tìm mẹ!" Tiểu Vũ Điểm chỉ vào máy tính, âm thanh còn gấp gáp nói.

"Con ăn nhanh đi." Hạ Nhược Tâm xoa khuôn mặt nhỏ của bé, còn có: "Sao con lại biết là chú mà không phải là dì?"

"Tiểu Vũ Điểm đương nhiên biết rồi." Tiểu Vũ Điểm lắc lắc đầu nhỏ, né tránh ngón tay mẹ, lại tiếp tục dùng thìa xúc com vào miệng ăn: "Com mẹ làm ngon nhất."

"Tốt lắm, là chú." Hạ Nhược Tâm sẽ không cùng con gái đề vấn đề này rồi rầm, cô nói là nam thì chính là nam, là nữ chính là nữ, mà người kia là nam hay là nữ cũng không liên quan đến cô.

Cô nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ của con, cô lại qua xem máy tính một chút. Tiểu Vũ Điểm rất sớm đã biết tự mình ăn com, không hay làm người khác lo lắng, tuy rằng vẫn bị rơi vãi com nhưng vẫn tự mình ăn, Hạ Nhược Tâm cũng tiếp tục duy trì.

Cô mở máy tính ra, quả nhiên, Nếu Có Trời Nắng nhấn tin đến.

Hạ Mộc: "Vâng, vẫn chưa ngủ, con tôi đói bụng muốn ăn com nên nấu một ít."

Nếu nếu trời nắng: "Cô đối con thật tốt."

Hạ Mộc: "Đó là con của tôi mà, không đối bé tôi thì đối với ai tốt?"

Ngón tay Sờ Luật hơi ngừng lại, đúng vậy, không đối với bé tốt thì đối với ai tốt, đáng tiếc, cô sẽ không có con của chính mình, mà anh cũng không có khả năng sẽ có.

Bên kia đợi nửa ngày cũng chưa nhận tin lại, Hạ Nhược Tâm cũng mặc kệ, cô đi tới trước bàn đã thấy Tiểu Vũ Điểm đặt bát ăn xong lên bàn rồi.

"Ăn canh không?" Hạ Nhược Tâm hỏi con gái, bụng bắt lên.

Tiểu Vũ Điểm mở to đôi mắt, sau đó gật đầu một cái.

"Mẹ, ăn canh."

Hạ Nhược Tâm cẩn thận đút canh cho con uống, Tiểu Vũ Điểm ăn no lại vuốt cái bụng tròn xoe: "Mẹ, bụng béo." Bé chỉ vào bụng của mình.

Hạ Nhược Tâm sờ lên bụng nhỏ của con: "Ừm, ăn nhiều."

Tiểu Vũ Điểm đứng lên ôm lấy chân mẹ: "Mẹ, đi chơi."

"Được." Hạ Nhược Tâm kéo tay con lại, bên tròn phòng khách đi tới đi lui để bé tiêu thức ăn, về sau cô không thể nhân nhượng tiểu nha đầu này được, lúc này mà còn muốn ăn com, nhưng con xác thật là không thể đói, Tiểu Vũ Điểm từ nhỏ đã như vậy, nhưng có cũng là vì bé từ nhỏ đã không có đồ ăn ngon mà ăn, cho nên Tiểu Vũ Điểm một chút cũng là đói không được, đói bé sẽ khóc cho nên làm mẹ có đôi khi thật đúng là rất nẫu ruột.

"Mẹ bế." Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, vươn tay nhỏ để mẹ ôm.

Hạ Nhược Tâm một tay bế con lên, ôm con mới phát hiện, nhóc con lại nặng thêm.

"Mẹ, búp bê." Tiểu Vũ Điểm cắn tay, muốn búp bê, đây là buồn ngủ.

Từ trên sofa Hạ Nhược Tâm tìm được búp bê để trong lòng con, sau đó đặt bé lên trên giường. Cô cũng không phải quá bận, cho nên cầm lấy tập tranh bắt đầu công việc.

Tháng này, cô kiếm được không ít, được năm ngàn, trước kia cô một tháng cũng không đến một ngàn, phải ăn cơm, phải nuôi Tiểu Vũ Điểm. Tiểu Vũ Điểm vẫn hay sinh bệnh, cho nên một tháng đều tiêu cho bé, hiện tại cô cũng không khẩn trương, tiền nhiều như vậy, còn có chức vụ trợ lý phòng hội họa, cô có thể hoàn toàn cho con một cuộc sống tốt.

Không biết vẽ được bao lâu, cô ngẩng đầu lên liếc nhìn đồng hồ treo tường, 12 giờ rồi nhanh quá, lúc cô chuẩn bị đi ngủ, lại nhớ tới chưa tắt máy tính.

Cô đi chuột, màn hình máy tính cũn sáng lên, ánh sáng dừng trên mặt cô làm chói mắt.

Lúc cô vừa mới muốn tắt máy tính lại phát hiện người kia vẫn online, vốn dĩ cô có cần phải kêu anh một tiếng hay không, cảm giác thôi vậy, cô đóng máy tính lại, dọn dẹp trong nhà một chút rồi chuẩn bị đi ngủ.

Mà cô cũng không biết một người khác trước máy tính, một người đàn ông đang thất thần nhìn màn hình máy tính, thẳng đến khi cái đầu tối sầm xuống, trông mắt anh cũng tối theo.

Anh nhẹ nhàng than một tiếng, đưa lưng dựa ra đằng sau, nhắm lại hai tròng mắt đen đã quá nhiều mệt mỏi, anh không cam lòng, anh thật sự không cam lòng, anh là Sở Luật, anh còn có thể cam tâm sao.

Anh đứng lên đi tới ban công, không biết là ngày mấy rồi, anh thổi gió cuối mùa thu, cũng không biết là khi nào, thói quen này bắt đầu khi gió tới giúp tỉnh thần anh tỉnh táo, cũng chỉ có vào lúc này, anh mới có đủ bình tĩnh.

Thực xin lỗi...

Anh không biết những lời này nói với ai, và nói lần thứ mấy.

Chính là ai có thể có cho anh một câu không liên quan.

Gần như một đêm gió lạnh, cho đến khi rạng sáng, anh khó được nhìn thấy mặt trời mọc, tia sáng nhàn nhạt, cuối cùng xuyên qua đường chân trời, tách bóng đêm cùng ban ngày.

Có lẽ là mệt mỏi, có lẽ là mới mệt, chính anh cũng không còn cách nào ban đêm yên bình để đi vào giấc ngủ, là đêm cô tịch lạnh lẽo, rốt cuộc nhiễm hết sự tan thương.

8 giờ sáng, anh mặc xong quần áo, đã ra tới cửa, chỉ là lúc đến công ty rồi mới nhớ, thì ra hôm nay là cuối tuần, mà cuối tuần công ty không đi làm.

Mà hiện tại anh ngoài trừ ra ngoài đi làm, thật sự không biết mình còn có thể làm gì.

Anh gục đầu trên tay lái, trong nháy mắt anh nghĩ kĩ thật anh tồn tại vì cái gì, hoá ra Sở Luật cũng có một ngày cảm giác sống không còn cái vui trên đời, chỉ nghĩ muốn chết.

Ha ha, anh nở nụ cười, khoe mắt lại lộ ra một tia ám áp, chỉ là khi anh mở lại hai mắt, tất cả yếu đuối vừa rồi cũng bị xhe dấu hoàn nĩ.

"Mẹ, con về rồi." Anh mở cửa ra, bên trong như dự định hai ông bà nhà họ Sở đều ở đây, bọn họ biết hôm nay con trai sẽ về cho nên sáng sớm Tống Uyển đã mua rất nhiều đồ ăn, làm cho con một bàn ăn ngon.

Đổi giày xong, Sở Luật đến giúp đỡ Tống Uyển, từ trong bếp bung đồ ăn ra, người một nhà ngồi cùng nhau, thế nhưng đều không nói gì mấy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 561: Cô có thể giải thích cái gì?

*Ta buồn quá huhu. Hãy vừa nghe bài hát "Em vẫn ổn chứ" nhé có lẽ rất giống tâm trạng anh Luật hiện giờ:"((cùng trái tim tổn thương vì phải edit lại của ta hức hức

"Tiểu Luật, cuối tuần đến đây ăn cơm đi!" Tống Uyển buông chiếc đũa xuống, nói với con trai: "Cháu gái của bác chỗ quen biết cũ của gia đình mình sẽ đến."

"Mẹ, con biết tình huống của mình." Sở Luật không đặt nặng chuyện hôn nhân này. "Con không muốn lại hại người khác, không có người phụ nữ nào không muốn có con của mình."

Anh cưới người ta, cô ấy và anh ở cùng nhau, chấp nhận cuộc sống không con không cháu, anh chấp nhận được nhưng những người khác chưa chắc, anh không phải người tốt bụng, chỉ không nghĩ lại tiếp thu một lần khác khác.

"Tiểu Luật." Tống Uyển không khỏi đau xót: "Nói không chừng cháu gái của bác ấy, cô ấy sẽ không..."

"Mẹ, con không nghĩ tới." Sở Luật vẫn cự tuyệt: "Con không phải người tàn tật, không cần người khác thương hại."

"Nhưng mà con cũng không thể sống một mình cả đời." Tống Uyển càng nói trong lòng càng khó chịu, con trai bà khi phách trước kia chạy đi đâu rồi, hiện tại Sở Luật nhìn như bình tĩnh, kì thật so với người khác càng khó có thể tiếp cận.

"Một người sống cả đời cũng không sao." Sở Luật đã trải qua không muốn phải tiếp nhận người phụ nữ khác, một cái Lý Mạn Ni, một cái Hạ Dĩ Hiên còn chưa đủ sao? Tâm anh đã như nước lạnh.

"Tiểu Luật..." Tống Uyển còn muốn khuyên con trai nữa nhưng Sở Giang quay sang lắc đầu với bà, ý bảo bà không cần nói nữa.

Tống Uyển chỉ có thể nuốt xuống những lời muốn nói, gấp cho Sở Luật một ít món ăn.

"Cảm ơn mẹ." Sở Luật vừa nói vừa gấp đồ ăn vào trong miệng, chỉ là đồ ăn nhập khẩu lại hơi đáng.

Cỗ hòng Tống Uyển hơi ghen lại, chỉ có thể cúi đầu, thỉnh thoảng trong miệng nhai cơm, nhà họ Sở về sau sợ là sẽ không có cái gì gọi là tiếng cười.

"Cốc cốc..."

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa, Tống Uyển buông đĩa xuống, đứng lên đi mở cửa, chỉ là lúc này ai sẽ đến đây, đây là thời gian mọi nhà ăn cơm chiều, người bình thường sẽ không đến đây vào lúc này.

Cửa mở ra, bên ngoài là sắc mặt trắng bệch vì rét lạnh, Lý Mạn Ni run bần bật.

"Mẹ....." Lý Mạn Ni khẽ chạm môi đỏ, nói ra một chữ này, cơ hồ cô đã dùng hết sức lực.

Tống Uyển "rầm" một cái đóng cửa lại, trực tiếp để Lý Mạn Ni đứng ngoài cửa.

"Ai ở bên ngoài vậy?" Sở Giang hỏi Tống Uyển, sao mới ra mở cửa một chút mặt đã kéo dài ra rồi.

"Gõ nhầm cửa." Tống Uyển không tức giận nói.

Sở Giang ấn tay lên trên trán, hay thật, gõ nhầm cửa, mà ông cũng không vạch trần Tống Uyển, dù bên ngoài ra ai ông cũng không hỏi, người có thể làm Tống Uyển mặt kéo dài tới vậy chỉ có vài người.

Sở Luật chỉ là ăn cơm, không nói chen vào cuộc nói chuyện của bố mẹ, thậm chí người đứng bên ngoài là ai, anh đại khái có thể đoán được, trong lòng lại không khơi được chút gợn sóng.

Ăn cơm xong, anh thay giày đi ra ngoài.

"Tiểu Luật, dọn về nhà ở đi." Tống Uyển kéo tay áo con trai lại, vẫn cảm giác đứa con này tốt quá để bà không phải lo lắng, con trai không có ai chăm nom, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

"Mẹ yên tâm đi, con không làm sao, con cũng đã ba mươi tuổi rồi, có thể tự chăm sóc bản thân tốt." Sở Luật an ủi Tống Uyển để bà không phải lo lắng, thời điểm quá khứ anh đã sống độc lập, hai vợ chồng bọn họ tùy tiện mang anh đi nước ngoài, khiến cho chính anh ăn cơm đi, sao hiện tại anh lớn như vậy, bọn họ lại bắt đầu lo lắng.

"Nhưng mà Tiểu Luật." Tống Uyển thật không muốn để con đi, con trai một mình bên ngoài, lại không có ai chăm sóc, bà lo lắng, không yên lòng.

Sở Luật cười cười, ôm lấy bà vai Tống Uyển: "Khi con mười năm tuổi mẹ cùng với ba liền đuổi con đi mà, chính là vì cuộc sống của hai người, hiện tại con cũng ba mươi tuổi rồi, so với trước kia còn sáng ngời hơn, nhà chúng ta không cần thêm chút ánh sáng nữa đâu."

"Con... Cái đứa nhí này!" Tống Uyển đánh cánh tay con trai, nói nói cái gì, lấy bà trách cứ có phải không.

"Đi, mau trở về nhà con đi." Bà đẩy con trai, đây cũng không giữ con lại, còn ghét bỏ.

Sở Luật xoa chỗ da bị mẹ đánh đau, thật không biết anh ba ngày ấy năm nay chịu đựng bạo lực này của mẹ như thế nào.

Anh mở cửa ra, bên ngoài gió lạnh thổi đến. So sánh với ẩm áp trong nhà thì thật rét lạnh, cũng làm người ta lưu luyến sự ẩm áp.

Anh dựng cổ áo lên, đóng cửa lại, đón gió đi ra ngoài.

"Luật..." Đột nhiên âm thanh truyền đến, bước chân Sở Luật ngừng lại.

Lý Mạn Ni vừa đi tới, vì rét lạnh mà run bần bật, ngay cả môi mòng cũng bị rét lạnh tím xanh.

"Luật...anh...anh ra rồi." Cô hiện tại vì lạnh mà ngay cả lời nói cũng không hoàn chỉnh.

Khổ nhục kể sao, tâm Sở Luật lạnh giá cho nên sao có thể sẽ nổi lên ngọn sóng, nếu có một ít cảm giác cũng không có khả năng đứng trước mặt người phụ nữ làm anh đoạn tử tuyệt tôn này, cũng đã đủ anh hận cô mấy đời.

Cho nên dù cô để mình bị đông chết Sở Luật cũng sẽ không chớp mắt một cái, cũng sẽ không để cô tưởng bắt luận tâm tư gì.

Anh bước qua giếng như không nhìn thấy người phụ nữ chật vật trước mắt.

"Luật....." Lý Mạn Ni đột nhiên vươn tay kéo tay áo Sở Luật: "Chúng ta có thể nói chuyện một chút không? Em có thể giải thích, em thật sự có thể giải thích!"

"Giải thích?" Sở Luật xoay người, cổ áo dựng đứng hơi chấn cảm anh, sắc mặt ảm nấp trong bóng đêm hết sức tàn nhẫn.

"Cô nói cho tôi cô giải thích có ích sao, có thể sinh đứa bé này ra..." Tầm mắt anh dừng phía dưới đặt trên bụng sẽ: "Hay là nói cô có thể biến đứa bé trong bụng thành con tôi?"

Lý Mạn Ni á khẩu không trả lời được, cô không làm được,

Tôi đây muốn cô giải thích cái gì?" Sở Luật một câu lại một câu ép hỏi cho đến khi Lý Mạn Ni lui tay lại, lại là không trả lời anh bất luận vấn đề gì, mấy vấn đề này quá bên nặng, bên nặng tận tâm.

Cái tâm của Lý Mạn Ni cũng như tâm của Sở Luật.

"Thế nào, trả lời không được?" Sở Luật cười lạnh, dứt hai tay bên trong túi áo, chỉ có nơi này mới ấm áp, bắt đầu ấm lên mười ngón tay.

Lý Mạn Ni vì rét lạnh mà thỉnh thoảng phát run, thân thể yếu đuối không ngừng trong gió có chút rơi rớt tan tác.

Sở Luật lạnh lùng nhếch khoé môi, chỉ là đột nhiên tầm mắt anh lại mông lung, dường như trước đây cũng có một cô gái ở trong gió thân mình run run, cũng yếu đuối như thế, như thể chạm vào liền sẽ tan vỡ.

Anh vốn phải rời chân đi, nhưng cứ như vậy ngừng ở nơi này, rồi sau đó cời áo trên người.

Lý Mạn Ni cảm giác trên vai ấm áp, lúc ngẩng đầu lên thấy cách đó không xa người đàn ông kia chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, mà gió thỉnh thoảng thổi tóc trên trán anh, có chút thâm trầm.

Cô kéo áo trên người lên, đột nhiên trong lòng nhin không được chua xót, một giọt rồi một giọt nước mắt rơi xuống đất, anh vẫn quan tâm cô, vẫn đau lòng cô đứng không, chỉ cần cô không buông tay, chỉ cần cô thay đổi, anh nhất định sẽ tha thứ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 562: Giống em

Chỉ là Lý Mạn Ni thật sự quên mất rằng có một số việc không thể nào tha thứ được, cũng không có khả năng được tha thứ.

Hạ Nhượng Tâm vuốt mái tóc mềm mại của con, đợi cho bé ngủ nhỏ lên đầu.

"Tiểu Vũ Điểm thật muốn đi sao?" Hạ Nhượng Tâm duỗi đôi tay áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con: "Hôm nay rất lạnh, con muốn đi?"

"Vâng!" Tiểu Vũ Điểm gật đầu một cái: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn đi học, học thật giỏi, về sau kiếm thật nhiều tiền mua cho mẹ một căn nhà lớn, lấy lòng mẹ mua thật nhiều búp bê tốt." Tay của bé so ở trước mặt vẽ một vòng tròn lớn.

Hạ Nhượng Tâm kì thật không thể tưởng được, Tiểu Vũ Điểm tuổi còn nhỏ, lại muốn đi học, mà cô ngăn không cho liền mua cho mẹ rất nhiều búp bê.

Từ trong túi cô lấy ra một chiếc khẩu trang nhỏ đeo lên cho con sau đó dắt con đến nhà trẻ, cô cũng thuận đường đi làm. Kì thật Tiểu Vũ Điểm nếu không đến trường cô sẽ mang Tiểu Vũ Điểm đến phòng làm việc, nơi đó mọi người đều hoan nghênh, hơn nữa Tiểu Vũ Điểm rất ngoan, sẽ không khóc

gây âm ỉ.

"Mẹ, bé!" Hạ Nhược Tâm cúi xuống để bế con, Tiểu Vũ Điểm mặc áo như con gấu nhỏ, mũm mĩm này Hạ Nhược Tâm xác thật một bàn tay ôm không đứng dậy được.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm tự đi!"

Tiểu Vũ Điểm kéo tay mẹ không cho bế nữa, phía dưới khẩu trang khuôn mặt nhỏ không có nhiều biểu tình vậy mà đã có một ít khí thế nho nhỏ.

"Được, đi thôi." Hạ Nhược Tâm dắt tay con phối hợp cùng bước chân bé, chậm rãi đi.

Lúc này một người đàn ông đi tới chắn trước mặt cô.

Tiểu Vũ Điểm ngược khuôn mặt nhỏ nhăn lên, vừa thấy người đàn ông kia, đôi mắt to lóe sáng, sau đó tối dần, gờ tay nhỏ chỉ, cái miệng nhỏ cắn chặt.

"Nhược Tâm..."

Giọng nói người đàn ông hơi khàn, không biết bởi vì sắc trời lúc này hay là bởi vì nguyên nhân nội tâm dao động.

Hạ Nhược Tâm siết chặt tay con, cúi đầu thấy trên mặt con gái đeo khẩu trang, cô cúi xuống một tay ôm lấy con gái mặc như con gấu nhỏ lên.

Tiểu Vũ Điểm lần này cũng không đòi tự đi nữa mà chôn khuôn mặt nhỏ nhăn trong lồng ngực mẹ, mà một đôi mắt to của bé lúc nhìn chăm chăm Sở Luật, không ai biết lúc này khuôn mặt nhỏ kia là một bộ dáng thâm trầm nho nhỏ, thế nhưng cùng người đàn ông này dường như là như đúc.

"Anh tới đây làm gì?" Hạ Nhược Tâm đặt cánh tay trái vô lực trên đầu con, cũng ngăn cách tầm mắt Sở Luật, cô có phải hẳn là may mắn hay không khi mà Tiểu Vũ Điểm được khẩu trang che chắn.

"Anh đến đây gặp em." Cổ họng Sở Luật hơi nghèn nghẹn, từ khi nào anh lại biến thành thận trọng như thế, lo được lo mất như thế, cũng là sợ hãi như thế.

"Không cần!" Hạ Nhược Tâm ôm con gái đi qua anh, kết quả cánh tay lại bị giữ chặt, bước chân cô dừng lại: "Anh còn muốn làm gì?"

"Anh..."

Sở Luật mở miệng, bàn tay phía dưới cánh tay dường như bị anh nắm chặt đến vỡ vụn.

"Anh ly hôn rồi."

Hạ Nhược Tâm có chút buồn cười:

"Sở tiên sinh, anh ly hôn rồi có liên quan đến tôi sao? Tôi nhận không nổi, Sở tiên sinh, anh không phải đã nói trên đời này phụ nữ có chết sạch anh cũng không có khả năng liếc mắt nhìn một cái dơ bẩn như tôi sao? Tôi chẳng những sẽ ở uế nhà của anh còn ở uế không khí của anh. Cho nên, Sở tiên sinh, anh cách xa tôi ra một chút tránh cho để mình bị ghê tởm đến chết!"

Cô mang những lời nói tàn nhẫn trước kia anh nói đáp trả lại cho anh.

Cái gì gọi là đau lòng, cái gì gọi là buồn phiền, lúc này đây Sở Luật hoàn toàn hiểu thấu, anh nhấp môi mòng nuối xuống chính quả đắng mình gieo, một loại chua xót dần thâm sâu anh được nếm trải rồi.

"Em vẫn hận anh?"

Anh tham lam muốn từ trên mặt cô tìm được một chút quen thuộc cô đối với anh trước kia.

Đúng vậy, cô vẫn là cô, khuôn mặt này, xác thật là lộ ra bóng dáng cô bé năm đó, cho là cô còn nhỏ, hơn nữa vốn dĩ ý thức anh lúc đó cũng không rõ ràng, bé gái hẳn lớn lên đều giống nhau, anh chỉ nhớ mình định ra cô vợ nhỏ, lớn lên thật xinh đẹp, có đôi mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, một lần nữa anh từ nước ngoài trở về bóng dáng cô bé năm đó kì thật cũng mơ hồ, cũng chỉ nhớ năm đó trên người đứa bé kia đeo tấm bùa hộ mệnh, lúc ấy ai lại không có đi điều tra kĩ liền nhận định Hạ Dĩ Hiên chính là đứa bé gái năm đó.

Anh không biết là ai lừa gạt ai, cũng như ai sai.

Hạ Nhược Tâm muốn rút tay nhưng người đàn ông kia ngón tay tựa như cái kim không chút nào động.

"Em vẫn hận anh?" Anh lại hỏi câu này, cố chấp muốn biết được đáp án.

Hận anh, đúng vậy, anh muốn cô hận anh, cũng không cần xa lạ cùng bình tĩnh.

Hạ Nhược Tâm đột nhiên cười, hai tròng mắt ngân ngấn nước, mà trong lòng lại một mảnh bình tĩnh, không buồn cũng không vui.

"Xin lỗi, Sở tiên sinh, tôi không hận anh." Hạ Nhục Tâm nhìn thẳng vào trong đôi mắt đen sâu thẳm của Sở Luật, ngũ quan trên mặt người đàn ông này vẫn khắc sâu sinh động như cũ, bốn năm trước anh có chút bộc lộ ưu điểm như thể một cây kiếm sắc bén, mang theo quá giàu tình cảm, bốn năm sau anh lại bắt đầu biến thành một cây kiếm cổ, thâm trầm cổ xưa, cũng đã dần dần thành thực, cũng đã bắt đầu vui buồn cũng không biểu hiện.

Mà cô đối với người đàn ông này không còn yêu nữa, cho nên tất cả thuộc về anh có liên quan đến cô sao? Ngoại trừ đứa nhỏ trong lòng ngực này ra.

Trên mặt Sở Luật trôi qua một cơn gió lạnh lùng, ngay cả trái tim của anh cũng bị phá tan nát.

À...không hận, vậy cũng là vì không yêu, vì không yêu nữa nên mới không hận, mà tay anh vẫn nắm chặt tay Hạ Nhục Tâm, tay anh dùng sức, Hạ Nhục Tâm đau nhăn mi lại.

Chẳng lẽ anh muốn cắt đứt cánh tay cô sao?

Đột nhiên, "bộp" một tiếng giống như có cái gì bị chặt đứt, cũng làm không khí kì lạ giữa hai người bị đánh vỡ.

Lúc này một tay nhỏ còn lơ lửng trên không trung, Sở Luật chậm rãi buông lỏng tay mình, trên cổ tay có hơi đau, cơ hồ cũng không cảm giác được.

Hạ Nhục Tâm sợ hãi vội vàng kéo tay nhỏ nhắn của con lại, ấn chặt đầu con trong lòng ngực, bước chân cũng không khỏi lui về sau vài bước, sợ con thịnh nộ của người đàn ông này sẽ làm tổn thương con gái trong lòng cô.

"Em yên tâm" Sở Luật cắn đau môi mỏng chính mình: "Anh không đến mức cùng một đứa trẻ so đo, con của người đàn ông kia, nhưng đôi mắt to tròn xinh đẹp, giống em."

Trong lòng Hạ Nhục Tâm căng thẳng, cô đặt cằm trên đầu nhỏ của con, sau đó nâng hai mắt lên nhìn chằm chằm ngũ quan Sở Luật, không cho chính mình lộ ra bất cứ cảm xúc không đúng nào.

"Sở tiên sinh, anh thật sự thực có thể nói..." Cô cười, cười châm chọc: "Anh đây là đang nói, tôi là người phụ nữ không sinh được con, nuôi con người khác giống nuôi con mình?"

"Anh không có ý này?" Sở Luật bị sặc cơ hồ không còn lời gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 563: Không gặp là tốt nhất

Mà lúc này, đứa bé trong lòng Hạ Nhục Tâm xoay khuôn mặt nhỏ liếc mắt nhìn chằm chằm Sở Luật không nháy mắt, bé con có một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, lông mi dài, giống như có chút tài năng, so với người khác làn da còn trắng hơn, tươi xướng một ít ánh sáng mềm mại

Chỉ là hiện tại thời tiết đang lạnh, bé con mặc hơi nhiều, đội mũ, đeo khẩu trang nên không thấy rõ rớt cuộc lớn lên bộ dáng gì, nhưng từ đôi mắt, từ khuôn mặt có thể thấy đứa nhỏ lớn lên hẳn sẽ rất xinh đẹp.

Đáng tiếc lại không phải là con anh.

Sở Luật vươn tay, đột nhiên rất muốn biết tiểu nha đầu này bộ dáng thế nào, anh kì thật thích đứa bé này.

"Tay em không tiện để anh bế cho."

Sở Luật vươn tay, xác thực là không nghĩ tới tức giận với đứa nhỏ hoặc là đánh đứa nhỏ một cái. Mà Tiểu Vũ Điểm chỉ nhìn bàn tay to của anh trước mặt mình, đột nhiên xoay mặt, gắt gao ôm cổ mẹ.

Khả năng đây là lần đầu tiên Sở Luật biết xấu hổ, anh tự nhận diện mạo mình tuy hơi hung dữ, nhưng cũng sẽ không làm trẻ con chán ghét. Nhưng mà hiện tại anh rõ ràng có thể cảm giác đứa nhỏ này chán ghét anh.

Anh chậm rãi buông tay xuống, thì ra vào lúc này ngay cả một đứa trẻ cũng chán ghét anh.

Hạ Nhục Tâm ôm con gái xoay người rời đi, nếu như cả đời này không hề gặp được anh thì tốt rồi.

Cô đưa con đến cửa nhà trẻ, chỉnh lại quần áo cho con: "Buổi chiều mẹ sẽ đón con, mua bánh kem cho con ăn được không?"

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn đồng ý.

"Mẹ..." Bé kéo tay Hạ Nhục Tâm.

"Làm sao vậy?" Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, dùng tay mình để làm ấm mặt của con: "Đã nói là phải dừng cảm muốn đi học, học tri thức để mua búp bê cho mẹ, sao nhanh như vậy đã nghĩ không muốn đi, được rồi hay cùng mẹ đi học vẽ tranh nhé!"

Cô nói liền đứng lên nắm tay con.

Tay Tiểu Vũ Điểm nhỏ áp áp, làm cô cuối cùng cũng yên tâm một ít, lúc Cao Dật rời đi cô nói ngàn vạn lần không được để Tiểu Vũ Điểm bị cảm. Cho nên cô quan tâm nhất chính là con gái sẽ phát sốt, đặc biệt hiện tại mấy ngày nay rất lạnh, nhà trẻ không thích hợp với bé, sức đề kháng của con so với những đứa trẻ khác yếu hơn rất nhiều vì bé bệnh nặng mới khỏi.

Tiểu Vũ Điểm kéo khẩu trang trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng như trứng gà bóc, khuôn mặt mũm mĩm, đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ hồng chúm chím, hợp lại cùng nhau thật đúng là xinh đẹp, hơn nữa bé lớn lên rất giống mẹ, mẹ lớn lên xinh đẹp, con đương nhiên cũng vậy.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đi học đây." Tiểu Vũ Điểm vốn là một đứa trẻ cố chấp, những gì bé nói nhất định sẽ giữ lời.

"Đi thôi!" Hạ Nhược Tâm đứng lên, giao tay con cho cô giáo.

Cô giáo nắm chặt đôi tay mềm mại trong tay, lại thấy khuôn mặt trắng mịn nho nhỏ cảm giác chính mình cả người đều bị mê hoặc. Đây chính là đứa bé gái xinh đẹp nhất trong nhà trẻ, đứa bé ngoan nhất, các cô giáo cũng đều thích.

"Tiểu Vũ Điểm, nói với mẹ hẹn gặp lại." Cô giáo cười nói với Tiểu Vũ Điểm.

Tiểu Vũ Điểm vron tay nhỏ, vẫy vẫy với Hạ Nhược Tâm.

"Hẹn gặp lại mẹ!"

"Ừm, hẹn gặp lại Tiểu Vũ Điểm." Hạ Nhược Tâm cũng vẫy tay với con không xa.

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn cùng cô giáo vào học. Hạ Nhược Tâm choàng lại khăn quàng cổ, xoay người đến chỗ làm ở phòng hội họa.

Hôm nay phòng làm việc có hơi bận, có học sinh mới đến đây học.

Bận rộn cả buổi chiều, cô mới vội vàng thu dọn trong phòng làm việc.

"Hạ Nhược Tâm, em muốn đi đón Tiểu Vũ Điểm sao?" Giáo sư hỏi Hạ Nhược Tâm.

"Đúng vậy, ở nhà trẻ sắp tan học rồi." Hạ Nhược Tâm sửa sang đồ vật trên bàn gọn gàng, bằng không ngày mai đến đây lại loạn tìm không thấy nam bác.

"Vậy em đi trước đi, nơi này để đây là được rồi." Giáo sư tính toán, không thể để tiểu mỹ nữ chờ, tâm tư trẻ con đều rất miễn cưỡng, sợ là đứa trẻ chờ quá lâu sẽ khóc.

Hạ Nhược Tâm cũng không cự tuyệt, cô thu dọn lại một lúc mới cầm đồ của mình đi ra ngoài. Bên ngoài gió dường như càng thêm lạnh, mắt thấy mùa đông đã tới, sao cô lại cảm giác như là muốn bắt đầu mùa đông.

Cô chạy chậm đến bên ngoài nhà trẻ, lúc này cô tới xem như sớm, như vậy có thể nhận được con sớm hơn chút.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ con đến rồi." Cô giáo kéo cái mũ trên đầu Tiểu Vũ Điểm xuống dưới một chút, dường như muốn che chắn đôi mắt của bé, cô cũng biết cơ thể đứa nhỏ này không tốt, bệnh nặng mới khỏi, không thể để bị lạnh.

Tiểu Vũ Điểm lắc lắc đầu nhỏ, hai tay kéo chiếc mũ ra phía trước, chạy tới liền ôm chân mẹ.

"Mẹ, mẹ tới đón Tiểu Vũ Điểm ạ!"

Tiểu Vũ Điểm vui vẻ ở trên đùi mẹ cọ khuôn mặt nhỏ, um, hạnh phúc quá đi, mẹ hôm nay tới sớm đón bé.

Hạ Nhược Tâm lấy khẩu trang đeo lên cho con tránh cho bé bị cảm, Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn đeo khẩu trang, tuy rằng có chút không thoải mái nhưng bé cũng không tháo xuống.

Hạ Nhược Tâm bế con lên rồi cười với cô giáo.

"Xin lỗi cô giáo Tiểu Ninh, ngày mai Tiểu Vũ Điểm không đi học được, chờ thời tiết tốt hơn một chút rồi nói.

"Được." Cô giáo không ngừng gật đầu đồng ý: "Tôi cũng vừa lúc muốn nói với cô, trong vườn hôm nay có hai đứa nhỏ phát sốt đều đã về nhà trước, cái mùa này vốn dĩ lây truyền cảm cúm nhiều, Tiểu Vũ Điểm so với đứa trẻ khác sức đề kháng đều kém, gần đây xác thật không cần đến đây học."

"Cảm ơn cô, cô giáo Tiểu Ninh." Hạ Nhược Tâm áp đầu con trong lòng ngực, cũng thật muốn cảm ơn cô giáo này đã nhắc nhở, mà cô giáo Tiểu Ninh vẫn luôn rất quan tâm Tiểu Vũ Điểm, bằng không cô thật sự yên tâm để con đi học ở đây, con gái cô thông minh nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, hơn nữa tâm tư

cũng quá mức miễn cảm, nhưng hiện tại thấy nhiều đứa trẻ khác, tính tình cũng ngày càng cởi mở, nhưng chính là đáng tiếc Tiểu Vũ Điểm của cô miễn dịch so với đứa trẻ khác kém hơn, Cao Dật nói, chờ đến khi lớn sẽ tốt thôi.

"Mẹ, chúng ta về nhà ả?" Tiểu Vũ Điểm kéo tay áo mẹ, có thể là muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cần tay, nhịn xuống không nói.

Hạ Nhược Tâm ôm Tiểu Vũ Điểm đang đứng lạnh vì gió bên trong, gió thỉnh thoảng thổi tới trên người bé đều bị cơ thể cũng không xem như dày rộng che chắn, gần đây năm nay cô vẫn luôn dùng chính thân thể yếu đuối này che chở cho con nhỏ.

Đi tới bên ngoài một tiệm bánh kem, cô ngừng lại sau đó một tay bế con, một tay mở cửa ra, nhiệt độ bên trong nháy mắt làm đôi mắt cô bị che lấp bằng một tầng sương trắng tinh tể.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 564: Bé con phát sốt

Cô đặt con xuống dưới, giữ tay con lại sau đó chỉ vào quầy pha lê đang bày biện các loại bánh kem lớn nhỏ, hỏi con gái.

"Tiểu Vũ Điểm thích cái nào?"

Tiểu Vũ Điểm cần tay, dùng sức kiễng mũi chân, khuôn mặt nhỏ cười giống đóa hoa nhỏ, bé chỉ một cái nhỏ nhất bên trong.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn cái này."

Bé nghĩ, nhỏ nhất, hẳn chính là rẻ nhất, mẹ kiếm tiền không dễ dàng, bé càng không thể để mẹ vất vả kiếm tiền đầu tiêu cho bé.

"Được, chúng ta lấy cái này nhé!" Hạ Nhược Tâm đi tới quầy: "Tôi muốn cái bánh kem nhỏ kia!"

Kì thật cô cũng không nói cho con cái bánh kem nhỏ kia mới là quý nhất.

Lấy bánh kem, cô đặt trên tay con nhỏ, lại quát khuôn mặt nhỏ của con: "Đi nào, chúng ta về nhà ăn, trong nhà ấm không lạnh."

"Vâng!" Tiểu Vũ Điểm ôm chặt bánh kem, vươn tay kéo góc áo Hạ Nhược Tâm: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm tự đi."

Hạ Nhược Tâm vươn tay nhéo tay nhỏ của con, dắt theo con đang ôm bánh kem, một lớn một nhỏ, một cao một thấp, đưa bé bước chân ngắn nhỏ tận lực đi theo bước chân của người mẹ, mà mẹ cũng cố ý đi rất chậm phối hợp với bước chân của đứa con.

Nơi xa, bên trong công nhân cười chỉ vào một đôi mẹ con kia

Người mẹ thật đẹp, đứa nhỏ cũng thật xinh đẹp.

"Thật vậy chẳng?" Các công nhân khác đều không tin: "Có bao nhiêu xinh đẹp đấy?"

"Nhưng đặc biệt xinh đẹp là đứa bé gái, mặt mày thật là đẹp mắt."

"Đáng tiếc quá!" Người công nhân kia không nhìn thấy người đẹp một lớn một nhỏ, hiện tại trong lòng vẫn tiếc, nếu có khả năng anh cũng muốn trông thấy lớn nhỏ mỹ nhân xinh đẹp.

Hạ Nhược Tâm mở cửa nhà ra, trong nhà thật ấm áp, máy sưởi đã được bật, ở nhà suốt ngày đều có thể mặc một áo, trước kia nhà hai mẹ con còn không ấm áp như vậy, quá khứ bốn năm trước bắt đầu từ lúc cô rời khỏi Sở gia vẫn luôn ở bên trong nhà kho lạnh lẽo, sau đó mới thuê phòng ở những vẫn rất lạnh. Cô dùng chính độ ấm trên người nuôi lớn Tiểu Vũ Điểm. Bây giờ thật tốt, hiện tại có phòng này, bằng không cô thật đúng là không biết con gái miễn dịch thấp như thế nào nữa để vượt qua một cái mùa đông như vậy.

Cô đặt bánh kem lên bàn sau đó kéo tay Tiểu Vũ Điểm, rửa sạch sẽ tay con mới cho bé ăn bánh kem.

Tiểu Vũ Điểm thỏa mãn ăn một miếng bánh kem, mùi hương ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ của bé cười đến hồng hào.

"Ăn ngon không?" Hạ Nhược Tâm ngồi trước mặt nhìn con gái ăn.

"Ngon ạ." Tiểu Vũ Điểm lại ăn một miếng sau đó hướng bánh kem đặt trước Hạ Nhược Tâm

"Mẹ cũng ăn đi!"

"Mẹ ăn rồi." Hạ Nhược Tâm sao có thể ăn đồ ăn của con.

Tiểu Vũ Diễm chớp đôi mắt một cái: "Mẹ ăn ở đâu cơ?"

"Con quên mất sao, mẹ có phép thuật vừa ăn rồi." Hạ Nhược Tâm lừa con gái, kì thật từ lúc nhỏ cô đều sẽ như thế này lừa con. Tiểu Vũ Diễm rất ngoan, có đồ ăn đều chia sẻ cho mẹ, cho nên cô rất nhiều khi sẽ lừa con gái, nói chính mình có phép thuật, ăn rồi, chơi đùa, uống rồi, như vậy tiểu gia hỏa mới có thể yên tâm.

Ăn một chiếc bánh kem xong, Tiểu Vũ Diễm thỏa mãn liếm miệng nhỏ, trên mặt vẫn còn dính kem chưa hết.

"Ăn ngon không?" Hạ Nhược Tâm cười hỏi bé.

"Vâng, ăn ngon ạ!" Tiểu Vũ Diễm dùng tay dọn dẹp hộp giấy linh tinh trên bàn, bé nhảy xuống ghế, vứt rác trong tay vào thùng rác sau đó cầm một cái giẻ lau, lau bàn thật sạch.

Hạ Nhược Tâm cũng mặc cho con làm, bé còn nhỏ như vậy, kì thật chính là chính mình đùa giỡn, để bé hoạt động cũng tốt tránh cho ăn xong không làm thành một cái tiểu nha đầu béo.

Thời điểm buổi tối, lúc cô đang mơ màng ngủ theo thói quen vươn tay sờ con gái bên cạnh, không biết có phải bé đá chặn ra hay không mà chạm vào khuôn mặt nhỏ của con lập tức ngồi dậy.

Tiểu Vũ Diễm phát sốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 565: Bé con bị bệnh

Cô bị dọa toát mồ hôi lạnh, Cao Dật nói hiện tại Tiểu Vũ Diễm không được cảm mạo hay phát sốt.

Mở đèn lên, con gái trên giường ngủ, toàn bộ khuôn mặt nhỏ đều ửng hồng, hơi thở cũng nóng rực, đứa trẻ rõ ràng không thoải mái, thi thoảng sẽ hừ hừ hai tiếng, đôi lông mày cũng nhíu chặt.

"Tiểu Vũ Diễm..." Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt con, bé mơ mơ màng màng mở mắt: "Tiểu Vũ Diễm rất lạnh."

"Ngaoan, sẽ không lạnh nữa đâu." Hạ Nhược Tâm vội vàng bế con dậy mặc quần áo, chuẩn bị đưa bé đến bệnh viện, Tiểu Vũ Diễm khác những đứa trẻ khác, cô sợ con lại phát bệnh.

Cô muốn khóc nhưng cuối cùng cũng nén nước mắt sắp rơi xuống, cô không thể làm một người mẹ vô dụng, con gái còn cần cô chăm sóc, nếu như khóc có thể dùng được cô nguyện ý khóc ra một đồng nước mắt nhưng hiện tại nước mắt cũng vô dụng.

Cô dùng chân bọc con gái, ôm con chạy ra phía ngoài.

Hơn nửa đêm, trên đường vắng vẻ không bóng người, gió thu hiu quạnh không ngừng thổi, lạnh thấu xương.

Cô ôm chặt con gái trong lòng ngực, Tiểu Vũ Diễm đã nóng có chút mồ hôi, những tiếng hít thở nóng hổi làm trong lòng Hạ Nhược Tâm càng thêm khẩn trương, lo lắng.

Sao vẫn chưa tới bệnh viện, sao lại xa như vậy, trời lạnh như vậy, cô lại toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Két" một tiếng.

Một chiếc xe thương vụ màu đen sa hoa ngừng trước mặt cô, cửa xe mở ra, một người đàn ông đi ra vươn tay giữ tay áo cô lại.

"Xảy ra chuyện gì, hơn nửa đêm rồi em chạy đi đâu?"

"Sở... Sở Luật..."

Đôi môi Hạ Nhược Tâm run rẩy, trên trán một tầng mồ hôi lạnh, thân thể yếu đuối trong gió như bị thổi làm tan giá..

Sở Luật cúi đầu nhìn lại thấy đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm được chăn bọc kín, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ hồng không bình thường.

Đứa nhỏ này bị bệnh.

Sở Luật cũng không nói gì thêm, Anh mở cửa xe ra: "Lên xe, anh đưa em đến bệnh viện."

Hạ Nhược Tâm hơi do dự, cô ôm chặt con đang nóng ran trong lồng ngực, cuối cùng vẫn ngồi vào trong xe, hiện tại không có gì quan trọng hơn con gái cô, đừng nói là xe Sở Luật, nếu là giết người phạm pháp cô cũng nguyện ý. Xe đi rất nhanh, thậm chí Sở Luật cũng không để ý, vượt qua mấy cái đèn đỏ mới đưa được đứa trẻ đến bệnh viện.

Xe dừng lại, đầu tiên anh xuống mở cửa xe, Hạ Nhược Tâm ôm con cùng xuống bỗng trong lồng ngực nhẹ tênh, Sở Luật đã ôm con trong lòng.

Hạ Nhược Tâm muốn tự mình ôm, tuy rằng đứa trẻ còn bé nhưng mặc nhiều, hơn nữa còn cuốn một cái chăn, cô ôm lên lời nói thật sự hết sức khó khăn, nhưng Sở Luật không giống vậy, anh một tay ôm đứa trẻ giống như trong lồng ngực không có gì.

Hơn nữa khi anh mới ôm cơ thể mềm mại nho nhỏ của đứa trẻ này, không biết vì sao ngực lại đau xót.

Đứa trẻ nho nhỏ đáng yêu này, anh cả đời này cũng không thể sẽ có một đứa con, anh nghĩ nếu đây là con gái anh, anh nhất định rất đau lòng, hận không thể chịu thay cho bé tất cả đau đớn này.

Anh giờ tay đặt trên trán đứa bé, quả nhiên muốn bỏng tay.

"Đề tôi đi." Hạ Nhược Tâm vội vàng muốn đến ôm con nhưng Sở Luật lại né tránh cánh tay cô.

"Đừng tranh cãi, đứa bé là quan trọng, bé rất nóng, em lại đi chậm." Vừa nói liền ôm bé vào trong bệnh viện.

Bên trong bệnh viện lúc này cũng không nhiều người bệnh, cũng chỉ có bọn họ nửa đêm đến đây.

Sau một loạt kiểm tra mới có kết quả, vẫn tốt, Tiểu Vũ Điểm chỉ là cảm mạo bình thường nên mới bị sốt, với bệnh trước kia của bé không liên quan, nhưng vì đứa trẻ còn quá nhỏ yêu cầu phải nằm viện mấy ngày, sợ là sẽ nhiễm cảm trở thành viêm phổi.

"Anh đi làm thủ tục." Sở Luật cầm áo cuốn lên cho bé, cũng không để ý áo khoác tây trang trị giá mấy chục vạn.

"Đứa bé tên là gì?" Anh hỏi Hạ Nhược Tâm, nghĩ thầm cô gầy yếu như thế này chỉ sợ cũng chạy bất động.

"Gọi là..." Hạ Nhược Tâm nhấp môi nửa ngày mới mở ra, nhưng lại nói một cái tên giả.

"Bé gọi là Cao Vũ Điểm."

Anh đi làm thủ tục nằm viện, trả viện phí. Quay lại là lúc, đứa trẻ đang nằm trên giường, mu bàn tay nhỏ cầm một cây kim, bên trong mạch máu từng chút lỏng lạnh lẽo từng giọt, từng giọt dần dần ngấm vào máu bên trong của bé, biểu tình của bé không hề khó chịu, cũng bắt đầu ngủ yên ổn.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng đặt tay lên trán con xác nhận không nóng, lông mi đứa bé thật dài rũ xuống dưới, khuôn mặt dường như trong suốt rất yếu ớt.

"Yên tâm đi, bé sẽ không sao." Sở Luật đứng ở một bên, cũng không đến gần.

"Cảm ơn anh." Hạ Nhược Tâm hơi di chuyển cơ thể chắn trước người con chặn tầm mắt Sở Luật, mà Sở Luật lúc này cũng chỉ có thể thấy phần lưng cô tuy gầy yếu nhưng thẳng tắp.

"Không sao." Sở Luật mở miệng định nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ than nhẹ một tiếng

"Nếu như em có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho anh, em hẳn là biết số anh, từ trước đến giờ anh vẫn không thay số."

"Cảm ơn." Hạ Nhược Tâm vẫn một câu này, hai chữ này, ngữ khí cực kì xa cách.

Sở Luật biết Hạ Nhược Tâm bài xích anh, trước nay anh cũng không nghĩ đến cô sẽ đột nhiên đối với anh bằng vẻ mặt ôn hòa, chính anh có cảm giác sẽ không có khả năng, huống chi là những người khác.

Anh cũng biết bản thân ở đây sẽ làm cô không thoải mái, cũng sẽ làm cô càng thêm phiền chán.

Cho nên anh đóng cửa phòng bệnh lại, bản thân ở bên ngoài ngáy người cả đêm, cho đến khi bên trong bệnh viện dần dần càng nhiều bác sĩ, anh mới nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh ra thấy hai người bên trong đã ngủ rồi, Hạ Nhược Tâm ghé mặt trên giường bệnh, đứa bé nhỏ chỉ lộ ra vầng trán, nửa khuôn mặt cũng ở trong chăn.

Anh muốn đi vào nhưng cuối cùng lại vẫn đóng cửa lại, cái gì cũng không làm.

Nâng cổ tay lên, anh nhìn thoáng qua thời gian, không khác biệt lắm đã đến lúc đi làm.

Mà anh quay trở lại công ty làm việc, mặc bộ quần áo ngày hôm qua, tóc cũng hơi rối, trên người cũng một mùi lạ. Khi anh đi vào trong công ty, lần đầu tiên bộ dáng chật vật như thế đi vào trong văn phòng, mà anh vẫn mắt nhìn thẳng, không chút nào cảm thấy mình có gì kì quái, nhưng anh vẫn biết những ánh mắt kì lạ của nhân viên đặt trên người anh, làm anh thật sự muốn quay trở về, nhưng lại tưởng tượng một thân hương vị này, diện mạo cao quý như

vậy vẫn được thấp một ít cũng tốt, cuối cùng anh chỉ có thể nhẫn nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 566: Bé con bị bệnh (2)

Anh ngồi trong văn phòng một ngày cùng quần áo có mùi lạ trên người, chờ tới khi tan ca ngay cả quần áo cũng không thay, vội lái xe chạy đến bệnh viện. Kết quả khi anh vừa muốn gõ cửa phòng bệnh viện phát hiện bệnh trong có thêm một người.

Đứa bé cùng một người đàn ông nói gì đó, tuy rằng không nghe rõ hai người họ nói gì nhưng nhìn thấy đứa bé nâng khuôn mặt nhỏ cười tươi. Có thể nhìn ra đứa bé rất cuộc có bao nhiêu vui vẻ.

Mà người đàn ông đặt tay lên trán đứa bé, sau đó bế đứa bé lên đặt trong lòng ngực, lại vươn tay đặt trên trán của bé.

"Còn khó chịu không?" Người nọ ấn ấn khuôn mặt mềm mại của bé.

Đứa bé lắc đầu: "Bố, không khó chịu."

"Xem con không ngoan, bị ai tiếm đây." Người đàn ông giáo huấn đứa nhỏ, mà miệng đứa nhỏ lại nở nụ cười.

Sờ Luật đứng ở cửa rất lâu, đột nhiên chính mình chạy vào bên trong bệnh viện, thật sự là hết sức chê cười, đó lại không phải là con anh mà anh quan tâm như vậy, nôn nóng như vậy làm cái gì, anh là ngớ ngẩn hay là ngu ngốc đây.

Đau lòng cũng có người khác rồi.

Nôn nóng cũng có người khác rồi.

Anh tự cười giễu cợt, lúc này đây đầu cũng không quay lại liền rời bệnh viện, mà anh cũng không biết trong khoảnh khắc anh xoay người đứa nhỏ đột nhiên chuyển tầm mắt nhìn chăm chăm nơi cánh cửa.

"Làm sao vậy?" Người đàn ông xoay khuôn mặt của bé lại: "Nhìn thấy con thô?"

"Không có." Tiểu Vũ Điểm ngồi ở trên giường bệnh, bệnh đỡ một ít bé lại tung tăng nhảy nhót, ngày thường tính tình thẹn thùng lúc này lại rất hướng ngoại.

"Đây, búp bê của con!" Cao Dật đặt búp bê trong lòng bé: "Ng ngoan ngoan ngủ, bố sẽ mua bánh kem cho con, chờ con ngủ dậy sẽ có bánh kem ăn."

Đứa trẻ nhỏ như vậy đương nhiên là không cự tuyệt được, hương vị bánh kem ngọt ngào.

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn nằm xuống, Cao Dật đắp chăn cho bé xuống phía dưới cằm, kể chuyện cổ tích cho bé ngủ. Không lâu sau bé cũng ngủ, Cao Dật điều chỉnh tốc độ từng chút một, lại gọi một hộ sĩ để cô ấy hỗ trợ chăm sóc bé, anh là bác sĩ bên trong bệnh viện, tự nhiên hộ sĩ cũng sẽ chăm sóc Tiểu Vũ Điểm. Lúc không có việc gì anh sẽ lại qua xem con một cái, có vật nhỏ gì cũng sẽ mang cho bé chơi, bằng không anh thật sự không yên tâm để con đến ở chỗ này.

Chờ khi Tiểu Vũ Điểm ngủ rồi anh mới đi ra ngoài mua bánh kem.

Khi trở về Hạ Nhược Tâm đã đến, cô đang ngồi trên giường bệnh mang công việc đến bệnh viện.

"Sao lại đến sớm như vậy?" Cao Dật đi vào đặt bánh kem lên trên bàn: "Không phải nói không cần gấp như vậy, Tiểu Vũ Điểm ở đây đã có anh rồi."

"Không có việc gì." Hạ Nhược Tâm buông tập tranh xuống: "Hôm nay việc trong phòng hội họa cũng không nhiều, Giáo sư Tô bảo em trở về, khi tiểu gia hóa này sinh bệnh không phải quá ngoan, em sợ bé sẽ làm phiền đến công việc của anh."

"Nói vậy bực gì đó?" Cao Dật nghiêm mặt: "Tiểu Vũ Điểm cũng là con của anh, bé không phiền anh vậy phiền ai?"

Mà một câu "con của anh" này, ngón tay Hạ Nhược Tâm đang vẽ tranh không khỏi ngừng nửa nhịp, mà dường như không có việc gì lại tiếp tục vẽ.

Cao Dật ngồi xuống, anh từ trong lấy tay của Tiểu Vũ Điểm qua, trên mu bàn tay nhỏ như vậy lại không ít lỗ kim, đứa nhỏ này sao lại nhiều bệnh như vậy, từ nhỏ dường như đều không quá một ngày lành.

"Về sau vẫn là phải cẩn thận một chút, trước tiên đừng đưa đi học, đứa nhỏ miễn dịch rất kém." Cao Dật nắm lấy bàn tay nhỏ nói với Hạ Nhược Tâm, đi học là chuyện tốt nhưng cũng phải nhìn tình huống.

"Em biết rồi." Hạ Nhược Tâm vừa nhìn thấy thân thể suy yếu của con lại tự trách: "Bác sĩ nói, Tiểu Vũ Điểm lần này sinh bệnh là do virus, nói cách khác là bị lây bệnh từ đứa trẻ ở nhà trẻ."

Nếu không phải trước một ngày cô còn để Tiểu Vũ Điểm đi học, khả năng Tiểu Vũ Điểm sẽ vẫn tốt, không phải nằm viện, không phải tiêm.

Đứa nhỏ này cũng ngoan, khi tiêm những đứa trẻ khác chưa bắt đầu đã quỳ khóc sùi sụt, nhưng Tiểu Vũ Điểm lại giơ tay nhỏ ra, vẻ mặt tin nhiệm làm bác sĩ không nở xuống tay tìm mạch máu.

Có thể bởi vì tiêm quá nhiều nên bé đã thành thói quen đau.

Tiểu Vũ Điểm không phải đứa trẻ bạo dạn, bé rất thẹn thùng, nhưng dũng cảm như vậy cũng chỉ bởi vì bé đã trải qua mấy tháng sống không bằng chết trong bệnh viện.

"Anh thế nào?" Hạ Nhược Tâm thở một hơi mới hỏi Cao Dật, nói đi là đi, nói trở về là trở về, cũng không lên tiếng gọi, sự tình có xong xuôi hay không, có thuận lợi không, cô muốn hỏi những ngẫm lại cuối cùng nuốt xuống những lời muốn nói.

"Vẫn tốt, chuyện trong nhà đều xử lý rồi, em không biết khi anh trở về thấy trong nhà không có ai, lại biết Tiểu Vũ Điểm nằm viện, anh có bao nhiêu sợ hãi?" Cao Dật ngồi lại gần đặt cằm tới gần vai Hạ Nhược Tâm. Cơ thể Hạ Nhược Tâm hơi cứng đờ, nhưng cũng thật nhanh liền thả lỏng.

Trên đời này sợ cũng chỉ có một người là Cao Dật mới có thể cho Hạ Nhược Tâm buông bỏ cảnh giác, cũng chỉ có anh làm cô bối rối như vậy, cũng do dự không ngừng.

Nhưng xác thật lúc này đây Cao Dật thật sự đã bị dọa, cũng dọa sợ Hạ Nhược Tâm.

Lúc trước Tiểu Vũ điểm không phải là phát sốt mà là phát hiện loại bệnh này, thật tốt, làm bọn họ sợ bóng sợ gió một hồi, chỉ là bị cảm, nhưng về sau Hạ Nhược Tâm quyết định sẽ không để con ra ngoài cửa.

"Bố..." Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, mở mắt ra liền phải tìm Cao Dật.

Bé thiếu tình thương của bố suốt ba năm cho nên hiện tại rất thân Cao Dật, thích người bố này.

"Ừm, bố ở đâu?" Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên, duỗi tay đặt trên trán con, độ ẩm cơ thể bình thường, không nóng, có khả năng tiêm mấy ngày nữa là có thể xuất viện.

"Bố ơi, bánh kem của Tiểu Vũ Điểm đâu?" Tiểu Vũ Điểm vừa dụi mắt vừa hỏi bánh kem, trí nhớ bé rất tốt, còn nhớ Cao Dật nói sẽ mua bánh kem cho bé.

"Ở chỗ này." Cao Dật lấy bánh kem trên bàn đặt trước mặt con.

"Cảm ơn bố!" Tiểu Vũ Điểm vui vẻ ôm bánh kem, dùng sức hôn một cái vào mặt Cao Dật, sau đó an vị ở trong lòng Cao Dật, ngoan ngoãn ăn xong bánh kem. Bé thỏa mãn ăn một miếng lại một miếng, đôi mắt to tròn như đang cười, lúc này biểu tình hạnh phúc kia xác thật cực kì giống người nào đó. Thần sắc Cao Dật hơi tối sầm lại, anh vuốt lại mái tóc mới mọc dài ra của Tiểu Vũ Điểm, tầm mắt không khỏi có chút tan rã.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 567: Bé con bị bệnh (3)

"Làm sao vậy?" Hạ Nhược Tâm cảm thấy Cao Dật có tâm sự, cô thu dọn tranh lại đặt ở một bên, sau đó mới hỏi Cao Dật, từ trước đến nay Cao Dật sẽ không dấu diếm cô chuyện gì: "Là chuyện trong nhà sao?"

"Không có gì." Cao Dật cười khẽ một tiếng, sau đó nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm: "Mấy ngày nay em vất vả rồi, thực xin lỗi, anh không có ở nhà làm một mình em đối mặt với nhiều chuyện như vậy."

Chớp mũi Hạ Nhược Tâm đau xót, hơi nước lan tràn qua đáy mắt, chiếu vào người đàn ông trước mắt, trên đời này người tốt đối với cô vốn dĩ không có nhiều, cả đời này gặp được Cao Dật đối với cô tốt nhất, cô bởi vì không giúp gì được anh nên có cảm giác áy náy.

"Nghĩ linh tinh gì vậy?" Cao Dật vươn tay xoa đầu Hạ Nhược Tâm: "Chuyện trong nhà anh có chút phức tạp, anh đã xử lý ổn thỏa, không phải là không nói cho em mặc bởi vì không có gì quan trọng, những chuyện đó để cho anh lo được."

"Em biết rồi." Hạ Nhược Tâm tuy rằng hơi khó chịu nhưng Cao Dật đã nói như vậy cô cũng sẽ không suy nghĩ gì nữa, ở trong lòng cô đã nghĩ nếu về sau Cao Dật yêu cầu cô bất luận làm chuyện gì cô đều sẽ giúp.

Cô thiếu người đàn ông này, sợ là cả đời này cũng không hết, nếu như thật sự nói yêu cầu còn cả đời.

"Há mồm ra nào." Cao Dật cầm đèn pin ngồi xổm trước mặt Tiểu Vũ Diễm.

Anh bảo Tiểu Vũ Diễm há to miệng, chuẩn bị kiểm tra yết hầu của bé.

"A." Tiểu Vũ Diễm ngoan ngoãn há to miệng.

"Được, tốt!" Cao Dật cuối cùng cũng yên tâm, yết hầu không bị nhiễm trùng, thoát nhìn đã tốt hơn, chốc nữa còn xét nghiệm máu, nếu như kết quả không có vấn đề gì, như vậy buổi chiều bọn họ có thể xuất viện.

"Đi thôi, bố lên trên với con."

Cao Dật đặt đồ trong tay lên trên mặt bàn, sau đó bế Tiểu Vũ Diễm lên đi lấy máu.

"Bác sĩ Cao mang con gái đến đây kiểm tra đây à?" Bác sĩ bên trong bệnh cười nói cùng chào hỏi Cao Dật. Đây chính là bác sĩ y thuật tốt nhất bệnh viện bọn họ, tốt nghiệp đại học y nước ngoài, các bệnh viện lớn tranh nhau muốn cướp nhân tài này, hơn nữa trưởng thành không tồi nhưng mà đáng tiếc đã có con gái lớn như vậy, những người phụ nữ trẻ tuổi còn chưa kết hôn chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

"Đúng vậy, cục cưng bị cảm!" Cao Dật xoa xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ Diễm: "Bệnh hơi nặng phải tiêm vài ngày."

"Đáng thương quá!" Một y tá đau lòng xoa khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Diễm: "Tiểu nữ nhân con lại bị bệnh à, cần phải chú ý nhé!"

Tiểu Vũ Diễm xấu hổ chôn khuôn mặt trong lồng ngực bố, còn có được ba ôm rất ấm áp, hơn nữa sức lực bố thật lớn, bé cũng không sợ ba sẽ đau tay.

"Bé con then thùng à?" Hộ sĩ hỏi lại còn muốn nói thêm nữa, đứa bé trắng trẻo, lớn lên thật xinh, lại rất ngoan, nếu nhà ai sinh được đứa bé như vậy thật là hạnh phúc.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Diễm chặt hơn: "Đừng cười bé, bé nhất gan." Nói xong anh cười gật đầu với hộ sĩ trước mắt sau đó ôm Tiểu Vũ Diễm đến phòng kiểm tra.

"Có sợ không?" Cao Dật cầm tay nhỏ của Tiểu Vũ Diễm: "Chúng ta cần lấy một chút máu, bố đảm bảo không đau."

Tiểu Vũ Diễm lắc đầu: "Bố, Tiểu Vũ Diễm không sợ." Bé dùng cảm đặt tay nhỏ lên bàn.

Cô y tá trẻ xinh đẹp kéo tay Tiểu Vũ Diễm, bàn tay nhỏ này, trắng trẻo, không muốn chích chút nào, chích bé khóc làm sao bây giờ?

"Lấy đi." Cao Dật nói với y tá: "Nếu không chích bé sẽ khóc thật đó."

Kết quả Tiểu Vũ Diễm chỉ mở to đôi mắt to trắng đen rõ ràng, thật sự không khóc, hộ sĩ cầm ống tiêm nửa ngày mới đâm vào bên trong mạch máu của bé.

Trong nháy mắt cái đau kia khiến Tiểu Vũ Diễm cắn chặt miệng, nhưng bé thật sự không khóc.

Cao Dật nắm chặt tay bé, ôm bé ngồi một bên chờ kiểm tra kết quả.

Lúc này một người đàn ông đi tới, ở cách chỗ anh không xa.

"Tiểu Luật..." Một giọng nói của người phụ nữ truyền đến, Cao Dật theo bản năng có cảm giác không tốt, anh cúi đầu nhìn đôi mắt to tròn của Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm chỉ cắn tay, cái miệng nhỏ cười với anh.

"Mẹ, mẹ có khoẻ không?" Sở Luật đỡ người phụ nữ ngồi xuống.

"Chỉ là lấy máu mà thôi, không có việc gì, nhưng mà bố con lấy máu thôi mà mặt như muốn vặn sang một bên, tuổi tác cũng lớn vậy rồi mà lá gan so với hạt mè còn không bằng."

Mà Sở Giang đứng một bên thò dong xấn tay áo lên để y tá lấy máu, đôi mắt cùn không chớp lấy một cái. Ông lá gan bé chỗ nào? Còn có, đây chưa đến thời gian bọn họ mỗi năm đi làm kiểm tra sức khoẻ, vốn dĩ an bài làm ở bệnh viện tư nhân, nhưng Tổng Uyên khẳng khái tới bệnh viện công lập, nhiều người, ở tư nhân tuy rằng phục vụ tốt nhưng sao lại luôn có cảm giác lạnh như băng, còn không bằng ở chỗ này nhìn thấy nhiều người này.

Sở Giang lấy máu xong đi tới.

"Bác sĩ Cao, kết quả của con gái anh có rồi!" Vừa lúc y tá gọi tên Cao Dật.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Diễm đứng lên đi đến chỗ cửa sổ lấy kết quả, mà anh cũng biết kì thật từ lúc vào người đàn ông kia tầm mắt vẫn luôn dừng trên

người anh.

Cao Dật lấy kết quả kiểm tra báo cáo, anh đại khái nhìn một chút, tốt, kết quả khá tốt, rất bình thường, không có chuyện gì, có thể về nhà lúc nào cũng được.

"Đi thôi, chúng ta về nhà!" Anh ôm Tiểu Vũ Điểm xoay người rời khỏi nơi này, mà phía sau tầm mắt như cái bóng vẫn luôn đi theo anh, chưa dừng, chưa dứt, cũng chưa động.

Cao Dật biết, hiển nhiên người đàn ông kia cũng là biết.

"Tiểu Luật, con đang nhìn cái gì?" Tống Uyển nhìn theo tầm mắt con trai, sao lại cảm thấy đôi mắt con giống như gặp phải kẻ thù.

"Không có việc gì, chỉ là gặp được người quen." Sở Luật theo thói quen muốn xắn cô tay áo, bình thân cười nói, nhưng trên gương mặt một chút cũng không giống nhìn thấy người quen.

Ồ, là người quen, thì ra không phải kẻ thù. Lúc này Tống Uyển mới yên tâm, bà nghĩ sao lại thế nào tới cái bệnh viện cũng có thể nhìn thấy kẻ thù.

Tống Uyển đỏ mắt nhìn nhà người khác mang con tới, nhưng mà đáng tiếc bà cả đời này từng nghĩ đến việc được ôm cháu, tuy rằng nói đã chấp nhận số phận nhưng trong lòng vẫn có chút không cam lòng.

Sau đó không lâu kết quả của bọn họ cũng có, cơ bản không có vấn đề lớn, lớn tuổi, thiếu dầu thiếu muối thiếu gạo, ăn thanh đạm một ít, vận động nhiều, tâm tình tốt một chút so với ăn loại thuốc bổ gì cũng đều khỏe.

Nhưng nói tới vợ chồng Sở thị cho hai người bọn họ một đứa cháu kì thật là thuốc bổ quý báu lớn nhất đời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 568: Anh sẽ hối hận

Hạ Nhược Tâm giúp Tiểu Vũ Điểm thu dọn đồ đạc, thật ra cũng không có gì, đồ đạc của bé cũng rất ít, vài bộ quần áo, một cái khăn mặt, còn có một cái khăn lông nhét vào trong một cái túi nhỏ.

"Mẹ." Tiểu Vũ Điểm vừa thấy Hạ Nhược Tâm vội vàng giẫy giụa từ trong lòng Cao Dật xuống đất.

Cao Dật thả bé xuống, trong lòng còn đang suy nghĩ thật đúng là đứa bé không lương tâm, quả thực Tiểu Vũ Điểm yêu nhất vẫn là mẹ mà không phải bố, nháy mắt trong lòng anh cảm giác chua xót, coi như đây là ăn dưa chua vậy.

Hạ Nhược Tâm bế con lên đội mũ cho con sau đó mới quay sang hỏi Cao Dật: "Chúng ta có thể trở về không, em đã dọn xong rồi."

Cô đối với bệnh viện có loại bài xích không nói lên lời, cho nên thật sự muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cao Dật đặt tay lên môi không khỏi ho khan một tiếng, đối với sự gấp gáp của Hạ Nhược Tâm thật đúng là buồn cười, gấp như vậy, chần cũng gấp cho người ta gọn gàng.

Khụ, đây là có ý gì? Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay Tiểu Vũ Điểm, sắc mặt bắt đầu thay đổi, chẳng lẽ, bệnh lại nặng, còn tiếp tục nặng hơn, kết quả lúc trước đều sai rồi, không phải là cảm mạo gì mà là bệnh Tiểu Vũ Điểm lại tái phát.

"Đừng suy nghĩ lung tung." Cao Dật chặn ngay những suy nghĩ quá mức phong phú của Hạ Nhược Tâm: "Kết quả kiểm tra của Tiểu Vũ Điểm phải một lúc mới có toàn bộ, chờ anh xem xong mới nói đến chuyện xuất viện, em yên tâm đi!"

Anh đi tới vươn tay ôm lấy bả vai Hạ Nhược Tâm cũng an ủi bảo đảm với cô con gái không có việc gì: "Con tuy rằng so với đứa trẻ khác yếu hơn một ít nhưng tin tưởng anh, con rất khỏe mạnh, thân thể được điều trị tốt."

Hạ Nhược Tâm rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm, chỉ là cái mũi hơi chua xót, loại chua xót này làm giọng nói cô hơi nghẹn, ra là cô nghĩ quá rồi.

"Cao Dật, cảm ơn anh."

"Em biết anh không cần những lời này của em." Cao Dật cười cười, vuốt tóc hơi rối của cô: "Giống con quá, nhưng con còn chính tề hơn em nhiều."

Tiểu Vũ Điểm ngẩng mặt lên, không hiểu chớp mắt một cái sau đó lại chơi với búp bê tiếp.

Hạ Nhược Tâm bị anh trêu không khỏi cười phụt một tiếng, mà cô cũng không biết, lúc này, ngoài cửa, một người đàn ông đang đặt tay trên then cửa,

bên trong đôi mắt đen ánh vào đôi nam nữ đang tình cảm bên trong, còn có cách đó không xa, đứa bé đang chơi với con búp bê.

Người đàn ông vốn có đôi môi mỏng lúc này toát ra lạnh lẽo, thì ra bọn họ đều hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của anh đâu, chẳng lẽ anh phải thừa nhận mình bất hạnh sao.

Anh đã hỏi rất nhiều lần vấn đề như vậy, hỏi chính mình, ban ngày hỏi chính mình, ban đêm hỏi chính mình, nhưng kết quả cũng chỉ có hai chữ.

Anh chính là báo ứng, báo ứng của anh, chỉ là làm sai sẽ thật sự không có cơ hội, nếu như thật sự có cơ hội, như vậy, có phải đối với anh bớt tàn nhẫn một ít hay không.

Anh buông lỏng then cửa ca, góc áo màu đen lặng yên ở trên cửa cọ vào tạo thành độ cung, rồi sau đó khoảng cách xa dần...

Ban đêm, đêm khuya tĩnh lặng, khi đèn lên rực rỡ.

Sở Luật dựa trên ban công, không biết từ khi nào anh bắt đầu thích nhìn những vạn gia đình ngoài kia đang lên đèn, trong phòng chỉ có một mình anh, quạnh quẽ cũng cô đơn. Nhưng anh đã bắt đầu học được thói quen.

"Cốc Cốc"

Bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa, anh không muốn động, cũng không muốn mở cửa, chỉ là tiếng đập cửa kia giống như không dứt, thỉnh thoảng gõ, thỉnh thoảng vang.

"Cạch"

Sở Luật mở cửa ra, bên ngoài người phụ nữ đứng run bần bật một bên, giống như một con mèo con, một con cún nhỏ bị người ta vớt bỏ, đáng thương như thế, làm người ta thương tiếc như thế, nhưng những người này không bao gồm Sở Luật.

"Luật..." Người nọ khàn khàn gọi một tiếng, cô ôm chặt cánh tay mình, quần áo mỏng manh không ngăn được mọi mệt trên người cô, sắc mặt cô cực kì kém, giống như bị người ta ngược đãi, tái nhợt, khó coi, cũng thực dễ dàng lấy được sự đồng cảm của mọi người.

"Cô tới đây làm gì?" Sở Luật dùng cơ thể chặn cửa, không muốn cho người ngoài đi vào, người bên ngoài cùng anh không liên quan.

"Luật, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện không?" Người phụ nữ ôm cánh tay mình: "Em hơi lạnh, có thể cho em vào không?"

Sở Luật nhếch khóe môi: "Lý Mạn Ni, có việc gì cô nói ở chỗ này đi, tôi thật sự không nhân nhả ở đây tiếp đón cô, cô lạnh vì sao không mặc thêm áo, khổ nhục kẻ yêu cầu cao hơn đi."

Bị vạch trần, Lý Mạn Ni nắm chặt nắm đấm, thỉnh thoảng đôi môi lạnh trên dưới chạm nhau phát ra tiếng chạm khẽ. Đúng vậy, sao cô lại quên mất, Sở Luật không giống với những người đàn ông dễ dàng thương hoa tiếc ngọc, đối với chính mình không để trong lòng, anh từ trước đến nay bốp chét sẽ không chớp mắt. Như Hạ Nhượng Tâm trước kia, cũng như cô hiện tại. Mà cô cùng Hạ Nhượng Tâm không biết ai thảm hại hơn.

Không đúng, nhất định vẫn là Hạ Nhượng Tâm.

Ha ha, cô đột nhiên nở nụ cười, gương mặt gầy ốm cười một cách quái dị, thật khiến người ta khiếp sợ.

"Luật, em có một chuyện muốn nói cho anh." Đột nhiên cô muốn đem mọi chuyện đã áp lực thật lâu, nói cho Sở Luật, anh có một người con gái đấy, chính là người con gái duy nhất, đáng tiếc, đứa bé đã chết. Mà nhớ tới đứa trẻ đã chết kia, chính bởi vì bố của nó không muốn cứu nó, trong lòng cô liền có khoái cảm trả thù không nói nên lời.

"Xin lỗi, tôi không muốn nghe." Sở Luật ngắt lời Lý Mạn Ni, bất cứ chuyện gì cũng không muốn nghe.

"Anh sẽ hối hận!" Lý Mạn Ni kéo gương mặt khô gầy cười lạnh, rồi sau đó cô vươn tay muốn giữ người đàn ông trước mắt, giống như trước kia có thể nắm chặt lấy anh, cô cũng không cần anh yêu, chỉ cần anh có thể thích cô, làm cô tổn thương, cho cô tất cả thì tốt. Chỉ là đáng tiếc, cơ thể người đàn ông kia lùi ra sau một bước không để cánh tay kia chạm vào, mà cuối cùng cái cô bắt được cũng chỉ là một đợt gió lạnh và sự tuyệt tình của người đàn ông.

"Rầm"

Sở Luật đóng cửa lại, cũng nhốt Lý Mạn Ni ngoài cửa.

"Sở Luật..." Lý Mạn Ni nhẹ nhàng bật ra cái tên Sở Luật.

"Em đã nói rồi, anh sẽ hối hận, anh nhất định sẽ hối hận, vốn dĩ em nghĩ sẽ nói cho anh, nhưng hiện tại em sẽ không nói, anh đã giết chết một đứa con gái, ha ha..." Cô cười kì dị, gió lạnh thỉnh thoảng thổi thân thể của cô, cô xoay người, tóc bị gió thổi loạn giống như yêu ma quỷ quái, khuôn mặt kia trong gió dữ tợn vạn vật.

Sở Luật đứng ở trên ban công, đôi mắt đen lấp không một tia ánh sáng, tầm mắt anh nhìn ra bên ngoài Lý Mạn Ni chậm rãi dời đi, lại một lần, không biết dừng ở nơi nào, không biết Lý Mạn Ni đã biến mất khi nào.

Chương 569: Có một chú

Anh lấy ra một điều thuốc, dường như đang sống trong hồi ức, đột nhiên đôi môi mỏng lạnh nhẹ nhàng dương lên, ản một nụ cười nhẹ.

Hạ Nhượng Tâm mở cửa ra, thay giày xong, đặt hai tay lên mặt, xoa hai mắt, khuôn mặt lạnh giá dần dần ấm lên.

Một cánh cửa mở ra, từ bên trong Tiểu Vũ Điểm thò cái đầu nhỏ ra, vừa thấy mẹ vui vẻ chạy tới.

"Dừng lại." Hạ Nhượng Tâm vươn tay xuống phía dưới đê.

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn ngừng lại, cắn ngón tay, một đôi mắt tò mò chớp một cái: "Mẹ muốn cùng Tiểu Vũ Điểm chơi sao?"

"Đúng vậy," Hạ Nhượng Tâm xoa tay, tay cô rất lạnh không muốn lạnh sang con.

"Đã về rồi?" Cao Dật đang cầm cái nồi từ trong bếp đi ra.

Tức khắc Hạ Nhượng Tâm cảm thấy hơi choáng váng: "Cao Dật, anh sẽ nấu cơm?"

"Ừm, nấu một ít." Cao Dật cầm nồi quay lại: "Anh chỉ biết nấu mì, Tiểu Vũ Điểm cũng sẽ hỗ trợ."

Tiểu Vũ Điểm ưỡn ngực: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm thực có khả năng có thể giúp bố làm không ít việc đâu!" Bé chạy tới kéo tay Hạ Nhượng Tâm, khi chạm đến ngón tay mẹ, hình như nghĩ tới cái gì.

"Tay mẹ không lạnh, Tiểu Vũ Điểm sẽ cho mẹ ấm áp." Vừa nói vừa lấy bàn tay nhỏ xoa xoa tay Hạ Nhượng Tâm, muốn truyền độ ấm cho mẹ, nhưng tay bé quá nhỏ, hai tay nhỏ nhiều nhất chỉ bắt được ngón tay Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm cũng để cho bé kéo tay, cô mở cửa phòng bếp ra, vẫn tốt, bên trong không giống cô tưởng tượng bộ dạng gà bay chó sủa, vẫn rất sạch sẽ, trong nồi đã cho nước, trên mặt thớt có một ít mì chắc là đi siêu thị mua.

"Để cho em đi." Cô xắn tay áo lên, tiếp nhận nồi trong tay Cao Dật, Cao Dật kéo tay Tiểu Vũ Điểm, hai đôi mắt đều nhìn chăm chăm nồi nấu mì kia, tiếp theo là tiếng òng ọc truyền tới.

Cao Dật rất xấu hổ, Tiểu Vũ Điểm lại không biết cái gì gọi là xấu hổ, xoa xoa bụng chính mình.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm với bố bụng đang ca hát rồi."

"Hả, bụng ca hát cái gì cơ?" Hạ Nhượng Tâm cảm mì sợi lên thả vào trong nồi, còn có thời gian cùng con gái nói chuyện ngày hôm nay, đương nhiên người đàn ông kia không nói gì, anh hiện tại đang xấu hổ cho nên không nói lời nào.

Tiểu Vũ Điểm lại sờ xuống bụng.

"Mẹ, bụng đang kêu, Tiểu Vũ Điểm cùng bố đói bụng muốn ăn mì rồi."

"Ừm, vậy để nó kêu đi." Hạ Nhượng Tâm một tay mở tủ lạnh, từ bên trong tủ lạnh lấy ra hai quả trứng gà. Cao Dật tránh cho Tiểu Vũ Điểm lại nói cái gì, vội vàng bế bé lên ôm bé vào trong phòng khách.

Tiểu Vũ Điểm rất buồn bực, bé lại tiếp tục quan tâm bụng mình.

"Bố, bụng của Tiểu Vũ Điểm không kêu."

"Ừm, không kêu." Nhưng bụng Cao Dật lại kêu lên một tiếng.

"Ồ, bụng bố lại kêu rồi." Tiểu Vũ Điểm bò tới bụng Cao Dật, nghe âm thanh bên trong bụng Cao Dật, khuôn mặt nhỏ nở nụ cười.

Mà Cao Dật quả thực dở khóc dở cười.

Tư tưởng đứa nhỏ này, xác thật là rất kì quái.

Hạ Nhượng Tâm bê hai bát mì sợi ra đặt lên trên bàn, Tiểu Vũ Điểm kéo tay Cao Dật, không quên phần của bố.

"Bố, ăn mì thôi."

Mà đứa nhỏ này tri kỉ lại một lần làm Cao Dật bất giác lại thích bé thêm vài phần, đứa trẻ ngoan, chỉ là lại nghĩ đến đứa nhỏ một mình nằm viện lúc bị ốm đau tra tấn, trong lòng anh vẫn còn sợ hãi, bé khỏe mạnh như hiện tại thật đúng là không dễ dàng.

Hạ Nhượng Tâm đem một bát mì cho Cao Dật, cô cùng Tiểu Vũ Diễm ăn một bát, cô lấy cái bát nhỏ gấp một ít mì sợi, múc một ít nước mì để Tiểu Vũ Diễm ăn.

Tiểu Vũ Diễm cầm thìa múc nước trong bát, thoả mãn nâng cằm, mẹ nấu ăn là ngon nhất, bé lại cúi xuống ăn, tuy rằng động tác rất vụng về, nhưng đều có thể nhét vào trong miệng mà không rớt xuống bàn, Cao Dật có khi cũng sẽ bón cho bé một ít, cho nên bụng bé đã no như vậy rồi.

"Mẹ, tuyết rơi!" Tiểu Vũ Diễm chỉ tay ra bên ngoài, khuôn mặt đã dán lên mặt kính.

Hạ Nhượng Tâm đi đến, quả nhiên, những bông tuyết đã rơi xuống, một hồi toàn bộ thế giới cũng sẽ chìm trong bông tuyết trắng. Trận tuyết rơi này rất lớn, thật đẹp, mà Hạ Nhượng Tâm lần đầu tiên cảm thấy tuyết rất đẹp, cô kì thật cũng không thích tuyết rơi, đặc biệt từ bắt đầu bốn năm trước, mỗi một năm tuyết rơi cô đều sợ hãi, sợ trời quá lạnh, sợ tuyết rơi, sợ bông tuyết. Bởi vì lúc đó chỉ ý nghĩ, lạnh.

Cô sợ lạnh, cùng sợ con gái lạnh.

Hiện tại toàn bộ trong phòng đều có máy sưởi, Tiểu Vũ Diễm có thể chân nhỏ chày khắp nơi, quả nhiên có rất nhiều thứ đã thay đổi, ngay cả trái tim cô cũng thay đổi.

"Mẹ, có một chú!" Tiểu Vũ Diễm chỉ ra bên ngoài, Hạ Nhượng Tâm mắt nhìn theo, cô cũng không nhìn được người đàn ông kia, bắt quả chỉ có một đoạn góc áo hợp cùng với tuyết vào trong mắt cô.

Cô kéo cửa sổ lên giải quyết lòng hiếu kì của con gái.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm có thể ra ngoài chơi không?" Tiểu Vũ Diễm ngược mặt lên hỏi Hạ Nhượng Tâm, tay nhỏ của con chỉ ra phía sau, nghiêm túc hỏi.

"Không thể!" Hạ Nhượng Tâm ngồi xổm xuống, nâng khuôn mặt con lên: "Tiểu Vũ Diễm không thể chơi tuyết, bên ngoài quá lạnh, Tiểu Vũ Diễm sẽ sinh bệnh, sẽ bị viêm."

Vừa nói cô vừa dùng ngón tay chọc khuôn mặt mềm mại của con, chọc đến là đau mặt trắng hồng của Tiểu Vũ Diễm.

Tiểu Vũ Diễm chu môi, nhưng lại ngoan ngoãn biết chính mình không thể đi ra ngoài, bé lại chạy tới bên cửa sổ dán khuôn mặt lên cửa kính, nhìn tuyết bên ngoài.

"Mẹ, có một chú." Bé lại vươn tay chỉ ra bên ngoài.

Hạ Nhượng Tâm đặt tập tranh xuống, sao lại là một chú, đi bên ngoài rất nhiều chú, cục cưng chẳng lẽ người xa lạ cũng đều kêu là chú.

Mà lúc này, bông tuyết to bay tán loạn, cũng đã thành một tầng tuyết trắng, dẫm lên mặt đất thỉnh thoảng sẽ phát ra âm thanh xôm xộp, một người đàn ông mặc áo gió màu đen đứng dưới cây cỏ thụ, anh vươn tay, trong lòng bàn tay đã rơi xuống không ít bông tuyết trắng muốt, nhiệt độ cơ thể anh nháy mắt làm bông tuyết liền tan thành bọt nước.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 570: Đủ rồi

bốn năm trước cô đã chịu đựng bằng cách nào.

"Mẹ, ăn ngon lắm!" Tiểu Vũ Diễm thoả mãn nheo mắt, trên khuôn mặt nhỏ dính không ít bơ.

Hạ Nhượng Tâm lau khuôn mặt dính bơ của con, Tiểu Vũ Diễm vui vẻ lại cho một miếng bánh kem vào miệng.

Bên ngoài tuyết rơi càng dày, mỏng mỏng giống như lông vũ, thỉnh thoảng rơi xuống mặt đất, tuyết trong suốt đóng băng lại như sương.

Khi Cao Dật trời về trời cũng tối dần, trên vai anh tràn đầy một tầng vòng tuyết, anh nắm bà vai đi vào bên trong phòng, nhiệt độ ấm bên trong hoà tan bông tuyết trên người anh.

"Anh đã về rồi." Hạ Nhượng Tâm từ trong phòng đi ra, vừa thấy bộ dáng Cao Dật vội vàng cầm khăn lông sạch sẽ đi đến.

Cao Dật không động, cũng không cảm khăn lông.

Hạ Nhựt Tâm đành phải kiễng mũi chân lên, phúi tuyết trên người anh, không đứng, tuyết tan thành nước, làm tóc của anh ướt hết, Hạ Nhựt Tâm lại duỗi tay ra xa hơn lau những giọt nước tuyết đọng lại trên người anh, khăn lông sạch sẽ mang theo ẩm áp đặc biệt trong phòng, còn mùi hương xà phòng sạch sẽ, chẳng những chứa đựng những bông tuyết này còn bao gồm hơi lạnh trong mắt Cao Dật.

Cao Dật cười, anh dịu dàng nhưng đồng thời cũng xa lạ. Hạ Nhựt Tâm cũng không biết mình rõ cuộc cả đời này tạo nghiệt gì, phạm sai vào cái gì mà gặp Sở Luật, đồng thời cũng không biết có phải đời trước làm chuyện tốt, tích nhiều đức hay không nên mới gặp được Cao Dật.

Người đàn ông này cứu mạng con cô cũng cứu mạng cô, cô cùng Tiểu Vũ Điểm hiện giờ có thể sống không lạnh, không khó khăn trên thế giới này cũng đều bởi vì được người đàn ông này che chở.

"Suy nghĩ gì vậy?" Cao Dật xoa xoa tóc, làm tóc hơi rối khiến anh thiếu đi sự tao nhã thường ngày, lại có một chút mãnh liệt, ánh mắt anh lúc này nồng đậm, nhưng Hạ Nhựt Tâm lại không phát hiện ra.

"Không có, chỉ là nghĩ tới những việc đã qua." Hạ Nhựt Tâm tiếp tục lau nước tuyết trên người anh, cô ngẩng đầu cười với Cao Dật, thuần khiết như hoa lê, mê hoặc như hoa anh đào, nhan sắc thanh thuần nhân nhật, giống như đứa trẻ chưa bao giờ chịu bất cứ tổn thương nào.

Từ nhỏ đến lớn cô đã chịu quá nhiều những đối xử không công bằng, cũng chấp nhận rất nhiều tội nghiệt áp đặt lên người cô, dù là mẹ ruột, dù là chồng, cho cô chỉ có đau khổ.

Hiện giờ, cô còn có thể cười như vậy, thật sự không dễ dàng.

Đột nhiên Cao Dật duỗi tay ra đặt ở trên mặt cô, trên người anh băng tuyết rất lạnh nhưng ngón tay anh lại thật ấm.

"Nhựt Tâm..." Sao thanh âm lại mang theo mê hoặc, đôi môi đỏ hồng của Hạ Nhựt Tâm khẽ nhúc nhích, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt anh ngày càng gần, ngày càng rõ ràng, cô có thể nhìn rõ từng sợi lông mi trên mí mắt anh.

Môi anh chạm xuống, khẽ hôn lên. Hơi thở Hạ Nhựt Tâm hoà lẫn mùi hương đặc biệt trên người anh, cùng với mùi nước sát trùng nhân nhật chỉ thuộc về một người bác sĩ. Trái tim cô hơi động, nếu cái này gọi là thích, cô có lẽ thật sự thích.

Tin tưởng sẽ không có người phụ nữ nào cự tuyệt người đàn ông như vậy, anh đối với cô thật tốt, tốt sẽ làm cô cảm động, cảm kích, mà cảm kích cùng cảm động sau cùng sẽ là thích, khi thật thích một người đàn ông như vậy thật dễ dàng, đặc biệt là Hạ Nhựt Tâm, người phụ nữ đã nhận hết những khổ sở, chỉ một chút ẩm áp có thể khiến cô cảm động, ẩm áp nhiều như vậy cũng đủ trong sinh mệnh của cô rồi.

"Mẹ, bố, hai người đang làm gì vậy?"

Hai người vội vàng tách ra, xen lẫn cảm xúc rung động, vẫn còn hơi thở quen thuộc trên đôi môi làm hai người không khỏi xấu hổ.

Tiểu Vũ Điểm chạy tới, ôm lấy hai chân Cao Dật, ngẩng đầu lên: "Bố cùng mẹ đang chơi thân sao, Tiểu Vũ Điểm có thể chơi không?" Âm thanh bé trong trẻo, lời nói mang theo không hiểu chuyện gì, làm Cao Dật không khỏi đưa tay lên trán xoa nhẹ, có con gái nghịch ngợm như vậy, anh sao lại cảm thấy về sau cuộc sống sẽ rất phiền toái.

Anh cúi xuống bế cô nhóc này lên, sau đó dùng sức hôn lên mặt bé một cái, cục cưng lớn lên thật xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ gầy hiện tại đã có một ít thịt, phúng phính, con gái mũm mĩm, đôi mắt to, còn có cái cằm nhon nhọt, khuôn mặt đứa nhỏ như trứng vậy, sao cũng chỉ thấy một đôi mắt.

Edit: Maru

(13231)

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 571: Sợ bố đi mất

"Mẹ cũng thân." Tiểu Vũ Điểm lại hướng khuôn mặt nhỏ về phía Hạ Nhựt Tâm để mẹ thân.

Hạ Nhựt Tâm hôn khuôn mặt của con, Tiểu Vũ Điểm nâng khuôn mặt, miệng nhỏ cười ngượng ngùng. Bộ dáng bé nhỏ này làm Cao Dật lại ôm hôn bé vài cái mới luyến tiếc ôm bé đi chơi.

Hạ Nhựt Tâm nhặt khăn lông trên mặt đất lên, nhẹ nhàng chạm vào môi hồng, rung động, tình cảm khiến cô giật mình.

Mà nếu đã rung động sẽ yêu không kể xiết. Trên ghế sofa, TV đang mở phim hoạt hình, Tiểu Vũ Điểm không phải quá thích xem nhưng Cao Dật vẫn

mở ra, anh nói đứa nhỏ này quá không giống những đứa trẻ khác thì không tốt, cho nên luôn buộc bé làm những chuyện đứa bé nên làm.

Kì thật Hạ Nhược Tâm cũng cảm thấy như thế là hợp lí, ngoài những lúc Tiểu Vũ Điểm chơi với búp bê, còn lại những thời gian khác bé xác thực trưởng thành sớm, bé bây giờ đều muốn tự mình nấu, tuy rằng chưa được ngon lắm nhưng chưa chắc những đứa bé mười tuổi có thể làm được, nhưng bé làm cũng rất tốt, mới ba tuổi đã biết nấu mì.

Màn hình TV chiếu một đầu con heo màu hồng, hình như những đứa trẻ tuổi này đều rất thích xem, cho nên Cao Dật từ bỏ sở thích xem tin tức cùng tiết mục thể dục để cho Tiểu Vũ Điểm xem con heo nhỏ.

Tiểu Vũ Điểm chơi búp bê, thỉnh thoảng cũng sẽ ngẩng mặt lên liếc mắt xem TV một cái, nhưng bé một chút cảm thấy hứng thú cũng không có, cũng không phải quá thích. Hạ Nhược Tâm cảm thấy gánh thì nặng mà đường thì xa, muốn để Tiểu Vũ Điểm trưởng thành sớm biến thành một đứa bé bình thường dường như là không dễ dàng.

Màn đêm buông xuống, Tiểu Vũ Điểm một tay ôm búp bê, một tay ôm gối, bé gõ cửa phòng Cao Dật. Cao Dật vừa chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, anh vốn dĩ muốn đi tắm, quần áo cũng đã cởi một nửa đành phải cầm lên mặc lại, ra tới ngoài mở cửa, kết quả không có ai, tầm mắt anh hạ xuống đến khi nhìn thấy nhóc con chỉ cao đến đầu gối anh.

Anh ngồi xổm xuống nhưng so với nhóc con vẫn cao hơn nhiều.

"Làm sao vậy?" Anh đặt tay lên khuôn mặt con, gần đây cũng thêm một ít thịt, khuôn mặt trẻ con có thịt, tự nhiên cũng mũm mĩm, nhưng lại có cái cằm hơi nhọn, cái mũi cao thẳng, còn có một đôi mắt to như nho đen, cũng khó trách những người đó ở phòng làm việc của Hạ Nhược Tâm đều gọi bé là tiểu mỹ nhân, về sau trưởng thành rồi không phải một tiểu mỹ nhân nữa, nhất định so với mẹ càng xinh đẹp.

"Làm sao vậy cô bé xinh đẹp?" Cuối cùng Cao Dật ngồi ở trên mặt đất, như vậy mới có thể cùng cục cưng cùng chiều cao.

"Tiểu Vũ Điểm có thể ngủ cùng bố được không?" Đôi tay Tiểu Vũ Điểm ôm búp bê, đứng chính tề, bé cẩn thận hỏi Cao Dật vì sợ anh sẽ không đồng ý.

"Được, đương nhiên có thể." Cao Dật đứng lên bế Tiểu Vũ Điểm: "Hôm nay Tiểu Vũ Điểm muốn ngủ cùng bố thì tí nữa không được đi tìm mẹ, nếu con thật sự hơn nửa đêm đối với bố khóc, về sau bố sẽ không cần con nữa." Anh nheo khuôn mặt của Tiểu Vũ Điểm một chút, cũng không biết nhóc con rốt cuộc hôm nay nghĩ thế nào lại muốn ngủ cùng anh, anh còn nhớ lúc buổi tối nếu không có Hạ Nhược Tâm, bé thà chết chứ không muốn lên giường ngủ.

"Tiểu Vũ Điểm sợ bố đi mất." Tiểu Vũ Điểm mím môi, dựa khuôn mặt trên vai Cao Dật: "Tiểu Vũ Điểm muốn nhìn thấy bố, như vậy bố sẽ không đi mất."

Trong lòng Cao Dật đột nhiên chua xót, đứa nhỏ này là một đứa trẻ nấn cảm, sợ anh lúc này đã rời đi lâu rồi làm cho con miên mang suy nghĩ.

Anh nhẹ nhàng đụng trán vào đầu Tiểu Vũ Điểm: "Đi rồi bố mang con đi ngủ nhé"

Tiểu Vũ Điểm rốt cục cũng nở nụ cười, hai mắt to cong lên, liền giống như vầng trăng trên trời, thiên chân vô tà làm người ta không khỏi thích.

Cao Dật cảm lấy một quyển chuyện cổ tích cho trẻ em, kể một câu chuyện rồi lại một cái chuyện xưa, từ "Cô bé lọ lem" rồi kể đến "Công chúa Bạch Tuyết", rồi lại kể tới "Con vịt xấu xí"

Giường ngủ của anh vốn dĩ to, một cái Tiểu Vũ Điểm nhỏ nhỏ chiếm không đến một phần mười không gian, có khi anh thật sự cảm thấy cuộc sống thật kì diệu, tuy rằng anh là bác sĩ, cũng không biết đã gặp qua bao nhiêu sinh tử, nhưng mà có thể tận mắt nhìn thấy một đứa bé nhỏ nhỏ, bé như vậy lớn lên từng chút rồi trưởng thành, anh nghĩ cả quá trình như vậy nhất định sẽ vô cùng kì diệu.

"Lớn lên tốt nhé!" Anh nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt mềm mại của Tiểu Vũ Điểm: "Con còn rất nhỏ, còn có rất nhiều thời gian để lớn lên, bố hy vọng có thể vẫn luôn đi bên cạnh con cho đến khi con lớn lên, cho đến khi con kết hôn, cho đến khi con không cần bố nữa mới thôi."

Đây là những lời thật lòng của anh, mặc kệ đứa bé có phải con gái anh hay không, hiện giờ trong cơ thể đứa nhỏ này có cốt tủy của anh, sinh mạng con là anh cứu, máu cũng do anh cấp, cùng thân sinh có gì khác nhau.

"Ngủ đi." Anh hôn trán Tiểu Vũ Điểm, sau đó đi tắm rửa, cho đến khi anh tắm xong, bên ngoài phòng khách vẫn sáng đèn, trên giường bé con cũng ngủ rất ngoan, không có đá chân.

Anh mở cửa ra rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, vừa đi ra liền thấy Hạ Nhược Tâm vẫn ngồi trên sofa đang cầm kẹp vẽ vẽ tranh, đều nói người đàn ông rất có nghị lực khi đang làm việc nhưng người phụ nữ nghiêm túc làm việc cũng rất nghị lực, một loại trí thức, một loại thoải mái, còn một loại mang theo nụ cười nhạt hạnh phúc, khả năng toàn bộ đều đang hoà vào bức vẽ của cô.

Bút vẽ trong tay Hạ Nhược Tâm theo tâm tình của cô trên giấy bay tán loạn, giữa từng nét bút đều tan vào nỗi lòng của cô lúc này, khoé môi cô hơi giương lên, trong ánh sáng ánh mắt cũng dịu dàng, đặt bút thành hoa.

Cao Dật đi qua, cẩn thận nhìn bức tranh tóng tay Hạ Nhược Tâm, không thể không nói, cô vẽ rất có cảm giác đặc biệt, phản chiếu tính cách cô, dịu dàng lại nhã nhặn, rất thoải mái.

Hạ Nhược Tâm vẽ xong một bức, đều quên mất thời gian, khi cô vừa nhắc đầu lên thiếu chút nữa đụng phải vào trán của người đàn ông.

Một bàn tay đặt lên trán cô vừa lúc ngăn trở, nếu không đã bị đụng rồi.

"Sao anh lại ở đây?" Hạ Nhược Tâm khiếp sợ, cô vừa rồi nhất thời không để ý, chẳng lẽ Cao Dật sẽ không đứng đây lâu rồi đấy chứ, mà cô bây giờ mới biết được thì ra cô chú ý có khi đều quá mức tập trung, nếu thật sự bận quá mấy giờ qua đi cô cũng không biết đến thời gian

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 572: Không ai sẽ từ chối

"Không có việc gì." mới đứng một hồi, Cao Dật ngồi xuống cầm tập tranh của cô đặt trên đùi anh, lật một tờ rồi một tờ: "Em không thua kém gì họa sĩ." Anh khen thật lòng, tuy rằng không hiểu về hội họa, những những bức Hạ Nhược Tâm vẽ anh cũng nhìn không ít, mấy bức tranh này so với quá khứ hiện đã thành thạo rất nhiều.

"A, phải không?" Hạ Nhược Tâm đờ đẫn khích lệ, còn có chút ngượng ngùng, thật đúng là giống Tiểu Vũ Điểm, không đúng, là Tiểu Vũ Điểm giống cô, dù sau cũng là con cô sinh ra.

Một lớn một nhỏ hai người tuyệt đẹp đều bên cạnh anh, đối với một người đàn ông mà nói thật đúng là làm người khác đều phải hâm mộ.

Cao Dật vươn tay đặt ở trên vai cô, vén tóc ra sau tai cho cô, cơ thể Hạ Nhược Tâm hơi dịch xa một ít, sau đó cười với anh.

Cao Dật hạ tay xuống dưới cầm tay cô, mà lúc này đây Hạ Nhược Tâm cũng không tránh thoát, cũng không từ chối.

Cô nghĩ, như vậy khá tốt.

Tiểu Vũ Điểm yêu cầu một người bố, cô có thể cho mình một chỗ dựa vào hay không, tìm một bả vai bên người đàn ông này.

Cao Dật nhẹ nhàng thở một hơi, anh đã biết, trái tim cô đã bắt đầu một chút một chút buông lỏng với anh, đối với một người phụ nữ đã bị tổn thương thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất. Mà cái anh cho cô nhiều nhất chính là thời gian.

Anh sẽ chờ, một năm không được thì hai năm, hai năm không thành thì ba năm, mà anh tin tưởng Hạ Nhược Tâm cũng sẽ không để anh chờ lâu, chờ đến lúc tóc trắng xóa mới biết được, thì ra anh vẫn còn ở nơi này.

Nhưng không, anh đã bắt đầu tiếp thu anh rồi.

"Thích"

Hình như là tiếng lòng bắt đầu cắt đứt, Hạ Nhược Tâm đặt tay trước ngực, không phải là đau, trái lại thực nhẹ nhàng, là chặt đứt, rồi lại bắt đầu có một bàn tay nhẹ nhàng giúp cô tiến lên tiếp.

Có lẽ quá trình sẽ có đau đớn, nhưng tóm lại miệng vết thương sẽ giống nhau, thời gian trôi qua sẽ từng giọt chảy qua, kết vảy, rồi sau đó khép lại.

"Nhược Tâm, qua một ít thời gian nữa, anh cùng em ra nước ngoài đi." Cao Dật đặt bàn tay lên vai cô: "Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này, cùng mang theo Tiểu Vũ Điểm đi, tin anh, nơi đó rất đẹp, em sẽ thích gia đình mới."

"Vâng!" Hạ Nhược Tâm nhắm mắt lại, dựa đầu mình vào trên vai Cao Dật, kì thật cô vốn dĩ không có gia đình, hiện tại một người đang ông có thể vô điều kiện cho cô một gia đình, mà cô không nghĩ sẽ từ chối.

Giống như ở trong bóng tối, có người cho cô một tia sáng, ở trong trời đông giá rét cho một vòng tay ấm áp, không có người nào thích bóng tối, cùn không có người nào sẽ thích lạnh giá.

Cô muốn một nơi ấm áp, không thương tổn, không nước mắt.

Bên trong Tiểu Vũ Điểm dịch dịch thân thể, một cái chân nhỏ cũng từ trong chăn duỗi ra, lúc này một bàn tay to nắm chặt chân nhỏ của bé đặt lại trong chăn, gần đây đứa nhỏ này ngủ cực kì không yên, có thể sẽ xê dịch rất xa, chân trong chăn lại đá vài cái, sau đó mấp máy cái miệng nhỏ, đem tay ngậm trong miệng, lại tiếp tục ngủ.

Bây giờ Cao Dật mới biết được Hạ Nhược Tâm làm mẹ có bao nhiêu vất vả, nuôi một đứa bé không dễ dàng, đặc biệt đứa bé bệnh tật ốm yếu như Tiểu Vũ Điểm, bé còn bị bệnh nặng một thời gian, càng phải chú ý mới được.

"Con mới ba tuổi, làm người buồn thui ruột, đầu tóc của bố giống như có thể trắng trước rồi này."

Anh xoa tay Tiểu Vũ Điểm, so sánh cùng bàn tay chính mình, bé như vậy, cũng không biết bao giờ có thể đủ lớn lên.

Buổi sáng.

Tiểu Vũ Diễm cọ cọ chần, một đôi mắt cũng mở to, chỉ là bé mím môi, sao lại không có hương vị của mẹ, có phải mẹ không cần bé nữa không.

"Thế nào, sáng sớm liền ghét bỏ bố?" Cao Dật đi tới, nhéo khuôn mặt con một cái, hôm nay anh không đi làm, muốn ở cùng con một ngày, Hạ Nhược Tâm có một khoá huấn luyện ở nơi xa, giữa trưa không thể trở về, vốn dĩ có thể mang bé con đến nhà trẻ, nhưng gần đây lấy cảm nhiều, nhà trẻ không phải nơi an toàn, vẫn là ở trong nhà.

"Bố..." Tiểu Vũ Diễm vừa thấy Cao Dật, môi đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng sáng ngời, kéo chần ra, nhào thân thể bé nhỏ vào lòng ngực Cao Dật, khuôn mặt trắng như trứng cười ngọt như ăn đường.

Cao Dật cảm quần áo để một bên thay Tiểu Vũ Diễm mặc rồi ôm bé ra phòng khách, pha một cốc sữa bột cho con uống.

Tiểu Vũ Diễm cầm bình sữa, chậm rãi uống, Cao Dật từ trong ngăn tủ lấy ra một đôi giày nhỏ, lại giúp bé đi tất cùng giày, Tiểu Vũ Diễm theo thói quen rụt rụt chân lại, bé cầm bình sữa, một đôi chân nhỏ vung vẩy.

"Bố, Tiểu Vũ Diễm có thể ra ngoài chơi sao?" Bé chạy tới trước mặt Cao Dật, ánh mắt tròn mong cùng Cao Dật thương lượng, bé đã ở nhà quá lâu, muốn ra ngoài chơi quá. Cao Dật suy nghĩ, đặt bé lên đùi anh, tiểu nha đầu thật là bé, quả thực chính là một chút trọng lượng cũng không có.

"Trước tiên con uống hết bình sữa này thì bố sẽ đưa con đi ra ngoài."

Anh lắc lắc bình sữa trong tay, đưa bé nhỏ như vậy, uống sữa bột cũng phải uống đến sáu tuổi, bé mới ba tuổi, sao lại bài xích uồng sữa bột như vậy, khả năng cũng là vì đứa nhỏ này biết sữa bột rất đắt, khi còn nhỏ cũng không được uống sữa bột, cho nên bé theo bản năng không muốn mẹ vất vả nên không thích uống sữa bột, thế cho nên khi điều kiện tốt hơn rồi nhưng đứa nhỏ này vẫn không thể nào thích hương vị sữa bột được.

Tiểu Vũ Diễm ôm lấy bình sữa, lông mi thật dài cụp xuống, ngoan ngoãn ngồi uống hết sữa bột bên trong bình, bộ dáng giống như uống thuốc độc, như thế nào rất thống khổ, thật đúng là rất làm Cao Dật dở khóc dở cười.

Cao Dật đội mũ cho Tiểu Vũ Diễm, lại đeo thêm khăn quàng cổ, bao bọc bé giống con gấu nhỏ, hôm nay thời tiết đã tốt hơn, kì thật hẳn nên mang con đi ra ngoài một chút, bé cũng nên mau chóng thích ứng khí hậu bên ngoài, tăng cường sức đề kháng mới được.

Tiểu Vũ Diễm mặc như con gấu nhỏ, đi đường đều lắc lư, đột nhiên chân bé đã phải một cái chai nhựa, bé cúi xuống nhặt chai nhựa lên.

Cao Dật đang nắm tay con cũng không ngăn cản, anh muốn biết đứa nhỏ này nhặt làm cái gì.

Tiểu Vũ Diễm buông lỏng tay Cao Dật ra, tay cầm chai đi tới một bên thùng rác, sau đó kiễng mũi chân đặt chai trong tay để vào bên trong.

Lúc này không ít người qua đường đang âm thầm quan sát hai người bọn họ, lúc vừa thấy hành động của Tiểu Vũ Diễm đều không khỏi nghĩ, gia đình này dạy dỗ con như thế nào, sao lại giáo dục được đứa bé hiểu chuyện như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 573: Cô ấy không thích hợp với anh

Tiểu Vũ Diễm chạy tới ôm lấy hai chân CaoDajt, đôi mắt to tròn, bé con cười xinh đẹp thành vàng trắng nhỏ.

Cao Dật bế Tiểu Vũ Diễm lên, lúc vừa chuẩn bị đi lại thấy đối diện cách đó không xa, một người đàn ông lộ ra con người thâm trầm, người đàn ông có ngũ quan thâm trầm giống con lai, ánh nhìn thâm thúy. Lúc này trên đường lớn tuy nhiều người nhưng anh ta giống như một vị thần đứng sừng sững giữa đám người, quanh cơ thể sở hữu hết thấy ánh sáng ẩn giấu ở đây, phía sau anh là cả một bầu trời xanh mây trắng, người cũng lạnh lẽo như cảnh.

Một tay Cao Dật đặt trên đầu nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm chỉ cần liếc mắt một cái cũng phát hiện người đàn ông cách đó không xa, bé quay mặt đi giống như thực ghét bỏ, giấu khuôn mặt nhỏ trên vai Cao Dật, bé ôm chặt búp bê trong ngực, khuôn mặt đã không còn tươi cười, lúc này nếu nhìn kĩ có thể phát hiện biểu tình này của bé giống đến vài phần người đàn ông cách không xa kia.

Cao Dật đi đến, lúc đi qua, tầm mắt hai người đều tối tăm, ở giữa cũng có một tia đánh giá, nhưng hai người đều là người có thể nhẫn nhịn trên mặt chưa biểu hiện ra ngoài.

Khoé môi Cao Dật không khỏi nâng lên ba phần độ cung, bảy phần lãnh đạm tồn tại bên trong.

Góc áo hai người dường như muốn chạm vào nhau, nhưng thật mau cũng tách ra.

"Anh cùng bé có quan hệ gì?" Phía sau truyền đến một tiếng của người nọ, thanh âm còn lạnh băng hơn gió thổi, gió tháng mười hai, tuyết tháng chạp kết

băng thành không khí, băng lạnh thấu xương.

"Sở tiên sinh không phải biết rõ còn cớ hỏi sao?"

Cao Dật cười, cúi đầu chỉnh lại mũ trên đầu Tiểu Vũ Điểm, kéo cao áo khoác bọc toàn bộ đứa bé trong lồng ngực, mà Tiểu Vũ Điểm cũng rất ngoan ngoãn không nhúc nhích, hai tay nhỏ chỉ nắm chặt áo Cao Dật, gắt gao ôm búp bê trong lồng ngực.

"Cô ấy không thích hợp với anh." Sở Luật tắt thuốc lá trong tay, trên tay dính nhàn nhạt mùi thuốc lá, dần dần lan lên.

"Không thích hợp với tôi, chẳng lẽ thích hợp với anh sao?"

Cao Dật hỏi lại Sở Luật rồi lại châm chọc mở miệng: "Sở tiên sinh, dường như chuyện này không liên quan đến anh, chuyện tôi và vị hôn thê của tôi, anh không nên quản."

Mà ba chữ "vị hôn thê" này làm trái tim Sở Luật đột nhiên bị hung hăng đâm một nhát, loại nỗi đau thương thấm đẫm anh không thể chịu đựng được, lần đầu tiên anh biết như thế nào là đau lòng, lúc này đây anh đã biết thế nào là hối hận, lúc này đây anh cũng biết cái gì gọi là mất đi.

Con người chính là không thể biết được khi người còn bên mình cảm thấy không sao cả, ném chính là ném, đá liền đá, nhưng tại chính khoảnh khắc mất đi rồi mới hiểu được, thì ra sự vứt bỏ này anh căn bản không thể nào thừa nhận được.

Sự ra đi này sẽ hoàn toàn đánh mất, sẽ là đòn trí mạng.

"Anh không thích hợp với cô ấy." Anh buông lỏng nắm tay đang nắm chặt, dùng sức chịu đựng đau đớn truyền đến từ trong lòng, nhấp môi nâng lên một sự mỉa mai: "Cô ấy không sinh được con, là một người tàn phế."

Anh kì thật cũng không biết chính mình vì sao lại nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, mà sở dĩ khuyết điểm của cô ấy đều xuất phát từ tay anh mà ra.

Cao Dật vỗ về nhẹ đầu Tiểu Vũ Điểm trong lồng ngực.

"Sở tiên sinh không thấy tôi có con gái sao, có thể sinh được hay không có quan hệ gì? Nói là tàn phế, Sở tiên sinh nói đùa, cô ấy có tay có chân, hai chữ tàn phế này sợ là không đến lượt nói trên đầu cô ấy."

Cao Dật sẽ không nói ra thân phận của Tiểu Vũ Điểm, anh giống Hạ Nhượng Tâm, ở trước mặt người bên ngoài, Tiểu Vũ Điểm chính là con gái của anh. Đặc biệt hiện tại Sở Luật đã ly hôn, cũng không có con gái, mà Tiểu Vũ Điểm xuất hiện anh ta không thể không động tâm, cũng không có khả năng không xuất hiện tâm tư gì, bọn họ bảo vệ đứa bé này mà anh cũng bảo vệ Hạ Nhượng Tâm.

Cao Dật xem như cũng hiểu rõ, Sở Luật không phải vô tình với Hạ Nhượng Tâm, mà là trong lòng người đàn ông này từ trước đến nay chưa bao giờ quên Hạ Nhượng Tâm.

Anh không nên mạo hiểm, Sở Luật người đàn ông này từ trước đến nay đều không phải không hại đàn ông, vì để đạt được mục đích của chính mình anh ta sẽ không từ thủ đoạn, chuyện gì cũng có thể làm.

Anh ôm Tiểu Vũ Điểm bước nhanh qua, gió âm lạnh cắt da thịt anh, người trên đường không tự chủ được kéo cao cổ áo, với gió đông lạnh băng rét mướt chỉ lộ ra gương mặt bị đông lạnh, cũng chỉ có đứa trẻ như Tiểu Vũ Điểm ở trong lồng ngực bố hấp thu độ ấm, cũng không bị lạnh một tí nào. Nhưng lúc này không người nào biết Tiểu Vũ Điểm trong lòng Cao Dật đang nâng gương mặt lên, một đôi mắt phượng đen nhìn chăm chăm người đàn ông đang sau, gió cuốn hàng ni dài của bé, mơ hồ quét xuống một ánh mực đen, thân thể yếu nhỏ gắt gao co chặt tròn lồng ngực bố, bé mím môi nhỏ giống như chịu ỷ khuất hít hít mũi nhỏ, ôm chặt búp bê hơn một chút.

Búp bê không sợ, bố sẽ bảo vệ Tiểu Vũ Điểm và búp bê, người xấu sẽ không bắt nạt được mẹ.

Bé đặt búp bê lên khuôn mặt nhỏ, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng xinh đẹp đáng yêu như búp bê.

"Bố đưa con đi mua quần áo đẹp nhé." Cao Dật ngừng lại, ôm Tiểu Vũ Điểm cao hơn, bảo bảo cũng đã béo lên một chút nhưng mà vẫn rất gầy, cũng sắp đến Tết, mua cho bé vài bộ quần áo đẹp, bé con luôn muốn trang điểm xinh xinh đẹp đẹp giống công chúa nhỏ.

"Vâng ạ!" Tiểu Vũ Điểm nở nụ cười, bé ngược khuôn mặt lên, màu đồng tử đen lại mang theo một chút thật sâu màu lục đậm, thật sâu màu lục âm thầm. Con người Cao Dật hơi phai nhạt, đứa nhỏ này màu mắt rất giống người đàn ông kia, khôn biết huyết thống nhà họ Sở có phải là người nước ngoài hay không, cho nên ánh mắt người nhà họ Sở luôn không phải đen thuần, Sở Luật có, Tiểu Vũ Điểm cũng có, nhưng vì đứa bé lớn lên cơ hồ giống mẹ như đúc, nên nếu không chú ý sẽ không phát hiện được, kì thật ở bé vẫn có vài nét giống bố.

Tiểu Vũ Điểm khó hiểu sờ lên mặt: "Bố, mặt Tiểu Vũ Điểm bẩn sao?"

"Hà, không bẩn, rất sạch." Cao Dật nhéo nhẹ mặt cục cưng, cũng không nghĩ nhiều, mang con đến bên trong một trung tâm thương mại gần đó mua cho bé áo khoác.

Mới vừa đến chưa lâu, máy sưởi bên trong khiến hai người họ ấm áp, Cao Dật đặt con gấu nhỏ trong lồng ngực xuống dưới, tháo khẩu trang cho con ra, lúc này khuôn mặt nhỏ mới lộ ra một bé gái xinh đẹp, da mỏng mịn như thịt tôm mới luộc.

Chương 574: Từ một biến thành ba

Gấu nhỏ bước chân ngắn kéo tay bố đi tới, đôi mắt mở to tò mò nhìn quanh bốn phía.

Cao Dật ôm con lên cầu thang máy, trên tầng hai thời gian trẻ em, vào một cửa hàng nhãn hiệu quần áo trẻ em, nhân viên cửa hàng thấy Cao Dật đi vào lập tức nhiệt tình tiếp đón.

Người đàn ông này tuy rằng ăn mặc đơn giản, nhưng toàn thân hàng hiệu, vừa thấy là biết một người ra tay hào phóng, còn có đứa bé được ô trong lòng anh, lớn lên thật đúng là xinh đẹp, bố đẹp trai con xinh gái, không biết người mẹ bố đáng thế nào nhưng có thể sinh ra một đứa bé xinh đẹp như vậy cũng sẽ không có khả năng là xấu.

Cao Dật lại thả Tiểu Vũ Diễm trong lòng ngực xuống, cho bé chọn vài cái áo khoác, một bộ lại một bộ thử.

"Cái này Tiểu Vũ Diễm thích không?" Anh hỏi Tiểu Vũ Diễm

Tiểu Vũ Diễm không giống những đứa trẻ khác, bé thành thực hơn, cũng có suy nghĩ riêng của mình, cho nên anh và Hạ Nhuông Tâm trước khi làm gì cũng sẽ thương lượng với Tiểu Vũ Diễm, cũng muốn hỏi ý của bé.

Tiểu Vũ Diễm ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, sau đó lắc đầu: "Khó coi, không thích."

Cao Dật lại chọn cho bé một bộ khác, là một cái áo khoác màu hồng nhạt, dài đến đầu gối, Tiểu Vũ Diễm nhỏ nhỏ gầy gầy, mặc cái áo này khiến da bé càng thêm trắng nõn.

"Cái này thế nào?" Cao Dật ngồi xổm xuống vuốt áo trên người Tiểu Vũ Diễm, cảm thấy cái này không tồi.

"Thích ạ!" Tiểu Vũ Diễm làm mặt quỷ với gương, người đẹp lớn lên thật tốt, cho dù làm mặt quỷ vẫn đẹp kì lạ.

"Bố, rất đắt sao?"

Tiểu Vũ Diễm nháy một đôi mắt, kéo tay áo Cao Dật: "Đắt, Tiểu Vũ Diễm sẽ từ bỏ, Tiểu Vũ Diễm cũng có quần áo, mẹ làm cho Tiểu Vũ Diễm."

Cao Dật xoa đầu con, càng hiểu chuyện càng khiến người ta đau lòng.

"Không, không đắt, Tiểu Vũ Diễm ăn một bữa cơm là có thể mua về."

Trên bảng giá cũng không nhìn lấy một cái, anh rút thẻ ngân hàng đưa cho người bán hàng đứng ở một bên.

Người bán hàng vội vàng cầm thẻ đi thanh toán, quần áo này hơn một ngàn một bộ, khó có người đến đây mua cho con một bộ, bọn họ ở nơi bán quần áo này có khi một tháng cũng không ai mua, nhưng nếu bán được cũng đủ tiền ăn nửa tháng.

Cô thanh toán tiền, khi người đàn ông ra khỏi cửa hàng, thì người bán hàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng, tiền cũng về tay.

Một tay Cao Dật xách túi quần áo, một tay dắt Tiểu Vũ Diễm. Bên trong trung tâm thương mại máy sưởi ấm áp, Cao Dật mua cho Tiểu Vũ Diễm khăn quàng cổ, ngay cả tất cũng mua vài đôi, có một cô con gái thật tuyệt, những bộ quần áo nhỏ đẹp bé đều có thể mặc, cũng thỏa mãn nguyện vọng của một ông bố muốn trang điểm cho con thành công chúa nhỏ.

"Bé đáng yêu!" Lúc này không biết giọng nói từ nơi nào tới làm Tiểu Vũ Diễm dừng bước, thanh âm quen thuộc này...mà bé còn chưa phản ứng lại đã có một người đàn ông lần lại đây chỉ kém kêu gâu gâu vài tiếng.

"Chào, thật khéo nha lại gặp được cháu, chúng ta thật sự có duyên, cháu nói xem có phải kiếp trước là tình nhân nhỏ bé của chú hay không, sao chú lại yêu cháu như vậy chứ?" Đỗ Tĩnh Đường vừa thấy Tiểu Vũ Diễm liền thực yêu quý, nhưng mà đáng tiếc, anh đời này không sinh được một đứa con gái, nếu có thể sinh lớn lên xinh đẹp giống Tiểu Vũ Diễm, không đúng, có một nửa xinh đẹp của Tiểu Vũ Diễm, anh có nằm mơ cũng sẽ mỉm cười tình dục.

Tiểu Vũ Diễm nắm chặt tay nép vào Cao Dật, tựa như người trước mắt là kẻ điên nơi nào, quá nhiệt tình, dọa người ta sợ rồi.

Trên mặt cười Đỗ Tĩnh Đường cứng đờ xuống.

Xong rồi, bé đáng yêu chán ghét anh.

Tiểu Vũ Diễm cắn tay, sau đó cười với Đỗ Tĩnh Đường: "Cháu chào chú!"

Đỗ Tĩnh Đường thiếu chút nữa trái tim thủy tinh bị vỡ vụn, anh xoa tay, sau đó dường như là làm ảo thuật, từ trên người lấy ra một cây kẹo: "Chú cho cháu này!"

Tiểu Vũ Diễm cũng không cảm mà ngẩng đầu, một đôi mắt to, đây là đang hỏi xin ý kiến của bố.

"Mau cảm ơn chú."

Cao Dật đặt tay lên trên đầu Tiểu Vũ Diễm, đối với Đỗ Tĩnh Đường này có ấn tượng tốt nên thái độ coi như không tồi.

"Cảm ơn chú!" Tiểu Vũ Diễm cầm lấy cây kẹo, cũng không ăn ngay mà nhét vào bên trong túi áo.

"Con yêu vì sao không ăn?" Cao Dật kéo tay Tiểu Vũ Diễm, hỏi con.

Tiểu Vũ Diễm sờ cây kẹo bên trong túi, sau đó nâng khuôn mặt lên, cười ngượng ngùng: "Tiểu Vũ Diễm để lại cho mẹ ăn, mẹ sẽ biến ma thuật một cái, một cây kẹo có thể biến thành hai cái, mẹ một cái, bố một cái, Tiểu Vũ Diễm một cái."

Trong lòng Cao Dật đột nhiên chua xót, cũng chỉ có một Tiểu Vũ Diễm bé nhỏ mới có thể tin tưởng đồng thoại như vậy, trên đời này làm gì có đồng thoại gì, cũng không có gì là một biến thành hai cái, hai cái biến thành ba cái.

*Đồng thoại: truyện trẻ em

Cũng chỉ có một người mẹ nhịn không ăn đem tất cả cho con gái ăn.

Đỗ Tĩnh Đường nhìn tay của mình, lại đặt tay đặt trên quần áo, dùng sức xoa, cảm giác tay của mình có chút ngứa, muốn cào tường, đáng tiếc quá, thật vất vả mới nhìn thấy bé đáng yêu được một lần. Kết quả, kết quả đến là tốt, không được thân thể mềm mại thơm thơm của bé đáng yêu gì cả, nhưng mà bé đáng yêu hình như mũm mĩm hơn một ít, khuôn mặt nhỏ phúng phính, ôi, thật muốn nỏ tung, anh sắp chịu không nổi. Anh xoa người đặt tay lên tường, sau đó dùng sức cào lên, còn tốt, tường nhà này đều dùng giấy dán tường cho nên anh lại cào cũng không để lại dấu vết.

"Ngứa tay à?" Một giọng nói lạnh như băng làm lông tơ toàn thân anh dựng đứng.

Đỗ Tĩnh Đường vội vàng thu hồi móng vuốt, quay lưng lại, anh thay đổi mặt, cọt nhà nói:

"Chào, anh họ, anh cũng đến đi dạo à?"

"Ừ, mua vài thứ." Sở Luật nâng cổ tay nhìn thời gian, còn một chút thời gian, hôm qua anh đặt vài bộ quần áo, vừa lúc đến đây lấy.

Anh cũng không nói nhiều với Đỗ Tĩnh Đường, chuẩn bị lên tầng trên.

"Chờ với, anh, em đi lên cùng anh."

"Ừm." Sở Luật đứng bước, nhướn mày: "Như thế nào, không có tiền?"

"Ha ha...." Đỗ Tĩnh Đường chỉ cười ngượng: "Đúng vậy, Thái Hậu ăn sinh nhật lớn, kết quả gần đây hơi thiếu, anh họ, anh cấp tiền trước cho em đi."

"Được." Sở Luật không keo kiệt, cấp thì cấp.

Thật tốt quá, Đỗ Tĩnh Đường thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật tốt, có thể giảm bớt một món tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 575: Bé đáng yêu nhà em

Sở Luật ghét bỏ coi áo trên người, lại bồi thêm cho anh một câu: "Trừ vào tiền lương."

Trên mặt Đỗ Tĩnh Đường đang treo nụ cười cứ như vậy cứng đờ tại chỗ, trừ, trừ. Muốn trừ đến già sao, anh còn thiếu Sở Luật không ít tiền, còn tưởng được thủ sẵn, chẳng lẽ anh cả đời này phải làm công cho Sở Luật sao?

Thang máy đang đi lên, phía đối diện thang máy đi xuống dưới, bên trong một người đàn ông một tay ôm đứa bé, một tay đỡ trên tay vịn thang máy, mà bé gái trong lòng anh nhìn chằm chằm Đỗ Tĩnh Đường.

Đỗ Tĩnh Đường bỗng nhiên quay người lại, hai tay ở trên không trung còn chưa hạ xuống, hai cha con nhà kia đã xuống thang máy, đi đến phía cửa trung

tâm thương mại.

"Anh, anh xem." Đỗ Tình Đường kéo tay áo Sở Luật: "Bé đáng yêu nhà em, rất xinh đẹp."

"Đâu?" Sở Luật quay đầu lại, không nhìn thấy gì.

Mặt Đỗ Tình Đường chán nản: "Nhà người ta vừa đi ra ngoài rồi."

Tầm mắt Sở Luật dừng ở trên mặt Đỗ Tình Đường: "Thời điểm mẹ sinh ra em, nhất định sinh em bị thiếu một dây thần kinh."

Nhưng Đỗ Tình Đường không phục: "Chỉ số thông minh của em cao như vậy, so với người khác cũng hơn một dây thần kinh."

"Ừm." Lần này Sở Luật cũng không so đo với anh.

"Anh, anh đồng ý?"

"Đồng ý."

"Anh, vẫn là anh biết đầu hàng."

"Không phải." Sở Luật xắn cổ tay áo lên, giọng nói bình tĩnh mang theo một chút mỏng lạnh: "Nhiều hơn một dây, em vừa lúc có thể dùng để thắt cổ."

Đỗ Tình Đường: "....."

Bên ngoài, Cao Dật bao bọc Tiểu Vũ Điểm ở trong áo, Tiểu Vũ Điểm được an tĩnh ấm áp, còn có thể chơi búp bê, bé thật ngoan không nói lời nào.

Về tới nhà ấm áp hơn, trên tóc Cao Dật đều phủ một tầng sương, nhưng khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm trắng trẻo mềm mại một chút cũng không bị rét lạnh.

Cao Dật thật đúng là một người ba biết chăm sóc con, cho con uống nước rồi rửa tay cho con, để con đi xem phim hoạt hình, hai người cũng đã ăn nên không cảm thấy đói.

Thời điểm buổi tối, cuối cùng Hạ Nhục Tâm cũng đã về, cô mới vào cửa chân đã bị người ta ôm lấy, không phải nhóc con nhà mình thì là ai.

"Mẹ về rồi, mẹ có mệt không?"

Hạ Nhục Tâm ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên mặt của con, khuôn mặt nhỏ hồng hào, đáng yêu tươi cười ngây thơ, cô đã lâu không thấy con cười vui vẻ như vậy.

"Hôm nay làm gì vậy?" Hạ Nhục Tâm hỏi con gái, lại sờ tóc con, sắp dài đến lỗ tai rồi, chờ đến Tết rồi bé sẽ là một cô nhóc xinh đẹp.

Tiểu Vũ Điểm chỉ tay.

"Bố đưa Tiểu Vũ Điểm ra ngoài chơi, còn mua cho Tiểu Vũ Điểm quần áo xinh đẹp, nhưng bố bảo Tiểu Vũ Điểm ăn ít một bữa cơm là có thể mua quần áo, mẹ ơi!" Tiểu Vũ Điểm bỏ nhào vào trong lồng ngực Hạ Nhục Tâm: "Vậy nên Tiểu Vũ Điểm buổi tối không ăn cơm bởi vì muốn bố còn có tiền."

Hạ Nhục Tâm thật sự dở khóc dở cười, hừm, không ăn cơm, trong đó còn có vài món đồ ăn vặt. Nhưng lấy cớ như vậy cũng chỉ có Cao Dật mới nghĩ ra được.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm buồn ngủ." Tiểu Vũ Điểm dụi đôi mắt, hôm nay chơi cả một ngày trời bé đã sớm mệt mỏi, nhưng vì muốn chờ mẹ trở về nên bé mới cố gắng chờ, mí mắt cũng sắp sụp xuống.

Lúc này có một bàn tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé của bé

"Con vẫn luôn đợi em, rất cứng đầu, điểm này không giống em." Cao Dật để Tiểu Vũ Điểm dựa lên trên vai, vờn tay hương Hạ Nhục Tâm: "Đứng lên đi, em cũng mệt mỏi rồi, con ngủ rất ngoan, em cũng có thể nghỉ ngơi tốt một chút."

Hạ Nhục Tâm nắm tay anh đứng lên, toàn thân mệt mỏi, có thể thấy đã vội vã trở về.

Cô nắm tay con gái: "Cảm ơn anh, Cao Dật."

Có lẽ một câu cảm ơn cũng không đủ để biểu đạt được cái gì, cô muốn nói cảm ơn quá nhiều, nói cảm ơn ba ngày ba đêm vẫn không đủ, nhưng hiện tại cô cũng chỉ có thể nói cảm ơn để biểu đạt.

"Lời nói ngốc nghếch." Cao Dật ôm cô, muốn nhận hết cực khổ của hai mẹ con.

"Đã nói rồi, em không cần nói cảm ơn với anh, phải là anh cảm ơn em, nếu không gặp được em, anh cũng không biết sinh mệnh anh còn tồn tại bao nhiêu chỗ trống, hay là cuộc sống u ám nữa." Đến đây, ánh mắt anh nhẹ nhàng tối mờ.

Đã trải qua cuộc sống gần ba mươi năm, gặp được hai mẹ con này, là ngoài dự kiến của anh, cũng là may mắn của anh, anh không quan tâm cô đã kết hôn hay chưa, cũng không để ý cô có con hay không, thích chính là thích, không có lý do gì.

Hạ Nhược Tâm dựa đầu trên vai anh, tầm mắt bắt đầu mờ lung mờ hồ nhẹ nhàng.

"Cám ơn anh, Cao Dật."

"Em không cần cảm ơn anh, anh chính là muốn nói tình cảm của em anh sẽ nhớ cả đời, cả đời thực ngắn, kì thật cả đời cũng rất dài, anh sẽ không nói những lời ngọt ngào, cũng sẽ không nói những lời thân mật, anh chỉ muốn nói, nếu em không đuổi anh, anh sẽ không bỏ em. Trừ phi, có một ngày, anh buông tay của anh ra."

Cô nhắm mắt lại, kì thật cùn không muốn mở mắt ra, nhưng vẫn phải sóc lại tinh thần, tiếp nhận con từ trong lòng Cao Dật, phải tắm rửa, thay quần áo cho bé.

Chuyện như vậy cô đã làm ba năm, từ khi con còn đỏ hỏn rồi tới hiện tại, vẫn là bố dạng nhỏ nhắn, cô có nhiều khi nghĩ nếu bé không lớn lên thì tốt rồi, vĩnh viễn sẽ như này, là Tiểu Vũ Điểm của cô, cũng vĩnh viễn sẽ không rời xa người mẹ này.

Chỉ là một ngày nào đó, Tiểu Vũ Điểm sẽ trưởng thành, aex rời xa người mẹ là cô, mà khi nghĩ đến ngày này, sao cô lại cảm thấy khổ sở, cô và con sống nương tựa nhau nhiều năm như vậy mà.

Cô đặt con lên trên giường, tìm được búp bê rồi đặt vào trong chăn, Tiểu Vũ Điểm tự động ôm lấy, miệng nho nhỏ không biết gọi cái gì, là mẹ, hay là búp bê, Hạ Nhược Tâm thật sự nghe không hiểu.

Cầm quần áo con lên, cô muốn giúp bé giặt sạch, kết quả lại sờ được bên trong túi của Tiểu Vũ Điểm hình như có cái gì đó, cô sờ sờ, từ trong túi lấy ra một cây kẹo được dùng giấy gói kẹo bao bọc.

Cô đặt cây kẹo lên trên mặt bàn, chỉ là trong lúc nhất thời nhìn cây kẹo kia đến phát ngốc, khi đó cô và Tiểu Vũ Điểm sống quá vất vả, một tháng cô kiếm được chỉ đủ sinh hoạt phí của hai mẹ con, thường xuyên mua thuốc cho Tiểu Vũ Điểm, cô không mua cho con đồ ngọt gì, vậy nên cho tới bây giờ Tiểu Vũ Điểm cũng không thích ăn.

Cô ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ của con, về sau sẽ tốt hơn, cô đảm bảo, cô sẽ làm việc, nỗ lực kiếm tiền cho con cuộc sống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 576: Chúng ta đi ngủ đi

Cô không muốn dùng tiền của Cao Dật, không phải bài xích, Cao Dật cấp, cô vẫn nhận, nhưng mà cô muốn có sự nghiệp của riêng mình, cô không phải muốn làm việc gì to lớn, kiếm nhiều tiền, mà cô chỉ muốn có cuộc sống ổn định cùng con gái.

Khi đi ra thấy Cao Dật vẫn ngồi trên ghế sofa, Hạ Nhược Tâm biết anh vẫn đang đợi cô.

"Nhược Tâm, lại đây." Quả nhiên Cao Dật vừa thấy cô đi đến liền vươn tay hướng phía cô.

Hạ Nhược Tâm đi qua ngồi bên cạnh anh, cô đặt tay lên đầu gối trông hơi giam cầm, Cao Dật buồn cười. Khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng, Hạ Nhược Tâm thật muốn che mặt lại.

Tuổi cũng lớn vậy rồi, da mặt lại mỏng như vậy.

"Ha ha....." Một trận âm thanh vang lên, Hạ Nhược Tâm càng thêm cảm thấy mặt đỏ tai hồng, gần như mặt đỏ tía tai.

Cao Dật cũng không rời tay đi, câu được câu không chỉnh lại mái tóc dài đến lỗ tai của cô, tóc dài sẽ thật đẹp, kì thật Hạ Nhược Tâm thật sự thích hợp với tóc dài, cô tóc dài sẽ rất thanh tú, dịu dàng, cười rộ lên giống đoá hoa lê tươi sắc, nhưng lại giả dạng làm một cô gái mạnh mẽ, cười thẹn thùng như vậy sao làm cô gái mạnh mẽ được.

"Nhược Tâm..." Giọng nói của anh mang theo khăn khăn mê hoặc.

Tay Hạ Nhược Tâm đặt trên đầu gối nắm càng chặt, đườn nhiên cô cũng nghe thấy âm thanh ái muội, không biết trận gió từ đâu thổi tới làm cô đứng bật dậy: "Cửa sổ mở, em đi đóng cửa lại."

Cô đi tới bên cửa sổ, quả nhiên vẫn chưa đóng lại, bị gió thổi mở ra, gió mưa đông thổi vào mặt màn theo hơi lạnh, nhưng lại thổi khuôn mặt đang khô nóng của cô bình thường trở lại, cô rùng mình, người cũng thanh tỉnh.

Lúc này một bàn tay duỗi lại đây, đóng cửa sổ lại, cũng kéo rèm xuống.

"Nhược Tâm..." Cao Dật dựa cằm trên vai Hạ Nhược Tâm, âm thanh nhẹ nhàng ní non vô cùng mê hoặc.

"Ừm..." Hạ Nhược Tâm giống như chỉ có thể phát ra một từ đơn như vậy, xong rồi, mặt cô lại nóng rồi, cô lại cảm thấy xấu hổ với gương mặt của mình, kst nhất Cao Dật cũng không nhìn được, nhưng mà nghĩ đến đồ tởm tởm tai anh cũng nhìn được.

"Chúng ta đi ngủ đi." Giọng nói người đàn ông ấm áp làm toàn bộ máu của Hạ Nhược Tâm xông lên đỉnh đầu.

Ngủ, ngủ?

Ngủ.....

Giấc ngủ?

"Đi ngủ đi," Cao Dật đẩy Hạ Nhược Tâm vào trong phòng, một hồi kia khả năng nhóc con sẽ đá chần.

Cho đến khi cửa phòng được đóng lại, trên mặt Hạ Nhược Tâm vẫn đỏ ửng, cô che mặt, cô đã nghĩ tới cái gì. Lúc này nhóc con trên giường duỗi chân ra ngoài, có thể bé nóng, đá chần xuống tận dưới, một đôi chân nhỏ trắng trắng mịn màng đặt trên chần, dáng ngủ hình chữ X, tiểu gia hoả này cái cũng tốt, ngoài cái hiện tại sẽ đá chần, ngủ không thành thật, thật may bên bé vẫn luôn có người, bằng không còn không biết thời điểm buổi tối có thể rớt xuống giường hay không nữa.

Hạ Nhược Tâm đi đến đắp lại chần cho con, lúi lúi kéo kéo, kéo được búp bê ra đặt trên tủ đầu giường để tiểu gia hoả sáng mai tỉnh dậy có thể nhìn thấy búp bê của bé.

Cô vào bên trong toilet, mở vòi nước ra, hắt một làn nước lạnh lên mặt, mát lạnh tiêu không ít gương mặt đang nóng bỏng của cô.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt, làm cái cổ khô nóng kia đi ra ngoài.

Đến khi cô ra ngoài, sắc mặt vốn đỏ ửng lúc này đã hơi tái nhợt.

Cô kì thật rất sợ những chuyện đó, chính là chuyện giữa nam và nữ, như thế nào cũng sẽ đi đến một bước kia, cô cũng sẽ không cho rằng Cao Dật muốn tình yêu thuần khiết, anh là đàn ông, cô là phụ nữ.

Sở dĩ một đôi nam nữ ở cùng một chỗ, trừ bỏ tâm lí gần gũi, thân thể cũng sẽ cùng nhau.

Chính là...

Cô nắm chặt đôi tay đặt hai bên cạnh nắm chặt thành quyền, cô không muốn làm loại chuyện này, mặc kệ là cùng Sở Luật hay là Cao Dật, cô đối với Sở Luật là chán ghét, nhưng đối với Cao Dật là sợ hãi.

Một người phụ nữ ghét loại sự tình này, như vậy có thể làm sao bây giờ. Cả đời này chẳng lẽ phải độc thân tự xử sao, nhưng mà không có khả năng.

Cô ngồi ở mép giường, vỗ về khuôn mặt non nớt mềm mịn của con, Tiểu Vũ Điểm an tâm ngủ ấm áp trong chần, cơ thể nhỏ bé yếu ớt, tuy rằng bên ngoài tuyết rơi rét lạnh nhưng trong nhà lại ấm như mùa xuân, cho nên Tiểu Vũ Điểm mới ngủ yên tâm như vậy.

Không bao giờ sợ lạnh, không bao giờ sẽ đau.

Cô kéo tay con, nhéo nhéo bàn tay mềm mại, cũng chỉ có lúc này cô mới cảm giác tất cả đã qua rồi, cho dù ngày mai xảy ra chuyện gì, ít nhất giờ khắc này, cô chỉ cần Tiểu Vũ Điểm, như vậy cô cũng cảm thấy mãn nguyện.

Chân nhỏ Tiểu Vũ Điểm lại duỗi ra, Hạ Nhược Tâm lại than một tiếng, chỉ có thể đem chân con nhét trở lại trong chần, sau đó cô cũng nằm xuống, ngủ đi, ngày mai có lẽ cũng sẽ là một ngày trời nắng.

Cô vẫn đang ngủ mơ mơ màng màng, trên người giống như có một con chuột cứ bò qua bò lại.

Cô đặt tay ở trước mắt, miễn cưỡng mở đôi mắt đang cay xè ra, thấy Tiểu Vũ Điểm đang nhúc nhích, bò tới bò lui không biết lấy cái gì.

"Búp bê hư, không được làm phiền mẹ, mẹ mệt rồi."

Tiểu Vũ Điểm ôm búp bê ngồi xỏm trên giường, tay cầm lược chải tóc cho búp bê, bên trong cái miệng nhỏ lắm bả, hiện tại còn chưa đến 7 giờ bé đã ngủ dậy rồi, nhưng bé cũng thật ngoan, tự mặc quần áo rồi ngồi chơi một mình, không làm phiền người khác.

Hạ Nhược Tâm ngồi dậy, xoa đỉnh đầu con gái.

"Có đói bụng không?" Cô nâng khuôn mặt con lên, hỏi.

"Có, bụng đói!" Tiểu Vũ Điểm bỏ nhào vào lồng ngực mẹ, kì thật đã sớm đói bụng nhưng thấy mẹ mệt mỏi nên bé không muốn quấy rầy mẹ.

"Chờ mẹ." Hạ Nhược Tâm nhéo khuôn mặt con, xuống giường pha cho bé một bình sữa bột, buổi sáng uống sữa không cần ăn cơm.

"Ngoan ngoan uống." Hạ Nhược Tâm đặt bình sữa lên tay Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm bĩu môi, ưỡn khuỷu ôm bình sữa, uống một ngụm rồi một ngụm, nhưng đôi mắt to tròn kia lại làm như mẹ bắt nạt bé, bộ dáng nhỏ nhắn thật sự làm người ta muốn cắn.

"Hôm nay anh mang con đến bệnh viện, thuận tiện để con kiểm tra thân thể." Cao Dật ngồi xổm xuống giúp Tiểu Vũ Điểm đội chiếc mũ con thỏ màu hồng nhạt, hai cái tai nhỏ nhỏ quả thực giống một con thỏ đột nhiên nhảy tới.

Tiểu Vũ Điểm thu nhỏ thân mình, sau đó xoay người bỏ nhào vào trong lòng mẹ, không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 577: Sớm biết hôm nay

"Không sao, chỉ là kiểm tra, không tiêm." Hạ Nhược Tâm an ủi con gái, sợ Tiểu Vũ Điểm đối với bệnh viện có bài xích, tuy rằng không khóc nhưng bé thực sự sợ hãi.

"Thật vậy chẳng?" Tiểu Vũ Điểm nâng khuôn mặt nhỏ lên, khịt mũi hỏi mẹ: "Không tiêm chích."

"Ừm, không tiêm chích." Hạ Nhược Tâm đau lòng vuốt ve khuôn mặt con, kiểm tra như vậy khả năng mỗi tháng phải mấy lần, tuy rằng phải lấy ra một ít máu nhưng kiểm tra mới có thể yên lòng, không phải sao?

Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên, mang gấu con tới bệnh viện. Vừa đi tới, tất cả mọi người đều hiềm lạ vây quanh lại đây, người cho kẹo, người cho đồ chơi, một hồi ồn ào, Tiểu Vũ Điểm đã bị nhét đầy đủ loại kẹo, đồ chơi linh tinh.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm đến phòng kiểm tra, Tiểu Vũ Điểm phá lệ yên tĩnh.

"Con yêu, chúng ta phải đâm một chút vào ngón tay." Cao Dật nhìn đôi mắt nhỏ đen to tròn của Tiểu Vũ Điểm, thương lượng với con: "Chỉ đau một tí là tốt rồi, không tiêm."

"Vâng, bố, Tiểu Vũ Điểm biết rồi." Tiểu Vũ Điểm vươn tay, ngón tay nhỏ nhắn được cắt sạch sẽ, Cao Dật kéo tay Tiểu Vũ Điểm đặt lên trên mặt bàn.

Y tá động tác thành thạo căn chuẩn trên tay bé, nhẹ nhàng đâm một cái, một giọt máu thấm ra, lấy một ít máu. Cao Dật chỉ nắm chặt tay Tiểu Vũ Điểm, mà Tiểu Vũ Điểm. Hi mở to đôi mắt ngập nước, một tiếng bé cũng không khóc, nhưng vành mắt đã đỏ ửng. Mà một bên cũng có bé trai như Tiểu Vũ Điểm đang chờ kiểm tra, gào khóc thất thanh, đây là còn chưa có đâm mà giống như có người cắt thịt bé, uống máu bé vậy.

"Ồ, đây không phải Tiểu Vũ Điểm sao?" Đột nhiên một giọng nói kinh ngạc vang lên, làm Tiểu Vũ Điểm ngẩng đầu lên, vừa thấy người nọ liền cười.

"Chào bà ạ!"

"Chào cháu, Tiểu Vũ Điểm."

Tổng Uyển cảm thấy cũng thật là khéo, nhưng đứa nhỏ này sao lại ở bên trong bệnh viện, chẳng lẽ là bị bệnh, bà trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

"Đứa bé sinh bệnh sao?" Bà cẩn thận hỏi Cao Dật, đây hẳn là bố của đứa bé, chỉ là hình như hơi quen, nhưng trong lúc nhất thời bà không thể nghĩ ra, tuổi lớn, trí nhớ cũng giảm xuống không ít.

"Không có." Cao Dật đem khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm ẩn trong lòng ngực: "Chỉ là kiểm tra định kì."

Hoá ra là như vậy, Tổng Uyển cũng yên tâm, kì thật cũng không biết tại sao, ba thực sự rất thích đứa nhỏ Tiểu Vũ Điểm này, có mấy lần nằm mơ thấy đứa nhỏ này gọi bà là bà nội, chỉ là đáng tiếc đời này bà không có phúc phận đó. Nếu có thể, có một đứa cháu gái cũng thật tốt.

"Mẹ." Sở Luật đã đi nhanh đến, vừa thấy Cao Dật, ánh mắt cũng u ám.

Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên, Tiểu Vũ Điểm xoay mặt qua, đem khuôn mặt mình dựa vào trên vai Cao Dật, bước chân Cao Dật ngừng lại.

Đứa nhỏ này...

Anh ôm Tiểu Vũ Điểm đi qua, lúc giao nhau với Sở Luật cũng không dừng lại nửa giây, khoé môi Sở Luật không khỏi nhếch lên, bà vai lại có chút trầm trọng.

Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, cũng không biết Sở Luật có tư cách làm tình địch của Cao Dật hay không, những việc làm ở quá khứ của anh khiến người ta giận sôi, nếu có thể tha thứ được, như vậy câu này không liên quan, vậy thật quá đơn giản.

Tiểu Vũ Điểm lại một lần nữa xoay khuôn mặt lại, chỉ chơi với tay chính mình, trước sau đều không muốn liếc nhìn Sở Luật một cái. Cao Dật mím môi, trong bệnh viện có mùi nước sát trùng, mùi hương này, kì thật áp lực.

Trở lại trong phòng làm việc, Cao Dật để Tiểu Vũ Điểm tự chơi, anh còn có công việc, Tiểu Vũ Điểm thường ngày luôn ngoan, bé sẽ không làm phiền người lớn, rất ngoan ngoãn hiểu chuyện. Đến thời điểm tan làm, Cao Dật vươn tay:

"Đi thôi, Tiểu Vũ Điểm cùng bố về nhà nào!"

Tiểu Vũ Điểm một tay ôm búp bê, vui vẻ chạy tới, đôi tay nhỏ nhắn ôm cổ Cao Dật, một đôi mắt cũng cười rộ lên.

"Bố, về sau Tiểu Vũ Điểm không cần tới đúng không?"

"Sợ chích sao?" Cao Dật đương nhiên biết Tiểu Vũ Điểm sợ cái gì, đứa bé chính là sợ đau.

Tiểu Vũ Điểm chỉ cắn tay, cuối cùng vẫn thành thật gật đầu một cái: "Tiểu Vũ Điểm không muốn tiêm chích."

"Ừm, không cần tiêm." Cao Dật nhìn lại một lần kết quả báo cáo kiểm tra, nhóc con rất khoẻ mạnh, chỉ thiếu máu, có thể từ từ bổ dưỡng, không vội. Anh đặt kết quả kiểm tra báo cáo trong túi, lấy về cho Hạ Nhược Tâm xem, tránh cho cô sẽ lo lắng.

"Đi, chúng ta về nhà thôi." Một tay Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm, một tay cầm túi tài liệu chuẩn bị về nhà, nhưng lúc đi ra khỏi bệnh viện lại gặp Sở Luật ở phía trước.

Đây không phải ngẫu nhiên mà gặp mà đây là có ý.

Cao Dật cũng chưa bao giờ biết, thì ra có một ngày, anh lại có thể ngẫu nhiên cùng người đàn ông luôn đứng trên ở đỉnh kim tự tháp như Sở Luật. Hơn nữa hiện tại anh đã đi đến, hiển nhiên đứng trước mặt anh ta.

"Sở tiên sinh rất nhiều thời gian, như thế nào, công ty lớn như vậy lại không tìm được chuyện để làm?" Anh cười, cười rất châm chọc.

"Việc này không nhọc anh lo lắng." Từ trên người Sở Luật lấy ra một điều thuốc, vừa nhìn thấy đứa bé Cao Dật ôm trong lòng lại thu về, thả lại ở trong hộp thuốc.

"Cô ấy có khoẻ không?" Anh nhàn nhạt hỏi, làm như lơ đãng, không thêm đề ý.

Kì thật có ý hay không, trong lòng anh biết rõ ràng, nếu không hôm nay anh sẽ không ở đây, buồn bỏ công việc, đặc biệt chờ một người.

"Tôi không biết Sở Luật hỏi là ai?" Anh cúi đầu, nhìn lông mi dài của Tiểu Vũ Điểm trong lòng ngực, ngủ rồi à, ngủ rồi cũng tốt, không nghe thấy bọn họ nói chuyện, đứa nhỏ này tâm tư quá mức mẫn cảm, anh rất sợ con sẽ nghe được cái gì, rồi lại nghĩ đến cái gì.

Khả năng những gì đứa nhỏ này biết so với tưởng tượng của bọn họ còn hơn nhiều. Nhưng là chuyện giữa người lớn không nên để trẻ con biết, cuộc sống trẻ nhỏ vốn dĩ vô lo vô nghĩ, những sâu oán giữa người lớn có gì để trên người đứa nhỏ.

"Không biết." Sở Luật cũng không tức giận, khoẻ môi chỉ nhàn nhạt gọi lên, môi mỏng nâng lên không mang theo nửa phần ôn ý: "Cao Dật, anh hiểu rõ ràng ý tôi, tôi cũng biết anh và cô ấy ở bên nhau, anh yên tâm."

Anh nhét tay vào bên trong túi quần: "Tôi không nghĩ sẽ làm cái gì, cũng không muốn làm gì, anh hãy đối xử với cô ấy."

Anh còn cúi đầu nhìn chăm chăm bé gái trong lòng Cao Dật: "Cô ấy rất thích con của anh, sẽ là một người mẹ tốt."

Nói đến đây, anh lại một loại vô lực hối hận.

Sớm biết hôm nay, đúng vậy, sớm biết hôm nay, cần gì phải qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 578: Anh ta có hoài nghi hay không

Tác giả: Hạ Nhiễm Tuyết

Cô không thể sinh con, đem con người khác trở thành con của mình, mà anh cũng không thể, về sau anh sẽ nhận nuôi một bé, tựa giống như cô, sẽ đối với đứa bé kia giống con ruột.

Cao Dật ôm chặt Tiểu Vũ Điểm trong lòng ngực, đi nhanh qua Sở Luật, làm sai sẽ tự chịu trách nhiệm với lỗi lầm của chính mình, hiện tại nói một câu thật xin lỗi là có thể muốn vứt bỏ hết tất cả quá khứ sao.

Không có dễ dàng như vậy.

Mở cửa xe, anh nhẹ nhàng đặt con an toàn ngồi ghế dành cho trẻ em.

Anh đảo tay lái, bên trong kính chiếu hậu, người đàn ông kia vẫn đứng nguyên chỗ cũ, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay đặt trên miệng, nhẹ hút một ngụm khói, sương khói tuần hoàn qua phổi anh, phun ra một vòng khói sắc sương mù.

Thật sự kết thúc rồi, như vậy có thể yên tâm sao, không biết vì cái gì trong lòng Cao Dật luôn có cảm giác bất an không nói nên lời, dường như, phía sau người đàn ông kia là một quả bom hẹn giờ.

Bọn họ phải rời thành phố này sớm một chút, đến một nơi không ai biết bọn họ.

Xe chạy đến cửa nhà, Cao Dật đỗ xe ở bãi đỗ phía dưới, bé Tiểu Vũ Điểm vẫn đang mơ mơ màng màng ngủ, búp bê ôm trong lòng cũng rơi trên xe, anh biết Tiểu Vũ Điểm rất yêu con búp bê này, anh mua cho con rất nhiều búp bê nhưng cuối cùng bé cũng chỉ ôm con búp bê này, trên người búp bê được giặt quần áo sạch sẽ, đã bị giặt trắng bệch, nhưng ngày ngày Tiểu Vũ Điểm vẫn muốn ôm. Nếu ném đi của con, tiểu quý này phải khóc chết đi sống lại mất, mà phiền toái chính là con búp bê này là số lượng có hạn, cơ bản không mua được. Anh nhặt búp bê từ trên xe lên, một tay cầm bình sữa, một tay cầm búp bê, trong ngực còn ôm một bé búp bê, thật đúng là một người ba đủ tư cách.

Anh một tay mở cửa ra, nhiệt độ ấm áp trong phòng tan đi cái lạnh giá trên cơ thể.

"Con ngủ rồi à?" Hạ Nhược Tâm đi đến muốn ôm con.

"Không cần đâu để anh bế đi." Cao Dật không muốn cô động tay động chân: "Cánh tay em yếu, gần đây đừng làm việc nặng."

Hạ Nhược Tâm tiếp nhận đồ trong tay Cao Dật đặt ở trên sofa, để Cao Dật bế con vào bên trong phòng ngủ, trẻ con thật đúng là nói ngủ là ngủ.

Cao Dật đáp chắn cho con rồi mới đi ra, anh ngồi lên sofa sau đó kéo tay Hạ Nhược Tâm cùng anh ngồi xuống.

"Nhược Tâm đến đây, anh nói chuyện với em."

"Vâng." Hạ Nhược Tâm ngồi xuống, không biết tại sao lại hơi nóng lòng.

Ánh mắt Cao Dật hơi tối sầm,

Từ trong túi lấy ra một bản kiểm tra báo cáo đặt ở trước mặt Hạ Nhược Tâm: "Nhược Tâm, đây là kết quả kiểm tra báo cáo hôm nay của Tiểu Vũ Điểm."

Tay Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên run rẩy, trong lòng cũng rơi lỡ một nhịp.

Chẳng lẽ là?

"Đừng suy nghĩ bậy bạ." Cao Dật gõ trán Hạ Nhược Tâm một cái: "Tiểu Vũ Điểm rất tốt, không có việc gì, chỉ hơi thiếu máu, sơ dĩ cho em xem bởi vì muốn em yên tâm."

Tay Hạ Nhược Tâm đang nắm chặt đến đây mới buông ra, trong lòng bàn tay vì nắm chặt cũng rịn ra một ít mồ hôi, cô cầm bản kiểm tra lên lật một tờ.

Ngày trước Tiểu Vũ Điểm nằm viện mấy tháng nên cô cũng hiểu bản kiểm tra này.

Quả nhiên, điểm nào cũng bình thường, chỉ thiếu máu, tầm mắt cô chuyển xuống tên của con.

Cao Vũ Điểm, ba tuổi

Chính là Cao Vũ Điểm, đây là cái tên của Tiểu Vũ Điểm khi cô và Cao Dật ở bên nhau, trực tiếp đổi Tiểu Vũ Điểm thành Cao Vũ Điểm, danh chính ngôn thuận viết cái tên phía dưới Cao Dật, như vậy dù là đi học hay là chạy chữa đều thuận tiện rất nhiều, đương nhiên còn an toàn cho thân thể của Tiểu Vũ Điểm, người nhà họ Sở sẽ không hoài nghi.

Sở Luật vốn là một người đàn ông không từ thủ đoạn, cô không thể để anh có một chút hoài nghi nào, anh nhất định sẽ dùng hết tâm kế như quá khứ đoạt lại Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm là của cô, ai cũng không thể đoạt đi.

"Nhược Tâm....." Đột nhiên giọng nói của Cao Dật cắt đứt tâm tư của Hạ Nhược Tâm.

"Hả?" Hạ Nhược Tâm nâng khuôn mặt lên, cũng đặt tư liệu kiểm tra xuống dưới.

"Anh hôm nay gặp anh ta."

Mà hai chữ "anh ta" làm lòng bàn tay Hạ Nhượng Tâm mới khô ráo lại lần nữa đồ mồ hôi tay, anh ta, là ai, ngoài Sở Luật ra, còn có thể là người khác sao.

"Anh ta có hoài nghi hay không?" Sắc mặt của Hạ Nhượng Tâm trắng nhợt, cô sợ những việc như này.

"Anh ta không có, nhưng anh cũng không cam đoan anh ta sẽ không hoài nghi." Cao Dật xoa nhẹ ấn đường, ấn đường hơi nhức, Tiểu Vũ Điểm lớn lên giống Hạ Nhượng Tâm như thế, chỉ cần là người có đầu óc sao có thể không hoài nghi, hơn nữa Sở Luật chỉ cần có điểm đáng ngờ, anh ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định điều tra ra.

Thân thể của Tiểu Vũ Điểm rất đơn giản, một khi điều tra là có thể tra ra toàn bộ, hiện tại người đàn ông kia không nghi ngờ chủ yếu vì cho rằng Tiểu Vũ Điểm là con của anh, hơn nữa cũng vì nguyên nhân Hạ Nhượng Tâm không thể sinh con, hiện tại vẫn là an toàn, nhưng cũng không đại biểu là cả đời sẽ an toàn.

Hạ Nhượng Tâm rũ mi xuống, ấn dưới hàng lông mi dài một chút bất an.

Làm sao bây giờ, người đàn ông kia giống như một quả bom hẹn giờ bên người cô, không biết khi nào sẽ vạch trần bộ mặt thật của hai mẹ con cô.

"Đừng lo lắng." Cao Dật ôm bả vai Hạ Nhượng Tâm: "Chờ anh gần nhất sẽ đến bệnh viện chào hỏi rồi chúng ta cùng nhau về nhà."

"Về nhà....." Hạ Nhượng Tâm lặp lại hai chữ này, đúng vậy, rốt cuộc nhà ở nơi nào, nơi nào mới là nhà cô?

"Chúng ta cùng ra nước ngoài, nhà của anh chính là nhà của em." Cao Dật trấn an Hạ Nhượng Tâm đang rối loạn trong lòng, anh cho cô hứa hẹn, tất cả đều chân thật, cũng muốn cho cô một nơi an bình.

Mà anh không phải Sở Luật, lời anh nói ra anh sẽ thực hiện, mà lời Sở Luật nói đơn giản sẽ dùng tâm kế, tiếp theo sẽ là một tràng mưu kế.

Nước ngoài, rồi đi nơi mình đã sống lâu như vậy, nói có thể bỏ được là giả, nhưng là hiện tại Hạ Nhượng Tâm vốn dĩ không thân không thích, cô không có bố mẹ, không có gia đình, không có người thân, không bạn bè, chỉ có một đứa con gái, kì thật có đi nước ngoài hah không có gì khác nhau, hơn nữa có thể rời xa người đàn ông kia, có thể rời xa tất cả nơi này, cô nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 579: Hy vọng ngày đó sẽ không quá xa

Cô dựa vào trên vai người đàn ông này, hai mắt mệt mỏi nhắm lại, không biết do nghĩ quá nhiều hay quá mệt mỏi, cô vậy mà đã ngủ rồi.

Cho đến khi cô tỉnh lại là lúc TV vẫn còn mở, Cao Dật đang ngồi thẳng lưng, đôi mắt nhìn chăm chăm TV tựa hồ không để bất cứ nội dung nào ở trong mắt.

"Thực xin lỗi, em ngủ quên mất." Hạ Nhượng Tâm ngồi ngay ngắn, nhìn trộm bả vai Cao Dật không có dấu vết bị ướt, may mà cô không chảy nước miếng, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, thật tốt, không bị mất mặt.

"Yên tâm đi, em không có chảy nước miếng, tư thế ngủ rất đẹp, không giống như Tiểu Vũ Điểm, chỉ cần một khi ngủ là bắt đầu đá chần.

Hạ Nhượng Tâm xấu hổ xoa trán, mà cô muốn đá cũng không có chỗ để đá.

"Đi ngủ thôi." Cao Dật đứng lên hướng tay về phía cô, Hạ Nhượng Tâm đưa tay nắm thật chặt bàn tay anh, lúc này cô đã quyết định muốn ở bên nhau cùng người đàn ông này, mặc kệ tương lai có tràn ngập các loại bất an hay khó khăn gì, cô cũng sẽ không lùi bước.

Mà ánh mắt kiên định của cô làm trái tim Cao Dật loạn nhịp, dường như giống như trung thủy, không khí hơi nóng. Đột nhiên anh cúi người môi dừng trên trán của cô.

"Nhượng Tâm, anh sẽ chờ em. Chờ em một ngày để anh hoàn toàn chấp nhận anh, anh hy vọng một ngày này sẽ không quá xa."

Em cũng hy vọng ngày đó sẽ không quá xa, Hạ Nhượng Tâm ở trong lòng cũng lặng lẽ nói một câu.

Hắn là không khó, một người phụ nữ không yêu chuyển thành yêu, bắt đầu từ tôn trọng.

Cô biết Cao Dật tôn trọng cô, tôn trọng tình cảm của cô, cũng tôn trọng thân thể của cô, lâu như vậy anh trước nay đều không ép buộc cô muốn cùng

cô phát sinh quan hệ, không giống như Sở Luật, không màng cô có nguyện ý hay không, dùng tiền, dùng nỗi hận của anh, dùng quyền của anh chà đạp cơ thể cô vết thương chồng chất.

Đóng cửa lại, cô dựa lưng lên trên cửa, cùn không biết kì thật người đàn ông kia vẫn đang đứng ở cửa, tầm mắt dịu dàng giống như nhìn được qua cửa dùng trên người hai mẹ con.

Thời tiết mùa đông vẫn lạnh như thế, Tiểu Vũ Điểm ở nhà ngầy người gần một tháng trời, bé không đến nhà trê nhưng thỉnh thoảng Cao Dật sẽ đưa bé ra ngoài phơi nắng, nhóc con ngoài một lần cảm mạo kia cũng không phát sốt nữa, cuối tháng lại kiểm tra một lần, thân thể được điều trị tố chất cũng dần tốt lên, nhóc con cũng đã khoẻ mạnh.

"Mẹ, cố lên!" Tiểu Vũ Điểm ngồi trên sô pha cổ vũ mẹ, một khuôn mặt quả táo trắng hồng, thật sự giống như quả táo mới hái, làm người ta hận không thể gặm một miếng.

Hạ Nhược Tâm cười với con, sau đó hạ tay trái xuống phía dưới cầm lấy một quả tạ, cố sức nâng bàn tay lên, chỉ là toàn bộ cánh tay đều vô lực, còn rất đau đớn, làm cô chỉ có thể đặt tạ lên trên sô pha.

Tay trái lại cố gắng dùng sức nâng lên, trên trán rịn mồ hôi.

"Cố lên mẹ!" Tiểu Vũ Điểm bò lên phía trước, nắm chặt tay mẹ cổ vũ: "Mẹ của Tiểu Vũ Điểm là lợi hại nhất, mẹ là phù thủy sẽ có phép thuật, tay mẹ nhất định sẽ tốt."

Hạ Nhược Tâm không khỏi cười phụt một tiếng, vừa rồi dùng sức lúc này cũng bớt mệt, cô dùng tay trái cầm tạ, rất dễ dàng cầm tạ lên đặt một bên sàn nhà.

Bởi vì tay trái của cô bị thương, mấy năm nay vẫn luôn không còn sức lực, nhưng tay phải tương phản, sức lực rất khoẻ, nếu có thể dùng sức lực tay phải san sẻ sang tay trái một ít sẽ cân bằng, nhưng trên đời này làm gì có chuyện nào tốt như vậy, sức lực tay phải thì khoẻ, tay trái thì giống như phế phẩm, đẹp chứ không xài được.

Cao Dật định ra một bản kế hoạch, chỉ là trên giấy trắng mực đen viết thì đơn giản nhưng đến khi lúc cô thực hiện lại phát hiện hoá ra lại khó như vậy.

Riêng lực mỗi ngày luyện tập cô thật sự cảm giác so với năm đó dọn cái rương cũng không cần phí sức, không đồ tí mồ hôi nào, nhưng đến ngày hôm nay một bên bả vai cơ hồ không nâng lên nổi.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm lau cho mẹ." Tiểu Vũ Điểm đứng lên, dùng tay của bé lau mồ hôi trên trán Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay con, kéo tay áo lau sạch mồ hôi trên trán, cô nhìn sắc trời bên ngoài, hôm nay khó có được một ngày thời tiết đẹp, cô muốn mang bé ra ngoài phơi nắng, để bé tăng sức đề kháng với khí hậu tự nhiên.

Bằng không nếu cứ nuôi con trong nhà ẩm áp thế này làm sao con có thể thích ứng thời tiết ác liệt mấy ngày nay được.

"Muốn!" Tiểu Vũ Điểm dùng sức gật đầu, một chữ này chính là câu trả lời thật đủ rõ ràng.

"Mẹ đi thay quần áo rồi sẽ mang con ra ngoài."

Hạ Nhược Tâm ôm con ngồi lên trên sô pha, dặn dò bé nhất định phải ngồi ngoan ở chỗ này không được chạy loạn, Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn đồng ý, ôm búp bê nhìn chăm chăm TV đang chiếu hoạt hình không nháy mắt.

Hạ Nhược Tâm nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, nhưng bả vai trái đau nhức không nhắc lên nổi, kì thật tóc ngắn cũng không tồi, ít nhất giống như hiện tại tuy tiện để kiểu nào cũng được.

Chờ đến khi cô đi ra Tiểu Vũ Điểm vẫn ngoan ngoãn ngồi trên sô pha chăm chú xem phim hoạt hình trên TV.

Cô lấy tất đi lên cho con, chờ đến khi mặc quần áo xong xuôi, Tiểu Vũ Điểm mới chậm

chạp phản ứng lại.

"Mẹ..." Bé chớp chớp đôi mắt.

Hạ Nhược Tâm đi giày cho con xong rồi đưa con ra cửa.

Thời tiết hôm nay cũng xem như không quá lạnh, ngay cả lúc này gió thổi tới cũng mang theo cảm giác ấm áp. Tiểu Vũ Điểm vươn tay nhỏ, nhưng bé bắt một lúc rồi trong lòng bàn tay non nệm vẫn không có gì.

"Con muốn bắt cái gì?" Hạ Nhược Tâm sờ lòng bàn tay con, rất tò mò động tác kì quái của bé.

"Tiểu Vũ Điểm bắt ông thần gió." Tiểu Vũ Điểm lại vươn tay nhỏ bắt bắt không khí, thế gian này tự nhiên có những đồ vật bé không thể bắt giữ được,

Hạ Nhược Tâm nâng mặt lên, đón làn gió ẩm áp lan tràn lên gương mặt, làm cô không khỏi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 580: Cô không nhận

Cô ngồi trên ghế nghỉ chân, buông tay Tiểu Vũ Điểm để bé tự đi chơi, Tiểu Vũ Điểm vui vẻ đi nhặt lá câu trên mặt đất, bé nhặt từng phiến, cầm lá cây bày ra một cái đồ án bé cho rằng là đẹp, rồi lại đặt lá cây phía dưới rễ cây.

"Tâm Tâm?"

Đột nhiên một giọng nói cất lên làm như gió thổi lạnh tới bên mặt Hạ Nhược Tâm.

Cô mở hai mắt, bên cạnh một người phụ nữ đang ngồi, một người phụ nữ cô không muốn thấy, cũng không muốn nhận.

"Bà tới đây làm gì?" Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt hỏi, một đôi mắt vẫn luôn chăm chú nhìn con gái cách đó không xa, đến nỗi người bên cạnh cô dường như cũng chỉ là một người xa lạ, bất quá người xa lạ cũng xem như người sống mà thôi.

"Tâm Tâm, con thật sự không muốn nhận mẹ, một tiếng mẹ cũng không muốn gọi dù chỉ một tiếng sao?"

Thẩm Ý Quân cười khổ, hai người bọn họ cũng đã gặp không ít lần, nhưng mỗi một lần Hạ Nhược Tâm đều lạnh nhạt, nếu không cũng giống như hiện tại không muốn nói với bà dù chỉ một câu, coi như không quen biết.

Thẩm Ý Quân biết chính mình tự làm tự chịu, cả đời này bà chỉ sợ không thể nhận lại con gái, nhưng mà bà không thể yên lòng, không buông xuống được, đây là con gái bà, là đứa con gái duy nhất của bà, mỗi một lần nhìn thấy Hạ Minh Chính gọi điện thoại cho Hạ Dĩ Hiên là lúc trái tim bà sẽ chịu một lần dày vò. Hạ Dĩ Hiên đã trở lại, Hạ Minh Chính còn có con gái, mặc kệ đứa con gái này có hay tranh đua, nhưng con gái của Hạ Minh Chính ở đó, có thể mắng nhiếc, có thể trách cứ, tuy rằng hai cha con vừa thấy mặt sẽ cãi nhau nhưng trong lòng Hạ Minh Chính vẫn luôn an ủi rồi cuộc con gái ông còn chưa chết, vẫn còn sống trên đời, có thể gọi ông một tiếng bố.

Nhưng con gái của bà ở đâu, bà vì hai cha con nhà họ Hạ mà bức con mình đi rồi, chỉ thiếu chút nữa sẽ ép con chết, hiện tại Hạ Minh Chính còn có thể trò chuyện với con gái, nhưng con gái bà đã bị bà vứt bỏ, tìm được cũng không trở lại.

Tiểu Vũ Điểm lại nhặt một phiến lá cây, bé quay đầu lại nhìn thấy hình như mẹ đang ở cùng người khác, có một đi không ngừng khóc lóc. Bé bước chân nhỏ nhẩn chạy qua, về mặt đề phòng ôm chặt chân của mẹ.

"Tiểu Vũ Điểm." Thẩm Ý Quân vội vàng lau khô nước mắt, tìm kiếm trên người, kết quả trong túi chỉ một vài vật dụng linh tinh, không có cái gì cho trẻ em có thể chơi có thể ăn, bà thật muốn đánh chính mình một cái tát. Sao bà lại quên mất, bà vẫn chưa từ bỏ ý định lại tìm lần nữa, bà cũng không thể cho một đứa trẻ son môi được.

Bà cắn răng, trên trán thấm không ít mồ hôi, cuối cùng mới từ trong túi lấy ra cái ví tiền, mở ví tiền ra bên trong đều những thẻ thiếc tạp tạp nham.

Bà trực tiếp rút một thẻ ngân hàng đưa trước mặt Tiểu Vũ Điểm.

"Tiểu Vũ Điểm, cái này là bà ngoại cho Tiểu Vũ Điểm, mặt mã là 123456, hãy nhớ kĩ, bên trong có rất nhiều tiền, Tiểu Vũ Điểm có thể mua được nhiều đồ chơi." Bà nói, kì thật cũng là để Hạ Nhược Tâm nghe, trẻ con không nhớ được nhưng người lớn nhất định có thể.

Tiểu Vũ Điểm nhìn chằm chằm thẻ ngân hàng nửa ngày, cũng không làm gì tiếp theo, chỉ là một đôi mắt to vô cùng giống mẹ, sau đó bé duỗi tay. Thẩm Ý Quân thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần có thể nhận là tốt rồi, đây là số tiền bà vẫn luôn muốn cho Hạ Nhược Tâm, tâm ý mấy năm bà tiết kiệm được chút tiền, tuy rằng không phải quá nhiều, cũng không thể so sánh với nhà họ Sở, nhưng cũng đủ để hai mẹ con vô lo vô nghĩ sống cả đời. Nhưng bà hiểu tính tình Hạ Nhược Tâm, khả năng cô sẽ không muốn nhận, mà bà vẫn luôn tìm cơ hội, bà thật may mắn, trời xui đất khiến bà cũng đã có cơ hội.

Nhưng là Tiểu Vũ Điểm vươn tay đặt ở trên đầu, hai tay chỉ sửa sang lại mũ, xoay khuôn mặt nhỏ núp trong lòng mẹ, bé là một đứa trẻ sẽ xem mặt đoán ý, mẹ không thích, bé cũng sẽ không thích, bé nắm cảm biết mẹ không thích cái gì này, cho nên bé sẽ không nói lời nào, bé chỉ cần mẹ.

Tay Thẩm Ý Quân vẫn đặt ở trên không trung có chút xấu hổ.

"Tâm Tâm, cái này, con cầm đi." Bà vừa nói vừa muốn đem tấm card đặt trong lòng bàn tay của Hạ Nhược Tâm.

Hai tay Hạ Nhược Tâm bế Tiểu Vũ Điểm lên làm Thẩm Ý Quân cầm tấm thẻ càng thêm xấu hổ.

"Tâm Tâm, con vẫn không muốn tha thứ cho mẹ sao?"

Thẩm Ý Quân biết Hạ Nhược Tâm căn bản sẽ không tha thứ cho bà, mà tấm thẻ này đương nhiên cô cũng sẽ không muốn nhận, chieh là thật sự cô sẽ không nhìn bà, nhìn bà cũng đã già rồi mà không thể tha thứ cho một người mẹ năm đó ích kỉ cùng sợ hãi sao.

"Xin lỗi, Hạ phu nhân, tôi không muốn tiền của bà." Hạ Nhược Tâm nhấp môi đỏ, mở miệng giễu cợt: "Đương nhiên tôi cùn không muốn bất cứ cái gì thuộc về nhà họ Hạ."

Cô vốn dĩ không phải người nhà họ Hạ, cho nên không có lí do cần đồ nhà họ Hạ, ăn uống nhà họ Hạ mấy năm qua cô cùn trả đủ rồi, còn có cô cũng không nợ nhà họ Sở, cho nên cô không nợ bất kì kẻ nào.

Cô bé con gái, có khi cảm thấy thế giới này quá nhỏ, ngay cả mạng con gái đi phơi nắng cũng sẽ gặp được người không muốn gặp, giống như Thẩm Ý Quân, cũng giống như nói, người nhà họ Sở.

"Ồ, Nhược Tâm, là con ư?" Từ xa Tống Uyển đã thấy Hạ Nhược Tâm, chân không tự chủ được bước đến phía cô.

"Mẹ muốn cùng Tiểu Vũ Điểm chơi trò chơi không?" Tiểu Vũ Điểm vẫn nhớ lời nói của mẹ, bé núp khuôn mặt nhỏ vào trong lồng ngực mẹ, không muốn gặp người đang tới.

Hạ Nhược Tâm gật đầu với Tống Uyển một cái, cũng không dừng lại bước chân rời khỏi nời này.

Tống Uyển cũng có chút xấu hổ, bà kì thật muốn nói thêm vài lời nhưng là Hạ Nhược Tâm đối với bà không nóng không lạnh, không có gì thân mật, lại giấu lại những việc trước kia bọn họ làm, bà cũng biết đây là xứng đáng bà phải chịu, bà cũng không oán trách cái gì.

Tống Uyển đi đến ngồi bên cạnh Thẩm Ý Quân.

"Thế nào, cô ấy vẫn không muốn nhận bà?" Than một tiếng, Tống Uyển cũng không biết khuyên nhủ Thẩm Ý Quân như thế nào, hiện giờ âm ỉ thành như vậy, muốn trở lại như trước không phải chuyện dễ dàng, Nhược Tâm đứa nhỏ này, ngoài mặt mềm mỏng, chính là người có tính tình này lại rất mạnh mẽ, cô vốn là không đâm thủng tường không quay đầu lại, đụng phải cũng sợ là đâm chết mình cô vẫn cứ không muốn quay đầu.

"Đúng vậy, nó không nhận..." Thẩm Ý Quân nhét thẻ vào lại trong túi tiền, dường như không có việc gì mở túi xách ra, lại đem ví tiền vào đi.

"Đứa nhỏ trong lòng Nhược Tâm thoát nhìn rất ngoan, về sau hẳn sẽ nuôi dưỡng tốt." Tống Uyển có chút buồn chán, vội vàng nói.

Edit: Maru

(13499)

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 581: Bụng sẽ búp búp

"Ừm." Thẩm Ý Quân chỉ trả lời một câu rồi cũng không nói gì. Tống Uyển hơi xấu hổ, muốn tìm đề tài để nói, nhưng lại phát hiện giữa hai người không có gì để nói.

Cũng không biết là bà cảm thấy có lỗi hay là Thẩm Ý Quân đối với bà, hai người vừa thấy mặt là giống như hiện tại, chỉ ngồi mà không nói gì.

Hạ Nhược Tâm đặt con xuống, Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn nắm tay đi theo bước chân của mẹ, bước chân nho nhỏ đi về phía trước, đối với bé hai người phía sau cùng bé có quan hệ gì đó, nhưng là xin lỗi, bé không có ý nghĩ sẽ nhận.

"Tiểu Vũ Điểm không có bà ngoại, cũng không có bà nội, Tiểu Vũ Điểm có khổ sở không?" Cô đột nhiên cầm tay con, hỏi thử, chắc là Tiểu Vũ Điểm sẽ không thể lý giải những lời này.

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp đôi mắt, bàn tay nắm chặt tay ngón tay mẹ.

Bé bữu môi, chân đá viên sỏi bên đường, mỗi bạn bè đều có ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, các bạn ở nhà trẻ đều có ông nội hoặc bà nội đón, cũng có bố mẹ đón, nhưng với Tiểu Vũ Điểm, bé có thể không cần ông bà nội nhưng lại không thể không có mẹ.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ăn bánh kem." Bé ngước khuôn mặt lên, muốn ăn bánh kem ngọt ngào mềm mịn.

"Mẹ biết rồi." Hạ Nhược Tâm nằng yêu con gái rồi dẫn con đi mua bánh kem. Tiểu Vũ Điểm từ nhỏ đến lớn sẽ không chủ động đòi cô mua đồ chơi, hiện tại trong nhà điều kiện tốt rồi nhưng bé vẫn không thể nào mở miệng nói muốn, khó được một lần con gái mở miệng, đừng nói là một cái, dù có

mười cái Hạ Nhược Tâm cũng sẽ không chớp mắt mà mua cho con, chỉ sợ mua quá nhiều ăn không hết rồi để hỏng.

Đến một quán bánh kem, Tiểu Vũ Điểm chọn một cái bánh kem nhỏ nhất ngồi trên ghế ăn, một cái bánh kem tuy rằng nhỏ nhưng đối với trẻ con mà nói cũng đủ để bé ăn.

"Ăn xong rồi?" Cô dùng ngón tay chọc nhẹ nhàng vào khuôn mặt lem luốc như mèo của bé, nhìn không được khuôn mặt quả táo trắng trẻo mịn màng, thật sự rất giống búp bê, tình xảo đáng yêu.

"Ăn xong rồi ạ." Tiểu Vũ Điểm trả lời rồi mới nhảy từ trên ghế xuống, kéo tay Hạ Nhược Tâm "Mẹ, chúng ta đi tìm bố được không?"

Hạ Nhược Tâm nhìn thời gian, sắp đến 5 giờ, hôm nay 7 giờ Cao Dật tan tầm, ừm, nếu không có gì ngoài ý muốn.

"Mẹ, chúng ta đi được không?" Tiểu Vũ Điểm lắc lắc tay mẹ.

"Đi thôi, mẹ đưa con đi gặp bố nhé!" Hạ Nhược Tâm nắm lại bàn tay bé nhỏ của con, mua một cái bánh kem, Tiểu Vũ Điểm cắn ngón tay: "Mẹ mua cho Tiểu Vũ Điểm sao?"

"Là cho bố." Hạ Nhược Tâm chỉ vào bụng của bé: "Bảo bảo, con không thể ăn nữa, ăn nữa bụng con sẽ nổ tung đó."

Tiểu Vũ Điểm vội vàng bảo vệ bụng, thật sự sợ bụng sẽ nổ tung, một đôi mắt to tròn cũng mở to, cái miệng nhỏ mím chặt, không dám có ý định gì với bánh kem nữa.

Hạ Nhược Tâm đặt bánh kem lên trên tay con rồi bế con gái lên, dạo gần đây tay trái của cô đã có một ít sức lực, bế con gái cũng không cần có hết sức.

"Bác sĩ Cao, con gái anh tới đây." Một y tá vui vẻ gõ cửa phòng Cao Dật, từ xa cô đã nhìn thấy mỹ nữ một lớn một nhỏ đang lại đây, đặc biệt là khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kia, thật đúng là tuyệt mỹ nha, chốc nữa phải véo một tí mới được.

Cao Dật vừa lúc xem xong một bệnh án, anh nâng cổ tay lên nhìn thời gian, lúc này còn một tiếng nữa mới tan ca, đành phải để hai mẹ con chờ anh.

"Bố..." Mỹ nữ nhỏ đã đẩy cửa chạy vào liền ôm lấy hai chân Cao Dật, đưa bé nhỏ nhỏ mềm mại, lúc này mới đáng yêu nhất, Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên: "Sao con lại đến đây?"

"Tiểu Vũ Điểm nhớ bố." Tiểu Vũ Điểm ngọt ngào dựa vào cổ Cao Dật. Cao Dật véo khuôn mặt của bé, ôm con ngồi xuống một bên ghế nghe con đang nói riu rít.

Hạ Nhược Tâm để bánh kem trong tay đặt ở trên bàn: "Anh hẳn cũng đói bụng rồi, ăn tạm cái này đi."

Cao Dật thật sự đối với đồ ngọt không một chút hứng thú, nhưng vì Hạ Nhược Tâm mang đến nên anh mới chấp nhận. Anh mở hộp ra, đầu tiên định chuẩn bị chút cho bé một miếng.

Tiểu Vũ Điểm vội vàng ôm chặt bụng: "Bố, Tiểu Vũ Điểm ăn rồi ạ, lại ăn nữa bụng sẽ bụp bụp."

"Bụp bụp?"

Cao Dật mắc nghẹn miếng bánh, cái gì bụp bụp.

"Chính là bùm... bùm..."

Cái miệng nhỏ của Tiểu Vũ Điểm mấp máy thỉnh thoảng lại nói cái từ bùm kia.

Cao Dật nhíu mày, duỗi tay đặt ở trên trán của Tiểu Vũ Điểm: "Đứa nhỏ này làm sao vậy?" Anh kì lạ hỏi Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm vỗ vỗ trán, cô dọa con sợ rồi: "Kì thật cũng không có gì."

Cô chọc vào khuôn mặt trắng mịn một cái: "Con đã ăn một cái bánh kem rồi nên em nói nếu con ăn nữa bụng sẽ nổ tung, chắc con nghĩ tới pháo hoa, bụp một tiếng, liền như vậy nổ mạnh."

"Bùm..." Cái miệng nhỏ của Tiểu Vũ Điểm cũng hình tượng nói ra một chữ như vậy, một bàn tay vẫn che ở trước bụng, sợ bị nổ tung.

Cao Dật dở khóc dở cười, anh ăn một miếng bánh kem, loại ngọt ngào lan tràn trong lòng làm thể xác và tinh thần anh không khỏi ngọt đến tan chảy.

Hạ Nhược Tâm từ trong tủ lấy ra một cái cốc đổ một ít nước sôi chuẩn bị cho Tiểu Vũ Điểm uống, mà Tiểu Vũ Điểm chỉ gặm tay, kì thật vẫn rất muốn ăn bánh kem nhưng sợ bụng sẽ bùm bụp, cho nên bé sẽ nhịn. Cao Dật cũng không cho bé ăn nữa, đồ ngọt ăn ít sẽ tốt hơn, tránh bị sâu răng.

"Bác sĩ Cao, bên ngoài có hai người bị tai nạn xe cộ." Một y tá nôn nóng chạy vào: "Xin anh mau chóng tới phòng cấp cứu, bác sĩ trực ban không có ở

đây."

Cao Dật buông bánh kem trong tay, sau đó để Tiểu Vũ Điểm ở trong lòng xuống, xem ra hôm nay anh không thể về nhà đúng giờ.

"Không sao, bọn em chờ anh, cũng không có việc gì." Hạ Nhược Tâm tiếp nhận con từ trong lòng Cao Dật.

"Vắt và cho em." Cao Dật sửa lại mái tóc bên tai của Hạ Nhược Tâm, vừa thấy gương mặt giống nhau một lớn một nhỏ, trong lòng vốn dĩ hơi nóng này lại bắt đầu bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 582: Tai nạn xe cộ

Cao Dật chuẩn bị đồ rồi chạy nhanh đến phòng cấp cứu, kết quả vừa thấy người bên trong, anh hơi ngoài ý muốn, giai đoạn này người quen cũng muốn tụ tập ở đây sao.

"Sở tiên sinh, anh không sao chứ?" Cao Dật đi qua lấy ống nghe: "Xin hỏi anh chỗ nào không thoải mái?"

Sở Luật mở hai mắt có chút chột vật, hai tròng mắt một môi tràn đầy tơ máu, không biết bao lâu rồi không nghỉ ngơi tốt, lúc này toàn bộ quần áo tây trang sẫm màu dính vài vết máu, nguyên nhân do màu sắc cho nên cũng không ai biết, nhưng mùi máu tươi này lại không thể gạt được bác sĩ Cao Dật, riêng vừa nghe là biết người này trên người đang chảy máu.

"Cắt quần áo." Cao Dật phân phó một câu với y tá bên cạnh.

Y tá cầm kéo lại không nói hai lời lập tức cắt quần áo trên người Sở Luật, một kéo đi xuống cắt mất mấy trăm vạn, Sở Luật cũng không nói lời nào để mặc cho bọn họ cắt quần áo của mình, chạm vào miệng vết thương mà anh giống như vô tri vô cảm, y tá cầm kéo trên tay đã dính không ít máu.

Đây không phải là máu của người khác à, y tá ở trong lòng nói thầm một câu, nếu không phải máu của người khác sao người đàn ông này đến hừ cũng không hừ một tiếng, chẳng lẽ là không có cảm giác đau, thiếu dây thần kinh?

Cuối cùng quần áo cũng được cắt xong, mí mắt y tá giật một cái.

Người đàn ông này cũng bị thương không nhẹ, cánh tay bên trái chảy máu, không biết xương cốt có vấn đề gì không.

Cao Dật đi tới, đặt tay lên vai Sở Luật.

"Chỗ này đau không?"

Sở Luật nâng mí mắt, đôi môi mỏng mím chặt, anh không nói lời nào cũng không kêu đau.

"Đi chụp X-quang." Cao Dật dời đi, hỏi anh ta còn không bằng hỏi máy móc.

Không lâu sau kết quả của phim không có chuyện gì lớn, bị thương ngoài da, nhưng là miệng vết thương lớn nên phải khâu lại.

Lúc khâu lại miệng vết thương, đôi mắt Sở Luật vẫn luôn trừng trừng nhìn Cao Dật, giống như Cao Dật đang khoét thịt, lột da anh.

Mà trên thực tế lại trái lại, Cao Dật khâu lại vùng da bị thương, đến khi khâu xong anh mới tháo găng tay, nhìn đồng hồ, đã 7 giờ rưỡi.

"Bác sĩ Cao, con gái anh đang đợi sao?" Một y tá ở cạnh hỏi Cao Dật, mỹ nữ nhỏ sẽ không phải vẫn ở trong bệnh viện đó chứ, thật là vất vả cho một đứa bé như vậy.

"Đúng vậy, bé ở cùng với mẹ, tan tầm, chúng tôi sẽ trở về, mọi người vất vả rồi."

Anh lật ca bệnh trong tay, cũng không quên dặn dò: "Vết thương của mấy người bệnh này phải xử lý tốt, không có vấn đề gì lớn, nhưng buổi tối khả năng sẽ bị sốt."

"Yên tâm đi, bác sĩ Cao, chúng tôi biết rồi." Y tá nói xong, điều chỉnh tốc độ thích hợp dây truyền dịch của Sở Luật.

Cao Dật luôn có cảm giác một tầm mắt lạnh băng không độ ấm dừng ở trên người anh, nếu như là người khác có lẽ sẽ như đứng trên đồng lửa ngồi đồng than, nhưng Cao Dật không sao cả, anh đi ra khỏi cửa phòng cấp cứu, ánh mắt phía sau vẫn không buông tha, hồi lâu sau vẫn đuổi theo anh.

Cao Dật vào trong văn phòng, Tiểu Vũ Điểm đã ngủ, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của con, vừa thấy Cao Dật, một tay đặt cốc

nước để trước mặt anh.

"Uống chút nước đi, con chờ anh lâu lắm chịu không được ngủ rồi."

Cao Dật cầm cốc uống một nửa.

"Chúng ta đi thôi." Anh cởi áo blouse trắng trên người, thay áo khoác, vươn tay ôm Tiểu Vũ Điểm lên, Tiểu Vũ Điểm thật sự ngủ say, động tác lớn như vậy bé cũng không bị thức giấc.

Kéo áo khoác, anh bọc Tiểu Vũ Điểm kín mít, sợ gió bên ngoài sẽ lạnh đến bé.

"Được." Hạ Nhược Tâm lấy khăn quàng cổ đi theo Cao Dật ra cửa bệnh viện. Lúc này, bên trong bệnh viện không thiếu người đi tới đi lui.

Lúc này một người đàn ông vội vã chạy vào, anh vừa mở mắt nhìn thấy Hạ Nhược Tâm tựa như nhìn thấy ma.

"Chị... chị đâu..."

"Cái đó..." Anh chỉ vào bên trong, há mồm không nói nên lời.

Hạ Nhược Tâm khẽ gật đầu với anh, nhìn anh một cái ý cười rất thiện lương, người nhà họ Sở, từ trước chỉ có Đỗ Tĩnh Đường giúp đỡ cô, phần ân tình này cô nhớ kỹ, tuy rằng nói Đỗ Tĩnh Đường không mang họ Sở, nhưng vẫn là người nhà họ Sở.

Đối với anh vì sao lại ở chỗ này, dường như không liên quan đến cô.

"Em..." Đỗ Tĩnh Đường vừa muốn mở miệng, Hạ Nhược Tâm đã cùng Cao Dật rời đi.

Đỗ Tĩnh Đường tròn tròn mắt, đây là cái dạng duyên phận gì đây, đúng rồi, hiện tại không phải lúc phát ngốc, anh phải nhìn thấy anh họ, nghe nói anh bị tai nạn xe, trời ạ, sẽ không có việc gì nhé, mà chuyện này anh cũng không dám nói cho cô và chú, sợ bọn họ nhất thời không chịu nổi, đầu tiên anh đến đây để hiểu tình huống trước, xem người còn sống hay đã chết, hay là bị tàn phế rồi.

Chạy vào bên trong phòng bệnh, anh phát hiện Sở Luật cũng không có gì đáng ngại mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật tốt, chỉ là một vết thương nhẹ, bằng không cô anh không nói hai lời khóc đến chết đi sống lại mất.

"Này, anh không sao chứ?" Đỗ Tĩnh Đường kéo ghế qua ngồi xuống, nhưng nhìn thấy vài người bên trong một phòng bệnh liền có chút không thoải mái.

"Đổi một phòng khác đi, ở đây quá nhiều người, đổi một cái phòng đơn, nếu không được thì chuyển viện."

"Không cần." Sở Luật nhàn nhạt từ chối.

"Không cần?" Giọng nói của Đỗ Tĩnh Đường cũng cao lên, kết quả từng đôi mắt trách cứ đều trừng mắt nhìn anh, anh vội vàng bịt kín miệng, xong rồi, người ta ném đá.

Xem đi, anh nói mà, nơi này không thành, nơi này không tốt, nhiều người như vậy, lời nói lặng lẽ cũng không được, hơn nữa, nhiều mùi người, phương diện này mùi nào cũng có, cũng không biết có phải vừa rồi ai ở chỗ này WC hay không, một mùi nước tiểu nồng nặc.

Che lại cái mũi của mình, Đỗ Tĩnh Đường hiện sắp bị nghẹt thở, hướng chỉ từ nhỏ đều là anh họ để ý, còn có sao lại bị tai nạn xe cộ.

"Anh, sao anh lại biến thành như vậy?"

Đỗ Tĩnh Đường vác mặt đến, Sở Luật này không thể bị thương được, trước không đề cập tới toàn bộ chuyện công ty đều đề ở trên người anh trên danh nghĩa phó tổng, vốn dĩ anh đã làm trâu làm ngựa, hiện tại tốt rồi, về sau chẳng những làm trâu làm ngựa, căn bản là phải bỏ ra vào công ty, làm gì, mệt quá, còn có trong nhà cô và chú, nếu mà biết cũng không được đến.

"Ừm." Sở Luật nhàn nhạt hạ mí mắt: "Anh đi tìm chính mình."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 583: Anh định ở đây lâu dài sao?

"Anh, anh sẽ không phải thất tình muốn tự sát chứ?" Đỗ Tĩnh Đường cắn móng tay, thấy anh họ thế nào cũng không giống một người si tình, nói là bạc tình thì đúng hơn, kể cả nghĩ luân quần trong lòng cũng sẽ không có khả năng lấy mạng mình ra đùa giỡn chứ.

Sở Luật vươn tay xoa nắn bả vai, ho khan một tiếng, đôi mày vô thức nhíu lại, bả vai với cánh tay truyền đến đau đớn xé rách mà sắc mặt anh vẫn như thường, cũng chỉ có anh biết loại đau này là một loại đau tồn tại như thế nào.

"Anh, hay để em giúp anh đổi một phòng bệnh nhé?" Đỗ Tình Đường vẫn cảm thấy phòng bệnh này không thoải mái, người quá nhiều, mùi quá nồng, nếu ở nơi này sẽ bị nghẹt chết, hơn nữa anh sau này còn mỗi ngày tới, cũng không phải anh đến thăm người bệnh mà là một chuyện văn kiện cần đích thân anh họ anh kí tên mới được, hơn nữa phải mang máy tính đến đây, quá nhiều người, quá ồn ào, làm sao bây giờ, tiền máy tính không đáng giá nhưng giá trị tư liệu bên trong còn hơn cả tiền.

"Tùy em." Sở Luật nhắm mắt lại làm như muốn ngủ, anh lại mờ hai mắt, giọng nói lạnh lùng giống như chưa chịu đau thương sâu sắc.

"Tình Đường..."

"Vâng, em đang nghe...." Đỗ Tình Đường rời điện thoại trước mặt ra: "Sao vậy, còn có việc?"

"Đừng nói cho bố mẹ anh." Nói xong, Sở Luật lại nhắm mắt một lần nữa, lúc này đây anh không có bất luận phòng bị gì liền ngủ, cũng vì mắt máu quá nhiều, rốt cuộc vẫn chỉ là con người không phải máy móc, anh vốn dĩ là người có máu có thịt đó.

"Em đương nhiên sẽ không nói." Đỗ Tình Đường lại dán mặt vào điện thoại: "Nói anh bị thương thành như, không nói, thì anh vẫn bị thương thành như vậy, năng lực khôi phục của anh như quái vật vậy, không đến mấy ngày sẽ không có việc gì nữa."

Đúng rồi, anh đứng lên, còn phải đổi phòng bệnh cho Sở Luật, mà anh mới đi ra bên tai nghe được âm thanh có người đang hú hí, đau đầu, chịu đựng không được, vẫn nam nữ ở chung hỗn độn, tất cả các loại bất tiện nữa.

Không lâu sau, có người đến đổi phòng bệnh Sở Luật, là một phòng bệnh VIP xa hoa, một người một phòng, bên trong có một toilet, TV, điều hoà, máy sưởi đều có hết, hơn nữa phòng bệnh cũng có y tá chuyên môn cận thận chăm nom giúp đỡ. Đỗ Tình Đường mau chóng mang notebook của Sở Luật cùng những đồ dùng cầm lại đây.

"Ồ, anh, anh đây là định ở đây lâu dài sao?" Đỗ Tình Đường lau mồ hôi trên đầu, mấy thứ này chuyển đến thật sự không dễ dàng, hơn nữa cảm giác cũng không cần phải nhiều như thế này chứ, bác sĩ nói, vết thương của Sở Luật tuy nghiêm trọng, nghỉ ngơi mấy ngày có thể xuất viện về nhà tình dưỡng, chính là sao anh lại cảm giác anh họ anh là muốn sống lâu dài ở đây.

Sở Luật một tay băng bó, một tay gõ trên bàn phím, mặc dù chỉ có một tay nhưng tốc độ đánh chữ rất nhanh. Đương nhiên anh đang tập trung tinh thần làm việc nên cũng không trả lời vấn đề của Đỗ Tình Đường, một lần bị bơ làm Đỗ Tình Đường cho rằng anh đang ở đây nói chuyện với không khí.

Mà anh nghe lệnh mang đồ của Sở Luật phải phân loại từng cái từng cái một đúng chỗ, quần áo nhất thiết phải treo ở bên trong tủ quần áo, văn kiện nhất thiết phải sửa sang lại, lại phải đi ra bên ngoài mua một chậu xương rồng đặt ở bên trong, cây này chăm sóc tương đối dễ, cũng không cần tưới nước, làm cho bên trong thêm sức sống, không khí trầm trầm, vốn dĩ Sở Luật không phải người thích nói chuyện, nữa chữ anh cũng không phát ra khỏi cổ họng, có lẽ chỉ có Đỗ Tình Đường anh làm bầm lâu bầu.

"Cốc cốc" bên ngoài truyền đến một tiếng gõ cửa.

Không phải là người đến thăm bệnh chứ?

Đỗ Tình Đường còn đang buồn bực, chuyện Sở Luật bị thương, toàn bộ mọi người anh đều lừa gạt, người trong công ty không biết, bố mẹ anh cũng không biết, cô chủ anh càng không biết, đối với bên ngoài anh cũng chỉ nói là Sở Luật đi công tác có lẽ khoảng mười ngày nửa tháng, lúc này sẽ có ai tới?

Anh mở cửa ra, đang sợ có phải bị cô và chủ biết rồi không, kết quả mới vừa mở cửa, trước cửa là một người phụ nữ xa lạ, cô ấy cười xấu hổ, mà mắt cô thỉnh thoảng đảo, như khăn trương, lo lắng, còn có một loại e lệ chờ mong cùng kích động.

"Chị...." Đỗ Tình Đường suy tư chút nữa đã gọi chị dâu, anh chớp mắt, không đúng, đây không phải người kia, tuy rằng trưởng thành có hơi giống nhưng là không phải, đầu tiên là ánh mắt có điểm giống, nhưng nhìn kĩ mới phát hiện không giống.

"Chào anh, xin hỏi Sở tiên sinh ở chỗ này sao?" Người phụ nữ dịu dàng hỏi, một đôi mắt vẫn muốn nhìn xuyên thấu qua Đỗ Tình Đường tìm kiếm người bên trong, cũng chính là người cô muốn gặp.

Tìm anh họ? Đỗ Tình Đường lại đánh giá người phụ nữ trước mắt nửa ngày.

Thật đúng là không tồi.

Chỉ là, chị dâu trước của anh, không đúng, là trước của trước, so với người này còn xinh đẹp hơn, có khí chất hơn nhiều, cái này chỉ là rất giống, nhưng là lại kém quá nhiều, trên đời này làm sao có thể sẽ có hai mảnh lá cây giống nhau, đương nhiên cũng không có khả năng sẽ có hai người giống nhau, cho nên người này không phải trước của trước của anh, không đúng, là Hạ Nhược Tâm, chỉ là anh họ anh sao lại tìm được một người như vậy rồi, không phải là người thay thế đó chứ, chính là anh bảo anh họ anh nhất định sẽ có một ngày hối hận, xem đi, bây giờ người thay thế cũng đến rồi, còn nói sẽ không hối hận, tám phần này là hối ruột cũng muốn kêu.

Người thật không muốn, lại cứ tìm một người thay thế.

"Xin hỏi...." Người phụ nữ còn muốn hỏi lại.

Đỗ Tĩnh Đường lại bày ra một vẻ mặt tươi cười: "Cô tìm anh họ tôi à, ồm, vừa lúc anh ấy ở đây."

"Thật vậy sao!" Ánh mắt cô ấy sáng lên, lúc này không có chạy thẳng vào mà cô nhấc chân lập tức đi vào, lại bị Đỗ Tĩnh Đường chặn lại, cô ta muốn làm gì, anh còn chưa cho cô ta vào mà đã nghĩ muốn đi vào, có mà con mèo Tây, đây là suy nghĩ đàn ông bị điên sao?

"Cái đó, tôi có thể đi vào không?" Người phụ nữ cũng cảm thấy được chính mình hơi vội vàng, lúc này đây mới xốc lại tinh thần, ngượng ngùng nói, nhưng trong đôi mắt to tròn lại hiện rõ ràng không kiên nhẫn.

Lại là một người thích diễn, Đỗ Tĩnh Đường tròn trĩnh mặt nhìn xuống cảm xúc.

Đạo hành này còn chưa cao bằng Lý Mạn Ni đâu, Lý Mạn Ni ở trước mặt bọn họ diễn bốn năm, hiện tại bọn họ đối với xem diễn đã không dễ dàng vừa lòng, muốn ở trước mặt anh diễn, vậy tiếp tục đi.

"Anh, tìm anh." Đỗ Tĩnh Đường nói vọng vào bên trong một câu: "Nếu anh không nói lời nào, em sẽ cho cô ấy vào."

"Vào đi." Sở Luật cũng không biết bên ngoài là ai, muốn vào thì vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 584: Cút!

Người phụ nữ vừa nghe thấy giọng nói của người đàn ông ở bên trong, lập tức một khuôn mặt rạng rỡ ý cười. Cái này rốt cuộc là nhìn không được, miệng đều muốn rộng tới mang tai.

Đỗ Tĩnh Đường đứng dựa vào cửa, nụ cười dấu dao làm cô gái vội vàng thu lại vẻ mặt tươi cười đi vào.

"Sở tiên sinh, chào anh." Cô gái cầm hoa đi đến gần Sở Luật, mà gương mặt Sở Luật góc cạnh, toát lên khí chất cao quý khiến đôi mắt cô gái dính trên người anh không rời.

Người đàn ông này quả nhiên là cực phẩm, từ bên ngoài đến gia thế, thậm chí là mị lực từ bản thân anh khiến tất cả phụ nữ đều bị thuyết phục, tất nhiên cô cũng không phải là ngoại lệ.

Sở Luật không tiếp nhận bó hoa kia khiến cô gái có chút xấu hổ, cô bèn tìm bình hoa bên trong phòng bệnh để cắm nhưng kết quả tìm nửa ngày, ngoài tư liệu công việc, một chậu xương rồng trên bàn. Cô không còn cách nào đành đặt hoa lên trên bàn, chỉ là bó hoa trắng vàng kia giờ lại giống như một bó hoa cút.

Cô buông bó hoa xuống, đi đến, toàn khuôn mặt được trang điểm tinh tế, mang theo ánh mắt tò mò đánh giá. Sở Luật rốt cục cũng ngừng tầm mắt trên khuôn mặt cô, có điều tựa như xuyên thấu không có tiêu điểm dừng lại trên người cô.

"Sở tiên sinh, em là Lý Dương Dương, cảm ơn anh đã cứu em." Lòng mi cô gái run rẩy, đáy mắt ẩn giấu thích thú cùng rung động. "Nếu không có anh, hiện tại có lẽ em đã..." Nói đến đây giọng nói cô gái có chút nghẹn ngào, vừa sợ hãi vừa nũng nịu, mềm mềm yếu yếu.

Đỗ Tĩnh Đường xoa xoa cánh tay một cái, được, nổi da gà toàn thân.

"Không cần." Sở Luật lại đặt tầm mắt chuyển qua máy tính ở trên đùi.

"Nhưng mà...." Cô gái cắn môi: "Anh đã cứu em một mạng, dù thế nào em cũng muốn báo đáp, nếu không để em ở lại đây chăm sóc cho anh nhé?"

Được, lý do tốt, Đỗ Tĩnh Đường phải vì cô gái này mà dựng thẳng ngón tay cái, điều này thật là quá không biết xấu hổ.

"Không cần." Sở Luật từ chối: "Tôi không thích có phụ nữ bên cạnh."

Có điều Lý Dương Dương vẫn chưa từ bỏ ý định: "Nếu anh không để cho em chăm sóc, trông lòng em sẽ cảm thấy bất an." Anh cứu cô, dù trong lòng cô có vô tình nhưng cũng có ấn tượng tốt. Cô tin tưởng lâu ngày sẽ sinh tình, nếu như không sinh tình thì thời gian lâu ngày cô tin với diện mạo của mình cùng với hành động của cô, hẳn sẽ khiến anh động lòng.

"Tôi nói không cần." Sở Luật lặp lại, cơ bắp trên người lộ vẻ khấn trương. Khoé mắt Đỗ Tĩnh Đường giật một cái, xong rồi, anh họ anh đã hết nhẫn nại.

"Không được." Lý Dương Dương sao có thể từ bỏ cơ hội tốt như vậy. Cô còn đang muốn nói tiếp, đột nhiên Sở Luật nheo một đôi mắt đen nguy hiểm.

"Cút!"

Đôi môi mỏng của anh khẽ mở, bật ra một chữ. Quả thực không giữ lại cho người khác một chút cảm tình gì, một chữ "cút" dường như có thể khiến cô một cô gái đơn thuần bị tổn thương vỡ thành trăm nghìn mảnh.

Lý Dương Dương vẫn cứ ngo ngắc há to miệng, quả thật không thể tin được. Rốt cuộc, vừa rồi Sở Luật nói gì, rõ ràng trong một giây anh không màng sống chết để cứu mạng cô, hiện tại anh lại nói cô "cút".

"Cút", từ "cút" này có thể nói với một cô gái sao?

"Sao anh lại..." Lý Dương Dương che miệng lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Không phải là anh đã cứu em sao? Tại sao lại đối với em như vậy?"

"Nhận nhầm người." Một tay Sở Luật vẫn gõ bàn phím, lại hung hăng chém thêm một dao vào Lý Dương Dương: "Bằng không cô sống hay chết, có quan hệ gì với tôi?"

"Anh..." Lý Dương Dương tái mặt, một nỗi tức giận trực tiếp hiện lên trên mặt.

Cô ôm mặt chạy ra ngoài. Cô lớn như vậy, tuy rằng không xem như thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng chưa từng chịu sự chửi rủa như vậy, mà hôm nay người đàn ông này trực tiếp giáng cho cô một cái tát, khiến cô không còn mặt mũi nào gặp mọi người.

"Em xem diễn kịch đủ chưa?" Sở Luật nhàn nhạt hỏi Đỗ Tĩnh Đường.

Đỗ Tĩnh Đường sờ mũi, xem diễn thì có khi nào là đủ, anh vẫn chưa xem đã, anh muốn xem tiếp nhưng phải có người nguyện ý diễn cho anh xem mới được chứ.

Hiện tại đều là kịch một vai, không có người phụ họa cũng không xem.

"Anh, anh thật sự cứu cô ta à?" Tính tò mò của Đỗ Tĩnh Đường trỗi dậy, anh nhào tới một bên, kéo ghế ngồi xuống.

"Ừm." Sở Luật xoa bả vai mình một cái: "Nhận nhầm người."

Đỗ Tĩnh Đường thông minh vốn không cần hỏi lại, Sở Luật không nói anh cũng biết rốt cuộc anh họ anh nhìn cái cô Lý dê dê*, Lý ngựa ngựa kia trở thành người nào, còn không phải chị dâu trước của trước sao, xác thật nhìn cũng giống ít nhưng rốt cuộc người không phải.

*Lý dê dê (李洋洋) = Lý Dương Dương ở đây anh Đường chơi chữ, theo mình tác giả đặt tên Dương Dương với nghĩa là thiện mỹ, tốt đẹp, chứ không phải như óc suy nghĩ của Đường Đường là dê dê đâu nhé =]]

Sở Luật chuyển tầm mắt nhìn lên trên bàn kia.

"Vứt hoa cúc đi cho anh, anh còn chưa chết đâu!"

Đỗ Tĩnh Đường cầm bó hoa lên: "Em cũng cảm thấy không vừa mắt, màu sắc dịu nhẹ này thực sự rất giống hoa cúc." Anh ôm bó hoa đi ra ngoài, không chút tình cảm ném thẳng bó hoa vào thùng rác, dù sao hoa cũng không phải anh mua, tự nhiên cũng không có khả năng đau lòng gì.

Anh trở về bên trong phòng bệnh của Sở Luật, câu được câu không rồi lại cầm đi động lên chơi.

Không lâu sau một y tá đi vào, cùng một người bác sĩ.

"A, là anh?"

Đỗ Tĩnh Đường vỗ vai vị bác sĩ này, vài lần gặp mặt coi như có quen biết.

"Anh khỏe chứ, bé đáng yêu nhà anh đâu, có tới không?"

Cao Dật cũng quay sang cười thân thiện với Đỗ Tĩnh Đường: "Bé ở nhà, có mẹ chăm. Cũng không muốn cho bé đến đây."

Thật đáng tiếc, Đỗ Tĩnh Đường nghệt mặt, haiz, không thấy được bé đáng yêu. Có điều đôi mắt anh lại sáng ngời, không sao, chi cần có bố ở đây, bé đáng yêu nhất định sẽ tới.

Cao Dật đi đến, kiểm tra miệng vết thương của Sở Luật.

"Sở tiên sinh bị thương không nặng, kì thật có thể về nhà." Cao Dật biết Sở Luật muốn làm cái gì, nhưng đáng tiếc, chỗ này không dùng khăn nhọc kể được.

Sở Luật kéo áo phía trên lại: "Sợ tôi không trả được tiền viện phí sao?" Anh lạnh lùng mở miệng giễu cợt.

"Không có, địa vị gia đình của Sở tiên sinh cũng đủ mua mấy cái bệnh viện như chúng tôi." Cao Dật vẫn đang cười, một nụ cười của bốn phận bác sĩ chứ không hơn. Sở Luật muốn ở thì ở, bao lâu với anh không liên quan.

Đỗ Tình Đường nhìn một màn này, sao lại có cảm giác giữa hai người cứ kì quái, giống như đang ở đây nói móc đã kích lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 585: Anh nguyện ý

Chờ tới khi Cao Dật đi khỏi, Đỗ Tình Đường mới đặt mông ngồi trên ghế: "Anh, anh và bác sĩ Cao kia có thù oán sao, sao không khí lại căng thẳng như vậy?"

Sở Luật xoa nắn bả vai, không trả lời vấn đề này.

"Em quen anh ta?"

Mà anh nhớ đến vừa rồi Đỗ Tình Đường cùng Cao Dật chào hỏi nhau, bộ dáng rất thân thiện.

"Cũng không phải." Đỗ Tình Đường cầm quả táo trên bàn, tiện cắn một miếng: "Em quen con gái anh ấy, lớn lên rất xinh đẹp nha, em thích bé đáng yêu như thiên sứ đó, anh nói xem sao nhà người ta có thể sinh ra một cô bé xinh đẹp như vậy." Anh lại cắn một miếng: "Nhưng tiếc là hôm nay không gặp được bé đang yêu đó."

Sở Luật trầm mặc nhắm mắt lại, có chút nặng nề lan tràn từ đáy mắt cho đến toàn thân.

Liệu anh còn có cơ hội sao? Anh không biết, nhưng anh thật sự không cam lòng.

Cao Dật trở về nhà, một cô bé nhỏ chạy về phía anh, nếu không phải anh nhanh tay ôm lấy cơ thể nhỏ, sợ rằng cô bé nhỏ này đã biến thành quả bóng cao su lăn trên mặt đất rồi.

Cẩn thận, Cao Dật ngồi xổm xuống đỡ cái cục thịt bé nhỏ này.

"Một ngày không gặp, còn tưởng bỏ không về." Cao Dật phát hiện anh yêu muốn chết Tiểu Vũ Điểm. Không biết vì sao, rõ ràng không phải ruột thịt, nhưng lại cùng đứa nhỏ này hợp ý, chính là thích, thiết tình yêu thương bé.

"Tiểu Vũ Điểm nhớ bố." Tiểu Vũ Điểm dùng sức hôn lên mặt Cao Dật một cái.

Trái tim của Cao Dật dịu lại, anh bế nhóc con lên khỏi mặt đất, lại thấy bé nặng hơn một ít, trong lòng được an ủi, mỉm cười là tốt rồi, mỉm cười đại diện cho sức khỏe tốt, không hề bị suy nhược.

Hạ Nhược Tâm mang đồ ăn từ trong bếp ra, vừa thấy Cao Dật cùng Tiểu Vũ Điểm chơi vui vẻ, tự nhiên nở nụ cười.

"Ăn cơm thôi." Cô dọn bát đĩa xong để hai bố con lại đây ăn cơm.

"Cục cưng, chúng ta đi ăn cơm thôi." Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên, đặt bé lên trên ghế, anh cũng ngồi xuống theo, ba món ăn một món canh, hương gạo trắng thơm thơm, là món ăn yêu thích nhất của Tiểu Vũ Điểm.

Bé cầm thìa nhỏ tự xúc cơm, Hạ Nhược Tâm cẩn thận loại bỏ xương bên trong thịt cá cho vào cái miệng nhỏ của bé, cái miệng nhỏ bé không ngừng nhai, lại dùng thìa nhỏ của mình xúc cơm ăn, sau một hồi một nửa bát cơm đã được bé cho vào bụng.

Hạ Nhược Tâm ngừng mặt lên: "Làm sao vậy, có phải đồ ăn không hợp khẩu vị của anh?"

"Không phải, em biết đấy." Cao Dật lại gấp thức ăn lên miệng: "Em làm đồ ăn rất ngon, những năm trước đây anh không có chỗ ở cố định, ba bữa cũng ăn linh tinh. Từ khi bắt đầu ăn cơm em nấu anh làm việc và nghỉ ngơi đều theo quy luật." Anh là bác sĩ, có khi bận cũng không ăn, trước kia chỉ biết bgay nào hay ngày đó, nhưng hiện giờ đã khác, kì thật trên đời này thứ bổ thân thể nhất chính là ngày ba bữa cơm.

Hạ Nhược Tâm nấu ăn rất ngon, ngày thường nấu ăn cho anh đều theo khẩu vị của anh mà làm, có thịt có trứng, kết hợp dinh dưỡng vô cùng tốt, mỗi lần ăn cơm đều là hường thụ.

Cho nên màu sắc thực phẩm, anh mỗi ngày đều thực sự thích ăn, cũng là chờ mong bữa tiếp theo sẽ ăn món gì?

Anh tự nhiên nói không phải có ý này.

"Nhược Tâm, Sở Luật đang ở bên trong bệnh viện."

Cao Dật lại gấp đồ ăn, nhưng tầm mắt lại đặt ở trên mặt Hạ Nhược Tâm, lặng lẽ quan sát thay đổi trên vẻ mặt của cô.

Có phải không? Hạ Nhược Tâm lại gấp một miếng thịt cá cho con gái ăn, trên mặt cũng không có chút biểu tình.

"Anh ta ở bệnh viện?"

"Ừm." Cao Dật gật đầu: "Đã ở ba ngày rồi."

"Sẽ chết à?" Hạ Nhược Tâm thản nhiên hỏi, cũng có chút vô tình, mà cô vô tình vốn là học được từ trên người Sở Luật.

"Thương nhẹ, không chết." Cao Dật cười: "Anh ta mạng lớn, sao có thể dễ dàng chết như vậy."

Ha, khoé môi Hạ Nhược Tâm khẽ nhếch lên, ý cười kia không lan trong mắt, sao anh ta không chết, người như vậy sống trên đời làm gì, không biết sẽ hại bao nhiêu người.

Cao Dật đang ăn cơm mà không biết mùi vị gì, kì thật anh cũng không muốn Hạ Nhược Tâm có tình cảm đột ngột đối với Sở Luật, hận cũng thế, yêu cũng vậy, nhưng hiển nhiên tuy Hạ Nhược Tâm không biết nhưng ngôn ngữ bên trong cô luôn có chút chán ghét đối với người đàn ông kia, mà sự chán ghét bên trong cô có lẽ do trong lòng đã tích tụ oán hận lâu.

Tiểu Vũ Diễm nhìn bên này lại nhìn bên kia, có thể cảm giác không khí không tốt, cho nên bé chỉ ngoan ngoãn xúc cơm vào miệng ăn cho đến khi bé xúc hết cơm vào bên trong cái miệng nhỏ.

"Ăn xong rồi?" Hạ Nhược Tâm cầm lấy bát của con gái, quả nhiên một bát cơm đã đi vào hết bụng con, một bát nhỏ là giới hạn cực hạn của Tiểu Vũ Diễm, không thể ăn tiếp nữa, ăn nữa sợ là bụng nhỏ của bé sẽ nổ tung mất.

"Vâng, ăn no rồi ạ, ợ..." Tiểu Vũ Diễm vừa nói liền trực tiếp vỗ vỗ cái bụng no tròn. Cao Dật bế bé lên: "Đi nào, bố mang con đi tiêu cơm."

Tiểu Vũ Diễm chớp một đôi mắt, giống như không biết chính mình đã ăn no căng. Cao Dật dắt tay con, đưa ra ngoài đi vài vòng. Lúc trở về thì ôm trở lại, con nhỏ rất ngoan, không nghĩ đi ra ngoài là có thể ăn vạ trong lòng ngực của bố.

"Ngủ nào." Cao Dật đặt con trong lòng ngực lên trên giường, đắp chăn cho bé, một ngày ít nhất Tiểu Vũ Diễm ngủ nửa ngày, cũng vì nguyên nhân cơ thể Tiểu Vũ Diễm không tốt lắm, con nui nui hơn thì tốt rồi.

Bên trong bệnh viện. Ngoài mùi nước sát trùng ở ngoài, các nơi các đều tràn ngập mùi thức ăn. Lúc này là đúng giờ ăn trưa, Đỗ Tĩnh Đường mang một ít đồ ăn tối, xem anh đáng thương không, hiện tại chẳng những toàn bộ công ty đề ở trên vai anh, sắp ép anh học máu, lại còn phải một ngày đưa cơm ba bữa cho anh họ.

"Anh, anh bị thương ở bả vai chứ không phải chân, tại sao không tự đi ăn cơm?" Anh oán giận nói, mỗi ngày phải chạy như vậy, anh sắp gầy vài cân thịt rồi được không!

"Anh nguyện ý." Sở Luật đang cầm đũa ăn cơm, cũng không cảm thấy ngon miệng, nhưng ăn chỉ để no thôi.

Đỗ Tĩnh Đường xoa mũi, anh chỉ vào bả vai Sở Luật: "Anh, anh có thể xuất viện không?"

"Anh nguyện ý."

Sở Luật vẫn cứ một câu này.

"Anh nguyện ý, anh nguyện ý, nhưng em không muốn đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 586: Quan hệ của bọn họ là gì?

Đỗ Tĩnh Đường uất nghẹn mím chặt môi, cầm đũa oán hận ăn cơm, những đồ ăn này giá không hề rẻ, cái gì đắt tiền thì anh mua, dù sao cũng là ghi nợ trên đầu anh họ, tìm anh ấy chi trả là được.

"Sở tiên sinh....."

Lúc này một giọng nói nũng nịu truyền đến.

"Khụ..." Đỗ Tĩnh Đường vỗ ngực, suýt chút nữa đã sặc phun com ra từ mũi, anh vội vàng che kín miệng, gục ở tường không ngừng ho khan, đây thật là tệ rồi.

Khi nào tốt thì không tới, lại cứ đến lúc người ta đang ăn cơm, anh đây có muốn mời người ăn cơm đâu, mời hay không mời, mà hiển nhiên anh cũng không biết anh còn chưa mở miệng mời, người ta đã không mời tự vào, gọi một câu "Sở tiên sinh" hàm chứa đầy thâm ý, làm trên người Đỗ Tĩnh Đường nổi một tầng da gà.

Anh họ anh đã nói rất rõ ràng là lúc trước nhận nhầm người, nếu không phải nhận nhầm người cô gái này hẳn đã chết một ngàn lần, một vạn lần, đã không còn ở đây nói chuyện.

Thế nào cô gái này lại chính là nghe không hiểu tiếng người à, mỗi ngày tới một lần lại bị mắng một lần, sao lại giống như đánh chết con gián, đánh không đi, mắng không đi, sống chết cũng không từ bỏ ý định.

Thật vất vả mới hết ho khan, anh cầm cốc nước lên uống, một đôi mắt gắt gao nhìn trừng trừng người phụ nữ không mời mà đến.

"Lý tiểu thư, phiền cô đi ra ngoài được không? Đây là phòng bệnh cá nhân, không phải sân nhà cô, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi."

Sắc mặt Lý Dương Dương cứng đờ, nhưng da mặt dày không nghĩ sẽ rời đi, cô muốn lấy thân báo đáp ân cứu mạng này, đây lại không cho cô đến gần, cô hiển thân thế nào được.

Sở Luật đột nhiên ném chiếc đĩa xuống, bỗng Đỗ Tĩnh Đường cảm giác da đầu tê dại, thật muốn một chân đá người phụ nữ này ra ngoài, một môi, còn nhìn không hiểu sắc mặt người khác, nếu Sở Luật lên cơn thần kinh, trước tiên người chịu khổ chính là anh.

"Cút!" Lại một chữ này, Lý Dương Dương dù da mặt có dày, hiện tại cũng chỉ có thể quay người chạy như nhìn thấy quỷ. Đúng lúc không chú ý lại đụng vào người đang đến.

"Cô không có mắt à?" Cô bất ngờ bị đâm té ngã trên mặt đất, vốn dĩ đang tức giận trong lòng lập tức chửi ầm lên.

Hạ Nhược Tâm xoa xoa cánh tay, cánh tay trái hơi đau, trong lòng cô buồn bực, sao người khác đụng phải cô mà làm như cô gây sự, cô đi cẩn thận, đây là ức hiếp người quá đáng sao.

Quên đi, cô đứng thẳng người, chỉnh lại quần áo trên người, vừa lúc hôm nay phòng làm việc không có việc gì, lúc này giờ ăn cơm, cô mang một ít đồ ăn cho Cao Dật.

"Cô không có mắt sao? Đụng vào người ta không biết nói xin lỗi?" Cô gái này còn không buông tha người ta, đây rõ ràng chính là bị chọc tức ở đâu lại đem đổ lên trên đầu người khác.

Phù, Hạ Nhược Tâm cầm hộp cơm trong tay, may quá, không bị đổ.

Cô ngẩng mặt lên cười với cô gái đang xù lông trước mặt, giống như cô gái này tính khí trẻ con đang tự đánh vào đầu mình.

"Thật xin lỗi." Cô cũng không cảm thấy ba chữ này khó nói ra, cô ấy muốn thì cô sẽ cho.

"Cô..." Cô gái tức giận dậm chân, chỉ thiếu không đá được gót giày rơi xuống, hơn nữa chân đập xuống không nhẹ lập tức cơn đau truyền đến, cô khập khiễng rời đi, cảm giác hình như chân đập vào cục đá.

"Mặt thì hiền mà tính tình của người đàn bà này thật đáng sợ..." Đột nhiên giọng nói làm Hạ Nhược Tâm hoảng sợ.

Cô xoay người, vừa lúc đối phương nở một nụ cười thân thiện.

"A, chị dâu?"

Đỗ Tĩnh Đường ngoài ý muốn xoa đôi mắt một cái, đây là thật sự, không phải giả?

"Đỗ tiên sinh, chào anh." Hạ Nhược Tâm cười với Đỗ Tĩnh Đường: "Còn có, lúc trước cảm ơn anh." Một câu này đã đến muộn bốn năm, nếu như không phải có Đỗ Tĩnh Đường tốt bụng cỡ lẽ cô cũng không sống đến bây giờ.

"Ồi..." Đỗ Tĩnh Đường ngưng ngừng gãi đầu: "Đừng nói như vậy, là việc phải làm, trước kia việc anh họ em làm thật quá đáng." Anh kì thật cũng không biết phải nói gì nên mới lập tức bán đứng anh họ Sở Luật.

"Trong nhà có người bệnh sao?" Vừa rồi Đỗ Tĩnh Đường phát hiện trong tay Hạ Nhược Tâm cầm hộp cơm, chẳng lẽ cô cũng có người quen ở bên trong bệnh viện?

Hạ Nhược Tâm còn chưa nói gì đã nghe được có người gọi tên cô.

"Nhược Tâm, sao em lại đến đây?"

Cao Dật vừa vặn đi ngang qua thì thấy Hạ Nhược Tâm đứng ở hàng lang bệnh viện

"Cao Dật!"

Hạ Nhược Tâm vừa thấy anh vội vàng đi đến, cô lắc lắc hộp com trong tay trước mặt anh, cười nói: "Em làm một ít đồ ăn đưa đến cho anh, có người yêu nhất món cá kho, lúc mua vẫn còn sống, thịt tươi ngon."

"Thật vậy sao?" Cao Dật vội vàng ôm hộp com, vừa nhắc đến là cảm thấy bụng mình thật đói.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn com." Cao Dật kéo tay Hạ Nhược Tâm, phát hiện tay cô hơi lạnh, đặc biệt là tay trái, anh không khỏi nhú mào, giọng nói không vui: "Đã nói bây giờ cánh tay trái của em không được bị lạnh, sao lại không nghe lời?"

"Không sao." Hạ Nhược Tâm lắc bả vai trái: "Chỉ là đột nhiên có một ít sức lực, em không thích ứng được, không ý thức nên dùng một chút, cũng không dùng quá nhiều sức." Cô nâng tay trái lên, ngón tay cũng nắm một chút, bốn năm đều không có lực, đột nhiên lại có phản ứng, nói thật cô không hưng phấn là giả.

"Đừng đắc ý vênh vao."

Cao Dật nghiêm mặt giáo huấn cô.

"Biết rồi." Hạ Nhược Tâm đương nhiên cũng biết ngừng lại, cô cùng Cao Dật trò chuyện không đề ý đến ai, bầu không khí giữa hai người kẻ thứ ba cũng không có cách chen chân đi vào.

Đỗ Tĩnh Đường không ngừng mở to hai mắt nhìn.

Này, bác sĩ Cao kia, còn có chị dâu trước của trước của anh, quan hệ của bọn họ là gì vậy?

Mà hiện tại không phải quá rõ sao, bọn họ đang tình tứ nói chuyện, hai vợ chồng, và, còn có bé đáng yêu xinh đẹp kia, là con gái của Cao bác sĩ, xâu chuỗi những chuyện này lại với nhau sao anh cứ cảm giác chỗ nào kì quái, thật là không nghĩ ra được.

"Chúng ta đi thôi." Cao Dật đi qua Hạ Nhược Tâm cầm hộp com trong tay, anh thật sự rất đói bụng, hiện tại muốn ăn com, hơn nữa ở đây còn có một người đàn ông phiền phức kia, ở đây ăn và không chịu đi, có chủ ý gì trong lòng, giữa hai người đàn ông bọn họ trong lòng tự biết rõ ràng.

"Được." Hạ Nhược Tâm quay đầu lại gật đầu nhẹ với Đỗ Tĩnh Đường một cái rồi theo Cao Dật rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 587: Bệnh nhân phiền phức

Đỗ Tĩnh Đường sờ mũi, sau đó lại vờn tay vẩy: "Hẹn gặp lại, chị dâu cũ của cũ, ừm, chị là một cô gái tốt bụng, hẳn sẽ có thể được hạnh phúc, xem đi, hạnh phúc của chị đến rồi, thật là đẹp đôi."

Anh lảm bảm nói, đột nhiên cảm giác trên người lạnh lạnh, cái lạnh không thể giải thích làm anh rung mình một cái.

Khi quay lại, anh vừa thấy một người đứng ở cửa, khoé mắt không khỏi chột dạ một cái.

"Anh, anh đi ra lúc nào, vừa rồi sao?" Anh chỉ chệch phía trước, trong lúc nhất thời đầu óc có chút xoắn xít ngừng hoạt động.

Sở Luật quay lưng, sai bước đi đến phòng bệnh của mình, không nói lời nào kéo chăn nằm xuống, trong nháy mắt bầu không khí bốn phía cũng giảm xuống mấy độ, cho dù lúc này tại bên trong bệnh viện máy sưởi đủ làm ấm người, mặc một chiếc áo ngủ mỏng cũng không thấy lạnh, nhưng lại làm cho Đỗ Tĩnh Đường không khỏi sờ soạn cánh tay.

Cảm giác này thật sự rất không ổn rồi.

Anh đi qua, kéo một cái ghế ngồi xuống, sau đó đặt tay nhẹ nhàng nâng cằm.

"Anh, anh ở chỗ này, sẽ không là vì chị ấy chứ?"

Bệnh nhân chưa động, cũng không nói chuyện.

"Anh, hai người đều đã là quá khứ rồi." Đỗ Tĩnh Đường cảm thấy có lời muốn nói, anh vẫn phải nói: "Anh sẽ không cho rằng lúc trước chính mình không cần, vứt bỏ cục đá là vàng đó, cho nên bây giờ muốn tìm trở về chứ, nhưng ngựa tốt không giam lại cò, hơn nữa lúc trước anh làm những chuyện đó..."

Anh lau mặt, nếu anh là phụ nữ anh sẽ không tha thứ, mặc dù những chuyện đó đều đã bị anh bí mật giải quyết, nhưng mà tổn thương sớm đã hình thành rồi.

Ly hôn, kết hôn, rồi lại ly hôn, cái này anh họ của anh sẽ không cho rằng trên thế giới này mọi người đều sẽ vây quanh anh ấy đó chứ.

Hơn nữa người ta bây giờ có vẻ không tồi nha, chẳng lẽ anh ấy thật sự muốn chen chân vào sao? Tạm thời không nói đến Cao Dật, mà là bé dễ thương đó, anh không đành lòng để bé phải chịu tổn thương.

Sở Luật vẫn như cũ quay lưng về phía Đỗ Tĩnh Đường.

Tốt thôi, Đỗ Tĩnh Đường không nói nhiều nữa, vì nếu nói nữa anh sẽ chảy nước mắt mất.

Anh lau khoé mắt, nửa ngày sau anh ngáp một cái, khoé mắt lại chảy ra một giọt nước mắt ngáp tràn quý.

"Em đi về công ty trước." Anh bế những chồng văn kiện đã được Sở Luật kí chuẩn bị quay lại công ty. Nhưng khi đi qua cửa, anh lại dừng bước chân, tròn lòng ghen ghét bị anh áp xuống.

"Haiz..." Anh than một tiếng.

Đây là một câu đó, sớm biết có ngày hôm nay hà tất lúc trước chính mình đừng tạo nghiệt, cũng không nên nói cho anh ấy, hối hận rồi cho nên mới muốn tìm trở về.

Chỉ là con người ta cũng có tình cảm, có niềm vui, có giận dữ, không phải đơn giản một câu "thật xin lỗi" là có thể vãn hồi lại những năm tháng quá khứ trước kia, năm tháng vốn là vô tình, huống chi là đã bốn năm.

Mà không ai biết, lúc này bên trong người đàn ông gánh vác trách nhiệm của cả công ty đang mở một đôi mắt đen, ngập tràn mọi loại cảm xúc.

Cáu kỉnh, hối hận, tiếc nuối, không cam lòng, cuối cùng từng sợi cũng đều hoá thành hối hận bắt đầu theo anh trong những năm tháng còn lại này, với anh là cả đời, cả cuộc đời của anh.

Bên trong văn phòng của Cao Dật, lúc này cũng không có bệnh nhân, Hạ Nhược Tâm mở từng tầng hộp cơm ra, từ bên trong lấy ra một khay cá chua ngọt, một phần bắp cải xào, một phần đậu phụ, đều mới vừa làm xong, cô nhanh chóng mang đến đây cho Cao Dật, cũng đều là những món Cao Dật thích ăn.

Món ăn thật sự ngon, Cao Dật cầm lấy đôi đũa không nhìn được gấp một miếng cá ăn, cá này được Hạ Nhược Tâm chọn mua đều là loại ngon nhất, hơn nữa cô mua loại cá này vốn dĩ không nhiều, cho nên ăn ở trong miệng chỉ cảm giác thịt cá tươi mới, vào miệng là tan.

Cao Dật biết món cá Hạ Nhược Tâm làm là kĩ năng độc đáo của cô, cũng không biết học được ở đâu, so với đầu bếp còn làm ngon hơn, anh ngày thường thích ăn nhất món này.

Anh thoải mái lại gấp một miếng, kết quả thịt cá vừa mới đặt trong miệng, bên ngoài truyền đến tiếng gọi.

"Bác sĩ Cao, bên kia Sở tiên sinh tìm anh, nói là bờ vai của anh ấy không thoải mái."

Y tá ngại ngần nói, gia đình người ta đang ăn cơm, nhưng chính là bên trong bệnh viện quý trọng bệnh nhân Sở tiên sinh này, viện trưởng vô cùng coi trọng và tôn kính, tình hình bọn họ cũng chỉ là những nhân viên nhỏ.

Họ Sở? Trong lòng Hạ Nhược Tâm bỗng chốc không thoải mái, không phải là người kia chứ, nếu là thật, vậy anh ta muốn làm gì, anh ta biết Cao Dật, hay là biết Tiểu Vũ Diễm?

"Yên tâm, không có việc gì." Cao Dật lấy áo blouse mặc vào, quay người an ủi Hạ Nhược Tâm "Anh đi nhanh rồi sẽ trở lại, bệnh nhân kia có hơi thần kinh, một ngày không làm âm ỉ vài lần sẽ không thoải mái, chờ anh quay lại rồi ăn cơm tiếp."

Anh có chút luyến tiếc món cá này, lại cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng, vừa đi vừa ăn, cho đến khi đi đến cửa phòng bệnh của Sở Luật, đã lại là một người rất sạch sẽ làm hết phận sự của bác sĩ.

Anh đẩy cửa đi vào, đi tới bên cạnh giường bệnh của Sở Luật, ngừng lại nhìn người đàn ông trước mặt, sắc mặt trầm tối, cơ thể gần đây gầy đi không ít, nhưng liếc mắt một cái cũng biết anh ta sống rất tốt.

Bà vai bị thương ngoài da, dù là bị thương nặng nhưng tình dưỡng tốt như vậy cũng đã tốt rồi.

"Sở tiên sinh có chỗ nào không thoải mái?" Cao Dật đứng một bên lấy qua ca bệnh trên bàn của Sở Luật, nhiệt độ cơ thể bình thường, huyết áp bình thường, cái gì cũng bình thường, ừm, hẳn là bị bệnh, giả vờ bị bệnh thì có.

Sở Luật nhàn nhạt ngược đôi mắt đen, thu lại ánh nhìn chán ghét nhìn Cao Dật.

"Nhìn thấy anh liền không thoải mái."

"Vây hà, thật là trùng hợp, tôi cũng không thích Sở tiên sinh, tôi tin rằng, nếu Sở tiên sinh về nhà khả năng vết thương sẽ càng nhanh lành hơn." Cao Dật lộ ra bốn phần tươi cười so sánh với khuôn mặt lạnh băng của Sở Luật, có vẻ như rằng điều này làm cho người ta thoải mái hơn, không phải ai cũng thích tổng giám đốc bá đạo, Cao Dật là một người đàn ông trắng trẻo ấm áp, ai thắng ai thua, giữa bọn họ đã có kết luận, ít nhất là ở trong lòng của phụ nữ.

Ít nhất, ở trong mắt phụ nữ, giữa bọn họ không thể so sánh.

Cao Dật lại kê cho Sở Luật một loạt đơn kiểm tra, dù sao người đàn ông này cũng là kẻ ngốc nhiều tiền, không tốn chút tiền khả năng trong lòng anh ta sẽ không thoải mái, nếu là như thế vậy thì dùng nhiều một ít, tiêu nhiều cho anh ta thoải mái thì bệnh sẽ tốt lên rồi.

Cao Dật kiên nhẫn làm một bác sĩ tận tình, mặc cho Sở Luật muốn, chỉ cần lấy ra nửa phần.

Nhưng khi anh bận rộn xong, cá kho của anh đã thành một miếng cá băng, còn tốt, Hạ Nhượng Tâm đặt lên trên máy sưởi nên cũng không bị lạnh.

"Người bệnh đó thật phiền phức sao?" Hạ Nhượng Tâm làm bộ lơ đãng hỏi, kì thật là cô sợ người đàn ông kia chính là Sở Luật, anh ta sẽ tìm Cao Dật gây phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 588: Không quay về lối cũ

"Là rất phiền phức." Cao Dật thoải mái ăn miếng cá: "Anh ta ghen ghét mà không thành, muốn nổi điên."

Hạ Nhượng Tâm mới đầu nghe không hiểu, nhưng rất nhanh cô liền rõ ràng, nhìn không được cười một tiếng, thì ra thật đúng là Sở Luật, Đỗ Tình Đường ở chỗ này cùng một người họ Sở, lại thích tìm Cao Dật gây phiền phức, không phải người họ Sở kia thì còn ai vào đây, có điều trên đời này người có thể đem Sở Luật trở thành phiền toái cũng chỉ có Cao Dật, hơn nữa nghiêm túc mà nói. Cô thật sự không rõ, Sở Luật muốn làm gì, mà cô đang cười sao lại cảm thấy bất an.

"Anh ta có phải biết chuyện của Tiểu Vũ Diễm hay không?"

"Không." Cao Dật đối với chuyện này không có một tia hoài nghi, Sở Luật không có khả năng là đã biết, nếu biết anh ta sẽ không bình tĩnh như vậy, còn có thể ngốc nghếch ở bên trong bệnh viện. Với tính tình của anh ta e là sẽ không bình tĩnh như vậy còn có thể đối mặt với anh. Cho nên, chuyện của Tiểu Vũ Diễm, anh ta hẳn là không biết.

"Không sao đâu." Cao Dật an ủi Hạ Nhượng Tâm "Chờ có báo cáo chuyển cương vị công tác của anh, chúng ta lập tức rời khỏi, mang theo Tiểu Vũ Diễm rời đi nơi này."

"Vâng." Hạ Nhượng Tâm chống tay lên bàn nhẹ nhàng nâng hai má lên, mặt mày ý cười nhàn nhạt, tươi mát như nước, trắng như ngọc, tâm Cao Dật rung động, trái tim nhẹ nhàng bị đâm một nhát.

Anh vươn tay nắm chặt tay Hạ Nhượng Tâm "Nhượng Tâm, có thể gặp được em thật tốt."

Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng thở ra một hơi, kì thật cô muốn nói: "Em có thể gặp được anh mới là may mắn của em"

Đỗ Tình Đường kì quái thò mặt nhìn Sở Luật, lúc này đôi mắt Sở Luật nhìn chăm chăm máy tính, nhưng lại như nhìn xuyên thấu qua, không có tiêu điểm đặt ở trên mặt máy tính.

"Anh, có phải anh cố ý hay không?"

Đỗ Tình Đường đột nhiên bật ra một câu, làm tay Sở Luật di chuyển, máy tính đặt trên đùi cũng chuyển động theo

"Em có ý gì?" Anh nhàn nhạt hỏi Đỗ Tình Đường.

"Em không có ý gì cả?" Đỗ Tình Đường nhún vai: "Em chỉ muốn biết, có phải anh đã động tay vào báo cáo chuyển cương vị công tác của bác sĩ Cao hay không?"

Môi mỏng của Sở Luật mím chặt, thẳng tắp dường như không lộ ra chút khe hở, như vậy là cố ý, kẻ ngốc cũng nhìn ra chính là anh ấy làm

"Nhưng mà, anh, có ích sao?"

Đỗ Tình Đường không phải đang đá kích Sở Luật mà là đang ăn ngay nói thật: "Cho dù là anh làm anh ta một ngày không thể chuyển đi, nhưng mà cũng

không ngờ có thể vĩnh viễn giam cầm người ta ở chỗ này chứ. Trong lòng không có anh, thì chính là không có anh, anh có nỗ lực như thế nào cũng không có khả năng người ta moi tìm moi phổi yêu anh một lần nữa." Hơn nữa hiện tại nhìn anh họ như vậy, nói thật anh cảm thấy không đành lòng.

Sở Luật nắm chặt bàn tay đặt trên bàn, đôi mắt anh rủ xuống ầm giấu quá nhiều cảm xúc và phức tạp.

"Tình Đường, em nói, anh còn có thể được tha thứ không?"

Anh đột nhiên hỏi Đỗ Tình Đường, còn trực tiếp hỏi Đỗ Tình Đường. Tha thứ, hai chữ này nhìn như đơn giản, viết lên cũng dễ dàng, nhưng lại là vạ phần nặng nề, mà hiện tại không tha thứ có cái gì khác biệt.

Anh không thể trả lời vấn đề này, mà anh suy nghĩ...

Sau đó không lâu, bên trong một quán trà nhỏ, hương trà sâu kín toả ra từ bình Thiết Quan Âm, Đỗ Tình Đường rót một chén trà đặt trước mặt Hạ Nhượng Tâm.

"Cảm ơn." Hạ Nhượng Tâm nhận chén trà, đối với trà đạo cô cũng có hứng thú, những ngày đó thân là danh môn phu nhân Thẩm Ý Quân, cô cũng đi theo bên cạnh Thẩm Ý Quân học được không ít, có những khi trong lòng phiền muộn, pha một ly trà, hương trà thấm vào có thể chậm rãi suy nghĩ một chút, tâm tư cũng bình tĩnh, ôn hoà nhã nhặn.

Nhưng mà không phải cô chưa đi qua sầu khổ, mà là cuộc sống bốn năm nay của cô đã vì kiếm tiền mà làm trâu làm ngựa, bán máu, thậm chí là nhặt chai nhựa người khác không cần chỉ vì bán được nhiều hơn một xu, mua cho con gái được một viên kẹo, mua một lá rau.

Loại trà này đều đã trở thành những thứ xa xỉ, dư thừa trong cuộc sống của cô.

Hiện giờ lại có thể ngồi uống một ly, bình tĩnh như từ trong giấc mơ.

"Chị dâu..." Đỗ Tình Đường mở miệng, vẫn không đổi được cách xưng hô trước kia: "Xin lỗi," anh xấu hổ: "Em gọi theo thói quen."

"Không sao." Hạ Nhượng Tâm không để ý, dù sao cũng chỉ là cách xưng hô, mà cô từ lâu đã không phải chị dâu của anh, cái tên này đã dành cho một người phụ nữ khác.

"Cậu gọi tên tôi là được rồi." Ngón tay Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng vỗ lên chén trà, bàn tay trái nâng chén giống như ngọc trắng sứ, bên trên trà có một đoá hoa tươi mới, trà ngon, chén tốt, trà quý đất tiền.

"Được, vậy em sẽ gọi chị là chị Nhượng Tâm." Đỗ Tình Đường sang sáng cười, cũng cầm lấy cái chén uống ngụm, không cảm thấy xấu hổ chút nào, kì thật vẫn là gọi một tiếng chị thì tốt, trước kia dù sao cũng là chị dâu, bảo gọi tên anh gọi không được.

"Chị Nhượng Tâm, anh họ của em chỗ đó..." Anh lấy lại bình tĩnh, rồi sau đó than một tiếng: "Tình tình anh ấy vẫn luôn như thế, anh ấy quá mạnh mẽ, quá tự cao, cho nên lúc trước mới làm nhiều chuyện như vậy, anh ấy là nợ chị một câu xin lỗi."

"Không cần, chúng tôi hiện tại không có quan hệ, tôi cũng chỉ có thể cho anh ta một câu không liên quan." Hạ Nhượng Tâm nắm chặt cái chén trong tay, nghe Đỗ Tình Đường nói lời này, kì thật trong lòng cô đang cười.

Trên đời này ngoài cô và Sở Luật ra, không còn một ai biết rốt cuộc Sở Luật đã từng làm cái gì, không chỉ làm cô bị thương, huỷ hoại cô, mà quan trọng là anh ta suýt chút nữa đã hại chết con gái cô, riêng chuyện này, cả đời cô không thể tha thứ.

"Nếu em nói..." Đỗ Tình Đường cảm thấy chính mình nói điều này thật vô nghĩa nhưng anh vẫn muốn hỏi.

"Cậu nói đi." Hạ Nhượng Tâm vẫn luôn nhớ phần ân tình của Đỗ Tình Đường, cho nên đối với anh cô vẫn luôn khách khí, không giống như người nhà họ Sở và nhà họ Hạ.

Đỗ Tình Đường sờ mũi, rồi sau đó anh mới nghiêm túc hỏi Hạ Nhượng Tâm: "Chị Nhượng Tâm, nếu anh họ em biết sai rồi, anh ấy sẽ sửa, chị sẽ cùng anh ấy ở bên nhau chứ?" Em nói là nếu..."

Hạ Nhượng Tâm buông cái chén trong tay, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn.

Cô lắc đầu.

"Xin lỗi, không thể, không có nếu, tôi sẽ không quay về lối cũ, cũng sẽ không ăn lại cỏ."

Tuy rằng Đỗ Tình Đường đã sớm biết đáp án nhưng mà vẫn có chút thất vọng.

Haizz, kì thật cũng phải, không phải mỗi một cái gương đều có thể là "gương vỡ lại lành", cũng không phải mỗi cặp vợ chồng sau khi ly thân có thể ở bên nhau một lần nữa. Anh cùng nhau lớn lên với Sở Luật, kì thật Sở Luật cũng không phải người xấu, mà là con người cũng mắc phải sai lầm, chỉ là có chuyện đã làm có thể tha thứ, mà có chuyện lại không thể. Có người có thể trở về, nhưng có người lại không được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 589: Xuất viện

Rồi sau đó, hai người trò chuyện vô nghĩa câu được câu không, cho tới khi Đỗ Tĩnh Đường nhớ tới Tiểu Vũ Diễm, nhưng vì anh toàn cho rằng là con của Cao Dật nên không nghĩ đến Hạ Nhượng Tâm.

"Đúng rồi, chị Nhượng Tâm, em phát hiện..." Anh cẩn thận nhớ lại mỗi lần nhìn thấy Tiểu Vũ Diễm: "Em phát hiện đứa bé Tiểu Vũ Diễm kia mặt rất giống chị."

Ngón tay Hạ Nhượng Tâm đặt ở trên bàn không khỏi nắm chặt, rồi sau đó dường như không có việc gì chuyển qua trên mặt kính, mà cũng không biết rằng đã rơi xuống vài phần móng lung.

"Đáng tiếc, em không may mắn như vậy, không thể sinh được một đứa con."

Cô tự giễu, làm mặt Đỗ Tĩnh Đường nóng lên, lí do Hạ Nhượng Tâm không thể sinh con anh không phải là không biết, chỉ là hiện tại "nhất thẹn hoá tay", cũng là thừa nhận nỗi đau tương tự, cũng không biết đây có phải được gọi là oan hồn báo thù hay không.

Một bình trà, nháy mắt đã ít hơn một nửa. Hai người không phải xấu hổ mà là đều không nói gì, cho nên, ngồi không cũng không cần phải nói gì thêm.

Đỗ Tĩnh Đường vòng cánh tay, theo các bức tường, nhìn bóng da Hạ Nhượng Tâm đang đi xa, chỉ có thể thờ đại nhẹ một hơi.

Anh bày một ít hoa quả đặt ở trên bàn. Sau đó từ bên trong lấy một quả táo ra gọt, kết quả mới gọt được một nửa, lấy Chứa và "rộp" một tiếng, anh cắn một miếng mới phát hiện, chính mình thế nhưng lại cắn quả táo gọt cho bệnh nhân.

Anh đột nhiên nhìn sang phía Sở Luật, kết quả một đôi mắt giống như có độc, chỉ thiếu không có dọa anh hồn phi phách tán.

"Em gọt lại, em sẽ gọt...." Anh luống cuống tay chân từ bên trong túi cầm một quả táo lên gọt.

Mà lúc này, ánh mắt Sở Luật càng lạnh, Đỗ Tĩnh Đường rung mình một cái, người đàn ông này hiện tại không thể chọc, trong lòng anh ấy có chuyện, làm không tốt chọc tới chính là muốn xúi quẩy.

"Anh, em hẹn chị dâu, không đúng, chị Nhượng Tâm đi uống trà."

Anh đột nhiên mở miệng làm con người âm trầm của Sở Luật nháy mắt xao động.

"Hai người nói gì?"

"Không có gì." Đỗ Tĩnh Đường tiếp tục nghiêm túc gọt quả táo, miệng cũng không dừng lại: "Em cùng chị dâu, không, là chị Hạ Nhượng Tâm trò chuyện thật lâu, anh, hiện tại chị ấy rất tốt, rất yêu con của Cao tiên sinh, Cao tiên sinh là một người đàn ông tốt sẽ đối tốt với chị ấy."

"Vậy sao, sẽ đối tốt với cô ấy sao?" Sở Luật nắm chặt ngón tay, rớt cuộc cũng chậm rãi lỏng rồi rời ra.

"Ừ, Cao tiên sinh thực thích hợp với chị ấy, chị ấy là một người phụ nữ giản dị đơn thuần, vật chất cũng không cần nhiều chỉ cần cuộc sống hạnh phúc." Đỗ Tĩnh Đường tận lực nói ra điều trong lòng, lại không đến mức làm tổn thương Sở Luật.

Anh biết, trong lòng anh họ có rào cản hiện tại không bước qua được, mà rào cản này, từng giây từng phút đều là tra tấn, đều là thống khổ, có thể bước qua hay không thì phải yêu cầu chính mình nghĩ thông suốt.

Mà nút thắt của Sở Luật kì thật mang tên Hạ Nhượng Tâm.

Anh ở trong lòng than nhẹ một tiếng, vốn dĩ sẽ không có nhiều chuyện như vậy, chính là trời xui đất khiến, sự tình mới biến thành như vậy, một chuyện không cách nào thay đổi, một cái kết cục đã định.

Rốt cuộc, Đỗ Tĩnh Đường gọt xong một quả táo, đặt ở trước mặt Sở Luật.

"Anh họ, quả táo của anh."

Sở Luật cầm lấy quả táo, nhưng không ăn, anh nhẹ buông tay, quả táo lộc cộc từ trên giường bệnh lăn xuống dưới mắt đất.

"Em X...." Đỗ Tĩnh Đường nuốt chút nữa thì văng tục, không đợi như vậy chứ. Anh tốt xấu gì cũng gọt vỏ cẩn thận từng chút một.

"Tình Đường..." Đột nhiên giọng nói của Sở Luật tới làm cho Đỗ Tình Đường bỗng chốc rùng mình, da đầu cũng tê dại, này lại là làm sao vậy.

"Giúp anh làm thủ tục xuất viện."

Anh mở máy tính ra, ánh sáng xanh trên máy tính chiếu lên mặt anh, lộ ra hơi mỏng đông lạnh.

"Được rồi, tốt." Đỗ Tình Đường nhặt quả táo kia lên, trực tiếp ném vào thùng rác.

Cao Dật mở cửa phòng bệnh, kết quả bên trong lại không một bóng người.

"Ừm, người đâu?" Anh hỏi y tá ở một bên, Sở tiên sinh cùng với anh mỗi lần nếu không đấu với nhau mấy hiệp, nói chung đều không thoải mái.

"Sao hôm nay người này không còn ở đây nữa?"

"Bác sĩ Cao, anh nói Sở tiên sinh ạ?" Y tá một bên thu dọn, một bên hỏi.

"Ừ, Sở Luật người đâu?" Cao Dật đi đến, đánh giá phòng bệnh bốn phía, nơi này đã không còn áp lực từ người đàn ông kia, cho nên người đàn ông này hẳn đã rời đi lâu rồi.

"Sở tiên sinh à..." Ý tá đứng thẳng người, lại trả lời: "Sáng sớm nay Sở tiên sinh đã làm thủ tục xuất viện rồi rời đi rồi."

"Xuất viện?" Cao Dật đúng là ngoài dự kiến, còn tưởng rằng Sở Luật muốn cùng anh chiến đấu đến chết, một người đàn ông không cam lòng, xuất ở rất nhiều nơi, mà Sở Luật này dùng khổ nhục kế thấy bại, đến cũng coi như là không diễn cho người khác mà là diễn cho chính mình xem.

Ít nhất cũng không dùng những tâm tư thiếu đạo đức trên thương trường đấu với anh, bằng không anh thật có cảm giác ghê tởm bởi vì có tình địch như vậy.

Ra khỏi phòng bệnh, anh đi thẳng đến phòng viện trưởng, muốn hỏi đơn xin điều chức khi nào có thể duyệt, đã mấy tháng rồi, sẽ không có khả năng lâu như vậy, anh nhạy cảm phát hiện dường như có người ở giữa động tay động chân, mà làm anh chậm trễ như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có một người.

"Cốc cốc..." Anh gõ cửa.

"Mời vào." Viện trưởng đang ở bên trong.

Cao Dật đi vào, viện trưởng vừa thấy anh lập tức nở nụ cười, chỉ vị trí bên cạnh: "Cao Dật, lại đâu ngồi, vừa lúc tôi cũng có việc muốn nói với cậu."

"Vâng, có việc?" Cao Dật nhẹ nhàng ngồi xuống, chờ viện trưởng nói chuyện với anh.

"Kì thật cũng không có chuyện gì." Viện trưởng rất luyến tiếc người tài như Cao Dật này, tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, kiến thức chuyên môn tốt, đạo đức y tế cao quý, bệnh viện bọn họ thiếu nhất nhân tài này.

Nhưng mà đáng tiếc, phải để anh đi.

Viện trưởng đứng lên, mở một bên ngăn tủ ra, từ bên trong lấy ra một túi tài liệu, lại ngồi xuống, đem túi tài liệu đặt trước mặt Cao Dật.

"Tôi nghĩ cái này cũng nên đưa cho cậu. Mấy lần trước cậu vẫn luôn muốn, tôi không đồng ý, là bởi vì có người ngăn cản, ai ngăn cản, cậu cũng đừng hỏi, biết nhiều đối với cậu cũng không tốt, hiện tại tôi đưa cho cậu quyết định chuyển viện, lúc nào cậu đều có thể rời bệnh viện, nhưng tốt nhất trước nửa tháng nói trước với bệnh viện một câu, như vậy chúng tôi cũng tìm được người thay thế được vị trí của cậu."

Cao Dật cầm túi tài liệu, đại khái rút ra vài tờ, quả nhiên, là đơn chuyển chuyển, theo như lời viện trưởng người ngăn cản anh, xác thật không cần đoán, anh cũng biết là ai.

Trên đời này ngoại trừ người đàn ông kia, không ai nhằm chán cản trở anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 590: Sở Tương

"Cảm ơn viện trưởng." Anh cầm đơn chuyển chuyển rời khỏi văn phòng viện trưởng, cuối cùng, có thể rời đi, chỉ là... bước chân của anh ngừng lại, ở đây sự tình đã giải quyết, nhưng bên kia trong nhà, sợ là còn một ít phiền toái...

Làm thế nào, anh chỉ muốn đơn giản hơn một chút, trời sinh ra sự tình như vậy, có phải ngại bọn họ quá mức thuận lợi hay không.

Cửa lớn nhà họ Sở mở ra, Sở Luật đi vào, xác thật là theo như lời Cao Dật nói, anh hẳn nên xuất viện từ sớm, hiện tại mặc dù vai anh không tốt, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới hoạt động, hiện tại trên vai anh vẫn còn băng bó, vết thương còn chưa khỏi hẳn.

"A Luật, con đã về."

Tổng Uyên vừa thấy con trai, đi nhanh tới, cười kéo tay áo con trai.

"Mẹ, mẹ rất vui về? Có chuyện gì?" Sở Luật vừa đi đến liền phát hiện trong nhà hình như có chút không thích hợp, giống như nhiều hương vị khác, còn có mẹ anh cũng cười hơi nhiều.

"Đúng vậy, tất nhiên là vui về." Tổng Uyên kéo tay con trai đi: "Trong nhà có khách, con cũng đi vào gặp mặt đi."

À, có khách?

Sở Luật nhướng mày, người khách nào làm mẹ hào hứng như vậy, tất nhiên là trong nhà từ sau chuyện của Lý Mạn Ni, anh cũng rất lâu không thấy mẹ cười thoải mái như vậy, mà mặc kệ là người khách này là ai, anh hẳn phải cảm tạ anh ta.

Kết quả người khách lại làm anh có chút ngoài ý muốn, vẫn là thực sự ngoài ý muốn, thì ra không phải anh ta, mà là cô ấy, có điều phải thêm một chữ "nhỏ".

Trước mặt anh chính là một bé gái rất dễ thương, khoảng bốn tuổi, có lẽ do anh không quá thích cười, cho nên đứa bé nhìn thấy anh lập tức trốn, thậm chí còn chu môi, đột nhiên oa oa một tiếng, liền gào khóc.

"Ai nha, bảo bối nhỏ nhà ta làm sao vậy, sao lại khóc rồi, tới đây bà nội ôm nào."

Tổng Uyên vội vàng ôm lấy đứa bé đang khóc lớn, còn không quên trừng mắt liếc nhìn con trai một cái: "Đi soi gương thay đổi biểu cảm của con đi, xem đi đã dọa khóc đứa trẻ rồi."

Sở Luật sò sò mặt, từ lúc nhỏ đến khi trưởng thành mặt anh đều như vậy, không cười còn tốt, nếu cười rồi lại càng dọa người.

Đứa bé trong lòng Tổng Uyên càng khóc càng khổ sở, khóc dữ khiến tâm Tổng Uyên quặn đau, nhưng khóc cũng làm tâm Sở Luật muốn phiền.

"Sở Luật, con cười cho mẹ!"

Tổng Uyên trực tiếp gọi cả tên lẫn họ của con trai, ép buộc gì đều có, nào có nhà nào ép buộc con trai bán rế tiếng cười.

Khoé miệng Sở Luật cứng đờ, tức khắc nở một nụ cười kì quái.

Đứa bé vốn dĩ đã nín khóc, kết quả lại một tiếng khóc lớn hơn truyền đến.

Sở Luật biết là sẽ như vậy, anh cời áo khoác nems thẳng lên ghé sở pha: "Mẹ, mẹ lấy đứa nhóc này từ đâu."

"Lấy cái gì?" Tổng Uyên lại đỡ dành đứa bé trong lòng, trừng mắt liếc nhìn con trai một cái: "Này có thể nói không? Đứa nhỏ này về sau sẽ là cháu nội mẹ, con gái của con, mẹ đã nghĩ kĩ cái tên rồi, gọi là Sở Tương, nữ danh* là Hương Hương, Hương Hương nhà chúng ta rất ngoan." Tổng Uyên hôn đứa bé trong lòng ngực một cái, khỏi phải bàn là có bao nhiêu yêu thương.

*Tên cha mẹ đặt lúc mới sinh, hay gọi là biệt danh gọi ở nhà (ta nghĩ thế)

Sở Luật xắn tay áo, đôi mắt dừng trên người đứa bé trong lòng ngực Tổng Uyên, không có một chút gợn gợn, anh không phải quá thích, nhưng vì khó có được mẹ anh thích.

Tổng Uyên ôm đứa bé trong lòng ngồi xuống trước mặt Sở Luật, nhưng Hương Hương lại quay khuôn mặt nhỏ, sống chết cũng không nhìn Sở Luật lấy một cái.

"Từ nơi nào?" Anh nhíu mày, lại hỏi Tổng Uyên, thật ra trong lòng anh ít nhiều cũng rõ ràng rồi.

"Cô nhi viện, mẹ chọn đã lâu, mới chọn được một bé có đôi mắt duyên như vậy, con không biết đâu, đứa nhỏ này kéo tay của mẹ gọi 'bà nội', con nói có phải rất có duyên hay không?" Tổng Uyên rất đắc ý, thực vừa lòng chọn được đứa bé này, về sau bé sẽ là con cháu nhà họ Sở.

Tầm mắt Sở Luật rơi xuống, mà đứa bé trong lòng Tổng Uyên bởi vì tầm mắt của Sở Luật mà né tránh một chút, cũng nhẹ nhàng cắn môi.

"Đến đi, Hương Hương, gọi bố, về sau đây chính là bố của con nha, bố cùng bà nội giống nhau rất yêu thương Hương Hương." Tổng Uyên nắm tay bé gái, nhỏ giọng nói với bé.

Bé gái trong lòng Tổng Uyên rụt cơ thể một cái, sau đó trộm nhìn Sở Luật một cái.

"Bố..." Bé nhỏ giọng gọi.

Sở Luật không có biểu tình, cũng không có cảm giác, không phải huyết mạch của mình, tóm lại không có bao nhiêu cảm tình, tuy rằng anh biết rõ cả đội này anh cũng sẽ không thể có con ruột, nhưng câu gọi "bố" này, anh thật sự không quen cũng không thích.

Không nên trách anh máu lạnh, cũng không nên trách anh lạnh lùng, anh vốn là tính tình như vậy.

"Mẹ, con lên tầng trước." Anh đứng lên đi về phía phòng mình, anh sẽ không phản đối Tống Uyển nuôi dưỡng một đứa bé, chỉ cần bố mẹ anh thích, anh cũng sẽ không phản đối, nhưng anh thật sự đối với đứa bé Tống Uyển mang về này không phải quá thích.

Anh vào bên trong phòng, nháy mắt có loại cảm giác đau đầu.

Sao phòng anh lại biến thành như vậy.

Một đồng búp bê trên mặt đất, trên mặt đất bày đầy món đồ chơi, còn có những gói đồ ăn vặt trên giường, người anh có thói quen ở sạch, nhất là không chịu nổi người khác để đồ lung tung trong phòng ngủ của anh, cái khác có thể nói nhưng đặc biệt là trên giường của anh, tuyệt đối không được có một chút đồ vật nào.

Anh mở cửa hướng ra phía ngoài gọi một câu:

"Dì Khương!"

Một lúc sau, bảo mẫu của Sở gia chạy tới, vừa nhìn thấy phòng của Sở Luật liền sợ hãi, bà không phải không biết tính tình của Sở Luật, bà nhớ buổi sáng tự tay bà đã quét dọn cẩn thận, ga trải giường, vỏ chăn đều đã thay mới, hơn nữa bà không yên tâm cẩn thận kiểm tra lại mọi góc ngách, nhưng sao lại thành thế này, trong phòng sao lại loạn thành như vậy.

"Dì Khương, phiền dì thu dọn chỗ này đi." Sở Luật nhìn nơi này bừa bộn càng cảm thấy đau đầu.

"À, vâng." Bảo mẫu không dám chậm chễ, vội vàng cầm chổi, dọn những món đồ chơi linh tinh lên, những người khác cũng đều biết thói quen của Sở Luật, không có khả năng sẽ ở trong phòng anh ném loạn xạ đồ vật, cũng chỉ có hôm nay Tống Uyển mang đứa bé Hương Hương kia về, là bé ném loạn.

Sở Luật không có chỗ để đi, cũng chỉ có thể đi vào bên trong thư phòng.

Anh dùng tay vỗ trán, trong lòng hơi buồn bực, không quá thoải mái, trên vai thỉnh thoảng truyền đến một ít đau đớn.

Cửa được mở ra từ bên ngoài, một cơ thể bé nhỏ đi vào.

"Bố..." Giọng nói của đứa bé nhỏ nhỏ, sợ hãi, yếu yếu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 591: Nuôi dưỡng

Sở Luật nâng đôi mắt lên, nhìn chăm chăm bé gái đứng trước cửa, bé gái được mẹ anh nhận nuôi về, đứa bé gọi là Sở Tương.

"Con lại đây." Sở Luật đưa tay về phía bé, Sở Tương ngẩn người, sau đó đi đến, hiện tại trên người đứa nhỏ này mặc một bộ đồ mới, cả người đều là quần áo hàng hiệu, dù là như thế, nhưng từ bên trong xương cốt vẫn toát ra một loại không phóng khoáng.

Nguyên nhân anh không thích đứa nhỏ này không phải vì diện mạo, mà là đôi mắt đứa nhỏ này, anh tự nhận là năng lực nhìn người không tồi, đừng nói là một đứa bé, đối thủ kinh doanh chỉ cần anh nhìn nhiều hơn một lần là biết bản tính người này thế nào, là tốt hay xấu, là gian hay trá. Đứa bé này tuổi còn nhỏ nhưng lại có một đôi mắt tham vọng, có những đứa bé ngây thơ, nhưng cũng có những đứa bé tính toán, anh thật sự không tin bé vô tình đụng vào mẹ của anh, rồi đưa bé về nhà.

Bé như vậy đã có tâm địa, anh cũng không phải kẻ ngốc, nhưng từ nhỏ anh cũng hơn người khác một con mắt, chơi mưu mô, giảng tính toán, hàng ngàn người cũng không bằng anh, anh cũng không cảm thấy kì lạ, không phải mỗi đứa trẻ đều đơn thuần, cũng không phải mỗi đứa trẻ đều ngây thơ.

" Bao nhiêu tuổi rồi?" Anh nói với đứa bé trước mặt không phải cùng trẻ con nói chuyện mà là một đối thủ cạnh tranh.

Sở Tương dừng một chút, vừa thấy thần sắc vững vàng của Sở Luật, theo bản năng sợ hãi, bé né tránh không dám nhìn thẳng vào biểu tình trên mặt quá mức nghiêm trọng của Sở Luật.

"Nói đi, bao nhiêu tuổi rồi?"

Sở Luật kéo ngăn tủ ra lấy một điều thuốc, nhưng vừa nhìn thấy mí mắt đứa nhỏ phía dưới này lại ném điều thuốc trở lại.

Sở Tương bị thanh âm chấn động của Sở Luật dọa trắng mặt.

"Con... con năm tuổi."

Năm tuổi, Sở Luật đánh giá đứa bé trước mặt, năm tuổi, lớn lên người nhỏ như vậy, khó trách anh liếc mắt nhìn một cái còn tưởng rằng đứa bé ba bốn tuổi.

"Hương Hương, Hương Hương." Tống Uyển đi đến đây tìm Sở Tương.

"A Luật..." "Phịch" một tiếng, Tống Uyển trực tiếp đẩy cửa thư phòng Sở Luật: "A Luật, con có nhìn thấy Hương Hương của mẹ không?" Kết quả Tống Uyển vừa đi đến nhìn thấy Sở Tương, lập tức chạy tới bế Sở Tương lên.

"Ai nha, Hương Hương nhà ta ở chỗ này à, làm bà nội tìm mãi."

"Bà nội..." Sở Tương làm nũng dựa cơ thể sát vào trong lòng Tống Uyển, giọng nói mềm mại làm trái tim Tống Uyển mềm nhũn.

Sở Luật ngồi ở ghế làm việc, nhàn nhạt nhìn toàn bộ cảnh trước mắt, khoé môi vô ý thức hướng về phía trước một cái.

"Lại đây, A Luật, ôm con gái con một cái." Tống Uyển đem đứa bé trong lòng giao cho Sở Luật để anh ôm.

Sở Luật hào phóng vươn tay.

Sở Tương tự nhiên đến trong lòng Sở Luật, chỉ là khi tay của bé đặt trên vai Sở Luật nắm lấy, đầu mày Sở Luật không khỏi nhú lại, nhưng không cũng không kêu ra tiếng.

"Xem biểu tình của con?" Tống Uyển tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng Sở Luật: "Để con bế đứa nhỏ thôi mà con đã không tình nguyện như vậy, Hương Hương nhà ta lớn lên xinh đẹp như thế, con còn ghét bỏ cái gì?"

"Mẹ, con không có."

Sở Luật muốn giải thích, nhưng cuối cùng cảm thấy đừng nói thì hơn.

"Ông bé." Tống Uyển đưa đứa nhỏ trong lòng cho Sở Giang, chân tay Sở Giang luống cuống ôm Sở Tương, kì thật ông cũng chỉ có thể lắc đầu cứng đờ cơ thể, nhìn chăm chăm đứa bé rất xa lạ trong lòng này.

Có lẽ toàn bộ trong nhà cũng chỉ có Tống Uyển thích đứa nhỏ này, ngay cả Sở Giang và Sở Luật xác thật cũng là bị buộc phải tiếp nhận thôi, nhưng cảm tình có thể bồi dưỡng, nói không chừng sống lâu ngày có thể có cảm tình.

Tống Uyển kéo Sở Luật, mừng anh té tát một hồi mới giảm sự tức giận, trở về lại đùa vui chơi với cháu gái mới nhận nuôi.

"Bà có muốn suy nghĩ lại một chút không?" Sở Giang sợ vợ nhất thời quá trớn lại nhận định việc này, chờ đến khi nghĩ kĩ lại hối hận, rốt cuộc đây là nhận nuôi một đứa bé mà không phải nuôi một con mèo hay một con chó, hơn nữa đứa nhỏ này về sau dù là nam hay nữ sẽ được kế thừa toàn bộ quyền nhà họ Sở, dễ dàng quyết định như vậy có phải quá qua loa hay không.

"Không cần." Tống Uyển vô cùng kiên định, bà cũng là một người cố chấp, mặc kệ thế nào, bà đã nhận Sở Tương, cũng có ý định nuôi dưỡng rồi, gọi bà một tiếng bà nội, hôm nay cả ngày cùng bé ở bên nhau, bà đã có cảm tình với đứa nhỏ này, nếu để bé đi bà sẽ thương tâm đến chết.

"Thế nào, ông ghét bỏ Hương Hương là một bé gái?" Tống Uyển trừng mắt nhìn Sở Giang, ánh mắt mang tính uy hiếp, dường như chỉ cần Sở Giang dám nói một từ, bà giống như sẽ rời nhà bỏ trốn.

Sở Giang lắc đầu: "Tôi không phải có ý này, hiện tại nam nữ đã sớm bình đẳng, cháu trai cháu gái đều được, tôi chỉ muốn bà lo nhiều một chút, rốt cuộc chỉ cần viết lên trên sổ hộ khẩu, về sau chính là con cháu nhà họ Sở."

"Tôi quyết định rồi." Tống Uyển đứng lên: "Ngày mai gọi người đến đây, chính thức nhận nuôi đứa nhỏ này."

"Bà thảo luận vấn đề bất đồng này với A Luật một chút?"

Sở Giang nhắc tới con trai, hy vọng vợ có thể nghĩ nhiều hơn một chút, cơ hội lựa chọn rất nhiều, không thể nhất định cũng phải là một Hương Hương kia, cảm giác của ông với đứa nhỏ này không quá thích, về sau đây sẽ là cháu gái bọn họ, chính là sẽ gọi con trai một tiếng bố, nếu không thân thiết với con trai không phải rất phiền phức sao?

"Tính tình A Luật ông còn không rõ sao, nó sẽ không quản việc này." Tống Uyển đối với những chuyện này một chút cũng không lo lắng, dù sao bà đã quyết định, bà định nuôi dưỡng đứa nhỏ này rồi.

Sở Luật lại một lần nữa ngồi bên trong bệnh viện, anh cởi áo trên ra, nhìn cũng không ra là bị thương, nhưng vừa mới cởi trên áo bị nhuộm thành một mảng máu.

"Sao lại thế này?" Cao Dật lấy kéo thẳng tay cắt áo của anh.

Quần áo này không rẻ, vừa lúc cắt có thể mua thêm một bộ, dù sao cũng là kẻ ngốc nhiều tiền.

Sau mấy nhát kéo, miệng vết thương của Sở Luật lộ ra, vốn dĩ miệng vết thương đã kết vảy, giờ lại nứt ra, ngay cả băng gạc cũng nhuộm đỏ, cũng không biết anh ta chịu đựng như thế nào dưới một loạt các hoạt động, nếu đổi lại là người khác đã sớm quỵ khóc sùi gào. Nhưng anh ta thì không, giống như hiện tại người bị thương không phải anh ta mà là người khác, cũng như người bị thương không phải có thể của anh, mà là một khối thịt ba chỉ.

Đây là bởi vì trọng lực mà bị rách ra, người đàn ông này khiêng đồ quá nặng, hay là đánh nhau với người khác?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 592: Mặc kệ dùng khổ nhục kế

"Sở tiên sinh, tôi đã nói với anh miệng vết thương yêu cầu đường, nếu anh lại một lần nữa để miệng vết thương rách ra, tôi sẽ cho rằng anh vì tuyệt vọng mới dùng biện pháp này, nhưng dù anh có lại dùng khổ nhục kế, cô ấy cũng sẽ không đau lòng cho anh."

Cao Dật nói, tay cũng nhanh chóng tiêu thuốc tê, rửa sạch miệng vết thương rồi khâu lại.

Sở Luật vẫn không nói câu nào, nhưng trong đầu lại nghĩ đến một câu "khổ nhục kế" của Cao Dật kia, dường như vết thương không phải của anh.

Không lâu sau, vết thương của anh một lần nữa được quấn băng vải lên, nhưng chiếc áo kia đã rách hoàn toàn, mấy chục vạn quần áo một nhát kéo là hết, người cắt không đau lòng, đương nhiên người bị cắt cũng không, ai kêu người bị cắt kia có nhiều tiền, tiền tiêu không hết.

"Cảm ơn." Sở Luật đứng lên, kéo chặt áo.

Cao Dật thật ngoài ý muốn, người đàn ông này sẽ nói một câu cảm ơn đối với anh, tình địch của anh ta.

"Anh sẽ đối xử tốt với cô ấy chứ?" Đột nhiên, Sở Luật quay người, nghiêm túc hỏi Cao Dật.

Sắc mặt Cao Dật cũng nghiêm túc: "Yên tâm, tôi sẽ đối tốt với cô ấy, ít nhất so với anh đối với cô ấy tốt hơn nhiều." Đây là lời hứa giữa hai người đàn ông, cũng là chuyện giữa hai người đàn ông.

Cao Dật: "Tôi sẽ dành cả đời đối xử tốt với cô ấy, xem cô ấy như báu vật."

Tầm mắt Sở Luật mông lung, giống như đang nghĩ tới điều gì đó.

Coi cô như báu vật, đúng vậy, nếu có một người đàn ông coi cô như báu vật, như vậy anh có phải cũng nên yên tâm hay không, anh đã không cho cô được, người khác có thể, mà cho dù anh hiện tại có thể cho nhưng chính là người đó cũng không cần.

"Cảm ơn." Anh nghĩ một câu cảm ơn này anh hẳn nên nói với anh ta.

"Tôi đối tốt với cô ấy cũng không liên quan gì đến anh cả."

Cao Dật thuận tay chỉnh lại mái tóc ngắn, đi nhanh ra ngoài, để lại một bệnh nhân tên là Sở Luật ngồi một mình ở chỗ này, trên người quần áo rách tả tơi, thực sự có chút đáng thương.

Một lúc sau y tá đến giúp anh truyền dịch, lúc cây kim lạnh băng đâm vào bên trong mạch máu của anh, anh dường như không có cảm giác, cứ ngồi không nhúc nhích như vậy, mí mắt cũng chưa từng chớp một cái.

Dịch truyền từng chút một, cũng đã tới buổi tối, Sở Luật mặc áo khoác ngoài, lúc này đèn đây cũng không cần nằm viện, đương nhiên cũng không cần diễn khổ nhục kế gì, khổ nhục kế diễn cho ai xem, ai sẽ quan tâm, ai sẽ đau lòng.

Lúc anh vừa định lên xe lại phát hiện cửa bệnh viện có một đôi mẹ con, người mẹ trẻ tuổi xinh đẹp đang cùng đứa con trong lồng ngực nói chuyện, dường như ở nơi này anh cũng có thể nghe được tiếng nó đùa trẻ thơ, còn có tiếng cười dịu dàng của người phụ nữ.

Tay người đàn ông đang đặt trên cửa xe nhẹ nhàng thả ra, anh vừa muốn tiến lên một bước, kết quả phát sinh, bước chân anh ngừng ở nơi đó, từ bên

trong bệnh viện một người đàn ông rất nhẹ nhàng đi ra, anh cởi bỏ quần áo bác sĩ, dịu dàng như ngọc, cả thân thể ấm áp như thể.

Anh dang tay về phía đứa bé trong lòng người phụ nữ.

Người đàn ông hôn khuôn mặt nhỏ của con gái một cái rồi lại vươn tay về phía người phụ nữ, người phụ nữ đặt tay trong lòng bàn tay người đàn ông, hai người nói cười cùng rồi đi.

Sở Luật cảm thấy yết hầu mình mắc nghẹn, ngay vừa rồi, anh còn định gọi một tiếng Nhượng Tâm, cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt xuống. Anh và Cao Dật, một người công thành danh toại, giá trị con người ngàn vạn, không lo ăn lo uống, còn một người là người nhà mà cô chọn, một sự nghiệp bình thường, tâm thường đơn giản, nhưng lại có vợ hiền con thơ, cuộc sống không nghĩ ngợi lo buồn, rồi cuộc bọn họ là ai hạnh phúc hơn ai.

Nếu có thể, anh nguyện ý dùng ngàn vạn để đổi lấy một người vợ yêu anh, một đứa con gái thương anh. Nhưng là cả đời này, anh không có cơ hội như vậy.

Cười khổ một tiếng, trong lòng khôn xiết chua xót, anh mở cửa, lại làm đau bả vai mình, vết thương này lúc ban đầu anh không muốn nó lành lại, tốt nhất là chậm một chút, rồi lại chậm một chút, khi đó nói không chừng có thể gặp được cô, có thể cùng cô nói mấy câu, nhưng hiện tại anh hy vọng vết thương có thể nhanh lành một ít, bằng không mỗi lần đau là mỗi lần nhắc nhở anh, rồi cuộc anh đang thiếu thốn cái gì, đánh mất thứ gì.

Anh đẩy cửa nhà ra, lúc đi vào cũng không thấy bất ngờ khi nghe được tiếng mẹ Tổng Uyển cười, trong lòng buồn khổ cũng vui đi một ít.

Ít nhất, vẫn có người có thể nở nụ cười.

"Mẹ ơi, con về rồi." Anh buông cặp tài liệu trong tay xuống, muốn đi thay bộ quần áo, áo sơ mi anh mặc bên trong đã bị cát hồng chỉ có thể vứt đi, bên ngoài anh vẫn như trước kiên định không thể thúc giục, nhưng ai biết cái áo bên ngoài kì thật đã rách trăm mảnh.

Thay xong một bộ quần áo mới, anh dường như còn mạnh mẽ, cứng rắn hơn so với người bình thường vài phần, cả cơ thể ngồi ở trên sofa lạnh băng làm cho cả phòng khách cũng lạnh xuống mấy độ, chỉ kém gió thu hiu quạnh, chỉ kém băng sương đầy đất.

Tổng Uyển ôm Sở Tương đi đến, mặt mày vẫn luôn hớn hở.

"A Luật, con về rồi à, con nhìn xem Hương Hương của chúng ta rất ngoan, con vừa về là bé phải gặp được bố."

Một câu bố kia, làm trái tim Sở Luật vốn dĩ không ấm áp lúc này lại giảm xuống mấy độ.

"Lại đây ôm con gái của con." Tổng Uyển đưa đứa bé trong lòng về phía Sở Luật.

Sở Luật lần này cũng không dám ôm bừa nữa, một lần ôm đứa nhỏ này đã làm miệng vết thương trên vai anh rách ra. Lần này lại ôm, chẳng lẽ anh còn muốn nhiễm trùng rồi tiêm, lại khâu thêm mấy mũi nữa. Anh không phải là vải, không cần khâu đi khâu lại.

"Mẹ, con bị trẹo cánh tay." Sở Luật giơ cánh tay lên, sau đó xoay xoay cánh tay trước mặt Tổng Uyển: "Bác sĩ nói gần đây không được làm việc nặng."

Mà ôm đứa bé, hiển nhiên chính là làm việc nặng, hiện tại Sở Tương ít nhất cũng phải hơn hai mươi cân, anh còn có thể ôm được sao?

"Không sao chứ?" Tổng Uyển vừa nghe con trai trẹo tay liền có chút nóng nảy.

"Vâng, không có gì to tát." Sở Luật lại xoay cánh tay một cái: "Nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi, nhưng mấy ngày này không thể bế đứa nhỏ này được."

"Cháu gái mẹ, mẹ sẽ bế." Tổng Uyển rất thích đứa nhỏ trong lòng, còn nữa hiện tại chính là cháu gái bà.

"Đi thôi, Hương Hương, bà ngoại dẫn cháu ra ngoài chơi." Tổng Uyển dắt tay Sở Tương ra ngoài, thuận tiện cũng khoe với người khác cháu gái bí mật này. Nhìn xuống, cháu gái của bà lớn lên sẽ rất xinh đẹp.

Sau khi Tổng Uyển rời đi, Sở Giang mới mở hai mắt, vẫn luôn chịu đựng không nói gì.

"Mẹ con sẽ nhận nuôi đứa trẻ kia, nhớ là trên danh nghĩa của con."

Sở Luật không nhiều phản ứng: "Nhớ thì nhớ đi, mẹ thích để mẹ nuôi đi, nhà họ Sở cũng không thiếu để nuôi chén cơm của một đứa nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 593: Hương Hương

"Nếu con yêu thích thì cũng nên nuôi dưỡng nó đi." Lúc trước Sở Giang cũng không phản đối, ngoài sự kiên trì của Tống Uyển, ông cũng nghĩ nhận nuôi một đứa như Sở Luật nói, chỉ là một đứa trẻ, bọn họ cũng không thiếu một bát cơm cho bé. Chỉ cần vợ vui vẻ, có thể tươi cười, một bát cơm này cho cũng đáng.

"Bố, con biết rồi." Sở Luật đứng lên, chuẩn bị đi nghỉ ngơi. Vết thương trên vai cũng đủ tra tấn người ta, người đàn ông kia nói nghỉ ngơi nhiều sẽ mau chóng lành, anh hy vọng vết thương mau chóng khỏi, công việc bên trong công ty đã xếp thành núi, nếu không có một thân thể tốt sao có thể đi kiếm tiền, sao có thể chống đỡ được một công ty to như vậy, nuôi dưỡng nhiều công nhân như vậy.

Lại nói đến Tống Uyển đưa Sở Tương đến trung tâm mua đồ, tay cầm ví tiền lớn mua cho Sở Tương, căn bản đến giá tiền cũng không liếc nhìn một cái trực tiếp thẳng tay mua, chỉ cần bé ưng ý, thích đều sẽ mua cho Sở Tương.

"Ồ, Thẩm Ý Quân, là bà?"

Tống Uyển bất ngờ có thể nhìn thấy người quen ở chỗ này.

"Đúng vậy, thật trùng hợp." Thẩm Ý Quân mỉm cười với Tống Uyển, cũng không có quá khứ tốt đẹp gì, bà không còn mặt mũi nào gặp con gái, cho nên, cũng không muốn nhìn thấy người nhà họ Sở.

"Đứa nhỏ này là..." Bà cũng nhìn thấy Tống Uyển vẫn luôn nắm tay một bé gái, lớn như Tiểu Vũ Diễm, hơn nữa nhiều đồ như vậy chắc là mua cho đứa nhỏ này. Như thế nào, nhà họ Sở rất thích trẻ con? Bà chưa từng nghe nói qua.

"Đứa nhỏ này à..." Tống Uyển bế Sở Tương trên mặt đất lên, quay về phía Thẩm Ý Quân khoe bảo bối: "Đây là cháu gái tôi nhận từ cô nhi viện, tôi đây chính là mong có cháu đến phát điên rồi, không biết khi nào Sở Luật có thể sinh ra được một đứa, vừa lúc đứa nhỏ này và tôi rất có duyên nên tôi nhận nuôi, về sau tôi cũng là người có cháu gái." Bà nói liên nở nụ cười, một chút cũng không che dấu tình yêu thích đối với Sở Tương.

Thẩm Ý Quân lắng nghe một cách nhàn nhạt, nhìn: "Đứa bé lớn lên không tồi, tôi còn có việc, hai người cứ tiếp tục." Bà không nói gì thêm, xoay người đi hướng ngược lại với Tống Uyển.

Cũng không biết bọn họ thật sự là ai mất bị mù, cháu gái gần ngay bên người, nhưng từ trước đến nay cũng chưa từng yêu thương. Tiểu Vũ Diễm là cháu ngoại bà, cháu gái bà xinh đẹp hơn nhiều so với đứa bé này.

Nhưng vì người nhà họ Sở muốn nhận nuôi thì nhận nuôi, nuôi mấy đứa cũng được, như vậy cũng tốt, còn hơn để bọn họ có ý đồ với cháu ngoại bà, đứa trẻ Hạ Nhược Tâm kia vẫn luôn bơ vơ không nơi nương tựa, bà là một người mẹ mà đã không làm được gì vì con, bí mật này nếu Hạ Nhược Tâm muốn giấu thì bà sẽ giấu kín.

Tống Uyển than một tiếng, chính bà cũng biết, quan hệ giữa bà và Thẩm Ý Quân càng lúc càng mờ nhạt, sợ là về sau quan hệ hai nhà cũng như thế.

"Đi thôi, Hương Hương, bà nội tiếp tục đưa con đi mua quần áo." Tống Uyển cúi đầu, hôn mặt Sở Tương một cái, vực lại tinh thần, mang cháu đi mua quần áo, bà dường như đều đặt tâm tư với cháu nội mấy năm qua toàn bộ đều cho Sở Tương.

"Vâng ạ." Sở Tương ngoan ngoãn đồng ý, khuôn mặt nhỏ trắng hồng được nuôi béo trắng không ít, quần áo trên người thay đổi một bộ lại một bộ, giống bộ đáng của đại tiểu thư.

Tống Uyển lại mua cho Sở Tương không ít đồ, quần áo, đồ chơi, đồ ăn vặt, chất đầy một xe. Lúc trở về chất một đống ở trong nhà làm Sở Giang khó chịu.

Tại sao sống nương tựa lẫn nhau cả đời với vợ, có cháu gái rồi là không cần ông già này nữa.

Trong lòng ông đau khổ quá, mỗi ngày đều nhìn thấy vợ lấy lòng cháu gái nuôi, ngược lại ông nơi này không cơm không nước, haiz, mỗi ngày thật là khổ sở.

"Vì sao tôi cũng phải tới?" Sở Giang đang ngồi yên vị trên sofa, đang chuẩn bị cùng mấy người bạn già hẹn nhau đi câu cá, cá còn chưa câu được, cửa còn chưa ra, đã bị Tống Uyển kéo tới nơi này.

"Ông không tới thì ai tới?" Tống Uyển lờ mờ Sở Giang một cái: "A Luật ở công ty, tôi cũng nghĩ nó sẽ không đến, nhưng mà ông có thể tới được, cá có thể quan trọng bằng cháu gái không, hơn nữa mỗi lần ông đi ra ngoài một ngày, có thể câu mấy con, cho dù có câu được, ông ăn không hay là đều vứt đi."

Sở Giang bị nói hung hăng ghen một cái. Câu cá này, cũng không bởi vì cá mà câu, người ta đều nói, câu là thắng với cá, ông vì hưởng thụ quá trình câu cá chứ không phải vì câu cá mang về ăn."

Nhưng mà Tống Uyển nói cũng đúng, cháu gái nhập học, ông mang danh ông nội, sao lại không muốn đến đây, tuy rằng là cháu gái nuôi nhưng hiện tại cũng mang họ Sở, không khác gì cháu gái ruột. Hơn nữa Tống Uyển thích đứa nhỏ này như vậy, ông nghĩ là yêu ai yêu cả đường đi, cũng quan tâm nhìn đến đứa cháu gái này một cái.

Tống Uyển đưa Sở Tương đến một nhà trẻ tốt nhất, mặc dù Sở Tương hiện tại đã năm tuổi, nhưng trước kia bé ở cô nhi viện cũng không đi học, cho nên, bà muốn bắt đầu từ mẫu giáo bé. Hơn nữa cơ thể Sở Tương suy dinh dưỡng, học mẫu giáo bé cũng không cảm thấy vi phạm.

Tổng Uyên còn quyền góp cho trường, trở thành nhà tài trợ cho nhà trẻ, chính là vì muốn cháu gái có thể được chăm sóc tốt trong nhà trẻ này, một số tiền này vào trong trường, đừng nói là cô giáo, ngay cả hiệu trưởng cũng muốn chăm sóc tận tâm cho thiên kim nhà họ Sở này. Mặc dù nói là thiên kim nhận nuôi, nhưng dựa vào sự đề ý của Tổng Uyên với đứa cháu gái này cũng có thể biết được cháu gái được nhận nuôi trong lòng Tổng Uyên là độc nhất vô nhị.

"Đi chơi cùng các bạn nhỏ đi." Tổng Uyên vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ của Sở Tương, bà muốn nói một vài lời đối với hiệu trưởng, để bọn nhỏ đi chơi, tóm lại đứa nhỏ này không thể lúc nào cũng lủi thủi ở trong nhà, cũng muốn cho cháu có không gian chơi cùng các bạn.

"Vâng, bà nội, Hương Hương biết rồi." Sở Tương nhẹ nhàng đáp ứng, bộ dáng ngoan ngoãn lại làm Tổng Uyên thích vài phần.

Cô giáo dắt tay Sở Tương vào phòng học mẫu giáo bé, phòng học thiết kế tràn ngập các con vật, bàn ghế cũng là màu sắc phim hoạt hình tươi đẹp, bên trong còn có vài những đứa trẻ nhỏ đang chơi cùng nhau.

"Các bạn nhỏ!"

Cô giáo vỗ tay một cái, cười tủm tỉm với mấy đứa trẻ: "Hôm nay lớp chúng ta có một bạn học mới, bạn tên là Hương Hương, các bạn nhỏ phải nói với Hương Hương câu gì nhỉ?"

Mấy đứa trẻ đồng loạt đứng lên, đồng thanh nói.

"Hoan nghênh Hương Hương."

Sau đó cùng cô giáo đồng loạt vỗ tay hoan nghênh bạn mới.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 594: Hương Hương 2

Sở Tương tuổi lớn hơn, lớn lên ở trong trại trẻ mồ côi, đôi khi trại trẻ mồ côi cũng không phải là thiên đường, quả thực có thể nói là địa ngục, những đứa trẻ còn nhỏ từ khi còn bé đã học để mưu đồ, vì một bát cơm, một cái bánh mì, thì phải dùng hết tâm trí của mình, ra sức tranh giành, giả vờ ngoan ngoãn, thậm chí là đe dọa, yêu thương lẫn nhau kia đều là giả, miễn là chỉ cần là đồ ăn được vào trong bụng kia mới là của mình.

Mà hiện tại Sở Tương đã không còn là Sở Tương của quá khứ nữa, bé không phải mỗi ngày phải tính toán có thể ăn nhiều đồ ăn vào trong bụng ở trại trẻ mồ côi, lúc này bé là Sở Tương, là thiên kim tiểu thư mới nhận của nhà họ Sở, tiền tiêu không hết, cũng có vô vàn quần áo đẹp mặc, ăn không hết, bé nâng cằm lên, đã bắt đầu có cảm giác về sự tốt đẹp.

Bé nhìn mấy người bạn mới này, một đám đều cao bằng nhau, không đáng yêu bằng bé, cũng không có quần áo đẹp bằng bé.

Cô giáo đếm từng đứa nhỏ một, kết quả lại phát hiện thiếu một người.

"Tiểu Vũ Điềm đâu?" Cô hỏi lũ trẻ, sao lại không thấy Tiểu Vũ Điềm, bé làm gì rồi?

"Thưa cô, cô giáo." Một bé trai giơ cao tay: "Tiểu Vũ Điềm đi tiểu rồi, em ấy thật là lợi hại, chào ôi, không cần cô giáo, có thể tự coi quần."

Cô giáo cười ha ha, xác thật thật sự rất đau đầu, những đứa trẻ này sao lại cảm thấy coi quần đi tiểu là chuyện rất khó làm sao, nhưng trong những học sinh của cô cũng chỉ có đứa bé kia ngoan nhất, hiểu chuyện nhất, ăn cơm không cần người quản, chuyện đi ngoài cũng có thể tự mình giải quyết, khát nước sẽ nói với cô giáo muốn uống nước, đôi bụng cũng nói với cô giáo, từ trước đến nay đều không làm bẩn quần áo, quần cũng không bị nước tiểu làm ướt, có khi còn tốt hơn so với đứa trẻ ở lớp học mẫu giáo lớn của họ.

"Cô giáo, Tiểu Vũ Điềm đã về." Bé trai kia lập tức vui vẻ chạy tới nắm tay Tiểu Vũ Điềm, cười tủm tỉm.

"Tiểu Vũ Điềm, em không có rửa tay, anh đưa em đi rửa tay nhé!"

"Vâng, rửa sạch rồi." Cái miệng nhỏ của Tiểu Vũ Điềm nở nụ cười, môi hồng răng trắng, mái tóc ngắn mềm mại, quả thực là lớn lên đáng yêu, các bé trai đều thích bé gái xinh đẹp, giống như cậu bé trong mẫu giáo này yêu mến nhất Tiểu Vũ Điềm.

Sở Tương ở một bên cắn môi, bàn tay nhỏ cũng xé rách quần áo trên người, lại là cái loại làm bé không thoải mái, giống như những đứa trẻ ở cô nhi viện cướp đoạt tư cách nhận nuôi của bé, cướp cơm của bé, cướp kẹo của bé.

Bé chán ghét bọn họ, cũng chán ghét người bạn mới này.

"Hương Hương." Tổng Uyên đứng ngoài cửa gọi cháu gái mình, bà và hiệu trưởng đã trò chuyện xong, hiệu trưởng sẽ đặc biệt quan tâm người bạn mới

nhà bà, mà bà đương nhiên có thể yên tâm.

"Bà nội..." Sở Trương vừa thấy Tổng Uyển vội vàng chạy đến, lập tức ôm lấy chân Tổng Uyển: "Bà nội, muốn đón Hương Hương về nhà sao?" Bé chớp một đôi mắt to, cười ngọt ngào.

Tổng Uyển ôm bé lên, lại hôn khuôn mặt nhỏ của bé một cái: "Hương Hương phải đi học, về sau sẽ là một thiếu nữ trưởng thành xinh đẹp, con xem có nhiều bạn như vậy, Hương Hương phải ngoan ngoãn chơi cùng các bạn, chờ đến khi mặt trời vừa lặn, bà sẽ đến đây đón con nhé?"

Sở Trương cắn cái miệng nhỏ, rất luyến tiếc bà nội, nhưng mà bé biết bé phải nghe lời, như vậy bà nội mới có thể thích, cho nên bé nghe lời bà nội nói, bé ở đây cùng chơi với các bạn nhỏ.

Tổng Uyển luyến tiếc không muốn buông Sở Trương xuống, lưu luyến từng bước trở về. Mà bà cũng không biết, lúc này, ở cách đó không xa, còn một đứa bé nhỏ, thoát nhìn so với Sở Trương nhỏ hơn một ít, trên khuôn mặt nhỏ tuy rằng hồng hào nhưng luôn mang theo xanh xao tái nhợt, bé có đôi mắt to long trắng đen rõ ràng, đồng tử màu xanh lam, lúc này bé đang nghịch ngón tay út, nhưng môi nhỏ lại chu lên, giống như có tâm sự.

"Lại đây, Hương Hương, đến đây chơi trò chơi cùng các bạn nhỏ nào." Cô giáo kéo tay Sở Trương, đưa bé đến bên cạnh các bạn, muốn đứa nhỏ này cùng nhau chơi trò chơi.

Sở Trương rốt cuộc cũng lớn hơn một chút nên rất nhanh đã cùng với các bạn nhỏ chơi ở một chỗ riêng, dùng kẹo mình mang đến lấy lòng không ít các bạn, nhưng mà bé không thích Tiểu Vũ Điềm, ai bảo khuôn mặt của Tiểu Vũ Điềm đẹp hơn bé. Ai nói trẻ con còn nhỏ không có lòng đố kỵ.

Thời điểm tan học, sáng sớm nay Tổng Uyển đã đưa đón cháu gái, bà đưa Sở Trương đến bên xe, những người khác đến đây đón con đều hâm mộ, đây mới là cháu của gia đình giàu có, một chiếc xe cũng phải hơn trăm vạn.

"Tiểu Vũ Điềm!" Hạ Nhược Tâm đứng bên ngoài gọi tên con gái.

Tiểu Vũ Điềm từ trong đám trẻ lộ đầu nhỏ của mình, sau đó chạy tới kéo tay áo mẹ: "Mẹ đón Tiểu Vũ Điềm, hôm nay có cá ăn không ạ?"

"Có." Hạ Nhược Tâm bế con gái lên, lại nheo khuôn mặt nhỏ của bé: "Hôm nay mẹ làm một con cá lớn, con và bố cùng nhau ăn được không?"

"Được ạ!" Tiểu Vũ Điềm đồng ý, dựa đầu nhỏ trên vai mẹ.

"Mẹ ơi, có bà rất thích một chị gái nhỏ."

Tiểu Vũ Điềm mắt mát nói.

"Há? Bà gì cơ?" Hạ Nhược Tâm ôm con đi về phía nhà, nhà cũng không xa nên không cần phải ngồi xe. Mà cô đến là tò mò Tiểu Vũ Điềm nói bà là bà nào.

"Chính là một bà rất tốt." Tiểu Vũ Điềm tận lực biểu đạt ý tứ của mình, nhưng mà tiếc là lời nói của mẹ, thân là mẹ Hạ Nhược Tâm thật sự nghe không hiểu, có điều cô cũng minh bạch một ít.

"Bà đều thích cháu của mình, giống như bố và mẹ, bởi vì con là do mẹ sinh, cho nên mẹ mới có thể yêu con, chính là bà đó không phải bà của Tiểu Vũ Điềm, bà thích cháu gái mình là đúng, hiểu chưa?"

Tiểu Vũ Điềm giơ tay nhỏ cắn ở trong miệng, lời của mẹ nói, bé hiểu, bởi vì là con của mẹ, cho nên mẹ mới yêu bé, chính là không phải con của mẹ, mẹ đương nhiên không yêu.

Ồ, chính là như vậy, bé không phải cháu nội của bà, cho nên bà không thích bé cũng đúng.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điềm có bà nội không?" Tiểu Vũ Điềm chớp một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, bé kì thật cũng muốn có bà nội, nhưng mà bé chỉ có mẹ, chưa bao giờ có bà nội, cũng chưa gặp bà nội bao giờ.

Bước chân Hạ Nhược Tâm ngừng một chút, bàn tay giơ về trước xoa nhẹ đầu nhỏ của con gái.

"Cho dù Tiểu Vũ Điềm không có bà nội, nhưng mà Tiểu Vũ Điềm còn có bố mẹ, bố mẹ sẽ yêu bé, yêu luôn cả phần của bà nội."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 595: Chị gái không tốt

Tiểu Vũ Điềm nghịch tay nhỏ, bé không cần bà nội, bé chỉ cần mẹ, chị gái nhỏ kia có bà nội nhưng chị ấy không có mẹ, cho nên, bé so với chị gái nhỏ

vẫn là hạnh phúc hơn, nghĩ đến đây bé lập tức gắt gao ôm chặt cổ mẹ.

"Tiểu Vũ Điểm yêu mẹ nhất."

Hạ Nhượng Tâm dừng bước, hôn khuôn mặt nhỏ của con gái: "Ừm, mẹ cũng yêu Tiểu Vũ Điểm."

"Vậy mẹ cũng yêu bố sao?" Tiểu Vũ Điểm khó hiểu hỏi, cũng muốn tính luôn cả Cao Dật, Tiểu Vũ Điểm cũng yêu bố.

Hạ Nhượng Tâm hơi sững sốt, cô cười chọc cái đầu của con một cái: "Ừm, mẹ yêu Tiểu Vũ Điểm, cũng yêu bố của Tiểu Vũ Điểm."

Tiểu Vũ Điểm hô hô cười ngây ngô, miệng nhỏ cũng dương lên nở nụ cười vui sướng.

Vào tối trong nhà, Cao Dật đã trở về từ sớm, anh trực tiếp đón con từ trong lòng Hạ Nhượng Tâm, cả ngày không gặp, anh nhớ tiểu công chúa của anh lắm.

"Không nhớ đến bố hả? Thiên sứ nhỏ của bố." Anh bế Tiểu Vũ Điểm cao lên, mà trong lòng Tiểu Vũ Điểm một chút cũng không sợ. Tiếng cười khanh khách thính thoảng truyền tới, Hạ Nhượng Tâm mở nắp, thả cá vào trong nồi, hôm nay có một con cá to, cũng đủ để cả nhà ăn.

Bên ngoài, Tiểu Vũ Điểm ngồi trên đùi Cao Dật, đang cùng với anh trò chuyện về chuyện phát sinh ở nhà trẻ, còn có bé không thích chị gái kia.

"Chị gái cướp đoạt búp bê của Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm không thích." Tiểu Vũ Điểm không kể với mẹ chuyện này, nhưng bé sẽ kể với bố.

"Vậy Tiểu Vũ Điểm làm như thế nào?" Cao Dật nhẹ nhàng dùng ngón tay ấn ấn khuôn mặt mũm mĩm nho nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, chao ôi, phúng phính, thật đáng yêu, thật muốn nheo một cái, đứa nhỏ này thực sự rất dễ làm người khác yêu mến.

"Tiểu Vũ Điểm đi chơi búp bê khác." Tiểu Vũ Điểm bắt đầu chu cái miệng nhỏ: "Chính là chị gái nhỏ rất hư còn dẫm lên giày của Tiểu Vũ Điểm." Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ trầm xuống, Cao Dật biết, cái này không thể trách Tiểu Vũ Điểm, vì Tiểu Vũ Điểm ngày thường ghét nhất người khác dẫm vào chân bé, có khi người khác chỉ muốn chạm một cái đều không có khả năng, nếu bị dẫm một cái, bé sẽ căm thù người đó.

Đứa nhỏ này một số tính tình cũng giống mẹ, là một đứa bé thẹn thùng, nhát gan, nhưng một số khác lại cực quật cường, cũng không hay nói chuyện, về điểm này lại giống người đàn ông kia, có khi huyết thống thật là một điều rất lạ, làm người khác không thể không thừa nhận.

Mặc dù anh cứu Tiểu Vũ Điểm, cũng là mỗi ngày cùng Tiểu Vũ Điểm ở bên nhau, nhưng mà trên người đứa nhỏ này sinh ra đã có sẵn hơi thở của người đàn ông kia, nhưng mà mặc kệ như thế nào, cho dù không chung dòng máu, anh vẫn luôn coi Tiểu Vũ Điểm là con gái ruột của mình, anh sẽ yêu thương con, yêu con, bảo vệ con.

"Bố ơi..." Tiểu Vũ Điểm kéo áo Cao Dật: "Sao ba lại không nói gì, không để ý tới Tiểu Vũ Điểm sao?"

Cao Dật béo má con gái nhỏ trong lòng ngực: "Bố đang nghĩ, sao bố lại yêu Tiểu Vũ Điểm như vậy cơ chứ!"

Tiểu Vũ Điểm vui vẻ dụi vào mặt Cao Dật: "Tiểu Vũ Điểm cũng yêu bố, mẹ cũng yêu bố."

Mà những lời của con làm Cao Dật hơi ngạc nhiên, cũng làm Hạ Nhượng Tâm từ trong bếp đi ra xấu hổ không biết nói gì, sao cô nghĩ cũng không thể tưởng tượng được Tiểu Vũ Điểm lại nhớ kỹ những lời cô vừa nói, kì thật là cô thật sự vô tâm nói ra.

Mà cô ngước mặt lên vừa lúc chạm vào ánh mắt ấm áp của Cao Dật, hơi ấm áp nhẹ nhàng thổi xuống lồng ngực. Trong khoảnh khắc, cô cảm thấy hốc mắt hơi cay cay, cô nghĩ có lẽ đây chính là tình yêu.

Cô đi đến, đặt đĩa cá trên bàn.

"Đến đây nào, hai bố con lại đây ăn cơm."

Mà cô nói một câu này cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc viên mãn, đúng vậy, bố con, cô rốt cục cũng cho Tiểu Vũ Điểm một người bố, cô biết Tiểu Vũ Điểm cần mẹ, cũng cần bố, nếu phải chọn, cô sẽ chọn Cao Dật.

"Mẹ, con ăn cá." Tiểu Vũ Điểm chỉ vào cái đĩa lớn, dùng tay nhỏ quẹt miệng.

Cao Dật béo khuôn mặt nhỏ của con: "Ăn nhiều một chút, sẽ mau lớn."

"Sẽ lớn nhanh hơn chị gái nhỏ sao?"

Tiểu Vũ Điểm ngẩng khuôn mặt nhỏ, chớp đôi mắt to tròn một cái.

"Chị gái nhỏ là ai?" Cao Dật đã ôm Tiểu Vũ Điểm trong lòng ngực, hỏi Hạ Nhượng Tâm, chị gái nhỏ nào, sao Tiểu Vũ Điểm này cứ mở miệng đều là câu "chị gái nhỏ" kia.

"Chắc là bạn ở nhà trẻ." Hạ Nhượng Tâm thuận thực chọn món ăn để Tiểu Vũ Điểm tự xúc cơm.

"Tiểu Vũ Điểm đã có bạn?" Cao Dật xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, rất có cảm giác nhà ta có con gái mới lớn.

"Không phải." Tiểu Vũ Điểm nâng khuôn mặt đang vui đầu ăn cơm, mím chặt môi, tiếp tục ăn cơm với cá, trên mặt dính đầy hạt cơm, mà giọng nói của bé hơi nhỏ nên bố và mẹ của bé cũng không nghe được.

Ăn xong một bát cơm, bé tự động đi xem hoạt hình, nhưng mà đứa nhỏ này cũng không biết làm sao lại có thói quen làm hai việc cùng một lúc, một bên xem TV, một bên đọc sách mà Cao Dật mua cho bé.

Sách đều được vẽ bằng tranh ảnh, một vài chữ đơn giản, bé có thể đọc hiểu một chút. Trước kia là Hạ Nhược Tâm đều ở nhà dạy con viết chữ, tuy rằng biết không nhiều lắm nhưng đọc những chữ đơn giản này hoàn toàn không thành vấn đề.

"Bố ơi, con đọc xong rồi." Tiểu Vũ Điểm lắc lắc quyển sách trong tay, sách này lại đọc xong rồi.

Cao Dật đi đến: "Con đọc hết tranh vẽ rồi?" Anh cầm lấy quyển sách của Tiểu Vũ Điểm, tùy ý lật vài tờ, nghĩ thầm đứa nhỏ này lật giở thật đúng là rất nhanh, mới có mấy ngày, người bán sách nói, một quyển ít nhất trẻ con phải đọc trong nửa tháng.

"Ngày mai bố lại mua cho con mấy quyển." Anh nghĩ ngày mai vừa vặn đi ngang qua hiệu sách mua cho con mấy quyển.

"Cảm ơn bố." Tiểu Vũ Điểm ngồi quỳ lên, hôn mặt Cao Dật một cái, bộ dáng ngoan ngoãn kia làm Cao Dật lại muốn đùa giỡn với bé.

Qua cuối tuần, Tiểu Vũ Điểm thu hoạch được nhiều nhất, bé có vài quyển sách, còn có một đồng hồ định vị trẻ em, như vậy đi đến đâu bọn họ cũng biết Tiểu Vũ Điểm đang ở nơi nào.

Bên trong phòng học nhà trẻ mẫu giáo. Sờ tương giống một nàng công chúa được cô giáo bế vào bên trong phòng học, cô giáo cũng không ngừng đùa với bé, Sờ Tương cao ngạo nâng khuôn mặt nhỏ lên, hiển nhiên bé đã là minh tinh trong trường học.

"Các bạn nhỏ, chúng ta thu bài tập về nhà."

Cô giáo vỗ tay, muốn thu bài tập của bọn trẻ, kì thật chỉ là ghép vắn viết đơn giản.

Đột nhiên mặt Sờ Tương đỏ lên, bé không làm bài tập, những cái chữ đó như giá đỡ, căn bản bé không biết viết như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 596: So bì bố

Cô giáo cũng biết Sờ Tương vừa mới vào học, đi đến bên cạnh, xoa đầu nhỏ của bé: "Hương Hương mới đi học, cho nên không cần làm bài tập."

Mà Sờ Tương lại đắc ý, giống như không làm bài tập được nhiều người hâm mộ.

"Tiểu Vũ Điểm tự viết càng ngày càng tốt, ai dạy con?" Một cô giáo thích nhất đứa trẻ ngoan ngoãn như Tiểu Vũ Điểm, lại thực đáng yêu, những chữ viết này tốt hơn so với những đứa trẻ khác, những đứa trẻ khác viết xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng Tiểu Vũ Điểm viết ra dáng ra hình.

Dường như việc học và nhận thức của đứa nhỏ này sớm hơn những đứa trẻ khác, nếu được bồi dưỡng tốt quả thực là vô cùng đáng kinh ngạc.

"Tiểu Vũ Điểm viết rất tốt, hôm nay sẽ được nhận một đóa hoa hồng."

Cô giáo lấy một đóa hoa hồng nhỏ dán ở mặt sau tên của Tiểu Vũ Điểm, những đứa trẻ khác chỉ có một, hai đóa, nhưng mặt sau tên của Tiểu Vũ Điểm lại dán đến năm đóa, có thể thấy được đứa nhỏ này rất được hoan nghênh, mỗi lần thi đấu luôn đứng nhất, cho nên được hưởng nhiều đóa hoa hồng.

Sờ Tương không phục, bé biết mình nhất định phải ưu tú, như vậy bà nội mới có thể thích bé, bé sẽ không bị đưa đến cô nhi viện nữa. Cô từ trong túi lấy kẹo ra phát cho các bạn.

Các bạn nhỏ cũng không nhiều, trong một lớp cũng chỉ mười mấy người, số kẹo này của Sờ Tương đều được nhập khẩu, hàng trong nước đều không mua được, cho nên với bọn nhỏ đều là những đồ mới mẻ, một đám cầm cây kẹo đều bị thu hút.

Tiểu Vũ Điểm để tay nhỏ sau lưng, chị gái nhỏ từng bước từng bước đi phát, có phải sẽ đến bé hay không. Tuy rằng bé không phải quá muốn ăn kẹo, nhưng mà vỏ kẹo kia thật đẹp, trở về sẽ nhanh nhanh cho mẹ ăn, mẹ nhất định sẽ rất vui vẻ, hơn nữa mẹ còn có phép thuật biến một cây kẹo thành ba cây kẹo, mẹ một cái, bố một cái, còn có Tiểu Vũ Điểm một cái."

Ừm, bé có thể không ăn, cho mẹ hết.

Sở Trương bước từng bước đi phát, tuổi nhỏ đã biết dùng tiền mua chuộc, quan hệ của bé ở nhà trẻ không tồi, không cần làm gì chỉ cần cho các bạn chút kẹo, thanh chocolate, bây giờ tất cả cảm tình của các bạn gần như đều dồn lại đây.

Thì ra, ở trong lòng trẻ con cũng xuất hiện giang hồ.

Mà giang hồ vẫn luôn hiềm ác.

Sở Trương đi tới bên cạnh Tiểu Vũ Diễm, bé cao gần nhất trường, dường như còn cao hơn Tiểu Vũ Diễm một cái đầu, Tiểu Vũ Diễm vẫn luôn giấu tay nhỏ sau lưng không cho tay ra muốn kẹo của Sở Trương.

Sở Trương hừ một tiếng, đi qua, đưa cho bạn nhỏ phía sau Tiểu Vũ Diễm một cây kẹo.

Tiểu Vũ Diễm hít hít cái mũi, trong lòng hơi tủi thân.

Bé xoay người, đi đến một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, sau đó đặt tay nhỏ ơ trên đùi.

Một bạn mập mập cầm cây kẹo nhưng không ăn mà chụm tới trước mặt Tiểu Vũ Diễm, giờ bàn tay nhỏ mồm mồm ra:

"Cao Vũ Diễm, kẹo cho em ăn."

"Cảm ơn anh trai." Tiểu Vũ Diễm vươn tay lấy cây kẹo, sau đó nhét vào bên trong túi áo.

"Cao Vũ Diễm, sao em lại không ăn?" Bé mập mập ngồi trên mặt đất cùng Tiểu Vũ Diễm chơi búp bê.

"Để lại cho mẹ ăn." Tiểu Vũ Diễm sờ túi áo, một đôi mắt cười cũng cong lên, khuôn mặt nhỏ từ từ tròn tròn, thật đúng là rất đáng yêu, hai mắt của bé mập mập đều biến thành ngôi sao.

"Cao Vũ Diễm, anh muốn đi tiểu, chúng ta cùng đi được không?" Bé mập mập lại kéo tay nhỏ của Tiểu Vũ Diễm.

Tiểu Vũ Diễm chớp mắt một cái, sau đó lắc đầu: "Anh trai, anh là con trai, em là con gái, chúng ta không thể cùng nhau đi tiểu."

"Vì cái gì chứ?" Bé mập mập xụ mặt.

"Vi..." Tiểu Vũ Diễm nghịch cảm: "Mẹ nói, cái này gọi là nam nữ khác nhau, lúc con gái đi tiểu chỉ cần cời váy, con trai không cần."

"Như vậy à?" Bé mập mập chỗ hiểu chỗ không, cậu đứng lên, vỗ quần áo trên người một cái: "Anh đây đi tiểu." Nói xong, bé nhảy nhót tìm cô giáo cùng đi WC, nhưng mà bé vẫn không rõ, cô giáo không phải là nữ sao, vì sao cô giáo có thể, Tiểu Vũ Diễm lại không được, khó khăn như vậy là bởi vì, cô giáo, quá già rồi.

Sở Trương thấy không có ai, bé đi đến đứng trước mặt Tiểu Vũ Diễm, trên khuôn mặt đầy khó chịu, rồi sau đó bé vươn tay nhỏ: "Cao Vũ Diễm, bạn đem trả lại kẹo cho tôi."

Tiểu Vũ Diễm cắn môi nhỏ, bàn tay nắm chặt cây kẹo trong tay, đôi lông mi dài run một cái, sau đó từ bên trong túi lấy ra cây kẹo bé mập mập vừa đưa cho.

Sở Luật một tay liền cướp lấy, thậm chí móng tay còn cào xước bàn tay nhỏ của Tiểu Vũ Diễm.

Tiểu Vũ Diễm mím môi, nước mắt rung rung, giấu tay nhỏ sau người, Sở Trương cao ngạo vênh cảm, cùng một bạn nhỏ đi chơi.

Buổi chiều, các gia đình đều đến đây đón con, hôm nay Hạ Nhược Tâm tới mới tan ca, Cao Dật cũng phải tăng ca, cho nên, cô gọi điện làm phiền cô giáo một chút, để cô đón con gái muộn hơn.

"Tiểu Vũ Diễm, mẹ con nói, mẹ sẽ đón con muộn hơn một ít." Cô giáo nắm tay Tiểu Vũ Diễm, sửa sang lại quần áo cho bé.

"Vâng, thưa cô, Tiểu Vũ Diễm biết rồi." Tiểu Vũ Diễm gật đầu, bé chỉ cắn tay trong miệng, một đôi mắt trắng đen rõ ràng thỉnh thoảng ngó ra bên ngoài. Mẹ nói tới muộn, như vậy bé ở trong nhà trẻ chờ mẹ, chờ mẹ đến đón bé về là có cá ngon để ăn, mẹ nói phải làm món cá ngọt ngào cho bố và bé ăn.

Bên ngoài một đám trẻ được đón đi hết, lúc này một chiếc xe xa hoa ngừng trước cổng trường học, cửa xe mở ra, đôi chân thon dài, một người đàn ông mặc tây trang đi ra.

Anh trực tiếp đi về phía cửa nhà trẻ.

Khuôn mặt Sở Trương đột nhiên nở nụ cười, còn có một cảm giác đặc ý nhỏ.

Bố của bé, bố của bé đến đây đón bé.

Xe bố của bé là xe tốt nhất, người cũng cao ráo, đẹp trai nhất, khác với bố những bạn khác, sao có thể so bì với bố của bé.

"Bố..." Sở Tương chạy đến, ôm lấy hai chân Sở Luật.

Mặt Sở Luật không biểu cảm bế đứa trẻ trên mặt đất lên, đứa nhỏ này ôm vào trong lòng, cơ thể Hương Hương mềm mại, có lẽ cũng chỉ có đứa nhỏ ngây ngô thuần khiết như vậy mới có thể khiến lòng anh mềm mại.

Thủ tục đã làm, thì cũng coi như là nuôi con gái của mình đi, dù sao, cả đời này anh không thể có con, coi như đứa nhỏ này là của mình vậy.

"Chúng ta đi thôi." Sở Luật một tay ôm con gái, cánh tay mạnh mẽ một cách tự nhiên, đừng nói là một đứa, cho dù là hai đứa anh cũng có thể ôm như vậy mà không cảm thấy phải cố hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 597: Không phải quá thích

Tiểu Vũ Điểm ủ rũ đứng góc tường, cứ như vậy nhìn chăm chăm Sở Luật ôm Sở Tương lên xe, môi nhỏ của bé mím lại, một khuôn mặt trái táo xinh đẹp lúc này không nhiều biểu tình. Cho đến khi chiếc xe rời đi, bé mới đi ra, sau đó ngồi xuống chỗ bậc thang đợi mẹ.

"Tiểu Vũ Điểm cùng cô vào bên trong chơi búp bê được không?" Cô giáo đi tới ngồi xổm trước mặt Tiểu Vũ Điểm, xoa mũi trên đầu Tiểu Vũ Điểm, thời tiết lạnh như vậy không ngồi ở chỗ này được.

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu.

"Tiểu Vũ Điểm phải đợi mẹ."

Cô giáo nói nửa ngay nhưng Tiểu Vũ Điểm quả thật là một đứa bé cố chấp, cô giáo cũng chỉ có thể cầm một cái áo khoác mặc vào cho bé tránh cho bé bị cảm lạnh.

Đôi tay Tiểu Vũ Điểm nâng khuôn mặt nhỏ, đôi mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài, hơi có chút luyến tiếc chớp một cái, cho đến khi cách đó không xa có một bóng người đang vội vã chạy tới.

"Mẹ." Tiểu Vũ Điểm đứng lên, vui vẻ chạy ra phía ngoài.

Hạ Nhược Tâm cởi áo khoác trên người ôm con gái lên, sau đó dùng khuôn mặt mình áp vào mặt con gái, sao lại lạnh như vậy.

"Tiểu Vũ Điểm đang đợi mẹ đó." Cơ thể nhỏ nhỏ của Tiểu Vũ Điểm chui bên trong áo của mẹ, hương thơm quần áo, có hương vị của mẹ, còn rất ấm áp.

"Đi thôi, con yêu, chúng ta về nhà." Hạ Nhược Tâm bế con gái, thật tốt, không bị sút cân nào, bằng không về sau thật sự chỉ muốn ôm mãi.

Tiểu Vũ Điểm dựa khuôn mặt nhỏ ở trên vai mẹ, vron bàn tay trắng nõn phía trên có vài vết xước, nhưng không đau nữa. Bé mím môi, vốn dĩ bé muốn kêu với mẹ, nhưng cuối cùng không nói nữa.

Sau khi về tới nhà, trong nhà cũng hơi lạnh nhưng ấm hơn bên ngoài. Hạ Nhược Tâm cởi áo khoác trên người con gái, khoá lại áo khoác bên trong con một cái, không để ý thật đúng có rằng đây chỉ là quần áo chứ không phải một đứa trẻ.

Cô rót một cốc nước ấm, ngồi xổm xuống cho con gái uống.

"Mẹ uống." Tiểu Vũ Điểm đẩy cái cốc về phía Hạ Nhược Tâm.

"Mẹ chốc nữa uống, con yêu uống đi." Hạ Nhược Tâm cười, nhéo khuôn mặt nhỏ của con, ừm, hai má ấm áp, cũng rất hồng hào.

Tiểu Vũ Điểm ôm cốc uống nước, một đôi mắt lại thỉnh thoảng liếc ra cửa, nghĩ khi nào bố về là có thể cùng nhau ăn cá.

Hạ Nhược Tâm ôm con đặt lên trên sofa, đưa cho con búp bê, mở TV ra để bé tự chơi. Cô phải vào bếp nấu xom, đồ ăn giữa trưa cô về đã chuẩn bị rồi, một lúc là có cơm ăn.

Tiểu Vũ Điểm ở nhà không cần cô phải nhọc lòng, bé sẽ tự chơi, sẽ rất ngoan.

Cửa bên ngoài mở, Hạ Nhược Tâm biết Cao Dật đã trở lại, động tác của cô cũng nhanh hơn một chút, đã trễ thế này, bụng hai bố con chắc cũng đói lắm.

"Bố ơi!" Tiểu Vũ Điểm nhảy xuống sofa, chạy về phía Cao Dật.

Cao Dật chỉ góc áo của mình.

Tiểu Vũ Diễm hiểu rõ kéo góc áo Cao Dật, sau đó Cao Dật mang theo bé vào toilet, anh rửa tay sạch sẽ mới nắm chặt tay nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, nhưng cái nắm tay này anh lại cảm thấy khuôn mặt trắng nõn hình như có gì không thích hợp, sao lại cau mày? Anh cúi xuống, sờ tay nhỏ Tiểu Vũ Diễm ra.

"Sao lại bị thương?" anh một tay ôm Tiểu Vũ Diễm, từ trong ngăn tủ lấy hòm thuốc của mình.

"Tiểu Vũ Diễm té ngã." Tiểu Vũ Diễm cười, đôi mắt long lanh nước giống như lúc nào cũng có thể khóc.

Cao Dật cốc đầu bé: "Nhóc con không muốn nói phải không? Đừng tưởng bố không biết, con là đánh nhau với người khác, chúng ta là bé gái, là bé gái hiền lành, không thể cùng người khác đánh nhau, có biết hay không."

Vừa nói, anh vừa bôi thuốc sát trùng lên trên tay nhỏ của Tiểu Vũ Diễm.

Tiểu Vũ Diễm đau rứt rứt tay nhỏ, nhưng lại thực dũng cảm, một chút cũng không khóc, một giọt nước mắt cũng không chảy.

"Thật ngoan." Cao Dật khen ngợi Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm toét miệng cười, sau đó cầm ngón tay Cao Dật: "Bố, không được nói cho mẹ được không?"

"Ồ, vì sao?" Cao Dật ôm Tiểu Vũ Diễm đặt trên đùi, chỉnh lại mái tóc ngắn mềm của con.

"Đôi mắt mẹ sẽ đau đau." Tiểu Vũ Diễm đặt tay ở bên miệng, nhẹ nhàng thổi: "Tiểu Vũ Diễm thổi sẽ không đau."

"Được rồi." Trong lòng Cao Dật hơi chua xót, anh nắm nhỏ của Tiểu Vũ Diễm trong lòng bàn tay, lại mang sách mua cho bé ra, một tờ rồi một tờ giăng giải, chỉ là bụng hai người thỉnh thoảng lại réo ca hát.

Hạ Nhược Tâm từ trong bếp đi ra, đồ ăn đều được bung ra, quả nhiên, hôm nay vẫn có có.

"Đi thôi, con yêu, ăn cơm thôi." Một tay Cao Dật bế Tiểu Vũ Diễm lên, Tiểu Vũ Diễm dựa khuôn mặt nhỏ vào vai Cao Dật, bố của bé cũng rất lợi hại, cũng có thể một tay bế bé lên giống như chú xấu xa kia.

Lúc này tại Sở gia, Tống Uyển bón cho cháu gái một miếng rồi lại một miếng cơm, hiện tại toàn bộ tâm tư quả nhiên toàn bộ để đặt trên người cháu gái nhận nuôi này.

"A Luật, ngày mai con mang Hương Hương đi." Đây là chủ ý của Tống Uyển muốn cho hai cha con bọn họ vun đắp tình cảm, bằng không Sở Luật coi công việc như tính mạng, sao có thể sẽ đi đón con.

Chiếc đĩa trên tay Sở Luật dừng một chút, trong lòng cũng không khỏi than một tiếng, anh thật sự là không muốn mang con đi.

Ngày hôm sau, Tống Uyển đem cháu gái nhét trong lòng anh, mà anh lại nhét Sở Tương vào trong xe, lúc tới công ty, lại nhét vào trong lòng Đỗ Tĩnh Đường.

"Trước tiên em trông nó, hôm nay anh bận."

"Anh trai, anh..."

Đỗ Tĩnh Đường chỉ vào mũi của mình: "Anh bận, nhưng em cũng bận rộn chứ...."

Mà động tác Sở Luật rất nhanh, "rầm" một tiếng, đã đóng cửa để anh bên ngoài, mà trong lòng Đỗ Tĩnh Đường đang bế một đứa trẻ, sao lại cảm giác chính mình liền biến thành vú em.

Một đôi mắt to của anh nhìn chằm chằm đôi mắt nhỏ của Sở Tương trong lòng, biết đây là đứa trẻ cô nhận nuôi từ cô nhi viện, hơn nữa đã làm thủ tục nhận nuôi, đây về sau chính là con gái anh họ anh, đại tiểu thư chính thức nhà họ Sở.

Chính là, anh không thể lựa chọn, nhưng mà anh thích đứa trẻ như Tiểu Vũ Diễm, cho nên đối với Sở Tương không phải quá thích.

Chỉ có thể nói anh có cảm giác định kiến, mọi người đều nói con mình mình yêu, chính là đây không phải con mình, muốn yêu thế nào, tất nhiên, anh phải yêu cái định kiến kia trước.

Anh bế Sở Tương tới bên trong văn phòng, sai người đi mua một đồng đồ ăn vặt, thật may, Sở Tương cũng xem như không có trông, cho bé ăn, cho bé chơi, bé sẽ không làm phiền người khác.

Thời điểm buổi trưa, Sở Luật đến đây đón con.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 598: Thật không thích

"Bố." Sở Tương vừa thấy Sở Luật, vút đồ trong tay xuống, chạy đến ôm lấy hai chân của Sở Luật, Đốc Tinh Đường suýt chút nữa chết vì sắc nước miếng.

Đứa nhỏ này, cố ý đi, anh làm trâu làm ngựa hầu hạ bé như vậy, cho bé ăn, cho bé uống, chỉ thiếu không nằm sấp xuống làm ngựa cho bé cưỡi, bé đã không cho anh một cái sắc mặt tốt, sao lại vừa thấy anh họ đến cái đuôi đã vẫy lên.

Sở Luật bế Sở Tương lên, không có quá nhiều thân thiết, nhưng so với người bình thường cũng hoà khí hơn rất nhiều.

Sở Luật ôm Sở Tương quay người đi ra ngoài.

"Chờ với, anh, hai người làm gì?" Đốc Tinh Đường vội vàng lấy áo khoác chạy theo tới.

"Ăn cơm." Sở Luật lười nói nhiều, lúc này không ăn cơm, chẳng lẽ ngủ?

"Em cũng đi." Ánh mắt Đốc Tinh Đường sáng lên, khó có thể được bữa ăn, không ăn mới là kẻ ngốc, sáng sớm nay anh giống như một người bỏ, bữa cơm này thế nào cũng phải xin anh họ đi.

Sở Luật không để ý đến Đốc Tinh Đường, nhưng cũng không để anh phải quay về, Đốc Tinh Đường biết bữa nay ăn chùa rồi.

Sở Luật cầm lấy chiếc đĩa bón cơm cho con, Đốc Tinh Đường nhìn tròn mắt há mồm.

"Anh, anh rất chuyên nghiệp." Tuy rằng không phải là bố, nhưng thật đúng là rất xứng với chức của một người bố.

Sở Luật tiếp tục bón Sở Tương ăn cơm, mỗi ngày đều nhìn mẹ cho nó ăn, anh lại không ngu mà không biết học lại sao?

"Đúng rồi, anh..." Đốc Tinh Đường cắn chiếc đĩa: "Anh thật sự phải quyết định, suy xét một chút về đứa nhỏ này? Em luôn cảm thấy rằng đứa nhỏ này không phải quá đúng lúc, đầu tiên là tuổi hơi lớn, nghĩ xem có muốn ôm một đứa nhỏ hơn không, bé trai cũng được." Mà anh nói xong cảm giác ánh mắt Sở Tương hướng về phía anh xem ra hơi lạnh.

Đốc Tinh Đường khóc không ra nước mắt, anh giống như phải bị chán ghét, nhưng một đứa trẻ cũng không biết những chuyện đó đi, mà hiển nhiên đây cũng giống như một đứa trẻ thôi. Sở Tương vốn dĩ không giống những đứa trẻ khác, bé trưởng thành sớm, thậm chí Đốc Tinh Đường cũng không tưởng tượng đến được.

"Thủ tục đều đã làm rồi, em nói đi? Còn có, Sở gia là nhà nào, trong nhà mỗi ngày ăn cái gì, uống cái gì, người khác đều có thể hỏi ra được, không duyên không có thêm một đứa bé, em coi mình là người ngốc, còn muốn coi người khác mù sao?" Sở Luật ăn một phần của mình, nhàn nhạt nói, tuy rằng từ ngữ không nặng nề, nhưng mỗi một câu đều như muốn tát Đốc Tinh Đường một cái chứ không phải đánh Đốc Tinh Đường nằm bẹp trên đất. Sở Tương ngồi một bên, trên mặt không nhiều biểu tình. Đốc Tinh Đường đột nhiên cảm thấy nhàm chán, anh nhún vai, không quan nhiều, ăn nhiều một chút mới không mệt.

"Phục vụ!" Anh vẫy tay với phục vụ đứng một bên, gọi một đồng đồ ăn, ăn không hết đồng gói mang về, buổi tối anh còn có thể đủ bữa ăn đêm. Cơm nước xong, khi đêm công ty, quả nhiên, đứa nhỏ này lại ném cho anh.

Chính là Đốc Tinh Đường cảm thấy mình đã đắc tội với tiểu tử tông này, cho dù anh đã dành thế nào, Sở Tương vẫn tảng lờ anh. Đờn nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu.

"Cô, con tới rồi." Anh hôm nay thật vui mừng đến đây, vừa vào cửa lập tức cho cô một cái ôm lớn, từ nhỏ cô đã rất yêu thương anh, hồi còn bé, mỗi khi bị bố mẹ đuổi đánh không có nhà để về, cô sẽ cho anh ở nhờ, cho nên, anh mới có quan hệ thân thiết với Sở gia như vậy. Đương nhiên, việc chủ yếu là anh có một người cô tốt bụng, bằng không sao anh lại có thể làm công cho Sở Luật, trong nhà anh lại không thiếu ăn thiếu mặc, không đáng, mỗi ngày anh mệt mỏi giống như con cún vậy.

Tổng Uyển trừng mắt lườm Đốc Tinh Đường một cái, đã lớn dùng như vậy cũng không biết trưởng thành một ít. Mà trong lòng bà vẫn còn ôm Sở Tương. Đốc Tinh Đường lập tức thất sủng, anh oán hận ngồi ở trên sofa, mà dương của anh, cùng ngồi yên.

Hai người đều than một tiếng.

"Hương Hương, đi tìm chú chơi đi." Tổng Uyển có việc liền giao Sở Tương cho Đốc Tinh Đường mang đi.

Đốc Tinh Đường toét miệng cười với Sở Tương, anh vịn óc suy nghĩ, sau đó dang tay về phía Sở Tương: "Lại đây, Hương Hương, đến chỗ chú này."

Sở Tương đi qua, Đốc Tinh Đường bế bé lên, cái ôm này, anh phát hiện so với không lâu trước đây lại nặng hơn một chút.

"Hương Hương, cháu mập lên rồi."

Kết quả cái miệng nhỏ của Sở Tương mếu máo, còn dọa Đỗ Tĩnh Đường, anh không nói sai cái gì, không có làm sai chuyện gì chứ.

"Cháu đừng khóc nhé!" Đỗ Tĩnh Đường bói rồi, một hồi dỗ dành, một hồi làm mặt quỷ, nhưng Sở Tương một chút mặt mũi cũng không cho, miệng mếu máo càng mạnh mẽ, càng nhớ càng cảm giác đáng thương, cuối cùng rốt cuộc.

Oa oa một tiếng.

Nước mắt.

Tổng Uyển vừa nghe thấy cháu gái khóc, vội vàng chạy tới, đầu tiên sừng sốt ôm Sở Tương từ trong lòng Đỗ Tĩnh Đường.

"Đỗ Tĩnh Đường, cháu làm gì bắt nạt cháu gái cô?" Bà nhắm vào Đỗ Tĩnh Đường quát một tiếng. Đỗ Tĩnh Đường thật sự cảm thấy rất oan uổng, anh thật sự cái gì cũng không nói mà, sao lại mắng té tát lên đầu anh.

Mà anh hiện tại còn đang một bụng oán niệm, cảm giác cuộc sống này thực sự không có cách nào trải qua.

Sở Giang vươn tay nắm bả vai Đỗ Tĩnh Đường.

"Tĩnh đường à....."

"Vâng." Đỗ Tĩnh Đường tui thân mím chặt miệng.

Sở Giang than một tiếng.

"Quen rồi sẽ tốt."

"Dạ....." Đỗ Tĩnh Đường gọi Sở Giang một tiếng, hai người kém nhau hơn ba mươi tuổi, lần đầu tiên có cảm giác tương thích, đứa nhỏ này mới ở nhà họ Sở chưa bao lâu mà đã âm ỉ làm nhà họ Sở không yên bình, rốt cuộc nhận nuôi đứa nhỏ này là chuyện tốt hay chuyện xấu, ngày cả Đỗ Tĩnh Đường cũng không biết.

Bữa cơm nay thật làm người ta nuốt không trôi, đây là lần đầu tiên Đỗ Tĩnh Đường ăn ở nhà cô mà khó có thể nuốt trôi như vậy.

"Nào Hương Hương, chúng ta không để ý tới hần." Tổng Uyển bón Sở Tương ăn cơm, ngay cả một cái xem thường cũng không thêm nhìn cháu trai, mà Sở Giang đều đã quen, ông không nói lời nào ăn cơm, ăn xong lại đi đọc sách, đọc báo chí.

Đỗ Tĩnh Đường vừa thấy một ngày bây giờ của dạ, cuối cùng cũng hiểu, câu thôi quen kia là có ý gì, đây rốt cuộc là có kinh nghiệm mới nói được,

Anh thỉnh thoảng liếc nhìn Sở Tương, đột nhiên, Sở Tương quay mặt qua, một khuôn mặt không biểu cảm làm Đỗ Tĩnh Đường không khỏi rung mình, đứa nhỏ này, anh quyết định không thích.

Mà cho dù Đỗ Tĩnh Đường có thích Sở Tương hay không thì địa vị của Sở Tương ở Sở gia hiển nhiên là nhất, Tổng Uyển đặc biệt yêu thương cháu gái này, thật sự đem bé trở thành cháu gái ruột, mà Sở Giang nghe Tổng Uyển, yêu ai yêu cả đường đi, đối với Sở Tương cũng không tồi. Mà Sở Luật cũng không có phản ứng lớn, Tổng Uyển nói cái gì thì chính là cái đó, bảo anh đi đón, anh liền đi đón, bảo anh mang theo, anh liền mang theo. Tuy rằng đối với đứa nhỏ này cũng không nảy sinh nhiều tình cảm, nhưng hiển nhiên Sở Luật đã sớm đón nhận đứa con gái này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 599: Bị đánh

Sở Tương được nuôi dưỡng vài ngày ở Sở gia, cả ngày ăn ngon uống tốt, mới có mấy ngày đã phát triển không ít, dáng người cao, người cũng trắng. Hơn nữa cả ngày trên người đều mặc trang phục các thương hiệu nổi tiếng, hiển nhiên so với bộ dáng nghèo khó lúc ban đầu so với cô tiểu thư nhà giàu là hai người hoàn toàn khác nhau.

"Các bạn nhỏ." Cô giáo đi đến, cười dịu dàng với đám trẻ phía dưới. "Hôm nay cô muốn nói cho các con một tin tốt, nhà trẻ chúng ta mở một cuộc thi vẽ tranh, các bạn nhỏ đều phải tích cực tham gia, biết không?"

Bé mập mập kéo tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, đặt một thanh chocolate vào bàn tay bé.

"Các bạn nhỏ," lão sư đã đi tới, đối với phía dưới hài tử hòa khí cười, "Hôm nay lão sư muốn nói cho các ngươi một cái tin tức tốt, chúng ta nhà trẻ muốn tham gia một cái vẽ tranh thi đấu, các bạn nhỏ đều phải tích cực tham gia, có biết không?"

"Tiểu Vũ Điểm, đây là buổi sáng mẹ cho anh, anh cho em ăn đó."

Tiểu Vũ Điểm nắm chặt chocolate trong tay, cũng từ bên trong túi lấy ra một thứ, là một viên kẹo nhỏ, bé đưa kẹo cho bé mập mập: "Anh trai béo, đây là mẹ cho Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm đưa anh trai ăn."

Đây là viên kẹo duy nhất của Tiểu Vũ Điểm, bé không ăn kẹo nhiều lắm, hơn nữa Cao Dật cũng không cho bé ăn quá nhiều, cho nên bé cũng chỉ ăn một vài cái cuối tuần, mẹ nói, những thứ tốt đẹp phải chia sẻ với mọi người.

Anh trai mũm mĩm đem tặng chocolate cho bé, bé cũng muốn tặng kẹo của mình cho anh trai mũm mĩm.

Bàn tay mũm mĩm của bé mập mập cầm lấy viên kẹo, trực tiếp bóc vỏ bên ngoài viên kẹo, cho vào miệng ăn, sau đó nở nụ cười ngây ngô. Sở Tương một bên xoay mặt qua, đột nhiên bé giờ tay lên.

"Cô giáo, Cao Tiểu Vũ và Hồ Bàn ăn trong lớp."

Tiểu Vũ Điểm nhét chocolate trong tay vào bên trong túi, bé mập mập liền nuốt nửa viên kẹo trong miệng xuống.

Bé mập mập đứng lên, vỗ ngực: "Cô giáo, con có ăn,

Tiểu Vũ Điểm không có ăn ạ."

"Hai con đều lại đây." Cô giáo nhìn xuống ý cười, để hai nhóc con đứng bên cạnh, sau đó lấy ra một cây thước sắt, xụ mặt nói.

"Hai con mang bàn tay ra đây."

Bé mập mập rất ngấm khí, bé dang tay chắn trước mặt Tiểu Vũ Điểm.

"Cô giáo, Tiểu Vũ Điểm không ăn ạ, cô giáo muốn thì hãy đánh con hai cái." Bé duỗi bàn tay trắng nõn đặt trước mặt cô giáo: "Cô giáo đánh con đi, đánh hai cái." Bé mập mập giống như sắp chịu chết, chiếc cằm nhỏ không ngừng run rẩy.

Lúc này, một bàn tay nhỏ khác duỗi ra, dường như đều là bàn tay nhỏ bé trong suốt, đầu ngón tay còn nhỏ hơn một chút.

"Cô giáo, Tiểu Vũ Điểm cho anh trai mập ăn, đánh Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm không sợ."

Bé đứng lên một cách dũng cảm, mẹ nói, nếu đã làm sai chuyện thì phải bị phạt, hơn nữa chính mình sai lầm thì phải chính mình thừa nhận, không thể liên lụy tới anh trai mập.

"Khụ..." Cô giáo giờ cây thước dạy học lên: "Tốt lắm, hai con mỗi người một cái, cô giáo đã nói, đi học không được ăn trên lớp." Nói, cô đánh cây thước xuống, đương nhiên không phải đánh thật, chỉ nhẹ nhàng đập vào trên hai bàn tay nhỏ, để hai nhóc cảm giác được một chút đau, nhưng tuy rằng không đau nhưng trẻ con đều có lòng tự tôn nho nhỏ. Tiểu Vũ Điểm cúi đầu, đôi môi nhỏ hồng cắn lên, bé ngược mặt lên nhìn đến chỗ Sở Tương, Sở Tương hừ một tiếng, lấy búp bê mới ra khoe khoang.

Tiểu Vũ Điểm đặt tay nhỏ trên đầu gối, bàn tay nhỏ bé lại chạm vào bên trong túi, sờ thanh chocolate, tròng mắt bé chuyển một cái, lại mỉm cười.

Kì thật trẻ con rất dễ dàng thỏa mãn, giống như Tiểu Vũ Điểm, bé không nhiều chuyện, cũng không giữ mối hận thù, tâm của bé không lớn, cho nên quần áo cũng không quá nhiều.

Bây giờ cô đang cầm thanh chocolate bên trong túi.

Tan học, Cao Dật đến đón con gái, anh ôm Tiểu Vũ Điểm rồi rời đi, cùng lúc Sở Luật mở cửa xe bước ra, bước chân Cao Dật ngừng một chút, quả là khéo, thế mà lại gặp.

Anh ôm mặt Tiểu Vũ Điểm vào trong lồng ngực, xoay người, đi về phía một con đường khác.

Sở Luật đến đây đón Sở Tương, Sở Tương mới vừa lên xe ngoan ngoãn ngồi không dám nói quá nhiều.

"hôm nay trong trường học thế nào?" Sở Luật cũng không phải quá hiểu và hòa hợp được với trẻ con, đối với con gái nhận nuôi này, xác thật là không có nhiều tình cảm, nhưng anh đối với Sở Tương so với người khác cũng có kiên nhẫn hơn.

"Vâng, rất tốt." Sở Tương chơi đùa ngón tay, âm thầm liếc nhìn Sở Luật, Sở Luật nhìn thẳng phía trước, trên mặt không nhiều biểu tình, Sở Tương vẫn còn sợ người bố này, tuy rằng bố đối với bé không tồi, nhưng mà bố không quá thích nói chuyện, hơn nữa vẻ mặt vẫn luôn âm trầm, cho nên bé sợ.

Về tới Sở gia, Tống Uyển vừa thấy cháu gái mình, lại gọi một tiếng bảo bối nhỏ, lại cho thay quần áo, lại lấy đồ ăn vặt.

"Bà nội, con muốn tham gia cuộc thi vẽ tranh, con nhất định sẽ giành giải nhất."

Bàn tay Sở Tương nắm chặt, bé biết mình nhất định phải ưu tú, chỉ có đủ ưu tú mới có thể làm bố thích, làm bà nội vui vẻ.

"Ừm, Hương Hương nhà ta nhất định sẽ giành giải nhất." Tổng Uyển bẽ Sở Tương lên, trong lòng kiêu ngạo cực kì, xem đi, bà thật là tinh mắt, chọn được một đứa trẻ ngoan ngoãn thông minh như vậy.

Sở Luật ngồi ở một bên, yên lặng lật tạp chí trong tay, anh vắt chéo hai chân, tự tạo một không gian riêng, dường như không ai có thể vào được, không ai có thể gần gũi được,

Tại thời điểm này, ở trong một ngôi nhà khác, đây là một căn hộ rất bình thường, đồ nội thất bên trong không nhiều lắm, tất cả đều đơn giản, khắp nơi không khí bình yên êm ái.

Bức màn màu tím bên cửa sổ nhẹ nhàng đung đưa theo gió, bên ngoài cửa trông mấy chậu hoa lan nhỏ, không phải giống quý hiếm, nhưng lá xanh bốn mùa. Giữa chiếc khăn trải bàn màu tím trên bàn có một bình hoa, hoa bên trong màu sắc không tối, mang theo hương thơm nhàn nhạt, tỏa khắp xung quanh gian phòng.

Bên trên bàn cơm, bốn món một canh được bày lên, một đĩa cá chua ngọt nóng hổi.

"Mẹ, chúng ta đã về rồi." Cửa còn chưa được mở, giọng nói Tiểu Vũ Điểm ở bên ngoài đã vang lên.

"Bố, bụng Tiểu Vũ Điểm đói." Tiểu Vũ Điểm xoa bụng, muốn ăn cơm.

"Ừm, bố cũng đói bụng." Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm vào trong toilet, hai người đầu tiên rửa sạch tay, rồi mới ăn cơm, bạn gấp cho tôi, tôi cho bạn ăn, tuy rằng không phải sơn hào hải vị nhưng ba người ăn vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 600: Lại là anh

Tiểu Vũ Điểm sờ sờ túi, từ bên trong lấy ra một thanh chocolate nhỏ.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm cho mẹ, mẹ ăn." Nói xong, Tiểu Vũ Điểm bóc vỏ bên ngoài ra, muốn đưa cho Hạ Nhược Tâm ăn, nhưng mới bóc ra, bé mới phát hiện hóa ra chocolate đã chảy hết, chắc do bé để bên trong túi trong thời gian dài.

Tiểu Vũ Điểm nhìn thanh chocolate đã chảy hết trong tay, nước mắt tí tách rơi.

"Thực xin lỗi mẹ, chảy hết rồi." Bé đưa tay ra, muốn đưa cho mẹ, nhưng mà chảy hết rồi phải làm sao bây giờ?

Hạ Nhược Tâm cầm thanh chocolate đã bị tan chảy, nhìn không ra trước kia hình dạng gì, nhưng dù sao vẫn là chocolate.

Cô đặt thanh chocolate trước mặt, lại nhét vào miệng, cô thỏa mãn nhắm hai mắt lại: "Chocolate của bảo bảo cho mẹ ngon lắm, mẹ cảm ơn con."

Trong miệng Hạ Nhược Tâm ngọt ngào giống như hương vị của bơ, ngoài cảm giác ngọt ngào bên ngoài, còn có cảm động từ tình yêu thương của con gái dành cho cô.

Cô bế con gái lên, đặt cằm trên đầu con gái: "Ừm, mẹ ăn một thanh chocolate của con, ngày mai mẹ sẽ biến ra càng nhiều cho Tiểu Vũ Điểm ăn được không?"

"Cảm ơn mẹ." Ánh mắt Tiểu Vũ Điểm sáng lên, nũng nịu ôm cổ mẹ, cọ cọ mặt mẹ.

Chờ đến khi Tiểu Vũ Điểm ngủ, lúc này đã là 10 giờ tối, Cao Dật phải đi trực ban, cho nên ở trong nhà cũng chỉ có hai mẹ con bọn họ. Chúc vụ bác sĩ này, nói thật rất vĩ đại, trước kia Hạ Nhược Tâm không rõ, mà nhận thức từ Cao Dật, từ trên người Cao Dật cô đã thực sự biết, bác sĩ vất vả và bất đắc dĩ, mà cô không làm được chuyện gì, chỉ có thể ngày ngày nấu món ăn ngon, mang đến cho anh, không để anh đói bụng.

Cô suy nghĩ, cuối cùng lại đi vào phòng bếp, từ bên trong tủ lạnh lấy ra một gói mì sợi, chuẩn bị xào chút mì sợi mang đến cho Cao Dật, như vậy buổi tối làm việc đói còn có cái để lót dạ.

Chờ đến khi xào xong, cô cầm hộp cơm lên, đóng cửa đi ra ngoài, cô cũng không lo lắng Tiểu Vũ Điểm. Cho dù Tiểu Vũ Điểm có tỉnh dậy cũng sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, đừng chỉ nhìn vào bé ba tuổi, nhưng chính là lại rất hiểu chuyện, nếu không, một người mẹ như Hạ Nhược Tâm thật không dám tùy tiện rời đi.

Trong bóng đêm, chỉ còn ánh sáng từ đèn đường, kéo dài tới tận phía xa, thỉnh thoảng những chiếc xe đi qua trước mặt cô, cô kéo chặt áo khoác trên người, cầm hộp cơm trên tay cũng chặt hơn.

Lúc này một chiếc xe dừng ở trước mặt, bước chân cô dừng lại, trong lòng cũng có cảm xúc quen thuộc.

Cô, hình như biết trong xe là ai.

Đây là một loại cảm giác, đúng vậy, là cảm giác không nói lên lời, cô không muốn nghĩ đến cảm giác này.

Cửa xe mở ra, bên trong một người đàn ông mặc quần áo màu đen giống như bước ra từ bóng đêm, nửa bên mặt lúc sáng lúc tối, vẻ mặt tỏ ra hối hận khó dò.

"Đi đâu?"

Giọng nói người đàn ông lạnh băng, nhưng không khó nghe ra bên trong đặc biệt xúc động, căng thẳng, còn cái gì đó. Nói đến cũng thật buồn cười, vậy mà Sở Luật người đàn ông này lại căng thẳng, sợ là nói cho người khác, người khác cũng không tin. Thông thường thái độ người đàn ông này luôn máu lạnh, tàn nhẫn, không từ thủ đoạn.

Hạ Nhượng Tâm đứng dưới ánh đèn đường, ánh đèn kéo bóng cô rất dài, đồng thời cũng làm cô mỏng hơn, gió thổi mái tóc ngắn tựa như sương mùa thu.

"Anh đưa em đi?" Người đàn ông lại hỏi một câu, ban ngày và ban đêm giống như mâu thuẫn, toàn bộ tập trung ở trên người anh.

"Không cần, cảm ơn." Hạ Nhượng Tâm ôm chặt hộp com trong lòng ngực, xoay người đi về phía bệnh viện, mà bóng lưng cô lạnh như mùa đông, cũng làm lạnh một người đàn ông khác.

Sở Luật vẫn luôn lái xe đi theo phía sau cô, cho đến khi cô đi vào bên trong bệnh viện. Anh dừng xe lại, châm một điếu thuốc, biết rõ, cô muốn tìm ai, biết rõ cô muốn làm gì, biết rõ... nhìn nhiều rồi, anh không thoải mái, trái tim anh cũng sẽ đau, nhưng anh vẫn ở đó.

"Ha ha..." Anh cười thầm: "Hạ Nhượng Tâm, trước kia em chịu khổ quá, giờ đến lượt anh."

"Nhượng Tâm, sao em lại tới đây?" Cao Dật vừa quay lại liền nhìn thấy Hạ Nhượng Tâm lại ở bên trong văn phòng anh. Lúc này rồi, anh nhìn thời gian trên cổ tay, đã 11 giờ, Tiểu Vũ Điểm có phải không ngủ rồi không.

"Em đi mua vài thứ, vừa lúc mang cho anh một ít đồ ăn." Cô đặt hộp com lên trên bàn: "Em làm một ít mì xào, lúc đói anh có thể ăn."

"Vất vả cho em rồi." Cao Dật đi đến, đôi tay cũng đặt trên vai Hạ Nhượng Tâm: "Lần sau không cần mang đến, muộn rồi, bên ngoài nguy hiểm."

Hạ Nhượng Tâm dựa đầu vào vai anh, không biết vì sao, hôm nay nổi lòng có chút phức tạp, mà cô cũng không ở trong bệnh viện lâu, Cao Dật trực ban, anh thỉnh thoảng phải đến các phòng bệnh, chăm sóc bệnh nhân, cô ở chỗ này chỉ gây phiền toái cho anh.

Cô cũng không để Cao Dật tiễn cô, đúng lúc này một bệnh nhân có vấn đề, Cao Dật vội vã chạy đến, Hạ Nhượng Tâm cũng đã đi ra khỏi bệnh viện, lại phát hiện chiếc xe sang trọng vẫn ngừng ở đó.

Bước chân Hạ Nhượng Tâm ngừng một chút, đi về phía nhà, chiếc xe phía sau vẫn không nhanh không chậm theo phía sau cô.

Đến nơi, Hạ Nhượng Tâm ngẩng đầu, vừa lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi 24 giờ, cô đi vào, khi đi ra đã mua mấy thanh chocolate.

Chiếc xe phía sau vẫn luôn đi theo, cô đi cũng không nhanh, hơn 11 giờ đêm, trên đường người đi vẫn rất nhiều, tới tới lui lui, đi ngang qua cô. Không biết qua bao lâu, cô dừng bước, quay đầu lại, chiếc xe kia đã không còn nữa.

Thì ra, đã đi rồi.

Thật tốt.

Mở cửa nhà ra, bên trong có một chút ánh sáng yếu ớt.

Cô hà hơi vào lòng bàn tay, trong phòng ấm áp nháy mắt làm cơ thể cô dần ấm lên.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng được mở ra, tiểu gia hóa bên trong vẫn an tâm ngủ, nhưng lại đá chần, bàn chân nhỏ đặt ở bên ngoài, Hạ Nhượng Tâm đi qua, nhẹ nhàng đắp lại chăn cho con gái.

Ngủ thôi, cô cũng nằm xuống. Cảm giác này cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ. Mà cô cũng không biết, bên ngoài, còn có một chiếc xe màu đen, một người đàn ông hút điếu thuốc trong gió lạnh, quần áo trên người anh gió thổi thỉnh thoảng kêu xột xoạt, mà anh lại giống như không có cảm giác, dựa cơ thể lên chiếc xe phía sau.

Edit: Maru

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 601: Nhà họ Sở gian lận

Anh đứng ở đây cả một đêm.

Cho đến khi trời tảng sáng, anh mới lái xe rời đi, một mảnh thẳng đến công ty. Khi anh mặc bộ quần áo nhẵn nhúm vào công ty làm Đỗ Tĩnh Đường khiếp sợ.

"Anh, anh làm gì vậy, sao lại biến mình thành như vậy?" Anh kéo áo Sở Luật lên, ặc, nồng nặc mùi thuốc lá, thật khó ngửi.

Sở Luật kéo tay áo lại, tầm mắt ngừng ở trên người Đỗ Tĩnh Đường.

"Em rất rảnh?"

"Tạm tạm thôi." Đỗ Tĩnh Đường đương nhiên sẽ không nói chính mình rất rảnh, nhưng thật sự anh rất nhàn rỗi, sở dĩ tất cả đều là một mình Sở Luật làm, chức vị phó tổng này kì thật nói trắng ra chính là bù nhìn, làm bộ dáng thôi, cho nên anh thực sự rất rảnh.

"Thay anh về lấy một bộ quần áo đi." Anh từ trong túi lấy ra một chùm chìa quá ném qua.

Đỗ Tĩnh Đường vội vàng bắt lấy, ôm chìa khóa trong lòng ngực.

"Còn chìa khóa xe?" Anh duỗi tay về phía Sở Luật muốn chìa khóa xe.

Sở Luật cũng không keo kiệt, lại ném chìa khóa xe cho anh rồi đi vào bên trong văn phòng.

Đỗ Tĩnh Đường lắc lắc hai cái chìa khóa trong tay, tốt, anh muốn đi ra ngoài hóng gió.

Sở Luật vừa vào trong văn phòng ngồi xuống liền cảm giác trán hơi đau nhức, anh nhẹ nhàng xoa bóp ấn đường, đôi mắt cũng khe khẽ lan tràn đau xót, anh xốc lại tinh thần, một tay mở máy tính, một tay lật một phần tài liệu trên bàn.

Lúc này, di động cá nhân của anh vang lên, anh buông tài liệu xuống, lấy di động, vừa thấy Tống Uyển gọi tới càng cảm giác không còn sức lực.

"Alo, mẹ, tìm con có việc?" Anh day day huyết thái dương, đôi mắt nhắm lại, lại cảm thấy bắt đầu buồn ngủ rồi.

"A Luật, con trai, mẹ có việc cần con giúp đỡ."

"Ừm..." Sở Luật lại xoa nhẹ ấn đường, cũng đem lời Tống Uyển ghi nhớ trong lòng.

Khi Đỗ Tĩnh Đường đi vào đã thấy Sở Luật nghiêng người dựa trên ghế ngủ rồi, ngay cả phía dưới đôi mắt cũng thâm quầng như than chì.

Anh cẩn thận đặt quần áo ở trên sofa, sau đó đặt lại hai chiếc chìa khóa rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài, mà lúc cánh cửa đóng lại, Sở Luật vẫn chưa tỉnh.

Buổi tối đi cướp sao, mệt thành như vậy.

Bên ngoài Đỗ Tĩnh Đường nói thầm, tiếp tục trở lại văn phòng làm bù nhìn đi.

Sở Luật lái xe tới cửa nhà trẻ, xe dừng lại, anh đi nhanh vào, trực tiếp vào bên trong văn phòng hiệu trưởng.

"Sở tiên sinh, chuyện này e là không được?" Hiệu trưởng có chút khó xử, đây đều là những đứa trẻ đã ở bên bọn họ trong một thời gian dài, cũng được truyền sự ngây thơ từ bọn trẻ, sao có thể làm ra chuyện tổn thương này với những đứa trẻ.

Đây là đều là tính toán giữa người lớn, giao dịch dơ bẩn xấu xa, sao có thể dùng trên người bọn nhỏ.

"Năm mươi vạn." Môi mỏng Sở Luật nhẹ mở, nói ra chữ. Nhẹ nhưng lại có thể làm chấn động lòng người.

Hiệu trưởng hơi do dự, năm mươi vạn à, có thể mua cho trường rất nhiều đồ, cũng có thể đủ xây thêm một tầng cho nhà trẻ bọn họ, nhưng mà thật sự phải dùng năm mươi vạn này bán đi lương tâm bản thân, tổn thương một tâm của một đứa trẻ vô tội sao?

Ngón tay Sở Luật gõ đầu gối, thật sự đã không còn kiên nhẫn, thời gian anh không muốn lãng phí ở đây.

"Một triệu." Anh ngẩng mặt lên, đôi môi mỏng không vui nói.

Hiệu trưởng cũng cảm giác áp lực truyền tới từ trên người Sở Luật, căn bản là không được thương lượng, mà là ép buộc, là đang bắt buộc, Sở gia vốn dĩ cũng đã tài trợ cho nhà trẻ không ít tiền, Sở Luật lại một câu cho một triệu, hơn nữa tính tình người này không sợ rằng không lương thiện.

Quên đi, từ đáy lòng hiệu trưởng nhẹ than một tiếng, cũng chỉ có thể rất xin lỗi đứa bé kia, nhưng ông sẽ nghĩ cách bồi thường lại đứa bé kia.

Sở Luật đứng lên, chỉnh lại quần áo trên người: "Một triệu, tôi sẽ để thư kí chuyển khoản cho ông."

Anh nói xong, vốn dĩ phải đi, kết quả lại quay trở lại, một tay đặt bên trong túi quần.

"Sở tiên sinh còn có chuyện gì?" Hiệu trưởng cũng vội vàng đứng lên theo, nói thật, khi cùng người này nói chuyện, phải nhiều hơn một con mắt, phải nhiều hơn một lá gan.

"Tôi muốn nhìn bức vẽ của đứa bé kia."

Sở Luật cũng không biết tại sao bản thân lại muốn yêu cầu như vậy, cũng coi như là có chút tâm huyết dâng trào vậy, anh muốn biết, bức tranh giải nhất của đứa trẻ này về cái gì.

"Được, Sở tiên sinh xin chờ một lát."

Hiệu trưởng vội vàng từ trong ngăn tủ lấy ra mấy tác phẩm của bọn nhỏ, đây cũng là kết quả bình xét của bọn họ, mà trong đó bức tranh ở mặt trên chính là của đứa bé đạt giải nhất kia, đã vẽ ra một bức tranh.

"Sở tiên sinh, là bức này."

Hiệu trưởng đặt bức tranh trước mặt Sở Luật, Sở Luật nhận lấy, thành thật mà nói anh cũng không biết đứa bé vẽ về cái gì, cũng không biết bức vẽ có ý tứ gì. Toàn bộ là một màu xanh biếc, không phải màu xanh làm người ta chói mắt, mà làm người ta cảm thấy rất thoải mái, màu xanh biếc vốn dĩ đẹp mắt, hình như là quá trình một hạt giống đang nảy mầm, cũng như là lúc đóa hoa đang nở, nét vẽ trẻ con tuy vô cùng non nớt, nhưng chỉ cần nhìn một cái làm người ta thực sự cảm giác hai mắt sáng ngời.

Tầm mắt anh chuyển xuống dưới, thấy được một cái tên trong góc.

Cao Vũ Điểm

Cao Vũ Điểm, cái tên này...

"Cao Vũ Điểm có phải bố là Cao Dật?" Anh buông bức vẽ trong tay xuống, hỏi hiệu trưởng, kì thật trong lòng đã khẳng định, nhưng muốn xác nhận lại một chút.

"Sở tiên sinh, xin đợi một chút, tôi cần tra tư liệu." Hiệu trưởng vội vàng lấy một chồng tư liệu, sau đó lật lật, không lâu sau tìm được phần tư liệu kia.

"Vâng, đúng vậy, Sở tiên sinh, bố của Cao Vũ Điểm đúng là Cao Dật, mẹ họ Hạ, năm nay ba tuổi, là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, các cô giáo đều rất thích bé."

Là đứa bé kia, Sở Luật cũng bất ngờ, sao lại trùng hợp như vậy, sẽ là đứa bé đó.

Chuyện này, anh bắt đầu do dự, làm hay không làm?

Dưới bàn tay anh vang lên, giống như quý khóc sói gào, anh lấy di động ra đặt bên tai.

"Mẹ, vâng, con đang ở đây."

Anh đi tới đứng bên bức tường.

"Mẹ, chuyện này, thôi bỏ đi, nếu nó có bản lĩnh thì sẽ tự chính mình đạt được giải nhất." Đoạt thành tích người khác sẽ không phải chuyện mà nhà họ Sở làm, anh khi còn nhỏ cũng là con nhà giàu nhưng bố mẹ trước nay chưa từng dùng tiền, dùng quyền ép buộc người khác vì anh mà làm cái gì, hoặc là đi cửa sau. Tất cả những thứ anh sở hữu ngày hôm nay đều do chính anh có được, nỗ lực của anh mà ra, ngay cả công ty cũng là anh thông qua rất nhiều đánh giá khắt khe, không có người giúp đỡ anh, cũng không có ai buông tha một chút đường đi cho anh.

Nhưng mà hiện giờ, anh lại dùng tiền chính mình, làm những chuyện trước nay anh luôn khinh thường, người nhà họ Sở mới không cần thủ đoạn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 602: Thế giới trẻ con cũng có giang hồ

"Mẹ mặc kệ." Tống Uyển ở bên kia điện thoại vừa nghe con trai nói, lập tức mất bình tĩnh. "Mẹ chỉ muốn cháu gái mẹ vui vẻ, chỉ cần cháu gái mẹ vui vẻ,

mẹ cũng sẽ vui vẻ, Sở Luật, đây cũng là con gái con, từ lúc nó tới nhà chúng ta cho tới nay đều là mẹ chăm sóc, con là bố, chẳng lẽ như vậy cũng không thể làm cho con gái một chút việc. Sở Luật." Giọng nói Tống Uyển đã lạnh đi: "Nếu con không làm được cho mẹ, về sau cũng không cần về nhà nữa, mẹ cũng sẽ không để Hương Hương gọi con một tiếng bố."

Nói xong, bà rập điện thoại, ngực đều tức.

Sở Luật đặt điện thoại ở bên trong túi, lần này biết mẹ nói nơi đó thật sự quyết tâm, anh nhẹ nhàng liếm môi, sao không thấy khi còn nhỏ mẹ đối với anh giữ gìn như vậy, chẳng lẽ con trai chính là đánh không nên thân, mà cháu gái chính là báu vật, chỉ một chút uy khuất liền không chịu được.

"Sở tiên sinh, việc này..." Hiệu trưởng cẩn thận hỏi lại Sở Luật: "Còn muốn sửa kết quả sao?" Ông kì thật có chút hy vọng không cần sửa.

"À, sửa lại đi." Sở Luật đặt đôi tay bên trong túi quần, lúc này bóng dáng anh có chút tuyệt tình, mặc dù anh nói, vẫn có vài phần do dự, nhưng cuối cùng anh lựa chọn, vẫn cứ là chính mình, như đối với những người khác, cứ như vậy đi.

Anh nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt ra, lại phát hiện trên khuôn mặt có chút ánh sáng hơi chói mắt, nếu hỏi anh có ích kỉ hay không, tàn ác với Cao Dật, anh có thể nói, cũng không sao.

Mặc kệ đứa bé đạt giải nhất là ai, lấy tính tình của Tống Uyển, tất cả đều muốn dành cho Sở Tương, bà đối với Sở Tương là yêu, đã đến nông nổi "lệnh người giận sôi", mặc dù hình dung mẹ mình như vậy có chút không hợp, nhưng xác thực chính là như thế, trong nhà thêm một Sở Tương, anh cảm giác tam quan* bắt đầu bắt chính, nhiều năm anh học tập kiên trì như vậy, như thế nào lại thành vô nghĩa lí.

*tam quan ở đây là thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

Cô giáo mẫu giáo bé đang phát kết quả, nhưng trong lòng cô lại thấy rất kì lạ nha, rõ ràng bức tranh của Tiểu Vũ Điểm mới là giải nhất, lúc ấy hiệu trưởng cũng đã thông qua, chính là đến giây phút cuối cùng, sao lại biến thành Sở Tương, Sở Tương về thực sự không bình thường được không? Đừng nói đến giải nhất, chỉ cần tính dưới hạng mười cũng không nổi, huống chi lớp bọn họ chỉ có mười lăm học sinh.

Cô còn đi phản ánh chuyện này với hiệu trưởng, còn tưởng rằng hiệu trưởng bọn họ nhầm lẫn, kết quả chỉ lớn tiếng nói với cô một câu, không nhầm, tuyên bố cái này đi.

Sau đó bây giờ cô giáo cuối cùng cũng hiểu ra.

Thì ra ở bên trong nhà trẻ bọn họ cũng có quy tắc ngầm, hiệu trưởng được người ta đút lót.

Chỉ là khi cô đối mặt với những đôi mắt hồn nhiên ngây thơ, cô thật sự cảm thấy bản thân như một tội nhân, cô đang nói dối, cô đang lừa gạt nhiều trái tim thuần khiết như vậy, cũng là lừa gạt lương tâm mình.

Nhẹ nhàng, cô ho khan một tiếng, muốn lấy điều này che dấu sự xấu hổ.

"Các bạn nhỏ, ngày mới khỏe mạnh." Giống như từ trước đến nay, cô chào hỏi bọn nhỏ.

"Cô giáo khỏe mạnh." Phía dưới những âm thanh trong trẻo, khuôn mặt nhỏ hoàn toàn tin tưởng và sùng bái, thật sự làm người ta rất khó phải phạm một sai lầm, cô chỉ không biết, những đứa nhỏ thiện lương ngây thơ như vậy khiến người ta yêu mến, sao có người lại nguyện ý lừa gạt bọn chúng như vậy.

Cô giáo tìm rất nhiều lần, cuối cùng vẫn là lấy ra một tờ kết quả, đặt lên bàn, lại cười đến híp mắt.

"Các bạn nhỏ, thành tích vẽ tranh của chúng ta đều có rồi, lúc này đây trong lớp chúng ta có một bạn đạt giải nhất nha."

Bé mập mạp ngồi thẳng lưng.

"Tiểu Vũ Điểm nhất định đạt giải nhất."

Các bạn khác cũng đều đồng ý, vì bọn chúng đều biết Tiểu Vũ Điểm vẽ tốt nhất trong lớp, không đúng, là tốt nhất toàn bộ nhà trẻ, ngay cả cô giáo cũng khen ngợi bé rất nhiều lần.

"Tớ cảm thấy Hương Hương sẽ đạt giải nhất." Bé gái ngồi bên cạnh Sở tương nghịch bím tóc, chu cái miệng nhỏ nói, Sở Tương còn nhỏ như vậy đã có người hâm mộ, vì muốn ngày ngày được ăn kẹo và chocolate ngon.

"Hương Hương sẽ được nhất." Lại một bạn hâm mộ Sở Tương nói.

Cô giáo xác thật rất muốn khóc, cô thật sự không muốn nói đâu.

Cô lại ho khan một tiếng, nhẹ nhàng đập bàn: "Ừm, bạn nói rất đúng nha, là bạn Sở Tương được giải nhất, chúng ta còn có một món quà nhỏ tặng cho Sở Tương."

Cô giáo nói xong liền cầm lấy một bó hoa tươi tặng cho Sở Tương.

Sở Tương ôm hoa, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

"Nhưng mà Tiểu Vũ Diễm của chúng ta cũng rất tuyệt." Cô giáo cầm tay nhỏ Tiểu Vũ Diễm, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này quá gầy làm người ta thực đau lòng, hiện tại tuy rằng đang cười nhưng bên trong đôi mắt to tròn thất vọng, làm cô không đành lòng.

Cô xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, tóc đứa nhỏ này đặc biệt mềm, sờ lên thật thoải mái.

"Lúc này chúng ta không được thương, nhưng không sao, tiếp theo nhất định có thể, có phải hay không?" Cô vỗ vỗ Tiểu Vũ Diễm.

"Vâng, con sẽ cố gắng." Tiểu Vũ Diễm nắm chặt tay, tự cổ vũ chính mình, nhưng mà đôi mắt bé lại tối sầm xuống, nếu bé được nhất thì tốt rồi, có có hoa đưa cho mẹ. Bé còn nói với mẹ, chính mình sẽ lấy được giải nhất, nếu mẹ biết cô không được liệu có khổ sở hay không? Càng nghĩ, hốc mắt bé càng đỏ.

Thời điểm buổi chiều, Hạ Nhượng Tâm đến đây đón con, cô đến hơi trễ một chút, một là vì công việc, hai là bởi vì tránh không đụng phải người nhà kia, vốn dĩ cô và Cao Dật đều muốn chuyển trường học cho Tiểu Vũ Diễm, nhưng vì lại nghĩ gần đây sẽ rời đi, nên không cần hao tâm tốn sức đối với đối lui, kì thật cuối cùng chỉ có khổ cho con.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Diễm vui khuôn mặt nhỏ vào chân mẹ, không phải rất vui vẻ, hốc mắt cũng hồng hồng.

"Làm sao vậy?" Hạ Nhượng Tâm bị khiếp sợ: "Con yêu có phải chỗ nào không thoải mái không, nói cho mẹ." Cô luôn sợ cơ thể con có vấn đề, thần kinh luôn căng thẳng, có khi cô cảm giác mình sắp điên rồi.

Sờ sờ đầu nhỏ của con gái, lại cầm tay bé, thật tốt, đều bình thường, chỉ có thể nói nhóc con có tâm sự, hoặc bị người ta bắt nạt nên tủi thân.

"Mẹ, hôm nay Tiểu Vũ Diễm không được giải nhất." Tiểu Vũ Diễm khịt khịt cái mũi, càng nghĩ càng khổ sở, một hồi tủi thân liền rút nước mắt.

Cô giáo thật sự nhìn không được, thấy bốn bề vắng lặng, mới oán giận nói với Hạ Nhượng Tâm.

"Đầu năm nay, ý thế hiệp người thật đúng là nhiều, có đứa bé cũng không buông tha, Sở gia, đúng rồi chính là người của nhà họ Sở, bọn họ đút cho hiệu trưởng, vốn dĩ bức tranh giải nhất là của Tiểu Vũ Diễm, chính là bị Sở Tương kia đoạt đi, tôi chính là không thích Sở Tương kia, mỗi ngày đều trừng mắt lạnh đối với tôi, nói lại không nói được, một lăm miệng sẽ rách lở, sao, trong nhà có tiền thì ghê gớm lắm à, hiện tại đều là phúc nhờ tính tình, về sau trưởng thành ai biết sẽ biến thành bộ dáng gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 603: Nói không chừng

Hạ Nhượng Tâm vuốt tóc con, cười cười với cô giáo, thì ra bởi vì việc này à.

Kể cả cô giáo nói Sở Tương kia sẽ trở thành bộ dáng gì, với cô cũng không liên quan, Sở gia nhận nuôi con gái, bọn họ muốn nuôi như thế nào là việc của bọn họ.

"Con yêu, chúng ta về nhà." Hạ Nhượng Tâm bế con gái lên, ôm bé ra ngoài trường học, bên ngoài gió lạnh, nhưng có những lúc, lạnh đã không quan trọng.

"Tiểu Vũ Diễm muốn giải nhất sao?"

Hạ Nhượng Tâm hỏi con gái.

"Vâng, muốn ạ!" Tiểu Vũ Diễm gật đầu: "Giải nhất sẽ có hoa, Tiểu Vũ Diễm nghĩ muốn tặng hoa cho mẹ."

"Như vậy à..." Bước chân Hạ Nhượng Tâm dừng lại, một bàn tay chỉnh lại áo cho con, lại dùng quần áo trên người mình bọc lấy con.

"Mẹ không cần hoa, Tiểu Vũ Diễm vẽ tranh cho mẹ thì tốt rồi, mẹ biết Tiểu Vũ Diễm nhà ta được giải nhất, cho nên mẹ muốn vẽ tranh, mà không phải hoa."

"Chính là vẫn không có hoa." Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng cắn môi nhỏ, kì thật bé đã sớm trưởng thành biết được, chú kia là người xấu, còn có bà kia làm.

Bé rúc vào trong lòng mẹ, nghĩ không muốn đi học.

Lúc trở về Cao Dật cũng phát hiện Tiểu Vũ Diễm đang không vui, lập tức ôm Tiểu Vũ Diễm lên, hỏi bé, Tiểu Vũ Diễm lại nói nửa ngày cũng không rõ ràng, Cao Dật nghe cũng không hiểu ra sao.

"Đề em tới nói đi." Hạ Nhượng Tâm ôm con gái lên, nhẹ nhàng vỗ về bả vai bé, cúi đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt ngây thơ non dại của con, có khi cô

thật sự không nghĩ làm những chuyện khiến đôi mắt sáng ngời như vậy nhiễm những thứ không nên có.

Cao Dật nghe, cũng đặt ngón tay lên trên bàn, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ.

"Kì thật cũng không có chuyện gì." Hạ Nhược Tâm cười một cái, Tiểu Vũ Điểm cũng mở miệng nhìn cô, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Cô nói chuyện xảy ra trong trường học cho Cao Dật.

Cao Dật nghe xong, đột nhiên cười nhạo một tiếng.

"Nếu anh ta biết anh ta cướp đoạt đi giải nhất của Tiểu Vũ Điểm, không biết anh ta có hối hận suy nghĩ lại hay không?"

"Em không biết anh ta có nghĩ vậy hay không?" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ của con gái: "Em hiện tại thực may mắn, anh ta không nuôi Tiểu Vũ Điểm, con em từ trước đến nay không đòi hỏi cái gì, ít nhất em sẽ để con đường đường chính chính làm người, mà không phải một người trộm cắp, trở thành một cái cây lệch tán không thẳng."

Cao Dật duỗi tay xoa xoa tay Tiểu Vũ Điểm: "Con rất ngoan, sẽ ngoan ngoãn, khỏe mạnh lớn lên."

"Cảm ơn." Hạ Nhược Tâm ôm chặt con gái trong lòng, khoe mặt cô ầm ứ, một câu nói êm tai đều khiến trái tim cô ầm ập, cô không cầu gì khác, chỉ muốn con gái trưởng thành khỏe mạnh, từ nay không gặp tai nạn.

Cao Dật ngồi gẩn lại, vươn tay ôm hai mẹ con, cũng cho hai người một bầu trời an bình, nơi này không gió không mưa, không tai họa không khó khăn.

Lúc này ở Sở gia, Sở Tương đem một bó hoa đặt trước mặt Sở Luật.

"Cho bố?" Sở luật hỏi Sở Tương, đối với hoa không có nhiều hứng thú, từ trước đến nay đều là anh tặng hoa cho cô gái khác, hôm nay là lần đầu tiên có một cô gái tặng hoa cho anh.

Mặc dù, cô gái này rất nhỏ.

Sở Tương ngượng ngùng cười, đặt hoa trong tay Sở Luật.

"Hoa là tặng cho bố."

"Cảm ơn." Sở Luật nhận hoa, mà trên mặt đất đứa nhỏ đang nỗ lực ngửa đầu, vẻ mặt hâm mộ, yêu mến, không thể không nói làm Sở Luật một người đàn ông vững tâm như vậy đều bắt đầu mềm lòng.

Bỏ đi, cứ như vậy đi, có những thứ, đã sớm tìm không được rồi.

Anh vươn tay ôm Sở Tương ngồi trên đùi mình, đây là lần đầu tiên Sở Tương tiếp cận bố như vậy, bé vui vẻ nở nụ cười, sau đó vùi khuôn mặt ở trong lồng ngực Sở Luật.

"Bố ơi, Hương Hương sẽ rất ngoan."

"Ừ, bố biết rồi."

Sở Luật nói một câu này, trái tim thiếu hụt một mảnh, dù thế nào cũng không thể bù đắp.

Sở Tương cuối cùng cũng mỉm cười, nụ cười này không giống như lúc trước, bé biết bố bắt đầu thích bé, mà bé còn muốn cố gắng hơn nữa, về sau bố sẽ càng thích bé.

Tổng Uyển một bên chọc bả vai Sở Giang.

"Ông nhìn đi, Hương Hương và con trai chúng ta thật tốt, đứa nhỏ này và nhà chúng ta rất có duyên."

"Tôi không biết có duyên phận hay không?" Sở Giang than một tiếng: "Tôi chỉ biết, tiểu quý này đã đem cuộc sống hàng ngày của tôi hủy không còn một mảnh, về nhà phải trông nó, không thể câu cá, không thể đọc báo, ngay cả TV cũng đều bị tiểu quý chiếm."

Hiện tại vợ và con trai đều thừa nhận thân phận đứa nhỏ này. Nhưng ông đâu có, trong lòng vẫn giống như lúc trước, thân thiết không được.

Tổng Uyển trừng mắt lườm Sở Giang một cái: "Ông có thể làm mặt này cho tôi xem, dù sao tôi cũng đã nhìn vài chục năm, cũng thành quen, nhưng không thể làm với cháu gái tôi, bằng không về sau ngủ ở sô pha đi, tôi sẽ ngủ cùng cháu gái."

"Bà vẫn luôn ngủ cùng cháu gái."

Sở Giang không phục cùng Tổng Uyển tăng âm lượng, tăng tới tăng lui, cuối cùng không ai nói với ai câu nào.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng đập cửa, Tổng Uyển đi đến mở cửa, kết quả cửa vừa mở ra, bà vừa nhìn thấy người bên ngoài lập tức

đóng sầm cửa.

Sở Luật đặt Sở Tương xuống dưới, anh đi tới đặt tay lên nắm cửa, xoay, mà Tống Uyển muốn ngăn cản nhưng không kịp. Bà còn muốn nói, kết quả Sở Luật đóng cửa lại, quay lưng chặn cửa.

"Cô tới làm gì?"

Anh lạnh nhạt hỏi, không mừng không giận, con người màu lam lúc này không rõ tâm anh là bình tĩnh hay phức tạp.

"Luật, em đến đây gặp anh." Lý Mạn Ni quá không tốt, một tháng vừa qua cả người cô gầy đi rất nhiều, dường như già đi mười tuổi, nhìn không ra đang mang thai.

"Cô không cần đến nữa." Sở Luật mở cửa đi vào, nhưng tay áo lại bị Lý Mạn Ni kéo lại.

"Cô còn có việc?" Sở Luật xoay người, tầm mắt ngừng ở trên tay Lý Mạn Ni, ánh mắt dày đặc kia làm Lý Mạn Ni không khỏi tự giác thu lại cánh tay, dường như cô chỉ cần kéo thêm một tí, Sở Luật sẽ trực tiếp chặt đứt tay cô.

Kì thật trong lòng cô đã rất rõ ràng, trước nay Sở Luật người này đều không phải người tốt gì, trước kia anh tra tấn Hạ Nhược Tâm sống không bằng chết là có thể biết, cho dù là đàn ông hay phụ nữ, chỉ cần là kẻ thù của anh, cuối cùng kết cục nhất định là chết không từ tế.

Mà cô hiện tại có thể bình yên đứng ở đây, không thể không nói, Sở Luật đã đối với cô quá nhân từ, nếu cô thông minh, như vậy sẽ không nên đến đây gặp lại người đàn ông này. Nhưng mà cô không cam lòng, cô không muốn kết thúc như vậy, cho nên cô tới muốn tìm một tia hy vọng.

Nói không chừng, nói không chừng.....

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 604: Đứa trẻ này từ đâu tới

Nhưng hiện tại xem ra, đã khẳng định rồi.

"Bố ơi..." Ngay lúc Lý Mạn Ni không biết nói gì nhưng lại không bằng lòng đi, đang chờ mong thì bên trong truyền đến một thanh âm gọi bố nhẹ nhàng vang lên, cửa mở ra, bên trong một bé gái mặc áo khoác đỏ bước ra.

Bé gái gần như chiếm hữu kéo chặt bàn tay Sở Luật, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, không quá thích di trước mặt này.

"Sao con lại ra đây?" Sở Luật xoa đầu Sở Tương, bên ngoài lạnh, nếu đứa nhỏ này bị cảm, mẹ anh sẽ hoảng hốt lắm.

"Con ra đây tìm bố." Sở Tương càng nắm chặt bàn tay Sở Luật, ai bảo bé vóc dáng nhỏ, nhưng đôi tay bé lại gắt gao ôm tay Sở Luật, giống như sợ bị người khác cướp mất bố đi.

"Nó gọi anh, bố?" Lý Mạn Ni mở to hai mắt nhìn, giọng nói cũng cao lên. Đứa nhỏ này là Hạ Nhược Tâm sinh sao? Không, không phải, một chút cũng không giống.

Cô có thể khẳng định đây không phải là con của Hạ Nhược Tâm, đứa nhỏ này từ đâu tới.

"Nó gọi tôi là bố không, dường như không liên quan đến cô." Sở Luật bế đứa nhỏ lên, một tay đã mở cửa đi vào, cũng "rầm" một tiếng, cửa đóng lại, đem Lý Mạn Ni nhốt bên ngoài.

"Mở cửa, mở cửa cho em!" Lý Mạn Ni ra sức đập cửa, cho dù cô có đập đến gãy tay bên trong cũng không có người đến mở cửa cho cô. Cô dùng sức đá cửa một cái, kết quả cửa cũng không bị đá văng ra mà lại còn làm đau chân cô.

Cô cắn răng, đôi tay đặt trên bụng, cô thật sự muốn đem đứa trẻ này xóa sạch, nhưng bác sĩ đã nói, nếu phá thai, khả năng cô cả đời này cũng không thể có con được nữa.

Cho nên đứa nhỏ này còn ở trong bụng cô, dù cô không yêu cũng phải bị khuất phục.

Trở về, bố mẹ vẫn như cũ không ngừng oán trách mắng chửi, cuộc sống càng ngày càng đen tối, cô đã rất lâu rồi không soi gương, bên trong gương phản chiếu một người con gái khô gầy, mặt cô hóp lại, trước nay đôi mắt sáng long lanh lúc này lại âm trầm không ánh sáng, phía dưới khoé mắt cũng hiện không ít nếp nhăn, môi khô nứt, một thân quần áo cũ kĩ, danh phụ nhân từ này thành một kẻ bần cùng.

"Không, đây không phải là tôi, đây không phải tôi..." Cô ôm mặt, không muốn tin bản thân sẽ biến thành bộ dạng xấu xí, ghê tởm như vậy, sao sẽ là cô,

sao có thể sẽ là cô được.

Cô không muốn soi gương lần nữa, càng không dám nhìn mặt mình trong gương.

Quả thực, nếu cô không có Sở Luật thì cô còn có gì, không có Sở Luật, ngay cả sinh hoạt cơ bản của cô cũng xuống dốc, cô không phải Hạ Nhượng Tâm, cô không có mệnh rẻ mặt như vậy, nhưng ngay cả cuộc sống hàng ngày của cô cũng không bằng Hạ Nhượng Tâm.

Người phụ nữ nào ở bên Sở Luật không có điều gì tốt, ha ha, cô nở nụ cười, chỉ là cười, khoe miệng lại khó chịu.

"Alo, Phan Phan(thơm ngát) à, mình là Mạn Ni, mình muốn hỏi bạn một chuyện..." Mà lời cô nói còn chưa xong, bên kia đã cắt đứt điện thoại, bên trong truyền đến tiếng tí tí chặn ngang giọng nói, giống như đang nhắc nhở cô, rốt cuộc cô có bao nhiêu thất bại, những người bạn tốt trước đây thì ra về sau cũng không có ích lợi gì, chỉ một câu cũng không muốn nói với cô.

Cô chưa từ bỏ ý định lại ấn một dãy số.

"Điềm Ngọc sao, ừ, tớ đây, tớ là tớ, tớ là Mạn Ni đây, cậu gần đây khỏe không?" Hai người nói chuyện nửa ngày đều là lời vô nghĩa, cô nói nửa ngày nhưng người bên kia giống như con cáo, giảo hoạt, một câu hữu dụng cũng không nói cho cô.

Hai người lại nói càng cảm giác xấu hổ, cùn không thể nói gì hơn, Lý Mạn Ni đành phải cúp máy, lại gọi cho một người khác, bên kia liền không nhận mà trực tiếp cúp máy, cô thở ra một hơi, nói với bản thân phải nhẫn, cô nhất định phải nhẫn. Chỉ là gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, chỉ được một ít, cô muốn tin tức.

Ví dụ như, đứa bé kia từ đâu tới?

A, nhớ tới cái này, cô thật muốn cười, bởi vì thực sự buồn cười, con của chính mình thì không cần, thế mà lại đi nhận nuôi một đứa, cô hiện tại thật sự muốn biết, người nhà họ Sở về sau sẽ hối hận như thế nào.

Chỉ là, nghĩ đến hai chữ hối hận, người hối hận nhất dường như không phải là người khác mà là cô mới đúng.

Cô đặt tay lên trên bụng, đột nhiên rất muốn đập nát đứa con khôn nạn này, kết quả tay vừa mới đi lên, một tay người đàn ông không biết từ nơi nào liền vụt ra kéo lấy tay cô.

Cô vừa thấy mặt người nọ, huyết sắc trên mặt cô nhanh chóng rút sạch.

Người đàn ông lộ ra một nụ cười ma quỷ, thật sâu trong trái tim vốn yếu đuối của Lý Mạn Ni, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, tim cô đập cuồng loạn, tay chân cũng chết lặng.

Mà nhất thời cô lại cảm thấy một nỗi sợ hãi kè sát cái chết.

"Mẹ ơi, tóc của Tiểu Vũ Điềm sẽ dài ra sao?" Tiểu Vũ Điềm chỉ vào gương mặt mình, tóc bé vẫn ngắn ngắn, còn xù xù.

"Sẽ dài." Hạ Nhượng Tâm cẩn thận vuốt về mái tóc mềm mại của con gái, một lớn một nhỏ cụng đầu vào nhau: "Con nhìn xem, tóc mẹ cũng ngắn ngắn, sẽ mau dài ra thôi."

Tiểu Vũ Điềm vươn bàn tay nhỏ nắm chặt, ra dáng phản đối.

"Mẹ, cố lên, tóc dài, trở nên thướt tha."

"Đúng, trở nên xinh đẹp."

Hạ Nhượng Tâm đặt con xuống ghế, đội mũ lên đầu con.

"Mẹ, không đi học sao?" Tiểu Vũ Điềm đã lâu không đến trường học, bé đứng đưa chân nhỏ, ngẩng mặt lên hỏi mẹ, mặc dù không đi học mỗi ngày có thể chơi búp bê, nhưng không đi học sẽ không thể có kiến thức, không thể mua búp bê tặng mẹ được.

"Gần đây không cần đi." Hạ Nhượng Tâm bế con lên, chuẩn bị đưa bé đến chỗ Cao Dật, ở trường học đó kì thật đi hay không đi, nhà họ Sở nhận nuôi một đứa trẻ cô không yên tâm, cô sợ người nhà họ Sở sẽ làm khó Tiểu Vũ Điềm, cô trước nay cũng không biết thì ra ở trong lòng trẻ con cũng có sự tồn tại của kẻ thù.

Cô mang con theo đến phòng vẽ làm việc. Đã lâu Tiểu Vũ Điềm không đến, vừa đến người thì thơm một cái, người lại béo một chút, đều không tập trung học, cho đến khi cô giáo vài lần đi tới, một đám mới nghiêm túc học.

Tiểu Vũ Điềm cũng cầm bút vẽ, lướt trên giấy.

Bé vẽ vô cùng nghiêm túc, khuôn mặt biểu tình nghiêm trang, môi nhỏ cũng mím thẳng, một bộ dáng nho nhỏ toàn tâm toàn ý, thật sự làm người ta dở khóc dở cười.

Chương 605: Cái gọi là bồi thường

Rõ ràng là một bé gái, nhưng rồi lại cứ nghiêm túc như vậy.

Cô giáo đi đến, ngồi một bên nghiêm túc nhìn bức hoạ của Tiểu Vũ Diễm, cho đến khi Tiểu Vũ Diễm vẽ xong, ngẩng đầu mới phát hiện cô giáo ngồi đối diện mình.

"Chào bà ạ." Bé ngọt ngào chào hỏi.

"Ừm, chào cháu." Cô giáo xoa xoa khuôn mặt tròn nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, sau đó cầm lấy bức tranh vẽ kia, bà nhẹ nhàng gõ bàn, rồi sau đó giống như quyết định...

"Nhược Tâm, con cùng cô vào đây một lát."

"Vâng." Hạ Nhược Tâm đáp ứng, sau đó cúi đầu nheo má con gái. "Con yêu, mẹ đi với cô giáo nói chuyện một chút, con ở đây ngoan nhé."

Lời cô nói còn chưa lọt vào đầu đã lập tức có người chen vào nói.

"Đại mỹ nhân cô yên tâm, tiểu mỹ nhân chúng tôi sẽ để ý, sẽ không vút."

"Đúng vậy, tiểu mỹ nhân chơi ở chỗ chúng tôi sẽ không thể lọt ra khỏi tầm mắt, nhưng đương nhiên chúng tôi chính là quân không được."

Hạ Nhược Tâm đối với phòng làm việc giới ăn nói này, một đám kẻ dở hơi, thật sự có chút bất lực.

Cô đứng lên, đi vào trong văn phòng cô giáo, mà tay cô giáo vẫn cầm một bức tranh, không biết đang suy nghĩ cái gì?

"A, Nhược Tâm đến đây, ngồi đi." Cô giáo chỉ vị trí đối diện, Hạ Nhược Tâm ngồi xuống, không biết cô giáo tìm cô có chuyện gì?

"Thật ra cũng không có chuyện gì lớn." Cô giáo cười, sau đó đặt bức vẽ trong tay trước mặt Hạ Nhược Tâm: "Đây là bức tranh Tiểu Vũ Diễm vẽ ngày hôm trước, con xem đi, thiên phú của đứa nhỏ này thực không tồi."

Hạ Nhược Tâm cầm lấy tranh vẽ, kì thật cũng phát hiện tài năng hội hoạ ở con gái, giống như cô, cô sẽ không yêu con phải học cái gì, hoặc sẽ làm nghề gì, Tiểu Vũ Diễm từ khi sinh ra đã phải chịu bao khổ cực, cô chỉ hy vọng tute này về sau đứa nhỏ này lớn lên có thể bình an, những cái khác cô sẽ không cưỡng cầu.

Kể cả vẽ tranh, nếu Tiểu Vũ Diễm nói thích đi học thì đi học, cô là mẹ sẽ duy trì cho con.

Cô giáo cười đan tay vào nhau, trên mặt cười nghĩ đến hồi ức những năm xa xăm: "Trước kia cô cũng có một người học sinh giống như Tiểu Vũ Diễm, nhưng về sau cậu ta cũng không làm công việc này nữa, cô cũng rất tiếc nuối chuyện này, cho nên bây giờ vừa lúc cô có một cuộc thi vẽ tranh dành cho trẻ nhỏ, cô là giám khảo, bức vẽ này của Tiểu Vũ Diễm cô sẽ dùng tham gia dự thi, Nhược Tâm, con cảm thấy sao?"

Hạ Nhược Tâm tất nhiên là đồng ý, trong lòng không khỏi cảm thấy tự hào, đây là chứng minh Tiểu Vũ Diễm của cô rất ưu tú, không kém so với những đứa trẻ khác, hơn nữa một lần thi vẽ ở nhà trẻ, tuy rằng màu sắc thể giới trẻ nhỏ sẽ mờ nhạt dần, nhưng đã để lại trong lòng Tiểu Vũ Diễm sự lừa dối không thể quên.

"Cảm ơn cô giáo, con đồng ý." Hạ Nhược Tâm vội vàng đứng lên, cúi chào cô giáo.

Khi cô đi ra, Tiểu Vũ Diễm vẫn rất nghiêm túc vẽ ra hình ra dáng trên giấy, có khi cô cũng không thể tin rằng Tiểu Vũ Diễm thật sự có thiên phú, kì thật cô cũng không cô tình dạy vẽ trạn cho Tiểu Vũ Diễm, nhưng tiểu gia hoá lại vượt ngoài sức tưởng tượng của cô, có lẽ đây là huyết thống, là gen di truyền, nhưng nếu như vậy, rốt cuộc Tiểu Vũ Diễm di truyền cái gì từ người đàn ông kia.

Màu mắt hay là tính tình.

"Bố." Sở Tương vừa thấy người bên ngoài nhanh chóng chạy tới để Sở Luật bế, lâu như vậy bé cũng có thói quen gọi bố, mà bé cũng hiểu một chút tính tình của Sở Luật, người bố này mặc dù không thích nói chuyện, nhưng bố đối với bé lại rất tốt.

Sở Luật bế Sở Tương lên, đi vào trong nhà trường, cơ thể cao ráo, quần áo mặc trên dáng người anh giống như người mẫu, anh bước nhanh tới, mắt nhìn thẳng.

"Anh muốn gặp Cao Vũ Điềm?" Hiệu trưởng sùng sốt.

Gặp đứa trẻ kia làm gì, đứa bé kia không đắc tội gì với anh chứ?

"Tôi chỉ muốn đến đây xem, có thể bồi thường hay không?"

Sở Luật để Sở Tương tự đi chơi, anh ngồi xuống, hai chân vắt chéo tự nhiên, mặc kệ như thế nào, lần này Sở gia làm chuyện này là không đúng, mà anh cũng khinh thường, nhưng sự tình đã như thế, như vậy điều anh có thể làm là nhất định bồi thường.

Hiệu trưởng vội vàng gọi điện thoại cho cô giáo lớp mẫu giáo bé tới hỏi chuyện, không lâu sau cô giáo mẫu giáo bé đến đây. Cô vừa nhìn thấy khuôn mặt này của Sở Luật, trong lòng căng thẳng, có những người không chạm được, huống chi người đàn ông này chính là cục đá, dù cô có là bông hoa cũng không dám mơ tưởng đến loại đàn ông đáng sợ này.

Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không có cảm giác tốt đẹp, người đàn ông này tìm cô, tìm cô nói về tình cảm, nói về lí tưởng, nói về tương lai?

"Hiệu trưởng, thầy tìm tôi?" Cô đứng quy củ, đôi mắt cũng không dám ngẩng nhìn lung tung, chờ hiệu trưởng dạy bảo.

"Tiểu Manh à, đây là Sở tiên sinh, cô hẳn cũng nhận ra, là phụ huynh học sinh trong lớp học của cô."

Hiệu trưởng cười giới thiệu: "Sở tiên sinh, đây chính là cô giáo lớp mẫu giáo bé, tên là Tiểu Manh."

Sở Luật quay về phía Tiểu Manh khẽ gật đầu, Tiểu Manh thụ sùng nhược kinh*, trên người nổi da gà, lông tơ cũng dựng thẳng đứng.

*thụ sùng nhược kinh: được đối tốt mà sợ hãi.

"Tiểu Manh à..." Hiệu trưởng vẫn bộ dáng cười tủm tỉm nhưng lại làm cô giáo Tiểu Manh cảm giác bản thân đang ở trong trận gió lạnh, loại gió lạnh này là đến từ chính trên người đàn ông trước mặt này.

"Tiểu Manh, Sở tiên sinh muốn gặp Cao Vũ Điềm một chút."

"Cao Vũ Điềm?" Cô giáo Tiểu Manh chớp mắt, sau đó liếc nhìn thoáng qua Sở Luật, kết quả trên mặt Sở tiên sinh vĩ đại này biểu tình giống như bị nhựa cao su giữ chặt, chẳng lẽ đây là một người giả, căn bản bất động.

"Đúng, là Cao Vũ Điềm, cô mau mang Cao Vũ Điềm đến đây đi." Trong lòng hiệu trưởng rất cấp bách, thật muốn một chân đá Tiểu Manh, sao trước kia rất hoạt bát linh hoạt, hôm nay lại ngây ngốc như vậy, ông rất muốn đánh người.

"Thực xin lỗi hiệu trưởng." Cô giáo Tiểu Manh nói xin lỗi: "Hai ngày nay Cao Vũ Điềm không đi học."

"Vậy sao, vậy khi nào đi học?" Hiệu trưởng lại hỏi một câu, Sở Luật này muốn gặp người khác, như thế nào cũng phải gặp được, cứ vậy đi theo tính tình của anh ta. Hôm nay không thấy thì còn có ngày mai.

"Cái này không rõ." Cô giáo Tiểu Manh trả lời đúng sự thật: "Hai ba ngày đầu đứa nhỏ này cũng không tới học, nghe nói là bệnh nặng mới khỏi, cho nên thời gian chủ yếu đều ở nhà."

"Là vậy sao." Hiệu trưởng gật đầu, đã hiểu.

"Sở tiên sinh, anh có muốn đến thăm nhà đứa nhỏ này không?" Hiệu trưởng thử hỏi Sở Luật, không gặp được người, có thể tự đi tìm thăm tận cửa, đã được truar bóng cao su này đi, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 606: Ai bắt nạt ai

"Không cần." Sở Luật đứng lên, trong lòng anh rõ ràng rồi, quả thực là không cần, địa chỉ cũng không cần nói anh cũng biết, cho dù anh dám đi cũng sẽ bị gây đánh tới.

Anh không đến nỗi phải đem khuôn mặt mình ra để cho người khác đánh, đặc biệt là người đàn ông kia.

"Anh ta tìm Cao Vũ Điềm làm gì?"

Cô giáo Tiểu Manh đợi Sở Luật ra ngoài rồi mới nhỏ giọng hỏi hiệu trưởng.

"Bồi thường." Hiệu trưởng phát tay: "Đây là những kẻ có tiền, ai biết bọn họ mỗi ngày suy nghĩ cái gì?"

Cô giáo Tiểu Manh cũng chỉ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, dù sao chuyện cũng không liên quan đến cô, cô cách xa ra là tốt, vẫn câu nói kia, có những người không chạm vào được, huống chi người này còn lòng dạ khó lường.

"Bố, chúng ta về nhà sao?" Sở Tương chạy tới kéo tay áo của Sở Luật, vẻ mặt tươi cười, gần đây đã mũm mĩm hơn, xinh xắn hơn.

Trái tim Sở Luật mềm nhũn, anh vươn tay ôm Sở Tương lên.

"Ừm, trở về thôi." Sở Luật ôm Sở Tương đi ra, bên ngoài gió lạnh làm anh tỉnh táo, anh dừng bước chân, nhẹ nhàng than một tiếng, rồi sau đó cúi đầu nhìn khuôn mặt hồng hào của đứa bé trong lòng.

"Đi thôi, trở về nào." Anh ôm Sở Tương vào trong, khởi động xe, vốn là phải về nhà, kết quả một lúc sau anh đánh tay lái quay xe lại, chuyển một con đường khác. Anh dừng xe ở một bên, châm một điếu thuốc, mới hút được một ngụm mới nhớ tới trong xe còn có một đứa trẻ.

Cai miệng nhỏ của Sở Tương hơi chu lên, vốn dĩ định nói gì đó, nhưng từ trước đến nay bé sẽ nhìn mặt đoán ý, hình như hiện tại Sở Luật không phải rất vui vẻ, cho nên liền gắt gao mím miệng, không dám nói nhiều.

Mà cách đó không xa, hai mẹ con đi tới, người mẹ trẻ đặt tay con gái, trong tay còn xách mấy cái túi, trong túi chắc là đồ ăn, bé gái nhỏ nhún đi đường hình như có chút lung lay.

"Mẹ, hôm nay có cá ăn sao?"

Tiểu Vũ Điểm bước chân nhỏ, cố gắng muốn nhìn túi bên trong tay mẹ có cá hah không.

"Có nha." Hạ Nhược Tâm kéo tay con đứng ở một bên, sau đó mở túi ni lông trong tay ra, một con cá cực kì to, cá ở trong túi còn rẫy đàn đạch bắn cả nước lên trên mặt Tiểu Vũ Điểm.

Tiểu Vũ Điểm sùng sốt, lau chùi khuôn mặt, khả năng còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Nhược Tâm xoa khuôn mặt nhỏ của con: "Không sao, đây là cá thích Tiểu Vũ Điểm đấy."

Tiểu Vũ Điểm vươn tay chọc một cái vào mặt cá trong túi, cái miệng nhỏ cười sắp nứt ra rồi.

"Chúng ta về nhà." Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay con gái, dắt con về phía nhà. Cô cũng không biết cách đó không xa, có một người đàn ông tầm mắt từ đầu đến cuối luôn dùng trên người cô.

"Bố, đó là Cao Vũ Điểm và mẹ nó."

Sở Tương nắm chặt bàn tay, cô cũng không thích Cao Vũ Điểm.

"Hương Hương không thích hai người họ, Cao Vũ Điểm rất chán ghét, mẹ của nó cũng đáng ghét."

Phanh một tiếng, xe đột nhiên dừng lại khiến Sở Tương khiếp sợ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch miệng há to, đột nhiên oa một tiếng liền khóc lớn lên. Thần sắc Sở Luật không quá tốt, anh không giống trước đây sẽ dỗ nó, mà lái xe về Sở gia.

Anh lái xe một đường, Sở Tương lại khóc một đường. Lúc trở về Sở gia, Sở Tương vẫn đang khóc lóc, Tống Uyển vừa thấy cháu gái khóc, bé Sở Tương lên mắng té tát Sở Luật, nói Sở Luật không có nhân tính, đưa bé nhi như vậy cũng bắt nạt.

Sở Luật cũng không biết sao bản thân lại không có nhân tính, anh không phải không dỗ dành, mà càng dỗ Sở Tương càng khóc, anh là một đại nam nhân, trước nay cũng chưa từng sống chung với trẻ con, sao có thể biết biện pháp để nó không khóc nữa.

Tống Uyển vẫn luôn quở trách con trai, một bên dỗ dành cháu gái, một bên cho Sở Tương không ít đồ chơi, cuối cùng Sở Tương mới nín khóc, khuôn mặt khóc hồng hồng giống cái bánh bao, xác thật làm Sở Luật có chút tự trách.

Dù thế nào, nó cũng chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng Sở Luật hiện tại đã nhớ kĩ, thì ra mua đồ chơi trẻ con sẽ vui vẻ, sẽ nín khóc, anh sai Đồ Tinh Đường mua một đồng đồ chơi đến cho Sở Tương. Sở Tương có đồ chơi mới, mấy ngày nay đều rất vui vẻ.

Nhưng là có một ngày, khi Sở Tương trở về, ôm Tống Uyển khóc rống lên.

"Làm sao vậy, cháu gái ngoan, nói bà là ai bắt nạt cháu?" Tống Uyển vừa thấy cháu gái khóc, lần này rất nóng nảy, là kẻ nào lớn mặt, dám bắt nạt cháu gái bà.

"Bà nội, là Cao Vũ Điểm, là Cao Vũ Điểm bắt nạt cháu."

Sở Tương kéo tay Tống Uyển, miệng nhỏ lại nói ba chữ Cao Vũ Điểm.

"A Luật!" Tống Uyển trầm mặt: "Con không điều tra một chút sao? Con gái con bị người ta bắt nạt, người nhà họ Sở chúng ta đâu dễ dàng bị người ta bắt nạt như vậy?"

Sở Luật vừa nghe tên Cao Vũ Diễm, bản năng lập tức từ chối, con gái Cao Dật, anh thế nào cũng không muốn làm cái gì với đứa trẻ, đây là ân oán giữa trẻ con, người lớn xem vào làm gì?

Nhưng Tống Uyển vẫn một bộ dáng không bỏ qua, anh liền biết việc này không thể giải quyết dễ dàng.

Anh lấy di động, đi đến ban công gọi đến nhà trẻ hỏi nguyên nhân.

Chính là Tống Uyển này một bức thế không bỏ qua bộ dáng, hẳn liền biết, việc này không phải quá dễ dàng giải quyết sự tình.

Không lâu sau anh trở lại, Tống Uyển vẫn đau lòng dỗ dành Sở Tương, nghe Sở Tương nói một câu lại một câu Cao Vũ Diễm.

"A Luật, Cao Vũ Diễm này là con nhà ai? Bố mẹ dạy dỗ như thế nào, mới ba tuổi sao đã dã tâm như vậy?"

Tầm mắt Sở Luật nhìn Sở Tương, Sở Tương không khỏi rụt thân thể trong lòng Tống Uyển.

"Mẹ, đây đều là Hương Hương nói cho mẹ?" Sở Luật dựa lưng vào ghế sofa, hai chân vắt chéo, làm như vô tình hỏi.

"Nhưng còn không phải là Hương Hương nhà ta nói, Hương Hương nhà ta chính là bé ngoan, nó nói không tốt, vậy nhất định là không tốt."

"Phải không?" Sở Luật hơi nhếch môi mỉm cười, nụ cười trên mặt nhưng người đều biết rõ, đây căn bản là thói quen biếng tình của anh, ngoài cười nhưng trong không cười.

"Mẹ, con đã biết nguyên nhân." Ngay khi Tống Uyển lại định quở trách, Sở Luật mở miệng cắt ngang lời nói của Tống Uyển.

"Nói cho mẹ nghe một chút đi." Tống Uyển trầm mặt xuống, nà sẽ không để cháu gái bà chịu người ta bắt nạt.

"Mẹ, cháu gái mẹ là trẻ con, con nhà người ta khó mà đến như vậy?" Sở Luật nhắc nhở Tống Uyển, mặc dù nói anh không phải người tốt gì, thủ đoạn trước đây cũng không quang minh, nhưng ở một số việc, anh có nguyên tắc của mình.

Sắc mặt Tống Uyển cứng đờ, giống như không phải rất vui vẻ, cũng trầm mặt không để ý tới con trai.

"Mẹ, lần trước mẹ ra lệnh cho con để Sở Tương được giải nhất cuộc thi vẽ tranh, quên mất rồi?"

-----ooooOoooo-----

Chương 507: Không đi học nữa

Sở Luật nhắc nhở Tống Uyển, bà rút cuộc đã làm cái gì, sự thật chính là sự thật, không có khả năng sẽ là giả, mà giả cũng sẽ không khả năng trở thành sự thật.

Quả nhiên, nhắc tới việc này, sắc mặt Tống Uyển ngưng ngừng.

"Tốt lắm" Sở Luật cảm cái chén, nhẹ nhàng quơ quơ, nước trà bên trong đã lạnh, uống ở trong miệng, có hơi chua xót, có khi anh cũng sẽ nghĩ nếu đây là con gái anh thật, anh sẽ làm như thế nào, chỉ là dù đáp án thế nào, tất cả cũng chỉ là anh vọng tưởng.

"Mẹ, đứa bé kia tham gia một cuộc thi quy mô lớn trong cả nước, giành được giải không tồi, nhà trẻ nhiệt liệt khen ngợi. Con có thể cho Sở Tương giải nhất trong nhà trẻ, nhưng con không có khả năng cho nó có đôi tay tham gia thi đấu. Mẹ, nếu đổi Sở Tương là con, nếu con là loại bộ dáng này, không từ thủ đoạn cướp lấy thứ hạng không thuộc về mình, con tin bố con sẽ trực tiếp đánh chết con."

Mặt Tống Uyển nóng bừng, bà xoay mặt ruoa một bên, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

"Tình yêu cháu thì có thể nhưng luôn phải có mức độ." Sở Giang ở một bên nhìn không được chen vào nói, ông vốn dĩ chính là cực kì không đồng ý, cũng không tán thành tình yêu thương quá độ của Tống Uyển đối với Sở Tương, như vậy không yêu cháu mà là huỷ.

Trong lòng Tống Uyển hiểu ra bản thân làm sai chuyện, nhưng ở trước mặt con trai và chồng, bà thế nào cũng không ngẩng mặt lên được. Bà bế Sở Tương lên vào bên trong phòng, ai nói cũng không muốn nghe.

"Mẹ con đây là..." Sở Giang giờ tay ra chỉ đầu.

"Chui rúc vào sừng trâu."

Sở Luật đặt chén giữa môi, lại uống một ngụm trà đắng, anh biết, chỉ là hy vọng, mẹ anh có thể suy nghĩ nhiều một chút, Sở gia yêu cầu công chúa, nhưng không phải là một cô công chúa đàn độn, đương nhiên có thể hơi ngốc một chút, nhưng lại không thể đàn độn, mà đàn độn và ngu ngốc là hai khái niệm khác nhau.

Tổng Uyên dặn lòng không đi đến trường học của Sở Tương, mà trong lòng bà lại than một hơi.

Lúc này đây bà đang đưa cháu gái đến nhà trẻ, muốn nhìn đứa trẻ khác thế nào mà bắt nạt cháu gái bà. Cô giáo Tiểu Manh thật sự không có cách nào, cũng chỉ có thể căng da đầu cùng các bạn nhỏ học bài, cùng nhau chơi, lại cùng làm trò chơi, một đám mặt bọn trẻ này, thêm một người Tổng Uyên này thật sự sao lại xấu hổ như vậy.

"Cô giáo, Cao Vũ Diễm ở bên ngoài." Bé mập mập dùng sức chỉ tay ra bên ngoài.

Cô giáo Tiểu Manh quay đầu, quả nhiên chỉ cần nhìn ra ngoài là thấy một cái đầu nho nhỏ, nhưng cô lại không mong đứa trẻ này đến lúc này.

"Ồ, Cao Vũ Diễm hôm nay sao lại tới muộn như vậy, chúng ta đã vào học rồi, con..."

"Để nó đứng ở bên ngoài đi."

Tổng Uyên mở to mắt, trực tiếp tiếp nhận lời nói của cô giáo Tiểu Manh, bà nghe rất rõ ràng, nghĩ đến cũng chính là ba chữ Cao Vũ Diễm này.

Cô giáo Tiểu Manh thật sự muốn mắng chửi người, bên ngoài lạnh như vậy để một đứa trẻ ngây thơ đứng bên ngoài, không sợ bé bị lạnh cóng mà bệnh sao, đây không phải bắt nạt người khác thì là gì. Trong lòng cô không khỏi kinh hoàng, nhưng lời nói kia vẫn một bên chặn đánh cô tới xi-măng trên mặt đất, sụp đổ tan nát.

Hiệu trưởng nói: "Tiểu Manh, Tổng nữ sĩ này chính là cho nhà trẻ chúng ta không ít kinh phí, như là lúc này đây tiết mục diễn xuất của nhà trẻ đều là vì Tổng nữ sĩ này tài trợ, cho nên, cô ai có thể đắc tội nhưng không thể đắc tội với Tổng nữ sĩ này, bà ấy nói cái gì thì chính là cái đó"

Hiệu trưởng nói: "Tiểu Manh, đây là hiện thực, nhà trẻ chúng ta bình xét cấp bậc phải có kinh phí, phải phát tiền lương cho các người, phải tiến hành xây dựng cơ sở vật chất, tất yếu cần tài chính."

Hiệu trưởng nói: "Tiểu Manh, cô phải nhớ, Tổng nữ sĩ kia quyết định chuyện gì, cô đừng nói không, chỉ cần nói tốt là được."

Hiệu trưởng nói: "Tiểu Manh, con người chính là như vậy, có một số người cô đắc tội không nổi, cô cũng không thể trêu vào, cô còn trẻ, chờ cô sống thêm mười năm nữa, sẽ biết cái gì gọi là hiểm ác, cái gì gọi là hiện thực, mà cô tinh thần trọng nghĩa buồn cười cỡ nào."

Cô giáo Tiểu Manh tiếp thu cực kì khó chịu, nhưng trong lòng giống như bị thứ gì đè ép.

Cô muốn Tiểu Vũ Diễm đi vào, nhưng cuối cùng vẫn tàn nhẫn hạ tâm, giống như lời hiệu trưởng nói vậy, có người cô đắc tội sẽ không ngóc đầu lên được, không thể trêu vào.

Tiểu Vũ Diễm đứng bên ngoài, nghe bên trong âm thanh cô giáo và các bạn chơi đùa, bé tủi thân hít hít cái mũi, sau đó ngồi rạp trên mặt đất, ôm đầu gối, gió lạnh không ngừng thổi trên khuôn mặt bé, bé co rụt cơ thể, cũng không đi đâu cả. Cho đến khi có tiếng bước chân truyền đến cửa, bé vội vàng trốn một bên, dấu thân thể bé nhỏ đi.

Tổng Uyên dắt tay Sở Tương nghênh ngang đi ra ngoài, được vài bước, bà dừng lại bước chân, chỉnh lại quần áo trên người cháu gái, giữ đôi tay bé, cười dịu dàng.

Tiểu Vũ Diễm lộ đầu ra, sau đó lại rụt trở về, đôi mắt sáng lấp lánh không nhìn chằm chằm Tổng Uyên và Sở Tương nữa, đôi môi nhỏ mím chặt.

Đột nhiên hốc mắt bé đỏ ửng, nước mắt tí tách rơi xuống.

"Tiểu Vũ Diễm không khóc, mẹ nói Tiểu Vực Diễm ngoan nhất, là đứa bé dũng cảm nhất." Bé dùng tay áo cố gắng lau nước mắt. Nhưng càng nghĩ lại càng tủi thân, một mình bé trốn trong góc không một ai, lau đôi mắt khóc lóc.

Thẳng đến khi một bàn tay ấm áp đặt trên đầu bé.

Bé xoay người, vừa thấy người mẹ yêu thương nhất, vơn tay nhỏ ôm cổ mẹ.

"Mẹ ơi..."

Hạ Nhược Tâm bế con gái lên, nhẹ nhàng xoa đầu tóc mềm mại của con, có phải có người bắt nạt Tiểu Vũ Diễm nhà ta không, Hạ Nhược Tâm dùng một tay bế con lên, nói xin lỗi với cô giáo Tiểu Manh, cô chỉ mỉm cười, cũng không có cảm xúc tức giận.

Thuở thơ ấu cô đã sống "ăn nhờ ở đậu", biết sinh tồn là chuyện không dễ dàng cỡ nào, chuyện này không liên quan đến cô giáo, cô cũng không đổ tội lên người khác.

"Đi thôi con yêu, chúng ta về nhà."

"Vâng ạ." Tiểu Vũ Diễm kéo quần áo của mẹ, vẫn rất tủi thân.

"Mẹ ơi con muốn ăn cá."

"Được."

"Mẹ, muốn ăn thịt,"

"Được."

"Mẹ, không đi học nữa."

"Được."

Tiểu Vũ Diễm dụi mắt, đột nhiên chớp một đôi mắt to: "Mẹ, có thật là không đi học?"

"Ừm, không học." Hạ Nhược Tâm đặt cằm trên đầu con gái, đều bị bắt nạt không cần quay lại, hơn nữa vốn dĩ trường học đó không cần tiếp tục học.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 607: Đưa bé thôi học rồi

Ngày hôm sau, Tống Uyển đến đây cùng cháu gái tham gia khoá học, hiệu trưởng đã nói nhiều lần nếu cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến các bạn nhỏ khác, nhưng căn bản Tống Uyển đã quyết tâm, bắt buộc phải ngồi cùng cháu gái.

"Cô giáo, Cao Vũ Diễm hôm nay không đến." Bé mập mập sáng sớm nay đã không vui bẻ, bởi vì bé đã hai ngày rồi không gặp được em gái nhỏ mà bé thích nhất.

"Bạn Cao Vũ Diễm trong nhà có chuyện cho nên không đến." Cô giáo Tiểu Manh cười nói, kì thật lại ở trong lòng cảm thán, trẻ con đúng là trẻ con, không có nhiều tâm tư, cô vẫn đứng nói ra chuyện Cao Vũ Diễm về sau sẽ không đi học nữa.

Sở Trương vừa nghe Cao Vũ Diễm không đến, không khỏi cong môi lên, còn tưởng rằng chính mình thắng lợi, về sau không cần lo gương mặt đẹp đó đẹp hơn mình nữa.

Chỉ là Tống Uyển không biết vì sao, lúc này lại cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, toàn thân dâng lên cảm giác không thoải mái, dường như từng này đôi mắt ngây thơ đều ngập tràn chỉ trích đối với bà.

Cho đến khi bà trở về, Sở Giang vẫn bất ngờ.

"Sao vậy, bà hôm nay nhanh như vậy đã về, không phải muốn ở cùng cháu gái bà sao?"

"Đó cũng là cháu gái ông." Tôn Uyển "hữu khí vô lực" sửa lời nói của Sở Giang, cái gì mà cháu gái bà, hiện tại Hương Hương chính là con cháu nhà họ Sở, hai bố con này chẳng lẽ có ý kiến đối với bà chọn cháu sao?"

"Tôi chưa nói nó không phải."

Sở Giang tranh cãi bất đồng với Tống Uyển, dù sao nói không phải là không phải.

"Này!" Tống Uyển đi qua, ngồi xuống trước mặt Sở Giang: "Tôi cảm giác tôi làm sai một việc."

"Ồ, bà nói tôi nghe." Sở Giang vênh tai lên lắng nghe, dù sao Tống Uyển có gì không như ý cứ trách móc với ông ở chỗ này là được.

Tống Uyển khó có thể mở miệng, cuối cùng cũng đem sự tình ngày qua nói với Sở Giang, mà sau khi nói xong bà còn đứng lên, liên tục xoa tay: "Tôi cũng không cố ý, lúc ấy không biết thế nào lại nói ra cái loại lời nói này, chờ khi tôi phản ứng lại thì lời nói như bát nước đổ đi, tôi cũng không thể kéo khuôn mặt này trở lại."

"Tôi không hiểu bên ngoài lạnh như vậy, rõ ràng tôi đi vào cũng không phải quá lạnh, kết quả đứa trẻ kia bây giờ không đi học nữa, không phải là bị bệnh chứ?"

Sở Giang than một tiếng: "Bà à." Ông lắc đầu: "Cũng không phải là một người xấu gì, vì cái gì lại làm cho bản thân trở thành ác nhân? Còn kéo con trai cùng theo bà."

Mặt Tống Uyển nóng rát, cảm giác có một bạt tai tát lên mặt.

Ngày hôm sau, khi bà đưa cháu gái đi học còn trộm hỏi, sao đứa trẻ Cao Vũ Diễm kia không đi học.

"Nó không đến?" Sở Tương nâng khuôn mặt nhỏ, kéo góc áo Tống Uyển: "Bà nội hỏi nó làm gì, nó là đứa trẻ hư."

"Không có việc gì, chỉ là tùy tiện hỏi một chút." Tống Uyển vỗ tay cháu gái một cái: "Vào học thôi, buổi chiều bà sẽ đến đây đón con."

"Vâng ạ." Sở Tương nhảy nhót đi vào bên trong nhà trẻ, Tống Uyển trên mặt cười lại hạ xuống, bà bước vào văn phòng hiệu trưởng, đặc biệt hỏi thăm tới đứa trẻ tên là Cao Vũ Điểm.

Hiệu trưởng kì quái, sao người nhà họ Sở lại đều muốn hỏi thăm sự tình của đứa bé kia.

"Tổng nữ sĩ, khả năng phải nói xin lỗi với bà." Hiệu trưởng cũng chỉ có thể tỏ vẻ hữu tâm vô lực.

"Đứa bé kia đã thôi học rồi."

"Thôi học?" Tống Uyển cảm thấy tội lỗi phút chốc lại tăng thêm.

"Tại sao lại thôi học, có phải bị bệnh hay không?" Bà cẩn thận hỏi, chỉ sợ ngày kia làm chuyện đó đã làm đứa trẻ bị đông lạnh mà sinh bệnh, bà đúng là thừa nhận không nổi phần tội nghiệt này.

"Không phải." Hiệu trưởng không biết trong lòng Tống Uyển đang rối rắm, ông nói chậm rãi làm miệng Tống Uyển như bị sặc thuốc rồi.

"Đứa bé kia có thể là muốn di cư, vốn dĩ muốn thôi học, mấy ngày trước phụ huynh đã đến đây nói qua, sao vậy, Tổng nữ sĩ tìm đứa trẻ kia có việc sao?" Hiệu trưởng kì quái hỏi: "Tôi có thể cung cấp địa chỉ và phương thức liên hệ của bố mẹ đứa bé kia."

"Không có việc gì, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi." Tống Uyển cười ngượng một tiếng, lúc ra ngoài cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật may, không phải bởi do bà, mà việc này bà vẫn luôn để trong lòng, có lẽ phải xin lỗi, nhưng cũng vì thời gian nên rất mau đã quên mất.

Sở Tương hiển nhiên đã trở thành đại tiểu thư của Sở gia, mặc dù là đứa trẻ được nhận nuôi nhưng lại được Tống Uyển rất thích, Sở Luật cũng tiếp nhận, cho nên nếu không có chuyện gì lớn thì cả đời đứa nhỏ này sẽ là đại tiểu thư Sở gia, viết "con gái" ở dưới tên Sở Luật.

Nơi xa, Cao Dật dặt tay Tiểu Vũ Điểm đến trung tâm thương mại, Tiểu Vũ Điểm thỉnh thoảng chớp chớp đôi mắt, mái tóc ngắn nhẹ nhàng cài sau lỗ tai, mềm tựa hồ như bông.

"Bố, mẹ nhìn thấy Tiểu Vũ Điểm có vui vẻ hay không?"

"Con nói xem?" Cao Dật lại hỏi lại con, phối hợp cùng chân bé đi cực chậm.

"Mẹ nhất định sẽ rất vui vẻ vì mẹ yêu Tiểu Vũ Điểm nhất." Tiểu Vũ Điểm dùng sức gật đầu, hơn nữa bé rất ngoan, bé đã làm xong bài tập mẹ giao mới đi cùng bố ra ngoài.

Bé ôm chặt búp bê của mình, dùng búp bê cọ cọ khuôn mặt bé, sau đó cúi đầu nhìn búp bê trong lòng ngực: "Bố ơi, búp bê bẩn rồi." Bé đưa búp bê đưa Cao Dật xem.

Cao Dật chỉ xoa nhẹ mái tóc mềm mại của bé: "Không phải bẩn, là cũ, đồ chơi tốt dùng lâu rồi đều sẽ cũ. Bố mua tặng con một con búp bê khác nhé?"

Tiểu Vũ Điểm lại lắc đầu, ôm chặt búp bê, đứa bé này là bảo bối của bé, bé không cần. "Tiểu Vũ Điểm chỉ cần một con búp bê là được, hơn nữa búp bê của Tiểu Vũ Điểm chỉ bẩn thôi, nếu Tiểu Vũ Điểm vứt búp bê đi, búp bê sẽ rất đáng thương."

Cao Dật chỉ nhướn mày, đứa nhỏ này thật đúng chung thủy.

Nơi xa một phương trời, mặt trời thực mau lặn.

Sở Luật dừng xe lại, anh lấy một điều thuốc, châm, không gian toả khói thuốc, đôi mắt đen hơi nheo, lại phát ra ít mê ly.

Anh theo thói quen hút vào phun khói thuốc, hai mắt nheo lại ngẫu nhiên thấy một thân mình nhỏ bé, mà tròn lòng ngực bé còn ôm một con búp bê. Anh mở to hai mắt, sau đó lập tức mở cửa xe ra.

Cách đó không xa, một đứa bé xoay khuôn mặt qua, hình như đang tìm cái gì?

Gương mặt nhỏ mới dài ra một chút tóc, đôi mắt vẫn to tròn lòng trắng đen rõ ràng như cũ, giống như màu đen của đá quý, xen lẫn màu đen còn có sắc lam, nếu như không nhìn kĩ căn bản cũng không nhìn ra, đây là một đứa bé rất xinh đẹp, hưởng gen không tồi từ bố mẹ, bằng không cũng không có khả năng sinh ra một đứa bé xinh đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 608: Nó là con gái của anh

Điều làm Sở Luật giật mình không phải điều gì khác mà là đứa nhỏ này trông giống... rõ ràng chính là đứa bé kia, là bé gái bị bệnh mà anh không cứu. Mỗi khi đêm khuya tỉnh giấc, đáy lòng anh tàn nhẫn lớn nhất một sự áy náy.

"Tiểu..." Anh vừa muốn lên tiếng, lại có một thanh âm khác lấn áp giọng nói của anh.

"Tiểu Vũ Điểm..."

Đứa bé kia xoa người hướng về phía một người đàn ông khác, trực tiếp ôm hai chân người kia.

"Đi có mệt không, muốn bỏ ôm không?" Cao Dật dừng lại, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ mềm mại của Tiểu Vũ Điểm, khuôn mặt bé đỏ hồng, kì thực hai má như hai quả táo đỏ, đáng yêu cực kì. Làm người ta hận không thể cắn một miếng. Mặc dù Tiểu Vũ Điểm còn nhỏ, ngũ quan cũng chưa trưởng thành hẳn, nhưng hiện tại trên mặt bé đã có bóng dáng của mẹ, về sau nhất định sẽ là cô gái xinh đẹp.

"Không mệt ạ." Âm thanh trong trẻo dễ nghe, làm Cao Dật không khỏi nở nụ cười, không một mảy may là lạ, anh đi một bước này, khả năng bé phải đi mười bước.

"Đến đây, bỏ ôm một cái." Cao Dật dang đôi tay ra.

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp lông mi dài, duỗi tay nhỏ ra với anh, kì thật chân bé rất mềm, nhưng bé đã trưởng thành, đã không thể để người lớn bế, bằng không các bạn sẽ cười bé.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm trong lòng, chỉ là tâm anh vẫn không yên tâm, đứa nhỏ này mặc dù mập lên không ít, nhưng vẫn rất nhẹ.

"Đó là bố muốn ôm Tiểu Vũ Điểm, không phải Tiểu Vũ Điểm muốn ôm bố đâu." Tiểu Vũ Điểm ôm cổ Cao Dật, cắn tay nhỏ.

"Ừ, là bố cứng đầu muốn ôm Tiểu Vũ Điểm, như vậy được chưa, thật là con quý nhỏ." Cao Dật nheo khuôn mặt xinh đẹp của con một cái, quay đầu lại thấy lúc này một người đàn ông đứng ngay trước mặt mình.

Sở Luật. Sao anh ta lại có thể ở chỗ này.

Anh theo bản năng ôm chặt đứa bé trong lòng.

Tiểu Vũ Điểm chỉ mở to hai mắt nhìn Sở Luật, vừa rồi gương mặt còn cười rộ lên, lúc này không cười nữa, bé dựa đầu trên vai Cao Dật, lập tức trở nên an tĩnh rất nhiều.

"Tiểu Vũ Điểm....." Sở Luật gọi tên Tiểu Vũ Điểm, đôi mắt đen nhìn chằm chằm gương mặt Tiểu Vũ Điểm đang dựa vào bả vai Cao Dật. Anh kích động, nhưng thần sắc anh phức tạp nhìn Cao Dật, sao Tiểu Vũ Điểm có thể cùng người đàn ông này ở bên nhau, vì cái gì lại kêu anh ta là bố.

Tiểu Vũ Điểm, Cao Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm chính là Cao Vũ Điểm, là con gái xưa Cao Dật.

Bé là con gái của Cao Dật, có những chuyện kì lạ hiện lên trong đầu anh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn anh dây thần kinh quan trọng nhất của anh lại không hoạt động.

Không chờ anh nghĩ lại, đôi mắt Tiểu Vũ Điểm chớp một cái, thấy được bên trong trung tâm thương mại một người phụ nữ đi ra, liếc mắt một cái cũng nhận ra cô.

"Mẹ..." Âm thanh mềm mại làm Sở Luật sững sờ một chút, cách đó không xa Hạ Nhược Tâm đi tới, còn có câu mẹ từ trong miệng Tiểu Vũ Điểm kia.

Cao Dật buông con từ trong lòng ngực xuống, bước chân nhỏ của Tiểu Vũ Điểm lập tức chạy tới ôm chặt chân Hạ Nhược Tâm: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ôm một cái." Bé vươn tay nhí, càng thêm sợ hãi đến gần mẹ.

Hạ Nhược Tâm cúi xuống bế con trên mặt đất lên, sau đó đi đến chỗ Cao Dật, tay cô đặt trên đầu con, đem mặt con dán lên lồng ngực, Cao Dật ôm bả vai Hạ Nhược Tâm, lắc đầu với cô, không phải sợ, không có việc gì. Anh biết cô đang sợ cái gì, sợ Sở Luật sẽ biết thân phận Tiểu Vũ Điểm mà cướp đứa nhí này đi sao? Chỉ là ai cũng không nghĩ tới, sự tình sẽ trùng hợp như vậy, ngay ở lúc bọn họ muốn xuất ngoại lại gấp, còn đề Sở Luật gặp được Tiểu Vũ Điểm, mà không phải là Cao Vũ Điểm.

Đôi tay Sở Luật đặt bên cạnh người dùng sức nắm chặt, một đôi mắt đen lan tràn cực kì thống khổ. Thực sự là một nhà hạnh phúc. Con gái đáng yêu, người vợ hiền dịu, còn có một người bố cao ráo này vốn dĩ nên là anh mới đúng.

Đột nhiên hai mắt anh mờ to hơn, chuyển qu nhìn khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm, nhìn kĩ gương mặt nhỏ kia và Hạ Nhược Tâm có bảy phần tương tự, một đoạn kí ức của anh cũng đột nhiên bị mở ra.

Anh nhớ, khi còn nhỏ anh gặp được một bé gái có khuôn mặt nhỏ như vậy, thì ra lúc đó quen thuộc như vậy là bởi vì, bé cực giống bé gái anh gặp khi

còn nhỏ, không phải là Hạ Dĩ Hiền mà là Hạ Nhượng Tâm. Đứa bé này và anh có tuý thích hợp, còn có một ngày kia Hạ Nhượng Tâm khóc lóc cầu xin.

Anh nheo hai mắt, phía xa có một cái gì chợt loé qua.

Sở Luật, chính là con gái của anh, Tiểu Vũ Điểm là con của anh... Anh đặt tay lên trán, một câu kia, bị anh bỏ qua một câu, toàn bộ suy nghĩ của anh được mở ra.

Con gái anh, ba tuổi.

"Hạ Nhượng Tâm." Anh chỉ vào đứa bé trong lòng cô: "Em nói đi bé là con gái anh đúng không? Bé là con gái của anh, sẽ không sai, sẽ không sai, bé là con gái của anh, bé là của anh."

Tiểu Vũ Điểm vui khuôn mặt trong lồng ngực, tay nhỏ gấu gao ôm cổ mẹ.

"Hạ Nhượng Tâm, em nói cho anh, bé có phải hay không?" Sở Luật dùng hết toàn thân sức lực mới có thể làm trái tim đang cuộn cuộn bình tĩnh. Anh gấu gao nhìn chăm chăm đứa bé trong lòng Hạ Nhượng Tâm. Trước đây anh không hề nghĩ tới, anh sẽ có một con gái ba tuổi, mà sao anh lại quên mất, bác sĩ đã nói Hạ Nhượng Tâm không phải khôn thể sinh con, mà cô không dễ để mang thai, nhưng cũng không phải cô sẽ không có con.

Anh cảm giác trái tim muốn nhảy ra ngoài, khi anh đang ở thời điểm tuyệt vọng, cô lại cho anh một sự cứu rỗi như vậy, con gái của anh, anh có một đứa con hái đáng yêu như vậy.

Hạ Nhượng Tâm ngẩng đầu, không nói câu nào, cô ôm đứa bé trong lòng chặt hơn, chặt không dám buông ra.

"Không phải." Cô nghe được giọng nói chính mình rõ ràng dị thường, cô nói không phải thì Tiểu Vũ Điểm sẽ không phải.

Bỗng nhiên Sở Luật tiến lên một bước, Hạ Nhượng Tâm ôm con, trái tim cũng đập trể một nhịp. Dường như bây giờ anh phải lập tức cướp đi con gái.

"Sở tiên sinh, anh nói đùa," Cao Dật tiến lên một bước, dùng cơ thể chặn hai mẹ con Hạ Nhượng Tâm. "Tiểu Vũ Điểm là con gái tôi, nếu anh muốn có con, như vậy anh hẳn nên đi tìm vợ anh mới đúng, trong bụng cô ấy mới là con của anh."

"Bé là con của tôi, tuý của tôi thích hợp với bé." Sở Luật nhìn thẳng vào mắt Cao Dật, hai người đàn ông dường như dâng lên một rừng lửa bùng cháy, rồi sau đó nổ mạnh, cũng không biết ai hoàn toàn thay đổi, chết không toàn thây.

"Phải không?" Cao Dật chỉ cười nhạt một tiếng: "Như vậy sao anh không hỏi xem, bé vì sao bây giờ còn sống?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 609: Nó là con gái của anh 2

Điều làm Sở Luật giật mình không phải điều gì khác mà là đứa nhỏ này trông giống... rõ ràng chính là đứa bé kia, là bé gái bị bệnh mà anh không cứu. Mỗi khi đêm khuya tỉnh giấc, đáy lòng anh tàn nhẫn lớn nhất một sự áy náy.

"Tiểu..." Anh vừa muốn lên tiếng, lại có một thanh âm khác lần áp giọng nói của anh.

"Tiểu Vũ Điểm..."

Đứa bé kia xoay người hướng về phía một người đàn ông khác, trực tiếp ôm hai chân người kia.

"Đi có một không, muốn bố ôm không?" Cao Dật dừng lại, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ mềm mịn của Tiểu Vũ Điểm, khuôn mặt bé đỏ hồng, kì thực hai má như hai quả táo đỏ, đáng yêu cực kì. Làm người ta hận không thể cắn một miếng. Mặc dù Tiểu Vũ Điểm còn nhỏ, ngũ quan cũng chưa trưởng thành hẳn, nhưng hiện tại trên mặt bé đã có bóng dáng của mẹ, về sau nhất định sẽ là cô gái xinh đẹp.

"Không một ẹ." Âm thanh trong trẻo dễ nghe, làm Cao Dật không khỏi nở nụ cười, không một mới là ẹ, anh đi một bước này, khả năng bé phải đi mười bước.

"Đến đây, bố ôm một cái." Cao Dật dang đôi tay ra.

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp lông mi dài, duỗi tay nhỏ ra với anh, kì thật chân bé rất mỏi, nhưng bé đã trưởng thành, đã không thể để người lớn bế, bằng không các bạn sẽ cười bé.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm trong lòng, chỉ là tâm anh vẫn không yên tâm, đứa nỏ này mặc dù mập lên không ít, nhưng vẫn rất nhẹ.

"Đó là bố muốn ôm Tiểu Vũ Điểm, không phải Tiểu Vũ Điểm muốn ôm bố đâu." Tiểu Vũ Điểm ôm cổ Cao Dật, cắn tay nhỏ.

"Ừ, là bố cứng đầu muốn ôm Tiểu Vũ Điểm, như vậy được chưa, thật là con quý nhỏ." Cao Dật nhéo khuôn mặt xinh đẹp của con một cái, quay đầu lại thấy lúc này một người đàn ông đứng ngay trước mặt mình.

Sở Luật. Sao anh ta lại có thể ở chỗ này.

Anh theo bản năng ôm chặt đứa bé trong lòng.

Tiểu Vũ Điểm chỉ mở to hai mắt nhìn Sở Luật, vừa rồi gương mặt còn cười rộ lên, lúc này không cười nữa, bé dựa đầu trên vai Cao Dật, lập tức trở nên an tĩnh rất nhiều.

"Tiểu Vũ Điểm....." Sở Luật gọi tên Tiểu Vũ Điểm, đôi mắt đen nhìn chăm chăm gương mặt Tiểu Vũ Điểm đang dựa vào bả vai Cao Dật. Anh kích động, nhưng thần sắc anh phức tạp nhìn Cao Dật, sao Tiểu Vũ Điểm có thể cùng người đàn ông này ở bên nhau, vì cái gì lại kêu anh ta là bố.

Tiểu Vũ Điểm, Cao Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm chính là Cao Vũ Điểm, là con gái của Cao Dật.

Bé là con gái của Cao Dật, có những chuyện kì lạ hiện lên trong đầu anh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn dây thần kinh quan trọng nhất của anh lại không hoạt động.

Không chờ anh nghĩ lại, đôi mắt Tiểu Vũ Điểm chớp một cái, thấy được bên trong trung tâm thương mại một người phụ nữ đi ra, liếc mắt một cái cũng nhận ra cô.

"Mẹ..." Âm thanh mềm mại làm Sở Luật sững sốt một chút, cách đó không xa Hạ Nhược Tâm đi tới, còn có câu mẹ từ trong miệng Tiểu Vũ Điểm kia.

Cao Dật buông con từ trong lòng ngực xuống, bước chân nhỏ của Tiểu Vũ Điểm lập tức chạy tới ôm chặt chân Hạ Nhược Tâm: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ôm một cái." Bé vươn tay nhỏ, càng thêm sợ hãi đến gần mẹ.

Hạ Nhược Tâm cúi xuống bế con trên mặt đất lên, sau đó đi đến chỗ Cao Dật, tay cô đặt trên đầu con, đem mặt con dán lên lồng ngực, Cao Dật ôm bả vai Hạ Nhược Tâm, lắc đầu với cô, không phải sợ, không có việc gì. Anh biết cô đang sợ cái gì, sợ Sở Luật sẽ biết thân phận Tiểu Vũ Điểm mà cướp đứa nhỏ này đi sao? Chỉ là ai cũng không nghĩ tới, sự tình sẽ trùng hợp như vậy, ngay ở lúc bọn họ muốn xuất ngoại lại gặp, còn để Sở Luật gặp được Tiểu Vũ Điểm, mà không phải là Cao Vũ Điểm.

Đôi tay Sở Luật đặt bên cạnh người dùng sức nắm chặt, một đôi mắt đen lan tràn cực kì thống khổ. Thực sự là một nhà hạnh phúc. Con gái đáng yêu, người vợ hiền dịu, còn có một người bố cao ráo này vốn dĩ nên là anh mới đúng.

Đột nhiên hai mắt anh mở to hơn, chuyển qua nhìn khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm, nhìn kĩ gương mặt nhỏ kia và Hạ Nhược Tâm có bảy phần tương tự, một đoạn kí ức của anh cũng đột nhiên bị mở ra.

Anh nhớ, khi còn nhỏ anh gặp được một bé gái có khuôn mặt nhỏ như vậy, thì ra lúc đó quen thuộc như vậy là bởi vì, bé cực giống bé gái anh gặp khi còn nhỏ, không phải là Hạ Dĩ Hiên mà là Hạ Nhược Tâm. Đứa bé này và anh có tuý thích hợp, còn có một ngày kia Hạ Nhược Tâm khóc lóc cầu xin.

Anh nheo hai mắt, phía xa có một cái gì chợt lóe qua.

Sở Luật, chính là con gái của mày, Tiểu Vũ Điểm là con của mày... Anh đặt tay lên trán, một câu kia, bị anh bỏ qua một câu, toàn bộ suy nghĩ của anh lại hiện lên.

Con gái anh, ba tuổi.

"Hạ Nhược Tâm." Anh chỉ vào đứa bé trong lòng cô: "Em nói đi bé là con gái anh đúng không? Bé là con gái của anh, sẽ không sai, sẽ không sai, bé là con gái của anh, bé là của anh."

Tiểu Vũ Điểm vui khuôn mặt trong lòng ngực, tay nhỏ gấu gao ôm cổ mẹ.

"Hạ Nhược Tâm, em nói cho anh, bé có phải hay không?" Sở Luật dùng hết toàn thân sức lực mới có thể làm trái tim đang cuồn cuộn bình tĩnh. Anh gấu gao nhìn chăm chăm đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm. Trước đây anh không hề nghĩ tới, anh sẽ có một con gái ba tuổi, mà sao anh lại quên mất, bác sĩ đã nói Hạ Nhược Tâm không phải không thể sinh con, mà cô không dễ để mang thai, nhưng cũng không phải cô sẽ không có con.

Anh cảm giác trái tim muốn nhảy ra ngoài, khi anh đang ở thời điểm tuyệt vọng, cô lại cho anh một sự cứu rỗi như vậy, con gái của anh, anh có một đứa con gái đáng yêu như vậy.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, không nói câu nào, cô ôm đứa bé trong lòng chặt hơn, chặt không dám buông ra.

"Không phải." Cô nghe được giọng nói chính mình rõ ràng dị thường, cô nói không phải thì Tiểu Vũ Điểm sẽ không phải.

Bỗng nhiên Sở Luật tiến lên một bước, Hạ Nhược Tâm ôm con, trái tim cũng đập trở một nhịp. Dường như bây giờ anh phải lập tức cướp đi con gái.

"Sở tiên sinh, anh nói đùa," Cao Dật tiến lên một bước, dùng cơ thể chặn hai mẹ con Hạ Nhược Tâm: "Tiểu Vũ Điểm là con gái tôi, nếu anh muốn có

con, như vậy anh hẳn nên đi tìm vợ anh mới đúng, trong bụng cô ấy mới là con của anh."

"Bé là con của tôi, tuy của tôi thích hợp với bé." Sở Luật nhìn thẳng vào mắt Cao Dật, hai người đàn ông dường như dâng lên một rừng lửa bùng cháy, rồi sau đó nổ mạnh, cũng không biết ai hoàn toàn thay đổi, chết không toàn thây.

"Phải không?" Cao Dật chỉ cười nhạo một tiếng: "Như vậy sao anh không hỏi xem, bé vì sao bây giờ còn sống?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 610: Anh đã có con rồi

Sở Luật bị hỏi chỉ chớp mắt môi mím, anh không cách nào phản bác lời Cao Dật nói, nếu bé thật sự là con gái anh, như vậy anh rốt cuộc đã làm gì đối với bé, anh rõ ràng có thể cứu bé nhưng lại vì Lý Mạn Ni từ bỏ đi cứu đứa bé ba tuổi.

"Tôi sẽ điều tra rõ." Anh nguy hiểm nheo hai mắt lại. Anh nhất định sẽ điều tra rõ đứa nhỏ này có phải con anh hay không, nếu thật sự như vậy anh nhất định sẽ đoạt lại con gái anh, đương nhiên còn có...

Anh đứng nguyên tại chỗ không động đậy, Tiểu Vũ Diễm có phải con của Sở Luật anh hay không, không phải bọn họ thừa nhận là không phải thì sẽ là không phải.

"Bố." Tiểu Vũ Diễm đột nhiên gọi một tiếng, giọng nói mềm mại, làm Sở Luật bỗng nhiên dừng lại, anh đột nhiên quay đầu nhìn bé gái được Cao Dật ôm trong lòng ngực.

"Bố, Tiểu Vũ Diễm đói bụng rồi." Bé ôm chặt búp bê, đôi mắt mở to nhìn Cao Dật, mà bố từ trong miệng bé gọi là Cao Dật chứ không phải Sở Luật.

"Không phải con ăn rồi sao, sao lại đói bụng rồi? Thật muốn biến thành heo hả?" Cao Dật xoa mái tóc cực mềm mại của Tiểu Vũ Diễm, làm sắc mặt Sở Luật đau đớn kịch liệt, anh chỉ nhìn nhóc con đang chơi búp bê trong tay, một câu bố của Tiểu Vũ Diễm, thoát nhìn dường như đá kích người đàn ông kia.

Nếu không phải bé chỉ có ba tuổi, anh sẽ cho rằng bé là đang cố ý.

"Nhược Tâm, chúng ta về nhà thôi." Anh một tay ôm Tiểu Vũ Diễm, một tay kéo tay Hạ Nhược Tâm: "Nếu không về, con gái chúng ta sẽ khóc." Anh dùng một câu chúng ta, thanh âm cũng không lớn nhưng cũng đủ để người đàn ông cách đó không xa nghe rành mạch.

Mà anh kì thật cố ý nói, Tiểu Vũ Diễm gọi anh là bố mà không phải người khác. Bé hiện tại không chỉ là con gái Hạ Nhược Tâm mà còn là con gái Cao Dật, cho nên anh sao có thể để người khác cướp mất con gái được.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, Cao Dật chỉ cảm giác trong lòng bàn tay cô đổ mồ hôi, cô đang căng thẳng, sợ hãi, anh biết, biết rất rõ ràng.

Hạ Nhược Tâm gắt gao nắm chặt tay Cao Dật, không nghĩ tới tình huống ở chỗ này lại gặp Sở Luật.

Tiểu Vũ Diễm là con gái của anh sao? Không, bé không phải, bé là con gái Hạ Nhược Tâm, ngay tại khoảnh khắc anh không cứu Tiểu Vũ Diễm, anh cũng đã từ bỏ tư cách làm bố của Tiểu Vũ Diễm. Mà cô cũng sẽ không để anh đoạt đi con gái cô.

Lúc này, Sở Luật cúi đầu, nhìn ngón tay mình đều đang run rẩy như bị điện cuồng, dường như rút hết lí trí của anh, đứa bé kia chính là của anh, đúng vậy là của anh.

Anh dường như không hoài nghi điểm này. Loại cảm giác này, không sai, là loại cảm giác mà không giống Sở Tương mang lại cho anh, như một thứ gì đó đánh sâu vào trái tim, toàn bộ máu chảy ngược khắp nơi, cái loại huyết mạch tương liên, tự nhiên thân cận này, chỉ có người thân mới có thể cảm thấy thân thiết, đúng vậy, chính là sẽ không sai, tuyệt đối sẽ không sai.

"Các người chờ một chút." Anh đột nhiên lên tiếng gọi bọn họ.

Cao Dật dừng bước, Hạ Nhược Tâm cũng vậy nhưng cô không xoay người, không nhìn người đàn ông phía sau kia.

"Nhược Tâm, đó là con của anh, đúng không?" Giọng nói anh run rẩy, dường như không tìm lại được bất kì sự lạnh nhạt nào của anh trước kia.

Nhược Tâm rũ lông mi xuống, chuyện cô lo lắng nhất đã xảy ra, làm sao bây giờ, rốt cuộc phải làm sao đây, lúc này một bàn tay đặt ở trên bả vai cô. Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu cười với anh, nhưng môi hồng run rẩy tiết lộ cô rất căng thẳng, lo lắng.

"Sở tiên sinh, xin đừng nói đùa." Cao Dật xoay người, nhẹ nhàng vỗ về đầu tóc mềm mại của Tiểu Vũ Diễm: "Tôi vừa nói rồi, đây là con gái của tôi, bé tên là Cao Vũ Diễm, nhũ danh, Tiểu Vũ Diễm."

Đôi mắt đen của Sở Luật bắt đầu tối sầm.

Anh xoay người, thờ hất ra một hơi, làm chính mình bình tĩnh, mười ngón tay đặt bên cạnh người dùng sức nắm chặt, giống như đang cực lực nhấn nài.

"Chúng ta đi thôi." Cao Dật một tay ôm Tiểu Vũ Diễm, một tay nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm. Hai người cứ như vậy từng bước rời đi, Sở Luật cũng không quay đầu lại.

Đứa bé ấy có phải con anh không anh sẽ không hỏi lại, anh chỉ tin sự thật đã định.

Anh có con gái rồi, anh thế mà lại có con gái...

Niềm vui bất ngờ đột nhiên tới làm trong đôi mắt đen vẫn luôn trầm tĩnh trào ra một miền miêu tả kích động, cảm động, còn có cảm kích, mà phía sau là một nhà ba người đã rời đi.

Thật là một gia đình hạnh phúc mà đối lập anh không phải rất đáng thương, đó là con gái anh, mặc dù bọn họ phủ nhận, nhưng anh biết nhất định đứa bé là con của Sở Luật anh.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của ba người kia, Sở Luật mới đi về phía chiếc xe, bước chân anh cứng đờ, lúc này tâm trí và cơ thể Sở Luật đã căng chặt tới cực điểm.

Cảm xúc thay đổi quá nhanh, không nhiều người có thể bình tĩnh tiếp nhận, kể cả anh cũng thế.

Xe một lần nữa dừng lại, anh đi xuống, ngẩng đầu nhìn toà nhà này mà anh đã rất không đến bệnh viện. Anh đi nhanh vào, trong lòng phức tạp không ai có thể biết.

Anh tuyệt đối sẽ không nghĩ, một đứa bé gái anh không cứu đó có khả năng sẽ là con gái ruột của anh, là huyết mạch duy nhất, đứa con duy nhất của Sở Luật anh trên thế giới.

"Anh nói anh muốn xem hồ sơ bệnh án của Tiểu Vũ Diễm? Sở tiên sinh, là như thế này sao?" Bác sĩ nhẹ nhàng gõ bàn, đối với người đàn ông trước mặt thật sự không thể sẽ nói thân mật gì. Mặc dù bây giờ Tiểu Vũ Diễm đã xuất viện, tin rằng không ai có thể quên người đàn ông này đã vô tình cỡ nào.

Rõ ràng có thể cứu đứa bé đó nhưng cuối cùng lựa chọn để sinh mệnh đứa bé kia cứ tự sinh tự diệt như vậy.

Có lẽ là tự do của anh ta nhưng từ nói theo góc độ đạo đức thực sự làm người khác cảm thấy tức giận.

"Đúng vậy." Sở Luật biết thái độ người bác sĩ này đối với anh không phải quá tốt nhưng anh cũng không tức giận bởi vì anh không có tư cách ấy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có lẽ anh cả đời cũng không thể biết Tiểu Vũ Diễm còn sống, cũng vĩnh viễn sẽ không biết trên thế giới anh còn có một đứa con gái đang tồn tại.

Bác sĩ tự hỏi nửa ngày mới đứng lên, từ trong ngăn tủ lấy hồ sơ bệnh án của Tiểu Vũ Diễm, bệnh của Tiểu Vũ Diễm cực kì điển hình, là đứa trẻ thành công xuất viện. Xem như bên trong bệnh viện bọn họ rất quan trọng tài liệu cho nên vẫn luôn đặt ở chỗ anh, anh lật vài cái, sau đó đặt hồ sơ bệnh án trước mặt Cao Dật.

"Tôi muốn biết nếu tuý thích hợp, như vậy cơ hội có quan hệ huyết thống lớn bao nhiêu?" Sở Luật lật xem hồ sơ bệnh án, tựa hồ là lơ đãng hỏi.

Edit: Maru

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 611: Thịt vẫn còn sống

"Cái này không thể nói vậy, khả năng cao tuý của người thân sẽ thích hợp, nhưng tuý thích hợp không nhất định phải có quan hệ huyết thống. Giống như Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm là một đứa trẻ may mắn, bởi vì bé có hai tuý thích hợp được quyền tặng, một là Sở tiên sinh, nhưng đây là sự tự do của Sở tiên sinh, chúng tôi cũng tôn trọng quyết định của anh."

"Một vị khác là Cao tiên sinh, tuý của anh ấy cũng thích hợp với Tiểu Vũ Diễm, cho nên lúc ấy nhờ có anh ấy, nếu không đứa bé kia đã sớm không còn trên thế gian này nữa, không đúng, còn người mẹ của đứa bé đó nữa."

Ngón tay Sở Luật khẽ run run, sự bình tĩnh trên mặt cũng lướt qua một niềm chua xót khác thường, lúc ấy anh thực đã làm sai.

"Cao Dật?" Sở Luật buông hồ sơ bệnh án trong tay xuống, môi mím bật ra tên một người đàn ông, quả nhiên anh ta nói dối anh, Tiểu Vũ Diễm không

phải con gái anh ta, cũng không phải tên Cao Vũ Điềm.

"Đúng vậy, Sở tiên sinh, có vẻ khả năng anh đã gặp Cao tiên sinh? Bây giờ Tiểu Vũ Điềm rất khỏe mạnh, cũng cảm ơn anh đã trợ giúp bé, còn có những chi phí giải phẫu." Bác sĩ khách khí nói với Sở Luật, mặc dù người đàn ông này không chân chính cứu đứa bé kia, nhưng lại gián tiếp giúp bé, cũng không tính là quá vô tình.

"Cái này tôi có thể mang đi không?" Sở Luật đứng lên, nói là dò hỏi, nhưng căn bản tay cũng chưa từng thả ra.

Bác sĩ gạt đầu một cái: "Cái này chỉ là một bản sao, Sở tiên sinh có thể mang đi lúc nào cũng được." Anh không hỏi nhiều nguyên nhân, cũng không cần hỏi. Anh ta trợ giúp đứa bé kia những chi phí y tế, có quyền xem đứa bé đó khôi phục thế nào.

"Cảm ơn." Giọng nói Sở Luật lạnh băng, ngay cả câu cảm ơn cũng nói lãnh lẽo như thế, người đàn ông này từ trước đến nay chỉ có đoạt lấy, thật đúng là tới điểm mấu chốt của anh ta.

Bác sĩ chỉ khẽ nâng bả vai, nghe một câu cảm ơn của anh ta, nói thật ra cũng không sao thoải mái.

Tay Sở Luật nắm chặt hồ sơ bệnh án trong tay, sau đó mở ra, anh cẩn thận đặt hồ sơ bệnh án trong lồng ngực giống như đây là bảo bối trân quý nhất của anh, thật sự đối với anh mà nói hiện tại cái này chính là bảo bối.

Trong một bệnh viện khác. Sở Luật đem hồ sơ bệnh án đặt ở trên bàn, mặt trên còn ghi chép rất rõ ràng tùy của anh và Tiểu Vũ Điềm thích hợp, đương nhiên còn bao gồm một người đàn ông khác.

"Giúp tôi kiểm tra đứa nhỏ này và tôi có cùng quan hệ huyết thống không?"

Bác sĩ mặc dù tò mò nhưng vẫn gạt đầu một cái.

Sở Luật vẫn không nhúc nhích ngồi tại đó, đôi mắt đen bình tĩnh, mà chỉ có chính anh biết hiện tại anh đang căng thẳng đến mức độ nào, dường như anh cứ mỗi vài phút lại xem đồng hồ ở cổ tay mình, thời gian mỗi giây mỗi phút cực kì khổ sở, mà từ trước đến nay anh cũng không có cảm giác thời gian trôi qua chậm như thế.

Anh mở tay ra, lòng bàn tay nắm chặt mà không biết đổ mồ hôi từ khi nào, ngay cả trán anh cũng vậy.

Chờ đợi như vậy, thật sự rất thống khổ.

"Sở tiên sinh, đã có kết quả rồi." Bác sĩ đặt kết quả kiểm tra trước mặt Sở Luật, bởi vì số liệu đều có sẵn cho nên xét nghiệm DNA thuận lợi hơn rất nhiều.

"Sở tiên sinh, nếu anh muốn càng thêm chính xác hơn một chút, cuối cùng mang người đến."

Bác sĩ lại bổ sung thêm một câu: "Kết quả có lẽ cũng không kém nhiều, nhưng như vậy sẽ làm anh càng thêm yên tâm hơn."

"Không cần." Từ trên bàn Sở Luật cầm kết quả kiểm tra, cũng không mở ra, anh đứng lên đi về phía cửa. Trên đời này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy, Hạ Nhượng Tâm là cô gái như thế nào, trước kia anh có lẽ không rõ, nhưng hiện tại anh đã hiểu rõ rồi.

Cô là một cô gái sẽ không nói dối, cho nên chỉ cần kết quả này vậy là cũng đã đủ rồi, kì thật anh đã tin Tiểu Vũ Điềm đúng là con gái anh, nhưng anh vẫn yêu cầu chứng cứ, chứng cứ này không phải cho anh xem mà là cho Hạ Nhượng Tâm.

Có cái này, cô còn muốn tiếp tục phủ nhận nữa sao?

Ngồi ở trong xe, anh mới lấy kết quả kiểm tra của bác sĩ đưa cho anh ra.

Anh cẩn thận mở ra, cúi đầu nhìn, cuối cùng lúc xem tới kết quả đôi môi mông vẫn luôn mím chặt mới thả lỏng, sau đó chậm rãi cong lên. Tròng mắt vẫn luôn lạnh nhạt lúc này dường như không nên xuất hiện nước mắt trong mắt anh.

Kì thật người đàn ông Sở Luật này, vĩnh viễn là cùng nước mắt cách biệt.

Anh đặt kết quả kiểm tra trong tay ở ghế ngồi bên cạnh, cả người giống như từ mùa đông từng chút đi vào mùa thu, đã lâu trước đây không có cái loại đáng sợ tới áp lực cực điểm này.

Hạ Nhượng Tâm ăn mà không cảm nhận được mùi vị trong bát cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cái thìa con gái đang cầm trên tay, đứa nhỏ này bây giờ đã không muốn để người khác bón, luôn thích tự xúc ăn cơm.

"Mẹ, mẹ muốn ăn cơm của Tiểu Vũ Điềm?" Tiểu Vũ Điềm đột nhiên ngẩng đầu lên, đem bát cơm nhỏ về phía trước: "Vậy mẹ ăn đi, Tiểu Vũ Điềm ăn no rồi ạ." Bé hào phóng chia sẻ cơm của mình cho mẹ.

Cao Dật xoa đầu Tiểu Vũ Điềm: "Mẹ con không phải muốn ăn cơm của con, mẹ muốn ăn chính là Tiểu Vũ điềm."

Tiểu Vũ Điềm vừa nghe lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn lại: "Nhưng mà thịt của Tiểu Vũ Điềm không thể ăn, vẫn còn sống."

Hạ Nhượng Tâm dờ khóc dờ cười với ngôn ngữ của con gái mình, cô nào có khả năng ăn thịt đó, còn hiện tại con gái cô cả ngày đang suy nghĩ gì vậy, nghĩ người mẹ là cô là yêu quái sao?

Cao Dật cũng bật cười: "Vậy con làm mẹ ăn nhanh lên, như vậy thì mẹ con ăn no rồi sẽ không muốn ăn thịt Tiểu Vũ Điểm nữa." Anh nói rồi nhéo má cực mịn của Tiểu Vũ Điểm, dường như có thể véo ra nước, thật là nhóc con đáng yêu.

Nhưng sắc mặt anh lại không tự chủ hơi trầm xuống, tâm sự trong lòng Hạ Nhượng Tâm, anh không phải không biết, chỉ là chuyện này kì thật bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày phải đối mặt.

"Nhượng Tâm, không cần lo lắng, anh ta nhất định không phải là (bố của) Tiểu Vũ Điểm phải không?" Tay anh đặt trên tay Hạ Nhượng Tâm, nắm chặt tay cô, ngón tay hơi lạnh, hiển nhiên tâm tình cô bây giờ vẫn chưa bình phục lại được.

"Vâng." Hạ Nhượng Tâm đáp ứng, chỉ là không biết vì cái gì, cô luôn cảm thấy bất an, bản thân người đàn ông kia chính là không từ thủ đoạn, nếu hiện tại anh ta không có con, muốn đoạt Tiểu Vũ Điểm của cô thì làm sao bây giờ?

Cơ thể nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm bò lên chân cô: "Mẹ, ăn cơm nhanh lên, thịt Tiểu Vũ Điểm, không thể ăn."

Hạ Nhượng Tâm ôm chặt con cái trong lòng ngực, để cằm trên đầu con, được thôi, ăn trước, ăn no mới có sức lực bảo vệ con gái cô.

Cao Dật buông đôi đũa trong tay xuống, hiện tại Hạ Nhượng Tâm ăn cơm nhưng anh lại ăn không vô.

Có lẽ cuộc sống yên bình của bọn họ sắp phải đối mặt với phong ba bão tố.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 612: Không cần người bố ấy

Anh nhìn Hạ Nhượng Tâm, trong mắt loé lên kiên định và nghiêm túc: "Nhượng Tâm, mặc kệ phát sinh chuyện gì, hãy tin anh, anh sẽ ở bên cạnh em, anh cũng sẽ không để cho ai mang em và Tiểu Vũ Điểm đi."

Bao gồm Sở Luật. Anh lại cầm lấy chiếc đũa, lần đầu tiên cảm thấy bữa ăn này khó nuốt xuống, không phải vì hương vị thay đổi, không phải vì nấu không thể ăn, hương vị vẫn giống như trước đây nhưng chỉ là vị giác trong miệng anh chán ngắt, bởi vì nhiều tâm sự.

Ban đêm, trong phòng yên tĩnh lại ảm áp, Tiểu Vũ Điểm ngủ ở bên cạnh Hạ Nhượng Tâm, hai mắt mở to, nghe Hạ Nhượng Tâm kể chuyện cổ tích cho bé, bé hiện tại mỗi ngày đều phải nghe một câu chuyện cổ tích mới đồng ý đi ngủ.

Trong lòng bé vẫn ôm búp bê của mình, khuôn mặt nhỏ dính sát vào mặt búp bê.

"Được rồi, chuyện cổ tích kể xong rồi." Tay Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng vỗ về lên thân thể bé nhỏ của con gái, cô nhìn chăm chăm đôi mắt to sáng ngời bất thường của con. Hôm nay, tinh thần bé sao lại tốt như vậy, thời điểm bình thường bé đã sớm ngủ mơ mơ màng màng.

Tay nhỏ Tiểu Vũ Điểm càng thêm ôm chặt búp bê trong lòng: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm chỉ cần mẹ là được, chúng ta không cần người bố ấy, Tiểu Vũ Điểm không thích ông ta."

Thanh âm vô cùng non nớt nhưng Hạ Nhượng Tâm nghe vào có chút kinh hãi, Tiểu Vũ Điểm có phải đã biết cái gì rồi?

"Mẹ, cái gì Tiểu Vũ Điểm cũng đều biết rồi." Tiểu Vũ Điểm chớp đôi lông mi dài, dù sao cũng là trẻ con, thể lực có hạn. Nói nhiều mấy câu cũng đã mệt không chịu nổi.

"Mẹ, chúng ta không cần ông ta, Tiểu Vũ Điểm thích người bố hiện tại, thích người mẹ hiện tại, cũng thích Tiểu Vũ Điểm hiện tại, chúng ta không cần người bố kia, Tiểu Vũ Điểm không cần ông ta"

Thanh âm của bé càng ngày càng nhỏ, khuôn mặt đã dựa vào lòng ngực Hạ Nhượng Tâm ngủ rồi.

"Ừm, chúng ta không cần anh ta, chúng ta chỉ cần như vậy là được." Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng vỗ về mặt con gái. Cô vẫn luôn biết Tiểu Vũ Điểm trưởng thành cực kì sớm. Nhưng không nghĩ tới bé sẽ biết nhiều như vậy. Kì thật bé còn nhỏ, thật sự không cần biết, cô chỉ hy vọng Tiểu Vũ Điểm làm một đứa trẻ là được, hết thấy điều ở người mẹ là cô.

Chỉ là từ lúc gặp Sở Luật, cô vẫn luôn ở trạng thái cực độ bất an. Nhưng có lẽ cô thật sự nghĩ quá nhiều, tất cả đều yên tĩnh và yên bình như vậy, mà cô cũng không gặp lại Sở Luật lần nữa.

Tiểu Vũ Điểm vẫn đến phòng tranh vẽ chơi, Cao Dật cũng đi làm, mà cô ngoài đi mua vài thứ cần thiết và đi làm cũng rất ít đi ra ngoài. Cô vừa mở tủ lạnh thấy dường như cần mua vài thứ, hẳn là cô cần đi mua một con cá để làm canh cá mới được.

Mặc xong quần áo, cô cầm ví tiền đến trung tâm thương mại. Cô mua một con cá cực to, cái này cũng đủ để ba người ăn cùng nhau.

Thanh toán tiền xong cô mới đi ra, lại mới nhớ tới còn vài thứ cần mua. Chỉ là khi cô xoay người lại nghe có người gọi tên cô.

"Nhược Tâm, là con sao, thật là con sao?" Thanh âm kích động, thậm chí còn mang theo một ít run rẩy.

Hạ Nhược Tâm quay đầu lại, đứng im tại chỗ nhìn người phụ nữ đang đi về phía mình. Mẹ Sở Luật, cũng chính là mẹ chồng trước kia của cô, đã lâu không gặp rồi, không đúng, kì thật trước đó đã gặp không lâu, quả thực người nhà họ Sở, không một ai tốt.

Mà Tống Uyển dường như một chút cũng không thay đổi, ngoài vẻ mặt hơi tiêu tụy, vẫn thực trẻ, thanh lịch nhã nhặn, giống một người phu nhân Thẩm Ý Quân, người phụ nữ trong xã hội thượng lưu, cho dù là bà cũng là quý bà ưu nhã, tuyệt đẹp.

"Chào dì Tống." Chào hỏi cũng không nhiều nhiệt tình, đây vốn dĩ không phải mẹ cô mà là mẹ Sở Luật, cũng không phải bà nội của Tiểu Vũ Điểm mà là Sở Tương.

"Nhược Tâm, thực xin lỗi, là chúng tôi sai rồi." Tống Uyển bước đến, lại nhớ tới chuyện bọn họ đã làm bốn năm trước, thật sự không còn mặt mũi nào gặp, cũng không cách nào đối mặt.

Cho nên bà cũng cảm thấy rất có lỗi, mà bà còn...

Ồ...Lại là xin lỗi, Hạ Nhược Tâm không có quá nhiều cảm xúc, những lời xin lỗi này cô nghe rất nhiều lần rồi, thực sự, không cần.

Cô cười, bên trong đôi mắt rõ ràng không hề có nửa phần oán hận, tất cả đều đã qua rồi, chỉ cần anh ta đừng xuất hiện quấy rầy cuộc sống của cô thì tốt.

"Nhược Tâm." Tống Uyển buông tay xuống, giống như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại không cách nào nói ra. Trên mặt bà khó lòng chịu đựng nổi, miệng cũng khó chịu không thể mở miệng.

"Nhược Tâm, con có cần giúp đỡ chỗ nào không, chỉ cần đi có thể làm được nhất định sẽ không từ chối, con muốn cái gì cũng có thể nói với dì." Bà tận lực nở nụ cười, nhưng một phần lòng tốt kia lại làm Hạ Nhược Tâm không nói nên lời, không thoải mái.

Cô rũ lông mi xuống, cũng lui về phía sau một bước, không quá nhiều thân mật.

"Dì Tống, tôi còn có việc cho nên đi trước." Giúp đỡ, cô hiện tại không cần.

"Con đợi chút." Lúc Hạ Nhược Tâm muốn đi, Tống Uyển lại lần nữa gọi cô lại. Bà nắm chặt tay rồi lại mở ra, có thể đang lựa chọn, cũng có thể đang suy xét, phải nói ra như thế nào.

Nửa ngày, hai người đều trầm mặc không nói, Hạ Nhược Tâm hơi mím môi đỏ, có chút không thể nào thoải mái. Cô phải về nhà vì cô muốn đến đưa đồ ăn cho Cao Dật, không thì anh sẽ đói chết.

Hơn nữa cô cũng thật sự không biết, hai người đứng ở đây còn lời gì có thể nói.

"Thực xin lỗi, dì Tống, tôi đi trước." Cô gật đầu với Tống Uyển, xoay người rồi đi.

Tống Uyển cứ như vậy tro mắt nhìn Hạ Nhược Tâm rời đi, mà bà dường như đang nhẫn nại điều gì, rốt cuộc bà nhin không được chạy đến kéo tay Hạ Nhược Tâm.

"Nhược Tâm, cho đi gặp bé được không, chỉ cần nhìn một cái là tốt rồi." Ngữ khí bà vô cùng cầu xin, tay cũng nắm chặt. Mặc dù A Luật nói hiện tại chưa phải lúc, chỉ là bà nhin không được, bà thật sự nhin không được.

Trong lòng Hạ Nhược Tâm căng thẳng, trong mơ hồ đã biết "bé" trong miệng Tống Uyển nói là ai.

"Dì Tống, tôi không biết dì đang nói cái gì, tôi thật sự còn có việc gấp, tôi phải đi." Cô không ngừng giãy giụa, nhưng lại không dám dùng sức, sợ sẽ làm đau chính mình và dì.

"Nhược tâm, con biết rõ mà, để đi gặp con của con được không? Bé là cháu gái dì, cầu xin con, để đi gặp bé." Tống Uyển từ khi nào lại cầu xin người khác như vậy, chỉ là bà thực sự kích động, lại sợ hãi, nếu không thấy được đứa bé kia, bà thật sự không tin bọn họ sẽ có một đứa cháu gái lớn như vậy. Đứa bé đã ba tuổi, bé lớn lên bộ dáng gì, có giống A Luật không, tất nhiên khi biết chuyện này, mỗi một ngày bà đều chờ mong nhìn thấy mặt cháu, mỗi một ngày đều muốn trông thấy cháu gái bé nhỏ của bà.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 613: Bọn họ đều biết cả

"Di Tống, đi quên mất sao?" Khoé môi Hạ Nhược Tâm treo ý cười, lạnh lùng và bình tĩnh, sau đó kéo tay bà ra, cố gắng hít sâu một hơi: "Ngày trước nguyên nhân các người đồng ý Sở Luật ly hôn với tôi là gì, đi sẽ không quên chứ, đi cũng bởi vì chuyện đó nên mới khuyên tôi rời đi."

"Tôi không thể có con, như vậy xin hỏi đi sao tôi có thể sẽ có con được. Di Tống à, đùa vui như vậy thực sự không được đâu, đi không cảm thấy các người rất tàn nhẫn sao, các người cướp đi khả năng mang thai của tôi, hiện tại lại luôn mồm hỏi tôi, tôi có sinh con hay không, sinh con cho các người của nhà họ Sở?"

Hạ Nhược Tâm đang cười, kì thật cô một chút cũng không muốn cười, cô đã rõ ràng là Sở Luật đã đem chuyện của Tiểu Vũ Điểm nói cho Tống Uyển, người nhà họ Sở e là đã biết hết.

Chỉ là Tiểu Vũ Điểm của cô vĩnh viễn sẽ không có khả năng mang họ Sở.

Tống Uyển bị lời cô nói ghen không có chỗ dung thân, nhưng bà lại không từ bỏ ý định kéo tay Hạ Nhược Tâm: "Nhược Tâm, đi biết con oán hận chúng ta, nhưng con không thể phủ nhận đứa bé kia và chúng ta có quan hệ huyết thống. Con không thể xem như chú Sở và đi Sở tuổi tác đã lớn như vậy rồi để chúng ta gặp đứa nhỏ sao? Chúng ta đã bỏ lỡ đứa bé ba năm rồi."

Ba năm, rốt cuộc bọn họ đã mất đi bao nhiêu giây phút vui vẻ hạnh phúc bên nhau.

Lúc trước bà thật sự không biết cô có con, nếu biết cho dù là liều mạng cũng sẽ bảo vệ cô, sẽ không để cô và A Luật ly hôn, chính là vì một cái không biết, bởi vì không biết quá nhiều.

Mới làm cho bây giờ bọn họ có kết quả như vậy, nếu không có đứa bé kia nhà họ Sở bọn họ sẽ không có con nối dõi, cũng chính là đoạn tử tuyệt tôn.

Hạ Nhược Tâm nhìn chăm chăm khuôn mặt so với tuổi còn trẻ hơn của Tống Uyển, nhìn không ra đã trải qua năm tháng gì, bọn họ giống như già sao.

Dùng khổ nhục kể với cô cũng không thực hiện được, chiêu tình thân này dùng với cô không được, chiêu tỏ ra đáng thương cô cũng sẽ không đồng ý.

Cô nhàn nhạt hỏi mở môi đỏ: "Di Sở, nếu đi muốn có cháu thì sẽ có rất người phụ nữ nguyện ý sinh con cho nhà họ Sở, cũng sẽ có rất nhiều phụ nữ nguyện ý gả vào nhà họ Sở, thế giới này ngoại trừ một Lý Mạn Ni còn có rất nhiều phụ nữ."

"Sẽ không có, sẽ không." Tống Uyển cố gắng nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm. Mà Hạ Nhược Tâm nhìn mặt bà không ngừng tuôn nước mắt, dường như không có ý dừng lại.

"Nhược Tâm, sẽ không có đâu, A Luật không có khả năng có con, chúng ta cũng sẽ không có khả năng có cháu..." Bà không ngừng lắc đầu, đối với bà mà nói quả thực giống như ở trên người bà cắt một miếng thịt, càng nghĩ càng đau.

Hạ Nhược Tâm lại rút tay mình ra: "Di Tống, có phải không có căn cứ hay không, sao có thể không có, Lý Mạn Ni không phải mang thai hai lần sao? Cho dù hiện tại đứa bé đó không phải của Sở Luật, như vậy lúc trước một cái không thể không phải. Sở Luật lại không mất khả năng sinh con, sao có thể không sinh ra được một đứa con, nếu thật sự là như vậy thì đứa bé Tiểu Vũ Điểm lại từ đâu mà tới?"

Chỉ là cô lại không nghĩ tới chuyện này cô đoán đúng rồi.

Thân thể Tống Uyển bỗng nhiên sợ run: "Nhược Tâm, thật sự không có, A Luật bị người đàn bà Lý Mạn Ni kia cho uống thuốc ức chế thần kinh bốn năm, thành phần trong thuốc này làm nó mất khả năng sinh con." Bà nhin không, bà thực sự nhin không được cho nên bà nói, cái gì cũng đều nói.

"Cho nên, chúng ta sẽ không có cháu, nhà họ Sở chúng ta đoạn tử tuyệt tôn."

Bà ngẩng đầu nhìn mặt Hạ Nhược Tâm: "Xem như là đi cầu xin con, để chúng ta được gặp cháu được không, chúng ta chỉ muốn trông thấy bé, sẽ không làm gì đối với bé."

Hạ Nhược Tâm nửa ngày không có phản ứng, cô có phải nghe lầm hay không, Lý Mạn Ni cho Sở Luật hạ dược, làm anh ta mất năng lực sinh con. Mà cô muốn biết người đàn ông kia, anh ta có thể thừa nhận đã kích như vậy sao? Cô cũng không có hứng thú, cũng không có cảm giác vui vẻ và khoái cảm trả thù gì cả, cô chỉ cảm thấy khô sở, cực kì áp lực khô sở.

Không, cô lắc đầu, cô khổ sở cái gì, anh ta tốt hay xấu thì có liên quan đến cô?

Đúng, không liên quan, cô sẽ không khổ sở, thực sự sẽ không.

"Nhược Tâm, để đi gặp cháu đi." Tống Uyển lại lần nữa nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm, đây là một người mẹ, một người mẹ đang thống khổ vì con trai.

"Tôi..." Hạ Nhược Tâm nhìn Tống Uyển như vậy, cô vốn dĩ là một người mềm lòng, đặc biệt hiện tại Tống Uyển lại cầu xin cô như thế, cô không phải là Sở Luật, vĩnh viễn sẽ không máu lạnh vô tình như anh ta.

"Nhược Tâm, muốn bà mẹ này quý xuống cho con sao?" Tống Uyển đầm nước mắt, bà nguyện ý vì con trai đánh cuộc tội, chỉ cần cô có thể tha thứ, bà có thể, bà thật sự có thể.

"Không cần." Hạ Nhược Tâm vội vàng nâng Tống Uyển dậy, cô không nhìn tâm đến nỗi có thể để một người mẹ như bà ấy quý xuống, cô cũng không có cái loại yêu thích biến thái này.

Cô rút khỏi tay Tống Uyển, xoay người lập tức chạy về phía trước.

Mặc kệ thế nào, mặc kệ nhà họ Sở đã xảy ra chuyện gì, cũng mặc kệ người nhà họ Sở đáng thương như thế nào, cô cũng sẽ không đáp ứng để con cô có nửa phần quan hệ với nhà họ Sở.

Khi cô về tới nhà, biểu tình vẫn luôn hoảng hốt.

"Làm sao vậy?" Cao Dật vừa thấy cô như vậy, vội vàng đuổi tay đặt lên trán cô, ngón tay chạm vào cô đã chảy mồ hôi từ khi nào không biết.

"Em không sao." Hạ Nhược Tâm lắc đầu, không muốn để anh lo lắng cho cô.

"Em đi nấu cơm đây." Cô vực dậy tinh thần, hai người lớn, một trẻ con còn phải ăn cơm nữa, dù như thế nào, cơm cũng phải ăn, thời gian cũng luôn phải trôi đi, cuộc sống hàng ngày luôn là vậy.

Cô đi vào trong phòng bếp, không biết có phải tâm tư quá sâu, đột nhiên phát sinh quá nhiều chuyện hay không. "Bộp" một tiếng, cô thế mà lại đập đầu vào cửa phòng bếp, trên trán truyền đến cảm giác dần dần đau đớn.

Một bàn tay vừa lúc ấn lên trên trán cô, là Cao Dật.

"Trước tiên đừng vội, anh lấy thuốc rượu sát cho em, nếu không lát sau sẽ sưng lên."

Cao Dật nói, liền mạnh mẽ kéo cô ngồi trên sofa, sau đó từ ngăn tủ lấy hòm thuốc ra, quả nhiên là bác sĩ, đồ vật y tế trong nhà cũng đầy đủ hết.

Từ bên trong Cao Dật lấy một bình nhỏ thuốc rượu, đổ lên tay sau đó ấn trên trán Hạ Nhược Tâm.

"A..." Đột nhiên một lực đến, làm Hạ Nhược Tâm đầu lên nhưng không dám chạm vào, cô biết Cao Dật nói thật, nếu không thật sự sẽ sưng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 614: Con gái của cô, sẽ không giao cho nhà họ Sở

Quanh hơi thở đều là hương vị thuốc rượu, cũng có thể thuốc này vốn dĩ ôn tính, cho nên mới làm cô lúc này cảnh thêm bất an. Cô quá hiểu người đàn ông Sở Luật đó, nếu như lời Tống Uyển nói là sự thật, sợ rằng nhà họ Sở nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này.

"Cao Dật, chúng ta rời đi bây giờ, được không?"

Hạ Nhược Tâm đột nhiên kéo tay Cao Dật.

"Bộp" một tiếng, bình thuốc trong tay Cao Dật rơi xuống đất, thuốc cũng đổ đầy mặt sàn.

Cao Dật cười một cái: "Không liên quan." Anh vuốt lại mái tóc rối bời của Hạ Nhược Tâm: "Anh đói bụng rồi, trước tiên chúng ta ăn cơm rồi lại nói chuyện này." Nói xong, anh ngồi xổm xuống nhặt bình thuốc lên, lại lau khô sàn nhà.

Hạ Nhược Tâm há miệng thở dốc, rõ ràng có chuyện muốn nói nhưng cuối cùng cô vẫn không mở miệng, mà nhẹ nhàng chạm vào trán, vẫn đau đớn, nhưng nỗi đau này làm trái tim cô càng thêm sáng tỏ, cũng càng thêm rõ ràng.

Cô lẽ có khi bị đâm một nhát cũng không phải chuyện gì xấu, ít nhất cũng đâm cô tỉnh lại.

Cô đi vào trong phòng bếp, nỗi lòng tâm sự, một sự hoảng loạn, cảm xúc phức tạp. Cô vẫn nấu một bàn đồ ăn, đều là những món Cao Dật và Tiểu Vũ Điểm thích ăn, chỉ là cô không biết bỏ nhiều cảm xúc như vậy vào cơm, người ăn có thể nuốt không trôi, khó tiêu hay không.

"Mẹ, có cơm chưa ạ?" Tiểu Vũ Điểm từ bên trong chạy ra, theo thói quen bò lên ghế nhỏ của mình chờ ăn cơm.

Ngoại hình nhỏ nhắn của con gái, ngày thơ đáng yêu như cũ, cao thêm một ít, cảm thấy lớn hơn một ít là một cô bé lớn rồi.

Trái tim Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên đau xót.

Làm sao bây giờ, cô sợ, cô thật sự rất sợ.

Cô cho rằng Tiểu Vũ Điểm sẽ vĩnh viễn không rời khỏi cô, mặc dù đã trải qua một lần lại một lần đau khổ, qua một lần lại một lần khốn khó, mỗi ngày bọn họ từng ngày tốt hơn, có một ngôi nhà ở, có máy sưởi, có thịt để ăn, nhưng vì cái gì cô người không muốn buông tha cho cô, buông tha cho con gái cô.

Hạ Nhược Tâm kim hãm đáy mắt sắp sụp đổ ngập nước, cô cố nén xói con gái bát com để bé tự ăn, nhưng cô lại không biết nuốt, dường như là một hạt gạo, một hạt gạo cứng ngắt.

Tiểu Vũ Điểm nhìn bên này, lại nhìn bên kia, cuối cùng bé cúi đầu ăn com giống như không phải rất vui vẻ.

"Đi thôi, con yêu, bố mang con đi ngủ nào."

Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên, dỗ dành bé ngủ, một lát sau bé con cũng ngủ rồi. Mà lúc này bên trong phòng khách cũng chỉ có hai người lớn bọn họ.

"Nhược Tâm, lại đây ngồi." Cao Dật vươn tay về phía Hạ Nhược Tâm để cô ngồi bên người anh.

Hạ Nhược Tâm đi đến, ngồi xuống, đôi tay đặt trên đầu gối nắm thật chặt, lòng nữ roi rữ xuống phía dưới, ẩn giấu quá nhiều bất an và lo lắng.

"Nhược Tâm, chúng ta không thể rời đi."

Cao Dật nắm chặt tay cô, kết quả lại phát hiện trong lòng bàn tay cô đồ mồ hôi.

"Tại sao?" Hạ Nhược Tâm không rõ, tại sao không thể rời đi, chỉ cần các cô rời đi để người đàn ông kia không tìm được bọn họ, còn không phải là bình an sao?

"Đồ ngốc." Cao Dật nắm bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, dường như muốn mượn động tác như vậy tiếp cho cô dừng khí.

"Em hẳn là rất hiểu biết anh ta, anh ta là loại người để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, tin anh, cho dù chúng ta có chạy trốn tới chân trời góc biển, anh ta cũng sẽ tìm được, huống chi, anh ta hiện tại..."

Anh cũng không tiếp tục nói tiếp, kì thật anh ít nhiều có cảm giác sẽ có một ngày như hôm nay, chỉ là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, có một số việc một khi điều tra là có thể điều tra ra, chỉ là trước đây người đàn ông kia không phản ứng.

Bây giờ cuối cùng là một ngày như vậy cũng đến rồi.

Hạ Nhược Tâm gắt gao cắn môi, thậm chí cắn đau chính mình.

"Em sẽ không giao Tiểu Vũ Điểm cho anh ta."

"Anh cũng sẽ không." Cao Dật nheo hai mắt lại, đôi mắt từ trước đến nay luôn ôn nhả cũng có một loại kiên trì và quyết định, Hạ Nhược Tâm anh sẽ không để người đàn ông kia mang đi, Tiểu Vũ Điểm cũng sẽ không.

Chỉ là thủ đoạn của người đàn ông kia, sợ rằng bọn họ cũng không tưởng tượng nổi, mà anh cũng không biết chuyện, kì thật người đàn ông kia đã bắt đầu rồi.

Ngón tay anh đặt ở thái dương Hạ Nhược Tâm, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc ngắn hơi dài ra một ít của cô.

Lại một lần, Tống Uyển đứng ở trước mặt Hạ Nhược Tâm.

"Nhược Tâm..."

Mà một tiếng này làm Hạ Nhược Tâm theo bản năng lui về phía sau một bước, trốn bà như trốn hồng thủy mãnh thú*.

*hồng thủy mãnh thú: con thú dữ và dòng nước lũ, tức là ví như những tai hoạ ghê gớm, đáng sợ.

"Nhược Tâm, có thể cho đi trông thấy con bé không?"

Tống Uyển cảm thấy cả đời nước mắt của bà đã khóc khô lúc này, rõ ràng, rõ ràng bà có một đứa cháu gái, cháu gái ruột, nhưng tại sao bà không thể nhìn thấy cháu gái, không được ôm cháu gái một lần, thậm chí còn đi nhận nuôi một đứa trẻ, trở thành cháu gái bà yêu thương. Nhưng cháu gái ruột của bà kia chảy dòng máu con cháu nhà họ Sờ, bà thậm chí còn chưa được gặp, chưa được ôm lấy một lần.

"Xin lỗi đi Tống." Hạ Nhược Tâm đối với nước mắt của Tống Uyển không có cảm giác, không có áy náy, cũng không có đau đớn, Tiểu Vũ Điểm của cô vốn dĩ là đứa trẻ không được người ta chào đón sinh ra, không ai biết bé tồn tại, cũng không ai thích sự tồn tại của bé. Sao hiện tại sinh không được một đứa con lại có ý đồ trên người con gái cô.

Rất buồn cười sao?

Nhưng cô cười không nổi, tin rằng người nhà họ Sở cũng vậy.

"Nhược Tâm, di chỉ nhìn một cái, được không?"

Tổng Uyển lại tiến lên, chắn trước mặt Hạ Nhược Tâm: "Di cầu xin con." Vừa nói đầu gối bà đã quỳ xuống dưới đất.

Hạ Nhược Tâm lại xoay người, đi nhanh về phía trước, quỳ à, muốn quỳ thì quỳ đi, trái tim cô cứng rắn, cũng đã lạnh lẽo, cô năm đó đã không biết quỳ trước mặt bao nhiêu người, nhưng chính là không một ai giúp cô dù chỉ một lần.

Vẫn một câu kia, con gái cô tuyệt đối sẽ không giao cho người nhà họ Sở.

Tổng Uyển về tới nhà, cả người đều hồn xiêu phách lạc.

"Haiz..." Sở Giang than một tiếng, thật ứng với một câu: tự làm tự chịu.

Ông nhẹ nhàng vỗ bả vai Tổng Uyển: "Là người nhà họ Sở chúng ta có lỗi với hai đứa nó, hiện tại biết chúng ta còn có một đứa cháu gái đã làm cho chúng ta có thể nhắm mắt rồi, ít nhất nhà họ Sở không mất huyết thống, con trai chúng ta vẫn có huyết mạch ở đó, có phải hay không?"

"Tôi biết." Tổng Uyển nghẹn ngào một tiếng: "Nhưng mà tôi muốn gặp cháu gái bé nhỏ của chúng ta, tôi muốn biết bé con lớn lên ngoại hình thế nào, cũng không biết có phải đứa bé trước kia Hạ Nhược Tâm ôm vào trong ngực hay không, tôi đã thấy rất nhiều thứ nhưng tôi từ trước nay cũng không biết, không biết bé là con cháu nhà họ Sở."

Nói rồi bà ôm Sở Giang gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 615: Trái tim cô cũng cứng rắn

Trong đôi mắt đen cực giống Sở Luật lúc này cũng xuất hiện vô số tơ máu.

Không thể trách Tổng Uyển sao lại không màng thân phận mình cũng muốn được gặp cháu, bà sắp đem một đôi mắt khóc đến sắp mù, thật sự cái loại từ thiên đường rồi xuống địa ngục, rồi từ địa ngục lên thiên đường này đánh bọn họ quá nhiều cú sốc, bọn họ đều là người bình thường, cảm xúc ai cũng sẽ có. Bọn họ vốn dĩ đã tuyệt vọng không nghĩ đến chuyện cháu nội ruột. Mà Tổng Uyển đối với đứa cháu nuôi muôn vàn tất cả điều tốt đẹp, chính là muốn bù đắp, chỉ là khi bọn họ đã tiếp nhận tất cả, lại có một ngày có người nói cho bọn họ.

Bọn họ còn có một đứa cháu gái, cháu gái ruột, là một đứa cháu gái ruột.

Sao bọn họ có thể không kích động, không nao núng.

Mà cách đó không xa, Sở Tương trốn ở cửa, một đôi mắt ngập nước, dường như đã biết cái gì.

Rất xa Sở Giang cũng phát hiện Sở Tương nhưng ông không vạch trần.

Về sau sẽ trở thành bộ dáng gì, ông không muốn đoán. Ông cũng cầu không cao xa, có thể để ông trông thấy cháu gái bé nhỏ thì tốt rồi. Chỉ là đây thật sự không có mặt mũi nào mà thấy được.

Tổng Uyển khóc nguyên một ngày, nhưng bà có khóc cũng không nhìn thấy được cháu gái, dù cho mỗi ngày bà đến nơi Hạ Nhược Tâm cũng không gặp được cháu. Mà bà căn bản không biết bây giờ bà một lòng muốn gặp cháu gái ruột của mình đã sớm được Thẩm Vi đem đi rồi.

Thẩm Vi gần đây sau khi tâm huyết dâng trào nhớ nhung Tiểu Vũ Điểm, cho nên liền nói với Hạ Nhược Tâm một câu, bình thường đã ngăn đem con đi. Hạ Nhược Tâm ngẫm lại, vẫn là để cô ấy mang đi tốt hơn, gần đây nhà bọn họ quá nhiều chuyện.

Có lẽ ở chỗ Thẩm Vi sẽ tốt hơn một chút, tóm lại Thẩm Vi sẽ không bỏ đói Tiểu Vũ Điểm.

Lúc này, Thẩm Vi bê một bát trứng chưng bón cho nhóc con ăn.

"Ngon không?" Cô cười hỏi, ánh mắt dịu dàng rửa sạch một thân thể lương kia, trên người cô cũng không ném bụi ánh sáng, không phải nước không nhiễm bùn, mà là từ trong xương cốt đã cứng cõi.

"Ngon lắm ạ, di làm trứng trứng ăn ngon nhất." Tiểu Vũ Điểm thoả mãn hít hít lại, miệng nhỏ ngọt thật có thể đủ dim chết người.

"Cái miệng nhỏ của con thật ngọt nha." Thẩm Vi nhéo má bé một cái, lại lấy thìa mức trứng cho bé ăn.

"Chị Vi, bên ngoài có việc." Một người con trai trẻ tuổi cung kích ở bên ngoài nói, hình như có hơi sợ hãi, ngay cả thanh âm cũng như hy vọng từ trại giam.

"Tôi biết rồi." Thẩm Vi cũng không động, tiếp tục bón trứng chung cho Tiểu Vũ Điểm, đây là trứng chung cô tự nấu, mà cô cũng quên mất chính mình đã bao lâu chưa xuống bếp, khó có khi nhóc con này nề tình như vậy, cũng mặc kệ ngon hay không đều ăn sạch sẽ.

Ăn xong một bát trứng chung, cô ôm Tiểu Vũ Điểm lên, sau đó đi tới một cánh cửa, gõ.

"Tam ca." Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Rồi sau đó cửa mở ra, từ bên trong một người đàn ông mặc áo ngủ đen bước ra.

Người đàn ông vừa thấy cô, ngũ quan vốn lạnh lùng, nhẹ nhàng mềm mại một chút: "Vi, làm sao vậy, có phải bên ngoài có phiền toái hay không, giao cho anh đi." Anh vừa nói lập tức đi vào thay quần áo.

"Không có chuyện gì, em đi xử lý." Thẩm Vi đặt đứa nhỏ vào trong lòng anh.

"Tam ca, anh giúp em chăm sóc bé con là được, anh biết những việc này em có thể làm tốt." Chính một chút quần áo của mình, trên mặt vừa xuất hiện nụ cười dịu dàng lúc này toàn bộ đều biến thành một loại âm thầm đến quyền rũ, phẩy mái tóc dài gọn sóng, cô mới đi ra ngoài. Một người phụ nữ có thể biến hoá rất nhanh, nếu như cô nguyện ý, một giây trước cô có thể làm người mẹ hiền thì một giây sau có thể biến thành nữ quý yêu nghiệt.

Tam ca ôm cô nhóc trong lồng ngực lên, hai người mắt to nhìn mắt nhỏ.

"Chú ơi, buồn ngủ." Tiểu Vũ Điểm dụi đôi mắt, cắn nắm tay nhỏ, dựa vào trên vai Tam ca ngủ say.

Tam ca bắt đầu đi đánh phải ôm bé trở về phòng mình, hôm qua anh mới ngủ được một giờ, xác thật rất cần thiết nghỉ ngơi, nói cách khác, sợ là chịu không nổi.

Quên đi, thì cùng ngủ với nhóc con này đi, đứa bé nhỏ nhắn, trên người có mùi thơm tự nhiên của sữa, khuôn mặt nhỏ mềm mại, đôi tay nhỏ trắng mịn thu nhỏ ở bên nhau, ngay cả anh vững tâm như Iron Man nhưng lúc này trái tim lại mềm dịu.

Hơn nữa cũng khó có được một đứa nhỏ không sợ khuôn mặt anh xấu trời sinh.

"Ngủ thôi." Anh ngáp một cái, nằm xuống, kéo chăn lên, ôm cơ thể bé nhỏ ở trong lồng ngực, toàn bộ như một người bế bím sữa.

"Nhược Tâm....." Lại là thanh âm này.

Gần đầu chỉ cần một người gọi tên cô, Hạ Nhược Tâm lập tức căng thẳng, cảm giác da đầu tê dại bất an, cô có thể sửa cái tên không gọi là Hạ Nhược Tâm không?

"Đi, đi không cần nói nữa." Hạ Nhược Tâm cũng không biết đây là lần từ chối thứ mấy, có những lời nói cứng rắn, cô đã không có ý định nói.

"Tôi nói, tôi không sinh được con, căn bản đó không phải con tôi."

Biểu tình Tống Uyển âm đạm, lúc trước chính bà lấy cái cơ này buộc Hạ Nhược Tâm ly hôn, mà bây giờ Hạ Nhược Tâm dùng lại cái cơ này, làm bà ở chỗ này, không chỗ dung thân.

"Nhược Tâm, đi có thể trông thấy bé không? Thật sự đi không có ý gì khác, đi chỉ muốn trông thấy bé."

Hạ Nhược Tâm vẫn như trước, xoay người, rồi đi, mặc kệ người phụ nữ phía sau cầu xin thế nào, khóc lóc cũng thế, quỳ cũng được, một màn này cũng không phải tính làm xa lạ.

Năm đó, cô cũng cầu xin nhiều người, cô cũng quý nhiều như vậy, cô cũng khóc, nhưng cuối cùng có thể gánh chịu nỗi cũng chỉ có chính cô không ngừng kiên cường.

Tay Tống Uyển đặt trên không trung, một lần nữa vô lực thả xuống dưới.

Bà cười khổ một tiếng. Trước đây không biết thì ra có một ngày, trên đời này còn có người so với con trai bà càng thêm cô chấp và cũng có trái tim cứng rắn.

Bên trong tầng 18 của một toà nhà, Đỗ Tình Đường đẩy cửa ra, bên trong nồng nặc mùi khói thuốc, chỉ thiếu chút đem anh sắc ra bệnh.

"Khụ..." Luồng khói này làm phổi anh chịu không nổi, đây là bao nhiêu điếu thuốc rồi.

Anh dùng tay quạt gió trước mặt, quạt nửa ngày, mùi hương vẫn rất nặng, liền nghĩ anh trực tiếp kéo tay áo che kín mũi.

Sau đó đi đến bên mở cửa sổ ra, tức khắc anh cảm thấy hô hấp bắt đầu nhẹ nhàng, anh hít từng đợt không khí trước mặt, thật sự cảm giác thế giới này không có chuyện gì so sánh với hô hấp mới có thể làm cho người ta cảm động.

Cho đến khi mùi hương phai nhạt không ít, lúc anh xoay người, Sở Luật vẫn hút tiếp một điếu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 616: Vở hài kịch cuộc đời Sở Luật

"Được rồi, đừng hút nữa." Đỗ Tĩnh Đường đi qua, trực tiếp vươn tay sau đó bê gạt tàn thuốc đặt trên bàn Sở Luật lên, "bộp" một tiếng, tiếng "bộp" đập vào bên trong đồng rác rưởi.

Sở Luật tắt điếu thuốc trong tay, cũng cùng nhau ném vào.

"Em có việc?" Thanh âm lạnh nhạt, nghe không ra vui giận, biểu tình cứng nhắc, nhìn không ra vui buồn. Đỗ Tĩnh Đường thật sự cảm thấy Sở Luật đã thành tinh, tên mỗi thế này liền thành một người tinh.

"Không có việc gì, chỉ là lại đây xem anh, đứng rồi, anh, anh chuẩn bị làm như thế nào?"

Anh trực tiếp ghé vào trên bàn, khăn gấp nha, đều sắp vội muốn chết, đột nhiên Hạ Nhược Tâm ở đó lại không biết từ nơi nào thối ra một đứa bé, là con ruột của anh họ anh. Tất cả đã hết hy vọng nhưng mà hiện tại lại có, đây giống như đang nói tới một vở hài kịch.

Anh bây giờ thật sự tin rằng.

Thế giới này có kì tích, hơn nữa chỗ nào cũng xuất hiện kì tích.

Sở Luật theo thói quen muốn kéo ngăn tủ, từ trong lấy ra nửa bao thuốc, anh rút ra một điếu, vừa muốn châm thuốc, kết quả lại phát hiện gạt tàn thuốc trên bàn đã không còn.

Một người đàn ông luôn theo thói quen hút mấy điếu, cái loại cảm giác này gọi là thưởng thức, gọi là trưởng thành, gọi là thói quen.

Nhưng anh làm như vậy, đó chính là muốn tìm cái chết.

Anh ném điếu thuốc trong tay vào bên trong ngăn kéo, cả người dường như đều là buồn bực bất an.

"Anh, em phát hiện, sau khi anh gặp chị ấy đều sẽ biểu tình như vậy, trên đời này em chỉ thấy có đúng một cô gái gọi lên cho anh quá nhiều cảm xúc phản ứng lớn như vậy."

Đỗ Tĩnh Đường lại phẩy không khí trước mặt, khói thuốc chết anh.

Sở Luật nghe anh nói xong, trái tim vẫn luôn bồn chồn dần dần bắt đầu từng giọt rồi từng giọt nhẹ nhàng lan tràn lạnh lạnh.

Anh học ra một ngụm khí trong phổi, chính mình lại dùng sức ho khan.

Đỗ Tĩnh Đường không đồng tình, bởi vì anh cảm thấy như thế là đáng đời.

Cho tới khi trận ho khan dịu bớt, Đỗ Tĩnh Đường mới rót một cốc nước lọc đặt ở trên bàn.

"Anh, anh vẫn nên uống cốc nước đi."

"Cảm ơn." Sở Luật tiếp nhận cái cốc uống lên, chỉ là sừng mặt lại ẩn dưới một lớp bụi vừa dày vừa nặng*, có lẽ lúc này vẫn rất sạch sẽ, nhưng anh ấy đã mơ hồ đánh mất tất cả.

*ý nói đang phải chịu một áp lực tinh thần nặng nề.

Buông chiếc cốc trong tay xuống, anh dựa lưng về phía sau, thế nhưng mái tóc dường như có hơn hai sợi tóc bạc.

Người đàn ông mới 30 tuổi, làm sao có thể mọc tóc bạc rồi.

"Anh... Anh không sao chứ?" Bây giờ Đỗ Tĩnh Đường mới cảm thấy mọi chuyện không đúng lắm, là loại chuyện gì có thể tra tấn anh họ anh đến tận như vậy, quả thực tra tấn một người đàn ông khí phách hơn người thành một ông già.

Anh kì thật có chút không thể tin được, cái người anh họ này sẽ nặng tình như vậy đối với một người con gái, đã có thể làm đến bước này, đây còn không phải là yêu sao, còn không phải sao?

Chỉ là mấy năm qua anh ấy rốt cuộc làm cái gì, là tra tấn người ta hay là dày vò chính mình, mà tới hiện tại có chuyện này, đã không thể quay lại được nữa rồi.

"Tình Đường, em nói anh phải làm như thế nào?" Sở Luật đột nhiên mở hai mắt, chỉ là trong đôi mắt kia, dường như chưa từng có tự cao.

Hỏi anh? Đổ Tình Đường chỉ mặt mình, anh không biết nên trả lời thế nào. Nếu anh là Sở Luật, anh nhất định sẽ mang đứa bé kia về, rốt cuộc đó là đứa cháu duy nhất nhà họ Sở, nhưng nếu anh là Hạ Nhượng Tâm, anh nghĩ anh sẽ không đồng ý cùng người nhà họ Sở có bất kì mối quan hệ nào.

Có biện pháp vẹn cả đôi đường sao, ít nhất, Đổ Tình Đường, anh cảm giác không có.

Sở Luật đột nhiên cười thành tiếng, nhưng ai cũng có thể nghe ra cổ họng anh truyền đến nỗi chua xót.

"Vốn dĩ anh đã buông tay cô ấy, thật sự, Tình Đường, em tin không? Thế mà anh lại có ý nghĩ buông tay người ta. Chỉ là, em nói đi, đây là trời cao cho anh cơ hội sao, giữa chúng anh lại liên lụy quan hệ không rõ."

"Tình Đường, em tin sao? Anh có một đứa con gái, anh có một người con gái đấy." Giọng nói anh rất nhẹ, kì thật đã có một loại điên điên. Cũng chỉ có ở trước mặt người thân Sở Luật mới có một mặt này, những thời điểm khác, trái tim anh xác thật là sắt đá đáng sợ.

Đổ Tình Đường mở cửa ra, từ bên trong đi ra, thuận tay nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên ngoài thư kí muốn nói gì, kết quả Đổ Tình Đường lại đặt tay bên môi: "Suyt, không có việc gì, không cần đi vào."

Thư kí vội vàng bịt kín miệng, đến nói cũng không dám nói, nhưng mà cô lại nhịn không được.

"Phó tổng, tổng giám đốc đây là làm sao vậy, sao gần đây lại tính tình thất thường vậy?"

Đổ Tình Đường xoa trán: "Vỡ hài kịch của đời của anh ấy." Nếu đổi thành người bình thường khả năng đã sớm điên rồi. Cho nên, anh có thể khẳng định lại một lần nữa, anh họ anh không phải là người, áp lực nặng nề như vậy anh ấy cũng chịu được, nếu đổi thành anh, tám phần là bây giờ đã sớm tìm dây thừng đem bản thân treo cổ.

"Cái gì vỡ hài kịch cuộc đời?" Thư kí đương nhiên không hiểu cách lí giải này, cô nghĩ còn phải biết nhiều hơn mới được, trở thành bà tám nghe ngóng, đương nhiên đồng thời cũng miễn đề cho chính mình cái gì cũng không biết rồi tự đứng giữa họng súng của người ta.

Nhưng mà hiển nhiên cô muốn nghe, Đổ Tình Đường lại không muốn nói cho cô nghe.

"Anh ta lại đến." Cao Dật kéo cửa sổ ra, bên ngoài những bông tuyết nhỏ và mưa theo thời gian đang không ngừng rơi trên vai người đàn ông, hoà tan hơi thở khí trắng của anh, rồi bắt đầu kết băng, mà người đàn ông kia vẫn không nhúc nhích, để mặc cho những bông tuyết trắng rơi dừng ở bốn phía quanh anh, mang đến một luồng lạnh lẽo.

"Không cần quan tâm đến anh ta." Hạ Nhượng Tâm từ phòng bếp mang com đi ra, đặt ở trên bàn, sau đó cười với Cao Dật: "Cao Dật, đến đây ăn com, bé con không có ở đây chỉ có hai người ăn, hôm nay có cá kho, cho nên đây đều là của anh."

Cao Dật đi đến, cầm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng cá vào trong miệng nhai, ừm, rất ngon, hương vị này ăn trăm lần cũng không ngán, anh và Tiểu Vũ Diễm có tật xấu giống nhau, rất thích ăn cá, chỉ thích ăn cá do Hạ Nhượng Tâm nấu, cho dù ăn nhiều ngày, vẫn cứ rất muốn ăn.

Hạ Nhượng Tâm cũng ngồi theo xuống, gấp một ít đồ ăn vào trong bát.

"Nhượng Tâm..."

"Vâng?" Hạ Nhượng Tâm ngẩng mặt lên, cười một cái: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Cao Dật lại gấp một miếng cá: "Từ khi nào em thích ăn cá rô?"

Chiếc đĩa trong tay Hạ Nhượng Tâm dừng một chút, cúi đầu, quả nhiên, trong bát mình có mấy miếng cá rô.

"Gần đây rất thích ăn." Cô gấp cá rô vào trong miệng, từ trước đến nay cô đều không thích hương vị này, chỉ thiếu một chút là cô đã rơi nước mắt.

Cô cực kì ghét hương vị của cá rô, nhưng vì Cao Dật thích cho nên phần lớn chỗ cá rô này đều đi vào trong miệng Cao Dật.

"Hương vị kì thật vẫn không tồi." Cô lại gấp một miếng đặt vào trong miệng: "Khó trách khi mỗi lần anh ăn đều luôn hưởng thụ như vậy, thì ra ăn ngon như thế."

Chương 617: Không gặp được

Lúc Hạ Nhược Tâm định ăn, Cao Dật lại vươn tay trực tiếp lấy miếng cà rốt kia lên.

Anh đem từng miếng cà rốt đặt vào trong bát: "Đây là đồ ăn đặc biệt của anh, một miếng em cũng đừng nghĩ động, ăn rau xanh của em đi." Anh lấy những miếng cà rốt quả thực một miếng cũng không xót lại, lại đặt đĩa cà rốt trước mặt mình: "Được rồi, ăn đi, em đừng nghĩ đến cà rốt của anh." Nói xong anh lại gấp những món khác vào trong bát Hạ Nhược Tâm.

"Tốt, ăn nhiều rau, làn da sẽ đẹp."

Mà anh nói xong, một miếng lại một miếng ăn cà rốt toàn bộ đi xuống bụng, mà ở đó không ai biết, khuôn mặt vốn ôn nhả lại hơi hiện nụ cười khổ.

Nhược Tâm, trái tim em đang rối loạn.

Bên ngoài trận gió tuyết bay tán loạn, Hạ Nhược Tâm dọn dẹp bát đĩa trên bàn xong, cho đến khi cô đi ra thấy Cao Dật đang lấy khăn quàng cổ và mũ.

"Hôm nay không phải không đi làm sao?"

Hạ Nhược Tâm nhớ chính xác hôm nay Cao Dật không phải đi làm, tối muốn mới có ca, sao bây giờ lại muốn ra cửa rồi.

"Không phải anh muốn đi ra ngoài?" Cao Dật đã đi tới quàng khăn lên cổ Hạ Nhược Tâm, đôi mắt cẩn thận cho cô.

Hạ Nhược Tâm khó hiểu, một đôi mắt đang hỏi tại sao.

Cao Dật kì thật thích nhất là đôi mắt này của cô, cho tới nay đều rất sạch sẽ, cho dù linh hồn của cô ở nơi nào, cho dù là chịu quá nhiều đau khổ, quá nhiều tổn thương, từ đầu đến cuối trong trái tim cô vĩnh viễn chỉ một tấm lòng son.

Anh mở cửa ra, kéo tay Hạ Nhược Tâm đến.

"Đi ra ngoài đi."

Hạ Nhược Tâm đặt tay lên cửa, tại sao muốn cô đi ra ngoài.

"Nói rõ ràng với người bên ngoài."

Cao Dật đẩy cô đi ra ngoài, bên ngoài gió lạnh thổi tới trên mặt hai người, chính trong khoảnh khắc đó, Cao Dật cảm thấy trái tim của chính mình dường như đã bị thổi lạnh lẽo.

Tay Hạ Nhược Tâm vẫn không rời khỏi chốt cửa.

Cô không muốn, cô thật sự không muốn cùng người đàn ông này có bất luận quan hệ gì, chỉ là giữa bọn họ lại vứt bỏ không xong, đoạn tuyệt quan hệ cũng không xong, bởi vì con gái cùng bọn họ đều là máu mủ ruột thịt.

"Đi thôi." Cao Dật đặt tay lên tóc Hạ Nhược Tâm, sau đó cúi người xuống ghé bên tai cô nói: "Em không phải là người phụ nữ sẽ lùi bước, mặc kệ là bao lâu, chuyện này hai người đều phải có một ngày nói rõ ràng." Góc độ của anh lúc này đối với người khác mà nói giống như nam nữ đang hôn môi nhau, đôi mắt đen của anh mang theo ý cười, một ít gì đó hiện lên.

Người khác làm anh không thoải mái, sao anh không trả thù lại.

Hạ Nhược Tâm chậm rãi nói lỏng tay rồi rời ra, sau đó cô đi vào trong gió tuyết, phía sau người đàn ông đứng tựa cửa, cô quay đầu lại thấy người đàn ông kia đang mỉm cười cô vũ đối với cô.

Hạ Nhược Tâm lại quàng lại khăn quàng cổ, một bông tuyết vừa lúc rơi xuống cần cổ cô, cô rụt một cái, dường như rất lâu rồi không có cảm giác như vậy.

Người đàn ông đứng giữa trời tuyết đã gần như trở thành một người tuyết, trên mái tóc, trên vai, trên quần áo, thậm chí cả trên lông mi của anh đều phủ một lớp tuyết. Đôi môi mỏng của người đàn ông nhắm chặt, sắc mặt cực kì không tốt, lúc này vốn dĩ anh chỉ chớp mắt một cái lớp tuyết trên lông mi đột nhiên rơi xuống tan chảy. Khóe mắt anh nóng lên, vừa lúc theo những bông tuyết hóa thành nước.

Có chút băng giá, có chút lạnh lạnh.

"Nhược Tâm, em có thể để mẹ anh thấy bé không?"

Sở Luật từ bên trong túi vớ đôi tay lạnh băng, muốn nắm chặt một chút, nhưng ngón tay lại chết lạnh cứng đờ, chỉ động tác như vậy cũng không làm được, thì ra anh vẫn là một con người, anh vẫn có máu có thịt, cũng sẽ bị đông lạnh chết lạnh mà không hay biết.

Tuyết thỉnh thoảng rơi trên người Hạ Nhược Tâm, mà cô không muốn nói chuyện, đặc biệt là với người đàn ông trước mặt này.

Đôi môi mỏng của người đàn ông mở ra nhẹ nhàng thở dài.

Nhưng lúc Hạ Nhược Tâm xoay người.

"Nhược Tâm..." Sở Luật gọi cô, giọng nói khàn khàn: "Bé dù sao cũng là con của nhà họ Sở có phải hay không?"

Bước chân của Hạ Nhược Tâm ngừng lại, cô cũng muốn biết, có phải sẽ có một ngày nào đó thanh âm của cô cũng lạnh lẽo giống băng tuyết.

"Nhà họ Sở các người?" Cô nhẹ nhàng cười, nụ cười rất châm chọc: "Anh, còn có người nhà họ Sở, đều không có tư cách."

Mạng của Tiểu Vũ Diễm là được cứu trở về như thế nào, cô vĩnh viễn sẽ không quên, đứa bé mới ba tuổi, nhận hết khổ sở, nhận hết đau đớn, thậm chí chỉ thiếu chút nữa thôi đã không thể cứu được.

Bé chảy dòng máu nhà họ Sở, nhưng chính nhà họ Sở lại không cứu bé.

Cô càng không quên, là ai đoạt giải nhất của Tiểu Vũ Diễm ở nhà trẻ, làm bé khóc, làm bé đau khổ, và ai không cho bé vào lớp học, làm bé bị bệnh. Chính là người nhà họ Sở, có tư cách gì, bọn họ có tư cách gì?

Con gió thổi thẳng vào mặt cô, lan tràn đau đớn.

"Đã trở lại." Cao Dật đi đến, nhẹ nhàng vỗ bông tuyết trên vai cô xuống, Hạ Nhược Tâm mỉm cười với anh, chỉ là chưa biết nụ cười lại ảm sắc trời lúc này, tuyết lạnh như vậy.

Cơ thể Sở Luật ở đó cứng đờ, anh cứ ngây ngốc đứng như vậy, thành một tảng băng, một bông tuyết, một hạt bụi.

Buổi tối, Hạ Nhược Tâm từ trên giường ngồi dậy, kì thật cô cũng không biết tại sao lại mất ngủ, trong mấy năm nay cô không có ngày nào ngủ ngon, từng ngày, từng tháng Giếng đều gian nan chống đỡ, nhưng vì hiện tại vì muốn kiếm thêm ít tiền, đứng vậy chắc do mệt nên cô vẫn luôn mất ngủ, nhưng hôm nay...

Cô đứng lên, bước ra ngoài, nhẹ nhàng kéo bức rèm ra, tuyết vẫn không ngừng rơi, đã đem bên ngoài xếp thành thế giới băng thạch.

Đèn đường còn dư lại bên trên, dường như có thể cảm thấy một chút ấm áp giữa trời lạnh băng, còn một người đàn ông vẫn đứng ở bên ngoài.

Ấm áp trong cơ thể nhưng lại lạnh ở trong mắt, có một bông tuyết rơi vào trong ánh mắt anh, anh mở hai mắt, bông tuyết kia tan thành nước theo khóe mắt anh lặng yên chảy xuống.

Khi trở về công ty, anh giống như một người băng, quần áo trên người đều ướt đẫm.

Đây là rót xuống sông sao? Cả người anh còn dọa Đỗ Tinh Đường khiếp sợ, vội vàng lấy quần áo của mình mới mua còn chưa mở hộp ra, cầm lấy. Thời tiết này là ý định muốn tìm cái chết.

"Anh, anh gặp được cháu ngoại bé nhỏ của em không?" Đỗ Tinh Đường vội vàng hỏi Sở Luật, đứa bé đâu, có gặp được hay không vậy?

Sở Luật đang dùng khăn lau tóc, động tác trong tay hơi dừng một chút, rồi sau đó lại dường như không có việc gì, một đôi mắt đen nhìn phương xa, lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 618: Quỷ nhỏ rất phiền

"Vẫn không cho gặp sao?" Đỗ Tinh Đường sừng sốt một chút, đến đây mới nhỏ giọng hỏi.

Đôi môi mỏng của Sở Luật mím thẳng, ném khăn lông trong tay, đôi môi mỏng manh lúc này hơi tím tái, ngay cả hô hấp mỗi một nhịp thở cũng đè nén khiến anh đau đớn.

"Bọn họ giấu con bé đi rồi." Sở Luật cười khổ, tại sao anh lại làm cho người ta sợ hãi như vậy, thậm chí còn giấu con đi, Cao Vũ Diễm, đúng vậy, là Cao Vũ Diễm, rốt cuộc anh đã gặp con gái anh bao nhiêu lần, nhưng anh từ đầu đến cuối cũng không biết, thì ra bé là con gái của anh, rõ ràng đã từng gần nhau như thế, nhưng vì sao anh từ trước đến nay cũng chưa được ôm con một cái.

Đỗ Tình Đường cả kinh há miệng thở dốc, định khuyên Sở Luật, nhưng cuối cùng chỉ một tiếng thở dài, có thể trách ai được?

Chỉ là anh cảm thấy Hạ Nhược Tâm quá độc ác, thế mà lại giấu đứa bé đi, mà bằng thủ đoạn của anh họ, chẳng lẽ thật đúng là tìm không được, khả năng không phải không muốn tìm mà là không muốn đi tìm, nếu thật sự nguyện ý, cho dù có lật tung trời đất, đồ dòn hết tài sản của anh ấy, anh ấy cũng sẽ không nê nang đổi thủ.

Có khi con người nếu đụng phải đoạn tình cảm như vậy thì sẽ bắt đầu nhút nhát, cũng bắt đầu xuất hiện sợ hãi.

Giống như Sở Luật bây giờ, từ nhỏ đến lớn, dù cho có chuyện gì cũng sẽ không làm anh ấy do dự, không làm anh ấy lo lắng như thế, từ trước tới nay đều không có. Cũng chỉ có ở trên người chị ấy, anh mới thấy anh ấy cẩn thận che giấu đến hoàn mỹ.

Tuyết bên ngoài, đang rơi xuống, càng ngày càng dày.

Mà phương Bắc, lạnh thấu xương.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm rất tốt, hôm nay ăn hai bát cơm, chú đã làm ngựa cho Tiểu Vũ Diễm cưỡi." Tiểu Vũ Diễm cảm động, cái miệng nhỏ không ngừng rú rít, cũng không biết đã nói bao lâu.

Tam ca bắt lực xoa trán, anh vẫn còn phải bàn chuyện làm ăn, nhưng quý nhỏ này lại ôm di động của anh, đã cùng mẹ nói chuyện phiếm hơn một giờ.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm ngoan lắm, búp bê cũng rất ngoan..." Bé lấy búp bê ra, cơ thể nhỏ bé lao đảo lui về sau làm Tam ca khiếp sợ, vội vàng dang tay ra đỡ Tiểu Vũ Diễm dựa vào lồng ngực, lại một tay bế bé lên, đưa điện thoại di động đặt bên tai bé.

"Chú ơi, búp bê."

Tiểu Vũ Diễm vươn tay nhỏ chỉ chỉ, chỉ búp bê bị rơi trên mặt đất.

Tam ca hiện tại cũng không còn tay đi nhặt búp bê, một tay anh ôm quý nhỏ, một tay cầm di động, tìm đâu ra bàn tay thứ ba lấy búp bê cho bé.

Thật là, anh đánh phải kẹp di động lên trên vai, như vậy quý nhỏ này vừa có thể nghe được âm thanh trong di động, mà anh vừa có thể nhặt con búp bê xấu xí kia lên.

Cũng không biết đứa nhỏ này tại sao thích đồ chơi này đến như vậy, tranh đoạt không tốt sao, xe ô tô không tốt sao? Mà hiển nhiên anh quên mất, Tiểu Vũ Diễm là một bé gái, mà không phải là một cậu bé nghịch ngợm.

Anh cúi xuống, nhặt búp bê dưới đất lên, phúi phúi búp bê nửa ngày trên bộ quần áo vest xa hoa, phải lau sạch sẽ con búp bê, mỗi ngày quý nhỏ ôm không được có vi khuẩn.

Anh cúi con búp bê vào trong lòng Tiểu Vũ Diễm, lại cảm động để quý nhỏ gọi điện thoại cho mẹ. Cho đến khi thuộc hạ của anh đi vào, thấy đại ca như lão hồ của bọn họ bây giờ giống như ông bố bím sữa. Một tay ôm quý nhỏ, một tay cầm bình sữa, mà quý nhỏ xinh đẹp kì cục kia đang ở trên đầu Thái Tuế động thờ*, dứt một sợi tóc của lão hồ, bàn tay nhỏ theo đó nắm lấy đầu tóc anh mình vĩ đại của đại ca bọn họ, bên trong cái miệng nhỏ còn không biết lầm nhảm cái gì.

*ý nói: cái đó không thể động vào đầu bé con

Thần sắc đại ca của bọn họ càng ngày càng khó coi, những lời thuộc hạ sắp nói lại mắc nghẹn trong cổ họng, quý nhỏ này, sẽ bị đại ca ném ngã nát thịt.

Kết quả đợi nửa ngày, đợi cả ngày khuôn mặt âm trầm của đại ca cũng không nói một câu, cũng không ném ngã quý nhỏ, mà vô cùng bất đắc dĩ đem quý nhỏ đang trên đầu mình ôm xuống, để hai chân bé đứng lên đùi anh.

"Chú, chú xem này."

Tiểu Vũ Diễm vươn đôi tay mũm mĩm đặt ở trước mặt Tam ca.

Khoé mắt Tam ca giật giật, dữ tợn như ác quỷ, nếu đổi đây thành những đứa trẻ khác đã sớm bị dọa khóc, nhưng Tiểu Vũ Diễm lại không hề sợ hãi.

Bên trong tay nhỏ của bé nắm một sợi tóc bạc đáng thương và còn mấy sợi tóc đen, đây là nhờ một sợi rồi nhỏ luôn mấy sợi đó xuống luôn đi.

"Tiểu Vũ Diễm giúp chú nhỏ xong rồi nhá." Tiểu Vũ Diễm dâng vật quý, đôi mắt cười cong cong. Nói xong cánh tay liền ôm cổ Tam ca, khuôn mặt nhỏ cũng dụi vào cổ Tam ca.

"Chú, Tiểu Vũ Diễm buồn ngủ."

Mà một bàn tay to đang ra.

Xong rồi, thuộc hạ không đành lòng nhắm mắt lại, quý nhỏ kia sẽ thành bánh nhân thịt.

Toàn bộ bọn họ đều quay mặt đi.

Một cái tát này mà đánh xuống, quý nhỏ kia sẽ chết mất.

Nhóm thuộc hạ cắn móng tay, chốc nữa phải nhặt xác quý nhỏ, người nào sờ thì không sờ, lại cứ sờ vào Tam ca, còn dám nhổ tóc Tam ca. Kết quả,

Kết quả

Kết quả...

Toàn bộ đôi mắt ba người mở to như mắt trâu, bàn tay của Tam ca không có đánh đứa bé trong lòng thành bánh nhân thịt mà đặt tay ở trên vai bé, có chút vụng về mà vỗ vỗ.

"Đại ca..."

Thuộc hạ vừa muốn mở miệng nói chuyện, kết quả lại bị Tam ca trừng mắt. Ba người mặt xám xịt đành phải chạy ra giống như gặp quỷ. Nhưng không phải gặp con quỷ Tam ca giết người không chớp mắt, cũng không phải gặp Tam ca mặt không đổi sắc chém đứt tay chân người khác, càng không phải Tam ca cười lạnh dẫm lên người khác mà bọn họ biết.

Chính là Tam ca giống một ông bố bím sữa, bọn họ thật sự chưa từng nhìn thấy.

Ba người bọn họ là lần đầu tiên có một loại nhận thức mới là kính trọng đối với đại ca, thì ra Tam ca giết người không chớp mắt cũng có một mặt như vậy.

Thẩm Vi đi đến, ném túi xách về phía bàn: "Tam ca, anh làm cái gì mà sao những thuộc hạ của anh lại giống như là thấy quỷ."

Cơ thể Tam ca cứng đờ không dám động đậy, chủ yếu là vì quý nhỏ trong lòng đã ngủ, bàn tay nho nhỏ còn nắm lấy quần áo vest xa hoa của anh, Tam ca dùng tay vô đầu bút tóc: "Em mau xem cái quý nhỏ này đi, phiền chết người."

Thẩm Vi đứng lên, đi qua, ngồi xổm trước mặt Tam ca, sau đó vươn tay ôm đứa trẻ đang ngủ.

"Em chậm một chút, đừng đánh thức." Tay Tam ca run run.

"Cẩn thận một chút, sớm tỉnh rồi." Tam ca cúi kính.

"Không được, tỉnh rồi." Tam ca bút tóc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 619: Nếu người có lòng

Cuối cùng Tam ca muốn giết người là lúc Thẩm Vi đã ôm đứa bé vào lòng, sau đó nhẹ nhàng dỗ dành, trong khoảnh khắc đó thấm đẫm ánh sáng mềm mại trong đáy mắt cô.

Tam ca đi đến, cởi áo trên người phủ lên người Thẩm Vi.

"Đừng để bị lạnh, mặc ít như vậy."

"Cảm ơn Tam ca." Thẩm Vi cười cười, dường như dâng vật quý đem đứa bé trong lòng cho Tam ca xem: "Quý nhỏ này lớn lên có phải rất đáng yêu không?"

"Ừm." Tam ca gật đầu, anh rất ít khi thấy trẻ con, nhưng cũng khó gặp một đứa bé xinh đẹp lại nghe lời như vậy.

"Là con của Sở Luật." Thẩm Vi cong môi đỏ: "Một tổng giám đốc của công ty lớn như vậy, giá trị con người không biết bao nhiêu tỷ, nhưng con gái từ khi còn nhỏ đều ăn hồ dán mà lớn lên, anh có tin được không, bị bệnh, thế nhưng ngay cả tiền viện phí nằm viện cũng không trả được, người mẹ phải bán chính mình mới có tiền chữa bệnh."

Cô ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ trong lòng ngực: "Giống như em, Tam ca, anh có thể tưởng tượng được không, đường đường là đại tiểu

thư nhà họ Thẩm, nhưng lại luân lạc vì bản mình mới có đủ khả năng trả những món nợ đó."

"Vi..." Tam ca đi đến, đặt tay lên vai cô: "Được rồi, không có việc gì, tất cả đều đã qua rồi."

Con người Thẩm Vi mỏng lung, Tam ca đã rất lâu rồi không thấy cô yếu ớt như thế.

Dùng sức bóp đáy mắt nhắm lại, Thẩm Vi dựa cơ thể trên người Tam ca, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, mà đứa trẻ bé nhỏ trong lòng cô vẫn đang ngủ không biết thế giới gian khổ nhường nào.

Tam ca giờ tay đặt trên mặt Thẩm Vi, trong khoảnh khắc không ai phát hiện trong mắt anh hiện sâu nỗi đau lòng vô cùng.

"Vi, em biết không, anh phát hiện em đã thay đổi, cuối cùng em bắt đầu suy nghĩ cho bản thân, không hề giống như trước như cái xác không hồn."

Nhưng Thẩm Vi cũng không biết, cô ngủ rồi, ngủ rất yên ổn. Đã thật lâu rồi cô không ngủ ngon như thế, cơ thể trong lòng mang theo mùi sữa như thuốc ngủ tốt nhất trên đời này, dường như mỗi ngày cô đều có một giấc ngủ đến khi rạng sáng, cũng chưa từng mơ những thứ trong quá khứ.

"Nhược Tâm." Đột nhiên thanh âm truyền tới làm Hạ Nhược Tâm nâng mặt lên, thấy Cao Dật không biết vào từ lúc nào, mà cô đang cầm điện thoại đến ngây ngốc.

"Làm sao vậy, nhớ con gái?" Cao Dật ngồi xuống, đem điện thoại trong tay cô đặt về chỗ cũ.

"Hơi hơi." Kì thật Hạ Nhược Tâm vẫn rất khổ sở: "Em và Tiểu Vũ Diễm trước đây chưa từng xa nhau một ngày, tại sao em lại có một loại cảm giác bị vứt bỏ."

"Ha ha..." Cao Dật nở nụ cười: "Con lớn rồi cũng phải rời xa mẹ, bây giờ em đã luyến tiếc rồi, chờ con về sau lấy chồng làm sao bây giờ?"

"Em không nghĩ đến đó, bởi vì quá xa xăm." Hạ Nhược Tâm chỉ nghĩ con gái bây giờ mới ba tuổi, mới chỉ bé như vậy, con vẫn còn trẻ con còn chưa trưởng thành, sao có thể đi làm vợ của người khác, cùng người khác sinh con đẻ cái, cô thật sự cảm thấy đây đều là sự tình của kiếp sau.

"Nhược Tâm lại đây, anh có lời muốn nói với em." Cao Dật vươn tay về phía Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm đưa tay ra, rồi sau đó Cao Dật nắm chặt, trong nháy mắt anh lại sinh ra một cảm giác không buông bỏ được, đúng vậy, là không thể bỏ được, mà anh sẽ cả đời chặt chẽ nắm chặt, giữ lấy, cả đời không buông bỏ.

Mặc kệ chuyện gì sẽ xảy ra.

Hai người đến ghế sofa cách đó không xa, bên ngoài vang lên tiếng tích tích đật đật, dường như là âm thanh tuyết đang tan. Bên ngoài rất lạnh mà bên trong phòng thực ấm áp, trong mắt của hai người cũng đều là tầng tầng ấm áp.

"Nhược Tâm, để bọn họ gặp Tiểu Vũ Diễm đi."

Cao Dật đột nhiên mở miệng khiến Hạ Nhược Tâm sửng sốt, bàn tay cô đặt trên đùi nắm chặt thành quyền, cô không muốn. Rồi sau đó một bàn tay to duỗi lại đây, tay đàn ông so với cô lớn hơn nhiều, lòng bàn tay khô ráo dường như hút đi mồ hôi trong lòng bàn tay cô.

"Nhược Tâm, nghe anh nói." Cao Dật than một tiếng, nắm chặt tay cô đặt ở trên đầu gối mình.

"Dù như thế nào, Tiểu Vũ Diễm là con cháu nhà họ Sở, đây là sự thật không thể tranh cãi."

"Bọn họ chưa từng nuôi con." Hạ Nhược Tâm quay mặt đi, cô từ chối, so với bất luận sự tình nào cũng phải cự tuyệt, giống như bây giờ cô cự tuyệt Thẩm Ý Quân, cô không có mẹ, Tiểu Vũ Diễm không có ông bà nội, cũng không có nhà họ Sở.

"Anh biết." Cao Dật lại nắm chặt tay cô.

"Nhà họ Sở sẽ không có khả năng có thêm một đứa trẻ khác."

Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay, chọc đau lòng bàn tay cũng làm đau trái tim cô.

Cô cũng biết.

Nhưng cái này với cô có quan hệ sao?

Ngón tay Cao Dật hướng về phía trước, nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau tai: "Nhược Tâm, tính em không phải như thế, không để những thứ oán hận mờ ám trí của em. Anh hy vọng em chính là em, không phải vì oán hận mà trở thành một người khác."

Thẩm Ý Quân đã để cô đi một hướng cực đoan, vốn là người thân nhất, hiện giờ lại là người hận nhất, một người này đã làm cô sắp mất đi bản thân mình, nếu lại thêm người nhà họ Sở nữa. Anh thật sự sợ rằng cô sẽ bức tử chính mình.

Nếu người có lòng mới có thể nghĩ nhiều, nếu người vô tâm thì tất cả cũng không quan trọng.

Cho nên làm thế nào để cho bọn họ gặp Tiểu Vũ Điềm.

"Hôn nữa..." Anh tiếp tục nói, không phải muốn đâm đau trái tim cô.

"Em không cho bọn họ gặp, thì những người trong gia đình kia càng muốn gặp, giải quyết tốt nhất là để bọn họ gặp, lần trốn vĩnh viễn không phải biện pháp và đường đi tốt nhất."

Hạ Nhược Tâm trầm mặc, cô hiểu ý Cao Dật, nhưng cô vẫn không muốn.

Tổng Uyển lại một lần nữa đứng ở cửa nhà họ Hạ, kì thật bà cũng không biết tại sao mình lại đến nơi này, chỉ là khi bà nhận ra thì hai chân đã đứng ở chỗ này.

Từ bên trong cửa được mở ra, bà cũng đi vào.

Lúc này giữa nhà họ Hạ với bà, thì ra lại xa lạ như thế, nếu như không có sự tình Hạ Dĩ Hiên, nhà họ Sở bọn họ và họ Hạ, bà và Thẩm Ý Quân cũng sẽ không dây dưa như thế. Khoảng cách giữa hai người hiện tại ngồi đối mặt nhau, thế nhưng đều sinh ra một phần xấu hổ.

"Như thế nào hôm nay bà không mang cháu gái theo?" Thẩm Ý Quân đổ một tách trà mật hoa cho Tổng Uyển: "Tôi biết bà trước kia rất thích uống, vừa lúc bác sĩ nói tôi cũng nên uống nhiều hơn một chút."

Bà sờ những nếp nhăn trên mặt, tóc cũng bạc trắng, bà rốt cục cũng già rồi, không còn trẻ, chỉ là sống đến tuổi tác lớn như vậy bà mới phát hiện, đối diện với những việc đã làm, cả đời này, sống đều hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 620: Cô muốn gặp người có lí lẽ

Cho tới hiện tại thậm chí một câu tâm sự cũng không có, một thân cao sang giàu có cũng vô ích, có cái gì dùng. Ngay cả Tổng Uyển, không phải nói nhận nuôi một đứa bé sao, sao hôm nay lại không ở mà trông cháu mà chạy đến chỗ bà uống trà.

Tổng Uyển cười khổ một tiếng: "Ý Quân, bà còn không nói cho tôi đi?"

Thẩm Ý Quân cười cười, khoé mắt lại hằn lên mấy đường hoa văn.

"Nói cho bà cái gì?" Bà nhắc chén lên, một ngụm trà xuống bụng, vị chua chua ngòn ngọt, sao bà chỉ nếm được vị chua, không có vị ngọt, chẳng lẽ bởi vì mua trà hoa quả quá chua, sợ là lấy vị chua che lấp hết vị ngọt.

"Ý Quân, bà biết, tôi có một đứa cháu gái phải không?" Tổng Uyển đột nhiên kéo tay Thẩm Ý Quân. Đôi tay Thẩm Ý Quân không tự chủ dừng một chút, sau bà dường như không có việc gì đặt cái chén ở trên bàn.

Bà cười cười, có chút khoảng cách chần giữa hai người.

"Cháu gái bà không phải ở nhà bà sao?"

"Bà biết không phải vậy, Ý Quân." Tổng Uyển đột nhiên ôm mặt, cứ như vậy khóc thành tiếng, có lẽ rất lâu bà không đi làm cà rốt rồi khóc như thế, thân phận của bọn họ, gia thế của bọn họ không cho phép phát sinh những chuyện như vậy.

Bọn họ coi trọng lợi ích cũng như coi trọng thân phận, mà tùy ý phát tiết, khóc lớn như vậy lại không được cho phép.

Thẩm Ý Quân đột nhiên hoài nghi, khi những năm tháng bà chưa gả đến nhà họ Hạ, lúc đó bà và Tâm Tâm sống nương tựa lẫn nhau, khổ bà có thể khóc, ngọt bà có thể cười, có thể chảy nước mắt. Nhưng lúc ở nơi này, ngay cả nước mắt cũng không chảy, bà thật cẩn thận tồn tại, bồi dưỡng tuổi già, cũng là cả đời bồi dưỡng con gái, kết quả đổi lấy lại là một viên cánh như vậy, giá trị sao, hơn hai mươi năm nom nớp lo sợ, mỗi ngày như đi trên băng mỏng, thật sự đáng giá sao.

Bà nâng chén, uống một ngụm trà mật hoa. Rốt cục Tổng Uyển khóc cũng đủ rồi, bà vội vàng lau nước mắt.

"Thực xin lỗi, tôi chỉ có chút nhẹn không được cho nên thất lễ rồi." Bà nghẹn ngào: "Bà không biết, tôi chỉ có một đứa con trai là A Luật, tuy rằng tôi biết nó không tốt, nó đã làm rất nhiều chuyện sai, nhưng nguyên nhân bắt nguồn thật sự là nó sai sao?"

"Không phải lỗi của nó, cũng không làm gì sai", Thẩm Ý Quân ở trong lòng lẩm nhẩm một câu, bà đem tầm mắt đặt trên cái chén, mặc kệ ai đúng ai sai, đều đã là kết quả này.

"Ý Quân, Nhược Tâm sinh một đứa trẻ, bà biết không?" Tống Uyển đột nhiên nắm chặt tay Thẩm Ý Quân: "Là một bé gái, là cháu gái tôi, nhưng trước đây tôi chưa từng được gặp bé. Làm sao bây giờ, Ý Quân, Nhược Tâm cô ấy không cho tôi gặp cháu gái còn đem đứa bé giấu đi, bà nói, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ..." Bà lại ôm mặt khóc. Chỉ là một màn như vậy ở trong mắt Thẩm Ý Quân lại như đã từng quen thuộc, quen thuộc làm bà thất vọng buồn lòng, bà ấy cũng giống như người bạn của Thẩm Ý Quân này, đang ích kỉ, cũng như đang oán trách.

Bà vươn tay vỗ vai Tống Uyển.

"Tôi và bà giống nhau, chúng ta đều không có tư cách, lúc đứa bé kia chưa sinh ra, người Sở gia không cần, tôi cũng không cần. Lúc đứa bé kia bị bệnh, người Sở gia không cứu, tôi cũng không cứu. Cho nên, chúng ta không có tư cách có được cháu gái, cũng như không có tư cách gặp mặt đứa bé kia."

Tống Uyển buông thõng tay, rồi sau đó suy sụp vô lực cúi đầu, chua xót nếm đắng cay.

Có một số việc, Tống Uyển còn chưa biết. Cho nên bà có lòng chờ mong những sự tình đó bị rằng xé ra từ quá khứ, như vậy bà ấy còn mặt mũi, còn có lí do gì để đứa bé kia kêu bà ấy một tiếng bà nội, một câu bà nội kia máu chảy đầm đìa, bà ấy dám chấp nhận không?

Mà lại một lần nữa, Hạ Nhược Tâm và Đỗ Tĩnh Đường ngồi đối diện nhau, hai người vẫn gọi một ấm Thiết Quan Âm, mặc cho hương trà mờ mịt giữa hai mắt bọn họ.

"Chị Nhược Tâm, em có thể cầu xin chị một việc không?"

Đỗ Tĩnh Đường tự hỏi nửa ngày, cũng do dự, cuối cùng vẫn mặt dày đem chuyện này nói ra.

"Bọn họ muốn gặp đứa bé?" Đôi tay Hạ Nhược Tâm ôm chén trà, nghe trong chén hương trà nhàn nhạt sâu kín, cũng là cảm giác tâm tư của chính mình, lặng yên trầm định lắng xuống.

"Haizz..." Đỗ Tĩnh Đường than một tiếng: "Em cũng biết việc này làm khó chị. Chỉ là, chị Nhược Tâm, xin chị thông cảm cho bác gái và bác trai em đi, bọn họ lớn tuổi, cũng chỉ có duy nhất một đứa con trai, hơn nữa chị có thể đã biết, anh họ em bị cho uống thuốc bốn năm, anh ấy kì thật đã gặp báo ứng, như vậy còn chưa đủ sao?"

Một câu bị cho uống thuốc bốn năm kia, nghe tới tai Hạ Nhược Tâm cực kì châm chọc.

Anh ta trân trọng người phụ nữ kia, nhưng cô ta lại vì hấn mà rửa tay phóng độc.

Phải, Đỗ Tĩnh Đường nói đây là báo ứng, nhưng vẫn chưa phải báo ứng tới.

"Chị Nhược Tâm..." Vào lúc Đỗ Tĩnh Đường muốn khuyên, Hạ Nhược Tâm đem chén trà nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, rồi sau đó từng tiếng từng tiếng đĩnh nhẹ nhàng, làm trái tim Đỗ Tĩnh Đường như vậy thôi mà đã run rẩy.

Chị ấy không đồng ý sao?

"Câu thật sự quyết định?" Thẩm Vi đang nằm trên ghế bập bênh, có vẻ như không có vấn đề gì khi nhìn thấy Hạ Nhược Tâm, cô đều là một bộ dáng lười biếng như vậy. Nhưng mỗi lần gờ tay nhắc chân lười biếng lại pha trộn tiểu thư khuê các và uỷ mị phong trần nữ giới một cách kì quái. Cô không phong trần nhưng lại cũng không có cảm giác trên người có khí chất cao quý. Nhu hoà quá nhiều không xác định nhân tố của cô, kì thật giống như một đoá hoa anh túc, dễ ngửi nhưng cũng rất độc.

"Ừm, quyết định." Hạ Nhược Tâm xoa đầu nhỏ của con gái, mà đứa bé trong lòng cô về mặt ngây thơ: "Cao Dật đã nói bé con dù sao cũng là cháu nhà họ Sở, máu mủ không có cách nào phủ nhận, nhưng mình sẽ không đem con gái giao cho nhà họ Sở."

"Ồu..." Thẩm Vi nhắm mắt, kì thật rất muốn hỏi một câu, nếu người nhà họ Sở không trả đứa bé còn cô ấy phải làm sao bây giờ, năm đó cô ấy có thể bị người nhà họ Sở bức đi đầu đường, mà giống như bây giờ lại đến một lần nữa, chỉ là cô không hỏi ra, cũng không có nói ra.

Thứ bản chất con người này, cô cũng phải nhìn xem rốt cuộc tốt bao nhiêu.

Kì thật bất luận kẻ nào đều không lay động được Hạ Nhược Tâm, nói là lay động Hạ Nhược Tâm, là một cái quỳ kia của Tống Uyển. Trong ấn tượng của cô, đây là một vị phu nhân ưu nhã, cho dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, bà đều có thể thong dong ứng đối, chỉ là hiện giờ, bà giống như một người phụ nữ bình thường, quỳ cầu xin một người kém tuổi, một quỳ này thật sự cô chịu không nổi.

Mà làm cô thay đổi chủ ý, kì thật chính là một phần tình thương của người mẹ.

Cô yêu thương Tiểu Vũ Điểm, Tống Uyển yêu thương Sở Luật.

Cô cự tuyệt không được một tình thương của người mẹ, bởi vì cô cũng là một người mẹ.

"Tôi đáp ứng đi." Cho đến khi cô nói ra câu này, kì thật ngược lại cô cảm thấy thư giãn, Tiểu Vũ Điểm rất muốn có ông bà nội, như vậy không phải càng tốt sao?

Edit: Maru

Chương 621: Ruột thịt và nhận nuôi

Chỉ là cô không biết chính là ngày hôm nay cô không để ý một cái quỳ này của Tống Uyển, sau này chính mình hối hận rất nhiều vì sự lựa chọn ngày hôm nay.

Hôm nay, cô ăn mặc xinh đẹp cho con gái, mái tóc mềm mại nhét vào bên trong mũ, con gái bé nhỏ, cảm nhón nhọt, đôi mắt to sáng ngời, làn da trắng muốt, điểm này rất giống mẹ, một bộ dáng bé nhỏ như vậy đi đến nơi nào cũng rất nhiều người yêu mến.

"Mẹ, chúng ta sẽ đi đâu?" Tiểu Vũ Điểm nhảy cảm cảm giác được hôm nay không giống những hôm khác, bởi vì bé mặc quần áo mới, mặc quần áo mới chính là ăn Tết, nhưng mà bây giờ không phải Tết mà?

"Mẹ mang con đi gặp ông bà nội của con." Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ càng ngày càng giống cô, nụ cười dịu dàng cũng nở bên môi, kì thật trong lòng cô vẫn cực tuyệt, nhưng lại không thể biểu lộ ra, cô sợ con quá nhạy cảm.

"Tiểu Vũ Điểm có ông bà nội ă?" Tiểu Vũ Điểm chớp mắt một cái, sau đó kéo tay áo mẹ: "Giống như là ông bà nội của chị gái nhỏ sao, sẽ giúp chị gái nhỏ làm người xấu, ông bà nội bắt nạt Tiểu Vũ Điểm sao?"

Hạ Nhược Tâm sững sờ, cô bế con gái lên. Dừng cảm nhẹ nhàng chống lên đỉnh đầu con: "Đúng vậy, chính là ông nội và bà nội đó."

Tiểu Vũ Điểm cắn móng tay, kì thật bé không thích bà nội như vậy.

"Đi thôi, con yêu, chúng ta đi." Cao Dật đi tới, ôm Tiểu Vũ Điểm trong lòng Hạ Nhược Tâm.

Tiểu Vũ Điểm thích nhất được bố ôm, bởi vì bố ôm rất an toàn, không sợ ngã xuống, hơn nữa sức lực của bố rất lớn, tay cũng sẽ không bị đau.

Hai bàn tay to đều nắm một bàn tay nhỏ, tay trái Cao Dật còn cầm búp bê của Tiểu Vũ Điểm, đi đến đâu cũng phải mang theo con búp bê này, mà có phải đứa nhỏ này lo lắng người khác sẽ cướp đi búp bê của bé?

Hay là đứa nhỏ này không có quá nhiều cảm giác an toàn. Anh cúi xuống nhìn chân mình bên chân Tiểu Vũ Điểm, trên khuôn mặt nhỏ kia hôm nay đặc biệt yên tĩnh, hầu như không nói một lời.

Đứa nhỏ này có đôi khi tích cách hơi kì quái một chút.

Mà lúc này ở nhà họ Sở, Sở Giang và Tống Uyển đứng ngồi không yên nhìn cửa, cũng không dám lộn xộn. Trên bàn đã bày một đồng lớn đồ ăn vặt trẻ con thích ăn, bên cạnh búp bê xếp đầy đất, tất cả đầy đều là bọn họ mua vì cháu gái.

Lúc ấy bọn họ thiếu chút nữa đã đem toàn bộ công ty sản xuất búp bê nhà người ta mua cả về. Cũng không thể trách bọn họ kích động như vậy, vốn dĩ bọn họ đã tuyệt vọng, chỉ là không nghĩ trời cao sẽ ban cho họ một bảo bối như thế, cháu gái bé nhỏ của bọn họ, một đứa cháu gái đã ba tuổi.

"Bà nghĩ xem có tới không?" Sở Giang lại ngồi không yên, ông hầu như cứ cách vài phút là phải đứng lên đi một vòng ra cửa, muốn xem cháu gái đã trở lại của bọn họ có đến hay không.

"Bọn họ nói là 10 giờ." Đôi mắt Tống Uyển gần như đã nhìn xuyên qua bàn: "Trẻ con sáng sớm còn buồn ngủ, nếu đến sớm còn không phải làm trẻ con thiếu ngủ sao?"

"Ông nhìn Hương Hương xem nếu thiếu ngủ một tí, một ngày bé không có tinh thần, tính tình cũng không được tốt."

Mà Tống Uyển nhắc tới Sở Tương, cả người sững sờ tại chỗ, bà dường như quên mất Sở Tương.

"Bà chuẩn bị làm gì với nó?" Sở Giang cũng một đầu phức tạp, áp lực trong lòng cũng không nhẹ. Vốn dĩ cho rằng cả đời này không có duyên với cháu nội, cho nên mới nhận nuôi một cái, thủ tục đã làm xong, bọn họ cũng chấp nhận số phận. Nhưng hiện giờ ông trời lại ban cho bọn họ một đứa cháu gái ruột, nhưng đứa bé Sở Tương kia đã nhận nuôi, thân phận hiện tại của nó là con gái Sở Luật, là cháu gái bọn họ.

"Còn có thể làm sao bây giờ được?" Tống Uyển than một tiếng: "Bây giờ không thể đem Hương Hương trả lại Cô nhi viện chứ?" Bà và Sở Tương đã có cảm tình, mấy tháng này bà chăm sóc Sở Tương, cùng ăn cùng ngủ, cho dù là nuôi một con mèo hay một con chó đều sẽ có cảm tình, huống chi là con người, một đứa trẻ con.

"Nhà chúng ta cũng không thiếu tiền, Hương Hương vẫn là cháu gái chúng ta, về sau chúng ta sẽ có hai đứa cháu gái, như vậy không phải quá tốt sao, cháu gái tôi trở về sau này bé sẽ không phải cô đơn, còn có một chị gái chơi cùng, thật tốt, đúng không?"

Tổng Uyên suy nghĩ rất tốt, kì thật nói trắng ra bà chỉ luyến tiếc Sở Tương. Nhưng Sở Giang cảm giác việc này không đơn giản như vậy, ông biết một núi không thể có hai con hổ, hơn nữa tính tình Sở Tương là một đứa trẻ chiếm hữu mạnh mẽ, nó ở nhà trẻ làm chuyện gì không phải ông không biết rõ, chỉ sợ đến lúc đó tâm tư đứa nhỏ này sẽ không tốt.

Bỗng nhiên trong lòng ông giống như có cảm giác, tầm mắt ông ngừng ở cửa phòng trên tầng, cái cánh cửa kia, mở ra rồi lại đóng lại. Ánh mắt Sở Giang hơi trầm xuống, mặc kệ như thế nào, ông chỉ biết cháu gái ruột chính là máu mủ, nuôi chính là nuôi. Không nên trách ông bất công, ông vốn dĩ đối với Sở Tương không có nhiều tình cảm, không giống như Tổng Uyên, mỗi ngày đều che chở đứa nhỏ kia. Nếu Sở Tương biết an phận ông sẽ không quản, Sở Tương cũng có thể tiếp tục làm đại tiểu thư nhà họ Sở, cả đời không lo ăn uống, từ số nghèo khổ biến thành số giàu sang. Nhưng nếu nó thật sự không có những suy nghĩ tốt đẹp, như vậy ông chỉ có thể tiễn đứa nhỏ này đi.

"Tôi đi xem Hương Hương đây." Tổng Uyên đột nhiên không yên lòng Sở Tương, gần đây bà lo chuyện cháu gái ruột nên đưa Hương Hương cho bảo mẫu chăm. Trong lòng bà có chút băn khoăn, tuy rằng sắp nhìn thấy cháu gái ruột, nhưng rốt cuộc Sở Tương này cũng ở bên bà mấy tháng, không phải thân nhưng lại có không ít cảm tình. Bà đứng lên, trong chốc lát cũng muốn mang Sở Tương xuống gặp em gái.

Cửa phòng bị mở ra, Sở Tương rúc thân thể nhỏ bé trong chăn, hình như đang khóc.

"Hương Hương." Tổng Uyên đi đến, vừa thấy bộ dáng của Sở Tương kì thật vẫn rất đau lòng.

"Làm sao vậy, Hương Hương?" Bà cười kéo chăn trên người Sở Tương ra: "Có phải có người bắt nạt Hương Hương nhà chúng ta hay không, nói cho bà nội, bà nội trả thù cho con."

Sở Tương dụi hai mắt ngời dậy, cái miệng nhỏ mếu máo, nước mắt cũng tí tách rơi. Đây vừa khóc lại làm trái tim Tổng Uyên mềm nhũn, bà ôm Sở Tương trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc bé.

"Hương Hương, nói cho bà nội, con làm sao vậy, tại sao lại khóc?"

Sở Tương nghẹn ngào, càng chôn sâu có thể nhỏ bé vào trong lòng Tổng Uyên: "Bà nội, có phải có em gái, bà nội sẽ từ bỏ Hương Hương, sẽ đuổi Hương Hương về cái nơi tối tăm kia không?"

"Sao lại như vậy được?" Tổng Uyên an ủi Sở Tương, tay cũng vỗ về bả vai nhỏ: "Em gái là em gái, Hương Hương là Hương Hương, em gái là cháu gái bà nội, Hương Hương cũng vậy. Về sau Hương Hương sẽ có một đứa em gái, sẽ có người chơi cùng Hương Hương, Hương Hương vui không?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 622: Bé không thích em gái

"Vâng, vui ạ." Cuối cùng Sở Tương được Tổng Uyên dỗ nín khóc mới mỉm cười, chỉ là trong lòng bé có hai loại tâm tư trái ngược.

Bé không thích em gái đó, thật sự rất không thích.

Bé biết bản thân không phải cháu gái ruột của bà nội, bé được nhận nuôi từ Cô nhi viện về, cũng không phải là con của bố, nhưng em gái kia thì phải. Cho nên bé không thích có em gái, bé muốn giống như lúc trước, bà nội chỉ có một mình cháu gái là bé, mà bố cũng chỉ có một mình bé là con gái.

Cái kia không biết từ đâu xuất hiện em gái, bé hiện tại rất chán ghét, cực kì chán ghét.

Nếu em gái không tới thì tốt, nếu thật là không tới... nhưng nào có tốt như vậy.

Rất cực Tổng Uyên cũng đành dành được Sở Tương, nhưng có chút thất thần, bà thỉnh thoảng lại nhìn cửa giống như sợ cháu gái ruột sẽ đột nhiên đến mà bà không gặp được. Cho đến khi bà thấy Sở Tương đã ngủ mới vội vã xuống tầng, nhưng bên ngoài vẫn không có động tĩnh. Cả người và đôi mắt Sở Giang chỉ thiếu chút nữa dán lên trên cửa, nhìn chằm chằm hận không thể trực tiếp đục một cái lỗ lớn ở cửa.

Tổng Uyên cũng ngồi xuống, lấy đồng hồ lên nhìn một lúc lâu: "Đồng hồ này không phải là hỏng rồi chứ, sao không chạy."

Sở Giang nhìn đồng hồ chỉ đúng giờ, ông lắc đầu: "Đồng hồ không hỏng, mới có 9 giờ rưỡi, còn chưa tới 10 giờ đâu."

"Chị Khương, cơm đã chuẩn bị xong chưa?" Tổng Uyên đứng lên, hỏi quản gia đang ở trên tầng.

"Tất cả đã tốt rồi, đều là các món trẻ con thích ăn, đặc biệt yêu cầu đầu bếp bên ngoài làm." Quản gia từ trong phòng đi ra, vội vàng trả lời. Bà còn chưa quét dọn vệ sinh đâu, một phòng đồ chơi, đây không phải sơ tán cả trung tâm thương mại nhà người ta đó chứ.

Tổng Uyên yên tâm, đứng ngồi không yên cùng Sở Gian chờ gái gái trở về.

Cho đến khi bên ngoài cửa truyền đến tiếng chuông cửa.

"Đến, đến rồi." Tống Uyển kích động nắm lấy cánh tay Sở Giang, vui phát khóc: "Cháu gái chúng ta đến rồi, rốt cuộc, cảm ơn trời đất." Tống Uyển cảm thấy bây giờ chính mình thế nào cũng không làm sao, chỉ cần cháu gái đến là được.

Sở Giang bị Tống Uyển trực tiếp nhéo một miếng thịt đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng lại không dám rút cánh tay về, ông biết vợ ông đang kích động mà không phải muốn nhéo ông.

"Tôi đi mở cửa." Tống Uyển vội vàng chạy đến, bà xoa nhẹ mặt mình chỉ sợ mặt mình cười khó coi dọa cháu gái. Đây chính là cháu gái bà, bé là cháu gái ruột của bà đó.

"Các người tới rồi!" Ngay sau khi bà mở cửa lập tức làm một khuôn mặt tươi cười, kết quả còn dọa người bên ngoài khiếp sợ.

"Cái đó, quý cô này, ngại quá."

Chàng trai bên ngoài sợ hãi bởi sự nhiệt tình đột ngột của Tống Uyển, anh thật sự chỉ mang đồ tới.

"Đây là đồ ngài mua, xin vui lòng kí nhận." Chàng trai nom nớp lo sợ mang đồ ra để Tống Uyển kí. Ánh sáng trong mắt Tống Uyển không khỏi tối sầm, haizz, vui về hựt hững.

Bà kí tên rồi mới cầm đồ trở lại.

"Làm sao vậy, người không tới?" Sở Giang vội vàng hỏi, đi ra ngoài đã lâu như vậy, không phải là bọn họ nói mấy câu sau đó người đi rồi làm cái ông già này cháu gái cũng không được gặp sao?

"Chưa tới." Tống Uyển đặt hộp ôm trong lòng lên trên bàn: "Người ta đến đưa cái này, cũng không biết là cái gì?"

Sở Giang cầm lên thấy địa chỉ phía trên của nhà bọn họ. Ông ước lượng một chút, cũng không quá nặng, vội vàng bảo quản gia mang dao rọc giấy đến mở cái hộp ra, kết quả bên trong lại là một con búp bê rất xinh đẹp.

À, ông biết rồi: "Đây là của A Luật mua, hình như mãi vẫn chưa vận chuyển về, không lâu trước đây nó đã nói với tôi."

Tống Uyển cũng rất thích, xác thật là đẹp.

"Bà nội..." Lúc này, Sở Tương không biết vì sao lại tỉnh, bé đứng chân trần ở phía xa gọi Tống Uyển.

"Hương Hương, sao con đã dậy rồi, lại đây với bà nội." Tống Uyển dang tay về phía Sở Tương để bé đến đây. Sở Tương chạy tới trực tiếp chui vào trong lòng Tống Uyển. Tống Uyển vốn dĩ rất thích trẻ con, hơn nữa còn là Sở Tương đương nhiên sẽ không đẩy bé ra.

Đôi mắt Sở Tương vẫn luôn nhìn chăm chăm con búp bê trong tay Sở Giang, bé nhớ đã thấy con búp bê đó ở trong trung tâm thương mại, bé rất muốn nhưng cửa hàng trong trung tâm thương mại không bán cho bé, nói là đã có người khác đặt hàng. Khi bé lại một lần nữa quán lấy bà nội đòi nâng nặc thì búp bê đã không thấy. Cho nên cái này nhất định là bố mua cho bé, bé biết bố là người rất lợi hại, chỉ cần bé muốn, bố đều sẽ giúp bé mua về.

Đúng, cái này nhất định là cho bé.

"Ông nội, trong tay ông cầm có phải búp bê của Hương Hương hay không?"

Sở Giang cầm búp bê trong tay có chút lúng túng, cái này hẳn là không phải cho nó, con trai của ông hao tổn công sức như vậy không có khả năng là cho Sở Tương, về điểm này ông biết rõ, đây là cho cháu gái bé nhỏ trước đây ông chưa được gặp.

"Ông nội, có thể đưa búp bê cho Hương Hương không." Sở Tương vươn tay nhỏ, không phải là con búp bê này thì không thể.

"Rất xin lỗi Hương Hương, cái này là cho em gái, về sau ông nội sẽ mua cho Hương Hương càng nhiều búp bê xinh đẹp, được không?" Sở Giang không thể đưa đồ mà con trai gấp rút mua về cho Sở Tương, đây là hàng vận chuyển khẩn cấp bằng đường, mặt trên đơn hàng đều là chữ tiếng Anh, cũng là bưu kiện quốc tế, cho nên không thể đưa cho Sở Tương.

Chính là Sở Tương còn nhỏ chỉ biết bé muốn con búp bê này, bé rừ lông mi, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống làm Tống Uyển đau lòng.

"Nếu không thì cho nó chơi trước đi?"

Tống Uyển bàn bạc cùng Sở Giang: "Dù sao cũng chỉ chơi một lúc, lát nữa cháu gái nhỏ đến lại cho cháu gái nhỏ được không?"

Sở Giang lại không nghĩ đơn giản như Tống Uyển, con búp bê này nếu mang ra còn có thể mang trở lại sao, đây so với lấy bánh bao thịt đánh chó* có cái gì khác nhau? Nhưng Tống Uyển đã vươn tay về phía ông, ông còn chưa đồng ý đưa cho, Tống Uyển cũng đã lấy búp bê trong tay ông giao cho Sở Tương. Mà Sở Tương ôm lấy búp bê sẽ không buông tay.

Sở Giang không còn sức lực than một tiếng, chỉ có thể hy vọng là ông nghĩ quá nhiều.

Lại một lần nữa chuông cửa vang lên, bỗng nhiên Tống Uyển đứng lên, mà lúc này kim đồng hồ đã chỉ đúng 10 giờ, 10 giờ, 10 giờ, nhất định là cháu gái bé nhỏ của bà.

Bà vội vàng đẩy Sở Tương ra đi mở cửa. Sở Tương ngồi trên sô pha ôm chặt búp bê trong lòng, một đôi mắt rử xuồng không rõ đang suy nghĩ cái gì, chỉ có hai tay nhỏ dùng sức bóp búp bê trong lòng ngực.

Bé chán ghét em gái mới tới này.

"Cạch" một tiếng, cửa mở, Cao Dật và Hạ Nhượng Tâm, còn có một đứa bé nhỏ được Hạ Nhượng Tâm nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 623: Đây không phải là bà nội

Đứa bé rất nhỏ nhưng ngũ quan lớn lên cực kì tinh xảo, nếu nhìn không kĩ khả năng không thể nghĩ đến điểm này. Nhưng vừa thấy đứa nhỏ này và diện mạo Hạ Nhượng Tâm mới có thể nghĩ đến thì ra đứa nhỏ này lớn lên giống mẹ như thế.

Đột nhiên, Tống Uyển ôm miệng.

Đôi mắt bà bỗng nhiên mở to, là bé, là bé, bé chính là cháu gái bé nhỏ của bà sao? Khó trách bà lại thích đứa nhỏ này như vậy, thì ra đây là máu mủ tình thâm, đây là tình cảm từ quan hệ máu mủ.

Mà bà rất sợ bản thân sẽ khóc, bà cố sức ổn định cảm xúc, đến đây mới ngồi xổm xuống vươn tay về phía Tiểu Vũ Diễm.

Là Tiểu Vũ Diễm, thế mà lại là Tiểu Vũ Diễm, chính là bà đã gặp Tiểu Vũ Diễm rất nhiều lần rồi, đây là cháu gái bà, cháu gái ruột của bà, là con cháu nhà họ Sở bọn họ, bé vốn chính là cháu gái bọn họ mà.

Nhìn xem, lớn lên rất được, rất giống người nhà họ Sở. Lần đầu tiên ở gần như thế, lần đầu tiên bà cẩn thận nhìn mới phát hiện quả nhiên là con cháu nhà họ Sở bọn họ, lớn lên xinh đẹp cực kì, trên gương mặt bé nhỏ có bóng dáng Hạ Nhượng Tâm, nhưng mà cặp mắt kia chính xác là tài năng đặc biệt nhà họ Sở, còn có một gương mặt nhỏ bình tĩnh đến lạ thường này, còn không phải chính là bản sao của A Luật sao? Và còn đôi mắt của bé rõ ràng giống A Luật hồi bé như đúc, cho dù là tới một nơi xa lạ cũng không sợ hãi, bé rất dũng cảm, cũng thực hiểu chuyện.

Ở giữa đôi mắt đứa nhỏ này cũng mang theo một màu lam giống người nhà họ Sở như đúc. Lúc này, bà cam đoan giống A Luật cỡ nào, mặc dù Tiểu Vũ Diễm là bé gái, lớn lên cũng giống mẹ, nhưng thật sự cho người ta cảm giác giống A Luật hồi nhỏ như đúc, tương tự thích mím chặt môi, tương tự ánh mắt, tương tự một nét mặt bình tĩnh.

Đây không phải cháu gái bà thì còn là cháu gái ai.

"Tiểu Vũ Diễm, đến đây với bà nội để bà nội nhìn con rõ hơn." Bà cũng không dám chớp mắt, chỉ sợ bé con đáng yêu trước mặt này sẽ đột ngột biến mất. Sở Giang cũng trừng lớn hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Diễm, muốn từ trên mặt bé nhìn thấy bóng dáng con trai nhiều hơn một chút.

Cuối cùng, ông cười, mà ông cũng không biết bản thân đã bao lâu rồi chưa cười.

Nhưng mà ông ghen tị trừng mắt lườm Tống Uyển, sao bà đã gặp được cháu gái của bọn họ rồi sao? Đến cái tên cũng biết, mà ông bây giờ mới biết được tên của bé, gọi là Tiểu Vũ Diễm.

Mặc dù có chút kì lạ, nhưng lại nghe rất được.

"Tiểu Vũ Diễm, đến đây với bà nội." Đôi tay Tống Uyển vẫn cứ đặt trên không trung, cho dù hiện tại tay bà rất mỏi nhưng bà không bỏ xuống được. Đứa bé đáng yêu, khuôn mặt quả táo, đôi mắt to tròn có lông mi cực dài, cái miệng nhỏ chúm chím vẫn mím chặt, quả thật là cảm thấy giống con trai khi còn nhỏ như đúc. Bà không cần xét nghiệm cái gì DNA, bà tuyệt đối tin rằng đây chính là cháu gái bé nhỏ của bà.

Tống Uyển vẫn như cũ ngồi xổm trên mặt đất duỗi tay về phía Tiểu Vũ Diễm, nhưng Tiểu Vũ Diễm lại đứng ở cửa, bàn tay nhỏ xiết chặt tay mẹ không buông, cũng không gọi bà nội, càng sẽ không để bà nội này ôm.

Thậm chí bé cũng không cười, giữa đôi lông mi dài cong vút nhẹ chớp, cuốn đến một người đang ngồi trên ghế sô pha, Sở Tương đang ôm một con búp bê xinh đẹp.

Mẹ nói đây là bà nội bé, nhưng đây rõ ràng chính là bà nội của chị gái nhỏ, không phải là bé.

"Tiểu Vũ Diễm..." Tống Uyển lại tiến lên một bước, tay bà chỉ muốn sờ khuôn mặt nhỏ của cháu gái, muốn biết đây có phải sự thật hay không, có phải

đang nằm mơ hay không, nhưng khi bà vươn tay ra là lúc Tiểu Vũ Điểm lại lui về phía sau một bước, tránh né tay bà.

Mà một động tác như vậy giống như một con dao nhọn rạch trái tim Tống Uyển.

Hình như đứa bé không thích bà.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm ngẩng mặt, kéo tay Hạ Nhục Tâm.

"Chúng ta về nhà được không, Tiểu Vũ Điểm muốn về nhà."

Sắc mặt Tống Uyển đột nhiên thay đổi, nháy mắt huyết sắc bị rút cạn.

Hạ Nhục Tâm ngồi xổm xuống đặt tay lên gương mặt con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, con quên rồi sao? Mẹ đã nói sẽ mang con đến gặp ông bà nội, con xem, đây là bà nội của Tiểu Vũ Điểm, gọi bà nội đi. Bà nội thật sự rất yêu Tiểu Vũ Điểm."

Tiểu Vũ Điểm lại là cúi đầu, thật sự bé chưa nói cho mẹ, người bà nội này không yêu bé, bà và chị gái nhỏ cùng nhau bắt nạt bé, đây là bà nội của chị gái nhỏ, không phải bé.

"Tiểu Vũ Điểm....." Sao Hạ Nhục Tâm lại cảm thấy cảm xúc hôm nay của Tiểu Vũ Điểm không được tốt lắm.

Mà cô nhớ đến những chuyện xảy ra ở nhà trẻ. Nhớ tới Tiểu Vũ Điểm sẽ không quên, trí nhớ của Tiểu Vũ Điểm luôn rất tốt, đừng nhìn thấy bé còn nhỏ nhưng quan niệm lại rất mạnh, tâm tư trẻ nhỏ từ trước đến nay đều vô cùng trong sáng, ai đối tốt với bé, đối không tốt với bé, bé cái gì cũng biết.

"Tiểu Vũ Điểm, đó là bà nội." Cô lại chỉ đến Tống Uyển: "Bà nội ruột của Tiểu Vũ Điểm, mặc dù bà nội trước kia không nhận ra Tiểu Vũ Điểm, nhưng Tiểu Vũ Điểm quên là bà nội trước kia cũng đối rất tốt với Tiểu Vũ Điểm, đúng hay không?"

Tiểu Vũ Điểm nhìn bàn chân mình, tay ôm búp bê trong lòng chặt hơn, bên trong đôi mắt to mênh mông sưng mù, giống như trước kia bà nội này đối với bé thật sự rất tốt nhưng sau này có chị gái nhỏ rồi thì không tốt nữa.

"Tiểu Vũ Điểm ngoan, gọi bà nội đi."

Hạ Nhục Tâm xoa đầu con gái: "Gọi bà nội chính là bé ngoan." Tống Uyển một thân bộ dáng khổ sở làm Hạ Nhục Tâm không đành lòng, dù sao cũng tới rồi, phải diễn cho tốt vở tuồng này đi.

"Mẹ, nếu Tiểu Vũ Điểm không gọi thì sẽ không phải là bé ngoan hay không?" Tiểu Vũ Điểm ngẩng khuôn mặt hỏi, thật sự bé một chút cũng không muốn gọi bà nội.

"Đúng vậy." Hạ Nhục Tâm cổ vũ con gái: "Tiểu Vũ Điểm chơi vui vẻ cùng ông bà nội chính là bé ngoan."

Tiểu Vũ Điểm do dự một chút rồi mới nhỏ giọng gọi một tiếng bà nội.

Mà một tiếng này làm nước mắt Tống Uyển cứ thế rơi xuống. Đây là một cảm giác không nói nên lời, đây chính là sự thân thiết giữa người thân, bà không muốn nhưng lại luôn không nhận được những giọt nước mắt, rồi sau đó người cũng bất tri bất giác lệ rơi đầy mặt.

Hạ Nhục Tâm lại xoa tóc con gái, sau đó đẩy nhẹ có thể bé: "Đến đi, Tiểu Vũ Điểm đến chỗ bà nội để bà nội ôm một cái."

Chân nhỏ của Tiểu Vũ Điểm đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng mẹ lại đi cách xa bé một ít, bé vươn tay về phía bố, Cao Dật lại nhẹ nhàng gạt đầu với bé một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 624: Không gọi thì sẽ không ngoan

Bé đi về phía trước một bước, ngập ngừng, sau đó bước về phía Tống Uyển. Từng bước một đến gần mà Tống Uyển chỉ cảm thấy hốc mắt cay cay, rót cuộc những giọt nước mắt ẩn nhẫn lại một lần nữa lăn xuống.

Bà thật sự rất kích động, kích động cũng không biết phải làm sao bây giờ.

"Tiểu Vũ Điểm, đến đây với bà nội."

Bà không ngừng nói chuyện với Tiểu Vũ Diễm, ngay cả đôi mắt cũng không dám chớp, chỉ sợ lần này cháu gái bà sống sờ sờ sẽ trực tiếp biến mất. Khó khăn lắm mới tìm được ruột thịt, bà thật sự, thật sự rất cẩn thận, cũng rất sợ hãi. Cho đến khi Tiểu Vũ Diễm ôm búp bê trong lòng đứng ở trước mặt bà, ngón tay bà mới run rẩy nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Diễm: "Cháu gái bé nhỏ của bà nội." Bà mon trón lông mày, đôi mắt còn có khuôn mặt nhỏ của bé, quả thực không muốn buồn tay ra.

Tiểu Vũ Diễm không né tránh tay bà, bé nghiêng đầu, hình như bà nội này đang khóc, đau ở đâu sao? Nếu bà nội đau vậy bé sẽ ngoan một chút, giống như trước kia lúc bé đau, mẹ nói, ngoan ngoãn sẽ không đau.

Đôi tay Tống Uyển run rẩy, đôi mắt một lúc lại mơ hồ, bà dùng sức lau mắt mới làm rõ ánh sáng trước mắt, lại một lần thấy rõ, sáng tỏ.

"Tiểu Vũ Diễm, cháu quên bà nội sao? Bà nội và Tiểu Vũ Diễm đã gặp nhau rất nhiều lần, bà nội còn cho cháu ăn canh, có phải hay không?" Bà nghẹn ngào một tiếng, bàn tay vẫn không rời gương mặt Tiểu Vũ Diễm, khoé môi cũng bởi vì kích động mà run rẩy.

Tiểu Vũ Diễm không nói lời nào, bé yên tĩnh đứng đó, mặc cho tay bà thỉnh thoảng vỗ về gương mặt nhỏ của mình, giống như không có cảm giác chán chết, giống như tay của mẹ, được rồi, bé sẽ không tức giận với bà nội, xem ở bà nội này đang khóc vì đau sao?

"Tiểu Vũ Diễm, bà nội có thể ôm cháu một cái không?" Tống Uyển buông tay, sợ rằng đứa trẻ sẽ sợ bà, cũng sợ đứa bé không muốn. Bà cẩn thận từng chút như vậy chỉ sợ đứa bé sẽ không thích bà. Đây là một bảo bối bất ngờ mà có, thật là quá trân quý, bé chính là bảo bối của toàn bộ nhà họ Sở.

Tiểu Vũ Diễm lại quay đầu nhìn Hạ Nhược Tâm, nhìn mẹ đang gạt đầu cổ vũ với mẹ mới quay đầu, vuron đôi tay nhỏ.

Bé không nói gì, nhưng động tác đã biểu lộ tất cả.

Tống Uyển đứng lên, cẩn thận bế đứa bé trên mặt đất lên, cảm giác so với lần đầu tiên ôm không giống nhau. Lúc này đây bà càng thêm sợ hãi, càng thêm cẩn thận, cũng càng thêm đau lòng, bà sợ làm đau bé, cũng sợ làm bé ngã.

Tất nhiên cũng không giống ôm Sở Tương, ôm Sở Tương bà sẽ cảm thấy thực an ủi, nhưng cơ thể nhỏ bé trong lòng ngực này lại làm bà cảm kích. Thì ra đây mới là huyết thống, cái gì cũng không thể thay thế được, cho dù bà có nhận nuôi Sở Tương, đối với Sở Tương muốn vắn tốt, tất cả tốt, nhưng vẫn không làm bà thân thiết bằng một cái huyết thống.

Mà cháu gái nhỏ của bà đã lớn như vậy, khi bà đang trông ngóng một đứa cháu nội không biết tên, không thể tưởng tượng được, kì thật bà đã có một đứa cháu gái lớn như vậy.

"Tiểu Vũ Diễm, gọi tiếng bà nội, được không?" Tống Uyển nhìn chằm chằm gương mặt tinh xảo của cháu, cháu gái bà lớn lên thật đẹp mắt, xinh đẹp hơn so với bất kì đứa bé nào bà đã từng gặp, về sau trưởng thành nhất định sẽ là một mỹ nhân, thậm chí lớn lên còn xinh đẹp hơn mẹ.

Gen của Sở gia từ trước đến nay không tồi, Sở Luật là một, mà đương nhiên cháu gái bé nhỏ của bà là cũng vậy.

Tiểu Vũ Diễm gắt gao mím chặt miệng nhỏ, mở một đôi mắt to đồng tử màu đen, bé không nói gì, cũng không có cử động.

"Không sao, bà biết, cháu là sợ người lạ, về sau bà nội sẽ rất thương cháu, cháu xem, bà nội mua rất nhiều đồ cho cháu, có búp bê, còn có đồ chơi."

Tay bà nhẹ nhàng vỗ về mặt Tiểu Vũ Diễm, chỉ là nước mắt trong mắt vẫn cứ lăn dài.

"Bà nội..." Thanh âm mềm mại ngọt ngào từ cái miệng nhỏ truyền ra. Tống Uyển sửng sốt, không thể tin được chính mình vừa rồi nghe được cái gì. Tức khắc bà kích động tuôn nước mắt, bé vừa rồi gọi bà là bà nội. Bé thật sự gọi bà là bà nội ư, thật sự gọi bà là bà nội.

Trời ơi, đây là sự thật, đây là sự thật.

Đột nhiên có một nỗi khổ sở không có cách nào nhẫn nhịn làm bà không khỏi che miệng khóc không thành tiếng.

Mãi một lúc lâu sau, bà mới xấu hổ lau nước mắt, cười với Hạ Nhược Tâm: "Thực xin lỗi, hơi thất lễ rồi."

Hạ Nhược Tâm không nói gì, chỉ là trong lòng lại một loại nặng nề, người nhà họ Sở để ý Tiểu Vũ Diễm như vậy, về sau có phải sẽ không trả lại con cho cô?

"Gọi một tiếng bà nội nữa cho bà nghe." Giọng nói Tống Uyển nghẹn ngào, thật sự sợ chính mình đang nằm mơ, cháu gái nhỏ của bà gọi bà là bà nội?

Nhưng lúc này Tiểu Vũ Diễm lại không gọi, tầm mắt bé dừng trên mặt Sở Tương đang ngồi ở trên sô pha, đôi mắt Sở Tương gắt gao lườm bé, như thể bé đang cướp đường.

"Được, cháu xem bà nội này, bà nội chỉ là quá kích động." Tống Uyển lại lau nước mắt trên mặt, bà ôm chặt Tiểu Vũ Diễm trong lòng, trong miệng tuy rằng đáp ứng không khóc nhưng nước mắt bà lại không cách nào ngừng được.

Sở Giang không chớp mắt nhìn chằm chằm Tiểu Vũ Diễm, mà việc ông có thể làm chỉ có thể đứng ở chỗ này, đôi mắt nhìn đã đỏ, không phải bởi vì không kích động mà bởi vì ông rất sốt ruột. Ông cũng muốn ôm cháu gái một cái. Cho nên, ông thỉnh thoảng ho khan, hy vọng có thể khiến vợ chú ý, không được ôm một người một mình ôm chứ, không được quên mất lúc này còn có ông nội đang đứng chứ, mà ông hiện tại đã nóng ruột muốn chết.

"Khụ..." Lại dùng sức một tiếng liền khiến Tiểu Vũ Điểm phát hiện vẻ mặt Sở Giang đỏ bừng, đôi mắt to tròn tràn ngập tò mò, ông nội này bị bệnh sao? Chỉ là người bị bệnh phải đi tìm mới đúng, ông cũng chưa thấy bé ngoan sao?

Mà khi Sở Giang phát hiện Tiểu Vũ Điểm nhìn ông, nhanh nhẹn vươn tay mình, thành công, ông phải bắt cứ giá nào: "Bà, cho tôi ôm một cái, tôi cũng muốn ôm cháu gái một cái."

Tổng Uyên vừa thấy vẻ mặt của chồng sốt ruột muốn chết, chỉ có thể đem đứa bé trong lòng giao cho Sở Giang.

"Cẩn thận, ông không được ôm chặt quá, bé nhỏ, sẽ đau."

Sở Giang vội vàng gạt đầu, ông sẽ chú ý, đương nhiên sẽ cẩn thận, đây chính là cháu gái bé nhỏ của ông mà, còn nói nữa ai cũng không ôm được cháu gái mất, Sở Tương chẳng lẽ không phải trẻ con mà là cục đá sao? Cũng không phải ông chưa chạm vào đồ cứng như Sở Tương.

"Cháu tên là Tiểu Vũ Điểm có phải không?" Sở Giang làm giọng nói tận lực nói nhẹ một ít, hai mắt cười đều cong lên, đã có thể nhìn rõ tuổi tác của ông.

Tiểu Vũ Điểm gạt đầu một cái, mặc dù là người xa lạ nhưng bé lại không sợ, chỉ là có chút không quen, hơn nữa người ông nội này, dường như rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 625: Cháu là Cao Vũ Điểm

"Cái đó, cháu có thể cũng gọi ông một tiếng ông nội hay không, ông là ông nội cháu." Sở Giang chờ mong hỏi, ông thật sự muốn nghe bé gọi một tiếng ông nội, âm thanh đáng yêu nhường nào.

"Ông nội..." Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn gọi một tiếng làm Sở Giang cảm giác hốc mắt hơi nóng. Ông vội vàng quay mặt đi, chỉ sợ ở trước mặt người khác mà khóc, ông không phải Tổng Uyên, ông là một người đàn ông, nếu khóc sẽ làm người ta chê cười.

"Thật ngoan." Sau khi Sở Giang ổn định cảm xúc mới xoa đầu Tiểu Vũ Điểm, mái tóc mềm mại, cùng con trai của ông khi còn nhỏ không giống nhau, phỏng chừng là giống mẹ rồi.

Mà một màn nhận người thân cảm động này, ngay cả quán gia đứng một bên nghe không ngừng lau nước mắt, những năm tới nhà họ Sở cuối cùng cũng có gốc rễ rồi.

Mà bọn họ đều bỏ qua, lúc này còn một Sở Tương ngồi trên sofa ôm búp bê.

"Cao Tiểu Vũ."

Thanh âm đột nhiên vang lên làm cánh tay Tổng Uyên đang muốn ôm cháu gái cứ như vậy cứng đờ ở đó.

"Cao Tiểu Vũ?" Ngón tay Tổng Uyên hơi run rẩy, bà chậm rãi xoay mặt lại, giọng nói cứng nhắc: "Hương Hương, cháu vừa nói gì?"

Sở Tương đứng lên, đi đến trước mặt Sở Giang đang ôm Tiểu Vũ Điểm, sau đó cố gắng ngẩng đầu.

"Cao Tiểu Vũ, tại sao mà lại muốn đến nhà tao, còn muốn được ông nội ôm nữa?"

Sở Giang ôm chặt cháu gái trong lòng ngực, khuôn mặt cũng trầm xuống.

"Hương Hương..." Tổng Uyên vội vàng kéo Sở Tương qua, mà ba chữ "Cao Tiểu Vũ" làm bà ở đây không có chỗ nào mà chui xuống.

"Hương Hương, con nói ai là Cao Tiểu Vũ?"

Sở Tương vươn ngón tay ra chỉ Tiểu Vũ Điểm trong lòng ngực Sở Giang.

"Bà nội, nó chính là Cao Tiểu Vũ."

"Bùm" một tiếng, trong đầu Tổng Uyên giống như bị nổ tung, Cao Tiểu Vũ, đúng vậy, Cao Tiểu Vũ, Tiểu Vũ Điểm chính là Cao Tiểu Vũ, mà Cao Tiểu Vũ cũng chính là Tiểu Vũ Điểm.

Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, mà chuyện trùng hợp như vậy sao có thể là bà làm được.

Đứa cháu duy nhất của Sở gia, thế nhưng bà lại cướp giải nhất của cháu cho Sở Tương, thế mà bà lại để cháu đứng ở bên ngoài nửa ngày chịu gió lạnh. Sắc mặt bà lại trắng bệch, cả người đều xấu hổ không chỗ dung thân.

Mà trong lòng Sở Tương bây giờ tràn đầy ghen ghét. Vốn trên mặt xem như đang đáng yêu lúc này lại nhăn nhó, ông nội từ trước tới giờ chưa có ôm bé như vậy, tại sao ông nội ôm Cao Tiểu Vũ mà không phải ôm bé.

Cao Tiểu Vũ đều có bố mẹ của nó, vì sao còn muốn tới cướp ông bà nội của bé?

"Tiểu Khương, chị mang Hương Hương về phòng đi."

Sở Giang nói với quản gia đang đứng sờ đứng một bên. Quản gia đây mới phản ứng lại, vội vàng ôm Sở Tương trở về phòng. Mà Sở Tương cũng chỉ là một đứa trẻ, hai chân vừa mới bị nhắc lên lập tức khóc âm ỉ muốn bà nội.

Nhưng mà lúc này tin rằng ở đây đã không có ai quan tâm đến bé.

"Chuyện trước kia đã qua rồi." Ông an ủi vợ, lại vỗ bà vai bà: "Có chuyện gì chúng ta nói sau, hiện tại trong nhà còn có khách."

Đến đây Tống Uyển mới phản ứng.

Bà xấu hổ sửa sang lại quần áo trên người, nhớ tới Hạ Nhượng Tâm và Cao Dật bị bọn họ đặt ở một bên.

"Nhượng Tâm, thực xin lỗi, chủ và di thật là có chút quá kích động, cho nên không để ý đến hai người." Bà vội vàng đi về phía Hạ Nhượng Tâm, Tiểu Vũ Diễm bà một chút cũng không lo lắng. So với bà, Sở Giang cũng rất yêu thương đứa cháu gái này, xem đi, hiện tại chơi với bé cũng rất vui vẻ nữa, bình thường về mặt luôn bình tĩnh vô cùng nhưng hiện tại gặp được cháu gái, lập tức giống như thay đổi thành người khác.

Rõ ràng tuổi đã lớn hơn nhiều thanh niên, thậm chí ông còn làm ngoáo ộp đùa với Tiểu Vũ Diễm, mặc dù không phải quá buồn cười, nhưng mà ông vẫn nỗ lực làm.

"Xin hỏi, vị này chính là..." Thần sắc Tống Uyển phức tạp nhìn Cao Dật, đối với thân phận của anh ta bà dường như có thể đoán được một ít. Ngần ấy năm nay, con trai bà đã kết hôn bốn năm, có lẽ Hạ Nhượng Tâm sẽ không sống một mình, kì thật như vậy cũng tốt, nếu không bốn năm qua bọn họ lại càng thêm có lỗi với cô.

"Sở phu nhân, chào bà, tôi là Cao Dật." Cao Dật hào phóng giới thiệu bản thân, cũng không quá câu nệ, mà tay anh còn tự nhiên nắm lấy tay Hạ Nhượng Tâm, từ đầu cũng chưa buông ra.

Tin tưởng rằng mọi người ở đây, bao gồm cả quản gia bên trong sẽ không có người nào cho rằng anh và Hạ Nhượng Tâm chỉ là bạn bè bình thường.

Cao Dật, Cao Tiểu Vũ, một quan hệ như này, còn cần phải đoán sao?

"Thì ra là Cao tiên sinh." Tống Uyển thật vất vả mới nở ra được một nụ cười, khả năng càng lo lắng, chỉ là bởi vì ba chữ "Cao Tiểu Vũ" kia, đôi mắt người đàn ông này vẫn luôn rất sáng, chính là riêng một từ "Cao" kia cũng đã giống như đâm vào trái tim Tống Uyển, khiến bà khó thể bình tĩnh.

Cháu gái bà mang dòng họ người khác, bà không có tư cách chỉ trích. Thời điểm người khác đều nghĩ cách để bảo vệ cháu gái bà, bà là một người bà nội lại ở sau lưng dùng dao, bà hứa hẹn yêu thương người khác, nhưng cuối cùng lại đâm khiến bản thân bị thương.

Mà Tiểu Vũ Diễm rất tin tưởng đối với người đàn ông này, còn người đàn ông này cũng thích Tiểu Vũ Diễm, có thể nhìn ra anh ấy đối với Tiểu Vũ Diễm cũng nhất định rất tốt, m. Như vậy thì tốt rồi, đúng vậy, như vậy là tốt rồi, chỉ cần cháu hái nhỏ của bọn họ không phải chịu khổ là tốt, chỉ cần đứa cháu đáng thương này của bọn họ không phải chịu tội là được.

Con trai bọn họ không quý trọng, không nhất định không thể để ngay cả người khác cũng không quý trọng.

"Tiểu Vũ Diễm thực ngoan." Tống Uyển vui mừng nói, bà nhìn đứa bé đó cùng Sở Giang chơi đùa bên nhau. Bé thực ngoan, không khóc không gây ầm ĩ, chỉ yên tĩnh ngồi ở kia, trong lòng luôn ôm búp bê hơi cũ không rời.

"Đúng vậy, bé từ nhỏ đã rất ngoan, thời điểm bé sinh ra chính là như vậy, chỉ biết mở to hai mắt nhìn người, rất ít thấy bé khóc." Hạ Nhượng Tâm đối với chữ ngoan này so với ai khác hiểu rõ nhất. Cô thân nhiên nói về quá khứ của Tiểu Vũ Diễm, ai cũng nói con gái cô rất ngoan, đúng là bởi vì bé rất ngoan cho nên hai mẹ con cô mới có thể tồn tại đến bây giờ.

Bé đau lòng thay mẹ bé, bé đã giúp mẹ làm rất nhiều việc, cũng không biết bé học được từ đâu ra, ngoan đến nỗi làm cô đau lòng.

"Thật vậy sao?" Nghe được chuyện cháu gái khi còn nhỏ, ánh mắt Tống Uyển sáng ngời: "Cái đó, có thể cho đi xem ảnh chụp còn nhỏ của Tiểu Vũ Diễm hay không?" Bà thật sự muốn biết ngoại hình khi còn nhỏ của cháu gái, lúc ấy bé chắc hẳn vô cùng đáng yêu.

Hạ Nhượng Tâm lắc đầu: "Xin lỗi, Tiểu Vũ Diễm không ảnh chụp." Tất cả những chuyện khi còn bé, chỉ có cô ký họa lại.

"À, không sao." Tống Uyển hơi mất mát, nhưng hiện tại cũng không muộn, về sau bà sẽ ghi nhớ từng quá trình cháu gái trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 626: Gọi bố đi

Bà cầm lấy một con búp bê ở một lên, đó là một con búp bê tóc màu vàng rất xinh đẹp, cũng xinh đẹp hơn nhiều so với con búp bê hơi cũ trong tay Tiểu Vũ Điểm. Bà đứng lên, ngồi xổm xuống bên người Tiểu Vũ Điểm, sau đó đặt búp bê trong lòng Tiểu Vũ Điểm.

"Tiểu Vũ Điểm, búp bê của cháu cũ rồi, bà nội cho cháu cái này được không? Cháu xem cái này rất xinh đẹp, đúng hay không?"

Tay bà cầm đã mỏi như nhưng Tiểu Vũ Điểm chỉ ôm con búp bê cũ kia, sau đó mở to hai mắt, không muốn cầm lấy con búp bê mái tóc màu vàng trong tay bà, cũng không có làm gì tiếp.

"Được rồi, có lẽ là cháu không thích." Sở Giang lại để Tiểu Vũ Điểm ngồi lui xuống, sau đó duỗi tay đẩy Tống Uyển một cái: "Đứa bé không thích thì không được miễn cưỡng cháu, kì thật bà không phát hiện ra sao? Búp bê của cháu chỉ cũ một chút thôi nhưng vẫn rất đẹp, có phải hay không?"

Xoa mặt cháu gái một cái, Sở Giang cười cực kì yêu thương: "Chỉ cần cháu thích là được, cũ không thành vấn đề."

Tống Uyển đành phải thu hồi tay, cuối cùng cũng chỉ có thể cười bất đắc dĩ, thôi bỏ đi, xác thật là như vậy, chỉ cần cháu thích là được, bọn họ tất nhiên sẽ không ép buộc cháu.

"Sở phu nhân không cần phải cảm thấy kì lạ." Cao Dật mỉm cười giải thích, xem như cho Tống Uyển một cái bậc thang đi xuống, người bà lúc này đã đủ xấu hổ...

Anh chỉ con búp bê được Tiểu Vũ Điểm ôm trong lòng kia nói: "Tiểu Vũ Điểm không phải không có búp bê, trong nhà cũng có rất nhiều, nhưng cái đó có thể là trong ý thức của bé đã xem búp bê như chính bản thân mình. Con búp bê đó là Hạ Nhược Tâm mua cho bé, chính là bảo bối của bé, nếu bé không nhìn thấy con búp bê đó sẽ khóc không ngừng."

"À, hoá ra là như vậy." Tống Uyển gật đầu một cái. Bà thả búp bê trong tay ngay tại chỗ, đứa trẻ trong lòng Sở Giản vẫn đang chơi con búp bê cũ của chính mình, mà một mình bé chơi dường như rất hào hứng, có khi thậm chí còn quên mất cả người lớn bọn họ, thoát nhìn bé thật đúng là rất yêu con búp bê kia.

Tiểu Vũ Điểm gất gao ôm chính mình oa oa không bỏ, đối với những con búp bê khác trước đây đều không nhìn nhiều hơn một lần, chỉ là tầm mắt bé dừng trên một con búp bê trên mặt đất, đôi mắt sáng ngời.

"Cháu thích cái này?"

Sức quan sát Sở Giang thật sự không tồi, đặc biệt là ông vẫn luôn chú ý thần sắc của cháu gái. Từ lúc đi vào đến bây giờ luôn không có nhiều hứng thú đối với toàn bộ đồ chơi trong phòng, nhưng mà chỉ duy nhất một thứ rơi trên mặt đất kia, dường như có chút đặc biệt.

Mà con búp bê này chính là hàng mới vận chuyển từ nước ngoài về.

Ông nhặt búp bê trên mặt đất lên đặt ở trước mặt Tiểu Vũ Điểm. Đến đây mới phát hiện thì ra con búp bê mà Tiểu Vũ Điểm vẫn luôn ôm trong lòng cùng cái này là một bộ, chỉ là một con tóc màu bạch kim, một con khác là tóc màu đen.

Bây giờ xem như ông mới hiểu rõ ràng, tại sao con trai phải cất công vận chuyển một con búp bê từ nước ngoài về, thì ra bởi vì Tiểu Vũ Điểm cũng có một cái như vậy. Mặc dù tiếp xúc chưa lâu nhưng ông lại phát hiện đứa cháu nội này của ông, tuy rằng diện mạo hay ngoại hình đều giống mẹ nhưng về mặt tính tình tuyệt đối là người nhà họ Sở. Người nhà họ Sở chỉ cần xác định sự tình thì sẽ không dễ dàng thay đổi, những hẹn ước của người nhà họ Sở, nghĩ đến đứa nhỏ này cũng vậy.

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt búp bê trong lòng, nhưng đôi mắt vẫn không rời con búp bê mà Sở Giang nhặt lên, cái này giống búp bê của bé quá.

"Tiểu Vũ Điểm thích?" Thấy cháu gái nửa ngày cũng không có trả lời, Sở Giang lại hỏi một câu.

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Vâng, thích."

Cuối cùng Sở Giang cười, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn tốt, ít ra trong nhà còn có một cái bé thích.

"Vậy ông nội tặng cho cháu cái này được không?" Ông đặt búp bê trước mặt Tiểu Vũ Điểm: "Về sau Tiểu Vũ Điểm sẽ có hai con búp bê chơi, một con búp bê của Tiểu Vũ Điểm sẽ rất cô đơn, nếu thêm một con búp bê nữa thì sẽ có hai con búp bê cùng nhau ngủ với Tiểu Vũ Điểm, đúng hay không?"

Tiểu Vũ Điểm khẽ mở miệng, vươn tay muốn lấy con búp bê kia, nhưng khi tay bé chạm vào búp bê lại vội vàng thu tay về.

"Làm sao vậy, không thích sao?" Sở Giang lại đem búp bê về phía trước. Ông có thể cảm giác đứa nhỏ này thích, vẫn rất thích, sao cuối cùng lại không

cần.

"Thích," Tiểu Vũ Điểm vẫn một câu này: "Nhưng đây là của chị gái nhỏ, Tiểu Vũ Điểm không cần." Bé cúi đầu ôm búp bê trong lòng, Tiểu Vũ Điểm đã có một con búp bê, không cần thêm một con nữa, đồ nhà người khác không phải của bé, bé có búp bê rồi, bé ôm búp bê ngủ sẽ tốt, nếu có búp bê mới, búp bê của bé sẽ không vui.

Búp bê trong tay Sở Giang vẫn đang cười, đôi mắt to lông mi dài giống một cái trong lòng đứa bé, nhưng Sở Giang lại đột nhiên cảm thấy con búp bê này như làm bông tay.

Hắn vội vàng ném búp bê ở một bên ghế sofa.

Mà đôi mắt không chớp động vẫn cứ mở to, vừa vận hướng đến chỗ Tống Uyển, không biết đang lên án cái gì nhưng lại làm thanh âm của Tống Uyển muốn nói chỉ có thể bị chính bà nuốt xuống.

Chờ đến khi bà mới bình tĩnh muốn giải thích là lúc ngoài cổng truyền đến âm thanh mở cửa.

Lúc này một người đàn ông từ cửa đi vào, trên người anh có hương vị phong trần mệt mỏi, cả người hô hấp cực kì dồn dập, ngay cả trên trán anh cũng chảy ra không ít mồ hôi. Thoạt nhìn, anh đi đường thật sự rất vội, chắc hẳn là một mạch chạy về nhà.

Lúc này Tống Uyển mới phản ứng kịp, Hạ Nhược Tâm vẫn còn đang đứng ở cửa nữa, bọn họ chỉ chú ý đến Tiểu Vũ Điểm đều quên mất phải tiếp đãi khách, điều này làm cho bà thật sự vô cùng ngại ngùng.

Ngón tay Hạ Nhược Tâm nắm chặt một chút, nhưng Cao Dật lại lắc đầu đối với cô, ý bảo cô không cần lo lắng. Sở Luật đứng ở cửa, khi nhìn Tiểu Vũ Điểm được Sở Giang ôm trong lòng, chỉ cảm giác hai mắt của mình cực cay, ngực đau nhức, ở kì là con gái anh.

Anh không phải không muốn gặp con gái. Chỉ là anh cần thời gian, cần một cái lí do tốt, một cái thật tốt làm Hạ Nhược Tâm sẽ không chán ghét, để Tiểu Vũ Điểm sẽ không bài xích lí do của anh. Chỉ là không nghĩ tới, anh chờ đợi, cơ hội lại cứ như vậy mà tới, dọc theo đường về anh gấp gấp không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ. Ngực anh không ngừng phập phồng, vẫn không dám chớp mắt nhìn đứa bé đang ngồi trong lòng bố.

Con gái anh vô cùng đáng yêu.

"Tới đi, Tiểu Vũ Điểm, đó là bố của cháu, gọi bố đi." Tống Uyển ôm Tiểu Vũ Điểm túc trong lòng Sở Giang qua. Sở Giang chỉ ngơ ngác nhìn ngực trống trơn, cảm giác mất mát và thất bại vô cùng cực

Ông còn ôm chưa đủ cháu gái bé nhỏ của ông đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 627: Chú không phải là bố

Nhưng không sao về sau có rất nhiều cơ hội, về sau ông muốn mỗi ngày ôm cháu gái ông, để tất cả mọi người biết, ông Sở Giang có một cháu gái đáng yêu như vậy.

Câu bố kia của Tống Uyển làm sắc mặt Hạ Nhược Tâm biến đổi, đôi môi bắt đầu không vui mím chặt, từ này dường như không thể dùng trên người Sở Luật. Mà Cao Dật chỉ nhướng mi, nếu Tiểu Vũ Điểm gọi Sở Luật là bố thì bọn họ đem người bố Cao Dật của Tiểu Vũ Điểm ở chỗ nào?

Tiểu Vũ Điểm mở to một đôi mắt trắng đen rõ ràng, vẻ mặt trên khuôn mặt quả táo quá yên tĩnh, bé chưa cười bao giờ, chỉ ôm chặt búp bê trong lòng ngực.

Tống Uyển cho rằng cháu đang sợ hãi, có thể là xa lạ, lúc này mới đặt Tiểu Vũ Điểm trên mặt đất, ngồi xổm bên cạnh cháu, chỉ vào Sở Luật đứng ở cửa nói: "Tiểu Vũ Điểm, đến gọi bố được không? Đó là bố của Tiểu Vũ Điểm đó."

Bà nhẹ nhàng đỡ đứa bé đang đứng trên mặt đất. Trong mắt Sở Luật lóe lên kích động, cũng hiện lên quá nhiều mong chờ, anh thật sự muốn nghe một câu bố kia, một câu con gái anh gọi bố.

Nửa ngày Tiểu Vũ Điểm mới quay đầu lại nhìn Tống Uyển, từng câu từng chữ âm thanh vô cùng rõ ràng truyền ra: "Chú ấy không phải bố của Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm chán ghét chú ấy." Mặc dù thanh âm của bé rất nhỏ nhưng cảnh tượng lại làm cho người lớn kinh hãi. Sắc mặt Sở Luật lập tức trắng bệch, con gái của anh không thích anh, con nói, chán ghét anh.

Anh lập tức lùi về phía sau một bước, dựa cơ thể lên trên một bên cửa, lồng ngực kịch liệt phập phồng, anh nhắm hai mắt lại, có vẻ như đang cực lực kìm nén điều gì.

"Tiểu Vũ Điểm, sao cháu lại có thể chán ghét chú ấy? Chú ấy là bố của cháu!" Tống Uyển cũng sửng sốt, căn bản không nghĩ tới Tiểu Vũ Điểm còn nhỏ tuổi sẽ nói ra những lời nghiêm trọng như vậy, hơn nữa bà vừa thấy A Luật giống như thay đổi thành một người khác.

Đây không hề như một đứa bé ba tuổi.

Tiểu Vũ Điểm bước chân đi tới bên người Cao Dật, bé vươn tay: "Bố, ôm một cái." Thanh âm bé vô cùng dễ nghe lại làm cho trái tim người nhà họ Sở lập tức chết lạnh.

Bé đang gọi người đàn ông khác là bố, lại chán ghét bố ruột của bé.

Cao Dật bế Tiểu Vũ Điểm lên, trong mắt cũng vô cùng phức tạp, đứa nhỏ này dường như hiểu biết hơn so với những gì anh tưởng tượng.

"Tiểu Vũ Điểm là trẻ con, không thể sẽ chán ghét người khác như vậy, biết không?" Anh nhẹ nhàng đặt tay lên trên khuôn mặt nhỏ của con, Tiểu Vũ Điểm như vậy, anh có chút vui vẻ, nhưng rốt cuộc là con còn là đứa trẻ nhỏ như vậy, không hiểu ân oán giữa người lớn, cũng không thể dễ dàng chán ghét đối với một người.

"Chú là người xấu." Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm dựa trên vai Cao Dật, nhẹ nhàng kéo tóc búp bê trong tay, từng câu từng chữ nói: "Chú ấy cùng người xấu bắt nạt mẹ, bắt nạt Tiểu Vũ Điểm, chú làm Tiểu Vũ Điểm đau đau, chú không cứu Tiểu Vũ Điểm, chú hư, chú ấy mới không phải bố của Tiểu Vũ Điểm"

Ngón tay Cao Dật đặt ở trên mặt Tiểu Vũ Điểm cứng đờ, sau đó ôm thân thể bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm trong lòng ngực mình. Bé nhớ kỹ, những chuyện đó, bé quả nhiên nhớ kỹ, anh nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm, lại thấy đôi mắt cô đỏ ửng.

"Tiểu Vũ Điểm..." Hạ Nhược Tâm gọi tên con gái, Tiểu Vũ Điểm từ trong lòng Cao Dật ngẩng đầu, sau đó được Hạ Nhược Tâm ôm trong lòng ngực, thanh âm trẻ con trong trẻo, tuy rằng non nớt nhưng lại rất kiên định: "Tiểu Vũ Điểm có mẹ, có bố, không cần có thêm một người bố, Tiểu Vũ Điểm trưởng thành, sẽ bảo vệ mẹ."

Bé nói, vô cùng đề phòng nhìn chằm chằm Sở Luật, lúc nhìn đến Sở Giang và Tống Uyển, lòng mi thật dài chớp một cái, sau đó lại vùi khuôn mặt nhỏ vào lòng ngực Hạ Nhược Tâm, bé chỉ cần mẹ là được.

Ông bà nội kia đối với bé rất tốt, bé cũng rất thích. Nhưng bé có thể không có ông bà nội, bé chỉ cần mẹ, bé vẫn luôn sống cùng mẹ, cho nên không cần người khác.

Đột nhiên chân tay Sở Luật bắt đầu lạnh lẽo, không có bất kì độ ấm nào. Mà Tống Uyển nhìn Tiểu Vũ Điểm trong lòng Hạ Nhược Tâm lại không biết nên nói gì, ân oán giữa người lớn, vẫn là mang đến cho trẻ con quá nhiều tổn thương, phải không?

Bọn họ tự làm tự chịu, còn có thể oán trách được người khác sao?

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm phải về nhà." Tiểu Vũ Điểm ôm cổ Hạ Nhược Tâm, vùi khuôn mặt nhỏ trên ngực mẹ, bé không thích người bố như vậy, cho nên bé phải về nhà, bé không muốn nhìn thấy hấn. Bởi vì mẹ nhìn thấy hấn sẽ khóc, mà bé cũng sẽ khóc.

"Được, chúng ta về nhà." Hạ Nhược Tâm bế con lên sau đó quay về phía Tống Uyển cười xin lỗi: "Thực xin lỗi, di Sở, chúng tôi phải đi về." Cô ôm chặt con gái, gật đầu với Tống Uyển và Sở Giang một cái sau đó đi ra ngoài. Khi đi qua Sở Luật đang đứng ở cửa, bước chân hơi ngừng một chút, Sở Luật cũng không gọi bọn họ lại, anh chỉ thất thần nhìn về phía trước, trong đôi mắt đen lộ ra toàn bộ đều tỉnh mạch, mà đôi tay anh đặt bên cạnh người nắm chặt bất thường.

Hạ Nhược Tâm, sẽ không, sẽ không, anh sẽ không để cô rời đi, anh còn có con gái anh, hai người đều là của anh, là anh không cần thận đánh mất, bây giờ ông trời không phải đang cho anh một cơ hội sao?

Anh quay đầu lại nhìn bóng lưng bọn họ thật xa, màu đen trong mắt càng dày đặc.

"A Luật, đến tận cùng chuyện này là như thế nào, vì sao Tiểu Vũ Điểm lại nói ra như vậy?" Tống Uyển sốt ruột kéo tay Sở Luật, rõ ràng đứa bé lúc ban đầu vẫn rất ngoan, mà bà càng không tin Hạ Nhược Tâm sẽ dạy con những chuyện đó, cái gì gọi là không cứu bé?

"Mẹ, mẹ còn nhớ mấy tháng trước, một bé gái bị mắc bệnh ung thư máu không? Còn nhớ con lúc ấy bởi vì đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni mà lựa chọn không cứu bé gái đó," Sở Luật giễu cợt cong môi: "Mẹ còn nhớ các người khuyên con như thế nào không?"

"Con nhà người ta sao lại có thể quan trọng so với con nhà mình."

Đúng vậy, bọn họ làm như thế này, chỉ là đến sau cùng mới phát hiện ra đứa bé kia căn bản không phải là của nhà bọn họ, không đúng, căn bản là chưa từng có.

"Con là đang nói, Tiểu Vũ Điểm chính là bé gái đó?" Tống Uyển không thể tin được lui về phía sau một bước. Bà không tin, thật sự không muốn tin, lúc trước đứa bé đó chính là Tiểu Vũ Điểm, nhưng đây sao có thể được, nếu thật sự như vậy, sao cháu gái bé nhỏ của bà lại mắc bệnh như vậy, vậy mà bọn họ lúc ấy không cứu bé, khiến cho đứa bé ba tuổi mắc bệnh mà chết.

"Đúng vậy, mẹ, Tiểu Vũ Điểm chính là đứa bé đó." Sở Luật cười thầm nói, nếu lúc trước anh cứu Tiểu Vũ Điểm, như vậy bây giờ sẽ không có Cao Dật tồn tại, cũng sẽ không có giờ phút này làm anh khổ sở như thế

Chương 628: Anh muốn con gái anh

Nếu anh thật sự cứu thì giữa bọn họ có thể đơn giản hơn rất nhiều hay không? Con gái anh cũng sẽ không chán ghét anh như vậy, xác thật anh không phải người bố tốt, thậm chí không có tư cách làm bố của bé, mạng của con anh không cứu, mà hiện tại con chán ghét anh, anh chính là người xấu, trong miệng của đứa trẻ là anh người xấu.

Tay Tống Uyển đặt ở trên bả vai Sở Luật, nắm chặt: "A Luật, không cần như vậy, chúng ta cũng không biết, chỉ là không biết phải đổi lại cái giá lớn như vậy." Nhưng bọn họ không ai nghĩ tới.

Thiếu chút nữa, cháu gái bé nhỏ của bọn họ sẽ chết, sẽ chết đấy.

"Vậy Tiểu Vũ Điểm, bé hiện tại không có việc gì chứ?" Tống Uyển vội vàng khẩn trương hỏi: "Bệnh của bé có tốt lên không?"

Sở Luật nhẹ nhàng ừm một tiếng: "Các người yên tâm, bé đã không có việc gì, bé được quỳn tặng hai cốt tủy thích hợp, một cái là của con, còn một cái nữa chính là người Cao Dật vừa rồi." Mặc dù như thế nào, bọn họ rất cảm tạ Cao Dật, nếu không có anh ta xuất hiện, Tiểu Vũ Điểm đã sớm không còn trên đời này nữa. Bởi vì, một ngày đó sau khi anh rời đi, đứa bé thiếu chút nữa đã không thể cứu được, mà mỗi lần anh nghĩ đến lại kinh hãi một lần.

Sở Giang duỗi tay ra ôm bả vai vợ: "A Luật, con chuẩn bị làm như thế nào? Con hẳn là biết, Sở gia chúng ta chỉ có duy nhất một Tiểu Vũ Điểm, bố cũng sẽ chỉ có một đứa cháu gái này, mặc dù có Sở Tương nhưng đứa bé kia rốt cuộc không phải là máu mủ nhà chúng ta, bố không thể để Tiểu Vũ Điểm rời khỏi chúng ta, về điểm này, bố rất kiên trì."

Thật vất vả mới có một đứa cháu gái, lại còn là đứa cháu duy nhất, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ông sẽ không thể từ bỏ, ông biết bọn họ như vậy là ích kỉ, nhưng bọn họ không có lựa chọn, con cháu nhà họ Sở chỉ có thể là của nhà họ Sở.

Đặc biệt là Tiểu Vũ Điểm đáng yêu như vậy, ông hiện tại phải ôm cháu ông nhiều hơn một cái.

Sở Luật nhắm mắt rất lâu mới mở ra, mà trong đôi mắt đen kia lại đột ngột dâng lên một tầng ánh sáng, mà như đêm người khác.

"Bố, con biết nên làm như thế nào."

"Chỉ là... Như vậy đối với Hạ Nhượng Tâm có phải quá tàn nhẫn quá hay không?" Hai bố con tuy rằng không nói chuyện nhiều nhưng Tống Uyển lại hiểu rõ ràng, sinh sống một đời làm vợ chồng, nếu điểm này còn không nghĩ thông suốt thì sao bọn họ sống bên nhau được. Nhưng bà lại không đành lòng, bọn họ đã thiếu Hạ Nhượng Tâm rất nhiều, thật sự muốn cướp đi con gái của cô sao? Bà có thể nhìn được Hạ Nhượng Tâm yêu thương đứa nhỏ này cỡ nào.

Nhưng nói như vậy, Sở gia bọn họ không phải càng đáng thương sao, bởi vì bọn họ cũng chỉ có một đứa cháu là Tiểu Vũ Điểm.

Nếu bọn họ thật sự cướp Tiểu Vũ Điểm đi, Hạ Nhượng Tâm còn có thể sống được sao? Bà cũng là một người mẹ, một người mẹ sẽ rời bỏ được con của mình sao? Nhưng nếu không nhẫn tâm thì Sở gia bọn họ sẽ không có cháu nội, cho nên, đứa trẻ, dù bà không đành lòng nhưng vẫn muốn.

Mà bà bởi vì loại suy nghĩ này mà cảm thấy vô cùng hổ thẹn, bà không nghĩ như vậy, không nghĩ, chỉ là không làm như vậy bà sẽ không có cháu gái.

"Tất cả giao cho A Luật đi, chúng ta chỉ cần chờ là được."

Sở Giang trầm trọng thờ dài, có lẽ cách làm như vậy thật sự có hơi tàn nhẫn, nhưng thật sự không thể mất đi cháu gái bé nhỏ duy nhất của bọn họ được.

Ông vỗ vai Tống Uyển, ý bảo bà đừng suy nghĩ nhiều, cũng đừng nhiều lời, có một số việc để chính con trai xử lý sẽ tốt. Bọn họ có thể làm cũng chỉ là một từ chờ, đã đợi rất nhiều năm, lại chờ thêm một ngày thì cũng có sao.

Sở Luật đặt đôi tay bên trong túi, lại đứng thẳng thân thể. Có lẽ không lâu trước đây, anh muốn từ bỏ, nhưng hiện tại, anh sẽ không, anh có con gái, anh luyến tiếc đứa con gái duy nhất của anh, anh cũng không cam lòng, chính mình đã từng định ra cô dâu nhỏ, nếu được, anh sẽ quay trở lại làm Sở Luật bốn năm trước, chẳng sợ lại một lần không từ thủ đoạn, tâm tàn nhẫn.

Bốn năm trước bởi vì hận, mà bốn năm sau lại bởi vì yêu.

"Tôi đi xem Hương Hương đây." Tống Uyển lên tầng, nhưng ngay cả bước chân nhẹ nhàng trước đây cũng bắt đầu trầm trọng.

Mở cửa, Sở Tương ngồi dưới đất, bảo mẫu không ngừng dỗ dành bé, nhưng bé vẫn cứ khóc, thờ hồn hèn, khóc khàn cả giọng.

"Sao Hương Hương nhà chúng ta lại khóc vậy?"

Tống Uyển miễn cười nở nụ cười, bởi vì bà thật sự không cười nổi, nhưng đối mặt với một đứa trẻ ngây thơ vô tội, bà cũng không biết nên đối mặt như thế nào với nó.

Bảo mẫu hiện tại kì thật cũng đau lòng đứa nhỏ Sở Tương này, chỉ là người thân và không phải người thân khác biệt quá lớn. Muốn trách cũng chỉ có thể trách số phận Sở Tương không tốt, không phải con của Sở Luật, bây giờ công chúa nhỏ chân chính của Sở gia đã trở lại, nghĩ đến địa vị đứa nhỏ này về sau ở Sở gia sẽ có chút nguy hiểm, nhưng phu nhân cũng không có ý tứ muốn tiễn Sở Tương đi.

Tống Uyển vẫn luôn dỗ dành Sở Tương, nhưng không biết tại sao. Bà nghĩ thầm đến cháu gái ruột của bà, nhớ tới chính mình đã làm những chuyện đó, bà thật sự rất hổ thẹn, thậm chí không còn mặt mũi gặp lại đứa cháu kia.

"Cao Dật, khi nào chúng ta rời đi?" Trong lòng Hạ Nhượng Tâm vẫn không yên bình được sau khi thân thể của Tiểu Vũ Điểm bị Sở gia biết. Cô luôn sợ gặp lại Sở Luật sẽ dùng tới những thủ đoạn, vậy cô phải làm sao bây giờ, Tiểu Vũ Điểm phải làm sao bây giờ?

"Thủ tục đã làm xong, nhưng hộ khẩu của Tiểu Vũ Điểm ở đó xảy ra vấn đề, anh muốn giải quyết một chút." Cao Dật vuốt tóc Hạ Nhượng Tâm, sau đó nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô.

"Nhượng Tâm, nghe kĩ lời anh nói."

"Ừm..." Tâm tư Hạ Nhượng Tâm vẫn luôn lơ lửng cuối cùng cũng thu lên.

"Kế tiếp, chúng ta phải đánh một trận ác liệt."

"Cố lên."

Anh cười với Hạ Nhược Tâm, dường như không cảm thấy bất cứ áp lực nào, mặc kệ là đến từ Sở gia hay từ bản thân.

Hạ Nhược Tâm hiểu ý anh, cô nắm chặt tay anh đặt trên mặt mình.

"Được, em sẽ cố lên."

"Đề Tiểu Vũ Điểm đi học đi." Cao Dật xoay người liền thấy Tiểu Vũ Điểm ngồi dưới đất, yên tĩnh ôm búp bê, lại không quá thích nói chuyện, so với vài ngày trước đó bé giống như lại trở về tính tình trước kia, ngượng ngùng, nhát gan, cũng không thích cùng nói chuyện với người khác

Đứa nhỏ cần có những người bạn cùng lứa tuổi, trước kia là bởi vì sợ người nhà họ Sở, và vì Tổng Uyển ở chỗ đó bênh vực người nhà mình, xác thật đã làm những chuyện không tốt khiến bọn họ không thể không trốn tránh. Nhưng hiện tại sự việc đều đã bại lộ, như vậy cũng không cần phải trốn cái gì.

Hạ Nhược Tâm nhắm hai mắt lại, mặt mũi dựa vào vai Cao Dật. Bên ngoài ánh sáng nhàn nhạt xuyên vào rơi trên vai cô, từng đợt từng đợt giống như nhẹ nhẹ giăng lưới.

Dây dưa không rõ.

Tra tấn không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 629: Đứa nhỏ nhà họ Sở tự nhiên là khác biệt

Hằng ngày vẫn luôn yên bình như vậy, chỉ cần có cơ hội, hai vợ chồng nhà họ Sở sẽ đến nhà trẻ gặp Tiểu Vũ Điểm. Hạ Nhược Tâm cũng mang con trở lại nhà trẻ để thuận tiện cho bọn họ. Sở Luật vẫn không có bất kì hành động nào, chỉ là không ai biết, kì thật có một số việc, anh đang tiến hành.

Trước kia chỉ có một mình Tổng Uyển đến, mà lúc này lại thêm một người Sở Giang.

Tổng Uyển cũng coi như là khách quen bên trong nhà trẻ, nhưng lúc này Sở Giang đến còn làm cho hiệu trưởng khiếp sợ. Đây là chủ tịch tập đoàn Sở thị, nắm đó trên thương trường quyết đoán sát phạt, thu mua cực độ nhẫn tâm.

Tuy nhiên bây giờ lớn tuổi cũng không còn khí phách trước kia, thoát nhìn người cũng hòa khí hơn rất nhiều. Nhưng hiệu trưởng bận tâm chính là thân phận của ông, mặc dù đã lui về nhưng cũng không biến mất toàn bộ tàn nhẫn. Giống Sở Luật, giống người không dễ chọc vào.

Bọn họ muốn tới thì tới, dù sao gần đây đã quyên góp một khoản tiền cải tạo lại cơ sở vật chất. Nhưng chuyện làm ông bất ngờ là cháu của Sở gia không phải Sở Tương kia sao, sao bây giờ bọn họ lại bắt đầu đối với Cao Tiểu Vũ bằng một con mắt khác, trước kia còn làm...

Lúc này, tầm mắt Sở Giang dừng trên người ông, cái loại hơi mỏng, ý cảnh cáo lạnh lùng làm hiệu trưởng cho dù lá gan có dài hơn hiện tại cũng không dám suy đoán lung tung, là đứa ngốc mới đi mở miệng hỏi.

"Bà nội..." Sở Tương vừa thấy Tống Uyển, nhanh nhẹn chạy ra, vươn tay muốn Tống Uyển phải ôm bé.

Nhưng ánh mắt Tống Uyển vẫn luôn nhìn bên trong, không biết đang tìm cái gì.

"Hương Hương, Tiểu Vũ Điểm đâu?"

Nháy mắt Sở Tương một bụng ỳ khuất, bé xoay khuôn mặt nhỏ đi, một lúc lại cắn môi.

"Bà nội, Cao Tiểu Vũ ở lớp học."

Sở Giang trực tiếp đi vào, khi ra tới trong lòng đã ôm một đứa bé, không phải Tiểu Vũ Điểm thì là ai.

"Khát nước không?" Sở Giang từ bên trong túi quần lấy ra một bình nước, bình nước vẫn luôn có ống hút, đưa cho Tiểu Vũ Điểm uống.

"Cảm ơn ông nội." Tiểu Vũ Điểm cầm bình nước uống, bé nhớ cái bình nước này là của bé, là cái mà ông nội dẫn bé đi mua, vẫn là con heo màu hồng mà bé thích nhất.

"Thật ngoan." Sở Giang ôm cháu gái đứng ở một bên, một lúc lại làm giống như ảo thuật lấy mấy viên kẹo đặt ở bên trong túi áo của Tiểu Vũ Điểm.

Sở Tương đứng một bên ghen ghét đỏ mắt, tất nhiên là bé biết Cao Tiểu Vũ cũng đem ông nội bé gọi là ông nội, sau khi gọi ông nội, ông nội sẽ không giống như trước đây yêu thương bé. Mà vẫn luôn đối xử với bé không phải ông nội ruột, cũng không hề ôm bé, mà là ôm đứa Cao Tiểu Vũ này.

"Cô nói đây là chuyện gì vậy?" Một cô giáo cẩn thận hỏi cô giáo Tiểu Manh: "Trong lớp mấy cô sao luôn xảy ra việc lạ lùng như thế, ông bà nội này đến đây cùng học cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng sao lại đối với đứa bé khác tốt như vậy?"

"Tôi cũng đâu có biết." Cô giáo Tiểu Manh cũng không hiểu ra sao, lại không ai nói cho cô thì cô biết ở đâu?

Nhưng nhất định việc này có rất nhiều tin đồn, chỉ là các cô hiện tại hỏi thăm không ra, đương nhiên cũng không có lá gan đi hỏi đó là ai, đó là bố và mẹ của Sở Luật đó, ai dám phạm Thái Tuế xúc phạm người có quyền thế.

Hạ Nhượng Tâm mới vừa đưa Tiểu Vũ Điểm vào bên trong nhà trẻ, đi đến đối mặt với Sở Giang và Tống Uyển. Quần áo hai người đều rất đơn giản, thực nhân nhả, giống như là hai vợ chồng trung niên, khuôn mặt mặt người cũng không tính là quá già, lúc này hình như càng thêm trẻ hơn, có chút trở lại như lúc ban đầu.

"Nhượng Tâm" Tống Uyển đi đến, cười với Hạ Nhượng Tâm: "Cháu muốn đi làm sao?"

"Đúng vậy." Hạ Nhượng Tâm nhìn đồng hồ: "Thời gian cũng không còn sớm, tôi phải đi rồi."

"Chờ đã Hạ Nhượng Tâm" Tống Uyển nhìn không được gọi Hạ Nhượng Tâm lại.

"Dì, dì còn có việc?" Hạ Nhượng Tâm dừng bước, không biết Tống Uyển khó xử như vậy là muốn nói gì với cô.

"Nhượng Tâm, dì có một yêu cầu hơi quá đáng." Giống như trong lòng Tống Uyển đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng lời vừa thốt ra vẫn cảm giác khó có thể mở miệng.

Hạ Nhượng Tâm mím chặt môi, thần sắc lạnh nhạt.

Là bởi vì Tiểu Vũ Điểm?

"Nhượng Tâm, chúng tôi có thể mang Tiểu Vũ Điểm về nhà ở một ngày không, dì đảm bảo chỉ có một ngày."

Tống Uyển cẩn thận nói, mà Sở Giang một bên cũng muốn mở miệng, rồi lại nói không nên lời.

Hạ Nhượng Tâm không trả lời mà lấy di động ra nhìn một cái, sau đó xoay người rời đi.

"Không sao." Sở Giang nắm một tay của Tống Uyển: "So với những gì con bé đã chịu, đây chưa là gì, chúng ta cũng đừng oán giận người ta, con bé thực không dễ dàng, con bé cho chúng ta một đứa cháu gái, nhưng chúng ta trước đây đối xử với nó như thế nào trong lòng chúng ta đều biết. Hiện giờ con bé còn có thể cho chúng ta thường xuyên gặp cháu gái, không phải như lúc trước mang cháu gái giấu đi như vậy đã rất tốt rồi."

"Tôi biết rồi." Tống Uyển nắm lại tay chồng: "Đi thôi, chúng ta đến nhà trẻ."

Hai người làm tri kỉ tới bây giờ tuổi đều đã già, hiện giờ tình cảm càng thêm tốt, trước đây bọn họ cũng không có cảm giác đến nhà trẻ cùng cháu gái có cái gì không đúng, ngược lại đây là điều chính xác nhất bọn họ từng làm cho tới nay.

Nhưng Tống Uyển cảm giác Tiểu Vũ Điểm không thích bà mà thích Sở Giang nhiều hơn. Bà không rõ, chính mình hòa hảo hơn nhiều so với Sở Giang, nhưng mấu chốt là là thế nào để Tiểu Vũ Điểm thích bà.

"Chính là bà tạo nghiệt." Sở Giang nói một câu khiến Tống Uyển cũng không dám hỏi nhiều.

"Nhưng mà Tiểu Vũ Điểm vẫn là một đứa trẻ mà."

Tống Uyển nhìn không được lại nhẹ giọng oán giận, không thể trách bà oán giận, cháu gái ruột đối với và lạnh nhạt, bà thật sự cảm giác hồng mắt rồi.

"Đứa trẻ?" Sở Giang bật cười: "Lúc A Luật ba tuổi cũng đã nhớ rất nhiều chuyện, tính tình Tiểu Vũ Điểm giống A Luật, cháu rất thông minh. Bà đối với nó như thế nào trong lòng nó đều hiểu rõ, đừng nghĩ rằng là trẻ con là coi khinh bọn chúng."

"Nhưng Hương Hương cũng không như thế."

Tống Uyển cũng không cảm thấy Sở Tương có thể nhớ nhiều chuyện, Sở Tương đã năm tuổi, nó hiện tại cũng chỉ biết ăn và uống, cũng không có nhiều tâm tư.

"Bởi vì nó không phải là đứa trẻ của Sở gia." Sở Giang thương yêu cháu gái mình, hơn nữa ông biết rõ Tiểu Vũ Điểm rất thông minh, nhưng không giống Sở Tương, gen Sở gia chính là khi dễ người thì có thể thế nào.

"Haiz.." Tống Uyển than một tiếng, sau đó sờ bên trong túi một đồng đồ ăn vặt. Bà phải vực dậy tinh thần, chút nữa phải khiến cháu gái chấp nhận bà, làm bé quên đi những sự việc hồ đồ đó.

Bọn họ vừa mới tới, kết quả một bé mập mập chạy tới, do chạy quá vội vàng, "bịch" một tiếng, ngã xuống.

"Ai da, sao cháu lại bị ngã vậy?" Tống Uyển vội vàng nâng bé mập mập lên, thật tốt, sàn nhà trẻ đều trải một tấm thảm dày, quần áo trên người đứa trẻ cũng mặc nhiều, bằng không thật đúng là ngã bầm dập mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 630: Cô không cần thứ gì của nhà họ Sở

Ồm, và hơn nữa da của bé mập mập tương đối rắn chắc nên dù có bị ngã bé cũng không có vấn đề.

"Cảm ơn bà nội." Cái miệng ngọt của bé mập mập gọi một câu bà nội khiến Tống Uyển rất vui vẻ, lấy từ bên trong túi ra mấy viên kẹo đặt trong tay bé mập mập.

"Cháu đó đứa nhỏ này thật đúng là ngoan, bị ngã thành cún rồi cũng không thấy cháu khóc."

Sở Giang "....."

Đây là đang làm tổn thương hay là đang khích lệ?

"Cảm ơn bà nội." Được một tay đầy kẹo, bé mập mập phi như bay vào trong lớp học.

"Này, Cao Tiểu Vũ, sao em lại ở chỗ này vậy?" Bé mập mập vừa thấy Tiểu Vũ Điểm liền vui vẻ nở nụ cười: "Em xem, bà nội bên kia tốt lắm cho anh rất nhiều kẹo." Nói xong bé mang kẹo ra, cẩn thận đặt trong tay Tiểu Vũ Điểm: "Nè, anh cho em tất."

Tiểu Vũ Điểm cúi đầu, mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay viên kẹo thật đẹp xinh.

"Ai cho mày lấy kẹo sữa của tao?" Sở Tương ở một bên liền lấy lại, móng tay cào xuống tay bé nhỏ của trẻ con sao có thể chịu được, kẹo rơi mà tay nhỏ cũng bị rách cả da.

Tiểu Vũ Điểm mím môi, mẹ, Tiểu Vũ Điểm đau.

Bé đau chỉ cần tìm mẹ, bởi vì mẹ sẽ thổi vù vù liền không đau.

"Làm sao vậy?" Cô giáo Tiểu Manh chạy tới, vừa thấy tay Tiểu Vũ Điểm xẹt qua mấy vết máu bị dọa không nói nên lời, sao lại bị thương, ông trời của con ơi. Cô vội vàng tìm hòm thuốc, phải đi lấy thuốc sát trùng.

Lúc này, một bàn tay to duỗi lại đây, vội vàng ôm Tiểu Vũ Điểm vào trong ngực.

"Bé ngoan, làm sao vậy?"

Tiểu Vũ Diễm vừa thấy đây là người ông nội đối với bé rất tốt. Sau đó duỗi tay ra, Sở Giang vừa thấy tức khắc khuôn mặt xanh mét: "Ai làm cháu gái bé nhỏ của tôi bị thương thành như vậy, còn có gia giáo hay không."

Kết quả bé mập mạp giờ ngón tay ra chỉ Sở Tương đứng một bên: "Ông, là Sở Tương cào rách tay Tiểu Vũ Diễm."

Gương mặt già của Sở Giang lập tức đỏ hồng, Tống Uyển có loại xúc động muốn đem Sở Tương mang trả lại.

"Có đau không?" Sở Giang cẩn thận bôi thuốc lên tay nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, tay Tiểu Vũ Diễm co rút lại, nhưng không khóc.

Sở Giang xoa mái tóc mềm mại của Tiểu Vũ Diễm: "Cháu rất giống bố cháu khi còn nhỏ, khi đó bố cũng lớn như cháu vậy, nếu té ngã bị thương hoặc là đau cũng không thấy bố cháu khóc."

"Bố là bác sĩ, cho nên không đau," Tiểu Vũ Diễm rút tay lại, trong ý thức chỉ có lúc đến bệnh viện mới đau, nhưng sau khi qua cơn đau thì sẽ không đau.

Sở Giang than một tiếng, ông làm thế nào mới có thể làm đứa nhỏ này biết, kì thật Sở Luật mới là bố của bé, nhưng mà con trai ông sao có tư cách làm bố, để đứa nhỏ này gọi nó một tiếng bố chứ.

Tuy rằng nói vậy nhưng cũng không thể trách Sở Luật, dù sao cũng là người phụ nữ Lý Mạn Ni kia làm chuyện tốt. Nhưng rốt cuộc lúc ấy nó thật sự đã từ chối cứu một đứa nhỏ, mà đứa nhỏ này lại là con gái của nó.

Ai có thể nghĩ đến, ai có thể nghĩ đến đâu, tất cả bởi vì Lý Mạn Ni. Nghĩ đến đây ông nổi lên sóng bão căm hận.

"Ông nội." Tiểu Vũ Diễm vươn tay nắm lấy ngón tay của Sở Giang

"Ừm, làm sao vậy, ngoan ngoãn."

Sở Giang đau lòng tay cháu gái, cũng chỉ ở trước mặt đứa nhỏ này ông mới không phải người trên thương trường Sở Giang làm mưa làm gió, mà một người ông nội này cũng chỉ có đứa nhỏ trong lòng ngực này là đứa cháu gái duy nhất.

"Ông nội, đừng nói cho mẹ, là chị gái nhỏ..." Tiểu Vũ Diễm cầm nắm tay lại: "Tiểu Vũ Diễm không đau, mẹ mà biết sẽ không cho Tiểu Vũ Diễm đi học."

Sở Giang vừa nghe lời này, cả khuôn mặt đều nóng ran.

Sở gia bọn họ rốt cuộc là tạo cái nghiệt gì đây.

Buổi chiều, Tiểu Vũ Diễm ngồi ở trong lòng ông nội chờ mẹ đến đây đón bé. Tống Uyển kéo tay Sở Tương, một lúc Sở Tương kêu đói bụng, một lúc lại kêu khó chịu này nọ, tóm lại chính là không muốn ngồi ghế ở chỗ này.

"Bà mang nó về đi."

Sở Giang nhìn lướt qua Sở Tương đang cáu kỉnh, nói với Tống Uyển một câu.

Nhưng mà Tống Uyển luyến tiếc cháu gái ruột mà.

"Bà trở về đi, đừng để nó lại gây phiền, tôi đau đầu." Sở Giang xác thật chịu không được Sở Tương thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu la. Trước kia chính vì cảm giác đứa nhỏ này khó tính, lòng dạ đen tối nhiều, hiện tại càng không thích, đây đâu chỉ là nhiều lòng dạ đen tối, quả thực chính là một bụng đã tâm.

Cuối cùng Tống Uyển chỉ có thể lôi kéo Sở Tương ngồi trên xe. Mà Sở Giang vẫn ngồi ở bậc thang chờ Hạ Nhược Tâm đến.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Diễm đột nhiên gọi một câu, cũng chạy về phía trước, nhanh đến nỗi Sở Giang căn bản không phát hiện thì ra mẹ của bé đã đến.

Hạ Nhược Tâm vuốt mái tóc rối loạn của con: "Hôm nay có ngoan hay không?"

"Vâng, rất ngoan." Tiểu Vũ Diễm chỉ tay ra phía sau: "Mẹ, là ông nội."

Lúc này Sở Giang đã đứng lên, cũng đi theo tới, mà Tiểu Vũ Diễm không có chút ý tứ nào nghĩ tới muốn cùng người ông nội này trở về.

"Cảm ơn ngài," Hạ Nhược Tâm nói cảm tạ với Sở Giang. Tống Uyển ở đâu đây không phải chuyện cô có thể quan. Cô cũng sẽ không đưa Tiểu Vũ Diễm đến Sở gia, có thể để bọn họ gặp nhau đã là giới hạn lớn nhất của cô rồi, cái khác, năng cự tuyệt.

"Không cần khách khí." Sở Giang xoa nhẹ của đầu Tiểu Vũ Diễm: "Nhược Tâm, là tôi muốn cảm ơn cháu mới đúng."

Hạ Nhược Tâm không rõ, cảm ơn cô làm cái gì.

"Cảm ơn cháu đã dạy dỗ Tiểu Vũ Diễm rất tốt, bé rất rất có lễ phép, thực hiểu chuyện." Sở Giang thật tình cảm giác đứa cháu gái này của mình xác thật là được dạy dỗ rất tốt, bé rất có giáo dục. Nếu lúc trước nuôi ở nhà bọn họ, với tính của Tống Uyển không biết sẽ nuôi dạy cháu thành cái bộ dáng gì.

Nhưng cũng có khi muốn xem, nếu Tiểu Vũ Diễm thật sự được nuôi ở Sở gia, đứa bé chảy dòng máu nhà họ Sở cũng không có khả năng sẽ sai lệch về

nhân cách.

Hạ Nhựt Tâm nắm chặt tay con gái: "Từ nhỏ bé đã ngoan, tôi cũng không dạy dỗ bé cái gì, có thể là đứa bé nghèo trưởng thành sớm đi." Cô cười một tiếng, cũng không có ý gì khác. Nhưng trong lòng Sở Giang lại khổ sở, ông biết hai mẹ con mấy năm nay sống rất không tốt, trong lòng ông rất cảm kích cô, ở trong một tình huống khó khăn như vậy có thể sinh hạ đứa nhỏ này, cũng đã giáo dục con tốt như thế.

Ông từ trên người lấy ra một tấm thẻ.

"Nhựt Tâm, thẻ này cháu cầm lấy đi."

"Không cần, Sở tiên sinh, chúng tôi không cần." Hạ Nhựt Tâm cũng không muốn nhận đồ của Sở Giang: "Tôi có công việc, có thể nuôi con gái được."

Tiểu Vũ Diễm dựa vào trên đùi mẹ, cũng dùng sức gật đầu: "Tiểu Vũ Diễm và mẹ sẽ không nhận đồ của người khác, về sau Tiểu Vũ Diễm sẽ kiếm thật nhiều tiền mua búp bê cho mẹ, cũng sẽ bảo vệ mẹ."

"Con yêu thật ngoan." Hạ Nhựt Tâm bế con lên hôn vào má của bé: "Đi thôi, chúng ta về nhà ăn cá nhé."

Edit: Maru

(14484)

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 631: Tâm tư của Sở Tương

"Cùng chào hẹn gặp lại ông nội đi." Hạ Nhựt Tâm xoa đỉnh đầu của con nói, chuẩn bị đưa Tiểu Vũ Diễm về nhà. Tiểu Vũ Diễm chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau mẹ về nhà cũng không quên vẫy tay chào ông nội.

Sở Giang thả lại thẻ vào bên trong túi quần, mới nhớ tới cô ngay cả một nửa tài sản nhà họ Sở cũng không muốn nhận thì sao có thể nhận đồ của ông. Ông quá rõ ràng, kì thật cô không muốn có quan hệ với người nhà họ Sở thôi.

Nếu Tiểu Vũ Diễm không phải là con cháu duy nhất của Sở gia, nếu cô không thấy bọn họ đáng thương, có lẽ, Hạ Nhựt Tâm đều không muốn nói thêm một câu với người nhà họ Sở.

Lúc ông trở về, Tống Uyển vội vàng đứng lên.

"Tiểu Vũ Diễm đâu?"

"Về nhà."

Sở Giang ngồi xuống sofa, vừa thấy Sở Tương đang chơi búp bê, tuy rằng không nói gì thêm nhưng sắc mặt đã thay đổi.

Tống Uyển thất vọng, bà còn đang hy vọng Sở Giang có thể mang Tiểu Vũ Diễm về. Nhưng kết quả vẫn không có, khi nào bọn họ mới đến ngày có thể nhìn thấy cháu gái.

"Hương Hương, cháu lại đây."

Sở Giang đột nhiên gọi tên Sở Tương.

Sở Tương sững sờ, lại vội vào người Tống Uyển.

Tống Uyển cũng biết Sở Giang muốn làm gì. Sở Tương đứa nhỏ này trong lòng bà thật sự thích, nhưng vừa nhớ tới hôm nay nó cào Tiểu Vũ Diễm bị thương, trong lòng luôn khó chịu, nếu về sau Tiểu Vũ Diễm quay về, nó và Tiểu Vũ Diễm không thể chung sống hòa thuận thì làm sao bây giờ.

"Đến chỗ ông nội đi." Tống Uyển đứng lên, tính cách nhà họ Sở, chính là mắt không thấy tâm không phiền.

Sở Tương nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Sở Giang, thậm chí đầu cũng không dám ngẩng.

Sở Giang lạnh lùng đánh giá đứa trẻ trước mặt, cái tâm tư nhỏ này, ở trước mặt ông đã sống hơn nửa đời người, nói trắng ra là đừng nói đến Sở Tương năm tuổi, cho dù ba mươi lăm tuổi, đến chỗ ông cũng không dám biểu hiện ra mặt.

"Tôi mặc kệ cháu có bao nhiêu tâm tư, cháu phải nhớ thân phận bản thân mình, Tiểu Vũ Diễm là con cháu Sở gia, cháu chỉ là được Sở gia nhận nuôi,

cháu an phận thủ thường thì sẽ không thiếu cháu, cũng sẽ không bạc đãi cháu. Nhưng nếu cháu có bất kì tâm tư nào, tôi lập tức đưa cháu đi."

Sở Tương vẫn luôn kính sợ, sau khi Sở Giang nói xong, hai con mắt của bé đã phấp hờng, bộ dáng gần như rất đáng thương, nhưng cho dù bé là người đáng thương cũng không đại diện người của Sở gia.

Nói không chừng Sở gia mưa gió, mà kì thật cũng giống Lý gia, mưa gió bấp bênh, suy tàn quá nhiều.

Chuyện mà mẹ Lý sợ nhất chính là những ảnh chụp không tốt đó, ảnh chụp một ngày không tới tay, bà lại một ngày không thể yên tâm

Mà đây đã không biết là lần thứ mấy mẹ Lý đi vào cái nhà trẻ này, lần này bà không phải đến thăm những đứa trẻ này, chỉ là vì muốn tìm vợ chồng Sở thị. Lúc ban đầu bà hầu như mỗi ngày đều đến Sở gia, chỉ là nghĩ Sở Luật có thể ở xem xét Mạn Ni đã theo anh ta bốn năm, có thể buông tha cho Lý gia bọn họ một lần này hay không. Chỉ là mỗi một lần đều đóng cửa không tiếp*, ăn canh này nhiều, bà chỉ muốn nôn ra.

*"Đóng cửa không tiếp" = ăn "Bế môn canh" 闭门羹: Tương truyền vào thời Đường, có một kĩ nữ ở Tuyên Thành họ Sừ tên Phụng rất xinh đẹp, cảm kì, thi, hoạ đều tinh thông, nên rất nhiều chàng trai nghe tiếng tìm đến, hi vọng được kết bạn với nàng. Nhưng không ít người vì khó gặp nên không được như nguyện. Vì sao lại khó gặp Sừ Phụng? Bởi Sừ Phụng tiếp khách có một quy củ không thành văn: Trước tiên nàng yêu cầu khách phải đưa ra một bài thơ, nếu sau khi thấy hay mới bằng lòng gặp, sau đó mới nói đến chuyện kết giao. Nếu khách không biết làm thơ, hoặc giả bài thơ làm không hay, nàng sẽ bảo người nhà đem một bát canh đãi nơi cửa, khéo từ chối gặp khách. Lâu dần, khách đến thăm thấy có bát canh, biết được ý, liền chủ động cáo từ. Sau khi câu chuyện được lưu truyền, mọi người dùng "bế môn canh" làm đại danh từ mang ý nghĩa cự tuyệt.

Cho nên bà mới có ý đến đây muốn cầu tình cho Lý gia. Bà không dám hy vọng xa vời Lý gia và Sở gia còn có thể kết thân gia, chỉ là hy vọng bọn họ đừng làm khó nhà mình là được, có thể cho nhà bà một lối thoát, có thể cho con trai bà một con đường sống. Còn những cuốn phim ảnh chụp bà cũng muốn lấy về, những thứ kia đến cuối cùng không nằm trong tay bà, bà đến cả chết cũng không nhắm mắt. Còn chưa tính rằng bà cũng lớn tuổi rồi, cho dù có mất mặt thì có thể vứt đi đâu, vốn dĩ Lý gia cũng không còn, nhưng mà Mạn Hiên của bà, nó còn trẻ mà.

Thật ra bà không biết, hiện tại Sở Luật căn bản không có thời gian đi quản Lý gia bọn họ, còn có Lý Mạn Hiên, Lý Mạn ni, những tấm phim ảnh chụp tiêu cực đó, những thứ anh giữ khi gửi đi anh cũng đã hủy hết. Anh cũng không nghĩ sẽ đuổi cùng giết tận Lý gia. Anh đã thực hiện xong tất cả, lấy về từ những thứ Lý gia những thứ thuộc về anh, Lý gia đã không còn được tập đoàn Sở thị hậu thuẫn, cho dù với tình huống của Lý gia hiện tại cũng không có khả năng là Đông Sơn tái khởi*.

*Cụm có tính điển tích đại khái nghĩa là: Đông: hướng đông. Sơn: núi. Tái: lại lần nữa. Khởi: bắt đầu. Ý nói là núi xanh còn đó, sẽ có thể bắt đầu 1 lần nữa.

Chỉ là những thứ anh mất đi, cả đời này cũng không thể lấy về.

Đối với mẹ Lý hiện tại đã sớm không còn một thân quần áo hàng hiệu như trước kia, những đồ trang sức quý giá có thể bán lấy tiền đều đã bán hết. Nếu là trước đây bà đều dùng lỗ mũi đến hướng lên trời, có ưu thế Lý gia ở bên trong xã hội thượng lưu. Mà hiện tại lại quay trở về quá khứ, không thể trách người khác, cũng chỉ là Lý gia bọn họ tự làm tự chịu.

Đi vào bên trong nhà trẻ vẫn giống kiến trúc trước đây, vẫn nhiều trẻ con như vậy, nhiều cô giáo như vậy. Chỉ là bây giờ mẹ Lý đã không còn là bà của quá khứ, quá khứ của bà cao cao tại thượng.

Hiện tại bà cúi đầu, chỉ có thể dùng đỉnh đầu để nhìn người, đi đến đâu đều bị xem thường, sẽ thu được những ánh mắt chằm chọc và cười nhạo. Con gái bà không ngừng từ thiên đường rơi xuống địa ngục, thật ra ngay cả bà cũng thế.

Không có người con rể Sở Luật này, thật sự Lý gia bọn họ là cái gì cũng không phải, bà là cái gì cũng không phải, huống chi bây giờ Lý gia đã suy tàn ngay đến cả thương gia cũng không bằng.

"Thông gia..." Bà từ xa đã thấy được hai vợ chồng Sở thị, lúc này đang yên tĩnh ngồi một bên nhìn những đứa trẻ đang chơi đùa. Mà bà không rõ, những đứa trẻ này có cái gì để mà xem, âm ỉ như vậy, không nghe lời như vậy.

"Thông gia, thật sự vừa khéo, không thể tưởng được hai người cũng ở chỗ này." Bà liếm mắt nói lấy lòng, cũng ngấm mắt nhìn theo những đứa bé. Nhưng khi vừa thấy được đứa bé Tiểu Vũ Đĩnhkia đang ngồi một bên lại làm bà chán ghét, sao lại là đứa bé kia.

"Thông gia." Hồi lâu, bà thấy vợ chồng Sở thị ngay cả nhìn cũng không nhìn bà một cái, làm bà cảm thấy khó chịu đựng được, bà chỉ có thể làm thanh âm lớn hơn một chút, mà mặt cũng nóng ran.

Ba hiện tại nào có mặt, sớm đã không có.

"Lý phu nhân, bà xưng hô dường như là muốn thay đổi?" Tống Uyển có chút không kiên nhẫn nói, có thể đứng ở bên tai bà âm ỉ tới âm ỉ lui được không, bà đều không thể chuyển tâm ngắm nhìn cháu gái bé nhỏ đáng yêu của bọn họ được.

Sắc mặt Sở Giang cũng cực kém, ông đóng hai mắt, thật sự có một loại xúc động muốn quăng người phụ nữ này ra ngoài. Sao bà ta lại phiền như vậy, đã nói bọn họ đã sớm không phải thông gia, con ông và người con gái ác độc của bà đã ly hôn, bà còn muốn thế nào.

Một cô con dâu như vậy, Sở gia bọn họ nuôi không nổi.

"A, thực xin lỗi, Sở phu nhân, Sở tiên sinh." Lý mẫu bị Tống Uyển nói á khẩu không trả lời được, đành phải lập tức thay đổi cách xưng hô, chỉ là bà tức giận ở nơi này, thật sự không dám phát.

Tiểu Vũ Diễm bước chân về phía bọn họ, bé ngẩng đầu nhìn người ông nội này, ông nội này mỗi ngày đều sẽ ở lại cùng bé, làm rất nhiều bạn bè rất hâm mộ. Mà bọn họ đối với bé cũng rất tốt, bé đã có thói quen không có việc gì thì sẽ đến nhìn xem ông nội, còn bà nội này, giống như cũng rất thích bé. Chị gái nhỏ kia cũng không tìm bé gây phiền toái, có điều bé lại cảm thấy chị gái nhỏ rất đáng thương, thật ra bé vẫn cảm giác bà nội là của chị gái nhỏ, nếu không bé chỉ muốn ông nội là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 632: Cháu gái ruột (1)

"Tiểu Vũ Diễm, có phải khát hay không?" Sở Giang giống một người bảo mẫu, làm ảo thuật lấy từ phía sau ra một chiếc cốc.

Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng gật đầu một cái, thật ra vừa rồi cô giáo đã cho uống rất nhiều nước, có điều bé vẫn nghĩ muốn uống nước.

"Đến đây, uống một chút." Sở Giang ngồi xổm xuống, đặt cái cốc bên miệng Tiểu Vũ Diễm, cẩn thận cho bé uống nước, trên khuôn mặt tươi cười tràn đầy yêu thương, chưa ai nhìn thấy ông cười như vậy.

Người này vài chục năm trước, là huyền thoại trong lĩnh vực thương nghiệp, bình tĩnh, từ ngữ lạnh lùng, một chút cũng không thua với Sở Luật hiện tại, không thể tưởng tượng được ông sẽ có một ngày cười thoải mái hiền lành thế này.

"Uống ngon không?" Đây là ông đặc biệt chuẩn bị cho Tiểu Vũ Diễm, bên trong có mật ong. Ông xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cháu gái, vẻ mặt ôn hòa như vậy làm Lý phu nhân đứng một bên mặt đều thay đổi, Sở Giang ông ta làm sao vậy, thay đổi thành một người khác là thế nào.

Tiểu Vũ Diễm ngoan ngoãn gật đầu một cái, lúc nhìn tới mẹ Lý, tay nhỏ kéo quần áo Sở Giang, lại là bà đáng sợ này. Bé sợ hãi.

"Làm sao vậy, Tiểu Vũ Diễm, bảo bối của ông nội." Sở Giang vội vàng đau lòng bế cháu gái bé nhỏ lên, nhẹ nhàng vỗ về bé, cháu giống như đang sợ hãi, đang sợ hãi cái gì?

Ánh mắt ông khó hiểu nhìn theo, mà làm Tiểu Vũ Diễm sợ chính là Lý phu nhân, đồ lỗi cho người phụ nữ này xấu quá làm cháu gái nhỏ của ông không vui.

"Thông... Không phải... Sở tiên sinh... Ông ôm đứa nhỏ này làm gì, đứa nhỏ này thực không ngoan, hơn nữa rất xấu, là đứa con hoang đáng ghét đó." Lý phu nhân không lựa lời mà nói, căn bản không phát hiện vợ chồng Sở thị đối với đứa nhỏ này thật ra quan tâm quá mức.

Mà một câu "con hoang" kia làm sắc mặt Sở Giang và Tống Uyển bỗng nhiên thay đổi, bà ta không muốn sống nữa, ngang nhiên nói con cháu Sở gia là con hoang, nói bé không ngoan, bé không ngoan chỗ nào, còn nói là bé xấu xí, con cháu nhà họ Sở bọn họ sao có thể xấu xí, cháu gái bé nhỏ của bọn họ chính là đứa trẻ đáng yêu nhất.

"Bà nói ai là con hoang?" Thanh âm Sở Giang chuyển biến rét lạnh. Song ông lại quay đầu nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, cười: "Không cần lo lắng, có ông nội ở đây."

Mà lúc ông lần nữa nhìn về phía mẹ Lý nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, đáng vẻ âm u làm mẹ Lý không khỏi run lên một cái. Mà bà đến bây giờ còn không biết, đến tận cùng là vừa rồi bà nói cái gì làm vợ chồng Sở thị tức giận như vậy.

"Tôi là nói đứa bé đó, nó là..." Bà dùng ngón tay chỉ vào Tiểu Vũ Diễm, vừa định nói, kết quả nhìn đến sắc mặt của Sở Giang sắp đóng băng. Mà Tống Uyển lúc này mới nhớ tới, mẹ Lý trước kia ở chỗ này bắt nạt Tiểu Vũ Diễm, cho nên Tiểu Vũ Diễm mới sợ bà ta như vậy.

Trong lúc nhất thời, thái độ của bà với Lý phu nhân càng thêm không thích. Người phụ nữ này dạy dỗ con gái thật tốt, thiếu chút nữa đã hại chết cháu gái nhỏ của bà. Nếu không phải lúc trước Lý Mạn Ni lợi dụng việc mang thai lấy cớ lừa con của bà rồi đi, con của bà sẽ không bị ép buộc không được cứu Tiểu Vũ Diễm. Nếu không phải sau này có một người Cao Dật, bọn họ đã mất cháu gái bé nhỏ duy nhất của mình rồi.

Bà ta bây giờ còn dám ở chỗ này bắt nạt Tiểu Vũ Diễm, cháu nhà họ Sở mà bà ta có thể bắt nạt sao, Tiểu Vũ Diễm chính là bảo bối được bọn họ nâng trong lòng bàn tay.

"Lý phu nhân, bà tốt nhất không nên nói cháu gái của tôi cái gì, nếu con trai tôi không đối phó với bà, không đại biểu là tôi sẽ không." Sở Giang cẩn thận ôm đứa bé trong lồng ngực, thanh âm lạnh băng như khối đá đâm xuyên tim.

Tiểu Vũ Diễm lại vui vào ngực Sở Giang, mắt tròn trĩnh thảnh thơi nhìn Lý phu nhân. Trên khuôn mặt nhỏ của bé cũng không có nhiều biểu tình, cả người toát ra vẻ vô cùng lạnh nhạt, mà biểu tình như vậy thật là cực kì giống Sở Luật.

Bé đúng thật là con của Sở Luật, mặc dù diện mạo giống Hạ Nhược Tâm, nhưng tính cách có khi mưòi phần cực kì giống Sở Luật, chỉ cần bé không nói lời nào sẽ làm các bạn nhỏ khác sợ hãi.

"Cháu gái, cháu gái, cháu gái cái gì?" Mẹ Lý bị Sở Giang uy hiếp không hiểu ra sao.

Bọn họ có cháu gái từ khi nào? Sao bà lại không biết? À, đúng rồi, mấy ngày trước bà nghe nói Sở gia nhận nuôi một bé gái, bên ngoài đều nói đây là Sở gia làm việc tốt, nhưng chỉ có bọn họ biết là Sở Luật sinh không được nên mới nghĩ muốn nhận nuôi một đứa.

Mẹ Lý lại suy nghĩ hồi lâu, lại tức giận hồi lâu, một đôi mắt thỉnh thoảng trừng mắt nhìn đứa bé được Sở Giang ôm trong ngực.

"Đến đây, Tiểu Vũ Điểm, để bà nội ôm một cái." Tống Uyển vội vàng muốn ôm cháu gái từ trong lòng Sở Giang, đem bé ôm trong lòng mình, nhưng Tiểu Vũ Điểm lại vui trong ngực Sở Giang không động đậy.

Trái tim Tống Uyển lại tổn thương, quên đi, muốn đứa bé tiếp nhận bà phải có quá trình. Ai bảo bà trước kia bệnh vực sai người, hiện tại đã bị báo ứng. Mà bà cũng đứng trước mặt Tiểu Vũ Điểm chặn mẹ Lý, tránh cho tay mẹ Lý chốc nữa vung lên muốn làm chuyện gì. "Tiểu Vũ Điểm không phải sợ, có bà nội ở đây sẽ không để bất kì kẻ nào bắt nạt cháu. Nói cho bà nội biết có phải bà ta bắt nạt cháu hay không?" Ngón tay Tống Uyển chỉ mẹ Lý.

Tiểu Vũ Điểm quay mặt đi, ôm cổ Sở Giang. Mặc dù bé cái gì cũng không nói, nhưng làm Sở Giang và Tống Uyển biết, người nhà họ Lý đã bắt nạt cháu gái nhỏ mà bọn họ yêu thương.

"Bà về sau đừng bao giờ tới nơi này, nếu không tôi sẽ để người nhà họ Lý ngay cả ăn xin cũng không được." Sắc mặt Sở Giang lần thứ hai trầm xuống, chỉ cần nhớ đến cháu gái nhỏ của mình phải chịu sự bắt nạt của người khác là ông hết sức đau lòng.

Mẹ Lý thật sự choáng váng, bà không rõ, bà thật sự không hiểu vì sao bọn họ lại đối tốt với đứa bé này như vậy, rõ ràng không phải ruột thịt, bọn họ không phải là nghĩ đến cháu gái muốn đền ròi chứ, tùy tiện tìm một đứa trẻ trở thành người thân sao. Nếu bọn họ thật sự muốn nhận thì không phải đứa bé trong bụng con gái bà không phải là vừa lúc sao?

Chỉ cần bọn họ nguyện ý, không có ai biết thân phận đứa bé kia, như vậy không phải rất tốt sao? Mà bà hiện tại vẫn đang ảo mộng, hy vọng có một ngày, Sở Luật lại làm con rể bà một lần nữa để bà có thể lần thứ hai nhìn thấy những khung cảnh trước kia, bà hiện tại cảm giác chính mình sống không nổi nữa.

"Bé là cháu gái ruột của chúng tôi." Sở Giang liếc mắt một cái là biết bà già này đang có ý đồ gì. Đứa bé trong bụng Lý Mạn Ni kia mặc kệ có còn hay không, bọn họ cũng sẽ không có khả năng chấp nhận. Huống chi bọn họ rõ ràng còn có cháu gái ruột, vì cái gì phải nuôi cháu người khác, hơn nữa làm hại Sở gia bọn họ biến thành như vậy, không biết là con hoang từ nơi nào tới.

"Ruột... cháu gái ruột... Sao có thể?" Mẹ Lý ngớ ngẩn hỏi: "Sao có thể sẽ là ruột thịt, không phải là các người nhận nuôi từ Cô nhi viện sao?"

Mà lời bà còn chưa nói xong, Sở Tương vừa chạy tới ôm chân Tống Uyển: "Bà nội, cháu khát."

"Thân..... Thân cháu gái..... Sao có thể?" Lý mẫu một cái từ mắt choáng váng, "Sao có thể, sẽ là thân sinh, không phải các người từ Viện phúc lợi nhận nuôi sao?"

Mà lời mẹ Lý vẫn còn chưa nói xong, Sở Tương đã chạy tới ôm chân Tống Uyển: "Bà nội, cháu khát."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 633: Cháu gái ruột (2)

Miệng mẹ Lý há to gần như có thể nuốt cả một quả trứng gà.

Lại thêm một đứa, đây rốt cuộc là đã nhận nuôi bao nhiêu đứa?

Tống Uyển cười lạnh một tiếng, lúc này đây bà sẽ không để Lý gia có khả năng bắt được bất kì nhược điểm nào của bọn họ. Bà xoa nhẹ tóc Sở Tương: "Bà thấy chưa rõ sao, hai đứa đều là cháu gái tôi, đứa lớn được chúng tôi nhận nuôi về. Mà đứa bé hiện tại được Sở Giang ôm trong ngực là cháu gái ruột của tôi, là con của Hạ Nhược Tâm và Sở Luật. Đứa trẻ được sinh ra trước khi con trai tôi cưới người phụ nữ ác độc mà bà sinh ra. Lúc đó con trai tôi còn chưa bị con gái mà hạ được, vẫn rất bình thường, tự nhiên sẽ có một đứa con. Mà Tiểu Vũ Điểm vốn dĩ chính là cháu gái ruột của tôi."

Bà nói, quay đầu lại, ánh mắt cũng mang theo tầng hơi nước mỏng, tay bà chỉ nhẹ nhàng cử động, dường như đang vỗ về khuôn mặt tròn của Tiểu Vũ Điểm: "Chúng tôi đối với cô ấy như vậy mà cô ấy cho chúng tôi một đứa cháu tốt như thế. Chúng tôi đối với con gái bà như vậy, hơn bốn năm qua tôi đối với con gái bà, đối với người nhà họ Lý, đào tìm đào phôi, nhưng cuối cùng thì Lý gia các người thiếu chút nữa làm hại Sở gia chúng tôi cửa nát nhà tan, đoạn tử tuyệt tôn."

"Chúng tôi thật đúng là mất bị mù để con gái bà tiến vào cửa nhà họ Sở." Tống Uyển tức giận nói.

Mẹ Lý hiển nhiên bị lời nói của bà làm khiếp sợ không phản ứng lại, bà mở to hai mắt, gần như sợ hãi nhìn đứa bé được Sở Giang ôm trong lòng. Ý của Tống Uyển là, đứa nhỏ này là của Hạ Nhượng Tâm, bốn năm trước Hạ Nhượng Tâm sinh ra là con gái Sở Luật.

Mà nó thật sự là con gái Sở Luật, như vậy Lý gia còn có cơ hội gì?

"Sẽ không, bà nghĩ sai rồi. Các người không được quên lúc trước Hạ Nhượng Tâm cũng làm loại chuyện này, cô ta bị bắt gian trên giường."

"Đù rồi, chân tướng sự việc tất cả chúng ta trong lòng đều biết rõ. Bà lập tức rời khỏi, chúng tôi không muốn thấy bà." Sở Giang quát lạnh một tiếng, nếu lúc trước không phải vì trái đường để cho con gái bà gả vào Sở gia, sao A Luật có thể sẽ làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

Bây giờ thậm chí cháu gái bé bỏng của ông phải chịu đựng những lời chỉ trích vốn dĩ không thuộc về bé.

Bé hiện tại mới là một đứa trẻ ba tuổi, đều tại lỗi của người lớn làm hại một đứa bé đáng được yêu thương phải chịu quả đắng cùng những điều kinh khủng từ quá khứ.

Mẹ Lý còn chưa hết sững sờ, sau đó "chát" một tiếng, sắc mặt bà bỗng nhiên thay đổi. Mà Tống Uyển và Sở Giang cũng đồng loạt cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Diễm đang thu hồi tay nhỏ.

Lại "chát" một tiếng, tay Tiểu Vũ Diễm một lần nữa đánh vào trên mặt mẹ Lý.

Mẹ Lý chỉ ngây ngốc ôm mặt, không thể tin được há to miệng, đứa nhỏ này thế mà lại đánh bà, mà bà lại bị một đứa bé ba tuổi đánh.

"Mẹ nói, lúc có muỗi là nhất định phải đánh như vậy." Tiểu Vũ Diễm thu hồi tay, nghiêm túc nói, bé chỉ đang đập muỗi mà thôi, không phải đang đánh người.

"Cái gì muỗi, là mày có ý." Nếu không phải Sở Giang đang cảnh cáo bà, không chừng bây giờ bà đã tiến lên hung hăng đánh nó một trận, bất kể nó có phải là đứa bé hay không, bất kể là nó có ba tuổi hay không.

"Chính là, mẹ cháu lần trước nói như thế đó, lần trước trên mặt mẹ có muỗi, bà cũng đối xử với mẹ cháu như thế." Thanh âm trẻ con mềm mại vô cùng đúng đắn, mà vẻ mặt của bé cũng hoàn toàn không giống đang nói giỡn.

Nhưng lời bé nói lại làm mẹ Lý trong lúc nhất thời không cách nào nói ra được cái gì. Bà chỉ có thể vô cùng xấu hổ đứng trước mặt Sở Giang và Tống Uyển, sau đó ôm mặt chạy ra ngoài. Không phải bởi vì đứa bé đánh đau bao nhiêu, mà là bởi vì bàn tay nhỏ kia làm bà một chút mặt mũi cũng không có. Lời nói của đứa cháu đã làm Sở Giang và Tống Uyển biết bà đã từng tát vào mặt Hạ Nhượng Tâm là sự thật.

Sở Giang và Tống Uyển cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra tội lỗi và khổ sở, bọn họ thật sự có lỗi với hai mẹ con Hạ Nhượng Tâm.

"Được rồi, vào trong lớp chơi đi." Sở Giang buông cháu trong lòng xuống, xoa nhẹ mái tóc mềm mại của Tiểu Vũ Diễm, tóc của bé đã dài qua lỗ tai, còn cài một cái nơ con bướm. Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng gật đầu một cái chạy vào trong lớp học.

Dư lại cho hai vợ chồng già này chỉ có đồng thời thở dài một hơi, rồi nhìn nhau không nói gì.

Tan học, Sở Giang ôm Tiểu Vũ Diễm ra khỏi nhà trẻ, không có phụ huynh đi học cùng con, xem như bọn họ là người đầu tiên, hơn nữa cũng không phải đến một hai lần. Nhưng bọn họ muốn gặp cháu gái nhiều hơn cũng chỉ có cách này, bởi vì Tiểu Vũ Diễm không ở chung với bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể ở nhà trẻ này mới có thể gặp bé, nếu tới cuối tuần ngay cả mặt cũng không thấy được.

"Bố..." Tiểu Vũ Diễm vui vẻ vẫy tay, bởi vì bé đã nhìn thấy Cao Dật đứng ở cửa. Mà một câu "bố" kia lại làm hai vợ chồng Sở thị chua xót rất nhiều. Rõ ràng là cháu gái bọn họ nhưng bây giờ lại gọi người khác là bố, còn đi theo họ người khác.

Cao Dật ôm Tiểu Vũ Diễm từ trong lòng Sở Giang. Tiểu Vũ Diễm vui vẻ ôm cổ Cao Dật, sau đó hôn lên trên mặt anh một cái: "Bố, Tiểu Vũ Diễm rất nhớ bố, cũng nhớ mẹ." Bé không ngừng cọ khuôn mặt vào ngực Cao Dật. Cừu chỉ thân mật đó đối với vợ chồng Sở thị chưa từng có.

Có lẽ bởi vì quá mức xa lạ, cho nên bé gọi bọn họ là ông nội và bà nội nhưng lại cũng không quá thân mật cùng bọn họ, thậm chí rất nhiều lúc rất lễ phép làm bọn họ cảm giác với đứa nhỏ này có khoảng cách không nên nói nên lời. Nhưng bé đối với Cao Dật sẽ không, sẽ thân mật gọi anh là bố, còn làm nũng với anh ta, mà Tiểu Vũ Diễm như vậy mới giống một đứa trẻ.

Giữa bọn họ tự nhiên toát ra cảm tình làm vợ chồng Sở thị chỉ có thể nhìn đỏ mắt, lại không có cách nào. Ai bảo bọn họ muộn gần ba năm, cho nên hiện tại chỉ có thể để Tiểu Vũ Diễm đón nhận và thân thiết với bọn họ một chút một chút.

"Cảm ơn hai người." Cao Dật khách khí nói cảm tạ với hai người. Sở Giang vừa muốn nói lại bị Tống Uyển giữ chặt. Tống Uyển quay sang ông lắc đầu, hiện tại tốt nhất không nên nói gì, hai ông bà nội bọn họ còn không quan trọng bằng bố của bé, muốn làm khó bọn họ để giống Tiểu Vũ Diễm cũng chán ghét con trai bọn họ sao, thậm chí mặt cũng không muốn thấy sao?

"Được rồi, Tiểu Vũ Diễm, chúng ta về nhà, hôm nay mẹ làm món ăn Tiểu Vũ Diễm thích nhất đấy." Cao Dật cười cốc đầu Tiểu Vũ Diễm một cái, sau đó

đặt bé trong xe. Trong xe có một con búp bê, Tiểu Vũ Điểm vội vàng ôm vào trong ngực, ngoan ngoãn ngồi im trên xe.

"Bố, Tiểu Vũ Điểm đói bụng rồi." Bé kéo tay áo Cao Dật một cái. Cao Dật xoa nhẹ đầu của bé: "Bố của con cũng đói bụng, cho nên chúng ta phải về nhà trước nếu không mẹ con sẽ ăn sạch không cho chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 634: Chúng ta là cùng một loại người

"Vâng." Tiểu Vũ Điểm gật đầu thật mạnh một cái, bé thích nhất là món ăn mẹ nấu, nếu mẹ ăn sạch, bé sẽ khóc. Cho nên bọn họ nhất định phải về nhà nhanh một chút mới được, sau đó bé muốn ăn nhiều hơn.

"Tiểu Vũ Điểm à, con sắp biến thành con heo con rồi." Cao Dật nhéo khuôn mặt nhỏ của bé một cái, đưa bé thông minh, xem đi, hiện tại đã bị lừa, Tiểu Vũ Điểm một chút cũng không hiểu nhìn Cao Dật: "Heo con cũng sẽ đáng yêu giống Tiểu Vũ Điểm sao?"

Mà Cao Dật sau khi nghe xong thật có chút dở khóc dở cười: "Đúng vậy, heo con và Tiểu Vũ Điểm đáng yêu giống nhau."

Anh lái xe đi rồi, mà Sở Giang và Tống Uyển chỉ có thể đứng ở đó, trong mắt hai người thêm một loại thương tâm, cháu gái vẫn luôn có khoảng cách với bọn họ, mà bọn họ khi nào mới được thân thiết với cháu gái như vậy.

"Chúng ta đi thôi." Sở Giang kéo tay vợ, hai người chậm rãi đi về. Chỉ là đến khi về đến Sở gia lại gặp người bọn họ không muốn thấy, Lý Mạn Ni, cô vẫn luôn đứng ở cửa chờ bọn họ về, không đứng, hẳn là chờ Sở Luật trở về mới đứng.

"Cô tới vì cái gì?" Sắc mặt Tống Uyển lập tức thay đổi, đã ly hôn, hơn nữa cô ta không nên xuất hiện ở chỗ này, nơi này không có người hoan nghênh cô, cũng không ai sẽ thích cô, chỉ biết chán ghét cô, như thế nào, một người mẹ đến còn chưa tính, hiện tại con gái cũng đến đây muốn dùng chiêu bài đáng thương sao?

"Luật, anh ấy ở đây không?" Hồi lâu Lý Mạn Ni mới nói một câu, cô không muốn đối mặt với người Sở gia ăn nói lạnh nhạt, cô không muốn chỉ là có chuyện muốn chứng minh, cô phải biết được, cô cũng muốn xác nhận.

"Lý tiểu thư, chúng ta dường như không có bất kì quan hệ nào, cho nên xin cô không cần xưng hô với tôi như vậy có thể chứ? Xin cô gọi tôi là Sở tiên sinh, cảm ơn."

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Luật từ phía sau truyền đến, trong tay anh cầm một tập tài liệu, một thân tây trang phẳng phiu, so với trước kia trên người lạnh lùng hơn rất nhiều.

Anh trở về lấy tập tài liệu, không thể nghĩ được ở chỗ này sẽ gặp được người phụ nữ anh chán ghét.

Bọn họ dường như không có bất luận lí do gì, cảm tình đã mất hết trong âm mưu, hôn nhân chấm dứt, tất cả mọi thứ trước kia đều là giả, cô còn tới nơi này làm gì?

Trong nhà họ Sở.

Sở Luật cảm ly rượu, thỉnh thoảng lắc, anh lạnh mắt nhìn Lý Mạn Ni, cô ta nói muốn có chuyện muốn nói với anh, vừa vặn anh cũng có chuyện tìm cô để hỏi.

Về mặt Sở Giang bất động ngồi ở một bên, vô cùng không thích hơi thở Lý Mạn Ni ở chỗ này. Ông quay đầu nhìn sắc mặt đồng dạng không tốt của vợ, nhỏ giọng nói: "Tôi nhớ cháu gái, nhưng ngày mai là cuối tuần, qua cuối tuần chúng ta mới có thể gặp cháu, hai ngày nay chúng ta sống như thế nào đây?"

Về mặt Tống Uyển cũng đau khổ: "Tôi cũng không biết, tôi cũng nhớ cháu." Hai vợ chồng lại nhìn nhau, chỉ có nhớ tới đứa bé kia mới có thể làm bọn họ ngồi ở đây thoải mái một chút, nếu không chỉ cần vừa nhìn thấy Lý Mạn Ni, bọn họ nhất định sẽ khó tiêu.

"Tôi muốn biết, đứa bé đầu tiên của cô là của ai?" Ánh mắt đen của Sở Luật hiện lên cái gì, trong lúc cúi đầu lại giấu đi hết thảy. Anh buông ly trong tay xuống, khớp xương ngón tay nhẹ nhàng cong một chút.

"Đứa bé kia..." Lý Mạn Ni sững sờ, lại không biết nên mở miệng trả lời như thế nào.

"Lúc ấy cô đã có người đàn ông khác, mà không phải theo như những gì cô đã nói?" Sở Luật lại bùng ly rượu lên, ánh mắt dừng ở phía trên cái ly, nhưng tầm nhìn của anh lại không buông tha bất kì biểu tình nào trên mặt Lý Mạn Ni.

"Không có, không có, lúc ấy không có." Lý Mạn Ni vội vàng lắc đầu. "Em chỉ là, chỉ là..." Mà nói tới đây, cô đã không còn cách nào nói tiếp.

"Sao cô không nói tiếp, không nói đứa bé kia vốn dĩ không tồn tại? Không nói cô đã sớm biết Tiểu Vũ Điềm là con gái tôi, cô chỉ không muốn tôi đi cứu bé nên thông đồng cùng bác sĩ dùng việc mang thai uy hiếp tôi. Mà lúc ấy cô căn bản không mang thai đúng không? Cô chỉ không muốn tôi cứu con gái tôi, cô muốn con gái tôi phải chết, Lý Mạn Ni, sao trái tim cô lại có thể tàn nhẫn như vậy?"

"Bé vẫn là một đứa trẻ, bé biết cái gì, cô không muốn cứu thì tôi cũng không thể sao?"

Cơ thể Sở Luật bởi vì tức giận mà run rẩy không ngừng, chỉ cần nhớ tới nếu không phải Cao Dật xuất hiện, như vậy khả năng con gái anh đã sớm chết, hơn nữa chính là bố đẻ hại chết, anh chỉ cảm giác trái tim mình bị hung hăng xé nát, lạnh lẽo bị kéo ra, đau đến đồng cứng.

"Sao cô lại có thể ích kỉ như vậy, Lý Mạn Ni dịu dàng thiện lương đi đâu rồi." Anh đột nhiên cười một tiếng, có lẽ người Lý Mạn Ni kia căn bản không tồn tại, chẳng qua anh cứng rắn áp đặt một câu dịu dàng thiện lương lên trên người cô mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Mạn Ni chỉ có thể cúi đầu, ngón tay nắm chặt quần áo trên người, không biết nên trả lời thế nào. Nói không phải vậy, vậy thì cô thừa nhận đã sớm ở bên người đàn ông khác, phản bội anh. Nếu nói là đúng vậy cũng chính là thừa nhận, cô muốn hại chết đứa bé kia là sự thật.

Hơn nữa cô không thể nào chấp nhận chính là đứa bé kia còn sống trên đời này, lại còn sống rất tốt, như vậy không phải lúc trước cô văt và tính kể từ đầu tới cuối dối lại cái gì. Nếu không phải hôm nay mẹ nói cho cô chuyện Hạ Nhược Tâm đã có con gái, đến bây giờ cô còn tưởng rằng chính mình đã làm đứa bé kia chết, cô không thể thoải mái thì vì sao còn muốn cho người khác thoải mái?

Lý Mạn Ni nhắm hai mắt lại. Cuối cùng, cô ngẩng đầu lên, bên môi có nở một nụ cười cực kì châm chọc và thống khổ: "Đúng vậy, là tôi cố ý, tôi cũng biết đứa bé kia chính là con gái anh, là con gái của anh và Hạ Nhược Tâm, cho nên tôi sẽ không để cho anh đi cứu nó. Tôi cũng không mang thai, tất cả đều là tôi diễn, đến mức cái thai sinh non kia chỉ là máu trên đùi tôi mà thôi."

"Anh nói tôi ác độc, như vậy sao anh không nghĩ, chính anh không phải cũng tự đem vợ của mình đưa lên giường người đàn ông khác, anh làm người đàn ông khác hãm hiếp vợ của anh chỉ để cưới một người phụ nữ khác. Anh nói đi, tôi và anh có chỗ nào khác nhau, Sở Luật, tôi trở thành như vậy đều học từ anh, cho nên anh không phải người tôi thì tôi cũng vậy, như vậy chúng ta mới có thể sinh sống bên nhau bốn năm."

"Bởi vì, chúng ta cùng một loại người." Sau khi Lý Mạn Ni nói xong lại không ngừng cười, cô cười thống khổ, cười châm chọc, cười chảy cả nước mắt. Nếu ngay từ ban đầu anh bởi vì yêu cô cưới cô, nếu không phải cô yêu anh như vậy, yêu sợ mất đi anh, sao cô bây giờ lại có thể biến thành cái dạng này, bị người nhạo báng ly hôn, bị mọi người khinh thường, bị mọi người nhục mạ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 635: Sở Luật, anh là ma quỷ

"Sở Luật, Hạ Nhược Tâm nói rất đúng, anh thật sự là ma quỷ, anh có thể cho một người phụ nữ đến thiên đường cũng có thể làm một người phụ nữ đột nhiên rớt xuống địa ngục không đáy. Sở Luật, người phụ nữ yêu anh thật sự rất đáng buồn.

"Cả Hạ Nhược Tâm và tôi cũng thế."

"Tôi vốn đang muốn nhìn anh bị tuyệt chủng, chẳng qua lại không nghĩ đến đứa bé kia còn sống. Có điều anh vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến sẽ được hai người họ tha thứ, bởi vì anh không cứu đứa bé kia, chính vì không cứu, người đàn ông ngay cả con gái ruột của mình cũng không cứu thì anh lấy tư cách gì làm bố?"

"Cho nên, Sở Luật, anh xứng đáng vô sinh, anh xứng đáng không có con, anh xứng đáng con gái anh sẽ gọi người khác là bố..."

"Chát" một tiếng, cắt ngang lời nói của Lý Mạn Ni. Mà đánh cô không phải Sở Luật mà là Tống Uyển. Ai có thể nghĩ tới Tống Uyển vẫn luôn dịu dàng như thế nhưng cũng sẽ có lúc tát người khác, bà kì thật không thích như vậy, nhưng người phụ nữ này thật quá đáng, bà chưa từng gặp người phụ nữ nào có chết cũng không sửa như vậy, đem tất cả mọi sai lầm đổ hết lên đầu người khác.

Làm như trên thế giới này tất cả mọi người đều bạc đãi cô ta, thiếu cô ta. Cô thật sự quá ích kỉ, so sánh với Hạ Nhược Tâm làm bà cảm giác Lý Mạn Ni thật ghê tởm, mà bà nhịn không được lại giáng thêm một cái tát.

"Câm miệng, cô không có tư cách gì ở đây nói Sở gia chúng ta. Việc A Luật làm sai nó sẽ phải gánh vác, nhưng cô, trước nay cô chưa từng cho rằng chính mình sai sao? Cô cho rằng cô hạ được chồng, cô là vì chính mình, vì chính dục vọng riêng của mình mà muốn hy sinh một đứa trẻ còn nhỏ, cô còn cảm giác cô đúng?"

"Hay cô cho rằng, cho mang thai con nhà người ta, cũng là đúng sao? Cô luôn miệng nói yêu Sở Luật, tất cả đều vì Sở Luật, nhưng tôi biết cô căn bản không yêu nó, cô chỉ yêu chính cô."

"Mẹ..." Sở Luật vội vàng đỡ cơ thể vì tức giận mà run rẩy của mẹ. Tống Uyển có thể chịu đựng bất luận là chuyện gì cô làm trước đây, nhưng lại thật sự không cách nào chịu đựng, cô làm tổn thương con của bà, còn làm tổn thương Tiểu Vũ Diễm.

Cháu gái bé nhỏ của bà mới chỉ có ba tuổi, lúc ấy, bé không có ai cứu, bé có bao nhiêu đau đớn.

Chỉ cần nhớ tới, đứa trẻ nhỏ âm thầm khóc lóc, bà liền đau lòng muốn mạng.

Bàn tay Lý Mạn Ni che lại gương mặt đau tê dại. Trước nay Tống Uyển chưa từng nói nặng lời với bất kì ai, huống chi là đánh người, lúc này đây, cô thật sự tức giận.

"Không sao, ngồi xuống đi, chúng ta không cần lo cho cháu." Sở Giang vội vàng an ủi vợ mình: "Hơn nữa Tiểu Vũ Diễm không có chuyện gì, cháu gái bé bỏng của chúng ta rất kiên cường mà, bé bây giờ sống rất tốt, rất đáng yêu cũng thực thông minh."

Sở Giang biết vợ chỉ quá đau lòng cháu gái, đứa bé kia lúc ấy nhất định chịu rất nhiều đau khổ, mà những cái khổ này vốn không nên phát sinh. Đều tại một người phụ nữ ích kỉ, một người đàn ông bất đắc dĩ, một gia đình dung túng mới làm ra quá nhiều đau khổ cho đứa bé vô tội.

"A Luật, để cô ta đi đi." Sở Giang vội vàng xua tay, không muốn để vợ chịu kích thích, bà gần đây đã rất vất vả, nếu không phải có Tiểu Vũ Diễm khả năng là sụp đổ mất.

Sở Luật đứng lên, đi đến bên người Lý Mạn Ni, sau đó ngồi xổm xuống, anh đặt tay lên trên mặt Lý Mạn Ni, khuôn mặt này rất ít ai đánh đi, nhưng còn Hạ Nhục Tâm, anh bởi vì cô mà đối với cô ấy từng có bao nhiêu lần tàn nhẫn?

"Tôi biết tôi không nên cưới cô, nhưng, cô biết, tôi thích cô, tôi thích người lúc ban đầu, cho tôi cảm giác giống bóng dáng Di Hiên, tôi thích sau khi kết hôn với cô, giống Nhục Tâm."

"Tôi đã từng nghĩ đối tốt với cô, nghĩ sẽ cho cô tất cả. Bởi vì, tôi muốn đền bù cô, tôi phát hiện tôi không đủ yêu cô, cùng phát hiện tôi không có cách nào quên được Hạ Nhục Tâm, cho dù là tôi hận cô ấy và yêu cô ấy, đều như nhau, cho nên thời gian bốn năm tôi không quên cô ấy."

"Tôi đối với cô ấy vậy, tôi càng nghĩ đối tốt với cô, tôi thậm chí nguyện ý vì cô từ bỏ người tôi yêu nhất kia, tôi đã đợi cô ấy nhiều năm như vậy, cô biết không? Mạn Ni, tất cả những chuyện này người khác không có được, tôi thật sự nghĩ sẽ cùng cô sống đến cuối đời cũng không sợ. Tôi biết người tôi yêu nhất không phải là cô, nhưng tôi cũng không nghĩ muốn ly hôn với cô."

"Chỉ là, cô tại sao lại phải làm ra chuyện như vậy, vì sao lại để tôi thất vọng?" Lý Mạn Ni há to miệng, trên mặt chết lặng làm cô không cảm nhận được ngón tay Sở Luật, cũng không có cách nào mở miệng nói chuyện. Mà cô chỉ có thể lặng lẽ khóc lóc, cô muốn vươn tay chạm vào ngón tay anh, nhưng khi chạm vào anh, Sở Luật đột nhiên rút tay về.

"Luật..." Ngón tay Lý Mạn Ni đặt ở không trung, nắm chặt, cô muốn nắm giữ cái gì, nhưng cô bắt lại chỉ có không khí, buông tay ra vẫn không chạm đến được.

Hóa ra từ khi bắt đầu, cái gì cô cũng không có, nếu cô lúc ấy biết thỏa mãn, có phải bọn họ sẽ không như hiện tại, chẳng sợ sẽ có Hạ Nhục Tâm xuất hiện, cô hiện tại vẫn là vợ của Sở Luật.

Cô không muốn tin là cô làm sai, là lòng cô quá tham lam. Thật ra Tống Uyển nói rất đúng, cô yêu nhất không phải Sở Luật, cô yêu chỉ có chính mình.

Chỉ là làm sao cô cam tâm, sao có thể cam tâm, đây rõ ràng là cô mà, rõ ràng chính là thuộc về cô.

"Luật, nếu em nói, em biết sai rồi, anh có thể có em cơ hội một lần nữa. Nếu em nói, em về sau sẽ không làm những chuyện đó nữa, chúng ta có thể một lần nữa bắt đầu hay không?"

Sở Luật đứng thẳng người, cười lạnh: "Cô cho rằng có khả năng sao, Mạn Ni, ngay từ ngay đầu tiên cô cho tôi hạ được đã không có khả năng, ngay lúc cô dùng một đứa bé không tồn tại muốn hại chết con gái tôi đã không có khả năng."

"Cuộc sống sẽ không có khả năng bắt đầu lại một lần nữa, cô không được, tôi cũng vậy. Chúng ta đều phải vì hành động của bản thân mà trả giá, chúng ta đều giống nhau, chúng ta đều là tội nhân, cho nên, sẽ không có khả năng."

Sở Luật quay người đi, chỗ ẩn đường căng đau không cách nào thả lỏng, cơ hội, anh so với cô còn muốn một cơ hội hơn, chỉ là anh cho cô cơ hội, như vậy ai tới cho anh cơ hội đây.

Lý Mạn Ni chậm rãi đứng lên, cô nhìn ánh mắt Tống Uyển lạnh nhạt, nhìn Sở Giang nín chặt môi, còn có Sở Luật đưa lưng về phía cô, bóng dáng không bao giờ quay lại.

Cô từng bước đi về phía trước, không biết là anh hủy hoại cả đời cô, hay là cô hủy hoại một đời của anh.

Đứng ở trước cổng nhà họ Sở, cô mới đặt tay lên trên bụng nhỏ, đứa nhỏ này còn tồn tại, mà cô không biết rốt cuộc có giữ lại nó hay không, dùng cả đời chính mình đi đánh cuộc.

Bên ngoài trời trong xanh mà trái tim cô âm lạnh, người trong lòng trời đầy mây sẽ làm tâm hồn quang đăng, chỉ là cô dù trời nắng hay đầy mây có lẽ sẽ

không bao giờ hừng nắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 636: Anh muốn con gái

"Mạn Ni, thế nào, chuyện đó có thật không, bé gái kia thật đúng là con của Sở Luật sao?" Mẹ Lý vừa thấy Lý Mạn Ni đi ra vội vàng tiến đến, sốt ruột hỏi, nếu là sự thật vậy bọn họ có phải không có bất cứ hy vọng nào hay không. Nhà họ Lý thật sự xong đời sao?

Lý Mạn Ni chỉ nhìn thoáng qua mẹ mình: "Mẹ, mẹ thật sự cho rằng Sở Luật sẽ chấp nhận con một lần nữa sao. Tất cả Lý gia vẫn vốn là do anh ấy làm nên, mẹ thật sự cho rằng Sở Luật sẽ tự đánh vào mặt mình?"

Cô hỏi làm mẹ Lý á khẩu không trả lời được, người đàn ông Sở Luật kia tuyệt đối không phải một người dễ dàng tha thứ, anh rất mang thù.

"Mẹ, dù cho có đứa bé kia hay không, anh ấy cũng sẽ không một lần nữa chấp nhận con, mẹ không phải đã sớm biết sao? Cũng không có khả năng sẽ giúp chúng ta Đông Sơn tái khởi, căn hộ kia là thứ cuối cùng anh ấy cho chúng ta." Lý Mạn Ni giống như một du hồn không ngừng đi về phía trước. Trái tim cô lạnh vô cùng, cực lạnh lẽo, mẹ cô quan tâm đến tột cùng có phải là cuộc sống sinh hoạt của con gái mình đâu. Hoặc là nói, mẹ cô chỉ quan tâm anh trai, mà hiện tại còn có chú ý với căn nhà kia cho anh trai cưới vợ đúng chứ?

"Mạn Ni, Mạn Ni..." Mẹ Lý không ngừng gọi tên Lý Mạn Ni. Mà trong lòng của cô, lúc này đây thật sự hoàn toàn tuyệt vọng.

Hạ Nhược Tâm dùng tay che mắt, cô nhìn bầu trời cực trong xanh, bên môi khẽ nhếch lên giống như gió xuân thổi qua, toàn thân cảm thấy cực thư thái. Cô nhìn đồ mình mua, cô mua cho con quần áo mới, nhóc con trở về nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Buông tay xuống, cô khẽ nheo mắt. Đột nhiên cảm thấy ánh sáng trước mắt tối sầm.

"Nhược Tâm..." Giọng nói người đàn ông khàn khàn khó nhận ra, ngay cả gọi tên cô cũng vô cùng khó khăn.

"Anh có chuyện gì sao? Sở tiên sinh?" Hạ Nhược Tâm lui về phía sau vài bước mới tìm được bầu trời xanh của mình về. Anh như một bóng dáng thật lớn chặn con đường sống của cô, mà cô chỉ nghĩ muốn rời xa.

"Nhược Tâm, nếu anh nói anh vẫn luôn chưa từng quên em, em tin không?" Sở Luật không dám tiến lên, chỉ đứng im tại chỗ. Nói ra những lời bản thân đã muốn nói từ rất sớm, thật sự là anh chưa từng quên, trước nay đều chưa từng. Anh không cần tôn nghiêm, anh không cần mặt mũi, có thể chứ?

"Tất cả những thứ thuộc về em anh đều giữ lại cẩn thận, từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ vứt bỏ. Cho dù anh vẫn luôn cho rằng chính mình hận em như vậy nhưng anh cũng không nghĩ sẽ vứt đi những thứ đó."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng nắm ngón tay: "Vứt đi, những thứ kia còn giữ lại làm gì, người cũng đã vứt bỏ, đồ vật hán là càng phải vứt."

Hạ Nhược Tâm nhẹ giọng nói, mặc dù không thể nào thờ ơ nhưng sắc mặt cô lại bình tĩnh. Chẳng qua chỉ có cô biết lúc này trái tim cô lại loạn như thế. Bốn năm, thật sự hán nên vứt bỏ, cô hiện tại quá tốt, tốt đến nỗi không nghĩ sẽ thay đổi.

Hơn nữa Cao Dật đối với cô rất tốt. Trên đời này chưa từng có một ai giống Cao Dật đối với cô tốt như vậy. Cho nên cô thật sự không nghĩ tới chuyện này. Giữa cô và Sở Luật đã có bốn năm sai lầm, toàn bộ để qua hết đi.

Cô không sợ cô, mà cô cũng không sợ anh.

"Nếu anh nói, anh thật ra rất yêu em, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa không?" Thanh âm Sở Luật khàn khàn, đôi mắt đen hoàn toàn phẳng phất u buồn lại tồn tại một sự nghiêm túc. Có thể chứ, có thể chứ?

Nói có thể, được không?

Hạ Nhược Tâm sùng sốt, sau đó cô lắc đầu quay mặt đi, không muốn để người khác nhìn đến trong mắt cô rơi xuống nỗi chua xót.

Hiện tại, nói lời này có ích lợi gì, yêu hay không yêu đều đã là chuyện của quá khứ.

"Nếu anh nói, chúng ta kết hôn một lần nữa, em có đồng ý cùng con gái của chúng ta trở về nhà không?" Môi Sở Luật hơi run run, sau đó từ trong túi lấy ra một hộp nhung màu đỏ, đặt trước mặt Hạ Nhược Tâm. Đó là một chiếc nhẫn kim cương cực kì tinh xảo, có lẽ rất quý báu. Nhưng lại là kiểu dáng Hạ Nhược Tâm thích.

Cô không thích hợp với kim cương quá lộ liễu, mà chỉ thích hợp với chiếc nhẫn trang nhã như vậy.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu nhìn nhẩn kim cương trong tay Sở Luật, sau đó nhếch miệng: "Sở Luật, anh không cần phải làm trò vui đùa này nữa, diễn bốn năm trước anh còn chưa diễn xong sao? Tôi không phải kẻ thù của anh, anh cũng không cần bắt kì điều gì của tôi?"

"Nếu là vì Tiểu Vũ Điểm, như vậy anh nghĩ cũng đừng nghĩ, nó là con gái tôi, là tôi sinh, là tôi nuôi lớn. Sở gia các người chưa từng nuôi nó, bé có thể mang họ Hạ, cũng có thể mang họ Cao, nhưng bé vĩnh viễn sẽ không mang họ Sở."

Hạ Nhượng Tâm đi qua Sở Luật, ngữ khí giống y như anh bốn năm trước khi đó. Anh đã từng nói, anh có thể yêu Hạ Dĩ Hiên, cũng có thể yêu Lý Mạn Ni, anh cũng có thể yêu bất kì người phụ nữ nào, nhưng duy nhất sẽ không yêu Hạ Nhượng Tâm.

Mà hôm nay, cô đem toàn bộ lời anh nói trả lại cho anh, anh yêu cô cũng được, không yêu cô cũng thế, đó là chuyện của anh.

Bởi vì, cô sớm đã không còn là Hạ Nhượng Tâm chỉ yêu anh như sinh mệnh nữa.

Bàn tay Sở Luật chậm rãi thu hồi, ngón tay giữa chiếc hôn bắt đầu trầm trọng. Anh nắm chặt tay, sau đó quay đầu, nhìn Hạ Nhượng Tâm cách bước chân anh rất xa.

"Nhưng anh lại thật sự yêu em. Mà anh cứ như vậy không có cách nào để em tin tưởng." Sở Luật nói với bóng dáng của cô, u ám trong giọng nói, dường như có một loại thống khổ. Tin tưởng anh một lần thôi, thật sự khó như thế sao?

Chỉ cần cô có thể cho anh một cơ hội, chỉ là cô không còn là Hạ Nhượng Tâm trước đây, và anh cũng không còn là Sở Luật của ngày trước.

Bước chân Hạ Nhượng Tâm dừng một chút. Có khi không phải bọn họ không có cơ hội, mà là cơ hội sớm đã cho nhưng anh lại chính tay hủy diệt rồi, đến bây giờ lại muốn quay lại cơ hội đó, sao có thể.

"Tôi đã có Cao Dật." Nhớ tới người đàn ông vì cô và Tiểu Vũ Điểm đã trả giá tất cả, cô căn bản không có cách nào cự tuyệt, cũng không có khả năng lựa chọn thương một người đàn ông yêu cô như vậy. Bây giờ cô và Tiểu Vũ Điểm thực hạnh phúc, cuộc sống của hai người không cần thêm một người Sở Luật xen vào.

Thì ra chỉ là vì anh ta. Ánh mắt Sở Luật càng thêm u ám, chiếc hộp trong tay đột nhiên dùng sức nắm cực chặt. Lúc ngẩng đầu lên lại thành Sở Luật không có chuy cảm xúc nào, anh ra tiếng cười lạnh: "Hạ Nhượng Tâm, tôi có thể không cần cô, nhưng Tiểu Vũ Điểm nhất định sẽ cần. Bé là con gái tôi, tôi sẽ không để con gái tôi gọi người khác là bố."

*Lậy ông mới thâm tình chưa đc vài giây ông lại quay về như ban đầu rồi __ hành trình rước vợ về nhà còn dài lắm~

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 637: Bất an

Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại, không dám tin mở to hai mắt. Thì ra đây mới là mục đích ban đầu của anh ta, chính là vì con gái cô. Cái gì yêu, cái gì cơ hội, tất cả là anh ta dùng để gạt người.

"Con là của tôi, tôi sẽ không để cho anh mang đi." Hạ Nhượng Tâm nắm chặt quần áo trong tay, giọng nói kiên quyết khiến sắc mặt lạnh lẽo của Sở Luật càng thêm trầm trọng.

"Em không được quên, trên người bé chảy dòng máu Sở gia." Lúc này đây đến lượt Sở Luật quay người: "Anh cũng không ngần ngại phải trả giá để có thể mang Tiểu Vũ Điểm về, nếu em không đồng ý, như vậy em chỉ có thể đợi lệnh của tòa án."

"Em hẳn là biết tính tình anh như thế nào, trên đời này anh không sợ thứ gì, anh cũng không sợ sẽ phải đánh cuộc cả cuộc đời Sở Luật. Em cũng nên hiểu rõ, anh muốn, anh sẽ làm tất cả mọi giá."

"Trừ phi..." Sở Luật quay đầu lại, cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn trong tay: "Trừ phi em mang theo Tiểu Vũ Điểm gả cho anh, như vậy em mới có thể cùng Tiểu Vũ Điểm ở bên nhau. Nếu không chỉ cần khi con gái anh về Sở gia thì em vĩnh viễn đừng nghĩ sẽ gặp được con." Anh tuyệt tình nói từng câu từng chữ. Dường như vừa rồi Hạ Nhượng Tâm chứng kiến người con trai thâm tình kia chẳng qua chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Anh ta bây giờ mới chân chính là anh ta, cũng mới là anh ta bình thường.

Hạ Nhượng Tâm tiến lên một bước, trong nháy mắt, cô rõ ràng cảm giác được hận ý từ chính mình: "Tôi sẽ không cho phép, Sở Luật, Tiểu Vũ Điểm là của tôi, con bé là của tôi."

Sở Luật vẫn bước về phía trước nhưng bước chân anh hơi ngừng lại, nhắm hai mắt, lúc này đây một bước cũng không dừng.

Chỉ cần anh muốn làm không có gì là không thành. Chỉ cần anh nghĩ đến không có gì là không chiếm được.

Anh đã sớm chuẩn bị xong xuôi tất cả, nếu cô không đồng ý, như vậy anh cũng chỉ có thể dùng biện pháp cứng rắn này.

Đề tiện hay vô si cũng được. Anh sẽ không để con gái duy nhất rời xa anh, đó là đứa con duy nhất trong cuộc đời anh.

Tay chân Hạ Nhược Tâm lạnh lẽo đứng tại chỗ. Cô uy hiếp Sở Luật cũng chỉ như đá chìm đáy biển, chịu không nổi một tia hoang vắng. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người cô mà cô chỉ cảm giác cơ thể thật lạnh lẽo. Cô vòng tay ôm chặt cơ thể, trong lòng dâng lên sợ hãi khiến cô thiếu chút nữa không thể đứng vững.

Tâm địa người đàn ông kia vẫn mạnh mẽ làm cô kinh hãi. Cô xoay người gần như là chạy về nhà. Hàng lông mi dài khê lun, đôi mắt trong suốt chớp liên tục.

Mở cửa, Tiểu Vũ Điểm một mình ngồi chơi trên sofa. Bé đang ôm búp bê, sau khi nhìn thấy Hạ Nhược Tâm trở về, vội vàng bò xuống sofa, chân nhỏ chạy nhanh.

"Mẹ..." Bé chìa tay ra ôm hai chân Hạ Nhược Tâm, ngẩng mặt nhìn cô: "Mẹ, quần áo mới của Tiểu Vũ Điểm đâu?" Bé nhớ lúc Hạ Nhược Tâm đi nói với bé, mẹ nói, chỉ cần bé ngoan ngoãn chơi trong nhà, khi trở về Tiểu Vũ Điểm sẽ có quần áo mới mặc.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt cực kì hồng hào của con. Chỉ cần nghĩ đến có người cướp bảo bối của cô, trong lòng cô liền vô cùng khó chịu. Cô không thể đánh mất Tiểu Vũ Điểm, cô sẽ chết mất, cô thật sự sẽ chết.

"Mẹ... mẹ làm sao vậy?" Tiểu Vũ Điểm nghiêng mặt, kì lạ hỏi Hạ Nhược Tâm: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm ngoan lắm, không có chạy lung tung, cũng không làm bẩn nhà, mẹ có phải đang tức giận hay không?" Bé con từ trước đến nay luôn mẫn cảm, đã phát hiện ra Hạ Nhược Tâm không thích hợp.

"Không sao, mẹ chỉ đi nhiều, có chút mệt." Hạ Nhược Tâm hít một hơi thật sâu, ngồi xổm xuống ôm con vào trong lòng. Tiểu Vũ Điểm cũng ngoan ngoãn mặc cho cô ôm.

"Mẹ mệt rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt nha." Bé vòng tay ôm cổ mẹ, đôi lông mi thật dài khê chớp.

Hạ Nhược Tâm đến đây mới lấy quần áo cô vẫn luôn cầm trong tay, bởi vì dùng quá nhiều sức cho nên túi bên ngoài bị nhăn nhúm. Thật may, quần áo bên trong vẫn nguyên vẹn, bằng không cô thật có lỗi với con gái.

"Đây là mẹ mua cho con, thích không? Sao mẹ có thể quên chuyện mẹ đã答应 với Tiểu Vũ Điểm được chứ, trước nay mẹ đều chưa có lừa gạt Tiểu Vũ Điểm, đúng hay không?"

Cô lấy quần áo ra, một chiếc váy công chúa màu hồng nhạt, vô cùng đẹp. Tiểu Vũ Điểm vừa nhìn chiếc váy trong tay Hạ Nhược Tâm, đôi mắt lập tức sáng ngời: "Mẹ, rất đẹp ạ." Bé cọ khuôn mặt vào quần áo: "Mềm thật đấy."

"Thích không?" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng xoa mái tóc mới mọc dài ra của con gái, rất nhanh là có thể kẹp nơ con bướm rồi.

"Thích," Tiểu Vũ Điểm gật đầu thật mạnh, bé thật sự rất thích.

"Để mẹ thay giúp Tiểu Vũ Điểm." Hạ Nhược Tâm kéo tay con, đưa bé vào trong phòng của các cô, Một tay Tiểu Vũ Điểm ôm búp bê nhưng đôi mắt vẫn luôn nhìn chiếc váy trong tay Hạ Nhược Tâm, hai con mắt sáng cong như trăng non.

Cao Dật vừa mở cửa ra liền ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Mọi anh không tự chủ được dương lên, mỗi ngày vất vả về nhà, có người nấu một bàn đồ ăn ngon, cảm giác như thấy thật tốt.

Anh còn chưa đẩy cửa ra, một bóng dáng nho nhỏ đã sà vào lòng anh, anh nhanh tay đỡ lấy.

"Tiểu Vũ Điểm, đã nói bao nhiêu lần, nếu con bị té ngã, bố sẽ mặc kệ con có khóc hay không." Anh nghiêm mặt, nhưng nhìn đến khuôn mặt quạ táo đáng yêu, lại tức giận gì cũng không có, đứa nhóc này thật đúng là ăn chắc anh rồi.

"Bố, Tiểu Vũ Điểm xinh đẹp không?" Tiểu Vũ Điểm ngẩng mặt lên, trong tay vẫn cầm một con búp bê cũ. Bé mặc một bộ quần áo mới, thật xinh đẹp, môi hồng răng trắng, ngoan ngoãn đáng yêu.

"Xinh đẹp, Tiểu Vũ Điểm đương nhiên là xinh đẹp nhất." Anh Dật cúi xuống bế Tiểu Vũ Điểm lên, hôn lên khuôn mặt trắng hồng của bé. Nhóc con này, đi học xinh đẹp như này, về sau phải làm sao bây giờ?

"Nhược Tâm, em thật sự sinh ra một đứa bé đẹp tàn nhẫn." Anh nói, lại nheo cái mũi nhỏ của Tiểu Vũ Điểm một cái. Tiểu Vũ Điểm vui vẻ cười, mặc dù bé cũng không hiểu trong miệng Cao Dật "đẹp tàn nhẫn" là có ý tứ gì.

Hạ Nhược Tâm chỉ cười: "Đúng vậy, con đã học được cách chọn quần áo để mặc, nhưng may là một đứa con gái, bằng không em thật sự không biết phải làm sao bây giờ?" Cô nói xong, cúi đầu sắp cơm lên bàn, Cao Dật cẩn thận phát hiện gương mặt tươi cười ẩn giấu điều gì.

Anh buông nhóc con trong lòng xuống, vỗ khuôn mặt nhỏ của bé: "Tiểu Vũ Điểm, con tự đi chơi một lúc, bố và mẹ có chuyện cần nói." Tiểu Vũ Điểm gật đầu một cái, chạy vào phòng khác chơi búp bê.

Chương 638: Không có lựa chọn để giành giật

Đội sau khi Tiểu Vũ Điểm vào phòng, Cao Dật mới đi tới đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm: "Nhược Tâm, nói cho anh, em làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra?"

Trong nháy mắt anh cảm thấy bả vai Hạ Nhược Tâm hơi rụt lại. Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, đôi mắt chớp nhẹ một cái, rất nhanh, một giọt nước mắt theo đó chảy xuống gương mặt cô. Cô không có cách nào làm cho bản thân bình tĩnh, cũng không có cách làm bản thân không được lo lắng.

"Nhược Tâm, nói cho anh, đến tột cùng là làm sao vậy?" Ngón tay Cao Dật vội vàng lau nước mắt trên mặt cô. Anh đã rất lâu không thấy cô khóc như vậy, sao bây giờ cô lại thương tâm như thế, bất an như thế, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Cao Dật..." Hạ Nhược Tâm gọi tên Cao Dật, trên môi chưa xót mặn đắng: "Nói cho em, em phải làm sao bây giờ, em phải làm sao bây giờ..." Cô nói năng lộn xộn. Cao Dật chỉ ôm cơ thể đang không ngừng run rẩy của cô vào trong lòng.

"Nói cho anh biết đã có chuyện gì, không cần lo lắng, sao em lại quên mất, em không chỉ có một người, mà em còn có anh." Tay anh nắm chặt bả vai Hạ Nhược Tâm. Nhiệt độ ấm áp trên người anh truyền đến an ủi nổi bật an cực độ của Hạ Nhược Tâm.

Đôi môi hồng run rẩy, cô rất sợ hãi, dường như làm cô sụp đổ.

"Cao Dật, Sở Luật muốn tranh giành Tiểu Vũ Điểm, anh ta muốn cướp con gái của em, anh ta dùng pháp luật để cướp con gái em. Em sợ, em thật sự rất sợ, anh ta không từ thủ đoạn như vậy, anh ta không phải là ma quỷ. Em biết anh ta sẽ bất chấp tất cả hậu quả để cướp con gái em."

Nàng run rẩy chính mình môi đỏ, này một loại đến chết sợ hãi, cơ hồ đều là muốn cho nàng hồng mắt rớt.

Cao Dật nhẹ nhàng vỗ bả vai Hạ Nhược Tâm, an ủi cô đang bất an. Anh biết hiện tại cô rất căng thẳng, Tiểu Vũ Điểm là sinh mệnh của cô, nếu thật sự cướp Tiểu Vũ Điểm khỏi tay cô chính là tương đương với muốn mạng cô."

"Không cần lo lắng. Anh sẽ không để Tiểu Vũ Điểm rời khỏi em, anh sẽ không để bất kì kẻ nào làm bất cứ việc gì cướp con đi."

Một người đàn ông tàn nhẫn không có nửa phần trách nhiệm, sao có thể xứng với con gái anh tốt đẹp như vậy. Anh ta còn có thể tàn nhẫn làm một người phụ nữ thương tâm như vậy. Sở Luật người đàn ông này, quả thực chính là không có thuốc chữa.

Mặc dù Cao Dật an ủi cũng không làm Hạ Nhược Tâm thả lỏng được bao nhiêu, nhưng lại làm cô có thể dựa vào, ít nhất cô cũng không cô đơn, không phải đi đầu đường xó chợ, đúng không? Cô đặt tay lên trên eo Cao Dật. Cao Dật vẫn nhẹ nhàng vỗ bả vai cô, không nói gì an ủi cô.

Trong phòng, Tiểu Vũ Điểm ngồi xồm trên mặt đất cầm búp bê. Đôi mắt sáng ngời bất thường, nhưng trên khuôn mặt nhỏ lại không thấy sự vui sướng vừa rồi. Bé áp búp bê lên mặt.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm sẽ không rời mẹ..." Thanh âm nhỏ nhỏ vô hạn tủi thân, nhưng người lớn bên ngoài lại không ai nghe được.

Trong tập đoàn Sở thị.

Đỗ Tĩnh Đường trừng mắt nhìn Sở Luật, đã nhìn trừng trừng như thế này hơn một giờ. Anh cũng không chê hai mắt của mình mỏi, cho dù anh không chê mỏi mắt, cũng phải nhìn xem Sở Luật có nguyện ý để anh nhìn hay không.

Tin rằng không ai thích bị người khác nhìn trở thành con khi xiếc đi. Đặc biệt là người đàn ông thẳng (kp gay) như vậy, ánh mắt rất khó chịu cho dù là ai cũng sẽ không thoải mái.

"Em nhìn đủ chưa?" Sở Luật cũng không ngẩng đầu, "bộp" một tiếng, anh khép tài liệu ở mặt trên kí tên của anh, giọng nói không gọn sóng giống như sắc mặt của anh lúc này, không chút nào nhiệt tình.

"Vẫn chưa." Đỗ Tĩnh Đường thành thật trả lời. Anh còn chưa nhìn ra anh ấy đang suy nghĩ gì, cho nên anh đương nhiên là chưa có nhìn đủ.

"Vậy em tiếp tục đi." Lần thứ hai Sở Luật cầm tài liệu. Anh rất bận, nếu cậu ta muốn nhìn vậy thì tùy. Nhưng công việc của anh tốt nhất là phải để anh làm xong, nếu không đến lúc sau khi anh tan ca mà chưa làm xong đều cho cậu ta làm đi.

"Anh họ à..." Đỗ Tĩnh Đường đứng lên, đặt tay lên trên bàn làm việc của Sở Luật, giọng nói anh hạ thấp: "Anh thật sự quyết định muốn tranh giành quyền nuôi dưỡng Tiểu Vũ Điểm với chị ấy sao? Thật sự phải đi đến bước này sao?"

Trên thế giới này có quá nhiều sự trùng hợp ngoài ý muốn. Anh nằm mơ cũng không nghĩ đến bé gái anh thích kia lại là con gái của anh họ và Hạ Nhược

Tâm. Bé đáng yêu đó có quan hệ huyết thống với bọn anh làm anh kích động mất mấy ngày. Chỉ là sau khi kích động lại phức tạp nói không rõ, chỉ có một đứa bé, Sở gia muốn, nhưng Hạ Nhượng Tâm cũng không có khả năng cho.

Nói chung không thể chia Tiểu Vũ Diễm làm đôi đi, nếu không anh thật sự tìm không được một biện pháp vẹn cả đôi đường. Sau bốn năm rồi, sao Hạ Nhượng Tâm có thể giao Tiểu Vũ Diễm cho anh họ anh. Chỉ là Sở gia cũng chỉ có một đứa cháu này, đừng nói là anh họ anh, bác trai bác gái anh cũng không thể để Tiểu Vũ Diễm lưu lạc bên ngoài.

Chỉ là đối với người phụ nữ như vậy có tàn nhẫn quá không? Anh đã nhìn thấy tất cả từ đầu đến cuối những điều Hạ Nhượng Tâm đã phải chịu đựng, anh cũng cho rằng anh họ anh có quyền gì mà nuôi nấng đứa con gái này, anh ấy thật ra một chút tư cách cũng không có. Nhưng mà anh họ Đỗ, lại không có lập trường đi nói, tư tưởng là một chuyện, hành động lại là một chuyện khác.

"Nếu không em cho rằng thế nào. Nếu không có Tiểu Vũ Diễm, em làm Sở gia chúng ta từ đây tuyệt hậu, hay vẫn là em chuẩn bị sinh một đứa rồi đưa tới cho anh." Sở Luật lạnh nhạt hỏi. Anh trước sau vẫn không thay đổi động tác, nhưng trong con ngươi lại vô cùng âm trầm, cả người toát ra khí bức nặng nề rất nhiều.

Nếu còn có con đường thứ hai có thể đi thì anh tuyệt đối sẽ không như vậy. Sẽ không làm miệng vết thương bốn năm trước lại một lần nữa tàn nhẫn xé mở ra. Như vậy, đối với anh, đối với Hạ Nhượng Tâm đều là đau khổ.

Nhưng anh không có lựa chọn.

"Anh họ, haizz... Chính anh quyết định đi, em đi gặp Tiểu Vũ Diễm đây." Đỗ Tinh Đường bắt lực thờ dài, sau đó đi ra ngoài. Mà anh không phát hiện, lúc này đây Sở Luật mới ngẩng đầu lên, bỗng nhiên anh đứng lên.

Anh cũng muốn đi gặp Tiểu Vũ Diễm, nhưng Tiểu Vũ Diễm đối với anh thật sự chỉ có từ chán ghét để hình dung. Con gái anh không thích anh, thậm chí chán ghét anh, người bố như anh thật sự rất thất bại. Tất cả mọi người đều đã được ôm bé, chỉ có người bố là anh, mới vừa đến gần con, không phải bé chạy mà chính là khóc lóc khiến anh chỉ có thể từ xa đứng nhìn không dám đi vào nửa bước.

Anh đi theo Đỗ Tinh Đường ra ngoài.

Đỗ Tinh Đường giống một người công nhân khuôn vác, trên cổ treo túi, trên tay cũng cầm túi, đương nhiên trong ngực anh còn ôm Tiểu Vũ Diễm. Anh quả thực yêu chết đứa nhỏ này, lớn lên thật đáng yêu, hơn nữa đặc biệt ngoan ngoãn. Chưa nói đến bác trai và bác gái anh, ngay cả anh đều yêu chết đi được, đây so sánh với Sở Tương kia ngoan hơn nhiều, hơn nữa đứa nhỏ này hiểu chuyện, lại không có nhiều nội tâm chán ghét như kia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 639: Anh chính là ích kỉ như vậy

Trước kia không biết bé là con gái anh họ anh mà anh đã thích như thế, bây giờ biết rồi anh quả thực thương đến tận xương cốt.

"Tiểu Vũ Diễm có muốn ăn kem ly không? Chú mua cho cháu nhé, được không?" Xem đi, đến xưng hô anh cũng thay đổi, người chú như anh này thật đúng là rất có cảm giác thành tựu, phải biết rằng anh hiện tại như bạn cùng lớp đi chơi với bé.

Tiểu Vũ Diễm lắc đầu: "Mẹ nói ăn nhiều sẽ bị đau răng, Tiểu Vũ Diễm đã ăn hai cái rồi." Bé giơ hai ngón tay.

"A, chú quên mất, chú đã cho cháu ăn hai cái rồi không thể ăn nữa, nếu không ba ba cháu sẽ giết chú." Đỗ Tinh Đường ngượng ngùng xấu hổ cười, trí nhớ anh thật sự không tốt, chắc do già rồi, quên mất Tiểu Vũ Diễm đã ăn hai cái. Nếu ăn tiếp làm bụng nhỏ của bé hồng mắt, như vậy anh họ nhất định sẽ đuổi giết anh.

Anh cũng không biết ở nơi xa có một người đàn ông đang dán chặt ánh mắt trên người anh. Tên Đỗ Tinh Đường đáng chết này dám cho con gái anh ăn những thứ đó, anh nhất định sẽ ném cậu ta đến Nam Cực ăn băng sống qua ngày.

Đỗ Tinh Đường kì quái nhìn phía sau lưng mình. Ồm... sao anh lại cảm giác có người đang trừng mắt nhìn anh, lại còn đứng ở đó nhìn chăm chăm. Anh cúi đầu toét miệng cười.

Sau đó vờn tay trên chọc đứa bé trong lòng.

"Bé đáng yêu, cháu nói chú xem có phải chú đẹp trai quá hay không, cho nên có người yêu thầm chú." Anh vuốt tay vuốt cằm, đây cũng không phải lần đầu tiên, muốn trách thì trách mẹ anh sinh ra anh quá xinh đẹp đi.

Tiểu Vũ Diễm kỳ quái nghiêng đầu, mà bộ dáng Đỗ Tinh Đường lúc này rõ ràng làm cho bé nhớ tới cái gì: "Chú, chú giống bạn mập mập lớp cháu." Tiểu Vũ Diễm suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Mập mạp, cái tên không dễ nghe chút nào. Đỗ Tình Đường liếm môi: "Cái bạn mập mạp đó, có phải lớn lên tuấn tú giống chú của cháu không, à không là đẹp." Anh sợ Tiểu Vũ Diễm bây giờ chưa hiểu tuấn tú là gì, cho nên thay đổi một từ tương đối đơn giản để hình dung chính mình.

Lúc lâu sau Tiểu Vũ Diễm cũng gật đầu một cái, nếu chú nói là bạn kia đẹp thì chính là đẹp đi.

"Đi thôi, bé đáng yêu, chúng ta về nhà, hôm nay là mùa thu hoạch lớn, chú đều mua cho cháu một cái đi." Anh chỉ lên trên mặt. Tiểu Vũ Diễm cười đôi mắt cong cong, hôn lên trên mặt Đỗ Tình Đường một cái.

Ha ha, Đỗ Tình Đường thỏa mãn nở nụ cười, ôm Tiểu Vũ Diễm đi nhanh rồi đi, lại không biết động tác của anh đã làm cho một người đàn ông đen mặt.

"Đỗ Tình Đường, em dám chiếm tiện nghi của con gái anh, em thật sự không muốn sống nữa phải không?" Sở Luật đứng dậy, thân thể cao lớn truyền đến áp lực lạnh lùng khiến mọi người nhìn anh đều tự động nhường đường cho anh. Người đàn ông này hiện tại đang tức giận, hơn nữa vẫn rất tức giận.

Sở Luật nhếch miệng, trong mắt lan tràn lạnh lẽo càng nhiều.

Đỗ Tình Đường đột nhiên rùng mình một cái, không thể nào, trời sắp mưa ư, anh rụt cơ thể một cái, luôn có một loại cảm giác rất kì quái, cái này gọi là gì nhỉ, khủng khiếp, hay là kinh dị?

Mà anh cũng không biết chuyện, anh cũng chỉ có ngày hôm nay được rảnh rỗi, rồi sau đó mỗi một ngày đều bị một đồng công việc đè nặng, đừng nói là đi gặp Tiểu Vũ Diễm, ngay cả ăn cơm, ngủ, thậm chí đi WC cũng phải tiết kiệm thời gian.

Mỗi ngày đều mệt như con cún vậy, chỉ kém là lười đi thờ. Mà anh cũng không biết anh đắc tội chỗ nào với anh họ, lại chính đón anh như vậy.

Nhưng mà ai bảo anh ấy là người trực tiếp lãnh đạo, anh chỉ là một người nhân viên làm công đáng thương, tuy rằng treo chức vụ phó tổng, thật ra vẫn chỉ là làm công.

Sở Luật khép tài liệu trong tay, lúc lâu sau anh mới mở lại ra liếc mắt một cái, đây không biết đã là lần thứ mấy. Anh biết, lúc này đây là anh đang đánh cuộc, anh dùng tất cả của mình để đánh cuộc.

Đặt cược tình yêu của một người phụ nữ, tình yêu của người phụ nữ này đối với con gái.

Thật ra, anh đã biết mình có thể thắng.

Nhưng anh vẫn do dự, có phải hay không anh thật sự phải đi đến một bước này. Mà chỉ cần khi bắt đầu, cô ấy sẽ thật sự rất hận anh.

Anh đứng lên, đi tới một bên cửa sổ đang được ánh sáng chiếu sáng ngời, ánh sáng bên ngoài khiến anh khó mở to hai mắt, anh đặt tay lên che trước mặt, đôi mắt khẽ nhắm lại, hiện lên một chút suy tư

Hạ Nhược Tâm đặt mấy tờ giấy trong tay lên trên bàn, mùa đông tới rồi sao? Tại sao cơ thể cô lại lạnh lẽo đến vậy, cô run rẩy co rúm thân thể, cho đến khi cô cảm giác bàn thân được một vòng ôm ấm áp bao vây.

"Là anh ta gửi đến?"

Hạ Nhược Tâm chỉ ừm một cái, thật ra cô cũng không biết mình đang nói gì? Người đàn ông kia thật sự làm, anh ta thật sự muốn thông qua luật pháp tranh giành quyền nuôi nấng Tiểu Vũ Diễm.

Cao Dật mở thư trên bàn nhìn thoáng qua, quả nhiên, một lệnh tòa án, là vì tranh đoạt quyền nuôi nấng Tiểu Vũ Diễm.

Hạ Nhược Tâm cười thầm một tiếng, chưa xót lạnh lẽo lan tràn toàn bộ cơ thể cô.

"Cao Dật, sao anh ta lại ích kỉ như vậy? Anh ta từ trước đến nay chưa từng yêu thương Tiểu Vũ Diễm, chưa từng nuôi nấng con, thậm chí anh ta đã không cứu con. Anh ta dựa vào cái gì muốn cướp con gái em, Tiểu Vũ Diễm là của em, là một tay em nuôi lớn, anh ta trước nay đều chưa từng làm trách nhiệm của một người cha. Anh ta có tư cách gì cướp con gái em?"

Cao Dật mím chặt môi, nhẹ nhàng ôm cô gái sắp suy sụp này vào trong lồng ngực. Sắc mặt anh cũng dần trầm xuống, Nhược Tâm, thật ra mục đích của người đàn ông kia không chỉ có Tiểu Vũ Diễm, quan trọng chính là bởi vì em.

Anh thở dài một hơi, tầm mắt dừng ở cánh cửa đang đóng, nhóc con chơi một ngày bây giờ đã ngủ rồi, mà bé không biết, mẹ của bé trong cuộc chiến này có thể mất đi con. Sở Luật mưu mô thủ đoạn, nếu không có nắm chắc hoàn toàn, anh ta tuyệt đối sẽ không đi một bước như vậy.

Anh ta đang ép Nhược Tâm, cũng là đang ép anh.

Thật ra không chỉ có Cao gia, ngay lúc này tại nhà họ Sở, cũng có một áp lực không nói nên lời.

"A Luật sẽ thật sự làm như vậy sao?" Tổng Uyển nắm chặt tay Sở Giang, dùng sức làm tay Sở Giang đau đớn.

Sở Giang nhẹ nhàng thở ra một hơi, khả năng bọn họ cũng chỉ còn có một bước này.

"Nó cũng không còn cách nào, Nhược Tâm sẽ không giao Tiểu Vũ Điềm cho chúng ta. Bà lại không phải không biết, nếu chúng ta không có Tiểu Vũ Điềm, có lẽ con bé như vậy là tàn nhẫn, nhưng chúng ta cần Tiểu Vũ Điềm, A Luật cũng cần."

Sở Luật vô sinh, trong cuộc đời này cũng chỉ có một Tiểu Vũ Điềm, nếu không có con bé, nó còn cái gì. Bọn họ chỉ có một đứa con trai, bây giờ cũng chỉ có một đứa cháu, cái này làm bọn họ bỏ thể nào.

"Nhưng mà tôi thật sự cảm thấy có lỗi với Nhược Tâm." Đối với một người mẹ mà nói, như vậy chính là vô cùng tàn nhẫn. Tống Uyển vẫn không đành lòng, bà rất muốn Tiểu Vũ Điềm, cũng rất yêu Tiểu Vũ Điềm, đương nhiên hy vọng mỗi ngày có thể nhìn thấy Tiểu Vũ Điềm, nhưng bà cũng chỉ là một người mẹ, biết bọn họ cướp đi đứa con mà một người mẹ yêu thương đó là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào, mà bọn họ thật sự phải làm như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 640: Không muốn người bố ấy

"Tất cả giao cho A Luật đi, chúng ta phải tin tưởng thằng bé, nó không phải là nó của bốn năm trước, tin nó nhất định biết chính mình đang làm cái gì?" Sở Giang an ủi vợ, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn như vậy.

"Được rồi." Tống Uyển gật đầu một cái, nắm chặt tay chồng: "Nếu Nhược Tâm gả đến nhà Sở gia chúng ta một lần nữa, ông sẽ nguyện ý sao?" Bà không phải đang nói giỡn, bà thật ra cũng thích Hạ Nhược Tâm. Đặc biệt là sau khi cô sinh cho bọn họ một đứa cháu gái ngoan ngoãn như vậy, chỉ càng thêm thích, đương nhiên thật ra nhiều nhất bởi vì Tiểu Vũ Điềm.

Sở Giang đối với vấn đề này không có thành kiến gì.

"Chỉ cần con bé nguyện ý đến đây, chúng ta cũng rất có lỗi với nó. Chỉ cần con bé nguyện ý tôi sẽ chấp nhận vô điều kiện, chỉ là đến lúc đó có lẽ sẽ là một trận sóng to gió lớn, hơn nữa, con bé thật sự nguyện ý sao?"

"Tôi cũng hy vọng con bé nguyện ý, nói như vậy thật sự cái gì cũng tốt." Tống Uyển cũng là chờ mong, chỉ là trên thế giới này, mộng tưởng so với hiện thực luôn cách nhau rất xa.

Hai người kiên trì như nhau, còn muốn kiên trì ra loại nỗi đau tới nông nỗi nào nữa,

Hạ Nhược Tâm vươn tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ con gái, bé mập lên rất nhiều, cũng đáng yêu hơn rất nhiều. Tay cô đột nhiên hơi run rẩy một chút, kh cúi đầu nhìn trên mu bàn tay cô đã có mấy giọt nước mắt.

"Tiểu Vũ Điềm, mẹ sẽ không để bất kì kẻ nào mang con đi, con là con mẹ." Giọng nói cô nghẹn ngào, ngày ra tòa càng ngày càng gần, mặc dù Cao Dật đã tìm được luật sư tốt nhất, nhưng bọn họ có thể thắng sao? Nếu thua vậy thì cô sẽ mất con ngay lập tức.

"Tiểu Vũ Điềm, mẹ thật sự rất yêu con." Cô nhẹ nhàng hôn lên trên khuôn mặt non mịn của con gái, hai hàng nước mắt chảy lên trên má Tiểu Vũ Điềm, cô vội vàng nhẹ tay lau đi, chỉ sợ vừa rồi quấy rầy đến giấc ngủ của con, gần đây đứa nhỏ này cũng rất không an tâm, bé mới vừa thật vất vả mới ngủ được.

Cao Dật đặt tay lên vai cô, sau đó kéo cô: "Gần đây tinh thần em quá mức căng thẳng, thả lỏng một chút, nếu em còn suy sụp như vậy cơ thể sẽ chịu không nổi, đến lúc đó làm sao đối mặt với người nhà họ Sở được?"

Cao Dật nhẹ nhàng xoa mặt cô, cho dù anh có nói gì, cô vẫn hồn bay phách lạc khản trương, trận kiện tụng này phải đánh thật tốt, bọn họ chưa chắc sẽ thua, tất cả còn phải xem thẩm phán tuyên án. Nhưng cô đã làm bản thân quá khản trương, suy sụp như vậy, còn chưa tới hôm mở phiên tòa đầu tiên cô đã ngã xuống rồi.

"Em biết rồi." Hạ Nhược tâm cầm ngón tay mình, cô biết trạng thái mình như vậy là không tốt, nhưng cô không chịu được, Tiểu Vũ Điềm là bảo bối, cô không thể mất đi con.

"Chúng ta đi ra ngoài trước kéo đánh thức Tiểu Vũ Điềm, con sẽ khóc."

Cao Dật kéo tay Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài, nhưng nhìn đến khuôn mặt đang say ngủ trên giường của cô nhóc, trên mặt anh cũng hiện lên một nỗi lo lắng. Anh đã nói chuyện với luật sư, quyền nuôi nấng Tiểu Vũ Điềm về phía Hạ Nhược Tâm là không có gì đáng trách, nếu đối phương gây bất lợi đối với Hạ Nhược Tâm về chuyện trưởng thành của con, như vậy cuối cùng khả năng quyền nuôi nấng sẽ về bố đứa bé cũng sẽ rất lớn.

Cho nên thành công bọn họ cũng chỉ 50/50, nếu không đến cuối cùng cũng không ai biết được kết quả gì? Nếu thật sự là kết quả không mong muốn, vậy Hạ Nhược Tâm, em sẽ lựa chọn như thế nào?

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, không phát hiện Tiểu Vũ Điềm đang nằm trên giường ngay lúc này đang mở to hai mắt, bé đặt tay lên trên gương mặt, sau đó từ bên cạnh tìm búp bê ôm.

Bé nhìn về phía cửa, ôm chặt búp bê hơn.

Tiểu Vũ Điểm một mình ngồi, đôi tay không ngừng lau nước mắt, đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ. Ghế dài bên ngoài chỉ có một mình bé ngồi, không phải bé không muốn ở trong nhà trẻ, chỉ là bé muốn một mình ngồi ở đây một lúc.

"Tại sao lại khóc, em không thích nơi này sao?" Một giọng nói đột nhiên cắt ngang tiếng khóc của bé. Bé ngẩng đầu, thấy được một anh trai dường như lớn hơn bé rất nhiều, bé cố gắng ngẩng mặt lên, từ ánh sáng nhạt xuất hiện một anh trai nhỏ, cho đến khi bé trai từng bước một tới gần bé, đứng trước mặt bé, bé mới chớp đôi mắt, cúi đầu nhìn búp bê trong lồng ngực.

"Anh trai giống như búp bê." Bé giơ búp bê ra để bé trai nhìn búp bê của mình.

Cậu bé đột nhiên mấp máy đôi môi mỏng của mình, vươn ngón tay chọc một cái. Búp bê trong ngực Tiểu Vũ Điểm rõ ràng đã cũ nát, nếu nói giống dường như có một chút giống, bởi vì anh và búp bê trong tay cũng có mái tóc màu nâu đỏ, còn có một tròng mắt màu xanh da trời.

Cậu bé cầm búp bê trong tay Tiểu Vũ Điểm, nhìn đi nhìn lại, sau đó mới trả búp bê vào lòng bé, trên cơ thể là bộ âu phục làm đứa nhỏ này có một loại khí chất quý tộc kì dị.

Cậu bé ngồi bên cạnh Tiểu Vũ Điểm, sau đó từ trong lồng ngực lấy ra một khăn tay màu trắng, quay đầu, nhìn cô bé đang ôm chặt búp bê, thật bé nhỏ, nhưng rất đáng yêu, tuy rằng đôi mắt hồng hồng, tất nhiên là do khóc nên mới hồng.

"Em khóc sẽ xấu xí, anh không thích." Cậu bé dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mặt Tiểu Vũ Điểm, sau đó giương ngón tay lên, cái khăn kia đã bị ném xuống đất.

"Em còn chưa nói cho anh, tại sao em khóc?"

Cậu bé buông tay, hỏi Tiểu Vũ Điểm đang ngồi cùng một ghế với cậu. Mà cô bé thật ra lại làm phiền chỗ nghỉ ngơi này của cậu, mà bất ngờ, anh cũng không tức giận.

Tiểu Vũ Điểm nhẹ nhàng hít cái mũi nhỏ: "Tiểu Vũ Điểm không muốn rời xa mẹ, cũng không muốn rời bố đi, chỉ là có một người bố khác muốn cướp Tiểu Vũ Điểm đi, mẹ mỗi ngày đều khóc, Tiểu Vũ Điểm không cần người bố kia, chỉ cần người bố hiện tại."

Cậu bé nghe xong hơi nhíu lông mày, trên một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp vô cùng, lúc này có chút cảm xúc nặng nề. Cậu cũng không quá bảy tuổi, nhưng sau ánh nhìn đầu tiên cậu bé sẽ phát hiện, dù là cậu bé nhưng lại trưởng thành có chút đáng sợ.

Tiểu Vũ Điểm nói một tràng dài, cuối cùng anh cũng hiểu bé nói như vậy là có ý gì, khả năng là mẹ và ba ba bé đang muốn tranh giành bé.

"Em thật sự không muốn người bố kia sao?" Ngón tay cậu bé nhẹ nhàng gõ cổ tay, cúi đầu hỏi bé gái vẫn đang không ngừng khóc.

Quả nhiên, bé gái đều rất thích khóc, nhưng bé gái này khóc cũng không làm cậu chán ghét.

"Vâng." Tiểu Vũ Điểm gật mạnh đầu một cái, bé không cần người bố xấu xa kia, bé chỉ cần mẹ, chỉ cần bố hiện tại, tuy rằng bé cũng rất thích ông bà nội, nhưng nếu chọn, bé tình nguyện không có ông bà nội.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 641: Tranh giành

"Anh có thể giúp em, nhưng em phải hứa với anh một việc." Con người màu xanh da trời vô cùng trong suốt, mà những gì cậu nói ra thật sự cũng chỉ là lời nói của trẻ thơ, nhưng Tiểu Vũ Điểm cũng chỉ là một đứa trẻ đương nhiên là tin.

"Anh trai, anh thật sự có thể giúp được Tiểu Vũ Điểm sao?" Bé chớp đôi mắt hồng hồng, trên mặt cũng vương những giọt nước mắt vô cùng trong suốt.

"Đúng vậy." Cậu bé gật đầu một cái, sau đó đứng lên: "Em ở đây chờ anh một chút." Nói xong một câu này, thân thể nhỏ bé cũng biến mất trước mặt Tiểu Vũ Điểm. Tiểu Vũ Điểm lại ôm búp bê, an tĩnh ngồi trên ghế, bé rút cơ thể, cảm giác lạnh, còn có bé rất đói bụng.

Bé muốn ăn gì đó, phía sau vài bước là đến nhà trẻ, ở đó sẽ có rất nhiều món ăn ngon đang đợi bé, chỉ là bé lại nhìn nơi anh trai biến mất, đặt tay nhỏ lên chiếc bụng trống rỗng, cuối cùng ôm búp bê chặt hơn.

Bé đã hứa anh trai là phải đợi anh, cho nên bé nhất định phải chờ, mà bé cũng không biết lúc này toàn bộ nhà trẻ đang rối loạn, bởi vì thiếu một đứa bé,

trong trường học cô giáo đang đi tìm, mọi người đều bị xoay vòng vòng.

Mà đứa bé bọn họ đang tìm kia bây giờ đang một mình ngồi trên ghế.

Bé không khóc nữa, nhưng đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm phía trước.

Một trận tiếng bước chân cực nhẹ truyền đến, bé trai lúc nãy đã đi đến. Cậu đứng ở trước mặt Tiểu Vũ Diễm, từ phía sau lấy ra một tờ giấy, mặt trên tờ giấy viết khiến Tiểu Vũ Diễm nhìn một chút cũng không hiểu là kí tự gì. Tiểu Vũ Diễm quá nhỏ, nhận thức cũng hữu hạn, đừng nói là mấy chữ quái dị này, ngay cả chữ Hán bé cũng không hiểu mấy. Bé nhìn hồi lâu mới phát hiện chữ trên mặt giấy, thật là không có một kí tự nào bé nhận thức được.

"Đề mẹ em ở đây kí tên lên trên là được, lúc ấy, em muốn mẹ hay là muốn ba ba cũng không ai miễn cưỡng em, nhớ ngày mai đem cái này giao cho anh, anh sẽ ở chỗ này chờ em"

Cậu bé đặt tay lên trên đầu Tiểu Vũ Diễm, ngón tay xoa mái tóc cực mềm mại của Tiểu Vũ Diễm. Mà Tiểu Vũ Diễm thấy được hai người là mình trong hai mắt cậu bé.

"Đôi mắt của anh so với búp bê còn đẹp hơn." Tiểu Vũ Diễm cảm thán nói một câu, trên mặt rớt cuộc cũng tươi cười nhàn nhạt. Nhưng bé nhớ kĩ phải đề mẹ kí tên mình lên trên này, rất đơn giản, bé rất dễ dàng sẽ có thể làm được.

"Tiểu Vũ Diễm.. Tiểu Vũ Diễm.." Mà lúc này, thỉnh thoảng có người gọi tên bé, bé nhìn về phía sau, giọng tay kéo áo cậu bé: "Anh trai, mọi người đang tìm em, em phải đi đây. Anh trai, vậy ngày mai anh nhất định phải ở chỗ này chờ Tiểu Vũ Diễm nhé."

Bé trai gật đầu một cái: "Anh sẽ."

Anh đương nhiên là sẽ chờ, chỉ cần cô bé không được không tới là được.

Tiểu Vũ Diễm nhảy xuống ghế, ôm chặt búp bê, vẫy tay về phía bé trai: "Anh trai hẹn gặp lại." Bé dùng sức phe phẩy tay. Bé trai cũng hơi mất tự nhiên giọng tay lên, vẫy nhẹ một chút, trên mặt dường như hơi kì lạ, động tác này có chút khó xử.

Khi cậu không nhìn thấy thân hình bé nhỏ của Tiểu Vũ Diễm nữa mới xoay người. Phía sau cậu không biết từ khi nào xuất hiện bốn người đàn ông cao lớn, cẩn thận đi theo cậu.

Lúc sau về nhà, Tiểu Vũ Diễm lấy trong cặp sách ra một tờ giấy, giao cho Hạ Nhượng Tâm "Mẹ, cái này cần mẹ kí tên ạ."

"Được." Hạ Nhượng Tâm đồng ý, vừa mở tờ giấy kia ra thấy mặt trên viết những chữ kì quái, đừng nói là Tiểu Vũ Diễm, đến cô xem cũng không rõ. Nhưng vừa thấy bộ dáng mong chờ của con gái, cuối cùng đành phải lấy bút lên kí xuống tên mình: "Được, cho con, không cần nhìn mẹ như vậy, nếu không bố con còn tưởng rằng mẹ đang bắt nạt con." Cô xoa nhẹ tóc con gái, đặt tờ giấy lên trên tay con.

"Cảm ơn mẹ." Hai mắt Tiểu Vũ Diễm cười mê hoặc, sau đó bảo bồi dường như đem tờ giấy cất cẩn thận vào bên trong cặp sách, một người trốn ở trong phòng cũng không biết đang làm cái gì.

Hạ Nhượng Tâm cúi đầu, nhìn đôi tay mình, đây mới đi vào bên trong bếp, ngày mai, chính là ngày mai. Cô thật sự có thể giữ lại Tiểu Vũ Diễm không?

Không phải cô muốn mình khang trang như vậy, mà cô thật sự không có cách nào thuyết phục bản thân, cô rất sợ hãi, hơn nữa thật sự sợ hãi, cô rất muốn làm thời gian ngừng lại ngay tại đây, chỉ là làm sao có thể. Cô càng sợ cái gì, thì thời gian sẽ nhanh đến.

Một tay Cao Dật nắm tay Tiểu Vũ Diễm, một tay kéo Hạ Nhượng Tâm. Đúng cách bọn họ không xa là gia đình Sở gia, Sở Giang, Tống Uyển còn có Sở Luật, tự nhiên còn có Đỗ Tĩnh Đường.

"Chúng ta đi vào thôi." Sở Luật tận lực làm giọng nói mình bình tĩnh, chỉ là ngực anh phập phồng, lại làm cho người ta cảm giác được bây giờ anh cũng không phải đang bình tĩnh và nhẹ nhàng như vậy.

"Chúng ta cũng đi thôi, Nhượng Tâm, không cần lo lắng." Cao Dật nắm chặt tay Hạ Nhượng Tâm, lại phát hiện tay cô bắt đầu từ buổi sáng vẫn luôn ở trạng thái cực lạnh. Cô thật sự quá lo lắng, cũng quá sợ hãi.

Mà điều anh có thể giúp cũng chỉ có thể an ủi cô như thế. Bởi vì cho dù không muốn nhưng trên người Tiểu Vũ Diễm xác thật chảy dòng máu nhà họ Sở, là con gái Sở Luật.

Bởi vì Sở Luật là nhân vật công chúng, hơn nữa đối phương còn là vợ trước, cho nên từ lúc bắt đầu vụ kiện tụng này, Sở Luật cũng không muốn công khai, trận chiến tranh giành con gái này, nếu thật sự công khai, không biết sẽ bị giới truyền thông bên ngoài biến thành bộ dáng gì, nhưng lần này hẳn mọi người đều đã biết.

Nhưng có thể đi vào phòng xét xử ngoài người nhà họ Sở cũng chỉ có người nhà họ Hạ. Bọn họ cũng không muốn để chuyện này ầm ĩ quá lớn, đối với một đứa bé thật sự là một loại tổn thương. Chỉ là bọn họ lại không biết, nhưng hành vi này đã vô thức sớm gây tổn thương sâu sắc cho Tiểu Vũ Diễm.

"Nhượng Tâm.." Thẩm Ý Quân kích động nhìn con gái mình, bà nhốt mình ở Hạ gia, nếu không phải biết vụ kiện tụng này, bà căn bản không biết đã xảy ra nhiều sự tình như vậy. Thân phận Tiểu Vũ Diễm đã bị Sở gia biết, mà hiện tại Sở gia muốn tranh giành quyền nuôi nấng Tiểu Vũ Diễm, làm sao có thể, sao Sở gia lại có thể làm như vậy, bọn họ có tư cách gì.

Đó là cháu gái bà, là đứa bé do con gái bà sinh ra.

Lúc Hạ Nhược Tâm nghe được giọng nói của bà chỉ nhàn nhạt nhìn bà một cái, sau đó đi qua bà, không gọi bà là mẹ, cũng không nhận bà.

"Nhược Tâm, đến bây giờ có phải con không nhận mẹ, con thật sự không tính toán cần mẹ sao?" Thẩm Ý Quân giữ chặt tay Hạ Nhược Tâm, không muốn cô đi, cô biết bà có bao nhiêu tự trách, thống khổ cỡ nào không? Nếu có thể được lựa chọn lại tất cả, như vậy bà tình nguyện lựa chọn cuộc sống cùng con gái sinh hoạt bên nhau. Mà không phải tự tay hủy hoại cả đời con gái.

-----0000O0000-----

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 642: Vết thương trong quá khứ

Rõ ràng hạnh phúc chính là thuộc về con gái bà, nhưng do bà ích kỉ cho nên mới làm con gái phải chịu đựng nhiều chuyện như vậy, thậm chí hiện tại còn sắp mất con gái duy nhất.

"Hạ phu nhân, bà nhận sai người rồi?" Hạ Nhược Tâm kéo tay Thẩm Ý Quân ra, sau đó chỉ vào Hạ Dĩ Hiên đứng bên cạnh bà: "Vị tiểu thư này hẳn mới là con gái bà, tôi sao lại không biết, tôi còn có người mẹ?"

Lời cô nói làm sắc mặt Thẩm Ý Quân trắng bệch, cô quả nhiên vẫn trách bà, quả nhiên vẫn hận bà.

"Hạ Nhược Tâm, sao cô lại có thể nói với mẹ mấy lời như vậy?" Hạ Dĩ Hiên không phục, vì sao ai há mồm ngậm miệng đều là Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm đem đại tiểu thư chân chính của Hạ gia chạy đi đâu.

Còn có anh Luật trước kia thương cô như vậy, hiện tại thấy cô giống như người xa lạ, làm cô người vốn dĩ được trăng sao vây quanh (cái rốn của vũ trụ) thật sự không cách nào thừa nhận sự thay đổi như vậy.

"Bà ấy là mẹ cô, không phải mẹ tôi, xin hỏi đối với một người xa lạ muốn tôi đối với bà ấy khách khí như thế nào?" Hạ Nhược Tâm đi qua hai người, không ai biết trong ánh mắt cô tràn ngập đau xót.

Cô không có mẹ, để cho cô lúc mang thai Tiểu Vũ Điểm bị cô lập, để cho cô quý gối cầu xin bà ấy trên mặt đất, để cho cô một mình bị nhốt lại bên ngoài nhà, để cho khi Tiểu Vũ Điểm bị bệnh, bà ta nói Tiểu Vũ Điểm của cô là con hoang đáng chết, lúc đó cô đã không có mẹ rồi.

Có lẽ, ở thời điểm khi cô bốn tuổi đã sớm không có mẹ, cô không biết cái gì là tình thương của mẹ, chính là như thế.

Thẩm Ý Quân không phải mẹ cô mà là mẹ Hạ Dĩ Hiên, hiện tại tốt rồi, con gái bà ta sống mới nhớ tới cô, cô Hạ Nhược Tâm thật sự rẻ mạt như thế sao?

"Nhược Tâm, chúng ta đi thôi," Trong tay Cao Dật nắm tay nhỏ Tiểu Vũ Điểm, lại nhẹ nhàng cầm tay Hạ Nhược Tâm: "Người mẹ ích kỉ như vậy em không muốn nhận cũng không ai sẽ trách cứ em."

Nếu bà ấy ra tay giúp đỡ Hạ Nhược Tâm, như vậy Hạ Nhược Tâm sẽ bán chính mình để trả tiền chữa bệnh cho Tiểu Vũ Điểm sao?

Thẩm Ý Quân bỗng nhiên hoa mắt, nếu không có có Hạ Minh Chính đỡ bà dậy, khả năng bà đã sớm ngã ngúi trên mặt đất.

Tiểu Vũ Điểm quay đầu nhìn Thẩm Ý Quân còn có ông Hạ Minh Chính, đã nhận ra bọn họ, bé miễn cưỡng đã cảm giác được mẹ không thích bọn họ, vậy mẹ không thích thì bé cũng sẽ không thích.

Đứa nhỏ...

Thẩm Ý Quân nhìn đứa nhỏ đang quay đầu nhìn mình, trong lòng càng thêm khổ sở. Bà biết nếu thân phận của Tiểu Vũ Điểm bị người ta biết, như vậy người nhà họ Sở nhất định sẽ cướp bé đi.

Lớn lên xinh đẹp như vậy, cũng không trách được Sở gia muốn đứa nhỏ này.

Tiểu Vũ Điểm vẫn không nói chuyện, chỉ an tĩnh mặc cho Cao Dật dắt tay bé, trên khuôn mặt nhỏ cũng không nhiều cảm xúc. Mà hiện tại vẻ mặt này của bé cũng người vẫn luôn bình tĩnh Sở Luật kia không khác nhau ở chỗ nào.

Nếu bọn họ không phải bố con, hiển nhiên không ai tin tưởng.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xong, Cao Dật lại an ủi nắm tay Hạ Nhược Tâm: "Đi lên đi, Nhược Tâm, không phải sợ, còn có anh."

Tiểu Vũ Điểm cũng kéo áo Hạ Nhược Tâm: "Mẹ, không phải sợ, Tiểu Vũ Điểm cũng ở chỗ này."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ mặt: "Ừm, mẹ không sợ." Cô đứng lên, vì con gái cô nhất định phải kiên trì đến cùng, khổ sở như vậy đã phải chịu thì còn có cái gì không thể chịu.

"Mọi người yên lặng, phiên tòa bắt đầu." Nghe một giọng nói cực kì nghiêm túc, bên trong người cũng không nhiều lắm, tất cả càng thêm yên tĩnh. Đây là một vụ giành quyền nuôi nấng đứa bé, lúc này đứng ở phía trên là một đôi vợ chồng, một đôi đã từng là vợ chồng.

"Thẩm phán, tôi thay mặt Sở tiên sinh Sở Luật, không biết trước khi ly hôn vợ trước Hạ Nhược Tâm là mang thai rồi rồi đi. Mà hiện tại, hai người đã có một đứa con gái ba tuổi, cô Hạ Nhược Tâm bây giờ rõ ràng không có năng lực nuôi nấng đứa nhỏ, cho nên thân chủ của tôi yêu cầu quyền nuôi nấng đứa nhỏ, cho đứa nhỏ một hoàn cảnh sinh hoạt tốt hơn.

Luật sư Sở Luật đứng lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía đứa bé ngồi trên đùi Cao Dật, đứa bé mở to đôi mắt như quả nho đen.

Cao Dật đặt tay lên trên đầu Tiểu Vũ Điểm, cẩn thận ôm con.

Thẩm phán gật đầu một cái, ý bảo bản thân đã hiểu.

"Thẩm phán, chúng tôi điều tra ra được Hạ Nhược Tâm tiểu thư đã từng làm việc trong quán rượu, cho nên thân phận của cô ấy đối với sự trưởng thành của đứa bé sẽ gây bất lợi, cũng sẽ làm quá trình trưởng thành của đứa bé chịu ảnh hưởng không tốt. Cho nên để thể xác và tinh thần khỏe mạnh, đứa nhỏ cần thiết phải về với Sở tiên sinh."

Người phía dưới vừa nghe tới "từng làm ở quán rượu" sắc mặt đều thay đổi. Hạ Dĩ Hiên bĩu môi, thì ra Hạ Nhược Tâm mang mình đi bán à, bây giờ còn diễn cái gì, đứa bé phải về với anh Luật là đúng, nếu cô có một người mẹ làm quá rượu như vậy, cô sẽ cảm giác mất mặt.

Thân thể Thẩm Ý Quân không ngừng run rẩy, bà lắc đầu, không thể tin được, con gái chính mình lại đi tới nông nổi này...

Thẩm phán bây giờ mới nhìn đến Hạ Nhược Tâm, một gương mặt cứng nhắc, bình tĩnh vô cùng nghiêm khắc.

"Cô Hạ, cô còn gì muốn nói."

Lúc này Hạ Nhược Tâm gất gao nhìn chăm chăm Sở Luật, trong con ngươi hận ý khiến Sở Luật chỉ bình tĩnh bên ngoài nhưng bên trong đã xuất hiện vết rách, đừng hận anh, cũng không nên trách anh, anh không có lựa chọn.

Hạ Nhược Tâm đứng lên, nhìn quanh mọi người bốn phía, người hiểu người không hiểu, phần lớn là cười châm chọc cô, bọn họ đang cười nhạo cô, bọn họ cũng mỉa mai, nhưng bọn họ có tư cách sao?

Cô lại là nhìn về phía Cao Dật còn có Tiểu Vũ Điểm, Cao Dật cười cổ vũ với cô. Cô thấy được ánh mắt thân thiết, bao dung quá khứ uất ức cùng tủi thân của cô.

"Mẹ, cố lên," Môi hồng Tiểu Vũ Điểm hơi động, tay nhỏ nắm thành quyền.

"Bốn năm trước, tôi nghĩ không ai quên, tôi bởi vì lí do gì ly hôn với Sở tiên sinh chứ?" Lời cô vừa nói ra, sắc mặt Sở Luật thay đổi, vợ chồng Sở gia sắc mặt cũng thay đổi. Sự tình bốn năm trước, bởi nhọ danh dự Hạ Nhược Tâm mọi người đều biết, một khoảng thời gian luôn lên trang nhất, trong một đoạn thời gian sau khi cô biến mất, gần như đều thành gièm pha cho mọi nhà.

"Bốn năm trước bởi vì tôi bị bắt gian trên giường, như vậy Sở tiên sinh có thể khẳng định con gái tôi sẽ là của Sở gia mà không phải của người đàn ông kia, hoặc không phải một người đàn ông khác.

Tay Sở Luật đặt trên đùi nắm chặt. Đôi mắt luật sư cũng lóe lên, lúc này từ trên bàn lấy tài liệu ra: "Thẩm phán, đây là kết quả kiểm tra DNA của Sở tiên sinh và con gái, có thể hoàn toàn chứng minh, đứa bé đó đúng là con gái ruột của Sở tiên sinh."

Hạ Nhược Tâm nghiêng nhìn nhìn thứ trong tay luật sư, cười nhạt một tiếng. Trong mắt cô giễu cợt càng đậm, Sở Luật à Sở Luật, anh ta đúng là đã chuẩn bị tất cả, ngay cả cái này cũng chuẩn bị tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 643: Anh xứng sao?

"Tôi muốn hỏi Sở tiên sinh, anh có làm hết tất cả trách nhiệm của một người bố, anh có nuôi con bé, anh có cho con bé ăn, anh có chăm lo cho con bé không? Anh dựa vào cái gì mà bây giờ muốn giành con gái với tôi?"

Sở Luật một câu cũng không nói, chỉ có luật sư ra mặt. "Bởi vì thân chủ của tôi căn bản không biết có một đứa con gái tồn tại..."

"Đủ rồi, ông câm miệng cho tôi, ông cái gì cũng không rõ, cái gì cũng không hiểu, ông cũng không có tư cách!" Hạ Nhược Tâm cười lạnh, cô cũng không khách khí tự châm chọc. Những câu chỉ trích trực tiếp làm luật sư nghẹn họng, đen mặt.

"Ngài Thẩm phán..." Luật sư còn muốn nói nhưng giọng nói Hạ Nhược Tâm lại một lần nữa nói trước ông.

"Sở Luật, tôi hỏi anh, nếu lúc trước anh biết Tiểu Vũ Điểm tồn tại, anh sẽ làm gì?"

Đôi môi mỏng của Sở Luật mím chặt, đôi mắt đen không có bất cứ ánh sáng nào, nếu lúc ấy anh biết, nếu anh biết rồi... Anh sẽ thế nào, anh sẽ...

"Anh sẽ xóa sạch đứa bé đúng không? Bởi vì anh sẽ không để bất cứ một ai ngăn cản hôn lễ của anh và Lý Mạn Ni, chẳng quan tâm đó có phải con anh hay không, bởi vì bé là con của tôi."

"Anh hận tôi cho nên anh cũng sẽ hận đứa con của tôi, đây chính là từ miệng anh nói, tổng giám đốc Sở, lời đã nói, đừng không thừa nhận."

"Ông nói anh ta sẽ chăm sóc con gái tôi, xin hỏi vì muốn cùng người phụ nữ khác kết hôn mà để một người đàn ông khác đến diễn tiết mục bắt gian trên giường, để một người đàn ông khác đi hãm hiếp người vợ đang mang thai của mình. Người đàn ông không có tình cảm, xấu xa như vậy thì rốt cuộc có tư cách gì mà chăm sóc con gái tôi sao?"

Phía dưới xì xào bàn tán, bọn họ bây giờ không biết nên tin tưởng ai. Nếu chuyện bốn năm trước, chân tướng sự thật là như thế, vậy sự tình Sở Luật làm không thể tha thứ, một người đàn ông sao có thể đối với phụ nữ tàn nhẫn như vậy, hơn nữa còn là vợ của anh ta đây, anh ta không những hủy hoại hôn nhân của anh ta mà còn hủy hoại cả đời một người phụ nữ, trái tim anh ta thật sự lạnh giá đến loại tình trạng này sao?

Sở Giang và Tống Uyển cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều từ mắt đối phương thấy được một sự thật sâu chập vạt và nghiêm nghị, chuyện bốn năm trước bọn họ đều có thể đoán, lời Hạ Nhược Tâm nói chính là sự thật.

"Sở tiên sinh, anh phủ nhận sao? Anh phủ nhận những việc này anh chưa từng làm, anh phủ nhận sao?"

Hạ Nhược Tâm hỏi Sở Luật, nếu ở ngay lúc này, anh ta còn muốn không thừa nhận anh ta đã làm tất cả, vậy cô khinh thường anh ta.

"Đúng vậy, tôi đã làm." Giọng nói Sở Luật nhàn nhạt truyền ra, anh thừa nhận, tất cả anh thừa nhận. Lời anh nói làm bốn phía lần thứ hai sững sờ, hiện tại bọn họ đối với Hạ Nhược Tâm từ chỉ trích biến thành cảm thông, một cô gái bốn năm trước bị hủy hoại thanh danh, hôm nay cuối cùng chân tướng cũng được phơi bày, chỉ là bốn năm đã bị đánh mất kia, ai có thể bồi thường bốn năm cho cô.

"Sở Luật, anh biết sinh nhật Tiểu Vũ Điểm vào ngày nào không?" Hạ Nhược Tâm cũng không vui vẻ, bởi vì vốn dĩ những việc này không phải do cô làm, cô chẳng thiếu anh ta cái gì, như vậy anh ta còn có lí do gì hận cô.

Nếu nói hận thì người hận phải là cô mới đúng.

Sở Luật mím chặt môi mỏng, con gái sinh nhật ngày nào? Anh không biết, tin rằng trên đời này ngoài Hạ Nhược Tâm không ai biết, vì bọn họ đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh các cô.

Tống Uyển dùng ánh mắt dò hỏi Sở Giang, Sở Giang chỉ lắc đầu, bọn họ còn chưa đi hỏi Tiểu Vũ Điểm.

"Sinh nhật Tiểu Vũ Điểm là ngày 25 tháng 3, đối với Sở tiên sinh tin chắc rằng sẽ không quên chứ?"

Sắc mặt Sở Luật biến đổi, ngày 25 tháng 3 là ngày anh và Lý Mạn Ni kết hôn, sao anh có thể quên, mỗi một năm đến ngày kỉ niệm kết hôn này Lý Mạn Ni vô cùng coi trọng, tất yếu là phải đi đến tiệm bánh mua một chiếc bánh kem, hướng chỉ là mỗi một năm anh đều lãng phí tâm tư để tìm quà tặng.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cười, cô không khổ, nhưng nghe vào tai người khác nói cô không khổ thì đúng là giễu cợt người khác.

"Một ngày đó, tôi nhớ rất rõ ràng, một ngày mưa rất lớn, anh và vợ mới cưới động phòng hoa chúc, một mình tôi sinh hạ con gái, chính tay tôi cắt cuống rốn của con, bởi vì tôi chỉ có một mình. Anh cắt đứt hết tất cả thu nhập kinh tế của tôi, chỉ có mỗi ngày tôi đi thu thập quần áo của người khác để giặt, là những người xa lạ đó thấy tôi đáng thương nên cho tôi công việc này. Anh không cho tôi sống, nhưng người khác lại cho tôi và con gái sống, cho dù là ngày tuyết lạnh, tôi vẫn giặt sạch những bộ quần áo đó trong suốt 6 tháng."

"Tiểu Vũ Điểm được sinh ra, con bé thường bị bệnh, tôi mang theo con đi làm công nhân khâu vá, tôi đoạt bát cơm với đàn ông, cho dù tôi có mệt đến đâu, chỉ cần cúi xuống là có thể nhìn được Tiểu Vũ Điểm được buộc trên người tôi, con bé lúc đó chỉ có mấy tháng, vì để có thể chữa bệnh cho con, ban ngày làm khâu vá, ban đêm tiếp tục giặt quần áo."

"Khi anh cho vợ trăm vạn ngàn vạn mua trang sức thì tôi lo lắng ôm con đang bệnh nặng đến bệnh viện, tôi không đủ tiền để trả tiền viện phí, cho nên tôi chỉ có thể bán máu mới đủ tiền viện phí cho con gái. Khi các người ăn một bữa cơm nhiều tiền như vậy thì chúng tôi sinh sống hèn mọn kiên cường, tôi vì tiết kiệm tiền mà có khi một ngày chỉ ăn một cái bánh bao, hai mẹ con chúng tôi nước nóng cũng không dám đun, chỉ sợ không trả nổi tiền điện."

"Ai có thể tưởng tượng cơ chứ, đường đường là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Sở thì không phải uống sữa mà lớn lên mà con bé uống nước hồ* và nước mì lớn lên, vì tôi căn bản không có tiền mua sữa bột cho con."

"Khi con hai tuổi cũng đã giúp tôi đi thu quần áo từ các gia đình, đã học được cách giúp tôi giặt quần áo, cùng nhau kiếm tiền, khi các người mặc trên người bộ quần áo ngắn tề thậm chí vắn tề thì tôi lại một nửa bán máu mới có thể mua cho con được một con búp bê đầu tiên."

Đột nhiên Hạ Nhược Tâm cảm giác mu bàn tay mình thật lạnh, từng giọt nước mắt không có lí do cứ như vậy rơi xuống làm ướt mắt cô nhoè đi.

"Các người không phải đều nói tôi làm ở quán rượu, nói tôi hạ tiện, nói không biết xấu hổ sao? Tôi không có tư cách đứng ở đây cùng hô hấp một bầu không khí với các người phải không? Như vậy các người biết tôi đi vì cái gì sao?"

"Bởi vì con gái tôi bị bệnh, không có ai nguyện giúp tôi. Tôi đi tìm anh ta, tôi đã đi tìm anh ta rất nhiều lần, cầu cứu anh ta, tôi quỳ xuống cầu xin anh ta, nhưng anh ta giúp tôi không? Anh ta đã cứu chúng tôi sao?"

"Con bé bị bệnh rất nghiêm trọng, tôi cần rất nhiều tiền, cho dù có bán hết máu trên người tôi, cũng cách số tiền đó quá xa, tôi chỉ có thể bán chính mình, tôi đã dùng tất cả biện pháp cứu con để con nhỏ có thể sống sót."

*ăn/uống hồ: lần trước quên giải thích. Các nàng luôn nghĩ hồ dán không thể ăn đúng không? Nhưng cô giáo dạy văn của tỷ hơn 60t mà trẻ như 40 đã ăn hồ dán đó (chả biết có đẹp da được không nhưng da cô ấy đẹp thật). Cái này cũng chỉ giải thích từ hiểu biết của tỷ thôi nên các nàng cũng đừng ăn hồ dán làm gì =]]

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 644: Cô thua rồi

Nhưng người bố này bây giờ lại muốn giành con gái với tôi, anh ta đã làm gì? Anh ta rõ ràng có thể cứu con gái tôi, nhưng anh ta đã không đồng ý, anh ta bỏ mặc con gái bệnh nặng để cùng vợ anh ta ra nước ngoài giải sầu, đi du lịch, tiêu pha nhiều tiền thể hiện tình yêu của bọn họ. Nếu không phải tôi gặp được một người đàn ông khác có thể cứu con gái tôi thì hiện tại anh ta có cơ hội đứng ở đây giành con gái với tôi sao?"

"Sở Luật, anh nói đi, anh xứng sao?"

Đây là lời nói của một người mẹ, một người phụ nữ bình thường chưa xốt tới cực điểm, đây không phải lên án mà đang nói chuyện xưa của chính mình, có lẽ cũng không nhiều nhưng trong từng câu từng chữ đã cho thấy cô gái này bốn năm qua cuộc sống quá khổ sở, vất vả khó thể chịu được như vậy, mà người làm cô vất vả như thế chính là người đàn ông trước mặt có thể hồ mưạ gọi gió này, xác thật anh ta thật sự không có tư cách giành đứa bé kia.

Sở Luật buông tay ra, trong lòng bàn tay in sâu dấu vết đau đớn, anh thật sự bây giờ không thể tin được đây tất cả đều là anh đã làm sao? Đều do anh tạo thành sao? Không, không phải, thật sự không phải, lúc trước anh thật sự chỉ muốn cô trở về cầu xin anh mà thôi.

Anh chưa từng nghĩ sẽ cắt hết con đường sống của cô, chỉ là anh biết là Hạ Nhược Tâm cũng không biết. Xét đến cùng tất cả chuyện này đều là anh sai.

"Sở tiên sinh..." Luật sư cúi đầu nhìn thoáng qua Sở Luật, anh ta còn muốn tiếp tục sao? Tin tưởng bây giờ bất kì một người nào có lương tri đều sẽ không đi làm ra cái gì với một cô gái như vậy nữa, bọn họ thật sự muốn tiếp tục sao?

Như vậy không có đạo đức, còn gì để tiếp tục sao?

"Tiếp tục đi." Sở Luật nhẹ nhàng gạt đầu một cái, anh đặt tay lên trên mặt, gần như có thể phát hiện giữa kẽ ngón tay anh chảy ra một giọt nước, người đàn ông này khóc sao? Không, không có khả năng, Sở Luật người này trước nay đều chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Trái tim anh ta lạnh giá cũng sắt đá.

Thẩm Ý Quân che miệng mình lại, thì ra bà trước nay cũng không biết con gái bà lại khổ sở như vậy, ngay cả con cũng tự mình sinh, so với bà, người mẹ này thật sự không có chỗ dung thân.

Bà cũng nhớ tới đã nhiều năm rồi, bà có bao nhiêu ích kỉ, bà vì lấy lòng con gái người khác mà làm tổn thương con gái ruột của mình, thậm chí khi con gái của con cần hỗ trợ, bà còn cự tuyệt cô ngoài cửa, người khác một đao cắt mọi thứ trên người con gái, mà bà làm một người mẹ ở trong lòng lại dùng sức ruồng bỏ con gái.

Ông trời ơi, đến tận cùng bà đã làm cái gì, một người mẹ như bà còn ở đó nói con gái đi chết đi, còn muốn đứa bé kia chết, con bé là con gái bà sinh, đứa trẻ là cháu ngoại của bà. Quả thực bà không phải là người cũng không xứng làm người.

Cùng là một người mẹ, nhưng người mẹ như bà thật sự xứng sao?

Bà xứng với một chữ "mẹ" này sao.

Tâm Tâm, thực xin lỗi, là mẹ có lỗi với con, thật xin lỗi con...

Thật sự xin lỗi, chỉ là, bà thật xin lỗi còn có thể đổi lấy cái gì.

Bốn phía trầm mặc yên tĩnh, luật sư của Sở Luật lần thứ hai đứng lên, nhìn Hạ Nhượng Tâm thật sâu, trong mắt có sự cảm thông, nhưng cảm thông không có nghĩa là lập trường sẽ thay đổi, khả năng ông phải đối với cô như vậy, có lẽ cô rất đáng thương và xứng đáng nhận được sự cảm thông, nhưng đây là nghề nghiệp của ông, mà ông nhất định phải thắng vụ kiện tụng này cho thân chủ của mình.

Hơn nữa là phải thắng.

"Ngài thẩm phán, ở đây tôi có một phần tài liệu, mời ngài xem qua." Ông đưa tài liệu lên trước: "Đây liên quan đến sự riêng tư của thân chủ cho nên tôi không tiện nói rõ ràng, đây là nguyên nhân thân chủ tôi - Sở tiên sinh phải có đứa bé kia."

"Có lẽ lúc trước thân chủ tôi xác thật đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng tôi chắc chắn về sau anh ấy nhất định sẽ vô cùng yêu thương đứa bé kia, cho đứa bé kia giáo dục tốt nhất, sẽ để cô bé trở thành người kế thừa duy nhất tập đoàn Sở thị."

"Hạ tiểu thư, cô cũng muốn cho con được cuộc sống tốt nhất không phải sao, nếu đứa bé kia ở cùng cô chịu nhiều khổ sở như vậy, tại sao bây giờ cô còn nhẫn tâm muốn để bé cùng cô chịu khổ sao?"

Luật sư cúi gập người với Hạ Nhượng Tâm, ông đã nói xong tất cả, mà phần tài liệu kia tin rằng ngài thẩm phán sẽ có một phán quyết chính xác nhất.

Trong pháp luật quy định, đối với con cái 2 tuổi trở lên chưa vị thành niên, bố mẹ trong một số trường hợp dưới đây được ưu tiên suy xét quyền nuôi nấng con cái, trong đó có một điều luật rõ ràng, đã bị phẫu thuật tuyệt dục (bị thiến:">) hoặc do một vài nguyên nhân khác mà bị vô sinh. Điều này khó có thể mở miệng nhưng đây là mấu chốt tất thắng của anh ta.

Thẩm phán lật giở tài liệu trong tay, sau khi xem xong, ông nhắm hai mắt, hồi lâu sau mới đứng lên, chẳng qua ông đầu tiên là nhìn Hạ Nhượng Tâm một cái, trong mắt có sự xin lỗi. Ánh mặt của ông lập tức làm Hạ Nhượng Tâm lạnh tới cực điểm.

Ông ta có ý gì, cô không muốn mất con gái. Muốn lấy đi con gái cô thương yêu nhất có phải hay không?

Không được, cô không ngừng lắc đầu, cô không muốn mất đi Tiểu Vũ Điểm, nếu không cô sống để làm gì, sinh mệnh của cô vốn dĩ cũng không có gì nhiều, cô chỉ có mỗi Tiểu Vũ Điểm.

Tâm mắt thẩm phán lại chuyển xuống phía dưới đứa bé gái được Cao Dật ôm, giọng nói trầm ôn truyền đến: "Quyết định của chúng tôi là. Quyền nuôi nấng con cái thuộc về Sở tiên sinh. Mẹ của đứa bé có quyền được đến thăm con, vì vậy hai bên có phản đối gì không?" Thẩm phán nói xong, Sở Luật chỉ nhắm hai mắt, trong mắt không có bất kì cảm xúc thắng lợi nào.

Cao Dật ôm chặt Tiểu Vũ Điểm trong lòng, anh rất đau lòng sắc mặt trắng bệnh của Hạ Nhượng Tâm trên bục.

Anh áp đầu Tiểu Vũ Điểm vào lồng ngực: "Tiểu Vũ Điểm, nhớ, bố và mẹ đều rất yêu con." Hai tay Tiểu Vũ Điểm chỉ gấu gao nắm chặt áo Cao Dật, đôi lông mi dài không ngừng chớp hiện lên những giọt nước mắt trong suốt.

Tuổi còn nhỏ, dường như đã biết điều gì, bé phải rời khỏi mẹ bé có phải không, nhưng mà bé không cần người bố kia, chỉ cần mẹ thôi.

Tổng Uyên gấu gao nắm tay Sở Giang, bà thật ra rất kích động, bởi vì cháu bọn họ, rõ ràng chính là cháu sẽ về với bọn họ nhưng bọn họ lại không ai vui về, không ai sung sướng cả, kết quả như vậy có lẽ bọn họ đã dự kiến trong lòng, nhưng trăm trọng vẫn khó có thể làm người khác chấp nhận.

"Được, phiên tòa kết thúc." Thẩm phán thu dọn đồ, trên mặt bàn phần tài liệu kia, còn lại là tài liệu Sở Luật vô sinh. Đối với người đàn ông mà nói đứa nhỏ này sẽ là đứa con duy nhất, mà cũng sẽ là huyết mạch duy nhất của Sở gia, hơn nữa với tài sản và năng lực của Sở gia hiện tại xác thật có thể nuôi dạy cuộc sống của con tốt nhất. Đến nỗi mẹ đứa bé, bọn họ cũng không tước đoạt quyền lợi nhận mẹ con, cô ấy lúc nào cũng có thể gặp con.

Thẩm phán rời khỏi vị trí, lúc vừa bước đi, bên tai ông lại truyền đến một giọng nói non nớt.

*Đoán xem ai nào? Ai mà lại có thể lật ngược tình thế còn nhanh hơn cả lật bánh=))

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 645: Tiểu Vũ Điểm đem mẹ đi bán

"Xin đợi một chút."

Thẩm phán quay đầu lại, nhìn đến không phải người khác, mà là một đứa trẻ hơn sáu bảy tuổi, ông nhíu mày, là ai cho đứa nhỏ này vào đây, không phải

nói là vụ kiện này bảo mật, không cho phép người khác tùy ý đi vào sao?

Mà ông lại một lần giương mắt, phát hiện đi vào không phải chỉ có một bé trai mà phía sau còn có bốn gã vạm vỡ, trên người mặc quần áo tương tự kiểu Ả Rập, một thân màu trắng.

"Là cháu đang nói chuyện sao, cháu bé." Thẩm phán hỏi cậu bé trên người mặc quần áo nước ngoài, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng liếc mắt một cái liền cảm thấy đứa nhỏ này không phải người bình thường, phía sau cậu có vài người đàn ông là có thể nhìn ra.

"Đúng vậy." Bé trai tuy rằng nhỏ nhưng lại mười phần khí thế, phía sau cậu còn có vài người đàn ông ít nói cười.

Tiểu Vũ Diễm từ trong lòng Cao Dật ngẩng đầu lên, kì lạ chớp đôi mắt, sao lại là anh ấy?

"Làm sao vậy, Tiểu Vũ Diễm, con quen cậu ta?" Đứa bé trai này đột nhiên xuất hiện làm không khí gần như càng thêm kì lạ.

"Vâng." Tiểu Vũ Diễm gật đầu một cái, giọng nói khụt khịt: "Anh trai nhỏ nói sẽ giúp Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm không phải rời khỏi mẹ."

Bé trai vừa nhìn thấy Tiểu Vũ Diễm khóc đỏ cả mắt, sắc mặt gần như tối sầm hơn, con thỏ con này, sao vẫn thích khóc như vậy.

"Cháu bé, nơi này không phải chỗ cháu nên tới, bố mẹ không nói cho cháu sao?" Thẩm phán bước lên trước, nói với bé trai, giọng nói tuy lịch sự, nhưng ngữ nghĩa lại nghiêm khắc.

Bé trai lại vô cùng lễ phép cúi người với thẩm phán: "Chào ngài, tôi biết nơi này tôi không nên tới, nhưng tôi chỉ muốn nói một tiếng, cô ấy." Cậu chỉ Hạ Nhượng Tâm: "Còn có cô ấy." Ngón tay cậu lại hướng về Tiểu Vũ Diễm.

"Hai người cô ấy, không chịu bất cứ sự trừng phạt nào của quốc gia các người."

Thẩm phán sững sốt, không rõ ý tứ của đứa nhỏ này, cậu ta không phải ở đây nói vậy chứ, chỉ là khuôn mặt nghiêm túc này, còn có đôi mắt mang theo đồng tử xanh da trời cao quý kia, dường như không giống với một đứa bé sẽ nói dối.

Như vậy...

Cậu ta nói có ý gì?

Bé trai lấy trong lồng ngực ra một tờ giấy: "Họ là công dân nước Cộng hòa Uzbekistan, vì vậy chịu rằng buộc tất cả luật pháp thuộc quốc gia chúng tôi. Mà ở quốc gia chúng tôi quyền nuôi nấng con cái, người mẹ cao hơn hết thảy."

"Đúng vậy, vị thẩm phán này, cậu ấy là hoàng tử quốc gia của tôi, quý cô kia và đứa bé đó ngày hôm trước đã nhập quốc tịch quốc gia của tôi, cho nên pháp luật Trung Quốc không có hiệu quả đối với hai người họ."

Một người đàn ông đi lên trước, tay đặt ở trên ngực trái, không lâu trước đây anh không rõ hoàng tử của bọn họ tại sao suốt đêm chuyển quốc tịch hai người này nhập quốc gia bọn họ, hôm nay, anh mới minh bạch.

Mà hoàng tử của bọn họ, dường như trưởng thành sớm quá mức.

Ngài ấy thật sự chỉ có bảy tuổi sao? Quốc vương anh minh của bọn họ dạy con cái thực sự rất đáng ngạc nhiên.

Thẩm phán lại sững sốt, không nghĩ tới sự tình sẽ chuyển biến thành như vậy, vụ này lại chuyển thành vụ kiện quốc tế, quốc gia này ông đã nghe nói qua, tuy rằng là một quốc gia nhỏ nhưng trên quốc tế cũng có mức độ nổi tiếng nhất định, hơn nữa pháp luật quốc gia bọn họ thật sự cũng là như thế.

Ông nhìn tờ chứng minh quốc tịch trong tay, tuyệt đối là chân thật mà không phải giả mạo, hơn nữa cũng không có ai làm giả loại bằng chứng này, vì vậy tuyên án vừa rồi của ông không có hiệu quả.

"Tôi xin lỗi, Sở tiền sinh, chuyện này, ngài có thể cùng Hạ tiểu thư thương lượng lại." Ông xoay người gật đầu nói với Sở Luật, mà ông không có quyền lực.

Vụ kiện quốc tế này, ông đánh không được, cũng không làm chủ quốc gia của người khác được.

Tiểu Vũ Diễm trườn từ trên đùi Cao Dật xuống, chạy tới bên người Hạ Nhượng Tâm: "Mẹ." Bé ôm chặt chân Hạ Nhượng Tâm, ngẩng đầu nhìn cô, Hạ Nhượng Tâm ngồi xổm xuống, dùng trán áp nhẹ vào đầu con gái.

Cô đã cho rằng mình mất đi con, chỉ là, cô không có, cô thật sự không có sao?

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm không rời xa mẹ, Tiểu Vũ Diễm chán ghét chú ấy." Bé nói, lúc ánh mắt nhìn đến Sở Luật cũng không che giấu sự chán ghét. Sở Luật đột ngột cảm thấy trái tim như bị kéo rách.

Hoá ra, kết quả, anh vẫn không cách nào chạm đến, thậm chí con gái càng thêm chán ghét anh.

"Ừm, mẹ cũng sẽ không rời Tiểu Vũ Diễm." Hạ Nhượng Tâm bế con gái lên, mà không ít người ngồi nghe đã rơi nước mắt.

"Chúng ta chấp nhận đi." Tống Uyển nắm chặt tay Sở Giang: "Có lẽ chúng ta thật sự không thể ích kỉ như vậy, ông nhìn được không, Tiểu Vũ Diễm cần mẹ, nhưng lại không cần ba ba, cũng không cần chúng ta, chúng ta chỉ có thể mỗi ngày gặp được cháu là tốt rồi. Nếu không chúng ta khả năng sẽ mất đi cháu gái."

Sở Giang còn có thể nói gì, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận một con đường đi này thôi. Chỉ là ông đau lòng con trai, mặc dù đây là những điều con trai ông xứng đáng, nhưng ông vẫn cứ vì con trai mà khó chịu, con ông bản tính không xấu, chỉ là quá mức cực đoan.

Hạ Nhược Tâm ôm Tiểu Vũ Diễm đi đến chỗ bé trai, cô buông Tiểu Vũ Diễm xuống, ngồi xổm trước mặt cậu bé: "Cảm ơn cháu." Mặc dù không biết tại sao cậu lại giúp cô, nhưng cô thật sự muốn cảm ơn cậu bé.

"Anh trai nhỏ, anh thật sự tới giúp mẹ?" Tay Tiểu Vũ Diễm giữ chặt quần áo bé trai. Người bên cạnh bé trai khản trương tiến lên một bước, tất cả mọi người đều biết hoảng tử của bọn họ tính tình kì quá muốn mạng, không thích người khác chạm vào ngài, thậm chí cực chán ghét.

Chỉ là lúc này đây bọn họ nghĩ sai rồi. Bé trai liếc mắt cảnh cáo bọn họ, tuy rằng tuổi nhỏ nhưng trên người đã có khí chất lãnh đạo.

"Anh giúp em, thế nên, em nhớ đã đáp ứng chuyện của anh." Bé trai vươn tay nhẹ nhàng đặt trên mặt Tiểu Vũ Diễm, cảm giác rất kì lạ, không giống với cậu, cậu không thích người khác chạm vào cậu, nhưng bé gái này, cậu nguyện ý.

"Nhớ, tên anh là Quân Dịch, không được quên chuyện em đã đã đáp ứng với anh." Bé trai thu hồi tay, sau đó đi ra khỏi toà án, phía sau cậu vẫn luôn có bốn gã vệ sĩ cao lớn.

Hạ Nhược Tâm kì quái nhìn con gái, lúc khuôn mặt nhỏ của con, nhóc con này lại đem mẹ của bé đi bán, hai người không cẩn thận mà đã trở thành người nước ngoài.

"Tiểu Vũ Diễm, con hứa hẹn với cậu ta cái gì?" Cô đặt tay lên trên khuôn mặt hồng hào của con, Tiểu Vũ Diễm chỉ chớp mắt: "Con quên mất rồi." Bé nghiêng đầu, bé không nhớ đã đáp ứng anh trai nhỏ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 646: Cuối cùng cô đã thắng

Cơ thể nhỏ của Tiểu Vũ Diễm được ôm lên, bé ôm cổ Cao Dật: "Bố..."

Giọng nói của bé làm Sở Luật ở một bên đau kịch liệt nhìn ba người nhà bọn họ thân thiết, mà anh chỉ có thể đứng ở đây, thậm chí không thể đi đến nói một lời.

Con gái của anh, là con gái bé bỏng của anh đó.

Bây giờ đang ở trong vòng tay người khác, gọi người khác là bố, mà anh là bố để lại bị con chán ghét.

"Chúng ta đi thôi." Cao Dật một tay ôm Tiểu Vũ Diễm, một tay cầm tay Hạ Nhược Tâm, cuối cùng là hữu kinh vô hiểm*, về sau sẽ không có chuyện gì nữa.

*hữu kinh vô hiểm: bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm

"Ừ." Hạ Nhược Tâm bị anh kéo, không có ai sẽ khinh thường cô, trách cứ cô, một cô gái đáng thương như thế, ai có tư cách đi trách cứ cô chứ.

Thẩm Ý Quân vội vàng đến gần, tầm mắt cũng dừng trên người đứa bé được Cao Dật ôm vào trong lòng.

"Đứa bé lớn lên thật sự giống con hồi nhỏ." Thẩm Ý Quân luyến tiếc dời hai mắt khỏi gương mặt nhỏ kia, nếu có thể một lần nữa quay lại, bà sẽ không chọn nhà họ Hạ, bà chỉ cần con gái bà là được.

Mà bây giờ bà có được tất cả đều là dùng chính con gái mình đổi lấy. Bà chưa từng thương con, chưa từng yêu con, càng không giống con đối với Tiểu Vũ Diễm, tra giả cho tất cả.

Hạ Nhược Tâm là một người mẹ tốt, nhưng bà là một người mẹ lại luôn thua thiệt con gái mình.

"Tiểu Vũ Diễm, bà là bà ngoại, để bà ngoại nhìn con được không?" Thấy Hạ Nhược Tâm một câu cũng không nói với bà, bà đành phải nói chuyện với đứa bé trong lòng Cao Dật. Nhưng Tiểu Vũ Diễm chỉ nâng đôi mắt, sau đó lại vui vào lòng Cao Dật. Bé đã sớm biết mẹ không thích bé gọi đi này là bà ngoại, mẹ không thích, bé cũng không thích.

Hạ Nhực Tâm xoay người, không nhìn Thẩm Ý Quân đến một lần, muốn nói đã sớm nói, muốn rõ ràng cũng đã rõ ràng, không phải không muốn tha thứ, chỉ là cô không tìm được bất cứ lý do gì để tha thứ, nhiều năm không quan tâm đến cô, cô không có bất cứ mong đợi gì nữa.

"Nhực Tâm....." Thẩm Ý Quân vươn tay ra, nhưng cuối cùng bà chỉ có thể nhìn Hạ Nhực Tâm từng bước một rời khỏi bà, bà biết bản thân không có tư cách, chỉ là ngay cả tha thứ cô cũng không thể sao

Hạ Minh Chính bước nhanh tới, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm bà vai bà, an ủi bà không tiếng động như vậy, thật ra ông cũng không biết nên nói gì cho tốt?

Chỉ có Hạ Dĩ Hiên hừ một tiếng, sau đó dầm giày cao gót rời đi. Chỉ là một đứa bé thôi mà mọi người có cần thiết làm như thiếu nó không?

Mặc dù thẩm tra vụ kiện này là xử lý bảo mật, nhưng lòng hiếu kỳ của mọi người vẫn không thể bỏ qua, không biết truyền ra bằng cách nào nhưng ở ngoài cửa đứng rất nhiều người.

Khi nhìn thấy Hạ Dĩ Hiên, mọi người bắt đầu chỉ trỏ.

"Bà xem, kia chính là Hạ Dĩ Hiên đó, cái người mà đã chết bây giờ lại sống, cho nên nói ở cái chỗ này vẫn còn kì tích nha, người đã chết đều có thể sống lại."

"Đúng vậy, cô ta còn sống nhưng cái chính là chị gái của cô ta lại bị chịu nhiều khổ cực như vậy, bà nói rõ ràng còn sống nhưng tại sao bốn năm sau mới trở về?" Còn lại là những giọng nói nhỏ bàn tán khó nghe không ngừng truyền vào tai Hạ Dĩ Hiên làm cô bước chân cứng đờ.

"Ai mà biết được, nhà họ Hạ nói cô ta mất trí nhớ, gần đây mới khôi phục. Tôi thấy căn bản đâu phải vậy, có một lần tôi còn thấy cô ta ở cùng ở một chàng trai ngoại quốc tay trong tay nói cười vui vẻ lắm, nhưng cái chính là chị gái chịu khổ như vậy mà cô ta lại có thể cười được. Có một người em gái như vậy, nếu tôi mà là Hạ Nhực Tâm, tôi cũng không thêm quay lại nhà họ Hạ."

Hạ Dĩ Hiên hung hăng trừng mắt những bà tám này, hiển nhiên những người khác không sợ cô, còn giễu cợt trừng mắt lại.

Thật đúng là còn tưởng mình là Hạ Dĩ Hiên bốn năm trước hay sao? Đã không có Sở Luật thì cái gì cũng không phải, một người đàn ông không thoả mãn được cô ta còn muốn tìm nhiều người đàn ông nữa, đây là quá thiếu thốn hơi đàn ông có phải không? Có một số việc không thể che giấu được, thế giới này không có bức tường nào có thể chắn được gió, sức mạnh số đông thật đáng sợ.

Hạ Dĩ Hiên ba câu đáp bốn, những người biết chuyện hơn cô tưởng tượng nhiều, cũng chỉ có Hạ Dĩ Hiên nghĩ rằng những chuyện mình làm có thể che giấu, thật ra đã sớm bại lộ trước mắt người khác.

Sắc mặt Hạ Dĩ Hiên đỏ vô cùng, bước trên giày cao gót loạng choạng rời đi. Cô thật sự cảm thấy mặt mình hồng rất vô cùng, mà cô hối hận khi đã trở lại, mặc dù những người này nói đều là sự thật nhưng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ như vậy, cô vẫn không thể chịu được.

Hạ Dĩ Hiên nhanh chóng đi tới, khi đi qua Hạ Nhực Tâm hung hăng lườm cô ta một cái: "Hạ Nhực Tâm, cô đừng quá đắc ý, đừng quên tôi mới là họ Hạ, tất cả của nhà họ Hạ đều là thuộc về tôi, chẳng qua mẹ cô là người phụ nữ bỏ tôi cưới về, chỉ là mẹ kế của tôi mà thôi. Tài sản nhà họ Hạ chúng tôi, cô một cộng lòng cũng đừng nghĩ cầm được."

Cô nói xong, đột nhiên ngừng đầu, đối diện với ánh mắt Thẩm Ý Quân đã sớm trở nên lạnh ngắt.

Thẩm Ý Quân lại khóc không được, bà chỉ muốn cười, ha ha, đây là Hạ Dĩ Hiên bà yêu thương hai mươi mấy năm đây hả, thậm chí bà vì cô ta mà ngay cả con gái ruột cũng không để ý, vì cô ta chết mà bà chỉ hận không thể chôn con gái mình cùng, đây là Hạ Dĩ Hiên ư.

"Dĩ Hiên, con thật quá đáng!" Lúc này đây đến cả Hạ Minh Chính cũng tức giận, sao ông có thể có một đứa con gái ích kỉ như vậy, ích kỉ đến mức làm ông xấu hổ, còn có, tại sao cô lại nói chuyện với mẹ như vậy, đọc sách nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngay cả một chút đạo lý làm người cũng không hiểu sao.

"Ý Quân, bà đừng nghĩ quá nhiều, Dĩ Hiên chỉ là một đứa nhỏ, nó không hiểu chuyện." Hạ Minh Chính vội vàng an ủi Thẩm Ý Quân, ông biết lúc này Thẩm Ý Quân đã chịu rất nhiều áp lực, thật sự không thể chịu bất cứ sự đã kích gì.

"Không sao, nó nói rất đúng, tôi là mẹ kế." Thẩm Ý Quân tự giễu nói, từ trước đến nay bà chưa từng chân chính bước vào nhà họ Hạ, đi vào nhà họ Hạ trong con mắt của bố con họ, bà gần như có được tất cả, thật ra cái gì cũng không có, cuối cùng ngay cả con gái duy nhất cũng không có.

Hạ Nhực Tâm nhìn một cảnh khắc khải trước mắt giống như một câu chuyện cười, sau đó cô cúi đầu, trong lòng cũng không có bất kì tâm kính chán nào nữa, tất cả không liên quan đến cô.

"Cao Dật, chúng ta đi thôi." Cô nắm chặt tay Cao Dật đi về phía trước. Hạ Dĩ Hiên nói rất đúng, cô ta mới là người nhà họ Hạ, mà Hạ Nhực Tâm chưa bao giờ nghĩ tới muốn lấy bất cứ cái gì của Hạ gia.

Chỉ là khi bọn đi đến cửa cửa nhìn thấy Sở Luật đang nhìn chăm chăm bọn họ không nháy mắt, Hạ Nhực Tâm nắm chặt tay ở bên cạnh người, môi đỏ mím chặt gần như đau đớn.

Cô đi qua, lúc mới vừa đi thoáng qua người đàn ông đó, một đôi tay mạnh mẽ giữ chặt tay cô lại.

"Nhực Tâm, anh có lời muốn nói với em, dừng lại một chút được không? Nghe anh nói.."

Chương 647: Ai xuống địa ngục

Hạ Nhược Tâm muốn rút tay ra, thế nhưng anh thật sự kéo quá chặt, chặt đến nỗi làm đau cánh tay cô. Tiểu Vũ Điểm yên tĩnh nằm trong vòng tay Cao Dật, nhưng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thoáng qua Sở Luật rồi lại xoay mặt đi.

"Sở tình sinh, chúng ta dường như không có gì để nói, nếu như anh còn muốn khởi kiện, vậy tôi Hạ Nhược Tâm sẽ chiến đấu đến cùng, tôi sẽ không giao con gái cho anh."

Hạ Nhược Tâm không sợ hãi đối diện với Sở Luật, có lẽ người khác sợ, nhưng cô sẽ không sợ, anh ta còn thủ đoạn gì nữa có thể cùng nhau dùng, cô lại không phải người không có hiểu biết.

"Nhược Tâm, không phải như thế," Sở Luật vội vàng muốn giải thích: "Anh chỉ muốn hai mẹ con em trở về bên anh, anh thực sự không muốn giành Tiểu Vũ Điểm từ em. Anh cho rằng chỉ cần anh có được quyền nuôi nấng Tiểu Vũ Điểm, vậy em cũng sẽ trở lại bên cạnh anh, cho dù em oán trách anh cũng được, hận cũng không sao, anh đều có thể dùng phần đời còn lại trả cho em, một nhà ba người chúng ta cùng nhau sống hạnh phúc."

"Một nhà ba người..." Hạ Nhược Tâm lặp lại lời anh nói, cảm giác châm chọc buồn cười, ai cùng anh ta sẽ một nhà ba người, những chuyện trong quá khứ trải qua dễ dàng quá, coi cô là cái gì?

"Sở Luật..." Cô cười, nhưng giọng nói lại gấu dao: "Anh có tư cách gì để trở thành bố của Tiểu Vũ Điểm? Khi con bị bệnh đau đớn, là Cao Dật ôm con, suốt đêm dỗ dành, khi con bị bệnh sắp chết, là Cao Dật cùng làm phẫu thuật với con, nhưng người bố như anh đang làm cái gì? Anh đang ở cạnh vợ của anh, không muốn đi cứu đứa nhỏ. Khi con đi học bị người khác khinh thường, bị người khác giễu cợt, là Cao Dật cho con một người bố, cho con tình thương của cha."

"Tại sao con bé gọi Cao Dật là bố, bởi vì Cao Dật thật sự yêu con bé, yêu không có bất cứ mục đích gì. Nhưng còn anh, đã bao giờ anh quan tâm con bé, đã bao giờ anh yêu thương con bé, anh thậm chí còn muốn cướp con bé rời khỏi tôi."

"Sở Luật, tôi cho rằng anh không phải Sở Luật bốn năm trước, nhưng tôi sai rồi, anh vẫn giống như trước kia, anh vẫn ích kỉ, lạnh lùng, không có nhân tính như thế, anh không hiểu tình yêu là gì, cái gì anh cũng không hiểu."

Hạ Nhược Tâm hất tay Sở Luật ra, không ngại làm đau chính mình. Cao Dật nắm chặt tay cô, an ủi cô thầm lặng: "Chúng ta đi thôi." Anh cười vô cùng âm áp, cho dù dưới tình huống nào anh vĩnh viễn cũng không có áp lực đè nén.

"Được." Hạ Nhược Tâm gật đầu theo anh rời đi. Mà Sở Luật chỉ có thể nắm chặt cánh tay vừa vươn ra, đột nhiên tỏa ra khí lạnh, gần như muốn chết, dường như trong tay của anh rút cuộc cũng không bắt được mọi thứ trong trái tim anh.

"Anh họ..." Đỗ Tĩnh Đường đứng phía sau anh, đặt tay lên trên vai anh: "Anh họ, mẹ em rất tức giận, bà ấy bị anh chọc tức nên khóc." Nhớ tới mẹ mình, Đỗ Tĩnh Đường liền rất đau lòng.

"Anh họ, mẹ em nói, yêu một người, anh càng như vậy, anh sẽ đẩy chị ấy ra xa anh hơn, anh không nhìn thấy chị ấy bây giờ quá tốt sao? Tiểu Vũ Điểm cũng rất tốt, chị ấy vì anh mà chịu nhiều khổ cực như vậy, anh còn muốn cướp hạnh phúc của cô ấy nữa sao?"

"Cách tiếp cận của anh chính là đang phá hủy hạnh phúc của chị ấy."

Cơ thể Sở Luật rõ ràng cứng đờ, anh dùng sức hít thở, yết hầu chuyển động. Anh tiếp cận chính là phá hủy, anh tới gần chính là cướp đi. Thì ra, anh Sở Luật hao hết tâm tư muốn thứ gì, chính là đang phá hỏng hạnh phúc của người khác.

Anh đặt tay trong túi quần, sau đó bước nhanh rời đi.

"Này, Anh họ..." Đỗ Tĩnh Đường vội vàng đuổi theo, nhưng cho đến khi anh đi ra ngoài, sớm đã không nhìn thấy một ai.

"Thật ra, anh họ, anh cũng rất đáng thương, rõ ràng yêu cô gái đó như vậy, chỉ là bây giờ ngay cả đến gần cũng là không thể." Anh lắc đầu, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

"Khi chị ấy yêu anh, anh lại hận chị ấy. Khi chị ấy cần anh, anh lại không hiểu tình yêu là gì. Khi anh hiểu được thì chị ấy cũng đã rời xa. Khi anh yêu chị ấy thì chị ấy đã không cần anh nữa." (một cái lí luận của Đường Đường)

Sở Luật nhốt bản thân ở trong nhà một thời gian rất dài, anh chuyện gì cũng mặc kệ, anh cũng không muốn đi đâu cả. Mà công ty của anh đã hỗn loạn thành một đồng, chuyện bốn năm trước kia, rốt cuộc đã tra ra manh mối, chân tướng đã rõ ràng, mặc dù không có nhiều người biết nhưng vẫn bị truyền đi. Sở Luật có thể ngăn cản, nó có thể bị dừng lại, nhưng anh cái gì cũng không làm.

Mà hình tượng của Sở Luật vốn cũng không sáng sủa gì, thậm chí càng thêm vấy bẩn hơn.

Người đàn ông vô ơn, người đàn ông kì lạ, giờ đã trở thành đại danh từ chỉ anh, người có thể tàn nhẫn đối với vợ mình như vậy còn có gì đáng giá để người khác tha thứ.

Ban đêm, một mình anh lại đi đến bên trong một quán bar, anh rất lâu rồi chưa đến đây.

Anh ngồi xuống, một cái ly được đẩy đến trước mặt anh, anh khẽ nhủ mày, mà cách đó không xa một người đàn ông đang ngồi hơi ngảng mặt lên, làm anh cảm giác giống như đã từng quen biết.

"Mạc Minh?" Anh nheo hai mắt, cuối cùng cũng nhớ được tên người đàn ông này, còn nhớ người đàn ông này đã tự giới thiệu, anh ta nói, tôi là Mạc Minh, Mạc trong khó lường, Minh trong trà.

"Đúng vậy, là tôi, không thể tưởng tượng được chúng ta lại gặp mặt, tôi thiếu anh một ly rượu, bốn năm." Mạc Minh quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt sắc nét như dao cắt, có chút âm trầm, cả người như chưa từng có loại hận ý mãnh liệt trong quá khứ, mà dường như là mất mát. Mà anh như đang chấp nhận một sự đả kích trầm trọng, cả người quá gầy ốm, thậm chí ngay cả trong con người vẫn luôn khôn khéo, lúc này lại lan tràn một ít hơi mê mang.

"Bóng đêm, chỗ này rượu mạnh nhất, anh có thể thử." Anh nói, lại cầm lấy một ly rượu uống.

Nói là rượu mạnh nhất, nhưng anh cảm thấy như đang uống nước, không có một chút cảm giác nào. Sở Luật cũng nhắc chiếc ly lên, nhấp một ngụm, trong cổ họng cảm giác hơi cay, loại rượu này quả nhiên rất cay cũng rất mạnh.

"Có phải anh muốn cô gái kia xuống địa ngục hay không?" Mạc Minh đột nhiên buông ly rượu trong tay xuống, hơi nhếch khóe môi, tròng mắt sinh đôi mông bực tình.

"Đúng vậy, xuống, vậy còn anh, cô gái kia có phải cũng thế hay không?" Sở Luật cười hơi khó chịu.

Mạc Minh gõ nhẹ cái ly, âm sắc đông cứng.

"Đúng, cô ấy bị tôi tra tấn sống không bằng chết, chính tay tôi đẩy cô ấy xuống địa ngục. Nhưng tôi cũng phát hiện, tôi sai rồi, chẳng những cô ấy ở trong địa ngục, ngay cả tôi cũng ở đó. Mà cô ấy bây giờ hận tôi, tôi lại yêu cô ấy, giữa chúng tôi thật sự đảo ngược, mà tôi đang chờ cô ấy trả thù, nhưng là cô ấy lại biến mất, tôi tìm không thấy cô ấy. Anh thì sao, một bộ dáng anh khôn khéo vì tình, sẽ không phải cũng giống tôi chứ?" Mạc Minh chỉ nói vui đùa, lại cầm ly rượu uống.

"Đúng vậy." Sở Luật cũng uống một ly, âm thanh không gọn sóng khiến động tác Mạc Minh ngừng một chút. Ngón tay anh nhẹ nhàng gõ chiếc ly bên cạnh. Khóe môi nâng càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 648: Có con gái không ôm ba ba

Thì ra, thật đúng là như vậy...

"Con gái tôi đang gọi người khác là bố, mà cô ấy cũng sẽ không tha thứ cho tôi." Đôi mắt Sở Luật thâm trầm di chuyển cái ly trong tay, đáy mắt hiện lên một nỗi cực thống khổ.

"Thật tốt, anh còn có con gái." Mạc Minh không biết đang cảm thán hay là đang tự giễu: "Con của tôi không biết bây giờ đang đầu thai ở đâu, tôi vì một đứa con người khác mà tự tay giết bỏ con mình, cho nên anh hạnh phúc hơn tôi, ít nhất anh còn có một đứa con gái, còn tôi cái gì cũng không có."

Anh quay mặt đi, lại uống một ly.

Sở Luật khẽ mấp máy môi, anh cũng làm nhiều chuyện như vậy, nhưng xác thật có lẽ anh so với Mạc Minh may mắn hơn một chút, bởi vì con gái anh còn sống, mặc dù con không thích anh, chán ghét người bố này, nhưng chỉ cần còn sống là tốt rồi, vì vậy dường như anh hạnh phúc hơn rất nhiều so với Mạc Minh.

Bởi vì anh còn một đứa con gái, còn Mạc Minh chỉ có hối hận.

Hai người đàn ông đều không nghĩ tới, bọn họ lại một lần gặp nhau sẽ là tình cảnh như vậy, có lẽ bọn họ thật sự có thể nói là cùng bệnh thương nhau.

Hai người không ngừng uống rượu, màn đêm bao phủ có thể làm say được người khác nhưng lại không làm say được anh.

Khi Sở Luật chống trán tỉnh táo lại, Mạc Minh đã sớm không thấy bóng người. Anh vỗ trán, sau khi say rượu cảm giác thật không dễ chịu, lắc lắc đầu, anh muốn có thể tỉnh táo một chút.

Từ trong túi lấy ví tiền ra, anh vừa muốn trả tiền lại bị người ta chặn lại: "Vị tiên sinh này, không cần, vị tiên sinh kia đã trả hết rồi."

Lúc này Sở Luật mới thả lại ví tiền vào bên trong túi, bốn năm trước, anh hỏi, bốn năm sau Mạc Minh hỏi, bọn họ cũng coi như thanh toán xong.

Tay anh vẫn như cũ đặt trên trán, môi mông lại chưa xót cười khổ, một đêm say rượu, dường như làm cho anh hiểu ra anh vẫn luôn không thay đổi, vẫn luôn muốn có được, nhưng anh lại quên mất, người khác có cần hay không, có nguyện ý hay không.

"Nhược Tâm, em còn có thể tha thứ cho anh không? Nếu anh nói với em, anh thật sự yêu em, em sẽ tin tưởng sao?"

"Nếu em muốn rời xa mà em sẽ có được hạnh phúc, vậy anh lấy hạnh phúc còn lại của anh cho em đấy..." Anh ngồi thẳng người lên, trên người bộ âu phục đã sớm không bằng phẳng, anh ngồi lên xe, lại dựa đầu vào vô lăng.

Mà khoé môi anh ý cười kia trước sau đều chưa xót vô cùng.

Từ ngày đó trở đi, Sở Luật không còn xuất hiện trước mặt Hạ Nhược Tâm, thậm chí khi Tiểu Vũ Điểm xuất hiện ở Sở gia anh cũng tránh ở nơi cực xa, chỉ vì có thể nhìn lên con gái mình một cái.

Anh sợ con càng thêm ghét anh.

Tiểu Vũ Điểm cầm lấy một quả bóng cao su, cái này là chú đưa cho bé, mặc dù bé là con gái nhưng bé rất mê chơi cái này. Cái chân nhỏ thoăn thoắt chạy về phía trước đuổi theo quả bóng in hình con thỏ, bé đứng tại chỗ ngó nghiêng, bóng của bé đâu, sao lại mất rồi?

Có chút uỷ khuất chu môi, bé sắp khóc, bởi vì bé đá bóng đâu mất rồi.

Trong tay Sở Luật cầm một quả bóng, đây là vừa rồi anh nhặt được, mà anh thấy vẻ mặt con gái sắp khóc, tự nhiên lại vô cùng đau lòng. Anh đi đến, sau đó ngồi xổm xuống, đẩy quả bóng lăn đến bên chân Tiểu Vũ Điểm.

Tiểu Vũ Điểm chớp đôi mắt, sau đó mới cúi đầu, không hiểu đá đá quả bóng bên chân, bé vui vẻ ôm lên: "Bóng bóng, thật ngoan, cùng ngoan giống Tiểu Vũ Điểm." Bé giống như ôm em bé, ôm quả bóng kia rồi đi, lại không phát hiện sau khi bé đi khỏi không lâu, Sở Luật đi ra từ một bên gốc cây, mà trên tay anh có dấu vết bị nhánh cây cứa vào.

Anh nhìn tay mình, nở nụ cười buồn, con gái anh thật sự rất đáng yêu, con cũng rất ngoan, chỉ là ở ngay trước mắt nhưng không thể ôm con. Nắm chặt đôi tay, anh không màng đôi tay sẽ bị đau, chỉ đứng ở chỗ này, nhìn bóng dáng bé nhỏ đã sớm không thấy đâu.

Rồi sau đó, anh lấy di động, gọi một số điện thoại.

"Đỗ Tĩnh Đường, anh cảnh cáo em, không được mua những món đồ chơi nguy hiểm như thế nữa, bé là con gái, không phải con trai." Tay anh còn đang nhói đau, may là có anh, nếu Tiểu Vũ Điểm đi nhặt bóng nhờ may bị thương thì sao.

Đỗ Tĩnh Đường ở bên kia điện thoại bị anh trai nắn sừng sốt. Anh thật là oan uổng rất oan uổng nha, một quả bóng đá thì có gì nguy hiểm, hơn nữa đây cũng là Tiểu Vũ Điểm tự muốn, không phải anh nguyện ý mua cho nhá. Nhưng anh ở đây không có chỗ kê khổ đi, chỉ có thể kéo đi động ra xa lỗi tai một chút, cái anh họ này của anh, gần đây dường như càng ngày càng yêu mắng anh.

Cái này không đúng, cái kia cũng không đúng, anh - Đỗ Tĩnh Đường không phải sinh ra để anh ấy mắng, trong lòng anh ấy chính là không cân bằng khủng khiếp, nhưng cũng có thể lí giải là người bố đó lại không thể ôm con gái yêu.

Sở Luật luôn lặng lẽ đi theo con gái, ở nhà trẻ, ở công viên, tóm lại con gái ở đâu cũng có thể nhìn được anh đang lút đi theo, mà anh cũng có rất nhiều thời gian nên hầu như anh không có mặt ở công ty.

Hiện tại anh chỉ cần nghĩ trông thấy con nhiều hơn, một ngày thiếu anh, công ty của anh cũng sẽ không loạn. (Tất nhiên rồi, khổ thân Đường Đường!)"

Tiểu Vũ Điểm kì lạ nhìn bốn phía, tay đặt trên mặt sờ sờ, tại sao bé luôn cảm giác có người ở quanh đây.

Ồ, có thể là cô giáo đi, đến đây bé mới ngồi trên mặt đất, cầm gỗ xếp đồ chơi, búp bê của bé được cẩn thận đặt một bên, đó là bảo bối của bé, đi đến đâu đều phải mang theo.

Tuổi còn nhỏ nên bé cũng không biết, thật ra nguy hiểm đang chậm rãi tiếp cận bé. Trên khuôn mặt quả táo quá nghiêm túc, chỉ có màu mắt cực kì giống Sở Luật, nhưng trên mặt bé sinh ra đã hỗn nhiên, ngày thơ, chứ không phải âm trầm, khuôn mặt cười rộ lên ngay cả tâm địa sắt đá cũng sẽ bị mềm yếu.

Lý Mạn Ni buông tờ báo trong tay xuống, ngón tay đặt trên chiếc bụng đã nhô cao, cô phức tạp đứng lên, bây giờ đứa nhỏ này cô vẫn chưa quyết định có muốn phá bỏ hay không, mà đứa nhỏ càng ngày càng lớn, nếu còn tiếp tục như vậy nhất định cô phải sinh ra.

Nhưng mà không được, cô không thể sinh ra nó.

Cô đứng lên, tay đặt lên bụng dùng sức nắm chặt, cô quyết định, cho dù cô có chết cũng sẽ không sinh hạ loại con hoang này, mà cô sao có thể giúp

người đàn ông kia sinh con, tuyệt đối không có khả năng.

Cô cảm lấy ví tiền, đi xuống lầu chuẩn bị đến bệnh viện, mẹ Lý thấy cô từ trong mũi hừ ra một tiếng, hiện tại cô còn mặt mũi nào đi ra ngoài sao, bụng lớn như này muốn đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 649: Thù, vẫn chưa báo xong

"Con đi ra ngoài làm gì?" Giọng nói của mẹ Lý không nóng không lạnh, chỉ cần vừa nhìn đến bụng Lý Mạn Ni là trong lòng bà liền khó chịu muốn chết, tất cả đều là lỗi của cô, nếu cô tốt đẹp không cho Sở Luật uống thuốc ức chế thần kinh thì bọn họ sẽ không thể biến thành như vậy, bây giờ có thêm một cái ngoài ý muốn, bọn họ thực sự phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

"Đi bệnh viện." Lý Mạn Ni đi qua mẹ của mình, cũng không nghĩ bà ấy sẽ đi cùng với cô, hiển nhiên hai người đều thất vọng lẫn nhau, đã không có Sở Luật, cô ở đây một chút địa vị cũng không có.

Mẹ Lý cũng chẳng tỏ vẻ gì, nhắc mông cũng không di chuyển nửa phần: "Con còn muốn đi khám thai sao? Thật là lãng phí."

Lý Mạn Ni cũng không nói gì, chỉ cảm lấy tiền đi vào bên trong bệnh viện.

"Cô thật sự quyết định? Đứa bé đã mười một tuần, rất khỏe mạnh." Bác sĩ khuyên Lý Mạn Ni: "Hon nữa, cô phải biết rằng đứa nhỏ này đã rất lớn, nếu hiện tại cô muốn phá nó đi thì đối với thân thể của cô thương tổn rất lớn, cô có muốn suy nghĩ lại một chút hay không? Rốt cuộc nó cũng chỉ là một sinh mệnh nhỏ vô tội, hon nữa qua mấy tuần nữa cô có thể cảm nhận được đứa bé đang cử động." Bác sĩ càng nói, sắc mặt Lý Mạn Ni càng thêm nặng nề, cô không phải người phụ nữ nhẩn tâm, cô không phải không có cảm giác với đứa bé trong bụng, một ngày rồi một ngày cô phát hiện bản thân càng ngày càng luyến tiếc, dù sao cũng là cốt nhục của mình. Tuy rằng không muốn làm như thế nhưng cô không phải Hạ Nhược Tâm, cô không có nhiều dũng khí mang theo một đứa bé mà người khác không chúc phúc cùng nhau sinh sống.

Cho nên, cô muốn xóa sạch, nhất định phải xóa sạch.

"Phá đi, tôi không muốn." Cô nói xong, nhắm hai mắt lại, bàn tay đặt trên bụng, muốn cảm nhận được đứa con của mình một chút, rất nhanh thôi nó sẽ biến mất, mà si nhục của cô cũng có thể rửa sạch.

Nằm trên bàn phẫu thuật lạnh băng, cô vô thần mở to hai mắt, cảm giác những dụng cụ lạnh lẽo tiến vào bên trong thân thể cô. Trong lòng cô dấy lên một nỗi cực hận, cô không có được người khác cũng đừng mơ có, cô mất đi, dựa vào cái gì mà người khác có thể có được. Đặc biệt là Hạ Nhược Tâm, đều là cô ta hại cô, đúng vậy, tất cả đều là Hạ Nhược Tâm hại, vì sao Hạ Nhược Tâm - cô ta có thể có con của nhà họ Sở, mà đứa con của người đàn ông cô yêu, con của cô lại chỉ có thể là một đứa con hoang. (TMD ta hỏi lại Lý Mạn Ni: con của ai cơ?)

Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Trong lúc hận thù cô bị mất ý thức, đang sợ hãi trong giấc mơ u tối, lúc cô tỉnh lại, bụng của cô đã bằng phẳng, trong bụng trống trơn, thiếu một thứ, là con của cô, đứa bé đã chết rồi không còn nữa.

Cô ngồi dậy, dưới cơ thể đau nhức nhắc nhở cô đứa bé kia đã rời khỏi mình, đã không còn sinh mệnh, hiện tại cô cuối cùng cũng không còn là một người mẹ nữa.

Cô không nghỉ ngơi, đứng lên, chịu đựng sự đau đớn giữa hai chân, đi ra ngoài bệnh viện, cho đến một bóng đen chắn trước mặt cô, cô mới ngẩng đầu, nhìn thấy mặt người đàn ông phía trước, trong mắt toát lên vẻ kịch liệt vô cùng hận thù.

Là anh ta, chính là anh ta.

"Mẽ Đông Phong, tại sao anh muốn hại tôi, tại sao lại cho tôi những gói thuốc đó. Vì sao muốn hủy diệt hạnh phúc của tôi?" Cô hận không thể xông lên ăn thịt anh ta, uống máu anh ta, tất cả tại người đàn ông đáng chết này, tất cả tại anh ta.

"Tôi đang trả thù mà, ai bảo cô là người phụ nữ của Sở Luật, cô nói trách tôi ư, tôi chỉ giúp cô mà thôi." Mẽ Đông Phong cười lạnh băng, vươn tay ra nắm cằm Lý Mạn Ni, lại bị Lý Mạn Ni chán ghét hất ra.

Mẽ Đông Phong ra vẻ chẳng sao cả, vỗ tay: "Cái tôi muốn chính là Sở Luật bị vô sinh, nhưng cũng may có cô mới làm kế hoạch của tôi có thể tiến hành hoàn mỹ như vậy."

"Tôi có chết cũng sẽ phải trả thù, Sở Luật hủy hoại công ty tôi, làm vợ bỏ tôi, làm cô ấy phá thai, cho nên tôi muốn Sở Luật ném mùi tất cả, hon nữa còn phải gấp bội."

Nói đến đây, trong mắt hắn tỏa ra hận ý nặng nề.

"Vì vậy tôi đang muốn cảm ơn cô, nếu không có cô, sao tôi có thể thuận tiện báo thù như vậy chứ."

Anh cúi đầu cười lạnh nhìn Lý Mạn Ni. Trong mắt Lý Mạn Ni cảm thấy đây là thứ ghê tởm: "Đúng rồi, tôi đến đây xem con trai của tôi, con có ngoan ngoãn không vậy?" Người đàn ông dời đôi mắt xuống bụng nhỏ của Lý Mạn Ni: "Ái chà, tôi thật sự hoài niệm hương vị của cô, thật sự làm tôi mỗi đêm nằm mơ đều suy nghĩ."

Lý Mạn Ni lạnh lùng cười, hiện tại cô đã sớm không phải Lý Mạn Ni sợ hãi chuyện phát sinh đó bị bại lộ, cô bây giờ còn có cái gì mà sợ, cô đã sớm mất đi tất cả, cô còn sợ bị anh ta vạch trần sao?

"Đúng vậy, tôi đang mang thai con của anh." Lý Mạn Ni cười vô cùng mê hoặc, nhưng cũng cực kỳ băng giá: "Nhưng mà, ngay vừa rồi thôi tôi đã phá bỏ nó." Cô vừa nói xong, cô lập tức bị Mễ Đông Phong gắt gao siết chặt, đôi mắt anh đầy máu, giống như một con dã thú bị chọc giận.

"Cô lại dám phá bỏ con của tôi, cô thể mà lại giết con của tôi!" Anh gần như tàn bạo cắt đứt cổ Lý Mạn Ni.

Một chân Lý Mạn Ni dùng sức đá vào người đàn ông, vừa lúc đá vào nơi mềm yếu nhất của anh ta. Người đàn ông bị đau vội vàng buông tay, đôi mắt vẫn gắt gao trừng trừng nhìn người phụ nữ trước mặt.

Lý Mạn Ni xoa cổ, nhẹ nhàng chuyển động đầu một chút, khoe miệng cũng bắt đầu cuồng loạn cười.

"Tại sao tôi không thể phá bỏ, đây không phải chỉ là một đứa con hoang thôi sao, tôi cho anh mượn thân thể để trả thù nhưng tôi không nói tôi sẽ đem tử cung cho anh. Hơn nữa, anh cho dựa vào lý do gì tôi sẽ sinh đứa con này ra cho anh, anh có phải coi Lý Mạn Ni này quá mức thiện lương hay không?"

Cô nói, trên mặt cũng tràn đầy khinh thường: "Anh không phải nói muốn Sở Luật bị vô sinh sao? Nhưng anh đừng quên, Sở Luật hiện tại không đoạn tử tuyệt tôn, anh ta còn có một đứa con gái, hơn nữa đã ba tuổi."

"Anh luôn miệng nói trả thù, vậy sao anh không trả thù đi?"

Trên mặt Mễ Đông Phong lại thêm đau khổ, trong mắt hận ý càng đậm, tại sao Sở Luật lại có con, hắn không có, người đàn ông kia sao có thể có.

Khoe miệng Lý Mạn Ni hơi nhếch lên, không còn người thiện lương như trước nữa, loại ác độc này thậm chí làm người ta cảm thấy rét run.

Đỗ Tĩnh Đường buông Tiểu Vũ Điểm xuống, lại cẩn thận dặn dò bé: "Không được chạy loạn nhé, chú đưa cháu đi mua đồ ăn." Anh yêu thương xoa mẹ mái tóc mềm mại của Tiểu Vũ Điểm, thật vất vả mới giành được nhóc con này, anh đương nhiên phải giữ thật cẩn thận mới được.

Lại một lần nữa đứng ở nhà trẻ, không biết vì sao, Sở Giang lại có một cảm giác bưng bình khoảng cách thế hệ, quên đi, ông nhận, chỉ cần ông biết mình có một đứa cháu gái vậy là tốt rồi.

Tiểu Vũ Điểm cúi đầu nhìn chân, không đến gọi Sở Giang một tiếng ông nội, trong lòng Sở Giang hơi khó chịu, đứa nhỏ này vốn trưởng thành sớm, sợ là thế giới người lớn tranh chấp khiến bé đã biết cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 650: Không thể vứt bỏ huyết thống

Dần dần người lớn bắt đầu đến đây đón con, Sở Giang đứng một bên cứ như vậy nhìn cháu từng bước từng bước được đón đi.

Sở Tương đứng bên cạnh Sở Giang không dám nói lời nào cũng không dám động đậy, thoát nhìn một lần cảnh cáo của Sở Giang có hiệu quả, bé đã nhớ kỹ.

Hạ Nhược Tâm đi tới, đột nhiên Tiểu Vũ Điểm ngẩng mặt lên, nhìn Hạ Nhược Tâm cười ngọt ngào, sau đó chạy tới dang tay ra muốn mẹ ôm.

Hạ Nhược Tâm bế con lên, biết con bây giờ vẫn còn nhiều cảm giác bất an, sợ rời khỏi mẹ, cũng sợ bị người ta mang đi. Tiểu Vũ Điểm vui khuôn mặt vào cần cổ cô, không muốn nhìn ai.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ lưng con, lại nhéo tay của bé, gần đây béo lên không ít, thật ra cũng nhờ vợ chồng nhà họ Sở nuôi dưỡng, cô biết bọn họ thiệt tình yêu thương Tiểu Vũ Điểm, thật ra cô cũng nghĩ thông suốt, huyết thống không thể đoạn tuyệt, có một số người, không thể trở thành không tồn tại.

Hơn nữa, cô biết vợ chồng nhà họ Sở rất yêu thương Tiểu Vũ Điểm, thương bé, chiều chuộng bé, rốt cuộc đây mới là huyết thống, là người thân, cô không thể để Tiểu Vũ Điểm vứt bỏ huyết thống đó, về sau có muốn nhận hay không, cô sẽ để con gái tự quyết định.

"Tiểu Vũ Điểm, ông nội đến rồi, tại sao con không nói chuyện với ông nội?"

Cô nhéo tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm.

"Có chú xấu xa."

Tiểu Vũ Điểm ngẩng mặt lên, cái miệng nhỏ cũng chu chu: "Chú xấu xa là nhà của ông nội." (Maru: nói chung ý bé là chú xấu xa ở nhà của ông nội, có liên quan đến ông nội)

"Chú là chú, ông nội là ông nội, Tiểu Vũ Điểm không thể không có lễ phép như vậy, ông nội vẫn luôn rất yêu mến Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm muốn khiến ông nội thương tâm sao?" Hạ Nhược Tâm thả con gái xuống dưới, dạy đạo lý với con, cô không muốn trong lòng con gái tồn tại quá nhiều mấy thứ này, bé còn nhỏ, thế giới người lớn quá phức tạp, không thích hợp với bé, bé chỉ cần chuyển tâm lớn lên khỏe mạnh là được.

Sửa sang quần áo của con gái, cô dắt tay Tiểu Vũ Điểm đến bên cạnh Sở Giang, lại xoa tóc con.

"Nói chào ông nội đi."

Tiểu Vũ Điểm hơi ngượng ngừng ngẩng mặt lên, nhìn trộm Sở Giang, Sở Giang vẫn luôn cười với bé, một chút cũng không tức giận.

"Ông nội..." Bé lí nhí gọi một câu, hốc mắt Sở Giang nóng lên, ông vươn tay bế cháu gái trên mặt đất lên.

"Ai da, ông nội thật sự rất đau lòng, còn tưởng Tiểu Vũ Điểm không thêm để ý tới ông nội nữa chứ, vậy cháu nói chú xấu xa kia ông nội sẽ giúp cháu đánh nó, về sau nó sẽ không để Tiểu Vũ Điểm phải khổ sở nữa." Ông quát nhéo cái mũi nhỏ của cháu gái, cơ thể trong lòng mềm mại, lại một lần làm trái tim sắt đá của ông đau đến sợ hãi.

"Nhược Tâm, thực xin lỗi, A Luật nó..." Sở Giang than một tiếng: "Cháu yên tâm, nó về sau sẽ không làm như vậy." Con ông sinh ra nên ông biết, bây giờ Sở Luật đau khổ, ông cũng biết, chỉ là con trai của ông cả đời quá mức thuận lợi rồi, có lẽ cũng nên có một cửa ải không qua được, hiện tại nó gặp phải, nó phải chấp nhận, cho dù thế nào người làm cha mẹ như bọn họ không thể tham gia.

Nhưng một câu thực xin lỗi này, ông sẽ lại nói, vì trước kia, vì hiện tại, cũng là vì sau này.

"Không sao, chú Sở, cháu hiểu mà." Hạ Nhược Tâm không muốn nghe những lời này, một câu chú Sở đã là nhượng bộ và tha thứ lớn nhất của cô với nhà họ Sở.

Một câu chú Sở khiến khóe môi Sở Giang tràn một tiếng thở dài nhẹ.

Hạ Nhược Tâm muốn nói nhưng lại ý thức được một ánh mắt không mấy thân thiện, đối diện với ánh mắt Sở Tương, ánh mắt của con bé làm Hạ Nhược Tâm kinh hãi.

Tâm tư đứa nhỏ này, sao không giống như là đơn thuần,

Cô xoa tóc con gái, muốn ôm con lại. Sự tình Sở gia quá nhiều, cô vẫn hy vọng Tiểu Vũ Điểm có thể đơn giản hơn một chút, cũng đơn thuần một chút, không muốn tuổi nhỏ như vậy mà đã nhiều tâm sự, mặc dù cô biết tâm tư của con vốn đã nhiều.

Hạ Nhược Tâm có ý định muốn ôm con rồi đi, sau vụ kiện tụng với Sở Luật, cô thậm chí cũng không sợ bất cứ ai, bao gồm người nhà họ Sở nữa, trên đời này không có ai có thể từ tay cô cướp con gái đi nữa.

Một bước, hai bước, ba bước...

Phía sau Sở Giang cũng không rời đi. Đột nhiên Hạ Nhược Tâm dừng lại, sau đó cúi đầu, chạm vào trán con: "Con yêu, có muốn đến nhà ông nội chơi không?"

Đôi mắt Sở Giang sáng ngời, khóe mắt đỏ ửng, có chút vui mừng mà khóe cảm động.

Tiểu Vũ Điểm chớp mắt một cái, bé cắn tay, sau đó quay đầu nhìn Sở Giang ở phía sau.

"Mẹ, có thể chứ?" Bé hỏi bằng một giọng nhỏ, thật ra trong lòng cũng có sự chờ mong nho nhỏ.

"Ừm, có thể."

Hạ Nhược Tâm chỉnh lại tóc con gái, sau đó xoay người, đặt bé lên trên mặt đất dắt con đi lên.

"Chú Sở, hôm nay cháu và Cao Dật có việc, vì vậy không có thời gian chăm lo con bé, có thể giúp cháu chăm sóc con không, ngày mai cháu sẽ đến đón con."

"Có thể, có thể." Sở Giang vội vàng bế cháu gái nhỏ của mình lên, biết đây là Hạ Nhược Tâm cố ý cho ông đường tiến, cũng cố ý cho ông cơ hội tốt đẹp để cho cháu gái cùng bọn họ có thể ở chung, khả năng về sau ngay cả cơ hội này cũng không có, vì cháu gái sẽ ra nước ngoài, một lần gặp lại không biết là năm tháng nào, nói không chừng khi đó cháu gái đã trưởng thành, mà ông cũng đã thành tro cốt.

Ông vui mừng một tay ôm cháu gái, một tay lấy điện thoại gọi điện cho vợ.

Lúc này Tống Uyển đang ở trong bếp nhanh chóng bảo mọi người chuẩn bị đồ ăn, trong nhà có bảo mẫu giúp đỡ nên mỗi ngày ba bữa tương đối nhẹ nhàng, không bận rộn. Món ăn trong nhà đều là bà chuẩn bị, bà thích những ngày như vậy, thế mới là một gia đình đúng không?

Đột nhiên, di động Tống Uyển rơi xuống đất.

"Tiểu khương, mau đi mua đồ ăn, mau đi mua cá, hôm nay hai ông cháu của tôi cùng về, đúng rồi, tôi muốn A luật trở về, còn có Tinh Đường, vì Tiểu Vũ Diễm rất thích Tinh Đường."

Tay chân bà luống cuống nhặt di động từ dưới đất lên, kết quả không biết có phải bà làm rơi hay không mà hồng rồi, trên màn hình không sáng nữa, bà vội vàng chạy ra gọi điện thoại bàn, nói luyên thuyên bảo Sở Luật và Đỗ Tinh Đường nhanh chóng đến đây.

Bên này tay chân bà luống cuống, mà hiển nhiên hai người bên kia cũng giống nhau.

"Chúng ta về nhà rồi." Sở Giang một tay ôm Tiểu Vũ Diễm, một tay dắt Sở Tương. Sở Tương cúi đầu không nói chuyện, nhưng ngẫu nhiên ánh mắt rơi ở trên người Tiểu Vũ Diễm rất không mấy làm thân thiện.

Bé vừa thấy về tới cửa nhà, vội vàng đến gõ cửa.

"Bà nội, Hương Hương về rồi." Mà bé còn đặc ý hát cảm về phía Tiểu Vũ Diễm.

Tiểu Vũ Diễm rũ lông mi xuống, đôi môi nhỏ cũng méo mào.

Sở Giang dùng tay quạt mát nhẹ nhàng xoa dịu gương mặt nhỏ của cháu gái: "Tiểu Vũ Diễm giận sao, bà nội thích chị gái một chút."

Edit: Maru

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 651: Nhà của ai?

"Không," Tiểu Vũ Diễm lắc đầu, hai tay chỉ kéo ngón tay Sở Giang, vẫn cảm thấy cảm không được, cơ thể bé quá nhỏ đang ở trong quốc gia người khổng lồ, nhưng có rất nhiều người không lơ đãng với bé rất tốt.

"Bà nội là bà nội của chị gái, ông nội là ông nội của Tiểu Vũ Diễm, mẹ nói làm người không thể có lòng tham, Tiểu Vũ Diễm có ông nội rồi, có thể không cần bà nội nữa."

Sở Giang nghe xong những lời này cũng không biết bản thân phải nói gì, nếu vợ biết cháu gái bé bỏng nói những lời này không biết bà ấy có khóc lóc hay không, mà những điều này có thể đổ lỗi cho ai.

Cửa vừa mở ra, Tống vừa từ bên trong đi ra ngay lập tức phải nắm tay Tiểu Vũ Diễm, Sở Giang ho khan một tiếng: "Ừm, Hương Hương, còn không đi vào cùng bà nội."

Sở Tương chạy tới, kéo tay Tống Uyển lại, Tống Uyển nhìn Sở Tương đang quần lấy mình, còn có cháu gái được Sở Giang ôm trong ngực, cuối cùng chỉ có thể than một tiếng, đưa Sở Tương vào trước.

Một lúc không lâu sau, lại có người về.

Cửa vừa được mở ra, mặt Đỗ Tinh Đường cười đặc biệt khoa trương bước vào.

"Bé đáng yêu, xem ai đến đây, chú đẹp trai và xinh đẹp của cháu đến nè."

Nói rồi anh chạy tới, dang hai tay ra ôm Tiểu Vũ Diễm lên, ai da, bé đáng yêu của anh thật xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ này sao lại xinh đẹp như vậy, hiếm lạ bức chết anh mất thôi.

"Chào chú ạ." Tiểu Vũ Diễm dùng tay nắm một chút tóc của Đỗ Tinh Đường, quả thực bé rất thân thiết với Đỗ Tinh Đường.

"Chào bé đáng yêu nhà ta." Đỗ Tình Đường ôm Tiểu Vũ Diễm không muốn buông tay, khó trách anh thích bé đáng yêu như vậy, thì ra nguyên nhân vì bé đáng yêu là cháu của bọn họ, đây thật sự quá cảm động, cảm động nước mắt anh cũng phải ào ào.

"Đúng rồi, đây là quà chú cho cháu." Anh nói xong lấy từ phía sau ra một con búp bê tinh xảo, thoát nhìn búp bê rất có giá trị, đương nhiên là có giá trị rồi, anh dùng mấy tháng tiền lương của mình đó.

"Cảm ơn chú ạ." Tiểu Vũ Diễm vui mừng ôm búp bê trong lòng ngực, thật sự rất thích, nhưng bé vẫn yêu nhất là con búp bê mẹ mua, mà con búp bê kia đối với bé mà nói không có gì có thể thay thế, giống như mẹ, không phải giống bố có thể thay thế.

Đỗ Tình Đường vừa dỗ ngoan ngoãn được đưa bé trong lòng cũng rất vui vẻ, kết quả anh cúi xuống nhìn thấy ánh mắt trông mong của đứa trẻ khác, anh lập tức sững sờ ở đó, không biết phải làm sao bây giờ.

Xong rồi, sao anh lại quên mất, trong nhà còn một đứa nữa, mặc dù là nuôi, mặc dù anh không quá thích, nhưng cũng không thể như thế này đi.

Tiểu Vũ Diễm ôm chặt búp bê, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt Sở Tương trừng trừng to nhìn, bé căn môi nhỏ, sau đó đặt lại búp bê trong tay Đỗ Tình Đường.

"Chú, Tiểu Vũ Diễm có búp bê rồi, mẹ mua, cái này cho chị gái đi."

Đỗ Tình Đường xoa đầu tóc mềm mại của Tiểu Vũ Diễm, sau đó toét miệng cười: "Đúng vậy, cho chị gái." Anh giao búp bê cho Sở Tương, Sở Tương ôm lấy, đi tới một bên trên sofa ngồi xuống.

Đỗ Tình Đường lại nheo má Tiểu Vũ Diễm: "Bé đáng yêu, vẫn là cháu hiếu lễ phép, chú yêu cháu nhất."

"Đúng rồi, anh, sao anh còn chưa vào nữa?"

Đỗ Tình Đường quay sang bên ngoài gọi một tiếng.

Lúc này, cuối cùng ở cửa cũng xuất hiện một khuôn mặt xanh xao, Sở Luật chỉ đứng ở cửa, anh không dám đi vào, nói cũng thật buồn cười, thì ra có một ngày anh lại sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Anh sợ không phải là người khác mà là con gái anh.

Nắm chặt bàn tay để bên người, mà trong lòng bàn tay anh đã xuất hiện lớp mồ hôi mỏng.

Anh đi vào, muốn nở nụ cười, nhưng vừa nhớ tới người khác đã nói với anh, anh cười so với khóc còn đáng sợ hơn, anh cười có thể hù chết con, cho nên anh mạnh mẽ cắt đứt biểu tình kia.

Tiểu Vũ Diễm cúi đầu, chơi ngón tay Đỗ Tình Đường, sườn mặt dường như rất giống Sở Luật, đặc biệt là vẻ mặt bình tĩnh kia, quả thực giống Sở Luật như đúc.

"Được rồi, trước tiên ngồi xuống ăn cơm đi."

Sở Giang đứng lên, vươn tay muốn ôm đứa bé trong lòng Đỗ Tình Đường.

Đỗ Tình Đường bấu môi mếu máo, có thể cho anh ôm không, đã lâu anh chưa được gặp bé đáng yêu rồi đó, được không?

Nhưng Sở Giang vẫn dang tay ra trước mặt anh, anh không bỏ qua được, chỉ có thể giao đứa nhỏ anh ôm chưa ấm tay cho bác trai.

"Đừng nản chí, Tiểu Vũ Diễm cháu nhà họ Sở, tính tình đó đều rất giống con, chỉ cần con đối với con bé tốt, con bé sẽ cảm nhận được, bố cũng phải dùng mấy tháng trời mới làm cháu bắt đầu thân thiết với bố, ngay cả mẹ hiện tại cũng..."

"Bố, con biết rồi." Sở Luật cười hơi âm trầm, người đàn ông có khí chất, không ai bì nổi, bị tra tấn đến tận bây giờ thì thời gian còn lại có là gì, đã không thể nào xác minh.

Sở Giang ôm cháu gái ngồi xuống, Đỗ Tình Đường thỉnh thoảng lại gấp cho Tiểu Vũ Diễm ăn, chỉ cần có người gấp, Tiểu Vũ Diễm đều sẽ rất nể tình, ăn rất vui vẻ, nói tóm lại bé không kén ăn, nhưng lại giống mẹ, không thích ăn cà rốt. Mà những chuyện này Sở Giang biết vì vậy trong bữa ăn hôm nay không có cà rốt.

Sở Luật cầm đĩa, gấp một chút đồ ăn muốn cho con gái, kết quả Tiểu Vũ Diễm lại quay mặt đi, không để ý tới anh, cũng không cảm kích.

"Bố ơi, con muốn ăn." Sở Tương kéo tay áo Sở Luật, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm Sở Luật, con người Sở Luật hơi u tối, làm Sở Tương cuối cùng cũng phải buông lỏng tay ra, cũng không dám quấy rối người khác.

Ngay cả món ăn kia, Sở Luật cũng không đưa cho Sở Tương.

"A Luật..." Tống Uyển nhũn mày: "Con làm gì vậy, cho Sở Tương ăn thì làm sao?"

"Con ăn no rồi, mọi người ăn đi." Sở Luật buông chiếc đĩa xuống, xoay người lên tầng, ăn hay không ăn cũng không sao, ăn no hay không no cũng không việc gì, anh không có khẩu vị.

Buổi tối, Tống Uyển và bảo mẫu giúp hai đứa nhỏ tắm rửa, Sở Tương ở nhà này lâu dài cái gì cũng muốn chiếm, mọi thứ của mình đều giữ rất chặt. Tiểu Vũ Điểm cũng cảm thấy không hợp nhau nên bé không thích nói chuyện.

"Đây đều là của tao." Sở Tương chỉ vào búp bê trong phòng, hất cằm lên, tuyên bố chủ quyền của mình: "Đây là nhà tao, ông nội của tao, bà nội của tao."

Tiểu Vũ Điểm cúi đầu, nhìn đôi giày nhỏ, bé mới không cần những con búp bê đó, búp bê không đẹp chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 652: Cô cũng phải đi

Bé cũng chỉ có ông nội, ông nội là ông nội của bé, và bé cũng có mẹ, có bố, không cần một người bố mẹ khác, kể cả bà nội bé có thể không cần.

Sở Tương không thích bé, tất nhiên là bé cũng không thích Sở Tương.

Buổi tối, Sở Tương ngủ cùng Tống Uyển, còn Tiểu Vực Điểm ngủ cùng Sở Giang.

"Giường lớn như vậy mà, thêm một đứa nữa ngủ cũng đâu có gì cơ chứ? Cứ phải tách ra?" Trong miệng Tống Uyển thỉnh thoảng oán giận, bên cạnh đã sắp xếp sẵn thêm một cái chăn mềm mại, mac trong lòng không thoải mái.

"Hương Hương không thích Tiểu Vũ Điểm." Sở Giang nhất quyết phải chọc vào điểm yếu trong lòng Tống Uyển.

"Tiểu Vũ Điểm cũng không thích Sở Tương." Ông nói đi nói lại nhiều lần, lại còn chém thêm một dao.

Tống Uyển than một tiếng: "Tôi cũng biết, chỉ là đứa nhỏ này nhân nuôi rồi, thù tặc cũng đã làm, nếu trả lại, nói chung là không tốt, hơn nữa là nuôi nấng lâu như vậy, sớm đã có cảm tình..."

"Vậy đừng nói nữa." Sở Giang trước nay nói chuyện đều nói lời trúng tâm sự, nhà này chỉ cần một ngày Sở Tương còn ở đây thì Tiểu Vũ Điểm và Tống Uyển sẽ không bao giờ nảy sinh cảm tình bao nhiêu cảm tình, đừng trách ông bất công, ông cả đời chỉ có duy nhất một đứa cháu gái này thôi.

Lúc tối, Sở Giang cùng cháu gái chơi rất nhiều trò chơi trí tuệ, như ghép hình, ông kinh ngạc khi phát hiện ra IQ của Tiểu Vũ Điểm tuyệt đối không thấp, không hổ danh con cháu nhà họ Sở.

Nhưng sức khỏe con bé không được tốt lắm, chơi được một lúc đã buồn ngủ rồi, trên bàn trò chơi ghép hình của bé gần như không sai chút nào.

"Cốc cốc..." Tiếng gõ cửa bên ngoài nhẹ nhàng. Sở Giang mở cửa ra, vừa thấy con trai, tay cũng buông lỏng, nhường đường cho con đi vào.

"Ngủ rồi." Sở Giang nhỏ giọng nói.

"Con lại đây xem con bé." Sở Luật bước nhẹ tới, ngồi xuống, cũng chỉ có lúc này mới có thể nhìn được con gái nhiều hơn một chút. Anh run rẩy vươn tay kéo chăn lên cho con, nhét tay con vào bên trong chăn, chỉ là khi tay anh nắm được bàn tay bé nhỏ, nháy mắt máu nóng toàn thân anh như đang sôi trào.

Hốc mắt anh nóng lên, cổ họng thất nghẹn, thanh âm anh khàn khàn.

Đây là huyết thống ư, đây là tình cha con ư.

Là anh không tốt, là anh không cứu con gái anh để con phải chịu nhiều đau đớn, khổ sở như vậy. Nếu có thể cho anh một cơ hội, cho dù muốn lấy mạng anh, anh cũng sẽ không để con phải chịu nhiều cực khổ như thế. Đây vốn dĩ là công chúa bé nhỏ của anh, anh dùng tất cả tình yêu dành cho đứa trẻ, nhưng anh đã làm cái gì.

Lúc này, một bàn tay đặt trên vai, nhẹ nhàng vỗ về.

"Thời gian còn rất dài, con bé còn nhỏ, tin bố đi, một ngày nào đó, con sẽ được tha thứ."

"Cho dù là đứa bé, hay là... cô ấy."

"Bố, cảm ơn bố." Sở Luật cẩn thận áp lòng bàn ở trên mặt con gái: "Đứa nhỏ này lớn lên thật tốt."

"Đúng vậy." Về mặt Sở Giang cũng tự hào: "Sao cháu gái Sở Giang ta có thể lớn lên không tốt được, hơn nữa tính cách bé cực giống con." Sở Giang đi đến, giữa hai người lớn là một đứa bé nhỏ nhỏ, bọn họ khó có khi cảm nhận được kết nối từ máu mủ thiêng liêng.

Ngày hôm sau, Hạ Nhược Tâm đến đây đón con gái. Tiểu Vũ Diễm được ăn mặc sạch sẽ, bụng ăn cũng no căng, khuôn mặt nhỏ hồng hào, được chăm nom rất nhiều.

"Ông nội, hẹn gặp lại..."

Bé giờ tay vẫy vẫy với Sở Giang, Sở Giang cũng ngẩng mặt lên, nhưng trong đôi mắt bình tĩnh kia lại nóng hổi, thật là không có tiền đồ, khóc cái gì cơ chứ, có lần đầu còn không phải sẽ có lần thứ hai sao.

Về sau đưa cháu gái đến đây nhiều hơn là được.

Hạ Nhược Tâm bế con gái lên, Tiểu Vũ Diễm không ngừng kể chuyện trong nhà ông nội với mẹ. Hạ Nhược Tâm lắng nghe, thi thoảng sẽ đáp lại bé vài câu.

"Chị gái nhà bà nội không thích Tiểu Vũ Diễm, nhưng Tiểu Vũ Diễm cũng không thích chị ấy, Tiểu Vũ Diễm chỉ cần ông nội, không giành bà nội với chị ấy.

"Mẹ, chú xấu xa cũng tới, chú xấu xa không đẹp bằng bố, Tiểu Vũ Diễm cũng không thích."

"Chú rất tốt, còn mua búp bê cho Tiểu Vũ Diễm, nhưng búp bê bị chị gái cầm đi rồi."

"Vậy của Tiểu Vũ Diễm đâu?" Hạ Nhược Tâm ngừng lại, cúi hỏi có vẻ như không con gái quá tức giận: "Bị cướp, buồn sao?"

"Không." Tiểu Vũ Diễm dùng sức lắc đầu: "Tiểu Vũ Diễm có búp bê, không cần thêm búp bê nữa, nếu không búp bê bên sẽ cô đơn."

Hạ Nhược Tâm mỉm cười, tiếp tục ôm con gái đi về.

Chuyện nhà họ Sở cô sẽ không tham gia, đối với cô mà nói, Sở Giang chỉ là ông nội của Tiểu Vũ Diễm mà thôi, đồ nhà Sở gia cô cũng không có hứng thú, bốn năm trước cô không lấy bất kỳ cái gì, bốn năm sau cũng sẽ không.

Dù sao bọn họ cũng sắp rời đi rồi, Cao Dật nói hộ chiều đã làm đầy đủ, quả nhiên một số thủ tục phải chờ lâu như vậy đều do Sở Luật.

Lại nhắc tới cái tên này, trong lòng cô lại không dậy sóng.

Là do không yêu ư, cô nhẹ nhàng cắn môi.

Hoá ra trên đời này thật sự không có tình yêu vĩnh hằng, cô cho rằng sẽ yêu anh đến chết, mà hiện tại cô không chết, nhưng dường như không yêu.

Nhưng khoảng thời gian gần đây để Tiểu Vũ Diễm gặp ông nội nhiều hơn. Sở Giang rất yêu thương Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm cũng rất yêu Sở Giang, nhiều người yêu, Tiểu Vũ Diễm thật ra rất hạnh phúc.

Cuối tuần lại tới.

Đỗ Tĩnh Đường dùng tay chắn trước mắt, che đi ánh sáng chói chang bên ngoài.

Hôm nay mặt trời rất đẹp nha.

"Đi thôi, bé đáng yêu, chú đưa cháu đi ăn gì đó nhé." Anh ôn Tiểu Vũ Diễm lên, đặt ở trong xe, chỉ là anh nhìn thấy một đứa khác lại có chút nhức đầu.

Anh chỉ mang một đứa thôi được không. Hai đứa, anh thật sự có có tâm mà không có lực, đứa trẻ này rất khó chiều, thật sự.

"Chú, cháu cũng phải đi." Sở Tương buông tay bảo mẫu ra, chạy tới, ôm chặt chân Đỗ Tĩnh Đường không buông. Đỗ Tĩnh Đường không còn cách nào, cũng chỉ có thể mang nó vào trong xe.

Thật sự anh chỉ thích bé đáng yêu thôi nhé, không có cách nào, anh chính là bất công đấy.

Anh dùng xe lại, một tay ôm một đứa bé vào bên trong trung tâm thương mại, ở đây có bánh ngọt mà trẻ con thích, danh tiếng không tồi, con nít rất thích, ngay cả anh nháy mắt liền trở thành ông bố bím sữa, mỗi tay trông một đứa.

Chờ đến khi hai đứa nhỏ ăn xong, anh hậu hạ đứa này lại trông nom đứa kia, bản thân ăn không được bao nhiêu, lúc đi ra vẫn rất đói bụng."

"Hai cháu chờ chú ở đây, không được chạy loạn, chú mua cho cháu kem ly."

"Chú, cháu cũng đi." Sở Tương kéo tay Đỗ Tĩnh Đường, sống chết cũng không muốn ngây ngốc tại chỗ này.

"Cháu ngoan ngoãn ở đây, chỗ đó nhiều nhiều, cẩn thận cháu bị bẹp chết."

Ấn đường Đỗ Tình Đường đau nhức, lại xách Sở Tương lên đặt ở trên ghế, nơi này có thể yên tâm hơn, trước bàn dân thiên hạ trẻ con cũng không có khả năng bị bắt cóc, vì chỗ kia đông người nên anh không yên tâm.

Tiểu Vũ Điểm nhảy xuống ghế, tới một bên ngắm hoa, cơ thể bé nhỏ ngồi xổm xuống, một lúc ngửi bên này, một lúc lại ngửi bên kia, hương thơm, chính là hương thơm.

Mà lúc này, một người đàn ông lớn lút đi đến ngồi ở trước mặt Sở Tương, ánh mắt anh ta dừng trên người Sở Tương hồi lâu, rồi mới lấy từ trên người ra một bức ảnh chụp trộm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 653: Không tìm thấy đứa nhỏ

Sở Tương đã phát hiện ra, tay của bé vẫn nắm chặt bàn, muốn từ trên ghế nhảy xuống, nếu người đàn ông kì lạ này mà bắt bé thì bé phải chạy. Mà nhìn người đàn ông này cũng không phải loại gì tốt, Sở Tương đá chân vào bàn, cố gắng nhồm người lên.

Tầm mắt người nọ dừng trên người Sở Tương. Sở Tương vội vàng dùng sức đứng dậy.

Không lâu sau, bé lại trộm ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt người đàn ông dời đi, sau đó vẫn luôn nhìn chăm chăm Tiểu Vũ Điểm ở một bên.

"Tốt lắm." Anh ta cười lạnh lùng, nhẹ bước qua, lại phát hiện đứa nhỏ này giống trong bức ảnh. Anh thấy bốn bề vắng lặng, một tay bịt miệng Tiểu Vũ Điểm, một tay bế thốc bé lên đi mất.

Mà trên mặt đất còn sót lại một ly kem ăn được một nửa, nhưng cô bé nh nhỏ kia lại không có.

Sở Tương bị khiếp sợ, bé che miệng, không nghĩ người nọ thật sự ôm em gái đi. Phía xa, Đỗ Tình Đường đã mua xong đồ đi đến, bé nhảy xuống ghế, vội vàng chạy đến kéo tay Đỗ Tình Đường.

"Chú, con muốn mua đồ chơi." Bé một bên khăng khăng nói muốn mua đồ chơi, Đỗ Tình Đường bị bé nhõng nhẽo không còn cách nào đành phải mang bé đi mua một bộ đồ chơi. Mà lúc anh quay lại, hai mắt choáng váng, trong tay mua cho đứa bé một đồng đồ chơi lớn rơi cả xuống đất.

Không thấy bé đáng yêu của anh.

Ly kem trên mặt đất đã tan chảy, có hương vị ngọt ngào củ vị bơ, cho đến khi nó hoá thành một dòng nước lạnh màu hồng nhạt, lại bị một cây lau nhà quét qua, rồi sau đó, không có tung tích.

Sở Luật vừa chuẩn bị cầm bút kí tên lên văn kiện lại nghe được tiếng chuông điện thoại phền chét người. Điện thoại di động cá nhân ngoài người nhà anh, cơ bản không ai biết. Buông bút trong tay, anh lấy di động thấy Đỗ Tình Đường, anh cũng biết tiểu tử này không đi làm mà đi chơi cùng với con gái anh.

Đôi mắt anh đột nhiên thu hẹp, không phải là Tiểu Vũ Điểm xảy ra chuyện gì chứ.

"Alo, xảy ra chuyện gì?" Giọng nói anh vẫn trầm tĩnh những cặp mắt đen kia không hoàn toàn tĩnh lặng, hiển nhiên bên kia Đỗ Tình Đường cũng không tốt.

Anh ném di động xuống, vội vàng đứng lên, con gái anh mất tích, vậy mà lại mất tích.

Ngay cả áo khoác anh cũng không cầm, bước nhanh ra ngoài. Con gái của anh ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện, nếu không anh không biết phải làm sao bây giờ, hơn nữa sắc mặt anh đã trở nên cực lạnh, nếu anh biết ai bắt cóc con gái của anh đi, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, tốt nhất là con gái anh không được thiếu một sợi tóc, nếu không anh sẽ chôn cả nhà hắn theo cùng.

Bên trong biệt thự nhà họ Sở, nháo loạn cả một ngày.

"Sở Tương, ai mang Tiểu Vũ Điểm đi?" Sở Luật kéo Sở Tương qua, một đôi mắt đen nhìn thẳng tắp vào đôi mắt của Sở Tương. Sở Tương bị dọa sợ hãi lùi lại một bước, chỉ trực khóc.

"A Luật, con đừng dọa con bé, Hương Hương mới có năm tuổi."

Tổng Uyển vội vàng kéo Sở Tương lại phía sau mình.

Sau đó bà xoay người, ngồi xổm trước mặt Sở Tương, nhẫn nại sự nôn nóng sắp bức chết người.

"Hương Hương, nói cho bà nội biết em gái đâu, là ai mang em gái đi?"

Sở Trương rút cổ, sau đó bé lắc đầu: "Bà nội, Hương Hương không biết, em gái đi ngắm hoa, sau đó em gái biến mất."

Tổng Uyển hỏi đông hỏi tây cả ngày, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhận được một câu kia của Sở Trương, em gái đi ngắm hoa, cháu không biết.

Cả gia đình không còn cách nào, một chút tin tức nào của đứa bé cũng không có, một đứa bé ba tuổi, rốt cuộc là ai mang Tiểu Vũ Diễm đi. Nếu Tiểu Vũ Diễm có một chút chuyện gì, bọn họ phải làm sao bây giờ, cả một gia đình đều sắp phát điên rồi.

Sở Trương ôm một con búp bê, ngồi thu lu trong góc, bé không nói lời nào, cũng không di chuyển, chỉ là một đôi mắt kia vốn trong veo lúc này lại che giấu cái gì.

Đỗ Tình Đường gục đầu xuống, một bộ dáng ủ rũ, đầu của anh vẫn luôn thấp, thậm chí không dám đối mặt gương mặt tăm tối của anh họ anh. Tung tích của Tiểu Vũ Diễm không có, bọn họ cũng đã trình báo, nhưng cũng chỉ là đứa bé ba tuổi mà thôi, đại nghiệp nhà họ Sở lớn, không có người dám trắng trợn bạo gan bắt cóc cháu nhà họ Sở không có nghĩ là sẽ không có chuyện đó xảy ra.

Xem đi, chính là hiện tại, Tiểu Vũ Diễm của bọn họ thật sự mất tích.

"Không sao, không phải sợ, chúng ta chờ một chút, nếu đòi tiền, rất nhanh có có người gọi điện đến đây." Cao Dật ôm chặt Hạ Nhược Tâm đang suy sụp, không ai lo lắng sốt ruột hơn cô, mới vừa nghe được Tiểu Vũ Diễm mất tích, cô suýt nữa đã ngất xỉu. Một khắc cũng muốn tới Sở gia biết tin tức xác thực. Nhưng ở Sở gia cũng không có một chút tin tức nào, thoát nhìn có thể người này đã theo dõi bọn họ rất nhiều ngày mới có thể căn thời gian chuẩn xác như vậy, vừa vặn lúc Đỗ Tình Đường rời đi vài phút đã mang Tiểu Vũ Diễm đi.

Đôi mắt Hạ Nhược Tâm nhìn chăm chăm điện thoại, chỉ cần hơi gió thổi cô lay, cơ thể cô cũng không chịu được mà run rẩy, Tiểu Vũ Diễm chỉ có ba tuổi, bé đã mất tích 3 tiếng, không biết con có mệt hay không, đói và lạnh hay không, nếu con sợ gào khóc thì cô làm sao bây giờ.

Sở Luật xụ mặt, đôi mắt khép hờ rơi xuống hạnh động thân mật của Cao Dật đối với Hạ Nhược Tâm, chỉ là anh không có tư cách đi ngăn cản và ghen ghét, mà lúc này anh cũng không có suy nghĩ này, quan trọng nhất là phải tìm được con gái anh.

Nhưng cho dù bọn họ có chờ như thế nào, cảnh sát đi điều tra đều không có một chút manh mối, điều bọn họ có thể làm duy nhất là ngồi ở đây chờ, sự chờ đợi đáng chết, nôn nóng này.

Bỗng một tiếng di động vang lên, tất cả mọi người theo bản năng sờ di động của mình, nhưng cuối cùng phát hiện đều không phải của mình.

Chỉ có Sở Luật từ trong túi lấy di động ra, khi anh nhìn thấy dãy số lạ bên trong trong mắt có một tia cảnh giác, số điện thoại cá nhân không có khả năng người ngoài biết, sao lại xuất hiện một dãy số kì lạ này.

Anh bắt máy, bên trong truyền đến những âm thanh kì lạ lộn xộn.

Thậm chí còn truyền đến giọng nói trong trẻo của trẻ con.

"Người xấu, buông tôi ra!" Tuy rằng loáng thoáng, nhưng đồng tử Sở Luật đột nhiên co rút, có thể nghe ra đó là giọng nói của Tiểu Vũ Diễm.

"Anh là ai, anh muốn làm gì con tôi?" Toàn thân Sở Luật đều căng cứng, thanh âm lạnh khốc, Hạ Nhược Tâm vội vàng đứng lên, mở to mắt nhìn Sở Luật, có phải không, anh có tin tức của Tiểu Vũ Diễm, có phải người bắt cóc Tiểu Vũ Diễm gọi thoại tới.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 654: Sở tổng, một mình mày đến

Ha ha... Tao muốn thế nào á?" Lại là thanh âm quái đản này, nghe loại người quái dị này nói thôi mà lông tơ cũng dựng đứng cả lên.

"Anh muốn bao nhiêu tiền đều có thể, nhưng tôi cảnh cáo anh, không được động vào dù chỉ là một sợi tóc của con gái tôi." Cơ thể Sở Luật vô cùng căng thẳng, toàn bộ cơ bắp đều căng cứng theo.

"Tao muốn cái gì à, bây giờ tao không nói cho mày, tao chỉ cần một mình mày đến đây đổi lấy mạng con gái mày. Con gái mày lớn lên thật là xinh đẹp nha, mày dám báo cảnh sát tao sẽ lập tức chặt một bàn tay của nó, nhất định nó sẽ rất đau."

Trong lòng Sở Luật bỗng nhiên khẩn trương, bởi vì anh đã nghe được trong điện thoại Tiểu Vũ Diễm đang không ngừng gào khóc, còn đang đòi mẹ.

"Cái gì tôi cũng đáp ứng anh, nhưng anh không được làm tổn thương con gái tôi, anh nói tôi địa chỉ, tôi lập tức đi." Sở Luật vội vàng mở miệng, anh không thể ngồi yên được, con gái anh đang khóc, con bé đang khóc.

"Ôi, thoát nhìn Sở Luật lạnh lùng vô tình, thế nhưng lại là một người bố thương xót con gái, thật đúng là ngàn năm có một nha." Giọng nói người đàn ông càng thêm quái dị: "Một mình mày đến kho hàng bên cạnh nhà ga, nhớ chỉ một mình mày, nếu mày mang nhiều hơn một người, tao sẽ lập tức không khách khí, đứa bé này nhỏ quá, tao bóp một chút là xương cốt đã có thể nát."

Người đàn ông cười bừa bãi, sau đó "bộp" một tiếng, anh ta cúp máy. Hồi lâu sau Sở Luật mới thu hồi đi động, anh thả lại điện thoại vào túi quần, sau đó nhìn thật sâu bố mẹ mình, rồi đến Hạ Nhượng Tâm. Người kia rõ ràng không phải nhằm vào Tiểu Vũ Điểm mà là anh. Anh cũng biết rõ bản thân sẽ gặp chuyện cực nguy hiểm, nhưng trong lòng anh chỉ có Tiểu Vũ Điểm để an ủi, chỉ cần anh đến chậm một phút thì Tiểu Vũ Điểm sẽ nguy hiểm nhiều một phần.

"Em yên tâm, anh sẽ đưa Tiểu Vũ Điểm về cho em." Anh đi đến bên cạnh Hạ Nhượng Tâm, tay đặt ở bên người dùng sức nắm chặt, thật ra anh rất muốn chạm vào mặt cô, chỉ là, anh không thể.

Môi Hạ Nhượng Tâm hơi run run, dường như cảm giác được tuyệt vọng trong mắt Sở Luật.

"Em đang lo lắng cho anh sao?" Đột nhiên trên mặt Sở Luật nở nụ cười khiến ngũ quan quá lạnh lùng của anh cuối cùng cũng dịu dàng hơn. Người đàn ông này thật ra cũng không lãnh khốc như trong tưởng tượng của người khác. Trái tim anh cũng sẽ mềm mại khi ở trước mặt người con gái mình yêu, anh quan tâm người trước mặt không hề giống người đàn ông trên đường trường hô mưa gọi gió mà là người đàn ông bình thường, có máu có thịt, và có trái tim.

Hạ Nhượng Tâm nâng mí mắt, khẽ nhấp máy môi cũng không nói gì, nhưng đôi mắt của cô không ngừng long lanh đã nói cho anh tất cả.

"Nhượng Tâm, như vậy là đủ rồi, là anh thiếu em, anh vĩnh viễn đều không thể trả hết. Cho nên, em yên tâm, anh sẽ không giành Tiểu Vũ Điểm của em, tất nhiên cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào, bất luận nguy hiểm gì cướp Tiểu Vũ Điểm của em đi."

Anh nói xong, mở cửa đi nhanh ra ngoài.

"Anh họ, anh muốn đi làm gì?" Đỗ Tình Đường vội vàng đuổi theo, sao anh ấy lại cái gì cũng không nói, cứ như vậy rời đi, anh ấy muốn làm gì chứ?

"Anh muốn đi cứu con gái của anh." Bước chân Sở Luật cũng không ngừng lại, cho dù có bao nhiêu nguy hiểm, Tiểu Vũ Điểm, anh nhất định sẽ cứu.

"Vấn đề là một mình anh đi, anh họ, như vậy quá nguy hiểm." Đỗ Tình Đường vội chắn trước mặt anh, bây giờ anh ấy có phải là Sở Luật hay không, sao lại có thể ngu ngốc như vậy, một người, nhiều nguy hiểm như vậy, rõ ràng người này là nhắm vào anh ấy, nếu đi thật xảy ra nguy hiểm làm sao bây giờ?

"Hắn muốn anh một người đi, nếu không sẽ lập tức đá thương Tiểu Vũ Điểm, mà anh cũng không thể để con gái anh chịu một chút tổn thương nào." Bây giờ anh không phải là Sở Luật, không phải là ông chủ của tất cả tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, mà anh chỉ là một người bố, một người bố đang lo lắng cho con gái của mình, anh không có cách nào làm cho bản thân bình tĩnh.

"Anh họ, anh không thể đi một mình, như vậy quá nguy hiểm," Đỗ Tình Đường một tay lại kéo Sở Luật lại, anh không thể để anh ấy làm xằng bậy, sự tình là cho anh gây ra, Tiểu Vũ Điểm là do anh đánh mất, muốn đi cũng phải là anh đi mới đúng, anh không phải người trốn tránh trách nhiệm, anh sẽ tìm được Tiểu Vũ Điểm.

"Bọn họ chỉ muốn anh, Tình Đường, hơn nữa em quên mất sao, trước kia anh đã làm gì?" Kéo tay Đỗ Tình Đường ra, cánh tay trượt xuống khoảng không, trong ánh mắt càng sâu.

Nói xong, anh mở cửa xe ra, trước mắt Đỗ Tình Đường càng xa, tay anh dùng sức nắm chặt tay lái.

Tiểu Vũ Điểm, không phải sợ, ba ba sẽ đến cứu con, con không phải một mình, con có mẹ, cũng có ba ba, ba ba trước nay đều chưa từng yêu con, chưa từng thương con, cũng chưa từng ôm con, cho nên cho dù là không muốn ba ba sống cũng sẽ cứu con ra.

Sở Luật dừng xe lại, anh không thể mạo hiểm, cũng mạo không nổi, cho nên anh thật sự đi một mình, càng không báo cảnh sát vì muốn con gái anh tuyệt đối an toàn. Mà hiển nhiên người bắt cóc Tiểu Vũ Điểm đã bị điên rồi, không ai đi giảng đạo lý với một kẻ điên, bởi vì hắn không có đạo lý có thể nói.

Kho hàng bên cạnh nhà ga, anh ngừng đầu, nguy hiểm nheo hai mắt, sau đó đi vào, mặc kệ bên trong có bao nhiêu nguy hiểm, con gái anh, anh nhất định cứu rồi.

Bên trong kho hàng không bật đèn, nương theo con đường không có ánh sáng, Sở Luật chỉ bước về phía trước theo trực giác, bởi vì không khí bốn phía không lưu thông nên không khí bên trong vô cùng khó chịu, mùi bụi ẩm mốc, thậm chí ở một nơi tối tăm như này sẽ làm cho người ta áp lực khổ sở.

Sở Luật đột nhiên dừng bước, bởi vì, cách đó không xa có thanh âm truyền tới rõ ràng.

"Bộp, bộp, bộp..." Tiếng vỗ tay không ngừng truyền đến, kho hàng tối tăm trong tức khắc ánh sáng chung, bị ánh sáng mãnh liệt chiếu thẳng vào mắt làm Sở Luật trong thời gian ngắn không thích ứng được với ánh sáng hiện tại.

"Sở tiên sinh thật sự đến, không hổ danh là Sở Luật." Tiếng vỗ tay ngừng lại, giọng nói trong điện thoại không giống nhau, hiển nhiên người này đã chuẩn bị tất cả, ngay cả giọng nói cũng trải qua xử lý.

"Con gái của tôi đâu?" Sở Luật đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào hai mắt âm trầm của người đàn ông thấp bé trước mặt, trong trí nhớ của anh dường như

không đặc tội với một nhân vật như vậy, tất nhiên trong trí nhớ cũng chưa từng xuất hiện khuôn mặt như vậy.

"Con gái mày?" Người đàn ông lùn đột nhiên cười quái dị: "Con gái mày ở đâu đương nhiên phải hỏi vợ của mày, không đúng, là vợ trước mới đúng, cái chủ ý này là do cô ta nghĩ ra, cho nên đừng xem thường đàn bà, một khi đàn bà tàn nhẫn còn hơn đàn ông nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 655: Qua rồi

Vợ trước? Sắc mặt Sở Luật lại là trở nên lạnh, môi mỏng mím chặt kín không kẽ hở. Lý Mạn Ni từ trong bóng tối đi ra, trong tay cô còn đang nắm chặt cánh tay Tiểu Vũ Diễm, tóc Tiểu Vũ Diễm đã rối loạn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn in dấu ngón tay rõ ràng, đôi mắt bé đỏ hồng, lúc này lại dừng cảm xúc môi không khóc.

Bé hít mũi, mẹ đã nói, Tiểu Vũ Diễm là đứa bé rất dũng cảm, vì vậy bé không khóc, tuyệt đối không khóc, chỉ là sau khi bé nhìn thấy Sở Luật, nước mắt lại rơi xuống đất cực nhanh, bé không khóc, nhưng mà bé rất muốn khóc, bé nhớ mẹ, nhớ bố, bé cũng đau.

Miệng đứa bé mấp máy một chút, không biết con đang nói gì. Sở Luật vừa thấy bộ dáng con gái chật vật đau lòng muốn chết, anh ngẩng đầu, anh mắt tối tăm đâm thẳng về phía Lý Mạn Ni.

"Lý Mạn Ni, cô có chuyện gì có thể hướng về phía tôi, ra tay đối với một đứa bé ba tuổi, cô còn có lương tri không?"

Lý Mạn Ni cười cảm giác ngực mình cũng đau nhức: "Lương tri? Sở Luật, bất luận kẻ nào cũng có thể nói hai chữ như vậy, nhưng chỉ có anh là không thể, tôi nói rồi tôi có được tất cả đều là học anh. Tôi làm những việc này không kịp bằng một phần mười anh."

"Dựa vào cái gì mà đứa nhỏ này là con gái anh, dựa vào cái gì mà con đàn bà kia sinh con mang họ Sở mà con của tôi chỉ có thể là con hoang?" Ngón tay Lý Mạn Ni dùng lực, thậm chí như muốn bóp nát cánh tay Tiểu Vũ Diễm.

"Bởi vì Tiểu Vũ Diễm sở dĩ mang họ Sở, mà con của cô, họ gì, chính cô còn không biết sao?" Sở Luật nhấn nạt sự xúc động muốn ra tay, hiện tại Tiểu Vũ Diễm đang ở trong tay bọn họ, anh không thể hành động thiếu suy nghĩ, không thể. Anh đang tính toán làm thế nào mới cứu được con ra, chỉ là trong lúc tính toán tất cả những gì có thể làm cho đứa nhỏ hoàn toàn bị phủ định.

Anh có thể đảm bảo nháy mắt liền có thể chế ngự được hai người kia nhưng không cách nào đảm bảo hai người kia sẽ làm chuyện gì đối với Tiểu Vũ Diễm?

Cho nên, anh sợ ném chuột vỡ đồ.

Tiểu Vũ Diễm cúi đầu, gất gao cắn môi, bé không thể khóc, không thể khóc, không thể ở trước mặt người phụ nữ xấu xa khóc, chỉ là bé thật sự đau quá.

Vì đau nên nước mắt bé không ngừng rơi tí tách trên mặt đất, thanh âm nhỏ nhỏ cứng nhắc, Sở Luật nghe vào chỉ hận không thể đem Lý Mạn Ni băm vằm thành trăm mảnh.

Nhưng lúc này anh thậm chí không cảm cử động, anh sợ cái tay kia của Lý Mạn Ni sẽ dùng sức siết chặt làm con gái anh đau. Tiểu Vũ Diễm chỉ là một đứa trẻ, bé cái gì cũng không hiểu, tại sao lại để đứa bé ba tuổi chứng kiến những tranh đấu âm mưu giữa người lớn.

Người đàn ông kia chỉ khoanh tay trước ngực cười lạnh: "Con của cô ta đương nhiên họ Mễ, cùng họ tao, mà thuốc bốn năm qua mày uống cũng là tao đưa cho cô ta." Anh đột nhiên mở miệng, cuối cùng cũng làm Lý Mạn Ni hơi thả lỏng cánh tay Tiểu Vũ Diễm, nhưng một tay khác lại ghi trên cổ Tiểu Vũ Diễm, xúc động muốn bóp chết đứa nhỏ này.

"Chúng ta đã gặp nhau?" Sở Luật thấy con gái không sao mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, lại quay sang hỏi người đàn ông cần bản không có chút ấn tượng nào, rõ ràng không có ấn tượng, nhưng anh cảm giác được người đàn ông này đối với anh ý hận sâu đậm. Anh cũng rất căm thù cho nên anh cũng không xa lạ.

"Sở tổng thật đúng là người hay quên nha, sao mày lại không nhớ có một thương nghiệp Phong Hùng bốn năm trước bị mày sáp nhập, không phải sao? Tao đã từng đi cầu xin mày cho chúng tao một con đường sống, nhưng mày coi tao như chó, cần bản không cho tao một con đường sống."

Người đàn ông nói, tựa hồ đang nhớ tới điều gì, về mặt của anh ta bắt đầu cuồng loạn vô cùng, loại cùng cực hận ý khiến anh ta muốn đốt cháy tất cả.

"Mày thu mua công ty của tao, hại tao không một xu dính túi, bà xã của tao lúc ấy đang mang thai ba tháng, nhưng bởi vì tao cái gì cũng không có vì vậy cô ấy đi bệnh viện phá bỏ đứa bé hoàn toàn làm hại tao mất con trai. Vì vậy, Sở Luật, tất cả là do mày làm hại, tao muốn mày bị đoạn tử tuyệt tôn, tao tới tìm Lý Mạn Ni, bốn năm giăng lưới, quả nhiên mày cuối cùng lại thua trong tay một con đàn bà."

"Mà tao còn ở trên người bà xã của mày khiến cô ta mang nỗi giông của tao, cho dù mày và cô ta có lên giường bao nhiêu lần cũng không thể làm cô ta

có con. Bởi vì, mày đã bị vô sinh, Sở Luật, tao tặng cho mày món quà không tồi chứ, mày thích không?"

"Là anh?" Sở Luật nheo hai mắt, trong trí nhớ của anh có một nhà họ Mễ như vậy.

"Là tao, như thế nào, nhớ ra rồi? Tao là Mễ Đông Phong." Mễ Đông Phong cười cực lạnh: "Hôm nay tao muốn đòi lại mọi thứ tao đã mất, tao mất đi bao nhiêu thì Sở Luật mày phải mất đi bấy nhiêu, tao mất vợ con của tao, cho nên tao cũng phải kéo mày theo cùng. Còn có, Sở tổng..." Mễ Đông Phong vô tình cười lạnh, toàn thân có khoái cảm trả thù: "Tao biết những chuyện trước kia mày làm, cho nên khỏi cần đem tâm tư của mày đặt ở trên người tao, không tuyệt đối nắm chắc tao cũng không dám mời Sở tổng đến đây, cho nên mày biết điều một chút, nếu không muốn con gái mày bị thiếu cánh tay gãy cái chân, xương cốt của nó cũng không rắn bằng mày."

Mất Sở Luật lạnh lùng nhìn Mễ Đông Phong điên cuồng: "Nếu tôi nhớ không nhầm, cho dù lúc ấy tôi không thu mua thương nghiệp Phong Hùng của các người thì Phong Hùng của anh cũng sẽ phá sản, mà tôi chỉ đi trước một bước mà thôi, lúc ấy thật ra bên trong Phong Hùng đã bị đào trống rỗng. Dù cho không có bất luận kẻ nào thu mua, hiện tại cũng không có khả năng có bốn chữ Thương nghiệp Phong Hùng này."

"Không có khả năng!" Giọng nói Mễ Đông Phong đột nhiên cuồng loạn: "Tao đã nghĩ ra biện pháp, chỉ cần cho tao mấy ngày ta có thể vay phía ngân hàng, thương nghiệp Phong Hùng của tao sẽ không bị phá sản, bà xã của tao cũng sẽ không rời xa tao, con tao cũng sẽ không chết, không bởi vì mày, Sở Luật, nếu không có mày, bây giờ tao rất tốt đẹp."

"Anh hẳn là biết, đó là không có khả năng." Sở Luật chặn đứt suy nghĩ lừa mình dối người của anh ta: "Không một ngân hàng nào sẽ cho anh vay, nếu có thể, vậy sẽ không đến lượt tôi thu mua, tôi là một thương nhân, chỉ cần có lợi ích, tôi sẽ không bỏ qua. Anh cũng là thương nhân, anh thành công hay thất bại là nằm trong tay anh, là do anh sai, chính anh kinh doanh sai lầm thì có liên quan gì đến người khác?"

"Nếu bà xã anh thật tâm yêu anh thì sẽ không ở lúc anh hai bàn tay trắng mà rời anh đi, nếu cô ấy thật sự yêu đứa bé kia thì cô ấy sẽ không dễ dàng xóa bỏ nó, cho nên tất cả đều do anh lấy cớ cho sự thất bại của bản thân."

Khi đó Hạ Nhược Tâm rất đáng thương như vậy, bị anh bức đến cùng đường, nhưng cho dù cô ấy lúc ấy có hận anh hay không thì cô vẫn sinh hạ Tiểu Vũ Điểm, mang tất cả những gì cô có để nuôi dưỡng Tiểu Vũ Điểm, dù có phải bán máu của mình cũng không bao giờ từ bỏ đứa bé.

Maru: Thật ra Phong Hùng còn có tên khác khi dịch ra là Toyo, nhưng để Toyo ta cảm giác thật tội lỗi cứ như đang trù ẻo công ty nhà người ta phá sản vậy.. hức mặc dầu tên hay nhưng ngậm ngùi để Phong Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 656: Bởi vì anh vô dụng

Bởi vì cô ấy yêu con gái mình, không liên quan đến bố đứa bé, tất cả không liên quan, chỉ đơn giản là cô ấy yêu con của cô.

"Không có khả năng, tao không sai, đều là mày sai, là mày Sở Luật sai, nếu trên đời này không có mày thì mọi chuyện sẽ không phát sinh."

Mễ Đông Phong hiển nhiên đang phát điên, anh không muốn thừa nhận tất cả, cũng không thừa nhận bản thân vô dụng, bà xã anh bởi vì không yêu anh nên mới bỏ đi, lại xoá sạch con của anh, anh không tin, tuyệt đối không tin.

Anh đột nhiên tóm một cái đã bắt được thân mình bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, đặt tay trên cổ Tiểu Vũ Điểm.

"Buông con gái tôi ra!" Sở Luật tiến lên một bước, nhìn đôi mắt hồng hồng vì khóc của Tiểu Vũ Điểm, còn có ánh mắt sợ hãi của con, đồng tử anh bỗng nhiên co rút lại: "Anh đừng động vào con bé."

"Đừng động vào nó, được thôi." Mễ Đông Phong lấy dao gọt hoa quả từ trong người ném lên trên mặt đất: "Mày tự đâm một dao đi, nếu không tao sẽ động trên người con gái mày, ôi..." Anh vuốt ve Tiểu Vũ Điểm, mặc dù chặt vật nhưng khuôn mặt vẫn xinh xắn đáng yêu, lại tán thưởng một tiếng: "Đứa con gái này của mày thật sự rất xinh đẹp, nếu như chết rồi, vậy thật đáng tiếc quá."

Dao gọt hoa quả rơi leng keng trên mặt đất, rơi xuống bên cạnh chân Sở Luật. Sở Luật nắm chặt tay, rồi sau đó cúi xuống nhặt lên.

"Nhanh lên." Tay Mễ Đông Phong lại siết chặt hơn, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm căng tức đỏ ửng, trên môi bị bé cắn đã rách da, đứa bé nhỏ như vậy, cơ thể con sao có thể chịu đựng được những tổn thương như thế.

Sở Luật nắm chặt con dao trong tay, đôi mắt không chớp dùng sức đâm dao vào đùi, sắc mặt anh hơi nhăn nhó, đau lớn kịch liệt làm đại não anh không ngừng co rút, anh cố gắng thờ ra, chịu đựng đau, cũng muốn làm bản thân tỉnh táo.

"A!" Lý Mạn Ni sợ hãi kêu lên một tiếng, đột nhiên nhìn máu từ trong đùi chảy ra làm dạ dày cô không ngừng cuộn trào. Anh thế nhưng thật sự đâm, thật sự đâm.

"Tôi đã đâm, anh có phải nên buông con gái tôi ra không?" Sở Luật đến gần, từng bước nâng cái chân bị thương, máu đang chảy, ngay cả sắc mặt anh cũng không thay đổi. Chân anh đau đớn, mất máu quá nhiều làm trước mắt anh bắt đầu choáng váng, nhưng anh gắt gao bóp lỏng bàn tay, không được để bản thân ngã xuống, anh còn phải cứu con gái, trước đây anh chưa từng được ôm, trước đây chưa từng được nghe con gái gọi anh một tiếng bố.

Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng chớp lông mi, nước mắt trong suốt trên mi không ngừng rơi xuống, bé nhìn người đàn ông đang đi về phía mình, đây chính là bố của bé, bố sinh ra bé, không phải là bố Cao Dật, mà là người bố bé vẫn luôn chán ghét.

"Một phát sao được chứ, quá dễ dàng tiện lợi cho mày rồi." Mễ Đông Phong cuối cùng cũng buông lỏng bàn tay đang bóp cổ Tiểu Vũ Diễm ra. Tiểu Vũ Diễm khó chịu ho khan, nhưng đôi mắt vẫn luôn dõi theo Sở Luật, đôi môi nhỏ nhắn thỉnh thoảng run rẩy, một bộ váy hồng nhạt dính đầy bùn đất.

Lý Mạn Ni ở một bên hiển nhiên đã bị dọa choáng váng, vẫn duy trì một động tác như vậy, sắc mặt trắng bệch, thân thể đồng thời cũng run rẩy.

"Được." Sở Luật cắn chặt răng, nhấn tâm rút con dao trên đùi ra, tức khắc một trận máu tươi phun trào ra ngoài, dọa Lý Mạn Ni lại hét lên một tiếng, cùng với tiếng hét chói tai của cô là tiếng dao cắm phập vào thịt. Trên trán Sở Luật đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, giọt mồ hôi to chảy xuống dưới cằm anh, loại cảm giác này đau vượt xa mức tưởng tượng của anh.

Anh từng bước tiếp cận giống như người bị thương không phải là anh, cũng giống như bắp đùi kia không phải của anh, càng không giống như đang chịu sự đau đớn.

"Đưa con gái trả lại cho tôi." Anh đột nhiên dùng sức một cái, con người thâm u cũng lạnh lùng theo, khi Mễ Đông Phong đang không phản ứng lại, nắm tay rắn chắc cực kì của anh nện lên mặt Mễ Đông Phong. Bỗng nhiên sức bật tới làm Mễ Đông Phong không có tiền đồ sợ hãi kêu rên, sau đó ngã ngửa trên mặt đất.

Anh ta cúi tay che hai mắt, ở trên mặt đất không ngừng lăn qua lăn lại kêu thảm thiết: "Đôi mắt của tao, mắt của tao..." Anh cảm giác không thể nhìn thấy, không cách nào hình dung.

"A! Đừng lại đây, đừng lại đây..." Toàn thân Sở Luật gần như toàn máu, trên đùi còn cắm một con dao, trên mặt đất còn lưu lại một vệt máu dài, dường như sắp chảy hết máu trên người.

Sở Luật nhìn cũng không nhìn Lý Mạn Ni lấy một cái. Anh mỉm cười, trước mắt Tiểu Vũ Diễm đã bình an không có việc gì, con gái của anh.

Lý Mạn Ni hoảng sợ mở to ánh mắt, đột nhiên, cô cảm giác một trận đau nhức từ bụng truyền đến, cô cúi đầu nhìn thấy giữa hai chân một dòng máu ấm áp không ngừng chảy xuống.

Máu, lại là máu?

Cô trừng lớn hai mắt, nháy mắt ngã quỵ xuống mặt đất, trên mặt đất còn có một người đàn ông không ngừng kêu thảm.

Sở Luật chịu đựng đau nhức trên đùi, bé Tiểu Vũ Diễm trên mặt đất lên: "Tiểu Vũ Diễm, không phải sợ, ba ba đưa con về nhà." Ngón tay anh cẩn thận chạm vào khuôn mặt con gái, mặc dù thân thể đau đớn làm anh ngay cả một bước cũng không muốn di chuyển, nhưng trái tim anh lại thỏa mãn khác lạ.

"Tiểu Vũ Diễm, ba ba cuối cùng cũng được ôm con rồi, con biết không? Ba ba thật sự rất yêu con." Ngón tay anh cẩn thận xoa đầu ngón tay hằn trên mặt con gái: "Đau không, nói cho ba ba."

Tiểu Vũ Diễm ngây ngốc ngẩng đầu, bé dang tay ra ôm chặt cổ Sở Luật, để mặc cho anh ôm bé đi từng bước khó khăn, cùng mẹ không giống, cùng bố Cao Dật cũng không giống, cảm giác rất kì lạ.

Bé vùi khuôn mặt nhỏ vào ngực Sở Luật.

"Luật, cứu em, cứu em với....." Lý Mạn Ni vươn tay, lúc này cô mới biết thế nào là sợ hãi, từ vong đáng sợ như thế nào, bởi vì máu giữa hai chân cô không ngừng chảy dường như muốn chảy sạch máu trên người cô.

Cô không muốn chết, cô thật sự không muốn chết, cho nên cô chỉ có thể cầu cứu Sở Luật, xin Sở Luật cứu cô.

Sở Luật nhàn nhạt quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Mạn Ni, tầm mắt đi xuống, dừng ở vết máu giữa hai chân cô, anh ấn gương mặt nhỏ của Tiểu Vũ Diễm trước ngực: "Tiểu Vũ Diễm, con yêu ngoan, đừng nhìn, cái gì cũng không cần nhìn."

Một bàn tay anh lấy đi động, gọi cấp cứu, hết thấy liền kết thúc đi ở đây đi, anh không muốn chết người, anh đã mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 657: Cô sẽ không cảm kích

"Tiểu Vũ Điểm, ba ba đưa con về, đưa con về tìm mẹ." Anh nói, nhẹ nhàng hôn lên trên mặt con gái, nâng chân bị thương đi từng bước về phía trước. Khi anh đi đến phía cửa kho hàng, Đỗ Tĩnh Đường vừa vận chạy tới, tất nhiên còn có rất nhiều cảnh sát. Nhưng hết thấy đều kết thúc rồi, Sở Luật yên tâm, con gái anh không sao thì tốt rồi

"Anh họ, anh bị thương!" Đỗ Tĩnh Đường chạy nhanh đến, vừa thấy máu trên đùi Sở Luật, thậm chí trên đùi vẫn còn cắm nguyên một con dao gọt hoa quả, cùng với vết máu ở một bên chân kia kéo dài, nhìn qua thấy ghê người.

"Biểu ca, anh đau không?" Đỗ Tĩnh Đường đau kịch liệt hỏi anh, anh thật sự không cảm giác được đau không, đây là da, đây là thịt, đây là máu, đây là một con người sống sờ sờ à.

"Không, anh cảm thấy rất yên tâm, em nhìn xem, Tĩnh Đường, con gái anh không sao, con bé không sao thì tốt rồi."

Sở Luật lắc đầu, chỉ ôm Tiểu Vũ Điểm trong lồng ngực chặt hơn, anh ngẩng đầu, vòng mắt rơi xuống một bóng người, anh đi về phía Hạ Nhượng Tâm.

"Nhượng Tâm, anh làm được rồi, anh mang Tiểu Vũ Điểm về cho em, em phải chăm sóc con cẩn thận, được không?"

Sở Luật ôm Tiểu Vũ Điểm giao cho Hạ Nhượng Tâm. Trong lồng ngực trống rỗng làm trái tim anh đột nhiên dấy lên nỗi khó chịu. Mất đi sự duy trì, thân thể anh không tự chủ được lung lay, Đỗ Tĩnh Đường ở bên cạnh vội vàng đỡ anh.

"Mẹ." Tiểu Vũ Điểm gắt gao ôm cổ Hạ Nhượng Tâm, tuổi bé còn nhỏ hiển nhiên bị dọa sợ hãi, nhưng đôi mắt bé vẫn luôn không rời Sở Luật, sau đó lại một lần quay trở về lòng mẹ.

Hạ Nhượng Tâm ôm chặt con gái mắt mà tìm lại được, một chút cũng không muốn buông tay: "Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm của mẹ..." Cô không ngừng gọi tên con cho đến khi Cao Dật ôm lấy bà vai cô: "Được rồi, không sao, chúng ta về thôi." Tay Cao Dật hơi dùng sức tiếp cho cô thêm sức mạnh, cô lo lắng, mà Tiểu Vũ Điểm cũng sợ hãi, chỉ là người đàn ông kia, trong mắt anh càng thêm phức tạp.

Bị thương như vậy nếu đổi là người bình thường khả năng đã ngất xỉu, nhưng anh ta vẫn luôn kiên trì, đôi mắt không rời Tiểu Vũ Điểm và Hạ Nhượng Tâm gần như muốn ghi tạc những thứ thuộc về hai người vào linh hồn của chính mình.

Liên giống như đây là ánh nhìn cuối cùng của anh, dường như đây không phải từ biệt mà là sinh ly.

Mà anh bây giờ mới hiểu, rốt cuộc người đàn ông này yêu Hạ Nhượng Tâm bao nhiêu, có lẽ anh ta vẫn luôn yêu, chính bản thân anh ta cũng không biết, đã yêu bốn năm.

Lúc này, tiếng xe cứu thương truyền đến, từ bên trong kho hàng rất nhiều người đi ra, rất nhanh hai người bên trong được nâng ra, một người là Mễ Đông Phong, một người còn lại là Lý Mạn Ni.

Hạ Nhượng Tâm ôm Tiểu Vũ Điểm lui về phía sau một bước.

"Tôi sẽ không cảm ơn anh, bởi vì mọi chuyện là do anh khiêu khích, anh khiến Tiểu Vũ Điểm chịu tổn thương lớn như vậy, cho nên anh xứng đáng bị thương, dù có anh có chết cũng là xứng đáng." Hạ Nhượng Tâm không ngừng lắc đầu, trong lòng cực tuyệt vì anh mà sinh ra sự căm kích, cô sẽ không cảm động cũng sẽ không cảm kích.

Tại vì là anh sai, vốn dĩ là anh sai.

"Đúng vậy, là anh sau, cho nên anh chỉ làm mọi chuyện anh nên làm." Sở Luật dựa vào trên người Đỗ Tĩnh Đường, trên mặt đã sớm không còn vẻ lạnh lùng và vô tình, bây giờ anh ở trước mặt cô chỉ là một người con trai muốn yêu nhưng không thể có được tình yêu, anh hiện tại thật hèn mọn, mà cô thật ra cũng không biết, có khi chỉ cần một câu của cô liền có thể làm cho trái tim anh một hồi từ thiên đường, một hồi xuống địa ngục, giống như trước đây anh từng ảnh hưởng đến cô.

Hạ Nhượng Tâm xoay người, cực tuyệt nhìn vết thương trên đùi anh, cô ôm Tiểu Vũ Điểm chạy đi: "Tiểu Vũ Điểm, mẹ đưa con về nhà, chúng ta rời khỏi nơi đáng sợ này, chúng ta về nhà."

"Anh, vẫn là đi kiểm tra vết thương đi, nếu không có khả năng sẽ bị tàn phế." Cao Dật dừng lại, đây là thiện ý khuyên bảo, đừng lại dùng khổ nhục kế, nếu không đến lúc đó tàn phế sau này hối hận cũng không được. Chỉ là người đàn ông này khiến anh thật sự cảm giác đây là một đối thủ cực kỳ mạnh mẽ, ở trên phương diện tình cảm có thể xâm lược kẻ thù.

Anh ghét người đàn ông này, nhưng hiện tại lại bội phục người đàn ông này, nhưng cũng không có nghĩa anh sẽ từ bỏ Hạ Nhượng Tâm và Tiểu Vũ Điểm, Sở Luật yêu hai người, mà anh Cao Dật cũng yêu.

Cao Dật xoay người, trong lúc vô tình chặn tầm mắt Hạ Nhượng Tâm, môi Sở Luật khô khốc nhẹ nhàng mấp máy, sau đó thân thể anh bỗng nhiên lung lay, ngã xuống trên người Đỗ Tĩnh Đường.

Hai mắt anh mơ mơ màng màng mở ra, đập vào tầm mắt mà một khoảng trắng xoá, mà anh nghĩ không ra anh đã bao nhiêu lâu không nằm thoải mái như vậy, anh luôn cho rằng công việc rất quan trọng hiện tại mới phát hiện, thật ra nếu mỗi ngày có thể ngủ ngon lành như bây giờ, như vậy thật sự có thể nói là anh đang hạnh phúc.

Anh di chuyển chân, trên đùi truyền đến nỗi đau đốn xuyên tim, hơi nhắm hai mắt lại, lúc lần thứ hai anh mở ra lại đối diện với một đôi mắt nhỏ đen.

Anh sửng sốt, trong lúc nhất thời còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ, là thật sao? Anh run rẩy vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cái đó dường như là đang chạm vào thiên sứ nhỏ sắp biến mất.

Là chân thật, bé không có biến mất, Tiểu Vũ Diễm, con gái anh. Bé đang nhìn anh, bé lại đang nhìn anh.

"Tiểu Vũ Diễm..." Mấy ngày chưa mở miệng nói chuyện, anh nghe thấy âm thanh của mình khàn muốn chết, nếu nghe không cẩn thận, căn bản không biết anh đang nói cái gì?

Hai tay Tiểu Vũ Diễm chỉ đặt ở trên giường, bé bây giờ chỉ cao hơn Sở Luật nằm trên giường bệnh một chút, bé đứng rất vất vả.

"Chân chân mệt..." Cô ảm ứng nói, chân thỉnh thoảng đá, hai con mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm Sở Luật. Ngay cả Tống Uyển và Sở Giang cũng không rõ tại sao bọn họ yêu thương cháu gái như vậy nhưng hiện tại chỉ nguyện ý đến bệnh viện thăm Sở Luật, có phải vì liên quan đến Sở Luật cứu bé không nên giờ bé đã không chán ghét đối với Sở Luật như trước nữa.

Mà bọn họ cũng cảm giác được con trai thật sự rất vui vẻ, tuy rằng con trai bọn họ bị thương nhưng bị thương này là đáng giá.

"Mệt rồi?" Sở Luật chạt vật ngồi dậy, không màng đau đớn trên đùi, vươn hai tay bế Tiểu Vũ Diễm lên, sau đó cẩn thận cởi giày của con ra, anh biết Tiểu Vũ Diễm giống anh, không thích bị người khác chạm vào chân, có điều thật may lúc anh cởi giày ra Tiểu Vũ Diễm cũng không động dậy một tí nào.

Anh nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ của con gái, không biết bản thân ngủ bao lâu, mà lúc này vết thương trên con gái anh đã tốt lên nhiều, cho nên ít nhất anh phải ngủ hai ngày đi, vì mệt cũng vì bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 658: Đúng là con nít

"Tiểu Vũ Diễm, còn đau không?" Anh cẩn thận chạm vào khuôn mặt của Tiểu Vũ Diễm, kiểm tra xem còn vết thương khác không, sau đó đến cổ bé, thấy không bị thương mới yên tâm.

Tiểu Vũ Diễm lắc đầu: "Không đau." Giọng nói ngọt như gạo nếp làm trái tim Sở Luật thật sự ấm áp lên rất nhiều, không còn lạnh lẽo như trước. Anh ôm con gái trong lòng ngực, thỏa mãn như vậy chưa từng có đối với anh.

"Thực xin lỗi, Tiểu Vũ Diễm, là ba ba không tốt, lúc ấy ba ba thật sự không biết là con, nếu không cho dù ba ba phải dùng cả tính mạng cũng sẽ cứu con, là ba ba khiến mẹ phải chịu nhiều khổ cực như vậy. Điều tại ba ba không tốt..."

Anh áp đầu lên đỉnh đầu Tiểu Vũ Diễm, chỉ là đứa bé ba tuổi căn bản nghe không hiểu rõ.

Tay Tiểu Vũ Diễm chỉ đặt trên ngực Sở Luật, đôi lông mi dài khê chớp, bé ngẩng đầu, lại thấy được trong mắt Sở Luật rơi xuống giọt nước trong suốt.

Cái ba ba này sẽ khóc sao?

Bé vươn tay đặt ở phía trên mắt Sở Luật làm Sở Luật cực kì yêu thương, con gái anh thật sự rất đáng yêu.

Ngay lúc này cửa bị đẩy ra, y tá vừa thấy Sở Luật ôm bé gái vội vàng đi đến: "Sở tiên sinh, anh không thể như vậy, cẩn thận miệng vết thương của anh sẽ chuyển biến xấu, nếu không sẽ để lại di chứng."

"Không sao, thân thể tôi, tôi biết." Sở Luật vẫn ôm con gái nói với y tá, chỉ nghe tai trái ra tai phải, căn bản không để ở trong lòng.

Sắc mặt y tá trở nên đen, cô chưa từng gặp người bệnh nào rất không phối hợp như vậy, trên đùi có hai vết thương nặng, bị thương đến tận xương nhưng anh lại ở đây nhích tới nhích lui, anh không biết sao? Chân anh thiếu chút nữa thôi là bị tàn phế.

"Đúng rồi, có cái gì để ăn không?" Sở Luật đột nhiên ngẩng đầu, hỏi y tá, đây là phòng bệnh đặc biệt, muốn ăn rất đơn giản.

"À, tôi quên mất, tôi lập tức đi lấy cho anh." Thì ra vẫn là người, y tá còn tưởng người đàn ông này không biết đau, cũng sẽ không biết đói, hoá ra cũng biết.

"Tiểu Vũ Diễm, đã đói bụng chưa, ba ba bảo người đi chuẩn bị thức ăn cho con." Anh nhẹ giọng hỏi con gái mới được anh ôm lần thứ hai.

"Đói rồi ạ." Tiểu Vũ Diễm gật đầu nhẹ, thành thật nói.

Y tá đi tới cửa càng nhanh hơn, nếu không cô không chắc mình sẽ không xem thường đối với người đàn ông này, bản thân bị thương thành như vậy còn chăm lo đến con, anh ta có phải quá yêu con gái rồi hay không?

Sau khi y tá bê đồ ăn đến, Sở Luật mặc kệ bản thân, anh thật ra đã ngủ suốt ba ngày cực kì đói bụng, có điều bây giờ anh chỉ để ý bụng của con gái bảo bối của anh, chẳng lo mình có thể bị đói chết.

Có khi người đàn ông này nếu yêu thương một người, thật khiến người ta không chịu nổi.

"Ăn nữa sao?" Cho con gái ăn no, Sở Luật rất lo lắng cái bụng béo gần như căng phồng của con gái, anh vội vàng buông bát trong tay xuống, sờ sờ bụng con gái, sau đó lớn tiếng gọi bác sĩ, trên trán anh cũng rịn ra một ít mồ hôi lạnh, không biết là bị đau hay là bị dọa.

Bác sĩ nghe được thanh âm, vội vàng chạy tới, theo phía sau là một nhóm y tá, vì Sở Luật ở trong phòng bệnh VIP tối cao của bệnh viện, vì vậy ở đây có bác sĩ đặc biệt trông chừng 24/24 không gián đoạn.

"Sở tiên sinh, có phải chân anh có chỗ nào không thoải mái hay không?" Bác sĩ vội vàng hỏi, vị Sở tiên sinh này chân bị thương rất nặng, cho nên bọn họ nhất định phải chú ý cẩn thận mới được, xảy ra bất cứ việc gì ngoài ý muốn, bọn họ đều không đền bù nổi nhà người ta một cọng tóc.

"Tôi không sao, là con gái của tôi, hình như con bé ăn nhiều quá, bụng bé bị trướng, phải làm sao bây giờ?" Tay Sở Luật vẫn đặt ở trên bụng Tiểu Vũ Diễm, mà Tiểu Vũ Diễm chỉ kì lạ nghiêng đầu, ánh mắt to tròn chuyển lên nhìn người đứng trước mặt mình, vùi cơ thể nhỏ trong lồng ngực Sở Luật.

Khoé mắt bác sĩ giật giật: "Sở tiên sinh, yên tâm đi, con gái yêu của anh không sao, trẻ con ăn thành như thế là rất bình thường." Bác sĩ lại nhìn chăm chăm vào bụng Tiểu Vũ Diễm, rất bình thường mà, không có một chút vấn đề nào.

"À, là vậy sao?" Sở Luật vẫn không thể nào yên tâm, cái bụng bị căng phồng như vậy, thật không có chuyện sao? Không nên trách anh khản trương với ngờ ngẩn như thế, anh thật sự chưa từng ở chung với đứa bé lớn như này.

Mà Tiểu Vũ Diễm còn kéo áo Sở Luật.

"Tiểu Vũ Diễm đói bụng." Bụng bé chưa ăn no mà, trước kia bé còn ăn được nhiều hơn, món nào bé cũng ăn được ngoại trừ bé ghét uống sữa bò, nhưng mẹ nói uống sữa trưởng thành mới xinh đẹp.

Tay bác sĩ đập lên trên trán, một đoàn người hấp tấp chạy vào lại ừ ừ đi ra. Sở Luật không yên tâm day ấn đường, nhìn chăm chăm cặp mắt to như quả nho đen kìa của con gái.

"Con yêu, con xác định con còn muốn ăn nữa sao?" Bụng của bé đều đã tròn vo như vậy, còn muốn ăn tiếp sao?

"Mẹ nói, thân thể Tiểu Vũ Diễm cần trưởng thành, vì vậy ăn nhiều hơn mới là bé ngoan." Tiểu Vũ Diễm dùng sức gật đầu một cái, lời của mẹ nói bé nhớ rất rành mạch. Lần thứ hai Sở Luật bung bát cơm lên, bón con gái ăn từng chút một, quả thực còn nghiêm túc hơn so với anh đi kí một bản hợp đồng lớn.

Bên ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng cười.

Đỗ Tinh Đường đi tới ngồi bên cạnh: "Anh họ à, anh có thể yên tâm, bé đáng yêu bình thường ăn rất nhiều, miệng bé ăn liên tục không ngừng, em thật đúng là sợ bé sẽ ăn biến thành một tiểu mập mập."

Anh nói xong, Sở Luật không vui tròng mắt liếc anh, còn Tiểu Vũ Diễm cũng ngẩng mặt lên, biểu tình của hai bố con này thật đúng là... giống cực điểm, ai nói bọn họ không phải bố con chứ.

"Câm miệng của em lại, Đỗ Tinh Đường." Sở Luật lạnh giọng cảnh cáo, nói cái gì đều có thể, nhưng tuyệt đối không thể nói linh tinh về con gái anh. Quả thực hận không thể mang tình thương thiếu bốn năm cho con.

"Ăn no rồi à." Tiểu Vũ Diễm ngáp một cái, vùi vào trong lòng Sở Luật tự nhiên tìm một vị trí ngủ thoải mái, người bố xấu xa này ảm áp giống bố Cao Dật, rất mềm rất thoải mái, hơn nữa bố xấu xa cũng không giống như chán ghét, chảy nhiều máu như vậy nhất định rất đau, cho nên nhìn ba ba chảy nhiều máu thì bé ít chán ghét hơn một chút ba ba sẽ tốt.

Chớp lông mi dài, tay bé nắm lấy áo Sở Luật cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Ăn ngủ, không phải heo con thì là cái gì? Đỗ Tinh Đường cười Tiểu Vũ Diễm đang ở trong lòng Sở Luật, thật ra anh muốn ôm một cái: "Thật đúng là không được ăn nho thì nói nho chua." Anh lại đổi lấy một ánh mắt lạnh của Sở Luật.

Xem đi, hiện tại có con gái, liền không có em trai.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 659: Anh có hơi đáng thương

Có điều anh lại kì lạ nhìn tiểu gia hỏa đang ở trong vòng tay Sở Luật, hình như tiểu gia hỏa này không bài xích anh họ nữa, mặc dù vẫn không gọi anh ấy là bố nhưng cũng coi như mọi chuyện tốt đẹp mới bắt đầu phải không.

Anh họ cũng chỉ có một đứa con gái có thể gọi là anh là bố, ngoại trừ Sở Tương, đứa bé đó cũng chỉ có Tống Uyển thích.

Đúng rồi, anh lần này tới không phải trách mắng mà là có chuyện lớn.

"Tên Mễ Đông Phong kia theo ý của anh thì hẳn đã được đưa đến bệnh viện tâm thần, cho dù hắn có bình thường hay không thì cũng ở đó ngay ngốc cả đời, dù không có bệnh, ngày người mười mấy năm cũng sẽ biến thành có bệnh."

Sở Luật đối với kết quả như vậy cũng không có vừa lòng. Vốn anh tính cho anh ta đi ngồi bóc lịch trong tù cả đời, nhưng cảm thấy như vậy quá dễ dàng cho anh ta, anh ta đối với anh thế nào cũng được nhưng anh ta nhất định không được có chủ ý lên người Tiểu Vũ Diễm, Sở Luật anh chỉ có một đứa con gái. Anh sẽ không để con gái con gái bị tổn thương.

"Còn có, Lý Mạn Ni..." Đỗ Tinh Đường cẩn thận quan sát sắc mặt Sở Luật, phát hiện trên mặt anh ấy không có nhiều biến hóa. Nhưng bọn họ sẽ không tha thứ cho cô ta, chưa nói đến cô ta cho Sở Luật uống thuốc ức chế thần kinh, lại một lần suýt hại chết Tiểu Vũ Diễm, lúc này đây lại bắt cóc Tiểu Vũ Diễm, cô ta ngay cả một đứa bé ba tuổi cũng không buông tha, loại phụ nữ này quả thực không thuốc nào cứu chữa được.

"Ừm, cô ta làm sao vậy?" Sở Luật kéo chân đắp phía dưới cằm con gái, không màng chân mình có bao nhiêu đau đớn, bây giờ trong mắt anh chỉ có Tiểu Vũ Diễm, căn bản không có bản thân, mà anh đang bị thương ở trước mặt con thì không đáng nhắc tới.

"Cô ta bởi vì cách đây không lâu đã ép buộc phá thai, hơn nữa nhất thời cảm xúc quá mức kích động, cho nên bị chảy máu tử cung, bây giờ..." Đỗ Tinh Đường ngừng một lúc, sau đó tiếp tục nói: "Tử cung của cô ta phải cắt bỏ, về sau không có khả năng mang thai, cho nên anh họ, đây cũng được coi là báo ứng của cô ta, đối với một người phụ nữ mà nói không có tử cung, cô ta cũng không phải là một người phụ nữ."

"Anh biết rồi." Sắc mặt Sở Luật vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng môi mỏng của người đàn ông lại mím chặt, giữa anh và Lý Mạn Ni không biết là ai hại ai, bọn họ thật sự đã thanh toán xong, ai cũng sẽ không thiếu ai, bọn họ là người xa lạ, cuộc sống bốn năm qua cũng kết thúc tại đây đi.

"Chuyện Lý gia, không cần lo, có khi người sống còn thống khổ hơn là chết, để cho cô ta hưởng thụ cuộc sống những năm tháng còn lại, nhất định những khi cô ta nhớ lại cũng sẽ không được tốt đẹp." Trong mắt anh lóe ánh sáng vô tình.

"Được, em biết rồi." Đỗ Tinh Đường nhớ kỹ, nhưng nghe tới từ tự sinh tự diệt này sao anh lại có cảm giác da đầu tê dại.

Anh chia tay về phía Sở Luật. Mặt Sở Luật chỉ kì lạ nhìn tay anh, không rõ ý Đỗ Tinh Đường, nhưng anh theo bản năng ôm chặt con gái trong lòng.

"Anh họ, mang bé đáng yêu cho em." Bàn tay Đỗ Tinh Đường càng chia dài ra, lớn mật dường như muốn Sở Luật trực tiếp nắm vằm tay anh.

"Anh họ, người bố đó của bé tới, chúng ta phải mang bé cho người bố đó."

Gương mặt Sở Luật xuất hiện một nỗi đau đớn, anh cúi đầu nhìn con gái thơm thơm ngủ trong lòng mình, cuối cùng chỉ có thể cắn chặt răng giao Tiểu Vũ Diễm cho Đỗ Tinh Đường.

"Anh họ, em đi rồi chốc nữa bác gái và bác trai sẽ đến thăm anh, bọn họ đã trực ở đây cạnh anh ba ngày, mới về không lâu, anh hãy tận lực giả vờ như không có chuyện gì nhé."

"Ừm, anh biết rồi, anh nói thật nhiều câu vô nghĩa." Sở Luật cảm bất lên ăn, nhưng không có một chút hương vị gì, anh chỉ không ngừng ăn, đôi mắt đen hơi rũ xuống, không ngẩng lên nhìn Tiểu Vũ Diễm trong lòng Đỗ Tinh Đường.

Cửa nhẹ nhàng được đóng lại, Sở Luật vẫn như cũ không ngừng ăn cơm, cổ họng anh nghẹn lại, sau đó tiếp tục ăn, cho đến khi dạ dày anh đau thắt anh vẫn không ngừng. Anh cúi đầu, nhìn vòng tay ôm ấp trống trơn, rõ ràng vừa rồi anh vừa ôm con gái anh, nhưng hiện tại anh chỉ có thể chịu đựng bốn bề trống vắng cũng không có một chút tức giận.

Thật ra anh rất luyến tiếc phải buông con gái ra, nhưng Tiểu Vũ Diễm lại là con của người khác mà không phải anh. Anh không biết bản thân có thật đáng buồn hay không, chỉ biết mình đang bị trừng phạt đúng tội danh do bản thân gây nên.

Cao Dật tiếp nhận Tiểu Vũ Diễm đang ngủ trong lòng Đỗ Tinh Đường, anh cẩn thận ôm đứa bé, nói cảm ơn đối với Đỗ Tinh Đường.

"Không cần nói cảm ơn, theo quan hệ huyết thống tôi là chú họ của con bé." Chỉ là quan hệ huyết thống nhưng không thể bằng hiện thực. Anh ngượng ngùng cười, thật ra anh đau lòng anh họ, người cao cao tại thượng, quá tin tưởng chính mình, chỉ là khi anh ấy tình ngộ đã không có người tha thứ cho anh ấy.

"Tôi phải cảm ơn anh." Thanh âm Cao Dật ở đâu cũng khách khí, dường như cố ý kéo xa khoảng cách. "Tôi đi trước." Anh ôm Tiểu Vũ Diễm yên ổn, gạt đầu với Đỗ Tinh Đường, sau đó đi đến xe ô tô, bé đã đến được khá lâu, xem đi, một ngủ rồi.

"Ba ba..." Thanh âm mềm mại từ trong lồng ngực anh truyền ra, tay Tiểu Vũ Điểm nắm chặt áo Cao Dật: "Ba ba, Tiểu Vũ Điểm còn muốn ăn nữa." Nói xong bé còn chu chu cái miệng nhỏ, hiển nhiên vẫn chưa ăn no.

Sắc mặt Cao Dật hơi tối sầm: "Tiểu Vũ Điểm nói cho bố, con kêu bố này là gọi ai?" Thật sự huyết thống không có cách nào thay đổi sao?

Anh dùng tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm, môi gần như mím chặt.

Trở về nhà, Tiểu Vũ Điểm được ôm đặt lên trên giường ngủ, bé mà chưa ngủ đủ tuyệt đối sẽ không tỉnh dậy.

Cao Dật buông chiếc đũa trong tay xuống, nhìn Hạ Nhược Tâm rũ rụi có tâm sự, một ngày đó Tiểu Vũ Điểm bị bắt cóc cũng đã qua mấy ngày rồi, vì nguyên nhân quá mức sợ hãi nên ngay cả gần đây Tiểu Vũ Điểm cũng không để bé đi học.

"Nhược Tâm, em yên tâm, anh ta không sao, đôi chân kia cứu được." Cao Dật một lần nữa cầm đũa lên, biết cô bây giờ đang thất thần vì gì? Trong lòng anh có một cảm giác hụt hẫng, tuy rằng Hạ Nhược Tâm cái gì cũng không nói, nhưng mà từ trước đến nay cô không phải là một cô gái có thể che giấu hoàn hảo tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 660: Tha thứ cho người bố kia

Cho nên cô đang lo lắng cho anh ta, lo lắng cho người đàn ông đã để cô phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

"Cao Dật, em không có." Hạ Nhược Tâm ngẩng mặt lên nói, nhưng lại thấy Cao Dật đang cười ôn hòa với cô giống như trước.

"Nhược Tâm, em không cần giải thích, bởi vì từ trước đến giờ em không phải là một người nhẫn tâm, nên nếu em không lo lắng cho anh ta thì anh mới cảm thấy kì lạ, cho dù nguyên nhân gì gây ra, anh ta rốt cuộc cũng đã cứu Tiểu Vũ Điểm, chúng ta đều nên cảm ơn anh ta."

Hạ Nhược Tâm mấp máy môi hồi lâu cũng không biết nên giải thích cái gì, có lẽ càng giải thích càng không bằng im lặng.

"Chúng ta ăn cơm thôi, thật là lãng phí." Cao Dật lại gấp vào bát cô rất nhiều món ăn, không có ai nhìn được trong mắt anh xuất hiện càng thêm bất an, có lẽ còn có một loại cảm giác mất an toàn.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu không biết vì sao, chỉ là trong lòng có một cảm giác áy náy không thể miêu tả, không biết là vì Sở Luật hay là bởi vì người đàn ông trước mặt, Sở Luật đối xử với cô rất tệ, mà Cao Dật đối với cô lại rất tốt.

Chỉ là cô thật sự đang lo lắng vết thương của người đàn ông kia mà nghe được Cao Dật nói anh không sao, trái tim cô mới thả lỏng, không có việc gì là tốt, như vậy cô sẽ không thiếu anh, nếu anh thật sự có vấn đề, có lẽ cả đời này cô không thể thoát khỏi.

Bởi vì quá trầm trọng, thật sự quá nặng nề.

Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, đầu tiên nhìn trái nhìn phải một cái, sau đó vươn tay kéo áo Hạ Nhược Tâm, bé biết mình đã về nhà.

"Mẹ ơi..." Giọng nói non nớt buồn ngủ, nhưng tay bé lại kéo áo mẹ không buông...

"Ừm, mẹ ở đây." Hạ Nhược Tâm ôm con gái. Tiểu Vũ Điểm thỉnh thoảng dụi hai mắt, một bộ dáng vẫn còn đang ngái ngủ.

"Mẹ, chúng ta đừng giận ba ba kia được không?" Thanh âm mềm mại làm Hạ Nhược Tâm kì lạ nhử mi, cô cũng không có tức giận Cao Dật, hơn nữa cô cũng không biết mình tức giận lúc nào bị tiểu gia hòa này thấy được.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm thấy ba ba khóc, mẹ nói người lớn sẽ không khóc, khóc thì đôi mắt sẽ đau đau."

Tay Tiểu Vũ Điểm kéo áo Hạ Nhược Tâm, đôi mắt thỉnh thoảng chớp động, vẫn là bộ dáng buồn ngủ mông lung.

Hạ Nhược Tâm rút cục cũng hiểu ba ba trong miệng con gái là ai.

Không phải Cao Dật, mà là Sở Luật

Nhưng mà người đàn ông kia sẽ khóc sao? Mọi người đều biết người đàn ông kia máu lạnh vô tình, không tim không phổi, mà anh cái không có nhất định chính là nước mắt.

"Mẹ, được không?" Tiểu Vũ Điểm ngẩng mặt lên, nỗ lực mở to hai mắt, lông mi bé lại rung rung ngủ lửn lửn, chỉ là tay của bé vẫn kéo áo Hạ Nhược

Tâm. Mà Hạ Nhược Tâm không biết tại sao có một loại mâu thuẫn, một loại cảm giác là cô giãy giụa mâu thuẫn.

Tha thứ, thật sự tha thứ, cô đã nói cô không hận người đàn ông kia, nhưng thật ra trong đáy lòng cô luôn hận, không có tha thứ, cũng không thể tiêu tan. Cô ôm Tiểu Vũ Điểm chặt hơn, hi khó chịu nhắm hai mắt lại.

Tiểu Vũ Điểm, con thật sự muốn mẹ tha thứ sao? Nhưng mẹ hình như làm không được, thật sự làm không được.

Có lẽ cô không hận, nhưng lại không thể tha thứ. Chỉ cần nhớ tới đủ loại chuyện trước kia người đàn ông đó làm, anh hủy hoại cánh tay cô, hủy hoại cuộc sống cô, tâm tình của cô chưa từng được bình yên, quá khứ là yêu, trước đây là hận, mà hiện tại có lẽ chỉ có phức tạp để hình dung.

Cửa nhà trẻ, cô giáo cẩn thận che ô cho các bạn nhỏ, hiện tại bên ngoài mưa rất lớn, mưa to bắn lên trên người hơi đau.

"Tiểu Vũ Điểm, con ngoan ngoãn đứng ở đây đừng chạy lung tung nhé, cô giáo đi đưa một bạn khác trước." Cô giáo vội vàng dẫn Tiểu Vũ Điểm tới một nơi không bị mưa, bởi vì cô nhìn thấy phụ huynh các bạn nhỏ khác đã đến.

"Vâng ạ." Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn buông tay cô giáo ra, yên tĩnh đứng ở nơi không mưa, bé cúi đầu nhìn chân, trên bàn chân đã dính nước mưa, mặc dù bé thích nghịch nước nhưng hiện tại nghịch nước rất lạnh.

Cô rút thân thể, bé nhìn phía xa không thấy ai tới đón, bố, mẹ, bọn họ chưa tới.

Bé nghiêng đầu thò ra ngoài một chút, vừa ghé một chút trên gương mặt nhỏ đã dính vài giọt nước mưa khiến bé vội vàng lui trở lại, mưa rất lớn đó.

Bé chìa tay ra tiếp tục nghịch nước mưa, nhưng mưa rơi hai giọt liền ngừng lại, bé thu hồi tay, kì lạ chớp mắt một cái, còn có người che ô sao, chỉ là không mưa cũng có người dùng ô sao?

Lúc này bé mới ngẩng đầu lên thấy trên đỉnh đầu có một chiếc ô màu lam, màu ô giống với sắc trời bên ngoài.

"Không được nghịch nước như vậy." Thanh âm trầm thấp lại dễ nghe dường như làm ngày mưa ấm áp hơn, Tiểu Vũ Điểm cố gắng ngẩng đầu, gương mặt nhỏ kì quái nhìn người đàn ông không biết đã đứng trước mặt bé từ khi nào.

"Ba ba đến đón con, cùng con chờ mẹ con." Người đàn ông cúi xuống, một tay che ô một tay bế Tiểu Vũ Điểm lên làm chân nhỏ của bé rời xa mặt đất. Có lẽ trời mưa rất lớn nhưng đứa bé trong lòng người đàn ông không hề bị dính một chút mưa.

"Vị tiên sinh này, anh muốn mang cháu đi đâu?" Cô giáo vừa thấy người xa lạ vội vàng chạy tới, nhưng khi nhìn thấy mặt người đàn ông đôi mắt lại sáng ngời, người đàn ông thật đẹp trai, ngũ quan tuấn tú xinh đẹp như minh tinh trên TV, tỉ lệ gương mặt đều cực chuẩn, tổ hợp bên nhau càng thêm hoàn mỹ, mặc dù có hơi lạnh lùng nhưng thực sự rất hấp dẫn người khác.

"Tôi đến đón con." Sở Luật ngẩng đầu lên, thanh âm không nóng không lạnh, nhưng trên mặt nhàn nhạt không vui, cô để con gái anh một mình ở chỗ này không sợ đứa bé sẽ bị ướt mưa sao.

Mà cô giáo lại nhìn không ra trong mắt Sở Luật không vui, vẫn cứ đang si mê diện mạo của Sở Luật.

"Tiểu Vũ Điểm, con quen chú này sao?" Cô giáo đến đây mới nhìn về phía Tiểu Vũ Điểm, mặc dù trưởng thành đẹp trai nhưng không thể để người xa lạ đón trẻ con đi được.

Tiểu Vũ Điểm gật đầu một cái, vòng tay ôm lấy cổ Sở Luật.

Bé quen mà. Người này là.

Là một người bố khác.

"Xin hỏi vị tiên sinh này anh có quan hệ gì với đứa bé?" Mặt cô giáo vô cùng đỏ, giống như gặp được bánh kem mỹ vị, hỏi Sở Luật giống như đang tra hỏi khẩu.

"Tôi là bố của cháu." Môi Sở Luật mím chặt hơn, anh không thích người khác nhìn dò xét như thế, ý đồ trong lòng người phụ nữ này có hơi quá rõ ràng.

Ồ, hóa ra là bố à, cô giáo đến đây mới bừng tỉnh hiểu ra, chỉ là... Đột nhiên mắt cô mở to, không thể nào, bố, Tiểu Vũ Điểm là con gái anh, nhưng Tiểu Vũ Điểm rõ ràng là họ Cao mới đúng, hơn nữa cô cũng đã gặp vị Cao tiên sinh kia.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 661: Đáng tiếc là một người quê

"Này, tiên sinh..." Cô còn muốn hỏi nhiều, Sở Luật đã ôm Tiểu Vũ Điểm rồi đi, mà đuôi phải của anh lại hơi khập khiễng.

Trưởng thành rất đẹp trai, thật đáng tiếc thì ra là một người quê. Cô giáo hơi thất vọng thờ dài. Sở Luật cũng không đi xa, trời mưa anh đứng ở bên ngoài trường học, cẩn thận dùng ô che chắn cơ thể Tiểu Vũ Điểm, không lo mưa đã làm ướt lưng áo anh, cho đến khi thấy được bóng người phía xa đi tới, anh mới cố sức di chuyển chân...

Hạ Nhượng Tâm chạy rất nhanh, cô vừa mới đi đến chuẩn bị đón con gái, không biết tại sao đột nhiên trời mưa, hiện tại Cao Dật đang phẫu thuật bên trong bệnh viện, vì vậy chỉ có một mình cô đến đón Tiểu Vũ Điểm.

Chỉ là hình như đợt mưa này làm cô hơi đau đầu, sợ con gái ướt mưa, tay cô đặt lên trên đầu, đôi mắt hơi mờ, sao bóng dáng bé nhỏ ở cầu thang kia lại quen thuộc như vậy.

Cô cố gắng mở to hai mắt, đó không phải ai khác mà là Tiểu Vũ Điểm của cô, cô chạy về phía trước, không rõ vì sao Tiểu Vũ Điểm ở đây, hơn nữa trong tay đang cầm một chiếc ô, thật may có chiếc ô này, nếu không nhóc con nhất định sẽ gặp mưa.

Cô đi đến cầm ô trong tay con gái, sau đó bế con lên.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ xin lỗi mẹ đã đến muộn." Cô vội vàng xin lỗi. Tiểu Vũ Điểm dùng tay lau nước mưa trên tóc Hạ Nhượng Tâm, trên khuôn mặt nhỏ nở nụ cười.

"Mẹ..." Thanh âm ngọt ngào khiến Hạ Nhượng Tâm nheo khuôn mặt con, luyến tiếc rồi đi.

"Được rồi, Tiểu Vũ Điểm, chúng ta về nhà." Hạ Nhượng Tâm kéo tay con gái lại, sau đó ôm chặt đứa nhỏ trong lòng đi về phía trước, thỉnh thoảng Tiểu Vũ Điểm quay đầu nhìn về phía sau.

Tiểu Vũ Điểm kéo áo Hạ Nhượng Tâm.

Hạ Nhượng Tâm không hiểu nghiêng người qua, lại phát hiện phía trước có một người đàn ông đưa lưng về phía bọn họ, trên lưng anh đã bị nước mưa làm ướt, toàn bộ tóc cũng dãn ở bên tai.

Chỉ có hai chân của anh, mỗi một bước đi vô cùng khó khăn và cố hết sức, thân thể cao lớn của người đàn ông lúc này trông hơi cô đơn.

"Mẹ, là người ba ba kia đưa ô cho Tiểu Vũ Điểm, ba ba còn chờ mẹ cùng với Tiểu Vũ Điểm." Tiểu Vũ Điểm giơ ngón tay chỉ bóng lưng người đàn ông ở phía trước, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Mẹ, ba ba kia không sợ mưa sao? Ba ba không lạnh sao? Nhưng Tiểu Vũ Điểm rất lạnh."

Bé nói xong lại rúc vào lòng Hạ Nhượng Tâm. Hạ Nhượng Tâm ôm chặt đứa bé trong lòng, chỉ không biết vì sao khi cô nhìn Sở Luật như vậy bỗng nhiên đổ mắt hơi cay.

"Mẹ đưa con về nhà, về nhà sẽ hết lạnh." Cô ôm con bước nhanh rồi đi, mà Sở Luật cách hai người họ đã rất xa, lại dừng bước chân, quay người lại, sau khi nhìn thấy bóng dáng hai người biến mất trong làn mưa, bên môi mới nhàn nhạt tươi cười.

Chỉ cần có thể làm cho hai mẹ con chuyện nhỏ nhỏ anh cũng cảm thấy rất thỏa mãn, anh chưa từng có ý đồ, chỉ muốn gặp con gái nhiều hơn, còn có cô.

"Nhượng Tâm, anh xin lỗi, mà anh thật sự sẽ không được tha thứ sao?" Khi nghĩ đến đây anh lại cười khổ một tiếng, ngay cả bản thân mình anh còn không thể tha thứ, huống chi là người khác.

Như vậy cũng tốt, chỉ cần để anh có thể nhìn thấy hai mẹ con là được.

Anh cũng không có đòi hỏi điều gì nữa, có lẽ, anh thật sự hiểu, còn có một loại hạnh phúc là đứng từ xa chăm chú nhìn, ở phía xa nhìn thấy chỉ cần bọn họ hạnh phúc, như vậy anh cũng có thể hạnh phúc.

Trước kia anh không hiểu, anh chỉ thích giành lấy, chỉ thích ép buộc, nhưng bây giờ sẽ không, anh đã học được tôn trọng, học được bao dung, cũng học được chúc phúc, cho dù học được những thứ đó nhưng đối với anh mà nói là đau thấu nội tâm, nhưng anh vẫn khiến bản thân học được.

Ngẩng đầu, nước mưa không ngừng tấp lên mặt anh, mà khóe môi anh trước sau vẫn không hạ xuống, cho đến khi anh ngồi vào xe lại hắt xì một cái. Có phải anh thật sự ngốc hay không, rõ ràng có xe để đi nhưng lại đứng dưới mưa lâu như vậy.

Anh đem tay đặt lên trên tay lái, cảm giác trên đùi truyền đến từng trận đau âm ỉ, vết thương của anh không tốt nhưng anh lại nhớ con gái vì vậy mới không quan tâm chân đến đây.

Lái xe, phía trước dường như mưa không có ý ngừng. Tất cả bao bởi tầng sương mù mờ mờ, nơi xa chỉ có thể nhìn thấy hình dáng kiến trúc mơ hồ, trước mắt nước mưa cùng nhau nhòe đi. Anh khởi động xe, liếc mắt một cái đã không còn nhìn thấy công nhà trẻ, mà trong tay anh vẫn còn sự ấm áp từ cơ thể nhỏ của con gái.

Rất nhanh xe biến mất giữa làn mưa, nhưng khi anh mặc cả bộ âu phục ẩm ướt trở lại bệnh viện, cơ thể rất tốt của anh lại cực kì nghiêm trọng do cảm

lạnh, có thể là nguyên nhân mất máu quá nhiều khiến thân thể anh cũng kém rất nhiều.

Nhưng một lần sốt có thể đổi lấy cơ hội ôm con gái đáng yêu của anh một cái, anh cảm thấy vô cùng đáng giá, thậm chí anh vẫn cười khiến y tá tưởng anh bị bệnh nên phát điên, chẳng những chân bị bệnh, ngay cả tinh thần cũng bệnh theo.

Một lần bị sốt đối với anh không có ảnh hưởng lớn, người đàn ông này cho dù hiện tại một chân bị thương, lại cộng thêm sốt nặng, nhưng anh vẫn như cũ mạnh mẽ khủng khiếp. Lúc này trong khi một tay đang truyền nước, một tay khác còn không ngừng lật tài liệu của công ty.

Anh vẫn bận rộn giống như trước, nhưng hiện tại cũng đã quá tăng cường bận rộn.

"Anh họ, em rút cuộc có thể khẳng định anh không phải là người." Đỗ Tĩnh Đường ngồi bên cạnh, bộc lộ nhìn người đàn ông bị bệnh còn có thể đưa ra những quyết định chuẩn xác, hơn nữa mỗi quyết định của anh còn đều rất chính xác, đổi thành anh, anh sẽ không biết đối mặt như thế nào nữa.

"Nếu anh không phải, vậy em cũng không phải." Sở Luật đổi một tập tài liệu khác, đầu cũng không ngẩng lên một cái.

"Em, em tuyệt đối, em là một người bình thường." Đỗ Tĩnh Đường lười nhác nói, nhưng có người anh họ vĩ đại thế này, anh quả thực chính là vui vẻ khủng khiếp, xem đi, cái gì cũng làm, như vậy anh không cần làm gì nữa, thế không phải là được rồi sao, thật sự quá tốt. Anh rảnh rồi, anh không cần làm nô lệ cho công việc.

"Anh sẽ làm xong chỗ này, em đi chơi với con gái anh đi, con bé rất thích em." Sở Luật day nhẹ ấn đường, xác thật Tiểu Vũ Điềm cực thích Đỗ Tĩnh Đường, bởi vì cậu ấy chiều chuộng con tận trời, bé muốn gì thì cho cái đó, quả thực trẻ con thích một người như vậy.

"Anh họ, anh không phải vì muốn em đi chơi với bé đáng yêu cho nên mới làm việc sống chết như vậy chứ?" Đỗ Tĩnh Đường thử thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 662: Không muốn nghe chuyện quá khứ

"Em cho rằng vậy?" Sở Luật ngược nửa mắt lên: "Anh cho em tiền lương không phải làm bảo mẫu, mà là phó tổng giám đốc."

Đỗ Tĩnh Đường ngưng ngừng xoa mũi: "Còn nói em chiều chuộng trẻ con quá đáng, em xem em còn lợi hại hơn so với anh."

Sở Luật nhàn nhạt nhìn anh một cái, mang tất cả công việc của cậu ta mang cho mình làm, đơn giản chính là muốn Đỗ Tĩnh Đường có thời gian cùng đi chơi với Tiểu Vũ Điềm, anh biết Tiểu Vũ Điềm thích cậu ta, người bố như anh không thể cho con chỉ có thể giúp con làm việc này.

"Được rồi, em đi tìm bé đáng yêu." Đỗ Tĩnh Đường đứng lên, dù sao ở đây không còn việc của anh, anh có thể đi tìm Tiểu Vũ Điềm, đúng như anh họ anh nói, cô nhóc kia đặc biệt thích anh, mà anh cũng đang ngầm nghĩ biện pháp để cô nhóc có thể chấp nhận người bố là anh họ anh nhanh một chút, nếu có thể, cuối cùng là Hạ Nhượng Tâm cũng vậy.

Nhưng mà dựa theo tình hình như vậy, xác thật rất khó rồi.

Anh đi ra ngoài, mấy ngày mưa qua đi, quả nhiên hôm nay trời nắng đặc biệt đẹp, nhìn đi đây đúng là một nơi du lịch hoàn hảo, cho nên người đàn ông kia làm tổ trong bệnh viện bận rộn công việc, quả thực rất...

Đáng thương khủng khiếp.

Hạ Nhượng Tâm mặc cho Tiểu Vũ Điềm một bộ quần áo mới, đeo cho bé một nơ con bướm vô cùng đáng yêu.

Cô ngồi xổm xuống, sờ khuôn mặt dài càng giống cô, đứa nhỏ này chỗ nào cũng giống cô, chỉ có tính tình đôi khi kì lạ, cũng chỉ có vào lúc này cô mới nhớ tới người đàn ông kia, mà cô hiện tại mới phát hiện tuy rằng Tiểu Vũ Điềm lớn lên giống cô, nhưng tính tình bé đôi khi lại được sao chép từ anh.

"Mẹ, mặt Tiểu Vũ Điềm bản sao?" Tiểu Vũ Điềm kì lạ sờ gương mặt, sau đó chạy đi soi gương, bé không thể là một đứa bé bản thiêu, bé phải làm một đứa trẻ xinh đẹp.

"Không..." Hạ Nhượng Tâm vừa định muốn ngăn cản, Tiểu Vũ Điềm không cần gấp, chạy đi có khi cũng rất nhanh.

Vừa lúc chuông cửa vang lên, Hạ Nhượng Tâm đứng lên, mở cửa ra. Không ngạc nhiên khi thấy Đỗ Tĩnh Đường, bây giờ Tiểu Vũ Điềm một tiếng lại một tiếng gọi chú, ngoài anh ra liền không có người khác.

"Cậu đã đến rồi." Hạ Nhượng Tâm đối với anh từ tế bất ngờ, vì cô biết anh thật lòng thương Tiểu Vũ Điềm, hơn nữa Tiểu Vũ Điềm cũng cực thích anh, chỉ cần cùng anh đi ra ngoài, nhóc con sẽ rất sung sướng.

"Đúng vậy, em đến đón bé đáng yêu." Đỗ Tinh Đường ngại ngùng cười cười.

"Chị Nhượng Tâm, thật ra chị không biết, khi lần đầu tiên em gặp chị, em còn coi chị là đối tượng nhất kiến chung tình* đấy, bây giờ nhớ lại, thật ra vẫn nên ngắm nhìn mới tốt." Anh đột nhiên nhớ tới chuyện trước kia, lúc này nói ra không thấy xấu hổ.

*Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu

"Vậy sao?" Hạ Nhượng Tâm cũng là cười, có chút từ chối nghe những lời này, đối với việc đã qua không có nhiều hạnh phúc đáng nói, tóm lại là đau khổ quá mức hạnh phúc đi, hạnh phúc sau lưng cô thật ra lại là một âm mưu đau khổ, mà chuyện trước kia cô thật sự cũng không nghĩ nữa, đương nhiên cũng không muốn người khác vô tình hoặc cố ý đề cập.

"Chị Nhượng Tâm, thật ra có một số việc không phải giống trong tưởng tượng của chị đâu." Đỗ Tinh Đường thu hồi về cả lơ phát phơ, đột nhiên sắc mặt thay đổi: "Chị còn nhớ anh họ em để người đàn ông kia làm chuyện đó, chuyện ép chị ly hôn không?"

Hạ Nhượng Tâm sững sốt, cô cắn đau khoe môi: "Chuyện kia đã qua rồi, tôi không muốn nhắc lại." Lại một lần nữa bị người ta vạch trần vết sẹo này vẫn làm cô đau lòng, sao cô có thể quên được, một người chồng nhưng lại để người đàn ông khác tới cưỡng bức vợ anh ta, tự cầm súng mình, có bao nhiêu hận, có bao nhiêu tàn nhẫn mới có thể đủ để làm ra được chuyện như vậy.

Chuyện như thế tàn nhẫn cỡ nào mới có thể làm được, anh lúc ấy đối với cô thật sự đủ hận, đủ tàn nhẫn.

"Thật ra không phải như chị nghĩ." Đỗ Tinh Đường vội vàng muốn giải thích, có thể nhìn được sự kháng cự trong lòng Hạ Nhượng Tâm không phải bình thường, mà chuyện này nếu không nói ra thì khúc mắc trong lòng cô vĩnh viễn sẽ không biến mất.

"Em đã gặp người đàn ông kia, em còn bảo anh ta không được động đến chị, chỉ làm giả bộ, em xin lỗi lúc ấy em không ngăn cản." Đỗ Tinh Đường có chút khó chịu đứng

Hạ Nhượng Tâm thở ra một hơi, sắc mặt đã như thường.

"Tôi biết, cậu không thể, bởi vì không có lúc đó còn có tiếp theo, nhưng tôi muốn cảm ơn cậu, nếu không có cậu có lẽ tôi mất đi không chỉ là thanh danh."

"Không phải, không phải, không phải như chị nghĩ." Đỗ Tinh Đường vội vàng xua tay: "Thật ra không phải, em cũng là sau này mới biết được, anh họ anh ấy cũng không làm như vậy, thật sự không có, cho dù em không ngăn cản, anh ấy cũng đã cảnh cáo người đàn ông kia không được thật sự động thủ với chị. Thật ra anh ấy không tàn nhẫn giống như chị tưởng tượng."

"Còn có..." Đỗ Tinh Đường nói một chút hơi khô miệng lưỡi, nhưng có một số việc anh nhất định phải nói ra mới được.

"Anh họ, anh ấy không phải có ý khiến chị cùng đường, anh ấy chỉ muốn chị trở về cầu xin anh ấy, chỉ cần lúc ấy chị đi cầu xin anh ấy, anh ấy cũng sẽ không bức chị đến cuối con đường."

"Anh ấy từ nhỏ đã muốn thứ gì thì nhất định phải có được, cho nên tính cách anh ấy mới tồn tại những thứ ngang ngược không gì sánh được, có lẽ lúc ấy anh ấy không hiểu về tình yêu, nhưng trong ý thức có lẽ đã sớm biết anh ấy yêu chị."

"Cậu không cần phải nói." Hạ Nhượng Tâm không muốn nghe những lời này, cô chặn lại lời anh: "Đều qua rồi, tôi quên rồi."

Xoay người, chuyện quá khứ, mặc kệ nguyên nhân gì gây ra đều đã xảy ra, ai cũng không thể thay đổi, cô đã từng chịu khổ sở thì chính là như thế.

"Không được, chị nhất định phải nghe hết em nói mới được." Đỗ Tinh Đường vội vàng đứng ở trước mặt cô, chỉ thiếu nắm chặt bả vai cô: "Chị biết tại sao anh ấy đối tốt với Lý Mạn Ni không? Có lẽ chính anh ấy cũng không biết, đôi khi anh ấy luôn tìm kiếm cái gì trong Lý Mạn Ni?"

"Chị cũng không phát hiện sao? Thật ra Lý Mạn Ni cho em cảm giác đôi khi giống một người."

"Tôi biết mà." Hạ Nhượng Tâm chỉ cười, khoe môi cười tràn đầy giễu cợt: "Cô ấy giống Hạ Dĩ Hiên."

"Không đúng." Giọng nói Đỗ Tinh Đường rất nghiêm túc: "Cô ta giống chị, không giống Hạ Dĩ Hiên."

Hạ Nhượng Tâm đỡ người, bây giờ thảo luận vấn đề này có phải hơi dư thừa hay không, cô và người đàn ông kia không bao giờ có khả năng nữa cho nên cũng không cần lại để nó rối tinh rối mù, không cần phải biết ai là thể diện của ai.

"Anh ấy không để chị mang bất cứ thứ gì của Sở gia đi, nhưng chị không biết, tất cả thứ thuộc về chị đều được anh ấy cất giữ bảo vệ rất cẩn thận, còn có nơi này." Đỗ Tinh Đường đặt tay lên trên ngực: "Nếu chị có cơ hội nhìn thấy bên trong túi áo của anh ấy, chị sẽ phát hiện nơi đó anh ấy chứa một thứ, là anh ấy bốn năm vẫn luôn mang theo bên người chưa từng bỏ ra."

"Nếu chị nói anh ấy yêu Lý Mạn Ni, tại sao Lý Mạn Ni còn phải bị người khác lợi dụng mà cho anh ấy uống thuốc ức chế thần kinh? Tại vì sau khi chị rời đi theo thời gian cảm xúc của anh họ đã chịu ảnh hưởng, anh ấy đã nóng nảy bất an, nếu anh ấy là yêu vậy vì sao Lý Mạn Ni không tin, trực giác phụ nữ rất chuẩn, chính là cô ta đã biết anh họ thật ra không yêu cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 663: Ăn ra tới thịt mỡ

Đỗ Tĩnh Đường một hơi nói liên tục khiến miệng anh sắp bốc khói, nhưng Hạ Nhược Tâm lại vô cùng bình tĩnh không biết rút cuộc cô có nghe lọt tai không.

Đỗ Tĩnh Đường đột nhiên cảm giác thất bại, đừng nói với anh là nói nhiều lời như vậy thành vô ích nha, tốt xấu gì cũng cho xin chút phản ứng chứ.

Anh dùng sức nuốt ngụm nước bọt, thật sự đau cả răng, trước mặt anh bỗng nhiên xuất hiện một cốc nước giống như ở trên sa mạc khát khô đã lâu vội vàng cầm lấy cốc nước uống ừng ực...

"A, uống ngon thật!" Trước đây anh cũng không biết nước uống ngon như vậy, so với bất kì đồ uống và rượu vang đều ngon hơn, thì ra trên đời này đồ uống ngon nhất không phải cái gì mà chỉ là nước, một cốc nước sôi để nguội mà thôi.

"Cảm ơn, thêm cốc nữa." Anh giờ cái cốc ra, nhưng lại đối diện với khuôn mặt nhỏ đáng yêu, một bàn tay nhỏ tiếp nhận chiếc cốc trong tay anh, sau đó hai chân chạy rất nhanh mang một cốc nước tới.

"Ngaoan, chú còn chưa thương cháu, cháu đã biết chú đáng thương." Anh tiếp nhận nước, lại uống hết một cốc, đến đây mới vỗ ngực, a, thật thoải mái, anh buông cốc trong tay xuống, nhanh nhẹn bế tiểu gia hoà từ mặt đất lên: "Đi thôi, chú đưa cháu đi chơi." Bây giờ anh thấy nhóc con lại quên mất chuyện lớn. Có điều khi anh quay đầu lại nhìn thật sâu Hạ Nhược Tâm: "Chị Nhược Tâm, lời em nói đều là thật không có ý lừa gạt chị, thật sự trước kia anh ấy đối với chị không tốt, nhưng chị hãy biết anh ấy bây giờ chỉ đang nỗ lực đền bù. Chị biết không, thật ra anh ấy vẫn đang sốt cao nhưng vì để có thể cho em đi chơi với Tiểu Vũ Điểm nhiều hơn mà anh ấy mang tất cả công việc đè nặng ở nơi đó nhưng lại quên mất bản thân thật ra vẫn là một bệnh nhân."

"Em không phải vì anh ấy mà nói tốt, chỉ là cảm giác chị hẳn nên nghỉ nhiều một chút, có lẽ một bước đi của chị sẽ làm cuộc sống mấy người thay đổi hoàn toàn mới, tất nhiên còn có bé đáng yêu"

Anh vươn tay xoa khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm.

"Được rồi, bé đáng yêu, chú đưa cháu đi chơi." Anh cúi đầu hôn đứa bé trong lòng. Những điều muốn nói anh đã nói, anh cũng đã cố gắng hết sức, còn quyết định thuộc về cô, người khác không có quyền đặt câu hỏi.

Anh ôm Tiểu Vũ Điểm đi ra ngoài, cánh cửa sau lưng bọn họ đóng lại. Cho dù Hạ Nhược Tâm thật sự suy nghĩ gì chỉ có một mình cô biết.

Hạ Nhược Tâm đứng trước cửa sổ, cô kéo bức rèm ra nhìn Đỗ Tĩnh Đường ôm Tiểu Vũ Điểm ngồi vào trong xe, rất nhanh xe đã rời khỏi tầm mắt cô. Cô xoay người, nhìn xung quanh nơi mình đang ở, thật sự yên tĩnh, yên tĩnh không có một chút tiếng động.

Cô ngồi trở lại sofa, duỗi tay lấy con búp bê Tiểu Vũ Điểm rất yêu mến kia, cô ôm búp bê trong lòng ngực, nhưng không biết tại sao ngón tay ngón tay sờ đến hai mắt, cô nhìn ngón tay mình lại phát hiện trên tay những giọt nước mắt ướt ướt, cô khóc, tại sao cô lại khóc, vì sao khóc cơ chứ?

"Sở Luật, em không yêu anh, thật sự đã không yêu anh nữa."

Cô không ngừng lẩm bẩm tự nói, đúng vậy, cô không yêu, chẳng qua là không yêu tại sao trong lòng lại cảm thấy cực kì đau khổ, chua xót ê ẩm, rất khó chịu.

Cô đã yêu hai mươi mấy năm rồi, những đau khổ đều đã chịu đựng, thật sự đủ rồi.

Cô lau khô nước mắt, sau đó nhìn đồng hồ treo trên tường, cô nên đi nấu cơm vì Cao Dật sắp trở về, đúng rồi cô đã có Cao Dật không thể nghĩ đến những cái khác.

Cô đứng lên, cẩn thận cắt con búp bê, Tiểu Vũ Điểm rất yêu con búp bê này, trước nay trong lòng chưa hề thay đổi, mà cô không biết tư tưởng của con gái mình đến tốt cùng là di truyền từ ai.

Cô lại đặt ngón tay lên trên mặt con búp bê, bắt đầu hơi ngơ ngẩn, thật lâu ánh sáng trong mắt lại tối sầm xuống.

Đỗ Tĩnh Đường dặt tay Tiểu Vũ Điểm, lần lượt bên trái bên phải cảm rất nhiều đồ, tất nhiên Tiểu Vũ Điểm cũng vậy, từ lúc bọn họ bắt đầu đến đây miệng của bé chưa ngừng tí nào.

Thảo nào Tiểu Vũ Điểm ăn nhiều như vậy, thì ra bé đã quen được chú họ này nuông chiều rồi.

"Ăn ngon không?" Đỗ Tĩnh Đường ngồi xổm xuống, anh biết cuộc sống trước kia của bé đáng yêu rất vất vả, cho nên anh chỉ hận không thể mang hết toàn bộ đồ ăn khắp thiên hạ nhét vào trong bụng nhỏ của cháu.

"Ngon ă." Tiểu Vũ Điểm dùng sức gạt đầu, trong miệng còn không ngừng ăn.

"Không cần gấp, cháu nhìn đi, ở chỗ chú còn rất nhiều đủ để cháu ăn trong một thời gian dài rồi. Cho nên không cần gấp nếu không bị ghen đó."

"Đúng rồi, đến đây uống một chút nước." Đỗ Tĩnh Đường nhanh tay lấy đồ uống đặt trên miệng Tiểu Vũ Điểm. Tiểu Vũ Điểm nghe lời uống mấy ngụm mà còn lại đương nhiên đều vào bụng Đỗ Tĩnh Đường hết.

Anh đột nhiên nhéo thịt ở eo, xem đi, cùng tiểu gia hóa này đi dạo phố, cháu ăn, anh cũng ăn, kết quả làm anh béo lên rồi, ưu điểm là rất nhiều... mỡ.

Mà cái người đàn ông đang chết kia, bây giờ mỗi ngày đều nói anh sắp biến thành một con heo. Người nào đã gặp, một con heo đẹp trai như anh sao?

"Chú ơi, kẹp tóc nơ bướm rơi." Tiểu Vũ Điểm nâng tay lên, trong tay bé có một kẹp nơ con bướm màu đỏ là buổi sáng nay Hạ Nhược Tâm buộc lên tóc cho bé.

"Không phải lo có chú họ vạn năng ở đây." Đỗ Tĩnh Đường tự tin cười, chẳng qua là một cái nơ con bướm mà thôi sao có thể làm khó anh đường đường là phó tổng giám đốc tập đoàn Sở thị được, phải biết rằng anh là sinh viên bằng tốt nghiệp đại học ở Mỹ loại xuất sắc.

Nếu anh ngay cả một cái nơ bướm bình thường mà không đối phó được vậy thì anh không phải là người lớn

Chỉ là từ trước đến nay anh luôn rất tự tin, rất nhanh trên trán anh toát ra vài giọt mồ hôi, một cái nơ bướm bình thường thật sự làm anh chịu đủ nhiều đả kích, anh vụng về cái nơ bướm lên mái tóc ngắn của Tiểu Vũ Điểm, một lúc lại rơi, một lúc lại lệch, một lúc lại trông quá khó coi, mặc kệ anh có đùa nghịch như thế nào đều không thể nào làm được đẹp như Hạ Nhược Tâm.

Tiểu Vũ Điểm đáng thương đành phải ngẩng đầu lên, mím cái miệng chúm chím, đứng thẳng tắp. Lúc này mặt Đỗ Tĩnh Đường đã đỏ bừng và một đứa trẻ nhỏ đã đứng ở chỗ này rất lâu.

"Chú, tóc Tiểu Vũ Điểm đau." Rốt cục nhìn không được, bé nhỏ giọng nói, lông mày nhăn càng chặt. Mà Đỗ Tĩnh Đường lại một lần nữa luống cuống tay chân, cái nơ bướm kia lại rơi vào trong tay, dù có khác thì là mái tóc tiểu gia hóa này thực sự quá ngắn, ngắn thế này mà sao mẹ nhà người ta lại đeo lên được. Anh cuối cùng không thể không thừa nhận anh đối với cái này thật sự không thành thạo

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 664: Khóc muốn chết

"Chú..." Cái miệng nhỏ của Tiểu Vũ Điểm méo máo, thoát nhìn như muốn khóc, bé lấy nơ con bướm trong tay Đỗ Tĩnh Đường cài lên tóc không được, khả năng bé sắp thật sự khóc.

"Được rồi không khóc, chú sẽ nghĩ cách." Anh vội vàng bế Tiểu Vũ Điểm lên, trên trán một tầng mồ hôi.

Đúng rồi, đột nhiên mặt anh sáng lên, nhéo khuôn mặt hồng hào của Tiểu Vũ Điểm: "Chú nghĩ ra một cách rất tốt sẽ khiến Tiểu Vũ Điểm trở nên xinh đẹp duyên dáng." Anh vội vàng cầm đồ lên, lúc này mới xoay người, tuy rằng ôm một đứa bé nhưng anh chạy càng chạy càng nhẹ nhàng, thậm chí cảm giác bước chân đang đạp gió, trên mặt anh cuối cùng cũng lộ ra một ý cười.

Anh quả nhiên là rất thông minh nha, cái chủ ý này nhất định rất tốt, anh tin rằng chốc nữa bé đáng yêu sẽ vui vẻ.

Xinh đẹp duyên dáng, Tiểu Vũ Điểm kì quái chớp đôi mắt nho đen, nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn để anh ôm, bé chỉ cúi đầu sờ mái tóc ngắn ngủn, trên khuôn mặt nhỏ hơi mất mát.

Thật ra bé vẫn rất thích nhất cái nơ con bướm kia.

Sờ Luột buông tài liệu trong tay xuống, tay phải của anh đau nhức vô cùng, thậm chí đau làm anh không thể nâng tay lên, mà lúc này càng đau anh lại càng nhớ tới một chuyện.

Bên môi anh hiện lên một nụ cười khổ, nỗi đau của anh có giống Hạ Nhược Tâm đã từng chịu không? Anh đã tàn nhẫn đánh gãy cánh tay cô, cho dù đem một bàn tay của anh cho cô cũng không có khả năng đền bù cho những tất cả chuyện cô đã từng chịu đựng.

Âm thanh di động vang lên, anh xoa nhẹ ấn đường, cảm lấy di động luôn đặt bên người.

Mở ra vừa thấy là Đỗ Tĩnh Đường, anh vội vàng đưa di động lên bên tai, đôi lông mày nhíu thật sâu.

"Anh họ, cứu mạng!" Giọng nói của Đỗ Tĩnh Đường bên kia di động gần như gào thét, mà còn thỉnh thoảng có tiếng trẻ con gào khóc.

Tiểu Vũ Diễm, Sờ Luật nhanh chóng ngồi thẳng dậy, sao tiểu Vũ Diễm lại khóc, con gái anh làm sao vậy.

"Nói cho anh Tiểu Vũ Diễm xảy ra chuyện gì?" Anh lạnh giọng hỏi, chốc chốc lại nghe thấy giọng Đỗ Tình Đường đang dỗ dành Tiểu Vũ Diễm, nhưng tiếng trẻ con khóc càng lúc càng lớn, thậm chí giọng nói ngọt ngào mềm mại của bé đã khóc lạc cả giọng.

Tên Đỗ Tình Đường đáng chết, cậu ta lại làm gì với con gái anh.

"Anh họ, đừng hỏi nữa, trước tiên đến đây, em thật sự không còn cách nào." Đỗ Tình Đường bất lực nói, thoát nhìn bây giờ anh sắp bị một nhóc con bức đến cùng đường.

Sờ Luật buông đi động xuống, vội vàng rút ống kim trên mu bàn tay ra, xuống giường bệnh. Y tá vừa đến thấy bình nước biển còn nửa bình, lớn tiếng nói.

"Sở tiên sinh, anh chưa truyền xong mà?" Cô còn chưa từng gặp bệnh nhân nào hoàn toàn không giống người bệnh như vậy, lần trước đi ra ngoài rồi trở về bị cảm cúm, có phải anh ta lại muốn đi ra ngoài hay không.

Vạn nhất trong trường hợp lại bị bệnh phải làm sao bây giờ?

"Tôi đi ra ngoài một lúc, rất nhanh sẽ quay về." Bước chân Sờ Luật không dừng, trực tiếp kéo cửa đi ra ngoài. Thậm chí y tá chưa kịp ngăn cản anh cũng đã rời đi, trên giường bệnh một chồng tài liệu đã xem xong được anh xếp ngăn nắp, tài liệu này anh xem trong vòng một giờ.

Y tá chỉ có thể thở dài, đi báo cáo với bác sĩ chuyện này, dù sao cả ngày người đàn ông này đều như thế, đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, bệnh nhân ở phòng VIP chính là phiền toái, quả nhiên thực sự còn hơn cả một cái rắc rối.

Ngón tay Sờ Luật vẫn luôn ấn sâu trên ấn đường, không ngừng day, anh chỉ cảm giác đầu óc đau nhức, hơn nữa đau khủng khiếp, dùng sức lắc đầu làm anh có thể tỉnh táo một chút.

Mới ngồi vào trong xe, tốc độ nhanh nhất phóng xe về phía trước, tiếng trẻ con khóc trong điện thoại làm anh vô cùng đau lòng, Tiểu Vũ Diễm luôn rất ngoan, anh rất ít khi thấy con khóc, bây giờ khóc thương tâm như vậy không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng làm anh nôn nóng vô cùng, trên lòng mày nhàu chặt không cách nào thả lỏng.

Mà bên kia Đỗ Tình Đường buông đi động trong tay xuống, hít thật sâu.

Trong lòng anh có một đứa bé đang gào khóc lớn, nhìn đi quả nhiên là khóc, hơn nữa vô cùng thương tâm, anh càng dỗ dành càng khóc khủng khiếp, tại sao lại như vậy chứ, mà Tiểu Vũ Diễm khóc làm anh thực sự không biết phải làm sao bây giờ.

Anh có thể đùa khiến bé vui vẻ, khiến bé cười, chỉ là đối mặt với đứa bé khóc như mất mạng như này anh quả thực bất lực, giống như đối với cái nơ bướm kia.

"Bé đáng yêu, đừng khóc, ba ba và mẹ cháu chốc nữa sẽ đến thôi." Anh vừa đau đầu vừa đau lòng không ngừng dỗ dành đứa bé trong lòng, chỉ là bé lại càng khóc thương tâm, đôi mắt và cái mũi đều ửng hồng. Hơn nữa anh càng khuyên, đứa bé càng khóc khủng khiếp hơn. Người đi đường không ngừng chỉ trích anh, một người đàn ông lớn đứng lại đi bắt nạt một bé gái, thật là quá xấu xa.

Đỗ Tình Đường xấu hổ cúi đầu, lần này anh không còn mặt mũi, nhưng miễn là tiểu gia hòa nín khóc nữa là tốt rồi, mà anh nhớ bé khóc đã nửa giờ, bé vẫn chưa khóc đủ sao?

Đến cửa, Sờ Luật dừng xe, sắc mặt cũng không tốt, vì anh hiện tại đang sốt, cả người đều vô lực. Anh từ trên xe đi xuống vừa lúc gặp Hạ Nhược Tâm đang vội vàng đi đến.

"Nhược Tâm." Sờ Luật nhanh chóng bước lên phía trước kéo tay Hạ Nhược Tâm lại, sao cô cũng đến, không cần phải nói chắc hẳn Đỗ Tình Đường đã gọi cho cô.

"Không cần phải lo lắng, Tiểu Vũ Diễm không sao, chúng ta vào trước xem." Giọng nói anh vô cùng trầm tĩnh trấn an Hạ Nhược Tâm, biết cô hiện tại nhất định rất lo lắng cho con gái.

Hạ Nhược Tâm không phải ứng, cô vô thức để cho Sờ Luật kéo đi, hiện tại cô chỉ lo lắng Tiểu Vũ Diễm, thậm chí không chú ý tới tay mình được Sờ Luật nắm chặt, so với người bình thường ấm hơn rất nhiều khiến lòng bàn tay lạnh lẽo của cô cuối cùng cũng được ấm áp. Bây giờ cô chỉ lo lắng con gái lại không lưu ý đến nhiệt độ cơ thể Sờ Luật rõ ràng không thích hợp, còn có sắc mặt của anh thật sự rất kém.

"Chúng ta vào trước." Nắm chặt trong tay, lần đầu tiên Sờ Luật cảm thấy cuộc sống của mình dường như hoàn mỹ, loại cảm giác này chỉ có bốn năm trước anh mới có thể cảm nhận được, cũng chỉ có cô mới có thể mang lại cho lại, chỉ là lúc ấy sao lại có thể ngu ngốc, cố chấp phủ định chính mình như vậy.

Nếu không hiện tại hai người bọn họ sẽ không đi đến tình cảnh này.

Mà bây giờ không phải lúc nên nghĩ nhiều, bọn họ lo lắng chỉ là con gái hai người, hai người không sống chung với nhau nhưng lại có chung một cô con gái.

Rất xa bọn họ cũng đã nghe thấy tiếng khóc to của Tiểu Vũ Điểm chóc chóc lại truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 665: Dưa hấu nhỏ

Bước chân Sở Luật nhanh hơn, tay còn lại anh vẫn nắm tay kéo Hạ Nhược Tâm, muốn dùng độ ấm của mình sưởi ấm tay cho cô một chút do cô quá căng thẳng.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm vừa thấy Hạ Nhược Tâm đến vô cùng tủi thân, nhanh chóng bỏ trừ chân Đỗ Tình Đường xuống chạy tới ôm chân Hạ Nhược Tâm. "Mẹ..." Bé ngước mặt lên nhìn Hạ Nhược Tâm, chóc chóc còn sụt sịt, gương mặt nhỏ gần như đầm nước mắt, còn có đôi mắt của bé còn đỏ hơn cả con thỏ.

Hạ Nhược Tâm vội vàng bế con gái trên mặt đất lên, ngón tay luồn vào mái tóc Tiểu Vũ Điểm, quả thật bây giờ nhìn giống như một quả dưa hấu nhỏ, tóc của con gái cô đâu, bé thật vất vả tóc mới dài ra, sao lại mất?

"Tình Đường, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Nhiệt độ cơ thể Sở Luật rất cao nhưng giọng nói lại lạnh băng, sao con gái anh lại khóc thương tâm như vậy, rốt cuộc cậu ta làm gì với con.

Mặt Sở Luật lạnh lẽo làm Đỗ Tình Đường cảm thấy mình rất oan uổng, chỉ là anh cũng không biết nên giải thích như thế nào, bởi vì đúng là anh làm bé đáng yêu khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm.

"Em cũng không biết mà." Anh xoa mũi: "Em chỉ mang cháu đi cắt một chút tóc, lúc đầu bé rõ ràng rất ngoan, đột nhiên không biết tại sao lại khóc lớn không ngừng." Mà tới tận bây giờ anh cũng không rõ tại sao bé lại khóc vì cái gì?

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ lưng con, tay đặt trên mái tóc ngắn của Tiểu Vũ Điểm: "Hai không quên cuộc đời này Tiểu Vũ Điểm đã bị bệnh chứ, bé đã từng trị liệu bằng hóa chất cho nên một thời gian bé không có tóc, mà bé rất sợ người khác nhìn thấy bộ dáng lúc không có tóc của mình. Vì vậy có một khoảng thời gian không muốn ra khỏi cửa nhà, ngay cả ra ngoài cũng phải đội mũ bởi vì bé cho rằng người khác sẽ cười bé, sẽ không thích bé."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng xoa mái tóc con, tuy rằng cô đã cố gắng hết sức an ủi Tiểu Vũ Điểm nhưng chuyện đó đã để lại trong lòng bé một kí ức không tốt lắm, thật ra cô biết Tiểu Vũ Điểm không phải sợ hãi đầu trọc mà bé sợ bé sẽ bị bệnh một lần nữa.

Đỗ Tình Đường sững sờ, anh không biết mà, hơn nữa nói thật người thợ cắt tóc kia trình độ rất kém cỏi, nhìn đi đã đem tóc bé đáng yêu biến thành quả dưa hấu.

"Bây giờ phải làm sao, thế nào cũng không thể để bé lại khóc chứ?" Đối với chuyện này Đỗ Tình Đường thật sự đã hết sức lực, sao lại là anh khiến bé đáng yêu không vui vẻ, anh không biết cái dây thần kinh nào của mình gây tội mà anh cũng không thể khiến tóc bé dài ra được.

Sở Luật trừng mắt nhìn Đỗ Tình Đường một cái khiến Đỗ Tình Đường chỉ biết cúi đầu, cảm giác toàn thân không thể dễ chịu.

Hạ Nhược Tâm cũng chỉ có thể không ngừng vỗ lưng con gái, không biết làm thế nào để bé không khóc, khoảng thời gian đó là con ác mộng của cô, cũng là của Tiểu Vũ Điểm.

Tiểu Vũ Điểm ôm cổ Hạ Nhược Tâm, khóc không thành tiếng, bà vai nhỏ nhỏ run rẩy không ngừng, vẫn đang khóc, Hạ Nhược Tâm chỉ cảm thấy bà vai của mình thấm đầm nước mắt.

Tiểu Vũ Điểm căn bản không thích khóc, nếu bé khóc thì thật khó dỗ dành, thật ra bé cũng có tính khí, mà còn tính khí vô cùng lớn, giống như hiện tại bé cố chấp giống mẹ và ba ba.

"Để cho anh nhé." Sở Luật đột nhiên đưa tay ra ôm đứa nhỏ trong lòng Hạ Nhược Tâm, Tiểu Vũ Điểm ngẩng đầu nhìn anh một cái, miệng nhỏ thỉnh thoảng lại mếu máo, tay cũng kéo áo trước ngực anh.

"Không phải sợ, có ba ba ở đây, ba ba sẽ khiến con trở nên xinh đẹp." Cho dù con gái anh đầu trọc cũng rất đáng yêu, nhưng chỉ cần con không thích thì người bố như anh cho dù có thế nào cũng phải giúp con gái mới được.

"Không phải lo, anh có cách." Sở Luật ôm đứa nhỏ trong lòng chặt hơn, cười an ủi với Hạ Nhược Tâm, mà nụ cười như vậy không thường xuất hiện ở người đàn ông giỏi lạnh nhạt này, anh không hay cười nhưng khi cười lộ lên cảm giác giống như hòa tan băng tuyết. Chỉ là ngoại trừ anh lúc này sắc mặt không tốt lộ ra cơ thể anh đang chịu đựng vô cùng mệt mỏi.

Trong lòng ngực Hạ Nhược Tâm không còn, môi hơi mấp máy, cuối cùng tầm mắt cô dừng trên người đứa nhỏ trong lòng Sở Luật, anh có cách, thật sự có cách sao?

"Không phải lo, đi theo anh nào." Tay Sở Luật cẩn thận che chở đứa nhỏ trong ngực, Tiểu Vũ Diễm đã khóc mệt, gương mặt áp trên ngực anh, nhưng hàng lông mi thoảng chớp run run, chỉ thỉnh thoảng mở hai mắt ra lại rơi hai giọt nước mắt.

Bé không muốn làm đũa hấu, bé muốn làm Tiểu Vũ Diễm, bé không muốn bị bệnh, không muốn đau.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm không muốn đau, không muốn đau." Giọng nói trong trẻo truyền đến, bé khóc đến mệt, giọng nói còn mang theo một chút khàn khàn, bước chân Sở Luật ngừng một chút.

Anh hỏi Hạ Nhục Tâm vẫn luôn đi ở phía sau.

"Lúc ấy, con rất đau sao?"

Hạ Nhục Tâm sững sốt, sau đó nhẹ mở miệng: "Đúng vậy, con rất đau, mỗi ngày đều phải tiêm, do còn bé, mạch máu rất nhỏ nên phải tiêm vài lần mới tìm được mạch máu của con, sau khi trị liệu xong con sẽ ăn không vào, ăn cái gì thì nôn cái đó, chẳng những con nôn mà còn rất sợ hãi."

"Anh xin lỗi..." Sở Luật ôm con gái càng chặt hơn, đều tại anh không tốt, lúc ấy cô vất vả như vậy để cứu con gái, mà anh thì đang làm cái gì, anh nhục nhã cô thậm chí vì một đứa con không phải của anh mà lựa chọn không cứu con gái duy nhất của anh.

Mặc kệ anh đã làm gì đều không thể bù đắp tất cả những chuyện từng làm, cho dù hiện tại anh có làm rất nhiều cũng không cách nào bù đắp những vết thương sâu mà hai người phải chịu những năm qua.

Đối với một người phụ nữ không yêu, anh thương tiếc như vậy, cho cô ta tất cả, những thứ có thể cho, không thể cho, anh đều đem cho.

Nhưng đối với người anh rõ ràng yêu thì anh lại tàn nhẫn như thế, tàn nhẫn đến nỗi khiến anh hiện tại không dám nhớ lại, đến tận cùng là đôi tay này đã làm cái gì, anh lấy mọi thứ của cô, những thứ cô có thể mất, không thể mất, anh đều hủy hoại.

Mà anh không cách nào tha thứ cho chính mình.

Lại một câu xin lỗi kia, Hạ Nhục Tâm đón nhận con gái trong lòng anh: "Anh không cần lại nói 'Anh xin lỗi', tôi đã nói tôi quên rồi." Cô ôm con gái đi nhanh hơn.

Vì không muốn làm mình suy nghĩ nhiều, càng không muốn nhất cử nhất động của người đàn ông này lại một lần nữa ảnh hưởng đến cô, cô chỉ vì con gái, chỉ vì Tiểu Vũ Diễm của cô.

Trong lòng ngực không còn, cơ thể Sở Luật hơi lắc lư một chút. Đỗ Tĩnh Đường vội vàng đỡ anh, rõ ràng cảm giác độ nóng từ người anh, lại cao đến dọa người.

"Anh họ. Anh..." Anh vội vàng giữ chặt Sở Luật, bây giờ anh ấy đang bị thương còn đang sốt nặng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 666: Người nào cắt tóc

"Không sao." Sở Luật kéo tay anh ra, bước nhanh theo, thân thể anh anh biết, mệt, khó chịu, anh đều có thể chịu đựng, anh không sao, hiện tại con gái anh còn đang khó chịu, con ngủ rồi nhưng chớp nữa tỉnh lại có phải sẽ lại khóc?

Anh đã làm con khóc quá nhiều, không thể khiến con khóc thêm nữa. Anh là một người bố ngay cả con gái mình còn không bảo vệ được vậy anh không xứng đáng làm bố, không xứng đáng có được có con.

Trước đây anh không biết, nên làm con còn nhỏ như vậy đã phải chịu khổ, nhưng hiện tại anh đã biết, không có bất kì lí do gì hay quyền gì có thể khiến con anh phải chịu khổ.

Một lần nữa xuống xe, Sở Luật ôm Tiểu Vũ Diễm xuống, hai tay anh có chút hết sức lực, nhưng anh vẫn ôm chặt con như cũ, ngẩng đầu tầm mắt ngừng ở cửa kính sáng bóng trước mặt anh.

"Nhục Tâm, em còn nhớ nơi này không?" Thanh âm anh hơi ngẩn ngơ, khiến anh gặp được một Hạ Nhục Tâm khác, cũng chính ở chỗ này có lẽ trái tim anh đã rung động, cũng ngay ở chỗ này anh đã ngấm ngấm bắt đầu đẩy cô vào, mà ngay lúc đó anh là thật lòng và cũng thực sự quên mất đây là âm mưu của mình.

"Quên rồi." Hạ Nhục Tâm xoay mặt đi, cô không phải quên chỉ là không muốn nhớ lại thôi, nơi này bắt đầu cho những điều dối trá cũng kết thúc bằng những điều dối trá.

Vậy còn cần cô nhớ làm gì. Có thể nhớ cái gì đây?

"Nhược Tâm, thật ra ngày hôm đó anh là thật lòng, nhưng anh lại không thừa nhận chính mình, cũng không thừa nhận em." Nghe thấy cô nói một câu quên rồi, trái tim Sở Luật tức khắc đau đớn, nhưng anh cũng hiểu đây đều là những điều anh phải chịu.

Em quên rồi, không sao, chỉ cần anh nhớ rõ là được.

"Em yên tâm, anh sẽ không ép buộc em nữa, cũng không mang Tiểu Vũ Điềm đi." Anh cúi đầu nhìn con gái, ngón tay nhẹ nhàng mon trón gương mặt con: "Anh sẽ không ép em làm những chuyện em không muốn, Chỉ cần em để cho anh được gặp con và em nhiều hơn một chút là được."

"Anh thật sự có rất nhiều câu xin lỗi muốn nói nhưng anh biết câu xin lỗi của anh thật sự là rẻ mạt nhất." Mà lúc này Tiểu Vũ Điềm trong lòng anh hơi chớp mi lệt chút, mờ đôi mắt vì khóc mà đỏ hồng, lại muốn khóc rồi.

"Được rồi, con yêu, ba ba đưa con vào." Anh đặt tay trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điềm, nhẹ nhàng vỗ về. Trên mặt anh cười quá đỗi dịu dàng, chỉ có đôi với người anh yêu mới có thể làm người đàn ông từ trước đến nay luôn lạnh lùng vô tình xuất hiện một biểu tình dịu dàng như vậy.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu lần thứ hai, nhấc chân đi vào nơi phong cách cực kì đặc biệt này, nơi này anh cho cô một giấc mộng, cô cho rằng cô bé lọ lem rất cục cựa cũng có thể trở thành công chúa, chỉ là cuối cùng mới hiểu được cô không phải cô bé lọ lem, cô bé lọ lem có hoàng tử yêu thương, nhưng cái cô có chỉ là hận thù.

"Nơi này à?" Đỗ Tĩnh Đường nhíu mày: "Sao anh họ lại đến đây, người này từ trước đến nay chính là thương nhân bí hiểm ăn thịt người không nhả xương, muốn anh ta tự mình ra tay một lần, tiền không phải là việc nhỏ mà còn không biết còn bị anh ta sai bảo cái gì?"

Đỗ Tĩnh Đường lắc đầu đi vào chỉ để lại Hạ Nhược Tâm đang đứng bên ngoài, trong nội tâm cô thật ra đã sớm đầy rẫy phức tạp, hai tay cô nắm chặt, có phải ăn thịt người không nhả xương hay không gần như không có liên quan đến cô.

Tần Lạc lười nhác ngồi trên ghế, lúc đôi mắt anh thấy được Sở Luật đang đi vào, mí mắt chưa từng nâng quá một chút, nhưng khi tầm mắt anh cuối cùng cố định trên người cô gái đang đi vào lại lập tức ngồi dậy, đặt ly rượu trong tay qua một bên.

Anh lập tức đứng lên chỉ đi đến phía Hạ Nhược Tâm: "Chào, chúng ta lại gặp nhau, nhớ tôi không?" Anh cúi đầu, cẩn thận miêu tả gương mặt Hạ Nhược Tâm dường như bốn năm qua không hề có một chút thay đổi.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu, nhìn người đàn ông vốn cực đặc biệt này so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn, làm người ta quên đường như rất khó.

"Nhưng, rất tốt, đáng tiếc, lúc trước nếu cô trải qua tay tôi đóng gói vậy cô nhất định sẽ trở thành minh tinh chói mắt nhất, chẳng qua là đáng tiếc, người đàn ông kia..." Anh nghiêng đầu một cái, mà tất cả mọi người đều hiểu anh chỉ người kia là ai.

"Anh ta thật sự bá đạo kinh khủng, một chút cơ hội cũng không cho tôi, nhưng bây giờ có phải cô muốn thay đổi chủ ý không, cũng tốt nha, hai người đã không còn là vợ chồng, cô vẫn là một khối ngọc thô mặc dù hơi già một chút."

"Đủ rồi Tần Lạc!" Đôi mắt Sở Luật hơi lạnh, nhưng tại vì đang cẩn thận che chở tiểu gia hỏa ở trong lòng không ngừng khóc thút thít, anh hôm nay không phải đến đây để anh ta nhìn ngọc gị mà tới vì con gái anh.

Hơn nữa bốn năm trước anh đã cảnh cáo anh ta không được đánh chủ ý đến cô, tên nhốn nháo này có phải mắc bệnh hay quên nặng quá rồi không.

"Ok, tôi biết rồi, cậu không cần phải trừng mắt nhìn tôi như vậy, trí nhớ tôi rất tốt, cậu đã nói: "Cô ấy là vợ tôi chứ không phải người phụ nữ khác", nhưng mà hiện tại cái gì cũng không phải." Tần Lạc còn giơ tay lên, miệng nói không ngừng, mà đối với mặt lạnh của Sở Luật dù sao anh cũng đã nhìn nhiều.

Thật đúng là đáng tiếc bài kiểm tra của anh, cả ngày thiếu biểu tình, thật đúng là quá mức lãng phí.

Hạ Nhược Tâm lui về sau một bước, không để trái tim của bản thân lần thứ hai phức tạp, vợ, cô tính là người vợ gì đây?

Môi cô hơi dương lên trên một chút, lại là một loại tự giễu. Sở Luật chỉ mím chặt môi mỏng, đối với Tần Lạc nói nhiều trong lòng cực kì không vui, anh ta có thể không cần nhắc lại chuyện bốn năm trước hay không.

"Được rồi, tôi không nói." Dường như cảm giác được sự kì quái giữa hai người bọn họ, Tần Lạc vội vàng khép miệng, sắc mặt cũng trở nên đứng đắn rất nhiều: "Nói đi, hôm nay đến tìm tôi vì cái gì, tôi không biết cậu còn muốn thay đổi tạo hình, bởi vì cậu không có nhảm chán như vậy."

"Như vậy là cô ấy?" Anh chỉ Hạ Nhược Tâm, còn lại Sở Luật không nói.

"Ồ, không phải." Quả nhiên trên mặt Hạ Nhược Tâm cũng không có quá nhiều biểu cảm, Tần Lạc có thể xác định không phải cô.

"Vậy, là anh ta." Anh lại chỉ xuống Đỗ Tĩnh Đường, Đỗ Tĩnh Đường nhanh nhẹn lắc đầu: "Không phải tôi, tôi tự nhận tôi trưởng thành không tệ, không cần đến tay anh đóng gói."

Đồ tự luyện, Tần Lạc nhảm chán cong môi, xấu như vậy cho anh đóng gói anh cũng không thêm

"Không phải anh, không phải cậu, cũng không phải cô ấy, vậy thì sao cậu không nói với tôi muốn tôi giúp đỡ chỉ là đứa bé trong lòng ngực cậu?"

Thật ra anh đã sớm phát hiện đứa nhỏ trong vòng tay Sở Luật, nếu anh đoán không nhầm thì đây chính là con gái anh ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 667: Không phải bán con đi hay sao

"Đứng vậy." Sở Luật quay sang nhìn khuôn mặt nhỏ của con gái, một gương mặt khóc cực đáng thương ở trước mặt Trần Lạc. Trần Lạc dùng sức nhủ mi: "Sao lại khóc đáng thương như vậy?"

"Còn có tóc của cháu, thật sự là cắt thành công, một chút cảm giác nghệ thuật cũng không có, giỏi thật, mang một đứa bé xinh đẹp như này thành xấu xí."

"Được rồi, tôi đã hiểu, là con bé hã, là ai không có trình độ cắt tóc đứa bé thành như vậy?" Anh nói rồi đưa tay ra ôm đứa nhỏ trong lòng Sở Luật: "Này, bé dễ thương, chú sẽ biến cháu thành một cô búp bê xinh đẹp."

Mà anh ta chỉ trích khiến mặt Đỗ Tình Đường lập tức đỏ ửng, đây là điều là lỗi sai của anh, đem Tiểu Vũ Điểm thành một quả dưa nhỏ, anh lại chấp nhận lời chỉ trích của Sở Luật, cái này làm mặt anh càng thêm nóng.

"Ngoan, đừng khóc, lúc nữa chúng ta sẽ đi ra." Trần Lạc ôm Tiểu Vũ Điểm đi vào, nhưng lại quay đầu, khoe môi cười nhẹ trấn an tâm lý: "Cậu có thể yên tâm, tôi sẽ khiến con gái cậu xinh xắn, sẽ không để bé sống với cái đầu dưa hấu khó coi này, quả thật không có trình độ, đây là ai cắt vậy, thật là xấu!"

Đầu Đỗ Tình Đường sắp rớt xuống mặt đất rồi, tuy rằng người cắt không phải là anh nhưng nói vậy cùng anh thì có gì khác nhau, thợ cắt tóc là anh chọn, chỉ là không nghĩ tới anh muốn khiến Tiểu Vũ Điểm trở nên đáng yêu hơn chút nhưng trình độ người thợ làm trẻ con thành xấu, thậm chí còn gào khóc như thế.

"Nhược Tâm, không phải lo, em hiểu trình độ của Trần Lạc, anh ta nói nhất định có thể làm được." Tay Sở Luật đặt trên không trung, vốn dĩ muốn hạ xuống nhưng Hạ Nhược Tâm lại tránh tay anh, ngồi ở một bên sofa cự tuyệt mọi thứ từ anh.

Có lẽ cũng từ chối những thay đổi của anh hiện tại, cho dù là thật lòng hay giả ý.

Đôi khi những thứ chúng ta nhìn thấy không phải là toàn bộ mọi chuyện, mà có một số việc từ miệng người khác nói ra dường như càng thêm hiểu rõ, càng thêm khắc cốt ghi tâm.

Sở Luật nhìn tay mình, sau đó chậm rãi buông xuống nắm chặt, môi anh bị trầy da, thật ra bây giờ anh thật sự muốn ngủ một giấc vì đầu anh quả thực rất đau, nhưng không thể anh còn có con gái.

Vì vậy anh cố gắng mạnh mẽ tự chủ khiến bản thân chịu đựng mọi thứ không thoải mái. Cho dù chân anh bây giờ đang không ngừng đau.

Giữa trán anh mồ hôi lạnh chảy xuống nhưng đôi mắt đen của anh lại nhìn chăm chăm vào cửa. Trần Lạc là một người tính cách rất kì quái, khi anh làm việc không thích người khác ở bên cạnh, cho nên bọn họ chỉ được xem đến kết quả cuối cùng, các bước trải qua như thế nào không ai biết, đây cũng là nguyên nhân sơ dĩ khiến Trần Lạc thần bí như thế, anh muốn tự mình tạo hình, ngoài người có tiền tài mạnh mẽ còn yêu cầu anh ta phải thuận mắt, nếu nhìn không thuận mắt, xin lỗi anh không muốn.

Nếu nhìn thuận mắt mà không trả nôi tiền, xin lỗi anh cũng sẽ không đồng ý, bởi vì đây là nguyên tắc của anh, công việc và sở thích.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, mở lòng bàn tay của cô ra, trong lòng bàn tay một lớp mồ hôi, cô đang căng thẳng hay là vì cái gì?

Ngẩng đầu, cô nhìn gương phòng tứ phía, tất cả đều mang theo cảm xúc khuynh hướng pha lê, ánh đèn phản chiếu gương mặt trong gương của cô thần sắc vô cùng mê mang.

Còn phản chiếu đôi mắt một người đàn ông không ngừng nhìn về phía cô.

Trong gương phản chiếu càng thêm rõ ràng sắc mặt anh tái nhợt, còn có cánh môi khô nứt, trên mặt anh sớm đã không thấy lạnh lùng vô tình, một đôi mắt anh chỉ có một thứ cảm tình sâu đậm không hòa tan được, áp lực mà lại dày đặc.

Chỗ này rất kì lạ, người ngồi ở đây không thể trốn được về mặt của đối phương và chính mình.

Mỗi Sở Luật dương lên, cũng bắt đầu chú ý bốn phía, thật ra đây là một nơi rất tốt, chỉ vì anh bốn năm trước không phát hiện ra, không có suy nghĩ kĩ mới làm hai người bỏ lỡ bốn năm trân quý nhất.

Bọn họ chỉ ngồi yên tĩnh như vậy, Hạ Nhược Tâm đặt tay lên trên đùi không nhìn ai, mà trái tim cô thật ra không bình tĩnh như vậy, trong đồng tử của Sở Luật không ngừng biến sắc thái, đang chờ đợi cũng tựa như đang chìm trong hồi ức.

Chỉ có Đỗ Tĩnh Đường không kiên nhẫn, trong gương phản chiếu gương mặt mắt kiên nhẫn của anh, vô cùng rõ ràng, anh ngồi không được, thật sự ngồi không yên. Bé đáng yêu đi vào đã lâu như vậy, người đàn ông kia không phải là thấy bé đáng yêu xinh đẹp nên đánh chủ ý tới bé chứ, khó mà làm được, anh vội vàng đứng lên không nói hai lời đi vào bên trong.

Còn chưa đi tới cửa đã bị nhân viên chặn lại: "Tiên sinh, thật ngại quá, khi Tần tiên sinh đang làm việc không thích người khác quấy rầy." Giọng nói chuyên nghiệp, nói chuyện lễ phép khiến tính cách Đỗ Tĩnh Đường trong lúc nhất thời bộc phát.

"Anh họ." Đỗ Tĩnh Đường vội vàng lùi lại, ngồi bên cạnh Sở Luật, nhỏ giọng nói: "Anh họ, anh nói cái người đàn ông quái vật kia có phải muốn bắt cóc bé đáng yêu hay không, đã đi vào một giờ rồi, anh ta nhìn thấy bé đáng yêu nhà chúng ta lớn lên xinh xắn nên muốn bán lấy tiền chứ?"

Hạ Nhược Tâm vừa nghe mắt trợn trắng xúc động, Tần Lạc này cũng không phải người thiếu tiền sao có thể bán trẻ con, hơn nữa nơi bé đi vào cũng không có cửa sau, mà người đàn ông này thật ra tính tình chính là như vậy, khi giúp cô cũng như này, còn làm hơn một giờ khiến cô sắp biến thành người gỗ.

Lần này cũng vậy, nghĩ đến đây, trong lòng cô mới xem như thả lỏng, Đỗ Tĩnh Đường này nghĩ quá nhiều, phỏng chừng xem TV quá nhiều cho nên với cái gì cũng đều nghĩ quá mức phức tạp.

Nhưng nói theo cách khác anh cũng cực thích Tiểu Vũ Điểm, nếu không cũng sẽ không lo lắng cho bé như thế, Tiểu Vũ Điểm thật sự hạnh phúc, có lẽ trước lúc ba tuổi bé khổ hơn nhưng hiện tại bé thật ra là một đứa trẻ hạnh phúc nhất, có ông nội thương bé, có một người chú như vậy, có Cao Dật, thậm chí còn có Sở Luật.

Tuy rằng anh không phải là một người bố đủ tư cách, nhưng không thể không thừa nhận những việc bây giờ anh làm rất tốt, thật sự rất tốt thậm chí không màng đến chân mình chỉ để cứu con gái ra.

Nhưng cho dù Sở Luật có là một người bố tốt cỡ nào, cô phải kiên trì không ngừng kiên trì, Tiểu Vũ Điểm là con gái cô, không liên quan đến nhà họ Sở.

Đỗ Tĩnh Đường lại đứng đó lải nhải ai oán.

Sở Luật hơi ngẩng đầu lên, nhẹ quét về phía Đỗ Tĩnh Đường, một bộ dáng của anh thật là ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 668: Nguyên ý chờ, nguyên ý đợi

Anh ta sẽ không làm vậy và cũng không dám, không ai dám động đến con gái của Sở Luật anh, anh quen biết Tần Lạc mười mấy năm nếu không tuyệt đối tin tưởng anh sẽ không giao con gái anh cho anh ta.

Đỗ Tĩnh Đường cười ngượng một tiếng: "Được rồi, coi như em không có việc gì để nói, coi như em chưa nói."

Anh không ngu ngốc vậy, anh chỉ quá lo lắng cho bé đáng yêu, được rồi cái gì anh cũng không nói, anh cứ ngồi như vậy là được.

Chỉ là hiện tại mong anh như mọc gai, ngồi như thế nào cũng không được.

Không biết đợi được bao lâu, anh cảm giác anh chờ đến nỗi muốn cào tường. Chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, lại hơn mười phút trôi qua, một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, ánh mắt ba người đồng loạt nhìn về một hướng.

Trong tay Tần Lạc dắt Tiểu Vũ Điểm đi ra. Mặc dù đôi mắt Tiểu Vũ Điểm vẫn hồng hồng nhưng bây giờ bé không khóc nữa, mà những sợi tóc như quả dưa hấu khó coi kia được Tần Lạc uốn xoắn lại rất đáng yêu, không dài không ngắn, khuôn mặt nhỏ vô cùng xinh xắn, không thể không ngắm, tuy rằng tóc vẫn ngắn nhưng lại càng ngây thơ đáng yêu hơn rất nhiều. Thật sự so với đầu dưa hấu đẹp hơn nhiều mà tiểu gia hỏa còn giống con lai, tóc của bé cũng được nhuộm thành màu sợi dây nhện.

"Không phải lo, loại thuốc nhuộm này sẽ không làm tổn thương đến thân thể của bé." Tần Lạc giải thích, cũng là cái mà Sở Luật lo lắng, tất nhiên giọng nói của anh còn tiếp tục: "Màu này sẽ làm tóc thật dài mà càng thêm tự nhiên, cũng thêm đẹp hơn." Anh dắt tay Tiểu Vũ Điểm tới, sau đó buông lỏng tay bé ra.

"Được rồi, bảo bối, đi tìm mẹ cháu đi."

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn gật đầu một cái, chạy chậm đến ôm chặt Hạ Nhược Tâm: "Mẹ, Tiểu Vũ Điểm xinh không?" Bé nhìn trong gương thấy chính mình rất giống với búp bê của bé, bé rất thích, lại còn có những lọn xoắn nhỏ.

"Rất xinh đẹp." Hạ Nhược Tâm khen con gái, cũng cảm ơn cười với Tần Lạc, mà Tần Lạc chỉ nhướn mày: "Cô không cần phải cảm ơn tôi vì có người sẽ trả một khoản chi phí cho tôi rất nhiều, tôi có thể mấy tháng không cần đi làm."

Anh tùy ý đứng ở một bên, vươn tay sờ cằm: "Cậu nói có phải không, tổng giám đốc Sở? Nhưng lần này còn đắt hơn so với bốn năm trước, nhớ, chuyển tiền vào tài khoản của tôi, thiếu một phần tôi sẽ trực tiếp đến công ty cậu đòi nợ, lúc ấy chớ có trách tôi ném người của cậu." Tần Lạc lười biếng nheo hai mắt, hừm, Sở Luật người này, chính là ngu ngốc hơn gấp đôi số tiền, anh có thể lừa người lấy của của anh ta một khoản, dù sao anh rút một sợi lông cũng đủ cho anh ăn đủ một năm..

"Anh yên tâm, sẽ không ít hơn." Sở Luật đứng lên, đút hai tay trong túi quần, tuy rằng tùy ý nhưng lại có khí chất quyền quý. Anh nhắm hai mắt một chút, đột nhiên cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, anh vội vàng lắc đầu muốn làm bản thân tỉnh táo.

Còn Đỗ Tinh Đường lại vô cùng vừa lòng phong cách mới của Tiểu Vũ Điểm, thật đúng là rất giống với con lai, đặc biệt những sợi tóc cuốn kia có thể tùy tiện đeo các loại nơ con bướm, đeo cả một đầu cũng được.

"Đỗ Tinh Đường, anh cảnh cáo người, không được động đến tóc Tiểu Vũ Điểm nữa." Đỗ Tinh Đường còn đang suy nghĩ lại nghe được giọng nói lạnh lẽo của Sở Luật làm thân thể anh không khỏi cứng đờ, thật là người này tuyệt đối đi guốc trong bụng anh, sao anh nghĩ như thế nào anh ấy đều biết, cũng làm người ta chịu không nổi.

"Bé đáng yêu, tới đây chú ôm một cái." Đỗ Tinh Đường giang tay ra muốn ôm Tiểu Vũ Điểm nhưng Tiểu Vũ Điểm chỉ chớp mắt một cái sau đó lắc đầu đối với anh, yếu ớt nói: "Tiểu Vũ Điểm muốn mẹ ôm, không cần chú."

Bé vui khuôn mặt vào ngực Hạ Nhược Tâm, có mẹ ở đây bé ai cũng không cần.

Mặt Đỗ Tinh Đường lập tức suy sụp, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa, anh thương bé là dư thừa rồi, nhưng không thương không được mà, ai bảo bé đáng yêu như vậy khiến anh luôn không thể cự tuyệt.

Quên đi, anh vốn dĩ kém hơn mẹ nhà người ta.

"Cảm ơn, chúng ta đi." Hạ Nhược Tâm bế con gái lên, tầm mắt cô vẫn luôn liếc qua Sở Luật, sau đó xoay người rời đi, nhìn nhiều vẫn như thế, không bằng không nhìn, không bằng cứ như vậy đi.

"Lúc ấy, tôi đã cảm thấy cậu sẽ hối hận, quả nhiên là đúng." Tần lạc đứng thẳng người, đi đến chỗ Sở Luật, tay anh đặt ở trên vai Sở Luật sau đó dùng sức, cơ thể Sở Luật hơi lung lay một chút. Tần Lạc lại buông tay ra: "Cậu thật sự là bệnh cũng không rõ, quay lại bệnh viện đi, tôi không muốn một vài ngày nữa sẽ tham dự tang lễ của cậu đâu."

Anh độc miệng nói xong, ngênh ngang đi về phía trước: "Cậu thất bại bởi bản thân cố chấp, rõ ràng rất yêu rồi lại nói là hận, cậu thật sự là lừa dối bản thân, trên đời này ngu ngốc có thừa, thì ra cậu cũng là một trong số đó."

"Đúng vậy, tôi hối hận, chỉ là không có người cho tôi cơ hội." Khóe môi Sở Luật nâng lên vô cùng chua xót, cơ hội chỉ có một lần muốn nhiều hơn một lần quả thực quá khó, thậm chí căn bản là không có lần thứ hai.

"Nếu như, cho cậu bốn năm một lần nữa, cậu sẽ thế nào?" Tần lạc đột nhiên dừng bước chân, một cái bốn năm khác, phải biết rằng thời gian bốn năm sẽ rất dài, rất dài, mà anh ta sẽ làm thế nào, anh thật sự muốn biết.

"Đốc hết tất cả, cho dù là mạng của Sở Luật, đừng nói là bốn năm, cho dù là tám năm, mười năm, thậm chí là cả đời. Tôi chẳng những thiếu cô ấy, mà còn thiếu chính mình, tôi nợ bản thân cô ấy, nợ hạnh phúc chính mình." Đôi tay Sở Luật đặt bên người dùng sức nắm chặt, trong lòng bàn tay đau đớn làm anh có thể tỉnh táo, cho dù có lâu thế nào anh đều nguyện ý chờ, chẳng sợ là thời gian cả đời.

Mà anh chỉ sợ là anh không có cơ hội chờ. Anh đã nói anh sẽ không ép buộc cô, như vậy cũng sẽ không dùng các phương pháp trước kia nữa, anh sẽ không giành lấy, mà là muốn học được bao dung, sau đó sẽ làm quen được với thành toàn.

"Phải không, tôi trước nay không nghĩ đến cậu sẽ là một người đàn ông si tình như vậy, Sở Luật, cậu làm tôi được mở rộng con mắt, mở rộng tầm mắt nha, nhưng là một người bạn, tôi thật sự hy vọng cậu có thể trở về đáng vẻ như trước, ít nhất cậu còn mạnh mẽ."

Yết hầu Sở Luật đau đớn, anh mạnh mẽ sao? Không, anh thủ đoạn cao minh lại bản lĩnh lớn, anh sẽ từ bỏ phần lớn Sở thị, bởi vì anh chỉ là một con người, một người đàn ông bình thường, anh cũng sẽ mệt, anh cũng cảm thấy cô đơn, kết quả thật ra bên cạnh anh một người cũng không có.

So sánh với Cao Dật, hiển nhiên anh ta hạnh phúc hơn anh nhiều.

Ít nhất, anh ta có cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 669: Ba ba kia làm sao vậy

Tần Lạc hơi hơi khoe môi lên, Sở Luật như vậy trước nay thật sự chưa từng gặp, quả nhiên là người đàn ông như vậy, một khi đã có tình cảm chân thành, vậy thì có thể thật sự không vui vẻ, càng là người lạnh lùng thì càng si tình mà.

"Đáng tiếc, cậu bỏ lỡ còn có con gái cậu." Tần Lạc khoanh hai tay trước ngực đứng ở đó, mà bốn phía trên người đều phản chiếu hình ảnh anh và một người đàn ông khác, bây giờ đang đặc biệt bại hoại, không có tình cảm thật tốt, giống như anh, sống rất tự do, chỉ là đứng trước một Sở Luật như này anh mới phát hiện, nếu chưa từng yêu thì có thể sẽ không có nuôi tiếc lớn như thế này hay không?

Nghe được âm thanh cửa phòng mở, quay đầu lại nhìn thấy Hạ Nhược Tâm đang đứng ở cửa, ồ, vừa rồi bọn họ nói chuyện, nói vậy cô ấy đều đã nghe được đi?

"Thực xin lỗi, tôi quên đồ." Hạ Nhược Tâm cúi đầu, đi tới chỗ ghế sofa mình vừa ngồi, trên sofa có một chùm chìa khóa, chỉ là tay cô vừa mới vươn ra có một cánh tay khác còn nhanh hơn tay cô.

"Của em." Sở Luật cười có chút mệt, hai mắt che kín tơ máu, phía dưới đôi mắt có thể thấy được một tầng xanh, gần đây anh quá mức mệt mỏi, trên người bị thương còn cảm mạo, hơn nữa một đồng công việc, hiện tại còn có thể đứng chỗ này anh cũng thật sự là da dày thịt béo. (ý chỉ thật trâu bò:">>)

Ngón tay Hạ Nhược Tâm khẽ run, một lúc lâu mới nhận lấy chìa khóa trong tay anh, khi nắm trong tay mình còn có thể cảm nhận độ ấm trên người anh.

"Cảm ơn." Cô nhẹ nhàng nói cảm ơn, mà Sở Luật chỉ lắc đầu: "Em vĩnh viễn cũng không cần nói cảm ơn với anh, anh nên cảm ơn em mới đúng, cảm ơn em đã sinh hạ Tiểu Vũ Điểm, cũng cảm ơn em đã đẻ con gấp anh."

"Bé là con gái tôi, tôi đương nhiên sẽ sinh hạ bé." Hạ Nhược Tâm xoay người, trong mắt hiện một nỗi đau xót, Tiểu Vũ Điểm thật sự làm cuộc sống của cô rất mệt, nhưng cũng vì có bé mới làm bốn năm qua của cô sống đặc biệt phong phú, mà cô muốn sinh Tiểu Vũ Điểm ra không liên quan đến người bố của đứa bé, không liên quan đến bất kì ai, chỉ bởi vì bé là con gái cô, là bảo bối của cô.

Để Tiểu Vũ Điểm gặp anh đó là bởi vì anh dù sao cũng là bố của Tiểu Vũ Điểm, hơn nữa anh còn cứu Tiểu Vũ Điểm.

"Anh đưa em về." Sở Luật cố sức cười, sắc mặt anh so với vừa rồi còn kém hơn một chút. Anh đi tới phía trước Hạ Nhược Tâm, thân thể đột nhiên lung lay một chút.

Anh kéo cửa ra, ngay lập tức những ánh sáng sàn dội từ ngoài vào, trong lúc nhất thời chiếu lên khiến mắt anh không thể mở ra.

"Hạ tiểu thư." Tần Lạc đột nhiên mở miệng, anh dựa vào một bên, đặt tay trước ngực mình: "Hạ tiểu thư, cậu ấy bị bệnh, đừng để cho cậu ấy kiên trì nữa, cậu ấy bệnh rất nặng, thân thể cậu ấy bị bệnh, tâm cũng bị bệnh."

Bước chân Hạ Nhược Tâm hơi ngừng nhưng không trả lời, rồi sau đó tiếp tục đi theo bản năng về phía trước.

Tần Lạc buông tay ở trước ngực xuống, đến một bên sofa ngồi, anh duỗi hai đôi chân thẳng tắp, giữa môi đột nhiên hơi thở dài.

"Thật ra hai người các cậu đều bị bệnh, muốn tốt được, thật sự không phải dễ dàng như vậy. Đầu bị bệnh, đầu bị bệnh rồi..."

"Tần tiên sinh, anh làm sao vậy?" Nhân viên của anh từ bên cạnh đi đến, bệnh gì?

"Tần tiên sinh, anh bị bệnh sao?" Anh kì quái hỏi Tần Lạc, mà Tần Lạc chỉ cười đối với anh, lộ ra hai hàm răng trắng, nụ cười hút hồn này ngay cả một người đàn ông đều không thể phản kháng, cái ly trong tay lung lay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

"Không, tôi không có bệnh, là cậu bị bệnh, xem đi, tay cậu đang run, thật sự rất run." Tần Lạc cười càng thêm yêu nghiệt, đôi mắt màu trà lại có một loại nhàn nhạt lạnh lẽo.

Bốn phía gương lộ ra đôi môi lạnh lẽo của một người đàn ông, ngay lúc này mím càng chặt hơn.

"Nhợc Tâm, anh đưa hai người về." Sở Luật vươn tay đặt ở bả vai Hạ Nhược Tâm, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì vội vàng hạ xuống, anh biết cô không thích anh tiếp cận.

Mà anh thật sự không có nghĩ nhiều, cũng không có âm mưu gì, anh chỉ muốn đưa hai mẹ con về không để họ gặp nguy hiểm.

"Không cần, tôi và Tiểu Vũ Điểm có thể tự trở về." Cơ thể Hạ Nhược Tâm hơi sững sốt bởi vì nhiệt độ thân thể của anh rất cao, cao gần như dọa người, mà sắc mặt anh trắng bệch không một chút huyết sắc, anh đang bị bệnh anh rốt cuộc có biết hay không.

"Nhợc Tâm, anh chỉ muốn đưa hai người về cũng không thể sao?" Sở Luật cười khổ một tiếng, anh thật sự chỉ nghĩ muốn đưa hai người về, cũng muốn nhìn hai mẹ con nhiều hơn thật sự không cũng thể sao?

"Không cần, Cao Dật còn đang đợi tôi, tôi không muốn anh ấy hiểu lầm." Hạ Nhược Tâm lại lần nữa nói lời lạnh lùng cũng khó lòng nhận được ôm Tiểu Vũ Điểm đầu cũng không quảnh lại, trực tiếp bước đi. Mà Tiểu Vũ Điểm ghé vào trên vai mẹ, đôi mắt nho đen mở to nhìn chằm chằm Sở Luật ở phía sau, tay nhỏ gắt gao nắm áo Hạ Nhược Tâm, sau đó vùi đầu trên ngực Hạ Nhược Tâm.

"Anh họ, anh thế nào rồi?" Đỗ Tinh Đường vội vàng đỡ Sở Luật sắc mặt đang vô cùng trắng bệch, lúc này Sở Luật dường như đang sốt có chút mơ hồ, đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào bóng dáng Hạ Nhượng Tâm, trong đầu hồi tưởng gần như đi theo câu nói kia của Hạ Nhượng Tâm.

Tôi không muốn khiến Cao Dật hiểu lầm, không muốn anh ta hiểu lầm, như vậy là không lo lắng cho anh có khổ sở hay không sao?

Quả thực không dễ trong lòng còn cần khổ sở cái gì.

"Anh không sao." Sở Luật kéo tay Đỗ Tinh Đường ra, anh kéo đôi chân đau đớn từng bước một đến phía chiếc xe, Đỗ Tinh Đường đứng tại chỗ rất lâu cuối cùng mới theo Sở Luật lên xe, anh ấy như thế này có thể lái xe sao? Nổ máy còn không nổi.

Anh cũng rất muốn đưa bé đáng yêu về nhưng hiện tại người đàn ông này dường như cần người khác đưa anh ấy đi.

"Lên xe." Tay Sở Luật đặt phía trên ngực, trên ngực thỉnh thoảng phập phồng, môi mỏng của anh đều đã nứt nẻ da.

Giữa môi anh thỉnh thoảng còn tràn ra lời thì thầm không rõ ràng lắm, hình như là anh xin lỗi, rất nhiều rất nhiều anh xin lỗi. Còn Đỗ Tinh Đường ngồi bên cạnh chỉ thờ dài thật sâu, anh xin lỗi, hiện tại nói xin lỗi có ích gì.

Người kia đã không cần lời xin lỗi nhiều như vậy nữa.

Khởi động xe, anh cần phải nhanh chóng đưa người đàn ông này đến bệnh viện mới được, nếu không tổng giám đốc Sở sắp bị thiêu đốt thành tên ngốc ngồi.

Sau khi xe bọn họ rời đi, Hạ Nhượng Tâm mới đi ra, trên tay còn nắm tay con gái.

"Mẹ, ba ba kia làm sao vậy?" Bé ngẩng đầu hỏi Hạ Nhượng Tâm, thanh âm trong trẻo do khóc một thời gian dài nên hơi khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 670: Cô đồng ý

"Ba ba kia bị bệnh, ba ba phải về tiêm và uống thuốc." Hạ Nhượng Tâm ngồi xổm xuống, duỗi tay đặt trên tóc con, mấy lọn xoăn thật đáng yêu, đây là người đàn ông kia cho bé.

"Tiểu Vũ Điểm thích không? Cái này." Tay cô vẫn đặt trên đầu Tiểu Vũ Điểm, kéo mấy lọn xoăn của bé.

"Thích, Tiểu Vũ Điểm rất thích." Tiểu Vũ Điểm cũng sờ lên tóc, sau đó dùng sức gật đầu, lắc tay Hạ Nhượng Tâm "Mẹ, chúng ta về nhà đi." Bé dụi hai mắt, thoát nhìn có chút mệt mỏi.

"Được, mẹ đưa con về nhà." Hạ Nhượng Tâm đứng lên, bế Tiểu Vũ Điểm trên mặt đất lên, mà Tiểu Vũ Điểm chỉ dựa đầu trên vai Hạ Nhượng Tâm, cắn ngón tay.

"Mẹ, ba ba kia bị bệnh một mình sẽ sợ hãi sao? Tiểu Vũ Điểm sẽ sợ hãi."

"Ba ba cũng có bố mẹ, sẽ không sợ hãi." Hạ Nhượng Tâm đặt tay trên người con gái, trả lời theo cách hiểu của con, nhưng đôi khi lại nói chân thật nhất.

Ai ở bệnh viện sẽ không sợ hãi chứ, chỉ là người đàn ông kia đáp án của cô là khẳng định, bởi vì cô không biết trên người người đàn ông này đến tột cùng có tồn tại từ sợ hãi này hay không.

Đôi mắt cô nhìn về phía trước, không biết tại sao khi nhìn thấy Sở Luật kéo đôi chân lên chiếc xe kia cô lại cảm thấy buồn đau không nói thành lời, không biết bởi vì anh hay bởi vì chính cô.

Cô ôm con gái về nơi ở, cô vừa muốn mở cửa, bên trong lại có người mở ra. Cao Dật đứng trước mặt cô đồng thời che ánh sáng phía trước.

"Ngủ rồi?" Cao Dật từ tiếp nhận Tiểu Vũ Điểm sau đó ôm bé đi vào trong phòng, mà tóc xoăn của Tiểu Vũ Điểm, anh một chút bất ngờ cũng không có.

"Cao Dật, xin lỗi, anh đói rồi phải không, em đi nấu cơm." Hạ Nhượng Tâm nhìn thời gian mới phát hiện mình đã về quá muộn khiến anh đợi lâu.

"Không vội, anh không đói bụng." Cao Dật lắc đầu, đặt Tiểu Vũ Điểm lên trên giường trước, thay bé đắp chăn.

"Nhượng Tâm..." Anh quay đầu lại gọi tên Hạ Nhượng Tâm, lại phát hiện Hạ Nhượng Tâm đã chạy vào phòng bếp. Ngón tay anh chạm nhẹ vào mái tóc xoăn của Tiểu Vũ Điểm, hơi thờ dài.

Nhược Tâm, cái anh muốn là một người phụ nữ yêu anh mà không phải một người nấu cơm cho anh ăn, em hiểu không?

Anh đứng lên, đi ra bên ngoài. Mà Tiểu Vũ Điểm xoay người một cái, tay theo thói quen sờ soạng khắp nơi, cuối cùng tìm được thứ mềm mại mới ôm vào trong lồng ngực, nặng nề ngủ, trong lồng ngực bé đang ôm một con búp bê.

Cao Dật đi đến cửa phòng bếp, chỉ nghiêng người đứng cạnh cửa chăm chú nhìn Hạ Nhược Tâm đang bận rộn: "Anh nhìn thấy hai người." Thanh âm anh rất bình tĩnh lại làm tay Hạ Nhược Tâm run rẩy, lập tức tay cầm dao cắt vào ngón tay.

Cao Dật vội vàng đến cầm tay cô đặt giữa môi.

"Cao Dật, em xin lỗi, không phải như anh nghĩ." Hạ Nhược Tâm vội vàng lắc đầu, ngón tay có thể cảm giác độ ẩm trên môi anh, chỉ là trái tim cô trong lúc nhất thời lại lạnh lên, rõ ràng động tác rất ấm lòng, rõ ràng rất ấm áp nhưng ngay lập tức cô chỉ cảm thấy khó lòng chịu được.

"Anh không nghĩ nhiều mà." Buồng ngón tay Hạ Nhược Tâm ra, Cao Dật mới kéo cô ra khỏi phòng bếp, sau đó từ trong ngăn tủ lấy ra một hòm thuốc.

Cẩn thận xử lý vết thương trên tay Hạ Nhược Tâm.

"Em đang căng thẳng cái gì? Nhược Tâm." Cao Dật nhẹ nhàng vỗ về mặt Hạ Nhược Tâm, cảm nhận được độ ẩm làm anh thực sự không thể buông, có lẽ so với suy nghĩ của anh thì anh còn để ý người phụ nữ này hơn nhiều.

Chỉ là cô, thật sự yêu anh sao?

Anh không muốn buông tay, cũng luyến tiếc buông tay, mà hôm này khi anh nhìn thấy cô cùng người đàn ông kia ở cùng một chỗ anh mới biết, có một loại cảm xúc gọi là ghen ghét, mà anh cũng lần đầu tiên hiểu, thì ra loại cảm xúc này thật sự là người ta vô cùng chán ghét.

Hạ Nhược Tâm đặt tay lên trên tay anh, trong mắt là gương mặt dịu dàng của anh, bỗng nhiên trầm xuống cảm thấy một nỗi áy náy sâu đậm, cô gần đây vì một người đàn ông mà phiền não, mà anh cũng vì cô mà phiền não.

"Cao Dật, chúng em thật sự không có gì, chỉ là Đỗ Tình Đường hôm nay động đến tóc của Tiểu Vũ Điểm khiến con khóc không ngừng, sau đó cậu ấy gọi điện thoại cho em, em đi tới mới biết cậu ta cũng gọi cho Sở Luật."

"Sau đó Sở Luật tìm một người, những lộn xoăn trên đầu Tiểu Vũ Điểm là người kia làm cho, tin em, Cao Dật, em và anh ta sẽ không nảy sinh chuyện gì, cho dù không hận, không oán, chúng em cũng sẽ không thể ở bên nhau."

Bốn năm trước bọn họ không ở bên nhau, bốn năm sau cũng sẽ không, rất nhiều thứ qua rồi chính là đi qua.

Môi Cao Dật hơi cong một chút, vươn tay ôm Hạ Nhược Tâm vào lòng, đem cằm đặt phía trên đầu cô: "Nhược Tâm, chúng ta kết hôn đi, chúng ta cho Tiểu Vũ Điểm một gia đình được không? Con cần một gia đình."

Anh nhẹ nhàng thở dài, tuy rằng giọng nói bình tĩnh nhưng không khó nghe ra bên trong còn có chờ mong, anh muốn vì bản thân tranh thủ một lần, không muốn thua, không phải vì cái gì mà bởi vì anh thật sự yêu người phụ nữ này, yêu sự mềm yếu nhưng lại là người phụ nữ kiên cường.

Từ lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ anh thật sự không muốn sẽ buông tay.

Hạ Nhược Tâm dựa vào ngực anh, trước mắt cô mông lung.

"Được." Cô nghe thấy giọng nói mình theo theo một ít vô lực, nhưng cô đã đồng ý rồi, Tiểu Vũ Điểm cần một người bố, mà cô cũng cần một gia đình, Cao Dật, người này chính là anh đi.

Có lẽ bọn họ đã sớm ở bên nhau, không phải cô đã đồng ý anh rồi sao?

Chỉ là tại sao, khi nói ra từ được kia là lúc cô thật sự muốn khóc, vậy là vui vẻ hay là thương tâm, cô đã sẵn sàng một lần nữa? Cứ như vậy đi, cô muốn một gia đình, một cuộc sống yên ổn, mà cuộc sống như vậy cô biết người đàn ông này tuyệt đối có thể cho cô.

Kết hôn với anh sẽ là một người phụ nữ hạnh phúc bởi vì anh đối với cô rất tốt, thực sự rất tốt, được rồi cô không muốn từ chối.

"Chúng ta đến Anh quốc, ở đó có người nhà của anh, anh tin em sẽ thích bọn họ, chúng ta rời nơi này đi." Cao Dật ôm cô chặt hơn, chỉ là không biết tại sao rõ ràng là cô đồng ý rồi nhưng anh lại cảm thấy đau khổ sâu sắc.

"Được." Hạ Nhược Tâm lại gật đầu một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 671: Sự lựa chọn của tiểu vũ điểm

Anh nói gì cô đều đồng ý, có lẽ rồi nơi này sẽ tốt hơn, vậy thì có một số người, một số việc cô sẽ không nghĩ đến nữa, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cô nữa.

Tiểu Vũ Điểm ôm búp bê ngáp một cái, bé sờ soạng cái bụng nhỏ, thật sự đói quá: "Mẹ... Bố..."

Bé gắng sức đẩy cửa ra sau đó hai chân rời sàn nhà. Bé được Cao Dật ôm trong lòng ngực.

"Bố." Giọng nói ngọt ngào gọi Cao Dật, bé còn cọ cọ khuôn mặt vào ngực Cao Dật.

"Tiểu Vũ Điểm yêu bố nhất, trên người bố thơm lắm." Cái mũi của bé chốc chốc ngửi ngửi, rất thích mùi thơm trên người anh.

"Miệng ngọt như vậy, học được của ai?" Cao Dật ôm Tiểu Vũ Điểm ngồi xuống, xoa nhẹ mái tóc mềm mại của bé, có điều kiểu tóc này đẹp hơn trước kia, quả nhiên không hổ là Sở Luật - người có tri thức, có thể khiến tóc của đứa nhỏ xinh đẹp như vậy.

"Tiểu Vũ Điểm, bố mang con ngồi máy bay được không? Sau đó bố mang con đến một nơi rất thú vị, nơi đó sẽ có rất nhiều người thích Tiểu Vũ Điểm, thương Tiểu Vũ Điểm, còn có rất nhiều loài hoa đẹp."

"Thật vậy à?" Tiểu Vũ Điểm ngồi ở trên đùi Cao Dật, mở to hai mắt hỏi: "Sẽ có người như ông nội và chú thương Tiểu Vũ Điểm như vậy sao?"

"Sẽ có, mọi người cũng sẽ thương Tiểu Vũ Điểm." Cao Dật gật đầu một cái, đứa nhỏ đáng yêu như vậy, tin rằng bọn họ nhất định sẽ vô cùng thích.

"Chuyện đó, có thể mang ông nội và chú đi không? Còn có ba ba kia nữa?" Giọng nói bé nhỏ đi rất nhiều, đôi mắt màu đen vô cùng tinh khiết trong suốt.

"Nếu để Tiểu Vũ Điểm chọn, đi cùng bố hay là ở lại bên cạnh ông nội và người bố kia?" Anh đặt tay trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, không phải đang ép bé, mà sớm hay muộn cũng có một ngày bé phải đối mặt lựa chọn.

Sắc mặt Tiểu Vũ Điểm tối sầm hơn, thì ra là phải chọn: "Có thể không chọn hay không?" Bé vội vàng hỏi, bé đều thích mà, vì sao phải chọn một người vậy.

"Không thể." Cao Dật lắc đầu: "Giống như búp bê Tiểu Vũ Điểm và kẹo mút, Tiểu Vũ Điểm chỉ có thể chọn một cái vậy Tiểu Vũ Điểm sẽ chọn cái nào?" Cao Dật hỏi lại, cái này dường như đơn giản hơn.

"Búp bê." Tiểu Vũ Điểm không ngần ngại trả lời, bé có thể không ăn nhiều nhưng lại không thể không có búp bê, búp bê là bảo bối quan trọng nhất của bé, không có búp bê bé ngủ không yên.

"Vậy cái này cũng phải chọn một người, Tiểu Vũ Điểm, con chọn ai?" Anh nghiêm túc nhìn mặt Tiểu Vũ Điểm, hỏi.

Tiểu Vũ Điểm suy nghĩ một lúc, dường như vô cùng buồn rầu, cuối cùng bé nhìn Cao Dật, lại nhìn đến cửa phòng bếp, hình như muốn tìm thứ gì đó ở Hạ Nhượng Tâm.

"Tiểu Vũ Điểm chọn..." Nàng cúi thấp đầu bé đầu ngón út, mà bé nỗ lực nghĩ, cố gắng nghĩ.

"Tiểu Vũ Điểm chọn bố." Rốt cục bé khó khăn đưa ra lựa chọn, mặc dù ông nội đối với bé rất tốt, chú cũng đối với bé rất tốt, còn có ba ba kia cũng vậy nhưng bé vẫn thích bố với mẹ nhất.

Cao Dật nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôm đứa nhỏ trong lòng chặt hơn, đáp án không ngoài dự đoán của anh, nhưng nghe có chút nặng nề, xin lỗi Hạ Nhượng Tâm, để cho anh ích kỉ một lúc đi, mặc kệ em có yêu anh hay không, anh chỉ muốn giữ em lại, mà anh không muốn thua cuộc như vậy, thật sự không muốn.

Hạ Nhượng Tâm đứng ở trong phòng bếp, trên tay cô hơi đau, vết thương đã được Cao Dật băng bó cẩn thận. Cô đặt tay lên trên ngực, cảm giác ngực đau nhói, buồn khổ gần như làm cho cô hít thở không thông.

Cô xoay người, nhìn sang bên ngoài, trong con người hơi mờ lung, cô nghĩ kết hôn với Cao Dật cô nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ.

Cô cứ thuyết phục bản thân như vậy, mà cô biết mình tuyệt đối sẽ không hối hận, bởi vì người đàn ông kia vì cô mà làm tất cả còn cả đời cô cũng không thể trả hết.

Mà lúc này ở trong bệnh viện, Sở Luật đang nằm trên giường bệnh, hơi thở hỗn loạn, con sốt của anh vẫn chưa lùi, dọa Đỗ Tình Đường đi tới đi lui, mà vợ chồng Sở thị cũng đứng ở bên trong, không biết phải làm sao bây giờ.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy, rõ ràng hôm qua đã khá hơn nhiều, sao đột nhiên hôm nay lại nghiêm trọng như vậy?" Tống Uyển nắm chặt tay Sở Giang, cảm giác trong lòng căng thẳng khủng khiếp, chân tay luống cuống, con trai của bà từ nhỏ đến lớn chưa từng bị bệnh nghiêm trọng như vậy.

"Không sao, yên tâm đi, con sẽ khá lên." Sở Giang nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay vợ, thật ra ông cũng lo lắng muốn chết nhưng thân là người đứng đầu gia đình, ông không thể loạn, ông còn phải an ủi vợ mình.

Chỉ là, nhìn con trai nằm trên giường bệnh, ông cũng dần bất lực.

Đỗ Tình Đường rút cục cũng dừng bước chân, anh ấy bị bệnh không phải giống như bệnh, mà là tâm bệnh, bởi vì một cô gái mà có tâm bệnh, có thể nói anh ấy xứng đáng không? Có thể nói anh ấy tự làm tự chịu không?

Đây là anh ấy tự tra tấn chính mình mà, chỉ là lại không có bất cứ một cái gì có thể giúp đỡ anh ấy, cho anh ấy một đáp án.

Tất cả đều cần chính anh ấy vượt qua mới được.

"Bác gái, bác trai, chúng ta đi ra ngoài trước để anh họ nghỉ ngơi một lúc đi, bác sĩ đã nói con sốt đã giảm, anh ấy cần nghỉ ngơi tốt mới được."

Đỗ Tình Đường nói xong, từ một bên bê chồng tài liệu Sở Luật đã xem, anh cúi đầu vừa thấy thật ra bản thân cũng hoảng sợ, anh có thể xác định lại một lần nữa, anh họ anh không phải là người mà là một cái máy, bệnh nặng như vậy có thể xem hết tài liệu dày như vậy, nếu là anh thì đã sớm một năm sắp mặt.

Cửa nhẹ nhàng được đóng lại, không ai nhìn thấy đôi tay Sở Luật nắm chặt, trên trán anh mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, cả người hiện vô cùng bất an.

"Anh xin lỗi..." Môi anh thỉnh thoảng mấp máy, môi mòng khô khốc vì thiếu độ ẩm mà trầy da.

"Anh xin lỗi, Nhược Tâm..." Lại một tiếng nữa, ở trong lòng chính mình anh nói vô số câu xin lỗi nhưng lại không ai nghe thấy, cũng không có ai có thể tha thứ cho anh bỏ lỡ một khoảng thời gian bốn năm.

Dường như bốn năm này mới là cả đời anh. Anh cái gì cũng đã trải qua nhưng chính là không thể trải qua hạnh phúc.

Còn có con gái của anh, anh cũng rất có lỗi với con, con vốn dĩ sẽ là công chúa nhỏ của nhà họ Sở nhưng bé đi theo mẹ bị chịu nhiều cực khổ như vậy, ba ba xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Mà sau khi anh tỉnh lại đã là chuyện của một ngày sau, chẳng qua mới có mấy ngày trôi qua mà anh đã tra tấn bản thân thay đổi thành một người khác, không còn bất kì hơi thở trong người anh nữa, đổi lại thành, suy sút, gầy ốm, se thắt đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 672: Cô bé đã có một người bố rồi

Có lẽ bề ngoài của anh không thay đổi, vẫn là khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ kia, vẫn là thân phận tổng giám đốc tập đoàn Sở Thị cao cao tại thượng, một người được xưng là cuồng làm việc như máy móc, một người thương nhân kì tài. Nhưng trong hai mắt của anh không còn tìm được thần thái như trước, hiện tại anh đang đi trên một con đường lạnh lẽo u buồn, giống như một ông già mỗi ngày sống chờ mệnh, chờ chết.

Anh cầm lấy cái nạng, bước chân không thuận tiện, mỗi lần đi đều vô cùng cố sức.

Mặc dù chân anh không thương tổn đến xương cốt nhưng lại thương đến gân cốt, mấy tháng mới có khả năng tốt lên, anh cúi đầu nhìn tay đang cầm cái nạng, Nhược Tâm, chân này xem như anh trả lại những gì em phải chịu được không?

Ngay cả khi cái chân này cả đời như thế này cũng được.

Đỗ Tình Đường đi đến, đặt một chồng tài liệu lên bàn làm việc của Sở Luật, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay.

"Anh đi gặp bé đáng yêu không? Bé hiện tại hẳn là sắp tan học rồi."

"Ừ." Sở Luật nhàn nhạt gật đầu, sau đó cầm nạng đi ra ngoài, kéo một chân, anh đi cũng không tính đi quá nhanh.

Đỗ Tình Đường nhìn bóng dáng anh trai, hiện tại thật sự cảm thấy chính mình so với anh ấy hạnh phúc rất nhiều. Ít nhất, anh có thể thoải mái hào phóng đi gặp bé đáng yêu, được ôm bé, mà anh họ thân là bố của bé đáng yêu chỉ có thể ở một bên lặng lẽ nhìn con khi bé tan học mới có thể nhìn bé nhiều hơn một chút.

Người bố như anh ấy xác thật rất đáng thương.

Rõ ràng anh ấy yêu bé đang yêu như vậy. Thờ dãi một hơi, anh sắp xếp lại tài liệu trên bàn Sở Luật mới đi ra ngoài, giữa trưa anh cũng phải đi ăn cơm nếu không anh sẽ chết vì đói.

Sở Luật ngồi trên xe không nhúc nhích nhìn cửa nhà trẻ, tay Tiểu Vũ Điểm được cô giáo dắt, chân nhỏ thỉnh thoảng đá đá, mà phụ huynh người đến người đi đến đây đón con, con gái anh vẫn ngoan ngoãn đứng ở đó.

Tiểu Vũ Điểm nhìn về phía anh xem ra dường như đã nhớ kỹ xe của anh.

"Cô giáo, Tiểu Vũ Điểm muốn đi ra ngoài." Bé nâng khuôn mặt nhỏ lên nói với cô giáo đang kéo tay bé.

"Mẹ và bố con chưa tới mà, Tiểu Vũ Điểm muốn đi làm gì?" Cô giáo kỳ quái hỏi Tiểu Vũ Điểm, nhưng lại không nỡ buông tay sờ soạng lộn tóc xoắn trên đầu Tiểu Vũ Điểm, kiểu tóc này thật sự rất đáng yêu.

Đôi mắt Sở Luật tối sầm lại, thái độ trên mặt khinh thường sâu sắc, anh không thích người khác động vào con gái anh, mà hiển nhiên Tiểu Vũ Điểm cũng vậy, bé nhẹ nhàng tránh khỏi tay cô giáo, tay nhỏ dường như đặt trên đầu để bảo vệ, bé rất trân trọng những lọn xoắn này.

"Được rồi." Cô giáo xấu hổ thu hồi tay, buông lỏng tay Tiểu Vũ Điểm ra, Tiểu Vũ Điểm ra ngoài, bởi vì là ở cổng nhà trẻ nên nơi này xem như rất an toàn, không có xe cộ đi lại, nếu không cô giáo cũng không dám để một mình bé đi ra.

Tiểu Vũ Điểm bước đôi chân mũm mĩm giống như một con lật đật, cảm giác đôi chân nhỏ không thể duy trì thân thể bé.

Bé đi tới trước xe Sở Luật, sau đó sò sò lên chiếc xe màu đen, lại đứng ở phía trước xe, nghiêng đầu đếm những chữ số trên biển xe, thật ra thật nhiều kí tự bé không hiểu nhưng bé lại nhớ kĩ hình dáng con số này, cho nên khẳng định đây chính là xe của ba ba.

Bé kiễng chân nỗ lực muốn nhìn thấy người bên trong xe nhưng bé thực sự quá thấp không thể nhìn thấy cái gì.

Cửa xe được mở ra, Sở Luật nhanh chóng đi xuống, anh ngồi xổm trước mặt Tiểu Vũ Điểm, vươn tay xoa xoa khuôn mặt mím mồm của con gái, anh cảm giác trong ngực như có cái gì bóp nghẹn lại.

"Tiểu Vũ Điểm." Anh gọi tên con gái, Tiểu Vũ Điểm mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, sau đó vươn tay nhỏ đặt ở trên mặt Sở Luật.

Sở Luật nghẹn ngào, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên con gái anh chủ động gần gũi với anh, anh cũng không biết rơi nước mắt cảm giác như thế nào nhưng lại chỉ bởi vì một động tác nhỏ của con gái anh, thậm chí còn làm cho một người đàn ông lớn đùng đùng như anh cảm động muốn khóc.

Anh bế Tiểu Vũ Điểm lên, đem thân thể của bé găt gao ôm chặt trong lòng: "Tiểu Vũ Điểm, có phải con nhận ra xe của ba ba không?" Anh nói nhưng bàn tay vẫn luyến tiếc không rời khuôn mặt nhỏ trắng trẻo của con gái.

Tiểu Vũ Điểm nhẹ gật đầu một cái, xem như trả lời câu hỏi của anh.

"Con thật sự rất thông minh, con biết không con rất giống ba ba, bởi vì ba ba cũng rất thông minh." Anh không phải đang tự luyến (tự sướng), đây là sự thật, từ trước đến nay chỉ số IQ của anh rất cao, mà anh cũng nghe mẹ nói rằng trí nhớ của Tiểu Vũ Điểm vô cùng tốt, điểm này cực kì giống anh, giống người nhà họ Sở.

Ngay cả tính cách cũng giống anh như đúc, tuy rằng bé giống Hạ Nhược Tâm nhưng lại thông minh và cũng cố chấp như bố.

Tiểu Vũ Điểm không hiểu lắm, bé dùng mặt cọ vào ngực Sở Luật, cảm giác không giống bố, nhưng bé hình như càng thêm yêu thích mùi hương trên người bố này. Tuy rằng trước kia bố đối với Tiểu Vũ Điểm rất xấu nhưng hiện tại vô cùng tốt nha.

Bé không còn tức giận nữa.

"Tiểu Vũ Điểm, có thể gọi một tiếng ba ba không?" Tay Sở Luật nhẹ nhàng vỗ về gương mặt con gái, cẩn thận hỏi, bởi vì bây giờ bé có một người bố khác không phải là anh mà là Cao Dật. Anh biết anh không có tư cách làm bố của con, nhưng anh thật sự muốn nghe con gọi một tiếng.

Anh cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái thôi mà, nếu bé không gọi anh vậy cả đời này anh cũng không thể được nghe có người gọi anh là ba ba nữa. Anh đã sớm mất đi quyền lợi làm bố rồi.

"Có thể chứ, Tiểu Vũ Điểm?" Giọng nói của anh hết sức dịu dàng, mà Sở Luật lạnh lùng chưa từng cẩn thận như thế, cũng chưa từng cầu xin như vậy.

Tiểu Vũ Điểm vẫn mím chặt môi, câu ba ba đó trước sau gọi không được.

"Tiểu Vũ Điểm đã có một người bố rồi." Bé nhỏ giọng nói, bé có mẹ, cũng có bố, các bạn nhỏ chỉ có một bố và một mẹ, mà bé cũng giống như thế.

Sở Luật cảm thấy trái tim mình bị hung hăng đâm một nhát, máu chảy đau đớn khiến khóe môi anh chua xót vô cùng hạ xuống.

"Được rồi, ba ba không ép con, không gọi thì không gọi." Anh dựa vào xe, cẩn thận ôm đứa bé trong lòng, khả năng là thật sự trong cuộc đời của anh vĩnh viễn không nghe được câu ba ba kia.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm đột nhiên giãy giụa, bé rất xa đã nhìn thấy Hạ Nhược Tâm đang đi về phía nhà trẻ. Sở Luật sợ bị thương đến con nên vội vàng thả con xuống, chưa kịp ngăn cản, chân bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm đã chạy tới phía trước.

"Tiểu Vũ Điểm, đừng chạy, không được chạy." Sở Luật kinh hãi, không có nạng, anh đi vô cùng khó khăn, mỗi bước đi truyền đến con đau thấu tim, mà

anh vẫn cần răng cố gắng đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 673: Tai nạn xe

Đừng nghĩ rằng Tiểu Vũ Diễm chân nhỏ, người lại bé nhưng tốc độ chạy rất nhanh, người lớn muốn đuổi kịp cũng phải mất công sức huống chi là trên đùi Sờ Luật đang bị thương.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm ở đây." Bé không ngừng vẫy tay chạy về phía Hạ Nhượng Tâm.

Rất xa Hạ Nhượng Tâm đã nghe được giọng nói mềm mại của con gái, cô vội vàng quay đầu, quả nhiên nhìn thấy một thân hình nho nhỏ đang chạy về phía mình, trên người đứa bé còn mặc một chiếc váy màu xanh da trời là chiếc mà hôm nay cô cố ý mặc cho con gái.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Diễm nhìn thấy Hạ Nhượng Tâm nên vô cùng vui sướng, chân nhỏ không ngừng chạy nhanh về phía trước.

Đột nhiên Hạ Nhượng Tâm như nhìn thấy gì đó, toàn bộ huyết sắc trên mặt đều cạn sạch.

"Tiểu Vũ Diễm, không được đến đây, không được lại đây!" Cô hoảng sợ gọi to, nhưng lúc này Tiểu Vũ Diễm chỉ nghĩ muốn tìm mẹ căn bản không nghe rõ mẹ đang nói gì, càng không nhìn thấy một chiếc xe đang chạy nhanh về phía bé.

"Tiểu Vũ Diễm." Đồng tử Sờ Luật bỗng nhiên co rụt.

"Không được!"

"Không..."

Hai giọng nói khác nhau, sau đó một tiếng phanh xe cực lớn vang lên, cơ thể như một con bướm nhỏ bị đâm sang một bên.

"Tiểu Vũ Diễm..." Hạ Nhượng Tâm giống như phát điên chạy nhanh về phía trước, nhưng vẫn chậm một bước, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể bé nhỏ như một con búp bê vải bị đụng phải bay lên sau đó lại rơi xuống.

Sờ Luật kéo chân bị thương, hai mắt đỏ ngầu chạy đến bên cạnh con gái, anh cẩn thận ôm cơ thể nhỏ nhắn của con lên, thân thể mềm mại được anh ôm trong lòng ngực, lông mi dài run run vô lực, ngay cả đôi môi nhỏ nhắn hồng hào cũng mất đi huyết sắc, một dòng máu ghê người đang chảy từ trên đầu bé xuống, thậm chí còn nhiễm đỏ đôi tất màu trắng trên chân bé.

"Tiểu Vũ Diễm..." Hạ Nhượng Tâm ngồi sụp trên mặt đất, vô lực bước thêm một bước, tay cô run rẩy đặt ở trên mặt con gái, sao lại nhiều máu như vậy, con gái cô làm sao vậy, làm sao vậy, cô chỉ cảm thấy trước mắt toàn màu máu, sau đó cái gì cũng không thấy.

Nếu con gái cô xảy chuyện gì vậy cô phải làm sao bây giờ?

Lúc này một bàn tay mạnh mẽ đặt trên bả vai cô: "Nhượng Tâm, không được gập, chúng ta sẽ cứu con, chúng ta nhất định có thể cứu con, con chưa chết, con đang chờ chúng ta cứu."

Sờ Luật kéo một chân bị thương khó khăn đứng lên, anh biết anh phải bình tĩnh, anh nhất định phải bình tĩnh, đầu tiên phải đưa Tiểu Vũ Diễm đến bệnh viện, muộn một phút Tiểu Vũ Diễm sẽ nguy hiểm nhiều một phút.

Hạ Nhượng Tâm nắm chặt tay nhỏ của con gái, đứa nhỏ trong lòng Sờ Luật vẫn đang hô hấp, bé chưa chết, bé còn chưa chết, bé đang chờ bố mẹ cứu mạng bé, Hạ Nhượng Tâm vội vàng lau nước mắt trên mặt, thậm chí dùng sức lau mặt đau rát. Đúng vậy, cô không được gập, không được căng thẳng, cô nhất định phải cứu con gái, nhất định sẽ cứu được con.

Tay cô kéo áo Sờ Luật lại, Sờ Luật chỉ cẩn thận ôm con gái trong lòng chạy tới chỗ đỗ xe, mới vừa lên xe lập tức cởi bỏ áo vest đắp lên người con gái. Hạ Nhượng Tâm chỉ gắt gao ôm đứa nhỏ trong lòng, không nói một lời, cô áp tay lên mặt Tiểu Vũ Diễm, lúc này máu trên đầu đứa nhỏ không ngừng chảy ra ngoài, đứa bé như vậy có thể chảy bao nhiêu máu.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ, làm sao mới có thể để con không chảy máu nữa, bé còn nhỏ như vậy, bé mới có ba tuổi, bệnh của con cũng vừa mới khỏi.

Sờ Luật không chớp mắt nhìn chăm chăm phía trước nhưng tay anh đặt trên vô lăng đang run rẩy không ngừng, mà anh phải làm bản thân bình tĩnh, cần phải thật bình tĩnh, anh phải cứu con gái, nhất định phải cứu đứa con gái duy nhất của chính mình.

Anh lái xe rất nhanh, thậm chí còn liên tiếp vượt đèn đỏ, anh cái gì cũng không màng chỉ một lòng muốn đưa con gái đến bệnh viện.

Mạng của con gái đang ở trong tay anh, cho nên anh nhất định phải bình tĩnh, nhất định.

Bên ngoài phòng cấp cứu.

Hạ Nhược Tâm ngây ngốc nhìn máu trên người mình, đây đều là của Tiểu Vũ Điểm, sao lại nhiều như vậy, cô ngẩng đầu, toàn thân đều không ngừng run rẩy.

Sở Luật ngồi bên cạnh cô, nắm chặt tay cô, mà trên người hai người họ đều có vết máu của Tiểu Vũ Điểm nhìn qua mà thấy ghê người.

"Anh họ, anh họ..." Đỗ Tĩnh Đường giống như bị điên chạy tới, lúc nhìn thấy những vết máu rõ ràng trên hai người, một cú sốc không nói lên lời, đó không phải là máu của bé đáng yêu chứ.

Rõ ràng ngày hôm qua anh còn đang ôm bé, còn mang bé đi ăn cơm ở nhà hàng Pháp, tại sao lại như vậy, sao lại xuất hiện sự tình này. Anh đi tới trước cửa phòng cấp cứu, cánh cửa đóng chặt. Anh vừa nghe tin tức đã lập tức chạy đến còn chưa thông báo cho mẹ và bác trai, anh sợ bọn họ không chịu nổi nên muốn chạy tới xem tình huống rồi mới báo lại.

"Anh họ, bé đáng yêu sao rồi, bé bị thương ở đâu, có nặng không?" Đỗ Tĩnh Đường vội vàng hỏi, trên đầu anh toàn bộ là mồ hôi không ngừng rơi xuống, thậm chí còn không có cách nào mà ngồi xuống.

Sở Luật nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm, cố gắng hô hấp, nếu không làm như vậy anh cảm thấy máu toàn bộ cơ thể đều đã bị đóng băng, hoàn toàn lạnh ngắt.

Bảo bảo bị thương ở đâu? Anh không biết, anh thật sự không biết, dường như trên người đứa nhỏ đều là máu, chỗ nào cũng bị thương. Anh nắm chặt một tay kia của mình, muốn bản thân bình tĩnh lại, nhưng khi anh ôm cơ thể nhỏ nhắn đã sớm không còn tức giận kia thì anh thật sự không có cách nào bình tĩnh, anh có thể không cần con gọi anh là bố, anh có thể không cần nhìn thấy con gái chỉ cần cho anh biết con vẫn khỏe mạnh là được, nhưng không được tàn nhẫn như vậy, cứ như thế mà cướp đi con gái của anh.

Tiểu Vũ Điểm, đó là con gái duy nhất của anh mà.

Ngay lúc này, cửa phòng cấp cứu được mở ra: "Mấy người ai là người nhà của đứa nhỏ."

Y tá gấp gấp hỏi, Sở Luật cùng Hạ Nhược Tâm nhanh chóng đứng lên, tay Hạ Nhược Tâm đang được Sở Luật nắm chặt, nếu không phải có anh duy trì có lẽ bây giờ cô có phải đã sụp đổ rồi không.

"Đứa bé mất máu quá nhiều cần truyền máu, kho máu trong bệnh viện bây giờ không đủ, mấy người ai là nhóm máu B?" Y tá vội vàng hỏi.

Nhóm B? Sở Luật buông lỏng tay Hạ Nhược Tâm ra, kéo một chân bị thương về phía trước: "Tôi nhóm máu B, tôi là bố của đứa nhỏ."

Đỗ Tĩnh Đường vội vàng giữ chặt áo anh: "Anh họ, anh quên rồi sao? Anh vừa mới bị thương cũng mất máu quá nhiều, hơn nữa bệnh của anh cũng chưa khỏi, sao có thể lấy máu được?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 674: Đứa bé không sao

Sở Luật chỉ kéo tay Đỗ Tĩnh Đường xuống: "Thời điểm con bị bệnh anh đã không cứu con, hiện tại anh nhất định phải cứu con cho dù có phải lấy hết máu trên người anh." Anh ngoảnh lại nhìn vào đôi mắt phức tạp của Hạ Nhược Tâm, cười trấn an đối với cô.

"Nhược Tâm, anh nhất định sẽ cứu con, em yên tâm anh nhất định sẽ cứu."

Nói xong anh đi vào theo y tá, cửa một lần nữa được đóng lại, Hạ Nhược Tâm đã sớm không còn bất kì sức lực nào ngồi trên ghế nghỉ chân. Khi Cao Dật đến, Hạ Nhược Tâm vẫn là bộ dáng vô thần, đôi mắt cô vẫn không nhúc nhích ngây ngốc nhìn về phía trước, đôi môi tái nhợt không ngừng run rẩy, dường như đang nói gì nhưng lại cái gì cũng không nói.

"Nhược Tâm..." Anh vội vàng đã đi tới, ôm chặt lấy thân thể gần như suy sụp của Hạ Nhược Tâm.

"Cao Dật, làm sao đây, phải làm sao, toàn thân Tiểu Vũ Điểm đều là máu, em không có cách nào, ngăn được..." Bé luôn chảy máu, Hạ Nhược Tâm nói năng lộn xộn.

"Không sao, không sao đâu, yên tâm, bác sĩ sẽ cứu bé, bé ngoan như vậy sao có thể để mẹ vì bé mà khóc được." Cao Dật gắt gao ôm thân thể không ngừng run rẩy của Hạ Nhược Tâm, đôi mắt đỏ khùng khiếp.

Anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm cửa phòng cấp cứu, thật sự hận không thể chính mình đi vào, nhưng anh không thể, anh chỉ có thể ngồi đây cùng Hạ Nhược Tâm chờ tin tức của Tiểu Vũ Điểm.

Mà anh tin Tiểu Vũ Điểm sẽ không sao, tuyệt đối sẽ không, nhiều khổ sở như vậy đều đã trải qua, bệnh nặng cũng đã khỏi, bé nhất định sẽ không sao, bé mới chỉ có ba tuổi chưa được trải qua sinh nhật bốn tuổi, bé còn quá nhỏ, thật sự còn quá nhỏ, hơn nữa anh và Hạ Nhược Tâm sắp kết hôn, bé là tiểu hoa đồng của bọn họ, nếu không có bé thì ai sẽ làm tiểu hoa đồng cho bọn họ.

"Tiểu Vũ Điểm..." Môi Hạ Nhược Tâm run rẩy liên tục, trên môi khô khốc vô cùng chỉ phát ra một cái tên như vậy.

Mà lúc này bên trong cửa phòng cấp cứu. Sắc mặt Sở Luật gần như trắng bệch, trên trán anh toát ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

"Tiên sinh, không thể lấy được nữa nếu không thân thể của anh không chịu nổi." Y tá nói có chút khó xử, nhìn dáng vẻ của anh nếu tiếp tục lấy máu chốc nữa anh sẽ ngất xỉu, nhưng đứa nhỏ bây giờ cần máu, thực sự rất cần máu.

"Không liên quan, lấy đi." Sở Luật ngồi ngay ngắn, vươn cánh tay ra, anh đã một lần không cho con cốt tủy, lần này anh sẽ cho con gái máu của mình, anh chưa từng thương con, chưa từng yêu con, cũng chưa từng cứu con. Anh nhất định phải cứu con chẳng sợ có thể lấy hết máu trên người anh.

"Cứu con gái tôi, chỉ cần cứu con bé." Giọng nói Sở Luật khàn khàn truyền đến, cơ thể anh thật sự không hoàn toàn tốt nên bây giờ ngay cả nói một câu cũng vô cùng khó khăn. (Maru: Thực ra nếu càng về sau sẽ thấy anh cực kì, cực kì thương con luôn, rót nước mắt)

Y tá do dự một lúc cuối cùng cũng kéo tay Sở Luật qua, Sở Luật không quan tâm những dòng máu ảm áp từ trên người anh truyền ra, anh đã cắn môi đến chảy ra nhưng lại lộ ra vẻ cực kì ảm áp.

Anh cuối cùng cũng có thể vì con gái mà làm chút việc.

Anh dùng sức nắm chặt ngón tay vào trong lòng bàn tay để bản thân không đến mức ngất xỉu, anh nhất định phải tiếp tục kiên trì, nhất định phải biết được con gái mình đã bình an. Cho nên anh không thể cứ như vậy ngã xuống, anh là một người bố, anh phải tranh thủ niềm hy vọng sống cho con gái anh.

Một túi máu nữa, đôi môi anh đã thâm không có bất cứ màu sắc gì, mà mặt anh cũng xám trắng, ngồi ở chỗ đó dùng sức mở to hai mắt, không được để bản thân ở đây mất đi ý thức.

"Tiên sinh, không sao rồi, giải phẫu của con gái anh rất thành công, bé sẽ không chết, anh yên tâm." Y tá chạy đến trước mặt Sở Luật, biết Sở Luật mong mọi điều gì nhất. Vừa nghe y tá vội lại đây nói đứa nhỏ không sao, lúc này Sở Luật mới mở to hai mắt, con biết anh vẫn đang kiên trì.

"Không sao rồi..." Môi Sở Luật mấp máy, khóe môi vô lực giương lên, cuối cùng cũng cực kì mệt mỏi nhắm mắt lại, con không sao, thật sự không có chuyện gì, vậy anh có thể yên tâm.

Hai tay của anh chậm rãi thả xuống, ngón tay cũng buông lỏng. Y tá phát hiện lòng bàn tay bị anh đâm để lại dấu vết hằn sâu.

Cửa phòng cấp cứu được mở ra. Cao Dật và Hạ Nhược Tâm cùng nhau đứng lên, Hạ Nhược Tâm chỉ cảm thấy không còn chút sức lực nào, hai chân cô mềm nhũn không thể chống đỡ nổi cơ thể cô.

"Mấy người yên tâm, đứa nhỏ không có chuyện gì nhưng cần nằm viện quan sát còn có bố đứa nhỏ cũng vậy, anh ấy cấp cho đứa nhỏ quá nhiều máu cho nên bây giờ đang hôn mê."

Bác sĩ vừa nói xong cửa lại được mở ra, bên trong nhanh chóng đẩy ra hai giường bệnh, một là Tiểu Vũ Điểm, một cái nữa là Sở Luật.

"Hai người đều không có chuyện gì chứ?" Đỗ Tĩnh Đường không yên tâm lại hỏi một câu.

Bác sĩ lắc đầu: "Ừm, không có việc gì, đứa nhỏ rất may mắn, mặc dù nhìn như vết thương rất nặng, thật ra bị đâm ở đầu nhưng không tổn thương đến não, chỉ là mất quá nhiều máu, người lớn và trẻ nhỏ đều không sao, chỉ cần nghỉ ngơi tốt."

Chỉ là... Ông nhìn về phía đứa nhỏ, mặc dù nói là không bị thương đến não nhưng dù sao cũng bị đụng vào đầu, nói không chừng sẽ có di chứng sau chấn thương, mà chuyện này bọn họ không thể bảo đảm.

Chỉ có thể chờ khi đứa nhỏ tỉnh lại mới xác định, nhưng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Hạ Nhược Tâm vội vàng chạy tới, sao mặt bé lại trắng như vậy, sao bé vẫn chưa tỉnh lại.

"Nhược Tâm, không sao, Tiểu Vũ Điểm một bé chỉ đang ngủ mà thôi, chờ ngủ đủ rồi sẽ tự tỉnh lại."

Cao Dật ôm Hạ Nhược Tâm vào trong lòng mình, đôi mắt phức tạp từ trên người Tiểu Vũ Điểm rồi đến khuôn mặt vô cùng kiên nghị, hai mắt người đàn ông vẫn nhắm chặt, thoạt nhìn không có một chút nào thả lỏng.

Anh mím môi, quay đầu lại vỗ nhẹ vai Hạ Nhược Tâm để cô có thể thả lỏng hơn một chút.

Bên trong phòng VIP, Sở Luật bỗng nhiên bật dậy, trên đầu anh vẫn còn đang chảy mồ hôi lạnh, anh nắm chặt đôi tay, đôi mắt khô khốc vô cùng, anh dường như nhìn thấy con gái anh ngã vào giữa vũng máu đang bắt lực gọi bố.

Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm của anh, con gái của anh, đến đây anh như mới nhớ ra việc gì, vội vàng nhảy xuống giường. Mà lúc này cửa phòng được mở ra, một đôi tay dùng sức ấn lên trên vai anh.

"Anh họ, anh cẩn thận một chút." Đỗ Tình Đường vội vàng đỡ anh: "Nếu như anh còn đi xuống như vậy nữa thì cái mạng anh cũng không còn đâu." Anh ấy bây giờ có biết cơ thể của anh ấy kém tới cực điểm không?

Bác sĩ nói nếu thêm một lần ngoài ý muốn nữa có lẽ anh ấy sẽ thật sự đi gặp thượng đế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 675: Có lẽ lát nữa sẽ tỉnh

"Tình Đường, con gái của anh sao rồi, Tiểu Vũ Điểm sao rồi? Anh muốn đi gặp con, anh nhất định phải nhìn thấy con bé." Sở Luật cũng không để ý thân thể của mình, hiện tại anh chỉ lo lắng cho Tiểu Vũ Điểm.

Đỗ Tình Đường ấn Sở Luật ở trên giường bệnh, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh: "Anh họ, anh yên tâm, bé đáng yêu không sao rồi, bé đã qua giai đoạn nguy hiểm."

"Thật sao?" Sở Luật vừa nghe con gái không sao, thân thể căng cứng mới thả lỏng.

Sau đó anh lại đột nhiên đứng lên: "Anh muốn gặp con."

Lời Đỗ Tình Đường nói cũng không khiến anh yên tâm, anh muốn chính mắt nhìn thấy con gái không sao mới có thể thực sự yên tâm.

Đỗ Tình Đường cũng đứng lên theo, anh lắc đầu với Sở Luật, rồi sau đó gian nan nói: "Anh họ, anh bây giờ không gặp được con bé."

"Vì sao?" Sở Luật nguy hiểm nheo hai mắt lại, bé không phải không có chuyện sao? Vì sao anh lại không thể gặp, những lời này của Đỗ Tình Đường là có ý gì, chẳng lẽ không có việc gì là để lừa anh?

"Bé đáng yêu hiện tại không ở bệnh viện này." Đỗ Tình Đường thở dài một hơi, đương nhiên anh thật sự không có lừa Sở Luật: "Bé vừa mới qua giai đoạn nguy hiểm đã được Cao Dật chuyển viện, bởi vì Cao Dật là bác sĩ, cho nên anh ta muốn tự mình chăm sóc Tiểu Vũ Điểm."

Mà anh họ à, anh đã hôn mê ba ngày ba đêm, trong ba ngày này thật sự đã phát sinh rất nhiều sự tình, ví như có một tin tức kia, anh không biết bây giờ có nên nói cho anh ấy nghe hay không, thôi quên đi, anh hít sâu một hơi, chờ khi anh ấy biết thì sẽ tự biết.

"Vậy cũng tốt, có anh ta ở đó anh có thể yên tâm rồi." Sở Luật vô lực ngồi xuống, mặc dù trong lòng anh vô cùng khó chịu, buồn rầu bị người ta đánh một gậy như vậy, có điều anh lại thật sự yên tâm, có anh ta, người đàn ông kia ở đó, anh ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Vũ Điểm.

Cho dù không có người bố này ở đó con gái anh cũng có thể sống tốt.

Như vậy thì tốt rồi, thật sự rất tốt.

Anh nằm trên giường bệnh, đôi tay vẫn luôn nắm chặt không một giây thả lỏng. Đỗ Tình Đường đứng ở bên cạnh anh, mà nhìn Sở Luật không có chút nào tức giận như vậy, cũng vô cùng khổ sở, lúc trước không nên có trả thù, lúc trước cũng không nên đem chính mình tính kế vào hôn nhân, cho đến hiện tại lại không cách nào buông tay, rồi lại không thể không buông bỏ đoạn tình cảm này.

Con người trước Sở Luật hồ mả gọi gió, phong cảnh vô hạn*, mà người sau, anh ấy thật ra mới chân chính là một kẻ cô đơn.

*Maru: cái này có lẽ là "vô cùng nô mỳ nô mặt" đi!

Trong một bệnh viện khác. Cao Dật bỏ ống nghe trên cổ xuống, sau đó đứng lên điều chỉnh từng chút tốc độ, anh cúi đầu nhìn Tiểu Vũ Điểm trên giường bệnh, bé đây là lần thứ hai, đứa nhỏ này suýt nữa đã chẳng thể chạy nhảy được nữa.

Đứa nhỏ đáng thương, con rớt cuộc còn phải chịu bao nhiêu khổ sở nữa?

Anh vươn tay nhẹ nhàng đặt ở trên trán Tiểu Vũ Điểm, trên cái trán của bé còn đang quấn một vòng băng vải, ấn đường Cao Dật gất gao nhấn chặt, đã ba ngày, bé đã ba ngày chưa tỉnh lại.

Mà nơi bé bị thương không ở đâu khác mà lại là đầu, là đầu, anh không biết có để lại di chứng lớn nào hay không, chỉ có khi bé tỉnh lại mới biết.

Anh buông lỏng tay ra sau đó từ bên cạnh cầm lấy chân lông đắp ở trên người Hạ Nhược Tâm. Hạ Nhược Tâm vẫn luôn nắm tay nhỏ của Tiểu Vũ Diễm, gần như ba ngày ba đêm đều như thế.

Trên người đột nhiên truyền tới ấm áp làm hàng mi dài của Hạ Nhược Tâm khẽ run, cô mở hai mắt mang theo chút mỏi mệt, dừng ở trên người Tiểu Vũ Diễm vẫn chưa tỉnh lại.

"Nhược Tâm, anh đưa em đi ăn vài thứ được không? Em đã một ngày chưa ăn gì." Cao Dật ngồi xổm trước mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt tiểu tụy hơn cả Tiểu Vũ Diễm của cô.

Hạ Nhược Tâm lắc đầu: "Em không đói bụng, cũng không muốn ăn." Tiểu Vũ Diễm hiện tại đang hôn mê bất tỉnh, mà cô căn bản cũng không ăn được bất cứ cái gì, tuy rằng Cao Dật luôn nói Tiểu Vũ Diễm không sao, bé chỉ đang mệt, cho đến khi bé tỉnh thì sẽ tự nhiên tỉnh lại.

Chỉ là cô vẫn không thể yên tâm, trừ phi thật sự xác nhận Tiểu Vũ Diễm sẽ không sao, nếu không cô thật sự vẫn căng thẳng và bất an như này.

Cao Dật than một tiếng, lại nói.

"Nhược Tâm, đi thôi, em không đói bụng nhưng bụng anh đã đói, em biết anh không thể đói, cho dù chỉ là em ăn cùng anh một ít được không?" Tay anh đặt phía trên bả vai Hạ Nhược Tâm, cô nhất định phải ăn cái gì mới được, không ăn gì mà còn căng thẳng như vậy, thân thể tuyệt đối sẽ không chịu nổi.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu lại nắm tay nhỏ của con gái, mà nhìn quãng thâm nhân nhạt dưới mắt Cao Dật chứng tỏ anh thật sự nói không sai, cô nhẹ nhàng gật đầu, xác thật gần đây cô chỉ nghĩ cho bản thân và Tiểu Vũ Diễm lại không nghĩ đến anh, anh cũng rất mệt, một bên phải chăm sóc Tiểu Vũ Diễm, một bên còn phải chăm sóc cô, trong bệnh viện còn không ít việc đang chờ anh.

Cao Dật rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm: "Như vậy là được rồi, chúng ta trước tiên đi ăn một chút, có lẽ chờ lúc chúng ta trở về Tiểu Vũ Diễm đáng yêu của chúng ta sẽ tỉnh lại." Anh nhẹ nhàng cầm tay Hạ Nhược Tâm, tươi cười trên mặt vô cùng ấm áp.

Hạ Nhược Tâm lại lần nữa gật đầu một cái, mà cô thật ra cũng không nỡ để con gái nhỏ đang nằm trên giường bệnh: "Tiểu Vũ Diễm, chờ mẹ về, lát nữa mẹ sẽ về với con."

"Yên tâm, anh sẽ cho người chiếu cố nơi này." Cao Dật đưa Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài, nơi này toàn bộ bác sĩ còn có y tá đều quen biết Tiểu Vũ Diễm, hơn nữa đều rất thích Tiểu Vũ Diễm, thật ra không cần hai người họ nói, bọn họ lúc nào cũng sẽ tới nhìn Tiểu Vũ Diễm.

Mà khi cửa được đóng, lại không ai biết, lông mi đứa nhỏ trên giường bệnh chớp động một chút, tay bé đặt bên cạnh người khẽ nắm.

Cửa lại lần nữa được đẩy ra, một người đàn ông mặc vest đi vào, sắc mặt của anh còn lộ ra tình trạng trắng bệch, đối với Sở Luật mà nói anh bị bệnh nặng duy nhất một lần cũng chính là lúc này, mà anh cuối cùng cũng đã hiểu cái gì là cảm giác bị bệnh, thì ra so với tưởng tượng của anh còn đau khổ hơn nhiều. Anh cũng không phải người sắt mà chỉ là một người đàn ông bình thường, một người có máu có thịt, sẽ bị bệnh, cũng sẽ đau đớn như một người bình thường.

Anh cẩn thận ngồi ở bên cạnh giường bệnh Tiểu Vũ Diễm, ngón tay đặt trên không trung thật lâu không có động tác nào khác, anh không dám chạm vào con gái trên giường bệnh, thoạt nhìn con thật sự rất không tốt, anh có thể chạm vào con không? Thật sự có thể chứ?

Có thể làm đau con hay không? Có thể động đến vết thương của con không?

Anh cẩn thận buông lỏng tay ra chỉ chạm rảnh rỗi về khuôn mặt nhỏ non nớt mềm mại của Tiểu Vũ Diễm, là ấm áp, thật sự có độ ấm, thời khắc này anh mới tin tưởng nhất rằng anh không có mất đi con gái, không mất đi con gái mà bản thân anh thật vất vả mới tìm về được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 676: Cái gì bé cũng quen

"Không có việc gì là tốt, không sao là được rồi." Đôi mắt anh đau xót, sau đó nhắm hai mắt lại, đột nhiên xúc động muốn khóc nhưng anh lại cười.

"Tiểu Vũ Diễm, con thật sự rất dũng cảm, con biết không? Con là niềm tự hào của ba ba." Ngón tay anh cẩn thận vuốt ve chiếc mũi nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Diễm sau đó là của mình. Mẹ anh nói Tiểu Vũ Diễm rất giống mẹ chỉ có đôi mắt là giống anh nhưng sao anh lại phát hiện thật ra cái mũi nhỏ của con gái cũng giống anh như đúc, đương nhiên còn có tính tình của con càng giống anh.

"Phải nhanh tỉnh lại biết không? Nếu không sẽ làm tất cả mọi người thương tâm, con chính là một đứa bé ngoan." Anh đưa tay cầm tay nhỏ của con gái: "Nhớ, về sau không được chạy lung tung, nếu không ba ba sẽ nhốt con lại, đánh vào mông con."

"Như vậy là không ngoan, con thật sự muốn hù chết ba ba."

Tuy rằng anh nói kiểu như vậy nhưng anh nắm tay con gái lại vô cùng nhẹ nhàng, chỉ sợ bản thân không cẩn thận làm đau con.

Mà anh đột nhiên sững sốt, không dám tin nhìn bàn tay nhỏ trong tay mình. Vừa rồi hình như anh cảm nhận được tay nhỏ trong tay mình giật giật, không phải là ảo giác của anh chứ.

Sau đó lại là một chút, tay Tiểu Vũ Diễm thật sự cử động, bé nắm bàn tay, đôi lông mi dài không ngừng run run.

"Tiểu Vũ Diễm..." Sở Luật vội vàng buông tay Tiểu Vũ Diễm, ngón tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ của con gái, con có phải sắp tỉnh lại hay không.

Hình như Tiểu Vũ Diễm nghe được có người đang gọi tên bé, nhưng bé lại cảm thấy đôi mắt đau quá, bản năng muốn vươn tay ra chắn nhưng tay bé bị người ta đè xuống làm bé không thể dụi mắt được.

Sở Luật cô gắng nhẹ nhàng cầm tay con gái, không cho bé chạm vào trán, bé bị thương cũng không phải nhẹ, chạm vào bị đau làm sao bây giờ.

Tiểu Vũ Diễm không thoải mái hừ hừ hai tiếng, sau đó mới mở hai mắt, tròng mắt bé đảo vài cái.

Sau đó cảm giác được trên đầu truyền đến đau đớn.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm đau đau." Bé gọi tên Hạ Nhượng Tâm nhưng lại làm Sở Luật cuối cùng cũng có thể cười, có thể gọi mẹ là tốt, có thể biết đau là chuyện tốt, anh đã nghe bác sĩ nói Tiểu Vũ Diễm bởi vì bị thương ở phần đầu nên có khả năng sẽ để lại nhiều di chứng, hiện tại xem ra bé không có chuyện gì.

"Tiểu Vũ Diễm..." Anh cúi đầu gọi tên Tiểu Vũ Diễm, mà lúc này Tiểu Vũ Diễm mới thấy rõ ràng, bé nghịch tay, một đôi mắt to tràn đầy tò mò.

"Chú, chú là ai ạ? Chú có thấy mẹ của Tiểu Vũ Diễm không, mẹ Tiểu Vũ Diễm rất xinh đẹp, mẹ của Tiểu Vũ Diễm xinh đẹp nhất." Nụ cười thiên chân, ngữ khí ngây thơ nhưng lại xưng hô xa lạ.

Thân thể Sở Luật cứng đờ, cảm giác này thật sự không đúng: "Tiểu Vũ Diễm, con vừa rồi gọi chú là gì?" Giọng nói anh gần như run rẩy, anh phát hiện bây giờ anh lại cực kì căng thẳng, sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

"Là chú ạ, đúng rồi phải gọi là bác mới đúng." Tiểu Vũ Diễm ngại ngừng cười, mẹ nói có râu phải gọi là bác, nhưng bé vẫn cho rằng anh tương đối thích hợp gọi là chú.

"Tiểu Vũ Diễm, con không quen biết chú sao?" Anh nhìn chằm chằm ánh mắt đang tỏ vẻ xa lạ của con gái, từng câu từng chữ hỏi, chỉ sợ con nghe không rõ, không hiểu ý anh.

Tiểu Vũ Diễm lắc đầu: "Không biết." Bé trả lời rất thành thật, bởi vì bé vốn dĩ không quen biết mà.

Nói xong bé lại nghịch tay nhỏ, có điều ánh mắt đen láy lại không ngừng đánh giá chú kì quái trước mặt này.

"Không biết, không quen biết?" Sở Luật lặp lại lời bé nói, anh đau khổ nhắm hai mắt lại, trẻ con sẽ không nói dối vì vậy bé nói không nhớ chính là thật sự không nhớ? Đứng lên, khoe môi anh lại chua xót hạ xuống, không biết cũng được, chỉ cần con có thể sống khỏe mạnh là tốt, thậm chí nếu con thật sự không nhớ ra bố.

Anh đi ra phía ngoài, thì ra đây là di chứng theo như lời bác sĩ nói, con bé quên anh, quên mất người bố là anh. Anh đi tới cửa, yêu mến mỉm cười với Tiểu Vũ Diễm. Tiểu Vũ Diễm, con là con gái của bố, con nhất định phải hạnh phúc biết không? Con phải nhớ, bố yêu con, thật sự rất yêu con.

Mà khi cửa đóng lại, Tiểu Vũ Diễm mới kì lạ sờ đầu mình một chút.

"Đau đau, mẹ....." Bé đột nhiên gào khóc, đầu cũng đau quá...

Cửa mạnh mẽ bị đẩy ra, đi vào mới đứng là Hạ Nhượng Tâm.

"Mẹ..." Tiểu Vũ Diễm ngồi dậy, giang tay ra, hai con mắt lại càng đỏ: "Mẹ ôm một cái..." Bé úy khuất máu, không hiểu sao đầu lại trở nên đau như vậy?

Hạ Nhượng Tâm tưởng chính mình nghe lầm, cô nghe được tiếng khóc của con gái mới chạy vào, chỉ là cô thật sự không nghĩ đến con gái cô thật sự tỉnh.

"Tiểu Vũ Diễm." Hạ Nhượng Tâm nhanh chóng đi đến, ôm thân thể nhỏ của con trong lòng ngực, động tác cô rất nhẹ chỉ sợ là động đến miệng vết thương trên đầu con gái. Hai tay Tiểu Vũ Diễm chỉ nắm chặt áo Hạ Nhượng Tâm, ngẩng đầu cũng là khuôn mặt nhỏ tủi thân.

"Mẹ, đầu của Tiểu Vũ Diễm đau đau." Bé nói xong lại muốn dùng tay sờ nhưng lại bị Hạ Nhượng Tâm vội vàng kéo xuống: "Đau một lát thôi, sẽ rất nhanh hết đau." Cô ôm con gái mới thật sự cảm nhận được loại cảm giác mừng như điên mất mà tìm lại được, bé sẽ gọi cô là mẹ, cũng sẽ biết đau. Mà cô kích động hiển nhiên cũng không biết tốt như thế nào.

"Tỉnh rồi?" Cao Dật cũng đi đến, từ trong lòng Hạ Nhược Tâm ngực ôm Tiểu Vũ Điểm lên, sau đó cẩn thận đặt tay lên trán bé, muốn xem hiện tại nhiệt độ cơ thể bé có thích hợp hay không.

Nhưng Tiểu Vũ Điểm chỉ kì là nghiêng đầu, đôi lông mi dài chớp một cái.

"Chú..." Giọng nói đặc biệt mềm mại của trẻ con, mà một tiếng chú này hiển nhiên làm Cao Dật và Hạ Nhược Tâm ngây ngẩn cả người.

Bé vừa rồi gọi anh là gì, chú mà không phải là bố.

"Tiểu Vũ Điểm thật ngoan." Anh đặt tay lên trên mặt đứa bé, sắc mặt dường như trầm một chút: "Tiểu Vũ Điểm vậy con nói cho chú biết, hiện tại con bao nhiêu tuổi?" Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi.

Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn giơ ba ngón tay.

"Mẹ nói, Tiểu Vũ Điểm hiện tại ba tuổi à." Anh tự hào khen người đứa nhỏ rất nhạy cảm này, sau đó cẩn thận đặt bé nằm xuống, đắp chăn lên trên người bé: "Tiểu Vũ Điểm bây giờ đang bị bệnh cho nên phải nghe chú bác sĩ nói nghỉ ngơi tốt, biết không?"

Tiểu Vũ Điểm kéo chặt chăn trên người, sau đó dùng sức gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 677: Cạnh tranh công bằng

"Mẹ, búp bê của Tiểu Vũ Điểm đâu?" Bé mở to hai mắt hỏi Hạ Nhược Tâm, không có búp bê bé sẽ không ngủ được.

"Ồ đây." Hạ Nhược Tâm từ bên trong ngăn tủ lấy búp bê của Tiểu Vũ Điểm ra, đặt ở trên tay bé, chỉ là Tiểu Vũ Điểm lại kỳ quái ôm búp bê, nhăn lông mày lại: "Mẹ, búp bê bẩn rồi." Bé dùng tay phui phui, sau đó mới ôm búp bê trở lại trong lòng.

Bé ngáp một cái rồi đi vào giấc ngủ.

"Cao Dật, Tiểu Vũ Điểm là thế nào?" Đợi sau khi Tiểu Vũ Điểm ngủ, Hạ Nhược Tâm mới ngẩng đầu hỏi Cao Dật. Đây là bé làm sao vậy, sao đột nhiên lại không biết Cao Dật, trước kia người khác hỏi bé, bé đều nói là ba tuổi rồi, sao lại thành ba tuổi.

"Nhược Tâm, có lẽ không giống như em nghĩ." Cao Dật đứng lên, giơ tay đặt lên trán mình.

"Anh biết sau khi Tiểu Vũ Điểm tỉnh lại, hoặc nhiều hoặc ít sẽ để lại di chứng, nhưng lại không nghĩ tới sẽ là như thế này."

"Dáng vẻ của bé bây giờ thật ra không phải là đang nói dối, bé xác thật không nhận ra anh. Ba tuổi là bởi vì bé mất đi kí ức của mình nửa năm trước, nói cách khác bé thật ra chỉ là Tiểu Vũ Điểm ba tuổi mà thôi. Bé chưa từng mắc bệnh, chưa từng xảy ra tai nạn xe, mà trong trí nhớ của bé cũng không có người bố như anh, cũng không có ông bà nội của bé, thậm chí cái gì cũng không nhớ."

"Cái gì cũng không nhớ?" Hạ Nhược Tâm sùng sốt.

"Đúng vậy." Cao Dật gật đầu một cái, tay đặt ở phía trên bả vai Hạ Nhược Tâm.

"Nhược Tâm, cái này thật là là chuyện tốt bởi vì anh còn đang lo lắng bé sẽ bị ảnh hưởng đến trí lực hoặc là đôi mắt hay không, hiện tại xem ra bé chỉ mất kí ức nửa năm mà thôi, cũng không có vấn đề gì lớn."

"Nhưng bé đã quên mất anh." Hạ Nhược Tâm khó chịu, cảm thấy như vậy thật sự rất không công bằng, không công bằng đối với Cao Dật, Tiểu Vũ Điểm nhớ một người mẹ là cô nhưng lại quên mất một người bố đối với bé tốt như thế.

"Không sao mà." Cao Dật nhẹ nhàng ôm Hạ Nhược Tâm vào lòng, mà Hạ Nhược Tâm cũng không giãy giụa: "Nhược Tâm, anh cũng không cảm thấy anh quan tâm uống phí, bởi vì anh đã khiến bé vui vẻ, mà bé cũng làm cho anh vui vẻ, thật ra quên đi sự tình trong nửa năm này đối với bé chưa chắc đã là chuyện không tốt, bị bệnh, tai nạn xe, còn có quá nhiều chuyện đã làm trong lòng bé phải chịu đựng rất nhiều, quên đi là tốt nhất bởi vì bé sẽ trở về khi bé ba tuổi."

"Còn có." Cao Dật biết Hạ Nhược Tâm suy nghĩ gì, anh lắc đầu: "Em không cần lo lắng cho anh, anh sẽ khiến Tiểu Vũ Điểm một lần nữa tiếp nhận anh, em đừng quên thật ra Tiểu Vũ Điểm không quên nhiều, bé nhớ con búp bê kia thì cũng sẽ nhớ anh, anh cũng sẽ là bố của bé."

Hơn nữa, bé quên người bố Cao Dật này thật ra cũng chính là quên Sở Luật, đối với bọn họ lúc này mới thật sự là công bằng.

Hạ Nhược Tâm vẫn cảm thấy rất có lỗi đối với người đàn ông này, trong lòng cô cực kì áy náy.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều." Cao Dật lại cười nói: "Chúng ta phải nhanh kết hôn, đến lúc đó bé là con gái của chúng ta còn không cho rằng anh là bố sao? Em cũng đừng quên Tiểu Vũ Điểm vẫn luôn thích người bố này, kì ức có thể quên nhưng thói quen lại không thay đổi."

Chỉ là có lẽ hành trình của bọn họ phải thay đổi một chút, thật ra nếu không phải Tiểu Vũ Điểm đột nhiên xảy ra chuyện thì bọn họ đã bay đến nước Anh, rời khỏi nơi này. Mà hiện tại bọn họ phải ở lại đây vài ngày, Tiểu Vũ Điểm xảy ra chuyện này tuyệt đối không thể ngồi máy bay trong thời gian dài.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng thở hắt ra, chỉ là không biết vì sao vừa nghe thấy hai chữ kết hôn kia làm trái tim cô lại nặng nề, cô đã kết hôn cũng từng ly hôn, cô mang theo hy vọng kết hôn rồi lại thống khổ ly hôn. Nhưng cô biết người đàn ông trước mặt này sẽ đối với cô rất tốt, sẽ không giống với người kia.

Sẽ, cô tin bản thân nhất định sẽ hạnh phúc, mà người đàn ông này cũng sẽ cho cô hạnh phúc, chỉ là tại sao cô lại luôn có cảm xúc mãnh liệt muốn khóc.

Cô nhắm chặt hai mắt, nỗ lực áp xuống cảm giác nặng nề trong lòng, làm bản thân nở nụ cười, đây không phải điều cô luôn luôn muốn sao, hiện tại chỉ cần một bước là có thể đến nhưng tại sao cô lại muốn lùi bước.

Lúc này trong hai mắt Cao Dật hiện lên một chút gì đó, sắc mặt anh lại trầm trọng bất thường, đây thật ra là một cuộc cạnh tranh không công bằng mà anh vẫn muốn đánh cược một ván.

Tiểu Vũ Điểm lại ôm chặt búp bê trong ngực, trên trán bị thương làm bé ngủ cực không thoải mái, cho đến khi một bàn tay to đặt trên trán bé, bé mới mơ mơ màng màng mở hai mắt.

"Chú..." Cánh môi nhỏ của bé giờ lên cười một chút, thật là ấm áp.

"Con thể thể gọi là bố vì chú chính là bố của con."

Tiểu Vũ Điểm lại nhắm hai mắt lại, có điều bé lại một lần nhớ kĩ người đàn ông này, bé rất thích, mà bé càng thích người bố này, Tiểu Vũ Điểm muốn mẹ cũng muốn bố.

Cao Dật thay Tiểu Vũ Điểm kéo chăn lên, ngón tay cẩn thận xoa trán của bé, anh biết bé đau nhưng cố gắng chịu đựng mấy ngày là được, bé sẽ nhanh khỏi.

Mà xác thật cũng theo như lời Cao Dật, Tiểu Vũ Điểm thật sự khỏe rất nhanh, khuôn mặt bé càng ngày càng hồng nhuận, chưa đến mấy ngày đã khôi phục lại thành gương mặt quả táo.

Mà điều bé kì lạ chính là xung quanh bé có rất nhiều người xa lạ.

Có một bà nội, một ông nội, còn có một người chú, đương nhiên còn có một người chú rất kì lạ, lúc chú tới gặp bé luôn không nói chuyện nhiều nhưng lại mang cho bé nhiều thứ rất vui.

Tiểu Vũ Điểm giang tay ra, mặc dù trên trán bé còn đang quấn băng vải nhưng đã có thể xuất viện, hơn nữa bởi vì Cao Dật là bác sĩ chủ trị của bé nên bé ở nhà hay ở bệnh viện thật ra đều giống nhau.

"Bố ơi, ôm một cái." Bé ngọt ngào nói, mà một câu bố kia của bé đương nhiên là chỉ Cao Dật. Mặc dù đột nhiên có thêm một người bố nhưng bé cũng không chán ghét chút nào, thậm chí còn rất thích, có lẽ kí ức của bé thật sự quên mất mối quan hệ thân thiết với Cao Dật nhưng niềm yêu thích của bé đối với Cao Dật một chút cũng không thay đổi.

"Được rồi, chúng ta về nhà." Cao Dật thay Tiểu Vũ Điểm đi giày rồi bế bé lên, Hạ Nhược Tâm đã thu dọn xong, cô vươn tay lau mồ hôi trên đầu, mặc dù rất mệt nhưng chỉ cần nhìn thấy đáng vẻ hoạt bát khỏe mạnh của Tiểu Vũ Điểm, cô sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

"Nhược Tâm, chúng ta về thôi." Cao Dật đi đến, đưa một bàn tay nắm chặt tay Hạ Nhược Tâm.

"Được." Hạ Nhược Tâm gật đầu được Cao Dật kéo ra khỏi phòng bệnh, còn lại Tiểu Vũ Điểm ngoan ngoãn được Cao Dật ôm, yên tĩnh nghịch tay búp bê được ôm trong ngực bé.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.